ANNALES
ECCLESIASTICI
AUCTORE
CÆSARE BARONIO
SORANO

E CONGREGATIONE ORATORII

S. R. E. PRESBYTERO
CARDINALI
TIT. SS. NEREI ET ACHILLEI

ET SEDIS APOSTOLICÆ BIBLIOTHECARIO

UNA CUM CRITICA HISTORICO-CHRONOLOGICA

P. ANTONII PAGII
DOCTORIS THEOLOGI

Ordinis Minorum Convent. S. Francisci.

In qua rerum narratio defenditur, illustratur, suppletur, ordo temporum corrigitur, & Periodo Græco-Romana munitur.

Additur præterea Dissertatio Hypatica ejusdem Pagii; *& Epistola consularis Henrici* Card. Norisii.

In hac vero editione Fasti Consulares ab A.U.C. 709. ad annum Christi 567. illustrantur, supplentur, & castigantur.

Accedunt animadversiones in Pagium, & præcipue circa Chronologiam inferioris ævi ab eo digestam.

Tomus Octavus.

LUCÆ

Typis Leonardi Venturini MDCCXLI.

De Superiorum Licentia.

ANNALES
ECCLESIASTICI

JESU CRISTI ANNUS 449. | LEONIS PAP. ANNUS 10. | THEODOSII 42. VALENTINIANI 25. IMPP.

1. QUI ordine temporum sequitur unnus Domini quadringentesimus undequinquagesimus, Asterio utque Protogene Consulibus aperitur: quorum alterum, nempe Protogenem, Orientale dedit Imperium; Asterium vero vetus Roma promovit. Est mentio Asterii Consulatus apud Sidonium Apollinarem clarissimum virum, cum hæc ad Nammatium scribit (a): *Audivi enim adolescens, atque adhuc puer ex puero, cum Pater meus Præfectus Prætorio Gallicanis tribunalibus præsideret, sub cujus videlicet magistratu Consul Asterius anni sui fores votivum trabeatus aperuerat. Adhærebam sellæ curuli, & si non latens generositatis per ordinem, certe non sedens per ætatem; mix-*

De Consulato Asterii memoria.

(a) *Sidon. l. 8. ep. 6.*

PAGIUS

SÆC. V. Olymp. 307. Anno Eræ Hisp. CCCCLXXXVII. A.C. 449.

ANNO PERIODI GRECO-ROMANÆ 5942.

☉ 10. B. ☽ 13. P. 27. Mart. Indict. 2.

JESU CHRISTI 449.

LEONIS PAPÆ 10.

THEODOSII IMP. 48. & 42.

VALENTINIANI III. 25.

I. *Consules.* [1] COSS. Fl. *Asturius*, & Fl. *Protogenes*. Prior in Occidente creatus Kalendis Januarii in Gallia iniit Consulatum, ut liquet ex Epistola VI. Sidonii Apollinaris a Baronio num. I. recitata. In Diptycho Leodiensi legitur FL. ASTYRIVS. V. C. ET IIVL. COM. ET MAG. VTRIVSQ. MIL. CONS. ORD. Ubi observandum, Y pro V Veteres sæpe usurpasse. Hinc in Chronico Idacii, in quo non semel hujus Consulis mentio, vocatur *Asturius*, & in Fastis Græcis Heraclii, *Astyrius*. Adhæc E & V aliquando alternant; indeque in inscriptione Reinesiana pag. 363. loco *Aruspicis*, ponitur *Arrspex*, & in variis subscriptionibus loco Asturii, scribitur *Asterius*. Em. Card. Norisius in Cenotaphiis Pisanis Dissert. IV. cap. 1. parag. 2. ostendit, Wilthemium in Appendice ad Diptycon Leodiense male confudisse *Fl. Asturium* hoc anno Consulem cum *Turcio Rufio Asterio* anno CDXCIV. Consule ordinario. *Fl. Protogenes*, ut vocatur in Act. I. Concil. Chalced. pag. 236. in Oriente creatus, quia ibidem dicitur *Fl. Protogene V. C. & qui fuerit nunciatus*, *Coss. sub die VI. Id. April.* quia sc. *Asturium* in Occidente Consulem processisse, nondum Constantinopoli innotescebat. Inter Viros illustres, qui comitati sunt *Marcianum Aug.* quando ingressus est Synodum Chalcedonensem, memoratur *gloriosissimus Expræfectus, & Exconsul, ac Patricius Protogenes*, ut videre est pag. 575. ejusdem Synodi.

II. A num. I. ad IV. Epistola XCIV. Theodoreti

NOTÆ [1] COss. *Fl. Asturius & Fl. Protogenes*. Relandus: *Protogenes & Asterius*. Fasti Idatii & Victor: *Asturio & Protogene*. Marcellinus: *Protogene, & Asterio*. Epistola S. Leonis Papæ ad Flavianum in vetustis Coditibus Ecclesiæ Veronensis, ut vidit Blanchinus: *Asturio & Protogene* VV. CC. *Coss.* Acta Concilii CPolitani II. mense Aprilis A. D. 449. Concil. tom. III. pag. 1470. *Flavio Protogene viro clarissimo, & qui fuerit declaratus, consulibus*. Nempe nondum CPoli vulgatum fuerat nomen consulis occidentalis, qui erat *Flavius Asturius*. Prosper vulgatus: *Asturio & Protogene*. Prosper Vaticanus MS. *Astyrio, & Protogene*. Nonnulli inter recentiores Fastorum concinnatores habent: *Fl. Protogenes, Fl. Asturius*, aliis *Turcius Secundus Asterius*.

tusque turmæ consularium penulatorum, *Consuli proxime proximus erum*, &c. Ex quibus etiam & ipsius Sidonii ætatem valeas intelligere: Addit ipse de Nicetio rhetore, qui tunc panegyricam habuit orationem. Ad alterum vero Consulum Protogenem, hoc ipso ejus magistratus exordio Theodoretus hanc dedit epistolam, (*a*) cum Syriæ Episcopi legati proficiscerentur Constantinopolim:

(*a*) Theod. epist. 94.

II. Theodoreti ad Protogenem litteræ.

Largitus est jam clementissimus Dominus tibi potentiam, ut ea rectæ menti ministrare posset: nunc vero illam majorem reddidit, quo facilius veritatem agitatam protegeret tua celsitudo, & mendacium deleret, & optatam Ecclesiis quietem procuraret. Quanta enim tempestate Orientis Ecclesiæ repletæ sint, a multis quidem atque diversis tua magnificentia noverit, apertius autem & exactius a Deo dilectissimis Episcopis didicerit, qui tempore biemali hac de causa longum iter hoc susceperunt, post divinam opem, tua potentia & prudentiæ confidentes. Tempestatem igitur hanc, o Christo dilecti, dissipate, & tenebras has in purum serenitatem convertite; & linguas, quæ contra nos invehuntur, reprimite. Nos enim divina ope & gratia, pro Apostolicis dogmatibus pugnamus; & eam, quæ in Nicæa edita fides est, inviolatam custodimus; & eos qui hæc adulterare audent dogmata, impios appellamus. Et horum testimonium perhibent, qui a nobis catechizantur, quive baptizantur, & qui nostras in ecclesiis conciones audiunt. Si vero legitime nos accusare voluerint, opus est, ut nos præsentes arguant, & non ut absentes calumnientur. Ita enim etiam aliis in rebus tua magnificentia jura dans, edit sententias, & decreta promulgat, ex iis quæ accusatores & rei dicunt, quid justum sit colligendo. Hæc ad Protogenem Consulem Theodoretus hæresis accusatus, & in pœnam (*ut diximus*) suæ civitatis terminis circumscriptus.

III. Porro legatio hæc Episcoporum, cujus meminit, a Domno Episcopo Antiocheno missa est Constantinopolim: nam eosdem legatos commendans Senatori Patricio, hæc ait (*b*): *Tuam magnificentiam per dilectissimos Deo ac beatissimos Episcopus salvere jubemus, cujus memoriam perpetuam circumferimus: ipsos autem, ut ad regiam accederent urbem, effecit beatissimus Episcopus dominus Domnus, ut confictum contra me mendacium arguerent atque dissolverent* &c. Commendavit aliis item litteris eosdem legatos Anatolio (*c*), necnon Antiocho (*d*), qui Consulatum gessit cum Basso. Extant & aliæ eadem occasione, eodemque tempore datæ ab eodem Theodoreto litteræ (*e*) per eosdem Episcopos Constantinopolim ad viros clarissimos, Consulares atque Patricios, nempe ad Anatolium Vincomalum, Spotarium, Florentium, Nomum, Constantium, sive Constantinum. Quid autem factum sit, non apparet, nisi quod eodem ipse remansit Theodosii Imperatoris edicto sicuti antea obligatus. Etenim turbæ illæ atque clamores Constantinopoli Eutychetis causa excitati posthaberi fecerunt Theodoreti querelas, & legationem Domni Episcopi Antiocheni. Quæ igitur in ejusdem Eutychetis causa hoc anno Constantinopoli transacta sint, jam narrare aggrediamur.

De legatione Episcoporum.

(*b*) Theod. epist. 93.

(*c*) Theod. epist. 92.

(*d*) Theod. epist. 95.

(*e*) Theod. ep. 89. 90. 91. 93. 94.

IV. Cum litteræ Eutychetis, atque ab Imperatore pro eodem Eutychete datæ ad S. Leonem Romanum Pontificem, majori tabellariorum industria citius Romam perlatæ fuissent, prævenissentque eas quas S. Flavianus ad eumdem Pontificem conscripsisset; ipse Romanus Pontifex, illis acceptis, ita primum ad ipsum Imperatorem Theodosium rescripsit (*f*):

(*f*) Leo ep. 7. Leonis Papæ ad Theodosium litteræ.

Quantum præsidii Dominus Ecclesiæ suæ in fide vestræ clementiæ præpararit, his etiam litteris quas ad me misistis, ostenditur; ut vobis non solum regium, sed etiam sacerdotalem animum esse gaudeamus. Siquidem præter Imperiales & publicas curas, piissimam sollicitudinem Christianæ religionis habetis, ne scilicet in populo Dei aut schismata, aut hæreses, aut ulla scandala convalescant: quia tunc est optimus regni vestri status, quando semper-

PAGIUS

Varia Epistolæ Theodoreti suis annis reddita.

reti *ad Protogenem Præfectum*, ut in Inscriptione vocatur, data anno superiori, quo Theodoretus hæresis accusatus est, sicuti & Epistola XCIII. deprecatoria *ad Senatorem Patricium*, Epistola XCII. deprecatoria *ad Anatolium Patricium*, Epistola XCV. deprecatoria *ad Antiochum Præfectum*, ut ex dictis eo anno liquet. Epistola Theodoreti CXL. *ad Vincomalum Magistrum*, qua eum rogat, ut suo nomine gratias Augustis agat, & suadeat haberi Synodum, anno sequenti scripta. Epistola XCVII. data *Sphoracio Comiti* ad hunc vel sequentem annum referenda, sicuti Epistola XCIX. *ad Florentium Patricium*. Sed Epistola XLII. ad *Constantium Præfectum*, quæ est de relevandis Cyresticæ Provinciæ tributis, scripta est anno CDXLV. post promulgatam, & executioni mandatam Novellam XXXIII. *de relevatis adæratis vel donatis possessionibus*, datam III. *Idus Decemb. Theodosio Aug. XVIII, & Albino Coss.* id est, anno Christi CDXLIV.

III. *Litera S. Leonis in causa Eutychetis.*

A. num. IV. ad XI. Sanctus *Leo* nondum edoctus ea, quæ anno superiori in Eutychetis causa gesta erant, scripsit ad Theodosium Augustum Epistolam XXI. quæ alias erat VII, recitatam a Baronio, in qua ait, Presbyterum notæ hæreseos non intendum, nisi sensu, in quo peccaverit, clare exposito: *Sed cum Presbytero hæreseos crimen intenderet, quem tamen sensum in eo argueret, non evidenter expressit*, &c. Eu-

piternæ & incommutabili Trinitati unius Deitatis confessione servitur. Quid autem in Constantinopolitana Ecclesia perturbationis acciderit, quod ita fratrem & Coepiscopum nostrum Flavianum potuerit commovere, ut Eutychetem presbyterum communione privaret, nondum potuimus evidenter cognoscere. Quamvis enim prædictus presbyter ad sedem Apostolicam per libellum doloris sui querimonium miserit; breviter tamen aliqua prælibavit, asserens se Nicænæ fidei constituta servantem, frustra in fide diversitate culpatum.

V. Eutyches studet videri Catholicus.

Eusebii autem Episcopi accusatoris ejus libellus, cujus exemplaria ad nos prædictus presbyter misit, de objectionis evidentia nihil habebat; sed cum presbytero hæreseos crimen intenderet, quem tamen in eo sensum argueret, non evidenter expressit, quamvis & ipse Episcopus Nicænæ Synodi profiteatur hos in re hærere decretis: propter quod non habuimus unde aliquid disceremus. Et quia causæ meritum, fidei ratio, & laudabilis sollicitudo vestræ pietatis exigit, necesse est jam locum subreptionibus non patere: sed prius, de quibus eum æstimat urguendum, instrui nos oportet, ut possit de bene cognitis congrue judicari. Ad prædictum autem Episcopum dedi litteras, quibus mihi displicere cognosceret, quod ea quæ in tanta causa gesta fuerant, etiam nimio silentio reticeret, cum studere debuerit primitus nobis cuncta referare, quem credimus vel post admonitionem omnia ad nostram notitiam relaturum; ut in lucem ductis his, quæ adhuc videntur occulta, id quod Evangelicæ & Apostolicæ doctrinæ convenit judicetur. Dat. ad Kalendas Martias, Asterio & Protogene viris clarissimis Coss. Hactenus ad Theodosium Augustum S. Leo quibus vides dolosi hæresiarchæ fraudulentiam, qua sibi Catholicum nomen apud Romanum Pontificem aucupare quæsivit. Sed antequam rem ulterius prosequamur, attende lector, ex veteri instituto absque controversia profiteri eosdem inter se altercantes Flavianum & Eutychetem, legitimum & præcipuum Judicem Ecclesiasticarum controversiarum esse Romanum Pontificem, ad quem tam actor, quam reus sponte currunt, sua jura prosecuturi.

VI.

Quod igitur per Magistrianum (sic enim vocabant Tabellariorum præfectum) nullæ cum aliis redditæ fuerint litteræ Flaviani ad Leonem Romanum Pontificem, quas certus peculiarisque nuncius deferebat, sed nondum Romam pervenerat; idem Romanus Pontifex id nesciens, ad Flavianum, ejus redarguens in re tanta silentium, has litteras dedit (a):

(a) Leo ep. 8. Leo Flavianum admonet, ut res gestas significet.

Cum Christianissimus & clementissimus Imperator sanctæ & laudabilis fidei, pro Ecclesiæ Catholicæ pace sollicitus, ad nos scripta transmiserit de his, qui apud vos perturbationis strepitum moverant: miramur fraternitatem tuam, quicquid illud scandali fuerit, nobis silere potuisse, non potius procurasse, ut primitus nos insinuatio magis tuæ relationis instrueret, ne de rerum gestarum possemus fide ambigere. Accepimus enim libellum Eutychetis presbyteri, qui se queritur, accusante Eusebio Episcopo, immerito communione privatum; maxime cum evocatum se adfuisse testetur, nec sui præsentiam denegasse: adeo ut in ipso judicio libellum appellationis suæ se asserat obtulisse, nec tamen fuisse susceptum, qua ratione compulsus sit, ut contestatorios libellos in Constantinopolitana urbe proponeret. Quibus rebus intercedentibus, necdum agnoscimus, qua justitia a communione Ecclesiæ fuerit separatus: sed respicientes ad causam, facti tui nosse volumus rationem, & usque ad nostram notitiam cuncta deferri. Quoniam nos, qui sacerdotum Domini mature volumus esse judicia, nihil possumus, incognitis rebus, in

PAGIUS

sebius Dorylænsis Episc. cujus libellum Eutyches ad Sanctum Leonem miserat. Præterea idem Leo, cum nullas accepisset a Flaviano litteras, ad eum scripsit Epist. XX. quæ alias erat VIII. quæ extat etiam apud Baronium. In ea ait Leo, lente exercenda judicia, cum maxime de rescindenda communione agitur, nec tam in errore confodiendo quam in emendando errantem laborandum, nec adeo animo indulgendum specie defendendæ veritatis, ut locus charitatis non sit.

IV. *Flavianus duas de Eutychete ad Leonem scripsit Epistolas.*

Baronius anno DCXLVIII. num. LI. & seqq. scribit, *Flavianum* de damnato a se *Eutychete* certiorem reddidisse S. Leonem, & in hujus rei confirmationem recitat Epistolam II. Flaviani inter Leoninas XX. alias VII. cujus initium: *Nulla res diaboli venena compescet*, quam primam esse existimabat, quæ cum secunda Flaviani fuerit, ad præsentem annum revocanda: superiori enim anno nihil a Flaviano scriptum, ut ibidem ostendimus. *Flavianus* autem hoc etiam anno rescripsit ad Sanctum Leonem Epistolam suam secundam, quæ a Baronio hoc anno num. VIII. & seqq. recitatur. Misit *Flavianus* cum sua ad Leonem Epistola prima Acta Constantinopolitanæ Synodi in causa *Eutychetis*. Sed cum tardius *Leoni* reddita fuisset, & nihil *Flavianus* de prima sua Epistola audiret, secundam scripsit, in qua prioris meminit, & Actorum, quæ simul direxerat. Baronius deceptus codicum præpostero ordine eam, quæ secundo scripta, primo scriptam credidit. Sed contrarium ex ipsius Epistolæ serie deducit Quesnellus in Differt. I. de vita S. Leonis Magni, quia videlicet hæc prioris meminit cum Actis Concilii Constantinopolitani missæ, & insuper ex Epistola XXXIV. ad Flavianum data *Julii die XXIII.* ubi testatur Leo, se alteram illam Epistolam non accepisse, nisi Legatis suis jam in Orientem profectis. Hi vero nondum Urbem reliquerant *Junii die XVII.* quemadmodum docent Epistolæ XXXII. & XXXIV. Leonis ad Flavianum; ex quibus inter se collatis apparet, in-

in cujuspiam partis præjudicium definire, priusquam universa quæ gesta sunt, veraciter audiamus.

VII. *Et ideo fraternitas tua per idoneam maxime aptamque personam plenissima nobis relatione significet, quid contra antiquam fidem novitatis emerserit, quod severiori sententia dignum fuerit vindicari. Nam & Ecclesiastica moderatio, & religiosa piissimi Principis fides multum nobis sollicitudinem Christianæ pacis indicunt: ut amputatis dissensionibus, fides Catholica inviolata servetur: & hic qui prava defendunt, ab errore revocatis, nostra auctoritate, quorum fides probata fuerit, muniatur. Nec aliqua poterit ex hac parte difficultas afferri, cum memoratus presbyter libello proprio sit professus, paratum se esse ad corrigendum, siquid in se inventum fuerit, quod reprehensione sit dignum. Decet enim in talibus causis hoc maxime providere, ut sine strepitu concertationum, & charitas custodiatur, & veritas defendatur, frater carissime. Et ideo quia dilectio tua de tanta causa nos videt esse sollicitos, quam plenissime & dilucide universa nobis annunciet: quod ante facere festinet; ne inter assertiones partium aliqua ambiguitate fallamur; & dissensio, quæ in suis initiis abolenda est, nutriatur: cum in corde nostro ea observantia, Deo inspirante, permaneat, ne constitutiones venerabilium Patrum divinitus roboratæ, & ad soliditatem fidei pertinentes, prava cujusquam interpretatione violentur. Deus autem te custodiat incolumem, frater carissime. Dat. XII. Kalendas Maji, Asterio & Protogene viris clarissimis Coss.* Hæc quidem Leo, cum tamquam pro tribunali eminentiori sedens, & potestatem super omnes habens legitimus universali Ecclesiæ Judex, legitimum parandum esse judicium monet. Missæ sunt hæ litteræ per Pansophium Comitem.

VIII. Cum has accepisset Flavianus, ad ipsum S. Leonem rescripsit aliam mox epistolam, qua cuncta temere tentata per Eutychetem post ipsius condemnationem palam facit, & scripta ab eo mendacia redarguit. Est Flaviani hujus epistolæ exordium (a): *Pietate & recta prædicatione Verbi, &c.* Ubi post dilucidius demonstratam Eutychetis hæresim, hæc de eodem habet: *Justum autem est, & hoc vobis (sicut arbitror) intimare; quia idem Eutyches passus justam & canonicam damnationem, cum debuisset secundis salvare priora, & per pœnitentiam perfectam multasque lacrymas placare Deum, nostrumque cor vehementer contristatum in ejus ruina, per verum sanare pœnitentium, non solum non fecit, sed etiam per omnia conturbare sanctam quæ apud nos est Ecclesiam festinavit, propositiones injuriarum publice ponens, & maledictionibus plenas. Super hæc & preces offerens piissimo & Christi amantissimo nostro Imperatori, & easdem arrogantia & petulantia plenas; per omnia divinas regulas conculcare conatus est.*

(a) Apud S. Leon. ante ep. 9.

IX. *Deteguntur Eutychetis doli atque mendacia.*

Sed his ita gestis, litteræ nobis datæ sunt vestræ sanctitatis per admirabilem Comitem Pansophium, per quas sumus edocti, quia idem Eutyches libellos direxit vobis plenos omni fallacia atque calliditate, dicens, judicii tempore libellos se dedisse appellationis & nobis, & hic convenienti sancto Concilio, & appellasse vestram sanctitatem: quod nequaquam ab eo factum est. Sed etiam in hac parte mentitus est, tamquam per fallaciam mendacii subrepere se sanctis vestris auribus putans. Commotus itaque, sanctissime Pater, in his omnibus quæ ab eo præsumpta sunt, & ob ea quæ in nos & sanctissimam Ecclesiam facta sunt atque fiunt, pro consueta fiducia fiducialiter age, secundum quod sacerdotio competit: propriamque faciens communem causam, & sanctarum Ecclesiarum disciplinam, simul decernere damnationem adversus eum regulariter factam, & per propria scripta dignare: confortare autem piissimi & Christo dilectissimi nostri Imperatoris fidem.

X. *Causa enim eget solummodo vestro solatio atque defensione, qua decentes consensu proprio ad tranquillitatem & pacem cuncta perducere: sic enim hæresis quæ surrexit, & turbæ quæ propter eam factæ sunt, facile destruentur, Deo cooperante per vestras sanctissimas litteras: removebitur autem & Concilium quod fieri divulgatur, quatenus nequaquam ubique sanctissimæ turbentur Ecclesiæ.* Hæc Flavianus: quibus intelligis, tantam vim inesse litteris Apostolicis, ut Concilio dicat non indigere œcumenico id quod ejusdem Romani

Quæ ad Flavianum S. Leo rescripserit.

PAGIUS inter hujus & illius scriptionem, Legatos ad Synodum missos se se viæ dedisse. In his literis scribit *Flavianus*, se secundum canonem in Eutychen animadvertisse, non indicta causa damnatum, ac ejus errores commemorat.

V. *Leo ad Flavianum de Eutyche scribit.*

Acceptis literis *Flaviani*, *Leo*, opem operamque suam adversus *Eutychetem* pollicetur; & per illustrem virum *Rhodanum* Epistolam mittit ordine XXII. quam primum Quesnellus publicavit, quam & secuta est alia ad Theodosium, quæ ordine est XXIII. in qua Nicenæ fidei se inhærere profitetur, *Nestorii & Eutychis* dogmata condemnat, postulatque Synodum intra Italiam congregari. In ea ampliores literas promittit per *Flaviani* nuncium, suitque illa celebrata adeo ad Flavianum Epistola, alias ordine X. nunc XXIV. laudata Chalcedone, Patribus approbata, & retenta ad fidem Ecclesiæ *de Incarnatione Christi* explicandam, ut hac quasi Lydio lapide sincera adulterinaque fides probetur.

mani Pontificis fuiſſet litteris definitum. His acceptis & aliis ob eodem antea datis litteris S. Leo, ſimulque lectis miſſis una cum illis Synodalibus Actis, cognitiſque cunctis contra Eutychetem a Flaviano & Synodo rebus legitime geſtis, ſero licet, tamen probe novit impoſturam nefandi hæreſiarchæ: primuſque omnium adverſus ipſam hæreſim inſurrexit, atque de fide catholica & Verbi incarnatione ſolida veritate conſtantem omnibus omni ex parte numeris abſolutam ad ipſum Flavianum, publicam tamen cunctis, ſcripſit epiſtolam: de qua antequam agere aggediamur, ſingula quæ Conſtantinopoli ab Eutychete hoc tempore ſunt temere atque doloſe peracta, hic deſcribamus.

XI. Vocantur Episc. Conſtantinopolim ad Synodum.

Damnato (ut vidimus) anno ſuperiori Eutychete, nullum non movit lapidem Chryſapius eunuchus Imperatoris cubiculi Præfectus, ut legitime a Flaviano confecta in Synodo Acta irrita prorſus reddat, & in ipſum Flavianum damnationis pœnam convertat. Hujus rei cauſa inprimis (ut dictum eſt, permovit Theodorum Imp. ut ad Leonem Pontificem pro Eutychete ſcriberet: Cum vero ejus ſciret infracti animi robur, & nonniſi ſolidam, firmam, conſtantemque ab eo expectandam fore ſententiam; judicium antevertit, & quod parabatur examen, eſt conatus eludere, dum perſuadet Imperatori, ut confeſtim Conſtantinopolim Epiſcopos convocet, qui cauſam Eutychetis ſint cognituri: eidemque triginta Epiſcoporum Concilio, quem vellet Eutiches, ut præſideret Theodoſius Epiſcopus Cæſareæ Cappadociæ, ſua dexteritate confecit. Quanta vero id perfecerit celeritate, ex eo accipe, quod hoc anno ſub nominatis Conſulibus ad quintum Idus Aprilis iidem convocati ab Imperatore Conſtantinopolim convenerunt ſimul ad Synodum celebrandam in Baptiſterio majoris Eccleſiæ. Quæ autem ab his geſta ſint, ipſa Acta declarant, quæ in textu leguntur primæ Actioni Magni Concilii Chalcedonenſis, ex quibus ea tantum, quæ ad hiſtoriam, exactamque rerum geſtarum cognitionem ſpectant, hic deſcribemus (a):

(a) *Apud Conc. Chalced. Act. 1.*

XII. Concilium Secundum in cauſa Eutych.

Cœpta eſt Synodus quinto Idus menſis Aprilis, cui triginta interfuerunt Epiſcopi, & ab Imperatore miſſus eſt Florentius Patricius ut intereſſet; Theodoſius autem Cæſareæ Cappadociæ præſidere Synodo juſſus eſt. In ea igitur primum omnium contra jus faſque ab Imperatore concesſum eſt Eutycheti per procuratorem ſuam cauſam in Synodo agere, accuſatore nequaquam: nec valuit ulla de his exceptio Epiſcoporum de non ſervato ordine judiciario, neque Euſebii Epiſcopi Dorylæi accuſatoris querela: ſicque cum eſſent cauſam acturi pro Eutychete intromiſſi ſunt in Synodum Conſtantinus, Eleuſius, & Conſtantius monachi cum libello ipſius Eutychetis. His admiſſis, Macedonius Tribunus & Notarius Imperatorum nomine hæc ſuggeſſit, præferens ſacrum codicem Evangelii: Oportet, inquit, omnia quæ mandata ſunt ab eorum pietate, me dicere: Juſſit igitur eos, qui dudum præſentes fuerunt, ſacratiſſimos Epiſcopos ſub ſacramento dicere, ſi veræ ſunt legendorum monumentorum profeſſiones ab utraque parte illatæ. Baſilius reverendiſſimus Epiſcopus Seleuciæ dixit: Hactenus juramentum Epiſcopis neſcimus oblatum: ſed ut præceptum eſt nobis a Domino Chriſto (b), non jurandum, &c. Actum eſt igitur interceſſione Baſilii ne jurare Epiſcopi cogerentur. Poſt hæc autem ordine rerum oblatus eſt legendus libellus, quem Eutyches jam damnatus obtulerat Imperatoribus, qui ſic ſe habet:

(b) *Matt. 5.*

Piiſſimis & fideliſſimis amicis Chriſti Imperatoribus noſtris Theodoſio & Valentiniano Patribus Patriæ Auguſtis, Eutyches Archimandrita.

XIII. Libellus Eutych. oblatus Theodoſio.

In omnibus mihi poſt Deum & ſalutis & veritatis manifeſtatio facta eſt veſtra pietas, in nulla re prætermittens inquiſitionem facere eorum, quæ vel de fide, vel adverſum me calumnioſe mota ſunt. Geſta enim quæ ſunt compoſita a reverendiſſimo Archiepiſcopo Flaviano adverſum me, legi heſterno die, & reperi contraria his quæ acta ſunt contineri in chartis. Nec enim quæ ad me ipſe locutus eſt jacebant in eis: neque quæ ego locutus ſum, inſeruerunt eidem monumento. Supplico

PAGIUS VI. *Conventus Conſtantinopolitanus in cauſa Eutychis.*

A num. XI. ad XXII. Dum *Leo & Flavianus* bono Eccleſiæ conſulunt, *Eutyches* libellos ſupplices dat Imperatori, Actaque Synodi Conſtantinopolitanæ anno ſuperiori habitæ diminuta falſataque arguit. Imperator *Chryſaphii* Eunuchi ſermonibus deceptus, retractari Acta jubet, & videre an quid omiſſum mutilum, adulteratumque reperiatur. Quamobrem eoſdem Epiſcopos, qui anno ſuperiori Synodum fecerant, jubet iterum cogi, ſed illis Thalaſſium Epiſcopum Cæſareæ in Cappadocia præficit, amoto Flaviano Conſtantinopolitano, cui jus ſedendi aufertur. *Concilium II. Conſtantinopolitanum* vocatur a Baronio, a Queſnello vero laudato *Appendix Synodi* ſuperiori anno Conſtantinopoli habitæ, vel *Concilii Oecumenici Præludium*, quod ad Kalendas Aug. indictum videbimus. Quinto itaque Idus Aprilis cœpta eſt Synodus: ad examen Acta revocantur: nihil depravatum aut immutatum reperitur, omniaque uti geſta erant, ita ſcripta eſſe omnes approbant. Conſtantinus Reverendus Diaconus dixit: *Eutyches, dum legeretur damnatio, appellavit Sanctum Concilium Sanctiſſimi Epiſcopi Romani, Alexandrini, & Hieroſolymitani, & Theſſalonicenſis*, ut legitur in Act. I. Concil. Chal-

plico igitur vestræ serenitati, consuete Orthodoxæ fidei patrocinari, & meæ parvitatis opinioni: Ut dignetur præcipere beatissimos Episcopos, qui in hac causa tunc residebant, & Notarios reverendissimi Episcopi Flaviani, & reverendos Clericos, qui ad me directi sunt vocantes ut occurrerem, & reverendissimum Diaconum Athanasium reverendissimi Episcopi Basilii convenire in præsentia sanctissimi Episcopi Theodosii, quatenus interrogati dicant omni cum veritate, scriptis mandatum quid noverint: Ut hoc consecutus, more solito laudans, gratias agam Domino omnium Christo, & vestræ pietati. Hactenus libellus Eutychetis oblatus Theodosio Imperatori, lectusque in Synodo.

XIV.

Recitato itaque libello, & audita Eutychetis petitione, cum ei Theodosius Imperator, annuisset; jussi sunt præsentes esse Notarii Flaviani, qui Acta Synodalia exceperant, iidemque Diaconi, Notariorum fungentes munere, omnes numero quinque, Asterius, Aetius, Nonnus, Asclepiades, atque Procopius: qui jussu Flaviani & aliorum Episcoporum, qui priori Synodo præsentes fuerunt, conscripta ab se Acta ediderunt. Protulerunt alia Eutychetis procuratores, sed quæ cognita sunt non esse originalia, verum descripta postea exemplaria. Dum ergo Acta legerentur, ventumque esset ad tertiam Synodi Actionem de verbo quodam relato in Acta, quod referri minime debuisset; rursumque de verbis ab Eutychete dictis, & in Acta minime relatis, & aliis admodum levibus controversia mota est. Cum, qui esset mos Notariorum exceptorum, Aetius & ipse ex Notariis unus his verbis significavit: *In talibus* (inquit) *sanctissimis Conciliis contingit frequenter unum ex reverendissimis Episcopis aliquid dicere: & quod ab uno dictum sit, tanquam ab omnibus simul dicatur, & subscribatur, & intelligatur,* omnibus scilicet consentientibus & approbantibus. *Hoc ab exordio factum est; in tantum, ut uno dicente, scribamus: Sancta Synodus dixit. Si vero inventus fuerit, unus aut secundus dicens idem,*

Mos Notariorum exceptorum in Synodis.

&c. tunc dicimus quia & professi sunt Deo amantissimi Episcopi, & exclamaverunt, &c. Et post nonnulla idem Aetius: *Multa sæpius tamquam in collocutione communi in parte Concilii in conventu a præsentibus sanctissimis Episcopis dicuntur, quæ scribi non præcipiuntur.* His igitur per Aetium patefactis de Eutychetis appellatione, quod recepta non fuisset in Acta, facta est objectio a procuratoribus Eutychetis. Acta autem sic se habent (*a*):

(*a*) *Apud Conc. Chalced. Act.* 1.

XV. De appellatione Eutychetis acta.

Quoniam vero ante paucos dies litteræ sanctissimi Archiepiscopi Leonis insinuatæ sunt nobis continenter quia accusavit reverendissimus Archimandrita Eutyches, & appellavit in tempore examinationis vestram audientiam per dationem libelli. Et post aliqua, hæc ex suggestione unius ex procuratoribus Eutychetis: *Constantinus reverendus diaconus dixit: Eutyches, dum legeretur damnatio, appellavit sanctum Concilium Episcopi Romani, & Alexandrini, & Hierosolymitani, & Thessalonicensis; & hæc in Gesta non sunt inserta. Magnificentissimus Patricius Florentius dixit: Turba facta, & dissoluto Conventu, dixit ad me silenter, appellans Romanum & Ægyptium & Hierosolymitanum Concilium. Et ego arbitratus indecens esse, latere hoc sanctissimum & reverendissimum Episcopum Flavianum, ascendens dixi ei,* ea videlicet quæ Eutyches sibi dixisset. Addidit his Basilius Seleuciæ hæc: *Jam in veritate dico: Adhuc ipso Conventu sedente, & proponente sancta Synodo, ut diceret istas duas naturas inseparabiles & inconfusas in uno Domino etiam post adunationem: scio quia dixit religiosus Archimandrita Eutyches: Si præceperint Patres Romanus & Alexandrinus, dico hoc ipsum. Hoc autem non quasi appellans dixit.* Post hæc rogata est sententia Archimandritarum, qui Synodo interfuerunt, si quis eorum audisset appellantem Eutychetem in Synodo: & omnes una sententia negaverunt.

XVI.

Vides igitur Eutychetem per mendaciorum anfractus diverticula quæritantem com-

PAGIUS

Chalced. De Antiocheno Episcopo silentium; quia Episcopi hujus Diœceseos Nestorianismi suspecti erant.

VII. *Dioscorus aliam Synodum in causa Eutychis postulat.*

Eutyches, dum hac via omnes aditus interclusos intelligit, *Dioscori* Episcopi Alexandrini *Flaviano* inimici patrocinium implorat *Dioscorus* ad Imperatorem scribit, aliamque Synodum postulat, cui per literas Imperatoria jubetur præsidere, rejecto ex illo cœtu *Theodoreto*, qui Dioscoro infensus erat, & Eutychianæ doctrinæ aperte contrarius. Synodum prius meditatam, etiam ante Conventum Constantinopolitanum, arbitratus Quesnellus citatus. Nam dum consuleretur de procuratoribus *Eutychis* admittendis, qui se. criminis accusabatur, & eam ob rem ipsum Episcopi adesse vellent, *Meliphtongus* Episcopus eum quidem præsentem volebat, posse tamen per procuratores audiri, si ita Augusto visum; rem se. iterum examini subiiciendam, quoniam Imperator jusserat universalem Synodum fieri: *Præcipue quia universalem præcepit fieri Synodum, & necesse est majores causas in illud reservare Concilium*, ut legitur Act. I. Concil. Chalced. Hæc de Synodo jam indicta disserebat Meliphtongus *V. Idus Aprilis*; ex eoque liquet, errorem, quod tamen Baronius num. XXV. putavit, non irrepsisse in diem, quo datæ sunt literæ Theodosii ad Dioscorum, *III. Kal. April.* Imo litteras ejusdem Theodosii de convocatione Synodi receperat Leo *III. Idus Maii*

comprehensum, ubique delirum, vaniloquum, atque dolosum esse repertum: quæ quidem plus satis esse poterant ad proscriptionem impii hæresiarchæ & ab eo proditæ impietatis: sed dum Chrysaphius privata contra Flavianum studia fovet, atque in eadem pertrahit Imperatorem, maximum parat Ecclesiæ luctum, summamque infert cladem Imperio, ut exitus patefaciet. Absoluta est itaque, his actis ejusdem Synodi prima sessio, habita quinto Idus Aprilis. In qua quidem (ut vidimus) cum facta sit mentio litterarum S. Leonis hoc anno sub iisdem consulibus Kalendis Martiis Romæ datarum, quas ante paucos dies fuisse acceptas, Eleusii testificatione est dictum: vides quanta celeritate, nempe unius dumtaxat mensis spatio, litteræ ab urbe solerent deferri Constantinopolim. Quod etiam ex eo certo certius colligere potes, dum quas Theodosius scripsit ad S. Leonem Romanum Pontificem post absolutam præsentem Synodum Constantinopoli quinto Idus Aprilis de Synodo habenda Ephesi litteras, eas accepit S. Leo (ut ipse testatur in epistola ad Pulcheriam (a) tertio Idus Majas.

(a) Leo epist. 23.

XVII. Secunda sessio.

Rursum vero ejusdem mensis Aprilis vigesimaseptima die iterum a patribus conventum est, ubi a procuratoribus Eutychetis oblatus est libellus ab ipso antea porrectus Theodosio Imperatori, qui acceptus jussus est legi: est autem hujusmodi (b):

(b) Apud Conc. Chalced. Act. 1.

Piissimis & fidelissimis ac Christi amatoribus Principibus nostris Flavio Theodosio & Valentiniano perpetuis Augustis, ab Eutychete Archimandrita.

XVIII. Cognitio de falsitate actorum.

Vestra pietas superius & a principio non ignorans circa rectam fidem religionem mundam & irreprehensibilem fidem meam, pro calumnia mihi composita & meditatis insidiis ab Eusebio Episcopo Dorilai, quasi recte non sapiam sancire dignata est, ingrediente me in Concilium, adesse mihi virum laudabilem magnum Silentiarium custodiæ causa: Qui vadens ad Episcopum, & præsentiam meam nuncians quædam audivit a religiosissimo Episcopo Flaviano, de damnatione mea, & vidit. Precor igitur vestram tranquillitatem, dignetur sancire apud quem placuerit vestræ pietati eumdem virum mirificum, laudabilem, magnum Silentiarium cum veritate scriptis profiteri ea quæ audivit (ut superius dixi) & vidit: quo his impetratis, solitas orationes Deo semper pro vestra salute referam, piissimi & fidelissimi Imperatores. Hactenus Eutychetis libellus. Jussus tunc est Silentiarius, quæ audivit, coram Synodo profiteri: qui testatus est, se accepisse a Flaviano, antequam de damnatione Eutychetis Synodi Actio cogeretur, jam Eutychetem esse damnatum scriptum nimirum damnationis libellum, quem Synodo subscribendum porrecturus esset. Sed & testificatione Asterii presbyteri dictum est, & in Acta relatum, ipsa Synodi prioris Acta fuisse a Notariis immutata. His itaque cavillis illusum est legitimæ factæ a priori Synodo Eutychetis damnationi, faventibus eidem magistratibus in gratiam Chrysaphii etiam Imperatorem moventis pro ipso hæresiarcha. Fuerunt hæc præludia horrendæ tragœdiæ, de qua paulo post dicturi sumus. Modo autem quæ Liberatus Diaconus (c) istis addat, superioribus conjungamus:

(c) Liberat. Diac. c. 11.

XIX.

Discussis (inquit) *Gestis instantibus Notariis cum Episcopis Deum timentibus, cum Eutycheti aliqui faverent pro tempore nihil falsitatis inveniri potuit; sed tantum actum est, ut apud Magistros Officiorum Gesta conficerentur de falsitate Notariorum, astantibus quibusdam laicis de Officio Principis, qui interfuerunt Gestis ipsis tempore Concilii. Postea expetivit Imperator a Flaviano fidei ejus confessionem manu ejus scriptam & subscriptam. Scripsit ergo Flavianus fidem manu propria, & Imperatori in hoc themate direxit:*

Flavianus Episcopus Constantinopolitanus amatori Christi Imperatori nostro Theodosio salutem.

XX.

Nihil ita convenit sacerdoti Dei, & dogmatibus erudito divinis, quam paratum esse ad satisfactionem (d) omni petenti rationem de spe quæ in nobis est, & gratia: Non enim erubesco (e) Evangelium Dei: Virtus enim Dei est ad salutem omni credenti. Quia ergo & nos, misericordia Regis omnium Christi Dei, sacerdotium tale sortiti sumus: sapimus recte & inculpabiliter semper Scripturas divinas, sequentes expositiones sanctorum Patrum qui in Nicæa convenerunt, & centum quinquaginta qui hic congregati sunt, & qui in Epheso sub sanctæ memoria Cyrillo, qui fuit Alexandrinorum Episcopus: Et prædicamus Dominum nostrum

(d) 1. Petr. 3.
(e) Rom. 1.

Professio fidei Flaviani Episcopi.

PAGIUS

Maii, quas missas ante mensem solidum oportuit, quod Leo testatur in Epistola XXVII. alias XIII. cap. 4. ad Pulcheriam scribens. Sed ea, quæ prius ab Augusto ordinata fuerant, postea immutata haud dubium est, inquit Quesnellus loco citato. Porro quod Baronius num. XXI. ex Nicephoro lib. 14. cap. 47. refert, *Eudociam* sc. Augustam excitatam fuisse a *Chrysaphio* Eunucho adversus Flavianum, quod & Theophanes asserit, verum non esse existimo, quia prioribus saltem hujus anni mensibus jam illa ab aula aberat, & *Pulcheria*, rerum summam administrabat. Quamobrem S. Leo ad Pulcheriam scripsit Epistolam citatam XXVII. datam *Idibus Junii* præsentis anni, qua ejus zelum adversus *Eutychen* laudat, ideoque non *Eudocia*, sed *Pulcheria* in aula versabatur.

A num.

*strum Jesum Christum ante secula quidem ex Deo Patre sine principio natum secundum divinitatem, in Novissimis autem diebus eundem propter nos & propter nostram salutem ex Maria Virgine secundum humanitatem. Ex duabus itaque naturis confitentes Christum post incarnationem ex sancta Virgine & humanatum in una subsistentia *, & in una persona unum Christum, unum Filium, unum Deum confitemur; & unam quidem Dei Verbi naturam incarnatam tantum & humanatam dicere non negamus; eo quod ex ambabus unus atque idem sit Dominus noster Jesus Christus. Eos vero, qui aut duos Filios, aut duas subsistentias, aut duas personas annunciant, & unum eumdemque Dominum nostrum Jesum Christum Filium Dei vivi prædicant, anathematizamus, & alienos esse ab Ecclesia judicamus. Et ante omnia Nestorium impium anathematizamus, & sapientes ea quæ ejus sunt, & loquentes ea: Abscindantur hujusmodi a filiorum adoptione promissa recte credentibus.* Et subscriptio: *Domine Jesu Christe adjuva nos.* Et iterum: *Hæc scripsi manu mea ad satisfactionem vestræ potestatis, ut confundantur calumniam facientes nostræ simplici conversationi.* Hactenus professio Flaviani ab Imperatore ea de caosa exacta, quod Eutiches & sentientes cum eo ipsum calumniati essent eadem sapere cum Nestorio, & sub duarum naturarum in Filii Dei confessione duas pariter subintroducere velle personas: ob id enim in hac sua professione Flavianus multus fuit in damnando Nestorio. Quæ autem post hæc acta sint, ita subdit Liberatus Diaconus (a):

* substantia.

(a) Liberat. Diac. lib. 2.

XXI. *Postquam ergo nihil probatum est Notariis de falsitate Gestorum: Eutyches petit Dioscorum Alexandrinum Episcopum, ut quæreret quæ de illo acta sunt. Urgebat * apud Principem, universale fieri Concilium, ut improbaretur Concilium Flaviani. Scripsit ergo Dioscorus Theodosio Imperatori, quia aliam fieri Synodum oportet, & quod ut fieret, persuasit Eutyches. Annuit Imperator.* Hæc autem omnia molitione esse facta Chrysaphii, Nicephorus tradit his verbis (b): *Porro ubi illa Acta & decreta legitima esse, auctoritate sua comprobaverant: Chrysaphius eunuchus, qui idem cum Eutychete sentiebat, cum contumeliam ferre nequiret, iram suam adversus Flavianum maxime auxit; & Dioscoro Alexandrino, impio illi indicavit, se illi in rebus quæ placitæ essent gratificaturum omnibus, si Eutychetem periclitantem defenderet, Flavianum autem & Eusebium Dorilæum oppugnaret. Eodem modo Eudociam Augustam excitavit, cum multa alia, tum ea potissimum dicendo quæ si a Pulcheria acerba accidissent.*

* Agebat.

(b) Niceph. li. 14. c. 47.

XXII. His igitur ita dispositis, ad Kalendas Augusti indicitur Synodus Ephesi: *Dirigensque* (inquit Liberatus c) *Imperator Sacram Dioscoro in Alexandriam, præcipit ut decem Metropolitanos Episcopos, quos voluisset, ipse eligeret, & veniret Ephesum, & congregato Concilio, Eutychetis causam discuteret; jubens Barsumam Archimandritam interesse, & vicee agere omnium monachorum Orientales Episcopos accusantium: Theodoretum vero Cyri Episcopum adesse Concilio interdixit, & in sua Civitate permanere eum jussit. Jam enim Ibam Edessenum Episcopum, ne Synodo adesset, per illum filium suum, quem dixi, Chrysaphium, in multas mansiones Eutyches relegarat exilio.* Hæc de indicta Synodo Liberatus. ☞ Cum autem ista de Oecumenico celebrando Concilio ore multorum jactari cœpissent, hæcque litteria Domni Episcopi Antiocheni Theodoretus Cyri Episcopus accepisset: existimans ista curari per Dioscorum Alexandrinum Episcopum quem patiebatur adversarium, quo futuræ Synodi Oecumenicæ decreto duode-

(c) Liberat. c. 12.

Indicitur Synodus Ephesi in causa Eutychetis.

PAGIUS VIII. *Theodoretus anxius de successu futuræ Synodi.*

A. num. XXII. ad LXXVII. Evocatoria Pseudo-Synodi Ephesinæ data est *III. Kalend. Aprilis*, ut ad Kalendas Augusti inciperetur: Ejus indictione audita *Theodoretus*, qui credebat Imperatorem consilium de ea celebranda deposuisse, ex quo reconciliatus fuerat cum Flaviano, scripsit Epistolam CXII. ad *Domnum* Antiochiæ Episcopum, a Baronio num. XXII. recitatam, in qua suam de capitibus S. Cyrilli sibi non probatis pertinaciam ostendit. Ex ea Epistola liquet, quanta tunc temporis Orientalium Episcoporum dissensio fuerit, aliis pro *Cyrillo* stantibus, aliis contra eum.

IX. *Præsides Pseudo-Synodi Ephesinæ.*

Cum Sanctus Leo Theodosium a cogendo Concilio avocare non potuisset, misit qui suas vices gererent: *Ad omnem vero causam pie ac fideliter exequendam fratres nostros Julium Episcopum & Renatum Presbyterum tituli Sancti Clementis, sed & filium meum Hilarum Diaconum vice nostra direximus, quibus Dulcitium Notarium nostrum, cujus fides nobis est probata, sociavimus*, inquit Leo in Epistola XXIV. ad Flavianum, quæ alias erat X. data *Idibus Junii*, & recitata a Baronio num XLV. & seqq. Celeberrima hæc Epistola olim integra in Ecclesia Romana tempore *Adventus* legebatur, quod etiam in Ecclesiis Galliarum factitatum esse eruit Quesnellus citatus ex MS. Codice Bibliothecæ Regiæ. Legati illi fuere *Julius* Episcopus Puteolanus & *Hilarus* Archidiaconus. *Renatus* vero Presbyter, qui cum illis missus fuerat, in Delo insula morte præventus est, ut testatur Auctor Breviculi Eutychianistarum: *Interfuerunt etiam Vicarii ab Apostolica Sede directi, Julius Puteolanus Episcopus, Hilarus Archidiaconus, quia Presbyter Renatus in Delo insula morte præventus est.* Baronius num. XXXVII. *Julium* vocat *Julianum* Episcopum Puteolanum, eamque in rem laudat Marianum Scotum in Chronico. Verum in hodiernis Codicibus hujus Chronographi, non *Julianus*, sed *Julius* legitur, eamque lectionem confirmant MSS. Codices

decim illa vulgato Cyrilli capitula, quorum causa diu multumque fuerat altercatum, comprobarentur: hanc tunc ad eumdem Domnum epistolam reddidit, quæ inter ejus epistolas Græce scriptas in codice Vaticano numeratur centesima duodecima, atque sic se habet.

Theodoretus Episcopus Cyri, Domno Episcopo Antiochiæ.

Theodoreti Episc. Litteræ ad Episc. Antioch.

Speravimus jam nostra mala quievisse, ubi nobis nonnulli significarent, jam pacatam Imperatoris Victoris, & Triumphatoris indignationem, & quod jam induciæ factæ sunt inter eum, & religiosissimum Episcopum Flavianum, & quod jam sedata est Synodi convocatio, & pax Ecclesiarum reversa est. Quæ vero nunc a tua pietate scripta sunt, magna nos affecerunt molestia. Nihil enim boni licet expectare ab ea, quæ jussitatur Synodo, nisi clementissimus Deus consuetam nostri curam gerat, & sedaverit technas & machinas turbulentiarum a Dæmonibus concitatarum. In magna enim Synodo, quæ Nicææ fuit congregata, una cum Orthodoxis idem decreverunt etiam illi qui Arii partes sectabantur, & Apostolicæ fidei expositioni per manus subscriptionem consenserunt. Fuerunt tamen revera hostes, nec unquam quievere illam oppugnare, quousque corpus Ecclesiæ conscinderunt, & triginta annis inter se communicarunt, atque Apostolica dogmata prosequebantur etiam qui Arii morbo laborabant. Cum vero Antiochiæ postrema habita esset Synodus, quando Dei hominem, magnum illum Meletium in Apostolico illo throno constituerunt & confirmarunt, ac deinde post paucos quidem dies Imperatoris auctoritate illum ejecerunt, propositus quidem fuit Euzojus Arii morbo aperte laborans, & quamprimum se abalienarunt illi qui Evangelica dogmata protegebant. Et ex eo tempore divisio & schisma remansit.

Illa igitur intuens anima mea tristis, ac similia prævidens, gemit ac lamentatur, nihil boni expectans. Neque enim sciunt qui ex aliis diœcesibus sunt venenum, quod inest duodecim illis capitibus, sed auctoritatem ejus qui illa scripsit intuentes, nihil mali suspicantur. Et arbitror eum qui illius in sedem successit Dioscorus, hæc omnia agere, ut altera Synodo eadem confirmentur. Qui enim mandato & jussu hæc ante scripsit, & anathemati denuntiavit eos, qui illis assentiri & stare minime voluerint: quid non faciet in Oecumenica præsidens Synodo? Et scito Domine quod nullus eorum, quõ eam hæresim, quæ in ipsis latebat, cognoverunt, accipiat, quamvis his toties id decernant. Cum enim etiam plures hæc confirmaverint Ephesi illis adversati fuimus, nec ante communicavimus Cyrillo qui illa scripserat, quousque doctrinam, & professionem fidei edidit consonam iis quæ a nobis edita sunt, nulla de illis capitibus facta mentione. Idque cognitu facile est tuæ beatitudini, si præceperit, ut perquirantur quæ gesta sunt. Sunt enim juxta morem consuetum Synodi, plura quam quinquaginta synodica gesta & scripta, quæ duodecim capitum damnationem ostendunt. Ante enim quam ad Ephesum accederemus, beatus Joannes Antiochenus scilicet Episcopus scripsit ad religiosum Episcopum Eutherium Thyanorum, & ad Firmum Cæsareæ Episcopum, & Theodotum Ancyræ Apollinaris doctrinam hæc capita nuncupando. Et ea quæ a nobis Ephesi damnatio facta fuit contra Alexandrinum, & Ephesinum Episcopum hinc ortum habuit, quoniam capita illa ediderunt & confirmarunt.

Et litteræ multæ Synodales Ephesi ad Victorem, & Triumphatorem Imperatorem, & ad magnos Principes de his scripta sunt, similiter etiam ad populum Constantinopolitanum, & religiosissimum Clerum. Et Constantinopolim nos vocati quinque controversias de nobis ipsis coram Imperatore habuimus, & egimus, & tres alias deinde cum testibus ad ipsum misimus, Deoque dilectissimis Occidentis Episcopis, Mediolanensium inquam, & Aquilejæ, & Ravennæ de his scripsimus, significantes quod Apollinaris novitate, & vanitate & repleta sunt ea capita. Et ipsemet Cyrillo qui illa scripsit, beatus Joannes scribendo, B. Pauli auctoritatibus aperta illa

PAGIUS

dices Epistolæ ad Flavianum. Evagrius lib. 1. cap. 10. Nicephorus lib. 14. c. 47. Prosper in Chronico, Anastasius aliique. Nonnisi itaque per errorem Librariorum in aliquibus Codicibus MSS. *Julianus*, loco *Julii* habetur. Valesius in Notis ad Evagrium citatum, & Quesnellus in Notis ad Epistolam XXIV. Leonis ad Flavianum contendunt, non *Julianum Puteolanum* Episcop. sed *Julianum Coensem* Episcopum Synodo Ephesinæ vice Leonis interfuisse, indeque Valesius in Evagrio, non *Julii*, sed *Juliani* nomen legendum esse arbitratur. Verum, ut animadvertit Baluzius in præfatione ad Acta Concil. Chalced. num. XXX. in gestis Concilii Chalced. ubi gesta prædatoriæ Synodi Ephesinæ referuntur, Vicarius Papæ Leonis constanter vocatur *Julius* in omnibus antiquis MSS. nisi aliquando loca corrupta sint. Quod si *Julianus Coensis* huic Synodo interfuisset, Acta quæ Hilari Diaconi & Dulcitii Notarii meminere, illius quoque mentionem facerent. Denique supersunt plures *Juliani Coensis* ad Leonem Epistulæ, & plures hujus ad Coensem, in illisque nullum de præsidentia Coensis verbum habetur.

X. Quesnellus quidem fatetur, *Julium* Episcopum *Puteolanum* Roma missum esse ad Synodum; cum in Epistolis Leonis sæpius cum aliis Legatis commemoretur, sed contendit, non eum sed *Julianum Coensem* Synodo interfuisse; vel quod

illa arguit & confutavit: similiter etiam beata memoria Acacius, & (ut paucis tua sanctitas omnia cognoscat) ego misi exemplar illius epistolæ, quam beatus Acacius & Joannes ad Cyrillum beatæ memoriæ scripserunt, ut cognoscas, quod dum de pace, & conventione inter se scriberent, illamet capita accusabant, & damnabant. Ac ipsemet Cyrillus dum scriberet ad beatum Acacium, suam de his capitibus mentem, & animum declaravit, cum dixerit, se illa scripsisse, ut se objiceret & opponeret ad illius novitatem & vanitatem, & quod composita pace, erant omnia clara & manifesta. Hæc igitur excusatio accusationem confirmat. Misi etiam exemplar eorum, quæ tempore conventionis & pacis scripta sunt, ut noris, Domine, quod nullam de his mentionem fecit, & quod oportet eos qui ad Synodum irent, afferre ea quæ conventionis tempore scripta sunt; & (ut aperte dicam) quænam fuerant dissensionis causæ, & qua ratione qui inter se dissidebant, convenerunt & conciliata sunt. Oportet enim eos, qui ad pietatem tuendam & propagandam vocantur, omnem suscipere laborem, & divinum invocare auxilium, ut eam quam nostri majores nobis reliquerant fortem, inviolatam conservemus. Decet autem animadvertere tuam sanctitatem, & eos religiosissimos Episcopos qui nobiscum sentiunt & conveniunt, illos de professione docere, ac eos etiam religiosissimos Clericos, qui proprietate zelum habent, ne a nostrismet foetis proditi, vel cogamur aliquid facere eorum quæ Deo omnium displicent, vel soli relicti facile opprimamur ab hostibus. Fides est (hortor te) in qua spem habemus salutis; & oportet omnem lapidem movere, ut nihil adulterinum, vel depravatum introducatur, neque Apostolica doctrina corrumpatur. Hæc ego, licet procul absim, lugens & gemens scribo, & communem nostrum Dominum oro, ut istam hanc tempestatem dissipet & dissolvat; & claram & perspicuam serenitatem nobis largiatur. Hactenus ad Domnum Antiochenum Theodoreti epistola a Metio Thermularum Episcopo Latinitate reddita: ex qua vides quo animo ipse perseveraverit adversus duodecim capita illa Cyrilli, quæ adeo timeret Oecumenicæ Synodi auctoritate firmari. Innotuerunt puto ista Imperatori, qui cum suo edicto vocasset ad Synodum Episcopos, vetuit ne Theodoretus adesset, ut audisti a Liberato, & ex ipso Imperatoris apparebit edicto ☞. Sed describamus hic ipsius Theodosii Imperatoris] pro Synodo Ephesi cogenda rescriptum: est enim hujusmodi ad Dioscorum Episcopum Alexandrinum datum (a):

(a) Apud Conc. Chal. Act. 1.

XXIII.

Epistola Theodosii ad Dioscorum de Synodo Ephesina.

Imperatores Cæsares Theodosius & Valentinianus, victores, triumphatores, maximi, semper venerabiles Augusti, Dioscoro.

Cunctis constitit manifestum, quia nostræ Reipublicæ status & omnia humana, divina pietate moderantur atque firmantur: Deo enim propitio constituta, prospere & secundum vota nostra gubernari res & proficere solent. Imperium ergo divino nutu sortiti, subditis pro pietate & mansuetudine similiter plurimam sollicitudinem impartimus, quatenus & vera religio & nostra Respublica cultu Dei purissimo & pietate firmata perfulgeat. Quod igitur in præsenti subita emergente dubitatione, ad Catholicæ & Apostolicæ doctrinæ ac nostræ fidei custodiam, quæ ut fit, diversis sententiis impugnata, conturbat & confundit hominum sensus & animas: intolerabile duximus, hujusmodi delictum contemnere, ne per talem negligentiam ipsi Deo inferre contumeliam videremur. Ideoque sancimus, in unum sanctissimos & Deo placitos convenire viros, quibus pro pietate Catholica atque vera fide plurimus sermo est; ut universa quidem talis vana dubitatio, subtili proposita inquisitione, solvatur; vera autem & Deo amica Catholica fides firmetur.

Igi-

PAGIUS

Renatus unus e Legatis ante indictam Synodum mortuus.

quod *Julius* vita functus sit, antequam ea inchoaretur, vel aliud quid impedimento fuerit, ne Ephesum accederet. At si *Julianus* in locum ejus subrogatus fuisset; hujus substitutionis aliqua in Actis mentio esset; præsertim cum præ maximarum Sedium Antistitibus Vicariatum illum obtinuisset. Præterea Quesnellus ibidem vult, *Renatum* Synodo interfuisse, & Auctorem Breviculi Eutychianistarum, qui eum ante Synodum mortuum asserit, incertis rumoribus scriptisque deceptum; quod Theodoretus scribat Epistolam CXVI. ad Renatum Presbyterum, quasi interfuisset Latrocinali Synodo, & inde Romam revertisset. Verum cum Acta a *Renati* nomine semper abstineant, manifestum est, eum huc non pervenisse, falsamque esse illius Epistolæ inscriptionem, qui errores a veteribus Librariis frequenter commissi. Cum vero ex ejus Epistolæ lectione pateat, eandem ad unum ex Legatis, cujus *omnes justitiam, zelum, libertatem, & adversus iniquitatem injectas minas* decantarent, ut ait Theodoretus, scriptam, existimo eam ad *Hilarum Diaconum*, Legatum datam esse, de quo Prosper in Chronico, recitata Flaviani damnatione, ait: *Reclamante Hilaro Diacono Ecclesiæ Romanæ, qui vice Leonis Papæ cum Julio Episcopo Puteolano a Sede Apostolica fuerat destinatus*; ubi etiam vides Prosperum, qui tunc Romæ erat, nullam Renati mentionem facere. Vel dici potest eum Baluzio citato, hujus erroris hanc originem esse. *Theodoretus* literis Imperatoris ad hanc Synodum accedere prohibitus est, & ab urbe Ephesina Theodoretus distabat triginta quinque dierum spatio, ut ipsemet scribit ad S. Leonem in Epist. CXXIII. Quare mirum videri non debet, impositum illi fuisse per incuriam aut ignorantiam eorum, qui eum de rebus in Synodo gestis certiorem fecerunt, qui cætera quidem veri, in nomine *Renati* fuerint falsi.

XXIV. *Dioscorus cum decem Metropolitanis convenire jubetur.*

Igitur & tua sanctitas, sumptis secum decem reverendissimis Metropolitanis Episcopis, qui sub tua degunt diœcesi, & aliis similiter decem sanctis Episcopis sermone, & vita ornatis, qui in doctrina & scientia recta & immaculatæ fidei præ cunctis apud cunctos eminent, proximis Kalendis Augustis Ephesum Metropolim Asiæ convenire absque ulla dilatione festinet, nullo scilicet, alio præter prædictos viros sanctam Synodum molestante: quatenus universis sanctissimis & beatissimis Episcopis quos convenire per sacras nostras epistolas sancimus, ad prædictam concurrentibus Civitatem, & subtilissime investigantibus & quærentibus, omnis de medio error contrarius auferatur, Catholica autem doctrina & Orthodoxæ fidei Salvatoris nostri Christi amicissima solidetur, & consuete effulgeat, quod universis in posterum inconcussum, Deo propitio, & intemeratum custodiant.

XXV. *Theodoretus prohibetur accedere.*

Si quis vero, tam necessariam & Deo amicam Synodum prætermiserit, & non omni virtute secundum prædictum tempus ad præfinitum locum pervenerit; nullam excusationem, neque apud Deum, neque apud nostram inveniet pietatem. Sacerdotalem enim conventum nonnisi quis mala propria conscientia sauciatus evitat. Theodoretum sane Episcopum Cyri Civitatis, quem pridem jussimus suæ soli vacare Ecclesiæ, sancimus non prius ad sanctam Synodum convenire, nisi universo sancto placuerit convenienti Concilio & ipsum concurrere, & pariter interesse. Si vero aliqua discordia de eo emerserit, absque illo sanctam Synodum convenire, & quæ jussa sunt ordinare præcipimus. Dat. tertio Kal. Aprilis, Constantinopoli, Zenone & Posthumiano viris clarissimis Consulibus. Sed depravatam esse in die & Consulibus ejusmodi epistolam Theodosii ad Dioscorum scriptam, dum data habetur dicta die Martii, nemo non videt; cum constet ex iis quæ dicta sunt ultimam Synodi Actionem habitam vigesimaseptima mensis Aprilis, & post eam has ab Imperatore datas fuisse litteras. Quod vero ad Consules spectat cum eosdem superiori anno Consulatum gessisse certum sit, quid commune illis cum rebus anni præsentis? Restituendum est ergo: *Tertio Kalendas Majas, Asterio & Protogene Consulibus.*

XXVI. *(a) Apud Conc. Chal. Act. 1.* *Epistola Theodosii qua præficit Synodo Dioscorum.*

Rursum vero ad eumdem Dioscorum Theodosius has litteras dedit, quibus voluit ipsum eidem indictæ præesse Synodo (a):

Dioscoro reverendo Episcopo Alexandriæ.

Ante hoc quidem, Theodoretum Episcopum Cyri Civitatis præcepimus in S. Synodum minime pervenire, donec de eo, quod placuerit, S. Synodus constituat: aversati eum, quia præsumpsit proferre contraria iis quæ scripsit de fide sanctæ memoriæ Cyrillus Alexandrinæ quondam Civitatis Episcopus. Quoniam vero suspicamur aliquos sectatores Nestorii assumere studium & conferre, ut omnimodo intersit sancto Concilio: hac de causa necessarium duximus, his sacris litteris ad tuam reverentiam datis, manifestum facere tuæ beatitudini & universæ S. Synodo, quod nos regulas sanctorum Patrum sequentes, non solum propter Theodoretum, sed alios omnes, qui ad congregatam S. Synodum pertinent, auctoritatem & primatum tuæ præbemus beatitudini, scientes diligentius, quod & reverendissimus Archiepiscopus Hierosolymorum Juvenalis, & beatissimus Archiepiscopus Thalassius, & omnis talis fervens amator & æmulator Orthodoxæ fidei consentanei erunt tuæ sanctitati, radiante per Dei gratiam honesta vita & Catholica fide. Eos namque qui aliquid per additamentum aliquod aut imminutionem conati sunt dicere præter quæ sunt exposita de fide Catholica a sanctis Patribus qui in Nicæa, & qui postmodum in Epheso congregati sunt, nullam omnino fiduciam in S. Synodo habere patimur; sed & sub vestro judicio esse volumus, quia hac de re & nunc sanctam Synodum disposuimus convenire. Hactenus ad Dioscorum Theodosius.

XXVII.

Porro intentatum hactenus sibi idem Theodosius Imperator jus arrogat & usurpat, dum celebrandæ Synodo Oecumenicæ, qui illi in omnibus præsit, Episcopum deligit; quod quidem Romani esse Pontificis, docent quæ acta sunt in habitis antea Synodis Oecumenicis: siquidem Nicænæ Synodo Osius a S. Silvestro missus præfuit, Ephesino vero haud pridem celebrato Concilio Cyrillus Episcopus Alexandrinus a Cælestino delectus, ut eorumdem Conciliorum Acta significant. Sed Deo vindice, ubi talem sibi Theodosius Pontificiam auctoritatem arripuit, Imperio privatur, anno sequenti ex hac vita sublatus, ut suo loco dicemus. Quod igitur talibus sacrilegiis ost cœptum Concilium, quibus fuerit celeribus auctum & consummatum, ejusdem Acta declarant.

XXVIII. *Dolus Eutychianorum.*

At observa dolum, quam caute agatur, ne quis ex iis qui constantissime essent adversus Eutychetem propugnaturi fidem Catholicam de duabus in Christo naturis, in Ephesinum indictum Concilium admittatur, ea rectitudinis specie, quod iidem essent hæresis Nestorianæ fautores: sicque Theodoretus exploditur, & Ibas suasione Eutychetis fuit antea relegatus: contra vero illi, qui Eutychetis studiosissimi essent, Synodo interesse & præesse jubentur, eo quidem colore, quod essent hi hostes Nestorianæ perfidiæ; quasi non contra emergentem novam hæresim, sed contra Nestorium bellum suscipiendum esset, sed & inter alios nominatus Barsu-

mas in Syrie Archimandrite omnium fcelestiffimus curatur ab amicio Eutychetis, puto Chryfaphio, ut ab Impecatore Synodo intereffe jubeatur: cujus rei caofa has rurfum ad Diofcorum idum Theodofius litteras dedit (*a*):

(*a*) Apud Conc. Chal. Act. 1.

XXIX. Theodof. Imper. ad Diofcorum de Barfuma.

*Pervenit ad noftræ ferenitatis auditum quia multi reverendi Orientalium Archimandritæ fimul cum Catholicis populis adverfus quofdam Epifcopos, qui Neftoriana impietate ægrotare dicuntur, in quibufdam Orientalium Civitatibus conftituti laborarent, & pro Catholica fide contenderent. Hac de caufa noftræ ferenitati * complacuit religiofiffimum presbyterum, & Archimandritam Barfumam puritate vitæ, & Catholica fide probatiffimum adeffe Ephefinæ Civitati, & tenentem locum cunctorum Orientalium Archimandritarum confidere tam tuæ fanctitati, quam univerfis fanctiffimis Patribus ibidem convenientibus; quatenus Deo placita de omnibus fententia proferatur. Dignetur proinde tua religio pervidens (quia omnis nobis eft pro Catholica fide folicitudo) affectuofe & prædictum reverendum Archimandritam fufcipere, & operam dare, veftræ cum fanctæ Synodi participem fieri. Dat. Idibus Maii, Protogene viro clariffimo Confule, & qui fuerit nunciatus.* Ad ipfum vero Barfumam hic verbis (*b*):

* divinitati.

(*b*) Apud Conc. Chal. Act. 1.

XXX. Theodofii epiftola ad Barfumam.

Noftram pietatem latere non potuit, in quali fint certamine conftituti per Orientem religiofiffimi & fanctiffimi Archimandritæ pro fide laborantes Catholica, & quofdam Epifcopos in civitatibus Orientis conftitutos Neftorianæ hæref eos participes averfantes, collaborante etiam Orthodoxo populo eifdem religiofiffimis Archimandritis. Quoniam igitur & tua fanctitas pro Catholica fide tantum laborare fuftinuit, ut ad noftram perveniret pietatem: juftum effe duximus, tuam fanctitatem puritate vitæ & Catholica fide probabilem ad Ephefinam pergere Civitatem, & locum tenentem omnium religiofiffimorum Archimandritarum Orientalium confidere fanctæ Synodo, quæ ibi difpofita eft convenire, & cum aliis fanctis Patribus, & Epifcopis quæ funt Domino placita ordinare. Datum pridie Idus Maii. Hæc ibi. Confcripfiffe eundem Theodofium ad alios Orientelis Ecclefiæ Epifcopos Metropolitanos, Synodalia Acta fidem faciunt.

XXXI. Confilium Theodofii de vocando ad Synod. S. Leonem.

Quoniam vero idem Impeator fciebat, nullum fore Concilium Oecumenicum abfque Romani Pontificis auctoritate; fed quod & fatis intelligi poterat, Leonem papem Eutycheti edverfaturum: illud confilium iviit, ut ita eum vocaret, ut tamen, ne adeffet caveret. Et quomodo id factum? Primum anguftiffimo termino tempus claufit, ut adeffe nonnifi magno incommodo poffet: adjecit etiam, ut ipfe fcribens Theodofius ad ipfum S. Leonem Romanum Pontificem litteras, ejus perfonam Ephefinæ Synodo præfentem effe peteret, ratus nimirum, id minime ab eo fore præftandum: de mittendis vero legatis, fi venire non poffet, nullam penitus habuit mentionem: hoc plane argumento fcriptam effe e Theodofio Imperatore ad ipfum Romanum Pontificem epiftolam ipfius Leonis Papæ litteræ ad Pulcheriam Auguftam manifefte declarent, in quibus hæc leguntur (*c*):

(*c*) Leo ep. 13.

XXXII.

Auguftiffimus, & Chriftianiffimus Imperator cupiens, quam celerrime turbata componi, Epifcopali Concilio, quod Ephefi vult haberi, nimium breve, & anguftum tempus indixit, diem Kalendarum Auguftarum præftituendo Conventui; cum a tertio Iduum Majarum, quo ferenitatis fuæ fcripta fufcepimus, major pars reliqui fit temporis affumenda, ut profectio facerdotum, qui negotia fufficiant, valeat ordinari. Nam illud, quod pietas ejus etiam me credidit debere intereffe Concilio; etiamfi fecundum aliquod præcedens exigeretur exemplum, nunc tamen nequaquam poffit impleri; quia rerum præfentium nimis incerta conditio a tanta Urbis populis me abeffe non fineret, & in defperationem quadam animi tumultuantium mitterentur, fi per occafionem caufæ Ecclefiafticæ viderer patriam & Apoftolicam fedem velle deferere. Hæc S. Leo, cum bellum Hunnicum immineret hoc anno, de quo in fine ejufdem acturi fumus.

Leo Pap. vocatus ad Synodum Ephefinam.

XXXIII.

Cum autem de cogenda Ephefi Synodo Sanctus Leo litteras Theodofii accepiffet; ut anteverteret mala quæ præfagiebat inde effe ventura, perfuadere Theodofio conatus eft, ut ejufmodi Concilium haberi fineret in Italia, hacque de caufa ad ipfum ifta refcripfit (*d*):

(*d*) Leo ep. 9.

Quæ S. Leo ad Theodofium refcripferit.

Pro integritate fidei Catholicæ Chriftianiffimum Principem convenire effe folicitum: & hoc indefeffis precibus divinam mifericordiam pofco, ut cordi veftro id quod eft veritatis infpiret, neque falli vos in aliquo humanarum calliditatum æmulatione patiatur. Hæc idcirco ipfo epiftolæ exordio Leo ingerit, quod fubodoratus effet, calliditate Chryfaphii in odium S. Flaviani Epifcopi Conftantinopolitani omnia ifta dolofe peragi, fed pergit: *A me autem, atque ab omnibus Catholicis facerdotibus, quæ Evangelicæ fidei pietas defendit, fatis plene ac lucide litteris meis, quas clementiam veftram jamdudum per famulum veftrum Epiphanium Tribunum, qui pro hac caufa miffus eft, arbitror vos accepiffe: ratum eft, nec ambigi poteft, hoc nos puriffime credere, hoc conftanter afferere, quod etiam venerandi Patres quondam apud Nicæam congregati, fecundum fidem Symboli*

boli credendum & confitendum, sacratissima auctoritate sanxerunt. Nos enim, venerabilis Imperator, sicut Nestorii dogma perversum merito anathematizavimus, ita juste etiam horum impietatem, qui veritatem carnis nostræ negant a Domino Jesu Christo susceptam esse, damnamus. Unde si pietas vestra suggestioni ac supplicationi nostræ dignetur annuere, ut intra Italiam haberi jubeatis Episcopale Concilium: cito, auxiliante Deo, poterunt omnia scandala, quæ in perturbationem totius Ecclesiæ sunt commota, resecari: ut per universum regnum vestrum Catholicæ fidei integritate servata, & pacem Christianam manere, & vestram apud Deum crescere gloriam gaudeamus. Data octavo Kal. Junias, Asterio & Protogene viris clarissimis Conss.

XXXIV. Quod autem his litteris declaret S. Leo se rectæ fidei normam scripsisse per Epiphanium Tribunum, haud existimes ipsum intelligere de celebri illa ad Flavianum epistola data, qua Incarnationis Filii Dei sacramentum reddidit omni ex parte perspicue definitum: Siquidem literas illas ad Flavianum non ante hanc epistolam esse datas apparet, utpote quæ scriptæ habeantur hoc anno Idibus Junii.

XXXV. Rursum vero cum aliis litteris Theodosius ad Leonem Pontificem datis instaret de cogendo Ephesino Concilio, immo & rogaret ipsum Leonem, ut eidem suam præsentiam exhiberet: idem rursus ad eum rescripsit, & coitionem hanc Episcoporum dissuadere conatus est, eo quod in re adeo perspicua haud tanta esset consoltatio adhibenda; seque haud eidem fore præsentem excusavit, his ad eum breviter scriptis (a).

(a) Leo ep. 17.

XXXVI. Leonis epistola ad Theodos.

Acceptis clementiæ tuæ litteris, & multum universali Ecclesiæ gaudendum esse prospexi, quod Christianam fidem, qua Divinitas honoratur & colitur, in nullo dissimilem, in nullo vult esse discordem. Quid enim rebus humanis ad exorandam misericordiam Dei efficacius suffragetur, quam si una gratiarum actio, & unius confessionis sacrificium majestati ejus ab omnibus offeratur? in quo & Sacerdotum & cunctorum Fidelium ita demum erit plena devotio, si in his quæ per unicum Dei Filium Deum Verbum pro nostra redemptione sunt gesta, nihil aliud sentiatur, quam quod ipse prædicari de se jussit & credi. Unde quamvis ad diem Concilii Episcopalis, quem pietas vestra constituit occurrere me ratio nulla permittat, cum nec aliqua de hoc exempla præcesserint, & temporalis necessitas me non patiatur deserere Civitatem; præsertim cum tam evidens fidei causa sit, ut rationabilibus causis ab indicenda Synodo fuisset abstinendum: Tamen in quantum Dominus juvare dignatur, meum studium commodavi, ut clementiæ vestræ statutis aliquatenus pareatur, ordinatis hinc fratribus meis, qui amputandis scandalis pro causæ æquitate sufficiant, quique præsentiæ meæ impleant vicem: Quia non talis quæstio orta est, unde aut possit, aut debeat dubitari. Data XII. Kal. Julii, Asterio & Protogene viris clarissimis Conss.

XXXVII. Considerasti ne, lector, quam blande, lenique manu reprehendat Leo Pontifex Theodosium, dum haud dignam ait esse causam, pro qua deberet Synodus Oecumenica celebrari? Eo plane, perditissimo tempore isto, infelicitatis provenerunt res Orientalis Ecclesiæ, ut arbitrio unius eunochi cuncta sursum deorsumque agitarentur: qui contra sancita Constantinopolitanæ Synodi, pro restituendo uno homine, sene deliro justissime condemnato, non aliam tantum Synodum Constantinopoli (ut vidimus) per Imperatorem iterum voluerit convocari; sed ex totius Orbis Episcopis Conventum Ephesi indici fecerit litteris ejusdem Imperatoris. Sed ad cædem oves potius, quam ad Synodum dixeris esse convocatos Episcopos.

XXXVIII. S. Leo decernit Legatos ad Synodum Ephesinam.

Cum igitur S. Leo nec reprimere Theodosium valuisset ab hujusmodi cogendo Conventu Episcoporum; neque ut in Italia ageretur, persuadere potuisset: tandem ne fidei causa dispendium aliquod pateretur, quam sciret apperi studiis summæ potentiæ fautorum Eutychetis eumdem Imperatorem præcipitem abducentium: salubre illud in primis consilium iolit, ut e Latere Legatos mitteret Ephesum ad Concilium, eisdemque daret ad Flavianum Episcopum Constantinopolitanum epistolam, qua non ipse solum, sed universa Synodus, quid de Verbi incarnatione sentiendum esset, ex sententia Evangelicæ veritatis acciperet; ut sic tamquam fixa anchora, fides Catholica haud abriperetur a furentibus factiosorum fluctibus, discordiæ spiritibus agitatis; sed inconcussa solida firmitate subsisteret. Qui autem in re tanta obeunda sunt directi Legati, eorum hæc suor nomina, Julianus Episcopus Puteolanus (b), Renatus presbyter Cardinalis tituli S. Clementis, atque Hilarius S. R. E. diaconus Cardinalis.

(b) Ita apud Mariā. Sco. in Chron.

XXXIX. Data est bis epistola ad Flavianum, non quidem privatim ad eum, qui probe Catholicus illa minime indigeret; sed ut publica, & communis omnibus in plena Synodo legeretur: immo & illud constat, non Orientales solum S. Leonem ea voluisse reddi communitos epistola, sed & Occidentales omnes, tamquam ad novæ emergentis hæresis venenum cavendum parato antidoto: quamobrem eamdem quam scripsit ad Flavianum epistolam, legendam in Synodo voluit esse Occidentalibus omni-

omnibus Circularem, quam Græci dicunt Encyclicam, eo quod per universam Ecclesiam reddita omnibus manifesta, per manus data, atque descripta ab omnibus, æque omnibus innotesceret. Id plane genus fuisse epistolam S. Leonis ad Flavianum, docent litteræ (a) Galliarum Episcopum ad ipsum S. Leonem conscriptæ, de quibus inferius dicturi sumus.

Epistola S. Leonis ad Flavianum Encyclica.

(a) Apud S. Leonem post ep. 51.

XL. Sed quid prodigiosum accidisse tradatur, cum ejusmodi epistolam Christianæ fidei regulam Sanctus Leo scripsisset; testificatione (ut asseritur) S. Gregorii Papæ, relatione Sancti Eulogii Episcopi Alexandrini, scriptione vero Sophronii, hic primum reddendum putavimus: sic enim se habet (b):

(b) Sophr. Prat. spirit. c. 147. 148.

Miraculum de epistola S. Leonis ad Flavianum.

Narravit nobis & hoc Abbas Menas ejusdem cœnobii Pater, audisse se eumdem Abbatem, Eulogium Alexandrinum Patriarcham dicentem: Cum profectus essem Constantinopolim, fruitus sum contubernio domini Gregorii Romani Archidiaconi, & singularis viri: qui narravit mihi de sanctissimo ac beatissimo Leone Romano Pontifice, dicens haberi scriptum in Ecclesia Romana, quod cum scripsisset epistolam ad S. Flavianum Constantinopolitanum Episcopum contra impios Eutychetem, & Nestorium, posuerit eam super tumulum Principis Apostolorum Petri, & orationibus ac vigiliis, & jejuniis vacans oraverit ipsum summum Apostolum, dicens: Si quid, ut homo, vel minus caute posui: tu, cui a Domino Salvatore nostro Jesu Christo, & hæc sedes & Ecclesia commissa est, emenda. Post quatuor vero dies apparuit ei Apostolus, ac dixit: Legi & emendavi. Sumensque epistolam de sepulcro B. Petri, aperuit eam, & invenit Apostolica manu emendatam.* Hæc ibi: Sed præstat audire potius sententiam Petri, quam visionem Petri dicentis (c): *Firmiorem quavis visione habemus sermonem Propheticum, &c.* Etenim majorem sibi ea epistola fidem vendicat ex divinis Scripturis, traditionibusque sanctæ Ecclesiæ, & communi sanctorum Patrum consensu, quam ex recensita modo visione. Sed quid per visum ostensum fuerit de ipso Eulogio pro eadem epistola adversus hæreticos laborante, ista idem auctor subnectit:

* quadraginta.

(c) 2. Petr. 1.

XLI. *Theodorus sanctissimus Episcopus Dornæ*, quæ est in Libya, narravit nobis, dicens: Cum essem cubicularius sancti Papæ Eulogii, vidi in somnis virum reverendi habitus, statura procerum, dicentem mihi. Nuntia meum Eulogio Papæ adventum. Ad quem ego: Quis es tu, qui jubes ut nuntiem? Respondens ille, dixit mihi: Ego sum Leo Romanus Pontifex. Ingressus igitur ego nuntiavi dicens: Sanctissimus & beatissimus Papa Leo Romanæ sedis Antistes convenire vos vult. Cum hoc audisset Papa Eulogius, exurgens concitat occurrit in occursum ejus. Salutantesque se invicem, oratione facta, consederunt. Tunc vero dominus & eximius Leo dixit S. Eulogio: Scis quare huc venerim ad vos? Respondit ille: Non. Ait ipsi: Veni, ut vobis gratias agerem, quia rite & magnifice pro mea epistola respondistis, quam scriptam misi ad fratrem meum Flavianum Constantinopolitanum Patriarcham, sensum quidem & sententiam meam aperientem, hæreticorum autem ora obstruentem. Scito autem, frater, quia non mihi tantum vestrum divinum laborem studiumque contulistis, sed etiam supremo culmini Apostolorum Petro, & ipsi præ omnibus qua a nobis prædicatur Veritati, qui est Christus Deus noster. Ista non semel tantum, sed bis terque conspiciens, trina apparitione firmatus, enarravi sancto Papæ Eulogio: qui cum audisset, lacrymatus est, extendensque in cœlum manus suas, Deo gratias retulit, dicens: Gratias tibi ago, Dominator Orbis, Christe Deus noster, qui cum indignus sim, veritatis tuæ præconem me facere, & per orationes servorum tuorum Petri & Leonis parvam & modicam alacritatem nostram, tamquam duo viduæ minuta, summa & ineffabili benignitate tua suscipere dignatus es.* Hactenus ibi.

* Derna. Visio de S. Eulogio defensore epistolæ S. Leonis.

XLII. At certioris fidei, solidiorisque testimonii apud me est de epistola S. Leonis publica Concilii Oecumenici Chalcedonensis assertio & prædicatio, quam quælibet privatæ hujusmodi visiones. Quod autem tantæ fuerit æstimationis ejusmodi Leonis epistola ad Flavianum, non inde accidit quidem, quod quid novum attulerit, vel inauditum annuntiaverit: immo quod, quid a majoribus acceptum in Ecclesia esset, eo ordine, & certitudine demonstrarit, ut viam plane regiam straverit, per quam quisque Fidelis incedens non declinaret neque ad dexteram, neque ad sinistram; vitaretque lacunas, & scrobes Eutychetis altera ex parte, ex altera vero abrupta Nestorii præcipitia. Sed audiamus de epistola hac elogium sexcentorum sanctorum Patrum ad Marcianum Imperatorem (d): *Non innovans* (inquiunt) *aliquid adversus Nicænam fidem nunc sanctissimus Archiepiscopus Leo scripsit epistolam ad sanctæ memoriæ Flavianum Constantinopolitanæ regiæ urbis Episcopum; sed sanctos Patres secutus sit, qui & post Magnam Synodum Nicænam hæreses, quæ per unumquodque tempus exortæ sunt, similiter refutaverunt:* Et paulo post: *Unde nobis inexpugnabilem in omni errore propugnatorem Deus providit, & Romanæ Ecclesiæ Papam ad victoriam præparavit, & doctrinis eum per omnia veritates astringens; ut quemadmodum Petrus, & hic affectu ferventiore decertans, omnem ad * Deum sensum intel-*

De epistola S. Leonis elogia.

(d) Conc. Chalc. Act. 6.

* ad verum, vel, ad eum.

telligentiamque perducat. Hæc ibi.

XLIII. Sed audi de hac eadem epistola Gelasii Papæ decretum (*a*): *Probamus* (inquit) *epistolam B. Leonis Papæ ad Flavianum Constantinopolitanum Episcopum destinatam. Cujus textum quispiam si usque ad unum jota disputaverit* *, *& non eam in omnibus venerabiliter receperit; anathema sit*. Hæc ipse. His addimus, morem fuisse tum Romanæ tum omnium Occidentalium Ecclesiarum, eamdem epistolam legere publice in Ecclesia, mense Decembris, ante Domini Nativitatem, quo tempore a majoribus celebrari consuevit Domini adventus in carnem: id quidem nos accepimus ex scripto codice sanctæ Mariæ ad Martyres: quod scilicet ea epistola Dominicæ Incarnationis doctrinam absolutissimam contineret. Summis insuper eam extollit præconiis Theodoretus in epistola ad ipsum S. Leonem postea data, & alii innumeri Orientales eamdem divinis plane laudibus sunt prosecuti, eidem ut sacræ anchoræ in immenso fluctuum motu inhærescentes.

(*a*) Gelas. in Conc. Rom. de libr. authent.
* disputaverit.

XLIV. Sed accipe de eadem illud admiratione dignissimum. Cum eam describendam accepissent Occidentales, & inter alios Episcopi Galliarum; ex illis tres insignioris nominis Antistites, Ceretius, Salonius atque Veranus, cum eam exscripsissent, ipsum ab eis exaratum exemplar Romam ad eumdem S. Leonem mittendum putarunt, ne quid minus a prototypo in eo haberetur exscriptum: post enim multa de eadem epistola ab ipsis effusa præconia, hæc habent (*b*): *Deprecamur, ut opus & præsentibus & futuris temporibus profuturum, quod nos asservandi studio foliis mandare curavimus, sanctitas vestra percurrere, & si quid librarii errore defuerit, emendare dignetur: vel si salutarem lecturis omnibus paginam aliquo studii vestri accumulastis augmento, id ipsum addi libello, huic folserta pietate jubeatis: ut non solum plures sancti Episcopi fratres nostri per Gallias, verum etiam multi ex laicis filii vestri, qui epistolam istam magnopere pro veritatis manifestatione desiderant, remissum ad nos, & sancta manu vestra emendatam transcribere, legere, & tenere mereantur*. Hæc tres nominati Episcopi.

(*b*) Apud S. Leon. post ep. 51. Quanti fecerint Galli epistolam S. Leonis.

XLV. Considerasti ne in his, lector, candorem fidei Ecclesiæ Gallicanæ, cum licet doctissimi essent Episcopi, eamdem Encyclicam epistolam exscribentes, maxime timerent, ne vel in apice uno a fide scripta a Romano Pontifice discreparent? tantus enim apud eos vigebat erga supremum Antistitem cultus & observantia, ut ab ipsius decretis vel tenui linea declinare, ducerent esse sacrilegum atque impium, & a veritate omnino deficere. Quam quidem dum tenuit observantiam ab omni prorsus hæreticorum labe illibata permansit omnium ore laudata Ecclesia Gallicana; cujus Antistites antiquæ gloriæ memores, tenacesque pristini comparati sibi ex Catholica fide splendoris non ut insensati Galatæ, sed sapientissimi Galli antecessores Episcopi ad numeros omnes, lineas, atque apices concordes, & obedientes veritati, inhærentesque Ecclesiæ Romanæ, retinentes quam a majoribus accepere Catholicam fidem; ne ab ea vel latum unguem aberrarent, more majorum, prototypum consulunt in archivo Romæ servatum. Sed jam Sancti Leonis tot tantisque laudibus celebrata reddenda est hic nobis epistola, cujus cum tot tantaque audiveris præclara præconia, te eam expetere, certo scimus: est hujusmodi (*c*):

(*c*) Leo ep. 10.

XLVI. Epistola S. Leonis ad Flavianum Encyclica.

Leo Episcopus dilectissimo fratri Flaviano Constantinopolitano Episcopo.

Lectis dilectionis tuæ litteris, quas miramur fuisse tam seras, & Gestorum Episcopalium ordine recensito: tandem quid apud vos scandali contigerit, atque contra integritatem fidei exortum fuerit, agnovimus, & quæ prius videbantur occulta, nunc nobis reserata patuerunt: Quibus Eutyches, qui presbyterii nomine honorabilis videbatur, multum imprudens & nimis imperitus ostenditur; ut etiam de ipso dictum sit a Propheta (*d*): *Noluit intelligere ut bene ageret: iniquitatem meditatus est in cubili suo. Quid autem iniquius, quam impia sapere, & sapientioribus doctoribusque non credere? Sed in hanc insipientiam cadunt, qui cum ad cognoscendam veritatem aliquo impediuntur obscuro, non ad Propheticas voces, non ad Apostolicas litteras, nec ad Evangelicas auctoritates, sed ad semetipsos recurrunt. Sed* * *ideo magistri erroris existunt, quia veritatis discipuli non fuere. Quam enim eruditionem de sacris novi & veteris Testamenti paginis acquisivit, qui nec ipsius quidem Symboli initia comprehendit? Et quod per totum mundum omnium regeneratorum voce depromitur, istius adhuc senis corde non capitur. Nesciens igitur quid deberet de Verbi Dei incarnatione sentire, nec volens ad promerendum intelligentiæ lumen in sanctarum Scripturarum latitudine laborare, illam saltem communem & indiscretam confessionem solicito apprehendisset auditu, qua Fidelium universitas profitetur, credere se in Deum Patrem omnipotentem, & Jesum Christum Filium ejus, unicum Dominum nostrum, qui natus est de Spiritu sancto ex Maria Virgine: Quibus tribus sententiis omnium fere hæreticorum machinæ destruuntur.*

(*d*) Ps. 35.
* Et.

Cum

XLVII. *Cum enim Deus & omnipotens & æternus Pater creditur, consempiternus eidem Filius demonstratur, in nullo a Patre differens: quia de Deo Deus, de omnipotente omnipotens, de æterno natus est coæternus, non posterior tempore, non inferior potestate, non dissimilis gloria, non divisus essentia. Idem vero sempiterni Genitoris Unigenitus sempiternus natus est de Spiritu sancto ex Maria Virgine. Quæ nativitas temporalis illi nativitati divinæ & sempiternæ nihil minuit, nihil contulit; sed totam se reparando homini, qui erat deceptus, impendit; ut & mortem vinceret, & diabolum, qui mortis habebat imperium, sua virtute destrueret. Non enim superare nos possemus peccati & mortis auctorem (a), nisi naturam nostram ille susciperet, & suam faceret, quem nec peccatum contaminare, nec mors potuit detinere: Conceptus quippe est de Spiritu sancto intra uterum matris Virginis; quæ ita illum, salva virginitate, edidit, quemadmodum salva virginitate concepit.*

(a) Hebr. 2.

XLVIII. *Sed si hunc de Christianæ fidei fonte purissimo sincerum intellectum haurire non poterat, quia splendorem perspicuæ veritatis obcæcatione propria tenebrarat: doctrinæ se Evangelicæ subdidisset, dicente Matthæo (b): Liber generationis Jesu Christi filii David filii Abraham: Apostolicæ quoque prædicationis expetisset instrumentum, & legens in epistola ad Romanos (c): Paulus servus Jesu Christi, vocatus Apostolus, segregatus in Evangelium Dei, quod antea promiserat per Prophetas suos in Scripturis sanctis de Filio suo, qui factus est ei ex semine David secundum carnem: ad Propheticas paginas piam sollicitudinem contulisset, & invenisset promissionem Dei ad Abraham dicentis (d): In semine tuo benedicentur omnes Gentes. Et ne de hujus seminis proprietate dubitaret, secutus fuisset Apostolum dicentem (e): Abrahæ dictæ sunt promissiones, & semini ejus: non dicit, & seminibus, quasi in multis; sed quasi in uno & semini tuo, quod est Christus: Isaiæ (f) quoque prædicationem interiori apprehendisset auditu, dicentis: Ecce Virgo in utero concipiet, & pariet filium, & vocabitur nomen ejus, Emmanuel, quod est interpretatum, Nobiscum Deus: Ejusdemque Prophetæ verba legisset (g): Puer natus est nobis: filius datus est nobis, cujus potestas super humerum ejus, & vocabitur nomen ejus, Magni consilii Angelus, Admirabilis, Consiliarius, Deus, Fortis, Princeps pacis, Pater futuri sæculi.*

(b) Matt. 1. (c) Rom. 1. (d) Genes. 22. (e) Galat. 3. (f) Isai. 7. (g) Isai. 9.

XLIX. *Nec frustratorie loquens ita Verbum diceret, carnem factum, ut editus utero Virginis Christus haberet formam hominis, & non haberet materni corporis veritatem. An forte ideo putavit Dominum nostrum Jesum Christum non nostræ esse naturæ, quia missus ad beatam Mariam Angelus ait (h): Spiritus sanctus superveniet in te, & virtus Altissimi obumbrabit tibi: ideoque & quod nascetur ex te Sanctum, vocabitur Filius Dei: ut quia conceptus Virginis, divini fuit operis, non de natura concipientis fuerit caro concepti? Sed non ita intelligenda est illa generatio singulariter mirabilis, & mirabiliter singularis, ut per novitatem creationis proprietas remota sit generis. Fecunditatem enim Virgini Spiritus sanctus dedit: veritas autem corporis sumpta de corpore est, & ædificante sibi Sapientia (i) domum, Verbum (k) caro factum est, & habitavit in nobis: hoc est, in ea carne, quam sumpsit ex homine, & quam spiritu vitæ rationalis animavit. Salva igitur proprietate utriusque naturæ, & in unam coeunte personam, suscepta est a majestate humilitas, a virtute infirmitas, ab æternitate mortalitas: & ad resolvendum conditionis nostræ debitum, natura inviolabilis, naturæ est unita passibili: ut quod nostris remediis congruebat, unus atque idem mediator Dei & hominum homo Christus Jesus, & mori posset ex uno, & mori non posset ex altero.*

(h) Luc. 1. (i) Prov. 9. (k) Jo. 1.

L. *In integra ergo veri hominis perfectaque natura verus natus est Deus, totus in suis, totus in nostris: nostra autem dicimus, quæ in nobis ab initio Creator condidit, & quæ reparanda suscepit. Nam illa quæ deceptor intulit, & homo deceptus admisit, nullum habuere in Salvatore vestigium: nec quia communionem humanarum subiit infirmitatum, ideo nostrorum fuit particeps delictorum. Assumpsit formam servi sine sorde peccati: humana augens, divina non minuens: quia exinanitio illa, qua se invisibilis visibilem præbuit, & Creator ac Dominus omnium rerum unus voluit esse mortalium, inclinatio fuit miserationis, non defectio potestatis. Proinde qui manens in forma Dei fecit hominem, idem in forma servi factus est homo: tenet enim sine defectu proprietatem suam utraque natura, & sicut formam servi Dei forma non adimit, ita formam Dei servi forma non minuit. Nam quia gloriabatur diabolus, hominem sua fraude deceptum divinis caruisse muneribus, & immortalitatis dote nudatum, duram mortis subiisse sententiam, seque in malis suis quoddam de prævaricatoris consortio invenisse solatium; Deum quoque (justitiæ exigente ratione) erga hominem, quem in tanto honore condiderat, propriam mutasse sententiam: opus fuit secreti dispensatione consilii, ut incommutabilis Deus, cujus voluntas non potest sua benignitate privari, primam erga nos pietatis suæ dispositionem sacramento occultiore compleret; & homo diabolicæ iniquitatis versutia actus in culpam*

pam

pam, *contra Dei propositum non periret.*

LI.

*Ingreditur ergo hæc mundi infima Filius Dei, de cælesti sede descendens, & a paterna gloria non recedens, novo ordine, nova nativitate generatus: Novo ordine, quia invisibilis in suis, visibilis factus est in nostris: incomprehensibilis voluit comprehendi: ante tempora manens esse cœpit ex * tempore: universitatis Dominus servilem formam, obumbrata majestatis suæ immensitate, suscepit: impassibilis Deus non dedignatus est esse homo passibilis, & immortalis mortis legibus subjacere. Nova autem nativitate generatus; quia inviolata virginitas concupiscentiam nesciens carnis materiam ministravit. Assumpta est igitur de matre Domini natura, non culpa: nec in Domino Jesu Christo ex utero Virginis genito, quia nativitas est mirabilis, ideo natura est dissimilis. Qui enim verus est Deus, idem verus est homo: nullum est in hac unitate mendacium, dum invicem sunt & humilitas hominis & altitudo Deitatis. Sicut enim Deus non mutatur miseratione, ita homo non consumitur dignitate. Agit enim utraque forma cum alterius communione quod proprium est, Verbo scilicet operante quod Verbi est, & carne exequente quod carnis est. Unum horum coruscat miraculis, alterum succumbit injuriis: & sicut Verbum ab æqualitate paternæ gloriæ non recessit, ita caro naturam nostri generis non reliquit. Unus enim idemque est (quod sæpe dicendum est) vere Dei Filius, & vere hominis Filius: Deus per id quod in principio (a) erat Verbum, & Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum: homo per id quod Verbum caro factum est, & habitavit in nobis: Deus per id quod omnia per ipsum facta sunt, & sine ipso factum est nihil: homo per id quod factus est ex (b) muliere, factus sub lege.*

* in.

(a) Joan. 1. (b) Galat. 4.

LII.

Nativitas carnis, manifestatio est humanæ naturæ, partus Virginis, divinæ est virtutis indicium: infantia parvuli ostenditur humilitate cunarum, magnitudo Altissimi declaratur vocibus Angelorum. Similis est rudimentis hominum, quem Herodes impius molitur occidere; sed Dominus est omnium, quem Magi (c) gaudentes veniunt suppliciter adorare. Jam cum ad præcursoris sui Joannis baptismum venit, ne lateret quod carnis velamine divinitas tegeretur; vox Patris de cælo intonans dixit (d): Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui. Quem itaque sicut hominem diabolica (e) tentat astutia: eidem sicut Deo Angelica famulantur officia. Esurire, sitire, lassescere, atque dormire, evidenter humanum est: sed quinque (f) panibus quinque millia hominum satiare, & largiri Samaritanæ (g) aquam vivam,

(c) Matt. 2. (d) Matt. 3. (e) Matt. 4. (f) Joan. 6. (g) Joan. 4.

*cujus haustus bibenti præstet ne ultra jam sitiat; supra dorsum maris plantis (h) non subsidentibus * ambulare, & elationes fluctuum increpata tempestate consternere, sine ambiguitate, divinum est. Sicut ergo (ut multa prætéream) non ejusdem naturæ est flere miserationis affectu amicum mortuum (i), & eumdem, remoto quatriduanæ aggere sepulturæ, ad vocis imperium excitare redivivum; aut in ligno pendere (k), & luce in noctem conversa, omnia elementa tremefacere; aut clavis transfixum esse, & paradisi portam fidei latronis aperire: Ita non ejusdem naturæ est dicere, Ego (l) & Pater unum sumus: & dicere, Pater major me est.*

(h) Matt. 14. * subnutantibus. (i) Joan. 11. (k) Matt. 27. Luc. 23. (l) Joan. 10. 14.

LIII.

Quamvis in Domino Jesu Christo Dei & hominis una persona sit; aliud tamen est, unde in utroque communis est contumelia; aliud, unde communis est gloria. De nostro illi est minor Patre humanitas, de Patre illi est æqualis cum Patre divinitas. Propter hanc unitatem personæ in utraque natura intelligendam, & Filius hominis legitur descendisse de cælo, cum Filius Dei carnem de ea Virgine, de qua est natus, assumpserit: Et rursus Filius Dei crucifixus dicitur ac sepultus, cum hæc non in divinitate ipsa, qua Unigenitus consempiternus & consubstantialis est Patri, sed in naturæ humanæ sit infirmitate perpessus. Unde unigenitum Filium Dei crucifixum & sepultum omnes etiam in Symbolo confitemur, secundum illud Apostoli dictum (m): Si enim cognovissent, numquam Dominum majestatis crucifixissent. Cum autem ipse Dominus noster atque Salvator fidem discipulorum suis interrogationibus erudiret: Quem, inquit (n), dicunt esse Filium hominis? Cumque illi diversas aliorum opiniones retexuissent: Vos autem, ait, quem me esse dicitis? Me utique, qui sum Filius hominis, & quem in forma servi, atque in veritate carnis aspicitis; quem me esse dicitis? Ubi beatus Petrus divinitus inspiratus, & confessione sua omnibus Gentibus profuturus: Tu es, inquit, Christus Filius Dei vivi. Nec immerito beatus est pronunciatus a Domino & a principali petra soliditatem & virtutis traxit & nominis; qui per revelationem Patris eumdem & Filium Dei est confessus & Christum: quia unum horum sine alio receptum non proderat ad salutem: sed æqualis erat periculi, Dominum Jesum Christum aut Deum tantummodo sine homine, aut sine Deo solum hominem credidisse.

(m) 1. Cor. 2. (n) Matt. 16.

LIV.

Post resurrectionem vero Domini, quæ utique veri corporis fuit, quia non alter est resuscitatus, quam qui fuerat crucifixus & mortuus: quid aliud quadraginta dierum mora gestum est, quam ut fidei nostræ integritas ab omni caligine

mundaretur *? Alloquens (a) enim cum discipulis suis & cohabitans, atque convescens, & pertrectari (b) se diligenti curiosoque contactu ab iis, quos dubietas perstringebat, admittens *: ideo & clausis ad discipulos januis introibat, & flatu suo dabat Spiritum sanctum, & donato intelligentiæ lumine sanctarum Scripturarum occulta pandebat: & rursus vulnus lateris, fixuras clavorum, & omnia recentissimæ passionis signa monstrabat, dicens (c): Videte manus & pedes, quia ego sum: Palpate & videte, quia spiritus carnem & ossa non habet, sicut me videtis habere: ut agnosceretur in eo proprietas divina, humanæque naturæ individua permanere, & ita sciremus, Verbum non hoc esse quod carnem, & ut unum Dei Filium & Verbum confiteremur & carnem.

* emundaretur. (a) Act. 1. (b) Joan. 20. * permittens. (c) Luc. 24.

LV. Quo fidei sacramento Eutyches iste nimium æstimandus est vacuus, qui naturam nostram in Unigenito Dei nec per humilitatem mortalitatis, nec per gloriam resurrectionis agnovit: nec sententiam beati Apostoli & Evangelistæ Joannis expavit dicentis (d): Omnis spiritus qui confitetur Jesum Christum in carne venisse, ex Deo est: & omnis spiritus qui solvit Jesum, ex Deo non est, & hic est Antichristus. Quid autem est solvere Jesum, nisi humanam ab eo separare naturam, & sacramentum fidei, per quod unum salvati sumus, impudentissimis evacuare figmentis? Caligans vero circa naturam corporis Christi, necesse est, ut etiam in passione ejus eadem obcæcatione desipiat. Nam si Crucem Domini non putat falsam, & susceptum pro mundi salute supplicium verum fuisse non dubitat; cujus credit mortem, agnoscat & carnem: nec diffiteatur nostri corporis hominem, quem cognoscit fuisse passibilem: quoniam negatio veræ carnis, negatio est etiam corporeæ passionis.

(d) Joan. 4.

LVI. Si ergo Christianam suscipit fidem, & a prædicatione Evangelii suum non avertit auditum, videat quæ natura transfixa clavis pependerit in Crucis ligno, & aperto per militis lanceam latere crucifixi, intelligat unde sanguis & aqua effluxerint, (e) ut Ecclesia Dei & lavacro rigaretur & poculo. Audiat & B. Petrum Apostolum (f) prædicantem, quod sanctificatio spiritus per aspersionem fiat sanguinis Christi. Nec transitorie legat ejusdem Apostoli verba dicentis: Scientes, quod non ex corruptibili auro & argento redempti estis de vana vestra conversatione paternæ traditionis, sed pretioso sanguine quasi agni incontaminati & immaculati Jesu Christi. Beati quoque Joannis testimonio non resistat dicentis (g): & sanguis Jesu Filii Dei emundat vos ab omni peccato. Et iterum: Hæc est victoria quæ vincit mundum, fides nostra. Et quis est qui vincit mundum, nisi qui credit quia Jesus Christus est Filius Dei? Hic est qui venit per aquam & sanguinem Jesus Christus, non in aqua solum, sed in aqua & sanguine. Et Spiritus est qui testificatur, quoniam Christus est Veritas: quia tres sunt qui testimonium dant in cælo, Spiritus, Aqua, & Sanguis; & hi tres unum sunt: Spiritus utique sanctificationis, & sanguis redemptionis, & aqua baptismatis; quæ tria unum sunt & individua manent, nihil eorum a sui connexione sejungitur, quia Catholica Ecclesia hac fide vivit, & proficit, ut in Christo Jesu non sine vera divinitate humanitas, nec sine vera credatur humanitate divinitas.

(e) Joan. 19. (f) 1. Petr. 1. (g) 1. Jo. 1.

LVII. Cum autem ad interlocutionem examinis vestri Eutyches responderit, dicens: Confiteor ex duabus naturis fuisse Dominum nostrum ante adunationem, post adunationem vero unam naturam confiteor: miror tam absurdam, tamque perversam ejus professionem nulla judicantium increpatione reprehensam: & sermonem nimis insipientem, nimisque blasphemum ita omissum, quasi nihil quod offenderet, esset auditum: cum tam impie duarum naturarum ante incarnationem unigenitus Filius Dei fuisse dicatur, quam nefarie, postquam Verbum caro factum est, natura in eo singularis asseritur. Quod ne Eutyches vel recte, vel tolerabiliter æstimet dictum, quia nulla vestra est sententia confutatum: dilectionis tuæ diligentiam commonemus, frater carissime, ut si per inspirationem misericordiæ Dei ad satisfactionem causa perducitur, imprudentia hominis imperiti etiam ab hac sensus sui macula per te purgetur: qui quidem (sicut Gestorum ordo patefecit) bene cœperat a sua persuasione discedere, cum vestra sententia coarctatus profiteretur se dicere, quod ante non dixerat, & ei fidei acquiescere, cui prius fuisset alienus. Sed cum anathematizando impio dogmati noluisset præbere assensum, intellexit eum fraternitas vestra in sua permanere perfidia, dignumque esse, qui judicium condemnationis exciperet.

LVIII. De quo si fideliter atque utiliter dolet, & quam recte mota sit Episcopalis auctoritas, vel sero cognoscit; vel si ad satisfactionis plenitudinem, omnia quæ ab eo male sunt sensa, viva voce & præsenti subscriptione damnaverit: non erit reprehensibilis erga correptum quantacumque miseratio: quia Dominus noster (h) verus & bonus pastor, qui animam suam posuit pro ovibus suis, & qui venit (i) animas hominum salvare, non perdere, imitatores nos esse vult suæ pietatis, ut peccantes quidem justitia coerceat, conversos autem misericordia non repellat. Tunc enim demum fructuosissime fides vera defenditur, quan-

(h) Joan. 10. (i) Luc. 9.

*quando etiam a sectatoribus suis apiaia falsa damnatur. Ad omnem vero causam pie ac fideliter exequendam fratres nostros Julianum Episcopum, & Renatum presbyterum tituli S. Clementis, sed & filium meum Hilarum * diaconum vice uostra direximus: quibus Dulcitium Notarium uostrum, cujus fides est nobis sæpe probata, sociavimus: confidentes affuturum Divinitatis auxilium, ut qui erraverat, damnata sensus sui pravitate, salvetur. Deus te incolumem custodiat, frater carissime. Data Idibus Junii, Asterio & Protogene VV.CC. Conss.*

* Hilarium.

LIX. Hactenus illa S. Leonis epistola de Verbi incaraatione ud Flaviaaum data, quam singiliatim Patres & Coacilia œcumaaiaica summis fuat præconiis & acclamarionibus profecuti; quæ ia primis duas ia Christo aaturas uaitas indivise & iacoususe in unius personæ subsistentiu iaseparabiles docet. Claudit de duabus naturis ia una eademque persona conjunctis incarnatioais mysterium Fortunatus de Partu Virginis duobus bis versibus (a):

(a) Fortun. nat. de Partu Virg.

Ia Deitate, Patri æqaalis, sed corpore, matri,
Et sine peccato de genitrice caro.

Quam quidem doctinam ab ipsis Apostolorum temporibus Catholica semper custodivit Ecclesia.

LX. Quod rursum ad hanc epistolam spectat Marcellinus Comes ia Chroaico sub Consulatu Olybrii & Rustici, ubi agit de S. Prospero Aquitano, hæc inter alia habet: *Epistola quoque Leoais adversus Eutychen de vera Christi incarnatione datæ, a[b] isto dictatæ creduntur.* Id ipsum putavit Gennadius (b). Cæterum aonnisi S. Leoais eam esse dixerim: etenim eamdem dictionem, quæ est in epistola, urique recognosco in ejusdem S. Leonis Papæ sermonibus.

(b) Gennad. de vir. illustr. c. 84.

LXI. Data autem eadem epistola ia Orientem ad Flavianum, ejus quoque exemplaria missa sunt ab eodem Pontifice (ut dictum est) ud Episcopos Occidentales: inter quos, præter tres illos superius nominatos Antistites, quadragintaquatuor Episcopi Galliarum simul, ubi eam acceperuat, convenientes in Gallia Narboaeasi, gratias agentes raddiderunt Synodalem epistolam ad eumdem Romaaum Pontificem, cujus est exordium: *Perlata ad nos epistola beatitudinis vestræ, quam ad Orientem pro Catholicæ fidei assertione misistis, &c.* Ubi post alia: *Mal[illegible] itaque in ea gaudentes pariter & exultantes recognoverunt fidei suæ sensum; & ita se semper ex paterna traditione tenuisse, ut vester Apostolatus exposuit, jure lætantur: Nonnulli vero solicitiores facti, beatitudinis vestræ admonitione percepta, modis omnibus se gratulantur instructos, datamque sibi occasionem gaudeat, qua libere ac fidaciter, suffragante etiam Apostolicæ sedis auctoritate, loquantur, & asserat unusquisque quod credit.* Ad finem vero hæc de ipso S. Leone: *Quod nos ante oculos semper habentes, non desinemus Deo ac Domino nostro gratias agere, & pariter supplicare, gratulantes, quod tantæ sanctitatis, tantæ fidei, tantæque doctrinæ Apostolicæ sedi, unde religionis nostræ propitio Christo, fons & origo manavit, Antistitem dederit: petentes etiam, ut datum concessumque munus Pontificii vestri longissima ad ædificationem suarum Ecclesiarum ætate custodiat.* Hæc & alia illi, non ut Novatores iagrati, qui ab Asianis, noa ab Apostolica sede fidem se accepisse, dixarunt: nam si qui vel ex Asia, ut Irenæus, vel ex Græcia, ut Dioaysius, Episcopale munus in Galliis obiere; haud negari potest, quin jubente vel assentiente Clemente Romano Poatifice, & ante eum Apostolis Petro & Paulo, eo profecti fuerint: sed de his superius suo loco jam diximus. Qui autem ia ea epistola primus ordine inter Gallicanos Episcopos ponitur Ravennius, constat ex his quæ dicta sunt, fuisse hunc Episcopum Arelatensem Hilarii successorem; Rusticum vero, qui sequitur, Episcopum Narbonensem. Vides igitur tamquam coloribus expressum in tabula, ipsum Romanum Pontificem uaiverso Christiano orbi præsidere magistrum, ac velut ex eminenti cathedra docere omnes Catholicam fidem.

LXI. Galliarum Episc. gratiarum actio & professio.

LXII. ☞ Quod autem nobis hactenus fuerat incompertum, quoto potissimum Christi anno sedere cœperit post S. Hilarium Ravenaius Episcopus Arelatensis: e duabus S. Leoais epistolis nuper acceptis ex antiquitus scripto codice Arelatensis Ecclesiæ, certiores utique reddimur ipsum hoc anno sub Consulatu Asterii atque Protogenis sedere cœpisse, earum prior scripta habetur ad comprovinciales Episcopos verbis istis:

Dilectissimis fratribus Constantino, Audentio Rustico, Auspicio, Nicetæ, Nectario, Floro, Asclepio, Justo, Augustali, Hymaatio, & Chrysaphio, Leo Papa.

Justa & rationabilis causa gaudendi est, cum a sacerdotibus Domini ea gesta cognoscimus, quæ & paternorum canonum regulis, & Apostolicis congruant institutis. Necesse est enim, ut omne corpus Ecclesiæ salubri crescat augmento, si membra, quæ præsunt, & vigore excellant auctoritatis, & tranquillitate moderaminis. Quod ergo in Arelatensium Civitate, defuncta sanctæ memoriæ Hilario, virum etiam nobis probatum fratrem Ravennium, secundum desideria cleri, honoratorum, & plebis, unanimiter consecrastis:

ſtis, bonum fraternitatis veſtræ opus noſtri judicio roboramus. Quia electionem pacificam atque concordem, cui nec merita morum, nec ſtudia civium defuerunt, poſtulationis quidem humanæ, ſed inſpirationis credimus fuiſſe divinæ. Utatur itaque, fratres cariſſimi, Dei munere memoratus Antiſtes, & ſecundum conſtuantia omnium ordinum vota, quid ex ipſo devotionis expectetur, intelligat: ut diſpenſationis ſibi creditæ diligens ac temperans executor, veſtro teſtimonio non inferior, & noſtro favore per omnia ſit dignior. Deus vos incolumes cuſtodiat, fratres chariſſimi. Dat. XI. Kal. Septemb. Aſterio & Protogene Conſs. Habes igitur cum tempore promotionis Ravennii, etiam certum tempus quo S. Hilarius prædeceſſor ex hac vita migravit. Ex quibus redarguas Gennadium aſſerentem eum defunctum eſſe tempore Valentiniani & Marciani Imperatorum. Quo pariter anno & die data extat in eodem codice epiſtola ejuſdem S. Leonis ad ipſum Ravennium, quæ habetur nonageſimaquarta numero epiſtolarum ipſius S. Leonis abſque die & Conſule extra ordinem collocata, eodem argumento conſcripta, quam tu legere poteris. Reddamus vero hic tibi litteras nondum cuſas ex eodem ſcripto codice petitas ad eumdem Ravennium datas his verbis:

LXIII.

Dilectiſſimo fratri Ravennio, Leo.

Circumſpectum te volumus eſſe atque ſolicitum, ne quid ſibi plectenda poſſit vendicare præſumptio, quæ cum aditum falſa ſurreptione repererit, ad majorem ſe temeritatem nomine uſurpatæ dignitatis extendit. Petronianum quemdam vagum & ſemper erroneum certa nos clericorum tuorum ſuggeſtione didicimus per Gallias ſe noſtrum eſſe diaconum jactitaſſe, & ſub hujus honoris obtentu diverſas ejus provinciæ Eccleſias circuire. Cujus audaciæ tam nefandæ dilectionem tuam, frater cariſſime, ita volumus obviare, ut eum, admonitis etiam totius provinciæ Epiſcopis, in ſua falſitate detectum, ab omnium Eccleſiarum communione, ne alterius hoc uſurpet, expellas. Dominus te incolumem cuſtodiat, frater cariſſime. Dat. ſub die VII. Kalend. Septembr. Aſterio & Protogene VV. CC. Conſulib. Sed quas anno ſequenti idem ſanctus Leo dederit ad Galliarum Epiſcopos litteras nondum cuſas, ſuo loco ex codice deſcriptas Annalibus intexemus.

LXIV. Litteræ commendatitiæ pro legatis.

Sed jam proſequamur nobilem legationem una cum recitata ad Flavianum epiſtola ab ipſo Romano Pontifice miſſam ad Synodum Epheſi convocatam. Quo ipſo die data legitur dicta epiſtola Idibus Junii ad Flavianum, eodem ſcripta habetur alia brevis (a) ad Theodoſium Imperatorem, qua indicat inter alia, Eutychetem, miſſo Romam libello, declaraſſe, paratum ſe fore corrigere, quicquid corrigendum ipſe Summus Pontifex judicaſſet. Commendat iiſdem litteris quos mittit Epheſum ad Concilium Legatos a Latere. Eſt earum exordium: *Quantum rebus humanis conſulere providentia divina dignetur, &c.* Eadem quoque die Iduum Juniarum ſcripta ab eo extat eodem argumento epiſtola ad Pulcheriam Auguſtam (b), exordiens in hæc verba: *Quantum præſidii Dominus Eccleſiæ ſuæ in veſtra clementia præparavit, multis ſæpe probavimus documentis. Et quicquid noſtris temporibus contra impugnatores Catholicæ veritatis induſtria ſacerdotalis obtinuit, ad veſtram maxime gloriam redundavit:* egregiam profecto laudem, qua damnatio Neſtorii contra faventes ipſi magiſtratus, tanti teſtificatione Pontificis, S. Pulcheriæ feratur accepta. Agens ibi demum de ſententia & errore Eutychetis improbi ſenis, cum divinæ Scripturæ contrariam penitus eſſe docet, tum etiam Apoſtolorum Symbolo damnatam oſtendit. Commendat denique miſſos a ſe legatos in Orientem ad Concilium Epheſinum.

LXV.

Eadem itidem die decimatertia Junii idem S. Leo eadem ex cauſa litteras dedit ad Julianum Coenſem Epiſcopum, virum diſertiſſimum & Catholicæ veritatis acerrimum defenſorem (c). Rurſum vero alias eadem die ſcripſit ad Archimandritas Fauſtum, ac Marcianum, atque alios Conſtantinopoli agentes (d). Præſtaret quidem hic ſingulas reddere, quod multo fidelior quavis alia ea graditur hiſtoria, quæ ex epiſtolarum concinnatione depromitur: ſed parcimus, nimiæ prolixitatis vitandæ cauſa, quod eaſdem qui vult poſſit apud ipſius S. Leonis ſcripta conſulere. Sed ea minime prætermitti conceditur, quam ad ipſam Synodum Epheſi ad præſcriptam diem Kalendarum Auguſtarum cogendam idem S. Leo Papa conſcripſit: eſt autem hujuſmodi (e):

LXVI. Epiſt. Leonis ad Synodum.

Religioſa clementiſſimi Principis fides, ſciens ad ſuam gloriam maxime pertinere, ſi intra Eccleſiam Catholicam nullius erroris germen exurgeret: hanc reverentiam divinis detulit inſtitutis, ut ad ſanctæ diſpoſitionis effectum auctoritatem Apoſtolicæ ſedis adhiberet, tamquam ab ipſo Petro cuperet declarari, quod in ejus confeſſione laudatum ſit, quando dicente Domino (f): Quem me eſſe dicunt homines Filium hominis? varias quidem diverſorum opiniones diſcipuli memorarunt. Sed cum ab eis, quid ipſi crederent, quæreretur; Princeps Apoſtolorum plenitudinem fidei brevi ſermone complexus: Tu es, inquit, Chriſtus Filius Dei vivi: hoc eſt: Tu qui vere es Filius hominis, idem vere es Filius Dei vivi. Tu, inquam,

(a) Leo ep. 12.

(b) Leo ep. 13.

(c) Leo ep. 11.

(d) Leo ep. 14.

(e) Leo ep. 15.

(f) Matt. 16.

quam, verus in veritate, verus in carne, & salva gemina proprietate naturæ utrinque unus. Quod si Eutyches intelligeret ac veraciter crederet, nequaquam ab hujus fidei tramite deviaret, propter quam ipsi Petro respondetur a Domino: Beatus es Simon Bariona, quia caro & sanguis non revelavit tibi, sed Pater meus qui est in cælis: Et ego dico tibi, quia tu es Petrus & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, & portæ inferi non prævalebunt adversus eam.

LXVII. *Nimis autem a compage hujus ædificationis alienus est, qui & beati Petri confessionem non capit, & Christi Evangelio contradicit, ostendens se nullum umquam studium cognoscendæ veritatis habuisse & superfluo honorabilem visum, qui nulla maturitate cordis ornavit canitiem senectutis. Verum quia etiam talium non est negligenda curatio, & pie ac religiose Christianissimus Imperator haberi voluit Episcopale Concilium, ut pleniore judicio omnis possit error aboleri: fratres nostros Julianum Episcopum, Renatum presbyterum, & filium meum Hilarum * diaconum, cumque his Dulcitium, Notarium probatæ nobis fidei misi; qui vice mea sancto Conventui vestræ fraternitatis intersint, & communi vobiscum sententia, quæ Domino sint placitura, constituant: Hoc est, ut primitus pestifero errore damnato, etiam de ipsius, qui impudenter * erravit, restitutione tractetur, si tamen doctrinam veritatis amplectens, sensus hæreticos, quibus imperitia ejus fuerat irretita, plene aperteque propria voce & subscriptione damnaverit; quod etiam in libello, quem ad nos miserat, est professus, spondens per omnia nostram se esse secuturum sententiam. Accepit autem fratris & coepiscopi nostri Flaviani litteris, plenius ad eum de his, quæ ad nos videtur retulisse, rescripsimus: ut abolito hoc quo inquinatus videbatur errore, in laudem & gloriam Dei per totum mundum una sit fides, & una eademque confessio, & in nomine Jesu omne genuflectatur, cælestium, terrestrium, & infernorum, & omnis lingua confiteatur quia Dominus Jesus Christus in gloria est Dei Patris. Data Idibus Junii, Asterio & Protogene Coss.* Hæc ad Synodum S. Leo.

* Hilarium.

* imprudenter.

LXVIII. Auctoritas Rom. Pont.

In qua quidem epistola illud velim, lector quam diligentissime expendas, & tenaci memoria numquam abolendum conserves, non sine auctoritate Romanorum Pontificum Imperatores consuevisse indicere Synodos. Quantumlibet enim, ipso ægre ferente S. Leone, Theodosius (ut vidimus) instituerit cogendum Ephesinum Conventum, cui nec cuperet ipsum per suos interesse legatos: haud tamen id ausus prosequi, neque perficere absque ipsius Romani Pontificis auctoritate, prout declarant verba illa in epistolæ exordio collocata, quibus ait: *Hanc reverentiam divinis detulit institutis, ut ad sanctæ dispositionis effectum auctoritatem Apostolicæ sedis adhiberet, tamquam ab ipso B. Petro cuperet declarari, &c.* Sic igitur cum audis, vel legis Imperatorum mandatis esse sacra Concilia convocata, ejusmodi pernoscas exemplo numquam id absque Romani Pontificis auctoritate executioni fuisse mandatum.

LXIX. Præscribit sententiam de Eutychete S. Leo.

Sed & ex eadem Leonis ad Synodum epistola illud considera, præscribere legem Romanum Pontificem Oecumenicæ Synodo, quid decernendum sit, cum jubet Eutychetem debere suam hæresim condemnare, atque ita de ejus restitutione tractandum: de quo etiam in alia epistola ad Pulcheriam eadem die data, qua legatos commendat, hæc habet (a): *Sedis* (inquit) *Apostolicæ moderatio hanc temperantiam servat, ut severius agat cum obduratis, & veniam cupiat præstare correctis.* Nec quidem minimi negotii opus illud, ut de restitutione hæresiarchæ tractari posset, quod a Romano Pontifice Synodo indulgetur: nam auctores hæresum non recipiendos esse ad pristinum gradum, etiam si mille offerant libellos pœnitentiæ, legibus Ecclesiasticis sancitum, & in Ecclesia jugiter observatum, superius vidimus. Sed Leo id Eutycheti præstandum esse voluit, quod (ut dictum est) libellum miserat Romam quo pollicebatur, si quid errasset, sese ex ipsius Romani Pontificis arbitrio correcturum: quod ipse etiam Leo testatur in epistola ad Theodosium Imperatorem (b). Sic igitur Eutychetis damnationem a Flaviano atque Synodo factam voluit Pontifex in suo robore permanere; ut si resipisceret, eamdem juberet irritam prorsus reddi, ac proinde illum in pristinum locum recipi: hoc ipsum idem S. Leo in litteris ad Julianum (c) & in dicta Epistola ad Pulcheriam, qua ait (d), ut resipiscens Eutyches, in communione sui ordinis, nempe presbyteratus, reciperetur.

(a) Leo ep. 8 & supra ep. 13. in fin.

(b) Leo ep. 12.

(c) Leo ep. 19.

(d) Leo ep. 13. in fin.

LXX.

Rursum autem ex recens acceptis litteris data occasio est eidem Leoni Pontifici iterum ad Flavianum eodem mense Junii scribendi litteras (e), quæ ejusdem sunt cum prioribus argumenti; adeo ut in his non sit immorandum. Sequenti vero mense Julii contigit Basilium diaconum a Flaviano Romam ad Leonem Pontificem missum præsto esse cum litteris, quibus de his quæ ab adversariis magno studio adversus fidem Catholicam pararentur ipsum redderet certiorem. His acceptis S. Leo, ad eum rescribens (f), forti atque constanti jubet animo esse, hæc habens inter alia: *Dilectionem tuam per gratiam Dei, in qua fidimus, cohortamur, utentes verbis Apostoli (g), atque*

(e) Leo ep. 16. & 17.

Leo cohortatur Flavianum fortiter agere.

(f) Leo ep. 20.

(g) Philip. 1.

que dicentes: In nullo teneamini ab adversariis: quæ est illis causa perditionis, vobis autem salutis. Ita quidem prophetice S. Leo; nam eorumdem sceleratorum hæreticorum nequiria contigit S. Flavianum nobilitari corona martyrii, ipsos vero perpetua damnatione percelli.

LXXI. Inter hæc autem cum perditissimus Eutyches litteris suis ad Occidentales, qui magni erant nominis, Episcopos, adversus S. Flavianum conscriptis, eosdem conatus esset concitare, & contra eumdem impellere: ab iisdem, utpote Orthodoxis, errorumque omnium acerrimis pro Catholica fide vindicibus, acriter redarguitur. Constat quidem ad eum inter alios rescripsisse S. Petrum Chrysologum Ravennatem Episcopum, dignam plane tanto sacerdote epistolam, quæ sic se habet (a):

(a) Extat to. 1. Conc. ante Conc. Chals.

Dilectissimo & merito honorabili filio Eutycheti presbytero Petrus Episcopus Ravennæ.

LXXII. Quæ Petrus Chrysologus ad Eutychetem scripserit.

Tristis legi tristes litteras tuas, & scripta mæsta mærore debito percurri. Quia sicut nos pax Ecclesiarum, sacerdotum concordia, tranquillitas plebis gaudere facit gaudio cælesti: ita nos affligit & dejicit fraterna dissensio, præsertim cum talibus oritur ex causis. Triginta annis humanæ leges humanos adimunt quæstiones: & Christi generatio, quæ divina lege scribitur inenarrabilis, post tot sæcula disputatione temeraria ventilatur? Quid Origenes Principiorum scrutator incurrerit; quomodo Nestorius lapsus sit disputans de Naturis, non latet prudentiam tuam. Magi eum in cunabulis Deum mysticis muneribus confitentur: & sacerdotes, quis sit qui virginali partu de Spiritu sancto natus est, dolenda interrogatione disquirunt? Cum vagitus daret Jesus in cunis, Gloria in excelsis Deo, clamat cælestis exercitus: & modo, quando in nomine Jesu omne genu flectitur cælestium, terrestrium, & infernorum, originis ejus quæstio commovetur?

Præscripta jam Catholica veritas.

LXXIII. *Nos, frater carissime, una cum Apostolo dicimus: Etsi novimus Jesum secundam carnem, sed nunc jam non novimus. Nec possumus curiose perscrutari, qui jubemur honorem dare, & timorem reddere, & expectare *, dum non perscrutandum Judicem confitemur. Hæc breviter respondi, frater, litteris tuis, plura scripturus, si ad me frater & Coepiscopus Flavianus aliqua de hac causa scripta misisset. Si enim tibi displicet, quoniam scripsisti electum * judicium: nos quomodo de his judicare poterimus, quos neque vidimus propter absentiam, & quid intellexerunt eorum taciturnitate nescimus? Justus mediator non est, si unam partem audit, ut nihil alteri parti reservet. In omnibus autem hortamur te, frater honorabilis, ut his quæ a beatissimo Papa Romanæ Civitatis scripta sunt, obedienter attendat: quoniam B. Petrus, qui in propria sede vivit & præsidet, præstat quærentibus fidei veritatem. Nos enim pro studio pacis, & fidei extra consensum Romanæ civitatis Episcopi causas audire non possumus. Incolumem tuam dilectionem Dominus tempore longissimo conservare dignetur, carissime & honoratissime fili.*

* non discotere quem.

* neglectum.

Hæc ad Eutychetem Petrus Chrysologus qui hoc anno vel sequenti, secunda die Decembris (ut produnt Ecclesiasticæ tabulæ (b) fine humanis rebus imposito e vita migravit. Est quidem hujus rei firma assertio ex eo quod Leo Romanus Pontifex sub Consulatu Marciani post annum sequentem, mense Octobris, ad ejus successorem Leonem Episcopum, seu (ut alii legunt) Neonem, litteras (c) dedisse reperitur. Reliqua de Petro consule Hieronymum Rubeum, qui res Ecclesiæ Ravennatis diligenti ac copioso prosecutus est stylo.

Tempus obitus Petri Chrysologi.

(b) Rom. Martyrol.

(c) Leo ep. 37.

LXXIV. Inter hæc autem appropinquante jam die cogendæ Ephesi Synodo præstituta, Theodosius Imperator ad suos magistratus, quos jusserat eidem interesse, litteras dedit, atque in primis ad Elpidium Comitem in hæc verba (d):

(d) Apud Conc. Chal. Act. 1.

Theodosii epistola ad Elpidium.

*Sanctæ quidem Synodi pridem apud Ephesum factæ, Nestorii impii contra Deum blasphemia extitit causa: & ideo a sanctis Patribus, qui ibidem convenerunt, dignam suscepit sententiam. Quoniam igitur & nunc altera iterum contra divinam fidem excitata est dubitatio, secundam hanc Ephesi fieri Synodum sancimus, mali radicem omnino excidere festinantes; quo undique perturbationem dogmatis ejicientes, mundam rationis * justitiam in cordibus reservemus, ut sit hoc Reipublicæ munimen, & humanitatis utilitas. Ideo igitur eam charitatem tuam, quam Eulogium virum spectabilem Tribunum & Notarium ad ministerium elegimus fidei, sicut probatos tam in aliis rebus rectissimos, quam circa Dei cultum opinatissimos, & valentes diligenter nostris jussionibus ministrare; & de his quæ a sancta Synodo Ephesi fuerint constituta & nullum fieri tumultum permittere:*

* orationis.

LXXV. *Sed & si quem viderit conturbationibus, & tumultui studentem ad læsionem sanctæ fidei, hunc custodiæ mancipare, & ad nostram perferre notitiam; & causam quidem ordine prævenire; interesse autem judicio, & operam dare, celerem & circumspectam probationem a sancta Synodo fieri, & nobis cognitam facere; his qui pridem Eutychetis religiosissimi Archimandritæ Judices extiterunt, præsentibus quidem & tacentibus, nullum tamen judicantium habentibus locum, sed com-*

communem aliorum omnium sanctorum Patrum sententiam expectantibus; quoniam ea quæ ab ipsis dudum judicata sunt, nunc retractantur. Non licere autem ullum aliquid movere ex pecuniariis capitulis, antequam ea quæ de fide sunt Catholica, effectui mancipentur. Ideo namque & civile per litteras, quas ad virum spectabilem Proconsulem ac reliquos scripsimus, & militare vobis auxilium delegavimus, quatenus & vos super proprium studium his fulti auxiliis, sufficere possitis ad ea quæ præcepimus adimplenda; quæ tanto omnibus bonis meliora sunt, quanto solent humanis divina præcellere: & quæ in hac causa fuerint constituta, ad nostram perferre notitiam. Hæc Theodosius ad Elpidium: eodem quoque scripsit argumento ad Eulogium, & ad Proclum Asiæ Proconsulem.

LXXVI. Male cœptum Concilium Ephesinum.

Puto jam intelligere vales, lector, non parari sanctorum Concilium, sed violentorum grassatorum latrocinium, dum qui possent contradicere Eutycheti, tamquam Nestoriani non sinuntur ad Synodum venire, illi vero vocantur qui Eutychetis essent studiosissimi; atque etiam qui in Synodo Constantinopolitana eamdem causam Eutychetis judicassent Episcopi, sic jubentur assistere, ut tamen omnino tacerent: jam, inquam satis intelligis, haud præparari sacrum Conventum, sed colligi prædonum manum, qui veritatem hostiliter adoriantur & perdant, & eam defendentes occidant: ut merito illud ejusmodi Synodus egregium nomen fuerit consecuta, ut non sacrosanctum Oecumenicum Concilium diceretur, sed Synodus prædatoria, vel Latrocinium Ephesinum. Audisti jam tragœdiæ nomen, Actus inspice luctu dignissimos. Sed reddendæ sunt hic primum litteræ, quas vocant Sacras, ad ipsam Synodum Ephesi coactam a Theodosio datæ, quæ sic se habent (a):

(a). Apud Conc. Chal. Act. 3.

LXXVII. Epist. Imperatoria ad Synodum.

Vellemus quidem absque ulla perturbatione sanctas Dei Ecclesias persistere, & vos sanctis immanentes Ecclesiis, consuete ea quæ ad Divinitatis placationem pertinent, celebrare, & non tantum vobis laboris, & afflictionis fieri. Sed quoniam beatissimus Episcopus Flavianus aliqua de sancta fide movere voluit adversus reverendam Archimandritam Eutychetem, & Concilium congregans aliqua cœpit agere: nos quidem sæpius dirigentes ad eumdem beatissimum Episcopum, voluimus, quæ mota est, conturbationem compescere, persuasi sufficere nobis traditam a sanctis Patribus in Nycæna Synodo Catholicam fidem, quam & sancta Synodus, quæ in Epheso facta est, confirmavit. Sed quoniam sæpius a nobis rogatus idem beatissimus Episcopus, desistere a tali quæstione, ne conturbatio universitati fiat minime acquievit: cogitantes non esse tutum absque vestra sancta Synodo, & absque sanctarum Ecclesiarum Præsulibus hujusmodi quæstionem de fide renovari, necessarium duximus, vestram convenire sanctitatem; quatenus vos, quæ hic acta sunt, cognoscentes, & quæstionem motam, & omnem diabolicam stirpem possitis evellere; & eos qui Nestorii impii blasphemiam sectantur, aut retinent, a sanctis Ecclesiis repellere; Catholicam vero fidem firmissimam, & inconcussam custodire disponere: quoniam nostra omnis spes est, & nostri Imperii firmitas ex Catholica fide & vestris sanctis orationibus pendet. Hactenus epistola Theodosii Imperatoris ad Synodum, qua quidem (ut audis) non Eutyches auctor malorum, sed S. Flavianus perstringitur, ut turbarum excitator, & rerum novandarum cupidus; cujus & inquieto animo adscriberetur, quicquid vocati Episcopi laboris & impensarum Ephesum veniendo contraherent; ut eo modo magis magisque in eum totius Synodi animus commo-

PAGIUS XI. *Pseudo-Synodi Ephesinæ Synopsis.*

A num. LXXVII. ad CXIV. *Synodus Ephesina*, quæ ad Kalendas Augustas indicta fuerat, cœpta est tantum die VIII. ejusdem mensis. Eidem interfuere CXXX. Episcopi, præseditque *Dioscorus* Episcopus Alexandrinus. *Eutyches* introductus continuo confessionem fidei proposuit, falsitatis & simulationis plenam, & ambage verborum perplexam. Retractata deinde Acta ejus condemnationis, isque declaratus innocens, & solutus ab excommunicationis vinculo. *Flavianus* vindex fidei condemnatur cum *Eusebio* Dorylæi Episcopo, plurimique Pontifices proscripti condemnatique, inter quos *Ibas* Edessenus Episcopus, *Theodoretus* Cyrensis, & ultimus omnium *Domnus* Antiochenus. *Flavianus* appellationem interposuit, ob idque indignis modis acceptus; adeo ut vi plagarum animam exhalarit. In tanta rerum desperatione Legati obfirmate restiterunt conantibus hæreticorum adversus condemnationem *Flaviani*, indeque in custodiam dati. Quæ omnia fuse ex Actis Publicis a Baronio narrantur.

XII. *Ibas ab Episcopatu Edesseno dejectus.*

Ibas prioribus hujus anni mensibus absolutus fuerat in *Judicio* Berytensi, ac postea in *Judicio* Tyriensi, quod utrumque huc revocandum esse anno superiori demonstravimus. Cæterum non modo Clerici ejus accusatores ab inita cum eodem pace, de qua ibidem egimus, resilierunt; verum etiam iidem Episcopi, qui *Ibam* absolverant, ipsum eodem anno damnarunt, & Sede Episcopali dejecerunt in hac Synodo Ephesina. *Eustathius* Beryti Episcopus Act. X. Synodi Chalced. interrogatus de iis, quæ contra *Ibam* apud Ephesum gesta fuerant, respondit: *Quia introduxerunt tres, & sex, & duodecim testes, propter dictionem, quam dixit*, hoc est non invideo Christo facto Deo. *Hic est Photius Episcopus*, &c. Ex his colligit Emin. Card. Norisius in Dissert. IV. de Anno & Epochis Syro-Macedonum causam *Ibæ* post diem VIII. Augusti, qua jam incumbente nocte Sanctus *Flavianus* damnatus fuit in Latrocinali Synodo Ephesina, discussam iterum fuisse. Hoc etiam in eadem Act. X. prodit Theophilus Ibæ accusator

moveretur. Porro hæc omnia non tam Theodosio, quam Chrysaphio ipsum Imperatorem pro arbitrio manu ducenti, sunt adscribenda; cum tamen ipse culpa non vacet, in re tanta vel dormitasse, vel privatis animi affectibus in Flavianum commotis nimium indulsisse. Sed jam ipsa Acta Synodi referamus.

LXXVIII. (a) *Apud Conc. Chal. Act.* 1. Synodus secunda Ephesina.

Quæ igitur (ut vidimus ad Kalendas Augustas indicta Synodus fuerat (a), cœpta est quarto Idus ejusdem mensis, cui interfuisse numerati sunt Episcopi centum duodetriginta, præter paucos aliquos, qui per suos Vicarios ad hoc missos interfuerunt: præsto etiam fuere Apostolicæ sedis legati, Julianus Episcopus, Renatus presbyter, & Hilarius diaconus, ac Dulcitius Notarius. Dioscorus Alexandrinus Episcopus adfuit, & præfuit, qui primum sibi indebitum, auctoritate tamen Imperatoris, locum in Synodo vendicavit. Convenerunt inter primos pariter Domnus Episcopus Antiochenus, Juvenalis Episcopus Hierosolymitanus, Flavianus Constantinopolitanus, Thalassius Episcopus Cæsareæ Cappadociæ, Stephanus Episcopus Ephesi, & alii, qui omnes in unum ad hoc delectum locum in basilica sanctæ Dei Genitricis Mariæ ad celebrandam Synodum advenere; ubi in sessione Flavianus non post Antiochenum sedere Antistitem a Dioscoro permissus est, sed post Juvenalem Hierosolymorum Episcopum. Cum autem omnes simul consedissent, jussæ sunt a Dioscoro legi litteræ Imperatoris ad ipsum Alexandriam datæ: Legati vero Apostolicæ sedis de sua legatione Synodum docuerunt: excusaveruntque Leonis Papæ denegatum adventum in Synodum ad quam præsens vocatus erat, eo quod moris non esset nisi per legatos extra Urbem Romanos Pontifices Synodis interesse.

LXXIX. Litteræ Leonis a Dioscoro non admissæ.

Post hæc iidem obtulere scriptas ad Synodum & ad Flavianum litteras ejusdem Sancti Leonis Papæ legendas; quas Dioscorus suscipi jussit: verumtamen nec lectas, immo neque susceptas fuisse testatus postea fuit Aetius Archidiaconus Constantinopolitanæ Ecclesiæ: sed lectione aliarum litterarum Imperatoris ad diversos causa Synodi conscriptarum a cœptis per legatos sermonibus discessum est; ex composito quidem, ut vitaretur lectio litterarum Romani Pontificis; cum tamen id instanter petentibus legatis Dioscorus juramento sit pollicitus se facturum: quod numquam præstitit. Etenim in Concilio Chalcedonensi postea hujus rei causa Dioscorus ut perjurus est accusatus: hæc enim ibi leguntur (b): *Super hæc vero neque epistolam legi permisit beatissimi Papæ Leonis scriptam ad sanctæ memoriæ Flavianum, & hoc frequenter rogatus a portitoribus recitari eam, & cum juramento fieri lectionem promittens. Qua non lecta, scandalum & læsionem sanctæ Dei Ecclesiæ per totum Orbem terræ pertulerunt.* Hæc ibi. Vides quo exordio Synodus inchoetur, cui satanas præsidens primario throno consideat.

(b) *Conc. Chalc. Act.* 3.

LXXX.

Absoluta autem recitatione litterarum Imperatoris, de fide esse agendum suggestio facta est: sed negavit Dioscorus, affirmans ex decreto Imperatoris tractandum de controversiis obortis Constantinopoli inter Flavianum, & Eutychetem. Qui vero Synodi excipiebant Acta, Notarii Dioscori, his addiderunt ex jussione Dioscori, Episcopos Synodi acquievisse Dioscoro, acclamasseque de fide nihil agendum, nec quicquam innovandum: id quidem postea in Concilio Chalcedonensi (c) demonstratum est, nihilque hujusmodi ab Episcopis dictum esse: Sed & patefactum est etiam quod ab ejusdem Dioscori Notariis insolenter nimis itidem in Synodo est perpetratum; nimirum factum ab eis impetum in Notarios Stephani Episcopi Ephesini, deletumque quod recens fuerat exaratum, vimque magnam adhibitam, ut eorum thecas abriperent, & ab eisdem digitos resistentium pene confractos esse.

(c) *Apud Conc. Chal. Act.* 1. Notariorum Dioscori insolens factum.

LXXXI.

His ita primo loco transactis, ex suggestione Elpidii Comitis, probantibus Episcopis, jussus est ingredi Eutyches, causamque suam agere, & quæ sentiret de fide

PAGIUS

tot: *Relegentur*, inquit, *quæ in Epheso in ultimum de Iba Reverendissimo Episcopo gesta sunt.* *Itaque* gesta apud Ephesum in causa Ibæ posteriora fuere utroque *Judicio*, Tyrio & Berytensi. Hoc ipsum diserte tradunt Patres Synodi V. in Collat. VI. ubi gestis apud Tyrum recitatis, hæc statim addunt: *Cum hæc ita judicata essent, & finem non suscepissent, sicut est invenire ex his, quæ postea mota sunt*, nempe apud Ephesum, *ejicitur Ibas ab Episcopatu, nec non etiam Domnus Antiochiæ Episcopus.* Et rursus Collat. VIII. cum dixissent, *Ibam* apud Sanctum Flavianum Antistitem CP. & Imperatorem Theodosium accusatum fuisse, inquiunt, *qui & causæ examinationem delegaverunt Photio Episcopo Tyri, & Eustathio Episcopo Berytorum civitatis.* Postea vero videlicet apud Ephesum, *inculpatus idem Ibas ab Episcopatu dejectus est.* Cum autem Ibas mense Augusto in Concilio Ephesino Sede depulsus fuerit, neutiquam proximis Kalendis Septembris ejusdem causa discussa fuit; sed illud Judicium mense circiter Februario hujus anni habitum; & Indictionem II. una cum mense Septembri memoratis Actis fallaci manu præfixam fuisse, docte collegit Card. Norisius citatus. Hinc quæ Baronius anno præcedenti a num. LVII. ad LXXXIV. de utroque Conventu habet, huc transferenda.

XIII. *Ordinatio Maximi Patriarchæ Antiocheni vitiosa fuit.*

Domnus Patriarcha Antiochenus, quem dignitate motum diximus, sedit *annos octo*, juxta Nicephorum in Chronico, & Tabulas Theophanis, eique *Maximus* suffectus est. Porro Legati Sedis Apostolicæ in Act. X. Concil. Chalced. diserte asserunt, hujus ordinationem Ephesinæ

(a) Apud Conc. Chal. Act. 1.

Eutyches ad Synodum admissus.

fide docere (a): cum ille callidus serpens fidem editurus suam, ista blande præfatus est: *Ego commendavi me ipsum Patri & Filio & Spiritui sancto, & verbo veritatis vestræ justitiæ: & testes vos habeo meæ fidei, pro qua & laboravi cum sancta Synodo, quæ ante vos hic congregata est, sicut & vestra sanctitas testis est. Habeo præ manibus libellum fidei meæ, & jubete eum recitari, & confessionem fidei, quæ in eo continetur.* Hæc prælocutus est Eutyches; legique jussus libellus ab eo oblatus, qui est hujusmodi.

LXXXII.

Sanctissimæ & Deo amantissimæ universali Synodo congregatæ in Epheso Metropoli, ab Eutychete Archimandrita.

Libellus Eutychetis lectus in Synodo.

Gratias ago per omnia sancto Deo, præsenti die, in qua per vos pietas recepit fiduciam. Et docebo vestram sanctam Synodum, quæ in me, magis autem contra rectam fidem commissa sunt. Propositum mihi fuerat a pueritia, in silentio absque ullo negotio usque ad decrepitam senectutem degere, & absque ulla conturbatione persistere. Non sum autem permissus frui proposito; sed & pessimis periculis insidiantium circumdatus sum, eo quod secundum definitionem prioris vestri Ephesini hic congregati Concilii, non acquievi præter eam quæ in Nicæa a sanctis Patribus fides est exposita, sapere. Necessarium vero arbitror, antequam ea, quæ in me commissa sunt, doceam, ad satisfactionem vestræ sanctitatis, quam habeo de sancto dogmate confessionem iterum facere manifestam, attestante mihi tam Deo, quam vestra sanctitate, quodque ipse semper juxta virtutem meam pro Catholica fide adversus hæreticos steti. Hæc præfatus, subiicit Nicænum Symbolum:

LXXXIII. Symbolum Nicænum.

Credo in unum Deum Patrem omnipotentem, omnium visibilium, & invisibilium creatorem; & unum Dominum Jesum Christum filium Dei natum de Patre Unigenitum, id est, de substantia Patris, Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero, natum non factum, homousion Patri, id est, unius cum Patre essentiæ: per quem omnia facta sunt, quæ in cœlo & quæ in terra. Qui propter nos homines, & propter nostram salutem descendit, & incarnatus est, & homo factus est, & passus, & resurrexit tertia die: ascendit in cœlos, inde venturus est judicare vivos & mortuos. Et in Spiritum sanctum. Eos qui dicunt: Erat quando non erat, & antequam nasceretur non erat, & quia ex nullis extantibus factus est, aut ex alia subsistentia vel essentia dicentes esse, aut convertibilem, aut mutabilem Filium Dei: hos anathematizat Catholica, & Apostolica Ecclesia.

LXXXIV.

Sic ab initio a progenitoribus meis accipiens, credidi: in hac autem fide & sum genitus, & statim consecratus sum Deo, & suscepit me ipsius misericordia: & in hac fide baptizatus, signatus sum, & usque hodie vixi in ea, & mori opto. Hanc fidem & memorata hæc anterior sancta & universalis Synodus (nempe prior Ephesina) *confirmavit, cujus Præsul fuit beatæ & sanctæ recordationis Pater noster & Episcopus Cyrillus, & diffinitionem protulit, eam qui præter ista addiderit aliquid, aut minuerit aut docuerit, damnationibus, quæ tunc scriptæ sunt, subjacere; quorum exemplaria in codice destinavit mihi memoratus Pater meus & Episcopus Cyrillus, quæ & præ manibus habeo. Subiiciens igitur me ipsum sanctæ Synodo, & diffinitionem ejus usque nunc custodivi, & omnes sanctos Patres, sicut vestra sanctitas, Catholicos habui & fideles, & doctores meos posui, anathematizans Manichæum, Valentinum, Apollinarium, & Nestorium, & omnes hæreticos usque ad Simonem magum, & eos qui dicunt carnem Domini & Dei nostri Jesu Christi de cœlo descendisse.*

LXXXV.

Sed secundum hanc fidem vivens & permanens in orationibus, accusationem ex insidiis Eusebii Episcopi Dorilæi sustinui, libellos porrigentis adversum me reverendissimo Episcopo Flaviano, & diversis aliis Episcopis, qui tunc pro privatis causis in urbe degebat regia, hæreticum me injuriose vocantis, nullam autem speciem hæreseos libellis inferentis. Ut subito in altercationibus quæstionum lapsum linguæ (sicut solet) *ex tumultu & novitate vocum perpessus irruentem in peccatum, me quidem adversus libellos accusationis memoratus reverendus Episcopus occurrere ad satisfactionem accusationis præcipiebat.*

PAGIUS fine Synodi non esse accensendam, eamque fuisse Leonis Papæ mentem; cum ex una parte omnia, quæ ibi acta sunt, irrita esse judicavit, & ex alia *Maximum* in suam communionem recepit. Verba Legatorum in aliquibus corrupta emendare tentarunt Marcha lib. 3. de Concordia cap. 14. num. I. & Quesnellus in Dissert. *de Causa Domni Episcopi*. num. XXIX. & seq. Ordinationi *Maximi* duo inter alia vitia inerant, unum quod *Domnus* ab impia Synodo Ephesina damnatus esset: alterum quod ordinatio illa adversus Nicænos Canones, Apostolicos & Constantinopolitanos ab *Anatolio* peracta fuisset; cui tamen Leo connivere voluit ob pacis studium, ut ipsemet in Epistola ad Marcianum Aug. data *XI. Kalend. Junii Herculano clarissimo Consule*, anno sc. CDLII. declarat: *Neque sibi æstimes licuisse* (nempe Anatolius) *quod Antiochenæ Ecclesiæ sine ullo exemplo, contra statuta Canonum, Episcopum ordinare præsumpsit: quod nos amore reparandæ fidei & pacis studio retractare cessavimus.* Nisi enim Leo benigne se gessisset in Maximum, ejus ordinationem retractare potuisset, ut ex laudatis verbis Marca deducit. Facundus lib. 5. cap. 3. scribit *Maximum* Antiochenum. & *Juvenalem* Hierosolymitanum, vel dogmate, vel com-

Ipse tamen in multis cum accusatore degebat, & pene inseparabilis erat ab ipso, putans me (sicut solebam) semper in monasterio perdurare, non meam exhibere præsentiam, & ideo quasi non occurrentem damnare. Sed subito postquam perveni in regiam civitatem de monasterio meo, discens a viro laudabili magno Silentiario, quem mihi piissimus & fidelissimus noster Imperator delegavit ad non concedendum me comminatum periculum salutis sustinere, qui superfluam de cætera meam esse præsentiam respondit, ut jam ante discussionem damnatis, sicut & postea facta a viro laudabili Silentiario prosecutio docet.

LXXXVI. *Sed quoniam etiam sic in judicium ad satisfaciendum occurri: causa quidem quæ pro divina confessione a me facta est & subscripta doctrina secundum eam qua exposita est a sanctis Patribus in Nicæa fidem, & postea confirmata est a priore sancta Synodo Ephesina, neque suscipere dignabatur, neque permittebat recitari: & tumultu & conturbatione Secretarium replebatur, multis inordinate supervenientibus, & undique clamoribus me turbantibus, sicut postea prolata interlocutiones Judicum, quæ scriptis tenentur, de tali facto tumultum designant. Et cum jussus fuissem per me ipsum confessionem fidei dicere: & dixissem sapere, sicut trecenti decem & octo Patres quæ in Nicæa sanxerunt, & quæ in Epheso sancta Synodus confirmavit: exigebat a me alia aliqua, præter quam quæ exposita sunt in Nicæa & in Epheso prius, dicere. Ego vero timens prævaricari, prolatam definitionem a sancta Synodo, quæ hic Dei voluntate prius congregata est, & ea quæ definita erant a sanctis Patribus qui Nicæa convenerant, rogabam innotescere vestro sancto Concilio; ut his quæ a vobis approberentur, acquiescerem, paratus in his manere.*

LXXXVII. *Et hæc dicenti, subito contra me longe ante scripta, ut ipsi videbatur, damnatio legebatur. Et secreta jam postea aliqua ipsorum voces, ac professiones meæ, & alia allegationes, & maxime ubi ego secundum sanctos Patres in Nicæa, & postea in Ephesa congregatos sapere confitebar, in monimentorum serie mutabantur, sicut postea scriptis acta ex mea supplicatione, & jussione piissimi & Christianissimi Imperatoris ostendunt, nullum verbum faciente de appellatione mea ad vestram sanctitatem reverendissimo Episcopo Flaviano, neque meos erubescente canos in prœliis contra hæreticos, & pietatis confessione senescentis. Sed sicut potestatem habens omnia de fide solus agere, & nihil vestræ sanctitati æquitate tanti judicii reservare, condemnavit me, & ab Ecclesia (ut putabat) abscidit, & sacerdotio (ut arbitratus est) privavit, & a divinorum ac canonum communione prohibuit, & præesse monasterio consequenter impedivit, & tradidit multitudini ab eodem præparatæ, ut per Episcopum & per publicum, sicut hæreticum, ac blasphemum, Manichæumque protraherent; nisi divina me providentia conservans, usque in præsentem diem vestræ beatitudini custodiret. Sed & in diversis Oratoriis, Memoriisque Sanctorum post appellationem fecit in me prolatam legi sententiam. Et anathematizabat me, & eos qui conveniebant ad me & colloquebantur mecum, alienos faciens a sancta communione, non expectans vestræ sanctitatis judicium. Sed & subscribere dictam adversum me sententiam monasteria compellebat, numquam (sicut & vestra novit reverentia) tali habita consuetudine nec contra apertos hæreticos. Et in Oriente & per alia diversa loca chartas destinavit, ut etiam ab aliis religiosis Episcopis, & Monachis, & hoc qui non judicaverunt, subscriberentur: cum magis oportuerit ante omnibus Pontificibus scribere, quos & appellaveram.*

LXXXVIII. *Tunc vix salvatus per libellos manifesta feci vestræ sanctitati quæ subsecuta sunt; & piissimo & fidelissimo Imperatori supplicavi, vos & sanctos & Deo dignos, atque omnem injustitiam atque factionem abominantes, Judices fieri eorum quæ judicata sunt. Rogo igitur nunc vestram sanctitatem, considerate compositam mihi calumniam, & factiones & ex hac causa factam ubique sanctis Ecclesiis perturbatio-*

PAGIUS communione pollutos ante fuisse. Sed quoad *Maximum*, vel pura puta Nestorianorum, quod illic Facundus insinuat, calumnia fuit, vel Facundi ipsius mera suspicio, inde nata, inquit Quesnellus, quod *Maximum* & ab Eutychianis ordinatum, & consequenter eorum saltem communione infectum putavit; cum tamen ab *Anatolio*, teste Sancto Leone, fuerit ordinatus. Verum quod ambitiose & contra consuetudinem ab *Anatolio* Constantinopolitano Episcopo præsumtum, ob Acacio ejusdem Sedis Episcopo, Zenonis Imp. jussu postea præstitum, ut suo loco videbimus.

XIV. Sanctus *Flavianus* mortuus est *Epipa*, quo amandatus fuerat in exilium, ut habet Marcellinus sub hujus anni Coss. *seu superveniente, seu ingestu morte*; variæ enim hac de re sunt Scriptorum sententiæ. Aliqui tradunt, eum in ipso Synodi loco interfectum esse a *Barsuma* & suis Monachis, aliique postriduum ex acceptis plagis interiisse. Porro *Hypepa* seu *Epipo* civitas est Lydiæ. Colitur a Græcis die XVIII. mensis Februarii; sed certum est, eum hoc anno longe post illum mensem animam Deo reddidisse. Sedit annum unum, & menses decem, ut suo loco diximus. Ordinatus enim fuerat anno CDXLVII, post diem XXIV. Octobris, menseque Augusto depositus est. Ejus elogium historicum exhibet Henschenius ad diem XVIII. Februarii.

S. Flavianus Martyr moritur.

tionem, & ex hoc pullulant plurimis scandalum: & per instam vobis Christianissimam sapientiam, eos, qui hujus mali occasio facti sunt, Ecclesiasticis regulis subdite: omnem vero radicem blasphemiæ & impietatis abscindite. Ego enim vestræ beatitudinis judicium ab initio postulavi, & iterum contestor coram Jesu Christo, qui testimonium perhibuit sub Pontio Pilato bonam confessionem, quia sic sapio & cogito & intelligo, sicut tradiderunt nobis fidem sancti Patres in Nicæa convenientes, quam & in Epheso secundo * *Concilio sancti Patres roboraverunt. Et si quis præter istam fidem glorificat, hunc anathematizo secundum definitionem eorum.* Subscriptio: *Eutyches Archimandrita sic credo; sicut supra scriptum est, & subscripsi manu mea, & tradidi libellos.* Hactenus ipse.

* primo.

LXXXIX. Eutychetis simulata pietas ac sanctitas.

Quis, ambo te, lector, hæc legens, & nesciens esse Eutychetem, non existimet unum quemplam ex sanctissimis Patribus Orthodoxæ fidei præcipuis defensoribus loqui? Vel quis sciens dici ista ab Eutychete, & nesciat quæ præcesserunt, quæve subsecuta sunt, non eum statim conjungat cum antesignanis fidei Catholicæ, Athanasiis, Gregoriis, Basiliis, atque Chrysostomis? Sed & quis sciens præterita, ignoret vero superaddita mendaciorum velamenta, non putet calumniam passum Eutychetem, Flavianum vero persecutorem, & Episcopos Judices fraudulentos? Videre mihi quidem videor, dum Eutychetem intueor hujuscemodi mendaciis circumquaque contectum ac bene armatum securum progredi, eam quæ apud Job bestia est, bestiarum omnium maximam Behemoth, de qua dicitur (*a*): *Corpus illius quasi scuta fusilia, compactum squammis se prementibus: una uni conjungitur, & ne spiraculum quidem incedit per eas: una alteri inhærebit, & tenentes se nequaquam separabuntur.* Ita quidem iste, qui & (sicut de illa subditur) derideat vibrantem hastam, adversantes nempe sibi omnes contemnat Episcopos. Disce ex Eutychete, lector, reliquos omnes hæreticos, ita loquentes, ut nihil præterea nisi puram fidem, morumque sanctitatem spirare credas: ut magno plane periculo eos quisque Fidelium audiat, vel eorum scripta legat. Unde merito clamat Apostolus (*b*): *Videte* (Cavete scilicet) *canes, videte malos operarios, videte concisionem.*

(*a*) Job. 41.

(*b*) Philip. 3.

XC. Eusebius non admittitur in Synodum.

Sed prosequamur Acta; tu vero pyraticam grassationem attende. Cum S. Flavianus, recitato Eutychetis libello in Synodo, peteret dari locum accusatori, juberique ingredi Eusebium Episcopum Dorilæi; numquam auditus, sed repulsus est, veritusque Eusebius admitti in Episcoporum consessum. Ita quidem ipse postea expostulavit, lamentatusque est coram sacro Concilio Chalcedonensi (*c*): ubi Dioscorus tantam facti turpitudinem rejecit in Elpidium Comitem, Comes vero rejecit in Imperatorem, quod scilicet ita jussisset, nempe non esse Flaviani aliquid petere, qui olim Judex, hac autem in Synodo reus assisteret judicandus; cujus esse deberet Eutyches accusator, qui jam ante accusationis suæ munus implesset: sicque tam Eusebium quam Flavianum non acturos causam in Eutychetem, sed judicandos in Synodo esse vocatos ab Imperatore. Post hujusmodi Elpidii criminosam excusationem, suggessit Dioscorus esse legenda quæ adversus Eutychetem Constantinopoli facta essent: consentientibus nonnullis, refragatus est Julianus Apostolicæ sedis legatus; qui adjecit, non permissurum se Acta legi, nisi prius S. Leonis Papæ epistola legeretur: id ipsum quoque fieri debere, contestatus est Hilarius diaconus ejusdem Apostolicæ sedis legatus. Tunc prodiens impudens Eutyches, eosdem missos a S. Leone Papa legatos suspectos sibi redditos proclamavit, quod apud S. Flavianum mansissent, atque pransi apud eumdem essent. Accepta Dioscorus ejus tergiversatione, & repulsa legatorum petitione, ipsis invitis, jussit legi Acta Constantinopolitana.

(*c*) Conc. Chal. Act. 1.

Legati Apost. sedis allegati suspecti ab Eutychete.

XCI.

Inter legendum cum ventum est ad scripta Cyrilli Alexandrini, illis lectis, Eustathius Berythi Episcopus suggessit, ex sententia Cyrilli non dicendas duas in Christo naturas post incarnationem, sed tantum unam ex sententia Athanasii. Evictam causam conclamarunt Eutychiani, non attendentes, sive Cyrillum, sive Athanasium interdum naturam pro persona usurpasse: cum tamen ex aliis pluribus eorumdem scriptorum locis manifeste daretur intelligi, ambos quam exactissime duas in Christo naturas in una persona esse professos. Lectis vero aliis nonnullis, exclamatum est ab iis qui erant ex parte Dioscori, post adunationem non dicendas duas in Christo naturas, sed unam: sicque hæresis Eutychiana hactenus pallio Orthodoxæ circumamicta fidei, denudata penitus est, & exultans atque insultans pariter in Synodo tamquam in scena meretricia fronte gestivit, sed petulantius cum ventum est ad illam extremam Actorum partem, in qua Eusebius Eutychetem compellavit, ut post adunationem Verbi cum carne confiteretur duas ab invicem distinctas esse in Christo naturas. Tunc enim ab illis qui Eutycheti favebant, exclamatum est (*d*): *Tolle, incende Eusebium: iste vivus ardeat, iste in duo fiat; sicut partitus est, partiatur.*

Palam fit Eutychiana hæresis.

(*d*) Apud Conc. Chal. Act. 1.

XCII. Tunc vero Diofcorus his verbis Synodum percontatur: *Tolerabilis eft vobis ifte ferma, Poft adunationem duas naturas dicere? Synodus dixit: Anathema qui dixerit.* Hæc enim dixerunt illi, qui eidem adblandiebantur Diofcoro, ut poftea teftati funt alii Patres qui aderant, cum eadem caufa rurfum agitata eft in Concilio Chalcedonenfi, ubi inter alios Bafilius Seleuciæ in Ifauria Epifcopus dixit (a): *Per B. Joannem Epifcopum rogaos emendari interlocutionem meum, timens, ac metuens te, reverendiffime Diofcore. Magnum enim nobis neceffitatem impofuifti tunc, tam ab iis qui foris erant, quam ex lingua tua. Irruebant in Ecclefiam milites cum armis: inftabant monachi qui cum Barfuma erant, & qui Parabolani nuncupabantur* (hi erant Corporati Alexandrinæ Ecclefiæ) & *multituda alia grandis.* Ifta Bafilius de vi & metu per Diofcorum Patribus tyrannice tunc illatis: quod & reliqui poftea in eadem Synodo Chalcedonenfi teftati funt,

(a) B. Act. 1.

Vis & metus a Diofcoro inferuntur.

XCIII. At quid inter hæc Apoftolicæ fedis legati? tantum abeft ut cum hæreticis tumultuarie, ut alii perfidi, acclamarint, ut potius reclamarint, & exclamarint, atque publice conteftati fuerint, nullarum effe virium Acta illa quæ vi illata extorquerentur; nullumque poffe fieri præjudicium Catholicæ fidei, cujus formam a fede Petri ad Synodum miffam nec legi fiviffet nefarius Diofcorus. Teftatur id quidem S. Leo in epiftola, quam poftea de his queftus, ad Theodofium Imperatorem (b) atque ad Pulcheriam mifit. Audire hæc eft fæpius ab Epifcopis qui poftea interfuerunt Synodo Cahalcedonenfi, lamentantibus fe vim paffos effu, necnon querentibus fa Neftorianos effe proclamatos, quodque duas naturas afferèrent, ut impios effe necandos. Sed audi lugubres voces iftorum (c): *Minabatur nobis damnatio, mina exilii intendebantur: milites cum fuftibus & gladiis inftabant. Timebamus gladios & fuftes: Ubi gladius & fuftes, qualis Synodus eft?* Conteftati funt pariter, tacere juffos quadraginta duos Epifcopos, & quindecim tantum permiffos loqui, qui Eutychetì favebant. Et de Barfuma Archimandrita, immo carnifice, hæc retulerunt: *Surrexerunt poftmodum omnes Ægyptii, & monachi qui fequebantur, Barfumas (d) & omnis turba, & cœperunt dicere: Eum qui dicit duas naturas, in duo incidite: qui dicit duas naturas, Neftorianus eft.*

(b) Leo ep. 25.

(c) Conc. Chal. Act. 1.

(d) Ead. Act. 1.

XCIV. Lectione denique abfoluta Actorum Synodi Conftantinopolitanæ adverfus Eutychetem, conclamata eft a Diofcoro atque ejus fectatoribus ejufdem Eutychetis abfolutio, reclamante Flaviano, & conteftante fe non effe auditum. Attamen fecuta eft fubfcriptio Epifcoporum ratam habentium Eutychetis abfolutionem. Proh pudor! inducti funt in eam ruinam præcipites etiam Domnus Antiochenus Epifcopus, atque Juvenalis Hierofolymorum Antiftes, necnon Stephanus Epifcopus Ephefinus, atque Thalaffius quoque Cæfareæ quæ eft in Cappadocia Metropolitanus Antiftes, præter alios plures infignis nominis Præfules diverfarum Ecclefiarum, de quibus dicere prætermittimus. Quifnam ex reliquis fubftitiffet, corruentibus tot tantifque antefignanis, quos perterrefecit Diofcorus minis exilii, & fedium abrogationis? ut merito eidem conventiculo illud Davidicum (e) fuerit imprecandum: *Montes Gelboe nec ros nec pluvia veniat fuper vos, neque fint agri primitiarum, quia ibi abjectus eft clypeus fortium.* Poft fubcriptionem vero decreti abfolutionis & reftitutionis Eutychetis, ab ejus monachis (f) oblatus eft libellus, quo petebant & fe ipfos abfolvi, qui etiam fuerant a Flaviano excommunicati: quod abfque controverfia funt confecuti; videbatur enim eadem illorum caufa effe communis cum Eutychete, atque proinde illo abfoluto, iis abfolutionem minime negari debere.

Eutyches abfolvitur.

(e) 2. Reg. 1.

(f) Apud Conc. Chal. Act. 1.

XCV. Poft hæc autem juffu Diofcori lecta funt Acta prioris Synodi Ephefinæ, & quæ ibi de fide ftatuta fuerunt, anathematique fubjectus fi quis aliter fentiret. Et rogante Diofcoro, num eidem Synodi decreto omnes pariter affentirentur; annuerunt Epifcopi omnes, quod par erat, ut ab univerfa Ecclefia Catholica firmarentur quæ adverfus Neftorii impietatem fuerant fumma religione fancita (g). Intellexit tamen Onefiphorus Iconii Epifcopus technam, palamque eam fecit proxime fibi affidentibus Epifcopis Orthodoxis, nimirum ifta agi, ut quafi Neftorianus damnaretur Flavianus Epifcopus Conftantinopolis. Probatis igitur ab omnibus quæ in facrofancta Synodo Ephefina ftatuta erant: tunc Diofcorus in S. Flavianum atque Eufebium Epifcopum Dorilæi ejufmodi tulit damnationis fententiam (h):

De damnatione Flaviani agi cœptum.

(g) Apud Conc. Chal. Act. 1.

(h) Apud Conc. Chal. Act. 1.

XCVI. *Quoniam fancta & Magna Synodus, quæ jamdudum in Nicæa congregata eft per voluntatem Dei, rectam noftram & immaculatam fidem expofuit, quam & nuper hic congregata fancta Synodus confirmavit, & hanc folam regulam teneri & in Ecclefia tradi definivit, ordinans & hoc, quatenus nulli liceat alteram fidem præter hanc vel exponere & inquirere, vel innovare, aut penitus commovere de noftra venerabili religione: eos autem qui præter hæc tentant aut fapere, aut quærere, aut componere, aut omnino quæ ordinata funt retractare, certis fubjacere damnationibus; ita ut fi Epifcopi fint, alieni fint ab Epifcopatu, & clerici a clericatu; fi ve-*

Sententia in S. Flavianum, & Eufebium.

si vero laici priventur communione. Hæc namque ex supra lectis monimentis didicimus. Apparet vero (sicut omnis vestra sanctitas) & universalis Synodus pravidet) omnia pene renovantes & immutantes Flavianus quondam Ecclesiæ Constantinopolitanæ Episcopus, & Eusebius Dorilæi, & scandali & conturbationis facti occasio sanctissimis Ecclesiis & ubique Catholicis populis: certum est hos ex semetipsis subjacere Synodicis olim a sanctis Patribus definitis damnationibus. Unde & nos, quæ eorum sunt, confirmantes, memoratos, idest, Flavianum & Eusebium, ab omni Sacerdotali, & Episcopali dignitate esse judicamus alienos. Confiteatur vero unusquisque religiosissimorum Episcoporum suam propriam voluntatem, & manifestam hanc faciat sub fide monimentorum. Universam autem quæ acta sunt hodie, innotescant piissimis Christo amantissimis Imperatoribus. Hactenus sententia Dioscori in Flavianum atque Eusebium lata.

XCVII.

Quæ hæc autem secuta sint, docuerunt Episcopi Chalcedone postea istis verbis: (a) *Tunc Flavianus dixit: Appello a te. Hilarius diaconus Romanæ Ecclesiæ dixit: Contradicitur. Tunc Onesiphorus Episcopus Iconii tollens secum alios Episcopos, surrexit, & tenuit genua ipsius Dioscori, dicens: Noli per vestigia reverentiæ vestræ. Nihil dignum damnatione agit Flavianus: si autem reprehensione dignus est, reprehendatur. Exurgens de throno Dioscorus, stans super scabellum suum, dixit: Etiam si lingua mihi præcidatur, aliam vocem non emitto. Cumque persisterent Episcopi, tenentes genua ejus, & rogantes eum: tunc emisit Dioscorus hanc vocem: Ubi sunt Comites? ingressi autem sunt Comites, & introduxerunt Proconsulem cum multitudine magna & catenis. Propter quod unusquisque nostrum subscripsit.* Hæc testati Episcopi qui subscripseruot, cum ea de re agitatum est judicium Chalcedone in Concilio Oecumenico.

(a) *Apud Conc. Chalc. Act. 1.*

Dioscori pertinacia.

XCVIII.

Extant ipsæ singulorum subscriptiones Episcoporum in S. Flavianum, & Eusebium, atque primo loco Juvenalis Episcopi Hierosolymorum his verbis (*b*): *Sese alienos a sacerdotio, & gradu Episcopali monstraverunt Flavianus & Eusebius, qui conati sunt addere & minuere aliquid de sancta fide, quæ in Nicæa a sancto Concilio exposita est, & confirmavit sancta & universalis Synodus in hac Ephesina civitate pridem collecta: Quapropter justum est eos qui audent aliquid addere fidei, aut minuere, alienos esse a sacerdotio, & maxime, qui tantam fecerunt confusionem. Unde ego consona decerno in sancta & universali Synodo & sanctissimo Archiepiscopo Dioscoro, alienans eos ab Episcopatus dignitate.* Ita Juvenalis, quem secutus est Domnus Episcopus Antiochenus, & alii subscribentes, probantesque sententiam Dioscori latam in Flavianum atque Eusebium: id ipsum & alii plerique, qui videbantur esse columnæ, ut inter eos Basilius Seleuciæ: extant vero numero nonaginta sex Episcoporum subscriptiones magna cum ignominia recitatæ postea in Concilio Chalcedonensi (*c*), cum causati sunt vim illatam, dum catenæ expositæ essent & parati milites, ut si quis reluctaretur, vinctus catenis in exilium duceretur. Nam inter alia hæc in faciem Dioscori postea in restaurato in Synodo Chalcedonensi judicio: *Pura chartæ subscripsimus compulsi, & violenter, & multa mala perpessi, nolentes, sed & per potentiam oppressi subnotavimus: Usque enim ad vesperam tenuerunt nos recludentes in Ecclesia, & ægrotantes nos neque quiescere permiserunt, neque concedere ut aliquantulum refocillaremur, sed militea nobis cum fustibus & gladiis imposuerunt, & sic nos fecerunt subnotare.* Hæc Acacius Episcopus coram ipso Dioscoro. At quid de Apostolicæ sedis legatis? num in tali tantoque Ecclesiæ terræmotu, quo solidæ quæ videbantur stare columnæ prostratæ sunt, eodem ipsi fuere lapsu prostrati, atque ruina sepulti? minime gentium.

(b) *Apud Conc. Chal. Act. 1.*

Episcoporum subscriptiones.

(c) *Apud Conc. Chal. Act. 1.*

XCIX.

In tali namque ac tam horrendo Episcoporum naufragio navicula tantum Petri salvatur, emergens incolumis: Cum enim omnes æque Episcopi & Eutychetis impietati, & ejus restitutioni, necnon abrogationi Flaviani & Eusebii Episcopi Dorilæi & aliorum suffragati essent; tantummodo Apostolicæ sedis legati Dioscoro audacissimo in faciem restitere, contestantes, nullius esse roboris quæ per vim & metum extorquerentur. Porro etsi hujusmodi protestationis legatorum memoria desideretur in Actis quæ Dioscorus (ut vidimus) per suos Notarios ad libitum confici voluit; est tamen de his expressa mentio in pluribus litteris Leonis Romani Pontificis datis tum ad Theodosium Imperatorem, tum etiam ad Augustam Pulcheriam, ad quam hæc habet (*d*) in primis de Hilaro diacono Cardinale fuga lapso: *Vix unus illorum Hilarus diaconus noster fugiens sic reversus.* Et paulo inferius: *Et ii quidem legati, qui missi sunt (quorumque unus vim Alexandrini Episcopi omnia sibi vendicantis effugiens, rerum gestarum nobis ordinem fideliter nunciavit) reclamarunt in Synodo, sicut oportuit, unius hominis non tam judicio quam furori, protestantes, ea quæ per vim metumque gererentur, sacramentis Ecclesiæ, & ipsi Symbolo ab Apostolis instituto præjudicare non posse*

Apostolicæ sedis Legati contradixere Dioscoro.

(d) *Leo ep. 26.*

Hilarus Legatus fuga lapsus.

se

posse; nec se ab illa fide ulla injuria separandos, quam plenissime expositam atque digestam e sede B. Petri Apostoli ad S. Synodum detulissent. Hæc ad Pulcheriam S. Leo, eademque habet ad Theodosium (a), nec non ipse Hilarus in epistola ad eamdem Pulcheriam data.

(a) Leo ep. 25.

C. Renati, & collegarum Legatorum constantia.

At quoniam unus dicitur fuga lapsus Hilarus diaconus, ne subscriberet; non ob id putes, duos reliquos legatos, qui ictibus expositi remansere, subscripsisse: etenim quam naviter omnes egerint, præsertim Renatus presbyter Cardinalis tituli S. Clementis, ex Theodoreti epistola (b) ad ipsum data hoc anno paulo inferius apparebit. Porro cum timeret Dioscorus, ne (quod accidit) Hilarus expeditior inde recederet nunciaturus omnia Romano Pontifici, quæ tyrannice gesta essent, eum vi adhibita retinere tentavit: sed ipse ocyus fuga lapsus, per invia loca, ne caperetur, per multa pericola Romam tandem pervenit liberatus quidem ope divina potius quam humana: nam liberationem ipse nuncupatis Deo, per S. Jo. Apostolum & Evangelistam votis expetiit & impetravit; quæ suo postea tempore persolvit, cum eidem S. Joanni Evangelistæ Ephesinæ Civitatis patrono, simul ac Romanus creatus ipse est Pontifex accepti beneficii memor ædiculam erexit Romæ in Baptisterio Constantini, ornavitque eam musivo opere: in cujus superliminari beneficium ab eo acceptum voluit posteris omnibus reddi testatum istis verbis:

(b) Theod. epist. 116.

CI. LIBERATORI SUO BEATO JOANNI EVANGELISTÆ HILARUS EPISCOPUS FAMULUS X ☧ I. Egregium plane antiquitatis monumentum, quo paucis notis nota reddatur sceleratorum hæreticorum facta grassatio adversos Catholicæ fidei defensores sub titulo Concilii Oecumenici, in Latrocinio Ephesino: innotescit, & eadem inscriptione Dei benignitas per S. Joannis preces adhibita in liberando ipsum Hilarum fuga lapsum de ore Leonis. Qui & ex adversa ejusdem Baptisterii parte alteram Joanni Baptistæ excitavit ædiculam, quæ hactenus a piis magno studio frequentatur; in cujus superliminari hæc leguntur: † HILARUS EPISCOPUS † SANCTÆ PLEBI DEI † in ipsis vero æneis portis verba hæc in ære cavata argento superinducto habentur: IN HONOREM BEATI JOANNIS BAPTISTÆ HILARUS EPISCOPUS DEI FAMULUS OFFERT. Porro de earumdem ædicularum ornatu inferius dicendum est.

CII. Si autem adeo gravia Hilarus legatus passus est fugiens: quænam, putas, fuit conditio remanentium, & ex adverso in ipsa acie fronte pugnantium, atque se contra torrentis impetum opponentium, cum præsertim fuga Hilari idem fidei Catholicæ perduelles essent redditi truciores? Quænam autem idem Hilarus Romam veniens, irritis jam redditis a S. Leone omnibus Dioscori & illi consentientium Actis, scripsit ad Pulcheriam Augustam, nos suo loco dicemus.

CIII. Alii Episcopi in Synodo condemnati.

Jam vero quæ sunt reliqua Synodi prædatoriæ summatim hic perstringamus. Damnatis Flaviano atque Eusebio, condemnati sunt pariter & alii, nempe Ibas Episcopus Edessenus, ante (ut diximus) judicio Episcoporum absolutus Damnatus est & Theodoretus Episcopus Cyri, quod olim scripsisset contra Cyrillum. Accepit quoque sententiam condemnationis Domnus Antiochenus Episcopus, licet in Flavianum & Eusebium impiorum decreto subscripsisset: illud enim in eum objectum fuit, quod & ipse olim contra Cyrilli capitula scripsisset; vel (ut alii dicunt) quod facti pœnitens, suum repetiisset deleri chirographum, quo Flaviani & Eusebii damnationem probasset. Damnatus est etiam Sabinianus Parensis Episcopus.

CIV. Privatos pariter Episcopatu tradit Evagrius (c), Danielem Carrhorum Aquilinum Bibli, & Irenæum Tyri Episcopos: sed jam ante redactum in ordinem fuisse Irenæum, superius dictum est: in cujus locum subrogatus Photius præsens fuit huic Synodo, cui & subscripsit. Constat pariter ex litteris Pulcheriæ (d) Augustæ ad Leonem Romanum Pontificem datis, Episcopos qui subscribere recusarunt, jussos a Dioscoro per milites in exilium deportari: quinam isti fuerint, haud liquet; putamus autem hos eosdem esse, quos etiam voluit sede privatos. His igitur e gradu depositis, alii a Dioscoro subrogati sunt atque in primis in locum sanctissimi Flaviani Anatolius, qui erat Apocrisarius Dioscori Constantinopoli: pro Domno Episcopo Antiocheno suffectus est Maximus, pro Iba Nonnus, atque pro Sabiniano Athanasius: pro Theodoreto autem atque Eusebio quinam fuerint substituti, non liquet. Hæc ex Liberato Diacono (e), Evagrio (f), & aliis.

(c) Evagr. lib. 1. c. 10. & Niceph. li. 14. c. 47.

(d) Extant in præambulis Conc. Chalc.

(e) Liberat. Diac. Brev. c. 12.

(f) Evagr. lib. 1. c. 10.

CV. Quid sacrilegi in Flavianum.

Sed nondum finis: illi namque subjacent divini judicii sententiæ impii, ut in deterius labi, & in profundiora barathra præcipites ferri sinantur; ut qui sordescit (g) sordescat adhuc. At quidnam, istud? Audi portentum, & concutieris horrore. *Flavianus autem* (inquit Liberatus Diaconus) (h) *contra se prolata sententia, per ejus legatos sedem Apostolicam appellavit libello.* Donec enim id voce tantum (ut vidimus) præstitit, haud adeo adversariorum animi commoti sunt, ut in eum hostiliter insilirent: *Sed cum scriptum appella-*

(g) Apoc. 22.

(h) Liberat. Brev. c. 12.

tio-

tionis libellum illum ipse legatis obtulit: cæsus est (inquit Liberatus) *Flavianus, & multis injuriis affectus; dolore plagarum migravit ad Dominum.* Mox enim, ubi per appellationem legitime interpositam universa ipsorum machinamenta vana reddi satis perspicue intellexerunt, insilierunt truculentæ bestiæ in sanctissimum Flavianum, quem ita martyrio coronarunt.

CVI. Decuit plane, decuit, inquam, adeo digna & nobili causa tantum Episcopum promereri coronam martyrii: Decuit pariter & sanguine tanti martyris consignatum & consecratum relinqui titulum Apostolicæ sedis jurium, Romanæque sedis primatus, appellandi nimirum ab œcumenica Synodo ad Romanum Pontificem: ut qui his refragatur, illud in Caim (*a*) a Domino dictum audiat: *Vox sanguinis fratris tu Abel clamat ad me de terra.* Ipsa quidem causa, cujus gratia Flavianum contigerit martyrium pati, id præclare demonstrante. Nam etsi non Concilii, sed Latrocinii, ob ingentia in eo scelera perpetrata, nomen rei accommodatum Conventus ille nancisci meruit: tamen antequam penitus improbaretur a Romano Pontifice, Oecumenici, quod semel acceperat, nomen inditum retinebat, utpote quod auctoritate ejusdem Romani Pontificis fuerat congregatum, & per Legatos a Latere missos suam illi præsentiam exhibuerat, & nihil minus haberet (si initia spectes) ab aliis œcumenicis Conciliis, diversis temporibus legitime celebratis.

(*a*) *Genes.* 4.

CVII. De scelestissimo Barsuma. Quod autem ad S. Flaviani cædem pertinet: auctorem fuisse immanis sceleris nebulonem illum, pseudomonachum, satellitem satanæ, Barsumam Archimandritam, tot præconiis per litteras Theodosii commendatum, testati sunt iidem qui interfuerunt Patres, cum postea tantum sacrilegium delatum est in judicium SS. Patrum Chalcedone habitum: ubi Diogenes Episcopus Cyzici dixit (*b*): *Barsumas, qui inter alios intravit, occidit beatum Flavianum. Ipse enim instabat, & dicebat: Occide:* & de eodem alii Episcopi Syriæ exclamarunt: *Omnes Syriam Barsumas evertit: duxit super * nos mille monachos:* & paulo post: *Omnes reverendissimi Episcopi clamaverunt: Homicidam Barsumam mitte foras. Homicidam in arena*, ut gladiatorem; *Anathema Barsumæ: Barsumam in exilium.* Hæc in nefarium hominem fuere in plena Synodo conclamata. Cæterum quicquid per Barsumam est perpetratum, redundavit in impium Dioscorum malorum omnium auctorem. Ob idque in eadem magna Chalcedonensi Synodo (*c*) appellatus est idem Dioscorus a Saba Episcopo Palti novus Caim, & a Quinto (*d*) Phocensi Episcopo dictus est interfector Flaviani. Sane quidem Evagrius (*e*) ex relatione Eusebii Dorilæi facta Imperatori ait, Flavianum miserandum in modum a Dioscoro interfectum, per vim ab eo ecclesia extrusum, & calcibus appetitum.

(*b*) *Apud Conc. Chal. Act.* 4.

* adversus.

(*c*) *Chal. Conc. Act.* 3.

(*d*) *Ead. Act.* 3.

(*e*) *Evagr. l.* 2. *c.* 2.

CVIII. De cæde S. Flaviani. Cum vero una omnium sententia constet, S. Flavianum ex his quibus ibi fuerit affectus verberibus, mori contigisse; quo tempore potissimum animam exhalaverit, non omnium est una assertio: nam post tridum id accidisse, Nicephorus (*f*) & alii dicunt: at Marcellinus (*g*) in Chronico ait, cum ita male habitum in exilium hoc anno a Dioscoro missum esse in Epipam: id ipsum habet Vaticanus codex a nobis citatus in Notis. Porro qui Epipa dicitur locus, in Lydia ea civitas erat, quæ apud Ptolemæum Hypepa, apud Plinium vero depravate Evyppa, dicitur. Flaviani vero gloriosum triumphum Græci annis singulis celebrant die decima octava Februarii, qua translatio ejus facta est Constantinopolim (ut dicemus) sub Marciano, isto præconio: (*h*) *Commemoratio sancti Patris nostri Archiepiscopi Constantinopolis Flaviani: qui ab impio Dioscoro & hæreticis cum eo conspirantibus ejectus, atque in exilium missus, variis pressuris & ærumnis vexatus, vita functus est.* Hæc inquam ex Menologio anniversaria die ejus celebritatis consueverunt Græci publice in Ecclesia decantare: quibus paria recinit Occidentalis Ecclesia eadem die: sed quod post triduum finem vivendi fecisse tradit; triduum hoc, postquam pervenit in exilium, esse accipiendum, in Notis demonstravimus. Perrexisse ipsum quidem in exilium, immo contusum verberibus per milites catenatum esse perductum; illicque victricem animam auctam corona martyrii, triumphali pompa decoram ad Deum migrasse, verior sententia est.

(*f*) *Nicep. l.* 14. *c.* 47.

(*g*) *Marc. sub Conf. Aster. & Protog.*

(*h*) *Menolog. die* 18. *Februar.*

CIX. Porro idem qui legatus interfuit Hilarus, postea Leonis successor Papa, in mirifico illo & nobilissimo S. Crucis Oratorio, quod ad dexteram atrii Baptisterii Constantini construxit, & magnificentissime exornavit, monumenta certaminis hujus musivo opere expressa reliquit, nimirum S. Flaviani ex defensa fide coronam, palmam, digna trophæa, atque triumphum; cum videlicet a Dioscoro & reliquis ejus satellitibus appetitus calcibus gloriosum martyrium est consecutus. Erant hæc & alia in pariete & testudine Oratorii musivo opere expressa: Quæ temporis vetustate collapsa, adeo ut pauca vix signa superessent, fuere restituta picturis, & quidem rudis crassæque minervæ pro ratione sæculi illius, quæ ob ingruentia jugiter in Italia bella una cum scientiis collapsæ sunt nobiles etiam artes. Sed magno dolore pio-

rum

rum omnium, potissimum vero Ecclesiasticarum rerum studiosorum, adeo egregium monumentum, ipsum integrum Oratorium haud pridem sub Sixto Papa solo æquatum vidimus. At vivat restituta saltem in chartis, quæ cum parietibus est disjecta sub sanctæ Crucis præclaro titulo Flaviani gloriosa memoria in perpetuum permansura. De egregiis vero ejusdem Oratorii ornamentis, & aliorum, quæ idem Hilarus Papa construxit, dicemus inferius in obitu ejusdem Pontificis.

CX. Non defuit qui Flaviano vincenti faustis, ex more, vocibus acclamaret, egregiisque præconiis tantum victorem extolleret, ac prosequeretur oratione triumphum. Præstitit id sane Theodoretus scripta ad ipsum epistola, quam velut nobilis victoriæ epitaphium hic affigimus: sic enim se habet (a):

(a) Theod. epist. 11. Theodoreti epistola ad S. Flavianum.

Orbis lucidissimum jubar te universorum Creator & rector esse ostendit: & profundissimam obscuritatem, quam hucusque es passus in perspicuum meridianum splendorem commutavit. Et quemadmodum ignis qui apud portus accenditur, & splendet navigantibus noctu, portus indicat ostia: ita tuæ sanctitatis radius iste, qui pro pietate præliantur, & mala sustinent, maximum extitit solatium, & Apostolicæ fidei portum ostendit; & eos qui illum agnoscunt, lætitia replevit: & eos qui illum ignorant, scopulorum illorum, qui latent, periculis liberavit. Ego vero præcipue bonorum largitorem Deum laudo, divini timoris propugnatorem nactus talem, qui hominum metum propellat, & pro Evangelicis dogmatibus alacriter pericula subeat, & Apostolorum certamina hilariter suscipiat. Quapropter omnis lingua ad tuam sanctitatem celebrandam concitatur. Non enim solum pietatis alumni tuæ fidei pietatem & sinceritatem admirantur, sed veritatis etiam hostes tuam fortitudinem mirum in modum extollunt. Veritatis enim fulgori mendacium cedere cogitur. Hæc ad te nunc scribo, cum didicerim venerabilissimum & pientissimum Hypatium Anagnosten tuæ beatitudinis nutibus libenter ministrare, & frequenter tua recte facta omni laude digna in memoriam revocare. Nos vero tuum sanctum & Deo carum caput salutantes, tuis orationibus nos confirmari precamur, ut quod reliquum est vitæ juxta divinas leges exigamus. Hactenus Theodoreti epistola ad Flavianum, quam cum hic descripsimus, veluti permansuram semper sculptam amplissimis titulis columnam perspicuam cunctis ereximus.

CXI. Consolatus est idem Theodoretus Ibam Edessæ Episcopum ab iisdem impiis in eodem Ephesino Latrocinio condemnatum, & longa exilii peregrinatione fatigatum, ista ad ipsum breviter scribens (b):

(b) Theod. ep. 133.

Epist. consolatoria Theodoreti ad Ibam.

Eos qui injuria afficiuntur, non moleste ferre, sed lætari, præcepit Dominus, & ex vetustis exemplis trahere & lucrari consolationis occasionem & modum. Ex iis enim qui primi nati sunt homines, usque ad hoc tempus, eos qui Dominum omnium colere, & venerari studuerunt, licet invenire, ab iis qui simul cum ipsis vitam ducebant, injuria affectos, & infinitis malis circumventos. Et horum catalogum percurrerem & ponerem, si scriberem ad hominem qui sacram Scripturam minus exacte tractasset. Quoniam vero a puero in sacra Scriptura educatus & enutritus es Deo dilectissime, superfluum duxi hoc facere. Ad illos tantum respicere precor, & ad clementissimos sacerdotes, qui eos, qui ulios injuria affecerunt, lugere; eos vero qui ipsos negligunt, miserari solent, & Ecclesiæ tempestatem conquere. Quod vero pro pietate mala passi sumus, gaudere & lætari debemus, & illum indesinenter laudare, qui nos in hac sorte collocavit. Et concedamus interfectoribus & honorem & voluptatem, & primatum & gloriam miseram & infelicem: nos vero Evangelica dogmata teneamus: & cum illis, si oportuerit, quodcumque malum toleremus, & laudabilem paupertatem divitiis curarum plenis præponamus.

Hæc autem scribo, non ut tibi consulam, vel te admoneam; novi enim fortitudinem & constantiam tuam in rebus adversis: sed potius ut meam mentem tuæ dilectioni patefaciam: teque doceam, domine, quod commilitones habes, qui pro veritate libenter pericula subeunt. Hæc jamdiu cum scribere vellem, non inveni cui litteras darem: cum vero nunc nactus fuerim venerabilissimum & religiosissimum presbyterum Ozam, virum pro pietate pugnantem & pro tua perfecta pietate, & scribo & amplector tuam pietatem; teque oro, ut orationibus nobis opem feras, ac litteris nos confirmes. Hucusque ad Ibam Theodoretus.

CXII. Quanta enim mala ab adversariis idem passus sit Ibas postquam sententiam damnationis accepit; ipsum audi hæc coram Patribus postea in Chalcedonensi Concilio exclamantem (c): *Eutyches adversum me perfide * quædam falsa confinxit, nec me in Synodum introire permisit: per quadraginta mansiones, per diversos ad invicem succedentes ordines deduxit me,* in exilium scilicet: *viginti & amplius carceres mutavi, tamquam non esset carcer Antiochiæ, &c.* Ita plane, dum vixit Theodosius Imperator, liberum fuit Eutycheti sceleratorum antesignano, quæ vellet in condemnatos Episcopos perpetrare; sic fatigans eos, ut labore peregrinationis, quod sancto contigit Flaviano) extremum emittere spiritum cogeret.

(c) Conc. Chalced. Act. 10.

* pro fide.

Quam

Quam uutem præfetulerit Theodoretus ipse constantiam, cum eadem ex causa & ipse solum vertere coactus est, paulo inferius suo ioco dicturi sumus. Porro ex bis, quæ passus est Ibas, reliqua meditare quæ sanctissimi Episcopi cunfessores ab iisdem Eutychianis hæreticis eadem ex causa damnati perpessi sunt. Ubi enim eadem inerat causa patiendi, idemque persecutor instabat Eutyches truculentus; eadem esse ilios secuta supplicia, quisque jure existimabit.

CXIII. Qualia hæc Synodus.

Hunc taadem consecura est finem Synodus œcumenica posterior, quam improbatam a S. Leone Romano Pontifice jure majores nostri Prædatoriam appeliarunt: In qua nihil nisi per vim & metum tentatum & extortum: in qua, loco sacrorum iibrorum, gladii atque fustes: In qua fustiagiorum libertas fuit vincta catenis: In qua pro Dei laudibus auditæ sunt militum minæ: In qua perfidus hæresiarcha patronus: In qua hæresis est stabilita: In qua nullus servatus est a sanctis Patribus sancitus ordo judicii, nulla viguit censura canonum & decretorum: In qua siluerunt Episcopi, clamaverunt hæretici: In qua de oppressa fide Catholica impietas triumphavit: & de manubiis lapsorum Episcoporum diabolus trophæa erexit, atque tandem de cæde martyris superbus tyrannus Dioscorus triumphavit: De qua in universa Catholica Ecclesia auditi sunt undique gemitus, luctus, & clamor: De qua iidem ipsi qui subscripserant Orientalis Ecclesiæ Præsules repleti suut undique lacrymis, semetipsos erubescentes, aspectumque suorum vitantes, quod tam ignaviter fidem Catholicam prodidissent, infamem hæresiarcham restituissent, & innocentissimum Flavianum unu cum aliis sanctis Episcopis condemnassent.

CXIV.

Triplex namque fuerat lapsorum Episcoporum negatio, triplici subscriptione firmata, videlicet in restitutione Eutychetis, in confirmatione promulgatæ ab eo hæresis, atque demum in damnatione sanctorum Episcoporum. Qui igitur metu perculsi, tertio instar Petri negassent: cum ex atrio sunt egressi deterioris Anna & Caipha Dioscori, respiciente illos Domino, ut Petrus, flere cœperunt amare, adeo ut ad luctum suos omnes sibi subditos etiam provocarint: id enim Theodoretus affirmat in epistola ad Joannem Episcopum Germaniciæ, quam ad finem anni hujus suo loco reddemus. Perseveravit ita in luctu lugubribus induta vestibus paliens & mærens Orientalis Ecclesia bienii ferme temporis spatio: cum Deus haud diutius ferens vi potentium fidem Catholicam oppugnari, e medio sustulit Theodosium Imperatorem, & successorem dedit maxime pium, qui prostratæ religioni manum porrigens, eamdem in statum pristinum vindicavit. Quomodo autem hæc fieri contigerunt, suis opportune locis oratio patefaciet. Nunc vero quæ subsecuta fuerint, enarremus.

CXV. Theodoreti legatio ad sedem Apostolicam.

Inter hæc autem Theodoretus Episcopus Cyri, cum audisset se a pseudosynodo Ephesina esse depositum: appellans (uti Flavianus fecerat) Romanum Pontificem, quem unicum sciret esse reliquum legitimum Judicem, qui perperam u Synodo facta rescindere posset: honorificam ad eum iegationem misit, prosecuturus jam ipse præsens causam suam apud ipsum Sanctum Leonem Papam, si qui jussus erat Theodosii rescripto a sua Ecclesia non recedere, ab eodem commeatum obtinere valuisset. Legati autem ub eo missi fuerunt Hypatius & Abrahamius Corepiscopi, necnon Alypius Archimandrita, quem iilum putamus, cujus idem Theodoretus (*a*) meminit in libro Sanctotum Patrum Deum amantium in Mareiano. Ornavit insuper eamdem legationem pluribus epistolis, atque in primis ad ipsum Romanum Pontificem istis verbis (*b*):

(*a*) *Theod. lib. SS. Patr. c. 3.*

(*b*) *Theod. epist. 113.*

CXVI.

Si Paulus (*c*) *præco veritatis, tuba sanctissimi Spiritus, ad magnum Petrum cucurrit, ut iis qui Antiochiæ contendebant,* ab

(*c*) *Act. 11.*

PAGIUS XV. *Theodoretus in Episcopatum Cyrensem restituitur.*

A num. CXIV. ad CLXVII. *Theodoretus* nunciis de sua depositione acceptis, de ea ad Sedem Apostolicam appellavit, & Epistolam CXIII. ad Leonem Papam scripsit, quam Baronius num. CXV. & seqq. recitat. Scripsit & ad unum e Legatis, qui Synodo Ephesinæ præfuerant Epistolam CXVI. cujus tamen titulus depravatus. *Renatus* enim, cui ea inscripta ante Synodi celebrationem e vivis abiit, ut jam dixi. Baronius qui num. CXXIV. & seqq. eam refert, *Renatum* Concilio interfuisse credidit, recitatque alias Theodoreti literas ad diversos datas. Verum Epistola ad *Sporacium* Comitem domesticorum, quæ est de Nestorio, quamque Sirmondus librum appellavit, supposita fuit Theodoreto, ut jam sæpius diximus. *Theodoretus* Sedi suæ restitutus est, vel expresso judicio Concilii Romani, de quo mox, vel rescissa reprobataque Pseudo-Synodo Ephesina, vel data receptaque communione.

XVI. *Synodus Romana qua Ephesina reprobata est mense Octobri habita.*

Valentinianus Imp. Theodosio Augusto Epistolam scripsit sine die & Consule, a Baronio num. CLVII. & seq. recitatam, in qua ait: Se post venerabilem noctem diei Apostoli rogatum esse a Sancto Leone, ut ad *Theodosium* scriberet. Hanc Epistolam hoc anno datam, & solemnitatem illam Principis Apostolorum aliam non fuisse, quam dedicationem Basilicæ Sancti Petri die XVIII. Novemb. celebrari solitam, autumavit Baronius. Unde concludit, *Conventum* a Valentiniano notatum in ea epistola, alium non esse, quam Synodum Episcoporum hoc anno Romæ habitam post Ephesinum Latrocinium, cujus decreta ibidem improbata re-

Epistola Theodoreti ad S. Leonem Papam.

ab ipso afferret solutionem: multo magis nos, qui abjecti sumus & pusilli, ad Apostolicam vestram sedem currimus. Vobis namque per omnia primos esse convenit. Multis enim, quibus superiores estis, ornatur vestra sedes. Alias siquidem urbes ornat vel magnitudo, vel pulchritudo, vel multitudo eorum qui inhabitant: nonnullas autem privata dona quædam illustrunt spiritalia: vestræ vero redundantem bonorum copiam dedit is, qui est bonorum largitor. Ea est enim omnium maxima & præclarissima, & quæ præest orbi terrarum: & eorum qui inhabitant, abundat multitudine. Accedit his quoque quod qui rerum potitus peperit Imperium, propria sua appellatione eos quibus imperat, impertiit.

CXVII.

(a) Rom. 1.

Romanæ Ecclesiæ præconia.

Præcipue autem & insigniter eam exornat fides, & fide dignus testis divinus Apostolus, qui clamat (a): Fides vestra annunciatur in universo mundo. Si autem divinæ prædicationis statim susceptis seminibus, mirabiles hos fructus, & tam uberes tulit: quænam ad eam, quæ nunc in ea versatur, pietatem laudibus celebrandam suffecerit oratio? Habet autem communium quoque Patrum & veritatis doctorum Petri & Pauli sepulcra, quæ Fidelium animas illuminant. Horum autem beatissimum par & plane divinum exortum quidem est in Oriente, & radios omnem in partem emisit: in Occidente autem prompto & alacri animo vitæ suscepit occasum, & nunc illinc orbem terræ suis radiis illustrat: Hi vestram sedem effecere magis illustrem; ea est vestrorum bonorum colophon. Illorum autem Deus nunc quoque sedem claram insignemque reddidit, cum vestram sanctitatem in ea collocaverit, quæ radios fidei Orthodoxæ emittit. Atque hujus quidem possunt multa quoque alia inveniri indicia: sufficit autem & vester zelus in nefandos infaustosque Manichæos, quem vestra nuper sanctitas aperuit, ostendens vestræ in Deum pietatis studium.

CXVIII.

Laudatur epistola S. Leonis ad Flavianum.

Satis sunt etiam quæ nunc a vobis scripta sunt ad significandum vestrum characterem Apostolicum. Incidimus enim in ea quæ scripta sunt a vestra sanctitate de suscepta a Deo Salvatore nostro humanitate; & quæ accurate & perfecte scripta essent, admirati sumus: Utrumque enim simul declarant, & æternam Unigeniti ex æterno Patre divinitatem, & quæ erat ex semine Abrahæ & David humanitatem: Et quod quæ sumpta erat natura, nobis similis erat in omnibus, solum autem erat dissimilis, quod ab omni peccato permanserit alienus; quandoquidem id non a natura, sed ab animi instituto & libero arbitrio nascitur. Habebant autem hæc quoque scripta, quod unus quidem est unigenitus Dei Filius; est autem ejus divinitas impatibilis, immutabilis, & in quam non cadit alteratio, sicut is qui genuit eum Pater, & sanctissimus Spiritus: & ideo patibilem suscepit naturam, quandoquidem in divinam naturam non cadit passio, ut suæ carnis passione largiretur impassibilitatem iis qui in ipsum credidissent. Hæc, & quæ sunt his similia, scripta continebant. Nos autem spiritalem admirati sapientiam suam, quæ per vos locuta est, sanctissimi Spiritus gratiam laudamus: hortamurque, rogamus, obsecramus, & supplicamus sanctitati suæ, ut quæ tempestate agitantur, Dei Ecclesiis opem feras.

CXIX.

Queritur se depositum e sede Theodoretus

Nam cum per ea quæ a vestra sanctitate Ephesum scripta sunt, speraremus fore, ut sedarentur fluctus: in graviorem tempestatem incidimus. Justissimo enim Alexandrino Præsuli non suffecit iniqua atque adeo injustissima depositio sanctissimi & religiosissimi Constantinopolitani Episcopi domini Flaviani, nec ejus explevit animum similis cædes aliorum Episcoporum; quinetiam me quoque absentem calamo similiter jugulavit, cum me nec in jus vocasset, nec præsentem judicasset, nec quid de suscepta a Deo & Salvatore nostro humanitate sentirem; inter-

PAGIUS

relectaque: quam sententiam omnes passim amplexi sunt. Verum, ut animadvertit Quesnellus citatus, non videtur verosimile Episcopos, qui ad tertium Kalendas Octobris ex consuetudine Romana in Urbe convenire soliti erant, per quinquaginta dies Synodum habuisse; præsertim cum jam a die XV. Octob. Romana Synodus absoluta videatur, datis scil. ex ea ad Orientales partes litteris.

XVII.

Valentinianus fuit Romæ die Cathedræ S. Petri.

Existimo itaque *Valentinianum* cum matre *Placidia*, Eudoxiaque uxore Romam anno tantum sequenti venisse ad tumulum Apostolorum, non quidem paulo ante hujus Sancti Apostoli natalem diem, ut interpretatur Quesnellus, sed paulo ante Festum Cathedræ S. Petri Antiochiæ die XXII. Februarii antiquitus uti etiam hodie, celebrari solitum. Anno enim sequenti *Valentinianus*, III. Nonas Martii Romæ emisit Constitutionem *de indulgentiis debitorum*, quæ lib. 2. Novell. tit. 7. refertur, Romæque etiam fuit maxima parte anni CDLI. ut ex variis Novellis ibidem ab eo datis liquet. Denique mors *Placidiæ* Augustæ, quæ exeunte anno sequenti Romæ contigit, *Valentinianum* & Augustas eo tantum anno Romam se contulisse ostendit; præsertim cum currenti anno *XV. Kal. Julias Ravennæ* adhuc fuerit Valentinianus, ut constat ex Novella de XXX. annorum præscriptione, in urbe lata. Si itaque præfata Epistola a Valentiniano anno sequenti scripta, ut fatetur Quesnellus, Dies Apostoli, cujus in ea mentio, non potest esse Natale S. Petri, quod die XXX. mensis Junii celebratur. Est itaque Natale illud memoratum in veteri membrana apud Bucherium in Opere de Doct. Temp. in qua legitur: *Octavo Kalendas Martii Natale Petri de Cathedra.*

Illud

terrogasset. Atque homicidas quidem, & sepulcrorum effossores, & eos qui aliena cubilia violaverint, non prius condemnant Judices, quam ipsi accusationem confessione sua confirmaverint, vel ab aliis aperte convicti fuerint. Nos autem, is qui in divinis legibus est edoctus, trigintaquinque dierum spatio remotos condemnavit, ut voluit. Et nec hoc solum fecit, sed etiam anno superiore, cum duos viros, qui in morbum Apollinaris inciderunt, illucque excurrerant, & calumnias in nos contexuerant, excitasset: nos in ecclesia notavit anathemate, idque cum ad eum ego scripsissem, & quasentem litteris significassem.

CXX. Fides integra, & labores Theodoreti.

Ego autem Ecclesiæ quidem defleo tempestatem, quietem autem amplector. Nam cum vigintisex annis ab universorum Deo creditam Ecclesiam per vestras preces rexerim: non tempore beatissimi Theodoti Orientis Præsulis, non tempore illorum qui ei in sede Antiochena successere, quantumvis levem subii reprehensionem: sed mihi divina opem ferente gratia, plusquam mille animas liberavi a morbo Marcionis, multas autem alias a secta Arii & Eunomii adduxi Christo Domino: & ut in octingentis ecclesiis pastor essem mihi sortito obtigit (tot enim parœcias habet Cyrus) in quibus per vestras preces ne unum quidem remansit zizanium, sed ab omni errore hæretico liberatus fuit grex noster. Novit qui omnia intuetur, quot a nefariis hæreticis lapides in me emissos sustinuerim, quam multa in multis Orientis civitatibus certamina susceperim adversus Gentes, adversus Judæos, adversus omnem hæreticorum errorem. Et post tot sudores & labores, nec in jus quidem vocatus, sum condemnatus.

CXXI. Appellatio Theodoreti ad S. Leonem Papam.

Ego autem Apostolicæ vestræ sedis expecto sententiam: & supplico & obsecro vestram sanctitatem, ut mihi appellanti justum vestrum & rectum judicium, opem ferat; & jubeat ad vos accurrere, & ostendere meam doctrinam vestigia Apostolica sequentem. A me enim scripta sunt alia quidem ante viginti annos, alia vero ante decem & octo, alia ante quindecim, alia ante duodecim, partim quidem adversus Arianos & Eunomianos, partim vero adversus Judæos & Gentes, partim vero adversus Magos, qui sunt in Perside, alia rursum de universa ac generali providentia, alia rursum a me per divinam gratiam sunt explicata de Theologia & divina humanæ naturæ susceptione, & scripta Apostolica, & Prophetica prædictiones: Et ex eis facile sciri potest, an servaverim rectam atque inflexum fidei regulam, an rectitudinem ejus transilierim.

CXXII. Ob scandalum Theodoretus sedem repetit.

Sed supplicationem meam, quæso, ne respuatis, nec miseram meam canitiem despiciatis, quæ post tot labores affecta est contumeliis. Ante omnia autem rogo, ut sciam a vobis, an in injusta hac depositione me oporteat acquiescere, an non. Vestram enim expecto sententiam: & si judicatis me stare asseritis, stabo, nec ulli deinceps homini molestiam exhibebo: sed (quod flecti non potest) Dei & Salvatoris nostri expectabo judicium. Mihi autem (ut Dominus Deus est testis) nec honor curæ est, nec gloria, sed tantum scandalum quod factum est, quod multi ex simplicioribus, & maxime qui ex diversis hæresibus a nobis capti sunt, sedem eorum qui nos condemnaverunt, attendentes, existimabunt nos fortasse hæreticos; ut qui quod sit rectum perfectumque dogma videre nequeant.

CXXIII. * domum Theodoreti paupertas.

*Quod autem cum tot annis fuerim Episcopus, non domum * possederim, non agrum, non obolum, non sepulcrum; sed sponte electam amplexus sim paupertatem; & quæ nobis a parentibus obvenerant, post illorum mortem statim distribuerim, norunt omnes qui in Oriente habitant. Ante omnia autem supplico vestro sacro & Deo amico capiti, ut precum mihi præbeat auxilium. Hæc per religiosissimos presbyteros Hypatium & Abrahamium*

PAGIUS

XVIII. *Valentinianum loqui de Festo Cathedra S. Petri magis probatur.*

Illud eo magis dicendum, quod in Epistola sua ad Theodosium, eodem tempore, eademque de causa scripta, & a Baronio num. CLIX. & seqq. recitata, *Galla Placidia* Augusta Valentiniani mater de Flaviano quasi adhuc superstite loquatur: *In statu Sacerdotis illæso manente per omnia Flaviano*, qui tamen exeunte mense Augusto currentis anni depositus fuerat, & non multo post crudeliter occisus, quod anno sequenti mense Junio ignorari non potuit ab Imperatore & ejus matre; cum Sanctus Leo in Epistola LII. ad Theodosium Aug. quæ alias erat XXXII. *data XVI. Kalendas Augusti Valentiniano VII. & Avenio Coss.* anno nempe sequenti, consensum suum ad ordinationem *Anatolii* successoris Flaviani suspendat, & Eudoxia Aug. in literis ad Theodosium cum Epistolis Valentiniani conjugis & Placidiæ Constantinopolim missis, dicat Leonem Papam sibi significasse *Flavianum* ab Episcopo Alexandrino expulsum fuisse. Cum igitur mense Junio exeunte anni CDL. cædes Flaviani Romæ cognita & explorata fuisse videatur, Concilium Episcoporum, quod ibidem eo anno celebratum esse recte conjicit Quesnellus, mense Februario illius anni, forsanque *Valentiniani* Augusti occasione, congregatum, non autem mense Julio, ut perperam Quesnellus arbitratus est.

XIX. *Synodus Romana anno sequenti habito.*

Sanctus Leo anno sequenti obviam factus est *Valentiniano*, Placidiæ, Eudoxiæque cum Episcoporum cœtu, similque *Augustum* Augustasque obtestati sunt, ut literis apud *Theodosium* agerent pro fidei causa, quod, non difficulter impetrarunt. Libellus Synodicus, postquam de Synodo Romana hoc anno adversus Latrocinium Ephesinum coacta sermonem habuit, alterius Synodi Romanæ his verbis meminit: *Idem Leo Romæ convocata Synodo admonitionis scripta transmysit*

Corepiscopos, & Alypium Præsidem eorum qui sunt apud nos monachorum, vestram docui sanctitatem: quandoquidem ne ad vos venirem, me Imperatoris litterarum vincula retinuere. Sicut ergo alios, rogo etiam sanctitatem vestram, ut eos paterne afficiat, & inflexas aures benevolas eis præbeat; & quæ calumniis & temere oppugnatur, senectutem meam vestra dignetur cura ac providentia; & ante omnia fidei, cui insidiæ tenduntur, omnibus viribus curam gerat; & Ecclesiis paternam suam integram conservet hæreditatem: ut pro his quoque remunerationes accipiat sanctitas vestra a liberali & munifico Deo. Hactenus Theodoreti appellantis ad Apostolicam sedem, ad ipsum Leonem Papam epistola: ex qua quidem perspicuo videas, contrectesque manu, unum semper fuisse Hierarcham in Ecclesia, ad quem passi injuriam vel a suis Episcopis, aut a comprovincialibus, sive œcumenicis Conciliis, omnes confugiant.

CXXIV. De epistolis Theodoreti ad hanc legationem spectantibus.

Sed quid per eosdem legatos ad Renatum presbyterum Cardinalem tituli sancti Clementis, una cum Juliano & Hilaro legatione functum in Ephesino Concilio hoc anno celebrato, idem Theodoretus scripserit, dignum est recensere: siquidem perfunctos ab eo in dicto Concilio Ephesino adversus ingruentem impietatem labores in memoriam revocat, & perpetuis monumentis testata reliquit quæ desiderantur in publicis Actis, haud dubium malitia Dioscori vel prætermissa, vel dempta. Prodimus hanc, sicut alias Theodoreti epistolas, ex thesauro Vaticanæ bibliothecæ, ex quo volumen Theodoreti epistolarum (ut superius diximus) magno horum temporum rerum gestarum cognitionis emolumento, Latino sermone quam fidelissime reddendum curavimus a nostro Federico Metio utriusque linguæ peritissimo: inter quas cum aliquæ sint quæ ad hanc legationem spectant, haud cunctabimur pro rerum gestarum scientia, hic tibi describere. Ad Renatum igitur S. R. E. presbyterum Cardinalem data sic se habet epistola (*a*):

(*a*) *Theod. epist.* 116.

CXXV. Egregia facta Renati Ephesi.

Cognovimus calidum & ferventem ac justum tuæ pietatis zelum, ac justissimam & legitimam auctoritatem, qua usus, domine, ea quæ Ephesi audacter gesta sunt, agnovisti, & repressisti. Non autem nos soli hæc didicimus, sed in universam terram tuæ rectitudinis sonus exivit, & omnes celebrant justitiam, zelum, auctoritatem, & majestatem, & quas minas tu comminatus sis adversus reprobos & pravos homines, vel adversus iniquitatem illam. Et hæc fecit tua pietas, cum unicam tantum cædem videris: si vero alias etiam vidisses, quæ post tuam profectionem secutæ sunt, fortasse Phineos illius zelum fuisses imitatus.

CXXVI.

Unus vero ex illorum numero qui fuerunt damnati, etiam ego sum, cui per litteras Imperatoris illuc accedere fuit interdictum, & absens fui damnatus. Post enim sex & viginti Episcopatus annos, post magnos & sexcentos labores, post certamina pro pietate gesta, postquam omnium Salvatori adduxi multas hæreticorum myriadas a primo errore revocatas, me sacerdotio privarunt: ejiciunt etiam e civitatibus, neque senectutem veriti, neque canitiem in pietate nutritam. Hac igitur de causa tuam oro sanctitatem, ut persuadeas sanctissimo ac beatissimo Archiepiscopo, ut Apostolica utatur auctoritate, & præcipiat ad vestrum convolare Concilium. Habet enim sanctissima illa sedes omnium per Orbem Ecclesiarum ducatum & principatum multis quidem de causis, præcipue vero, quod hæretica labe immunis permansit; & nullus qui contraria sentit veritati, in illa numquam sedit, sed Apostolicam gratiam integram & immaculatam servavit.

Romanæ sedis primatus.

CXXVII.

Quæ enim a vobis decernuntur, contenti his erimus, & illis acquiescemus, quæcumque illa fuerint, vestro justo judicio confisi. Et rogamus, ut ex iis quæ scripta sunt, judicium proferatur. Plures enim quam triginta scripsi libros adversus Arium & Eunomium, adversus Marcionem, adversus Macedonium, adversus Gentes, adversus Judæos. Exposui etiam divinam scripturam: & facile est, quicumque voluerit, discere quod Apostolica vestigia sum secutus, unum Filium prædicans, ut unum Patrem, & unum Spiritum sanctum, unam Trinitatis divinitatem, unum regnum, unam potentiam, immortalitatem, æternitatem, immutabilitatem, impatibilitatem, unam voluntatem, perfectam Domini nostri Jesu Christi deitatem, perfectam humanitatem propter nostram salutem assumptam, & pro nobis morte traditam. Non alium novi Filium hominis alium Filium Dei, sed eumdem, Filium quidem Dei ut Deum a Deo genitum, Filium autem hominis propter assumptam a semine Abraham, & David servi formam;

Contra Nestorianam hæresim Theodoreti confessio.

PAGIUS

misit Imperatori Marciano, cum Imperator Theodosius res terrenas jam reliquisset, & ut convocata Synodo Flaviani causa cognosceretur. Quare Abundius, Asterius, Basilius, & Senator, qui anno sequenti die XVII. mensis Julii in Orientem Legati missi sunt, ut liquet ex Epistola Leonis ad Theodosium, quæ ordine est LII. quæque data dicitur *XVI. Kalend. Augusti*, *Valentiniano VII. & Avieno* Coss. in aliqua Synodo Romana deputati non sunt, ut credidit Quesnellus; cum Leo anno sequenti Synodum Romanam, cujus mentio in libello Synodico, non convocarit in causa Flaviani, nisi jam imperante Marciano, & intra tam breve tempus non videatur Leo duas Synodos Romanas indixisse.

mam: Hæc & his similia frequenter doceo: hæc etiam in litteris sanctissimi & beatissimi Archiepiscopi domini mei Leonis scripta inveni, & omnium Dominum laudavi quod Apostolicis ejus dogmatibus consona sentio. Meas igitur preces suscipite. Hac enim de causa Deo dilectissimos presbyteros Hypatium & Abrahamium Corepiscopos, & Alypium monachorum qui apud nos sunt Præfectum ad tuam Dei dilectionem misimus & destinavimus vita quidem celebri ornatos, qui etiam coram diligenter vos docere valeant, quæ nostræ humilitati contigerunt. Hactenus ad Renatum Theodoreti epistola; quam una cum aliis ipsius litteris eodem argumento conscriptis, hoc anno datam esse, ex eo liquido patet, dum numerat annos sedis suæ vigintisex, sicut & in epistola ad S. Leonem Pontificem. Cum enim (ut dictum est late superius) ipse creatus fuerit Episcopus anno Domini quadringentesimo vigesimotertio; si huic numero vigintisex annos addas jam ad præsentem annum quadringentesimum quadragesimumnonum pervenies.

CXXVIII. Eodem quoque argumento extat ejusdem Theodoreti epistola ad Florentium (a) Episcopum in commendatione legatorum, qua & hortatur eumdem ad defensionem fidei. Quisnam iste Florentius fuerit, nos quidem latet. Est ejus epistolæ exordium: *Non omnino dereliquit Dei & Salvatoris nostri gratia humanum genus &c.* Addidit his insuper aliam ad Romanæ Ecclesiæ Archidiaconum perbrevem epistolam istis quidem verbis (b):

(a) Theod. ep. 117.

(b) Theod. ep. 118. Epistola Theodor. ad Archidiac. Rom. Eccl.

Gravissima tempestas nostris est exorta Ecclesiis: qui vero Apostolicam tuentur fidem, tuam sanctitatem facilem & promptum habent portum & tranquillum: non enim solum propugnatis Evangelica dogmata, sed etiam quæ contra nos injuste facta sunt odio habetis. Cum enim nos procul abessemus, trigintaquinque videlicet mansionum & dietarum iter condemnaverunt, ut voluerunt, justissimi scilicet Judices. Et præter eam, quæ a præsentia Dei & Salvatoris nostri usque hodie viguit, cum dereliquissent doctrinam, introduxerunt novam quamdam & spuriam, & omnino contrariam Apostolorum traditioni: & eos qui veterem disciplinam & doctrinam & dogmata tuentur & sequuntur, insectantur aperte.

CXXIX. *Dignare igitur, Deo dilectissime, zelum accendere sanctissimi in omnibus & beatissimi Archiepiscopi, ut etiam Orientis Ecclesiæ vestra fruantur protectione, & præcipue fidem defendere a sacris Apostolis omnibus traditam, & integram & inviolatam paternam sortem & hæreditatem custodire, & imminentem nebulam dissipare, & pro tenebris puram serenitatem efficere; & quæ contra nos facta est cædes, arguere & castigare. Decet enim tuam beatitudinem, ad alia sua publice gesta opera hunc zelum etiam adjicere.* Hæc ad Archidiaconum Romanæ Ecclesiæ Theodoretus: quibus vides præstantem Romani Pontificis auctoritatem in Orbis totius Ecclesias. Haud tamen frustra ad sedem Apostolicam Theodoretus appellasse cognoscitur: nam ab ipsa & absolutus est, & in sedem restitutus, ut apparet ex Actione prima Concilii Chalcedonensis; sicut & Eusebius Dorilæi Episcopus, qui Romam venit, & a sancto Leone Papa itidem in sedem suam restitutus pariter fuit, ut constat ex eadem Actione prima ejusdem Concilii. Privilegium quidem solius Ecclesiæ Romanæ esse reperitur, ut depositus a Synodo Episcopus absque alia Synodo majoris numeri restitui possit per Romanum Pontificem: quod aliis sedibus inconcessum fuisse liquet; nimirum, ne depositus in Synodo Episcopus ab alia non majoris numeri Synodo restitui queat.

CXXX. Theodor. petit concedi sibi licentiam Romam veniendi.

Quod vero ipsi Theodoreto Romam, ut optabat, se conferre ad judicium non liceret, eo quod litteris Theodosii Imp. (ut dictum est) vetitus esset e sua civitate recedere: ad Anatolium Patricium Constantinopolim scripsit epistolam, qua post plura hæc quæ ad suam profectionem in Urbem instituendam pertinent, habet, cum rogat eum ut ab Imperatore proficiscendi licentiam obtineat (c): *Tuam magnificentiam oro, ut hanc gratiam a triumphatore Imperatore obtineas, ut ad Occidentem accedam, & ab illis Deo dilectissimis & sanctissimis Episcopis judicer: & si vel minimum quidem fidei regulam transgressus esse ipse repertus fuero, in ipsum maris profundum projiciar. Si vero neque has nostras susceperit preces, liceat mihi per eum, nostrum incolere monasterium, quod Cyro abest centum viginti passuum milliaribus, & Antiochia septuagintaquinque, & ab Apamensium civitate tribus millibus: hoc quidem, si fieri potest, prius gratissimum mihi erit: sin minus posterius mihi concedi per tuam celsitudinem oro, &c.* Adjecit ad eumdem Anatolium (d) aliam epistolam, qua pluribus commendat sancti Leonis Papæ epistolam ad Flavianum de fide Catholica datam, cui in omnibus se consentire profitetur & gaudet.

(c) Theod. ep. 119.

(d) Theod. ep. 121.

CXXXI. Sunt & aliæ plures ad diversos datæ ab ipso Theodoreto eodem argumento his diebus epistolæ, quæ omnes haud dubium ab eo scriptæ sunt antequam a Theodosio Imperatore pro confirmatione pseudosynodi Ephesinæ promulgatum esset edictum, quo inter multa auditu exsecrabilia, ipsius Theodoreti, perinde ac Nestorii atque Porphyrii scripta fuerant omnino vetita, incendioque damna-

ta:

ea: Si enim ante datas a se superiores litteras fuisset ejusmodi sanctio promulgata, quales putas clamores dictis litteris edidisset, & lugubres querelas iisdem intonuisset? Edidit quidem eam sanctionem Theodosius Imperator Eutychianorum artibus circumventus, in primis vero eorumdem antesignani Chrysaphii: qua omnem gloriam, quam ob pietatem hactenus sincere servatam ipse Theodosius fuerat consecutus, penitus labefactavit. Sed jam ipsum audiamus edictum, quod sic se habet (a):

(a) Conc. Chalced. Act. 3.

CXXXII. Edictum Theodosii pro Pseudoconcilio Ephesino.

Olim quidem pravus Nestorius, qui fuit Constantinopolitanus Episcopus, nova & pestifera, præter illa quæ tradita sunt, tentans inducere dogmatum Christianorum puræ & Orthodoxæ fidei contraria, a sancta Synodo est ejectus, quæ Ephesum ex universo Orbe, Principali sanctione convenit. Quæ sancta Synodus pariter confirmavit etiam Catholicam fidem ab Episcopis qui Nicææ congregati sunt traditam. Et nos confirmantes quæ salubriter instituta sunt ab eodem sancto Concilio quod Ephesi congregatum est, generalem promulgamus legem, quæ tum prædictum Nestorium, quam eos qui similia sapiunt, damnat; præcipientes ne Christiano saltem nomine censerentur, sed ut Simoniani potius vocerentur, quoniam blasphemiam Simonis dilexerunt: Definivimus enim ceteris eos debere ultionibus subjacere, quas continet præfata præceptio.

CXXXIII. *Quoniam vero præsenti tempore, dum post illam jampridem quietæ essent Ecclesiæ, Flavianus Constantinopolitanus Episcopus, & Eusebius alter Episcopus, perniciosas seditiones sequendo, Nestorii schismata Ecclesiis injecerunt: præcepimus rursum in ejusdem civitatis Ephesiæ sanctissimam Ecclesiam utique denuo convenire Concilium, ut cum omni subtilitate, vera fide firmata, a sanctis Ecclesiis injecta per eos hæresis auferretur. Hæc ipsa igitur sancta Synodus definivit, obtinere quidem fidem, quæ Nicææ a trecentis decem & octo Patribus tradita est: excludi vero ab Episcopatu non solum Flavianum & Eusebium, sed & Domnum qui fuit Antiochenus Episcopus, & Theodoretum, & alios quosdam, qui eadem præfatæ hæreseos cæcitate participant, & ob hoc sacerdotalibus indigni sunt sedibus. Et nos igitur ejusdem sanctæ Synodi decreta laudamus atque firmamus, hanc Orthodoxam fidem putantes atque nominantes, quæ a trecentis decem & octo Patribus exposita est, & firmata in sanctis Conciliis quæ Ephesi congregata sunt.*

CXXXIV. *Ut vero & in reliquum tempus perfectissima fiat totius solutio quæstionis: jubemus, ut in omni Orbe terrarum huic ipsi fidei, quæ in Nicæa prolata est, undique Episcopi universi subscribant per Metropolitanos singulorum locorum, & hoc ipsum nobis per proprias eorum litteras intimetur. Omnino autem nullus, qui Nestorii & Flaviani & eorum qui ejusdem sententia detineatur, ullo modo Episcopus ordinetur: Sed & si quis jam maligno perventu est ordinatus, aut si quis de cætero per concursum fuerit, simulationemque provectus; hic Orthodoxorum projiciatur decreta Pontificum. Et nec usque ad verbum eidem sanctæ fidei vel adjiciatur aliquid vel demantur. Sed nec habeat aliquis, vel legat, aut transcribat, proferatve Nestorium, vel sermones ejus, aut codices noxios, & maxime quos contra solas Porphyrius edidit Christianas litteras, neque Theodoreti scripta: Sed quicumque hujusmodi codices habet, publica illos proferat, & cunctis videntibus igni traduntur.*

Theodoreti scripta damnata.

CXXXV. *Et eos qui hanc religionem colunt, vel doctores eorum, nullus neque in civitate, neque in agro, neque in suburbio suscipiat, neque eos secum patiatur habere consessum: alioquin rebus ejus publicatis, ipse perpetuo exilio relegabitur, quisquis hoc egerit, vel qualislibet exstiterit, vel quisquis codices habuerit interdictam fidem Nestorii ac Theodoreti continentes, ut interpretationes eorum, qui vocantur Sermones allocutorii, sive Traditiones, iisdem tormentis subjaceat; vel si ea quæ ab illis composita, ulterius nominis fuerint prænotata.* Hactenus Theodosii edictum, Eutychianorum arte compositum, quo sub specie confirmandæ Nicenæ fidei damnantur immeriti, probaturque posterior æque ac prior Synodus Ephesina, ac proinde Eutychiana hæresis validatur. In hæc plane præcipitia feruntur, qui privatis indulgent affectibus, & incauti ipsi cæci cæcorum ducibus dirigendos imprudenter sese committunt.

CXXXVI. At qui tanta passus Theodoretus, nempe damnationem, sedis abrogationem, exilium (ut ipse testatur in epistola ad Anatolium *b*) scriptorumque ea Imperatoris edicto jacturam, numquid inserviens tempori, tacuit, vel turpiter adulatus, liberationem supplex ab aulicis imploravit? minime gentium: immo ipse ferme solus adversus nefandos hæreticos exclamare auditus, & vehementius quam par esset, id facere visus est Uranio Emesæ Episcopo ejus pernecessario: qui cum, ut taceret, ipsum Theodoretum admonuisset, audi quodnam ab eo responsum per litteras accipere meruit (*c*):

(b) Theod. ep. 139. in fin.

(c) Theod. epist. 122.

CXXXVII. *Quod litteris quidem conjuncti simus, qui jam animis conjuncti eramus, pergratum mihi fuit. Non animadverteram tamen, quod non sint hujusmodi verba tua. Si enim salutationis causa tantum a te dicta*

cta sunt, non ægre fero quod dictum est: si vero consilii memoriam revocas, silere admonendo, & ea quæ dicitur œconomia & dispensatione nte: nos gratiam habemus, admonitionem tamen non accipimus. Divinus enim Apostolus (a) contraria præcipit: Insta opportune importune. Et Dominus (b) etiam noster huic præconi similia mandat: Loquere, & ne taceas. Necnon Isaias (c): Exclama potentia tua, & ne desinas. Et Moysi (d): Descendens, testifica populo huic. Et Ezechieli (e): Speculatorem dedi te domui Israel: si autem annunciaveris impio: & quæ sequuntur: superfluum est enim doctis viris arationem in longum protrahere. Nos igitur non pavescimus, forti dum sumus animo, sed potius lætamur & exultamus, & laudamus eum, qui hic malis nos dignos fecit: eos etiam qui hujusmodi certaminibus sunt excruciati, ut idem faciant, precamur. Si enim dicunt nos Apostolicam regulam fidei minus observare, sed declinare ad dexteram vel ad sinistram: odio nos prosequantur, & cum adversariis & inimicis nostris contra nos stent: Si vero rectam Evangelicæ prædicationis doctrinam nos sequi, testimonium ipsi perhibent; ad ipsos clamamus: State etiam & vos succincti lumbos vestros in veritate, & calceati pedes in præparatione Evangelii pacis: & quæ sequuntur. Ajunt enim virtutem non solum temperantiam, justitiam, & prudentiam, sed etiam fortitudinem esse, & per hanc illas etiam dirigi. Justitia enim in bello adversus injustitiam indiget fortitudine; & temperantia auxilio fortitudinis cum utitur: vincit intemperantiam. Hac igitur de causa omnium Deus Propheta dixit (f): Justus autem meus fide vivit: & si subterfugiat, non gaudebit anima mea in ipso. Subterfugere vero, pusillanimitatem appellavit. Tuere igitur, a earum caput, Apostolica dogmata. Veniet (g) enim jam qui venturus est, & non tardabit, & reddet unicuique secundum opera sua. Transit enim (h) figura mundi hujus, & apparebit rerum veritas. Hactenus ad Uranium Episcopum Theodoretus.

His ille acceptis litteris, alias reddidit amoris quidem plenas, & indices suæ erga sana dogmata sinceritatis & zeli: addidit & eulogias, quibus in exilio positus Theodoretus paupertatem, quam patiebatur, sustentare valeret: quas licet ab aliis renuisset accipere ipse paupertatis voluntarius cultor, grato accepit animo, eidemque breves litteras reddidit, dignas quidem digno fidei Catholicæ defensore: quibus numquam hactenus editis tu primus, lector, frueris: indignum enim esse putamus, labores & præclaras virtutes in tanto conflictu Orthodoxorum pugilum silentio sepultas prætermittere, & non potius undique diligenti pervestigatione quæsitas, in medium spectandas exhibere. Accipe igitur quas secundo reddidit Uranio Emeseno Episcopo litteras Theodoretus (i):

Et longa fuit epistola, & jucunda, & amoris vehementiam & veritatem indicavit, & tanta me lætitia replevit, ut minime ipse animadverterim, quod alia sit (ut inde cognovi) prioris epistolæ proœmii sententia. Litterarum enim sententiæ ignoratio, fraternæ dilectionis thesaurum demonstravit, & fidei perspicuitatem declaravit, & pietatis zelum significavit. Et Prophetæ quidem verba & tentationes inter nos distribuimus: tua quidem pietas verba sumpsit; nos vero fluctibus & tentationibus agitamur; & adversus eos qui naviculam remis impellunt, una cum illo clamamus: Qui custodiunt vanitates & mendacia, misericordiam suam dereliquerunt. Concedat autem Dominus noster & illius, ut nos e profundo emergamus, & a cette liberemur. Si vero fluctus fervens & vehemens duraverit: speramus etiam hoc pacto a divina providentia non fore derelinquendos: & experientia discere, quod virtus (k) ejus in infirmitate perficitur. Pericula enim nostra imbecillitate metitus est. Divinum enim illum Prophetam (l) omnes qui simul navigabant, in mare projecerunt: mihi vero etiam tuæ pietatis solatium præbuit, ac aliorum etiam Deo dilectorum hominum: quæ mirabilis illius Onesiphori (m) benedictionem obtinere una cum tua dilectione precor; quia catenam meam non erubuistis, sed passionum, quas ipse pro fide passus sum, facii mihi fuistis. Id quidem certo scito, o domine, quod cum alii Deo dilectissimi Episcopi eulogias mihi miserint, illas minime accepi: non quod illos qui eas miserunt, contempserim; sed quia adhuc ab eo necessarium victum habemus, qui etiam corvis abundanter illum largitur: Tuæ vero pietati nihil tale feci: re vera enim vicit amoris fervor eam quam hucusque habui sententiam. Quod enim ex quo nobis consuetudo crevit, amor etiam vehementior fuerit factus, tua Deo dilecta anima certo sciat. Hæc ad Uranium Theodoretus: qui tunc exul curam gessit exulum Episcoporum ejusdem catenæ consortium: quod intelligere possumus ex perbrevi illa epistola, quam ad Alexandram clarissimam feminam dedit his verbis (n):

Accepi paulo ante tuæ gravitatis litteras: & cum didicerim quæ pro nobis a te sit diligentia, gratias habui, & omnium Dominum rogavi, ut præsentia tibi custodiat bona, & majora addat, & futurorum & æternorum gloriam largiatur. Credimus autem ipsum exaudire relegatos, & hoc multo magis, qui propter ejus divinam doctrinam hanc sustinent

(a) 2.Tim. 4. (b) Luc.9. (c) Isai. 40. (d) Exod. 19. (e) Ezech. 3. (f) Hab. 2. (g) Hebr. 10. (h) 1.Cor. 7. CXXXVIII. (i) Theod. epist. 123. CXXXIX. (k) 2. Cor. 12. (l) Jo. 1. (m) 2.Tim. 1. (n) Theod. epist. 100. CXL.

neut pœnom. Hæc per Episcopos Deo dilectos ad te scribo, te in primis orans, ut eorum curam suscipias: pro Evangelica enim fide & Ecclesiarum pace hanc longam sustinent peregrinationem. Hæc ad Alexandram Theodoretus.

CXLI. Sporatius Comes addictus Theodoreto.

Nactus est autem in his suis ærumnis adjutorem Sporatium Comitem Domesticorum, qui nihil penitus verens Chrysaphium, cujus arbitrio Imperator Theodosius movebatur, Theodoreti suscepit patrocinium. Quisnam autem adeo pietate insignis Sporatius iste fuerit, nihil præterea quod de tanto viro dicamus, invenimus, nisi quod ob excellentiam probitatis sinceræque fidei Orthodoxæ meruit sedere Judex cognitor una cum aliis præstantissimis viris in Concilio Chalcedonensi, ut ejus Acta declarant. Quod præterea iste præ cæteris animose patrocinium Theodoreti susceperit, inde arbitror accidisse, quod præ cæteris ipse sciret, quam re vera idem Catholicus esset: Licet enim post restitutam Ecclesiæ pacem, Cyrilli tempore, idem Theodoretus apud Catholicos omnes, præsertim vero Constantinopolitanos versatus sciretur esse Orthodoxus, & communicare cum Orthodoxis, haud tamen contractam semel ex pristina societate cum Nestorio maculam diluere valuit. Sicuti enim Paulo olim persecutori accidisse scimus: qui licet ad Christum conversus esset, ac pro fide Christi multa certamina subiisset, & in extrema pericula incidisset; tamen (ut acta habent Apostulorum (a) cum Hierosolymis vellet se conjungere discipulis, haud admiserunt timentes & non credentes quod esset discipulus: ita, inquam, Theodoreto evenit, qui licet a Nestorii societate penitus descivisset, Catholicisque conjunctus esset, & pro Catholica fide verbis scriptisque strenue laborasset, timor tamen prudentiores tenebat, num ista ipse ex animo faceret, vel lupus intus latens ovem extrinsecus præseferret.

(a) Act. 9.

CXLII. Theodoretus suspicione laborans quid egit.

Solvit autem ipse omnes hujusmodi insidentes animis ambiguitates, ubi ad eumdem Sporatium Comitem misit Constantinopolim historicam tractationem contra Nestorium, qua simul docuit sectari se sinceræ fidei veritatem: est ejus exordium: *Cum universus Orbis jam paulatim rueret &c.* primum enim locum obtinet inter ipsius Theodoreti epistolas, meritoque præ foribus collocata, quo eam legentes statim intelligerent, pollere auctorem fide Catholica, abstersisseque penitus inustam olim ex Nestorii consortio notam: quod quidem ipsum aliis quoquo litteris ad diversos datis idem Theodoretus frequentissime præstitit. Sporatius igitur inter alios plenissime certior redditus sinceræ fidei Theodoreti eumdem ut vere Orthodoxum, quibus valuit, est prosecutus officiis: cujus rei gratia, grates debitas redditurus idem Theodoretus ad ipsum perbrevem ejusmodi epistolam dedit, indicem ejusdem Sporatii pietatis: sic enim se habet (b):

(b) Theod. epist. 97.

CXLIII. Epistola Theodoreti ad Sporatium Comitem.

*Theodoretus Episcopus Cyri Sporatio * Comiti.*

* Sporadio.

Tuæ magnificentiæ litteræ magnopere me sunt consolatæ: Longe autem majorem lætitiam meam reddidit Deo dilectissimus presbyter & monachus Jomblychus, ferventem tuum zelum cum nobis narraverit, & quo teneris circa res divinas studio, & tuam erga nos animi propensionem. Ego vero cum hæc didicerim, & gloriosissimi & Christo dilecti domini Patricii, quos pro nobis agones & labores sustinet audierim: Apostolicam benedictionem vobis pronuncio, quam B. Onesiphorus a sancta illa lingua Apostolica obtinuit (c): Tuæ familiæ Dominus misericordiam largiatur: Det misericordiam Dominus domui tuæ, quia sæpe me refrigeravit, & catenam meam non erubuit: Det tibi Dominus invenire misericordiam a Domino in illa die. Hæc vobis precor, licet majoribus malis veritatis hostes me (ut putant) conculcent. Ad præstitam enim mercedem respicere & intueri edocti sumus. Et hoc unum sciat tua magnitudo, quod cum pietate etiam mors nobis jucundissima, & extremæ Orbis partes: Ecclesiarum tantum tempestas & turbo nos turbat quem universorum Dominus solvere & sedare potest. Hactenus ad Sporatium Comitem Theodoretus. Qui plane quicquid tempore œcumenici Concilii Ephesini deliquit, aucto fœnore in hoc tumultuario Ephesino celebrato Conventu persolvit, stans ante alios in suscepto certamine indefessus fidei Catholicæ propugnator. Quo quidem officio naviter impleto, & munere integre persoluto, non solum priores delevit ex Nestorii contagio aspersas maculas, sed desuper illas jam abluras superinducens opere Phrygio victricia signa, auteas palmas, palmatam inde sibi ad triumphum tunicam præparavit. At de Theodoreto modo satis.

(c) 2. Tim. 1.

CXLIV. S. Leo laborat pro fide Catholica.

Sed jam res Occidentalis Ecclesiæ invisamus. Quid in tanto Catholicæ fidei naufragio, qui clavum tenebat, Romanus Pontifex S. Leo? Ut hæc sciamus, opus est ut singillatim res ab eo hoc anno gestas ex suis ipsius epistolis intelligamus. Ac primum quidem de eo illud occurrit: quod dum adhuc dubius ejusdem Ephesini Conventus penderet exitus pendebat & ipse animi anxius, ne (quod jam longe fuerat odoratus) fides Catholica circumventa fraudibus perditorum hæreticorum, detrimentum aliquod pateretur. Hinc ipse primum, cum quæ

Ephe-

Ephesi agerentur, penitus ignoraret, de futuro eventu sollicitus, tertio Idus Augusti, biduo post illa habita ibi scelerata comitia, ad S. Flavianum Constantinopolitanum Episcopum litteras dedit, dolens in primis, quod cum immensæ molis opus agitaretur, in quo fides Catholica magno discrimine laboraret, ipse nihilominus diutius siluisset: demum eum admonuit viriliter atque strenue agere. Est earum exordium (a): *Auget sollicitudinem nostram taciturnitas tua, &c.* Ac rursus ad eumdem scripsit, cum Hilarus diaconus legatus fuga lapsus Romam pervenisset, & ab ipso de eo quod Flaviano ante ejus discessionem contigisset certior redditus esset: cum hæc paucis ad ipsum scribens vigesimanona mensis Septembris, certo fidoque nuncio datis litteris significavit (b):

(a) Leo ep. 29.

(b) Leo ep. 27.

CXLV. *Quæ & quanta dilectio tua pro Catholicæ fidei defensione patiatur, per diaconum, qui ab Ephesa furtim est lapsus, cognovimus. Et licet magnificemus Deum, qui te gratiæ suæ virtute confortat; necesse est tamen nos dolere eorum ruinas, per quos veritas impugnatur. Quia vero providentia Dei semper suis necessarium præstat auxilium: scire debet fraternitas tua, nos pro communi causa nihil eorum, quæ agenda sunt præterire; ut primitus ad ea, quæ universitati Fidelium prosint, pervenire mereamur: Sin, est, ut fortiter interim dilectio tua toleret, quæ sibi ad æternam gloriam non dubitat profutura. Perlator sane brevis hujus epistolæ fideli sermone poterit enarrare, quicquid illud est, ad quod, adjuvante Domino, studio, fidei & charitatis intendimus. Dat. tertio Kalen. Octobris, Actio & Protogene viris clarissimis Conss.* Ita quidem Leo, nuncio magis credens secreta, quam litteris, quod timeret ne illæ ab adversariis Flavianum custodientibus interciperentur.

CXLVI. Leo Papa celebrat Romæ Concilium. Sed quænam ista, quæ litteris minime committenda putavit? illud nimirum, quod ipse Leo Pontifex Synodum coegisset, in qua cuncta quæ more prædonum Ephesi ab Eutychianis hæreticis gesta essent, penitus damnavit. Collegit enim quam citissime potuit S. Leo Episcoporum Occidentalium Synodum, in qua cuncta quæ perfidi illi præsumpsissent, Pontificio decreto rescidit, irritaque penitus esse decrevit. His ergo peractis, summa celeritate de rebus Romæ gestis ad Pulcheriam Augustam litteras dedit, & ad clerum Constantinopolitanum, necnon ad alios. At de Synodo tunc Romæ coacta reddendæ sunt in primis litteræ Hilari diaconi tunc ad Pulcheriam Augustam scriptæ, quæ sic se habent (c):

(c) Extant to. 1. Conc. in præf. Conc. Chalc.

Gloriosissimæ & piissimæ Augustæ, Hilarus diaconus.

CXLVII. Hilarus ad Pulcheriam. *Studium mihi fuisse post Synodum venire Constantinopolim, dicere non habeo: quando manifesta necessitas erat, quæ me litteras beatissimi Papæ ad vestram clementiam directas afferre compelleret, & vestræ pietati ac invictissimo Christiano Principi officium, quod debebam, venerationis exolvere. Sed huic congruo meo proposito illud impedimentum evenit, quod omnium bonorum inimicum est, & Christianorum ingemiscit affectus, hoc est, Alexandrinus Episcopus in damnatione virorum inculpabilium patentissimus. Nam postquam injustæ ejus voluntati atque sententiæ communicare non potui, ad aliud concilium * terroribus atque insidiis me evocare conatus est: quatenus me (quod absit) aut seductionibus faceret consentire ad condemnandum sanctissimum Flavianum, aut resistentem teneret, ut mihi non esset licentia ad pietatem vestram Constantinopolim percurrere, aut ad Romanam Ecclesiam remeare. Verumtamen confidens de auxilio Christi, quod attinet ad damnationem reverendissimi & sanctissimi viri, innocentem me integrumque servavi; licet nulla flagella, nulla tormenta me possent facere ejus sententiæ consentire: Sed omnibus derelictis, inde discessi, per incognita, & invia loca Romam veniens; ut reverendissimo Papæ, omnium quæ in Epheso gesta sunt, idoneus nunciator existerem.*

* consilium.

CXLVIII. In Romano Concil. damnata Acta Ephesi. *Vestra itaque veneranda clementia cognoscat, a præfata Papa cum omni Occidentali Concilio reprobari omnia, quæ in Epheso contra canones per tumultus & odia sæcularia a Dioscoro Episcopo gesta sunt, & nulla ratione hæc in his partibus suscipi posse, quæ per potentiam prædicti non sine læsione fidei, & præjudicio sanctissimi viri innoxiique commissa sunt. Quæ vero constanti ac forti auctoritate pro fide a me nunciata sunt, superfluum credo narrare: nam hæc ex litteris beatissimi Papæ poteritis cognoscere. Unde domina splendidissima atque clementissima Augusta, adoranda vestra pietas, in quibus libenter fecit initium, relinquere non debet, sed hæc zelo religiosæ fidei constanti voluntate servare.* Hæc Hilarus ad Pulcheriam.

CXLIX. Tempus Congregati Romæ Concilii. Quo autem mense vel die Romæ Concilium contra Dioscorum fuerit congregatum inde certius cognoscere potes, quod litteræ a sancto Leone Papa post Synodum celebratam scriptæ habentur octavo Idus Octobris: ut plane vales intelligere, vel ea ipsa die, vel pridie ejus diei Idem Romæ ad destruenda Acta Ephesina fuisse Concilium celebratum; in quo quidem omnes Episcopi in unam conspirantes sententiam, in rescissionem male ge-

gestorum Ephesi tulere suffragium, omnium animis ad detestabile facinus ulciscendum incensis. Extat enim ab hac Synodo data epistola ad Archimandritas (*a*) hoc anno, octavo Id. Octobris, & aliæ plures tertio Idus ejusdem mensis ab eodem Synodo scriptæ ad Theodosium, ad Pulcheriam, ad clerum, & populum Constantinopolitanum.

(a) Leo ep. 28 & supra epist. 22. 23. 25. 26.

CL. Sed cum hujusmodi Synodus ex plurimis provinciis congregata esse dicatur in litteris Valentiniani & Gallæ Placidiæ, quas reddituri sumus inferius: unde, dices, facultas suppeditata, ut tam brevi temporis spatio tam magna Synodus potuerit congregari? sed meminisse debes quæ haud pridem dicta sunt ex ejusdem S. Leonis epistola ad Siciliæ Episcopos (*b*) data, moris fuisse annis singulis ad tertium Kalendas Octobris convenire Romam Episcopos ad Synodum celebrandam, ad quam etiam jussit e Siciliæ insula debere ternos accedere. Quamobrem opportune accidit, ut absque alia Episcoporum vocatione, post Hilari diaconi reditum, Romæ ex pristino usu sancta Synodus cogeretur; in qua cum damnata esse Ephesina Acta testetur Hilarus ad Pulcheriam scribens, & innuat S. Leo in epistola novissime data ad Flavianum, nec de ea damnatione mentio habeatur in Synodalibus litteris ad diversos missis: factum putamus ut ad tempus voluerit Leo Pontifex ista obtegi silentio, ob eam potissimum causam, quod speraret, universali Synodo in Italia cogenda, omnem illam Orientalium Ecclesiarum ruinam fore resarciendam. Patres enim ipsi hujusmodi consilium inierunt, ut de cogendo in Italia Concilio œcumenico scriberent ad Theodosium Imperatorem. Litteræ autem sic se habent (*c*):

(b) Leo ep. 4. c. 7.

De cogenda Synodo universali consilium.

(c) Leo ep. 25.

Leo Episcopus, & sancta Synodus quæ in urbe Roma convenit, Theodosio semper Augusto.

CLI. Epistola Synodalis ad Theodosium Imp.

Litteris clementiæ vestræ, quas dudum ad B. Petri Apostoli sedem pro Catholicæ fidei amore misistis, tantam fiduciam sumpsimus defendendæ per vos veritatis & pacis, ut in causa tam simplici tamque munita nihil putaremus posse existere quod noceret: præsertim cum ad Episcopale Concilium, quod haberi apud Ephesum præcepistis, tam instructi sint missi, ut si scripta quæ vel ad sanctam Synodum, vel ad Flavianum Episcopum detulerunt, Episcoporum publicari auribus, Alexandrinus permisisset Antistes: ita manifestatione purissimæ fidei, quam divinitus inspiratam & accepimus & tenemus, omnium concertationum strepitus quievisset, ut nec imperitia ultra desiperet, nec occasionem nocendi æmulatio reperiret. Sed dum privatæ causæ religionis exercentur obtentu, commissum est impietate paucorum, quod universam Ecclesiam vulneraret. Vides ex his, probe novisse S. Leonem, ob odium adversus Flavianum conceptum, tum ab Imperatore, tum etiam a Chrysaphio, omnia illa adeo funesta Ephesi esse peracta pro Eutychete contra fidem Catholicam, ut Flavianum e sede deponerent, nulla habita ratione læsæ Catholicæ fidei: quod S. Leo deplorat, qui & subdit:

CLII. *Comperimus enim non incerto nuntio, sed fidelissimo rerum quæ gestæ sunt narratore Hilaro diacono nostro (qui vix, ne subscribere per vim cogeretur, effugit) convenisse ad Synodum plurimos sacerdotes, quorum utique frequentia consultationi & judicio profuisset, si is qui sibi locum principem vendicabat, sacerdotalem moderationem custodire voluisset, ut (sicut moris est) omnium sententiis ex libertate prolatis, id tranquillo & æquo constitueretur examine, quod & fidei congrueret, & errantibus subveniret. In ipso autem judicio, non omnes qui convenerant, interfuisse cognovimus: nam alios rejectos, alios didicimus intromissos, qui pro supradicti sacerdotis arbitrio impiis subscriptionibus captivas manus dederunt, quod nociturum statui suo scirent, nisi imperata fecissent: talemque ab ipso prolatam esse sententiam, ut dum homo unus impetitur, in omnem Ecclesiam sæviretur. Quod nostri ab Apostolica sede directi ideo impium & Catholicæ fidei contrarium esse viderunt, ut ad consentiendum nulla potuerint oppressione compelli: constanterque in eadem Synodo (ut decuit) fuerunt protestati, nequaquam id quod constituebatur, sedem Apostolicam recepturam: quoniam re vera omne Christianæ fidei sacramentum (quod absit) a temporibus vestræ pietatis excluditur, nisi hoc scelestissimum facinus, quod cuncta sacrilegia excedit, aboleatur.*

CLIII. *Quia vero diabolica nequitia subtiliter fallit incautos, & ita quorumdam imprudentiam per similitudinem pietatis illudit, ut pro salubribus persuadeat nocitura: removete, quæsumus, a vestræ pietatis conscientia periculum religionis & fidei: quodque in sæcularibus negotiis legum vestrarum æquitate conceditur, in rerum divinarum pertractatione præstate, ut Christi Evangelio vim non inferat humana præsumptio. Ecce ego, Christianissime & venerabilis Imperator, cum consacerdotibus meis implens erga reverentiam clementiæ vestræ sinceri amoris officium, cupiensque vos placere per omnia Deo, cui pro vobis ab Ecclesia supplicatur, ne ante tribunal Christi Domini rei de silentio judicemur: obsecramus coram unius Deitatis inseparabili Trinitate, quæ tali facto læditur, cum ipsa vestri sit custos & auctor Imperii, &*

co-

coram sanctis Angelis Christi, ut omnia in eo, statu esse jubeatis, in quo fuerunt ante omne judicium, donec major ex toto Orbe *sacerdotum numerus congregetur: nec alieno peccato patiamur nos gravari: Quia (quod accesse est nos dicere) veremur, ne cujus religio dissipatur, indignatio provocetur.*

CLIV. De Synodo in Italia habenda admonet.

Præ oculis habete, & tota mentis acie reverenter aspicite B. Petri gloriam, & communes cum ipso omnium Apostolorum coronas, cunctorumque martyrum palmas, quibus alia non fuit causa patiendi, nisi confessio veræ divinitatis & veræ humanitatis in Christo. Cui sacramento quia impie nunc a paucis impudentibus obviatur: omnes partium nostrarum Ecclesiæ, omnes mansuetudini vestræ cum gemitibus & lacrymis supplicant sacerdotes, ut quia & nostri fideliter reclamarunt, & iisdem libellum appellationis Flavianus Episcopus dedit, generalem Synodum jubeatis intra Italiam celebrari, quæ omnes offensiones ita aut repellat, aut mitiget, ne aliquid ultra sit vel in fide dubium, vel in charitate divisum; convenientibus utique Orientalium *provinciarum Episcopis: quorum si qui superati minis atque injuriis a veritatis tramite deviarunt, salutaribus remediis in integrum revocentur: ipsique quorum est causa durior, si consiliis melioribus acquiescant, ab Ecclesiæ unitate non excidant.*

CLV.

Quam autem post appellationem interpositam hoc necessarie postuletur, canonum Nicææ *habitorum decreta testantur, quæ a totius mundi sunt sacerdotibus constituta, quæque subter annexa sunt. Favete* Catholicis*, vestro more, parentumque vestrorum. Date defendendæ fidei libertatem, quam, salva clementia vestræ reverentia, nulla vis, nullus poterit mundanus terror auferre. Cum enim Ecclesiæ causas, tum regni vestri agamus, & salutis, ut provinciarum vestrarum quieto jure potiamini; defendite contra hæreticos inconcussum Ecclesiæ statum, ut & vestrum Christi dextera defendat Imperium. Dat. III. Idus Octobris, Asterio & Protogene viris clarissimis Coss.* Felix plane Theodosius, si patrem audisset S. Leonem talia monentem: Sed quod contempsit, illud plana ipsi evenit, quod vaticinatus est idem sanctissimus Pontifex, nimirum fore, ut nisi audiret, adversum se divinam provocaret indignationem, cælitusque vindictam accelerarer. Etenim qui tot tantaque illi præstitit beneficia Deus creator omnium, terribilem, qui aufert spiritum Principum, se in eum juxta Prophetam (*a*) ostendit: talem ipse postea (ut suo loco patebit) infelix expertus est Deum, antea semper erga ipsum amplissimum bonorum largitorem.

(*a*) *Psal.* 75.

Porro qui ex Synodo has ad Theodosium litteras dedit Synodales, privatim idem S. Leo alias ad ipsum litteras scripsit eodem die sub iisdem Consulibus. Est earum exordium (*b*): *Olim & ab initio in Conciliis celebratis tantam nos percepimus a beatissimo Petro Apostolorum Principe fiduciam, ut auctoritatem habeamus ad veritatem pro nostra pace defendendam, quatenus nulli liceat sic eam munitam in aliquo commovere, dum repente læsio removetur, &c.* Rursum vero eodem argumento quo superiores, scripsit idem S. Leo ex eadem Synodo Romæ collecta ad Pulcheriam Augustam Synodalem epistolam eadem die, tertio idus Octobris (*c*), necnon alias ad clerum populumque Constantinopolitanum & ipsas duplices (*d*). Alias præterea adjecit ad Archimandritas (*e*) Constantinopoli agentes, illud in primis hortatus, ut in communione atque dilectione ipsorum Episcopi Flaviani persisterent, nec sinerentur violentia tempestatis in transversum agi, neque communicarent cum intruso æqua impie per Dioscorum pseudoepiscopo Anatolio. Aliæ (*f*) insuper eodem dia hoc anno leguntur a S. Leone epistolæ ad Anastasium atque Julianum Episcopos eadem ex causa conscriptæ, quas, si liber, lector consulere ipse poterit: hæc nobis satis ad rerum gestarum historiam quam verissimam insinuandam. Misit autem ipse S. Leo has omnes litteras per certos fidosque Apostolicæ sedis nuncios, nimirum Epiphanium atque Dionysium S. R. E. Notarios, ut idem indicat in posterioribus litteris (*g*) ad clerum Constantinopolitanum Idibus Octobris hoc anno datis.

CLVI. Plures scriptæ ex Synodo litteræ.

(*b*) Leo *epist.* 24.

(*c*) Leo *ep.* 26.

(*d*) Leo *ep.* 27.

(*e*) Leo *ep.* 28.

(*f*) Leo *ep.* 29.

(*g*) Leo *ep.* 23.

Opportune autem contigit, ut hoc ipso tempore celebratæ Romæ Synodi, in Urbe esset Imperator Valentinianus una cum Eudoxia conjuge Augusta, & Galla Placidia ipsius Valentiniani Imperatoris matre: venerant enim, ex more, ad sacra Apostolorum limina. Porro iidem, ut pii Principes, exhorruerunt, cum quæ Ephesi tyrannice facta essent, audissent: Ad quod immane facinus destruendum singuli singulas dedere in Orientem litteras, atque Valentinianus in primis his verbis ad Theodosium scribens (*b*):

(*h*) *Extant to.* 2. *Conc. ante Chalc. Concil.*

CLVII. Valentinianus ad Theodosium.

Domino meo Theodosio gloriosissimo Victori ac Triumphatori perpetuo Imperatori & patri Valentinianus gloriosus Triumphator semper Augustus & filius.

Cum advenissem in urbem Romam, ad Divinitatem placandam, sequenti die ad basilicam Apostoli Petri processi: & illic post venerabilem noctem diei Apostoli, & a Romano Episcopo, & ab aliis cum eo ex diversis provinciis cogregatis rogatus sum scribere vestræ mansuetudini de fide, quæ cum sit conservatrix omnium anima-

rum, dicitur perturbata; quam nos a nostris majoribus traditam debemus cum omni competente devotione defendere, & dignitatem propria venerationis beato Apostolo Petro intemeratam & in nostris temporibus conservare; quatenus beatissimus Romanæ Ecclesiæ Episcopus, cui principatum sacerdotii super omnes antiquitas contulit, locum habeat ac facultatem de fide ac sacerdotibus judicare, Domine sanctissime pater & venerabilis Imperator. Hac enim gratia secundum solemnitatem Conciliorum & Constantinopolitanus Episcopus eum per libellos appellavit propter contentionem qua orta est de fide.

Rom. Pontif. de fide & sacerdotibus judicat.

CLVIII. *Huic itaque postulanti, & conjuranti salutem nostram communem, annuere non negavit, quatenus ad tuam mansuetudinem meam petitionem ingererem: ut prædictus sacerdos, congregatis ex omni Orbe etiam reliquis sacerdotibus intra Italiam, omni præjudicio summoto, a principio omnem causam, quæ vertitur, solicita probatione cognoscens, sententiam ferat, quam fides & ratio vestræ divinitatis * expostulat. Non debet enim nostris temporibus contra religionem turbatam petulantia prævalere, dum incommota fides hactenus fuerit conservata. Ad perfectiorem vero agnitionem vestræ dignitatis direximus etiam Gesta, per quæ desideria & reclamationes omnium pietas vestra cognoscent.*

* dignitatis.

Hactenus Valentinianus ad Theodosium. Galla autem Placidia in hunc modum ad eumdem Imperatorem Theodosium (*a*):

(*a*) Extat ante Conc. Chalc. to. 1. Concil.

Domino Victori Theodosio Triumphatori semper Augusto filio Galla Placidia piissima & perpetua Augusta mater.

CLIX. Galla Placidia ad Theodosium.

Dum in ipso ingressu civitatis antiquæ hanc curam habuissemus, ut cultum beato Petro Apostolo redderemus: in ipso adorando altari martyris reverendissimus Leo Episcopus, paululum se post orationem retinens, propter Catholicam fidem apud nos deflevit, ipsum similiter summum Apostolorum, quem nuper audieramus, testem objiciens, Episcoporum multitudine circumseptus, quos ex innumerabilibus civitatibus Italiæ pro principatu proprii loci, seu dignitate collegit; & verbis permiscens lacrymas, ad communionem sui fletus nostros quoque gemitus provocavit.

CLX. *Non modicum detrimentum est ex his quæ gesta sunt, ut fides, quæ tantis temporibus regulariter custodita est a sacratissimo patre nostro Constantino, qui primus Imperator resplenduit Christianus, perturbata sit ad arbitrium unius hominis, qui in Synodo Ephesina civitatis odium & contentiones potius exercuisse narratur, militum præsentia & metu inferens Constantinopolitanæ civitatis Episcopum Flavianum, eo quod libellum ad Apostolicam sedem miserit, & ad omnes Episcopos harum partium per eos qui directi fuerunt in Concilium * a reverendissimo Episcopo Romæ, qui secundum definitiones Nicæni Concilii consueti sunt interesse, Domine sacratissime fili venerabilis Imperator.*

* Concilio.

CLXI. *Hac itaque gratia, tua mansuetudo tantis turbis existens, veritatem immaculatam fidei Catholicæ religionis servari præcipiat: ut secundum formam & definitionem Apostolicæ sedis, quam & nos tamquam præcellentem similiter veneramur, in statu sacerdotii illæso manente per omnia Flaviano, ad Concilii & Apostolicæ sedis judicium transmittatur, in qua primus ille, qui cælestes claves dignus fuit accipere, principatum Episcopatus ordinavit. Quando scilicet decet nos huic maxime civitati, quæ domina est omnium civitatum tuarum, in omnibus reverentiam conservare: Diligentius autem etiam in hoc providere, ne quod prioris temporibus nostra generatio custodivit, sub nobis imminui videatur, & per præsens exemplum schismata generentur inter Episcopos & sanctam Ecclesiam.* Hucusque Galla Placidia ad Theodosium. Eadem ferme Eudoxia (*b*) filia Augusta ad patrem Augustum scripsit: at non est opus omnes hic describere tunc datas epistolas, nisi tantum quæ ab eadem Galla Placidia tunc eadem occasione data fuit ad Pulcheriam Imperatricem digna quidem perpetuis monumentis, quæ sic se habet (*c*):

(*b*) Extat ibid. ante Conc. Chal.

(*c*) Ibid. ante Conc. Chal.

Galla Placidia piissima semper Augusta Aeliæ Pulcheriæ piissimæ semper Augustæ filiæ.

CLXII. Galla Placidia ad Pulcheriam.

Ut Romam frequentibus concursionibus adeamque desideremus inspicere, causa nobis est amplectenda religionis, ut terminis Sanctorum nostram exhiberemus præsentiam: quos certum est, pro sua virtute in cælestibus constitutos, neque inferiora despicere. Nos, inquam, sacrilegum esse credimus, si solemnium ordinem denegemus. Cum igitur beato Apostolo Petro nostram præsentiam dedissemus: illuc multitudine sacerdotum reverendissimus Leo Papa circumdatus pro dignitate sui loci, nos primus adiit. Qui propter interpositam gemitus sui tristitiam desiderium plene suum verbis insinuare non potuit. Vicit tamen constantia sapientiæ sacerdotis, ut lacrymas paululum retineret; & causam violatæ fidei, tamquam hujus vindex, manifesto sermone proferret. In quo sermone cognovimus, nostris temporibus Catholicam fidem esse turbatam, quam a divo patre nostro Constantino nostri generis parentes hactenus servaverunt . . . .

CLXIII. *Secundum voluntatem namque ejusdem pravum aliquid adversus sacerdotem Constantinopolitanum excitatum dicitur. Nos itaque in Ephesino Concilio, in quo nullus ordinem sacerdotum custodivit neque*

men-

*mensuram, sine consideratione Divinitatis omnia esse gesta cognovimus, quatenus præsumptio & injustitia in quorumdam damnationem vim obtinuisse * dicatur: quæ nostris temporibus terribilia esse videntur. Debet itaque fides proprie valere, sanctissima atque venerabilis filia Augusta. Igitur tua clementia secundum Catholicam fidem (quod semper nobiscum fecit) & nunc similiter conspirare dignetur: ut quicquid in illo tumultuoso miserrimoque Concilio constitutum est, omni virtute removeatur: ut omnibus integris permanentibus, ad Apostolicæ sedis Pontificem, in qua primus Apostolorum beatus Petrus, qui etiam claves regni cælestis suscipiens sacerdotii principatum tenuit, Episcopatus causa mittatur. Debemus enim primatum in omnibus immortali conservationi * tribuere, quæ totum mundum propriæ virtutis dominatione complevit, & nostro Imperio Orbem gubernandum, servandumque commisit.* Hactenus ad Pulcheriam Galla Placidia.

* obtinere.

* conversationi.

CLXIV. Porro quo tempore hæ omnes datæ sint litteræ, accuratius pervestigandum est, ne quis putet de natali die Apostoli Petri, qui ubique & semper vigesimanona Junii celebrari consuevit, Valentinianum Imperatorem in litteris ad Theodosium datis intellexisse, ubi ait: *Post venerabilem noctem diei Apostoli:* Nam eo tempore ne ipsa quidem Ephesina Synodus celebrata erat, in qua tot nefanda idem queritur esse commissa. Sed quæ alia dies solemnis Romæ Principis Apostolorum? Equidem puto debere intelligi de die dedicationis ejusdem basilicæ, quæ solemnissimo ritu solita est celebrari decimaoctava Novembris: ad quam existimamus retentos fuisse Episcopos qui Synodo interfuerunt, vel ut expectarent quid Theodosius ad datas ab eis litteras responderet, ut si placuisset illi generale Concilium (ut petierant) in Italia peragi, absque alia mora & viarum dispendio se eo omnes æque conferrent.

CLXV. At quid primum Theodosius ad Leonis Papæ & totius Synodi litteras responderit, licet non constet: ex illis tamen quas idem rescripsit ad Valentinianum Augustum, Gallam Placidiam, & Eudoxiam filiam Augustas, satis intelligi posse videtur. Audi vero litteras perbreves a Theodosio ad Valentinianum redditas (a):

(a) Extant ante Conc. Chalc. to. 2. Concil.

Domino meo Valentiniano Augusto, Theodosius.

Et Romam pervenisse tuam mansuetudinem, & petitionem oblatam a sene reverendissimo Patriarcha, in ipso principio litterarum, ex tua majestate significatum est. Et de tua quidem incolumi in Romanam urbem reversione gratias competentes divinæ majestati reddidimus, domine sanctissime fili, & venerabilis Imperator. De his autem quæ dixit memoratus reverendissimus vir indicatum est ad eumdem latius atque plenius (sicut arbitrati sumus) & cognovit nos in nulla parte a paterna religione & majorum traditione resiliisse. Nihil aliud volumus, quam sacramenta paterna per successionem nobis tradita inviolabiliter custodire. Propter hanc igitur causam, quoniam quosdam cognovimus sanctissimas Ecclesias nocibili novitate turbare, Synodum decrevimus Ephesi fieri. In præsentia quippe reverendissimorum Episcoporum cum multa libertate, & integra veritate, & indigni sacerdotio amoti sunt; & qui judicati sunt, esse digni, suscepti sunt. Nihil igitur ab his contrarium regulæ fidei, aut justitiæ factum esse cognoscimus. Omnis igitur contentio sacro judicio examinata est. Flavianus autem qui reus inventus est læsibilis novitatis, debitum excepit: & hoc remoto, omnis pax et omnis concordia regnat in Ecclesiis, & nihil aliud quam veritas viget. Hactenus ipse.

CLXVI. Videsne, lector, quam difficile sit Principes, cum semel tuendam susceperint injustam causam, ostensa licet veritate, in rectum iter flecti & revocari, quamvis millies certissimis testificationibus arguantur erroris? Consideras insuper, quam facile subdoli consiliarii animum Principis, licet pium, falsis relationibus atque suasionibus in præceps agant? Ita plane hac ex parte infelicissimi Principes deplorandi, qui & facilius in errorem inducantur, & difficilius corrigantur. Sed reliqua prosequamur. Sunt quidem ejusdem generis aliæ Theodosii litteræ, quas ad Gallam Placidiam, & ad filiam Eudoxiam reddidit: at non opus singulas recitare. Quæ autem Pulcheria ad S. Leonem rescripserit, ignoramus: quam tamen strenue ac fortiter adversus impios & impietatem egisse, dicemus anno sequenti.

CLXVII. Quod insuper ad Gallam Placidiam spectat

PAGIUS XX. *Moritur Placidia Augusta.*

Ad num. CLXVII. *Galla Placidia* Augusta Valentiniani Imp. mater anno tantum sequenti ad Deum migravit, teste Prospero, qui in Chronico, *Valentiniano VII. & Avieno Coss.* anno sc. CDL. habet: *Placidia defuncta est quinto Kalendas Decembris.* Eundem annum exhibet Pseudo-Prosper in Chronico Imperiali. Quare errarunt Sigebertus & Idacius in Chronicis, qui ejus mortem in annum CCCCLI. differunt. Cum autem uterque scribat, eam *Romæ* mortuam, & Hieronymus Rubeus in Historia Ravennatensi testetur, eam Ravennæ sepultam esse, & adhuc extare monumentum ejus corpus Roma post mortem Ravennam deportatum fuit. Porro hallucinatur Ducangius in familiis Byzantinis, ubi ait extare Gregorii Eliberitani Episcopi librum *de fide*, Gallæ Placidiæ inscriptum: liber enim ille *Gallæ* secundæ Theodo-

Gallæ Placidiæ obitus.

ffat: quoniam post litteras (ut vidimus) hoc anno datas tum ad Theodosium Imperatorem, tum etiam ad Pulcheriam Augustam, nulla usquam de ipsa mentio habetur, haud diutius creditur fuisse superstes, sed extremum clausisse diem femina quidem magni consilii, & diversis agitata casibus, in qua potissimum enituit Christiana religio: quod & cusa numismata præseferunt, dum nomen Christi super dexterum gestasse brachium, unum ex iis, quod hic tibi reddimus, docet.

Deo

PAGIUS

dosii Magni uxori dicatus fuit, non vero *Gallæ Placidiæ*; cum Gregorius eo imperante floruerit, &, ut intelligitur ex Sancto Hieronymo lib. de Script. Ecclesiast. cap. 105. anno CCCXCII. adhuc in vivis fuerit. Vide quæ de eo scripsi anno CCCLXXXVIII. Baronius refert Nummum Gallæ Placidiæ Augustæ, in cujus postica legitur: VOT. XX. MVLT. XXX. sed is in Vicennalibus Valentiniani filii ejus percussus fuit. Ex quo intelligimus, quæ in nummis Imperatorum vel Augustarum habentur, non semper referri ad eos, in quorum gratiam cusi sunt.

XXI. *Angli & Saxones in Britanniam veniunt.*

Beda in Recapitulatione Historiæ gentis Anglorum scribit: *Anno CDXLVIIII. Marcianus cum Valentiniano Imperium suscipiens septem annos tenuit, quorum tempore Angli a Britonibus accersiti Britanniam adierant*. Verum Marcianus anno tantum sequenti Theodosio successit, annoque CDLVII. non vero antecedenti, mortuus est. Beda itaque, qui etiam lib. 2. cap. 1. mortem Gregorii Magni perperam cum anno DCV. copulavit, res quidem Gentis suæ accurate calluit, sed in exteris narrandis quandoque erravit, quod & de Gregorio Turonensi sæpe videbimus. Quod qui non observarunt, adventum Anglorum in Britanniam ab hoc anno removerunt, Bedam non minus in hac epocha, quam in initio Imperii Marciani referendis deceptum esse existimantes. Eos in hac opinione confirmavit, quod in Hist. lib. 1. cap. 15. tradit: *Anno ab Incarnatione Domini quadringentesimo nono Marcianus cum Valentiniano XLVI. ab Augusto regnum adeptus septem annis tenuit. Tunc Anglorum sive Saxonum gens invitata a Rege præfato* (sc. Wortigerno) *in Britanniam tribus longis navibus advehitur, & in Orientali parte Insulæ jubente eodem Rege locum manendi quasi pro patria pugnaturo, re autem vera hanc expugnaturo suscepit. Inito ergo certamine cum hostibus, qui ab Aquilone ad aciem venerant, victoriam sumsere Saxones*. Sed utrobique male. Librarii enim posuere *anno* CDIX. pro *anno* CDXLIX. & ipsemet Beda Marciani Imperium citius quam par erat, inchoavit; Anglos vero & Saxones hoc anno in Britanniam descendisse, non solum Beda; sed etiam Ethelwerdus lib. 1. Malmesburiensis lib. de Reg. cap. 1. Huntindoniensis lib. 2. Florilegus, Chronographus Saxo, & meliores Historici rerum Anglicarum uno consensu docent. In ipso adventu inierunt certamen contra *Pictos* & *Scotos*, sed hi tandem fuga saluti suæ consuluerunt. Britannos inter & Anglo-Saxones conventum ut hi *invictis umbonibus fœderes suos patria impenderent recepturi emolumenta militiæ ab his, quorum saluti vigiliæ prætenderent*, inquit Malmesburiensis citatus.

XXII. *Hengisto & Horsa Ducibus.*

Advenerant autem, pergit Beda, *de tribus Germaniæ populis fortioribus, idest, Saxonibus, Anglis, Vitis. De Vitarum origine sunt Cantuarii & Vectuarii; hoc est ea gens, quæ Vectam tenet insulam, & ea quæ usque hodie in Provincia Occidentalium Saxonum Vitarum natio nominatur, posita contra ipsam insulam Vectam. De Saxonibus, idest, ea regione, quæ nunc antiquorum Saxonum cognominatur, venere Orientales Saxones, Meridiani Saxones, Occidui Saxones. Porro de Anglis, hoc est, de illa patria, quæ Angulus dicitur, & ab eo tempore usque hodie manere desertus inter Provincias Vitarum & Saxonum perhibetur, Orientales Angli, Merci, tota Nordanymbrorum progenies, idest, illarum gentium, quæ ad Boream Humbri fluminis inhabitant, ceterique Anglorum populi orti sunt. Duces fuisse perhibentur eorum primi, duo fratres Hengist, & Horsa*. *Saxones* habitabant regiones vicinas Oceano ad Ostium Albis Fluvii, ubi postea ædificata sunt Hamburgum, Lubeca, & Brema. *Angli* a Ducatu Slevicensi inter Holsatiam, ab antiquis Saxonibus habitatam, & Jutiam siti profecti sunt, ut ex laudatis Bedæ verbis colligitur, & Ethelvverdus pag. 833. clare explicat: *Porro*, inquit, *Anglia vetus sita est inter Saxones & Giotos habens oppidum capitale quod sermone Saxonico Slesvvic nuncupatur, secundum vero Danos Haithaby*. Legendus etiam Cambdenus pag. 93. Juttæ corrupte Vitæ, a Beda appellati, venere e Juttia, hodie Juthlandia, ad Septentrionalem Cimbricæ Chersonesi partem posita. Hique regnum Kontii, Vectam insulam & Sudhantonium occuparunt. Tres hi populi, qui hoc anno in Britanniam venire, quos unam gentem fuisse, ex Beda, aliisque colligitur, progressu temporis Britanniam in septem regna distribuerunt, Eptarchiamque constituerunt. Baronius anno CDLXXVII. num. XXX. & anno CDXCIV. num. LXXXIX. Epocham adventus Anglorum in Britanniam ab Imperio Marciani deducit, deceptus scilicet duobus locis Bedæ laudatis, nullibique de eorum adventu ex professo agit. Denique Bedam in temporum intervallis dimetiendis Anglorum in Britanniam adventum, ab anno CDLXVII. deducere, quod tunc primum in eam vocati fuerint, eo Christi anno monstravi.

Ad

(a) Num. aur. Lelii Pasqualini Rom.

(a)

Deo autem Imperium acceptum tulisse, cælitus demissa corona voluit demonstrari: & nonnisi Crucis virtute insurgentes cohibuisse tyrannos, signum Victoriæ Crucem dextera tenentis ostendit. Maximo quidem damno Valentinianum orbatum fuisse matre, ejus posteriora in deteriora prolapsa, & in interitum tandem adducta facile declararunt.

In musivo opere super arcum majorem basilicæ S. Pauli memoria est Gallæ Placidiæ istis versibus.

PLACIDIÆ PIA MENS OPERIS DECUS HOC *faciebat*.
SUADET PONTIFICIS STUDIO SPLENDERE LEONIS.

Porro ipsam quinto Kalendas Decembris diem obiisse, sepultamque esse Ravennæ in ecclesia sanctorum martyrum Nazarii & Celsi, adhucque extare monumentum ipsius fidem facit qui erudite scripsit res Ravennates Hieronymus Rubeus. Verum de Galla Placidia hactenus.

CLXVIII. Dioscori execrandum scelus.

Sed quid interea nefarius Dioscorus, cum reversus est Alexandriam? Perinde ac si ad hoc unum natus esset, ut mortales omnes peccando superaret, & scelera perpetraret quæ nullus perditorum hactenus cogitasset colligens paucorum Episcoporum Concilium, (haud enim plures quod facinus exhorrerent, valuit impudens suæ impudentiæ atque dedecoris habere consortes) ausus est in S. Leonem Romanum Pontificem excommunicationis sententiam jaculare. Tali glorientur Novatores antesignano, tantoque exultent auctore, qui primus a primario cui subjectus erat, Antistite, & a quo ducebat originem, & potestatem acceperat, rebellans, illo afflatus spiritu quem eructat infernus, ferre in eum sententiam anathematis ausus est. Testatur id quidem Liberatus Diaconus (b): Sed ipsa Acta Concilii Chalcedonensis hæc his verbis habent ex Theodori libello (c):

(b) Liberat. Diac. c. 12.

CLXIX.

(c) Conc. Chalced. Act. 3.

Hic autem sanctissimus, magis autem circa omnia ferocissimus (Dioscorus scilicet) *in consuetudine habens leges prævaricari, nihil arbitrans quod ab ipso in sanctæ & sacræ memoriæ Flavianum commissum est, insuper ad mala majora se vertit. Excommunicationem faciens contra sanctissimum & beatissimum Apostolicæ sedis magnæ Romæ Episcopum, suasit subscribere, qui cum ipso de Ægypto exierunt, sanctissimis Episcopis plus minus numero decem: neque enim plures ausi sunt exire cum ipso: propter ea, quæ ab ipso in Ephesu contra leges peracta sunt; aliquoties comminans, aliquoties volentes decipiens. Unde lacrymantes atque gementes nefandæ illi chartæ subscripserunt.* Hæc ipse in libello Theodorus. Mirum dictu, longe majorem numerum Episcoporum, qui Ephesi in Concilio hæresi Eutychianæ contra fidem Catholicam subscriberent, invenit Dioscorus, quam cum in Romanum Pontificem damnationis

PAGIUS XXIII. *Dioscorus S. Leonem excommunicat.*

Ad. num. CLXVIII. & seq. *Dioscorus* ira ac vindicta impotens facinus intentatum aggreditur; *Sanctum Leonem* a communione Ecclesiæ abscindit, re cum decem Episcopis, quos sibi comites asciverat, peracta. Verum id factum non post Pseudo-Synodum Ephesinam, ut putavit Baronius, sed anno CDLI, Nicææ ubi Concilium generale coactum fuerat, antequam Chalcedonem transferretur. Theodorus enim Diaconus Alexandrinus in suo libello contra Dioscorum exhibito, & recitato Act. III. Concil. Chalced. loquens de gestis a Dioscoro, dum Nicææ Synodus haberetur, sit; *Ostendam eum omnia, quæ dicta sunt, perpetrasse, nec non etiam contra gestum in Metropoli Nicæa Concilium temerarium extitisse. Hic namque sanctissimus magis autem circa omnia ferocissimus in consuetudine habens, leges prævaricari, nihil arbitrans, quod ab ipso in sancta & sacra memoria Flavianum commissum est, insuper ad mala majora se vertit. Excommunicationem namque faciens contra sanctissimum & beatissimum Apostolicæ Sedis magnæ Romæ Episcopum suasit subscribere eis, qui cum ipso de Ægypto exierunt, sanctissimis* Epi-

nis sententiam protulit: adeo enim omnes inauditum hactenus exhorruere facinus & sunt execrati portentum, ut licet hæretici facti essent, & Catholicæ fidei adversarii, veriti tamen sint majestatem sublimitatemque Apostolici throni. Sed audi Liberatum Diaconum (a): *Ægyptii, Thraces, & Palæstini Episcopi* (præter quam in anathemate Leonis Papæ) *Dioscorum sequebantur; Orientales, Pontici, & Asiani partes sanctæ memoriæ Flaviani: quod schisma permansit usque ad obitum Theodosii Principis*. Hæc Liberatus.

(a) *Liberat. in Brev. c. 12.*

CLXX. Orientalium Episcoporum torpor.

Cæterum illi ipsi qui Dioscorum secuti fuerunt, sed inviti, postea autem ab eo facta detestati sunt; haud tamen tantæ erant animi constantiæ, ut licet ad suas sedes reversi essent, in ipsum facti pœnitentes insurgerent; sed jacturam sedium timentes, mœrorem silentio devorabant. Proh dolor! eo statu reposita tunc erat Orientalis Ecclesia, ut non reperiretur qui ex adverso consurgeret contra nefandam impietatem, nec qui libere loquens, staret (b) pro muro domui Israel, quæ sua essent singulis quæritantibus, & non quæ Domini. Deplorat hæc quidem Theodoretus in epistola hoc eodem tempore ad Joannem Episcopum Germaniciæ scripta, qua cum fœda turpisque facies Orientalis Ecclesiæ exprimatur, ad rerum gestarum exactam scientiam hic eam describere, operæpretium ducimus; sic enim se habet (c):

(b) *Ezech. 13.*

(c) *Theod. epist. 125.*

CLXXI. Status miserandus lapsorum Episcoporum.

Priores litteras cum primum accepi, rescripsi: De rebus vero quæ in illis habentur, vel præsentibus, nihil boni sperare licet. Vereor enim omnino de apostasia & defectione. Dum enim illi qui lugent & dolent pro iis quæ (ut ajunt) Ephesi violenter gesta sunt, aliqua pœnitentia non corrigantur: sed potius persistentes in iis quæ impie ipsi ausi sunt, & superædificant injustitiam simul & impietatem: & quod cæteri neque illis consulunt, ut res ab illis audacter gestas damnent, & tamquam malas abrenuncient & vituperent; neque vitant eorum commercium, tamquam perseverantium in iniquitatibus: quid boni licet inde sperare? Si enim laudarent quæ gesta sunt tamquam bene & recte se habentia, merito persisterent in iis quæ ab ipsis laudarentur: Dum vero lugent (ut ajunt) & necessitate & vi ea fecisse dicunt: qua igitur de causa non refutant & abrenunciant quæ impie & inique gesserunt? sed potius quæ præsentia sunt, licet sint brevi tempore duratura, rebus futuris præponuntur.

CLXXII.

Cur etiam aperte mentiuntur, & ajunt, nihil circa dogmata innovatum? Propter quas cædes & magicas artes ego ejectus sum? Alius quænam adulteria perpetravit? Alius quæ sepulcra effodit? Perspicuum est etiam barbaris, quod propter dogmata me & alios ejecerunt. Dominum enim Domnum Antiochenum Episcopum, quasi capitula non receperit (Cyrilli videlicet) *deposuerunt optimi illi, omni laude digna ipsa vocantes, & persistere in illis consitentes. Ego enim eorum depositiones legi. Me vero tamquam hæresis principem damnaverunt, & alios similiter eadem de causa ejecerunt.* Et inferius: *Non igitur ludant, atque impietatem occultent, quam linguis & manibus confirmarunt & aperte ostenderunt. Si vero hæc non ita se habent dicant eadem causas, fateantur Salvatoris nostri naturarum distinctionem & unionem sine confusione: dicant quod etiam post unionem integra & divinitas & humanitas permansit. Deus non irridetur, &c.* Multa enim habet de instabilitate eorum pro aura spirante sese unde quaque vertentium. Sic igitur infelices isti perinde atque in dogmatibus nihil esset innovatum, quod in pseudosynodo Ephesina ab omnibus recepta esset Nicæna fides, gloriabantur Catholico nomine, cum tamen recentem Eutychetis hæresim minime auderent condemnare. Cætera autem (ut quæque reddamus suis temporibus tempora dicemus anno sequenti.

CLXXIII. Marinæ obitus.

Hoc ipso anno sub eodem Consulatu Protogenis & Asterii defunctam esse Marinam Arcadii filiam, Theodosii sororem, habet Marcellinus in Chronico: verum mendose ibi legitur Marina uxor Theodosii, dicenda soror: Eudocia enim uxor Theodosii erat, eademque etiam post obitum ejus superstes. Porro Marina ista laude dignissima (utpote alumna S. Pulche-

PAGIUS

Episcopis plus minus numero decem (neque enim ampliores ausi sunt exire cum ipso, propterea quæ ab ipso in Epheso contra leges per acta sunt) aliquoties comminans, aliquoties violenter decipiens: unde lacrymantes atque gementes, nefanda illi charta subscripserunt. Quare Liberatus cap. 12. cujus hæc verba Baronius recitat: *Ægyptii, Thraces, & Palæstini Episcopi Dioscorum sequebantur. Orientales, Pontici, & Asiani, sancta memoria Flavianum. Quod schisma permansit usque ad obitum Theodosii Principis*, ad hanc excommunicationem non respicit; cum loquatur de re ante Theodosii mortem gesta, & nonnisi eo mortuo *Dioscorus* crimen illud admiserit. Legati Sedis Apostolicæ *in III. Act.* Concil. Chalced. pag. 425. hujus facinoris Dioscori his verbis meminerunt: *Sed quoniam secundis excessibus priorem iniquitatem valde transcendit (præsumsit enim & excommunicationem dictare adversus sanctissimum & beatissimum Archiepiscopum magnæ Romæ Leonem) insuper etiam multis libelli, &c.*

Judicia *Tyrium & Berytense* ad hunc annum CDXLIX. pertinent, ut anno superiori num. IX. ostensum.

cheriæ majoris natu sororis) in sanctæ virginitatis professione educata consenuit, atque diem in eodem vitæ instituto clausit extremum, admirante plane orbe terrarum, quod ipsa Regia fuerit conversa in monasterium; de qua plane in Galliis S. Eucherius scribens ad Valerianum magna cum admiratione habuit mentionem, his verbis: *Nonnulli quoque ex recentioribus extiterunt, atque hac nostra tempestate Principes, qui ad agnitionem veri Regis propius accesserunt, summumque illum Dominum dominorum summa cordis contritione confessi sunt. Ad tantam divinæ majestatis reverentiam etiam uterque sexus ex aula exhibuit.* Hæc S. Eucherius alludens ad Theodosium ejusque sorores, ea scribens, cum nondum ille in deteriora prolapsus, egregium specimen sanctitatis edebat. At jam tantorum pertæsa malorum ad feliciora festinat oratio; diuque tristium narratione detenta, fatigataque immensarum Ecclesiæ cladium dictione, ad tranquilliora suspirat.

JESU CHRISTI ANNUS 450.	LEONIS PAP. ANNUS II.	THEODOSII 43. VALENTIN. 26. IMPP.

I. Annus benignitatis.

QUinquagesimus post quadringentesimum Domini illuxit annus, Jubilei numero consecratus, faustus & felix: quo depulsis tandem tenebris, cælitus missa lux obtectas caligine Orientales illustravit oras, & Occidentales mœrore squallentes exhilaravit. Etenim m oritur Theodosius Imperator, cujus favore impietas mirum in modum invaluerat; ac neci traditur malorum omnium Chrysaphius auctor, & inventor hæresis Eutyches exulat, atque ad damnationem Dioscori jam judicium præparatur. Ut plane Prophericum illud licuerit occinere canticum (a): Qus-

(a) Isai. 14.

VALENTINIANI III. 26.

PAGIUS

SÆC. V. Anno Eræ Hispan. CCCC-LXXXVIII. A.C. 450.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 1943.

☉ 11. A. ☽ 14. P. 16. April, Indict. 3.

JESU CHRISTI 450.

LEONIS PAPÆ 11.

MARCIANI I.

I. Quinta Quinquennalia Valentiniani.

[1] COSS. *Valentinianus Aug. VII.* & *Gennadius Avienus* [2] in Occidente creatus, de quo Sidonius lib. 1. Epist. IX. & Prosper in Chronico sub Coss. anni CDLII. Valentinianus Imperii Augustei *quinta Quinquennalia* dedit, ut ejus Consulatus ostendit; & quidem *Romæ*, ubi eum hoc anno versatum esse, anno superiori vidimus.

A num.

NOTÆ [1] C*Oss. Valentinianus Aug.* VIII. *& Gennadius Avienus*. Forte typographi errore editum est apud Pagium *Aug.* VIII. pro *Aug.* VII. Vetus lapis apud Sirmondum ad Sidonii lib. I. epist. IX.

D E P. I D. N O V E M. D. N. P L.
V A L E N T I N I A N O A V G. V I I. E T
A V I E N O. V. C. C O S S.

Fleetewod pag. 402.

D N. P L. V A L E N T I N I A N O. V I I.
E T A V I E N O. V. C. C O S S.

Aringhius in Roma subter pag. 500. ex quo Reinesius pag. 936.

. . . . T A. D I E. X V I I. K A L. O C T.
D. N. S. V A L E N. E T. H A B I E N O

Lapis apud Fabrettum pag. 541. num. 85. 89. ex Reinesio.

ÇI. K A L. M A R T
. . . . . D O M I N I I N O S T R I V A L E N T I N I A N I
A U G. ÇI. E T A B I N I O. C O S.

Ibid. num. 390.

D N. F L. V A L E N T I N I A N O
V I I. E T A V I E N O. V. C. C O S S.

Donianæ Inscriptiones Cl. XX. num. 44.

HIC POSITVS. EST. ANTIOCCHOS. CANDIDATVS
P R E M E C E R I

Desunt hic plures versus

.... QVI VISIT ANVS P. M. L... N. PACE ÇI. KAL. MART
.... DOMINI NOSTRI VALENTINIANI AVGG. ÇI. E T A BINIO COS.

Mendose hic lapis a librariis exscriptus; nam idem ille videtur, qui apud Fabrettum pag. 541. num. 389. Edendum ergo erat, AVG. ÇI. quod idem est ac VII. In lapidibus *Avienus*, quandoque *Habienus*, & *Abinius* appellatur. Ç Valentinianus, *Placidii* quoque nomen prætulit, ut ex ejus nummis, & allatis lapidibus apparet. Victor Tunuensis: *Valentiniano* VII. & *Attieno*, pro *Avieno*. Marcellinus ...... & Avieno. Prosper editus: *Valentiniano* VIII. *& Avieno*. Prosper Vaticanus MS. *Valentiniano* VII. *& Avieno*. Recentiores nonnulli consules hujus anni ita exhibent: *Fl. Placidius Valentinianus* VII. & *Gennadius Valerius Corvinus Avienus utorque in Occidente*.

[2] COnsules isti sic exhibentur in inscriptione quadam veteri, quam ex Templo S. Pauli Romæ eruit P. Placidus Puccinelli, vulgavitque in appendice plenioris historiæ Ugonis Principis pag. 48. num. 92. *Hic quiescit in pace Fl. Celerius U. D. Scbriniarius ital. Patricia Sedis dep. D. 4. Id. Novemb. qui vixit ann. p. m. 34. D. N. Fl. Valentiniano VII. & Avieno V. Cons.* Vides hic Avienum quintum Consulatum egisse? Sed forte legendum V. C.

Quomodo cessavit exactor, quievit tributum? Contrivit Dominus baculum impiorum, virgam dominantium. Tot igitur donis, tantisque muneribus divinitus impertitis circumagitur præsens annus, dicendus plane præ bonorum fecunditate Annus benignitatis; cui & aptari potest illud Davidicum (a): *Benedices coronæ anni benignitatis tuæ, & campi tui replebuntur ubertate:* Cum, evulsis zizaniis valles abundarunt frumento, & induti sunt arietes ovium, lapsis nimirum Episcopis per pœnitentiam restitutis. Tam itaque felix annus aperitur Consulibus Valentiniano septimum cum Avieno collega, de quo pluribus meminit Sidonius ad Heronium (b). Sed quo ordine cuncta hæc a Deo sint hoc anno dona concessa, jam aggredimur enarrare.

(a) Ps. 64.

(b) Sidon. l. 1. ep. 9.

II. Magna illa pietate insignis Augusta Pulcheria virgo (cui sicut Nestorii, ita & Eutychetis damnationem acceptam fert Summus Pontifex Leo) cum hactenus ob domesticas quas vidimus simultates vitam agens pene monasticam, procul a negotiis sese in Hebdomo continuerit: mox instar Deboræ, ubi deesse vidit qui pugnarent prælia Domini, fide armata processit, nec cessavit, quousque religionem prostratam erexit. Has quidem illi laudes tribuit sanctus Leo, qui ubi ab eadem litteras accepisset, magna spe erectus ad ipsam hoc anno mense Martii rescripsit (c):

(c) Leo ep. 31.

III. Leo Papa ad Pulcheriam.

Gaudere me plurimum & exultare in Domino pietatis tuæ scripta fecere, quibus evidenter ostenditur, quantum Catholicam diligas fidem, & quantum hæreticum detesteris errorem. Hæresis quippe est nimis impia, & Evangelio veritatis inimica, quæ non portionem aliquam lædere, sed ipsa religionis conatur, fundamenta convellere, negans sempiterni Patris Filium sempiternum de utero beatæ Virginis matris veram carnem nostræ sumpsisse naturæ; & eos damnatione percelleas, qui ab Evangelica & Apostolica fide nullo deduci errore potuerunt; illudque frustra prætendens, quod Nicænæ Synodi fidem teneat, cujus eum constat esse alienum, gloriosissima Augusta. Unde quia non deserit Ecclesiam suam divina protectio, dicente Domino (d): Ecce ego vobiscum sum usque ad consummationem sæculi: eodem quoque opere & tempore Spiritus Dei & clementiæ vestræ sollicitudinem, & curam nostri cordis accendit, ut de remediis procurandis eadem utrique cuperemus. Quæ prius poposci, nunc quoque instantius peto, majore utens fiducia deprecandi, posteaquam præsidium venerandæ exhortationis accepi, sperans ad futuram misericordiam Dei, ut cooperante vestra clementia, pestiferi erroris possit morbus auferri: ut quicquid ipso inspirante atque auxiliante, potuerit salubriter fieri, cum vestra fidei laude peragatur: quoniam res humanæ aliter tutæ esse non possunt, nisi quæ ad divinam confessionem pertinent & regia & sacerdotalis defendat auctoritas. Data XVI. Kalendas Aprilis, Valentiniano Aug. VII. & Avieno viris CC. Coss. Æra quadringentesima octogesimaoctava. Hæc ad sanctam Pulcheriam Leo Papa.

(d) Matt. 28.

IV. Leo hortatur Archimandritas.

Eadem quoque die ad Archimandritas Constantinopoli agentes (ut fecerat prius) litteras dedit, quibus eos hortatur strenue pro fide Catholica agere, suo exemplo, qui indefesso studio id ipsum per litteras soleat ubique præstare: & inter alia, hæc ad finem de sua pervigili cura in protegenda fide Catholica (e): *Memor enim sum, me sub illius nomine Ecclesiæ præsidere, cujus a Domino Jesu Christo est glorificata confessio, & cujus fides omnes quidem hæreses destruit, sed maxime impietatem præsentis erroris expugnat: & intelligo mihi aliud non licere, quam ut omnes conatus meos in causa, in qua universalis Ecclesiæ salus infestatur, impendam.* Hæc ipse, qui quidem non litteris tantum adversus profanam hæresim egit, sed verbis etiam

(e) Leo ep. 32.

PAGIUS

II. *Eudocia Aug. bis Hierosolymam est profecta.*

A num. II. ad XV. Antequam de his, quæ hoc anno gesta, verba faciamus, secundæ peregrinationis Hierosolymitanæ ab *Eudocia* Augusta susceptæ, annus investigandus, tollendusque vulgaris error de administratione Imperii per eandem Imperatricem Synodi prædatoriæ Ephesinæ tempore, in quem non solum Baronius; sed & alii, qui post ipsum scripsere, saltem qui in manus meas venere, lapsi sunt. Eudocia bis Hierosolymam profecta est, & non amplius, ut liquet ex Historicis Byzantinis: *Fama est bis Eudociam Hierosolyma perrexisse, ubi plurima ad honorem Christi peregit*, inquit Nicephorus lib. 14. cap. 50. Fallitur tamen Valesius in Notis ad Evagrium lib. 1. cap. 21. ubi postquam Evagrius cap. superiori asseruit, *Eudociam* ad Sanctam civitatem pergentem venisse Antiochiam, ait: *Ex hac igitur urbe Eudocia bis venit Hierosolymam*, ea urbe Constantinopolitana, inquit Valesius; cum tamen Evagrius de urbe Antiochena loquatur, per quam transiit *Eudocia*, dum Hierosolymam proficisceretur, ut ipsa Evagrii lectio manifeste indicat. Priorem Hierosolymitanam profectionem accidisse anno CDXXXVIII. recte eo anno observavit Baronius, & inter omnes convenit. Verum quo anno secunda inita fuerit, Historicis Byzantinis inter se dissentientibus, difficile est definire.

III. *Eudocia ante Theodosii mortem secundam profectionem Hierosolymitanam suscepit.*

Baronius num. XV. Eudociam post mariti mortem Hierosolymam perrexisse existimavit; sed opinionem illam plane evertit Priscus, qui hoc tempore vivebat, in excerpt. de Legat. pag. 69. ubi ait: *Constantius una cum Attila Legatis ad Theodosium venerat, & se operam daturum, ut pax longo tempore inter Romanos & Hunnos servaretur, dixerat, modo sibi uxorem locupletem matrimonio copularet. Huic petitioni Imperator* annue-

tamdem crebrius pro concione insectatus est, in eam acerrime semper invectus, ut ejus qui extant sermones significant.

V. Theodosius ad Leonem.

Quid vero inter hæc Theodosius Imperator? Etsi infelix ab Eutychete atque Dioscuro deceptus, & in transversum actus ratam habuit Flaviani damnationem: haud tamen eo impietatis profundi demersus est, ut auctoritatem Romanæ Ecclesiæ contemnendam prorsus existimarit: immo eamdem sedium omnium caput intelligens, non prius Anatolium a Dioscoro in locum Flaviani suffectum recipiendum putavit, quam id ipsius Romanæ sedis Pontificis probaret assensus, deque his litteras darer ad sanctum Leonem, exploraturus ejus voluntatem, & auxilium imploraturus. Non extat illa quidem Theodosii ad Leonem epistola; sed quam ad eum reddidit S. Leo, omnia ista, exacte demonstrat. Est vero Leonis ad Theodosium epistolæ hoc exordium (a):

(a) Leo ep. 33.

VI. Quomodo recipiendus Anatolius.

Omnibus quidem vestræ pietatis epistolis, inter eos solicitudines quas pro fide patimur, spem nobis securitatis maximam præstitistis, Nicænum commendando Concilium: adeo ut ab illo (sicut sæpe jam scribitis) non patiamini sacerdotes Domini deviare, &c. Subdit vero, non recepturum se fore Anatolii communionem, neque electionem probaturum, nisi prius constaret de ejus fide Catholica: Qua in his quæ ad Verbi incarnationis rectam doctrinam pertinent, explorata, probeque cognita tum ex S. Cyrilli de Incarnatione Verbi scriptis voluminibus, tum ex epistola a se scripta ad Flavianum, examinata, cognita, probara, publicaque subscriptione munita, & clero ac populo declarata; tunc fore, ut bono pacis in Apostolicæ sedis communionem recipiatur, & sedere sinatur. Quid insaper præter hæc ab eo impendendum exigat, idem, sanctus Leo in eadem ad Theodosium epistola declarat his verbis:

VII. Quæ Leo Papa Anatolio præscribat.

Quia vero & nos & beati Patres nostri, quorum doctrinam veneramur & sequimur, in unius fidei concordia sumus, sicut provinciarum omnium protestantur Antistites: agat clementiæ vestræ devotissima fides, ut quamprimum ad nos Constantinopolitani Episcopi, qualia debeat, probati & Catholici sacerdotis scripta perveniant, aperte scilicet & delucide protestantia, quod si quis de incarnatione Verbi Dei aliud aliquid credat, aut asserat, quam Catholicorum omnium & mea professio protestatur, hunc a sua communione secernat: ut ei fraternam in Christo charitatem merito possimus impendere. Hæc sanctus Leo ab Anatolio exigit, quibus plane in Dioscorum, Eutychetem, & omnes ejus sectarios connexum esse voluit anathema. At quoniam non unius Anatolii tantummodo exploranda fides erat; sed quod plurima esset lapsorum multitudo, ab eodem Pontifice aperta jam via omnibus lapsis Episcopis ab errore resipiscendi, & ad fidem Catholicam revertendi; visum est eidem sancto Leoni Romano Pontifici Petri agenti personam, cui a Domino jussum est confirmare fratres, Legatos a Latere mittere Constantinopolim, qui lapsos redire volentes ad Ecclesiam, a qua, impie cogente Dioscoro, vel fallente Eutychete, turpiter defecissent, probarent: de qua quidem legatione hæc idem habet in eadem epistola ad Theodosium:

VIII. Quatuor legati a latere missi a S. Leone.

Ut autem salubribus curis velocior, pleniorque, auxiliante Domino, per vestræ clementiæ fidem præstetur effectus; ad pietatem vestram fratres & Coepiscopos meos Abundium & Asterium, sed & Basilium & Senatorem presbyteros, quorum mihi devotio est probata, direxi: per quos, quæ nostra forma sit fidei, manifestatis instructionibus, quas misimus, possitis dignanter agnoscere. Ut si Constantinopolitanus Antistes in eamdem confessionem toto corde consentit: securi (at di-

PAGIUS

annuerat, & Saturnilli filium, viri & opibus, & genere clari & ornati, se illi nuptui daturum promiserat. Saturnillum autem occidit Athenais seu Eudocia, utroque enim nomine vocabatur (neque Imperatori ad exitum perducere, quod promiserat, per Zenonem virum Consularem licuit. Marcellinus autem in Chronicò ad Consulatum Theodosii Aug. XVIII. & Albini anno CDXLIV. gestum, scribit. *Severum Presbyterum & Joannem Diaconum Eudocia Regina apud Æliam urbem ministrantes missus ab Imp. Theodosio Saturninus Comes Domesticorum occidit. Eudocia nescio quo excita dolore, Saturninum protinus obtruncavit: Statimque mariti Imp. nutu regiis spoliata ministris apud Æliam civitatem moritura remansit.* Hæc Marcellinus, licet anno non suo. Idem habent Theophanes ad an. Incarnat. secundum Alex. CDXLII. & Cedrenus pag. 343. Ex laudatis itaque Prisci & Marcellini verbis constat, *Eudociam*, Theodosio marito adhuc vivente, Hierosolymis fuisse, & Saturninum, quem Saturnillum Priscus appellat, necari jussisse. Theophanes citatus eam hoc vel superiori anno a Theodosio Hierosolymam amandatam his verbis tradit: *Hoc anno res proprius accuratius perpendens Theodosius, & se Chrysaphii fraudibus circumventum agnoscens, de impiis in Flavianum perpetratis sceleribus admissis in reliquos Episcopos injuriis summum animi concepit dolorem. In iram itaque prorumpens, primo Chrysaphium in quandam insulam ablegat, tum Eudociam graviter objurgatam, malorum omnium auctricem eam dicens, quæ Pulcheriam aula ejecisset, durius invehitur, & ea insuper, quæ circa Paulinum acciderant, cum probris objicit. Illa desperatis in rebus Hierosolymam se dimitti rogat, &c. Tum demum beatam Pulcheriam multis precibus sollicitatam reducit in aulam: quæ extemplo mandavit Ephesum, qui Sancti Flaviani corpus asportarent, &c.* Idem habent Nicepho-

dignum est) de Ecclesia pace lætemur, neque aliquid residere videatur ambiguum, ut de superfluis forsitan suspicionibus laboremus: Sin vero aliqui a puritate nostra fidei atque Patrum auctoritate dissentiunt, Concilium universale intra Italiam (sicut Synodus, quæ ob hanc causam Romæ convenerat, mecum petit.) clementia vestra concedat: ut in unum convenientibus omnibus his qui aut ignorantia, aut timore prolapsi sunt, correctionis remediis consulatur: nec cuiquam ultra sit liberum, ita Nicænæ fidei facere mentionem, ut ejus fidei inveniatur esse contrarius. Hæc ideirco S. Leo, quod (ut dictum est) sub professionis Nicænæ prætextu, quam probassent Eutychiani in pseudoconcilio Ephesino, hæresis quæ damnanda erat occultaretur: ut inter alios ipse Theodosius sibi de fide Catholica blandiretur, qui eo prætextu Concilium illud abominandum probaret, quod fidei Nicænæ in eo fuisset professio conclamata. Hæc quidem Leo ad Theodosium decimoseptimo Kalendas Augustas.

IX. Romana Ecclesia Orientali subvenire solita.

Vetus ista fuit Romanæ sedis consuetudo, ut collapsæ Orientali Ecclesiæ, qui eam erigerent, Roma legatos mitteret: ita namque factum esse post Constantii obitum, quæ dicta sunt superius ea Gregorio Nazianzeno atque Basilio, satis docent: id ipsum ab eadem præstitum sub Valente, plures ipsius sancti Basilii epistolæ clamant. Id denique modo tentatur more majorum ab ipso Leone Pontifice, qui sequenti die eodem argumento ad Archimandritas (*a*) litteras dedit, quibus declarat se legatos mittere non unius tantum Anatolii restitutionis causa, sed lapsorum omnium, nempe ut per eos probarentur, qui lapsi in errorem vellent recipi in Ecclesiam.

(*a*) *Leo ep.* 34.

Diebus vero tribus interlapsis, ipso decimotertio Kalendas Augustas idem sanctus Leo ad Pulcheriam (*b*) Augustam ea quoque de causa litteras dedit: cui & legatos commendans, laudat magnopere ejus in restituenda Ecclesiæ pace studium, adeo ut ei tribuat totum quod ageretur in Ecclesia Catholica depressa nimium sublevanda; ipso enim epistolæ exordio hæc præfatur: *Gaudeo fidei clementiæ vestræ, quod religiosum studium dignanter impenditis, ut pax Ecclesiastica renovetur, quæ quorumdam dissensionibus videbatur esse turbata. Debetur enim hoc vestræ specialiter gloriæ, ut ablutis omnibus scandalis, quæ contra Catholicam fidem inimicus excogitarat, una eademque sit per totum mundum confessio veritatis.* Hæc sanctus Leo de sancta Pulcheria: cujus consilio donec Theodosius se ipsum & Imperium moderatus est, nihil felicius ipsi potuit accidere & gloriosius: adeo ut licet olim puerulus, magno tamen splendore refulserit: nam summa pace atque concordia omnibus bene dispositis, felicissime illi cuncta cessere, perstitereque, majoreque sunt augumento propagata, quod ejusdem arbitrio, quæ divini Spiritus instinctu in omnibus regebatur, cuncta omnino commiserit.

X. (*b*) *Leo ep.* 35. Pulcheria reconciliatrix pacis Ecclesiæ.

Certe quidem in ipsius Imperii regimine eximio semper refulgens religionis exemplo Theodosius ex institutione Pulcheriæ, & vitæ moribus integerrimis pollens, superiores omnes Christianos Principes videri poterat superasse: cum vero uxoris & eunuchorum consiliis sese ab eadem sancta Pulcheria ablegavit, quasi optimi regiminis ruptis habenis, in præceps actus, deteriora cæteris Principibus perpetravit: cum favens privatis affectibus, summum Catholicæ fidei intulit detrimentum

XI. Theodosii varia conditio.

PAGIUS

IV. *Eudocia an.* CCCCXLVIII. *secundo Hierosolymam profecta.*

phorus lib. 14. cap. 49. & Cedrenus ad annum XLII. Theodosii.

Verum non dubito, quin uterque, saltem quoad annum *Pulcheriæ* in aulam revocatæ, hallucinatus fuerit. Baronius, qui Theophanem non viderat, num. XIV. recte observat. *Pulcheriam* post mortem Theodosii fratris, præcepto conjugis Marciani imperantis, Sancti *Flaviani* reliquias Constantinopolim revocasse, quod colligit ea Epistola Pulcheriæ ad S. Leonem, & ex hujus Epistola ad Pulcheriam Augustam, quæ alias erat XXXIX. nunc LIX. dataque est *Idibus Aprilis Adelphio V. C. Cos.* præteres S. *Flaviani* Reliquiæ Ephesi non erant, ideoque nec inde Constantinopolim translatæ sunt. Cum itaque *Eudocia* die Epiphaniorum anni quadringentesimi quadragesimi octavi e Theodosii gratia exciderit, isque statim *Paulinum* Magistrum officiorum occidi mandarit, ut anno CDXLVI. ostendimus, *Eudocia* non multo post Hierosolymam proficisci jussa, & *Pulcheria* in aulam revocata, non post quartum secessionis ex ea annum, ut ibidem Baronius habet, sed tantum post aliquot menses, quam in offensionem *Theodosii* fratris incurrerat. Nam sanctus *Proclus* Episc. Constantinopolitanus mortuus est anno CDXLVII. die XXIV. mensis Octobris, cui postquam *Flavianus* successit, *Pulcheria* ex aula abire coacta: Hanc sub finem anni Christi insequentis CDXLIX. expulsa ab Imperatore Eudocia, in aulam rediisse, & iterum rerum administrationem suscepisse, demonstrant Epistolæ S. Leonis ad eam directæ, aliæque, quæ inter Epistolas Leoninas leguntur, quæ tamen datæ non sunt ante annum CDXLIX. Eo enim anno *Idibus Junii*, Leo ad Pulcheriam scripsit Epistolam XXVII. alias XIII. in qua ejus zelum adversus Eutychen solicitat: *Quantum*, inquit, *præsidii Dominus Ecclesiæ suæ in vestra clementia præpararit, multis sæpe probavimus documentis. Et quidquid nostris temporibus contra impugnatores Catholicæ veritatis industria Sacerdotalis obtinuit, ad vestram maxime gloriam redundavit.* Quod si *Pulcheria* tunc in Hebdomo, exilii sui loco, gemuisset, S. Leo ejus auxilium contra Eutychen non implorasset, neque hæc contra impugnatores Catholicæ veritatis zelum suum ostendere potuisset. Confirmantur hæc omnia ex Prisco citato, qui affirmat, *Eudociam* Hierosolymis fuisse, quando Zeno Consularis erat

tum, & immenso clade Ecclesiam Orientalem affecit: cujus rei gratia in se ipsum primo e patientis Dei manu diræ ultionis fulmen extorsit. *Ut* plane ad ejus exemplum, illud sit sæpe Davidicum repetendum: *Et nunc Reges intelligite, & erudimini qui judicatis terram: servite Domino in timore*. Et enim non homo lacessitur, sed ipse Deus ultionum, qui aufert spiritum Principum, & qui est terribilis super omnes Reges terræ. Cæterum, quod miserationes Domini super omnia opera ejus, non statim in Theodosium iræ suæ sagittas emisit, in quibus paravit vasa mortis, ne simul cum corpore & anima æternæ salutis dispendium pateretur; sed pœnitentiæ tempus indulsit, illuxitque fulgore gratiæ suæ, ut sanctæ sororis consiliis acquiesceret, & remedia ab illa ministrata perciperet.

XII. Feruntur quidem multa & admiratione digna in expiationem admissi sceleris hoc anno ab ipso Theodosio præstita, quæ Nicephorus ita describit (a). *Deinde vero Theodosius, ubi re secum perpeoso, se Chrysophii astutia deceptum esse comperit: perquam graviter & impietatem in Flavianum perpetratam, & aliis Episcopis nefario illatam contumeliam & condemnationem tulit. Et cum dolori suo mederi non posset, in Chrysaphium legitimum justumque effudit furorem. Itaque illum primum dignitate, mox etiam substantia omni spoliatum, in insulam quamdam relegavit. Cujus judicium quod cælestis quoque calculus comprobaret, in mari navigantem assecutus est*. Hæc ipse, in mare mersum significans. Sed diverso Marcellinus in Chronico, ubi sub hujus anni Consulibus ita habet de Chrysaphio auctore malorum omnium: *Chrysaphius eunuchus, Pulcheriæ Theodosii sororis nutu, sua cum avaritia interemptus est*. Sed quomodo ejus nutu, audi Cedrenum: *Pulcheria autem iojostissimom istum eunuchum Chrysophium Jordani tradidit Joannis filio, quem ille dolo occaverat: atque Jordanes vicem rependit*. Hæc ipse. Ita plane qui inimicitias exercuit cum Flaviano, & in eis tum Theodosium tum Eudociam Augustam implicuit, atque illi nocendi causa hæresiarcham in eum excitavit, & Dioscorum ad omne scelus impulit, meritas pœnas exolvit. Sed pergit Nicephorus dicere de pœnitentia Theodosii Imperatoris:

(a) Niceph. l.14. c.40.

De pœnitentia Theodosii Imp.

De vindicta in Chrysaphium.

XIII. *Postea conjugem quoque Fodociam per acrem objurgationem male admodum accepit: quippe quæ malorum invalescentium causa fuisset: Ad hæc injuriam quoque germanæ suæ Pulcheriæ, quæ ejus causa Imperiali aula ejecta esse factam objecit; atque insuper illam de Paulino suspicionem & contentionis ovem (b): vehementer eam perstringens, in medium protulit. Illa consilii dubia, cum ei magnum esset conjecto metum, ut sibi Hierosolymam petere liceret, petiit: ad quam profectionem se, voto nuncupato, Deo obligaverat, si in matrimonium collocatam filiam vidisset. Imperator confestim eo Septimam eam misit: sororem Pulcheriam septimum jam ibi annum agentem revocavit; quæ magno cum apparatu & comitatu in aulam rediit. Ephesum certis hominibus missis, sacrum Flaviani corpus inde in urbem imperantem transtulit; atque id per mediam civitatem cum observantia & pompa celebri illatum, intra adyta sanctorum discipulorum Christi templi splendide & religiose reposuit*.

Eudocia objurgatur a Theodosio.

(b) Vide de hac ove Niceph. l.14. c.23.

XIV. At nec in his quidem fides vera Nicephori: etenim id peractum esse ab ejus successore Marciano Augusto, ex epistola S. Pulcheriæ (c) ad S. Leonem Papam habetur expressum, ut dubitationi nullus sit penitus locus: Neque Ephesi mortuus est Flavianus, ut inde transferendum peteretur corpus ipsius [illegible]. Sed in eo manifestis erroris redarguendus est Nicepho-

(c) Extat to.1. Conc. ante Conc. Chal.

Nicephor. error.

PAGIUS

erat, id est, transacto anno CDXLVIII. quo is Consulatum gessit.

V. Præterea S. Leo *Idibus Octobris* ejusdem anni Epistolam dedit ad Pulcheriam XLI. alias XXVI. & cum ea misit exemplar Epistolæ alias a se ad eam scriptæ ante Synodum Ephesinam; misit & exemplar Epistolæ ad Theodosium a se datæ, Concilium ejus opera intra Italiam haberi petiit, ipsique Legationem Apostolicam apud Theodosium commisit. Eodem Christi anno *Galla Placidia* Valentiniani Imp. Occidentis mater scripsit ad Pulcheriam eamque rogavit, ut quæ in Concilio Ephesino gesta fuerant, removeri curaret. Eodem tempore scripsit *Placidia* ad Theodosium Imp. & *Licinia Eudoxia*, uxor Valentiniani, & filia Eudociæ Augustæ, ad Pulcheriam literas dedere, eique *Flaviani* causam commendarunt. Denique hoc anno Leo *XIII. Kalendas Aug.* dedit ad Pulcheriam Epistolam LIV. alias XXXV. eique significavit, Legatos se in Orientem missos esse pro Concilii generalis celebratione. Et tamen nullæ neque Placidiæ, neque Liciniæ Eudoxiæ, neque Leonis ad Eudociam Augustam literæ reperiuntur missæ. Quod si hæc summam rerum administrasset, præfatæ literæ, non ad *Pulcheriam* Theodosio tunc invisam, sed ad illam directæ fuissent. Quare *Eudocia* tunc Hierosolymis versabatur, & immerito Nicephorus lib. 14. cap. 47. scribit *Chrysaphium* & *Eudociam* Augustam permovisse Theodosium, ut alteram Ephesi Synodum, cui Dioscorus præesset, celebrari juberet. Hoc enim quoad Eudociam prorsus a veritate alienum, quemadmodum & eam aliquam partem fuisse rerum in favorem Eutychetis, & Dioscori, hoc & annis duobus superioribus gestarum.

Dum S. Flavianus vexabatur, Eudocia Hierosolymis erat.

VI. Profecto Nicephorus se parum de his edoctum fuisse ostendit; loco enim citato postquam de Chrysaphii interitu locutus est, ait: *Postea conjugem quoque Eudociam per acrem objurgationem male admodum accepit; quippe quæ malorum invalescentium causa fuisset. Ad hæc injuriam quoque germanæ suæ Pulcheriæ, quæ ejus opera Imperiali aula ejecta esset, factam adjecit. Atque insu-*

Nicephorus de multis ad Eudociam pertinentibus parum edoctus.

phorus, dum ait septem annos Pulcheriam in Septimo vitam privatam duxisse, cum ejus ibi mansionis vix annos quatuor numerari contingat, cum eo profecta sit non ante, quam post obitum Procli in ejus locum Flavianus est subrogatus Constantinopolitanus Episcopus. Porro sedisse Proclum usque ad annum quadringentesimum quadragesimumsextum, quo famosissimus ille evenit terræmotus, quod omnium testificatione probatur dubitari & in controversiam adduci non potest ☞. Pergit vero Nicephorus: *Postea judæorum synagoga in fabrorum foro in templi formam redacta, pulchritudine simul & amplitudine exornata, insignem Dei Genitrici ædem sacram construxit: ubi minoribus aliis adjectis ædificiis, venerandam & sacram Dei Matris in ipso sanctioris mensæ tumulo zonam reposuit; & ex eo tempore ea Dei Genitricis ædes Sacri tumuli nomen est consecuta.* Hactenus ibi Nicephorus, qui & inferius hæc de Theodosii morte addit (a):

(a) Nicep. l. 14. c. 58.

XV.

Et cum obitus ejus appropinquaret, Ephesum venit, S. Joannem illum virginem & Evangelistam honoraturus: templumque illius ingressus, orationi sese dedidit: in qua etiam, quis ei in Imperio Romano successurus esset, edocere se a Deo petiit. Quod ubi per visionem ei Deus ostendit, Constantinopolim rediit. Nec ita multo post, exercitu ex bello adversus Attilam gesto reverso, urbe egressus est, ut equitatione & venatione se recrearet. Atque inter equitandum equo delapsus, spinæ vertebram luxavit. Quapropter lectica in urbem relatus est. Atque ubi se moriturum esse sensit, cum Pulcheria sorore, secreto ad se evocata, de Marciano Tribunitio locutus est, Deo gratum placitumque esse dicens, ut ille post se Romanam administraret ditionem. Et ille quidem cum hæc dixisset, mortuus est. Hucusque auctor: licet Zonaras diversam tradat de ejus obitu esse aliorum sententiam, quod alii dicant morbo periisse, alii lapsum ab equo: cui sententiæ Cedrenus visus est assentire, sicut aliis de peregrinatione Ephesum facta, & prædictione successoris Imperatoris. Theodorus Lector in Collectaneis agens de obitu Theodosii, novam affert causam his verbis: *Theodosius Junior ad venationem egressus, & in fluvium Album abreptus, sequente nocte mortuus est, & in sepulcro Arcadii patris ipsius sepultus. Et Eudocia Imperatrix Hierosolymam profecta, non est amplius reversa.* Hæc Theodorus.

Causa obitus Theodosii.

XVI.

Quod autem ad rationem temporis spectat, contigit Theodosii obitus quarto Kal. Augusti, anno ejus Imperii ab exitu parentis Arcadii quadragesimotertio per tres menses inchoato, ætatis suæ undequinquagesimo. Qui quidem attemperatam misericordia Dei vindictam expertus est, quod datum illi sit ante obitum, admissum facious intelligere, remedia quærere in auctorem ulcisci, Romano Pontifici obedire, eidemque communicare, ut datæ mutuo litteræ docent. Tanta hæc, haud dubium, precibus sanctæ sororis obtinuit, ne præteritæ optime functæ vitæ bona opera interirent. Sed & misericordiæ quoque divinæ fuit, ut immanis perpetrati sceleris in hac vita potius daret pœnas, quam in futura; cum non judicet Deus bis in id ipsum: nam sic, ex sententia Apostoli (b), electi in hoc mundo corripiuntur a Deo, ut non cum hoc mundo damnentur.

(b) 1. Cor. 11.

XVII. Marcianus Imperator.

Defuncto autem Theodosio Imperatore, voluntate sanctæ Pulcheriæ, ex Senatusconsulto delatum est imperium Marciano. Quod enim nullum exemplum præcesserat, ut Augusta sola habenas mo-

de-

PAGIUS

insuper illam de Paulino suspicionem, & contentionis pomum, vehementer eam perstringens, in medium protulit. Illa consilii dubia, cum in magnum esset conjecta metum, ut sibi Hierosolyma petere liceret, petiit. Imperator confestim Septimum misit & sororem Pulcheriam septimum jam ibi annum agentem revocavit. Quomodo enim annos VII. Pulcheria in Hebdomo seu Septimo commorari potuit, quæ juxta eundem Nicephorum lib. 14. cap. 47. illuc missa fuerat, postquam *Flavianus* Episc. Constantinopolitanus ordinatus est, sub finem nempe anni CDXLVII. & Theodosius currenti anno naturæ debitum solverit? Nec dici potest, errorem in numeros irrepsisse; cum cap. 50. scribat *Eudociam* solam absque Pulcheria *Imperium annis septem administrasse*. Theophanes, & Cedrenus in hac narratione Nicephoro consentiunt, nisi quod annos administrationis Eudociæ non numerarunt. Illos tamen in facto hoc referendo errasse, ex dictis intelligitur. Neque etiam verisimile est, quod ambo scribunt, Imperatorem rerum summam *Eudociæ* reliquisse, postquam hæc pomum sibi ab eo missum Paulino dedit, & Imperator hunc morti tradidit. Quare recte Zonaras in Theodosio Juniore, & Auctor Chronici Alex. ad annum CDXLIV. produnt, *Eudociam* post pomum Paulino missum Hierosolymam profectam esse. Sed perperam Zonaras addit, *unde reversa, post mariti obitum eodem rediit*. Si enim hoc esset, non bis, sed tertium Eudociam Hierosolymam petiisset. Porro Baronius, qui num. XIV. citata Nicephori verba refert, versione depravata usus est, loco enim horum verborum, *contentionis pomum*, seu malum, habet, *contentionis ovem*, quod vox Græca τὸ μῆλον non minus *ovem*, quam *malum* significet. Præterea loco horum verborum, *Imperator confestim in Septimum misit*, aliquem sc. qui Pulcheriam in aulam Imperialem revocaret, versio quam Baronius secutus est, habet; *Imperator confestim in Septimum eam misit*, sc. Eudociam, quod nec in Græco legitur, nec cum veritate consentaneum est.

VII. *Chrysaphius occiditur.*

Theophanes citatus ait, *Theodosium*, Chrysaphium in quandam insulam relegasse, & post Theodosii mortem Pulcheriæ jussu eum occisum esse. Illum etiam post Theodosii obitum peremptum, Marcellinus & Prosper in Chronicis sub hujus anni Coss. scribunt.

VIII.

A num. XV. ad XXXV. Theodosius Imp. hoc

deraretur Imperii, & ipsa Deo (ut dictum est) virginitatem vovisset, jamque ætate grandior esset, utpote quæ ageret annos quinquaginta & unum, nata sub Consulatu Theodori & Eutropii: salubre illud consilium iniit, ut conjugii titulo virum eveheret in Imperium ætate maturum, consilio gravem, continentia probatum, atque militari virtute ubique spectatum: sicque optimo Imperii regimini opportune consuleret, ut tamen devotæ Deo virginitatis integritati esset omnino prospectum: haud immemor, facti hujus dignissimum in divinis Scripturis exemplum haberi litteris commendatum, cum sanctissima Virgo Deipara ita fuit matrimonii legibus juncta conjugi, ut numquam desierit esse virgo. Hoc igitur tam nobile exemplum facere edocuit, quod necessitas exegit temporis, & virtus hominis persuasit. Quisnam autem iste fuerit Marcianus, audiamus Evagrium (a):

(a) Evagr. l. 2. c. 1.

XVIII. Primordia Marciani.

Thrax (inquit) *erat genere, filius viri rem exercentis militaris: qui propterea quod studio paternæ vitæ æmulandæ ducebatur ad Philippopolim recta se contulit, inque ea civitate adscriptus est in militum numerum. Forte fortuna ei illuc proficiscenti, inter vias corpus recens occisum, humique projectum visum est. Cui astans (erat enim cum in aliis vitæ officiis facile præstantissimus, tum propensissimus ad misericordiam) factum admodum miseratus est; & diu ibi propterea commoratus, quod fratri justa solvere cupiebat. Verum ubi quidam ista viderunt, rem deferunt ad magistratus Philippopolis. Illi prehendunt Marcianum, quæstionem de cæde facta in eum exercent: ac cum conjecturis ac signis plus tribueretur, quam aut veritati, aut verbis Marciani cædem pernegantis: cumque Marcianus jam pœnas homicidæ esset persoluturus: ex improviso, divina largiente gratia deprehensus est ille ipse, qui cædem fecisset: quo pro facinore capite mulctato, Marcianus capitis periculo liberatur.*

XIX. Militiæ dans nomen subrogatur Augusto.

Quocirca mirandum in modum ereptus discrimine, ad quandam militum turbam sibi accolentiam venit, cupiens in eorum numerum nomen dare. Illi admirati hominem, & præpotentem fore certis conjecturis augurati, libentissime eum admittunt, inque suum Album referunt; neque ponunt infimo in loco, sicut lex postulabat militaris; sed ad quemdam honoris gradum, quem vir nuper mortuus cui nomen erat Augustus, obtinuerat, Marcianum, qui item Augustus appellabatur, efferunt, inque Album scribunt, sicut nomen quo donantur Imperatores nostri una cum purpura (vocantur enim Augusti) priusquam potiretur Imperio obtinuit. Subdit de prodigio quod in Africa contigit sub Genserico, de quo nos suo loco superius egimus. Vitam vero ipsius a Prisco hujus temporis præclaro rhetore litteris commendatam fuisse, idem Evagrius tradit: non extat illa quidem. At nos ea recensere contenti erimus, quæ ad Ecclesiasticam tractationem spectare videntur: atque illud in primis, quod simulac in Imperium elatus est, nihil antiquius habuit, quam hæreticos recens obortos edita sanctione vexare. Ipsis igitur Kalendis Augustis, biduo, sive triduo ab ejus electione ejusmodi per Palladium Præfectum Prætorio promulgavit edictum (b):

(b) l. ult. C. de apostatis.

XX. Quid Marcianus Imp. adversus Eutychianos.

Eos qui Catholicarum Ecclesiarum clerici, vel Orthodoxæ fidei monachi, relicto veræ Orthodoxæ religionis cultu, Apollinaris, vel Eutychetis hæresim & dogmata abominanda secuti fuerint: omnibus pœnis, quæ superioribus legibus adversus hæreticos constitutæ sunt jubemus teneri, & extra ipsum solum Romani Imperii repelli, sicut de Manichæis præcedentium legum statuta sanxerunt. Dat. Kal. Aug. Valentiniano VII. & Avieno Coss. Rursum vero eodem sui Imperii exordio idem Marcianus ad præcipuum Ecclesiæ visibile caput convertens oculos, ejus nutu cuncta agere statuens animo, ad sanctum Leonem Romanum pontificem has litteras dedit (c):

(c) Ante Conc. Chalced. tom. 2. Concil.

XXI. Marcianus ad Leonem Pont.

Ad hoc maximum Imperium venimus Dei providentia, & electione, Senatus excellentissimi, cunctæque militiæ. Unde pro reverenda & Catholica religione Christianæ fidei, cujus auxiliis virtutem nostra potentia confidimus gubernari, tuam sanctitatem principatum in Episcopatu Divinæ fidei possidentem sacris litteris in principio justum credimus alloquendam; invitantes atque rogantes, ut pro firmitate, statuque nostri Imperii æternam Divinitatem tua sanctitas deprecetur, ut &

tale

PAGIUS

Moritur Theodosius Imp.

hoc anno a vivis excessit, ut inter omnes convenit, non quidem die XXIX. mensis Julii, ut habet Baronius, sed die vicesima octava ejusdem mensis, ut testatur Theodorus Lector in fine lib. 2. ubi ait: *Theodosius Junior filius Arcadii Augusti imperare cœpit mense Januario* (anni sc. CCCCII.) *imperavit una cum patre annos septem, menses tres, mortuus est die XXVIII. mensis Julii, Indict. tertia, & die tricesimo ejusdem mensis, deposita sunt ejus reliquiæ, cum imperasset in universum annos triginta duos, menses duos. Ex quibus imperavit quidem cum patre annos septem, menses tres, solus vero imperavit annos triginta quatuor, menses undecim.* Verum error irrepsit in numeros; nam cum patre imperavit tantum annos sex, menses tres, & aliquot dies; solus imperavit annos quadraginta duos, & fere menses tres. Auctor Chronici Alex. sub hujus anni Coss. ait: *Marcianus in Hebdomo ab exercitu mense Augusto VIII. Kal. Sept. die Jovis imperare jussus est. Imperavit solus; duxit Pulcheriam Augustam Theodosii Imperatoris so-*

tale propositum atque desiderium habeamus, quatenus omni impio errore sublato, per celebrandam Synodum, te auctore, maxima pax circa omnes Episcopos fidei Catholicæ fiat, ab omni scelere pura & intemerata consistens. Actum Constantinopoli, Consulatu Valentiniani perpetui Aug. Hactenus epistola.

XXII. Inter hæc autem legati quos ad Theodosium Augustum ipse Romanus Pontifex Leo direxerat, Constantinopolim pervenerunt; Marcianoque novo Augusto litteras reddidere, quæ ad Theodosium scriptæ fuerant. Quibus Marcianus acceptis susceptisque legatis honorificentissime, perbreves has ad eumdem sanctum Leonem litteras secundo scripsit (*a*), quibus de cogenda œcumenica Synodo tractare cœpit; probe sciens, nonnisi ejusdem primariæ sedis Antistitis auctoritate solere Synodos œcumenicas legitime convocari:

(*a*) Ibid. to. 2. Conc.

Leoni reverendissimo Episcopo Ecclesiæ gloriosissimæ urbis Romæ Marcianus.

XXIII. *Post susceptos legatos litteræ Marciani.*

*De studio & ordinatione * nostra sanctitas tua non dubitet: quoniam veram Christianorum religionem & Apostolicam firmam fidem volumus permanere, & ab omni populo pia mente servari. Denique solicitudinem nostræ potentiæ in recta religione, & propitiatione Salvatoris nostri consistere, non ambigimus. Quapropter reverendissimos viros, quos ad nostram pietatem sanctitas tua direxit, libenter (sicut decebat) & animo grato suscepimus. Superest, ut si placuerit tuæ beatitudini in has partes advenire, & Synodum celebrare, hoc facere religionis affectu dignetur: nostris utique desideriis vestra sanctitas satisfaciet, & sacræ religioni quæ sunt utilia decernet. Si vero hoc onerosum est, ut tu ad has partes advenias: hoc ipsum propriis litteris tua sanctitas manifestet, quatenus & in omnem Orientem, & in ipsam Thraciam & Illyricum nostræ litteræ dirigantur, ut ad quemdam destinatum locum, ubi vobis placuerit, omnes sanctissimi Episcopi debeant convenire; & quæ Christianæ religioni & Catholicæ fidei prosint, sicut sanctitas tua secundum Ecclesiasticas regulas definierit, sua dispositione declarent.* Hæc ad Leonem Papam Marcianus Augustus, egregium in omnibus Catholici Principis specimen edens.

* *oratione.*

XXIV. *Anatolii fides explorata, exules relaxati, & Flaviani corpus translatum.*

His datis litteris, idem Marcianus totus est ut componat Ecclesiam dissipatam, atque perperam facta destruat, & fidem Catholicam proculcatam postliminio sanctæ Ecclesiæ restituat. Atque primum omnium, ex sancti Leonis Papæ litterarum præscripto, per legatos missos Anatolii Constantinopolitani fidem Catholicam explorat; quæ quidem ejus publica professione (ut exigebat sanctus Leo) Catholica, in omnibus consentiens sancti Leonis Papæ scriptis inventa est. Quo etiam tempore idem Imperator Marcianus jussit exulantes ex Conciliabulo Ephesino confessores Episcopos ad propria revocandos, jam in futuro Concilio suas sedes, e quibus ejecti fuerant, recepturos. Sed & illud pergratum Catholicis omnibus munus Dei obtulit, ut sicut jusserat quoscumque exules solvi debere, ita etiam dederit in mandatis, ut sanctissimus Flavianus quantumlibet jam vita functus, ad suam tamen Ecclesiam summa gloria remearet: quamobrem factum est, ut ex loco exilii, ubi sacræ reliquiæ sepultæ jacebant ingloriæ, transferrentur solemni pompa Constantinopolim, perinde ac si ad triumphum de expugnata, sua nece, perfidia, & subjugata impietate inclytus martyr regiam inferretur in urbem. Hæc autem adeo optata atque jucunda voluit sancta Pulcheria Augusta sancto Leoni Romano Pontifici, his datis ad eum litteris, nota fieri (*b*):

(*b*) Tom. 9. Conc. ante Conc. Chalc.

XXV. *Pulcheria ad S. Leonem.*

Leoni reverendissimo Episcopo Ecclesiæ gloriosæ civitatis Romæ, Pulcheria Augusta.

Litteras tuæ beatitudinis cum omni decenti omnem Episcopum veneratione suscepimus, per quas tuam fidem puram & talem cognovimus, qualis debet cum sanctitate sacro præberi templo. Ego vero, similiter ac meus dominus tranquillissimus Imperator meus conjux, in eadem semper mansimus & manemus, omnem pravitatem atque pollutionem & maleficium declinantes. Sanctissimus igitur gloriosæ Constantinopolis Episcopus Anatolius in eadem fide permansit atque religione & tuarum litterarum Apostolicam confessionem complectitur, illo errore sublato, qui ab aliquibus nunc ortus est, sicut ex ejus quoque litteris clarius tua sanctitas agnoscere poterit; & epistolæ similiter Catholicæ fidei, quam ad sanctæ memoriæ Flavianum Episcopum tua beatitudo dire-

PAGIUS *sororem, virginem annos natam quatuor & quinquaginta.* At dies XXV. mensis Augusti hoc anno cum die Jovis non concurrit, & Pulcheria quæ nata erat *Theodoro Consule*, die XIX. Januarii, ut testatur idem Auctor, anno scilicet CCCXCIX. annum tantum ætatis quinquagesimum secundum agebat, quando imperare cœpit. Quare loco *VIII. Kalendas Septembr. legendum IX. Kalendas Septembr.* seu die XXIV. Augusti, quæ hoc anno in feriam quintam incidit.

IX. Theodosius *fuit litterarum non imperitus, sed cum in aliis Mathematicis libris versatus, tum Astronomia non ignarus. Cum autem levi esset ingenio, mollior ad res gerendas fuit. Unde factum, ut castrati apud illum gratiosi multa perpe-*

nit, sine aliqua dilatione subscripsit.

XXVI. *Et propterea tua reverentia, quocumque modo prospexerit, significare dignetur: ut omnes etiam totius Orientis Episcopi, Thraciæ, atque Illyrici (sicut etiam nostro domino pissimo Imperatori meo conjugi placuit) in unam civitatem velociter ab Orientalibus partibus valeant convenire: & illic sancto Concilio & de Catholica confessione, & de his Episcopis qui ante hoc segregati sunt, sicut fides & Christiana pietas exigit, te auctore, decernant. Super hac autem sciat tua sanctitas, quoniam præcepto nostri domini & tranquillissimi Principis mei conjugis, in gloriosam civitatem Constantinopolim sanctæ memoriæ Episcopi Flaviani corpus allatum est; & in basilica Apostolorum in qua consueverunt prædecessores Episcopi sepeliri, competenter est positum. Et omnes* * *similiter Episcopos qui propter eamdem causam, quoniam cum sanctissimo Flaviano ad concordiam fidei Catholicæ convenerant, exilio deportati sunt, reverti debere, robore pragmatici sui præcepit, quatenus per approbationem Synodi, atque sententiam omnium Episcoporum convenientium, Episcopatum & Ecclesias proprias recipere decernantur.* Hactenus ad sanctum Leonem sancta Pulcheria.

* hos.

XXVII. Vides igitur ex his in primis, lector, pristinum morem œcumenici cogendi Concilii, ut id inconsulto & absque auctoritate Romani Pontificis minime fieret, sed ejus arbitrio Imperatores cuncta decernerent: ut ex his tum Marciani Imp. tum Pulcheriæ litteris, quid ab aliis Catholicis Imperatoribus, quorum, non extant litteræ, præstitum sit in hoc ipso munere impertito, valeas intelligere; & per litteras ipsorum Augustorum quæ extant, alias percipere possis quæ desiderantur. Quomodo vero etiam pragmatica sanctione honestare voluit Imperator memoriam sancti martyris Flaviani, suo loco dicemus.

XXVIII. Concil. Constantinop. coram legatis.

Quoniam autem cuncta hæc gesta sint ordine, ut intelligamus, illud in primis sciendum est, Apostolicæ sedis legatos, simulac Constantinopolim pervenerunt, satagentes ex jussione S. Leonis Papæ restituere lapsos Episcopos Ecclesiæ Catholicæ communioni, ex vicinis locis Episcopos Catholicos convocari jussisse, haberique Synodum Constantinopoli, in qua primum omnium Anatolius Constantinopolitanus Episcopus fidei Catholicæ professionem offerret, ac deinde alii, & qui absentes essent, per suos mitterent, ut ab eisdem legatis examinaretur, quæ qualisve cujusque fidei confessio esset. Sed & ex hac item Synodo per legatos Apostolicæ sedis missam esse ad singulos Metropolitanos Orientis epistolam S. Leonis olim datam ad Flavianum, cui omnes scriberent, fidem faciunt quæ habentur post Actionem quartam Concilii Chalcedonensis in causa Photii & Eustathii in Græcis codicibus. Sed describamus hic, quod extat ejusdem Synodi Actorum fragmentum acceptum ex rebus gestis S. Abundii Comensis Episcopi, qui fuit unus ex quatuor legatis a S. Leone missis: sic enim se habet:

XXIX. Episcopi subscribunt Catholicæ fidei.

Anatolius Episcopus Constantinopolitanus Novæ Romæ, accepta epistola S. Leonis Papæ de confirmatione Catholicæ fidei contra vesaniam hæreticorum, congregavit Concilium omnium Episcoporum, Archimandritarum, Presbyterorum, & Diaconorum: & ante conspectum omnium recitata est epistola S. Leonis Papæ, quam beatus Abundius coram omnibus præsentavit. Concordantibus testimoniis Romanorum Patrum ac Græcorum, Anatolius Episcopus Constantinopolitanus huic epistolæ S. Leonis Papæ continenti Catholicæ fidei veritatem, concordantibus etiam testimoniis Patrum ab eadem Apostolica sede directorum, plena devotione consensit & subscripsit, anathema dicens Eutycheti & Nestorio, & ipsorum dogmatum sectatoribus eorum. Id ipsum fecere omnes qui aderant Episcopi, Presbyteri, Archimandritæ, atque Diaconi.

XXX. *Mox S. Abundius, Asterius Episcopus, Basilius, & Senator presbyteri dixerunt: Omnipotenti Deo gratias: quoniam reverendorum Episcoporum Presbyterorum, Archimandritarum, diaconorum, ac totius cleri professiones cognovimus, fidem rectam & a Patribus traditam profiteri, sicut eorumdem subscriptio Gestis præsentibus inserta declarat. Ideo nos quoque quia omnes hoc exigere & expectare comperi-*

PAGIUS

Marcianus Consilium de Synodo generali cogenda init.

X.

perans agerent, ut Antiochus, & post illum Amantius ac denique Chrysaphius, inquit Zonaras; Græci die XIX. Julii ejus memoriam in suis Menæis celebrant. Quoad *Marcianum*, fuit is genere Thrax, & filius viri rem militarem exercentis, inquit Evagrius lib. 2. cap. 1. qui ubi Imperium suscepit, Sancti Leonis hortatu de Concilio generali cogendo cogitavit, interimque Constantinopoli Synodum haberi jussit.

Agit de ista Synodo Constantinopolitana Baronius num. XXVII. & seqq. refertque, quæ de ea habentur in Vita sancti *Abundii*, unius e Legatis Episcopi Comensis in Italia, recitata a Bollando ad diem secundum mensis Aprilis, & indicantur in Act. IV. Concil. Chalced. ubi de causa Photii agitur pag. 545. In eo itaque lecta Epistola S. Leonis ad Flavianum, quam omnes sua subscriptione confirmarunt. Ad alios deinde Metropolitanos missa, qui cum suæ Provinciæ Episcopis eam approbarunt. Anathema dictum Nestorio & Eutychi, & eorum hæresis Constantinopoli proscripta, ut testatur etiam S. Leo in Epistola LXVIII. ad Paschasinum Episcopum Lilybætanum, data *VIII. Kalend. Julii Adelphio V. C. Coss.* anno sc. sequenti, & post Baronii mortem edita a Quesnello. In ea, in-

Synodus Constantinopolitana.

* accusationem.

Dictum Anathema Eutycheti & Nestorio.

*perimus, secundum assertionem * venerabilis viri Eusebii Episcopi Dorilæi, & sententiam sanctæ memoriæ Flaviani Episcopi, vel assensum Papæ Leonis, qui ad insinuandam cunctis fidem Catholicam nos Roma misit: anathema dicimus Eutycheti, vel omnibus qui ejus perfidiam sequuntur, & dicunt in Christo Domino ante incarnationem duas fuisse naturas, post incarnationem unam tantam naturam: cum Catholica fides & ante incarnationem unam tantum Verbi fuisse, & post incarnationem duas, id est, Verbi & perfecti Hominis, fateatur in una persona, inconfusa proprietate sui, manere naturas. Nestorio etiam, qui vesanum (ut legitur) dudum dogma dispersit, dicendo Dominum Jesum Christum ex Maria Virgine hominem tantum, non etiam Deum natum: sed & sectatoribus ejus in hujusmodi perversitate durantibus anathema dicimus. Propter quod convenit, ad confirmationem subscriptionis, sanctam, quæ præsens est, fraternitatem, iisdem, vel omnibus qui eorum doctrinam sequuntur, anathema similiter dicere.* Hæc ibi ex Actis Constantinopolitani Concilii coram legatis habiti.

XXXI. Cæterum haud integra esse noscuntur, cum præter hæc alia etiam in eadem Synodo statuta esse legantur, quæ ibi desiderantur: nimirum ut Episcopis lapsis in Conventu satanico Ephesino, qui communionem Apostolicæ sedis optarent, communicatio suæ tantummodo concederetur Ecclesiæ, Catholica autem communio nondum eisdem impartiretur. Hæc quidem in hac Synodo acta esse, S. Leonis Papæ epistola ad Anatolium, de qua agemus anno sequenti, demonstrat: qua pariter declaratur, a legatis Apostolicæ sedis statutum esse, ne in sacris nominarentur nomina Dioscori Episcopi Alexandrini, Juvenalis Hierosolymitani, & Eustathii Episcopi Berythi, quod impœnitentes essent, antesignani schismaticorum. Quod autem ad litteras ab Episcopis absentibus ad eosdem Apostolicæ sedis legatos scriptas spectat: in iisdem rebus gestis S. Abundii Comensis Episcopi extat epistola Theodoreti Cyri Episcopi, quam dedit ad ipsum Apostolicæ sedis legatum Abundium istis verbis conscripta:

Domino vere amabili atque sanctissimo fratri Abundio, Theodoretus in Domino S.

XXXII. Theodoreti epistola ad Abundium legatum Apost. sedis.

Comperi quod vestra religio veram & Apostolicam fidem pia mente conservet: & gratias egi Deo omnipotenti, quod religio, quæ periclitabatur, renovata est per sanctitatem vestram, & venit in lucem. Et sicut dudum in diluvio factum est, & ad semen generis humani Noe & & filii ejus relicti sunt: ita in præsenti Occidentales Patres sunt reservati, ut ex iis etiam Orientales sacrosanctæ Ecclesiæ veram custodiant religionem, quam vastare jam & devorare penitus sacrilega & nova hæresis tentabat. Et opportune dici potest vox illa Prophetica (u): Nisi Dominus Sabaoth semen nobis reliquisset, similes facti essemus quomodo Sodoma & Gomorrha. Adeo nobis quasi aliquod diluvium & bellum evenit ira Dei ex impia hæresi.

(u) Isa. 2.

XXXIII. Theodoreti fidei confessio.

Nunc vero Salvatoris nostri in corpore humano præsentiam, & unum Filium Dei, & perfectam ejus deitatem, & perfectam humanitatem confitemur: & non in duos Filios unum Dominum nostrum Jesum Christum dividimus, est enim unicus; sed differentiam Dei & Hominis cognoscimus, & scimus, quod alteram ex Patre est, alterum ex semine David & Abraham juxta divinas Scripturas: quodque divina quidem natura sine passione est: corpus autem ante quidem erat in passione, nunc vero & ipsum alienum est a passione: nam post quam surrexit ab omni passione constat esse liberatum. Hæc & litteris sanctissimi ac religiosissimi Archiepiscopi domini nostri Leonis didicimus. Legimus enim quæ ad sanctæ & beatæ mem. Flavianum scripsit: & gratias egimus Domino nostro humanissimo Deo quod advocatum & propugnatorem veritatis invenimus. His & ego litteris consensi: & huic epistolæ meæ exemplum earum copulavi, cui etiam subscripsi: & ex hoc probavi, quod regulas Apostolicas, hoc est, vera dogmata sequor, hodieque in his permaneo, & ideo bellum patior: Item dominus meus Ibas, & dominus meus Aquilinus, contra quos Imperatorum potestatem inventores novæ hæresis armaverunt.

Theodoretus, Ibas, & Aquilinus Episc. subscribunt epist. S. Leonis.

PAGIUS inquit Leo: *Totam Constantinopolitanam Ecclesiam cum Monasteriis omnibus, & multis Episcopis noveris præbuisse consensum, & subscriptionibus suis Nestorium atque Eutychen cum suis anathematizasse dogmatibus.* Porro idem Quesnellus in Differt. I. de Vita & Gestis S. Leonis ad annum CDL. recte observat, hoc Concilium non convocatum esse a Legatis, ut est in Annalibus, sed ab Anatolio Patriarcha Constantinopolitano, quod non tantum verba Actorum S. Abundii a Baronio citata, sed etiam Actio IV. Concil. Chalced. diserte testantur: *Anatolius reverendissimus Episcopus, Constantinopolitanus dixit: Tenuit pridem consuetudo, ut qui in hac magna civitate morantur Sanctissimi Episcopi, cum eos temporis occasio vocat de emergentibus quibusdam Ecclesiasticis causis, conveniant, ut singula definiant, responsaque eos dignentur, qui precantur aliquid. Nihil ergo a me factum est, quod novitate sit affine: nec qui ex*

XXXIV.

Superest, ut vos cum sanctissimis viris auxilium sacrosanctæ Ecclesiæ feratis, auferatisque impia bella quæ impendebant. Probibete itaque sacrilegam sectam, quæ contra pietatem commota est; & pristinam Ecclesiis reddite pacem: ut fructus laborum Apostolicorum accipiatis a Domino, qui eosdem fructus reddíturum se repromisit. Omnes religiosissimos & Deí amantissimos presbyteros, & reverendos diaconos, & fratres per vestram sanctitatem saluto: & nos, & omnes qui nobiscum sunt, salutamus religionem vestram. Hactenus Theodoreti ad Abundium Comensem Episcopum litteræ, quibus (ut dictum est) adjecit exemplar S. Leonis epistolæ de fide Catholica, cui cum ipse Theodoretus, tum Ibas Episcopus Edessæ tum Aquilinus (a) Bibli in Palæstina Antistes subscripsere, quo se vere Catholicos esse, Apostolicæ sedis legatis significarent: Etenim etsi ut hostes Eutychianæ sectæ passi exilium sunt damnati in conventiculo Ephesino; quoniam tamen Ibas & Theodoretus Nestorio aliquando favissent, male audiebant apud nonnullos Orthodoxorum: cujus rei causa sæpe sæpius ipse (ut vidimus) Theodoretus litteris ad diversos datis conquestus est se calumniis jugiter exagitari.

(a) Evagr. li. 2. c. 10.

XXXV. Vincomalus pro Theodoreto agit.

Constat autem, pro Theodoreto stetisse, favisseque ejus causæ Vincomalum Magistrum Officiorum: hic ille, qui una cum aliis clarissimis viris præfuit postea Judex cognitor Concilio Chalcedonensi, quique ob egregias animi virtutes post annos duos, una cum Opilione viro clarissimo ab eodem Marciano Imperatore Consul ordinarius creatus est. Cum igitur Theodoretus accepisset quod sibi ab eodem Vincomalo exhibitum fuisset officium (accepit enim de his ab eo epistolam) ad eumdem litteras reddidit, & quidem hoc ipso tempore, cum, restituta pace, nondum indictum esset Chalcedonense Concilium, sed de futura indictione facienda creber esset vulgatus sermo, quippe quod Orientalis Ecclesiæ pacificus status id exigere videretur. Sed audi ejusdem Theodoreti redditam ad Vincomalum epistolam, qua de rebus sui exactam habet historiam, ex eodem Vaticano codice depromptam (b):

(b) Theod. ep. 141.

Vincomalo Magistro Officiorum,
Theodoretus Episcopus Cyri.

XXXVI. Theodoretus ad Vincomalum.

Valde sum miratus, quod cum omnino ignores tua magnificentia res nostras, & tantum eam quæ contra me gesta est iniquitas cum didicerit, me consolari dignata est, ac omne adhibuit studium & diligentiam, ut ea, quæ contra nos conficta sunt, dissolveret atque dilueret. Sed vestra celsitudini dabit omnino retributiones bonorum magnorum largiter. Qui enim pro modica aqua mercedem se daturum pollicitus est, majores proculdubio dabit retributiones iis qui majora dederint.

XXXVII. Suas deplorat injuste illatas molestias.

Nos enim talia passi sumus non solum ab apertissimis inimicis, sed a propriis (ut veremur) amicis: ab illis quidem, dum oppugnamur; ab his dum prodimur: qualia nullus, vel valde pauci veterum passi sunt. Quis enim tale judicium audivit unquam? Quis cum reum triginta quinque dietarum spatio absentem detinuisset, præcepit Judicibus ut judicium decerneret de absente? Quis ita crudelis & ferox factus est Judex, ut hominem judicet, cujus vocem non audivit: & non judicet solum, sed condemnet? Et hoc valde crudeliter & sæve & inhumane. Cum Dominus (c) præceperit, errantem ex fratribus, & consilium non audientem, post primam, & secundam, & tertiam correctionem tandem illum habere tamquam Ethnicum & Publicanum; rectissimi isti & justissimi Judices, neque ea quæ Ethnicis & Publicanis conceduntur, Fidelibus concesserunt: illos enim & vident, & aliquando alloquuntur, & maximo etiam cum honore, si aliquam habent dignitatis apparentiam: nos vero præceperunt, neque tecto, neque aqua, neque quavis re participare: ita voluerunt imitatores (d) esse Patris nostri, qui in cælis est, qui facit

(c) Luc. 18.

(d) Matt. 5.

PAGIUS

consuetudine consederant, Sanctissimi, qui in civitate erant Episcopi, novam formam protulerunt. Ac ostendit præsentiam Episcoporum Acto quæ facta est.

XI. *Ex Episcopis qui Constantinopoli erant composita.*

Ex quibus Synodi Chalcedonensis verbis colligitur etiam, notare quod in iisdem Annalibus legitur, accitos fuisse ex vicinis Provinciis Episcopos ad Synodum; collecti enim sunt tantum Episcopi, Archimandritæ, Presbyteri, & Diaconi, qui in Urbe Regia erant, ut docent Acta S. Abundii, & innuunt laudata verba Concil. Chalced. In hac Synodo non reconciliati Episcopi, qui desciverant a fide, nec communione Catholicæ Ecclesiæ donati, sed Ecclesiæ suæ communione contenti esse jussi sunt. Nec expuncta ejusdem Synodi decreto nomina Dioscori & Juvenalis, ut scribit Baronius on. XXXI. In Epistola enim LX. alias XL. S. Leonis ad Anatolium Episcopum Constantinopolitanum data *Idibus Aprilis Adelphio V. C. Cos.* anno sc. sequenti, inquit sanctus Pontifex: *De nominibus autem Dioscori, Juvenalis, & Eustathii ad Sacrum Altare non recitandis dilectionem tuam haud decet custodire, quod nostri ibidem constituti faciendum esse dixerint.* Quare, ut recte notat Quesnellus citatus, Leo ad Anatolium scribit non tanquam de re gesta, sed tantum definiendo a Legatis cum Anatolio.

XII. *Theodoretum in Sedem Episcopalem restituit.*

A num. XXXV. ad L. Theodoretum, qui postquam depositus fuit in Pseudo-Synodo Ephesina, ad Sedem Apostolicam appellavit, Legatis de ejus fide testimonium ferentibus, Leo re in Concilio Romano disceptata declaravit, injuste judicatum fuisse, & in Sedem suam restituendum, ut liquet ex Actione I. Concil. Chalced. Sed incertum, an Leo judicialem senten-

cit oriri Solem super malos & bonos & pluit super justos & injustos. Sed hoc quidem omittam: prope est enim Domini tribunal, ubi non quæritur figuræ apparitio, & figmentum, sed rerum veritas.

XXXVIII. *Tuam vero magnitudinem oro, pro nobis gratias Christo dilecto & victorioso Imperatori agas, & religiosissimæ & piissimæ Augustæ, qui pro suo Imperio radices ac fundamentum posuerint pietatem; & eorum majestatem rogare, ut securam pacem & firmam Ecclesiis largiantur, & Synodum congregari patiantur non iterum hominum perturbatorum, & qui cœtum sursum & deorsum agitant, sed veritatis studiosorum, & Apostolicam doctrinam confirmantium, & novam hanc & vanam & mendacem hæresim reprobantium: ut istorum laborum laude dignorum fructus percipiatis a clementissimo Domino.* Hactenus ad Vincomalum Magistrum Officiorum Theodoretus solutus jam exilio litteris (ut vidimus) Imperatoris, sed nondum Ecclesiæ suæ plane redditus, quod futuro fuit Concilio universali reservatum.

XXXIX. De Anatolio & Aspare. Eodem quoque tempore, eodemque pariter argumento idem Theodoretus ad Anatolium Patricium litteras dedit: Erat iste (ut ex Actis Synodi Chalcedonensis apparet) ille Anatolius, qui olim una cum Valentiniano Augusto ante annos decem Consulatum gesserat ordinarium, hoc vero tempore agebat Magistrum militum. Addidit insuper idem Theodoretus & alias ejusdem generis litteras ad Asparem Gothicæ militiæ Præfectum, eumdemque Exconsulem ordinarium, qui cum Areobinda eamdem primariam consecutus fuerat dignitatem, patrem item Consulis Ardaburii. Hos inquam, Theodoretus litteris interpellat, ut Imperatori & Augustæ Pulcheriæ suo nomine gratias agant de solutis exilii vinculis, & reliquis antea condemnatis iniquo judicio sanctis Episcopis liberis abire permissis: simulque admonet, qui de dicenda futura Synodo suggerere debeant Imperatori: ante omnia autem, quam inique fuerit ipse prosecutus, pluribus docet. Egregias has quidem epistolas jungemus superioribus ex codice Græce scripto depromptas, quas hactenus Latinitas tamdiu desideravit; cum, an aliquando simul edendæ sint, ignoremus. Fruere igitur, lector, alieno labore partis tibi divitiis, & vetera monumenta per tot sæcula conservata avide suscipe: sunt hæc enim præambula Concilii Chalcedonensis, de quo sequenti anno dicturi sumus. Ad Anatolium itaque Exconsulem Magistrum militum a Theodoreto scripta hoc anno, eademque occasione epistola sic se habet (a).

(a) Theod. epist. 139.

XL. Theodoretus ad Anatolium.

Nos quidem, quam nacti sumus quietem, hilariter accepimus, & utiles ejus & jucundos percipimus fructus. Noster autem Christo dilectus Imperator suæ pietatis fructus Imperium adeptus, primitias Imperii illi, qui ipsi Imperium largitus est, obtulit, quietem videlicet Ecclesiarum, quæ tempestatibus jactabantur, & fidei quæ opprimebatur victoriam, & Evangelicorum dogmatum. His autem præposuit, ut nostra mala, quæ inique passi sumus, sanaret. Quis enim umquam talem ac tantam audivit iniquitatem? Quis homicida damnatus absens umquam fuit? Quis nuptiarum insidiator aut adulter non præsens condemnatus? Quis murorum effossor vel sepulcrorum, vel incantator, vel sacrilegus, vel quidvis aliud a lege prohibitum & interdictum ausus, ad tribunal currere festinando, fuit impeditus ne id faceret, & damnatus fuit absens Judicis sententia? Sed in illis nihil tale factum est. Leges enim præcipiunt, ut ante Judicem & actor & reus ex adverso stent; & Judex expectet aperta argumenta & judicia: & tunc vel ut innocentem dimittat, vel ut reum sententia condemnet. Nobis vero contrarium evenit. Imperatoris (nempe Theodosii) litteræ interdixerunt nobis ad celebrem illam venire Synodum: & justissimi Judices absentem condemnaverunt, non judicantes, sed potius laudantes ea quæ ad nostram accusationem allata fuerunt scripta: & neque divina lex neque hominum vindicandi cædem meam & damnationem detinere potuit. Sed præcipiebat quidem Præses, veritatem negligens & contemnens, & temporali potestati obsequens: obediebant etiam illi, qui idem nobiscum sentiunt & conveniunt in dogmatibus; & nostra aliquando maxime sunt admirati: tempus tamen illud horum quidem proditionem, illorum vero pusillanimitatem patefecit; nobis autem occasionem fiduciæ largita sunt ea quæ pro veritate passi sumus; & Christus Dominus concessit nobis, (b) non solum ut in ipsum credamus, verum etiam pro ipso pati. Maxima enim gra-

(b) Philip. 1.

PAGIUS tentiam tulerit, vel eum tantum in communionem suam receperit; in Sedem tamen Cyrensem, in quam nullum Synodus Ephesina subfecerat, restitutus non est, neque ab exilio revocatus; nisi postquam *Marcianus* Imperii habenas suscepit: annitentibus *Vincomale* Officiorum Magistro, ad quem Theodoretus scripsit Epistolam CXLI. aut secundum Sirmondum CXL. Aspare Consulari, & Patricio, ad quem dedit Epistolam CXXXIX. secundum Baronium CXL. & *Anatolio Patricio*, ad quem scripsit Epistolam CXXXVIII. secundum Baronium CXXXIX. De accepto illo beneficio Theodoretus tribus his viris in aula potentissimis singulares gratias egit, petiitque agi suo nomine Principibus, & simul de convocatione Synodi ferri preces. Tres has literas Baronius recitat, recteque observat, errorem irrepsisse in inscriptionem Epistolæ ad *Asparem* datæ: hic enim in codicibus vulgatis ejus titulus: *Aspari Consuli &* Pa-

gratia hæc est, pro Domino pati: Sanctus etiam Apostolus (a) *hæc proponit magnis miraculis.*

(a) 1. Cor. 51.

XLI.

His quoque ego gloriando, licet humilis & abjectus sim, & nullam aliam gloriandi causam habeam: vestram magnificentiam oro, ut gratiarum actiones pro nostra humilitate Imperatori Christo dilecto agas, ac piissimæ ac Deo dilectissimæ Augustæ, bonorum magistræ, quod hujusmodi dona retribuit Domino magnorum donorum largitori; & quod sui Imperii basim, sustentaculum, & fundamentum pietatis zelum ambo constituerunt. Rogato præterea dilectum Deo ipsorum caput, ut finem imponant iis quæ recte sancita sunt, & Synodum congregent, non iterum perturbatorum hominum & convenarum plenam, sed ab his omnibus alienam, & eos qui res divinas recte judicant magnificentium, & præ omnibus rebus humanis veritatem æstimantium.

XLII. Quæ sint observanda in Concilio celebrando.

Si vero ipsorum majestas veterem Ecclesiis voluerit restituere serenitatem & tranquillitatem (velle autem certo scio) rogate eorum pietatem, ut rebus, dum fiunt, adsint: at eos qui contraria sentiunt, sua præsentia terreant, ut nullum habent veritas adversarium, sed ipsa per seipsam rerum naturam perquirat, & Apostolicorum dogmatum characterem & veritatem. Hæc autem vehementer peto a vestra magnificentia, non quasi desiderio teneat iterum videndi Cyrum (novit enim celsitudo tua civitatis desolationem, cujus deformitatem quodammodo teximus diversorum ædificiorum magnis sumptibus) sed ut patefiat, quod ea quæ a nobis prædicantur, Apostolicis conveniunt dogmatibus, & quod spuria sunt & fallacia adversariorum inventa. Hoc enim si fiat (ope enim divina fiat) qui mihi reliqui sunt dies, cum hilaritate vivemus, ubicumque Dominus vivere nobis præceperit.

XLIII.

Decet autem vos cum pietate enutritos & educatos, & virtutis divitiarum divites, hunc zelum resumere, & religiosissimum Imperatorem zelo & animi alacritate flagrantem, & Augustam Christo dilectam tuis exhortationibus alacriores reddere, ut laudabili zelo celeberrimum suum Imperium confirment. Hactenus ad Anatolium Patricium Theodoretus, nec quidem frustra: siquidem celebrandæ œcumenicæ Synodo Imperator Marcianus optatam suam exhibuit præsentiam: sed & ex ejusdem Theodoreti consilio, magnopere ab eodem Augusto cautum est, ne rerum perturbatores, discordiarumque dolosi artifices in locum Synodi se inferrent. At quæ idem Theodoretus ad Asparem Exconsulem scripserit, accipe. Sed illud ante præmoneam, quod cum in epistolæ titulo Asparis nomen Consulis & Patricii eidem inditum habeatur; certum est quod ad nomen Consulis pertinet, textum esse mendosum, ut non Consul, sed Exconsul, sive forte Consularis, sit in eo restituendum: etenim longe ante præsentem annum contigit Asparis Consulatus: porro hoc anno camdem datam esse epistolam sub Marciano Imperatore, quæ in ipsa tractantur, facile ducent; quæ sic se habet (b):

(b) Theod. ep. 140.

Theodoretus Aspari Consuli & Patricio.*

* Exconsuli.

XLIV. Theodoretus ad Asparem.

Oportebat hoc etiam aliis tuæ fortitudinis & constantiæ virtutibus addere, ut religiosissimus noster & Christo dilectus Imperator, quem divina gratia pro subditorum beneficio nobis largita est, per tuam magnificentiam sciat iniquitatis quæ contra nos gesta est excessum: & lege justa legem injustam abroget. Si enim nos a divina providentia roborati, eam quæ contra nos sancita est pœnam, bonorum causam & occasionem effecimus, & quietem hilari fronte accepimus & silentium: injusta tamen & iniqua passi sumus, cum nihil deliquerimus eorum quæ calumniatores nostri & veritatis inimici nobis objecerunt. Sed cum ea passi fuerimus mala, quæ decent eos qui maximas res patrare ausi sunt, vel potius his etiam graviora: indicta enim causa damnati sumus & absentes; & litteris Imperatoris cum nobis interdictum esset Ephesum petere, justissimam sacrorum Judicum accepimus sententiam.

XLV.

Sed hæc omnia solvit & sedavit serenissimus Imperator tuæ magnificentiæ studio & diligentia. Ego vero ratus me perperam facere, si silerem, nec gratias agerem: ut has litteras scriberem adductus sum, quibus tuam precor celsitudinem, ut gratias pro nobis victoriosio & Christo dilecto Imperatori agas, & religiosissimæ Augustæ & piissimæ, pro quibus bonum precor Dominum pro virili, ut eorum Imperium securum confirmet, ut subditorum clementer curam gerant, & hostibus metum injiciant, eosque terreant, &

PAGIUS

Patricio; cum tamen Aspar anno CCCCXXXIV. Consulatum gesserit, eaque Epistola post restitutionem Theodoreti in Sedem Episcopalem scripta sit. Quare recte monet Baronius, legendum esse, *Aspari Consulari & Patricio*. Qua ex emendatione, quæ certa est, intelligimus Epistolam LXXXI. Theodoreti scriptam fuisse, non *Nomo Consuli*, ut præfert inscriptio, sed *Nomo Consulari*; cum hic anno CCCCXLV. Consul fuerit, & exilium Theodoreti, de quo in illa mentio, anno tantum CCCCXLVIII. contigerit. Garnerius in Auctario Operum Theodoreti vocem *Consulis* in utraque Epistola retinendam contendit, vultque Epistolam CXXXIX. datam esse non *Aspari*, sed *Avieno* currenti anno Consuli; *cui* inquit, *Aspar subrogatus fuit vel ob Avieni mortem, vel alia de causa, quæ latet.* Verum post-

& laudabilem pacem omnibus largiantur. Ipsos etiam orare tua utatur celsitudo, ut perfectam solutionem & quietem Ecclesiæ tempestati imponant, & Synodum congregari præcipiant, non iterum eorum qui turbas ciere solent, & Synodum perturbare, sed eorum qui divinas res quiete tractare soliti sunt, & consueverunt Apostolica dogmata confirmare, & res falsas discernere, & a veritate alienas: ut suum hinc lucrum tua celsitudo consequatur. Hæc Theodoretus ad Asparem Magistrum militum, qui etsi Gothus, sectaque Arianus esset, odio tamen Eutychetis hæresim persequebatur immenso. Sicut igitur David Goliæ gladio ad conficiendos hostes est usus, ita & Theodoretus adversus Eutychianos Arianum immittit.

XLVI. Dignæ laudes Theodoreti.

Ex omnibus quidem Episcopis Orientalibus neminem nacti sumus, qui vehementius atque constantius adversus ejusmodi recens emergentes hæreticos egerit quam Theodoretus; qui etsi sua damna deflevit, amplius tamen totius Ecclesiæ mala ploravit. Cum itaque ab exilio hoc anno est relaxatus, magis ex restituta edicto Imperatoris fide Catholica; & hæresi ablegata lætatus est, quam sui causa: parvipendere enim se jacturam sedis suæ, superius recitatis litteris contestatus est, ut decet Apostolicum virum, non quærens quæ sua sunt, sed quod esset totius Catholicæ Ecclesiæ emolumentum. Ita namque animo compositus erat, ut suas calamitates apud viros clarissimos deplorando, illos ad Ecclesiam depressam penitus sublevandam, ejusmodi ob oculos positis justis causis, impelleret; cum tamen ea esset intrinsecus humilitatis virtute bene compositus, ut quæcumque pateretur, suis existimaret esse adscribenda peccatis: nam audi, quæso, quam eo argumento brevem hoc eodem tempore epistolam ad Joannem Archimandritam scripsit his verbis (a):

(a) Theod. ep. 138.

XLVII.

Beatus quidem David nonnulla commisit delicta: quæ etiam ut memoriæ mandaret ad utilitatem eorum qui postea futuri essent, is qui omnia sapienter gubernat Deus effecit. Absalon (b) vero parricida; & impurus & impius & pessimus tyrannus, non illorum causa rabiem adversus patrem suum, sed tyrannidem desiderans, injustissimum illud bellum suscepit: & divinus quidem David, dum hæc fierent, quæ ipse patrarat delicta recordabatur. Et ego quoque alia quidem multa deliquisse me novi: dogmaticam vero Apostolorum doctrinam integram servavi. Qui vero divinas & humanas leges conculcarunt, & nos absentes condemnarunt, non illorum quæ nos deliquimus sententiam protulerunt: non enim erant manifesta illis, quæ sunt occulta: sed mendacia & calumnias composuerunt contra nos: vel potius Apostolica dogmata aperte conculcare quærentes, me, qui illa sectabar, condemnarunt.

(b) 2. Reg. 15.

Theodoreti humilitas.

XLVIII.

Sed surrexit Dominus, tamquam dormiens, & arguit & confudit inimicos suos, & dedecus æternum dedit illis, & dogmata adulterina & spuria dissipavit: quæ vero tradidit nobis in sacris Evangeliis, cum majestate & auctoritate prædicari fecit. Hæc dicens, plane alludit ad obitum Theodosii & necem violentam Chrysaphii Catholicæ Ecclesiæ hostis, necnon ad edicta nuper a novo Imperatore publice pro fide Catholica promulgata: sed de se ipso hæc ingenue subdit: *Nobis vero ad perfectam consolationem hæc sufficiunt: neque enim civitatis desiderio tenemur, in qua laborantes totum absumpsimus tempus; sed rectam Evangeliorum veritatem desideramus regnantem & prædominantem videre. Hoc autem nostrum desiderium Dominus adimplevit. Lætamur hac de causa, & gaudemus, & Deum magnorum donorum largitorem laudamus; & tuam pietatem hoc ipsum nobiscum agere precamur: & dum Deum laudates, illum vehementer rogetis, ut eos qui nunc hæc, nunc illa dicunt, & ad tempora instar cameleontum mutantur, qui florum colore vestiuntur, clemens Deus confirmet, ut in petra stabiles, reddat, ac illis largiatur, ut præ omnibus veritatem colant, & tueantur.* Hactenus Theodoretus, vere justi, qui in principio accusator est sui, reddens exemplum, ut qui non gloriam propriam quærat, sed ejus qui misit eum, quod Apostolici viri & veracis prædicatoris evidens signum est. Sed de ipso hactenus.

XLIX. Gaudium Orientalis Ecclesiæ.

At sicut Theodoretus, ita & alii Orthodoxi, qui ex Ephesino nefando Concilio proscriptionem passi fuerunt, & alii Catholici Episcopi qui eidem minime præsentes fuere, cum post tantas offusas tenebras Catholicæ veritatis claram cunctisque perspicuam lucem affulgere conspexerunt, æque immenso repleti sunt gaudio: sed & infelices illi, qui licet, Catholici vere essent, tamen Dioscori minarum terrore perculsi ad horam cessere, tempori inservientes, etiam lætati sunt, quod tempus advenisset, quo libere, quales essent, se possent ostendere, & prævaricationem daretur nova confessione delere: exultarunt vero multo magis, cum ab Apostolicæ sedis legatis opportuna sunt remedia consecuti, nempe

PAGIUS postquam Consulatus ordinarius annuus redditus est a Constantino Magno, mortuis Consulibus, aut e dignitate dejectis, nulli alii sufficiebantur, ideoque ea Epistola *Aspari Consulari*, non *Consuli*, non autem *Avieno* directa.

Ad

pe ut suorum communicatione contenti essent, in futura Synodo communione totius Catholicæ Ecclesiæ fruituri. In tanto gaudio omnium Orthodoxorum, sola hæresis damnata mœret: impii tantum in tenebris conticescunt.

Sic igitur sanctus Leo per legatos a latere missos collapsam penitus Ecclesiam Orientalem fidei veræ, exacta ab Episcopis confessione, restituit. Sed quod reliquum tantum esse videbatur, ut qui id facere detrectassent; suis sedibus privarentur, & spoliati Episcopali dignitate Episcopi Orthodoxi eam reciperent; id quidem œcumenicæ Synodo honoris causa & disciplinæ servatum voluit, & custoditum. Hæc sunt quæ hoc anno sub Marciano Imperatore contigerunt: quæ mox illud magni momenti bonum consecutum est, quod Orientale Imperium, ad multorum annorum spatia assiduis cladibus ab Attila Hunnorum Rege labefactatum, simulac est restituta per Imperatorem vera religio, continuo a barbaris liberatur, abigiturque divinitus flagellum Dei, ubi locus datur Catholicæ veritati: contra vero patuit tunc barbaros prævalere, cum impietas regnat. Sic ergo Attila sponte recedens ab Oriente, copias convertit in Occidentem, ubi imbellem sciret regnare Imperatorem per Ætium Patricium bella gerentem. Quando autem in Galliis victus fuerit, dicemus anno sequenti, quo fieri contigit.

Attila recedit ab Oriente in Occidentem.

LI. Quod autem ad anni hujus res Gallicanas pertinet: cum (ut suo loco dictum est) anno superiori defuncto S. Hilario Episcopo Arelatensi, in locum ejus Ravennius subrogatus esset: Episcopi comprovinciales legationem instituerant ad S. Leonem Romanum Pontificem pro restituendis antiquis juribus ac privilegiis Arelatensis Ecclesiæ, illud in primis postulantes, ut ex more antiquo Viennensis provincia eidem Arelatensi Ecclesiæ subiiceretur, quam (ut dictum est superius) contra Zosimi Papæ decretum, ex præscripto Nicæni canonis Bonifacius & Cælestinus Romani Pontifices, ac demum Leo ipse, proprium habere Metropolitanum, nec subiici Arelatensi voluerunt. Libellum supplicem dictorum Episcoporum asservatum hactenus in Ecclesia Arelatensi ex antiquo scripto codice hic tibi reddimus.

Preces missæ ab universis Episcopis Metropolis Arelatensis ad Leonem Papam.

LII. *Memores, quantum honoris & reverentiæ beatissimæ sedi Apostolicæ, cui vos Dominus noster Jesus Christus pro meritis sanctitatis voluit præsidere, semper debitum fuerit, semperque debeatur: ordinationem, qua sanctus frater, & Coepiscopus noster Ravennius in civitate Arelate post transitum beatæ recordationis, Hilarii Episcopi, concordantibus omnium votis, ad summum Pontificium, Domino favente, provectus est, missis continuo litteris, Apostolatui vestro indicare curavimus, quibus a beatitudine vestra tanta dignatione & charitate fuisse responsum, immensas gratias agimus, etsi tantas, quantas debemus, referre non possumus.*

Libellus supplex Episc. Provinc. Arelat. ad Leonem Papam.

LIII. *Notum licet nobis ante jam fuerit, prædictum sanctum fratrem & Coepiscopum nostrum maxime coronæ vestræ, gratiam morum suorum, mansuetudinem & sanctitatem meruisse: perceptis nunc tamen beatitudinis vestræ litteris, quanta eum charitate complectamini, evidenter agnovimus. Unde præmissis officiis, quæ Apostolatui vestro jure debentur, suggestionem nostram, quæ justitiæ partibus fulcitur, audiendam a corona vestra, minime dubitamus. Quippe cum non aliqua nova institui, sed prisca per vos optamus & antiqua reparari. Nec enim justum est ut honorem ejus, quem (ut probavimus)* im-

PAGIUS XIII. Ad num. L. Priscus in Excerptis de Legat. pag. 3. hæc scribit: *Cum primum Attilæ nunciatum est Marcianum post Theodosii mortem ad Imperium pervenisse, & quæ Honoriæ acciderant, ad eum qui in Occidente rerum potiebatur, misit, qui contenderent, Honoriam nihil se indignum admisisse, quam matrimonium secum contracturam spopondisset. Misit & ad Romanos in Oriente tributorum constitutorum gratia. Sed re infecta, Legati utrinque sunt reversi. Etenim qui Occidentis Imperio præerat, respondit, Honoriam ipsi nubere non posse, quod jam alii nupsisset. Neque Imperium Honoriæ deberi, virorum enim non mulierum Romanum Imperium esse. Qui in Oriente imperabat, se minime ratum habere tributi illationem, quam Theodosius consensisset. Quiescenti munera largiturum, bellum minanti viros & arma objecturum. Nec enim vires & copias sibi deesse. Itaque Attilas in varias distrahebatur sententias, & illi in dubio hærebat animus, quos primum aggrederetur. Tandem melius rem se habituram visum est, ad periculosius bellum sese convertere, & in Occidentem exercitum educere. Illic enim sibi rem fore, non solum cum Italis sed etiam cum Gothis, & Francis: cum his ut Honoriam cum ingentibus divitiis in uxorem acciperet: cum illis, ut Genserici gratiam promeretur.* Erat Honoria Valentiniani Imp. soror, quæ cum ab Eugenio Procuratore suo stuprata concepisset, missa fuerat ad Theodosium, qui eam tenebat inclusam. *Verum Honoria, clandestino Eunucho misso, Attilam invitavit, ut contra fratris potentiam ejus patrociniis uteretur. Prorsus indignum facinus, ut licentiam libidinis malo publico compararet,* inquit Jornandes de reb. Get. cap. 42.

Attila de bello in Occidente gerendo consilium init.

XIV. A num. LI. ad LXI. Sancto Hilario Arelatensi Episcopo anno superiori vita functo, ut diximus anno CCCCXLV. Episcopi Viennensis Provinciæ pro Ravennio ejus successore Epistolam seu libellum ad Sanctum Leonem mittunt, restituique Metropolitano Arelatensi jura suæ Ecclesiæ

Provincia Viennensis in duas dividitur.

impense diligitis, illa res minuat, quæ pietatem vestram alto offendit. Et sane manifestum est Ecclesiæ Arelatensi divinæ gratiæ favorem adesse, cui talem habere contigit sacerdotem, per quem privilegia dignitatis antiquæ, quæ dolebat sibi pro tempore diminuta, gauderet in perpetuum recentioribus Apostolicæ sedis auctoribus reformata.

LIV. *Omnibus etenim regionibus Gallicanis notum est, sed nec sacrosanctæ Ecclesiæ Romanæ habetur incognitum, quod prima intra Gallias Arelatensis civitas missum a beatissimo Petro Apostolo sanctum Trophimum habere meruit sacerdotem, & exinde aliis paulatim regionibus Galliarum bonum fidei & religionis infusum: priusque alia loca ab hoc rivo fidei, quem ad nos Apostolicæ institutionis fluenta miserunt, meruisse manifestum est sacerdotem, quam Viennensis civitas, quæ sibi nunc impudenter ac notabiliter primatum exposcit indebitum. Jure enim ac merito ea urbe semper apicem sanctæ dignitatis obtinuit, quæ in sancto Trophimo primitias nostræ religionis prima suscepit, ac postea intra Gallias hoc quod divino munere fuerat consecuta, studio doctrinæ salutaris effudit. Cujus honoris obtentu Ecclesiam Arelatensem omnes decessores prædecessoresque nostri velut matrem debito semper honore coluerunt, tenentesque traditionem totam ab has sibi civitatis nostræ sede Episcopos postularunt. Ab hujus Ecclesiæ sacerdote tam decessores nostros, quam nos ipsos constat in summum sacerdotium, donante Domino, consecratos. Quam quidem antiquitatem sequentes prædecessores beatitudinis vestræ, hoc quod erga privilegia Arelatensis Ecclesiæ institutio vetusta tradiderat, promulgatis (sicut & scrinia Apostolicæ sedis proculdubia continent) auctoritatibus confirmarunt: credentes plenum esse rationis atque justitiæ, ut sicut per beatissimum Petrum Apostolorum principem sacrosancta Ecclesia Romana teneret supra omnes totius mundi Ecclesias principatum, ita etiam intra Gallias Arelatensis Ecclesia, quæ sanctum Trophimum ab Apostolis missum sacerdotem habere meruisset, ordinandi pontificium vendicaret: His secundum religionem utitur privilegiis Ecclesia memorata.*

LV. Arelat. Civitatis dignitas, & laudes. *Cæterum multa sunt, quibus secundum instituta Principum cunctis intra regiones nostras civitatibus præferatur. Hæc in tantum a gloriosissimæ memoriæ Constantino peculiariter honorata est, ut ab ejus vocabulo præter proprium nomen, quo Arelas vocitatur Constantina nomen acceperit. Hanc clementissimæ recordationis Valentinianus & Honorius fidelissimi Principes specialibus privilegiis, & ut verbo ipsorum utamur, matrimonium Galliarum appellando decorarunt. In hac urbe quicumque intra Gallias ex tempore prædictorum ostentare voluit insignia dignitatis, Consulatum suscepit & dedit. Hanc sublimissima præfectura, hanc reliquæ potestates, velut communem omnibus patriam, semper inhabitant. Ad hanc ex omnibus civitatibus multarum utilitatum causa concurritur: & plane ita sibi erga privilegia memoratæ vel Ecclesiæ vel civitatis, divina (ut credimus) dispensatione, omnia consenserunt, ut semper sicut Ecclesia Arelatensis intra Gallias primatum in sacerdotio, antiquitatis merita, ita etiam civitas ipsa principatum in sæculo, opportunitatis gratia possederit. Unde factum est, ut non solum provinciæ Viennensis ordinationem, sed etiam trium provinciarum, contemplatione sancti Tro-*

PAGIUS clesiæ postulant. Sanctus *Leo* hanc litem ita composuit, ut Viennensi Metropoli quatuor Episcopatus attribueret, Valentinum, Tarentasiensem, Genevensem, & Gratianopolitanum: reliquos subjecerit Arelatensi Metropolitæ. Libellum illum, literasque Sancti Leonis Baronius recitat; Sirmondus tamen in Tomo I. Concil. Galliæ diverso a germanis monumentis charactere libellum excudi curavit, quod eum suppostitium existimaret, qua & in sententia fuit Launojus in Dissert. *de duobus Dionysiis*, & quidam alii. Verum immerito huic libello suppositionis nota inuritur, quemadmodum jam a pluribus Viris doctis ostensum est, & quidem adeo solide, ut nullum hac de re dubium superesse possit.

XV. *Floret Nilus.* Floruit Sanctus *Nilus* Ascetes, Theodosio & Marciano imperantibus, Sancti Joannis Chrysostomi discipulus, cujus Epistolas Leo Allatius, & Opuscula Josephus Maria Suarez Episcopus Vasionensis publicarunt. Ipse Nilus in Epistola CCLXV. lib. 2. & in Epistola CCLIX. lib. 3. utraque *ad Arcadium Imp.* scripta, ætatem suam firmissime asseverat, cum *Arcadium* reprehendit, quod Sanctum Joannem Chrysostomum in exilium amandarit, anno sc. CDIV. Allatius in Diatriba de *Nilis & eorum Scriptis*, arbitratur, *Nilum* usque ad annum Christi quingentesimum, qui decimus erat Anastasii Imp. pervenisse; quod in Epistola ad *Zosimum Tribunum*, quæ libri primi quinquagesima septima est, Nilus postquam dixit, Judæos ob Christum morti addictum *perpetuo excidio* traditos esse, subjungat: *En itaque quingentesimus annus, & nusquam divinum subsidium, non auxilium, non consolatio*. Inde enim infert Allatius, tum cum hæc scriberet Nilus annos centum viginti tres numerasse; quia annos triginta natus videtur fuisse, quando Arcadii labes & maculas ingenuitate libera increpavit. At quemadmodum anno CCCLXII. observavi *Hilarium Diaconum*, cum sexto mundi millenario se scribere asserit de sexto millenario inchoato intelligendum esse: ita & *Nilus* de quingentesimo Christi anno tantum incepto, seu de quinto sæculo, numero rotundo loquitur. Quare ubi in Græcorum Menologio ad diem XII. Novembris quo Sanctus *Nilus* colitur, habetur hunc flo-

phimi (sicut & sanctorum prædecessorum vestrorum patefacta sibi testatur auctoritas) Arelatensis Ecclesiæ sacerdos ad solicitudinem semper suam curamque revocarit. Cui id etiam honoris dignitatisque collatum est, ut non tantum has provincias potestate propria gubernaret, verum etiam omnes Gallias, sibi Apostolicæ sedis vice mandata, sub omni Ecclesiastica regula contineret.

LVI.

His itaque omnibus intimatis, & in notitiam beatitudinis vestræ fideli assertione perlatis, quæsumus, & obsecramus coronam sanctimoniæ vestræ per nomen Domini nostri Jesu Christi, qui in vobis justitiam, potentiam, tranquillitatem, & bona totius sanctitatis ac perfectionis elegit, & per beatissimum Apostolum Petrum, quem vita & conversatione vestra nobis divino munere redditum credimus, ut quidquid Arelatensis Ecclesia (sicut superius indicavimus) vel ab antiquitate suscepit, vel postea auctoritate sedis Apostolicæ vendicavit, id omne ad suum pontificium revocare, ejusdem Ecclesiæ sacerdotem beatitudinis vestræ auctoritas in perpetuum mansura præcipiat. Ipsi autem, vel officiorum causa, vel hujus legationis obtentu sanctimoniæ vestræ nos præsentassemus aspectibus, nisi alios infirmitas, alios anni præsentis penuria ab hac votorum nostrorum cupiditate revocasset: sed confidimus in Domino Jesu Christo, qui precibus, & desideriis nostris effectum promptissimæ pietatis vestræ præstitit; quod qui nunc legationis officio fraudamur, gratiarum postea referendarum per nosmetipsos actione fungemur. Hactenus Episcoporum preces sine die & Consule: verum hoc anno datas esse, sequens epistola S. Leonis ad eos reddita docet, ex qua pariter redditur manifestum Ecclesiam etiam Viennensem misisse Romam eadem ex causa ad S. Leonem Papam legationem. Juribus autem utriusque partis diligenter examinatis, perstitit S. Leo in sententia, ut Arelatensis Ecclesia nihil sibi sumeret eorum, quæ essent Viennensis Ecclesiæ. Epistola vero ipsius ex eodem exscripta codice sic se habet:

LVII.

Dilectissimis fratribus Constantino Armatario, Audentio, Severiano, Valeriano, Urso, Stephano, Nectario, Constantio, Maximo, Asclepio, Theodoro, Justo, Ingenuo, Augustali, Superventori, Unantio, Fontejo, Palladio, Leo.

S. Leonis epistola ad Episc. Arelat. Provin.

*Lectis dilectionis vestræ litteris, quas ad nos filii nostri Petronius presbyter, & Regulus diaconus detulerunt, quam benevolum fratri & Coepiscopo nostro Ravennio impendatis affectum, evidenter agnovimus: siquidem postulatis, ut ei quod decessor ipsius merito nimiæ præsumptionis amiserat, reformetur. Sed petitionem fraternitatis vestræ Viennensis Episcopus missis litteris & legatis sua suggestione prævenerat, conquerens Arelatensem Episcopum ordinationem sibi Vasensis * Antistitis usurpasse. Cum itaque nobis ita & paternarum reverentia sanctionum, & omnium vestrum servanda sit gratia, ut in Ecclesiarum privilegiis nihil convelli, nihil patiamur excidi: consequens fuit, ut ad conservandam intra Viennensem & Arelatensem provincias pacem adhiberetur justitiæ moderatio, quæ nec antiquitatis usum, nec desideria vestra negligeret.*

* Volatensis.

LVIII.

Consideratis enim allegationibus utriusque partis præsentium clericorum, ita semper intra provinciam vestram, & Viennensem & Arelatensem civitates claras fuisse reperimus, ut quarumdam causarum alterna ratione, nunc illa in Ecclesiasticis privilegiis, nunc ista præcelleret, cum tamen eisdem commune jus quondam fuisse a gentibus proderetur. Unde Viennensem civitatem, quantum ad Ecclesiasticam justitiam pertinet, inhonoratam penitus esse non patimur, præsertim cum de receptione privilegii auctoritate jam nostræ dispositionis utatur. Quam potestatem Hilario Episcopo ablatam, Viennensi Episcopo credimus deputandam: qui ne repente semetipso factus videatur inferior, vicinis sibi quatuor oppidis præsidebit, id est, Valentiæ, & Tharantasiæ, & Genevæ, & Gratianopoli, ut cum eis ipsa Vienna sit conjuncta, ad cujus Episcopum omnium prædictarum Ecclesiarum solicitudo pertineat: reliquæ vero civitates ejusdem provinciæ sub Arelatensis Antistitis aucto-

PAGIUS

fuisse *Mauricio imperante*, legendum, *Marciano imperante*, ut jam ob aliis annotatum: qui enim Chrysostomi tempore vixit, *Mauricio Imp.* coævus esse non potuit. Melius itaque Martyrologium Romanum habet. *Nilum* sub *Theodosio juniore* claruisse, quod diserte testatur Nicephorus lib. 14. cap. 54.

XVI.

Westmonasteriensis gesta hoc anno in Magna Britannia his verbis narrat: *Anno gratiæ CDL. emergentes ex more Scoti cum Pictis ex partibus Aquilonis, exercitum nimis grandem conseserunt; atque Aquilonares Insulæ partes ceperunt depopulari. Quod cum Vortigerno fuisset nunciatum, collegit milites, atque trans Humbrum obviam pervexit. Nec multum oportuit cives pugnare: nam Saxones, qui aderant, tam viriliter præliabantur, ut hostes qui prius vincere solebant, sine mora in fugam propellerent. Vortigernus ergo per eos victoria potitus, donaria sua ipsis ampliavit, atque Duci eorum Hengisto dedit agros plurimos in Lindesoja, quibus se se suosque sustentaret commilitones.* Pergit Westmonasteriensis: *At Hengistus cum esset vir astutus, comperta Regis amicitia, ipsum in hunc sermonem adivit. Domine mi Rex, undique inquietant te inimici tui: si placet ergo mittamus in patriam, ut invitemus ex ea milites, ut numerus noster augeatur. Rex igitur ejus consilio ac petitioni acqui-*

Anglo Saxones de Britannia sibi subjicienda consilium ineunt.

ctoritate, & ordinatione consistunt: quem pro modestiæ suæ temperantia ita futurum credimus studiosum charitatis, & pacis, ut nequaquam sibi credat ablatum, quod fratri videat esse concessum. Data III. Non. Maii, Valentiniano Aug. VII. & Abieno V. C. Coss. In fine hujus epistolæ hæc, quæ sequuntur verba habentur: *Hoc præceptum domini Leonis confirmatum est a sede Apostolica, præsidente Symmacho Papa, Probo V. C. Cons.* Habes lector, de antiqua quæstione S. Leonis Papæ sententiam ex recitata epistola nondum cusa, percepta ex codice Arelatensi, quem eo fideliorem existima, dum quæ contra ipsam esse probarentur Ecclesiam Arelatensem, æque integra asservata custodit: ubi & extat eadem die & anno data ad Ravennium ab eodem Pontifice ejusmodi epistola:

LIX.

Dilectissimo fratri Ravennio, Leo,

Dum filios nostros Petronium presbyterum, & Regulum diaconum in Urbe tenuimus: quoniam & de nostra hoc gratia merebantur, & fidei, quæ nunc quorumdam errore vexata est, ratio postulabat. Voluimus enim eos interesse tractatui, & universa cognoscere, quæ per te cupimus ad omnium fratrum, & consacerdotum nostrorum notitiam pervenire: carissime hoc dilectioni tuæ specialiter delegantes, ut sollicitudine vigilantiæ tuæ epistola nostra, quam ad Orientem pro fidei defensione direximus, vel sanctæ memoriæ Cyrilli, quæ nostris sensibus tota concordat, universis fratribus innotescat, ut certiores effecti contra eos, qui incarnationem Domini pravis persuasionibus æstimant temerandam, spirituali se virtute præmuniant. Habes probabilem facultatem, qua cunctis Ecclesiis, & Domino nostro Episcopatus tui possis commendare primordia, si hæc ita ut credimus atque mandavimus, impleveris, frater carissime. Quæ autem committenda litteris non fuerunt, cum prædictorum filiorum nostrorum insinuatione didiceris, carissime, Domini fretus auxilio efficaciter (ut diximus) aut laudabiliter exequemur. Deus te incolumem custodiat, frater carissime. Data III. Non. Maii gloriosissimo Val. Aug. VII. & Abieno V. C. Coss.

LX.

Ex hac epistola intelligis sanctum Leonem Papam misisse ad Gallicanos Episcopos insignem, atque famosam illam epistolam de fide Catholica ad Flavianum scriptam; ut non Orientalibus tantum, sed & Occidentalibus innotescerent, quæ de Verbi incarnatione teneret hactenus, atque tenuisset semper Ecclesia Catholica. Qua accepta ad Flavianum epistola, Episcopi Galliarum eadem probe cognita, & in omnibus fidei Catholicæ quam hactenus custodissent, consentire probata, rescripserunt ad eumdem S. Leonem epistolam illam, quæ sine die & Consule data cum habeatur, eam sub dictis anni hujus Consulibus esse collocandam intelligis, cujus est exordium: *Perlata ad nos epistola beatitudinis vestræ, &c.* Habetur in recentiori editione Romana epistolarum Sancti Leonis post ejus epistolam quinquagesimam tertiam, non tamen suo loco collocata. Sic igitur pluribus habes epistolis auctum numerum epistolarum S. Leonis Magni, cujus tanti Patris vel una reperta sententia scriptis mandata magnarum loco divitiarum fuerat æstimanda, atque litteris aureis exaranda ☞.

LXI. Ingens fames Italiam vexat.

Hoc eodem anno ingens fames vexavit Italiam; adeo ut inedia pereuntes, filios ad cibum emendum vendiderint. Est de his locuples testis Valentiniani sanctio anno sequenti mense Januario data, qua præcipit, ut parentibus liceret redimere filios: meminit autem hujus penuriæ istis verbis (a): *Notum est proxime obscœnissimam famem per totam Italiam desævisse, coactos homines & filios parentes vendere, ut discrimen instantis mortis effugerent. Tantum unicuique miseranda macies & lethalis pereuntium pallor extorsit, ut totius, quem natura concessit, amoris obliti, alienare suos, pietatis genus putarent. Nihil est enim, ad quod non desperatio salutis impellat: nihil turpe, nihil vetitum credit esuries: sola cura est, ut qualicumque sorte vivatur.* Hæc Imperator. Sed & peste laborasse Italiam, Gelasius (b) Papa restatur. Atque hactenus de rebus gestis præsentis anni.

(a) *Valent. Novel. tit. 11. apud C. Theod.*

(b) *Gelas. in Andr.*

PAGIUS

acquiescente, præcepit Hengisto in Germaniam mittere, ut milites ex ea invitati festinum timidissimi suæ conferrent auxilium. Paulo post; Missa in Germaniam Legatione nuncii revertentes decem & octo naves electis militibus oneratas detulerunt. Adduxerunt etiam filiam Hengisti vocabulo Rovven; cujus pulchritudine Vortigernus illectus postulavit eam a patre suo. Hengistus vero comperta animi Regis levitate concessit ei filiam suam. Hujus conjugii occasione & Britannorum res eversæ, & idololatria in Insulam introducta.

XVII. *Sebastianus Comes occiditur.*

Sebastianus Comes, ut anno CDXL. num. IV. ostendimus, Genserici Vandalorum Regis jussu occiditur. *Valentinianus* Imp. Romam proficiscitur, ubi Synodus Romana celebratur, & *Placidia* Aug. moritur, ut anno superiori num. XX. dicitur.

I.

QUadringentesimus quinquagesimusprimus Christi annus lætis auspiciis Consulatus religiosissimi Imperatoris Marciani cum collega Adelphio aperitur, memorabilis Magni Concilii Chalcedonensis pacifica celebratione: de quo nos acturi, quæ ante ipsum præcessere, res gestas diligenti narratione in medium adducemus. Ac primum de legatis Apostolicæ sedis Abundio atque collegis dicendum. Hos quidem de rebus gestis ad S. Leonem Papam relationem misisse una cum Anatolii Constantinopolitani Episcopi epistola fidei professionem continente, ex ejusdem S. Leonis litteris constat: Quam cum ipse S. Pontifex accepisset, atque eam in omnibus intellexisset esse Catholicam, in omnibus assentientem iis quæ in epistola ad Flavianum conscripta erant: gratulatorias atque pacificas eidem Anatolio litteras reddidit hoc anno Idibus Aprilis, quarum hujusmodi est exordium (a):

Anatolius professionem fidei mittit ad S. Leonem Papam.

(a) *Leo ep. 40.*

II. De litteris ad Anatolium redditis.

Gaudemus in Domino, & in dono gratiæ ipsius gloriamur, quia (sicut dilectionis tuæ litteris & fratrum nostrorum, quos Constantinopolim miseramus, relatione cognovimus) sequacem te Evangelicæ eruditionis ostendis: ut per sacerdotis probabilem fidem merito præsumamus, quod tota Ecclesia eidem credita nec rugam cujusquam sit erroris habitura, nec maculam. Hæc exordiens habet. Quod vero lapsis in hæresim Episcopis, vel hæreticorum communione fœdatis, ad Ecclesiam Catholicam reverti cupientibus nonnisi propriæ Ecclesiæ communicatio concessa esset; quid præterea iisdem indulgeat S. Leo, ita subdens in eadem epistola ista declarat: *De fratribus vero, quos & epistolis tuis, & legatorum nostrorum relatione communionis nostræ cupidos esse cognovimus, eo quod doleant se contra pœnitentiam, contraque terrores non tenuisse constantiam, sed alieno sceleri præbuisse consensum, cum ita eos formido turbasset, ut in damnationem Catholici atque innocentis Antistitis, & in receptionem detestabilis pravitatis trepido famularentur obsequio; illud quidem, quod præsentibus & agentibus nostris constitutum est, approbamus, ut suarum interim Ecclesiarum essent communione contenti.* Hæc jam per legatos Constantinopoli decreta erant: sed quid his amplius ipse Leo putaverit esse indulgendum, ex verbis ipsius accipe:

III.

Sed cum legatis nostris, quos misimus, participata tecum sollicitudine volumus disponatur; quatenus hi qui plenis satisfactio-

---

PAGIUS SÆC. V. Anno Eræ Hispan. CCCC-LXXXIX. A.C. 451.

ANNO PERIODI GRECO-ROMANÆ 5944.

☉ 11. G. ☽ 15. P. 8. April. Indict. 4.

JESU CHRISTI 451.

LEONIS PAPÆ 12.

VALENTINIANI III. 27.

MARCIANI 2.

I. *Tricennalia Valentiniani.*

[1] COSS. *Marcianus Aug. & Fl. Adelphius*, ut vocatur a Prospero in Chronico, qui in Occidente creatus est, ut liquet ex literis Sancti Leonis hoc anno datis, quæ omnes solius ejus nomine consignantur. *Marciani* Consulatus juxta priorem Consulatuum Cæsareorum regulam, Imperii Cæsarei Valentiniani *Tricennalia* in hunc annum incidunt.

II. *S. Leo Legatos Constantinopolim ad reconciliandos lapsos Episcopos mittit.*

A num. I. ad XXXIV. Sanctus Leo quod antea per literas *Marciano* pollicitus erat, Legatos *Lucentium* Asculanum Episcopum, & *Basilium* Presbyterum Constantinopolim misit: ut eorum, qui Ephesi lapsi erant confessionem reciperent, & ad communionem summi Pontificis admitterent. Alia illis negotia commisit, deditque literas ad Marcianum binas, ad Pulcheriam, ad Anatolium Constantinopolitanum Episc. & Julianum Episc. Coensem. Duæ Leonis Epist. ad Marcianum, quæ alias erant ordine XLII. & XLIII. nunc sunt LXII. & LXIII. Epistola ad *Pulcheriam*, quæ alias XLV. nunc LXIV. Epistola ad *Anatolium*, quæ alias XLVI. nunc LXV. Epi-

---

NOTÆ [1] C*Oss. Marcianus Aug. & Fl. Adelphius*, Vetus inscriptio apud Aringhium tom. II. pag. 419. & apud Reinesium pag. 977.

D E P O S. V I I I. K A L. O C T O B R.
A D E L F O. V. C. C O N S V L E

Fasti Idatii: *Adelphio & Marciano*. Laterculum epistolarum S. Leonis Papæ, quæ his Coss. datæ sunt, vide apud Relandum. Item de *Adelphio* consule adi Fontaninum de Antiquitatibus Hortæ lib. II. cap. I. Actiones I. II. III. IV. V. VI. VIII. XI. & XIV. Concilii Calchedonensis apud Labbeum Concil. tom. IV. pag. 78. & 136. A. D. 452. *mense Octobris consulatu Marciani Augusti, & ejus qui fuerit Declaratus Consul.* Mirum mense Octobri nondum in Oriente pervulgatum fuisse consulis Occidentalis nomen. Victor: *Consolatu Marciani Aug.* Marcellinus: *Marciano Aug. & Adelfio.* Prosper editus: *Marciano Augusto, & Flavio Adelfio.* Prosper Vaticanus MS. *Marciano Aug. & Adelfio.* Apud nonnullos Fastorum recentes scriptores hi consules leguntur: *Fl. Marcianus, & Clodius Adelfius.*

De non recitandis nominibus Impoenitentium.

ctionibus male gesta condemnant, & accusare se magis eligunt, quam tueri paces & communionis nostræ unitate lætentur, ita ut digno prius anathemate quæ contra fidem Catholicam sunt recepta damnentur. Hæc S. Leo, quibus de primis impietatis auctoribus ista subjungit: *De nominibus autem Dioscori, Juvenalis, & Eustathii ad sacrum altare non recitandis, dilectionem tuam hoc decet custodire, quod nostri ibidem constituti faciendum esse dixerint, quodque honorandæ S. Flaviani memoriæ non repugnet, & a gratia tua Christianæ plebis animos non avertat. Nam iniquum nimis est atque incongruum, eos qui innocentes & Catholicos sua persecutione vexarunt, sanctorum nominibus sine discretione misceri: cum damnatam impietatem non deserentes ipsi se sua pravitate condemnent: quos convenit aut percelli pro perfidia, aut laborare pro venia.* Hæc ipse. Commendat demum eidem clericos Flaviani, & quos vult ab ipso suscipi: sed & Ecclesiam Eusebii Dorilæi Romæ hoc tempore agentis ut curet, admonet. Reddidit has ad Anatolium litteras sanctus Leo (ut diximus) hoc anno, Idibus Aprilis.

IV.

Eadem quoque die idem sanctissimus Pontifex ad Marcianum Imperatorem litteras (a) dedit, quibus immensas illi de suscepto Catholicæ fidei patrocinio gratias agit: aliam insuper addidit ad Pulcheriam (b) Augustam; cujus studium cum adversus Nestorium, tum adversus Eutychetem plurimum commendans, gratias pariter agit immortales de honorifice ab ea susceptis Apostolicæ sedis legatis, deque restitutis damnatis Episcopis, & sacris reliquiis sancti martyris Flaviani cum honore Constantinopolim translatis, & aliis ab ea sanctissime gestis: commendat insuper eidem Eusebii Dorilæi Ecclesiam. Hic quidem Romam ad ipsum Leonem Pontificem, ut ab eo in sedem suam restitueretur, venit: qui fidei Catholicæ professione eidem oblata ab ipso Summo Pontifice susceptus est, De hac enim ipsius professione ipsemet Eusebius meminit in sacrosancto Concilio Chalcedonensi verbis istis (c): *Hanc regulam sanctissimo Papæ in urbe Roma relegi, præsentibus clericis Constantinopolitanis; eamque suscepit, &c.* Erant isti qui Romæ aderant, ab Anatolio cum ejus fidei professione missi, quorum ipse Leo meminit in epistola ad Julianum (d).

(a) Leo ep. 38.

(b) Leo ep. 39.

Ad Marcianum & Pulcheriam S. Leo scribit.

(c) Conc. Chalced. Act. 16.

(d) Leo ep. 41.

V.

Agi cœptum de cogendo Concilio.

Post hæc agi cœptum de Synodo universali cogenda: quod quidem magna industria summaque diligentia a Leone Romano Pontifice Marcianus Imperator expetiit; sed ipse Pontifex ob ingruentes Hunnorum exercitus Gallias devastantes, & jam Italiam cogitantes, ad opportunius tempus existimabat differendum esse universale Concilium: verum quod Marciano in optatis esse videret quamprimum ab his dissensionibus causa Eutycheris obortis pacatum reddere Romanum Imperium, alios decrevit mittendos Constantinopolim legatos, qui Synodo interessent: cujus rei causa has primum ad ipsum Marcianum Augustum litteras dedit, quibus in primis admonet consultum esse debere Ecclesiasticæ antiquitati, nec pateretur Filii Dei incarnationis sacramentum ab Apostolis Ecclesiæ traditum, quasi recens dogma, in controversiam adducendum. Sed audi ipsam Leonis Papæ ad Imperatorem brevem epistolam (e):

(e) Leo ep. 42.

VI.

Leo ad Marcianum Aug. de Synodo cogenda.

Quamvis per Constantinopolitanos clericos ad pietatem vestram antea scripserim: sumptis tamen clementiæ vestræ litteris per virum illustrem præfectum Urbis filium meum Tatianum, magnam materiam gratulationis accepi, quia studiosissimos vos Ecclesiasticæ pacis agnovi. Cui sancto desiderio digna æquitate confertur, ut quem statum esse cupitis religionis, eumdem habeatis & regni. Nam inter Principes Christianos Spiritu Dei confirmante concordiam, gemina per totum mundum fiducia roboratur: quia profectus charitatis & fidei utrorumque armorum potentiam insuperabilem facit, ut propitiato per unam confessionem Deo, simul & haretica falsitas, & barbara destruatur hostilitas, gloriosissime Imperator.

VII.

Fides non revocanda in disputationem.

Aucta igitur per Imperialem amicitiam spe cælestis auxilii, confidentius pietatem vestram pro sacramento salutis humanæ incitare præsumo, ne cujusquam procaci impudentique versutia, quasi de incerto quid sequendum sit, sinatis inquiri: ut cum ab Evangelica Apostolicaque doctrina nec uno quidem verbo liceat dissidere, aut aliter

PAGIUS

Epistola ad *Julianum* primum juris publici a Quesnello facta, estque ordine LXVI. Leo Epistola LXIII. ad Marcianum, petit differri Synodum, ut ii, quos metus belli retinet, ad Concilium veniant: *Sacerdotes* inquit, *Provinciarum omnium congregare præsentis temporis necessitas nulla ratione permittit; quoniam illæ Provinciæ, de quibus maxime sunt evocandi, inquieta bellorum ab Ecclesiis suis non patiuntur abscedere.* Ea epistola data *VII. Idus Junii, Adelphio V. C. Cos.* Quibus ex verbis intelligimus, *Attilam*, quando hæc Leo scribebat, varias Galliarum Urbes jam deprædatum esse, & pugnam Catalaunicam, de qua mox, post Kalendas Augusti habitam. Leo Epistola sua ad Julianum Coensem, eum hortatur, re & opera juvet Legatos in negotio Ecclesiæ, ubi consilio & prudentia opus; incumbatque fortiter ad fluctus frangendos, quos Ephesina tempestas commovit. Ex his Epistolis colligit, Quesnellus Legatos ad Synodum universalem missos non esse, licet id sentiat Baronius *num.* V. & seqq.

liter de Scripturis divinis sapere, quam beati Apostoli & Patres nostri didicere, atque docuerunt; nunc demum indisciplinatæ moveantur & impiæ quæstiones, quas olim, mox ut eas per apta sibi corda diabolus excitavit, per discipulos veritatis Spiritus sanctus extinxit. Nimis autem impium est, ut per paucorum insipientiam ad conjecturas opinionum & ad carnalium disputationum bella revocemur; tamquam reparata disceptatione tractandum sit, utrum Eutyches impie senserit, & utrum inepte Dioscorus judicarit, qui in sanctæ memoriæ Flaviani condemnatione se perculit, & simpliciores quosque, ut in eamdem ruinam provolverentur, impegit: quorum multis jam (ut cognovimus) ad satisfactionis remedia conversis, & veniam de inconstanti trepidatione poscentibus, non cujusmodi sit fides tractandum est, sed eorum precibus qualiter annuendum. Unde piissimæ sollicitudini vestræ, quam de indicenda Synodo habere dignamini, per legationem quæ confestim ad clementiam vestram, Deo annuente, perveniet, quicquid ad causæ utilitatem arbitror pertinere, plenius atque opportunius suggeretur. Dat. nono Kalend. Maii, Adelphio viro clarissimo Consule. Hæc est prima epist. Leonis ad Marcianum de Synodo œcumenica cogenda.

VIII. (a) Leo ep. 43.

Dedit eodem argumento alias quoque litteras (a) quinto Kal. Junias, quibus de differenda Synodo agit, & quod habebat in animo aperit; sed & causam moræ eam ostendit, nimirum ut liberati Episcopi a barbarica hostilitate, liberi ad Synodum se conferrent. Imminebat (ut diximus) cum Hunnorum exercitu Attila, de quo in fine anni hujus acturi sumus. Quinam autem ab eo legati mittantur, nominat, nempe Paschasinum Episcopum Lilibæi in Sicilia, Lucentium Episcopum Asculanum, Bonifacium, & Basilium S. R. E. presbyteros Cardinales, quibus participem adjunxit Julianum Coensem Episcopum. Interea vero quintum ante diem ab his datis ad Marcianum Augustum a sancto Leone Pontifice litteris, idem Augustus decimo Kalendas Junias publicam sanctionem edidit de Synodo œcumenica, ad quam Episcopos convocavit, Nicææ in Bithynia celebranda: ita enim ipsi erat in animo, ibi universale celebrare Concilium adversus Eutychetis hæresim, ubi primum fuit impietas Ariana damnata. De ipsa autem indictione futuræ Synodi ita se habet ad Metropolitanos primum scripta epistola (b):

Legati a S. Leone missi.

(b) Ante Concil. Chalc.

Imperatores Cæsares Valentinianus & Marcianus Victores & Triumphatores semper Augusti ad omnes ubique reverendos Episcopos.

IX. Edictum Imp. de Synodi indictione.

*Omnia ad veram fidem & Christianam & Orthodoxam religionem tendentia præponenda aliis rebus existimavimus. Deo enim propitio existente, & nostrum Imperium & communes causas meliores fore confidimus. Quia igitur dubitationes quædam circa Orthodoxam fidem motæ sunt, sicut indicant & litteræ sanctissimi Archiepiscopi felicissimæ Romæ Leonis: placuit nobis, propria * sanctum Concilium fieri in Nicæa Bithyniæ civitate: quatenus cunctis concordantibus, veritate examinata, & cessante omnium studio, quo quidam abusi, religionem turbaverunt Orthodoxam, vera & saluberrima fides sic omnimodo manifestetur, ut de cætero omnis quæstio & dubitatio auferatur. Unde tua sanctitas, cum quantis approbaverit reverendissimis Episcopis sub suo sacerdotio constitutis sanctarum Ecclesiarum, expertas habentibus divinas Scripturas, & in scientia & doctrina Orthodoxa & veræ fidei præ cunctis eminentibus, ad memoratam Nicæam civitatem proximis Kalendis Septembris advenire festinet. Quisquis autem generalem & omnimodo utilem futuram Synodum refutaverit, peccare quidem & circa Divinitatem ipsam, & pietatem nostram offendit *. Agnoscat autem tua sanctitas quoniam nostra pietas aderit in ipso Concilio, nisi quædam publicæ & inevitabiles curæ fecerint occupari.* Hæc ad Metropolitanos Episcopos cujus

* propere

* ostendit

PAGIUS seqq. Nam Marcianus ad Leonem, & Leo ad Marcianum invicem scripserant de Synodo, sed nondum convocata: imo de loco & tempore disceptatio erat. Fefellit Baronium error, qui irrepsit in diem; quo data vulgo legitur Epistola XLIII. nunc LXXIII. ubi pro *V. Kalend. Junii*, restituendum, *V. Kalend. Julii*, ut MS. Codex Cardinalis Grimani. Nam cum Baronius existimaret, *Bonifacium* Roma Cpolim missum V. Kalend. Junii, putavit & Lucentium, & Basilium, qui Synodo Chalcedonensi præfuere, eodem die missos ad Synodum, quod Roma *V. Idus Junii* profecti fuerint. *Lucentius* itaque & *Basilius* mense Junio Legati Constantinopolim missi pro reconciliandis lapsis Episcopis, *ut asserit* Leo, non vero pro concilio generali celebrando.

III. *Alii Legati pro celebratione Concilii generalis missi.*

Verum licet Sanctus Leo differri Synodum, & in Italia fieri optaret, *Marcianus* tamen necessitate rerum, & votis Orientalium sollicitatus Synodi indicendæ consilium cepit, & Edicto suo a Baronio num. IX. recitato jussit Episcopos *ad Nicæam civitatem proximis Kalendis Septembris advenire.* Sanctus itaque Leo acceptis Imperatoriis literis, extemplo de Legatis mittendis cogitavit, scripsit ad eum Epistolam LXIX. quæ alias erat XLIX. significavitque, se Legatos mittere ad vices suas implendas, *Paschasinum* Lilybæi Episcopum, *Bonifacium* Presbyterum, & *Julianum* Coensem. Data Epistola *VI. Kalend. Julii.* Valesius in Notis ad libr. 2. Evagrii cap. 10. Baronium inconstantiæ arguit, quod ad annum CDXLIX. num. XXXVII. scripserit, *Julianum* eum, qui in secunda Synodo Ephesina Legatus fuit Sedis Apostolicæ, Epis-

cujus pariter argumenti extant ibidem litteræ datæ ad omnes Episcopos decimo Kalendas Junii.

X. Priorum Legatorum reditus.

Interea autem cum ad Synodum oecumenicam nova legatio esset decreta, revocata est illa prior anno superiore Constantinopolim missa, cujus legati Romam reversi sunt ante Idus Junias. Id quidem constat ex aliis litteris ejusdem sancti Leonis Pontificis ad Marcianum Imperatorem (*a*) datis ipsis Idibus Junii, quibus de legatorum reversione meminit: per eosdem enim ipse Romanus Pontifex ab eodem Marciano Imperatore datas accepit litteras, quarum occasione ad eumdem ipse rescripsit, gratias agens de omnibus superius numeratis pro fide Catholica ab ipso diligenter impensis officiis. Excusat iterum in fine, impossibile esse ob ingruentia bella complures Episcopos ex Occidente, derelictis suis Ecclesiis, ad Synodum proficisci. Scripsit itidem Idibus Junii ad Pulcheriam Augustam (*b*) ad quam de Eutychete hæc habet in fine: *De Eutychete autem tutius scandali & pravitatis auctore hoc clementia vestra præcipiat, ut ab eo loco, qui Constantinopolitanæ urbi nimis vicinus est, longius transferatur; ne frequentioribus solatiis, eorum, quos ad impietatem suam traxit, utatur. Monasterio quoque ipsius, cui perniciose indigneque præsedit, Catholicum Abbatem jubete præponi, qui illam servorum Dei congregationem & a pravo dogmate liberare, & institutis veritatis possit imbuere.* Hæc de Eutychete ad Pulcheriam sanctus Leo.

(*a*) Leo epist. 44.

(*b*) Leo ep. 45.

De transferendo longius Eutychete hæresiarcha.

XI. Hæreticorum Duces haud facile recipiendi.

Eadem quoque die Iduum Juniarum ad Anatolium Constantinopolitanum Episcopum litteras reddidit, in quibus inter alia de recipiendis lapsis Episcopis (quod admonuerat ante) illud rursum instantius ingerit: nimirum, recipiendos omnes digne pœnitentes, qui levius deliquissent; qui autem aliis malorum fuissent auctores, non ita quidem, sed maturius de his sedis Apostolicæ judicium expectandum. Haud enim in recipiendis hujusmodi delinquentibus, perditorum antesignanis, festinato currere Romana Ecclesia consuevit: Quæ etsi numquam cuivis facinorosissimo delinquenti, vereque pœnitenti januas pœnitentiæ clauserit: auctoribus tamen criminum, vel vehementissimis eorum fautoribus, resistere consuevit, & detinere diutius, donec quid de illis esset agendum, maturior consultatio definiret. Ita namque vidimus haud pridem eumdem sanctum Leonem, tunc diaconum Sixto Pontifici suasisse, ne Julianum audacissimum Pelagianæ hæresis defensorem ad Ecclesiam revertentem statim exciperet. Quod idem factus Pontifex in Eutychianis recipiendis custoditum omnino voluit. De his enim ad Anatolium ista sunt ejus verba, ubi de indulgendo his qui levius peccassent, ante scripsisset (*e*):

(*e*) Leo ep. 46.

XII.

De his autem qui in hac causa gravius peccavere, & ob hoc superiorem sibi locum in eadem infelici Synodo vendicarunt, ut humilium fratrum simplicitatem arrogantiæ suæ præjudiciis aggravarent: si forte resipiscunt, & a factis sui defensione cessantes, in condemnationem proprii convertuntur erroris: horum si satisfactio talis accedit, quæ non refutanda videatur: maturioribus Apostolicæ sedis consiliis reservetur, ut examinatis omnibus atque perpensis, de ipsis eorum cognitionibus, quid constitui debeat, æstimetur. Neque prius in ecclesia, cui te Dominus voluit præsidere, cujusquam talium (ut ante scripsimus) nomen ad altare recitetur, quamquid de his constitui debeat, rerum processus ostendat. Hæc Leo: atque de his hactenus.

XIII. Synodus Mediolanensis.

Reversi igitur ubi sunt legati Romam ad Leonem Pontificem, deinde iidem remearunt ad propria, haud tamen otiose acturi. Etenim S. Abundius una cum Senatore presbytero, & in hac legatione collega, litteris ejusdem S. Leonis convenit Eusebium Mediolanensem Episcopum, egitque cum eo, ut provinciali Conventu, quæ scripta esset ad Flavianum de Verbi incarnatione doctrina publicis subscriptionibus se omnes recipere testarentur: quod & impigre curatum est. Convocans enim ille Mediolanensis Ecclesiæ subjectos Episcopos, provincialem Synodum egit. Quid in ea ex sententia S. Leonis actum fuerit; extat de his data ab eodem Eusebio Synodalis epistola ad eum-

PAGIUS piscopum fuisse *Puteolanum* & hoc anno num. LXXVIII. *Coensem* Episcopum illum faciat. Verum Baronius non existimavit, *Julianum* Coensem Pseudo-Synodo Ephesinæ præfuisse, sed *Julium* Puteolanum Episcopum, qui in codice mendoso Mariani Scoti, quem nactus erat, dictus est *Julianus*. Quare ipsemet Valesius hallucinatus est, qui putavit Julianum Coensem vices egisse Leonis, & in Concilio Chalcedonensi & in Pseudo-Synodo Ephesina. Præfatis Legatis, literis datis *V. Kalend. Julii ad Synodum Chalcedonensem Nicææ primum congregatam*, adjunxit Leo duos alios Legatos Lucentium Episcopum, & Basilium Presbyterum. Verum vulgata inscriptio falsa est; cum *Quinto Kal. Julii* Synodus nondum Chalcedonem translata esset; & Evagrius lib. 2. cap. 2. testetur, Sanctum Leonem, cum ad Episcopos literas daret, eas sic inscripsisse. *Episcopis Nicææ convocatis salutem*. Interim cum *Attila* in Galliis victus fuisset, & Orientem versus iter cepisset, *Marcianus*, ne Constantinopolim deferret, Chalcedonem pro Nicæa Episcopis insinuavit, Edicto dato *X. Kalend. Octob.* & a Baronio num. XXXI. & seq. recitato.

eumdem sanctissimum Romanum Pontificem munita chirographo omnium qui interfuerunt Episcoporum, inter quos *Abundantius* mendose pro *Abundio* ipso subscriptus legitur (a): qui quidem præter spectatam eruditionem, egregia quoque vitæ enituit sanctitate, dignusque est habitus, ut ejus memoria perpetuo in Ecclesia coleretur, relato ipsius nomine inter Sanctos quarto Idus Aprilis.

(a) *Apud S. Leonem post ep.* 52.

XIV. Sed & ipse Eusebius, qui Synodo præfuit, ex vitæ pariter sanctitate perpetuam gloriam est consecutus in Ecclesia Catholica, a qua singulis annis ejus dies natalis recoli consuevit pridie Idus Augusti: ornavit eum præterea digno epigrammate Ennodius Ticinensis.

XV. *De Maximo Taurinensi Episcopo.* Rursum vero inter alios Episcopos qui huic Synodo interfuerunt, legitur sanctus Maximus Taurinensis Antistes, cujus cum ob præstantem eruditionem, tum etiam ob insignem vitæ sanctitudinem celebre nomen est in Dei Ecclesia. De ipso enim ista Gennadius habet (b): *Maximus Taurinensis Ecclesiæ Episcopus vir in divinis Scripturis satis intentus, & ad docendum ex tempore plebem satis sufficiens, composuit in laudem Apostolorum tractatum, & in Joannis Baptistæ nativitatem, & generalem omnium martyrum homiliam, sed & de capitulis Evangeliorum, & de Actibus Apostolorum tractatus multos:* Et quæ sequuntur. Quod autem in fine habet: *Moritur Honorio & Theodosio regnantibus*: Nisi duos Maximos Taurinenses posueris (quod a nemine dictum reperi) manifestus deprehenditur error: etenim qui huic Concilio Mediolanensi sub Leone Papa hoc tempore celebrato interfuisse legitur, immo & quem Romano Concilio sub Hilaro Leonis successore præsentem item fuisse, ejus Acta declarant, plane longe post Honorii tempora supervixisse eum oportuit, pervenisseque saltem ad Domini annum quadringentesimum sexagesimumquintum. Porro ejus memoriam anniversario cultu, septimo Kalendas Julii, Ecclesia celebrat.

(b) *Gennad. de vir. illustr. c.* 40.

XVI. Dum vero in eodem Concilio post Eusebium Mediolanensem subscriptum legis Faventium Episcopum Regiensem; intelligere potes, alterius Regii, quod est in Galliis, fuisse S. Prosperum Episcopum, qui his S. Leonis temporibus Regiensi Ecclesiæ præerat Antistes. Ornavit etiam tantorum Patrum consessum S. Crispinus Episcopus Ticinensis, qui & ipse inter Sanctos relatus celebratur singulis annis septimo Idus Januarias, quo die ex hac vita migrans successorem æque sanctum reliquit Epiphanium, de quo inferius sæpius agendum erit. Extat de eodem Crispino Ennodii Ticinensis epigramma, cujus est exordium:

Salve sancte Parens: salvete, o sæpe recepti,
Crispini cineres, &c.

XVII. *Episcoporum subscriptio quo ordine fieri solita.* Disce ex serie subscribentium (quod & in aliis quoque Conciliis observari contingit) non sedium prærogativæ, sed temporis quo quisque Episcoporum sedere cœpit, haberi solitam rationem: quod vel hoc uno exemplo intelliges, dum in Concilio Aquilejensi, cui pariter Episcopus Mediolanensis S. Ambrosius præfuit, in ordine subscribentium Episcoporum ante Diogenem Episcopum Genuensem Philaster, sive Philastrius ponitur Episcopus Brixianus, in hac vero Synodo primo ponitur Paschalis Genuensis Antistes, & post alios subscriptus legitur Octavianus Episcopus Brixianus. Fuerunt sane iidem florentissimarum Ecclesiarum Antistites: quarum Brixiana nobilitata sanguine martyrum, sanctis quoque Episcopis, Philastro, Gaudentio, & aliis pluribus illustratur: Genuensis etiam nemini cedens antiquitate, sicut Mediolanensis, a S. Barnaba Apostolo se accepisse Evangelium gaudet, & sanctorum martyrum Nazarii & Celsi consuetudine gloriatur, atque sanctis quoque Episcopis Syro, Romulo, Valentino, Felice, atque Salomone, sive Salonio magis magisque facta conspicua nitet. Eadem quoque ratione Justinus Vercellensis Ecclesiæ Episcopus hic lo imo ferme positus reperitur, qui in Concilio Aquilejensi quarto loco legitur collocatus: quod & de aliis pluribus frequentissime accidisse cognoscitur.

XVIII. Sed age jam, quod extat ejusdem Synodi tanta illustratæ corona sanctorum unicum monumentum, nempe brevem epistolam ad S. Leonem datam hic describamus:

Epistola ex Conc. Mediolanens. ad S. Leonem.

Domino sancto & beatissimo Patri Leoni, Eusebius Mediolanensis Episcopus.

Reversis, Domino annuente fratribus nostris, quos ad Orientem fidei causa sollicite provida beatitudo vestra direxerat: decursisque litteris, quas per eos tua sanctitas destinavit: omni exultatione in Christo relevatus sum, quod affectum commissæ sibi legationis eosdem reportasse vestra pagina designavit. Nec mirum quod Dominus noster Jesus Christus Catholicæ fidei, quam tenemus, Majestatis suæ gratiam custodiamque præstiterit; quando vos idoneos cultus sui assertores in Apostoli sui sede Præsules collocavit, qui & recta sentire de incarnationis Dominicæ sacramento, & eadem potestis recte custodire. Admonitis ergo fratribus & Coepiscopis meis habitoque Conventu, vestrarum formam tenuimus litterarum. Nam recensens epistolam beatitudinis vestræ

*stræ in sacerdotum Domini Concilio, quam sanctus frater & Coepiscopus noster Abundius *, & compresbyter meus Senator detulerunt, agnitoque eorum narratione (sicut scripta vestra signaverant) rerum gestarum ordine: continuo requisita est, recitataque epistola, quam fidei assertione plene digestam ad Orientem dudum sanctitas vestra transmiserat, quæ ad nos ex vestra ordinatione, sancto fratre & Coepiscopo nostro Ceretio mutuante, pervenit: claravit eam plenam fidei simplicitate fulgere, Prophetarumque etiam assertionibus, Evangelicis auctoritatibus, & Apostolicæ doctrinæ testimoniis, nitore quodam lucis, & veritatis splendore radiare; omnibusque sensibus convenire, quos B. Ambrosius de incarnationis Dominicæ mysterio suis libris, sancto Spiritu excitatus inseruit.*

* Abundantius.

XIX.

Et quia omnia majorum fidei nobis antiquitus traditæ tota puritate convenerunt, domine sancte & beatissime Pater: placuit omnibus quorum subscriptio subterannexa nomina poterit declarare, eos qui impie de incarnationis Dominicæ sacramento sentiunt, quamvis intellectus sui pravitate a Catholicæ fidei veritate recedentes, se ipsos dignos abjectione fecerint, suo etiam consensu, auctoritatis vestræ præcedente sententia damnatione congrua persequendos. Litterarum ergo vestrarum formam secuti, modum præscriptæ ordinationis nos servasse, bis per fratrem & Coepiscopum nostrum Cyriacum missis ostendimus. Superest, ut annuente Domino, perfectis rebus, palmam fidei & consummati certaminis coronam quiete perpetua retinentes hoc futuris memorabile sæculis relinquatis, ut ab hoc tempore præsenti extincta impiæ secta contumacia videatur, ut vobis propugnatoribus in æternum prostrata succumberet. Et alia manu: *Incolumem beatitudinem tuam summa Divinitas tueatur atque custodiat, domine sancte ac beatissime Pater.* Sequitur in codice subscriptio tum ipsius Eusebii, tum etiam reliquorum Episcoporum.

XX. Vetus consuetudo Occidentalium Episcoporum.

Sed cur, inquies, iterum per Abundium & Senatorem missa S. Leonis epistola de Christi incarnatione, si ante jam missam in Gallias, Eusebius eamdem acceperat a Ceretio? Ex his pristinum usum intellige. Cum œcumenicum in Oriente Concilium indiceretur, cui cum haud omnes Episcopi Occidentales interesse possent: quo tamen & ipsi aliquo modo suum ferrent suffragium soliti erant iidem (si pateretur opportunitas temporis) Romam ad Synodum convocari, vel saltem iisdem absentibus præcipere Romanus Pontifex, ut provinciales Metropolitani Episcopi Conventus cogerent, ex eisque litteras datent ad ipsum Pontificem, qui Legatos Latera dirigeret, non suo ipsius tantum nomine, sed totius Occidentalis Ecclesiæ. Sic igitur, cum sub Theodosio postremum Concilium Ephesinum indictum esset, hæc opus fuit præstari ab Episcopis Occidentis: rursum vero cum hoc tempore aliud esset indictum Concilium œcumenicum, eadem requiri ab iisdem.

XXI. Presbyteri Romam veniunt pœnitentiæ causa

Inter hæc autem duo ex Oriente presbyteri hæretici pœnitentes Joannes atque Basilius ad Leonem Pontificem Romam se contulere, ut coram ipso tum Nestorianam, tum etiam Eutychianam hæresim condemnarent: quo facto, acceptis ab eodem Summo Pontifice litteris datis (a) hoc anno decimotertio Kalendas Julii ad Anatolium, Constantinopolim reversi sunt. Exhorruisse adhuc eos putamus Anatolium, quod a Dioscoro, damnato Flaviano, Ecclesiæ Constantinopolitanæ fuisset substitutus Antistes: cum alioqui suscipiendi ejusmodi lapsos eidem Anatolio sciamus a S. Leone tributam esse licentiam.

(a) Leo ep. 48.

XXII.

Eodem vero mense, sexto Kal. Julii (b) idem S. Leo ad Marcianum Aug. de indicta Synodo scripsit epistolam, qua legatos a se ad eam missos commendat, & fidei catholicæ patrocinium, ut suscipiat, rogat. Sequenti vero die, quinto Kalendas Julias (c) ad ipsam Synodum Chalcedone cogendam) locus enim ille delectus postea fuit, ut Imperator ipse præsens esset) ejusmodi dedit epistolam qua de legatis a se missis qui vice ipsius synodo præsiderent, edocuit, deque in eis tractandis admonuit. Falso tamen habetur inscripta ad Synodum Chalcedonensem: nam de eo loco nequiequam fuerat hoc tempore mensis Junii, quo scripta habetur epistola, ab Imperatore decretum. Ea autem sic se habet (d):

(b) Leo ep. 49.

(c) Leo ep. 47.

(d) Leo ep. 47.

XXIII. Leonis epistola ad Synodum œcumenicam.

Optaveram quidem, dilectissimi pro nostri charitate collegii, omnes Domini sacerdotes in una Catholicæ fidei devotione persistere, nec quemquam gratia, aut formidine potestatum sæcularium depravari, ut a via veritatis abscederet. Sed quia multa sæpe, quæ pœnitudinem possint generare, provenerunt, & superat culpas delinquentium misericordia Dei, atque ideo suspenditur ultio, ut possit locum habere correctio; amplectendum est clementissimi Principis plenum religione consilium, quo sanctam fraternitatem vestram ad destruendas insidias diaboli, & ad reformandam Ecclesiasticam pacem voluit convenire, beatissimi Petri jure, atque honore servato: adeo ut nos quoque suis litteris invitaret, ut venerabili Synodo nostram præsentiam præberemus: quod quidem nec necessitas temporis, nec ulla consuetudo poterat permittere. Tamen in his fratribus Paschasino & Lucentio Episcopis, Bonifacio & Basilio presbyteris, qui ab

Apostolica sede directi sunt, me Synodo vestra fraternitas existimet præsidere, non abjuncta a vobis præsentia mea, qui nunc in Vicariis meis adsum, & jamdudum fidei Catholicæ prædicatione non desum; ut, qui non potestis ignorare, quid ex antiqua traditione credamus, non possitis dubitare quid cupiamus.

XXIV. *Unde fratres carissimi, rejecta penitus audacia disputandi contra fidem divinitus inspiratam, vana errantium infidelitas conquiescat; nec liceat defendi, quod non licet credi, cum secundum Evangelicas auctoritates, secundum Propheticas voces, Apostolicamque doctrinam plenissime, & lucidissime per litteras, quas ad Beatæ memoriæ Flavianum misimus fuerit declaratum, quæ sit de sacramento incarnationis Domini nostri Jesu Christi pia & sincera confessio. Quia vero non ignoramus per pravas æmulationes multarum Ecclesiarum statum fuisse turbatum, plurimosque Episcopos, quia hæresim non receperint, sedibus suis pulsos, & in exilia deportatos, atque in locum superstitum alios substitutos, vulneribus his primitus adhibeatur, medicina justitiæ; nec quisquam ita careat propriis, ut alter utatur alienis: cum si (ut cupimus) errores omnes relinquunt, nemini quidem perire honor debeat; sed illis qui pro fide laboraverunt cum omni privilegio oporteat jus proprium reformari. Prioris autem Ephesinæ Synodi, cui beatæ memoriæ Cyrillus Episcopus tunc præsedit, in Nestorium specialiter statuta permaneant; ne tunc damnata impietas ideo sibi in aliquo blandiatur, quia Eutyches justa damnatione percellitur. Puritas enim fidei atque doctrinæ, quam eodem, quo sancti Patres nostri, spiritu prædicamus & Nestorianam, & Eutychianam cum suis auctoribus condemnat pariter & persequitur pravitatem. Data quinto Kalend. Julii, Adelphio V. C. Consule. Hæc ad Synodum œcumenicam Leo Papa.*

XXV. Quid autem inter hæc Constantinopoli gestum sit (ut sua quæque propriis reddamus temporibus) enarrandum est. Cum igitur promulgatum esset ab Imperatore edictum de Concilio œcumenico Nicææ celebrando, mox contigit misceri in populo turbas, renovari contentiones, studia partium iterum concitari, excitarique tumultus: Quamobrem Marcianus Imperator ejusmodi mense Julii ad populum proclamari fecit edictum (a):

(a) l. 5. C. de his qui ad Eccles. confug.

XXVI. Edictum adversum tumultuantes.

Denunciamus omnibus, ut in sacrosanctis ecclesiis, & in aliis quidem venerabilibus locis, in quibus cum pace & quiete vota competit celebrari, abstineatis ab omni seditione: nemo conclamationibus utatur, nemo moveat tumultum, aut impetum committat, vel conventicula collecta multitudine in qualibet parte civitatis & vici, vel cujuscumque loci colligere aut celebrare conetur. Nam si quis aliquid contra leges a quibusdam sibi existimet perpetrari, liceat ei adire Judicem, & legitimum postulare præsidium. Sciant sane omnes, quod si quis contra hujus edicti normam, aut agere aliquid, aut seditionem movere tentaverit, ultimo supplicio subjacebit. Dat. III. Idus Julii, ipso Marciano Aug. & Adelphio Conss. Ita quidem Imperator compescuit concitatos inter factiosos utriusque partis in regia civitate tumultus.

XXVII. De studiis fautorum Eutychetis.

Qui enim in gratia Theodosii Imperatoris, atque impulsibus Chrysaphii & aliorum potentium, Eutychetí semel favissent; ne levitatis arguerentur, perstabant in sententia, & omni conatu patrocinabantur susceptæ semel iniquæ causæ: & si non aliter, acclamationibus saltem nominis Eutychetis. His vero renitebantur majori conatu atque fiducia, qui viribus præstabant & numero Orthodoxi: periculumque haud mediocre imminebat, ne universa civitas, his mutuo inter se altercantibus, cædibus turpiter fœdaretur. Accidit vero, ut cum quæ Constantinopoli concitatæ sunt turbæ, repressæ essent (ut vidimus) edicto Imperatoris: rursum timeretur, ne eædem transferrentur Nicæam Bithyniæ, præstitutum ad Synodum locum, confluentibus illuc compluribus monachis, atque clericis, necnon etiam laicis utriusque partis inter se mutuo digladiantibus. Ad quos expellendos favoribus diversorum in diversa commotos, sancta Pulcheria Augusta ad Strategium Consularem Bithyniæ ejusmodi litteras dedit (b):

(b) Extant. ante Conc. Chalced.

XXVIII. Pulcheria ad Strategium.

Intentio nostræ tranquillitatis est, ante civiles causas, sanctas Christi Ecclesias, eisque dicatos in pace consistere, & Orthodoxam fidem, quam continere judicamus Imperium, imperturbatam & immotam ab omni hominum genere custodiri. Unde dudum prava quadam emergente discordia multam curam habuimus, ut undique multitudo sanctorum Episcoporum simul congregaretur in Nicæo, quatenus universorum concordia omnis turba de medio tolleretur, & in futuro firma & immobilis fides venerabilis prævaleret. Quia ergo secundum nostram sanctionem reverendissimi quidem Episcopi universi convenerunt sustinentes potestatis nostræ præsentiam, quæ non post multum Deo cooperante, adeerit: quidam autem (sicut agnovimus) cum sint soliti conturbare & confundere Deo placitam disciplinam, supervenientes in Nicæam clerici ac monachi atque laici tumultum facere tentant, contendentes absque his quæ nobis placuerunt: necessarias has pias litteras ad tuam direximus claritatem; quatenus cum omni virtute eos qui præter nostram evoca-

tationem, aut permissionem suorum Episcoporum, ibidem commerantur, clericos sive intra hunc ordinem constitutos, sive aliqui eorum a propriis Episcopis sunt remoti, vel monachos, atque laicos, quos nulla ratio ad Concilium vocat, omnina debeas de civitate, & ipsis locis expellere: ut cum omni disciplina confidente sancta Synodo, sine ulaqua commotione atque contentione, quæ a Domino Christo revelata fuerint, communiter ab omnibus confirmentur. Scito enim, quod si quis de cætero inventus fuerit tumultuosus ibidem commorari, aut ante præsentiam nostræ tranquillitatis, aut certe post præsentiam non fortuitum sibi immunere periculum. Hæc Pulcheria ad Strategium.

XXIX. Episcopi qui Nicæm profecti sunt quid ad Imp.

Cum igitur ad præfinitam diem Kalendarum Septembrium Episcopi ad Synodum convocati, se Nicæam Bithyniæ contulissent, expectarentque Imperatoris adventum, qui se in optatis habere Synodo interesse, missis ad Episcopos litteris significaverat; & diebus pluribus Nicææ expectassent: dederunt iidem Patres litteras ad Imperatorem, quibus & admonuerunt, complures ipsorum ob laborem itineris detineri infirmitatibus, & aliis afflictari angustiis; petentes simul, ut fueret ex more conventus agi. Ad hos autem Marcianus Augustus rescripsit, visum esse Apostolicæ sedis legatis, ne absque Imperatoris sententia Synodus ageretur: seque propediem affore pollicitus est: sin autem minime maturare liceret adventum; ut se Chalcedonem conferrent, hortatus est. Extant ipse Imperatoris litteræ ad Synodum datæ (*a*).

(*a*) *In præambul. Conc. Chal.*

XXX.

Cum vero inter hæc perturbari Illyricum ob metum imminentis barbaricæ invasionis idem Imperator certior redditus esset litteris Præfectorum: ea de re adeo commotus est, ut in Illyricum profectionem ipse pararet. Verum quod sciret, hostes tunc facilius superari, cum primo religioni consulitur, & impietas expugnatur; susceptum jam antea institutum de œcumenico celebrando Concilio implere laborat. Quod vero Nicæam se conferendi propositum deposuisset (haud enim tutum esse videbatur ob bellicas expeditiones Constantinopoli longe recedere) hac de causa Patres convocat iteratis litteris Chalcedonem, propinquam ipsi Constantinopoli civitatem. Posteriores autem ipsæ ad eos tunc datæ litteræ sic se habent (*b*):

(*b*) *Extant ante Conc. Chalced.*

XXXI. Imp. Marcianus convocat Nicæa Chalcedonem Patres.

Imperatores Valentinianus & Marcianus Victores semper Augusti sancto Concilio quod Nicææ per Dei voluntatem nostra sanctione collectum est.

Dudum quidem & per alias divinas nostras litteras indicavimus vestræ religioni, quatenus in Chalcedonensium civitatem veniretis, ut ea, quæ de sancta & Orthodoxa fide a sanctis Patribus nostris sunt definita, confirmaretis, ne diutius Orthodoxorum multitudo diversis modis errando seduceretur, sed ut omnes Dominum nostrum Salvatorem Christum (sicut congruit, & sicut sanctissimi Patres nostri decreverunt) confiteantur. Nos enim propter ferventissimum fidei zelum publicarum rerum necessarias utilitates in præsenti distulimus, multum desiderantes, ea quæ Orthodoxæ & veræ sunt fidei, tranquillitatis nostræ præsentia confirmari. Nam ea, quæ in Illyrico contigerunt, & ad vestras aures pervenisse confidimus, licet Dei voluntate competenti vindicta contigerint: tamen publicarum rerum utilitas exigebat ad Illyricum nostræ tranquillitatis profectionem. Sed quoniam (sicut prædictum est) nihil Orthodoxæ fidei, & ut hæc roboretur, præponendum esse judicavimus, propterea hunc quidem expeditioni interim supersedemus. Et nunc proprie vestram venerationem per alias nostras sacratissimas litteras adhortamur, quatenus sine ulla dilatione accedatis Chalcedonensium civitatem.

XXXII.

Quoniam Attico diacono regiæ civitatis sanctissimæ & Catholicæ Ecclesiæ referente nostræ tranquillitati, cognovimus, vestram sanctitatem formidare, ne forte Eutychetis sectatores, aut alius aliquis seditiones, & tumultus præparare pertentet: qua gratia significamus vobis, ut prædictam causam nullatenus formidantes, adveniatis in Chalcedonensium civitatem. Speramus autem de Dei clementia, quia præter aliquam turbam, atque tumultum, omnibus secundum Orthodoxam & veram fidem justa & Deo placite constitutis, unusquisque vestrum ad propria sub celeritate revertetur. Festinate itaque advenire, & nullam dilationem negotio facere; ne per vestram segnitiem, dilationem habeat intentio veritatis. Nobis enim studium est, Divinitate propitia, prosperum finem accipiente causa, velociter iterum ad expeditionem felicissimam remeare. Deus vos custodiat per multos annos. Dat. decimo Kalendas Octobris, Heracliæ. Hæc ad Synodum Marcianus: quibus emendes locum depravatum in epistola (*c*) S. Leonis mense Julii ad Pulcheriam data, ubi legitur decreto Principis Synodus jam convocata Chalcedonem: nam nonnisi mense Septembris id factum, ipsæ litteræ Imperatoris Marciani declarant. Unde cum ibi dicitur: *Quod erga Synodum Chalcedone haberi vestra clementia præcipit, cum a me, ut in Italia haberetur, mansuetudo vestra retineat postulatum, &c.* pro Chalcedone, restituendum esse, Nicææ, nemo non videt.

(*c*) *Leo epist. 51.*

XXXIII.

Sed quinam isti fuere improvisi rumores juncti formidini in Illyrico agitati, ut

Tumultus in Illyrico excitati.

ut a præscripto loco, & die celebrandi Conventus retardaverint Imperatorem? Illi quidem per Attilam tunc excitati sunt: cum enim male pugnasset in Galliis, una cum suis qui certamini superfuerant, longius a Romanorum regione atque viribus Gothorum abscedens, tentavit Illyricum: sed inde rejectus, consedit in superioribus Veneticæ provinciæ partibus, illic hiematurus, donec reparato exercitu, appeteret Aquilejam, quam anno sequenti feroci aggressus impetu expugnavit. Apparuit namque quid bene culta religio, quidve impietas possit. Dum enim impietati favetur, robustior factus Attila, indixit Orienti tributum: dum vero impietas cum impiis coercetur, & proculcata religio sublevatur, idem Attila ab Oriente primum abigitur in Occidentem; & rursus repetens loca ubi semper vincere consuevit, nullo negotio, Dei virtute repellitur.

XXXIV. Age vero antequam Chalcedonensis Concilii Acta aggrediamur, quænam in Galliis gesta sunt a Romanis & Gothis adversus Attilam terribilem & formidandum, non Hunnorum tantum exercitu, sed plurium barbararum nationum copiis potentissimum, prosequamur. Hi namque fuerunt illi bellorum fluctus, quorum causa vidimus sancto Leoni magis placuisse differre Synodum generalem; eo quod ob ingruens bellum barbaricum, haud liberum esset Episcopos (ut petierat Imperator) ex omnibus provinciis ad Concilium mitti.

XXXV. *Attilæ immensus exercitus.* De his acturi, in primis quid de viribus Attilæ majores posteria tradidere, hic describamus: hæc enim de his in collecta historia Miscellanea nomine Pauli Diaconi scripta leguntur (a): *Fultus namque Attila fortissimarum gentium, quas subjugaverat, præsidio, ad Occidentale demoliendum animum intendit Imperium; cujus exercitus septingentorum millium numero ferebatur. Vir in concussionem Orbis in mundo natus, terrarum omnium metu quoque vulgatus erat: namque superbus incessu, huc se & illuc circumferens, ut elatus potentia ipso quoque motu corporis appareret: Bellorum quidem amator, sed manu temperans ipse, consilio validissimus, supplicantibus inexorabilis, propitius in fidem semel receptis, forma brevis, lato pectore, capite grandiori, oculis minutis, barba rarus, canis respersus, simus naso, teter colore, originis suæ signa referens. Erant quidem ejus subjecti dominio Rex ille Gepidarum famosissimus Andaricus, Vvalamir etiam Gothorum Regnator ipso tunc cui serviebat Rege nobilior, fortissimæ nihilominus gentes, Marcomanni, Suevi, Quadi præterea, Heruli, Turcilingi, sive Rugi cum propriis Regulis, aliæque præter hos barbaræ nationes in finibus Aquilonis commanentes. Horum omnium Attila superbus Imperio, quamquam robore facile se adipisci putaret, quod cuperet, tamen consilii astutia potius, quam armorum fortitudine hostes aggredi satagebat.* Hæc ibi.

(a) Paul. Diacon. l. 15.

XXXVI. *Populi qui secuti sunt Attilam.* Porro barbaros populos, quos secum ducebat Attila, Sidonius Apollinaris recenset his versibus (b):

— subito cum rupta tumultu
Barbaries totas in te transfuderat Arctos
Gallia: pugnacem Rugum, comitante Gelono,
Gepida trux sequitur, Scyrum Burgundio cogit,
Chunus bello notus, Neurus, Basterna, Toringus,
Bructerus, ulvosa quem Velicer abluit unda,
Prorumpit Francus. Cecidit cito secta bipenni
Hercinia in lintres, & Rhenum texuit alno.

Et

(b) Sidon. de Avito Panegyric.

PAGIUS IV. *Servatius cladem Attilanam precibus suis avertere conatur.*

A num. XXXIV. ad XLI. Sanctus *Leo* Concilio interesse summopere optabat, sed *Attila* Hunnorum Rege Gallias terrente, sicut Marcianus Constantinopolim deserere non potuit, quando ille Illyrico imminebat, sic neque Sanctus Leo Roma discedere bello Italiæ impendente. Gregorius Turonensis lib. 2. cap. 5. & duobus seqq. agit de iis, quæ ab *Attila* in Galliis acta sunt, aitque, cum rumor esset Hunnos in Gallias velle prorumpere, *Servatium* apud Tungros eximiæ sanctitatis Episcopum, sentientem precibus suis concessum non fuisse, ut gens hæc incredula in Gallias non veniret, cepisse consilium accedendi Romam ad beati Apostoli tumulum, a quo cum accepisset, apud Deum prorsus sancitum esse, *Hunnos* in Gallias venire, sed eum a corpore migraturum, nec oculos ejus visuros mala, quæ facturi essent *Hunni*, eum ad Urbem Tungrorum rediisse indeque ad Trajectensem Urbem accessisse, ubi *modica pulsatus febre recessit a corpore*, inquit Turonensis, cujus narrationem in pauca contraximus. Anno CDVII. num. XXI. & seqq. diximus, Servatios duos sanctitate conspicuos Ecclesiæ Tungrensi præfuisse, & posteriorem anno CCCXCVIII. jam sedisse juxta Sigebertum in Chronico, qui cum in Cœnobio Sancti Vincentii Martyris, in urbe Metensi sito, diu manserit, & de iis, quæ, spectant ad Ecclesiam Tungrensem optime edoctus fuerit, ei tuto fides hac in re adhiberi potest. Scriptores tamen omnes ante Hadrianum Valesium *utrumque Servatium* confudere. Is cum in præfatione ad Tomum II. Rerum Francicarum vulgarem illum errorem detexisset, Henschenius, qui jam antea in Diatriba *de Episcopis Tungrensibus*, Harigero Abbati Lobiensi in Gestis Pontificum Tungrensium unicum *Servatium* statuenti adhæserat, lecta illa Præfatione non solum sententiam non mutavit; sed etiam ad diem XIII. mensis Maii, quo Sanctus *Servatius* colitur, & in Exegesi historica *de Episcopatu Tungren-*

Et jam terrificis diffuderat Attila turmis
In campos se Belga tuos: vix liquerat Alpes
Aetius, tenue & rarum sine milite ducens
Robur, in auxilio Geticum male credulus agmen
Incassum propriis præsumens adfore castris, &c.

Addit de Avito tunc Galliarum Præfecturam moderante, qui conciliavit, junxitque Gothos cum Romanis: sed de his inferius agendum.

XXXVII. Attila flagellum Dei.

Antea enim de Attila aliqua sunt referanda: atque illud in primis, ipsum ex prædictione cujusdam sanctissimi viri cognominari voluisse, *Flagellum* Dei; quod nimirum a Deo missus esset ultor scelerum peccantium Christianorum, instar Assur, qui *Virga furoris Domini*, est nominatus (a). Contremuerunt quidem non Galliæ tantum, sed universus plane orbis Occidentalis ad nomen Attilæ: capavisse etiam Urbem, ea iis intelligis, quæ ex Leone Papa superius sunt recitata.

(a) Isa. 10.

XXXVIII. Peregrinatio S. Servatii longe ante.

Scimus a Gregorio Turonensi & aliis ad hæc tempora referri susceptam ad avertendum hujuscemodi flagellum Dei peregrinationem ad limina Apostolorum a sancto Servatio Tungrensi Episcopo. Verum nemini rationem temporis accurate expendenti hæc probari possunt: cum constet ex iis, quæ suo loco superius dicta sunt, sanctum Servatium ante annos ferme centum vixisse, ejusque tempore alias clades barbaricas accidisse, ut non sit opus ad hæc ea referri tempora, ut superius demonstravimus. Nunc vero Octavia Tungrorum urbs fertur excisa, non credentibus civibus suo ipsorum Episcopo Azanario venturam cladem prædicenti. Exsufflanda vero sunt, quæ Aventinus æque impius atque imperitus somniavit de Theodorico & Anthemio Valentiniani Imperatoris Ducibus pacem cum Hunnis firmantibus: de quibus modo satis sit teddere, quæ gravissimus auctor qui res Augustæ Vindelicorum felicissime prosecutus est, Marcus Velserus, deliria ejusdem sugillans, habet his verbis (b): *Aventinus Theodoricum Veronensem Triarii*

(b) Marc. Velf. rer. Aug. lib. 8.

PAGIUS

grensi ac Trajectensi. Tomo VII. SS. mensis Maii præfixa, quæ ultimum ejus opus fuit, illam sursus tuitus est ac magis confirmavit. Quod mirum videri non debet; cum opiniones vulgares, quæ alte mentibus insederunt, non nisi ægre deponantur.

V. Duo Servatii Episcopi Tungrenses distinguendi.

Verum præter S. *Servatium*, qui anno trecentesimo quadragesimo sexto Concilio Coloniensi cum *Victore* Vangionum seu Metensium Episcopo, aliisque pluribus Galliarum Antistibus subscripsit, diversum esse a *Servatio* Episcopo etiam Tungrensi, qui imminente clade Attiliana spiritum Deo reddidit, & Sancto *Auctori* Mettensium Episcopo hoc anno adhuc viventi coævus ac unicus fuit, certa apud me stat sententia, quæ quia communi adversatur, validis hic argumentis probanda. *Victorem* itaque Concilio Coloniensi cum *Servatio primo* interfuisse, præterquam quod id in Actis ejusdem Concilii diserte legitur, demonstrat Synodica Concil. Sardicensis anno CCCXLVII. congregati a D. Athanasio in Apologia 2. recitata, quæ & legitur Tom. II. Concil. pag. 670. & seqq. in qua recenseatur *Victor* & Episcopi omnes, qui Coloniensi adfuere e Galliis. Præter duos, sc. *Pancharium* & *Sanctinum*, ut præterea numerantur alii duodecim ex Galliis, qui cum Episcopis Hispaniarum, Africæ, Ægypti, Italiæ, Cypri & Palæstinæ Sardicensi subscripsere. Et tamen Henschenius, qui ad hanc Synodicam Concilii Sardicensis animum non adverterat, ex ætate Sancti *Auctoris* Mettensis Episcopi, ad probandam suam sententiam argumentum desumit, aitque Harigerum, narrare Sanctum *Servatium* ex itinere Romam instituto deprecandi excidii causa ad Sanctum *Auctorem* accessisse, atque post Harigerum omnes Servatianæ Vitæ Scriptores idem referre, subditque consedisse *Auctorem* cum *Servatio* Concilio Agrippinensi, sed unica littera mutata, per Amanuensium inadvertentiam in Actis *Victorem* scribi; cumque errorem jam antu observatum fuisse a Meurissio in Hist. Episc. Metensium, Ægydio Gelenio lib. 1. de magnitudine Coloniæ Agrippinensis, Claudio Roberto in Gallia Christiana, aliisque. At Harigerus, qui initio Sæculi XI. adhuc in vivis erat, aliique omnes, qui nostra ætate idem scripsere, hac in re minime audiendi contra fidem omnium editionum Conciliorum, & Operum S. Athanasii. Præsertim cum in rebus Tungrensibus narrandis sæpius ræcutierint, nullumque Codicem aut editum, aut MS. pro se afferant. [a]

An-

NOTÆ [a] OPinionem de uno S. Servato recentiores Eruditi non solum non abiecerunt, quod eventurum sibi Pagius spopondet hic num. 14. sed & amplexi fuisse visi sunt, explosa duorum Servatiorum, ut illi quidem ajunt, fabella. Igitur admittunt illi quidem S. Servatium, qui anno 346. Concilio Coloniensi adfuerit, sed negant alium S. Servatium Tungrensem Ecclesiam administrasse, quo tempore Attila Metensem Urbem afflixit, Nam S. Gregorii Turonensis, unde alii id acceperunt, textus, in quo Attila occasione hujus historiæ commemoratur, corruptus est, ut ejus editor Ruinartus in sua adnotatione agnosrit, & probat. Nihil ergo aliud scripsit S. Gregorius quamquod tempore S. Servatii Hunnorum excursio quædam Galliam affixerit, non quidem ea, quæ sub Attila accidit, sed alia uno sæculo anterior. Nomen autem Attilæ in Textum ejus per errorem irrepsit. Nec sane Attilæ nomen exhibet Auctor Vitæ Sancti Servatii Cap. 3. Rationes alias expendit P. Jo. Baptista Sollerius in Actis SS. ad diem 10. Augusti pag. 137. qui etiam pro opinione de unico S. Servatio affert Longevillæum novissimum Historiæ Gallicæ Scriptorem tom. 2. pag. 64. nec ab ea alienum esse Ruinartum in sua editione Turonensi, asserit.

rii filium, & Magistrum Anthemium, qui deinde imperavit. Consulem, Valentiniani Imperatoris generum, Danubiani limitis Duces, harumque provinciarum Legatos, pacem cum Hunnis firmasse, & exercitui classis oppidis itineris faciundi potestatem concessisse prodidit. At brevi verborum gyro tot in unum errorum naevos coegit, ut per immensum opus sparsi, haud dubie toti simul de honestando corpori satis futuri fuisse videantur, &c. Prosequitur vir doctissimus refellere hominis rudis in unum locum congesta plura historiarum insomnia; cum tamen respectu aliorum ejusdem auctoris deformitatum, quas denudatas, opprobrio atque derisioni expositas idem Velserus frequenter ob oculos ponit, jure hos omnes in unum conjunctos errores, naevos appellet. Ad finem vero ex Augustanis Annalibus subiicit ipse, adventum Attilae nequaquam repressum aliquibus pactis cum Ducibus conditionibus fuisse oppidis absque jactura; immo ferocissimum barbarum numerosissimo truculentorum barbarorum pollentem exercitu, instar fulminis, quaeque obvia disjecisse atque protrivisse, & inter alias ipsam nobilissimam Augustam Vindelicorum civitatem eadem vi tempestatis fuisse concussam, foedeque vastatam, Memoriamque S. Afrae martyris inflammatam. Caeterum de cladibus illatis civitatibus Galliarum, quae memoriae commendarunt Gallicani veteres scriptores, & inter eos Gregorius Turonensis, in primis afferamus in medium: sic enim ipse ait (*a*):

(*a*) *Greg. Turo. hist. Franc. lib. 2. c. 6.*

XXXIX. De Metensi civitate combusta, Oratorio S. Stephani salvo.

Igitur Chuni (hoc namque nomine Hunnos complures majorum appellare consuevere) *a Pannoniis egressi, ut quidam ferunt, in ipsa sancti Paschae vigilia ad Metensem urbem reliqua depopulando perveniunt, tradentes urbem incendio, & populum in ore gladii trucidantes, ipsosque sacerdotes Domini ante sacrosancta altaria perimentes: nec remansit in ea locus inustus, praeter Oratorium beati Stephani primi Martyris ac Levitae. De quo Oratorio quae a quibusdam audivi, narrare non distuli. Ajunt enim, priusquam hi hostes venirent, vidisse virum fidelem in visu quasi conferentem cum sanctis Apostolis Petro & Paulo beatum Levitam Stephanum de hoc incendio ita dicentem: Oro, domini mei, ut non permittatis obtentu vestro Metensem urbem ab inimicis exuri, quia locus in ea est, in quo parvitatis meae pignora contineantur: sed potius sentiant populi aliquid me posse cum Domino. Quod si tantum facinus populi supercrevit, ut aliud fieri non possit, nisi tradatur civitas incendio; saltem hoc Ora-*

PAGIUS

VI. *Servatius II. coevus fuit Auctori Episcopo Metensi.*

Auctorem vero, non *Servatii primi*, sed *Servatii* II. tempore Ecclesiam Metensem rexisse, docent Sigebertus in Chronico ad annum CDLIII. & Paulus Diaconus in libello, cui titulus est: *Libellus de Numero sive Ordine Episcoporum, qui sibi ab ipso praedicationis exordio in Metensi civitate successerunt*. Sigebertus, de quo Henschenius in laudata Exegesi c. 5. n. XXVIII. scribit, in rebus Episcopatus Tungrensis suam, neque eam exiguam auctoritatem constare debere, *dum alia non extant antiquiorum monumenta*. Sigebertus, inquam, postquam de Galliarum clade per Attilam illata locutus est, ait: *Hoc excidium Galliis impendere Servatius Tungrensis longe ante in spiritu praeviderat, & Romae a beato Petro Apostolo hoc judicium Dei inevitabile fore didicerat, ideoque relicta Tungrensi Urbe, quae evertenda erat, ad Trajectum Sedem Episcopalem transposuit*. Immediate autem antea scripserat: *Auctor Metensis Episcopus captivatur, sed Hunnos caecitate percussis, cum captivis suae Urbis relaxatur*. Neque dici potest, Sigebertum haec a Gregorio Turonensi hausisse; cum hic de Sancto Auctore mentionem non faciat.

VII. *Servatius II. Romam petit dum Auctor Episcopatum Metensem regit.*

Paulus Diaconus Sigeberto longe antiquior, cum anno DCCLXXIV. Metas a Carolo Magno missus fuerit, ut Gesta Episcoporum Metensium, petente Angilramno Metensium Episcopo, scriberet monumentis illius Ecclesiae jam a Barbaris, in cinerem redactis, paucula quae reperit literis mandavit. In eo Catalogo, seu libello quintus Episcopus est *Victor*, deinde alius *Victor*, & decimus tertius *Auctor*; a Paulo vero Diacono ei tantum discedere licet, qui certiora monumenta viderit. Haec vero ejus de sancto Auctore, qui in variis Martyrologiis ad diem X. mensis Augusti inscribitur, verba: *Eo igitur tempore cum Reverendus hic Praesul vitam cunctis virtutibus decoratam duceret, Attila Rex Hunnorum omnibus belluis crudelior, habens multas Barbaras nationes suo subjectas dominio, postquam Gundicarum Burgundionum Regem sibi occurrentem protriverat*, (quod anno CDXXXVI. contigisse suo loco diximus) *ad universas deprimendas Gallias sua saevitiae relaxavit habenas. Hujus adventu beatus Servatius Tungrorum Episcopus praecognito, Romam ad Beatorum Apostolorum Petri & Pauli corpora perrexit, ut per eorum sublime meritum specialiter a Domino impetraret, quatenus iram suae indignationis averteret, & Tungrensis Urbis populum a tanto exitio liberaret. Tunc ei divinitus per eumdem Petrum Apostolum revelatum est, quod ita esset caelesti judicio definitum, ut universa Gallia Barbarorum foret infestationi tradenda, praeter B. Stephani Levitae & Protomartyris situm apud Mettis Oratorium, in quo ipsius erat pretiosus cruor absque corruptionis labe reconditus.*

VIII. *Urbs Metensis ab Hunnis obsessa.*

Haec dum S. Servatio revelata fuissent, festinus ad Gallias repedavit: invenitque jam Hunnorum examina per universas Gallias debacchari. Qui cum ad obsidionem Mettensium pro eo, quod eorum civitatem inexpugnabilem ob murorum fortitudinem cernerent, recessissent, contigit B. Servatium ipso tempore, dum a Roma reverteretur, Mettis devenire. Qui dum adversa, sicut revelatione didicerat, sancto consacerdoti suo Auctori retulisset, ad civitatem propriam, hoc est Tungris reversus est. Nec mora, post ejus egressionem murus civitatis Mettensis corruit, ingressumque hostibus superna dispositione patefecit. Mox vero B. Auctor traditam civitatem inimicorum gladiis advertens, universos parvulos, qui necdum sacri fontis ablutionem perceperant, baptizari praecepit. Igitur audientes Hunni, qui duodecimo inde milliario situm castrum, quod Scar-

pon-

Oratorium non cremetur. Cui illi ajunt: Vade in pace, dilectissime frater: Oratorium tantum tuum carebit incendio. Pro urbe vero non obtinebimus, quia Dominicæ sanctionis super ea sententia jam processit. Invaluit enim peccatum populi, & clamor malitiæ eorum ascendit coram Deo, ideo civitas hæc cremabitur incendio. Unde proculdubio est, quod horum obtentu, urbe vastata, Oratorium permansit illæsum, Hæc ipse: Quæ autem de Aurelianensi civitate subdit, dicemus suo loco.

XI. Certe quidêm Salvianus (*a*) Episcopus Massiliensis, dum de cladibus a barbaris, & inter alios ab Hunnis illatis agit, longe Gallis modestiores fuisse his temporibus Hunnos, Gipedas, Fraocos, Saxones, pluribus docet: uode juste hi ab illis meruerint ita affligi: Cum alioqui acerbius solere Deum punire peccata suorum Fide-

(*a*) *Salv. de recto judic. & providen. Dei lib. 4.*

PAGIUS, *ponna dicitur, obsidebant, Mettensis Urbis mœnia corruisse, iterato ad eam festinu celeritate regressi sunt, incendiisque & rapinis universa vastantes, plures e civibus cum eis, qui baptizati fuerant parvulos interemerunt: reliquos vero, qui exitio superesse poterunt, simul cum S. Auctore Episcopo captivos abducunt. Impletum sane est super B. Stephani Levita & Protomartyris domicilio, quod a beatissimo Petro apud Romam Christi famulo Servatio fuerat ante prædictum. Nam cum eandem Basilicam procul furentes Barbari adspicerent, ad eam cursim quasi opima spolia captaturi properabant: cumque propius accederent, eorum oculis velut ingens saxum ac moles solida apparebat. Quam cum caecati mentibus, manibus per gyrum palparent, aditumque ingrediendi quærerent, nihil omnino eis aliud quam naturalis saxi durities videbatur. Denique sæpius abscedentes rursumque revertentes, cum se nihil proficere cernerent, tandem fatigati discesserunt, suaque iniquitatis effectu frustrati sunt.*

IX. *Incendio traditur.*

Quid etiam de hoc Oratorio B. Gregorius Turonorum Episcopus in suis libris narraverit, non silebo. Refert enim, priusquam hi hostes venirent, vidisse virum fidelem in visu quasi conferentem cum Sanctis Apostolis Petro ac Paulo B. Levitam Stephanum de hoc excidio, ac dicentem: Oro Domini mei, ut non permittatis obtentu vestro Mettensium urbem ab inimicis exuri; quia locus in ea est, in quo parvitatis meæ pignora continentur, sed potius sentiant se populi aliquid me posse coram Domino. Quod si tantum facinus populi supercrevit, ut aliud fieri non possit, nisi civitas tradatur incendio, saltem vel hoc Oratorium non cremetur. Cui illi aiunt: „Vade in pace dilectissime frater; Oratorium tantum tuum carebit incendio. Pro Urbe vero non obtinemus; quia Dominicæ sanctionis super eam sententia jam præcessit: invaluit enim peccatum populi, & clamor malitiæ eorum ascendit coram Domino. Ideo civitas hæc cremabitur incendio. *Unde non dubium est, quod horum obtentu Urbe vastata Oratorium permansit illæsum.*

X. *Miraculum a S. Auctore Episc. Metensi patratum.*

Igitur exinde hostes dum ad oppidum, quod appellatur Decempagos, quod a Mettensi Urbe triginta millibus abest, pervenissent; quia Deo nostro semper de suis servulis cura est, & in ira misericordiam (sicut ait Psalmista) non continet; tanta subita eosdem Hunnos tenebra circumvallaverant, ut quid agerent, vel quo se verterent, omnino nescirent. Tunc causam tanta calamitatis, ut in tali re opus erat, sollicite inquirentes ab uno ex captis, quos ducebant, audiunt, quia propter servum Cælestis Domini Auctorem Episcopum, quem in captivorum numero se vidisse dicebat, talia paterentur. Mox igitur facta inquisitione B. Auctorem reperiunt: quem dum percunctarentur, quid in munere vellet accipere, ut a tanta eos pericula liberaret, ille ad hæc respondit: sibi nullum aliud gratius posse munus offerri, quam si omnes, quos ducebant captivos sinerent ad propria remeare. Quod illi si facerent, promittit se sine dubio a suo Domino impetraturum, ut ab illis quibus tenebantur tenebris, eruerentur. Factumque est. Et mox in universo suo Hunni exercitu captivos quos ducebant, requirentes eos B. Auctori reddiderunt: a fuis (ut eis promissum fuerat) cessantibus tenebris, luce reddita, angustiis liberati sunt, sicque venerabilis Christi famulus, dum ad modicum in captivorum sorte deputatus est, multos pariter a captivitate resolvit. O quantum potiori gloria de reductis iste civibus triumphavit, quam crudeles Barbari, qui eos antea quasi victores abduxerant, triumphare potuissent. Ita Paulus Diaconus, qui Sanctos *Auctorem* & *Servatium* II. Attilæ æquales fuisse, ideoque & hunc diversum esse a *Servatio*, qui Synodo Agrippinensi subscripsit, & Victori Episcopo Metensi convixit, certo nos edocet. Idem ac apud Paulum Diaconum legitur in antiquo Chron. Metensi Tom. IV. Dacheriano.

XI. *Servatius II. Nicasio, Lupo & Aniano coævus.*

Secundo *Servatium* coævum fuisse Sancto *Nicasio* Remensi, Sancto *Lupo* Tricassino, & Sancto *Aniano* Aurelianensi Præsulibus, testatur Flodoardus in Historia Rhemensi lib. 1. cap. 6. *Sub hujus tempestuosis turbinem, gloriosi renitebant in Galliis inter Episcopos viri, sanctissimus Rhemorum Præsul Nicasius, & beatissimus Aurelianensium Pontifex Anianus, sanctus quoque Lupus Trecassinus, & beatus Servatius Tungrensis Antistes, aliique nonnullis virtutibus insignes, qui hanc indignationis Dei suis meritis & precibus iram Dei differre certaverunt.* Ubi loquitur Flodoardus de clade Attiliana, isque doctior ac antiquior Harigero, cum vita functus sit anno DCCCCLXVI. Imo ipsemet Harigerus in Actis Sancti Servatii hos versus in eam inseruit, qui duos Servatios eum in unum confundere, manifestissime demonstrant.

Talibus Ecclesia fautoribus undique firma,
Obstant imbriferis vento quatiente procellis,
Desuper & petram nequeunt trepidare ruinam.
Et de hoc, inquit Harigerus,
Specialiter beato viro inter alia:
Servatius, servando fidem, servat perennatem
Orando populum, confortans forte Trajectum
Et beatus Lupus, subdit Harigerus.
Trecassina urbis Episcopus:
Dum bella cuncta perderent,
Orando Trecas munivit.

Quare ex ipsomet Harigero habemus distinguendos duos Servatios, cum qui S. Lupo hoc tempore Episcopo æqualis fuit, non possit esse is qui anno CCCXLVI. Concilio Coloniensi subscripsit, quod tamen vir Chronologiæ imperitus non animadvertit. Illum hymnum antiquissimum esse, eruo ex Hincmaro, qui in Epistola anno circiter DCCCLXXVI. *ad diœcesis Rhemensis Episcopos & regni Primores* data cap. 17. ait: *in beato Lupi hymno cani: dum bella cuncta*

delium, quam Gentilium, Apostoli illa sententia doceat, qua ait (a): *Tribulatio & angustia in omnem animam hominis operantis malum, Judæi primum & Græci*. Et jure quidem, ut ab eo plura exigantur, qui plura accepit. Qui vero ibi tunc inter eos inventus est justus, nequaquam cum sceleratis puniri Dei providentia sinitur. Etenim Metensis Episcopus, Auctor (b) nomine, cum ab Hunnis capitur, perculsis illis continuo cæcitate, liber abire sinitur cum aliis, qui ab iisdem ibidem capti fuerant. Sed & præclare tunc accidit, ut precibus clarissimæ virginis

(a) Rom. 2.

(b) Sigebert. in Chronic. an. 453.

PAGIUS

sta perderent, mando Trecas munivit. Quæ verba omnia refert etiam Beda anno DCCXXXV. demortuus, in suo genuino Martyrologio, ad diem vicesimum nonum Julii S. *Lupo* sacrum. Omnes itaque Veteres qui S. Servatii meminere, eum *Attilæ* tempore vixisse indicant.

XII. *S. Servatius II. in Martyrologiis memoratus.*

Tertio, antiquiores Martyrologi ad diem XIV. Maii, cui adscriptus est Sanctus Servatius, ea de eo referunt, quæ non nisi de Servatio II. interpretari possunt. Florus enim Ecclesiæ Lugdunensis Diaconus, qui circa tempora Adonis & Usuardi floruit, scribit: *Trajecto portu natale S. Servatii Episcopi. Hic dum ad B. Petri Apostolorum Principis sepulcrum pro ereptione populi Galliarum Domino supplicaret, ne ab Hunnis vastarentur, ab ipso Apostolo, ut fertur, accepit responsum in visu & ipsum cito e corpore migraturum, & nullam Galliarum Urbem præter Metensium, propter pignora B. Stephani Martyris ibi recondita, liberandam*. Ado, Rabanus, aliique Gregorium Turonensem etiam exscripsere, & licet de Attila mentionem non faciant; cum tamen certum sit, ab Attila urbem Metensem obsessam, & oratorium Sancti Stephani divinitus tunc servatum, dubium esse non debet, quin de Servatio secundo intelligendi sint.

XIII. *Servatius II. nonnisi per errorem Aravatus dictus.*

Hadrianus Valesius loco laudato existimavit, *Servatium*, de quo Turonensis verba facit, vocatum fuisse *Aravatum*; & nonnisi Librariorum errore *Servatium*; quod in duobus Codicibus MSS. Historiæ ejusdem Turonensis ita appelletur, sicuti & in vetustissimo Codice Fredegarii MS. qui servatur in Bibliotheca Patrum Societatis Jesu Parisiensium. Addit Vir doctissimus, se non dubitare, quin Aventinus in Historia Bojorum, & Molanus in Natalibus SS. Belgii, in mendosos Gregorii Codices inciderint, ita ut pro *Aravatio* alter *Atanarium*, vel *Atavarium* alter *Aravarium*, nobis obstruserint. Verum manuscripta etiam antiquissima, magis sæpe quam Codices impressi, depravata. Quare recte Henschenius laudatus dicit, retinendam esse lectionem, quam praferunt editiones Gregorii & Fredegarii in Epitome cap. I. cui non solum aliqua MSS. sed etiam omnia vetusta Martyrologia, & Breviaria tam impressa quam manu exarata suffragantur. Ipsemet Valesius observat apud Eginhardum in lib. 4. de Virtutibus SS. Martyrum Marcellini & Petri scriptum repetiri, *Monasterium S. Servatii Confessoris*, non Aravatii, & in duobus veteribus Exemplaribus Usuardi & Adonis, in Bibliotheca San-Germanensi asservatis, nomen *Servatii*, non vero *Aravatii* etiam legi; idemque habere Flodoardum, Reginonem, Paulum Diaconum aliosque antiquos Scriptores. Codices itaque MSS. qui *Aravatium* habent, corrigendi ex illis, qui *Servatii* nomen conservarunt, & ex omnibus libris editis. *Atanarii* nomen fucum fecit Baronio num. XXXVIII. autumavit enim hunc Episcopum diversum fuisse a *Servatio*, quem Turonensis memorat; cum tamen nonnisi per errorem *Servatius* II. ita ab Aventino appellatus fuerit.

XIV. *Ob omissionem Servatii II. Tungrensium Epist. Historia in tribus labefactatur.*

Ex dictis Henschenii rationes, quibus vulgarem sententiam tueri conatus est, plane corruunt. Certe ea defendi non potest, quin universa Episcoporum Tungrensium Historia depravetur. Primo enim Henschenius in citata Exegesi, ut refellat eos, qui existimarunt ante Sancti *Servatii* tempora Ecclesiam Tungrensem Episcopalem non fuisse, utitur auctoritate Gregorii Turonensis lib. 2. cap. 5. & cap. 72. Sigeberti in Chronico, quem pro se jam adduxerant Joannes Roberti, & Scriptor Vitæ Sancti Servatii, cujus Fragmentum recitat Vincentius Bellovacensis lib. 20. Speculi Historialis cap. 39. Sed cum tres isti Auctores manifeste insinuent, Sedem Episcopalem ex urbe Tungrensi ad Trajectensem translatam esse tempore Attilæ a sancto Servatio, quis non videt narrationem istius translationis a tribus istis Auctoribus factam nutare, cum quod uno sæculo factum ipse Henschenius in aliud transtulerit? Quia igitur illis translatio in dubium revocari non debet, ita nec quod habent ii Scriptores de tempore, quo ea facta. Porro Henschenius recte asserit eum Auctorem Vitæ sancti Servatii, cujus fragmentum recitat Vincentius, quocunque ille tempore vixerit, præivisse, tam Sigeberto quam Vincentio. Ex quo etiam liquet, duos fuisse Servatios; cum is Anonymus tradat, *Servatium* floruisse tempore Attilæ.

XV. *Interpontificium plurium annorum confictum.*

Secundo, postquam recentes Historici & conditores Catalogorum Episcoporum Tungrensium duos Servatios in unum confudere, ex iisdem alii scripsere, post *Servatii* mortem Tungrensem & Trajectensem Ecclesiam ad annos CVIII. aliqui ad annos CXIV. alii ad annos LXX. Henschenius ad annos circiter XXVI. sine Episcopo fuisse. Quo in errore cæteris præivit Harigerus, qui tamen causam sui erroris ipsemet prodit. Postquam enim asserit, incertum esse, *quanta temporis intercapedine Ecclesia Tungrensis fuerit sine Pontifice* scribit: *Tandem B. Remigio, cælitus ad hoc prædestinato & per repromissionem jam nato, ut eam gentem* (scil. Francorum) *ad veri Dei cultum converteret, & Galliarum populus in unitatem fidei Catholicæ conveniret: eo, inquam, tempore Agricolaus Ecclesiæ Leodiensi præsedit undecimus*. At verum quidem est Sanctum *Agricolaum* Remigio Rhemorum Episcopo, qui anno CDLIX. sedere cœpit, coævum fuisse, & undecimum Episcopum Tungrensem seu, ut nunc dicimus Leodiensem extitisse; id enim testantur Auctor magni Chronici Belgici inter vetustiores, qui de Episcopis Tungrensibus locuti sunt, Catalogi Episcoporum Tungrensium, & laudatus Scriptor Vitæ sancti Servatii, qui ait *Agricolaum* Servatio successisse. Sed *Agricolaus*, & novem ejus successores qui Ecclesiam Trajectensem usque ad annum DXXXV. quo sanctus *Domitianus* XX. Episcopus Tungrensis Concilio primo Arvernensi interfuit, rexere, non Servatio primo, ut credidit Harigerus, qui nullum alium Servatium agnoscit, sed Servatio II. hoc anno demortuo successere, ideoque longum illud Interpontificium mere fictitium, & in sola confusione u-

triuſ

(a) *Extant apud Sur. die 3. Januarii.*

XLI.

(b) *Extant apud Sur. die 29. Julii.*

Res gestæ Lupi Trecensis cum Attila.

ginis Genovefæ Parisiorum civitas ab iisdem Hunnis servaretur illæsa: id quidem Acta (*a*) rerum ab ipsa gestarum testantur.

Sed quæ transacta sint inter Attilam & Lupum Trecensem Episcopum sanctitate clarum, ex Vita ipsius fidelissime scripta hic enarremus (*b*). *Non longa* (inquit auctor) *post tempora Hunni erumpentes, & per totam Galliam diffusi, partim simulato pacis arte tenebant urbes, partim vi expugnabant. Ubi ad Trecensem infesto agmine venere civitatem, patentibus campis sitam, nec armis munitam, nec muris: sollicitus pius Antistes ad usitata se recipiens præsidia, solus ad Deum fusis precibus, superna opis auxilio eam defendit. At immanis ille & ferus Attila fidem sancti viri altiori sensu suscipiens, pro sua exercitusque sui salute & incolumitate secum eum vult proficisci ad Rhenum usque, pollicens ei, ubi eo ventum sit, se ipsum dimissurum. Mox copia offertur ab eo loco revertendi: non negatur reditus, iter quoque indicatur. Orat tyrannus abnixe sanctum virum, ut velit pro ipso Dominum deprecari, interprete usus Hunigasio.*

XLII.

Reversus autem vir Dei, ut vidit se desperatione suorum turbatum, ad montis perfugium Latisconem cæteris solertior se finavit, ut eo transferret plebem, quam orationum suarum suffragiis, discrimini subjacentem inter excidia publica & arma defenderat. Illud perfugium distat ab urbe milliaribus quinque & quadraginta. Manens vero illic biennii spatio, offensus raritate suorum eo venientium, Matisconem sibi censuit expetendam. Subdit miracula ab eo tunc edita, fidelissimus suorum temporum rerum scriptor, licet multa nimia brevitate transilierit: nisi forte mutilata habeantur, quæ extant ejus Acta. Hæc enim alii superaddunt (*c*): *Cum sanctus Lupus Attilæ Flagello Dei Hunnorum Principi occurrisset, & pro patria intercederet, & Princeps ferox delere omnino civitatem proponeret: divina virtute tum ipse, tum exercitus neminem videntes transierunt per civitatem a porta usque ad portam, veluti cæcitate percussi; sicque patria salvata est.* Sed de his auctorem aliquem veterem non invenimus.

(c) *Petr. Cat. lib. 6. c. 1. & alii.*

Occursus Lupi cum Attila.

XLIII.

(d) *Nicol. Ola. in Attila, c. 9.*

Qui autem fusius res Attilæ sunt prosecuti, ista adiiciunt (*d*): *Lupus habitu indutus Pontificali, cum multitudine cleri, Attilæ advenienti fit obvius. Is facta salutatione, interrogat Attilam, quisnam esset, qui tot Regibus devictis, nationibus, populisque prostratis, urbibus eversis, cuncta sibi subderet? Cui Attila: Ego, inquit, sum Rex Hunnorum Attila Flagellum Dei. Ad hæc Lupus: Et quis est mortalium, qui Dei flagello resistet? Veni igitur Dei mei flagellum: illoque utere, ut Deus concedit. Ad hæc verba Barbarus emollitus, Trecensem urbem illæsam transiit.* Hæc ipsi. Cæterum Trecensium rerum sub Attila adhuc alia desiderari videntur, nimirum Acta martyrii S. Nemorii ejus Ecclesiæ Archidiaconi & sociorum, quos jussos ab Attila occidi, referunt Acta publica Ecclesiarum, in quibus septimo Idus Septembris relati iidem inter martyres habentur.

XLIV.

(e) *Sidon. lib. 6. ep. 1.*

Lupi Trecensis laudes.

Lupum vero ipsum ad plures adhuc annos vitam propagasse, Sidonii epistola (*e*) ad eum scripta, cum jam novem (ut ait) quinquennia haberet in Episcopatu, demonstrat. Sed quantæ hic esset æstimationis, ea ejusdem Sidonii episto-

læ

PAGIUS

triusque Servatii fundatum; atque inde vulgaris sententia magis evertitur; cum non solum sancti Servatii II. mortem a tempore cladis Hunnicæ removeat, & eum æqualem Lupo, Nicasio, Aniano, & Auctori fuisse neget; sed etiam diuturnum Interpontificium eo tempore excogitare cogatur, quo cæteræ omnes Galliarum Ecclesiæ suos Præsules habuere.

XVI.

Catalogi Episcoporum tam Metensium quam Tungrensium susdeque versi.

Tertio, ex eo errore factum, ut Episcopis, qui, post *Servatium* II. Episcopatui Tungrensi præfuere, longe plures annos, quam quibus sederint, fuerint attributi, & aliquos ex illis jam hoc tempore mortuos fuisse falso supponatur; cum tamen quemadmodum *Hesperius* Episc. Metensis, qui præfato Concilio Arvernensi subscripsit, decimus est a sancto Auctore, Servatio II. coætaneo & amico, ut liquet ex libello Pauli Diaconi laudato; ita & *Domitianus* decimus Tungrensis Episcopus extiterit post Servatium secundum. Neque enim unius Servatii defensores Episcoporum Tungrensium Chronologiam pervertere potuere, quin simul tam seriem, quam tempora Episcoporum Metensium susdeque etiam verterent. Sed hæc satis contra vulgarem sententiam, quam tandem ab omnibus desertum iri non dubito. Cointius anno CDL. num. IV. & seqq. recte cum Valesio duos Servatios distinxit, sed perperam eum illo posteriorem, non *Servatium*, sed *Aravatium*, aut *Arvatium* nominandum esse contendit, huicque non *Agricolaum*, sed *Supplicium* successisse; cum tamen in in omnibus Catalogis XV. tantum Episcopus numeretur. Præterea cum Turonensis lib. 2. cap. 7. ut videre est apud Baronium num. XXXIX. scribat Hunnos *in ipsa Sanctæ Paschæ vigilia ad Metensem urbem*, *ideoque* die VII. Mensis Aprilis, in quam hoc anno Sabbatum Sanctum incidit, venisse, & antea cap. 5. prodat Servatium, paulo antequam Hunni ad Tungrensem urbem accederent, in ea animam Deo reddidisse, mors ejus in hunc annum differenda. Eam in præcedentem Cointius conjicit, quod vulgari errore præoccupatus, arbitratus fuerit, Sanctos in Martyrologiis, diebus quibus mortui sunt, de more adscriptos fuisse: *Servatius* autem ad diem XIII. Maii in iisdem memoretur.

XVII.

S. Nicasius Martyrium facit, & Vasatum obsidetur.

A num. XLI. ad XLIX. Baronius recte narrat accessum *Hunnorum* ad Urbes Metensem, Parisiensem, Trecensem & Aurelianensem, & Auctor de Gestis Francorum juxta MS. Cameracense cap. 5. accurate scribit: *Chuni Rhenum transierunt, Mettis succenderunt, Treviris destru-*

unt

læ exordio accipe, ubi ait: *Benedictus Spiritus sanctus, & Pater Dei omnipotentis, quod tu pater patrum, & Episcopus Episcoporum, & alter sæculi tui Jacobus, de quadam specula charitatis, nec de inferiore Hierusalem tota Ecclesiæ Dei membra superinspicis, dignus qui omnes consoleris infirmos, &c.* Hæc quidem ipse ob eminentem egregiamque vitæ illius sanctitudinem, qua cæteris Episcopis emineret, licet aliis Galliarum Episcopis pluribus ditione inferior esset. Rursum vero sub eodem Attila martyrio coronatos ponunt alii sanctum Nicasium Rhemensem Episcopum, & ejus sororem Eutropiam, atque alios ipsius Ecclesiæ ejusdem palmæ consortes: verum a Vvandalis hos esse trucidatos, eorum Acta (*a*) referunt, de quibus nos suo loco superiori tomo.

Nicasius & Eutropia martyres.

(*a*) *Apud Sur. die 14. Decembr.*

XLV. Nec reticendum quod Sigebertus hoc tempore Hunnicæ cladis accidisse tradit, post Vasatensem civitatem magno Dei beneficio liberatam, his verbis (*b*): *Vasatensi urbe ab Hunnorum obsidione liberata per divinum auxilium, cum Episcopus pro gratiarum actione Missam populo celebraret, respiciens sursum vidit super altare quasi de camera templi cadere æqualiter tres guttas æquales magnitudinis crystallo clariores, quæ simul defluentes in unum coniunctæ quasi unam gemmam pulcherrimam effecerunt: quam cum in medio Crucis aureæ posuissent, aliæ gemmæ ceciderunt: seorsum vero posita infirmis dabat sanitatem, adorantibus vero imaginem sanctæ Crucis augebat devotionem; quia piis & mundis clara, immundis obscura videbatur.* Hæc ipse, eam afferens occasionem miraculi, quod Arianismo regio illa nonnihil ob Gothos illic versantes infecta esset. Sane quidem cum mirabiles instant elationes maris (juxta Prophetam) (*c*) tunc mirabilis in altis Dominus, faciens signa atque prodigia: & grandiora tunc semper divinitus ostensa fuisse signa, ubi vehementiora instarent mala, plurima divinæ Scripturæ docent exempla; ut non sint humani captus angusta mensura, immensa omnipotentis Dei opera constringenda.

(*b*) *Sigeb. Chr. ann. 453.*

(*c*) *Ps. 92.*

XLVI. Conflagrasse vero hac etiam clade ☛ Aquitaniam ipsam. ☚ S. Prosperi patriam, ipse his versibus luget (*d*):

Cumque animum patriæ subiit fumantis imago,
Et stetit ante oculos quidquid ubique perit:
Frangimur, immodicis & fletibus ora rigamus:
Dumque pios agimus, vertimur in querulos:

(*d*) *Prosp. in præfat. lib. de provid. Dei.*

Aquitania ab Attila dira passa.

Porro scripsisse eam ob causam ipsum S. Prosperum carmen illud post cladem Hunnicam, de qua agimus, inde colligere certo datur, quod in eo insectatur hæresim Eutychetis confundentis in unum duas Christi naturas haud pridem exortam.

XLVII. Sed quæ hoc item anno contigerant de Hunnis Aurelianensem civitatem obsidentibus, videamus. Atque primum de junctis Gothorum copiis cum Romano exercitu sub Aetio Duce, opera (ut vidimus ex Sidonio) Aviti Galliarum hoc tempore Præsidis, ex auctore Miscellæ in medium adducamus: hæc enim ibi scripta habentur (*e*): *Prævidens Attila sagacitate qua callebat, non sibi fore tutum, si Gothi, qui intra Gallias morabantur, Romanis jungerentur auxilio: amicum se Gothis simulans, adversus Aurelianos urbem concitus pergit, Regem Uvisigothorum sollicitare nisus, ut pariter cum eo Romanum invadens Imperium, æqua sorte possideret. Ad Valentinianum vero Imperatorem legatione missa, pacem simulat ad ulciscendos Romanos de Gothis & re-*

(*e*) *Paul. Diac. l. 15.* Attilæ dolosæ artes.

PAGIUS *unt, Turones pervadunt, usque Aurilianis pervenientes.* Baronius num. XLIV. Martyrium Sancti *Nicasii* Rhemensis Episcopi & *Eutropia* ejus sororis perperam removet ab hac secunda Hunnorum in Galliam irruptione, & ad secundam, quæ anno CDVII. facta est, retrahit, ut eo anno num. XV. demonstravimus. Quare, quæ ibidem de *Nicasio* & *Eutropia* diximus, huc revocanda. Præterea Salvianus citatus a Baronio num. XL. non potuit loqui de hac Hunnorum irruptione; cum libros *de Providentia* anno circiter CDXL. publicarit; ut ibidem diximus. Denique obsidio Urbis *Vasatensis*, de qua Baronius num. XLV. retrahenda ad annum CDXXXVII. quo contigit tertia irruptio Hunnorum in Galliam, ut eo anno ostendimus. Tunc enim accidit quod narrat Gregorius Turonensis lib. 1. de Mirac. cap. 13. ut Hunni, qui universam Aquitaniam depopulati fuerant, civitatem illam obsidione cinxerint; *Tempore quo diuturna obsidione vallabatur a Chunis, &c.* scilicet Vasatensis Urbs. *Hostis in circuitu depopulabatur villas, domos tradebat incendio, agros, vineasque pecoribus intromissis vastabat, &c. celeriter virtus Divina adfuit. Nam nocte visum est ipsi Barbarorum Regi quasi psallentes homines in vestimentis albis accensis cereis circuire muros Urbis, &c. Alia vero nocte vidit quasi globum magnum ignis super Urbem descendere, &c. Tunc Rex Gausericus ait.... Manifestum est, quod Deus eorum adjuvat eos, & statim discessit a loco illo.* Eo tempore Gothi Ariani in ea Urbe regnabant; Turonensis enim post narrata aliqua alia miracula in ea civitate tunc patrata subdit: *Patuit evidenti ratione contra iniquam & Deo odibilem Arianam hæresim, quæ eo tempore pullulabat, hæc acta. Agnitumque est Sanctam Trinitatem in una omnipotentia æqualitate connexam .... Nec mora fugato, ut diximus, hoste, civitas liberata est.* Porro Prosper in Chronico ad Consulatum Aetii & Sigisvulti, seu ad annum CDXXXVII. prodit Hunnos Romano-

rum

*& restituenda Republica: ad Gallias & Hispanias pergere se dolose denunciat. Sed Imperatorem doli ejus minime latuerunt. Itaque quam celerrime Theodoricum * Uvisigothorum Regem per Aetium Patricium conveniens, in suu pacis favorem pertraxit, atqua cum eodem Patricio contra Attilam post vastatam fere omnem Galliam Aurelianos jam obsidentem direxit.* Hæc ibi de fœdere Romanorum cum Gothis contra Attilam inito: quod per Avitum esse confectum, Sidonius (ut dictum est) in Panegyrico cecinit.

* Theodosidam.

XLVIII. De obsidione Aurelianensis Civitatis.

Sed de obsidione Aurelianensis civitatis agamus ex Actis (a) S. Aniani ejus civitatis Episcopi, in quibus hæc descripta narrantur: *Cum Rex Attila Aurelianensem urbem vellet evertere; beatus Anianus, non quod carnem poneret brachium suum, aut hominum viribus confideret, sed ut officio suo non deesset, Arelatem profectus est, ut Aetio Patricio, qui tunc in Galliis erat, barbaræ gentis crudelitatem explicaret. Cum autem iter ageret, ad Mamerti viri potentis ædes divertit, qui gravissime decumbens spiritu & voce, omnique gradiendi facultate destitutus, spem vivendi omnem suis ademisse videbatur. Ut autem præsensit uxor ejus, natione nobilissima, beatum Anianum advenisse; ad ejus se pedes adjecit, orans ut marito salus redderetur. Ascedit vir Dei ad lectum ægrotantis, videt eum horas extremas ducere, procumbit ad preces, orat Dominum tota nocte cum lacrymis, donec mane æger pristinæ sanitati redditus est. Inde pergit Arelatem, & ab Aetio humanissime exceptus, indicat quo in periculo versetur Aurelia: implorat ejus opem, quam Aetius libenter ac prolixe pollicetur. Redit ad cives suos, non parum tanti pastoris absentia mærentes: erigit animos illorum multa consolatione: præparant illi omnia prepulsanda hosti opportuna.* Hucusque ibi; reliqua desunt in codice. Sed his jungimus quæ sunt scripta a S. Gregorio Turonensi, qui hæc ex eisdem Actis accepit, aitque (b):

(a) Apud Sur. die 17. Novembr.

XLIX.

(b) Greg. Turon hist. Franc. l. 2.

Attila Rex Chunorum a Metensi urbe egrediens, cum multas Galliarum civitates opprimeret, Aureliam aggreditur, eamque maximo arietum impulsu nititur expugnare. Erat eo tempore beatissimus Anianus supradictæ urbis Episcopus, vir eximiæ prudentiæ ac laudabilis sanctitatis, cujus virtutum gesta nobiscum fideliter retinentur. Cumque inclusi populi suo Pontifici, quid agerent, exclamarent: ille fisus in Deo, monet omnes in oratione prosterni, atque cum lacrymis præsens semper in necessitatibus Domini auxilium implorare. Denique iis, ut præceperat, deprecantibus, ait sacerdos: Aspicite de muro civitatis, si Dei misericordia jam succurrat. Suspicabatur enim per Dei misericordiam Aetium advenire, ad quem & Arelatem abierat prius, suspensus futuri. Aspicientes autem de muro, neminem viderunt. Et ille: Orate, inquit, fideliter: Dominus liberabit vos hodie. Orantibus autem illis, ait: Aspicite iterum. Et cum aspexissent, neminem viderunt, qui ferret auxilium. Ait eis tertio: Si fideliter petitis, Deus velociter adest. At illi iterum fletu & ejulatu magno Domini misericordiam implorabant. Exacta quoque oratione, juxta senis imperium aspicientes denuo, viderunt de longe quasi nubeculam de terra consurgere: quod cum renunciarent, ait sacerdos: Domini auxilium est. Interea jam trementibus ab ictu arietum muris, jamque ruituris: ecce Aetius & Theodoricus Gotorum Rex, ac Torismundus ejus filius cum exercitibus suis ad civitatem accurrunt, adversumque hostem reiiciunt ac repellunt. Itaque liberata obtentu beatissimi civitate, Attilam fugant. Hæc Gregorius. Sidonius (c) vero, hostes non obsedisse tantum & oppugnasse, sed & irrupisse in civitatem tradit, non autem diripuisse, interrumpente repentino Aetii cum Gothis adventu: hæcque omnia precibus Aniani obtenta ait, atque vaticinio prædicta. Rursum Gregorius:

Civitas liberatur ab Attilæ direptione.

(c) Sid. Apol. l. 8. ep. 15.

L. Uxor Aetii laborat precibus in Basilica Apostolorum.

His diebus Romam sonus adiit, Aetium maximo discrimine inter phalanges hostium laborare. Quo audito, uxor ejus anxia atque mesta assidue basilicam sanctorum Apostolorum adibat; atque ut virum suum de hac expectatione susciperet sospitem, precabatur. Quæ cum diu noctuque hoc ageret: quadam nocte homo pauperculus crapulatus a vino, in angulo basilicæ beati Petri obdormivit. Clausis vero ex more

PAGIUS

rum fœderatos bellum adversus Gothos gessisse: *Bellum adversus Gothos Chunis auxiliantibus geritur.* Quare ad illum annum referendum quod Turonensis de urbe Vasatensi narrat, non vero ad annum CDXXXIX. ut perperam ab aliquibus factum. Verum quidem est, Prosperum ad Consulatum Theodosii XVII. & Fausti, seu annum Christi CDXXXVIII. scribere: *Adversum Gothos in Galia quadam prospere gesta;* sed cum ibi nulla Hunnorum mentio fiat, ad eum annum Vasatensis clades referri non potest.

A num. XLIX. ad LV. Gesta hoc anno in Galliis ab *Attila* nullus accuratius descripsit, quam Jornandes lib. de Reb. Get. cap. 36. & seqq. Narrat is Attilam Legatos ad Valentinianum Imp. misisse, ut discordias Romanos inter & Gothos sereret, & parte alia *Theodoricum* Visigothorum Regem, qui Tolosæ regnabat, ad suas partes pertrahere variis artibus conatum esse; sed Legatos Valentiniani ad eundem

XVIII. *Adversus Attilam pro Romanis multi populi pugnarunt.*

ostiis, a custodibus non est ejectus; de nocte vero consurgens, relucentibus per tota ædis spatia lychnis, pavore perterritus, aditum per quem foras evadat, quærit. Verum ubi primi atque alterius ostii claustra pulsat, & obserata cuncta cognoscit; solo decubuit, trepidus præstolans tempus ut venientibus ad matutinos hymnos populis, hinc liber abscederet. Interea videt duas personas se invicem venerabiliter salutantes, solicitosque de suis esse prosperitatibus. Tunc qui erat senior, ita exorsus est: Uxoris Aetii lacrymas diu sustinere non patior: petit enim assidue, ut virum suum de Galliis reducam incolumem, cum aliud exinde fuisset apud divinum judicium præfinitum: sed tamen obtinui immensam pietatem pro vita illius: & ecce nunc illuc propero, viventem eum exinde reducturus. Veruntamen obtestor, ut qui hæc audierit, sileat, arcanumque Dei vulgare non audeat, ne pereat velociter de terra. Ille vero hæc audiens, silere non potuit, sed mox illucescente cælo, omnia quæ audierat, matri familiæ pandit: expletisque sermonibus, lumine caruit oculorum. Ita plene occæcari videntem Deus voluit, ut cæci viderent, intercessione Sanctorum plurima magnaque divinitus petentibus dari. Sed pergit auctor.

LI. Attila victus ab Aetio.

Igitur Aetius cum Francis, Gothisque conjunctus, adversus Attilam confligit. At ille ad internecionem vastari suum cernens exercitum, fuga dilabitur, Theodoricus vero Gothorum Rex huic certamini succubuit. Nam nullus ambigat Chunorum exercitum obtentu memorati Antistitis Anians fuisse fugatum. Verum Aetius Patricius cum Turismundo victoriam obtinuit. Hæc Gregorius: sed quod Francos dicit pugnasse in exercitu Romanorum, minime probatur: nam eos pro Attila stetisse, Sidonius tradit. Eadem de victis Hunnis ait Isidorus (*a*), additque de Gothis: *Adeo extitere victores, ut Attila Rex Hunnorum prælio victus, nequaquam insequentes exercitus nusquam comparasse dicatur*, in Galliis scilicet. Torismundum autem non amplius anno uno regnasse, occisum a fratribus Theodorico atque Friderico, tradit. Sed cum ad annum primum Marciani hæc referat, redarguitur a Cassiodoro, qui sub anni hujus Consulibus ait: *Romani, Aetio Duce, Gothis auxiliaribus contra Attilam in campis Catalaunicis pugnaverant, qui virtute Gothorum superatus abscessit.* Sequenti vero anno ab Attila Aquilejam excisam ponit: cui consentit Marcellinus in Chronico. De hoc prælio ita apud Paulum Diaconum: *Hoc certamen circa horam diei nonam cœptum de utrisque partibus centum octoginta millia occisorum dedit.* Gloriati quidem sunt posteri Gothorum Reges, a suis majoribus Attilam superatum, ut apud Cassiodorum (*b*) Theodorici Regis epistola docet ad Alaricum data.

(*a*) Isidor. Chro. Goth.

(*b*) Cassiod. Var. li. 3. epist. 1.

LII. Hujusmodi belli describendi Prosper Aurelianensis Episcopus a Sydonio Apollinari promissionem accepit: sed ille magnitudine rerum revocatus semel a cœptis, quid de his ad eum brevi epistola scribat, in qua suscepti operis argumentum pandit, intelliges: sic enim se habet (*c*):

(*c*) Sidon. l. 8. ep. 15.

LIII. Attilæ belli historia cœpta scribi a Sidonio.

Sidonius domino Papæ Prospero salutem.

Dum laudibus summis sanctum Anianum Maximum consummatumque Pontificem Lupo parem, Germanoque non imparem vis celebrare, Fidelitamque desideras pectoribus insigi viri talis ac tanti mores, merita, virtutes; etiam illud non absque ju-

PAGIUS Theodoricum, hunc ad partes Romanorum sequendas permovisse (*1*). Junctus est itaque *Theodoricus* cum Thorismundo & Theodorico majoribus natu filiis & innumerabili Gothorum multitudine cum Romanis, quibus Aetius Patricius præerat: *His adfuere auxiliares Franci, Sarmatæ, Armoritiani, Litiani, Burgundiones, Saxones, Riparioli, Ibriones, quondam milites Romani, tunc vero jam in numero auxiliariorum exquisiti, aliæque nonnullæ Celticæ vel Germanicæ nationes*, inquit Jornandes cap. 36. Hæ nationes alias a Romanis subactæ, & eorum militiæ adscriptæ eam deseruerant, sesque in libertatem rursus asseruerant; *Saxones* in varias Tribus sub diversis ducibus divisi mercede modo apud Romanos, modo apud alios Principes militabant. Supra locuti sumus de *Saxonibus*, qui sedem fixere in magna Britannia, & infra de iis agemus, qui in Gallia consederunt. Sed *Saxones* isti, alii erant a Saxonibus, qui apud Romanos in ipsis etiam Imperii Orientis finibus stipendia faciebant, indeque in Notitia Imperii, ubi de Duce Phœnices agitur, habetur: *Ala prima Saxonum Verofabula*. Sarmatæ pariter partem militiæ Romanæ in Italia & in Gallia constituebant, ut videre est in eadem Notitia Sect. LXV. *Armoricianis* commissa erat custodia littoris Gallici præsertimque Celticæ & Bel-

NOTÆ [1] Suspicor Attilam ante annum 451. Galliam turbasse: nam in vita S. Lupi apud Bollandistas ad 29. Julii legimus, Attilam sub pacis spe Hunnos induxisse in Galliam, eademque occasione ex improviso adortum fuisse Trecas Urbem Campaniæ, sed ab eo Consilio eversum precibus S. Lupi virum illum Sanctum secum duxisse, nec dimisisse, nisi cum ad Rhenum pervenit. Igitur tunc Attila ad propria remeavit, sed totam Galliam armorum suorum terrore turbatam reliquit, quod vix credimus fieri potuisse, cum venit in Galliam anno 451, tunc enim ab ea recessit victus, nec eo venerat ut amicus, seu sub pacis spe, sed ut hostis. Accedit quod in Vita S. Lupi probatiori habemus non longa post tempora a reditu S. Lupi e Britannia, qui anno 430. contigit, adventum illum Hunnorum in Gallias accidisse. Porro ab anno 30. ad 51. nimis multum est temporis.

justitia gloriæ datur, quod te successore decessit. Exegeras mihi, at promitterem tibi Attilæ bellum stylo me posteris intimaturum, quo videlicet Aurelianensis urbis obsidio, oppugnatio, irruptio, nec direptio, & illa vulgata exauditi cælitus sacerdotis vaticinatio contineatur. Cœperam scribere; sed operis arrepti fasce perspecto, tæduit inchoasse: propter hoc nullis auribus credidi, quod primum, me censore damnaveram. Dabitur (ut spero) precatui tuo, & meritis Antistitis summi, quatenus præconio suo sub quacumque & quidem celeri occasione famulemur. Cæterum tu creditor justas laudabiliter hoc imprudentia temerarii debitoris indulseris, at quod mihi insalubile videtur, tibi quoque videatur irreposcibile. Memor nostri esse dignare, domine Papa. Hæc Sidonius: qui perfecerit ne semel

PAGIUS

Belgicæ, indeque in eadem Notitia memoratus *littus Saxonicum*, ob maritima Saxonum latrocinia ita appellatum. *Franci* sæpe a Romanis victi fuerant, & in ultimis Orientis Provinciis apud illos merebant.

XIX. *Alii, qui pro Romanis pugnarunt,*

Litiani seu *Letiani* apud Nervios erant, pars præsidiarii, pars cultores. *Burgundi* ab Aetio in libertatem asserti fuerant, ut suo loco ostendi, *Riparioli* seu *Riparii* tribus fluviorum ripis claudebantur, nempe Rheni, Mosellæ, & Mosæ, de quibus legendi Ortelius in Thesauro Geographico, & Hadrianus Valesius in Notitia Galliarum, *Ibriones* denique siti erant ad orientem lacus Constantiæ, & in confinia Rhætiæ, ut liquet ex Fortunato in fine lib. 4. de Vita Sancti Martini,

Si tibi Barbaricos conceditur ire per amnes.
Ut placide Rhenum transcendere possis & Istrum.
Pergis ad Augustam, qua Vindo & Licca fluentant.
Illic ossa Sacra venerabere Martyris Afra.
Si valeat ire viam, neque te Bajovarius obstat.
Qua vicina sedens Breonum loca perge per Alpem.
Ingrediens rapido qua gurgite volvitur Ennus.

Præter istos *Sangibanus* Rex Alanorum, cujus sedes Rhodanum inter & Ligerim erat, inter auxiliares medius statutus fuit cum propria gente, quia de ejus animo minus præsumebant Aetius, & Theodoricus Visigothorum Rex, inquit Jornandes citatus cap. 38. qui non semel indicat *Sangibani* regnum Ligerim inter & Rhodanum situm fuisse, & *Theodoricum* cum Thorismundo & Theoderico majoribus natu filiis, & innumerabili Visigothorum multitudine prælio adversus Attilam commisso interfuisse. *Francos* etiam pro Romanis pugnasse docet non tantum Jornandes cap. 41. sed etiam Turonensis lib. 2. cap. 7. ubi scribit: *Aetius cum Francis Gothisque conjunctus adversus Attilam confligit*, Id quidem negat Baronius num. LI. quod Sidonius in Panegyrico Aviti versu 320. Francos inter populos numeret, qui Attilam in Gallias irrumpentem secuti sunt;

Bructerus, ulvosa quem vel Nicer abluit unda,
Prorumpit Francus,

XX. *Ex Francis alii Romanorum, alii Attilæ partes secuti sunt,*

Verum Franci post *Clodionis* Regis mortem in duas factiones divisi, quarum altera ejus filio ætate minori *Meroveo* appellato, cujus Legationem ad Valentinianum Imp. anno CDXXXII. memoravimus, altera Merovei fratri, cujus nomen ignoratur adhæsit. Hoc nos docet Priscus Rhetor pag. 40. ubi ait; *At Francos bello lacessendi, illi* (nempe Attilæ) *causa fuit Regum ipsorum obitus* (nempe Clodionis) *& de regno inter liberos controversia, Seniori* (cujus nomen ignoratur, nullibique præter apud Priscum mentio) *Attilas studebat, juniorem Aetius tuebatur, quem Romæ vidimus Legationem obeuntem, nondum lanugine efflorescere incipiente, flava coma & capillis propter densitatem & magnitudinem super humerum effusis. Hunc etiam Aetius in filium adoptaverat, & plurimis donis ornatum, ad Imperatorem, ut amicitiam & societatem cum eo faceret, miserat. Sed Attilas antequam in eam expeditionem ingrederetur, rursus Legatos in Italiam misit, qui Honoriam poscerent. Etenim secum matrimonium pepigisse: cujus rei ut fidem faceret annulum ab ea ad se missum, per Legatos, quibus tradiderat, exhiberi mandavit. Itaque Imperii partem sibi Valentinianum cedere æquum censebat, quam pater Honoriæ reliquisset, sed hac illam frater, qua ejus erat avaritia & cupiditas, privabat. At Romani Hesperii* (idest Occidentales) *in prima sententia perstiterunt, & Attilæ mandata rejecerunt.* Vide dicta anno CCCCXIII. & anno CCCCXVIII.

XXI. *Clodio Rex Francorum duos filios reliquit.*

Hæc Prisci Auctoris coætanei verba lucem accipiunt ex iis, quæ Turonensis loco citato habet de bello Attilano; *Expleto bello, ait Aetius Thorismundo* (filio Theodorici Visigothorum Regis in prælio occisi) *festinus velociter redire in patriam ne insistente germano patris regno priveris. Hæc ille audiens cum velocitate discessit, quasi anticipaturus fratrem, & prior patris cathedram adepturus. Simili & Francorum Regem dolo fugavit.* Idem narrat de Thorismundo Jornandes cap. 41. relato prælio in quo Attila victus; *Ille vero metuens* (nempe Aetius) *ne Hunnis funditus interemptis a Gothis Romanorum premeretur imperium, præbet hac suasione consilium, ut ad sedes proprias remearet, regnumque, quod pater reliquerat, arriperet; ne germani ejus opibus sumptis paternis, Vesegothorum regnum pervaderent, graviterque dehinc cum suis & quod pejus est, miserabiliter pugnaret. Quo responso non ambigue, ut datum est, sed pro sua potius utilitate suscepto, relictis Hunnis, redit ad Gallias.*

XXII. *Meroveus Clodionis Regis filius junior erat.*

Ex Turonensis & Prisci inter se collatione aliqua, alias magna caligine involuta, in manifestam lucem proferuntur, liquetque primo, Clodionem Francorum Regem ante quadriennium demortuum, duos filios reliquisse, II. inter eosdem post ejus mortem de regni successione controversiam motam, III. eorum unum in bello Attilano pro Romanis pugnasse. IV. hunc fuisse *Meroveum*; cum inter omnes Historiæ Francicæ Scriptores conveniat, eum post Clodionem regnasse. V. ex duobus illis Clodionis filiis *Meroveum* natu juniorem fuisse, huncque a patre a Romanis in quodam prælio superato missum primum ad *Aetium*, & postea Romam ad Valentinianum Imp. ut ab eo pacem obtineret, quam impetrasse ostendit adoptio Merovei ab Aetio peracta. De illa Legatione egimus anno CDXXXII, VI. Sidonium in Carmine VII. seu in Panegyrico Aviti versu 325. Francorum pro Attila militantium nomine designare filium natu majorem Clodionis, Francosque ei adhærentes, qui utramque Rheni ripam incolebant, & Meroveo

semel cœptum opus, nullus prodidit.

LIV. *De fuga Attilæ.*

Sic igitur collectis copiis, quibus abundabat Attila, prudenti usus consilio, dirimens bellum, fugaque lapsus, longe longius abiens, a regionibus illis recedens, quo vires collapsas instauraret, consternatosque erigeret animos, Galliam deserens, se contulit in Illyricum, in Orientem reversurus: sed a Marciani Imperatoris exercitu repulsus, inter fines Veneticos ad sequentis anni bellum consedit: at de his suo loco dicendum. Atque hactenus de Attilæ anni hujus rebus gestis. Sic igitur divino nutu ex insperato pacato Orbe Romano, summa pace celebratum est Chalcedonense Concilium, ad cujus rerum gestarum narrationem jam admovendus est stylus.

Hoc

PAGIUS

veneo post pugnam Attilianam negotium facessere potuissent, nisi is cito ad suas sedes rediisset. Ex quibus, quæ certa esse debent, refellitur primo Cointius anno CDL. num. X. qui citatis Prisci verbis scribit, *Meroveum* post patris obitum Aetii Legatione suscepta, Romam ad Valentinianum Imp. profectum esse, ibique a Prisco visum. *Meroveus* enim non ab Aetio, sed a patre Legatus mitti potuit, ideoque non nisi ante bellum Attilæ.

XXIII. *Meroveus Legatus a patre ad Romanos ante aliquot annos missus fuerat.*

At inquit Cointius, *Meroveus* in sua Legatione, imberbis esse non potuit; cum ejus filius *Childericus* anno CDLVI. nimiæ luxuriæ arguatur a Turonensi lib. 2. cap. 12. Verum vana hæc ratio; cum plures ante præsentem annos hæc Legatio obita fuerit, ideoque anno CDXXXII. vicesimum circiter ætatis annum attingere potuerit. Decepere Cointium hodierni mores, ex eo enim quod *Meroveus* Clodioni patri successit, consequens esse putavit, ut filius ejus major natu fuerit; cum tamen Toronensis lib. 3. cap. 1. auctor sit, quatuor *Clodovei M.* filios regnum paternum *æqua lance* divisisse. Refelluntur secundo Recentiores quidam rerum Francicarum Scriptores, qui volunt Legatum a Prisco Romæ visum, a *Meroveo* Rege illuc missum esse, illumque alium non fuisse, quam *Childericum* hujus filium. Priscus enim diserte scribit, filium Francorum quondam Regis eum esse, quem Romæ viderat, & post mortem patris dissidium de regno inter utrumque fratrem exortum esse. Quare si horum Recentiorum Scriptorum opinio vera esset, sequeretur *Meroveum* ante bellum Attilianum vita functum quod nullus dixerit. Præterquamquod *Childericus* tunc adolescentior erat, quam ut Legationis munere fungi potuerit; cum currenti anno adhuc juvenis fuerit, &, ut affirmat Fredegarius in Epitome Turonensis cap. 2. non in bello, sed cum matre hoc anno egerit: *Viomadus Francus*, inquit Fredegarius, *fidelissimus cæteris Childerico, quod cum eum a Chunis cum matre captivus duceretur fugaciter* (lege sagaciter) *liberavit*.

XXIV. *Varii Reges in exercitu Attilæ.*

Turba Regum, diversarumque nationum Ductores, ac si satellites, nutibus Attilæ attendebant, inquit Jornandes, qui antea dixerat de populis Attilæ adhærentibus: *Inter quos Ostrogothorum præminebat exercitus, Valamire & Theodemire, & VVidemire germanis ductantibus*, Tum: *Erat que & Gepidarum agmine innumerabili Rex ille famosissimus Ardaricus.*

XXV. *De loco certaminis & cæsorum numero.*

De loco certaminis inter Auctores non convenit, ut legere est apud Hadrianum Valesium citatum in voce *Mauriacum*, & Savaronem in Notis ad Panegyricum Avito Aug. a Sidonio Apollinari dictum. Jornandes quidem asserit, pugnatum esse *in campis Catalaunicis* quod & alii habent; sed quanam in regione Galliarum siti sint campi illi Catalaunici, quos Toronensis laudatus *Mauriacos*, Jornandes Catalaunicos & *Maurisios* vocat, in controversia positum. Hanc tamen dirimere videtur Idacius, cujus verba mox recitabo, dum campos Catalaunicos collocat, *haud longe de civitate Mettis, quam Hunni effregerant*: innuit enim campos a vicino Catalauno, quod oppidum est ad Matronam Fluvium, Gallice, *Chalons sur Marne*, its vocatos, quorum initium duabus leucis a Catalauno ponitur apud *Spinetum*, ubi hodie beatissimæ Virginis augustissimum templum *de Spinu* dictum. *Bellum atrox, multiplex, immane, pertinax, cui simile nulla usquam narrat antiquitas*, inquit Jornandes cap. 40. In hoc prælio periit Theodoricus Visigothorum Rex. Nox prælium diremit, & postera die Attila magna clade confusus de discessu cogitavit, ac non multo post ad oppressionem Italiæ movit procinctum. *In hoc famosissimo & fortissimorum gentium bello ab utrisque partibus CLXII. millia cæsa referuntur, exceptis XC. millibus Gepidarum & Francorum, qui ante congressionem publicam noctu sibi occurrentes, mutuis concidere vulneribus, Francis pro Romanorum, Gepidis pro Hunnorum parte pugnantibus*, inquit Jornandes juxta editionem Grotii, aliasque, quæ eam præcessere. Verum Gruterus in ea, quam post Grotium publicavit, testatur, in duobus Codicibus MSS. Palatinis, omnibus literis perscriptum esse, *exceptis quindecim millibus Gepidarum*, &c. quem errorem antequam hanc editionem legissem, correxeram e Freculfo Lexoviensi, qui nono sæculo floruit, & in suo Chronico Tom. II. lib. V. cap. XIV. habet etiam XV. M. Quod ex correctiori exemplari Jordanis eum accepisse non dubitabam. Idem habet Toletanus lib. 2. de Reb. Hispan. cap. 8.

XXVI. *Victus Attila recedit e Gallia.*

Denique de hac pugna audiendus Idacius in Chronico, qui hoc tempore vivebat, licet per hæc tempora uno anno tardius quæ narrat, consignare soleat. Is anno Abrahami 2468. qui Kalend. Octobris hujus Christi anni inchoatur, scribit; *Gens Hunnorum pace rupta deprædatur Provincias Galliarum: plurimæ civitates effractæ; in campis Catalaunicis haud longe de civitate, quam effregerant Mettis, Aetio Duci, & Regi Theodori, quibus erat in pace societas, aperto marte confligens divino cæsa superatur auxilio: bellum nox intempesta diremit. Rex illic Theodorus prostratus occubuit: CCC. ferme millia hominum in eo certamine cæsa memorantur: occiso Theodore Thorismo filius ejus succedit in regno. Hunni cum Rege suo Attila relictis Galliis post certamen Italiam petunt*. Sed loco, CCC. *ferme millia*, legendum, CC. *ferme millia*. Theodoricus teste Isidoro in Chronico, ubi Thorismum, Thurismondum vocat, *annis triginta tribus* regnavit, ideoque anno CDXVIII. regnum inieraт. Prosper in Chronico, qui Romæ cum Sancto Leone erat, ait: *Tantu Patricii Aetii providentia fuit, ut raptim congregatis undique bellatoribus viris, adversa multitudini non impar occurreret. In quo conflictu quamvis neutris cedentibus inæstimabiles strages commorientium factæ sunt*

Chu-

LV. Concilium Chalcedonense.

Hoc igitur anno, iisdem Consulibus Marciano atque Adelphio indictione quarta, mense Octobris, Chalcedone convenit ad Synodum œcumenicam celebrandam ingens numerus Episcoporum. Quotnam autem fuerint, diversæ reperiuntur sententiæ: etenim Marcellinus in Chronico, sexcentos triginta eidem fuero Concilio præsentes fuisse, testatur: sed amplius addit Nicephorus (a), nempe duplicatum illum fuisse numerum eorum qui Synodo interfuere Nicænæ, videlicet sexcentos trigintasex omnes fuisse; sed triginta tantum super sexcentos numerat Liberatus Diaconus (b): id ipsum Photius (c), ac demum reliqui ferme omnes hoc secuti scripserunt. Verum S. Leo in epistola ad Episcopos Gallinrum, (d) hæc de numero: *Non enim (inquit) ultra cuiquam excusationis refugium de ignorantia & inscientia, vel de intelligentiæ difficultate conceditur, cum hæc ipsa sexcentorum ferme fratrum Coepiscoporumque nostrorum Synodus congregata, &c.* Unde cum in prima ejusdem Concilii Actione nonnisi trecenti quadragintaquinque Episcopi scripti legantur; immo nonnisi trecentorum Episcoporum numerum subduxerit, qui eadem Acta ediderit: dimidiam ferme partem in Actio, quæ extant, desiderari certum est.

(a) Niceph. l. 13. cap. 2.

(b) Liberat. in Breviar. c. 13. to. 2. Concil.

(c) Photius de septem Concil. c. 4. extant to. 3. Concil.

(d) Leo epist. 12.

LVI. Situs & aspectus Basilicæ S. Euphemiæ.

Quod autem ad locum spectat, haud intra mœnia Chalcedonensis civitatis collectum est, sed in suburbiis, in amplissima basilica sanctæ martyris Euphemiæ, quæ ab Evagrio graphice his describitur verbis (e): *Abest autem hoc templum a Bosphoro amplius duobus stadiis, situm in loco quodam ameno, qui adeo paulatim erigitur in acclivitatem, uti ascensus perfaciles, minimeque molestos præbeat ad templum martyris accedentibus, qui quidem videntur sibi derepente in sublime sublati, atque adeo intra ipsum templi Sanctuarium versari: unde tamquam e specula oculos deiicientes, campos omnes substratos cernunt, eosque in æquabilem & patentem planiciem porrectos, herba quidem virentes, onustos segetibus, arboribus cuiusque generis pulchre ad aspectum vestitos: quin etiam montes asperos scite erectos, in altitudinem levatos, incurvatosque; diversos præterea pelagos, partim præ tranquillitate purpureum colorem præseferentes, & placide & quiete cum ipsis ludentes littoribus, quibus adjacentes agri a tempestatibus vacui sunt; partim turbulentos & vastis furentes fluctibus, unde umbilici algæ & minutiores pisciculi ex testaceorum genere reciproco undarum impetu excutiuntur. Porro autem illud templum e regione Constantinopolis positum est, adeo ut talis & tam egregiæ urbis aspectus illi permultum splendoris afferat.*

(e) Evag. l. 2. c. 3.

LVII. Structura Basilicæ S. Euphemiæ.

Hoc templum constat ex tribus amplissimis ædificiis: unum libero cælo patens, atrio oblongo, & columnis undique concinne exornatum: alterum deinceps latitudine, longitudineque paribus itidem columnis priori simile, fastigio supposito solummodo dissimile: ad cujus latus versus Aquilonem est alterum ædificium ductum in gyrum, quod spectat ad Solis ortum, ipsumque ad formam testudinis, columnis valde artificiose fabricatis ex eadem confectis materia, magnitudine eadem intus in orbem tornatum. Super his tabulatum est sublime, eodem opertum tecto in quo liberum est cuique preces martyri fundere, & sacris interesse mysteriis. Intra testudinem ad Orientem est Sacrarium decore constructum, in quo sanctissimæ martyris reliquiæ in capsa bene longa (quam propterea quidam μακρὰν, id est, longam, proprio nomine appellant) ex argento valde scienter confecta, conditæ reponuntur.

LVIII. Miracula ex reliquiis S. Euphemiæ.

Miracula autem, quæ ab ista sanctissima martyre quibusdam temporibus eduntur nemini Christiano obscura sunt. Nam sæpe numero aut Episcopis qui ordine illius urbis Ecclesiam rexerant, secundum quietem ipsa martyr apparens, aut aliis quibusdam ob piam vitæ rationem nobilitatie accedens, jubet ut in ipso templo festum deliciis & opiparis epulis celebrent, sacram scilicet Eucharistiam sumendo, Deumque laudando. *Quod ubi significatum est Imperatoribus, Pontifici, & toti civitati; ad templum accedunt omnes, tam qui Reipublicæ clavum tenent, quam sacerdotes, magistratus, ac reliqua universa multitudo, quo efficiantur mysteriorum participes. Deinde omnibus his inspectantibus, Episcopus Constantinopolitanus una cum suis sacerdotibus Sacrarium, in quo sanctissimum martyris corpus, de quo supra dixi, reconditum est, ingreditur. Est in ipsa capsa ad lævam veluti transenna*

PAGIUS

Chunos tamen et constat victos fuisse, quod amissa præliandi fiducia, qui superfuerant, ad propria reverterunt.

XXVII. *Varia fuere versiones Conc. Chalced. hujusque varius ordo.*

A num. LV. ad LXXIX. Synodus Chalcedonensis *VIII. Idus Octob. inchoata Kalendis Novembris* absoluta est. Quo tempore habitæ sunt Actiones XVII. secundum Baronium, vel XVIII. secundum alios, XV. secundum Liberatum in Breviario, & secundam Acta, quæ nunc habemus XVI. Baluzius in præfat. ad Acta Concilii Chalced. ubi docte differit de variis hujus Concilii versionibus, num. XIII. & seq. ostendit, veterem interpretationem, de qua mox, prorsus congruere cum his, quæ de isto Concilio refert *Evagrius*, & in hoc diversam fuisse ab hodierna vulgata, quod statim post Actionem primam sequebatur Actio, in qua depositus est *Dioscorus*, quæ nunc est III. & quod post Actionem VI. in septima nimirum, descripti erant canones XXVII. qui nunc in Actione XV. con-

senna exigua, parvis januis obfirmata, per quam ferrum oblongum spongia circumligatum ad reliquias usque immittunt; quod quidem ubi circumtorserint, spongiam plenam sanguine retrahunt, plenamque cruentis guttis concretis plurimis. Quod ubi videt populus, statim propterea Deum veneratur, gloria & laudibus effert.

LIX. Sanguine S. Euphemiæ repletus Orbis.

Tanta est autem guttarum concretarum inde extractarum copia, ut piis Imperatoribus, sacerdotibus omnibus ibi congregatis, & universi populi frequentiæ abunde satis suppetant, tum ad participandum, tum ad mittendum cæteris Fidelibus per Orbem universum illarum rerum cupientibus fieri participes. At guttæ illæ concretæ manent integræ perpetuo, & sacer sanguis neutiquam in aliam formam commutatur. Quæ res fiunt non aliquo certo & definito tempore, sed prout Episcopi vita & morum illius gravitas fert. Ajunt namque, cum aliquis spectatus vir & in virtutibus eximius eam gubernat Ecclesiam, hoc miraculum sæpissime fieri solere: cum autem improbus illo munere fungatur, raro admodum signa illa divina edi.

LX. Odor immensus ex sacris reliquiis.

Aliud præterea commemorabo, cui neque tempus, neque occasio ulla est impedimento, neque discrimen inter Fideles, & infideles ab ea confertur, sed omnibus ex æquo ostendit sese. Cum aliquis eo loci accedat, ubi sacra capsa, in qua sunt conditæ sanctissimæ illæ reliquiæ, reponitur; tam fragranti repletur odore, ut alii omnes odores, quibus homines uti solent, ab eo longe superentur: nam neque odori florum, qui ex pratis colliguntur, similis est; neque illi qui ex rebus suavissime olentibus capitur; neque tali, qualis conficitur ab unguentariis; sed peregrinus est, & præcæteris eximius, ex ipsius martyris reliquiis vim & virtutem illam eis tribuentibus efflatus. Hoc eodem loco Concilium cogitur, &c. Hæc Evagrius. Porro ad miraculum illud de sanguine sanctus Paulinus Nolanus Episcopus allusisse visus est, dum ait (a):

(a) Paulin. in Natal. 9. S. Felicis.

Et quæ Chalcidicis Euphemia martyr in oris
Signat virgineo sacratum sanguine littus.

At de basilica satis.

LXI. Sed in quanam ipsius parte dispositus fuerit Synodalis consessus, ejusdem Synodi Acta sæpius docent, dum omnes consedisse ante cancellos sacri altaris, habent. Nominat locum illum Liberatus Diaconus Secretarium, ubi ait (b): *Adveniens Marcianus Imp. ad Secretarium cum Judicibus & sacro Senatu allocutionis verba fecit in Concilio, &c.* Cujus rei causa, e loco mutuatus ipse nomen, singulas sessiones ibidem habitas, *Secretaria* nominavit. Moris namque fuit, ut in basilicarum Secretariis Concilia Episcoporum celebrarentur. Habes de his, inter alia, plura exempla Ecclesiæ Africanæ, ubi Concilia Carthaginensia in Secretariis celebrata esse reperies: necnon Romanæ sub Martino, & aliarum Ecclesiarum. Sed quisnam locus ante cancellos, quem Liberatus nominat secretarium? non alium quidem putamus, quam eum qui ab Evagrio (c) describente ipsum sanctæ Euphemiæ templum ita delineatur: *Ad cujus latus versus Aquilonem est alterum ædificium* (quod vocat tertiam templi partem, eamdemque intimam) *quod spectat ad Solis ortum, ipsumque ad formam testudinis, columnis valde artificiose fabricatis.* Et paulo post: *Intra testudinem ad Orientem est Sacrarium decore constructum, in quo sanctissimæ martyris reliquiæ in capsa bene longa repositæ, &c.* Nominat Evagrius *Sacrarium*, quod Liberatus *Sanctuarium*: utriusque namque vocis eamdem esse significationem, docet canon Concilii Laodiceni verbis istis (d): *Non oportet subdiaconos licentiam habere in Secretarium, sive Sacrarium, quod Græci Diaconium appellant ingredi, & contingere vasa Dominica.* Et alio ejusdem Concilii canone (e): *Quod non oporteat presbyteros ante processionem Episcopi intrare Sacrarium, & sedere.* Græce etiam invenitur nuncupatum *ἱερατεῖον*, quod est, *Sacrarium*, sive *βῆμα*, quod præ cæteris ecclesiæ locis eminet.

(b) Liberat. Diac. in Brev. c. 13. Synodi in secretariis.

(c) Evag. l. 2. c. 3.

(d) Conc. Laod. c. 21. secund. edit.

(e) Eod. Conc. c. 57. prim. edit.

LXII. Sed quomodo dici potest, ante cancellos fuisse Secretarium, sive Sacrarium? Meminisse debes (quod & in antiquis basilicis cernitur) inter ecclesiæ gremium & apsidem, ubi sedes Episcopi locari solebat esse Sanctuarium collocatum, quod quidem altare erat primarium in medio situm, undique circumcirca cancellis septum. Describirur ejus forma graphice sane ab Eusebio verbis istis (f): *Sanctuario hoc modo absoluto & perfecto, sellisque*

(f) Euseb. l. 10. c. 4.

PAGIUS

constituti sunt. Tum vero Actio de conventione *Maximi* Episcopi Antiocheni & *Juvenalis* Hierosolymitani, quæ nunc est VII. erat octava; & sic de cæteris, quæ sequuntur usque ad XVI. Hic tamen majoris claritatis gratia ordinem Baronii sequemur.

XXVIII. Antiquam Concilii Chalcedonensis versionem Latinam *Rusticus* Ecclesiæ Romanæ Diaconus olim contulit cum veteribus codicibus, ut observat Baluzius citatus num. XXI. & seqq. qui subdit, veterem illam interpretationem a nullo laudatam reperiri ante Pontificatum Vigilii Papæ, & Canones XXVII. Concil. Chalced. in ea positos esse, quales leguntur apud *Dionysium Exiguum*, & rursum Actione XII. (quæ hodie est XI.) referri canonem XVI. Antiochenum, qualis extat apud eundem *Dionysium*, ex quo conjicit Vir eruditissimus, illam tum prodiisse, ac forsitan a *Dionysio* ipso fuisse compositam, quem *Cassiodorus* lib. de Divin. Lect. cap. 23. testatur alia mul-

Antiqua versio a Rustico emendata

que quibusdam in altissimo loco ad Præsidum Ecclesiæ honorem collocatis, & subselliis præterea undique ordine dispensatis, decore eximieque exornato: altarique denique tamquam Sanctosanctorum in medio sanctuaris sito: ista rursum, ut a plebe & multitudine eo non possit accedi, cancellis ex ligno fabricatis circumdedit. Hæc ille.

LXIII. Ante igitur altaris cancellos apsidem respicientes apparet congregatum fuisse Concilium, totumque occupasse locum qui interjacet inter cancellos & apsidem, ubi erat thronus Episcopalis: qui quidem in amplioribus basilicis haud mediocris latitudinis & longitudinis existebat, & quidem capax cujusvis numerosi consessus Episcoporum. Intelligis, puto, & ex his, quam procul absit, ut veritatis scopum attigerint, qui de Secretariis aliter sunt opinati. Fuisse quidem ea intra apsidem, Paulinus (a) in epistola ad Severum haud obscure significat; in eisdemque disponi sacra vasa ad ministerium, & sacros codices ad lectionem, ostendit. Ad hæc etiam spectat quod S. Gregorius Papa (b) jure expostulat adversus Joannem Ravennatem Episcopum; quod tempore jejunii gestaret pallium per plateas, & vias, quando nec licet eo uti in Secretario, loco nimirum consueto, ubi in suo throno in apside collocato sedere soleret Episcopus, & cum eo presbyteri, diaconi nequaquam: nam hæc habet canon decimusquintus Concilii Arelatensis secundi: *In Secretario diaconos inter presbyteros sedere non liceat*. At de Secretario satis.

(a) Paulin. ep. 12.

(b) Greg. l. 2. ep. 54.

LXIV. Quod vero ad personas pertinet, constat pro Apostolica sede a S. Leone Papa & Occidentalibus omnibus Episcopis legatos quatuor ex Synodo Romana missos, Paschasinum Episcopum Lilibæi in Sicilia, Lucentium Asculanum Antistitem, Bonifacium, & Basilium S. R. E. presbyteros Cardinales: Id quidem testatur ipse S. Leo in epistola data ad Synodum ipsam Chalcedonensem. Verum quoniam de Basilio in Actis ejusdem Synodi Chalcedonensis nusquam mentio, neque apud aliquem antiquorum scriptorum expressus habetur: conjectura ducimur, eum ante coactam Synodum prædefunctum, remansisseque Paschasinum, Lucentium, & Bonifacium. Porro hunc eumdem esse Basilium putamus cum eo, qui anno superiori una cum Abundio & aliis collegis eodem functus est munere, peritia usus rerum dalectus, qui itidem in Orientem legationem obiret.

LXV. Voluit sanctus Leo & Julianum Coensem Episcopum, solitum in Oriente agere res Romanæ Ecclesiæ, in eadem Synodo legati munere fungi, ut ex ejusdem sancti Leonis litteris, & Episcoporum subscriptionibus liquet. Nec vero defuit ex Africana Ecclesia legatio, licet Vvandalica persecutione assidue vexaretur: missi sunt enim Aurelius Adrumetinus, & Rusticus Episcopi. Sed & adfuere pro Saracenis Eustathius, & Joannes Episcopi, pro Siculis vero Joannes Messanensis Antistes. Advenerunt & hostes Catholicæ fidei, qui simul conspiratant contra S. Flavianum, Dioscorus Alexandrinus, & Juvenalis Hierosolymitanus: venit etiam Domnus Antiochenus jam privatus, & qui ejus loco suffectus fuit Maximus: itemque subrogatus in locum sancti Flaviani Anatolius, jam a sancto Leone Papa Catholicæ reconciliatus Ecclesiæ. At jure reprehenditur ab Evagrio (c) Zacharias rhetor, cum affirmat ad hanc eamdem Synodum accersitum etiam esse Nestorium. Manavit enim inde ipsi errandi occasio, quod inter alios Episcopos qui sancto Chalcedonensi interfuerunt Concilio, legatur (d) Nestorius, sed Phanagoriæ civitatis Episcopus: at longe hic alius a Nestorio hæresiarcha. Sed & præsto fuit Marcianus imperator una cum Pulcheria Augusta, & aliis Imperii magistratibus.

(c) Evag. l. 2. c. 2.

(d) Conc. Chalced. Act. 1. in princip.

LXVI. Consessus Synodi. Consessus autem ita dispositus reperitur, ut inter apsidem atque cancellos Patribus constitutis (e), a læva parte sederent Apostolicæ sedis legati, & post eos Constantinopolitanas, Antiochenus, & alii Episcopi; a dextris autem Dioscorus Episcopus Alexandrinus, & post eum Juvenalis, ambo licet judicandi, ac subinde reliqui post ipsos Episcopi: in medio vero ipsorum super thronum sacrosancta Evangelia ex more suere posita. Imperator autem Marcianus & Pulcheria Augusta, una cum magistratibus, Senatoribus, iisdemque delectis Judicibus cognitoribus (ita enim nominare consuevit antiquitas Judices sæculares, quorum arbitrio cuncta, legitimo servato ordine, tractarentur) cum his, inquam, Imperator ingressus, sedem habuit una cum Pulcheria Augusta ante cancellos.

(e) Conc. Chalced. Act. 1.

LXVII. Sed quid est, inquies, quod qui judicandi rei venerant Dioscorus, Juvenalis, & alii, a parte dextera suut collocati, le-

PAGIUS multa præter codicem canonum Ecclesiasticorum ex Græco transtulisse in Latinum, quæ utilitati Ecclesiæ possunt convenire. Primus omnium, quorum hodie scripta supersunt, Antiqua illa versione usus videtur *Facundus* Episcopus Hermianensis lib. 3. cap. 5. quem anno DXLVI. scripsisse duodecim libros pro defensione Trium Capitulorum, colligitur ex ejus Proœmio ad eosdem libros. Concilii Quinti Episcopi alia Collectione usi non sunt, sicuti nec *Vigilius* Papa, *Pelagius II. Gregorius Magnus & Martinus primus*: ac denique ea versio non tantum in Italia; sed etiam in Gallia reco-

Dignior locus legatis datus.

legati vero Apostolicæ sedis, quibus primarius locus jure debebatur, a sinistris sunt positi? Ut autem intelligas legatos in sinistra ut nobiliori parte locatos, consule, quæ a nobis abunde satis dicta sunt superioribus tomis secundo & tertio de ratione dignitateque dexteræ atque sinistræ.

LXVIII. Sed & si quæ sunt dicta non placent: quomodo majoris honoris causa id fuerit ordinatum, cum ipsa sinistra in dexteram, dextera vero in sinistram commutaretur; audi quæ in antiquo Romano Ordine leguntur his verbis: *Sedebunt ea locali dispositione, ut intrantibus ecclesiam Episcopi sint ad sinistram, presbyteri vero ad dexteram: ut quando Pontifex sederit, & ad eos respexerit, Episcopos ad dexteram, presbyteros contueatur ad sinistram.* Hæc ibi. Ex quibus etiam illud intelligere possumus, sic a parte sinistra legatos Apostolicæ sedis & post eos Episcopum Antiochenum, a dextris vero Dioscorum Alexandrinum & Juvenalem Episcopum Hierosolymitanum esse locatos, ut positus in medio Christus Dominus noster (cujus typum gerebat sacrosanctum Evangelium super thronum in meditullio collocatum) secundum illud Psalmographi: (a) *Deus stetit in synagoga deorum, in medio autem deos dijudicat:* In eos respiciens, a dextris haberet qui sederent in sinistra, & a sinistris qui considerent in dextera. Qua quidem ratione habita, fiet ut multæ conciliari possint de sinistra & dextera parte obortæ & oboriri solitæ controversiæ, concordenturque variæ perplexitates, dum alia in progressu, in consessu ratio alia attendatur ex diverso aspectu primariæ personæ in medio sedentis, atque astantibus præsidentis. At de consessu satis.

(a) Ps. 81.

LXIX. De tempore autem, quo Synodus cœpta, quove fuerit absoluta: ex ejusdem liquet Actis inchoatam esse hoc anno octavo Idus Octobris, absolutam vero Kal. Novembris: quo medio tempore, duodecim diebus, duodecim Sessiones, sive Secretaria esse habita, Liberatus testatur: (b) Actiones vero in eis habitas numerat ipse quindecim; sed tum Latina tum Græca exemplaria sexdecim continent, cum tamen ob depravatos codices interdum ex Græco corrigendus sit Latinus textus, & ex Latino Græcus, habeanturque Actiones in Græco codice, quæ in Latinis desiderentur. Nos autem, quid singulis diebus gestum sit, Sessionis nomine suo ordine recensentes, tredecim numeramus: sed quod sub una Sessione plures interdum inveniuntur celebratæ esse Actiones, extant omnes decem & septem.

(b) Liberat. in Breviar. c. 13.

LXX. Prima Sessio.

Quod igitur ad primam pertinet Sessionem: dispositis eo quo diximus ordine Episcoporum sedibus in Secretario ante cancellos, Marcianus Imperator primus omnium allocutus est sanctam Synodum: qua quidem oratione post alia illud magnopere inculcavit, quod a S. Leone Papa admonitus fuerat Patribus significandum, istis verbis: *De cætero autem nemo de nativitate Domini & Salvatoris nostri Jesu Christi aliud disputare, præter quod Apostolicum proœmium trecentorum decem & octo sanctorum Patrum consonans huic doctrinæ tradidisse noscitur; sicut sanctissimi Papæ Leonis, qui Apostolicum gubernat thronum, ad sanctæ memoriæ Flavianum regiæ urbis Constantinopolitanæ quondam Episcopum testantur litteræ. Nos enim ad confirmandam fidem, non ad ostendendam virtutem exemplo Imperatoris Constantini, adesse Synodo cogitavimus, ne in posterum multitudo populi institutionibus pravis attracti inveniatur dissentiens, &c.* Prosecuta est faustis acclamationibus orationem Imperatoris sancta Synodus, eumdem novum Constantinum appellans, quem ipse imitaturus, ad ipsam Synodum se venisse testatus fuit.

Marcianus arbitrio Leonis Papæ vult peragi Synodum.

LXXI. Post hæc autem considentibus omnibus, necnon Dioscoro Episcopo Alexandrino, Paschasinus Apostolicæ sedis legatus hæc ad S. Synodum (c): *Beatissimi atque Apostolici Papæ urbis Romæ, quæ est caput omnium Ecclesiarum, præcepta habemus præ manibus, quibus præcipere dignatus est ejus Apostolatus, ut Dioscorus Alexandrinorum Archiepiscopus non sedeat in Concilio, sed audiendus intromittatur: hoc erga observare necesse est, &c.* Ad hæc Lucentius Episcopus Apostolicæ sedis legatus adjecit in Dioscorum, ipsum esse indignum qui sedeat in Synodo, eo quod Synodum ausus est congregare absque sedis Apostolicæ consensu, quod numquam antea factum esset, nec rite fieri posset. His igitur auditis, Judices statuerunt in Dioscorum afferri, quæ adversus ipsum essent accusationes. Instante rursum Lucentio, sedere cùm aliis non debere, qui venerat judicandus: interlocutione Ju-

(c) Synod. Chalcedon. Act. 1.

PAGIUS

recepta fuit, ut testis est Hincmarus Archiepiscopus Rhemensis, in Opusc. 55. Capitulorum cap. 31. Quæ omnia variis auctoritatibus confirmat Baluzius & magnam huic opinioni probabilitatem conciliat.

XXIX. *Rusticus*, qui Constantinopolim anno DXLVII. cum *Vigilio* Papa patruo venerat antequam gradu suo honore & ministerio ab eodem dejiceretur, aggressus est emendationem Gestorum Synodi Chalced. *X. Kal. Martias* anni DXLIX. & eam absolvit anno sequenti *III. Kal. Aprilis* Quesnellus Tomo II. Operum S. Leonis pag. 888. existimat, *Rusticum* intactam reliquisse seriem priscorum Actorum, & tantum adnotasse emendationes suas ad oras paginarum. Verum, ut animadvertit Baluzius; cum initio & in calce primæ Actionis, testetur se Acta illa emendasse; contulisse cum antiquis exemplaribus Græcis

Refellitur contraria sententia.

Judicum factum est, ut e Patrum consessu dimotus Dioscorus, sederit in medio, reliquis Episcopis in propriis locis considentibus, atque ita de ipso judicium inchoaretur. Hæc ipsa Acta docent: idem & Evagrius (a) ait, nimirum quod tunc loco cedere compulsus est Dioscorus, & ut reus in medio statutus, rationem redditurus, de quibus ab adversariis accusaretur.

(a) Evagr. l. 2. c. 4.

LXXII. Ita quidem consultius visum est, quam illum e Synodo jubere recedere, & trium citationum longa mora juberi judicio sisti. Sic igitur homo arrogans Dioscorus reus in medio constituitur causam dicturus, & judicium subiturus. Quo facto, Eusebius Episcopus Dorilæi accusator progressus in medium, obtulit libellum contra Dioscorum, seu epistolam ad Imperatores, hæc proclamans cum lacrymis inter alia: *Læsus sum a Dioscoro, læsa est fides, occisus est Flavianus (lacrymis impleor) simul mecum injuste damnatus est: jubete meas preces perlegi*. Lectus est libellus precum Eusebii, quo etiam cognosci petiit Acta in Ephesina pseudosynodo confecta. His intercessit Dioscorus, atque agendum primum esse de fide contendit. Sed interlocutione Judicum cognitorum primum omnium ipsa Ephesina Acta jussa sunt legi.

LXXIII. De Theodoreto judicum interlocutio. Dum vero ea legerentur, ventumque esset ad epistolam Theodosii Imperatoris, legereturque, Theodoretus vetitus Synodo interesse: Judices interlocuti dixere, eum admittendum esse in Synodum, cui sanctus Leo Papa Episcopatum restituisset, atque Imperator adesse sanxisset: sicque omnium Patrum consensu intromissus Theodoretus, cum Episcopis sedit, reclamantibus licet Ægyptiis, Palæstinis, & Illyricis Episcopis, qui eum Nestorianum esse calumniati sunt: adversus quos, qui dira passi erant Ephesi, exclamarunt Episcopi Orientales, Pontici, atque Thraces. Sed reclamavit Dioscorus, asserens receptione Theodoreti ejici S. Cyrillum, qui ab eo fuisset excommunicatus. In quem illi unanimiter exclamantes, dixere: Dioscorum homicidam foras mitte. Sicque concertantibus ad invicem Theodoreti causa Orientalibus & Ægyptiis, interloquentibus Judicibus, sedere jussus est Theodoretus, deque ejus causa postea agendum esse definire.

LXXIV. Post hæc vero, ubi Ephesina legi cœperunt Acta, Dioscorus, cujus causam primo cognosci debere, Judices interloquendo stabilierant, excusans se atque attenuans delictum suum, dixit, non se tantum, sed & Juvenalem Hierosolymorum Episcopum, atque Thalassium Cæsariensem fuisse præfectos a Theodosio Imperatore Synodo Ephesinæ, atque Acta omnia confirmata esse ab astantibus Episcopis, qui præsentes fuerunt. Contra vero reclamantes Episcopi dixerunt, nullum voluntarie subscripsisse, sed vi coactos: his addidere vim adhibitam per milites fustibus, gladiis, minis exilii, & e sedibus abdicationibus, contumeliasque in Flavianum jactatas: inter alios hæc pluribus exaggeravit Stephanus Episcopus Ephesinus. Tunc vero Ægypti Episcopi, qui Dioscoro favebant, his omnibus suam ipsorum exprobaverant ignaviam, nimirum quod dixissent, quod vi compulsi nolentes subscripsissent: exclamantes jure in eos verbis illis: *Christianus neminem timet, Catholicus neminem formidat*; Longeque abesse a Christiana constantia addiderunt, per vim adigi ad id quod credit esse peccatum.

LXXV. Rursum cum pergerentur eadem Ephesina Acta legi, iterum Orientales in Dioscorum concitantur ob contumeliam Flaviano irrogatam, qui in Synodo sit compulsus quinto loco sedere. Addiderunt & de vi tunc illata Notariis. Fit demum omnium lapsorum, qui Ephesi subscripserunt, una vox clamantium: *Omnes peccavimus: omnes veniam postulamus*. Ad hæc insuper, dum eadem Acta legerentur, crebræ ab Orientalibus Episcopis ingestæ querelæ fuerunt, efferentibus, eadem Acta a Dioscoro esse depravata atque corrupta. Cumque ad finem professio facta ab Eutychete ex eisdem Actis recitaretur; aperuerunt Orientales versipellis imposturam dicentes: *Sic Eutychetem confessum esse Filium Dei de Spiritu sancto incarnatum, ut tamen omiserit, Ex Maria Virgine*.

LXXVI. Expedita recitatione Actorum Ephesinorum, jussæ sunt legi res gestæ in Synodo Constantinopolitana, in qua damnatus

PAGIUS cis & Latinis; annotasse; distinxisse, apparet eum non contentum fuisse officio Collatoris, sed textum quoque emendasse, ubi occasio tulit. Præterea cum Latina Actorum Chalcedonensium Collectio, quæ nunc omnium manibus versatur, sit antiquior *Rustico*, eique emendandæ is adlaboraverit, ut Quesnellius fatetur, dubitandum non videtur, quin *Rusticus* multa in ea mutaverit; cum multa & innumerabilia illic esse diversa ab antiqua versione, ostendant variantes lectiones a Baluzio collectæ. Quare omnino existimandum Rusticum Gesta Concil. Chalced. contulisse cum codicibus Græcis & Latinis, annotationes suas apposuisse, & quæ obscura erant, distinxisse. Baluzius magna diligentia & labore annotavit, quid a veteri interprete præstitum sit, quid ab aliis, qui post inventam artem Typographicam ediderint eandem *Antiquam* interpretationem. Singularia etiam habet de editionibus Conciliorum a Jacobo Merlino, Petro Crabbo, Laurentio Surio, Editoribus Romanis, Binio, & Auctoribus editionis Regiæ curatis, quæ legisse non pigebit.

De rebus gestis Constantinopoli contra Eutychetem.

tus est Eutyches; ex quibus Apostolicæ sedis legati probaverunt Flavianum vere Catholicum, Eutychetem vero absque dubitatione impium hæreticum. Tunc Dioscorus interlocutus, quam defenderat hactenus, manifestavit hæresim, dicens, jure damnatum Flavianum esse, quod dixisset, post adunationem duas esse in Christo naturas: sed hoc nihil fauctius dici potuit, cum ille e contra pertinaci studio contrariam sententiam penitus coram Patribus assevcraret. His adjecta est recitatio Actorum de cognitione facta de fide Notariorum Constantinopoli. Inde vero lecta absolutio Eutychetis facta Ephesi, atque ejus occasione recitata sunt Acta quædam Synodi œcumenicæ Ephesinæ. Ad postremum vero lecta est impia sententia Ephesi a Dioscoro lata in Flavianum.

LXXVII. Quibus omnibus exacte percognitis, interlocutione Judicum in sequentem Sessionem dilata est de fide tractatio. Interlocutique iidem Judices cognitores rogaverunt sententiam Patrum, num illi, quos Dioscorus atque ejusdem impietatis collegæ damnassent, absolvendi essent, & in statum pristinum restituendi; contra vero, qui in eos cum ipso Dioscoro adeo iniquam sententiam tulissent, num ipsi damnandi essent. Hæc secuta mox est acclamatio Episcoporum, dicentium omnes illos ex præscripto sacrorum canonum esse damnandos, nominatim vero, qui principem locum cum Dioscoro in Synodo tenuerunt, nimirum post Dioscorum, Juvenalem Episcopum Hierosolymorum, Thalassium Cæsareæ Cappadociæ, Eusebium Ancyræ, Eustathium Berythi, & Basilium Seleuciæ. Consecuta est hæc cantica pro gratiarum actione, & Dei laudum celebratione, sacri Trisagii acclamatio videlicet: *Sanctus Deus, Sanctus fortis Sanctus & immortalis*: Additumque: *Multos annos Imperatori*: Sed & multa in Dioscorum dicta. Hac brevissima summa contracta sunt omnia, quæ in prima Sessione facta fuerunt.

LXXVIII. *De Juliano legato per interpretem loquente.*

De qua illud considerandum quidem est, quod Julianus Coensis Episcopus, agens & ipse vices sancti Leonis Papæ, per interpretem in Synodo loquitur, homo Græcus inter Græcos: Habent enim hæc, Acta: *Julianus Episcopus agens vices sanctissimi Episcopi Romanæ Ecclesiæ Leonis, interpretante cum Florentio Episcopo Lydiæ, dixit, &c.* Id quidem non aliunde accidisse certum est, nisi quod (ut primo Annalium tomo diximus) ob excellentiam Romanæ Ecclesiæ, moris esset legatorum sedis Apostolicæ, Latine semper loqui. Ne quis autem putet Julianum imperitum fuisse linguæ Græcæ, ob idque locutum esse Latine: habes testificatione sancti Leonis Papæ ipsum Græcam linguam egregie calluisse, cujus rei causa voluerit ab eo transferri in Græcum sermonem epistolam suam ad Flavianum: testatur id quidem ipse S. Leo (a) epistola ad Marcianum: quinetiam Acta Chalcedonensis Concilii ab eodem Latinitati donari petiit, ut apparet ex litteris (b) ad ipsum Julianum ab eodem sancto Leone conscriptis.

(a) *Leo ep. 69.*

(b) *Leo ep. 56. in fin.*

LXXIX. *Secunda Sessio Concilii Chalced.*

Secunda vero Sessio habita est eodem anno, iisdemque Consulibus, sexto Idus Octobris; in qua de fide tractatio a Patribus habita est. Atque primum omnium lectum est sacrum Nicæni Concilii Symbolum, secundumque ejus definitionem sensisse veteres Patres, Cyrillumque, & Leonem Romanum Pontificem, contestati sunt omnes. Recitatum deinde est pariter ex rescripto Symbolum Constantinopolitani Concilii œcumenici; postea vero duæ sancti Cyrilli epistolæ, quarum alteram ad Nestorium, ad Joannem Antiochenum Episcopum alteram dederat. Insuper magna illa S. Leonis epistola, de Verbi incarnatione ad Flavianum novissime scripta, publice recitari jussa est; quam mirificis laudibus Patres prosecuti sunt, ita acclamantes: *Hæc Patrum fides: Hæc Apostolorum fides: Omnes ita credimus: Orthodoxi ita credimus: Anathema qui* non

PAGIUS XXX. *Marcianus non interfuit primæ Actioni.*

Marcianus ante sextam Actionem, in Synodum non venit, licet Baronius num. LXX. arbitratus fuerit, eum ipso initio interfuisse Synodo; quia in omnibus Conciliorum libris ante eum impressis in Actione prima post Episcoporum catalogum sequebatur Oratio ejusdem Imperatoris habita ad Concilium; quæ tamen ab eo dicta est in sexta Actione, in qua & scripta reperitur. Ea tantum Actione Marcianum in Synodum advenisse, docet Liberatus in Breviario cap. 13. *Sexto autem Secretario adveniens Imperator ad Concilium cum Judicibus & sacro Senatu allocutionis verba fecit in Concilio, & inter alia dixit, se ad confirmandam fidem, non ad potentiam ostendendam, exemplo Constantini, Synodum intrasse.* Idque ex prima Actione colligitur; in cujus fine Judices dixerunt omnia, quæ gesta erant, referri debere ad Imperatorem: ex quo liquet, illum tunc non adfuisse.

XXXI. *Pulcheria in locum Synodi ingressa non est.*

Neque *Pulcheria* Augusta in locum Synodi ingressa est. Nam ista verba, quæ leguntur in prima Actione ex editione Labbeana pag. 574. *Præsente ex divino zelo ac fervore fidei etiam Piissima & Christianissima Regina Augusta Pulcheria*, desunt in omnibus antiquis exemplaribus, sicuti & in textu Græco, ut observat Baluzius in nova Concil. Collect. pag. 1164. quæ & deesse debere colligit, quod *Valentinus* Episcopus Philippopolitanus, & Episcopi Hellesponti & veteris Epyri scribentes ad Leonem Imp. in capp. 26. 35. & 46. codicis encyclii, Auctor Breviculi, Historiæ Eutychianistarum, *Ferrandus* Diaconus in Epistola ad Pelagium & Anatolium, Liberatus, Evagrius, & Theophanes nullam in hoc loco *Pulcheriæ* mentionem faciant, sed tantum *Marciani*, Judicum & Sacri Senatus. Antiquum tamen esse hunc errorem patet ex antiquissimis codicibus, in quibus hoc additamen-

non ita credit. Petrus per Leonem ita locutus est: Apostoli ita docuerunt. Pie & vere Leo docuit. Cyrillus ita docuit. Leo & Cyrillus similiter docuerunt. Hæc vera fides. Catholici ita sapimus. Hæc Patrum fides. Hæc in Ephesio lecta non sunt. Hæc Dioscorus occultavit. His dictis, & elucidatis atque solutis quæ ab Episcopis Palæstinæ & Illyrici fuerunt objecta: acquiescentibus omnibus, ac comprobantibus, atque insuper adversus Dioscorum conclamantibus Patribus universis, secunda Sessio finem accepit.

LXXX. Sessio tertia.

Ad tertium vero Idus Octobris denuo Conventus cogitur, sed Episcoporum tantummodo absque magistratibus sæcularibus, eo quod in hac Sessione tractanda esset Dioscori damnatio per Episcopos tantummodo facienda: neque enim ipse Imperator Marcianus admissus, sed tantum Episcopi Synodum ingressi sunt. Sic igitur convenientibus Patribus, primo loco recitatus est precum libellus Eusebii Dorilæi adversus Dioscorum, quo cum Acta Ephesina damnari, tum Dioscorum debere deponi petebat. Et licet hæc omnia facta videri poterant in priori Synodi Actione: quod tamen non cuncta absoluta fuissent, sed præparatio quædam judicii & causæ cognitio habita esset: etsi omnium acclamationibus tunc innotuisset, quid in Dioscorum statuendum esset: ut tamen servaretur secundum Ecclesiasticos canones forma judicii, jussus est citari absens a Synodo Dioscorus, qui domi erat custoditus a militibus ne fugam arriperet. Citatus igitur a sancta Synodo per Episcopos, se excusavit, quod adesse non posset, cum a militibus custodiretur, & quod non adessent in Synodo Judices sæculares, qui antea causam tractare cœperant. Secundo rursum vocatus, prætexuit ægritudinem, illud ingerens, numquam fore, ut adesset, nisi præsentes essent Judices sæculares. Ad quem tunc Cecropius Episcopus Sebastenus, unus ex iis, qui ad ipsum vocandum missi fuerant, hæc dixit: *Quando quædam regularia* (nempe Ecclesiastica) *negotia examinantur secundum canones, neque Judices alios vel laicos interesse oportet.* Habes, lector, non unius Episcopi, sed œcumenicæ Synodi, immo & totius ubique vigentis Catholicæ Ecclesiæ testimonium ex rerum usu & sanctis canonibus comprobatum, quantum sibi laici, ipsi Judices sæculares in Ecclesiasticis causis valeant vendicare: ut plane qui inconcessa præsumat, sacrilegus habendus sit.

LXXXI. De libello Theodori Diaconi & alio Ischyrionis diaconi.

Inter hæc autem jussi sunt legi libelli adversus Dioscorum: oblatique omnes ejusmodi inscriptione notati: *Sanctissimo & beatissimo universali Patriarchæ magnæ Romæ Leoni, & sanctæ & universali Synodo Chalcedonensi.* Primumque lectus qui oblatus est a Theodoro diacono Ecclesiæ Alexandrinæ, qui privatus ab eo fuit nulla alia de causa, nisi quod amicus fuisset sancti Cyrilli prædecessoris ejus Episcopi: quo accusabat Dioscorum, quod Origenista esset hæreticus, & blasphemus in sanctam Trinitatem, & homicida, & incendiarius, atque vita turpissimus, quodque demum ausus fuisset excommunicare ipsum sanctum Leonem Romanum Pontificem. Lectus est post hæc libellus Ischyrionis Diaconi adversus eumdem Dioscorum datus: qui præter cætera de blasphemiis in Trinitatem, & alia supra narrata, addidit, frumentum Ecclesiis Libyæ, quæ ob nimiam provinciæ ariditatem tritico carerent, ab Imperatoribus dari solitum ad conficiendam sacram Eucharistiam, & solatium peregrinorum, a Dioscoro esse subreptum; adeo ut eam ob causam diu in Libya non fuerit oblatum incruentum sacrificium. Adjecit insuper de bonis relictis cœnobiis & monasteriis a Peristeria nobilissima femina, ab ipso subreptis, & in turpes personas expensis; *quodque* (ut ait) *nec pro ejus anima incensum obtulerit.* Vides ex his veterem usum, quo pii prosequerentur memoriam defunctorum: quod nisi sancte pieque soleret in universa Ecclesia Catholica frequentari, nequaquam coram adeo magna Synodo fuisset Dioscoro datum crimini.

LXXXII.

Addidit plura de vita ejus obscœna valde: utpote qui subintroductas feminas haberet in Episcopio, & lavaretur cum eis in balneo: & quod inter alias Pansophiam quamdam famosissimam præ cæteris haberet in deliciis, magno scandalo Alexandrinorum omnium. Ad postremum adjecit, quæ ipse Theodorus ab eo passus esset; nimirum quod ob amicitiam

cum

PAGIUS

mentum invenitur, & ex Breviculo supra laudato, in quo scriptum, Imp. Marcianum indixisse Synodum apud Nicæam, *in qua & ipse, & Pulcheria resedit, & omnis cum eo Senatus & Potestates*, quo loco recte in margine Labbeus notat, liquere ex Actis hoc falsum esse. Quo ad Auctorem Breviculi Eutychianistarum, is tantum asserit, *Pulcheriam* Nicææ sedisse, quod in dubium non videtur revocandum. Cum porro in omnibus codicibus MSS. tam Græcis quam Latinis *Marciani* oratio, aliaque de ejus in Synodum adventu, posita sint in sexta tantum Actione, cui ipse vere interfuit, & Patres allocutus est. Postremi Conciliorum Collectores ea omnia ad sextam Actionem jure merito retulerunt, & quia illa sexta Actio aliter apud Isidorum, & in antiquis quibusdam exemplaribus habetur, quam in Gestis Chalcedonensibus, Baluzius pag. 1388. eamdem exhibet, qualis repertus in tribus vetustis codicibus Bibliothecæ Colbertinæ.

cum S. Cyrillo, mox post obitum ejus in Ecclesia ministrare prohibitus esset; & possessiones, quas perrenues habebat, a monachis per Dioscorum missis, arboribus excisis, incensæ essent, & domus, quæ erant in eis dirutæ; & quod ipse jussus occidi, vix fugiens evasisset.

LXXXIII. De libellis Athanasii & Sophronii. Oblatus atque etiam lectus subinde est libellus ab Athanasio presbytero Alexandrino, qui unus erat ex nepotibus S. Cyrilli, quo de his, quæ crudelissime tum in ipsum, tum in fratres Dioscorus perpetrasset, reddidit sanctam Synodum certiorem quæ a nobis in ipso Dioscori ingressu sunt enarrata; ut hic eadem repetere non sit opus. Postremo loco lectus est libellus Sophronii Alexandrini Christiani hominis adversus Dioscorum conquerentis, quod subiata sua ipsius conjuge, Theodora nomine, a Macario Curiali; cum ea de causa venisset ad Imperatorem Constantinopolim, & rescriptum ab eo adversus Macarium impetrasset: Dioscorus intercessisset ne executioni mandaretur, dicens se esse dominum, & Egyptum ad se magis, quam ad Imperatorem spectare, sicque nefarius homo etiam tyrannidem affectaret; quodque ipse ea de causa ab eo bonis omnibus spoliatus, vix mortem fuga vitasset. His junxit de blasphemiis ejusdem in sanctissimam Trinitatem: Adjecitque demum de arrepta tyrannide manifestissimum signum, nimirum quod allatas ex more Alexandriam Marciani novi Imperatoris imagines, quas Sacra Laureata nominare solebant, per suos eas foras exportari jussisset. Hæc ille.

LXXXIV. Vides quanta esset Alexandrinorum Antistitum potentia, qua tamen Dioscorus abuteretur, pro nihilo ducens Imperatorum edicta, & contemnens ipsam Imperatoriam majestatem. Intelligis etiam, quales esse consueverint hæresum propugnatores; quales sibi adsciscat diabolus milites ad veritatem Catholicam oppugnandam: & quibus fuerit compositus moribus qui primus in Romanum Pontificem ausus fuit intorquere jaculum anathematis: ut plane respectu hujus stultitiæ, sapientia sit reputanda, derisa insania Cleopatræ appetere audentis Romanum Imperium sub Augusto.

LXXXV. Tertio citatus Dioscorus venire renuit. His visis, placuit Patribus, ut Dioscorus adhuc tertio vocaretur per libellum conscriptum, quo excusationes ab eo prætensæ, falsæ sunt demonstratæ, & monitus ipse ut veniret responsurus accusatoribus Alexandrinis, qui adversus eum libellos obtulissent. Verum ille penitus refragatus, adesse recusavit: nec quidem eum permovere potuit Joannes Germaniciæ Episcopus, hæc dicens: *Sacerdotum delicta, communis est turpitudo: Si igitur scit tua sanctitas calumniam se ab aliquibus pati: non est longe sancta Synodus: fatigare, ut convincas mendacium.* Sed obriguit ille, suaque duritie obstinatus permansit. Cum igitur nihil reliquum esset ad ejus defensionem, vel excusationem; ipsi Apostolicæ sedis legati adversus Dioscorum ejusmodi tulere sententiam:

LXXVVI. Sententia a legatis Apost. Sed. lata in Dioscorum. *Manifesta facta sunt, quæ a Dioscoro quondam Alexandriæ magnæ civitatis Episcopo commissa sunt adversus sanctum regularem ordinem & Ecclesiasticam disciplinam, tam ex iis quæ dudum examinata sunt in priori consessu, quam in iis quæ hodie acta sunt. Hic enim (ut plurima intermittamus) Eutychetem similia sibi sapientem, & regulariter a proprio damnatum Episcopo, id est, a sanctissimo Patre nostro & Archiepiscopo quondam Flaviano, præsumens sibi primatum, irregulariter in communionem suscepit, priusquam consideret in Epheso cum Deo amantissimis Episcopis. Sed illis quidem Apostolica sedes veniam præstitit de iis quæ ibi non voluntarie ab eis gesta sunt; qui & hactenus permanserunt obedientes sanctissimo Archiepiscopo Leoni, & omni sancto universali Concilio: Hujus gratia & in sua communione eos sicut confideles suscepit. Hic autem hactenus permansit glorians in iis, pro quibus eum oportebat gemere, & se terræ prosternere. Super hæc vero neque epistolam legi permisit beatissimi Papæ Leonis scriptam ad sanctæ memoriæ Flavianum, & hoc frequenter rogatus a portitoribus recitari eam, & cum juramento fieri lectionem promittens: qua non lecta, scandalum & læsionem sanctæ Dei Ecclesiæ per totum orbem terræ pertulerunt.*

LXXXVII. *Sed tamen talibus ab eo audacter commissis, deliberabamus, ut de priore sua pessima actione aliqua præstaretur clementia, sicut & cæteris reverendissimis Episcopis, & iis qui neque similem ei auctoritatem judicandi habuerunt. Sed quoniam secundis excessibus priorem iniquitatem valde transcendit: præsumpsit enim excommunicationem dictare adversus sanctissimum & beatissimum Archiepiscopum magnæ Romæ Leonem: insuper etiam multi libelli multis pleni iniquitatibus contra eum in sancto & Magno Concilio oblati sunt: & semel & secundo & tertio per Deo amantissimos Episcopos regulariter vocatus minime voluit obedire, propria atque conscientia stimulatus; & hos * qui a diversis Conciliis regulariter damnati sunt, contra divinas leges suscepit: Ideo ipse contra se elicuit sententiam; sæpius Ecclesiasticos conculcans canones.*

* eos.

LXTVVIII. Promulgata sententia in Dioscorum multipliciter. *Unde sanctissimus ac beatissimus Archiepiscopus magnæ & senioris Romæ Leo per nos, & per præsentem hanc Synodum, una cum ter beatissimo & omni laude digno beato Petro Apostolo, qui est petra & crepido Catholicæ Ecclesiæ, & ille qui est re-*

recta fidei fundamentum, nudavit eum tum Episcopatus dignitate, quam etiam ab omni sacerdotali abalienavit ministerio. Igitur sancta hæc & magna Synodus, quæ placent regulis, super memorato Dioscoro decernat. Hactenus sententia legatorum, cui universi Episcopi subscripsere, singuli singulis impium Dioscorum perstringentes sententiis hoc ordine: Post legatos sententiam dixit Anatolius Episcopus Constantinopolitanus, inde vero Maximus Antiochenus, & subinde reliqui. Hanc tandem tumens arrogantia novus Pharao justissimam damnationem accepit, sexcentorum & amplius Patrum sententiis, veluti fluctibus obrutus, concinentibus ex adverso in tuto littore Fidelibus omnibus una cum Moyse canticum Domino, qui Pharaonem cum curribus ejus in mare demersit.

LXXXIX. Damnato in hunc modum Dioscoro, S. Synodus ea de re Synodalem ad Valentinianum & Marcianum Imperatores epistolam scripsit, cujus est exordium: *Magna ægritudines & medicamenta forti, & medica indigent sapienti, &c.* Dedit aliam eodem argumento conscriptam ad sanctam Pulcheriam Augustam, quæ incipit: *Multa tibi dona præstentur, &c.* In his omnibus plura Patres in commendatione ipsorum pietatis erga Deum, & vigilantis curæ erga ejus Ecclesiam exhibitæ. Propositum quoque fuit publicum a sancta Synodo de Dioscori damnatione decretum; itemque ad ipsum Dioscorum ejusmodi damnationis suæ significatio missa (*a*):

(*a*) Conc. Chalced. Act. 3.

XC. Ad Dioscorum Patres.

Cognosce te ipsum, propterea quod divinos canones despexisti, & inobediens extitisti huic sancta & universali Concilio, superque hæc, præter alia tua commissa, in quibus inventus es reus, etiam tertio vocatus ab hac sancta & Magna Synodo secundum divinas regulas, ut accusationibus responderes: minime occurristi. Octobris mensis præsentis tertiadecimo die, a sancto & universali Concilio esse ab Episcopatu depositum, & ab omni Ecclesiastica functione summotum. Hæc ad Dioscorum sancta Synodus Chalcedonensis; quæ etiam de ejusdem damnatione litteras dedit ad clerum Alexandrinum: extant omnes, sed brevitatis causa eas citasse sufficiat. Sic igitur justissima damnatione Dioscori omnium superbissimi, crudelitate, turpitudine, omnes facile superantis, atque impietate nulli secundi clausa est Sessio tertia Synodi Chalcedonensis.

XCI. Sessio quarta Concil. Chalcedonensis.

Eodem vero anno, iisdemque Consulibus ad decimum sextum Kal. Novembris iterum eodem in loco habita sunt sacra Comitia, iisdem Episcopis in unum convenientibus simul cum magistratibus & Judicibus cognitoribus: ubi proposita est causa Episcoporum qui cum Dioscoro præfuerunt improbo Ephesino Conventui. Fuerunt hi Juvenalis Hierosolymitanus, Thalassius Cæsareæ Cappadociæ, Eustathius Berythi, Eusebius Ancyræ, & Basilius Seleuciæ Episcopi. Atque in primis interlocutione Judicum cognitorum recta fides accepta ab omnibus atque probata est, nempe Nicænum Symbolum atque Constantinopolitanum, decreta Ephesi, necnon epistola S. Leonis Papæ: quibus una cum aliis Episcopis subscripsere quinque collegæ Dioscori modo nominati, qui & damnaverunt his contraria sentientes: jussique sunt Synodum ingredi, a qua ante repulsi erant, utpote rei cum Dioscoro in Synodo scelerum patratorum: conjunctique sunt Ecclesiæ, a qua communicatione Dioscori facti erant extorres.

Quinque Epis. indulgentiam consecuti.

XCII. Ægyptii Episcopi expectant novum Episcopum Alexand.

Post hæc ingressi Ægyptii Episcopi cum libello fidei quem obtulerant Theodosio Imperatori; eoque lecto, jussi sunt ab Apostolicæ sedis legatis dicere in Eutychetem anathema, & subscribere epistolæ sancti Leonis: sed detrectantes id facere, quod expectarent novi Alexandrini Episcopi electionem, quem in subscriptione essent secuturi; instante rursum Synodo ut damnarent Eutychetem, fecerunt tandem: urgentibusque Patribus ut subscriberent litteris sancti Leonis, renuerunt: eo tantum usi prætextu, quod moris esset Ægyptiis Episcopis sequi in subscriptione Alexandrinum: seque magno periculo id tentaturos ob alios Ægypti Episcopos; prosternentesque se, petiere ut placeret sanctæ Synodo primum eligi Alexandrinum Antistitem. Horum postulationibus, supplicibusque votis annuit tandem Synodus, cautione adhibita, ipsos omnes non recessuros Chalcedone, sed electionem novi Episcopi opperituros. Hactenus Actio quarta. In Græco autem codice ante nuper recensitam Actionem quartam ponitur Actio Synodalis de Eutychianis Archimandritis, distincta ab aliis vel superioribus, vel posterioribus Actionibus. Verum quod spectat ad res in Synodo gestas ab Archimandritis, Latinis exemplaribus magis in his deferendum putarem, quam Græcis: ea potissimum ratione, quod non sit credendum Archimandritas hæreticos auditos esse, antequam lapsorum Episcoporum causa pertractaretur; qua (ut vidimus) hac in Actione absoluta, datus est locus Archimandritis hæreticis proponere quæ vellent.

XCIII. Archimandritarum Hæreticorum perfidia.

Intromissis igitur post hæc Archimandritis illis, qui in pseudosynodo Ephesina faverant contra Flavianum Dioscoro & pro Eutychete prodeuntes, fidem Catholicam prodiderunt, inter quos eminebat Carosus, & Dorotheus, atque sce-

leri.

scribus factus notior Barsumas, in quem ut infamosissimum homicidam, quod S. Flaviani necis instigator fuisset, in Synodo postea conclamatum est. His igitur ingredi jussis, preces ab eis oblatæ Imperatori, necnon libellus ab eisdem Synodo datus recitari mandantur: Qui ubi ex libello, sive epistola oblata Synodo cogniti sunt pro Dioscoro supplices habere preces; ne lectio ulterius progrederetur, sed ut iidem cum libello e Synodo ejicerentur, Synodus exclamavit. At Judices cognitores libellum integrum nihilominus legi jusserunt, quo illi profitebantur se tantummodo Nicænam fidem amplecti, nullamque ejus expositionem admittere, contestati se potius extra alios seorsum a communione ipsorum vitam acturos, quam quicquam novi ad fidem pati superinduci. Ita quidem hypocritæ illi, more Eutichetis atque Dioscori, sub mentito pallio Nicænæ fidei novam fovebant hæresim.

XCIV. Post hæc autem lectus est libellus a Catholicis Archimandritis oblatus adversus Eutichetem & ejus perfidiam confitentes, qui quidem ut plus a sancta Synodo probatus fuit. Interea vero tridui spatium temporis datum est hæreticis Archimandritis ad resipiscendum, atque Catholicæ fidei adversus Eutychetem subscribendum. Erat inter illos Maximus, qui dicebatur Eutychetis magister; cæteri vero post Carosum, Dorotheum, & Barsumam, captiose sibi Archimandritæ nomen usurpasse inventi sunt, iidemque omnium improbissimi, utpote qui plurimis fuere scandalo atque ruinæ. His itaque rebus gestis clausa est a Patribus quarta Sessio.

XCV. Quinta Sessio. De Caroso & Dorotheo.

Habet autem Græcum exemplar amplius quam Latinum quintam, quæ sequitur, Sessionem continentem duas Actiones, una eademque die habitas, nempe decimotertio Kal. Novembris: in quarum priori actum ponitur de Caroso & Dorotheo, aliisque Eutychianis Archimandritis, qui libellum Marciano Imperatori obtulerant, petentes, ut sibi liceret de fidei veritate cum Catholicis disputare coram ipso Imperatore. Quid autem eisdem responderit Marcianus, voluit Synodo fieri manifestum per Alexandrum Visitatorem, & Joannem Decurionem: Qui ubi ingressi sunt Synodum, quæ nomine Imperatoris significanda erant, nota fecere, verbis istis Alexandro docente de responsione ab Imperatore hæreticis data: *Hæc cum audisset Dominus Orbis, significavit per me, & dominum Joannem Decurionem: Si voluissem ego sedere inter vos atque alios monachos, & audire inter utrosque vos non hic sanctam & universalem Synodum fatigassem; sed cum ipsi convenissent, & nos de vobis certiores fecissent, dixi ut vos adessetis, & ea quæ nescitis cognosceretis, & interrogando ea quæ non nostis, addisceretis ab iis. Justum igitur decrevimus vos ad Concilium abire. Nam (ut sciatis) quæcumque definierit sanctum & universale Concilium, ac mihi in scriptis dederit, ea sequor, his contentus sum, his fidem habeo. Hoc habete, nec a me aliud responsum accipitis.* Ubi vero hæc ab Alexandro Imperatoris nomine sunt in Synodo coram Patribus enarrata; ab iisdem magnis præconiis eidem Marciano (ut par erat) acclamatum est, dignis laudibus tanti Principis sententiam prosequentibus. Hæreticis vero ad resipiscendum datæ sunt induciæ usque ad decimamquintam Novembris. Hæc continet ejus diei prior Actio: qua quidem dignissimum habetur expressum exemplum, quid Principes semper respondere hæreticis debeant, cum ab eis frequentibus libellis interpellantur, petentibus concedi de Christianæ fidei veritate libere disputare: ut eisdem minime quod exposcunt indulgeant; sed ad Catholicæ religionis Antistites, a quibus veritatem addiscant abire præcipiant. Quod quidem si ab iisdem hoc nostro infelicissimo sæculo (ut decebat) præstitum esset, nequaquam Borealis Ecclesia adeo immensis exagitata cladibus esset.

XCVI. Actio in causa Tyriæ diœcesis.

Posterior vero ejusdem diei Actio tractationem continet obortæ controversiæ inter Photium Episcopum Tyri metropolis Primæ Phœniciæ, & Eustathium Episcopum Berythi; eaque consignata Consulatu Marciani Imperatoris, die vero decimotertio Kalendas Novembris, nempe post dies tres a celebrata quarta, de qua egimus, Sessione. Quamobrem etsi post quartum, non tamen sub quarta, quasi una eademque die habita fuerit, ponenda est. Porro quod ad propositam in Synodo controversiam pertinet, res ita se habuit.

XCVII. Antiquitus, secundum veterum per canones factam provinciarum distinctionem, Tyria Ecclesia præerat jure metropolis Primæ Phœniciæ: Accidit autem ut Imperator pragmatica sanctione aliam fecerit ejus provinciæ divisionem, ex qua complures civitates, quæ subjacebant Tyriæ, sub Berythi Ecclesia ponerentur, nempe Byblo, Botys, Tripolis, Orthosias, Arias, & Antaradon. Huic autem divisioni cum minime Photius acquievisset, judicium ea de re habitum est Constantinopoli coram Anatolio Episcopo Constantinopolitano, & aliis cum eo residentibus Episcopis; qui absentem Photium excommunicavit. Qui ut anathematis vinculo solveretur, licet invitus, jussus tamen subscripsit Synodali decreto de aucto jure Ecclesiæ Berythensis super nominatas Ecclesias.

Cum

XCVIII. Querelæ Photii de civitatibus ab Eustathio usurpatis.

Cum vero ipse Photius Episcopus Tyri venisset ad Synodum hanc oecumenicam Chalcedone convocatam, dedit libellum supplicem Marciano Imp. quo questus est de jure antiquo suæ metropolis diminuto, civitatibus ab Eustathio vendicatis. Imperator accepto libello, causam illam sanctæ Synodo tradidit judicandam, sicque dicta die producta est ipsa coram sacro Patrum Conventu. Ubi Photius constitutus, rogavit Synodum audire causam, quam definiendam ab eadem mandaverat Imperator: petiitque in primis recitari libellum a se oblatum Imperatori. Sed ne fieret libelli lectio, Eustathius objecit, id non faciendum ante absolutam in Synodo de sede tractationem, cujus rei causa omnes essent ad Synodum convocati. Sed interlocuti Judices cognitores, jusserunt legi libellum, audiræque ea eo Photii querelæ de usurpatis ab Eustathio Tyriæ metropolis civitatibus, deque per vim & metum extorto consensu, qui nullius debeat esse momenti: quod demum rogavit, ut secundum pristina jura oblatæ civitates Tyriæ Ecclesiæ redderentur.

XCIX.

Cessent leges Imperatorum ubi Canones aliter monent.

Jussa autem a Judicibus cognitoribus ad hæc respondere Eustathius: rogavit idem eos, num secundum canones Ecclesiasticos, an vero secundum leges Imperatoria causa dirimenda esset. Tunc iidem interlocuti Judices ista dixere: *Sacratissimo Domino Orbis placuit, non juxta sacras Imperatoris litteras & pragmaticos typos res sanctissimorum Episcoporum procedere, sed secundum canones a sanctis Patribus datos. Omnis igitur cessante a sacris pragmaticis definitione, canones de hoc capitulo editi legantur.* Et inferius iidem ad Patres conversi: *Dicat,* inquiunt, *sancta Synodus, Utrum ei placeat ex regulis Patrum hujus causæ quæstionem examinari, an ex sacris pragmaticis, de quibus ea quæ sacro apice visa sunt, jam omnibus aperta fecimus. Sancta Synodus dixit: CONTRA CANONES NIHIL PRAGMATICUM VALEBIT. REGULÆ PATRUM TENEANT.*

C. Eccles. Tyri in integrum restituta.

Gloriosissimi Judices dixerunt: Nunc tempus est, edoceri nos a sancta Synodo, an liceat ex sacro pragmatico alienæ Ecclesiæ jura ab aliis Episcopis averti. Sancta Synodus dixit: Non licet hoc: est præter regulas. His dictis, jussus est Photius docere Synodum de usurpatis ab Eustathio Ecclesiis Tyriæ metropolis: quo facto, petiit idem Photius a S. Synodo irrita reddi, quæ ab Anatolio & aliis Episcopis haud pridem contra eamdem Tyriam metropolim ex lege Imp. Constantinopoli definita fuissent. Ad hæc Eustathius se excusans dixit, non a se invasa jura Tyriæ Ecclesiæ, sed factum esse lege Imperatoris, consuetudinisque esse, Imperatores metropoles facere. Attamen S. Synodus definivit, nullam esse debere sententiam latam adversus Photium absentem.

CI. Secundum Canones judicia fiant Ecclesiastica.

Rursum a Photio petitum, in suas Ecclesias esse restituendos Episcopos a se ordinatos, ab Eustathio autem ejectos Episcopatu, & inter presbyteros adnumeratos. Antequam autem de his sancta Synodus aliquid definiret, jussere Judices cognitores legi sacrum canonem: lectusque est canon quartus Magni Niceni Concilii, quo jubetur unum uniuscujusque provinciæ esse debere Metropolitanum Episcopum. Lecto itaque canone, & Eustathio respondente, licere Imperatori jubere quod vellet: Judices cognitores de his sanctæ Synodi judicium ita interpellarunt: *Sancta Synodus quid sibi videatur, doceat, Utrum placeat secundum canonem trecentorum decem & octo Patrum, unum Metropolitanum Episcopum esse, qui in ordinationibus reverendissimorum in unaquaque provinciæ civitate Episcoporum potestatem habeat; an duos, ita ut liceat separatim in civitatibus ordinationes facere. Sancta Synodus dixit: Unum juxta regulas sanctorum Patrum postulamus esse Metropolitam: Petimus ut regulas sanctorum Patrum teneat. Atticus reverendissimus Episcopus Nicopolis civitatis Epiri dixit: Centum decem & octo Patrum regulis unum vult Metropolitam in unaquaque provincia Episcopum esse: Et supplicamus, ut nunc etiam virtus canonum in quoslibet & in omnes provincias valeat, cessantibus omnibus quæ ex concursatione & ambitione pragmaticorum fiunt, quæ & everterunt ea quæ spiritualiter & secundum Deum a sanctis Patribus sancita sunt.* Hæc Atticus.

CII. Secundum canones, non secundum leges Imp. judicatum.

His omnibus auditis atque exacte percognitis, Judices cognitores definita a sanctis Patribus probavere, atque sua ipsorum sententia firmavere, ita interlocuti: *Juxta regulas trecentorum decem & octo Patrum, & juxta sententiam totius sanctæ Synodi, Photius reverendissimus Episcopus totius Tyriorum metropolis omnem potestatem ordinandi in universis civitatibus Primæ Phœnices provinciæ habebit. Eustathius reverendissimus Episcopus a sacro pragmatico typo nihil amplius sibi vendicet, quam reliqui Episcopi ejusdem provinciæ. At an hæc consentiat sancta Synodus, doceat. Sancta Synodus exclamavit: Hoc justum judicium: hæc justa sententia: multos annos Imperatorum: Multos annos Augustæ: multos annos Judicum.* Ita plane definitum est in perdifficili controversia, in qua altera ex parte leges vigerent Imperatoris, staretque sententia ea de re in Synodo lata Constantinopoli ab Anatolio, præsente etiam Maximo Episcopo An-

Antiocheno; ex adverso autem unus canon Ecclesiasticus reclamaret; Definitum, inquam, non calculis tantum universæ œcumenicæ Synodi, sed etiam ipsorum Imperatoris magistratuum, Judicum cognitorum, quibus omnibus & religiosissimus Imperator Marcianus Augustus haud invitus subscripserit: dignum plane factum, quod imitari debeant omnes Christiani Principes, sequi etiam ipsorum Judices: nimirum, ut cum causam in judicio agi contingat, cui altera ex parte faveant sæculi leges, repugnet vero ex altera canon Ecclesiasticus: quid tunc juste, pie, sancteque decernant, tantum exter de tanto judicio, non onius, sed plurium. Judicum præclarum quod sectentur exemplum. Habent & sacræ religionis Antistites, non unius tantum vel alterius; sed plurium Episcoporum, immo Synodi, ejusdemque œcumenici, & sexcentorum & amplius sanctorum Patrum, egregium factum, quod imitentur; nimirum non turpiter adulatione molliri, frangique potentia Imperatorum, sed adversus ipsorum leges pro defensione sacrorum canonum acerrimos insurgere vindices, & indefesso studio pro sacris legibus inire certamen. Sed prosequamur quæ reliqua sunt ejusdem Actionis.

CIII. Restitutis ex sententia totius œcumenicæ Synodi Episcopis in diversis civitatibus a Photio ordinatis, redactis vero in ordinem presbyterorum ab Eustathio promotis, improbatoque per Apostolicæ sedis legatos & alios usu illo, ut qui ab Episcopatu deponebantur, sinerentur presbyteri ministrare: mox ejusmodi ad Judices & ad S. Synodum facta est suggestio a Cecropio Episcopo Sebastopolis: *Ne potestas vestra accusationem & querimonias a quocumque persona accipiat & fatigetur, neve nos conteramur; petimus ut sine contradictione cessent ea pragmatica, quæ in detrimentum canonum a quibusdam facta sunt in omni provincia: Canones vero per omnia teneant: sic enim & fides custoditur, & unaquæque Ecclesia tutum statum habebit: Ac nec liceat præter canones ordinare. Magnificentissimi & gloriosissimi Judices dixerunt: Si tota sanctissima Synodus consentit petioni Cecropii reverendissimi Episcopi, doceat. Sancta Synodus acclamavit: Omnes eadem dicimus: Universa pragmatica cessabunt: Canones teneant, & hoc a vobis fiat. Magnificentissimi & gloriosissimi Judices dixerunt: Ex sententia sanctæ Synodi, in aliis quoque omnibus provinciis regulæ teneant.* His stabilitis, secuta est ea more fausta totius Synodi acclamatio. Jusseruntque Judices, ut quæ definita essent, effectui mandarentur. Sicque præsens Actio ex optato felicem finem acceplt. Jam reliquas certis quibusque diebus habitas Actiones pescurramus.

Definitio ut pragmatica ubique cedant Canonibus.

CIV. Sexta sessio.

Rursum vero convenientes Patres sextam habuere Sessionem undecimo Kalendas Novembris, io qua per diaconum Constantinopolitanæ Ecclesiæ recitata est fidei Catholicæ definitio; quæ tamen ut minus perfecta explosa est in primis ab Apo-

PAGIUS XXXII. *Contentio de fidei formula condenda.*

A num. CIV. ad CXII. *XI. Kalendas Novembris* habita est *Actio sexta* Chalcedonensis Concilii secundum Baronium, *quinta* vero hæc dicitur in editionibus hodiernis Conciliorum; & revera *quinta* est juxta Antiquam versionem. In ea gravis exorta est contentio inter Episcopos, qua pacto conscribenda foret definitio fidei, quibusve verbis constare deberet. Cum enim formola quædam lecta fuisset, nonnulli Episcopi eam mancam & mutilam esse contenderant, illis Legati Apostolicæ Sedis se se adjunxere, postulantes, ut in Definitione acceptatæ Leonis Epistolæ ad Flavianum mentio fieret, & quæ inerant ei verba, quasi pressius hæresim jugulantia insererentur. Hic vero intercessit multitudo major Synodi, Definitionem mutari non debere, subscribendam esse sine mora, qui nollet subscribere hæreticum esse. Quantum vero ad Epistolam Leonis, cuncti reclamarent se eam recipere, se jam ei subscripsisse, at inseri verba Epistolæ in Definitione non esse necesse, formula confirmari Epistolam Leonis. Uno verbo aliam Definitionem fieri non debere. Nempe metuebant Episcopi, ne in ea aliquorum nova postulatione lateret dolus, quo sub prætextu amplificandæ formulæ incerta fortasse aliqua, vel dubia locutione vigor Definitionis fidei debilitaretur. Id colligitur ex istis acclamationibus; *Fides fraudem ne patiatur. Contra fidem fraus non fiat. Tolle fraudem a Definitione.* Ergo cum ea de causa duas in partes Synodus scissa fuisset, & clamoribus ac tumultu omnia replerentur; Gloriosissimi Judices divisionem animorum retulerunt ad Imperatorem, qui voluit, ut ex singulis diœcesibus seligerentur Episcopi, qui novam Definitionem cuderent, & referrent deinde ad Synodum, vel quisque per suum Metropolitam fidem propriam manifesto exponeret; secus celebrandum fore aliud Concilium generale in Occidente. Nova igitur & amplior exarata est formula; in qua etiam satisfactum est Legatorum petitioni; lecta in Synodo, cum omnem dolum abfuisse tandem constitisset, unanimi omnium consensu laudata est ac suscepta.

XXXIII. *Anatolius accusatur quod se se sincere non gesserit.*

Baronius num. CIV. totam hujus contentionis invidiam in *Anatolium* Patriarcham Constantinopolitanum trahit, quasi callide unus auctor fuerit hujus formolæ debilis, *Architectus*, ut loquitur Baronius, *decipula, qua simpliciores decipi possent, Dioscori sui non oblitus.* Hoc vero intelligit ex interlocutione ista: contendentibus Episcopis subjecerant Judices: *Dioscorus dicebat, propter hoc se damnasse Flavianum, qui duas naturas esse dicebat, Definitio autem ex duabus habet naturis.* Respondit Anatolius: *Propter fidem non est damnatus Dioscorus, sed quia excommunicationem fecit Archiepiscopo Leoni, & tertio vocatus est, & non venit & ideo damnatus est.* Quæ verba gravissime reprehendit Baronius, quasi eam temere sententiam effutierit dolo malo, & propensior in dogma Dioscori. Verum si quis sibi persuadeat, inquit Andreas Chevillerus V. C. Dissert. in Synodum Chalcedonensem,

Apostolicæ sedis legatis, vetitaque Actis interseri. Ejusmodi enim esse videbatur, ut etsi Catholica, nec errorem contineret, minime tamen satis sufficiens esset ad coarguendas damnandasque hæreses Eutychetis. Porro ejusmodi construendæ decipulæ, qua simpliciores decipi possent, architectus compertus est Anatolius Constantinopolitanus Episcopus, adhuc Dioscori sui, cujus fuerat Apocrisarius, non oblitus; quippe qui & hac sexta Sessione coram adeo numeroso Patrum conventu, eorum præsentiam minime veritus, adeo temere eam effutire sententiam non sit veritus, nimirum Dioscorum non propter fidem damnatum esse, sed ob excommunicationem in Romanum Pontificem temere promulgatum. Quamobtem jure sanctæ Apostolicæ sedis legati contestati in Synodo sunt, quod nisi ab omnibus rursum consentiretur recitatæ superius S. Leonis Papæ epistolæ, fore ut relictis omnibus, inde ipsi recederent, atque Synodum œcumenicum in Occidente celebrarent: id etiam & Judices cognitores pariter confirmarunt. Quod autem re vera Dioscorus esset hæreticus Eutychianus, & adversantem illi doctrinam fidei sanctus Leo Pontifex conscripsisset; Judices prudenter quidem ita sunt interlocuti: *Dioscorus dicebat: Quod ex duabus naturis est, suscipio: Sanctissimus autem Archiepiscopus Leo duas dicit esse naturas in Christo unitas inconfuse, inconvertibiliter, & indivisibiliter in unigenito Filio Salvatore nostro. Quem sequimini, sanctissimum Leonem, aut Dioscorum?* Quidnam Patres hoc dilemmate coarctati dicturi essent? num perfidiam probare Dioscori, quem damnassent? minime gentium: sed omnes una voce ita clamare, etiam adversarii conclamare: *Ut Leo, sic credimus.* Sic igitur ex responsione ipsorum Judices jusserunt addi quæ ad destructionem Eutychianæ hæresis a sancto Leone in sua epistola posita erant.

CV. Leonis Papæ fides recipitur

Conscripta itaque est fidei definitio, atque Actis inserta, cujus est exordium: *Dominus noster & Salvator Jesus Christus, &c.* In Latina autem Suriana editione illud habet erroris, ut quæ sunt ejusdem fidei definitionis, ponantur sub titulo duarum definitionum, ab illis scilicet verbis: *Sufficeret quidem ad plenam cognitionem.* Et quæ sequuntur usque ad finem, quæ in Græcis exemplaribus sub una tantum habentur definitione comprehensa, quibus & Acta ipsa consentiunt. In qua quidem definitione professionibus trium œcumenicorum Conciliorum, Nicæni, Constantinopolitani, & Ephesini, conjuncta leguntur quæ ad damnationem Eutychianæ hæresis atque Nestorianæ a sancto Leone Papa sunt dicta in epistola ad Flavianum. Sic igitur scripta atque lecta ipsa ex sententia legatorum & reliquorum Episcoporum & Judicum cognitorum, eadem fidei definitio ab omnibus laudata, & ad perpetuam Catholicæ veritatis memoriam fuit publicis Actis intexta.

PAGIUS

sem, *de formulis fidei subscribendis*, cap. 2. num. XIV. & seqq. formulam illam, de qua contentio orta est, integram fuisse & sufficientem: qua tandem ratione evincetur decipulam fuisse, quasi ab *Anatolio* furtive appositam? Si Notariis Concilii placuisset eam Gestis inserere, melius dignosceretur, an in ea aliqua fraus lateret, occultata hæresis, vel mollior in hæreticos censeri deberet. Certe sinceram & orthodoxam fuisse, ac confecisse hæresim Eutychianam reclamavit major pars Episcoporum, qui e Spiritu Sancto dictatam, & apertam dixerunt. *Reverendissimi Episcopi clamaverunt, &c. Heri Definitio omnibus placuit, &c. Spiritus Sanctus Definitionem dictavit. Definitio orthodoxa est. Definitio modo subscribatur. Qui non subscribit, hæreticus est, &c. Definitioni nihil desit, &c. Definitio habet omnia.* Proximo itaque elapso die, si creditur reclamantibus fere universis Episcopis toti Synodo placuerat. Sed quod omni exceptione majus videbitur, ie eam ipsam formulam consenserat *Eusebius Dorylaus*, qui unus eorum fuit, qui majori contentione clamabant, formulam mutandam non esse, standum esse Definitioni: *Eusebius Reverendissimus Episcopus Dorylai dixit, alia Definitio non fit*, cujus sententie satis est ad omnem sinistram suspicionem removendam.

XXXIV. Nihilominus adversus Definitionem illam jure expostulatum fuit: quantum enim ea Judicum interlocutionibus conicere licet, debilis in eo erat, quod virus hæreseos Eutychianæ non resecaretur aliis verbis, quam istis: *Confitemur Christum ex duabus esse naturis post adunationem.* Quæ quidem & si sincere intellecta, secundum seorsum naturalem quo ab Episcopis adhibita fuerant, pro ut etiam aliis verbis temperata atque illustrata, profligationem continerent hæreseos: attamen non omnino pugnabant cum locutionibus & tricis hæreticorum. *Dioscorus* enim, ut observarunt Judices, sponte fatebatur Christum esse ex duabus naturis, sed negabat duas in eo naturas. Quamobrem ea erat postulatio Legatorum, ut quædam adderentur ex Epistolis Leonis, e quo hæresis exertis & peremptoriis verbis confixa erat. Suggessit amplissimus Senator, ut ad ejus mentem usurparetur in definitione locutio hæc, *esse in Christo duas naturas unitas inconfuse, inconvertibiliter, indivisibiliter.* Qua de re deliberantes postea deputati Episcopi in privato Conventu pro alia Definitione addenda celebrato in Oratorio sanctæ Euphemiæ Martyris censuerunt, eam novæ formulæ inserendam. Cui demum assensit universa Synodus, cum publice recitata est formula illa in generali sessione.

Prior fidei Definitio hæresim non satis jugulabat.

XXXV. Inde ansam quæsiere Eutychiani vellicandi Sacram Synodum, quorum erat objectio apud Leontium lib. de Sect. Act. VI. *Alterum dubium est, cur Synodus Definitionem illam repudiarit, qua continebatur verbum istud ex duabus Naturis, cum tamen sanctus ille vir Cyrillus sursum deorsum-*

CVI. Quod vero nos præstitimus in tribus œcumenicis Conciliis, nempe decretum fidei in ipsis editum intexere Annalibus: ut ejusdem quoque Concilii Chalcedonensis fidei definitionem recensere minime prætermittamus, par ratio persuadet: quæ ex Græcis fontibus in Latinum alveum derivata istis verbis habetur.

Definitio Concilii Chalcedonensis.

Dominus noster & Salvator Jesus Christus notitiam fidei discipulis suis firmans dixit (a): Pacem meam do vobis, pacem meam relinquo vobis: ut nullus dissonet a proximo circa dogmata pietatis, sed ex æquo veritatis ostendatur prædicatio. Quia vero non desinit per zizania sua diabolus (b) contra semina pietatis insurgere, & semper aliquid novum contra veritatem invenire: propter hoc Dominus (ut consuevit) providens humano generi, piissimum & fidelissimum ad æmulationem erexit Imperatorem, & undique sacerdotii Præsides ad se convocavit, ut gratia Domini omnium nostrum Christi operante, omnem quidem mendacii a Christianis omnibus pestilentiam removeret, floribus autem veritatis eos pinguescere faciat. Quod & perficimus, communi judicio dogmata expellentes erroris: & inenarrabilem Patrum renovavimus fidem, Symbolum trecentorum decem & octo omnibus prædicantes: & eos ut proprios Patres etiam adscribimus, qui postea in magna Constantinopoli congregati sunt centum quinquaginta, & eamdem fidem ipsi quoque confirmaverunt.

(a) Joan. 14. Fidei definitio.

(b) Matt. 13.

CVII. Ephesinum, Nicænum, & Constant. Symbola confirmantur.

Definimus igitur, ordinem & omnes formulas custodientes quæ de fide sunt constitutæ, & nos ejus Synodi quæ quondam in Epheso facta, cujus præsides fuerunt beatissimæ memoriæ Cælestinus Romanorum & Cyrillus Alexandrinorum Antistites: Præfulgere quidem rectæ & immaculatæ fidei expositionem sanctorum trecentorum decem & octo Patrum, qui in Nicæa temporibus piæ memoriæ Constantini Imperatoris congregati sunt: Servari autem & ea quæ apud Constantinopolim a sanctissimis centum quinquaginta Patribus decreta sunt ad expellendas quidem omnes germinantes hæreses; & ad confirmationem ejusdem Catholicæ & Apostolicæ nostræ fidei Symbolum Nicænum trecentorum decem & octo Patrum: Credimus in unum Deum &c: idem centum quinquaginta sanctorum Patrum qui Constantinopoli congregati sunt: Credimus in unum Deum Patrem omnipotentem, &c. Usque ad finem utrumque: quibus mox hæc subduntur, quæ in hoc Concilio definita noscuntur.

CVIII. *Sufficeret quidem ad plenam cognitionem pietatis & confirmationis hoc sapiens & salutare divinæ gratiæ Symbolum. De Patre enim & Filio & Spiritu sancto perfe-*

PAGIUS

Hanc locutionem ex duabus Naturis admittebant hæretici.

sumque duabus ex naturis dicat. Hæc Leontii responsio: *Ad hoc respondemus, non rejectam fuisse, propterea quod ista verba contineret, ex duabus Naturis; hæc enim & nos admittimus, & ipsi Hæsitantes & Eutyches: sed quod esset imperfecta. Nullam enim refutationem dogmatum Eutychis habebat: Sed id solum complectebatur, quod communiter utrisque probatur. Tantum vero abest ut restiterit illis verbis ex duabus Naturis, ut in secunda Definitione, ubique refutatus Eutychem, nusquam mentionem fecerit hujus loquendi formulæ, ex duabus Naturis, quasi eam admitteret.*

XXXVI. *Locus secundæ formulæ restituitur.*

Ex his *Leontii* verbis, insignis Græci textus restitutio eruitur peragenda in secunda illa formula, quæ extat Act. V. *In* ea enim hæc verba leguntur: *Unum eumdemque Christum, Filium, Dominum, Unigenitum, ex duabus Naturis (ἐκ δύο φύσεων ἀσυγχύτως) inconfuse, immutabiliter, indivise, inseparabiliter agnoscendum.* Atqui Leontius aperte testatur, nusquam adhibitam fuisse in illa fidei Definitione hanc locutionem, *ex duabus Naturis*. Quod firmatur ex Synodo sexta, in qua, tacito nomine Concilii Chalced. Act. XVIII. *in* Definitione fidei refertur pars illa formulæ ejus, his verbis, *ἐν δύο φύσεσιν ἀσυγχύτως* &c. Si extarent Acta Græca quintæ Synodi, ubi recitata est integra Definitio, eadem ibi verba legerentur. In ea enim quæ superest Latina interpretatione in collatione VI. habetur, *in duabus Naturis inconfuse incommutabiliter*, &c. Ubi etiam legitur in Synodo Lateranensi sub Martino primo, *in* Secretario IV. Atque sic legendum *in* textu Græco, fidem faciunt ejusdem formulæ Chalcedonensis Latinæ omnes, & antiquæ interpretationes. Quatuor diversas exhibet Crabbo; tres habent, *in duabus Naturis inconfuse*, &c. Una, *in duas Naturas inconfuse*, &c. Theodorus Patriarcha Hierosolymitanus, ut videre est Actione IV. septimæ Synodi in Synodico suo recipit utramque locutionem, *ex duabus & in duabus Naturis cognoscendum*. Sed diserte non dicit, utramque esse Synodi Chalcedonensis. His adde quæ de eadem locutione habet Baluzius in nova Collect. Concil. pag. 1455. & pag. 1395. & seqq.

XXXVII. *Anatolius defenditur.*

Sed, ut ad *Anatolium* redeam, *Leontius*, qui observavit in quo illa fidei Definitio peccaret, neutiquam fraudem suspicatus est. Quin e contra ipse *Anatolii* excusat interlocutionem, de qua postea. Nimirum Episcopi eam bono animo elaboraverant: sed simplices ut columbæ, cum tamen adversus hæreticos fuisse oportuisset astutos ut serpentes. In eo maxime se prodit candidus animus, & doli expers, quod cum quæsissent Judices cuinam adhærerent, an *Dioscoro* dicenti *τὸ ex duabus Naturis suscipio, τὸ duas Naturas non suscipio*: an Leoni Magno profitenti, in Christo duas Naturas inconfuse, inconvertibiliter, & indivisibiliter notas? Responderunt formulæ auctores, & qui pro ea contendebant Episcopi, *Ut Leo sic credimus. Qui contradicunt Eutychianistæ sunt. Leo recte exposuit.* Quæ certe responsio ostendit, illos eo animo fuisse, ut putarint Definitione damnari Dioscori & Eutychis dogmata. Locutione vero ista *ex duabus Naturis*, signari satis duas in Christo naturas ad mentem Leonis. Cæterum ut famæ ac fidei *Anatolii* labes aliqua jure inuri posset, saltem oportuisset formulam ab eo concinnatam. Atque id agebant deputati cum ipso Episcopi, & quidem inter cæteros, illustriores & primarii; *πρῶτοι αὐτῶν*, inquit Leontius; revera sele-

cti

fectionem docet: Domini humanationem fideliter accipientibus repræsentat. Sed quoniam hi qui veritatis reprobare prædicationem conantur, per proprias hæreses novas genuerunt: & hi quidem mysterium dispensationis Domini, quæ propter nos facta est, corrumpere præsumentes & vocem denegantes qua Theotocos de Virgine prædicetur; alii autem confusionem & mixtionem introducentes, unam naturam esse carnis & Divinitatis stulte confingentes, & passibilem Unigeniti divinam naturam per confusionem prodigiose dicentes: Propter hoc illis omnem machinationem contra veritatem volens claudere præsens nunc Magna & universalis Synodus prædicationem hanc ab initio immobilem docens, decrevit ante omnia fidem integram & intemeratam permanere trecentorum decem & octo sanctorum Patrum: & confirmat doctrinam, quæ de substantia Spiritus sancti a Patribus centum quinquaginta postea congregatis in regia civitate tradita est propter illos qui Spiritui sancto repugnabant; quam illi omnibus notam fecerunt, non quasi quod aliquid deesset antecedentibus inferentes; sed suum de sancto Spiritu intellectum contra illos qui divinitatem ejus respuere tentaverant, Scripturarum testimoniis declarantes. Propter illos autem, qui dispensationis corrumpere conantur mysterium, & purum hominem esse genitum ex sancta Virgine Maria impudenter delirant, epistolas Synodicas beatissimi Cyrilli Alexandrinæ Ecclesiæ Præsulis ad Nestorium & ad Orientales, congrue se habentes, suscepit ad convincendas Nestorii vesanias, & ad interpretationem eorum qui salutaris Symboli pio zelo nosse desiderant intellectum. Quibus etiam & epistolam magnæ & senioris urbis Romæ Præsulis beatissimi & sanctissimi Archiepiscopi Leonis Papæ, quæ scripta est ad sanctæ memoriæ Episcopum Flavianum ad perimenda Eutychetis malam intelligentiam utpote & magni illius Petri confessioni congruentem, & communem quandam columnam nobis adversus prava dogmata existentem, ad confirmationem rectorum dogmatum atque coaptovit.

S. Leonis confirmatur epistola.

CIX.

His namque qui in duos Filios dispensationis divinæ mysterium discerpere nituntur, repugnat: Et illos qui passibilem Deitatem Unigeniti ausi sunt dicere, a sacro cœtu expellit: Et his qui in duabus naturis Christi temperamentum aut confusionem exquirunt, resistit: Et eos qui cælestem, aut alterius alicujus esse substantiæ dicunt quam ex nobis absumpsit servi formam, delirantes, abegit: Et qui duas quidem ante unitionem naturas Domini fabulantur, unam vero post unitionem confingunt, condemnat.

CX. De Christi duabus natura in una persona.

Sequentes igitur sanctos Patres, unum eumdemque confiteri Filium, Dominum nostrum Jesum Christum, constanter omnes docemus; eumdem perfectum in Deitate, eumdem perfectum in humanitate, Deum verum, & hominem verum, eumdem ex anima rationali & corpore, consubstantialem Patri secundum divinitatem, consubstantialem nobis secundum humanitatem, per omnia nobis similem absque peccato:

Ante

PAGIUS

cti ab *Anatolio*; sed ex numero illorum esse necesse erat, qui jam Epistolæ Leonis subscripserant in Provinciis, hic est quorum fides purior erat & splendidior; cum quibus videtur interfuisse *Eusebius Dorylaus*. Huic vero susurrasse *Anatolium*, & suasisse formulæ fallaciam æque probabile erit, ac Athanasium conspirasse tandem cum Arianis. Quanquam non videtur, qui putasset *Anatolius* ambigua formula resarciri posse Eutychianam hæresim, quæ jam solemniter proscripta fuerat votis singulorum, dum Actione præcedenti omnes quasi juraverant in Epistolam Leonis, cui ipsemet *Anatolius* & Synodus universa subscripserat.

XXXVIII. *Dioscorus depositus non est propter hæresim.*

Quod vero ait *Anatolius*, propter fidem damnatum non esse *Dioscorum*, reprehensionem nullam meretur. Vere quidem Eutychianista fuit *Dioscorus* & hæreticus pertinacissimus; at causa depositionis ejus non fuit, ut animadvertit idem Chevillerus, quod hæresim propugnasset; sed contumacia, violatio canonum, & contemptus legum Ecclesiasticarum. Legatur sententia depositionis a Legatis Apostolicæ sedis pronunciata Act. III. damnationis ejus ratio alia non affertur, quam quod *Eutychen* a proprio Episcopo regulariter damnatum suscepisset in communionem ante judicium generalis Synodi; prohibuisset apud Ephesum legi Epistolam Leonis; in quem etiam ausus est, quod præ cæteris piaculum erat longe gravius formulam scribere anathematis; denique, quæ est ratio fere unica in singulorum Episcoporum suffragiis, quod canonice terque vocatus per deputatos Episcopos minime obtemperare voluisset.

XXXIX. *Dioscorus, quia in disciplinam Ecclesiasticam peccavit depositus.*

Quare peccatum, quo *Dioscorus* indignationem meruit Synodi, aliud non fuit, quam peccatum in disciplinam Ecclesiasticam, non vero peccatum hæreseos, cujus etsi reus jam deprehensus fuisset, ex relectis Actis Pseudo-Synodi Ephesinæ; attamen propterea damnari non debebat, nisi prius pertinax convictus; maxime secundum regulam clementiæ, quam observabat Synodus: quæ non solum Episcopis plus quam trecentis, qui violentia adducti subscripserant Latrocinio Ephesino; sed & ipsismet facinoris auctoribus, & qui principatum conventiculi obtinuerant, *Juvenali* Hierosolymitano, *Thalasso* Cæsareæ Cappadociæ, *Eusebio* Ancyræ, *Eustathio* Berythi indulgentiam impertierat, postquam Leonis Epistolæ subscripserunt. Unde cum quæreret *Paschasinus*: *quo igitur dignus est ita contemnens, vestra sanctitas ore proprio faciat manifestum?* Respondit Synodus: *Indignatione qua contra inobedientes a Sanctis Regulis constituta est*, ut legitur Act. III. Concil. Chalced. Eleganter eadem referens de damnatione Dioscori ad Imperatores, denudari ait, eum Sacerdotio, *ut his similia perpetrare tentantibus disciplina fieret & sobrietatis exemplum*, &c. ut habet Epistola Synodi Chalced. ad Valent., & Marcian. Act. III.

dis-

* Patri.

*Ante sæcula quidem Patre * genitum secundum Deitatem; in novissimis autem diebus eumdem propter nos & propter nostram salutem ex Maria Virgine Dei genitrice secundum humanitatem; unum eumdem Christum Filium, Dominum Unigenitum in duabus naturis inconfuse, immutabiliter, indivise, inseparabiliter agnoscendum: nusquam sublata differentia naturarum propter unitionem, magisque salva proprietate utriusque naturæ in unam personam atque subsistentiam concurrentis: Non in duas personas partitum atque divisum, sed unum eumdemque Filium Unigenitum Deum Verbum Dominum Jesum Christum, sicut ante Prophetæ de eo, & ipse nos Jesus Christus erudivit, & Patrum nobis Symbolum tradidit.*

CXI. *His igitur cum omni undique exacta cura & diligentia a nobis dispositis, definivit sancta & universalis Synodus, alteram fidem nulli licere proferre, vel conscribere, aut componere, aut sentire, aut alios docere. Eos autem qui audent componere fidem alteram, aut proferre, aut docere, aut tradere alterum Symbolum volentibus ad agnitionem veritatis converti vel ex Gentilitate, vel ex Judæis, vel ex hæresi quacumque: hos, si Episcopi fuerint, aut clerici, alienos esse Episcopos ab Episcopatu, & clericos a clero: si vero monachi, aut laici fuerint, anathematizari.* Hactenus fidei definitio, quam faustis acclamationibus sancta Synodus prosecuta est: finemque habuit sexta Sessio.

CXII. Septima Sessio.

Septima vero Sessio habita est octavo Kalendas Novembris: die enim ipsa natali ejusdem, in cujus basilica agebatur, gloriosissimæ virginis & martyris Euphemiæ, atque Callinici martyris, iterum con-

PAGIUS

disciplina &c. quam læserat, dum se sistere Synodo insolenter recusavit; sobrietatis vero, seu ut habet alia lectio, *moderationis*, in quam etiam peccarat *Dioscorus*, dum latraverat adversus Apostolicam Sedem, & ausu temerario dictaverat in Leonem sententiam excommunicationis. Hæ sunt causæ depositionis ejus, hæc ratio damnationis, quam insinuare voluit *Anatolius* interlocutione sua; utique mentem Synodi & Gesta in hac causa omnium maxime edoctus. Quod ut magis constet, legenda depositionis sententia, quam ad eum Synodus misit.

XL. Fides Anatolii Nicolao I. & Facundo probata.

Sane mirum est, in his verbis carpi *Anatolium*, cum nec Synodus, nec Legati ipsi Apostolicæ Sedis quicquam in illa duxerint arguendum. Neque suspecta videri debet Anatolii interlocutio; cum Nicolaus I. Epist. VIII. ad Michaelem Imp. eam laudet: *Absque omni controversia hoc in eo ulti sunt, quia cum esset inferior, potiorem quibuslibet conatus est incessere contumeliis; teste Anatolio Constantinopolitano Præsule, qui dicit, propter fidem non est damnatus Dioscorus, sed quia excommunicationem fecit Domino Archiepiscopo Leoni.* Atque in excusando Anatolio, Duces etiam habemus e Latinis *Facundum*, licet ipse longe aliam ineat excusandi viam; e Græcis *Leontium*. Cum enim Nestoriani passim sanctissimæ Synodi labefactare auctoritatem conarentur, rumores spargebant, non ita confixam ibi fuisse *Eutychis* hæresim, quin & Episcopi eam aperte profitentes admissi sint in communionem: *Quomodo asseritis*, inquiunt apud Facundum pro Tribus Capitulis lib. 5. cap. 3. *eam pro damnanda Eutychis atque Dioscori perfidia congregatam; cum ibi Constantinopolitanus Anatolius perfidiam Dioscori, quæ communis illi cum Eutyche fuerat, approbaverit, pronuncians, eum non pro fide damnatum.* Hanc Nestorianorum dicacitatem sic retundit Facundus: *De interlocutione Sancti Anatolii, quam super Dioscori persona protulit, respondimus; quia non ad hæresis crimen pertinere dicendum est, aliqua parte cum Dioscoro bene sensisse. Non enim ipsam perfidiam Dioscori sanctus Anatolius approbavit; sed eum potius ab ipsa perfidia fieri voluit excusatum. Aliud enim est ideo hæreticum excusare, quod Catholicus putetur, & aliud ipsam hæresim approbare, atque defendere, &c.* Hæc est responsio Facundi, abfuisse omnino Anatolium a dogmate Eutychis, & duntaxat sua interlocutione immunem ab ea *Dioscorum* voluisse.

XLI. Anatolium defendit Leontius.

Leontius vero lib. de Sectis Actione VI. disputans adversus Eutychianos, quos vocat *Hæsitantes*, de interlocutione Anatolii, ait: *Respondemus autem, si veritatem quis consideraverit, non propter fidem abdicatum esse Dioscorum, nec illam fuisse depositionis ejus causam, &c. Sed quoniam reapse tertio vocatus venire recusavit. Si tamen venisset, etiam propter fidem fuisset abdicatus. Nihilominus ad ista respiciens Anatolius dixit, non propter fidem esse depositum Dioscorum.* Rem omnino attigit Leontius; Dioscorus enim cujus depositionis causa proxima, fuit contemptus Synodicæ auctoritatis, regularisque vocationis hæresis, non nisi remota, ut loquuntur Theologi, Eutychiani dogmatis assertor erat adeo pertinax, ut ne illud quidem in plena Synodo ejurasset. Tunc temporis vero damnationis causa proxima fuisset hæresis. Cæterum dubitandum non est, quin *Dioscori* prava fides, cunctis fere manifesta, etsi causa ipsa abdicationis non fuerit; momentum tamen aliquod visum sit Episcopis, quo citius castigarent contumaciam ejus. Præcipue ad id impulisse videntur conjecta in eum horrenda crimina, de quibus postulatus est quatuor libellis Synodo oblatis. Scelera illa erant homicidium, rapinæ, incensæ domus, excisæ arbores, blasphemiæ in S. Trinitatem, adulteria lascivia cum impudicis mulieribus, præsertim famosissimo scorto *Phansophia*. Effrenis ejus libido eo usque scandalum moverat, ut numerosus Alexandriæ populus eam carminibus amatoriis decantaret, quemadmodum legitur in libello Ischyrionis Diaconi. Ista sunt de quibus dicendum erat *Dioscoro* coram Synodo præsentibus accusatoribus, nisi contumacia sua & judicium & scelerum evictionem elusisset. Scio Natalem Alexandrum in parte secunda sæculi V. Dissert. XIII. aliosque multos existimare *Dioscorum* in Synodo Chalcedonensi damnari præcipue, quod hæreticus fuerit, quod Sanctum Leonem excommunicare ausus sit, & quod morem Concilio non gesserit. Verum contraria sententia, quam cum Chevillero defendimus, melioribus fundamentis nobis innixa videtur.

XLII.

A num. CXII. ad CXV. Actio VI. quæ juxta Baronium septima est, peracta *VIII. Kalend. Novemb.* Marcianus Concilio adfuit, sermonemque ad Synodum habuit, a Baronio recitatum.

Quod

convenere Patres, & ob diei celebritatem præsto fuit Marcianus Imperator, simulque Pulcheria Augusta una cum magistratibus solitis interesse Comitiis. Ubi idem Marcianus Imperator concionatus in Synodo, Latine primum, ac subinde Græco sermone peroravit. Ita quidem decebat, more majorum, ob Romani Imperii dignitatem Romana primum lingua loqui, ut primo Annalium tomo fusius dictum est. Ipsam autem orationem, quod haud prolixa sit, hic describendam putavimus: sic enim se habet (a):

(a) Conc. Chalcedon. Act. 1.

CXIII. Concio Marciani ad Synodum.

Ubi primum divino judicio ad Imperium sumus electi, inter tantas necessitates Reipublicæ nulla nos magis causa constrinxit, quam ut Orthodoxa & vera fides Christiana, quæ sancta atque pura est, indubitata omnium animis insideret. Constat autem avaritia, vel studiis per media tempora, nonnullis diversa sentientibus, & pro voluntate sua non prout veritas atque doctrina Patrum postulat, populos seducentibus, in errorem quamplurimos esse deductos. Qua de re sanctam Synodum hoc videlicet proposito fieri studuimus, & vobis laborem induxisse videmur, quatenus omni errore atque caligine detersa, prout se Divinitas hominibus manifestare voluit, & doctrina Patrum ostendit, religio nostra, quæ pura atque sancta est, universorum mentibus insinuata, suæ veritatis luce fulgescat: Nec in posterum quisquam audeat de nativitate Domini & Salvatoris nostri Jesu Christi aliter disputare, quam Apostolica prædicatio & instituta trecentorum decem & octo sanctorum Patrum eidem convenientia posteritati tradidisse noscuntur; sicut etiam S. Leonis Papæ urbis Romæ, qui sedem Apostolicam gubernat, missa ad sanctæ memoriæ Flavianum Constantinopolitanæ urbis Episcopum scripta testantur. Remotis itaque studiis, ablatis patrociniis, cessante avaritia, cunctis veritas innotescat.

CXIV.

Nos ad fidem corroborandam, non ad potentiam aliquam exercendam, exemplo religiosi Principis Constantini, Synodo interesse voluimus, ne vel ulterius populi pravis persuasionibus separentur. Facile enim simplicitas quorumdam hactenus nonnullorum ingeniis atque superflua verbositate decepta est: & constat diversorum pravis insinuationibus dissensiones & hæreses natas. Studium autem nostrum est, ut omnis populus per veram, & sanctam doctrinam unum sentiens, in eamdem religionem redeat, & veram fidem Catholicam colat, quam secundum institutionem Patrum exponere, concordantibus æque animis religio vestra festinet: quatenus sicut a Nicæna Synodo usque ad proximum tempus, erroribus amputatis, vera fides cunctis innotuit; ita & nunc per hanc Synodum remotis caliginibus, quæ in iis paucis annis (sicut superius dictum est) pravitate atque avaritia quorumdam emersisse videntur, perpetuo quæ statuta sunt, conserventur. Erit enim divinæ majestatis, id quod sancto animo fieri desideramus, in æternum firmiter custodire. Hucusque Marcianus, quem Patres immensis laudibus sunt prosecuti. Græce deinde in eumdem ferme modum oravit, & rursum faustæ acclamationes ingeminatæ, ipsum novum Constantinum, Pulcheriam vero novam Helenam nominantes

tes

PAGIUS

Actio VII. habita non est die natali Sanctæ Euphemiæ.

Quod ait Baronius, Sessionem habitam *Die ipsa natali Sanctæ Martyris Euphemiæ atque Callinici Martyris*, honstum est ex prava translatione Græci textus Chalcedonensium Actorum, ut ea aliqui interpretati sunt. Nam tam in aliis versionibus & codicibus Latinis, quam in ipso Græco legitur, ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ ἐκκλησίᾳ τῆς ἁγίας καὶ καλλινίκου μάρτυρος Εὐφημίας, id est *in sanctissima Ecclesia sanctæ victricis Euphemiæ*. Quare, ut recte observat Quesnellus in Addendis ad Tom. I. Operum S. Leonis, interpres ille epithetum Euphemiæ, pro Callinico Martyre perperam sumpsit non solum contra textum Græcum, & omnes alias Latinas versiones; sed etiam contra Græcorum Menologium & Martyrologium Latinum, in quibus *Callinicus* ad diem XXIX. Julii adscribitur. Præterea quod habet Baronius ex eadem versione, Basilicam sanctæ Euphemiæ *Callinico* pariter fuisse dicatam, nullus Auctor huc usque prodidit, nec ipse Evagrius, qui lib. 2. cap. 3. *Euphemiæ Basilicam* fuse describit, ideoque illa versio prorsus depravata.

XLIII.

Locus, in quo tractatus fidei habitus.

Cæterum Valesius in Notis ad lib. 2. Evagrii cap. 18. quo continetur compendium Actorum Concilii Chalced. & in quo Evagrius dicit: *Et cum Judices dixissent, addendum esse in Definitione fidei duas naturas in Christo unitas, inconvertibiles; rogati sunt ab Episcopis, ut intrarent in oratorium Sanctæ Martyris Euphemiæ. Et cum intrassent Judices in supra dictum oratorium una cum Anatolio & Vicariis Leonis, &c. et paulo post egressi illinc essent lecta est Definitio fidei.* Valesius, inquam, putat Synodum quidem congregatam esse in templo, sive in Ecclesia sanctæ Euphemiæ; tractatum autem de fide in oratorio ejusdem Ecclesiæ, quemadmodum jusserat Imperator in Allocutione sua, quæ recitata est in Concilio ἐν τῷ εὐκτηρίῳ τῷ ἁγιωτάτῳ μαρτυρίῳ, id est, *in oratorio Sanctissimæ Ecclesiæ*. Martyrium autem, inquit Valesius, pro Ecclesia sumitur, ut patet ex Actione III. Concil. Chalced. ubi Episcopi convenisse dicuntur in Martyrio sanctissimæ & victricis Martyris Euphemiæ. In reliquis autem Actionibus convenisse dicuntur in Ecclesia ejusdem Martyris. Constabat Ecclesia S. *Euphemiæ* tribus maximis ædificiis, quorum primum erat, Atrium, secundum, Basilica, tertium, Altare in testudinis formam ædificatum, ut docet Evagrius in principio lib. 2. Oratorium igitur idem est, quod altare, quod nos hodie *Chorum* vocamus. Ita Valesius. Verum Ducangius in Glossario, in voce *Oratorium* recte notat, aliud fuisse Βῆμα, seu Bema ac altare apud Græcos, aliud ναός, vel chorus: *Sacrum omne templum trifariam considerari*

de-

tes. Dum autem eadem oratione Imperator ex avaritia ejusmodi prodiisse hæresim plusquam semel inculcat, sane quidem ad perditissimum Chrysaphium visus est habuisse respectum; cum ille non accepta a Flaviano quam sperabat pecunia, adversus ipsum insurgens, partes Eutychetis suscepit; nec cessavit, quousque eum per Dioscorum e sede deposuit & occidit: sed hæc superius.

CXV. Lecta post hæc fuit definitio fidei in superiori Sessione conscripta, cui & Episcopi omnes subscripserunt. Dictumque post iteratas acclamationes anathema Nestorio, Eutycheti, atque Dioscoro. Approbataque eadem fidei definitione, has Imperator pro custodia ipsius, vivæ vocis oraculo, adversus disputantes, vel turbas, & tumultum concitantes, pœnas apposuit (a):

(a) Conc. Chalced. Act. 6.

CXVI. *Pia & Catholica fide a sancta & universali Synodo secundum Patrum expositionem declarata, justum simul & expediens nostra tranquillitas approbavit, omnem de cætero contentionis occasionem de sanctæ fidei religione penitus amputari. Si quis igitur idiota*, vel militaris, seu clericus publice de fide turbam congregans, sub obtentu disputationis tumultum fecerit: sciat, quia si quidem idiota sit, ab urbe regia expelletur; militaris vero & clericus gradus sui periculum sustinebit, & aliis pœnis subjacebit.* Secutæ hæc etiam sunt faustæ Synodi acclamationes. Cum autem rursus Imperatori esset in animo alia quædam Christianæ religioni proficua sancire, abstinuit ipse: sed eadem ut a Patribus sancirentur, modestissima hujusmodi facta rogatione, subjecit: *Quædam capitula, quæ ad honorem vestræ reverentiæ vobis reservavimus, decorum esse judicantes a vobis hæc regulariter potius formari per Synodum, quam nostra lege sanciri.* Hæc ipse.

* Paganus.

Petitiones Marciani Imp.

CXVII. De monachis quæ statui petiit Imperator. Fuit quidem primum capitulum omni acceptatione dignissimum, quo ad tollendos pseudomonachos, quorum causa adeo pestilens hæresis morbus Dei Ecclesiam infestarat, decerni petiit, non posse a monachis absque Episcoporum consensu monasteria ædificari; eosdemque in omnibus esse subjectos Episcopis; neve adsciscant in monasterium adscriptitios servos absque suorum dominorum voluntate; ipsosque quod in monasterio essent, peragere quod monachorum est, nempe vacare jejuniis & orationibus, neque immiscere se negotiis Ecclesiasticis, vel Reipublicæ; & aliis importunos existere. Ob insolentiam enim Eutychianorum monachorum sese in aulas obtrudentium, & turbas ubique concitantium, hæc sancienda a sancta Synodo Imperator expetiit.

CXVIII. De Clericis quid decerni petierit. Addidit etiam, ut simul vetaretur, ne quis alienum clericum susciperet: & hæc quidem ad cohibendam avaritiam & inconstantiam clericorum, extra suas Ecclesias in quibus essent ordinati, vagantium. Ad postremum vero idem Marcianus Imperator proposuit, ut Chalcedonensis civitas ad honorem sanctæ martyris Euphemiæ, Metropolis consequeretur nomine tenus dignitatem, absque tamen præjudicio civitatis Nicomediensis: cui Patres annuerunt: Petentesque dimitti; adhuc tres vel quatuor dies expectare Imperator eos rogavit. Sicque præsentis diei Actio finem accepit, in qua (quod inprimis exigebatur) ipsa fidei definitio promulgata fuit, atque omnium subscriptione roborata.

CXIX. Miraculum de confirmatione fidei. Hic autem adiicienda putamus quæ apud aliquot Græcos auctores leguntur de eadem fidei definitione divinitus per sanctam martyrem Euphemiam confirmata. Sed quod diverso modo ab ejus scriptoribus singulis res tanta narretur, quisnam eorum magis scopum veritatis attigerit, est quam exactissime disquirendum. Apud Constantinum Episcopum in oratione quam habuit de inventione sacrarum reliquiarum S. Euphemiæ, hæc narrantur (b): *Quando Christi gratia, quarta quæ fuit Chalcedone Synodus tempore beatæ memoriæ Marciani, qui pie & sancte imperavit, congregata, cum adversus Dioscorum Papam Alexandrinum convenisset, & jam hæreticos anathematizasset, & Orthodoxæ fidei Symbolum confirmasset, & decretum exposuisset, columnam*

(b) Apud Metaphr. die 12. Julii.

PAGIUS

deratur, Pronao, Nao, & Bemate, inquit Symeo Thessalonicensis de Templo. Locus templi Sanctissimus, & in quo Sacra mysteria peraguntur, communi ac magis recepto apud Græcos vocabulo *Bema* nuncupatur, nempe locus ille, qui cancellis a *Nao* disparatur, & a Latinis *Presbyterium* dicitur. In constitutione Imp. Theodosii & Valentiniani *de his qui ad Ecclesiam confugiunt*, Altare ab Oratorio diserte distinguitur: *Pateant summi Dei templa timentibus; nec sola altaria, & Oratorium templi circumjectum: qui Ecclesias quadripertito intrinsecus parietum septa concludit, ad tuitionem confugientium sancimus esse proposita, sed usque ad extremas fores Ecclesiæ, quas oratum gestiens populus primas ingreditur, confugientibus aram salutis esse præcipimus:* Legendus idem Ducangius in Constantinopoli Christiana lib. 3. n. XLIX.

XLIV. Aliqui Episcopi Africani Concilio interfuere. Aliqui Episcopi Africani, ex iis qui sub Valentiniani ditione remanserant, Concilio Chalcedonensi adfuere; ex quibus duo *Valerianus Bassianensis* & *Bassianus Afrus* Actioni XVI. subscripsere. Et Actione VI. memorantur *Aurelius Episcopus Adrumetinus*, & *Rusticianus Episcopus Africanus*. Quare in ea Africæ parte Christiani paululum respirabant; sed qui Genserici subjacebant imperio, extrema quæque patiebantur: *Terret præceptis feralibus*, inquit Vi-

nam Orthodoxæ fidei: dubitantibus iis qui erant ex parte contraria, bono capto consilio, dixerunt: Age, benedictæ Euphemiæ arcam aperientes, in ejus quæ sunt in carne, & sunt mirabilium operum effectrices, reliquiis, librum ponamus; ut per eam nunc quoque virtutum Dominus faciat miraculum, & per ejus preces nobis aperiat, an ex ejus voluntate editum sit hoc fidei, decretum. Cum hæc ergo fecissent: simulatque appropinquavit charta pretiosis ejus reliquiis, aliquid mirabile & magnum fecit Dominus opifex miraculorum. Nam cum martyris mortuam & inanimatam manum animasset, eam extendit. Cum autem chartam manu accepisset benedicta Christi martyr, & rursus fuisset amplexa, piæ rursus reddidit fidei decretum ministris rectæ fidei. Hoc cum omnes essent admirati, & stupore essent repleti, laudaverunt Dominum omnipotentem. Et sic in perfectione rectæ fidei stabiliti confirmaverunt sanctam & œcumenicam quartam Synodum per revelationem quæ facta est a benedicta Euphemia. Hactenus narratio Constantini.

CXX. (a) Zonar. Annal. to. 3. Anatolius miraculo quærit confirmationem fidei.

Sed apud Zonaram (a) res aliter recensetur in hunc ferme modum: *Cum autem Eutychetis & Dioscori sectatores, qui in urbe versabantur, decreta Concilii subsannarent, ejusque auctoritatem non veritate sed potentia Imperatoris niti dicerent, & pravitatem sententiæ suæ stabilire conarentur: Anatolius Patriarcha, & suffragatoribus suis, & adversariis convocatis, ad hos ita loquutus: Quoniam sententiam vestram adhuc mordicus tenetis, neque vos perperam sentire creditis, sed nos incusatis quasi Nestorii dogma approbemus, cum duas naturas in Salvatore prædicemus, utraque citra confusionem proprietatem suam retinente: istius controversiæ dubitatio, si placet, Deo permittatur. Scribatur igitur vestra de fide sententia in uno libello, & nostra in altero: atque ambo in loculo gloriosæ martyris Euphemiæ collocentur; & hujus judicium esto, utri recte an perperam sentiant. Hæc cum hæreticis etiam placuissent; libelli scripti, remoto lapide qui loculum claudebat, pectore martyris apponuntur, & lapis in suum locum repositus ab utraque parte signatur. Dehinc supplicationes fiunt & preces ad Deum pervigiles, ut demonstret, utra sententia ei cordi sit, & quæ rejicienda videatur. Post triduum conveniunt, Imperatore etiam præsente. Aperto loculo (o rem mirabilem!) libellus hæreticorum ad pedes martyris invenitur; alter in manu ejus dextera, quam extendisse fertur ad Imperatorem, & Patriarcham, ac libellum eis porrexisse. Itaque recte sententiæ assertores plaudere, adversarii vero demissis vultibus & præ pudore caligantibus, abire quidam etiam veram sententiam amplecti:* Hactenus Zonaras.

CXXI. (b) Nicep. lib. 15. c. 5.

Nicephorus autem hæc ipsa referens, (b) id factum a Patribus qui ad Synodum convenerunt, affirmat: reliqua vero per omnia Zonaræ consentientia habet. Sed quænam horum trium Græcorum auctorum sit rejicienda vel probanda narratio, videamus. Quod ad Constantinum spectat, haud probatur assertio de hæreticis ea de causa ad fidem Catholicam redeuntibus: cum præsertim nec esse soleat illorum hæreticæ pertinaciæ, de his quæ asserunt dubitare, & a Deo quoquo modo auxilium quærere. Sed & cum tempore Synodi id factum referat, ex ipsis Actis tunc exacte conscriptis mendacii arguitur auctor: haud enim res tanta silentio sepulta prorsus relicta esset: cum alioqui ipsa Acta declarent, hæreticos Eutychianos, qui semel adversari cœperunt, in eodem errore obstinatissime permansisse.

CXXII. Nulla Synodus quæsivit in fide miracula.

Sic itaque nec recipiendum penitus quod asseritur a Nicephoro, id factum a Patribus in ipso Chalcedonensi Concilio: longe longius enim abest, ut Patres in sacris œcumenicis Conciliis ex miraculis quæsierint dogmatum veritatem, quam ex divinis in primis Scripturis, & antiquis Ecclesiæ traditionibus, ac demum ex sanctorum Patrum assertionibus quærere, proponere, affirmare, atque stabilire consueverunt; ut plane insulsum & omnino commentitium esse appareat, quæsisse tunc Patres per ejusmodi miraculum veritatem. Sed si id (ut vult) consulta Synodo factum est: cur res tanta scriptis mandari prætermissa est, atque inseri actis publicis? Evanescit igitur omni ex parte commentum, ut ex Patrum consensu, immo iisdem fuerit auctoribus factum ejusmodi experimentum.

CXXIII.

Quod reliquum est, assertio Zonaræ examinanda venit, qua ponitur id post Synodum factum, dum in urbe Constantinopolitana tumultuarentur Eutychiani: cum ad sedandas ejusmodi turbas, quibus populus potuisset perfacile commoveri. Anatolius magna fiducia illud consilii injerit, ut edito miraculo & populus in officio contineretur, & hæreticorum cohiberetur audacia. Habet Zonaras Glicam (c) adstipulatorem, qui id factum post Synodum Chalcedonensem, tumultuantibus rursus Episcopis quibusdam & monachis, ab Anatolio tradit quadam ferme ne-

(c) Glic. Annal. par. 3.

PAGIUS Victor Vitensis cap. 3. *ut in medio Vandalorum nostri nullatenus respirarent, neque usquam orandi aut immolandi concederetur gementibus locus;* &c. *nam & diversa calumnia non deerant quotidie, etiam illis Sacerdotibus, qui in his regionibus versabantur, qua Regis Palatio tributa pendebant.* Quæ fuse prosequitur Victor Vitensis.

necessitate compulso hocipsum inire consilium. Quibus quidem auctoribus haud penitus refragamur, cum alia plura non desint exempla suis locis inferius recensenda, quibus probatum redditur, sæpe a sanctis viris altercationes insuperabiles cum hæreticis obstinatissimis semel susceptas ejusmodi miraculorum virtute esse extinctas, & titubantem populum confirmatum, idque privato divini Spiritus factum Instinctu: cum tamen ad veritatem confirmandam, firmiorem esse Propheticum sermonem, ipsam nimirum divinam scripturam, S. Petri Apostoli (a) testificatione habeatur expressum. Sed jam ad octavam Synodi Sessionem transeamus

Miraculis sæpe fides firmata.

(a) 2. Pet. 1.

CXXIV. *Octava Sessio.*

Ad septimum Kal. Novemb. itidem ad Synodum convenere Patres ad diversarum Ecclesiarum controversias dirimendas. Tres enim sub hac una Sessione reperiuntur habitæ Actiones: Quarum prima composita est controversia inter Episcopos Antiochenum & Hierosolymitanum: judicataque causa, datæ sunt sedi Antiochenæ duæ Phœniciæ atque Arabia, Hierosolymitano vero Episcopo adjudicatæ sunt tres Palæstinæ. Ex quibus jam perspicuo apparet, jus Metropolis Palæstinæ, quod erat Cæsariensis Ecclesiæ, in Hierosolymitanam Ecclesiam esse translatum. Secunda vero Actione de Theodoreto Cyri Episcopo actum est. Hic enim a Dioscoro in conventiculo Ephesino depositus, & tamquam si Nestorianus esset, exulare coactus, diu multumque conquestus tum apud Romanum Pontificem, tum etiam Orientis Episcopos, & magistratus Orientalis Imperii, se vere esse Catholicum, crebrioribus (ut vidimus) litteris significavit: cum tamen adhuc apud

De Theodoreto Cyri Episcopo.

PAGIUS

XLV. *Theodoretus de Nestorianismo accusatus.*

Ad num. CXXIV. & seq. Causa *Theodoreti* in Actione VIII. agitata, qui propter conflictationem cum *Cyrillo*, cujus XII. Capitula nunquam admittere voluerat, & amicitiam cum *Nestorio*, quem injuste depositum fuisse, & sæpius dixerat, sæpiusque scripserat, vix ac nec vix quidem audire poterat Catholicus. Præterea quia Eutychiani dogmatis hostis erat acerrimus, dolo *Eutychis* ac *Dioscori*, labe Nestoriana infamatus fuit, quamvis hæresim illam pace celebri Orientalium cum *Cyrillo* & variis lucubrationibus dudum satis eluisset. Ea Nestoriani erroris labe aspergere solebant Eutychiani, quicumque novitati refragabantur. Hæc est enim calliditas omnium fere Novatorum, ut qui cum ipsis non desipiunt, statim præcipites ire dicant in dogma aliquod pravum & hæresim manifestam; quasi media aliqua non sit, & sana doctrina. Id Auctor Breviculi exprobrat Eutychianis: *Damnatus Eusebius* (Dorylæi) *tanquam Nestorianus, qui ante dum erat Laicus Nestorii fuerat accusator. Ita enim nihil valuit illi Eutychianista inter se esse atque Nestorium, ut quicumque apud eos Eutychianista non fuerit, Nestorianus prorsus habeatur.* Eo igitur nomine in conventiculo Ephesino *Theodoretum* Episcopatu spoliarunt Catholici simul & hæretici absentem & inauditum. In fraudem ac dolum hæreticorum reclamavit statim *Theodoretus*, & structas in se ab Eutychianis calumnias propalavit, scriptis ad plures Epistolis, editis Professionibus fidei; præcipue vero conquestus est apud *Leonem* Romanum Pontificem, qui & ei restituit Episcopatum.

XLVI. *Adfuit tantum Synodo ut accusator Dioscori.*

Synodo generali Chalcedone congregata, libellos supplices obtulit, alterum Imperatori, alterum Legatis summi Pontificis, fidei Orthodoxæ declaratorios. Quamobrem jussit Imperator, ut adesset Synodo. Ingrediente eo Sacrum Conventum scissio facta est Episcoporum. *Dioscorus* & Ægyptii, qui soli turbarum auctores erant *Theodoreti* nimirum implacati hostes ob rixam ejus cum *Cyrillo* suo, quibus dederunt se Illyriciani & Palæstini postulabant ejici tanquam Magistrum *Nestorii*, & in Synodo universali jam damnatum. Tantus excitatus est tumultus, ut necesse fuerit interponi Judicum auctoritatem, & pacari animos interlocutione & ratione amplissimi Senatus; Romanum Pontificem restituisse Episcopatum *Theodoreto*, sanxisse etiam Imperatorem, ut Synodo adesset; Cæterum non tenere locum in Synodo, nisi accusatoris in Dioscorum, nec præjudicio esse Sedem ejus; sed reservari causam paulo post a Synodo discutiendam. Hæc Actione prima.

XLVII. *Labores Theodoreti pro fide amplificanda.*

Actione octava inquisitio in eum facta est. Quia ex tumultu Actionis primæ didicerat Synodus hoc unum ab Ægyptiis objici *Theodoreto*, quod Nestorianus esset, interpellavit, ut anathematizaret *Nestorium*. Rogavit Theodoretus, ut legerentur libelli supplices Imperatori & Legatis oblati; quibus manifestabat fidem suam. *Reverendissimi Episcopi clamaverunt: nihil relegi volumus, modo anathematiza Nestorium.* Certe durus sermo, acerbaque repulsa in Episcopum veneranda canitie, meritis gravem: Episcopum viginti octo annorum stati laboris, qui vicos octo sanaverat ab hæresi Marcionis, alterum eripuerat Eunomianis, alterum Arianis; qui octingentas Cyrensis Episcopatus Parœcias depravatas erroribus omnium Novatorum gregem universum servaverat ab ore luporum, ita ut ne lolium quidem unum superesset, ut ipse ait; Episcopum adeo celebrem toto Oriente, ut nuncuparetur vulgo totius Orbis Lumen, ut legitur Epistol. CXXV. Joannis Germaniciæ in Append. Tom. IV. Gentilibus, Judæis, hæreticis omnibus Doctrina formidabilem, quos triginta quinque libris quasi actis totidem triumphis prostraverat, ad quem e pulpito dicentem Antiochiæ auditorum myriades confluebant, acclamantibus etiam Presbyteris ipsis & Episcopis, & ab oratione amplexantibus ac deosculantibus & caput, & pectus, & manus, & genua. Episcopum denique etiam vita & moribus illustrem, qui sponte paupertatem amplexus fortunas omnes hæreditatemque paternam erogaverat: qui ab Episcopatu tot annis gesto nihil acquisierat, nihil possidebat, neque domum, neque agrum, neque obolum, neque sepulcrum, præter panniculos paucos, quibus operiebatur, ut ipsemet dicit Epistola CXIII. Durus, inquam, sermo. Sed quæstio movebatur de fide ejus.

XLVIII. *Cogitur anathema in Nestorium dicere.*

Theodoretus senex venerandus senis more dicebat, non uno aut altero verbo, sed per circuitus & præfationes; cum sermonem abrumpunt Episcopi: *Clare dic anathema Nestorio, & dogmatibus ejus.* Inchoante eo seriem calumniarum & innocentiæ suæ probationem rursus obturbant Episcopi; *Dic aperte anathema Nestorio*

pud nonnullos, qui nossent eum aliquando secutum esse Nestorium, fidem minime inveniret, eo quod ipsum infensissimum hostem, nec defensorem tantum Nestorii, sed fortissimum impugnatorem scriptorum S. Cyrilli Alexandrini Episcopi, Concilium Oecumenicum Ephesinum esset expertum.

CXXV. Quamobrem cum in hac Sessione de eo agi cœptum, una ferme omnium Orientalium Episcoporum voce conclamatum est, ipsum Theodoretum ante omnia debere dicere anathema Nestorio; cum tamen ipse libere profiteretur se esse Catholicum ejusdemque Nestorii adversarium. Sed & urgentibus illis, quod antea sæpe fecerat, ingenue iterum præstitit: quo facto omnium Episcoporum conciliavit sibi gratiam, omniumque sententia in pristinam sedem est restitutus, probantibus omnibus Leonis Papæ sententiam, a quo fuerat in communionem susceptus. At licet tum Sanctus Leo Romanus Pontifex, tum ipsa Synodus universalis eumdem Theodoretum Nestorium anathematizantem suscepissent; tamen post ejus obitum: per multos annos, cum Eutychiani ausi essent infringere de Theodoreto judicium Synodi; Vigilius Papa, quod par erat, suis scriptis (ut suo loco dicetur inferius) Synodi sententiam confirmavit. Ista quidem Theodoretus præsagiens,

bene sibi consuluit, dum compluribus epistolis suis ad diversos conscriptis fidem Catholicam adversus Nestorianam hæresim crebro professus est, ne apud quempiam de se dubitandi reliqua remaneret occasio.

CXXVI. De causa Ibæ Episc. Edessæ. Eadem die, nempe septimo Kalendas Septembris, octavæ (ut diximus) Sessionis celebrata est Actio tertia, in qua de Iba Episcopo Edesseno actum. Hic licet fuisset iam ante duobus judiciis absolutus, in Ephesino tamen conventiculo a Dioscoro condemnatus est. Quomodo autem in hac Actione, præteritis de eo judiciis exacte percognitis, a Patribus fuerit absolutus, sed & quonam pacto postea invidiam passus sit, pluribus diximus, ubi egimus de Concilio Berythensi. De Nonno autem Episcopo in locum Ibæ subrogato, a Synodo autem ab indebite usurpato loco deposito, actum est, ut Maximus Antiochenus Episcopus de eo curam gereret. Porro constat Nonnum post obitum Ibæ redditum Ecclesiæ Edessenæ successorem Episcopum: etenim in litteris Syriæ Episcoporum datis tempore Leonis Imp. Nonnus Edessæ Episcopus reperitur esse subscriptus. Sic igitur hac una Sessione octava, una die habita, tres fuerunt Actiones absolutæ: cui veritati consentit etiam Liberatus Diaconus, licet eas ponat sub septimo Secretario, cum ta-

PAGIUS ris. Hic humani aliquid passus Vir gravis paululum commotus fuit, id mordicus tenens, prius fidem sibi declarandam, quam anathematizandum Nestorium; *Ego*, inquit, *Nisi exposuero quomodo credo, non dico*. Moras & tergiversationem indignabunda non tulit Synodus: *Et cum diceret, Reverendissimi Episcopi clamaverunt, iste hæreticus est, iste Nestorianus est. Hæreticum foras mitte*. His quasi subito tonitrui fragore attonitus Theodoretus, sine mora verbo dixit anathema Nestorio, & dogmatibus ejus, & statim festivis omnium acclamationibus exceptus est.

XLIX. *Ad quod unum S. Cyrillus non cogerat.* Ex his optime conclusit Leontius de Sectis Act. VI. *Atqui Synodus id fecit, quod Sanctus ille Cyrillus non fecit. Quippe Theodoretum in omnium præsentia coegit ore suo Nestorium anathematizare*. Hæc verba Leontii maxime notanda, *Synodus coegit anathematizare*: ne quis suspicetur interlocutiones illas quibus tantopere premebatur Theodoretus Concilii non esse; sed aliquorum duntaxat Episcoporum Ægypti impense Theodoreto infensorum. Sed ne dubium ullum supersit, quamvis id sola constet lectione Actionis Synodalis, etiam Veterum suffragantur testimonia Græcorum & Latinorum. *Innocentius* Maroniæ Episcopus, qui Acta scripsit Collationis Catholicorum, cum Severianis, habitæ Constantinopoli anno DXXXII. ut eo anno videre est apud Baronium num. LIV. tempore Justiniani Imp. in Conventu secundæ diei Catholicos inducit Severianis ita respondentes de *Theodoreti & Ibæ* causa, acta in Chalcedonensi Synodo: *Chalcedonense ergo Concilium circa Ibam & Theodoretum districtius egit, quam B. Cyrillus. Beatus enim Cyrillus contemptus fuit in consensu damnationis Nestorii, & ordinatione B. Maximiani, qui pro illo in hac civitate Episcopus factus est. Chalcedonense autem sanctum Concilium nisi sub præsentia sua anathematizaret Nestorium, & omnia dogmata ejus, & scriptis inter Acta inserta fuissent voces eorum, non fuit contentum suscipere eos*. Chalcedonensis igitur Synodus erat, quæ adeo stricte agebat cum Theodoreto, ut nulla ejus verba probaret, nisi quibus Nestorii nomen pressissime proscriberet.

L. *Dici non poterat Nestorianus.* Mirum videri potest, qua ratione sacra Synodus hæreticum potuit dicere *Theodoretum & Nestorianum*. Palam erant variæ ejus Epistolæ, tractatus, fidei Professiones, quibus dogma de duabus personis profligabat. Conquestus erat publice premi se manifesta Eutychianorum calumnia. Bis aut ter subscripserat Epistolæ Leonis, a quo etiam susceptus fuerat, & probatus ut Orthodoxus. Immo cum lecta fuisset Actione prima celebris Cyrilli Epistola ad Joannem Antiochenum de pace cum ipso, & Orientalibus inita, quæ incipit: *Lætentur cæli & exultet terra*, &c. Theodoretum Synodus audierat in pleno Conventu, tota voce & sponte clamantem: *Anathema ei, qui dicit duos filios, unum enim Filium adoramus Dominum nostrum Jesum Christum, unigenitum*. Denique & ipse quoque interfuerat & subscripserat Synodali Decreto fidei, paulo ante promulgato, Actione sexta: quo dogmata Nestorii diserte proscribuntur, & dehonestantur nomine vesaniarum.

LI. *Theodoretus dicit anathema in Nestorium.* Verum enim vero evidens est, sanctissimos Episcopos hanc regulam tenuisse, ad plenam Orthodoxiæ probationem, non esse satis enascentia scandala ejurare, sed & oportere nominatim, clare & distincte percellere scandalorum auctores, & notam inurere doctrinæ, ac libris eo-

tamen locandæ fuissent sub octavo: unum enim ipsum præteriit Sectetnrium, ex Græcis exemplaribus sopetius restitutum.

CXXVII. ☞ Quod nutem ad Nonnum Episcopum, de quo mentio facta est, pertinet; tradit Nicephorus (*a*), hunc illom fuisse Nonnum, qui Pelagiam meretricem ad Christi fidem convertit: ait enim: *Ecclesiæ vero Edessenæ divinus ille præfuit Nonnus, qui primariam in nrbe Antiochena luxu perditam Menadem verborum persuasione adductam, & præter opinionem omnem Deo consecratam, nympham & sponsam purissimam illi repræsentavit, pro Margarita Pelagiam eam cognominans, in qua certe meritoque aliquis divini judicii pelagus admiretur.* Hæc ipse. Extat rei gestæ præclara historia scriptis mandata n Jacobo diacono Heliopolia: ubi cum dicatur idem Nonnus fuisse Episcopus ejusdem Heliopolis Phœnicie Civitatis subjectæ Episcopo Antiocheno, in dubitationem adduci possunt quæ a Nicephoro scripta sunt: Num videlicet idem iste sit ille Nonnus cum eo qui a Dioscoro pro Iba substitutus fuit Episcopus Edessæ, & postea inde, restituto Iba, rejectus, & traditus Maximo Antiocheno, n quo potuerit creari Episcopus Heliopolis. Etenim qui Pelagiam Nonnus convertit, primus ante hæc tempora fuisse videtur Episcopus Heliopolis: nam ista in Actis illis de eo leguntur a pravo dæmone proclamata. *Non tibi sufficiunt triginta millia Saracenorum, quos mihi abripuisti, & baptizasti? Non tibi sufficiebat me ejecisse de tuis Heliopolitanis: quoniam cum & ipsa civitas esset mea, & omnes qui in ea habitabant me adorarent, tu mihi abripuisti, & obtulisti Deo tuo?* Hæc ibi. Cæterum ante Nonni hæc tempora constat fuisse ejusdem civitatis Episcopum Josephum nomine, qui huic interfuit Concilio Chalcedonensi: sed & ante hunc alius Concilio Ephesino œcumenico sub Cyrillo Marinus Episcopus Heliopolis subscriptus habetur. Liquet insuper ex epistolis Sancti Joannis Chrysostomi (*b*), jam olim Phœnices habuisse Ecclesias, & monachos illuc profectos ad conversionem Gentilium ibi degentes, persecutionem tamen ab illis esse passos, ut dictum est pluribus superiori tomo: ut plane appareat, ante

(*a*) Nicep. lib. 14. cap. 30.

(*b*) Chrys. ep. 21. 51. 53. 55. 69. 123. 220.

PAGIUS

eorum si ita postulaverit Ecclesia. Et revera, dicebat Vincentius Lirinensis in Commonitorio cap. 34. *Qua unquam hæresis, nisi sub certo nomine, certo loco, certo tempore ebullivit?* Animadvertebant sc. Patres Chalcedonenses pulsatam motibus Ecclesiam, & invalescente ac sæviente prurigine alicujus Auctoris, novo dogmate, tunc temporis necti vinculum quoddam juris & facti, quod & si absolute solvi queat, vix tamen absque periculo fidei, vixque pullulans dogma illud ab Ecclesia posse penitus amandari nisi notetur, & princeps dogmatis; adeo ut qui contentiose & pertinaciter homini ejus parcit, eo ipso censeatur fovere hæresim, & fidem impetere ac sanam doctrinam quantumque eam in speciem profiteatur, ut egregie discurrit Chevillerius laudatus. Subscripsit postea Theodoretus Actioni XIV. Non videtur tamen ad Episcopatum rediisse.

LII. *Nonnus Epise. Edessenus floret.*

Ad num. CXXVII. Nicephorus lib. 14. cap. 30. loquens de viris illustribus, qui Theodosio Jun. imperante floruere, refert Ecclesiæ Edessenæ divinum illum præfuisse *Nonnum*, qui primariam in urbe Antiochena luxu perditam Mænadem, sponsam purissimam Deo repræsentavit, & pro Margarita Pelagiam eam cognominavit. Erant *Mænades* mulieres, quæ Bacchi Sacra celebrabant, capillis sparsis hinc inde cursitantes. Colitur Sancta *Pelagia* die VIII. mensis Octob. ad quem Surius ejus Vitam recitat Auctore Jacobo Diacono, teste, oculato eorum quæ de ea scribit. Baronius dicit, in ea Vita asseri *Nonnum* fuisse Episcopum urbis Heliopoleos, indeque in dubium adduci posse, num iste *Nonnus* idem sit cum eo, qui a Dioscoro pro *Iba* substitutus fuit Episcopus Edessæ in Pseudo-Episcopo Ephesina, & postea in Synodo Chalcedonensi inde rejectus, substituto Iba, & traditus *Maximo* Antiocheno, a quo potuerit creari Episcopus Heliopoleos. Etenim inquit Baronius, qui Pelagiam *Nonnus* convertit, primus ante hæc tempora fuisse videtur Episcopus Heliopolis; nam ista in Actis illis de eo leguntur n pravo dæmone proclamata: *Non tibi sufficiunt triginta millia Saracenorum, quos mihi abripuisti & baptizasti? Non tibi sufficiebat me ejecisse de tuis Heliopolitanis: quoniam cum & ipsa civitas esset mea, & omnes qui in ea habitabant me adorarent, tu mihi abripuisti, & obtulisti Deo tuo?* Verum Nonnum conversionis Pelagiæ auctorem, eum esse, qui in locum Ibæ Episcopus Edessenus subrogatus est, certissimum. Baronium in errorem impulit quod legitur apud Surium ante Prologum Vitæ Sanctæ Pelagiæ: *Auctor est Jacobus Diaconus Heliopoleos, habeturque in vetustis MSS. codicibus, sed stylum passim nonnihil elimavit F. Laurentius Surius, plerisque redditis paraphrastice.* Sed cum Scriptor illius Vitæ, non semel se se Diaconum *Nonni* fuisse dicat, huncque suum *Episcopum* appellet, nonnisi per errorem in illis MSS. Heliopoleos Diaconus dicitur. Quare Rosweidus lib. 1. de Vitis Patrum pag. 376. eamdem Vitam recitat cum hac epigraphe: *Auctore Jacobo Diacono, Interprete, Eustochio*, & in Notis asserit, ita legi in antiqua editione Coloniensi ac in veteri MS. Audomari; nullam tamen mentionem facit editionis anno MDLXXX. Coloniæ a Surio curatæ, nec pseudigraphi tituli mox memorati. Præterea editio, quam Baronius secutus est, in istis verbis depravata: *Non tibi sufficiebat me ejecisse de tuis Heliopolitanis*, &c. cum tam Editio Surii, quam Editio Rosweidi recte habeant; *Non tibi sufficiebat Heliopolis*, &c.

LIII. *Pelagiam meretricem Deo consecrat.*

Theophanes ad annum XXV. Theodosii Jun. de Ephesino Concilio Oecumenico loquens scribit: *Hic temporibus Nonnus Deo plenus Pontifex Edessenorum pascebat Ecclesiam, qui mimarum Antiochensium insignissimam Deo consecravit, &* *Margaritas* (ex margaritarum scilicet & gemmarum copia, quibus onerata erat, ita vulgo vocata) *fortiter vice Pelagiam Sanctam Pœnitentem Christo exhibuit. Hic igitur Sanctorum non ultimus de Sanctorum inita reconciliatione*

(nem-

te Nonnum hunc, alium ejusdem nominis Evangelium ibidem prædicasse circa ejusdem Joannis Chrysostomi tempora. Sed jam ad Acta redeamus ☞.

CXXVIII. Nona Sessio.

Quæ sequitur Sessio, nona est, habita ipsa quidem sexto Kalendas Novembris, in qua absoluta est causa Ibæ Episcopi, de qua nos superius. Sed & *eadem Sessione* (inquit Liberatus (*a*) Diaconus) *id etiam invenitur esse decretum, ut quod sub Dioscuro in Ephesu congregatum est Concilium, nomen Concilii minime obtineret, sed & ut peteretur ab Imperatore, ut de hoc ipse lege sanciret*. Hæc Liberatus.

(*a*) Liberat. Diac. in Brev. c. 13.

CXXIX. De causa Domni Episcopi Antioch.

Sub hac ipsa die sexto Kalendas Novembris alia habita legitur Actio de Domno Episcopo Antiocheno; quam sub dicta die, non tamen suo loco exhibet vetus Latina editio, nempe sub septima Actione. Quæ enim sub una eademque die tractata sunt sub una eademque Sessione reponi debere, ratio persuadet. Quod vero ad posteriorem hanc ejusdem diei Actionem spectat: Cum a Dioscoro & ejus sectatoribus ipse Domnus Antiochenus Episcopus sede privatus fuisset in Conciliabulo Ephesino, in locum ipsius Maximo subrogato: & causa cognita, eum juste damnatum S. Leo Romanus Episcopus intellexisset, ac Maximi substitutionem in locum Domni factam Apostolica auctoritate firmasset; visum est eidem Maximo, pio miserationis intuitu, a sacrosancta hac œcumenica Synodo petere, ut sibi liceret ex suæ Ecclesiæ redditibus Domno exauctorato alimenta præstare; cui sancta Synodus annuit. Hæc habet Actio, quæ desideratur in Græco codice: certum vero est eadem caruisse Græca exemplaria temporibus Justiniani Imperatoris; quod & aperte declarat ejusdem Imperatoris constitutio data ad Joannem Romanum Pontificem, cujus est exordium (*b*): *Scientes quod nihil aliud sic potest misericordiam Dei placare*, &c. In qua & ista leguntur: *Chalcedonensis S. Synodus Domnum Antiochiæ factum Episcopum post mortem damnavit, qui ausus est scribere, oportere solum taceri duodecim capitula Cyrilli*.

(*b*) Extat to. 1. Conc. vet. edit. in nov. tom. 1.

CXXX.

Sed quomodo dixisse potuit, damnatum a sancta Synodo Chalcedonensi Domnum post mortem, si eidem hac Actione hoc anno sub eisdem Consulibus dicta die sexto Kalend. Novembris celebrata, decernuntur, petente Maximo Episcopo Antiocheno, alimenta? Ex quibus quidem satis intelligitur, Justinianum Augustum hujus Actionis nescium, alicujus alterius, quam nusquam legimus, cognitionem habuisse. Porro hæc ipsa Actio in Latino veteri scripto codice Vaticano, qui Proculi & Albini fuisse dicitur, sub nona Actione reponitur, & sub eadem die, nempe sub sexto Kalendas ejusdem mensis Novembris: sed dicenda potius Sessio nona, quam Actio nona: Actionum enim numerus excedit numerum Sessionum, quod (ut dictum est) sub una Sessione plures interdum reperiantur habitæ Actiones.

CXXXI. Sessio decima.

Quæ sequitur ordine decima Sessio, habita reperitur quarto Kalend. Novembris: quas enim diversis diebus celebratas reperimus Actiones, easdem ad confusionem vitandam sub suis singulis reponimus Sessionibus, secuti Liberatum Diaconum, addentes tamen quæ ipsum præterierunt, ex Græcis codicibus. Tractata autem in hac est controversia inter Bassia-

PAGIUS

(nempe Cyrilli Alexandrini, & Joannis Antiocheni, *exultans*) *verba monitionum & doctrina plena Joanni scripsit, hacque inter alia: Expurga Ecclesiam, vir Dei a Nestorii zizaniis, & eorum perfidia*, &c. Verum Nonnus, quando Synodus Ephesina celebrata, Monachus erat in Monasterio Tabennesiotarum, ex quo fuit *extractus ob vitam incomparabilem, & spectatissimam conversationem, atque morum integritatem*, ut tradit Jacobus Diaconus in Vita Sanctæ Pelagiæ, idque anno CDXLIX. in Synodo Pseudo-Ephesina. In Synodo postea Chalcedonensi *Ibas* in eam Sedem restitutus, eam obtinuit usque ad annum CDLVII. quo cum aliis Episcopis subscripsit precibus Leoni Imp. missis pro Concilii Chalcedonensis confirmatione, ut legitur Tom. IV. Concil. pag. 891. Eum autem eo anno vita functum oportet; cum in Codice Encyclio *Nonnus* Episcopus Edessenus primus inter Episcopus provinciæ Osroenæ subscripserit Epistolæ ad Leonem Imp. ea de causa missæ. Garnerius in dissert. II. de Synodis habitis in causa Nestorii pag. 348. & 554. cum ad præfatum Theophanis errorem animum non advertisset; scripsit *Nonnum* Synodi Oecumenicæ Ephesinæ tempore Ecclesiam Edessenam administrasse. At ex iis, quæ suo loco dixi, certo constat, *Rabulam* tunc eidem Ecclesiæ præfuisse, huicque *Ibam* anno circiter CDXXXVI. successisse.

LIV. *Actio de Domno Antiocheno non est commentitia.*

A num. CXXIX. ad CXXXI. Quesnellus in Dissert. IX. ad Opera S Leonis, quæ est *de causa Domni Antiochensis Episcopi*, pluribus contendit Actionem, quæ de *Domno Antiocheno* inscribitur, & Actis Concil. Chalced. post Actionem X. inserta est, falsam ac commentitiam esse, proindeque & ex ejusdem Concilii Actis expungendam. Verum Baluzius in præfatione ad Concilium Chalcedonense num. XXXII. & seqq. Virum doctissimum hac in re deceptum esse solide demonstrat, & ad omnia ejus argumenta respondet. Dicit primo Quesnellus, Actionem illam inter omnes alias Chalcedonensis Concilii Latine tantum reperiri, idque esse non leve indicium suppositionis ab aliquo impostore Latine factæ. At multa veterum Græcorum Scripta hodie tantum Latine extant, nihilque amplius in Actione de Domno tribuit *Paschasinus* Legatus Sancto Leoni, quam ei in decima tribuant idem *Paschasinus*, *Anatolius*, & *Stephanus*. Dicit secundo Quesnellus hujusmodi Actionem nobis prodiisse ex unico codice ab ignotis Scholaribus Germanis duobus accepto. Ad quam rationem respondet Baluzius, virum clarissimum duos germanos scholasticos, quorum men-

sianum e sede depositum Ephesina, & Stephanum in ejus locum subrogatum: sed cum mutuis se criminationibus iidem Episcopi lacerarent, in sequentem undecimam Sessionem res dilata est; in qua ea sententia prolata fuit, ut neuter esset Ecclesiæ Ephesinæ Episcopus, sed alius ordinaretur: ita tamen, ut uterque remaneret in Episcopali dignitate, singulisque præstandi essent solidi duceati ab eadem Ecclesia Ephesina. Ad accusationem vero atque depositionem Stephani facta est acclamatio sancto Flaviano jam martyri, utpote quod præsto esset, & judicaret causam suam, & oraret pro Synodo in ultionem ejusdem Stephani potentissimi Dioscori administri.

CXXXII. Undecima Sessio.

Cum vero ad tertium Kalendas Novembris Patres denuo convenissent, Sessio undecima celebrata est, in qua post absolutam præcedentis Actionis controversiam, agitata est etiam causa Eunomii Nicomediensis Episcopi cum Anastasio Nicæno. Licet enim rescripto Imperatorum Valentiniani atque Valentis Nicæna Ecclesia consecuta esset dignitatem Metropolis; tamen Episcopo Nicomediæ debere subjacere decrevit S. Synodus.

Ana-

PAGIUS

mentionem facit *Rusticus*, male interpretatum esse de duobus Germanis Scholasticis, & putare Crabbum, quia non monuit ista se descripsisse ex veteri codice *Rustici*, codicem illum accepisse a Julia. Hæc est enim annotatio Rustici: *Actio de Domno Antiocheno, quam inveni in Codice Patricia Julia membranatio novo, transcriptum ex codice vetusto chartacio, quem dixit ipsa fuisse Proculi & Albini germanorum scholasticorum.* Quare non ex codice novo, sed ex eo qui vetus erat ævo Rustici, hæc Actio descripta, isque fuerat Proculi & Albini fratrum, virorum doctissimorum. Porro *Rusticus*, cui tantum debet Ecclesia universa, ob præclaram operam impensam in Gestis Chalcedonensis Concilii, in suspicionem falsitatis vocari non debet.

LV. *Domnus post depositionem suam secessit in eremum.*

Gravioris momenti in causa *Domni* Antiocheni est illa pars Evagrii lib. 2. cap. 10. ubi scribit, invenire se non potuisse quid de eo factum sit, post ejus depositionem, quæ facta fuerat in Concilio Latrocinali: *De quo quid postea factum fuerit*, inquit, *invenire non possi*. Sed verba illa Evagrii potius videntur confirmare scriptionem Cyrilli Monachi Auctoris Vitæ Sancti Euthymii, qui docet *Domnum*, cum illa contigissent, quæ Euthymius ei prædixerat, id est, vita in Episcopatu infelix & depositio, pœnitentia ductum, quod salutaribus ejus monitis non obedisset, ad *Euthymium* in Palæstinam rediisse. Adeo enim verum est, *Domnum* post depositionem suam secessisse in eremum, ut & Theophanes quoque, & qui ab eo accepit Anastasius Bibliothecarius istud memoriæ mandaverint. Affert & varia alia argumenta Quesnellus, sed ab auctoritate negativa deducta, quæ ideo parum urgent; ac denique ad suam sententiam probandam scribit, in ea de *Domno* Actione esse quosdam errores Grammaticales, omissaque nomina Episcoporum, qui huic Actioni interfuisse dicuntur, quæ describi oportebat, cum illic scriptum sit, *quorum nomina infra sunt scripta*: ac denique observat eam Actionem a reliquarum Græcarum Synodi Chalced. corpore distractam esse, quod incertam sedem nacta sit, & quod inducta longe post Acta collecta. Quæ in re tanti momenti nos minime movere debent; cum in integra Actorum Synodi Chalced. serie tot barbarismi, & alii errores Grammaticales admissi sint; neque necesse fuerit, ut Episcoporum nomina statim sequerentur post Actionem de Domno, sed ut recitarentur in Actionibus sequentibus. Demum Actio de *Photio* & *Eustathio*, *Rustici*, *Liberati*, & *Evagrii* ævo distracta erat a corpore reliquarum Græcarum Actionum Synodi Chalced. quam tamen nullus jure in dubium revocaverit, at inquit Baluzius, qui ad omnes Quesnelli rationes sigillatim respondet, & ut mihi videtur rem extra controversiam posuit.

LVI. *Bassianus annis quatuor gessit Episcopatum Ephesiorum.*

Ad num. CXXXII. Actiones XI. & XII. *Bassiani*, deinde & *Stephani* controversia occupavit. Undecima *IV. Kal. Novemb.* habita est; Controversia hæc diligenter a nobis explicanda, quia Henschenius in Notis ad Vitam sancti Flaviani Episcopi Constantinopolit. ad diem XVIII. Februarii arbitratur, ex ea deduci sanctum *Proclum* Flaviani decessorem non vixisse usque ad diem XXIV. Octobris anni CDXLVII. quod tamen asserimus. *Bassianus* itaque Ephesinæ Ecclesiæ Presbyter in Memnonis Ephesiorum Episcopi invidiam incidit: hicque, ut eum Epheso amoveret, Episcopum Evazorum invitum ordinavit. *Basilius* Memnonis successor violentam ordinationem miseratus viro, quasi juxta canonem de Episcopis a populo suo non receptis (ad eam enim civitatem Bassianus ire noluerat) dedit nomen, honorem, & communionem Episcopi, ac *Evazis* alium ordinavit. *Basilio* vita functo *Bassianus* ei successit, & non tantum a Theodosio Aug. sed & a Proclo Constantinopol. Episcopatum sibi confirmari impetravit; atque ita per quatuor annos Ephesi sedit.

LVII. *Tam Bassianus quam Stephanus e Sede Ephesiorum dejecti.*

Interim de intrusione, apud Sanctum *Leonem* accusatur, utpote ex *Evazis* translatus, & per collectam arenariorum ac similis fecis violentam multitudinem ab uno *Olympio* Episcopo Theodosiopolitano in tantam Metropolim contra canones, & morem injectus, non inthronizatus. Quare a Sancto *Leone jussus est* dejici, ejusque judicium *Flavianus* Constantinopolitanus Alexandrinus, & Antiochenus Episcopi comprobarunt. Atque ita omnium horum curator *Stephanus* Presbyter *Bassianum* in vincula misit, & per Episcopos illi adversantes fecit se consecrari, licet Bassianus quadriennalem possessionem haberet. *Meliphthongus* Juliopolitanus Episcopus ex antiqua regula, qua se se Sanctus Cyprianus defendit adversus *Felicissimi* rebellis Diaconi factionem, dixit: *Oportebat eum qui quatuor annis sine contentione Episcopatum obtinuit aut accusari, aut sine judicio non jactari*. Lucianus Byziæ Episcopus dixit: *Quomodo possibile est nunc Bassianum expelli cum præcipue beatissimus Proclus Regiæ Constantinopolis Episcopus ei communicaverit, & per litteras Synodicas firmaverit ejus Episcopatum*. At Legati Apostolici judicarunt, Bassianum per invasionem, *Stephanum* per pravas inventiones & conjurationes promotum: obtinuitque hæc eorum sententia: *Removeantur a Sancta Ephesiorum Ecclesia Bassianus & Stephanus Reverendissimi, habeant autem dignitatem Episcopi & de redditibus memoratæ Sanctissimæ Ecclesiæ nutrimenti gratia & consolationis annis singulis solidos*

Anastasius autem qui ibi dicitur Nicænus Episcopus, longe diversus est ab ejusdem civitatis Episcopo Anastasio, qui scripsit librum Diversarum quæstionum: nam post Iconomachos Imperatores eum vixisse, ex suis ipsius scriptis intelligi potest.

CXXXIII. Duodecima Sessio.

Sequenti vero die, nempe pridie Kalendas Novembris duodecima Sessio celebratur, in qua Sabinus, sive Sabinianus restitutus est in Ecclesiam Parenorum, qua fuerat a Dioscoro spoliatus: Anastasius vero in locum ejus antea subrogatus, quiescere jussus est, apud Maximum Antiochenum infra octo mensium spatium sua jura prosecuturus.

CXXXIV.

Hac absoluta causa, soluta sunt Comitia, abjereque Judices, atque Legati Apostolicæ sedis egressi sunt pariter: remansere autem callida arte Orientales Episcopi, canones sancientes, omnes numero vigintiseptem vel (ut Græcum habet

PAGIUS

sidos aureos ducentos accipiant; alter vero secundum regulas ejusdem Sanctissima Ecclesia ordinabitur, ut legitur Act. XII. Concil. Chalcedon.

LVIII. *Bassianus anno CCCCXL. Episc. Ephesiorum dictus*,

His ita ex ipsomet Concilio Chalcedonensi narratis, investigandum tempus, quo *Bassianus* Ephesiorum Episcopus dictus est, quove Concilium Ephesioum, quod *Basilius* Memnonis successor convocavit, celebratum. Baluzius in nova Collect. Concil. pag. 950. dicit, id peractum circa annum CDXL. & quidem recte; cum *Basilius* decessor Bassiani aliquot annos Ephesi sederit, & anno CDXLIII. obierit, ac *Bassianus* tunc Sedem Ephesinam & non antea, invaserit. Nam is annos quatuor Sedem illam occupavit, & totidem Stephanus qui eum e Sede dejecit. De Bassiano autem hæc verba in laudata Actione XI. Concil. Chalced. leguntur: *Hodie*, inquit, *quatuor anni sunt, & Romanus Episcopus eum deposuit & Alexandrinus damnavit eum*, nempe Bassianum. Quare *Bassianus* ab anno CDXLVIII. ad annum CDLI. quo ex verba de Stephano prolata, fine Episcopatu fuit; ideoque quatuor ejus Episcopatus anni, anno circiter CDXLIV. inchoati; qui quidem integri fuere: cum advarsus *Stephanum* præscriptione sese tueretur, ad quam tunc quatuor annos integros sufficientes fuisse, vel ex hac Concil. Chalced. Actione liquet. Ad hæc *Basilius* reddidit tantum communionem & locum Episcopatus *Bassiano*, id est, concessit eum habere nomen Episcopi quamvis plebem non haberet, cui præficeretur, isque inthroizatus non fuit in civitate Ephesi, nisi post mortem *Basilii* ut ipsemet refert, addens, *Olympium* fuisse unum ex Episcopis ordinatoribus suis, & tam Theodosium Imp. quam Proclum sese suscepisse.

LIX. *Bassianus annos IV. Sedis a sua inthronizatione deduxit.*

Fassus est id quidem *Olympius*; sed se id vi & metu præstitisse affirmavit. Quare cum ab ea inthronizatione *Bassianus* quatuor Episcopatus sui annos deduxerit, & *Basilius* post Memnonis mortem aliquot annis, aut saltem mensibus vixerit, verosimilius est, quatuor Bassiani Episcopatus annos absolutos tantum esse anno CDXLVIII. Alexandrinus itaque & Antiochenus Episcopi, qui Bassiani electionem comprobarunt, fuerunt *Cyrillus & Domnus*, non vero *Dioscorus*, & *Domnus*, ut perperam Lupus in Notis ad Concilium Chalcedonense existimavit. *Stephanus* uti Ephesiorum Episcopus Concilio Constantinopol. anno CDXLVIII. & secundo Concilio Ephesino anno insequenti coactis, immo omnibus Actionibus Concilii Chalcedonensis, paucissimis exceptis, subscripsit, ut videre est in Actis præfatorum Conciliorum.

LX. *Ex causa Bassiani Episcopatus Flaviani initium non pendet.*

His expositis respondendum ad argumentum ab Henschenio ex hac controversia deductum. Si XXIX. Octobris anni CDLI. jam effluxerant quatuor anni Episcopatus *Bassiani*, inquit Henschenius, necessario XXIX. Octobris anni CDXLVII. jam is erat depositus atque expulsus, ante collatis sententiis *Leonis* Papæ & *Flaviani*, ob etiam Episcoporum Antiocheni & Alexandrini: quæ litterarum communicatio inter eos tam procul dissitos facta, ostendit *Flavianum* necessario ante XXIV. Octobris anni CDXLVII. diu Episcopum fuisse, adeoque Sanctum *Proclum* obiisse anno proxime elapso CDXLVI. Ita Henschenius. Verum ex dictis liquet, *Bassianum* anno CDXLVII aut insequenti post quatuor annos Sedis integros Episcopatu Ephesiensi dejectum fuisse, & *Stephanum* post eum Ecclesiam Ephesiorum quatuor annis, sive integris, sive utrimque incompletis rexisse. Porro fallitur Vir eruditissimus in eo quod quatuor *Stephani* annos integros numerandos velit; cum is præscriptionem pro se non adduceret: ideoque nihil ad ejus causam faceret, quod quatuor suæ Sedis anni completi, vel incompleti essent. Quare verum est, quod suo loco affirmavimus, Sanctum *Proclum* ante annum CDXLVII. ad Deum non migrasse.

LXI. *Origo pensionum Ecclesiasticarum*,

Ad num. CXXXIII. In Actione XII. secundum Baronium, aut XIV. secundum editiones hodiernas Conciliorum contentio fuit de Episcopatu Perrhenorum, de qua anno CDXLV. num XXXIV. jam a nobis actum. *Athanasius* Episcopus a suis accusatus dignitate motus fuerat, & *Sabinianus* in ejus locum ordinatus, per *Dioscorum* Sede pulsus. Decretum autem fuit, ut *Sabinianus* Episcopatu Perrhensi in Provincia Euphratesia frueretur, ac dignitatem Episcopatus haberet: *Et substituatur sit*, inquit Concilium, *& pascatur sicut Reverendissimus Antiochenorum Maximus secundum facultatem Perrhenorum sanctissima Ecclesia disposuerit*. Sabiniano igitur tribuitur Coadiutoria cum futura successione; *Athanasius* quippe, qui in eodem Episcopatu confirmabatur, nisi convinceretur, senex erat. Ubi obiter observabit, pensiones e Beneficiorum Ecclesiasticorum fructibus delibatas, nullibi ante Concilium Chalcedonense memorari; quo etiam statutum est, ut *Bassianus & Stephanus* post exauctorationem alerentur Ecclesiæ Ephesinæ sumptibus, collatis ex ærario præfatæ Ecclesiæ. Hæ pensiones utrique concessæ ratione paupertatis, ad quam post exauctorationem redacti erant, &, ut loquitur Synodus, *nutrimenti gratia & consolationis*.

LXII. *Decretum de Primatu Sedis Constantinopolitana.*

A num. CXXXIV, ad CXLIX. In Actione XV. postquam Constantinopolitanæ Ecclesiæ Clerici petiere, ut de Sede Constantinopolitana Patres aliqua constituerent, Legati dixere, id sibi non esse in mandatis, Judices vero pronunciarunt rem esse Synodi, statimque ex ea discessere, & eos legati secuti sunt, ut in Actione XVI. secundum hodiernas editiones narratur. Patres nihilominus utrisque absentibus complures canones condiderunt. Græci Codices habent XXX. Latini XXVIII. ex quibus vicesimus octavus confirmat Patriarchica Privilegia a Concilio primo Constantinopolitano Ecclesiæ Constantinopolitanæ concessa, ut sc. primo post Sedem Romanam honore frueretur, jusque ac potesta-

bet exemplar) triginta clanculo scriptos. Verum a S. Leone Romano Pontifice haud recepti videntur: nam nihil præter fidei definitionem esse firmatum, ipse postea testatus est in epistola data post sequentem annum ad Episcopos Synodi Chalcedonensis (*a*) quam suo loco ponemus.

(*a*) Leo ep. 61.

CXXXV. Plane apparuit, secundum illud Evangelii (*b*): *Qui male agit, odit lucem:* dum Anatolio Constantinopolitano Episcopo rem omnem dolo malo agenti; subripereque clam conanti jura Alexandrinæ & Antiochenæ Ecclesiarum, sibique furtim vendicare curanti; assentientes Orientales Episcopi, rem plane tam digno Consessu indignissimam perpetrarunt. Tantam infamiæ notam inussit sacrosancto Conventui unus Anatolius ex schola Dioscori prodiens, sed eum deserens, ut Constantinopolis esse posset Episcopus. Hic igitur totius fraudis inventor, & dolosæ machinæ architectus, cum jam expertus esset Apostolicæ sedis legatos petitioni suæ ipsius adversantes, eam occasionem aucupatus est, ut illis absentibus, clandestine atque dolose tractaret, eliceretque, reliquis quod cuperet, nemine contradicente. Decretum enim ab eo conscriptum, & in Synodo recitatum est, quo Ecclesia Constantinopolitana primum post Romanam locum obtineret. Canon autem ibi propositus, & sequenti Actione jussus prodi atque coram Patribus recitari, ita se habet:

(*b*) Joan. 3.

CXXXVI. Canon de privilegiis Ecclesiæ Constantinop.

Definitiones sanctorum Patrum sequentes ubique & regulam, & quæ nunc relecta sunt centum quinquaginta Episcoporum, qui congregati sunt sub piæ memoriæ Imperatore Majore Theodosio in regia civitate Constantinopoli nova Roma, cognoscentes & nos eadem definivimus de privilegiis ejusdem sanctissimæ Constantinopolitanæ Ecclesiæ novæ Romæ. Etenim sedi Senioris Romæ propter imperium civitatis illius Patres consequenter privilegia reddiderunt: Et eadem intentione permoti centum quinquaginta amantissimi Deo Episcopi æque sanctissimæ sedi novæ Romæ privilegia tribuerunt; rationabiliter judicantes, Imperio & Senatu Urbem ornatam æque Romæ senioris privilegiis frui, & in Ecclesiasticis, sicut illa, majestatem habere negotiis, & secundam post illam existere; & in his quæ in Ponticis sunt & in Asia, & in Thracia diœcesibus Metropolitanos solos, rursus autem & qui inter barbaros sunt Episcopos præfatarum diœcesium ordinari a prædictæ sanctissimæ Constantinopolitanæ sedis sanctissima Ecclesia: quippe, ut unusquisque Metropolita præfatarum diœcesium cum Episcopis suæ provinciæ ordinet suæ regionis Episcopos, sicut divinis canonibus est præceptum: Ordinari autem Metropolitas (sicut dictum est) præfatarum diœcesium a Constantinopolitano Archiepiscopo, decretis consonis secundum morem factis, & ad eum relatis. Hactenus de privilegiis Constantinopolitanæ Ecclesiæ canon clandestinus & subreptitius. Quod cum legati sedis Apostolicæ accepissent, rursum convenire Patres die sequenti voluerunt, ut adversus subdolum factum publice reclamarent: idque haud segniter præstiterunt.

CXXXVII. Sessio XIII.

Sequenti igitur die, nempe Kalendis Novembris, rursus collecta est Synodus, atque decimatertia Sessio eademque novissima habita est, præsentibus ipsis quoque Judicibus cognitoribus, & aliis ex more Episcopis. De qua Sessione antequam agamus, perspicue satis intelligi potest (nescio qua incuria) tum Græca, tum etiam Latina exemplaria reperiri mendosa, dum hanc novissimam decimam sextam Actionem celebratam habent quinto Kalendas Novembris, cum tamen in ejusdem contextu habita reperiatur sequenti die post decimamquintam Actionem, quam pridie Kalendas Novembris absque ulla ambiguitate celebratam esse, eadem exemplaria æque consentiunt. Apostolicæ enim sedis legati, die sequenti post decimamquintam Actionem ob res perperam gestas per Anatolium se convenisse, in hac eadem decimasexta Actione professi sunt. Id ipsum quidem affirmat Liberatus Diaconus verbis illis (*c*): *Alia die*, nempe sequenti (*quæ est ultima & duodecima dies Concilii* (*cognoscentes*

(*c*) Liberat. Diac. Brev. c. 13.

PAGIUS

testatem haberet in Thraciæ, Ponti, & Asiæ Diœceses, earumque Metropolitas, & Barbarorum insuper Episcopos ordinaret.

LXIII. *Intercedunt Legati Apostolici, & illud Leo improbat.*

Actione XVI. & ultima *Kalendis Novembris* habita, ut recte observat Baronius n. CXXXVII. postularunt Legati Apostolici ut relegeretur Canon de Sede Constantinopolitana, se absentibus conditus. Eo recitato, cum omnium ferme Patrum subscriptionibus Lucentius Sedis Apostolicæ Legatus Judices interpellans dixit: *Primo Gloria vestra perpendat, qua circumventione cum Sanctis Episcopis gestum sit, ut non conscriptis canonibus, quorum mentionem fecerunt, subscribere sint coacti.* Conclamarunt omnes: *Nemo coactus est.* Aetius Ecclesiæ Constantinopolitanæ Archidiaconus Legatorum oppositiones eludere conatus, ipsos convenit, ut Synodo coram exponerent, an id accepissent in mandatis, quod tam acri pertinacia præstabant. Legit Bonifacius hæc verba, ex diplomate Legationis: *Sanctorum quoque Patrum constitutionem prolatam nulla patiamini temeritate violari vel imminui, servantes omnibus modis, personæ nostræ in vobis, quos vice nostra transmisimus dignitatem: ne si qui forte civitatum suarum splendore confisi, aliquid sibi tentaverint usurpare, hoc quo dignum est constantia retundatis.* Quia vero de canonibus erat controversia, Judices jusserunt, ut canones ab utraque parte proferrentur, quod postquam factum fuit, hi canonem iterum recitatum sua firmaverunt auctoritate

tes legati Papæ Leonis, petiverunt, ut rursus cum Judicibus ad Concilium convenirent. Quibus requirentibus a Concilio, quid pridie fuerit ordinatum: lectis Gestis, cognoverunt &c. Rursum igitur, dicta die, sacro instaurato consessu, legati sedis Apostolicæ coram Judicibus his verbis conquesti sunt: *Hesterno die, postquam potestas vestra surrexit, & humilitas nostra vestigia vestra secuta est, quædam Gesta facta dicuntur, quæ nos & præter canones Ecclesiasticos existimamus effecta. Poscimus ergo, ut vestra magnificentia relegi hæc præcipiat; ut omnis fraternitas inspiciat, utrum justa, an injusta sint ea quæ gesta sunt.* Hæc legati.

CXXXVIII. Legati adversantur Anatolii præsumptioni.

Jussum itaque est decretum pridie ejus diei sancitum legi; post cujus lectionem illi adjacens subscriptio Episcoporum recitata est, primoque loco positus Anatolius. Lecta autem subscriptione, quid Apostolicæ sedis legati jure questi objecerint, & præ cæteris Lucentius, audi ex Actis ipsis, quæ sic se habent: *Lucentius reverendissimus Episcopus sedis Apostolicæ Vicarius dixit*, compellans ita Judices: *Primo gloria vestra perpendat, qua circumventione cum sanctis Episcopis gestum sit, ut non conscriptis canonibus, quorum mentionem fecerunt, subscribere sint coacti:* Et paulo post: *Accedit ad cumulum, quo trecentarum decem & octo constitutionibus postpositis, centum quinquaginta qui in Synodicis canonibus non habentur, mentionem tantum fecisse noscantur, qui dicunt ante octoginta * prope annos constituta fuisse. Si ergo his temporibus hoc beneficio usi sunt, quid nunc requirunt? si numquam usi sunt, quare requirunt?* Ubi hæc Lucentius locutus est, petiti sunt legati edere quod haberent mandatum a S. Leone Romano Pontifice: protulit illud Bonifacius, quod sic se habet:

* octingenta.

CXXXIX. Leonis Papæ mandatum.

Sanctorum quoque Patrum constitutionem prolatam nulla patiamini temeritate violari, servantes omnimodis personæ nostræ in vobis, quos vice nostra transmisimus, dignitatem. Ac si qui forte civitatum suarum splendore confisi aliquid sibi tentaverint usurpare, hoc qua dignum est constantia retundatis. Ita se habuit Leonis Papæ mandatum istæc omnia longius ante subodorantis.

CXL. Post hæc interlocuti Judices jusserunt ab utraque parte edi canones, quibus sua ipsarum jura stabilirentur. Recitavit Paschasinus legatus canonem Nicænum quintum de diœcesum distinctione, cujus illud habetur exordium: *Quod Ecclesia Romana semper habuit primatum:* Id ipsum Græce pariter legitur, ut canonis sit illud initium, non autem titulus inscriptus: de qua lectione consule dicta superius, dum de Nicæno Concilio actum est, deque sexto illo canone verba fecimus. Lecto autem Nicæno canone, oblatus est alius codex Nicænorum canonum ab Aetio diacono sedis Constantinopolitanæ: subdoleque dempto dicto exordio, decurtatoque fine ipsius, idem lectus est canon sextus: moxque ingesta est lectio asserti canonis Concilii Constantinopolitani sub Nectario de privilegiis Ecclesiæ Constantinopolitanæ, in quo de his quæ ad quæstionem propositam pertinerent, inter alia hæc habentur: *Episcopatum tamen Constantinopolitanum habere Primatus honorem post Romanum Episcopum, propterea quod sit nova Roma.* Ita ibi.

CXLI. At certe si non aliunde canon suffulcitur, quam ex reddita ratione nulla ex parte subsistente; ipsum necesse est penitus evanescere. Ubinam gentium, quæso, prærogativa sedium ex pulchritudine, vel amplitudine, vel dignitate civitatum a majoribus reperitur esse sancita, & non potius ex Apostolorum successione, unde & ipsæ sunt Apostolicæ nominatæ, & præ cæteris a Patribus exaltatæ reperiuntur? Sed quod fortiter hæc reiicit disputans Gelasius Papa adversus Acacium, de his suo loco pluribus agemus. Quid tandem? Faventibus Judicibus cognitoribus Constantinopolitanæ Ecclesiæ privilegiis, ipsis nimirum existentibus Constantinopolitanis civibus, itum est in sententiam Anatolii: cum & adversatiam bis protestationem Lucentius Apostolicæ sedis legatus his verbis apposuit:

CXLII. Lucentii protestatio.

*Sedes Apostolica, quæ nobis præcepit præsentibus, humiliari non debet. Et id eo quæcumque in præjudicium canonum vel regularum externa die gesta sunt, nobis absentibus, sublimitatem vestram petimus ut circumduci * jubeatis: sin alias, contradictio nostra his gestis inhæreat, ut noverimus quid Apostolico viro universalis ecclesiæ Papæ referre debeamus: ut ipse aut de suæ sedis injuria, aut de canonum eversione possit ferre sententiam.* Hæc Apostolicæ sedis legatus Lucentius in plena Synodo contestatus.

* circumcidi.

CXLIII. Multiplex dolus & fraus.

Considera, lector, stropham, admirare vafritiem, & execrare proditionem. Non enim tantum absentibus, qui post Judices recesserant absoluta Actione, lega-

PAGIUS ctoritate, Patribus acclamantibus: *Hæc justa sententia. Hæc omnes dicimus*, &c. Sed reclamavit *Lucentius* Apostolicæ Sedis Legatus, & postea Sanctus *Leo* canonem illum XXVIII. improbavit, qui & e numero canonum expunctus est a Græcis ipsis. Canones vero cæteros ejusdem Concilii tacito saltem consensu approbavit, eosque Ecclesia recepit universa. Porro Synodus Chalced. a DCXXX. Patribus celebrata, hoc anno, ineunte mense Novembri absoluta.

tis, ea de privilegiis Ecclesiæ Constantinopolitanæ statuere cum Anatolio ausi sunt Orientales Episcopi: sed quod ejusmodi decretum verteretur in præjudicium Ecclesiæ Alexandrinæ, distulerunt post Synodum electionem Alexandrini Episcopi: ne, si præsens esset, obsistere valuisset. Immo & majorem attende calliditatem. Ne Ægyptii Episcopi itidem præsentes reclamarent & exclamarent, noluerunt eos præsentes esse, eo prætextu, quod absque Alexandrino Episcopo iis minime liceret Synodicis decretis subscribere: unde & inter tres illos addititios canones, postremus is fuit, quo excusandos esse Ægypti Episcopos, neque ob id ut schismaticos habendos declarant, si minime, ut alii, subscriberent rebus in Synodo Chalcedonensi decretis: sed (ut Alexandrinæ Ecclesiæ leges postularent) expectandam illorum fore subscriptionem postquam ipsorum esset creatus Episcopus Alexandrinus. Habet tres canones illos tamquam appendicem Theodorus Balsamon ex Nomocanone Photii.

CXLIV. Numquam ante cognitus primatus Eccl. Constantinop. super Alexand.

Vidisti quot quantisque oportuit velamentis obtegi turpe factum, & adminiculis suffulciri corruens omni ex parte mendacium? Porro non usos esse adscititii illius canonis auctoritate de primatu Constantinopolitanæ Ecclesiæ prædecessores Episcopos Constantinopolitanos (quod non extaret ille quidem, vel commentitium esse scirent) ex rebus ante hæc tempora gestis potest perfacile intelligi: Nam si Episcopus Constantinopolitanus primus post Romanum ut esset, decretum fuisset; quomodo quæso, (quod & suo loco notavimus) ad condemnationem sancti Joannis Chrysostomi accerseretur Alexandria Theophilus Alexandrinus? Unde apposite quidem Paschasinus Episcopus Apostolicæ sedis legatus illa subintulit (a): *Si usi sunt, quid requirunt? si non usi, quare requirunt?* At quo animo ista tulerit Leo Pontifex, suo loco dicemus: constat enim hæc ipsa ab eo irrita prorsus reddita esse, data de his epistola ad omnes Episcopos qui fuerunt Chalcedone congregati.

(a) Conc. Chal. Act. 16.

CXLV. Ceterum haud quis putet, ob hujusmodi legatorum contradictiones adversus tum ipsum in primis Anatolium Constantinopolitanum Episcopum, tum adversus universam quæ decretis illis subscripserat Synodum, imminutum esse aliquid reverentiæ & observantiæ erga ipsum Leonem Romanum Pontificem, cujus ea de re mandatum audierant: nam in postrema allocutione ejusdem sanctæ Synodi apud Marcianum Imperatorem hæc in primis de ipso Leone habent: *Unde nobis impenetrabilem in omni errore propugnatorem Deus providit, & Romanæ Ecclesiæ Papam ad victoriam præparavit, & doctrinis eum per omnia veritatis adstringeas: ut quemadmodum Petrus & hic affectu ferventiore decertans, omnem ad Deum sensum & intelligentiam perducat.* Et inferius pro eodem sancto Leone Papa, quem Eutychiani jam blasphemiis proscindere inchoarant, nimirum calumniantes ab ipso innovatam fidem Catholicam, ista sancta Synodus subdit: *Considere namque oportet vestram pietatem, quia nihil præter fidem, quæ olim a sanctis Patribus annunciata est, venerabilis Romanus Pontifex innovavit. Atque ut nulla his, qui Apostolicum virum per invidiam lacerare nituntur, relinquatur occasio: consonantiæ epistolæ ejus ad sanctorum Patrum testimonia, ad certiorem notitiam vestræ pietatis, ex multis pauca subdidimus.* Et sic incipiunt: *Testimonia sanctorum Patrum, qui duas naturas in Christo, &c.* prosequuntur enim adiicere auctoritates tum Græcorum tum Latinorum patrum, quibus sancti Leonis Papæ epistola in omnibus firmæ atque solidæ veritatis, esse, luce clarissima demonstraretur. Hactenus quæ reperiuntur gesta esse in sacrosancti Concilii Chalcedonensis novissima Actione. Desiderari autem in eisdem Actis postremas acclamationes, mihi facile persuadeo.

S. Synodus studiosissima S. Leonis Pap.

CXLVI. Quid Synodus ad S. Leonem.

Absolutis rebus propositis, eadem sancta Synodus novissimo loco Synodalem epistolam scripsit ad S. Leonem Romanum Pontificem de cunctis rebus in Synodo pertractatis, petens ab eo cuncta rata haberi atque firmari: Est epistolæ exordium: *Repletum est gaudio os nostrum, & lingua nostra exultatione,* &c. De qua quidem illud monendum esse, lector sciat, quod habet in fine: *Scripsi pridie Kalendas Aprilis, feria tertia, Indictione decimatertia.* Verba enim hæc non sunt ejus epistolæ, sed librarii, qui eam excripsit. Etenim sicut certum est, Synodum mense Novembris absolutam, non pervenisse ad anni sequentis mensem Aprilis; ita multo certius est, nihil pertinere decimamtertiam Indictionem ad Chalcedonense Concilium, quod Indictione quarta esse celebratum, ipsa Acta perdocent. Nec vero ipse Marcianus Augustus Imperium usque ad decimamtertiam Indictionem propagavit, qui defunctus est Indictione octava. Constat autem, ipsa œcumenica absoluta Synodo, eam Synodalem esse conscriptam epistolam, qua inter alia Patres expetunt ab eodem confirmari quæ in ea statuta essent, ut Constantinopolitana Ecclesia primum post Romanam locum obtineat; quod non ipsam tantum sanctam Synodum, sed & Imperatorem, & Senatum vehementer cupere ingesserunt. At describamus hic tantum quæ ad hæc spectant ipsius Synodalis epistolæ (b) verba:

(b) Habetur in Concil. Chalced. in fin. Act. 3.

Con-

CXLVII. De Ecclesia Constantinop.

Confirmavimus autem & centum quinquaginta sanctorum Patrum, qui in Constantinopoli congregati sunt, regulam sub pia memoria Theodosio: quæ præcepit, post vestram sanctissimam & Apostolicam sedem, honorem habere Constantinopolitanam, quæ secunda est ordinata: Confidentes, quia lucente apud vos Apostolico radio, & usque ad Constantinopolitanorum Ecclesiam consuete gubernando illum spargentes, hunc sæpius expanditis, eo quod absque invidia consueveritis vestrorum honorum participatione ditare domesticos. Quæ igitur definivimus, ad interemptionem quidem totius confusionis, confirmationem vero Ecclesiasticæ ordinationis definivimus. Hæc sicut propria & amica & ad decorem convenientissima dignare complecti, sanctissime & beatissime pater. Qui enim locum vestræ sanctitatis obtinent sanctissimi Episcopi Paschasinus & Lucentius, & qui cum eis est reverendissimus presbyter Bonifacius, iis ita constitutis vehementer resistere tentaverunt; proculdubio a vestra providentia inchoari hoc bonum volentes, ut sicut fidei, sic bonæ ordinationis vobis deputetur effectus.

CXLVIII.

*Nos enim curantes, tam pijssimos & Christianissimos Imperatores, qui super hoc delectantur, quam clarissimum Senatum, & totam (ut dicere convenit) Imperii civitatem, opportunum credidimus esse, honoris ejus confirmationem ab universali Concilio celebrari: & velut hæc a tua sanctitate fuerint inchoata (eo quod fovere * semper studeas) roboravimus, præsumentes, dum novérimus, quia quicquid rectitudinis a filiis fit, ad patres recurrit, facientes hoc proprium sibi. Rogamus igitur, & tuis decretis nostrum honora judicium; & sicut nos cupidi in bonis adjecimus consonantiam, sic & summitas tua filiis (quod decet) adimpleat. Sic enim & pii Principes complacebunt, qui tamquam legem tuæ sanctitatis judicium firmaverunt; & Constantinopolitana sedes suscipiet præmium, quæ omne semper studium vobis ad causam pietatis explevit, & semetipsam vobis ad concordiam eodem zelo conjunxit. Ut autem cognoscatis, quæ nihil alieni donando per gratiam fecimus, aut per inimicitias adversando, sed quippe nutu gubernati divino; omnem vobis Gestorum vim insinuavimus; ad comprobationem nostræ sinceritatis, & ad eorum quæ a nobis gesta sunt firmitatem & consonantiam.* Hactenus patres, qui una cum his litteris ad S. Leonem Pontificem (ut profitentur) Synodalia Acta miserunt.

* favere.

CXLIX.

Ex his igitur, quæ in omnibus ferme integra extant, Chalcedonensis Synodi Actis, quid ante in reliquis œcumenicis Synodis fieri consueverit, unusquisque facile poterit intelligere, nempe a sancta Synodo ad Romanum Pontificem solita mitti quæ a Patribus decreta essent, ut auctoritate ipsius Romani Pontificis firmarentur. Sed & observa illud, quod universi congregati sexcenti Patres sacrosancti Concilii Chalcedonensis cognoscentes in Romano Pontifice summum Pontificii culmen effulgere, se ipsos, licet ordinationu collegas & fratres esse simul scirent, filios tamen appellant, universalis Ecclesiæ Catholicæ eum esse caput intelligentes, cujus & sit gradus summos in Ecclesia distribuere: quod profitentur cum obnixe petunt ut concedat, Constantinopolitanum Episcopum secundum in Ecclesia locum obtinere, primum vero post ipsum Romanum Pontificem: cujus & auctoritatem tanti æstiment, ut putent esse infirma, nec posse subsistere, quæ in duobus œcumenicis Conciliis esse decreta dicebant, nempe Constantinopolitano & Chalcedonensi; nisi accedat ipsius Romani Pontificis confirmatio.

CL.

Unde ex omnibus his & aliis superius enarratis perspicue appareat, nullum officium a sancta Synodo prætermissum, quo non prosecuta fuerit ipsum primarium Christianæ religionis Antistitem, & universalis Ecclesiæ visibile caput eum in omnibus universalem Ecclesiæ Pontificem professa tum factis, tum scriptis & ipsum titulum Oecumenici Ecclesiæ Episcopi eidem tribuens; ne putes dumtaxat Alexandrinos clericos eum titulum in suis ipsorum libellis indidisse. Nam audi sanctum Gregorium Papam in epistola ad Eulogium Episcopum Alexandrinum, dum hæc habet: (a) *Sicut enim veneranda vestra sanctitas novit, uni per sanctam Chalcedonensem Synodum Pontifices sedis Apostolicæ (cui, Deo disponente, deservio) hoc Universitatis nomen oblatum est: sed nullus umquam decessorum meorum hoc tam profano vocabulo uti consensit.* Hæc ibi: & in epistola ad Joannem Constantinopolitanum Episcopum (b): istud ipsum habet, necnon in litteris datis ad Mauritium Imperatorem (c). Quamobrem mihi facile persuadeo, cum nomen Oecumenici desideretur in epistola Synodali ad sanctum Leonem Papam, ab ea esse librarii dolo subductum.

Nomen Oecumenici oblatum Romano Pont. a Synodo Chalced.

(a) *Greg. l. 4. ep. 36. & l. 7. ep. 30.*

(b) *Greg. l. 4. ep. 38.*

(c) *Greg. l. 4. ep. 32.*

CLI.

Quod vero sanctus Gregorius in nuper citatis locis dicat nullum prædecessorum suorum usum esse nomine Oecumenici, ut inscriberetur Universalis Ecclesiæ Episcopus: ita quidem intelligendum est, ut nemo Romanorum Pontificum eo titulo ex solemni ritu semper & in omnibus usus sit inscriptionibus, vel subscriptionibus: Cæterum eo interdum ipsorum aliquem esse usum, superius est demonstratum. Et ne longius progrediamur, ipse S. Leo in epistola, quam post annum sequentem sub Consulatu Herculani dedit ad Marcianum Imperatorem ad-

Leo inscribitur Episcopus universalis.

adversus Anatolium quærentem subjugare sibi nobiliores Ecclesias, nempe Alexandrinam & Antiochenam, cum ex dictis Synodis primum sibi vendicaret locum post Romanam Ecclesiam, in suæ ipsius epistolæ inscriptione ipse sanctus Leo usus est titulo Universalis: habet id quidem non solum Latinus codex epistolarum S. Leonis, sed & Græcum exemplar in appendice ad Concilium Chalcedonense. At de Chalcedonensis Synodi rebus gestis hactenus; quam tredecim diebus, totidem consummatam vidimus Sessionibus sive Secretariis, Actionibus in eis habitis decem & septem absque illis spuria & clandestina ab Anatolio furtim adjecta.

CLII. Miraculis confirmata fides.

Quod rursum ad eamdem sanctam Synodum spectat: præter Episcoporum sententiam, quorum partium fuit de fide agere, præterque confirmationem Apostolicæ sedis, accesserunt etiam ad eam corroborandam sanctissimorum virorum, qui iis temporibus illustrabant Orientalem Ecclesiam, & miraculorum virtute nitebant, elogia: Hi enim se eamdem in omnibus tenere fidem, quam sacrosancta Synodus Chalcedonensis probasset, testati sunt verbis: eamque vere Catholicam & ex Deo esse, miraculorum etiam crebra editione firmarunt. Jungamus his in primis quæ de eadem Synodo in rebus admirandi illius Euthymii a Cyrillo conscriptis habentur (a) erat iste Abbas sanctorum in Palæstina monachorum, de quo nonnulla superius dicta sunt digna memoria.) *Septuagesimo* (inquit) *& quinto anno ætatis magni Euthymii congregata fuit Synodus Chalcedonensis, in qua omnes totius ferme orbis terrarum undique convenerunt Pontifices: eos enim ad conveniendum vocabant quæ Ephesi scilicet innovata fuerant, a Dioscoro inquam Alexandrino: quem simul cum iis qui illius tuebantur dogmata a sacris ejiciunt catalogis, & accuratum fidei decretum exposuerunt. Ei autem Synodo insignes Euthymii discipuli intererant, Stephanus Jamneæ, & Joannes Episcopus Saracenorum, cum Petrus quidem jam e vita decessisset; qui eum autem secutus est Auxolaus, Dioscoro accessisset; & ideo magno (proh dolor!) Euthymio invisus vitam finisset.* Extat quidem Auxolai nomen recensitum inter eos qui adversus S. Flavianum una cum Dioscoro subscripsissent: ipsa enim Acta Ephesina hæc produnt, quæ inserta habentur Actioni primæ Concilii Chalcedonensis. Sed pergit Cyrillus:

(a) Extant apud Sur. die 20. Januar.

CLIII. Euthymius professor fidei Conc. Chalced.

Ii ergo Stephanus scilicet & Joannes, *cum Synodo interessent, quoniam fidei decretum jam erat mandatum litteris; iter statim arripientes, quam potuerunt celerrime accedunt ad Euthymium. Quarum causa? Volentes scire an ipse quoque consentiret iis quæ scripta fuerant: Non mediocriter enim eos terrebat, quod Auxolao acciderat, neque sciebant, an assentirentur, vel differrent, priusquam illius sciret sententiam. Postquam autem ille legisset, & quæ scripta erant, recte se habere invenisset, & concinere rectæ regulæ veritatis; pervasit repente fama totam solitudinem, quod magnus quoque Euthymius sequatur Synodum Chalcedonensem.* Fuit quidem maximi momenti ad continendum in officio complures eremi Palæstinæ monachos, qui sanioris essent mentis, ne seducerentur a Theodosio Eutychiano pseudomonacho, qui Palæstinam provinciam ea hæresi magna ex parte fœdavit: id vero quomodo se habuerit, dicemus anno sequenti.

Sanctiss. viri probant Concil. Chalced.

Probaverunt insuper & magno gaudio receperunt decretum fidei Synodi Chalcedonensis magnus ille Simeon Stylita admirandus Saba, & Theodosius insignis cœnobiarcha longe diversus ac prorsus contrarius Theodosio Eutychiano monacho: sed & æque magnus Auxentius Abbas, gratia & ipse miraculorum illustris, his nuper nominatis haud impar, eamdem vere esse secundum Deum fidem miraculorum virtute etiam consignavit.

CLIV.

Cum enim videret Marcianus Imperator decreta fidei cognita & firmata in Con-

PAGIUS LXIV. *S. Auxentius Archimandrita ad Synodum evocatur.*

A num. CLIV. ad CLX. Sanctus *Auxentius* Presbyter, Archimandrita in Bithynia, cujus Vita ab Auctore coævo scripta, recitatur in Actis SS. Bollandianis ad diem XIV. mensis Februarii, in duplici apud Bithynos monte vixit primo in regione montis *Oxia*, decem circiter ultra Chalcedonem milliaribus, in partibus desertis, qui vicinos omnes montes altitudine longe superat, ubi postquam decem aut circiter annos commoratus esset, & convenissent Episcopi in Concilio Chalcedonensi, ab illis & ab Imperatore ad Synodum evocatus fuit, ut ei assentiretur, & cum Sancta communicaret Ecclesia. Ad Synodum non nisi vi coactus *Auxentius* venit, ne fieret Auctor offensionis iis, qui nollent eam admittere. Soluta Synodo ad priorem montem redire noluit, sed in alium asperiorem, & altiorem, propiorem autem Ruffinianis, nomine *Scopa*, quo cum fratribus, cum quibus in priori monte versatus fuerat, cum canticis spiritualibus deductus est, & cellula, ubi sola fenestra erat, ad conveniendum eos, qui accedebant uti antea, inclusus fuit. Iis qui ad ipsum ex Urbe Constantinopolitana, & ex aliis locis veniebant, erat valde mitis, quos ad relinquenda caduca, & inquirenda cœlestia hortabatur, eisque certas preces præscribebat. Veste Anachoretica plures ad perfectam vitam anhelantes induit. Cumque non paucæ Virgines ad eum accederent, aut a parentibus adducerentur, ut vitæ Monasticæ institutis initiarentur, brevi tempore congregatæ sunt plusquam septuaginta, quibus vir Sanctus, jussit Monasterium ædificari, dato eis habitu ad exercitationem vir-

tutis

S. Auxentius accersitur ab Imperatore.

Concilio Chalcbedonensi labefactari calumniis monachorum Eutychianorum asserentium Nestorii hæresim in ea Synodo esse restitutam ac roboratam, illumque fuisse Nestorianorum conventum; hæcque longe lateque eos sparsisse in damnum haud leve simplicium intelligeret: cum, inquam, hæc audiret, salubre illud iniit consilium, ut Auxentium sanctissimum anachoretam virtute miraculorum insignem, omnibus fama cognitum, ea solitudine advocaret, ut miraculorum virtute coram populo cum adstipulari faceret decretis fidei Concilii Chalcedonensis. Quæ autem inter eum & Imperatorem transacta sint audi perjucundam historiam omni fide litteris commendatam ab auctore qui eo tempote cjus res gestas in unum collegit, in qolbus inter alia ista scripta leguotur (a):

(a) Extant apud Sur. die 14. Feb.

CLV. Auxentius diu reluctatus acquiescit.

Cum omnes convenissent Episcopi, adeo ut essent numero sexcentorum triginta: jusserunt etiam convenire beatum Auxentium Imperator & Episcopi. Cum autem magnus & divinus pater noster Auxentius resisteret, & nollet descendere, dicens: non esse monachorum docere, sed potius doceri; hoc vero iis solis convenire qui sunt honorati Pontificatu; Misit Marcianus Imperator quosdam ex monachis & clericis qui erant circumcirca simul cum militibus, res ejus cognoscentes; & jussit, ut nisi vellet sua sponte venire cum eis, invitum adducerent. Hi autem cum accessissent, eum maxime urgentes, nequaquam persuasere: adeo ut sint conversi ad eum incessendum maledictis, & affirmarent eum non sapere. Conabantur itaque eum vi exturbare, sanctus autem eis cedebat, sed nondum perfecta mente absque superna voluntate: nam cum duxissent artifices ad globum, in quo erat, solvendum, & totum diem permansissent, nihil potuerunt facere. Mane vero dicit eis: Dicite mihi, fratres & patres, in quanam re male credo, & deinde sic providentia Dei globus aperietur. Illi autem dixerunt: Quod cum pius Imperator Martianus pios qui ubique sunt Episcopos congregaverit ad utilem considerationem dogmatum sanctissima Ecclesia, tu non vis venire. Scis enim eam quæ nunc est conditionem; cum alii quidem sentiant cum Nestorio, & schisma moliantur, propterea quod vocem Dei parentis auferant a casta & veneranda Virgine & matre Domini; alii vero Eutychetis, vel potius Apollinaris tuentur dogmata, & confitentur Dominum nostrum Jesum Christum non perfecte carnem suscepisse ex semine David, sed ex visione eum fuisse hominem prodigiose dicunt.

CLVI. Auxentii rectæ fidei confessio, & profectio.

Hæc cum audisset beatus Auxentius dixit! Ego confiteor Verbum perfecte carnem suscepisse ex Virgine, non experta opus nuptiarum, & cætera adjecit quæ spectant ad Catbolicam fidem. Subdit auctor: *Hæc cum dixisset, & eos instare vidisset, & manibus in cælum sublatis jussisset intensam fieri precationem, non tradidit se ipsum. Illis autem insultantibus, & globum dissolvere rursus aggredientibus, & nihil omnino valentibus efficere; beatus cum signasset globum, & ter dixisset, Benedictus Dominus, miti voce imperavit artificibus, & sic ejus voluntate sublatis tabulis quæ erant in clavis affixæ ejus fenestræ, eum ejecerunt. Astiterunt vero jumenta & currus, ut ubi vellet, ascenderet. Cum vero recusaret locari super jumentum, strato curru sanctum in eo reclinaverunt: erat enim imbecillis & dejectus toto corpore ex nimia exercitatione & maxime ex laboribus, &c.* Recitat auctor miracula ab eo in ipso itinere edita, quæ cum plura sint, brevitatis causa præterimus: lector, si vult, consulat eadem Auxentii Acta, inveniet planc insignia sancti viri miracula. Post multa vero hæc de Auxentii rebus gestis cum Imperatore.

CLVII. Marcianus Imp. quid cum Auxentio.

Post hæc autem pius Imperator, misso dromone ex Hebdomodo, quod illic essent pro censu, ad se accersit beatum Auxentium: & cum eum vidisset toto corpore afflictum ob exercitationem, magnam in eum ostendens misericordiam, dicit ei: Scio te esse Dei servum, domine Auxenti, & debes consentire sanctæ & œcumenicæ Synodo, ad hoc, ne tu fias auctor offensionis iis qui eam volunt admittere. Sanctus autem respondens, dicit Imperatori: Quis sum ego canis mortuus, quod et cum sanctis pasto-

ri-

PAGIUS

tutis plane accommodato, tunicis scilicet ex pilis contextis, & magnis quibusdam palliis, *adeo ut revereretur quispiam vel solum videns tantam tristitiam*, inquit Auctor vitæ ejus, qui addit, *eum animam Deo reddidisse imperante Leone Februarii mense die XIV*. Antequam solitariam vitam amplecteretur, educatus fuerat in aula Theodosii Imp. cooptatus inter milites, qui ex militiæ peritis exercitatisque præmii loco seligebantur, ut Imperatorem in publicum prodeuntem comitarentur, magnaque amicitia cum Sancto *Marciano* tunc laico Sectæ Novatianorum & haud multo post unito Catholicæ fidei ac facto Oeconomo magnæ Ecclesiæ Constantinopolitanæ, de quo infra sermo, conjunctus fuerat.

LXV. *S. Auxentii spelunca sæculo nono a Viris Sanctis adhuc inhabitata.*

Mons ille, cui postea a Sancto *Auxentio* nomen impositum, occupabatur adhuc per successionem a Sanctis Viris initio sæculi noni, quo *Stephanus* Diaconus Ecclesiæ Constantinopolitanæ scripsit Vitam Sancti *Stephani junioris*, Monachi & Martyris, qui in speluncs ibidem inclusus per aliquot annos vixit eo tempore, quo *Leo Isaurus* in sacras imagines debacchabatur. Testatur Auctor iste sanctum Stephanum Cœnobium ibi condidisse, sancti Auxentii nomine insignitum, quod quidem inquit, impius tyrannus hostili erga Sanctum animo, *Monasterio everso, Auxentii collem nuncupavit, quod & ad*

hanc

ribus commmerer, jubet tua potentia? qui non recuso pasci, & doctrina egeo. Imperator autem postquam plurima cum eo esset locutus, dicit: Considera quid expedint, & ne nos afficias molestia: Nam nec nos quidem quippiam præter id quod oportet, sed ut decet, ad sanctissimæ Ecclesiæ unionem & non destructionem Concilium congregavimus. Hæc cum dixisset Imperator, & preces ab eo petiisset, eum dimisit. Cum vero venisset beatus Auxentius in monasterium sancti Hypatii in Ruffinianis (erat locus ille sic dictus a Ruffino Consule, qui Ecclesiam ibi Apostolorum cum monasterio ædificavit,) *& vidisset illic magnam affuisse multitudinem, cœpit omnibus præcipere, ut abstinerent a theatris, &c.* Subdit auctor de puella ab obsidente dæmone per eum liberata, atque post hæc:

CLVIII. Unde cunctatio Auxentii.

Cum vero rursus mittens Imperator eum accersisset, rogavit an assentiretur sanctæ Synodo, & cum sancta communicaret Ecclesia. Dixit ad eum beatus (quod nesciret quæ decreta essent in Synodo, & accepisset a Nestorianis eam esse collectam) *Quomodo possum communicare, si non confitentur esse Dei parentem semper Virginem? Dixit ei Imperator: Si videris quæ sunt recte confirmata & stabilita a Synodo ad destructionem reliquarum hæresum, tu ne quoque assentieris? Respondit sanctus: Si nihil aggressa est sancta Synodus, quod tendat ad evertendum Concilium trecentorum decem & octo Patrum qui erant Nicææ, sed perfectum enunciavit carnis œconomiam Salvatoris nostri Jesu Christi, & quæ convenit Virgini Dei parentis vocem non rursus abstulit, communico, & assentior, Deo agens gratias & pietati vestræ. Hæc cum audisset Imperator, osculatus est venerandum & sanctum ejus caput, & sic deinde jussit cum maximo honore venire in magnam & sanctissimum Dei ecclesiam: quamobrem magna eum populi consequebatur multitudo. Significans autem Imperator Archiepiscopo Constantinopolitano, quæ ab eo dicta fuerunt, jubet ei legi omnia quæ a sancta Synodo fuerunt definita.*

CLIX. Probat fidem Chalcedonen. Synodi Auxentius.

Qui cum diligenter & accurate Acta legisset, & persuasum habuisset, quod Dei voluntate, quæ adversus Nestorii impias nugas, & Eutychetis manifestum furorem decreta fuerunt, sancta firmavit Synodus: nempe demonstrasset veram certumque incarnationem Dei Filii, duasque naturas in una persona indiviso & inconfuse & inseparabiliter esse conjunctas, vereque prædicari Deum verum & hominem in una persona, asserique vere dici debere Dei genitricem sanctissimam Virginem, & secundum divinas Scripturas, & traditiones majorum, & Patrum testificationes, atque secundum sancti Cyrilli scripta, ac juxta nuper editum S. Leonis epistolam cuncta esse definita atque sanctissime stabilita: Hæc, inquam, (subdit auctor) *cum legisset & admisisset beatus, in divina satisfactione & spirituali intelligentia assensus, abiit Ruffinianas, dicens: Non oportet autem non ex ignorantia maledictis insectari, aut calumniari hanc sanctam Synodum, sed potius quod manifestum est & verum agnoscentes admittere. Itaque cum sancti quidem Patres hæc concorditer in Synodo declarassent & definissent, & unusquisque ad suos reverteretur; noluit beatus Auxentius redire ad priorem montem, sed in alium asperiorem & altiorem, propiorem autem Ruffinianis, nomine Scopen, &c.* Pergit auctor reliquas præclaras ab eo res gestas & innumera fere quotidie miracula edita recensere. Ut plane Dei consilio factum fuisse apparuerit, quod prope Chalcedonem in prominenti loco, tanquam super cathedram collocatus, sublimis professor fidei Chalcedonensis Auxentius degeret: ut clarissima atque altissima voce virtutis, nempe signorum omnium, plus satis manifestum redderetur, quænam esset fides vera, nempe ea, quam Deus in Auxentio jugi operatione miraculorum firmissime comprobaret.

CLX. Dioscori relegatio

Absoluta igitur hoc anno (ut dictum est) sacra Synodo mense Novembris, Patres ad suas singuli Ecclesias rediere. Dioscorus vero Gagram in Paphlagonia civitatem jussus proficisci, immo militari manu perductus, ibidem relegatus est, (tradunt id Liberatus Diaconus (*a*), Evagrius, (*b*) & alii qui de his agunt) ubi infelix diem clausit extremum. Tanti autem a Deo præstiti beneficii in damnatione perditissimæ hæresis, quæ sacræ incarnationis mysterium abolere præsumpserat.

(*a*) *Liberat. in Brev. c. 14.*
(*b*) *Evag. l. 2. c. 5.*

Consecrata memoria Synodi Chalcedonensis.

Orientalis Ecclesia memor, eamdem ipsam Synodum Chalcedonensem perpetua colere statuit celebritate, anniversaria eam memoria consecrans, cum annis singulis in ecclesia hæc publice occinenda in Menologio scripserit die decimasexta mensis Julii: Celebritas sexcentorum triginta Patrum Quartæ Synodi œcumenicæ in urbe Chalcedone tempore

PAGIUS

hanc diem ab ejus symmistis dilitatur. Enumerat ibidem Stephanus Diaconus Auxentii successores inter quos sanctum *Stephanum juniorem* sextum ordine fuisse dicit.

LXVI. Ad num. CLX. In Chronico Coptitarum Patriarcharum legitur, *Dioscorum* postquam a Synodo Chalcedonensi Episcopatu Alexandrino dejectus est, (cui *Proterius* substitutus) amandatum esse in insulam in Occidente constitutam, *annis septem* in ea moratum, mortuumque *die septima Tuti*, quarta nempe die mensis Septembris. Sed certum est, *Dioscorum Gangram* Asiæ Mi-

Dioscori Episcopi Alexandrini interitus.

re Marciani Imperatoris. Ita ipsi, & quidem jure ob acceptum per eam adeo immensum divinitus beneficium; de quo etiam hæc habet S. Leo in epistola ad Theodoretum Cyri Episcopum (a): *Secunda est post adventum Domini hæc Orbi festivitas: redditum sæculo est, prædone prostrato, incarnationis divinæ mysterium.* Et paulo post: *Solis justitiæ jubar, densis per Orientem Nestorii & Eutychetis nebulis impeditum, pure ab Occidente resplenduit, ubi culmen sanctum in Apostolis & doctoribus principaliter Dominus collocavit; quamvis nec illic umquam defuisse, credendum sit, ubi * confessores sibi egregios reservavit.* Ista sanctus Leo: atque de Synodo modo hactenus.

(a) Leo epist. 63.

* quo.

CLXI. Post hæc autem eodem anno, duodecima die mensis Novembris, idem Marcianus Imperator cupiens omni ex parte esse Christianæ religioni bene consultum, cum jam per sacrosanctum Concilium omnes emergentes hæreses compressisset, voluit sacro edicto quicquid reliquum esset Gentilitiæ superstitionis penitus dissipare, hujusmodi promulgando sanctionem (b):

(b) l. 7. C. de Pagan.

CLXII. Quid Marcianus in Idololatras.

Nemo venerandi, adorandique animo delubra, quæ jam olim clausa fuere, reseret. Absit a sæculo nostro infandis exsecrandisque simulacris honorem pristinum reddi, redimiri fertis templorum impios postes profanos aris accendi ignes, adoleri in iisdem thura, victimas cædi, pateris vina libari, & religionis loco existimare sacrilegium. Quisquis autem contra serenitatis nostræ sanctiones, & contra interdicta sanctissimarum veterum constitutionum sacrificia exercere tentaverit: apud publicum Judicem reus tanti facinoris accusetur, & convictus proscriptionem omnium bonorum suorum & ultimum supplicium subeat. Conscii criminis ac ministri sacrificiorum eamdem pœnam, quæ in illum fuerit irrogata, sustineant; ut hac legis nostræ severitate perterriti, metu pœnæ desinant sacrificia interdicta celebrare. Quod si vir clarissimus Rector provinciæ post accusationem legitimam, & post crimen in cognitione convictum, tantum scelus dissimulaverit vindicare; quinquaginta libras auri ipse Judex, quinquaginta etiam Officium ejus confestim Fisco nostro inferre cogatur. Dat. pridie Idus Novembris, Marciano Aug. & Adelphio Coss. Hæc Imperator in idololatras, quos haud plures ante annos plurimum invaluisse diximus. At de rebus hoc anno gestis hic finis esto: reliqua autem ejusdem Marciani Imperatoris edicta quæ eamdem Chalcedonensem Synodum sunt subsecuta, qui proxime sequitur annus, quo sunt sancita, faciet manifesta.

Se-

PAGIUS Minoris civitatem deportatum esse, illicque interiisse anno quadringentesimo quinquagesimo, quarto. Sub illius enim anni Coss. Leo ad Julianum Coensem Episcopum Epistolam ordine CXI. a Quesnello ex MS. Codice Cardinalis Grimani publicatam, scripsit, in qua asserit, mortem *Dioscori* sibi ab eodem Juliano esse significatam, additque: *Auxiliante misericordia Dei facilius est errantium speranda correctio, & efficacior erit prædicatio Evangelii, extincto defensore mendacii.* Ex Epistola data *VIII. Idus Decemb. Aetio & Studio VV. CC. Coss.* anno sc. CDLIV. Expectationem Sanctissimi Pontificis frustrati sunt Eutychiani, a quibus etiamnum hodie memoria *Dioscori* colitur.

I. * Asporatio. (a) Apud Concil. Chalc. Act. 3. Titulus suppositus.

Sequenti anno Domini quadringentesimo quinquagesimosecundo, Consulibus Herculiano atque Sporatio *, vigesimasexta Januarii Marcianus Imperator pro firmitate Chalcedonensis Concilii sollicitus edidit sanctionem, ne cui amplius liceret publice de fide differere; cui quidem ejusmodi legitur indita inscriptio (a):

Imperatores Cæsares, Flavius Valentinianus Pontifex, Germanicus inclytus, Alemannicus inclytus, Sarmaticus inclytus, Tribunitiæ potestatis vicies septies; Imperator vicies septies: Et Flavius Marcianus Pontifex inclytus, Germanicus inclytus, Sarmaticus inclytus, Alemannicus inclytus, Francus inclytus, Tribunitiæ potestatis vicies septies, Imperator, Consul semel. De prohibitis disputationibus a Christianis civibus Constantinopolitanis. Ita inscriptio, quam quidem puto ab aliquo additam otioso, cum plurium mendaciorum arguatur. Etenim quid sibi vult Tribunitia potestas viciesseptiés repetita in Marciano, cum eadem una cum annis augeretur Imperii? Undenam iste sibi comparavit, ut trium tantum annorum Imperator, describeretur vigesimæseptimæ Tribunitiæ potestatis? quam nonnisi cum Imperio impertiri solitam, satis superius demonstravimus.

II. Rursum vero quomodo uterque inscribitur Pontifex, cum is titulus (ut a nobis tertio tomo Annalium dictum est) defecerit in Gratiano; qui primus, eo aliquando sicut a cæteris prædecessoribus usurpato sponte carere voluit? quem nec ab alio, nisi a Juliano Apostata, liquet esse resumptum. Sed & si titulos ex popu-

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5945.

SÆC. V. Anno Eræ Hispan. CCCCXC. A.C. 452.

⊙ 13. FE. ☽ 26. P. 23. Mart. Indict. 5.

JESU CHRISTI 452.

LEONIS PAPÆ 13.

VALENTINIANI III, 28.

MARCIANI 3.

I. Consules. [1] Coss. *Sporatius & Fl. Herculanus*: ille Orientalis; fuit enim unus ex Judici-bus Illustrissimis Synodi Chalcedonensis, ad eumque Theodoretus scripsit Epistolam XCVII. anno CDXLIX. quo eam recitat Baronius num. CXL. & seqq. ubi eum perperam Comitem Domesticorum appellat, cum tantum Comes tunc esset. Erat autem Comes Domesticorum anno elapso, ut non semel legitur in Actis Concil. Chalced. *Sporatius* vir egregie Catholicus fuit summus Theodoreti amicus, qui ejus efflagitatu composuit libros quinque *Hæreticarum Fabularum*; ipsique dicavit, anno post hunc incerto. *Herculanus* in Occidente creatus, cum ejus solius nomine Epistolæ hoc anno a Sancto Leone scriptæ consignentur. *Herculanus* dicitur Flavius in Epitaphio quod extat Tom. I, Rom. Subterraneæ pag. 416.

NOTÆ [1] Coss. *Sporatius, & Fl. Herculanus*. Gruterus pag. MLIV. 8.

CONS. FL. HERCVLANI
V. C.

Fabrettus pag. 757. num. 618.

DEPOSITVS. HERILA. COMES
IN PACE. FIDEI.
CATHOLICAE. VII. KAL. AVG.
QVI. VIXIT. ANN.
PL. M. L. D. N. SEVERI. AVG.
PRIMO. CONS. ET
CONSVLATV. HERCVLANI. V. C.

Inscriptiones Basilicæ S. Pauli via Ostiensi, num. 112.

QVAE. RECESSIT. DIE. MERCVRIS. ORA. VIII. [illegible]. DEPOSITA
DIE. IOVIS. IDVVM. MAIARVM. IN. CONTRA. COLOMNA
VII. CONS. FL. HERCVLANI. V. C.

Apprime hæc in annum Christi 452. conveniunt; nam hoc anno bissextili littera Dominicalis FE fuit; quare die XI. Maii fuit Dominica, dies *Iduum Majarum*, nempe dies XV. Maii incidit in diem *Jovis*. Legitur & hæc Inscriptio inter Donianas Cl. XX. num. 65. pag. 537. ibi tamen deest *Herculani* consulatus. Fasti Idatiani: *Herculano & Parratio*, mendose, pro *Sporatio*. Marcellinis: *Asporatio & Herculano*. Prosper vulgatus: *Hesculano & Sporatio*. Prosper Vaticanus MS. *Herculano & Aspharacio*.

pulis debellatis inspicias (ut de Valentiniano dicere prætermittamus) unde Marciano tot ex subjugatis populis tituli? Possent forte hæc dissimulari, quod hæredes Imperii iisdem uterentur titulorum insignibus, quibus prædecessores fuerant decorati, si reliqua sibi constarent. At recitemus ipsum edictum, quod ex parte descriptum in Codice Justinianeo (a) mendosissime datum legitur sub Consulatu Ricimeris, cum jam ante triennium ab eo Consulatu ipse Marcianus, cujus est sanctio, ex humanis excessisset. Sunt autem hæc sanctionis verba.

(a) l. 4. C. de summa Trinit.

III. Marciani edictum.

Tandem aliquando, quod summis votis atque studiis optabamus, evenit. Remota est de Orthodoxa Christianorum lege contentio. Tandem remedia culpabilis erroris inventa sunt, & discors populorum sententia in unum consensum concordiamque convenit. E diversis enim provinciis religiosissimi sacerdotes Chalcedonem venerunt juxta nostra præcepta; & quid observari in religione debeat, perspicua definitione docuerunt. Cesset igitur jam profana contentio: Nam vere impius atque sacrilegus est, qui post tot sacerdotum sententiam opinioni suæ aliquid tractandum reliquit. Extremæ quippe dementiæ est, in medio & perspicuo die commentitium lumen inquirere. Qui enim post veritatem repertam aliquid ulterius discutit, mendacium quærit. Nemo itaque vel clericus, vel militaris, vel alterius cujuslibet conditionis de fide Christiana publice turbis adunatis & advenientibus tractare conetur in posterum, ex hoc tumultus & perfidiæ occasionem requirens. Nam injuriam facit judicio religiosissimæ Synodi, si quis semel judicata ac recte disposita revolvere & publice disputare contendit: cum ea quæ nunc de Christiana fide statuta sunt, juxta Apostolicas expositiones & statuta sanctorum Patrum trecentorum decem & octo, & centum quinquaginta, definita esse noscantur.

Disputatio de fide prohibetur.

IV.

Nam in contemptores hujus legis pœna non deerit: quia non solum contra fidem bene compositam veniunt, sed etiam cum Judæis & Paganis ex hujusmodi certamine profanant veneranda mysteria. Igitur si clericus fuerit qui publice tractare de religione ausus fuerit, a consortio clericorum removebitur; si vero militia præditus sit, cingulo spoliabitur: cæteri etiam hujus criminis rei de hac sanctissima urbe pellantur, pro vigore judiciario etiam competentibus suppliciis subjugandi. Constat enim hinc hæreticæ insaniæ exordia fomitemque præberi, dum publice quidam disputant atque contendunt. Universi ergo, quæ a sancta Synodo Chalcedonensi statuta sunt, custodire debebunt, nihil posthac dubitantes. Hoc itaque nostræ commoniti serenitatis edicto, abstinete a profanis vocibus, & ulterius desinite de divinis disputare, quod nefas est: quia non solum divino judicio peccatum hoc (prout credimus) punietur, verum etiam legum & Judicum auctoritate coercebitur. Datum Constantinopoli, VII. Kalendas Februarii, Sporatio viro clarissimo & qui fuerit nunciatus Conss. Sed pro Sporatio, Patricius positus mendose est in Codice Justinianeo, cui collega additur Ricimeres. Scimus alios legere, pro Sporatio, Asporatium, sed perperam quidem, mea sententia: etenim in Actis (b) Matronæ Pergensis, cum de ejusdem Consulis conjuge agitur, Sporatius idem reperitur nominatus: ita etiam in Actis Concilii Chalcedonensis: in Marciani vero Novella, Storacius, pro Sporatio; depravate legitur: & apud Theodoretum in epistolis, Sporadius, æque mendose scriptus reperitur.

(b) Apud Metap. die 8. Novem.

V.

Verum quod ad edictum pertinet: cum vaniloqui adhuc obstreperent, & Eutychianisthæretici adversantes sacro Chalcedonensi Concilio turbas cierent, concitarentque tumultus; idem Imperator mense Martii aliam edidit sanctionem ad Vincomalum Consulem designatum, cujus est exordium (c): *Venerabilem Catholicæ Orthodoxorum fidei sanctitatem, &c.* Ad finem vero hæc de factiosis & inquiete agentibus: *Verum sicut manifesta ratione cognovimus, non desinunt quidam in eadem perversitatis insania permanere, & publice de religione contendere, populis adunatis, & mysteria divina, Judæorum Paganorumque sub obtutibus publicare & profanare: quæ rectius delenda sunt, quam inquirenda. Oportuerat quidem in eadem pertinacia consistentes statuta dudum animadversione compesci; ut pœna corrigeret, quos reverentia jussionum emendare non potuit. Verum in hoc secuti consuetudinem nostram, nascentes præ omnibus quod Divinitas pietate lætetur, pœnam nocentium credidimus differendam, iterata hac sancientes nostræ clementiæ jussione, ut in futurum a prohibitis omnes abstineant, nec conventicula colligant super religione certantes: quia in hujusmodi perversitate & vanitate detecti, & statutas dudum suscipient pœnas, & judiciario motu (prout religiosis temporibus convenit) punientur. Oportet enim Chalcedonensem Synodum sequi, in qua omnibus diligenter quæsitis, ea definita sunt, quæ pridem tres prædicti cœtus Apostolicam fidem secuti omnibus servanda tradiderunt civibus Constantinopolitanis.* Hæc Marcianus primo hujus anni tempore sancivit. Sed quidem haud proficue abstinuit a multandis severa animadversione hæreticis: quæ enim impuniti ausi fuerint, paulo post dicturi sumus. Illud sane plurimis exemplis satis perspectum est factum, numquam profuisse fidei

(c) Extat in fine Act. 3. Conc. Chalc.

Rursus Imp. exagitat nova lege Eutychianos.

dei Catholicæ clementiam Principum in remittendis culpis ab hæreticis perpetrasis: ea enim abusi semper illi evasere deteriores.

VI.

Sic igitur tum Episcoporum sententia, tum Imperatoris sanctionibus damnata est cum auctore suo & sectatoribus ejus Eutychiana hæresis, adversus quam complures Orthodoxi scriptores iisdem temporibus stylum exeruere: nam præter S. Leonem Romanum Pontificem scripserunt adversus eam Mochinus Mesopotamius presbyter Antiochenus, necnon Isaac presbyter itidem Antiochenus, Samuel presbyter Edessenus, & Theodoretus Episcopus Cyri, ut, qui de his singulis scribit, Gennadius tradit. Sed & qui postea de tribus capitulis tractatus elaborarunt pro Concilio Chalcedonensi, iidem Eutychianam hæresim acerrime insectati sunt.

VII.

Sed ut anni hujus, quæ reliquæ sunt, res gestas prosequamur: Hoc item anno sanctus Leo Romanus Pontifex, simulac exemplaria rerum in Synodo Chalcedonensi gestarum Romam allata percepit; provinciis Occidentalis Ecclesiæ nota facere studuit, quæ in œcumenico Concilio de fide Catholica decreta essent. Inter alios autem ad Episcopos Galliarum provinciæ Narbonensis hæc breviter scripsit (*a*).

(*a*) Leo epist. 94.

VIII. S. Leo promulgat in Occidente Synodum Chalced.

Impletis per misericordiam Dei communibus votis, dignum est fraternitatem vestram sanctorum gaudiorum habere consortium. Nam fratres mei, qui vice mea Orientali Synodo præsederunt, quæ vota retulere, significo: confirmatam Catholicam fidem & glorificatam Apostolicæ prædicationis triumpho, quo etiam hi qui ad deviandum vel seducti fuerant, vel impulsi, recepta veritatis luce lætantur. Siquidem omnes Domini sacerdotes in una sententia, sancto Spiritu docente, consensere. Et de sacramento Dominicæ incarnationis, in qua multorum intelligentia caligabat, ita tenebræ erroris ablatæ sunt, ut in uno Domino nostro vero Dei & hominis Filio, nec de humanitatis ambigatur natura, nec de Deitatis essentia. In impios autem nefandi erroris auctores, qui indignos se Dei gratia judicantes, correctionis uti remediis noluere, qualis sit lata sententia, exemplaria quæ misimus, edocebunt, ut agnoscat vestra dilectio, fratres carissimi, in sancto examine divinum non defuisse judicium, quo & vindicta retributa est obduratis, & pax impensa correctis. Dominus vos incolumes custodiat, fratres carissimi. Hactenus epistola, quæ missa ad alias metropolitanas Ecclesias fuit Circularis communis omnibus provinciis. Cæterum privatas alias litteras dedit ad Gallicanos hoc ipso item anno Kalendis Februarii, quarum est exordium (*b*): *Optassemus quidem fraternitatis vestræ litteras, &c.*

(*b*) Leo epist. 52.

IX.

Pervenerunt inter hæc Romam ad S. Leonem Papam legati missi Constantinopoli cum litteris Anatolii & Imperatoris atque Pulcheriæ Augustæ, Lucianus Episcopus, & Basilius diaconus, prosecuturi causam primatus sedis Constantinopolitanæ Ecclesiæ, clanculo (ut vidimus) in Synodo decreti, rogaturique ut ipse Pontifex præberet assensum. His susceptis, & acceptis idem S. Pontifex quæ Synodalibus litteris scripta erant a sacrosancto Concilio Chalcedonensi, in quibus post alia de fide Catholica confirmata, ea de primatu erant; probe sciens illa cuncta per Anatolium ejus sedis Episcopum esse curata, ad ipsum rescribens eumdem acriter objurgavit, quod inconcessa tentasset: & post nonnulla, cuncta quæ præter canones ab eo usurpata essent, his verbis exprobrat (*e*): *Post illa itaque ordinationis tuæ non inculpata principia* (quod scilicet a Dioscoro, deposito Flaviano, ordinatus esset) *post consecrationem Antiocheni Episcopi, quam tibimet contra canonicam regulam vendicasti: doleo etiam in hoc dilectionem tuam esse prolapsam, ut sanctissimas Nicænorum canonum constitutiones conareris infringere, tamquam opportune se tibi hoc tempus obtulerit, quo secundi honoris privilegium sedes Alexandrina perdiderit, & Antiochena Ecclesia proprietatem tertiæ dignitatis amiserit: ut his locis juri tuo subditis, omnes Metropolitani Episcopi proprio honore priventur. Quibus inauditis & numquam ante tentatis ita prævenris excessibus, ut sanctam Synodum ad extinguendam solum hæresim & confirmationem fidei Catholicæ studio Christianissimi Principis congregatam, in occasionem ambitus trahas, & ut conniventiam suam tibi dedat, impellas: tamquam refutari nequeat, quod illicite voluerit multitudo; & illa Nicænorum canonum per sanctum vere Spiritum ordinata conditio in aliqua umquam sit parte solubilis.*

(*e*) Leo epist. 53. Leo Papa redarguit Anatolium Epis. Constantinop.

X. Contra Nicænam Synodum nulla alia Synodos prævalet.

Nulla sibimet de multiplicatione congregationis Synodalis Concilia blandiantur: neque trecentis illis decem atque octo, quantumlibet copiosior numerus sacerdotum vel comparare se audeat, vel præferre; cum tanto divinitus privilegio Nicæna sit Synodus consecrata, ut sive per pauciores, sive per plures Ecclesiastica judicia celebrentur, omni pene auctoritate sit vacuum, quicquid ab illorum fuerit constitutione diversum. Nimis ergo hæc improba, nimis sunt prava, quæ sanctissimis canonibus inveniuntur esse contraria. In totius Ecclesiæ perturbationem superba hæc tendit elatio, quæ ita abuti voluit Concilio Synodali; ut fratres in fidei tantummodo negotium convocatos, & definitione ejus causæ quæ erat curanda per-

fun-

functos, ad consentiendum sibi aut depravando traduceret, aut terrendo compelleret. Inde enim fratres nostri ab Apostolica sede directi, qui vice nostra Synodo præsidebant, probabiliter atque constanter illicitis ausibus obstiterunt, aperte reclamantes, ne contra statuta Nicænæ Synodi præsumptio reprobæ novitatis assurgeret. Nec potest de eorum contradictione dubitari, de quibus in epistola tua etiam ipse conquereris, quod conatibus tuis voluerint obviare. In quo eos quidem multum mihi hæc scribendo commendas; sed te ipsum, quod eis parere nolueris, dum illicita moliris, accusas, superflue non concedenda appetens, & insalubriter contraria concupiscens; quæ nullum umquam potuerunt nostrum obtinere consensum.

XI. *Absit enim a conscientia mea ut tam prava cupiditas meis studiis adjuvetur; ac non potius & meo, & omnium qui non alta sapiunt (a) sed humilibus consentiunt, opere * subruatur. Sancti illi & venerabiles Patres qui in urbe Nicæa sacrilego Ario sua cum impietate damnato, mansuras usque in finem mundi leges Ecclesiasticorum canonum condiderunt, & apud nos in toto orbe terrarum in suis constitutionibus vivunt; & si quid usquam aliter quam illi statuerunt, præsumitur, sine cunctatione cassatur: ut quæ ad perpetuam utilitatem generaliter instituta sunt, nulla commutatione varientur, nec ad privatum trahantur commodum quæ ad bonum sunt commune præfixa: & manentibus terminis, quos constituerunt Patres, nemo in jus tendat alienum; sed intra fines proprios atque legitimos, prout quis valuerit, in latitudine se charitatis exerceat, cujus satis uberes fructus Constantinopolitanus potest Antistes acquirere, si magis humilitatis virtute nitatur, quam si spiritu ambitionis infletur.*

(a) Roman. 12.

* ope

Leo Papa tenax custos sacrorum Canonum.

XII. *Noli frater altum sapere, sed time, & Christianissimorum Principum piissimas aures improbis petitionibus inquietare desiste: quibus certum habeo modestia te magis quam elatione placiturum. Persuasioni enim tuæ in nullo penitus suffragatur quorumdam Episcoporum ante sexaginta * (ut jactas) annos facta subscriptio numquamque a prædecessoribus tuis ad Apostolicæ sedis transmissa notitiam; cui ab initio sui caduca, dudumque collapsæ, sera nunc & inutilia subiicere fomenta voluisti, eliciendo a fratribus speciem consensionis, quam tibi in suam injuriam verecundia fatigata præberet. Memento quid Dominus (b) ei qui unum de pusillis scandalizaverit comminetur. Et sapienter intellige, quale sit judicium Dei subiturus, qui tot Ecclesiis, tot sacerdotibus scandalum inferre non metuit. Fateor enim, ita me dilectione universæ fraternitatis obstringi, ut nemini prorsus in his quæ contra se poscit, assentiam; possisque evidenter agnoscere, me dilectioni tuæ benevolo animo contraire, ut saniore consilio ab universalis te Ecclesiæ perturbatione contineas.*

* octoginta.

(b) Matt. 18. Marc. 9.

XIII. *Non convellantur provincialium jura primatuum, nec privilegiis antiquitus institutis Metropolitani Antistites fraudentur. Nihil Alexandrinæ sedi, ejus quam per S. Marcum Evangelistam beati Petri discipulum meruit, pereat dignitatis; nec Dioscoro impietatis suæ pertinacia corruente, splendor tantæ Ecclesiæ tenebris obscuretur alienis. Antiochena quoque Ecclesia, in qua primum, prædicante beato Apostolo Petro (c), Christianum nomen exortum est, in paternæ constitutionis ordine perseveret; & in gradu tertio collocata, numquam se fiat inferior. Aliud enim sunt sedes, aliud præsidentes. Et magnus unicuique honor est integritas sua: Quæ cum in quibuslibet locis propria ornamenta non perdat, quanto magis in Constantinopolitanæ urbis magnificentia potest esse gloriosa, si per observantiam tua, & defensionem paterni canonis, exemplum probitatis multi habeant sacerdotes? Hæc tibi scribens, frater in Domino hortor ac moneo, ut deposito ambitionis desiderio, spiritu potius ferveas charitatis, &c.* Vidisti, lector, & quam perspicue, unus fuisse Romani Præsulis irrita reddere, quæ sexcenti & triginta constituissent una simul Episcopi, & Imperatores atque Senatus expetiissent, obtentaque firmassent?

Leo custodita vult privilegia Ecclesiarum.

(c) Act. 11.

Salubris Leonis admonitio.

XIV. Eadem quoque die, qua data est hæc epistola, undecimo Kalendas Junii, sub dicto

PAGIUS II. A num. XI. ad XIX. Andreas Arnoldus V. C. anno MDCLXXXV. aliqua Opuscola e MSS. eruta in lucem protulit, inter quæ extant duæ *Marciani* Imp. Epistolæ ad Sanctum Leonem Pontificem Romanum, quarum prior Latino sermone ab Holstenio in Collectione Romana primum edita fuerat, & postea a Quesnello inter Epistolas divi Leonis collocata. Ea Marcianus Leonem gratulatur de fide apud Chalcedonem, roborata, & pace Ecclesiæ restituta; petitque ut Sedi Constantinopolitanæ secundus locus juxta statuta secundæ Synodi Constantinopolitanæ, & quartæ Chalcedone habitæ tribuatur: *Quæ de*re inquit, *per Lucianum virum religiosum Episcopum, & Basilium Diaconum harum portitores omnia vere insinuari oportere censuimus. Et petimus, ut ea quæ sancta Synodus statuit, etiam Religio tua in perpetuum præcipiat observari.* Ea Epistola data *XV. Kalend. Januar. Constantinopoli Marciano Aug. & qui fuerit nominatus Coss.* ut alia manu scriptum, ideoque anno præcedenti ad Leonem missa, sed hoc tantum ab eodem accepta. Porro Adelphium in Occidente *Marciani* collegam in Consulatu renunciatum fuisse, Constantinopoli mense Decembri ignorari non potuit post tot literas Constantinopoli Ro-

Marcianus Imp. scribit ad S. Leonem in favorem Ecclesiæ Constantinopolitanæ.

dicto Herculani Consulatu, ad Marcianum Imperatorem idem sanctus Leo eadem ex causa scripsit epistolam (a), ubi post congratulationem de propulsata una cum hæreticis hæresi, & fide Catholica stabilita, hæc ambitiosa de Anatolii temeraria præsumptione: *His autem, propter quæ tanta facta est congregatio sacerdotum, bono & optabili fine compositis; miror & doleo, quod pacem universæ sanctæ Ecclesiæ divinitus reformatam ambitionis rursus spiritus, inquietet. Quamvis enim necessarie sibi frater meus Anatolius consuluisse videatur, ut ordinatorum suorum errorem deserens, in assensum Catholicæ fidei salubri correctione transiret; custodire tamen debuit, ut quod vestro* beneficio noscitur consecutus, nullius cupiditatis pravitate turbaret. Nos enim vestræ fidei & interventionis habentes intuitum, cum secundum suæ consecrationis auctores ejus initia titubarent, benigniores circa ipsum quam justiores esse voluimus; quo perturbationes omnes, quæ operante diabolo fuerant excitatæ, adhibitis remediis leniremus: quæ illum modestum magis quam immoderatum facere debuere.* Hæc sanctus Leo: eo quod, cum esset deponendus Anatolius, qui eam Dioscoro sectatus fuerat Eutychianam hæresim, & vitiose atque tyrannice per Dioscorum fuerat in locum S. Flaviani subrogatus: abdicata hæresi, precibus Imperatoris indulserat bono pacis ipse sanctus Leo, ut remaneret Constantinopolitanus Antistes: non enim alterius quam Romani Pontificis erat dispensare, ut tot aspersus sordibus homo sederet Episcopus. Subdit vero hæc sanctus Leo:

(a) *Leo epist.* 54. Quæ de Anatolio Leo Pap. ad Marcianum Imp.

* *nostro* Dispensavit Leo cum Anatolio.

XV. *Qui etiam si præcipuis meritis, optimoque judicio legitime fuisset ac solemniter ordinatus; contra reverentiam tamen canonum paternorum, contra sancti spiritus instituta, contra antiquitatis exempla, nullis posset suffragiis adjuvari. Apud Christianum & vere religiosum, vereque Orthodoxum Principem loquor. Multum Anatolius Episcopus proprio detrahit merito, si illicito crescere optat augmento. Habeat (sicut optamus) Constantinopolitana civitas gloriam suam, ac protegente dextera Dei, diuturno clementiæ vestræ fruatur Imperio: Alia tamen ratio est rerum sæcularium, alia divinarum; nec præter illam petram, quam Dominus in fundamento posuit, stabilis erit ulla constructio. Propria perdit, qui indebita concupiscit. Satis sit prædicto, quod vestræ pietatis auxilio, & mei favoris assensu, Episcopatum tantæ urbis obtinuit: non dedignetur regiam civitatem, quam Apostolicam non potest facere sedem: nec ullo speret modo, quod per aliorum possit offensiones augeri.*

XVI. *Privilegia enim Ecclesiarum sanctorum Patrum canonibus instituta, & venerabilis Nicænæ Synodi fixa decretis, nulla possunt improbitate convelli, nulla novitate mutari. In quo opere, auxiliante Christo, fideliter exequendo, necesse est me perseverantem exhibere famulatum: quoniam dispensatio mihi credita est, & ad meum tendit reatum, si paternarum regulæ sanctionum, quæ in Synodo Nicæna ad totius Ecclesiæ regimen, Spiritu Dei instruente, sunt conditæ, me (quod absit) connivente, violentur; & major sit apud me unius fratris voluntas, quam universæ domus Domini communis utilitas. Et ideo sciens gloriosam clementiam vestram Ecclesiasticæ studere concordiæ, & his quæ pacificæ congruunt veritati piissimum præstare consensum; precor & sedula suggestione vos obsecro, ut ausus improbos unitati Christianæ pacique contrarios ab omni pietatis vestræ abdicetis assensu; & fratris mei Anatolii nociturum sibi, si perstiterit, cupiditatem salubriter comprimetis: ne ea quæ vestræ gloriæ temporibus inimica sunt cupiens, major suis velit esse prioribus,* &c. Ad finem vero: *Convenit* (inquit) *fidei vestræ, vel gloriæ, ut sicut hæresis (Deo per vos agente) destructa est, ita etiam omnis ambitus retundatur. Agite quod & Christianæ est pietatis & regiæ, ut prædictus Episcopus pareat Patribus, consulat paci, neque sibi æstimet licuisse, quod Antiochenæ Ecclesiæ sine ullo exemplo contra statutum canonum Episcopum ordinare præsumpsit: quod nos amore reparandæ fidei, & pacis studio, retractare cessavimus.* Hæc & alia ingerens, ad postremum legatos ab Imperatore missos excusat, quod per eos non steterit, quo minus eam causam sedulo pertractaverint; sed quod esset injusta, nihil potuisse opera sua consequi.

Rom. Pontif. vindex Canonum.

Scri-

PAGIUS maque Constantinopolim eo anno scriptas. Verum ut docui, in Dissert. Hypatica, usus ferebat, ut in Oriente, vel uterque Consul in Actis publicis memoraretur, vel solus Consul Orientalis, vel is cum hac formula, *& qui fuerit nunciatus* vel denique, ut Consules superioris anni, aut etiam solius Consulis Orientalis, nomina cum hac formula proponerentur, *post Consulatum NN.* qui pariter mos in Occidente servabatur. Quam observationem hic non iterarem, nisi viderem, Viros eruditissimos adhuc hac in re hærere. In secunda Epistola *Marcianus* a Leone idem petit ac in prima. Verum Sanctus Pontifex Epistola data. *XI. Kalend. Junii Herculano Consule*, quæ alias erat LIV. nunc LXXVIII. Marciano respondet, Constantinopolitanam Sedem, quæ Regia esset, non Apostolica, aliarum depressione attolli non posse: rogatque Imperatorem, ut Anatolii Episcopi Constantinopolitani cupiditatem comprimat.

XVII. (a) *Leo epist.* 55. Leo irritat decretum Chalcedone factum.

Scripsit idem sanctus Leo ad Pulcheriam Augustam eodem quoque argumento epistolam (*a*) eadem pariter die & Consule. Est ejus exordium: *Sanctis & Deo placitis clementiæ vestræ studiis, &c.* eadem quæ superius ingerens, cassare se & irrita penitus reddere testatur, quæ per Synodum de primatu Constantinopolitanæ sedis essent, Anatolio instigante, decreta: nam post multa, hæc ad finem: *Consensiones vero Episcoporum & sanctorum Canonum apud Nicæam conditorum regulis repugnantes, unita nobiscum vestræ fidei pietate, in irritum mittimus, & per auctoritatem beati Patri Apostoli generali prorsus definitione cassamus.* Hæc S. Leo, magnis resistens animis, infringensque, quicquid Anatolius tanto conatu œcumenicæ Synodi perficere nisus erat: plane docens, super arenam erigere molem, qui absque Apostolicæ sedis, in qua est firma petra, consensu, ædificium construit.

XVIII. At quid Anatolius, cum ipsius Romani Pontificis litteras accepisset? Homo fraudulentus occultavit quidem eas, utpote quæ suam ipsius decantarent junctam cum ambitione nequitiam: sed & (quod deterius est) illud in scandalum plurimorum sparsit in vulgus, Leonem Romanum Pontificem minime recepisse Chalcedonense Concilium. Hæc quidem hoc anno transacta sunt, reliqua vero anno sequenti, de quibus suo loco dicendum. Vidisti hominem ambitionis facibus æstuantem, in quod discrimen Catholicam fidem induxit, dum nova ea excogitata calumnia, cuncta, quæ in sacrosancto Concilio adversus hæreses essent decreta ac stabilita, contradictione Romani Pontificis, nullius esse vigoris, sed irrita plane reddita proclamaret, ipsumque Pontificem prævaricatorem constitueret & proditorem, dum quæ essent credenda conscripsisset, & eadem, non recipiendo Concilium, condemnasset. Sed veritas tandem redarguit impostorem.

XIX. (b) *Liberat. Diac. in Brev. c.* 24.

Quid vero hoc anno Alexandriæ actum sit in electione novi ejus civitatis Episcopi, dicamus: atque in primis quæ habet Liberatus Diaconus, qui ait (*b*): *Reversi sunt autem, relegato Dioscoro, Alexandriam qui cum eo venerant Episcopi & clerici, Athanasius Busiriot Episcopus, & Nestorius Phlagoneos, & Ammonius Sebennitensis, & Macarius Chabasenensis, qui consederant in Chalcedone, & anathematizaverunt Eutychetem & ejus dogma cum Dioscori damnatione, epistolam Papæ Leonis subscribentes, ut cum omnium civium voluntate eligerent ordinandum Episcopum, sacris ad hoc litteris præcedentibus ad Theodorum tunc Augustalem. Collecti sunt ergo nobiles civitatis, ut eum qui esset vita & sermone Pontificatu dignus eligerent: hoc enim & Imperialibus sanctionibus jubebatur. Cumque super hoc multa dubitatio præcessisset, volentibus civibus neminem penitus ordinare, ne adulteri viderentur, Dioscoro quippe vivente: novissime in Proterium universorum sententia declinavit; cui & Dioscorus commendavit Ecclesiam, qui & eum Archiepiscopum fecerat. Ordinatus est ergo Proterius, præsentibus supra memoratis Episcopis, qui Synodo (ut dictum est) subscripserunt, & inthronizatur.* Hactenus Liberatus.

Proterius creatus Episcop. Alexandrinus.

XX. (c) *Evagr. l. 2. c. 5.* Pro Dioscoro certant Alexandrini

De seditionibus vero tunc in populo excitatis ista habet Evagrius (*c*): *Proterio in sede Episcopali collocato, maximus tumultus & pene intolerabilis a populo variis æstuante sententiis cietur. Nam ut ejusmodi rebus evenire solet, alii Dioscorum reposcere, alii partibus Proterii firmiter adhærescere cœperunt; adeo ut clades ingens, eaque certe insanabilis inde nasceretur. Nam Priscus Rhetor scribit, Præfectum Thebaidis eadem tempestate venisse Alexandriam, vidisseque populum uno consensu contra magistratus impetum fecisse, jecisseque lapides in militum copias, quæ seditionem comprimere studebant; atque milites vi coegisse in templum, quod olim Serapidis dicebatur, confugere; tum populum concurrisse eo templum expugnasse, militesque vivos igni concremasse incendio. De quibus rebus cum certior factus esset Imperator, militum recens ad eam rem lectorum duo millia illo misisse; quos adeo secundo vento & prospera usos navigatione, ut sexta post die Alexandriam appellerent.*

XXI. *Deinde cum milites petulanter in uxores & filias Alexandrinorum insultarent, cladem posteriorem priorem sua acerbitate pene obscurasse. Postea populum in Circo congregatum orasse Florum, qui præsidiorum militum gessit præfecturam & civilem urbis administrationem tenuit, uti ipsis frumenti congiarium, quod illis ademerat, quinetiam balnea, spectacula, & alias denique res, quæ propter tumultuosam ipsorum seditionem ablatæ fuerant, curaret reddendas: Florum autem populi impetum, cum coram adesset, sua cohortatione cohibuisse, pariterque seditionem ad tempus sedasse.* Quæ vero post hæc contigerint, suo loco dicemus. Sed quid inter tot turbas concitatas suæ electionis causa Proterius? Audi Liberatum: *Multa (inquit) pericula Proterius passus est, ita ut militari pro custodia indigeret auxilio, plurimo tempore sui Pontificatus, & usque ad mortem Marciani Imperatoris inimicorum manus valuit evadere.* Sedatis autem utcumque rebus, scripsit Proterius, ex more, anno sequenti litteras de sua ordinatione ad Leo-

Militis sæculari vallatus Episcopus.

nem

nem Romanum Pontificem: agemus de eis suo tempore.

XXII. Vix credat aliquis, quanta possint populi studia & factiones, præsertim apud Ægyptios: quorum in ciendis turbis levitatem, in altercando crudelitatem, & summam animi obstinationem ac pertinaciam in prosequendo quod semel sive juste sive injuste susceperint defendendum, absque delectu boni vel mali, veri vel falsi; cum etiam Gentiles omnis generis scriptores testata hæc sæpe reliquerint, nosque eorum sententias ex parte pro temporis opportunitate & rerum gestarum occasione superius recitaverimus; certe id maxime præsens declaravit exemplum. Quis credere posset, quod adeo deforme monstrum, in quo monstra omnia in unum poterant videri conjuncta, utpote in quo schisma, hæresis, innumera sacrilegia, rapacitas incredibilis, turpitudo inenarrabilis, incomparabilis superbia, crudelitas ineffabilis cum aliis omnibus vitiis altis essent fixa radicibus: Dioscorum dico semel hoc tempore cœptum defendi a stultissimo vulgo, eumdem indesinentibus officiis & studiis frequentatum, ac sublimatum, religioso etiam cultu sanctorum (proh scelus!) ejus posteri fuerint venerati; & usque in hanc diem idem perseverarit in Christianorum Alexandrinorum & Ægyptiorum fæce delirium, ut Dioscorum velut sanctum colerent, idque adeo pugnaci studio, ut parati essent millies mori potius, quam dicere anathema Dioscoro? Vides in quas palpabiles & horribiles tenebras a principe tenebrarum immissas offendant incauti, qui operibus tenebrarum a luce Catholicæ fidei recesserunt, & a Petri cathedra, unde & originem acceperunt, & a petra e qua præcisi erant, sese penitus divulserunt.

De Alexandrinis Dioscorum colentibus.

XXIII. At sero licet, tandem hoc ipso anno, quem numeramus Domini millesimum quingentesimum nonagesimumquartum ab Ecclesia Alexandrina universaque Ægypto solemnis missa est legatio Romam ad Clementem Octavum Roman. Pontificem quam se expetere Catholicam fidem & Apostolicæ sedis communicationem quam avidissime illi cupere significarunt. Missos autem ad hoc munus obeundum legatos ipsos duos monachos Macarianos, & cum ipsis profectum Archidiaconum Ecclesiæ Alexandrinæ idem Pontifex benigne excepit, munifice alit, atque paterne fovet: qui Catholicam fidem profitentes, Dioscorumque damnantes, ut id ipsum ab eis a quibus sunt missi præstetur, internuncio litterarum expectant. Faxit Deus, ut qui ista scribentes dolemus eorum lapsu atque ruina, pariter & reparatione lætemur. At jam quæ inchoatæ tragœdiæ sunt reliqua, prosequamur.

Recens legatio ab Eccl. Alex. ad Roman. Pontif.

Hujus legationis successum vide infra in fine hujus Tomi ante Indicem.

XXIV. Qualem autem ruinam, quamtamve jacturam secum invexerint non in sæculares tantum homines, sed & in Ægypti monachos ejusmodi pro Dioscoro studia concitata, vix credi potest. Atrocius est sane bellum, quod per homines nullis aliis curis implicitos atque distractos conflari & exerceri solet, quam per illos qui sæcularibus molestiis jugiter tenentur obsessi. Porro hæc de monachis, quæ suis locis dicentur, manifeste declarant. Cæterum qui optimi, atque Christianissimi Principis specimen in omnibus edidit Marcianus, ita per milites curavit Alexandrinos seditiosos coercere, ut tamen & salutis ipsorum animarum sedulam curam non prætermiserit. Misit enim ad eos Joannem Decurionem virum maxime pium atque disertum, qui cum aliis magistratibus sacrosanctæ Synodo Chalcedonensi præsens fuerat; ut eos quæ essent Catholicæ fidei in Concilio constituta faceret certiores: prudenter quidem laicum hominem sibi ad opus legavit, quod sciret populum Alexandrinum Episcopos omnes aversari Catholicos; adeo ut potius irritamentum fuisset ad iras, quam ad pacem conciliandam fomentum, si ad eos aliquem Episcoporum misisset. Dedit idem ad ipsos epistolam, qua eos conatus est ad mansuetudinem revocare, reddereque veritatis amplectendæ cupidos atque concordiæ studiosos: insinuans illud in primis, nihil novi in Concilio Chalcedonensi esse sancitum, sed omnia secundum Nicænæ fidei regulam, juxta Alexandrinorum Episcoporum sententiam Athanasii, Theophili, atque Cyrilli, esse decreta: adeo ut refragari velle Synodo, idem esset quod suis ipsorum doctoribus adversari. Ad finem vero epistolæ ista habet (a)

Joannes Decurio missus Alexandriam.

(a) *Epist. 5. in epistolis virorum illustr. pro Conc. Chalced.*

XXV. *Hæc igitur & nunc agnoscentes, si qui forsitan estis adhuc falsitate decepti, ad veritatem recurrere festinate, nefandis vosmetipsos & canonibus contrariis collectionibus abstinentes; ne super hoc quod animas vestras perditis, etiam legali castigationi subdamini. Unite vos omnes sanctissimæ & Catholicæ Orthodoxorum Ecclesiæ, quæ una est, sicut & venerabiles definitiones Patrum nos docent. Hoc enim agentes, animam quidem vestram saluti donabitis; Deo vero cunctorum quæ sunt placita facietis; sed etiam nostræ tranquillitati commendantes, ejus cura fruemini. Propterea siquidem & Joannem Decurionem eligentes misimus qui certissime valeat ea quæ de fide sunt explanare: nam & sanctorum Episcoporum universali Concilio interfuit, & universa quæ gesta sunt clare novit; ut per omnia satisfactione suscepta, hi qui (quod non credimus) adhuc dubitant, tandem aliquando ad veram & immaculatam fidem remeare festinent.* Hæc Marcianus Imperator

Quid Marcianus ad hæreticos.

ad

ud Alexandrinos. Quid autem hic effecerit, non liquet: sed certum est illud, Alexandrinos magna ex parte diu esse tumultuatos, & schismate fuisse ab Ecclesia Catholica omnino divisos, de quibus hæc Damascenus (*a*):

(*a*) *Damasc. de hæres.*

XXVI. Ægyptii, hi nominati hæretici.

Ægyptii, qui iidem Schismatici, & Monophysitæ vocantur, specioso titulo libri legis qui Chalcedone probatus erat, a vera Ecclesia defecerunt, Marciano, & Valentiniano Imperatoribus. De ceteris rebus cum Ecclesia consentiunt. Hi autem ob studium suum erga Dioscorum Alexandrinum, qui in Chalcedonensi Concilio, ut Eutychetis decretorum defensor de gradu honoris motus fuerat, Concilio interfuerunt; tumque sexcenta crimina, quæ in eis inerant, contra ipsum Concilium confixerant. Horum principes fuerunt Theodosius Alexandrinus, a quo Theodosiani, & Jacobus Syrus, a quo Jacobitæ sunt nominati, consciti defensores & propugnatores. Hæc Damascenus. Quæ autem subdit de Severo, longe postea contigerunt: sed & quem nominat Theodosium, diversus ab eo fuit, de quo modo dicturi sumus.

XXVII.

Maximi quoque tumultus Palæstinam incessere concitati a pseudomonachis Eutychianis, qui hoc tempore magnas ob Concilium Chalcedonense turbas excitantes, in suam ipsorum sententiam quamplurimos seduxere. Rem gestam Evagrius ita narrat (*b*):

(*b*) *Evagr. lib. 2. c. 5.* Monachi Palæstini Eutychiani.

Interea monachi, qui solitudinem in confiniis Hierosolymorum sitam incolebant, minime pacato & tranquillo animo fuere. Nonnulli enim eorum qui Concilio interfuissent, & ab ejus decretis penitus dissentirent, veniunt in Palæstinam de fide prodita conquesturi: & alios monachos ad seditionem incendere excitareque cœperunt. At cum Juvenalis ad sui Episcopatus sedem revertisset & vi compulsus ab illis adversariis qui illum in contrariam sententiam trahere nitebantur, suam ipsius sententiam refellere, detestarique, ad Urbem usque dum vixit Imperator confugisset; qui Chalcedonensi Concilio (ut supra) diximus refragabantur, in unum coacti, in die sancto festi Resurrectionis, Theodosium qui maxime omnium concilium illud perturbasset, quique primus illos de eo certiores fecisset, designant Episcopum: de quo postea monachi in Palæstina scripserunt ad Acisonem *, *quod a suo proprio Episcopo in Maleficiis deprehensus expulsus fuit e monasterio; & quod dum forte Alexandriæ versabatur, adhæserat Dioscoro, & multis, utpote seditiosus, verberibus dilaceratus, cameloque maleficorum more impositus, circa urbem ductus fuerat:* Hujusmodi plane infamia hominem laborantem Eutychiani habuere ducem. Sed subdit: *Ad istum multi ex urbibus Palæstinæ accedentes, effecerunt, uti ipsis ab eo designarentur Episcopi: inter quos Petro ex Hiberia orto Episcopatus Majumæ prope Gazam donatus fuit:* Hæc ipse. Quæ autem addit de Theodosio ex Palæstina Constantinopolim jussu Imperatoris per milites ducto (si vera sunt) ea post sequentem annum contigere, ut colligere facile est ex sancti Leonis Papæ literis, de quibus suo loco dicendum erit. Horum Palæstinæ tumultuum mentio habetur in Actis Danielis Stylitæ, quorum causa idem cupiens ad sancta invisenda loca pergere, fuit a proposito revocatus, utpote quod non sine vitæ periculo hoc tempore illuc accedere Catholicis fas esset. Ex quibus quidem Acta illa satis veritati concinna cognosces.

* Ascisonem.

XXVIII.

At præter hæc quæ de nefando Theodosio dicta sunt, alia plura ex diversis auctoribus collegimus, & sane luctu dignissima. Etenim flamma ab ejusmodi impostore semel incensa, universam ferme Orientalem Ecclesiam longe lateque combussit, quæ nec per longum temporis spatium extingui potuit: ea namque perturbatione accidit, ut veluti cribratione quadam, qui vere essent monachi Dei cultores, qui vero sub monastico habitu laterent lupi rapaces, fuerit signis perspicuis demonstratum; apparueritque quos semel sua nigredine imbuisset monachos hæ-

PAGIUS III. *Monachi in Palæstina adversus Synodum Chalced. tumultuabantur.*

A num. XXVII. ad XXXVII. Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. CDXLV. qui Kalendis Septemb. currentis Christi anni inchoatur, hæc de tumultibus a Pseudo-Monachis in Palæstina excitatis scribit: *Theodosius Monachus vir exitiosus, peracto Chalcedone Concilio, cursu concito Hierosolymam delatus, & de Eudocia Augusta versus Dioscorum a Concilio depositum affectu certior factus, adversus illud quasi rectam pervertisset fidem, vociferari & clamare cœpit: & Augusta in propriam sententiam rapta, circumventis etiam Monachis familiaribus sibi eadebus usus barbarico more in Pontificiam thronum etiam ipsis Augusta domesticis invasiones hujusmodi administris intruditur, & per Urbes Episcopis adhuc in Concilio considentibus Episcopos destinat, Severianum autem Scythopoleos Episcopum cum ipsius pravis moribus assentiri nollet, civitate expulsum interfecit, persecutionemque in eos qui ejus communionem adversabantur, excitat, & quosdam quidem examinat tormentis, aliorum ædes igne depopulatur; adeo ut civitatis a Barbaris devastata faciem in ipsa civitate exhiberet. Tandemque Athanasium sanctæ Resurrectionis Diaconum, summam ejus in Deum impietatem probris & reprehensionibus insectantem necavit crudeliter, Sanctique corpus per Urbem publice in ludibrium raptum canibus objecit. Domnus vero Antiochiæ, & Juvenalis Hierosolymorum Episcopi in eremum secessu saluti consuluerunt. Cum vero ille pestis viginti menses continuos Hierosolymitanam occupasset Sedem, Marcianus re comperta, ipsum comprehendi jussit. At ille fuga Sinaum montem se recepit. Ipso vero una cum sacrilege ordinatis cu* li-

hæresis, hos omnes turpiores cunctis facinorosis hominibus evasisse: tales enim eorum profectus esse solent: ut non mireris, si nostri temporis itidem apostatas monachos in hæresim lapsos audias cognitos esse omnium scelestissimos. Sed age jam cœptam semel de Theodosio pseudomonacho historiam prosequamur. Nicephorus enim ex antiquioribus monumentis ab ejus Episcopatu sic exorditur enarrare (*a*).

(*a*) Niceph. lib. 15. c. 9.

XXIX. Eudocia Augusta decepta ab hæreticis.

Hic (inquit) Theodosius, Eudocia Augusta, quæ adhuc in vita erat, in partes suas rapta, & sodalitate monachorum omni sibi conciliata, prædonis & sanguinarii hominis more, quod Juvenalis (sicut diximus) Constantinopolim petierat, Hierosolymorum thronum occupavit, adjutoribus eis in re usus, qui Synodi constitutionibus adversabantur, & Eudociæ gratificabantur. Hæc enim post Theodosii Imperatoris obitum Hierosolymam se contulerat, ibi vitam a strepitu quietam tranquillamque ductura: sed contrarium plane accidit; etenim molestissimam eam reddidere, qui ipsam in Eutychianam hæresim captivam duxerunt: semel enim in alterius & deterioris partis factionem se implicans, in turbas maximas & ærumnas innumerosque se laqueos conjecit imprudens. Sed pergit Nicephorus de Theodosio: *Cum Episcopi nondum e Synodo reversi fuissent, alios ipse delectos in urbes quasque misit: Severianum autem Scythopolis Episcopum, quod malevolentiæ illiac suffragari nollet, oppido exactum interemit*. Recepti vero inter sanctos martyres Severiani Episcopi vigesimaprima Februarii elogium anniversaria memoria cantat Ecclesia (*b*). Subdit auctor:

Severiani Martyrium.

(*b*) Rom. Martyrol. 21. Febr.

XXX.

Magnam quoque persecutionem movit in civitate sancta adversus eos qui communicare cum eo nolebant: quosdam namque tormentis cruciavit, aliquibus substantiam ademit, aliorum ædibus ignem injecit: ita ut urbs a barbaris capta videretur. Et inferius: *Athanasius quidam in diaconorum ordinem cooptatus, in media Ecclesia Hierosolymis cum multa dicendi libertate, iniquitatis abominatione throno sanctissimo insidente, vocem illam præclaram emisit: Desine, Theodosi, tantam cædem committere: desine Christo bellum inferre, & gregem ejus in prædonum morem e divino ovili ejicere: & aliquando tandem benevolentiam erga verum germanumque pastorem nostrum cognosce. Hæc cum diceret, a satellitibus Theodosii arreptus, & ex ecclesia raptus est; atque insolentis petulantiæ & cruciatuum genus omne propter Christum perpessus, & flagellis multis concisus, postremo etiam ferro vitam amisit. Cadaver ejus ex pedibus per urbem omnem raptatum, canibus tandem in escam projectum est*. Cujus pro Catholica fide susceptæ coronæ quinta Julii dies fuit perpetuæ memoriæ consecrata (*c*). Sed pergit ille:

Athanasii Martyrium.

(*c*) Martyrol. Rom. 5. Jul.

XXXI.

Porro Dorotheus, qui Palæstinam provinciam ab Imperatore acceptam administrabat, & tum apud Moabitidem: bello adversus barbaros occupatus erat, ubi ea quæ sic in urbe gerebantur, cognovit: celeritate summa cum exercitu forti, rebus præsentibus consulturus, accurrit. Cæterum Theodosii & Eudociæ satellites, portis clausis, non prius eum admisere, quam ejus pollicitus esset, se quoque ad partes eorum defecturum, sicuti monachorum omnium ordo, & universæ civitatis multitudo fecisset. Ita menses viginti exitiosus Theodosius tyrannidem in sede Hierosolymitana exercuit. Quam rem postquam Marcianus intellexit, a Dorotheo ille ejectus est: quem ic capere quidem (sic enim Imperatoris præceperat jussio) conatus est; sed id ab eo fieri non potuit, propterea quod pestis illa (nempe Theodosius) *in Sina montem profugerat. Quam ob causam plurimi qui partibus ejus faverant, tormentis subditi sunt, non plebei tantum homines, sed etiam qui propter habitum in monachorum ordinem censi fuerant*. Hucusque Nicephorus se rebus Theodosii pseudoepiscopi Hierosolymitani, qui per menses viginti illam occupavit sedem: Ex cujus plane temporis calculo colligitur, hoc anno ipsum se in eam sedem intrusisse, mansisse vero usque ad anni sequentis finem: quibus satis consentiunt quæ sanctus Leo ait: post sequentem annum fugato sedis illius invasore, liberum fuisse Juvenali suam, e qua fugerat, repetere Ecclesiam. Discrepat autem ab Evagrio Nicephorus, dum ille de Theodosio ait jussu Imperatoris du-ctum

Expellitur Theodosius.

PAGIUS

liminato, Juvenalius in Sedem sibi propriam est restitutus.

IV. *Tumultus illi anno sequenti finem acceperunt.*

Ita accurate Theophanes, cui tam quoad rem gestam, quam quoad durationem tyrannidis Theodosii consentiunt Cyrillus Monachus in Vita Sancti Euthymii, & Nicephorus lib. 15. cap. 9. Cœperunt itaque Palæstinæ tumultus anno superiori, mense Octobri aut Novembri, quibus Synodus Chalcedonensis habita, & perduraruntusque ad mensem circiter Julium anni Christi insequentis. Evagrius lib. 2. cap. 5. eandem rem narrat, & de his Monachis seditiosis scribit: *In Ecclesia sancta Resurrectionis Episcopum ordinant Theodosium, διὰ ἁγίας ἀναστάσεως*, quæ verba Græca Christophorsonus, quem Baronius, num. XXVII. secutus est, sic vertit: *In die sancto festi Resurrectionis*; sed illud procul ab Evagrii mente, ut Valesius in Notis ad hunc Historicum observat. Præterea Baronius num. XXIX. refert, *Eudociam* Augustam post Theodosii Imp. obitum Hierosolymam se contulisse, & num. XXXI. tradit, *Theodosium Monachum* hoc anno se in Sedem Hierosolymorum intrusisse, quæ ex dictis stare non possunt.

ctum esse captivum Constantinopolim; iste vero illum fugam arripuisse; cui magis inhæremus.

XXXII. Quid præterea, antequam Theodosius fugaretur, egerit in Palæstina, quæve transacta fuerint inter ipsum & sanctum Euthymium spectatæ sanctitatis virum, & quomodo tandem ipsa Eudocia Augusta in hæresim infeliciter lapsa ad meliorem frugem per eundem virum Dei fuerit restituta, audiamus a Cyrillo ejusdem Euthymii discipulo quam fidelissime conscriptam historiam, quam his verbis aggreditur (a): *Postquam autem Euthymius illa legisset, & quæ scripta erant a sacro Concilio Chalcedonensi recte se habere invenisset, & concordare recta fidei veritatis: pervasit repente fama totam solitudinem, quod magnus quoque Euthymius sequatur Synodum Chalcedonensem. Hoc autem omnes propemodum monachos ad eam attraxisset, nisi quidam Theodosius habitu quidem monachus, moribus vero præstigiator importunissimus, & mente corruptissimus, veniens in Palæstinam, cum de dicta Synodo quædam improbe confinxisset, quod everteret quidem dogma rectæ fidei, introduceret autem, vel potius revocaret dogma Nestorii; cepisset Eudociam, quæ tunc versabatur in Palæstina. Per ipsam autem induxit omnes monachos; & deinde etiam sedem Hierosolymitanam inverecunde (o justitia!) & imprudenter invadit: & cum ex potestate accepisset facultatem, bellum gerit adversus divinos canones & leges: hincque factum est, ut homines probi & moderati a sedibus & sacris expellerentur, & nonnulli etiam ab eo interimerentur, & manus sceleratas Pontificam sanguine (proh dolor!) pollueret: malefici autem & præstigiatores & pestes, & carceribus potius digni quam sedibus, sacrorum interpretes crearentur, & sacerdotes, & apud hunc sceleratum & exitiosum hominem magnam assequerentur potentiam.*

(a) Cyrill. in Vit. Euthymii apud Sur. 20. Januar.

Scelera hæreticorum.

XXXIII. *Cum vero ipse sic haberet omnes monachos a se pendentes, & eos duceret quo vellet; ii soli qui magni erant sectatores Euthymii, fugiebant ejus communionem tanquam aliquod scelus & piaculum. Quoniam autem eum quoque tentabat impius Theodosius & ad se accersebat, illo ne ipsius quidem sermonem audire sustinente; mittit ad eum legationem, Elpidium & Gerontium, quorum unus quidem magni Passarionis, alter autem beatæ Melaniæ monasterii erat successor, rogantes, ut si ad ipsum venire nollet, conveniret tamen uterque ad locum aliquem, & de his quæ uterque haberet, inter se differerent. Ille vero ad hæc graviter exclamans: Absit, inquit, ut aut injuste fuso sanguinis sacerdotum, aut hæresi communicem cum Theodosio. Illi autem: Sed necesse est, inquiunt ut tu communices Nestorio, quoniam & is duas tuetur naturas: quod quidem ne in hodiernum quidem diem ab aliquo accepimus, & eum secuta est Chalcedonensis Synodus.*

XXXIV. *Magnus autem respondens Euthymius: Quæ ab ea quidem Synodo sunt statuta, nondum, inquit, singulatim consideravi omnia: sed quod attinet ad decretum ab eis expositum, non possum ea quæ illis visa sunt, reprehendere: statuit enim ipsa quoque sequi sententiam trecentorum decem & octo sanctorum Patrum qui Nicææ convenerant; & suadet amplecti Synodum centum quinquaginta Patrum qui congregati fuerunt Constantinopoli; & jubet eos sequi qui convenerunt Ephesi adversus impium Nestorium; Cyrillum autem Alexandriæ Episcopum sibi adjungit, tamquam qui sit ejusdem sententiæ, & rectæ sententiæ fatetur esse magistrum; Deiparam sanctam Virginem libera lingua nominat, & unigenitum Dei Filium ex ea natum esse asserit; sine tempore quidem & sine corpore ex Patre, in tempore autem & secundum carnem ex matre, unum Christum, qui a nobis inconfuse, immutabiliter, citra divisionem in duabus naturis cognoscitur; & propter eos qui audent quamdam inducere divisionem in inexplicabili & arcana unione, quæ in hypostasi seu persona facta est in utero; & eos qui per conversionem carnem factum dicunt Verbum Dei, & Unigeniti carnem asserunt esse ejusdem essentia cum divinitate; & alioqui propter eos qui non confitentur Verbi factam esse carni unionem in hypostasi, sed per confusionem & coalescentiam, & deinde etiam συνουσίωσιν, hoc est simul coniunctam essentiam, impie & prodigiose affirmant, qui quidem divinitatis & carnis unam dicunt fuisse naturam: adeo ut si ea spectentur quæ ab illis dicta sunt præter rationem, non possit servari id quod est Christi patibile propter divinitatis impassibilitatem, neque id quod est impatibile propter passibilitatem ipsius humanitatis. Convenienter ergo instituto hujus rectæ sententiæ illud, In duabus naturis, decretum additum est a Synodo, non tamquam seorsum & per partes Christum dividens, sed eumdem in utroque continens, & utrumque in eodem.* Hæc quidem Euthymius, quo dilueret maculam illam calumniose aspersam, Orthodoxos evasisse Nestorianos quo prætextu complures detrectassent eamdem Synodum recipere; & ut iisdem prodesset legatis, qui tam ignominiose Theodosium hæreticum sectarentur, cum sanctissimorum iidem essent hæredes Dei amicorum, ille Passarionis, iste sanctæ Junioris Melaniæ monasterii. Subdit vero Cyrillus:

Euthymius profitetur Catholicam fidem.

XXXV. *Hæc prosequente Euthymio, laudabat quidem Elpidius, & fatebatur recte ha-*

Elpidius discit fidem Catholicam.

bere quæ dicta fuerant, etiamsi non recesserit a communione Theodosii & statim ostendit mutationem: Gerontius autem manebat in eadem sententia. Et sic reversi, minime inter se consentientes Theodosio responsa annunciant. Cum ille vero hæc audisset; quoniam in Palæstina jam omnia obtinebat, majus studium adhibebat, ut eum in suam nassam traheret, magnoque Euthymio assidue tendebat laqueos, & eum infestabat, & quotidie aliquos ad eum mittebat, qui bona scilicet suaderent & utilia, nempe ut discederet ab iis quæ recta & pia sibi visa fuerant, Theodosio autem assentiretur, & amplecteretur illius communionem. Ille vero, quod hi quotidie venirent, ægre ferens, quid facit? Cum qui sub ipso erant omnes fratres convocasset, & eis præcepisset, ut diligenter caverent & nullo modo cederent, nec assentirentur malæ Theodosii sententiæ, sed potius ora obstruerent eorum qui sic sentiunt, & pro viribus deducerent ad veritatem; nunc quoque recedit in vastam solitudinem, cum effecisset ut multi quoque alii imitarentur secessum. Imitatus plane Eliam (a) qui videns Palæstinam Achab & Jezabelis impietate vastatam, secessit in montes.

(a) 3. Reg. 18.

XXXVI. Euthymius curat Anachoretas ab hæresi.

Sed & alia quoque ex causa impulit eum Spiritus in desertum, nimirum ob magnos anachoretas ibi degentes, quos ad suam Theodosius pertraxisset communionem eo dolo, quod Nestorianos esse mentiretur, qui decretum fidei Concilii Chalcedonensis consectarentur. Ait ergo Cyrillus: *Erat autem illic quidam magnus anachoreta, qui nuper quidem venerat e Lycia, vocabatur autem Gerasimus: qui cum omne vitæ institutum, quod monachos decet, in patria ostendisset, multos quoque passus erat sudores adversus spiritus nequitiæ. Is ergo cum pulchre exerceretur in ea quæ est ad Jordanem solitudine, & sæpe dæmones percuteret; pulsatur ipse quoque, vel potius supplantatur ab eorum improbitate & abducitur ab hæreticis. Cum autem ab omnibus fere anachoretis audiret de Euthymio, iisque qui de eo sermones celebrabantur, aures haberet oppletas; aliquando ad eum venit in Ruban* (ita nominabatur solitudo, in qua degebat Euthymius) *cumque cum eo diu esset versatus, & illius lingua bibisset fluentum suavissimum; veluti quemdam morbum evomit hæresim, & ad sanam fidem revertitur: Quod deceptus esset, magna ductus pœnitentia, & per varias seductum sermonibus doloris stimulo castigans & puniens. Hunc autem ipsum alii quoque secuti sunt anachoretæ, Petrus cognomine Gurnitis, & Marcus, & Julon, & Silvanus, qui & ipsi quoque Theodosii sectabantur communionem.* Hactenus de his Cyrillus. Quomodo vero post biennium idem S. Euthymius Eudociam Augustam reddidit Orthodoxam, dicendum suo tempore. Sed non prætereat, quod Gerasimus iste, quem Euthymius deceptum revocavit ad fidem, magni sane fuit nominis anachoreta: illius enim, & non sancti Hieronymi opus fuit, ut Leone uteretur pro asino ab illo interfecto, ad subeunda consueta asini onera, ut nos alibi alia occasione dixisse meminimus.

XXXVII.

Porro tantam Palæstinorum monachorum cladem per Theodosium his diebus illatam, non armis solum (ut vidimus) sed & piis admonitionibus tum Marcianus Imperator, tum Pulcheria Augusta sunt conati avertere, atque lapsos ad fidem Catholicam revocare: quarum ad eos missarum exemplaria litterarum Romam in manus S. Leonis Pontificis allata sunt, ut ipse tradit ad sanctam Pulcheriam scribens inter alia istis verbis (b): *Indicante enim fratre meo Juliano Episcopo, pervenerunt ad nos in exemplaribus præceptionum vestrarum saluberrimæ sanctiones, quibus insanam imperitiam monachorum dignati estis parcendo plectere, & docendo punire; ut si eos ad pœnitentiam miseratio divina converterit, multis lacrymis & a nefandis cædibus & ab hæreticorum blasphemiis diluantur.* Extant quidem ipsæ litteræ, quibus eorumdem hæreticorum monachorum fraudulentum consilium detegitur: nimirum quod cum traxissent ad sua vota Eudociam Augustam uxorem Theodosii, qui decesserat, Imperatoris; haud id sibi satis visum: sed decipere, in hæresimque pellicere tentarunt S. Pulcheriam, rati nimirum, si illam seducerent, haud dubium simul etiam Marcianum Imperatorem sibi facturos consentientem: sicut enim, seducta Eudocia, Palæstina potiti sunt; ita quoque si lucrarentur Pulcheriam; universum se putabant esse seducturos Imperium: talibus namque solebant artibus Arianam hæresim & alias ex præsidio feminarum, earumque patrocinio altiores fixisse radices, easdemque toto Orbe fecundiori germine propagatas. Sed & observa vafriciem: Ne ut hæretici videantur intrudi, se Eutychetem damnare profitentur, atque pariter Nestorium detestari.

(b) Leo epist. 60.

Fraudes hæreticorum, ut abducant Pulcheriam.

XXXVIII.

Acceptis his ab eis Pulcheria litteris, quæ supplicem potius libellum præseferebant, ostendit (ut decebat) illas viro suo Marciano Imperatori, memor verbi Domini (c) dicentis Samaritanæ: *Voca virum tuum.* Si enim quam instituebat ipse Christus, conscio viro suo, illud ipsum vult adimpleri: quomodo femina ad lapsum facilis cujusque monentis admittit in animum sine viro doctrinam? Consuluit namque lubrico feminarum animo & Apostolus Paulus (d), dum

(c) Joan. 4.

Feminæ consulant viros.

(d) 1. Cor. 14.

dum monet eas, ut domi interrogent viros suos. Quæ autem suo arbitrio male sibi fidens regitur femina, in quæ præcipitia feratur incauta, recens toto Orbi vulgatum docet exemplum. Marcianus itaque ista accipiens quæ ad eosdem Palæstinæ pseudomonachos scripserit, videamus: magno enim Dei beneficio conservata sunt posteris præclara hujusmodi antiquitatis monumenta, quæ sic se habent (a):

(a) In epist. Vir. illust. pro Concil. Chalc. ep. 2. tom. 2. Concil.

XXXIX. Marciani Aug. epistola ad Monachos hæreticos.

Agnoscens nostra majestas preces, quas ad sacratissimam piissimamque dominam nostræ tranquillitatis conjugem direxistis: rebus ipsis mihi persuasum est, quomodo non supplicationes misistis, sed sub schemate precum impiam & Dei legibus Romanæque Reipublicæ contrariam existentem vestram demonstrastis intentionem. Nam cum oportuerit vos quieti vacare, & esse sub sacerdotibus, eorumque doctrinis obedire; doctorum potius ordinem audacia vehementi assumere præsumpsistis: qui neque a recte docente doceri patimini; & vobismetipsis stulte persuadetis, quia cunctos oporteat circa aptæ fidei scientiam vos potius sequi, quam sanctorum Apostolorum, Prophetarumque volumina, & sanctæ memoriæ Patribus mandata contradita. Et quasi priorum minora delinquere vos putastis, si falsis doctrinis vestras præsumptiones obumbrare volentes, nihil veritatis in vestris precibus diceretis, asserentes neque incendiorum, neque homicidiorum, neque aliarum incongruarum rerum esse vos auctores, aut monasteria; sed & incolas civitatis & quosdam peregrinos memoratarum rerum originem exstitisse. Sed nihil horum quæ gesta sunt, nostram latuit pietatem, quando & monimentorum Gestis, & singulorum relationibus nobis apertum est, quomodo Æliorum civitas a vobis velut hostibus capta sit, qui habitare in monasteriis & in ejusmodi locis observare debuistis: Insuper & venerandæ memoriæ diaconi commissa cædes, & quod illius corpus post necem etiam communi sepultura privatum, & insensibiliter tractum subdebatur injuriis: Quomodo etiam domus incensæ & portæ clausæ sint civitatis, & quasi legibus propriis civitatis custodiebatis muros, & carcere violenter aperto, malorum præsumptoribus remissio pœnarum, & periculosæ fugæ præbebatur occasio.

XL. Cædes ab hæreticis facta.

Proficientibus autem ad pejora, postremis minora fuisse præcedentia demonstrantes, Juvenalem sanctissimum & alios reverendissimos sacerdotes per quemdam ad hoc destinatum interficere voluistis. Cum vero is qui missus fuerat, fuisset spe sua deceptus; sine effectu suam vesaniam & eorum a quibus missus fuerat, esse non sinens, Severianum sanctæ memoriæ Episcopum gladio percutiens, neque iis qui erant cum eo pepercit. Hæc ergo & his pejora delicta & quomodo præsumpta, & quibus agentibus aut instantibus acta sint, manifestant ea, quæ frequenter in diversis judiciis proprie demonstrata, & sacratissimis nostris auribus intimata sunt, certissimum indicium vestræ voluntatis habentia, quam prompte ad delinquendum decederetis, non Dei fidem judicare vel fovere volentes, sed vestras petulantias & sacerdotia defendentes, quorum vos ostendistis omnimodis alienos, dum in perditionem civitatum habetis studium.

XLI. Simulant Eutychiani se damnare Eutychetem.

Nostra quidem pietas admiratur, qua causa Eutychetem equidem anathematizatis, bene tamen facientes; Theodosio vero, qui pejor est omnibus, vos ipsos contradidistis, sapientes ea quæ sunt Eutychetis: qui circa Valentini & Apollinaris contra Orthodoxam fidem habens zeli vesaniam, sanctissimas conturbat Ecclesias, civitatibus vero subversionis importabilis & vexationis exstitit occasio: sed etiam vobis factus est nefandarum & iniquarum causarum princeps. Et impietatis quidem suæ delictorum pœnas dignissimas dabit omnium domino & Salvatori Christo; adversus quem rei excitantes originem, non enim patietur sacra potestas sine supplicio finire ea quæ in ejus fidem blasphme & in sanctam Ecclesiam, & in sanctos viros miserande peremptos nefande commissa sunt. Nostra quidem tranquillitas nihil tale fieri contra monachos imperavit, sed ut tantummodo Æliorum sedaretur civitas, quatenus de cætero quies ejus ab omnibus servaretur. Vestra autem procacitas mandatis contraria monachorum agens bellum adversus communem quietem assumpsit, & multitudinem congregans latronum, & aliorum inique agere solitorum, armaque contra legitime viventes commovens, causa cædis & devastationis, aliarumque crudelium rerum, provinciæ habitatoribus fuit.

XLII. Marcianus benigne agit cum hæreticis.

Unde mota quidem majestas nostra ut indignaretur rerum talium commissoribus, insita clementia superata est, ut quatenus cædis & incendiorum auctores rei, licet etiam adversus vos justum esset, ut indignatio nostra proveniret; relinquentes quidem monasteria quibus vos semper observare mandata præcipiunt, præsumentes autem & illa quæ ultimo supplicio digna consistunt: Quia vero docere potius quam discere præsumitis, divina nescientes eloquia aperte præcipientia (b), quia non est discipulus super magistrum suum: Quas doctrinas Salvatoris animarum nostrarum, aut sanctissimorum Apostolorum & Patrum secuti estis? Non enim, licet proprias sequentes impietates, dicere præsumitis, quia per cædem, aliaque delicta quæ vos egistis, Sanctorum eruditio procedebat. Proinde duas naturas audientes, perturbatas vestras animas fuisse do-

(b) Marc. 10. Luc. 6.

cuistis, veluti quadam novitate auribus vestris illata &c. Subdit his Imperator rectæ fidei doctrinam Conciliis & sanctis Patribus consentientem. Atque post hæc de conatibus & violentiis ab iis adhiberi solitis ut quisque suæ ipsorum hæresi subscriberet:

XLIII. Quid in S. Synodum & Rom. Pontificem audent hæretici.

Igitur nostra clementia nulli penitus necessitatem præcepit imponi, quatenus aut subscribat, aut consentiat, si noluerit. Non enim terrore aut violentia aliquos volumus ad viam trahere veritatis. Diverse autem vos super ea quæ dudum præsumpsistis gladiis, aliisque crudelitatibus, insuper & injuriis, & tormentis in mulieribus honestis & nobilibus perpetratis; etiam necessitatem pluribus non dubitastis inferre ut consentirent quidem perversis doctrinis, ut cum clamoribus & subscriptionibus anathematizarent eamdem sanctam Synodum, & sanctissimum Patriarcham sedis Apostolicæ maximæ Romæ Leonem, & sanctissimos Patres. Pro quibus causis necessaria reddituri estis omnium Deo & Domino rationem, in cujus injuriam (si dici fas est) talia facere præsumpsistis, opprobrium & irrisio scelestis Paganis & Hæreticis justissime constituti, quibus estis exemplum confusionis effecti. Intelligis, lector, derisos esse & a Paganis atque Hæreticis aliis hujusmodi insanientes pseudomonachos, dum audent in sanctam Synodum & ipsum sanctum Leonem Romanum Pontificem anathema dicere, & alios per tormenta ad istud ipsum agendum impellere; par quidem est causa recentiorum hæreticorum, digni sane & ipsi qui & ab iis qui foris sunt irrideantur etiam infidelibus. Sed recto illud accipias sensu, quod ait Imperator, neminem invitum se cogere ad fidem, eo scilicet modo quo ipsi faciebant hæretici in Palæstina. Cæterum plura ab eodem Imperatore adversus hæreticos data esse rescripta, tum quæ sunt dicta superius, tum etiam quæ paulo post dicturi sumus, manifeste declarant. Sed quid insuper in eosdem Imperator? audi hæc postremum:

XLIV. Quæ tributa sint Samaritis.

Quia vero & Samaritas accusastis, tamquam qui adversus sanctas Ecclesias crudelia & nefanda commiserint, & cædis partem & alia simul incongrua fuerint meditati; cognoscite quia sancivimus, ut inquisitione subtilissima subsecuta per virum spectabilem Comitem Dorotheum, ea quidem quæ direpta sunt sanctis Dei Ecclesiis, & eis qui perdiderunt, restituantur: Illi autem qui harum rerum inveniuntur auctores, legitimæ ultioni subjaceant: nihilque vobis in eorum defensione commune sit, quos oportet agnoscentes quomodo credat nostra potentia, & a nostra pietate pariter invitatos, a sancta & Orthodoxa fide nullatenus deviare, sed residere potius in monasteriis, & ad profectum meliorem orationibus vacare, & consona paternis mandatis semper efficere, nullamque turbam omnino miscere. Sed neque his quæ ad perditionem animarum a pravis doctoribus proferuntur incaute consentientes, ab Orthodoxa fide & Dei vos separetis Ecclesiis.

XLV. Benignitas Marciani erga pravos monachos.

Collectas vere canonibus contrarias nequaquam facere præsumatis, scientes ea quæ dudum sancita sunt a divæ memoriæ priorum temporum Principibus, qui sanctam Catholicamque religionem roborantes, maximis suppliciis extraneas collectas præsumentes facere, subdi sanxerunt. Nos autem priorum vos pœnitentiam habere credentes, clementiam nullatenus denegavimus, multis utique precibus utente sanctissimo Juvenale, per quas nos exoravit, hæc ad vos scripta transmitti. Agnoscentes autem diversorum precibus, quia militibus custodire jussis Æliorum civitatem multitudine caballorum atque virorum vestra monasteria conturbantur; etiam in hoc indignati per Dorotheum virum spectabilem Comitem ab hac eum molestia liberare sancimus; licet nec antea injuriam fieri monasteriis, aut vestra refugia sustinere præceperimus angustias. Hactenus litteræ indulgentiæ Marciani Imperatoris ad monachos Palæstinæ, ad quos ejusdem argumenti alias dedit sancta Pulcheria Augusta, quorum est exordium: *Preces equidem, quas ad nostram direxistis pietatem, &c.* At ne sic quidem obdurata eorumdem impiorum monachorum corda emollita sunt: nam quousque in ea regione Theodosius ille scelestissimus mansit, iidem in omnia mala cum illo conspiravere. Laboravit quoque in his sedandis turbis Romanus Pontifex Leo, ut ex litteris anno sequenti datis ad Eudociam Augustam in Palæstina degentem apparet; dicemus de his opportunius suo loco.

XLVI.

Ipse autem Marcianus Augustus hoc anno, rursum res actas in Synodo Chalcedonensi suis munivit edictis, & quæ eisdem contrarie essent delevit; atque primum aboleri præcepit quæ contra sanctæ memoriæ Flavianum Constantinopolitanum Episcopum fuissent Theodosii lege statuta; itemque stabilita esse voluit quæ de eodem sancto Flaviano in Concilio Chalcedonensi decreta essent, ita rescribens ad Palladium Præfectum Prætorio Orientis (a):

(a) Extat apud Conc. Chal. Act. 3.

XLVII. Sanctio Imp. de abolenda lege Theodosii contra Flavianum.

Gloria numquam gloriosa morte perimitur: nec pereunt cum morientibus virtutes: immo obitu etiam existimatio augetur bonorum, quia omnis adversus mortuos evanescit invidia. Inde tanto studio ac præconio majorum facta laudamus: inde optimorum maxima cum veneratione memoria celebratur: inde magnorum animi virorum exitus appetivere vere gloriosos;

quia

quia compertum erat eos solummodo perpetuo mori, quorum de vita ac morte taceretur. Id ita esse etiam præsenti in tempore divinum ostendis, humanumque judicium. Cum enim falsa invidia & improbe concinnata calumnia religiosæ ac venerabilis memoriæ Flavianus hujus almæ urbis Episcopus Episcopatu fuisset expulsus, (quamvis hoc fuerit plenius retinere sacerdotium, fidem quam acceperat conservare: is enim solus est, qui esse meretur, Episcopus) tamen ita ejus reliquias & expetiit hæc sacratissima civitas & recepit, ut beatior omni vivente videretur: ut exitus ille qui putabatur acerbus, optandus credatur fuisse, quo illam immortalem mercatus est laudem: secutumque est illud quod meritis ejus Divinitas præstitit, ut venerabilis Synodus innumerabilium pene sacerdotum Chalcedone conveniret: quæ dudum fidem diligenter inquirit, auctoritate beatissimi Leonis Episcopi æternæ urbis Romæ, & religionis fundamenta constituit sanctæ civitatis, & Flaviano palmam mortis tribuit gloriosæ.

(a) l. quoniam. C. de Epis. & cle.

Quæ post hæc sequuntur, relata etiam habentur in Justinianeum Codicem (*a*):

XLVIII.

Ergo quoniam venerabilis recordationis Flavianus tanto ac tali decoratus est testimonio, ut Eutyches, qui contra senserat, cum sceleratis dictis suis ab omnibus uno ore damnaretur; aboleatur illa constitutio * Theodosii, *quæ subreptione scelerutorum post obitum sanctæ memoriæ Flaviani adversus eum lata cognoscetur: cessetque in totum, cujus initium fuit iniquum, & injusta sententia. Nihil obstet quoque Eusebio* Dorilæi & *Theodoreto* Cyri *religiosis Episcopis, qui eadem lege continentur: quoniam non possunt sacerdotes constitutione damnari, quos Synodicum ornat super conservanda religione decretum. Expulsa* * *itaque illa sanctione, retineat vitæ gloriæque Flavianus, quam meretur, perpetuam laudem, cæteris constantiæ erga fidem futurus exemplum. Illustris igitur & magnifica auctoritas tua hanc saluberrimam legem, edictis propositis, ad omnium notitiam faciat, pervenire. Datum Constantinopoli pridie Nonas.... Sporatio viro clarissimo & qui fuerit nunciatus Coss.*

* ille a constitutione.

Eusebius & Theodoret. lege Imp. defenduntur ab illata calumnia.

* expuncta.

XLIX.

Mense vero Julii idem Marcianus adversus eosdem Eutychianos promulgavit edictum, quos & diversis pœnis exagitavit: est ejus initium (*b*): *Amplæ omnipotenti Deo referendæ sunt gratiæ, &c.* Post nonnulla autem, quæ demum adversus eos decreverit, ita habet: *Verum quoniam Principalis providentiæ est, omne malum inter initia opprimere, & serpentem morbum legum medicina resecare. Hac lege decernimus, eos qui Eutychetis decipiuntur errore, ad exemplum Apollinariorum, quos Eutyches secutus est: quosque venerabiles parentum regulæ, id est, Ecclesiastici canones, & Principum diversorum sacratissima scita condemnant: nullum Episcopum, nullum habere* * *presbyterum, nullos habere vel appellare clericos; ipsumque Eutychetem nomine presbyteri (quo & indignus & spoliatus est) in totum carere. Si qui autem contra definita nostra, Episcopos, presbyteros, cæterosque clericos ausi fuerint creare, tam factos, quam facientes, vel præsumentes sibi clericorum gradum, bonorum amissione perculsos, exilio perpetuo præcipimus contineri. Coeundi, vel colligendi, vel congregandi monachos, vel ædificandi monasteria, nullam eos jubemus habere licentiam; locaque ipsa, in quæ convenire aliquando tentaverunt, confiscari, si tamen domino loci sciente convenerint: quod si ignaro auctore; conductorem loci fustibus cæsum, deportationem subire censemus.*

(b) Extat apud Conc. Chalced. Act. 3.

* creare

Pœnæ recens sancitæ contra Eutychianos.

L.

Ipsos præterea nihil ex testamento cujusquam capere, nihil eis qui ejusdem erroris sunt relinquere testamento. Ad nullam eos patimur aspirare militiam, nisi forte ad cohortaliciam vel limitaneam. Si quis etiam extra prædictam militiam inventus fuerit militare, vel quia ignorabatur ejus in religione perversitas, vel quia post adeptum cingulum ad hunc devenerit errorem: solutus militia infidelitatis suæ fructum hunc habeat, ut optimorum hominum & Palatii communione privetur, nec alibi quam in quo natus est vico, vel civitate versetur. Quod si qui eorum in hac alma urbe (quod credi nefas est) geniti sunt: tam hac civitate venerabili, quam sacratissimo Comitatu, & omni excludantur metropolitana civitate. Et hæc quidem generaliter circa omnes constituimus, qui tali labe polluti sunt, vel polluentur. Eos autem qui antehac clerici Orthodoxorum fidei & monachi, qui quondam Eutychetis habitavere diversorium (neque enim monasterium dicendum est, quod religionis habuit inimicos) qui ad hoc usque insaniæ processerunt, ut relicto venerabilis religionis cultu, & Synodi decreto, quod totius pene Orbis Chalcedone coadunati decrevere sacerdotes, infaustam Eutychetis sequerentur assertionem: quia vera luce deserta tenebras eligendas esse crediderunt: omnibus pœnis quæ vel in hac vel præcedentibus legibus adversus hæreticos definitæ sunt, jubemus teneri: immo extra Romanum expelli solum, sicut præcedentes religiosissimæ constitutiones de Manichæis constituere; ne eorum venenatis fraudibus, sceleratisque commentis innocentum & infirmorum animi decipiantur.

LI.

Comperimus præterea, quædam eos in contumeliam religionis & invidiam vene-

ra-

Adversus scriptores & eos qui docent, vel discunt hæresim.

*rabilis Synodicæ definitionis fuisse mentitos, conscriptisque libris & chartarum somnis plura finxisse, quæ eorum insaniem adversus veram fidem aperte signarent: Atque ideo præcipimus, ubicumque hujusmodi scripta reperta fuerint, ignibus concremari. Eos vero qui vel scripserint, vel aliis legenda tradiderint docendi studio, vel discendi: censemus deportatione puniri. Docendi etenim hanc infaustam hæresim (sicut pridem edictis serenitatis nostræ continetur) omnibus adimimus facultatem · quia ultimo supplicio coercebitur, qui illicita docere tentaverit. Eos vero qui discendi studio cuderint scelerata disserentem, decem librarum auri mulcta compescimus: ita enim materia subtrahetur erroris, si peccatorum & doctor defuerit & auditor Palledi perens carissime. Illustris iteque & magnifica auctoritas tua, edictis propositis, omnibus faciat nota quæ jussimus: Cognoscentibus Moderatoribus provinciarum eorumque Officiis, Defensoribus etiam civitatum: quod si ea quæ mera * fide & sancto proposito custodienda censuimus, aut neglexerint, aut permiserint temerari: denarum librarum auri mulcta perculsi, ut religionis legumque proditores etiam existimatione laborabunt. Dat. decimoquinto Kal. Augusti, Constantinopoli, Sporatio & qui fuerit nunciatus Coss.* Hec sunt quæ spectant ad ea quæ legibus Marciani Imperatoris adversus hæresim Eutychianam fuere hoc anno statura. Invisamus jam res in Occidente gestas ab ipso Valentiniano Imperatore.

* vera

LII. Hoc quidem anno, decimoseptimo Kalendas Maii, Valentinianus Imperator indignam plane Christiano Principe edidit sanctionem (*a*), qua abstulit judiciale Episcoporum tribunal: jus enim dicere eos vetuit, nisi partes ex consensu apud aliquem Episcoporum sponte agere delegissent; nullamque voluit esse clericis fori exceptionem omne, adimens judicium Ecclesiasticum, nisi in his quæ ad religionem pertinent judicandis. Sed & vetuit, curiales clericos ordinari, vel monachos fieri, similiter & originarios inquilinos, colonos, & servos. Hæc quidem Valentinianus turpiter Romæ promulgat: sed quam inique & impie, lata a successore Majoriano his contraria sanctio demonstravit. At putasne, lector, ista adeo impia & temeraria absque ultione a Deo præterita? Considera (dicam cum Job (*b*) semitas Thema, & itinera Saba, & expecta paulisper.

(*a*) Novel. Valentin. tit. 12. de Episc. jud. 10.

Forum Ecclesiasticum demptum a Valent.

(*b*) Job. 6.

LIII. Quam autem male consulatur Imperio, dum in Ecclesiarum jura insurgunt Imperatores, pluribus sæpe superius est demonstratum, & nunc graviori damno idipsum Imperatorem contigit experiri. Hoc namque anno (ut habent Marcellinus & Cassiodorus in Chronico, & alii omnes) Attila, qui anno superiori maxima jactura suorum in Galliis ab Aetio & Gothis victus fuerat, ex peccatis Imperatoris ipse, Flagellum Dei dictus, viribus auctus, Aquilejam nobilissimam Italiæ urbem, alteram Romam antiquitus dictam, & alias nobilissimas civitates expugnat & diruit, perditurus & ipsam urbem Romam una cum Imperio, nisi ille cujus Valentinianus depresserat auctoritatem, divina fultus potentia obviasset. Indiguit infelix Augustus Papæ præsidio, cujus humiliaverat potestatem, ut plane evenerit, quod mox in Job recitata sententia subditur: *Confusi sunt, quia speravi: venerunt quoque usque ad me, & pudore cooperti sunt.* Intelligis ex iisdem quando polleat, vigeatque flagellum Dei, quo erat nomine Attila nuncupatus; quando videlicet Principes in sancta delinquunt. At utinam cana tantum

Aquileja ab Attila diruta.

PAGIUS

V. A ann. LIII. ad LX. Prosper in Chronico sub hujus anni Coss. hæc habet. *Attila redintegratis viribus, quas in Gallia amiserat, Italiam ingredi per Pannonias intendit, nihil Duce nostro Aetio secundum prioris belli opera prospiciente; ita ut nec clausuris Alpium, quibus hostes prohiberi poterant, uteretur, hoc solum suis superesse existimans, si ab omni Italia cum Imperatore discederet. Sed cum hoc plenum dedecoris, & periculi videretur, continuit verecundia metum, & tot nobilium Provinciarum latissima eversione credita est sævitia & cupiditas hostilis explenda: nihilque inter omnia consilia principis ac Senatus populique Romani salubrius visum est, quam ut per Legatos pax truculentissimi Regis expeteretur. Suscepit hoc negotium cum viro Consulari Avieno, & viro Præfectorio Trigetio beatissimus Papa Leo, auxilio Dei fretus, quem sciret numquam piorum laboribus defuisse. Nec aliud secutum est, quam præsumpserat fides; nam tota Legatione dignanter accepta, ita summi Sacerdotis præsentia Rex gavisus est, ut & bello abstineri præciperet, & ultra Danubium promissa pace discederet.*

Attila ingreditur Italiam.

VI. Hoc bellum descripserat Priscus Rhetor, sed ejus Historia ad nos non pervenit. Et tantum de eo in Excerptis, quæ supersunt pag. 40. habet: *Attilae vastata Italia ad sua se retrahit, & Romanorum Imperatoribus in Oriente bellum & vastitatem denuntiavit; propterea quod tributum sibi a Theodosio constitutum non solvebatur.* Jornandes lib. de Reb. Get. cap. 42. quæ ab Attila hoc anno in Italia gesta egregie narrat, cui tuto fides adhiberi potest, quia *Prisci* quem citat, Historiam viderat. Ait itaque Attilam cernentem *hostium solutionem per partes* ad oppressionem Romanorum movisse procinctum; primaque aggressione Aquilejensem obsedisse civitatem, quæ diu multoque tempore eidem restitit; quam tandem captam ita crudeliter vastavit, *ut vix ejus vestigia, ut appareant, reliquerint* Attilæ milites. Exhinc per reliquas Venetum civitates *Hunni* bacchantur, *Mediolanum* pari tenore devastant, necnon & *Ticinum*, vicinaque loca sævientes allidunt, demoliunturque pene totam Italiam. Cumque ad *Romam* animus, fuisset ejus attentus accedere, placida ei Legatio Roma

Vastatis pluribus Urbibus discedit.

tum de his extarent exempla & non recentia videremus, addi quotidie hostibus robur, cum jura violantur Ecclesiæ: sicuti hoc anno accidisse vidimus Valentiniano, cui post latum impium edictum nulla cessere prospera, sed adversa, cunctaque in deterius sunt prolapsa, atque penitus labefactata, ipseque demum miserando interitu periit: contra vero propter peccatum admissum redditæ sunt vires Attilæ, licet victo antea & profligato; & Genserico ad cladem urbis, captivitatemque regiarum feminarum, aperta est, Deo ultore, via.

LIV. Hæc vero de Attila quomodo se habuerint, qui ex Theophane & aliis antiquam collegit historiam, quæ Pauli Diaconi esse perperam fertur, his verbis habet (a): *Attila continuo resumpta fiducia cruentus Italiam petit. Aquilejam captam funditus eradit, Ticiaumque & Mediolanum regias urbes excidit.*

(a) Paul. Diacon. Miscel. l. 15.

LV. Quid autem Mediolano potitus, illic egerit, accipe ex Suida, qui ait: *Attila cum Mediolanum urbem populosam pervenisset, & Romanorum Imperatores in aureis soliis sedentes, Scythas vero ad eorum pedes depictos vidisset; se in solio sedentem, Romanorum vero Imperatores saccos super humeros ferentes, & ante pedes suos aurum effundentes pingi jussit.* Hæc Suidas. Vidisti tumorem Hunnicum & barbaricam arrogantiam? unde magis intelligas, haud humanarum fuisse virium, adeo ferocissimum atque superbissimum Scytham reddere mansuetum. Sane quidem: Deus enim qui (b) sævienti mari claustra posuit atque vectes, ipse coercuit nullo negotio mentem magnam, spiritusque vehementes cohibuit. Sed quomodo id præstiterit, ipse qui superius, narrare pergit auctor.

(b) Job. 38.

LVI. *Inde* (inquit) *vastatis circumcirca locis, cum Romam quoque pararet irrumpere: Leo Magnus Papa missa ad eum Valentiniani Imperatoris accessit, eumque adeo mitem reddidit: ut illico promissa pace firmissima, ultra Danubium, non reditarus abierit.* Hæc ibi. Testis est etiam Cassiodorus (c), sequestre S. Leone Papa, Attilam pacem concessisse Romanis. Porro cum sancto Leone profectos esse aliquot nobilium Romanorum, idem scribit Cassiodorus, dum agit de patre suo una cum Carpilione ad Attilam legatione fungente, his verbis (d): *Ad Attilam igitur armorum potentem, cum supradicti filio Carpilione legationis est officio non irrite destinatus: Vidit intrepidus, quem timebat Imperium: facies illas terribiles & minaces fretus auctoritate despexit: nec dubitavit ejus altercationibus obviare, qui furore nescio quo raptatus*, mundi dominatum videbatur expetere. Invenit Regem superbum, sed reliquit pacatum, & calumniosas ejus altercationes tanta virtute destruxit, ut voluisset gratiam quærere, cui expediebat pacem cum regno ditissimo non habere. Erigebat constantia sua partes timentes: nec imbecilles sunt crediti, qui legatis talibus videbantur armati. Pacem retulit desperatam. Cujus legatio quid perfecerit, datur intelligi, quæ tantum est gratulanter excepta, quantum, & videbatur optata.* Hæc Cassiodorus, dum hæc agit, ut suos commendet majores: verum liberiori affectu scribens Chronicon, istud ipsum tribuit sancto Leoni. Sed & in epistola Orientalium Episcoporum ad Symmachum Papam, cum vocarent eum in Orientem, ejusdem sancti Leonis legationis mentio habetur his verbis (e): *Festina* (inquiunt) *& noli tardare ad Orientis auxilium, magis autem ad majores partes habitabilis mundi: quia non tantum pro centum viginti millibus illis in magna quandoque constitutis civitate Ninive (f), sed a multo plurimis spera expectari tuam post Deum medicinam. Si enim qui præcessit beatitudinem tuam inter sanctos constitutus Leo Archiepiscopus ad Attilam tunc errorem barbarum per se currere non duxit indignum, ut captivitatem corrigeret corporalem, nec tantum Christianorum, sed Judæorum (ut credibile est) atque Paganorum: quanto magis festinare, ad tuam attinet sanctitatem &c.*

(c) Cassiod. in Chron. hoc ann.

(d) Cassiod. Var. li. 2. ep. 4.

Legatio Patris Cassiodori.

* raptus

(e) Extat inter epist. Symmachi tom. 1. ep. st. Rom. Pont.

(f) Joan. 4.

LVII. Grande miraculum in Attilæ repressione.

Grande plane miraculum, ut inundantem, & rapido cursu absque impedimento fluentem, cunctaque obviantia sibi sternentem atque vastantem barbarorum torrentem, Summus Dei Sacerdos retro convertens, alveo sicco relicto, unde fluxerat, velociori fecerit fluxu recurrere. Sed unde tanta Leoni, ut vincentem vinceret Attilam, & absque armis conditiones pacis quas obtulit, veluti victum accipere atque servare coegerit, & jam se inferentem victricibus armis in Urbem, concito gradu ad propria remeare compulerit? Ille, inquam, qui ab Aetio & Gothis victus, cessit ad tempus, ut vehementiori iterum irrumperet impetu: tanta jam fretus potentia victor, quomodo a Leo-

PAGIUS ma advenit. Nam *Leo* Papa per se ad eum accedit in agro Veneto *Ambuleio*, ubi Mincius amnis commeantium frequentatione transitur. Qui mox deposuit excitatum furorem & rediens qua venerat, id est ultra Danubium, promissa pace discessit; illud præ omnibus denuncians, atque interminando decernens graviora se in Italiam allaturum, nisi ad se *Honoriam* Valentiniani Principis Germanam, filiam Placidiæ Augustæ, cum portione sibi Regalium opum debita mitterent. Hæc summarie ex Jornande excerpta.

A aum.

a Leone cogitur furens barbarus & relinquere Italiam, & ultra montes ad Istrum non amplius rediturus abire? Sensit cito, quod tardius Antiochus (a) impius experimento confessus est, æquum esse hominem subditum esse Deo, nec mortalem paria cum Deo sentire. Sed & unde immanissimo Regi tanta de Deo scientia, ut putaverit obvianti sacro Antistiti esse cedendum? Dicam quæ produnt Romanæ Ecclesiæ vetera monumenta, in ecclesiis publice legi & annis singulis repeti consueta, quæ sic se habent:

(a) 2. Mach. 9.

LVIII. A S. Leone coercitus Attila.

Cum Romam ardenti furore Attila raperetur, jamque copias ubi Mincius in Padum influit, traiicere pararet; occurrit ei Pontifex Leo malorum Italiæ impendentium misericordia motus: cujus divina eloquentia persuasum est Attilæ, ut regrederetur. Qui interrogatus a suis, cur præter consuetudinem inflexus esset, atque tam humiliter Romani Pontificis imperata faceret? Respondit, & confessus quod verum esset; nimirum se vidisse, Leone loquente, astantem alium quemdam habitu sacerdotali decorum, quid divinum præseferentem, minantemque mortem, nisi Leonis Papæ jussa capesseret. Alii textus habent, duos viros apparuisse, alterum a dexteris, a sinistris vero alterum, quorum visione perterrito nihil sibi præterea fuisse reliquum, quam quod minaci vultu numen exigeret, ipse homo quam cito persolveret, quod non esset mortalium facultatis Divinitati resistere, vel in superos bellum inferre. Testabantur quidem ipsum vera fateri interrupta pavore atque concisa tremore verba; trucis atque exorabilis vultus pallor, & robusti audacisque animi improvisa dejectio, atque totius simul corporis consternatio. ☞ Cæterum non de duobus Apostolis, sed de uno tantum, Petro videlicet, qui visus sit Attilæ, testatur Paulus diaconus in historia rerum Romanarum, quam posuit appendicem ad Eutropium in qua eamdem, eodemque modo narrat rei tunc gestæ seriem. ☜

LIX. (b) Ps. 65.

Considerasti ne, lector, quam (b) terribilis sit Deus in consiliis suis super filios hominum? Eo tempore, quo Valentinianus Augustus Ecclesiasticum tribunal deprimit; tunc Deus illum comprimit, atque super Reges Pontificem Romanum exaltat: Et ne quid minus habere videretur novæ legis Summus Sacerdos a veteris Testamenti Propheta, ad quem Dominus (c). *Ecce constitui te super Gentes & regna:* Dat ei ut barbarum atque trucem Regem coerceat, parereque cogat, & Valentinianum Imperatorem labantem confirmet in eo de quo periclitabatur Imperio, qui nuper ab eo fuerat e tribunali depositus. Ita plane qui nutu cuncta gubernat, hunc, (d) humilians & hunc exaltans, sacra semper voluit præstare profanis.

(c) Hier. 1. Frustra Reges insurgere in Ecclesiam.

(d) Ps. 74.

LX. Ethnicorum mira ingratitudo.

At quid ad hæc tanta Gentiles, qui adhuc Romæ reliqui erant? Ne id Deo Christianorum ferrent acceptum, astrorum potentia & fati necessitate, ne in Urbem irrueret Attila, factum esse jactabant. Porro hæc omnia refellens, beneficio Apostolorum fuisse Urbi tanta bona concessa idem sanctus Leo pro concione exprobat ingrato populo anniversaria die hujus accepti a Deo beneficii ludis occupato Circensibus, cum hujusmodi ad populum perbrevem habuit concionem (e).

(e) Leo. ser. in Octava Apostol.

LXI. Leonis Pap. redargutio ad ingratum populum.

Religiosam devotionem, dilectissimi, qua ob diem castigationis & liberationis nostræ cunctus Fidelium populus ad agendas Deo gratias, confluebat, pene ab omnibus proxime fuisse neglectam, ipsa paucorum qui adfuere raritas demonstravit, & cordi meo multum tristitia intulit, & plurimum timoris incussit. Magnum enim periculum est, esse homines ingratos Deo, & per oblivionem beneficiorum ejus, nec de correctione compungi, nec de remissione lætari. Vereor igitur, dilectissimi, ne voce illa Prophetica tales increpasse videatur, qua dicit (f): Flagellasti eos, & non doluerunt: castigasti eos, & noluerunt accipere disciplinam. Quæ enim in eis correctio ostenditur, in quibus tanta aversio reperitur? Pudet dicere, sed necesse est non tacere: Plus impenditur dæmoniis, quam

(f) Hier. 3.

PAGIUS VII. *Solemnitas instituta ob Urbis liberationem.*

A num. LX. ad LXIII. Ob liberatam a Genserico Urbem, Romæ festivitatem publicam institutam fuisse, testatur Sanctus Leo Sermon. 81. de Octava SS. Apostolorum Petri, & Pauli, qui ideo habitus est post an. CDLV. quo Urbs a Genserico devastata. In eo conqueritur Sanctus Pontifex, quod ea celebritas, ad quam antea *ob diem castigationis*, inquit, *& liberationis nostræ cunctus fidelium populus ad agendas Deo gratias confluebat*, ita eo anno, quo Sermonem hunc habuit, fuisset neglecta, ut pauci admodum ad eam convenissent. Baronius quidem eo loco de Attiliana irruptione Leonem sermonem habere censuit; verum ea verba de Urbis sub Genserico direptione intelligenda, probant ex ipso Sermonis contextu Quesnellus in Dissert. I. de Vita & Rebus gestis S. Leonis ad annum CDLV. & Ruinartus in Hist. Persecut. Vandalicæ part. II. cap. 6. Leo enim hanc Urbis *liberationem*, non solum *ineffabili omnipotentis Dei misericordia* deputat, *qui corda furentium Barbarorum mitigare dignatus est*; sed & *Sanctorum curæ* attribuit, quæ *Urbem reformavit saluti, a captivitate eruit, a cæde defendit*. Quæ quidem verba optime irruptioni Genserici, minus recte Attilianæ cladi congruunt. Cum enim in die Octava festivitatis Apostolorum de neglecta Urbis liberatæ commemoratione Leo conquestus sit, patet eam circa illud tempus Romæ celebrari solitam fuisse. Hoc autem ipso tempore Urbem e *Genserici* tyrannide liberatam inde colligitur, quod occiso pridie Idus Junii Ma-

quam Apostolis: & majorem obtinent insana spectacula frequentiam, quam beata Martyria. Quis hanc Urbem reformavit saluti? Quis a captivitate eruit? Quis a cæde defendit? Ludus Circensium, an cura Sanctorum? Quorum utique precibus divinæ censuræ flexa sententia est, ut qui merebamur iram, servaremur ad veniam.

LXII. (a) Luc. 17.

*Tangat, obsecro, dilectissimi, cor vestrum illa sententia Salvatoris (a), qui cum decem leprosos misericordiæ virtute mundasset, unum tantum dixit ex eis ad agendas gratias revertisse; significans videlicet de ingratis quod huic pietatis officio, etiam si corporis assecuti sunt sanitatem, non tamen sine animi impietate defuerunt. Ne ergo ista ingratorum nota etiam vobis, dilectissimi, possit adscribi; revertimini ad Dominum, intelligentes mirabilia, quæ in nobis dignatus est operari; & liberationem nostram, non sicut opinantur impii, stellarum effectibus, sed ineffabili omnipotentis Dei misericordiæ deputantes, qui corda furentium barbarorum mitigare dignatus est; ad tanti vos beneficii memoriam toto fidei vigore conferte. Gravis negligentia majore satisfactione curanda est. Ad emendationem nostram utimur lenitate parcentis *, ut beatus Petrus, & omnes sancti, qui nobis in multis tribulationibus adfuerunt, obsecrationes nostras pro vobis apud misericordem Deum juvare dignentur, per Christum Dominum nostrum. Amen.* Ita sanctus Leo; & quidem prophetice, quod debetur ingratis, est comminatus supplicium. Etenim qui tantum Dei donum non (ut par erat) jugi gratiarum actione fuut prosecuti denuo tradi barbaris meruerunt, nempe Uvandalis: haud enim sero vindicta prodiit, nimirum post biennium, ut suo loco dicturi sumus.

* parcentis

LXIII.

Desiderantur res ab Attila gestæ fusius scriptæ a Prisco Rhetore hujus temporis nobili scriptore, ut testatur Evagrius. (b) Addunt alii, precibus sancti Geminiani Episcopi Mutinam ab Attila liberatam. Referunt & Ravennam, Joannis Præsulis, qui Leoni successit orationibus tantum evasisse periculum. Tradunt pariter, ex hac invasione Attilæ, Venetiæ provinciæ occasionem manasse, ut Veneti in insulas transmigrarint, atque Patavini occupaverint Rivum altum; iidemque necessitate primum impellente, postea vero & ratione suadente, ad evitandos frequentes barbarorum incursus ibi habitare delegerint: ut paulatim crescentibus ædificiis, amplissimæ Venetiarum civitatis condendæ ex ea infelicitate felicissima jacta fuerint fundamenta: ut divino plane nutu acciderit, ne Italia relinqueretur sine Republica; quæ olim florentissima dominantium vi oppressa, jam cum Imperio collabente prorsus videretur extincta.

(b) Evag. l. 4. c. 17. Venetiarum civitatis origo.

LXIV. Aquileja habitari iterum cœpta.

Quod vero ad Aquilejæ excidium pertinet: quomodo acciderit, ut urbs munitissima a tyrannis sæpe obsessa, numquam vero capta, ab Attila fuerit expugnata: qui hæc cupit, veteres historicos consulat, quibus tamen in eo assentiri minime possumus dicentibus ab hoste direptam, incensam, ac funditus eversam, adeo ut diu habitari desierit. Etenim fugatos habitatores, vel captos ab hostibus postliminio rediisse, satis certo intelligi potest ex epistola sancti Leonis Romani Pontificis data ad Niceam, (c) alias Nicetam Aquilejensem Episcopum, post annos sex, nimirum Domini anno quadringentesimo quinquagesimooctavo sub Consulatu Majoriani: qua ad ejusdem Episcopi consultationes respondit, nimirum quid agendum de feminis illis Aquilejensibus, quæ, captis viris, aliis nupsissent; num illis e captivitate regressis, eisdem reddendæ essent? In quibus Aquilejensium mulierum nonnihil impudicitia sugillatur; quæ tamen ab aliis (d), qui hæc minime perspecta habuere, legi plurimum commendari. Quod vero ad eamdem epistolam spectat; Novatores, iidemque calumniatores, in ea velut in scirpo nodum quærentes, sanctum Leonem carpunt, quem volunt dixisse, non peccare mulierem, si nupserit alteri viro, quando existimet primum virum adhuc esse superstitem. At non hæc quidem tantus Pontifex tradit; sed de ea tantum muliere loquitur, quæ nubit alteri dum putat virum esse defunctum. Sunt hæc verba S. Leonis: *Nec tamen culpabilis judicetur & tanquam alieni juris pervasor, qui personam ejus mariti, qui jam non esse æstimabatur assumpsit.* Cum vero idem S. Leo viventium adhuc virorum insolubile omnino velit esse conjugium, eo tantum casu inculpabile esse subdit, quod mortis necessitas præstitisset, nimirum cum mulier nupsit putans virum suum esse defunctum. Ad hoc namque caput, cum creditum est virum esse defunctum, se respondere, ipso ferme exordio epistolæ idem Pontifex profitetur. Reversis vero viris, quæ eis se jungunt cum laudet, renuentes anathemate damnat.

(c) Leo ep. 79.

(d) Sabel. Ennead. 8. l. 9.

PAGIUS *Maximo*, tertia die sequenti *Genserieus* Romam invaserit. Nec obest quod eo in Sermone ludis Circensibus, qui nequaquam mense Junio celebrabantur, magis quam sanctorum cultui addictos fuisse Romanos dicat Leo; cum ex ipsius verbis inferri non possit, ipso tempore, quo hæc loquebatur, ejusmodi ludos celebratos fuisse.

nat. Agitur præterea in eadem epistola de illis Aquilejensibus, qui cibos immolatitios timore compulsi, vel urgente fame sponte comedissent, necnon de illis qui metu coacti fuerint iterum batizati: ea quibus intelligere possumus, Hunnorum exercitum non ex Paganis tantum, sed & ex Arianis barbaris fuisse conflatum, qui captivos more suo rebaptizabant.

LXV. Hoc item anno, dum hæc agerentur, consultus S. Leo a Theodoro Forojuliensi Episcopo de pœnitentia his qui in extremo laborarent impertienda, rescripsit (a) ad eumdem quarto Idus Junii: in cujus epistolæ exordio, quid consuetudinis esset Ecclesiæ docet, nimirum Episcopos primo consulere debere suos Metropolitanos: quos si eadem contigeret ignorare tunc demum consulendum esse Summum Pontificem, sicque absque consultis ante Primatibus nihil debere Episcopos illis subjectos inquirere. Satisfaciens tamen ipsius petitioni decretalem scripsit epistolam de non neganda quibuslibet pœnitentia in exitu vitæ petentibus.

(a) Leo ep. 91.

Mos vetus in consulendo Rom. Pontif.

LXVI. Quod reliquum est hujus anni (quantum ex Victore (b) Uticensi colligitur) Carthaginensis Ecclesia, quæ diu, nempe a tempore captæ civitatis, annis videlicet tredecim, absque Episcopo fuerat, agente Valentiniano apud Gensericum, accepit facultatem creandi Episcopum, creatusque est Deogratias, ita nominatus, Episcopus, vir plane sanctissimus; quem cum sedisse Victor dicat tantum annis tribus, defunctumque esse cum captivi ab urbe Roma delati sunt in Afri-

(b) Vict. de perse. cu. Vand. l. 1.

Deogratias Episcopus Carthaginensis creatur.

PAGIUS VIII. Ad num. LXVI. ex Victore Vitensi lib. 1. de Persecut. Africana, duorum Episcoporum Carthaginensium ordinem distinguere est. Primus fuit *Quodvultdeus* Neapolim relegatus statim post captam a Vandalis Carthaginem, ut anno CDXXXIX. Baronius habet. Illo in exilio demortuo, Valentinianus Imp. anno CDLIII. egit apud Gensericum Vandalorum Regem, ut post eum ordinaretur Episcopus Carthaginensis nomine *Deogratias*, quod tamen hoc anno peractum esse, perperam existimavit Baronius. Marianus enim Scotus in Chronico ait: *Ordinatus est Episcopus Deogratias in Basilica Fausti die Dominico VIII. Kalend. Novemb.* seu die XXV. mensis Octobris, qui anno sequenti in Dominicam incidit, qua die in Africa ordinationes Episcoporum fieri solitas inter omnes convenit. Marianus laudata verba cum Consulatu Aetii & Studii anno CDLV. a se copulato conjungit, sed nec Consulatus hic in annum illum incidit, nec anno CDLIV. quo gestus est, dies XXV. Octobris cum Dominica concurrit. Ruinartus citatus *Deogratias* ordinationem, ex MS. Codice Augustano sub Tironis Prosperi nomine publici juris facto, a Canisio Tom. I. Antiq. Lect. cum Consulatu Aetii & Studii anno CDLIV. in fastis notato, & cum VIII. Kalend. Novemb. connectit. Sed nec pariter illo anno dies ille in Dominicam incidit, licet ibidem in illa editione afferatur. Itaque ex Victore Vitensi, quem Victorem Uticensem a Baronio aliisque ante nostra tempora male vocatum fuisse suo loco ostendemus, non bene deducit Cardinalis doctissimus, Ecclesiam Carthaginensem annis tredecim absque Episcopo fuisse; cum ex dictis consequens sit, *Quodvultdeum* in exilio anno sequenti vita functum esse; ac eo tantum anno, agente Valentiniano Imp. *Deogratias*, in illius locum subrogatum fuisse. Mabillonius Tom. III. Veter. Analect. exhibet antiquum Kalendarium Ecclesiæ Carthaginensis, in quo ad VI. Idus Jan. legitur: *Depositio Quodvultdeus Episcopi*, quod sine dubio de Episcopo, de quo loquimur, intelligendum. Hoc tamen nomen frequens fuit in Africa, ut colligere est ex Augustino in Epistola ad Innocentium, & ex Notitia Provinciarum Africæ.

Deogratias fit Episc. Carthaginensis.

IX. *Marius Mercator*, qui Baronii tempore non extabat quique varia antea incognita de Pelagianis & Nestorianis nos edocuit, aliquanto post habitam Chalcedonensem Synodum Opera sua scripsit, ut deducit Baluzius ex iis, quæ ille habet, dum de *Eutherio* hæretico loquitur pag. 355. Ait enim Mercator: *Nestorii sectatores Eutitianos* criminari eos, qui suo dogmati nefario reluctantur: quare post inventum Eutychianorum nomen *Mercator* libros suos edidit. Verum quidem est, eum graviter insectari *Theodoretum* Episcopum Cyrensem, qui tamen a Synodo Chalcedonensi post idoneam fidei suæ Professionem receptus fuerat; sed vel ea adversus eum scripsit, antequam Chalcedonensis Synodus haberetur, aut si postea scripsit, tarde ad eam gesta Synodi pervenere, & *Theodoreti* susceptio illi comperta non fuit. Jam florebat *Mercator* anno CDXVIII. quo ab Augustino accepit Epistolam, quæ inter Augustinianas legitur. Joannes Garnerius anno MDCLXXIII. ejus Opera publici juris fecit, addiditque Annotationes & Dissertationes amplissimas quæ Mercatoris Scriptis magnam lucem afferunt. Sed cum Baluzius ex Collatione Codicis Bellovacensis cum Vaticano, in quibus solis antiqui hujus Scriptoris Opera habentur, agnovisset. Garnerium eorum ordinem invertisse, multa etiam immutasse, dum medicinam adhibere tentaret locis corruptis, & denique nonnulla omisisse, novam editionem adornavit, ea fide ac diligentia, ut errores etiam retinuerit veterum Librariorum, quod dolendum, ab omnibus, qui Antiquorum Opera e tenebris eruere, semper præstitum non fuisse.

Floret Marius Mercator.

X. Auctor Chronici Alex. sub Consulatu Vincomali, & Opilionis, anno sc. sequenti ait: *Imperantibus Valentiniano & Marciano Augustis mense Peritio & ante diem XII. Kalend. Martias, media jejuniorum hebdomada, anno Syro-Macedonum DCCLXIII. Antiochenorum CI. & CDXXV. anno quo postquam capite truncatus est Sanctus Præcursor & Propheta Baptista Joannes illud venerandum Caput in Emesanorum civitate inventum est.* Verum hæc inventio ad præsentem annum pertinet, ut ostendit Ducangius in Notis ad laudatum locum. Anno enim sequenti nec die XVIII. Februarii, ad quem eam refert Auctor Chronici Alex. nec die XXIV. Februarii quo eam contigisse vult Marcellinus in Chronico, ubi plerumque idem, quod Scriptor ille habet, media jejuniorum seu Quadragesimæ hebdomada accidere potuit, cum eo anno Pascha XII. Aprilis extiterit, proindeque Dominica III. & IV. Quadragesimæ, quæ jejuniorum hebdomadem includunt, in VIII. & XV. Martii mensis

Inventio Capitis S. Joannis Baptistæ.

fricam; plane dicere opus est hoc anno ipsum fuisse Ecclesiæ Carthaginensi præfectum. Qualis autem quantusque fuerit homo iste, paucis his declarat Victor, cum ait: *Hujus si miratur quis-quam, quæ per illum Dominus fecerit, paulatim excurrere; ante incipient verba deficere, quam ille aliquid valeat explicare.* Hæc Victor; sed de eo pluribus suo loco.

PAGIUS

sis inciderint, juxta observatam & receptam a Græcis magnam Quadragesimam. Ista tamen sic conciliari possunt. *Marcellus Abbas*, & Auctor Chronici Alex. hanc inventionem esse factam ajunt anno Syro-Macedonum DCCLXIII. Indict. VI. atque adeo anno Antiochenorum DI. ut ait Auctor ejusdem Chronici. Cum vero Syro-Macedonum Epocha Kalend. Octobris ineat, sequitur annum DCCLXIII. incidere in mensem Octobrem anni Christi CCCCLI. mensem vero Februarium sequentem in præsentem Christi annum, quo Pascha fuit XXIII. Martii, ac proinde media jejuniorum hebdomada, cœpit feria I. die XVIII. mensis Februarii, qui hoc anno dies XXIX. habuit ob bissextum, desiitque in Dominicam sequentem XXIV. ejusdem mensis. Quæ quidem quadrant omnino cum narratione Marcelli scribentis *Uranium* Episcopum Caput *S. Joannis Baptistæ* ex loco, ubi inventum fuerat, in Secratarium attulisse die Dominica XXIV. ejusdem mensis. Alia quippe media Quadragesimæ septimana apud Græcos ab ea quam Latini *Medianam* vocant; cum apud Græcos illa sit, quæ *Medianam* Latinorum præcedit Quadragesimam; quippe ii auspicantur a Feria II. Sexagesimæ, ita ut revera VIII. septimanis illa constet, quarum quarta Dominica mediam Quadragesimæ conficit. Ex quibus colligitur, hanc inventionem ad præsentem annum pertinere.

XI. *Thorismundus Visigothorum Rex occiditur.*

Idacius in Chronico anno Abrahami 2469. qui Kalend. Octobris hujus Christi anni exorditur, scribit: *Thorismo Rex Gotherum spirans hostilia a Theuderico & Frederico fratribus jugulatur, cui Theudericus succedit in regno.* Idem habet Isidorus in Chronico Gothorum, nisi quod in era cum annis Marciani Imp. copulandis errat, ut in hujusmodi connexionibus solet. Recte tamen scribit eum anno uno regnasse.

JESU CHRISTI ANNUS 453.	LEONIS PAP. ANNUS 14.	VALENTIN. 29. MARCIANI 4. IMPP.

I. Anatolius detegit occultatum venenum.

QUadringentesimus quinquagesimustertius Christi annus Consulatu Opilionis, & Vincomali redditus Fastis legitur: quo nequitia Anatolii Constantinopolitani Episcopi rursus perturbatur Ecclesia. Sane quidem exemplum docuit, cum hæreticis nonnisi gravi Ecclesiæ damno ut plurimum indulgentius agi: Iste enim (ut dictum est) Eutychianus hæreticus, Dioscori Alexandrini olim Episcopi Apocrisarius Constantinopoli in locum viventis S. Flaviani ab eodem impio Dioscoro in Ephesino conventiculo subrogatus fuit Constantinopolitanus Episcopus: cujus ordinatio, nulla licet, ut validaretur auctoritate Leonis Romani Pontificis, Marcianus Imp. pacis studio procuravit, dum ipse Anatolius sese Catholicæ fidei professione Catholicum esse docuit: unde factum est ut ipse Romanus Pontifex bono pacis indulserit, ut Constantinopoli idem Anatolius sederet Episcopus: Qui post Episcopalem thronum adeptum dolo malo (ut vidimus) arrogavit etiam sibi primatum super Ecclesiam Alexandrinam & Antiochenam; sed cum resistere & adversari sibi eumdem S. Leonem Papam audisset; movit instar Judæ (a) adversus eum calcaneum suum, proditorie in ipsum agens, sicuti superius demonstratum est. Sed & ubi accepisset litteris S. Leonis anno superiori ad se datis justam de invaso primatu objurgationem; tantum abfuit ut mitior & remissior redderetur, ut majori fastu & arrogantia in eumdem sanctum Pontificem insiliret, non quidem palam ad eum rescribens defensionem, vel excusationem aliquam; sed vafre in primis occultans litteras Pontificis ad se scriptas, cœpit primo susurros, inde rumores in vulgus (ut dictum est) spargere de sanctissimo Papa, ipsum respuisse Synodum Chalcedonensem; sed & graviori calumnia addidit ipsum quærere occulta via deprimere defensores fidei Orthodoxæ, & suspectos hæresis exaltare. Ad hæc etiam illud adjecit, ut Archidiaconum Constantinopolitanæ Ecclesiæ, quem sciret esse Romani Pontificis studiosum, e gradu deponeret sub prætextu majoris honoris, & in locum ejus subrogaret Andream, qui tam-

(a) *Joan.* 16.

Anatolius quid in S. Leonem Pontificem.

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5946.

SÆC. V. Olimp. 308. Anno Eræ Hisp. CCCCXCI. A. C. 453.

☉ 14. D. ☽ 17. P. 12. April. Indict. 6.

JESU CHRISTI 453.

LEONIS PAPÆ 14.

VALENTINIANI III. 29.

MARCIANI 4.

I. *Consules.* [1] COSS. *Vincomalus* & *Opilio*: Primus Orientalis; fuit enim unus ex XIX. Viris illustribus, qui pro Marciano adfuere Concilio Chalcedonensi. *Theodoreto* suvit, & ad eum hic Epistolam CXL. scripsit. In Edicti inscriptione anno superiori a Marciano dati, & inter Acta hujus Concilii recitati Tom. IV. Concil. pag. 844. legitur: *Vincomalo Viro illustri Magistro Sacrorum Officiorum*, *& Consuli designato*. *Opilio* in Occidente creatus; anno enim CDXLIX. Novellam *de Principibus Agentium in rebus* Valentinianus inscribit: *Opilioni Magistro Officiorum*, ut legitur lib. 2. Novell. tit. 14. Prætérquamquod Epistolæ S. Leonis, ejus solo Consulatu notatæ habentur.

NOTÆ [1] C*oss. Vincomalus*, *& Opilio*. Aringhius tom. II. Romæ subter. pag. 274.

HILARA. DVLCISSIMA
AN. PL. M. XXXV. DEP. IN. PA.
OPILIONE. V. C.

Gudiana inscriptio ex collectione Ligoriana in veteris Latii tom. III. pag. 78.

sic
D. D. KAL. AVG. VINOMALO
ET. OPILIONE. COS.

Epitaphium Sanctæ *Columba* Deo sacratæ apud V. C. Justum Fontaninum in Commentario Italico de eadem Sanctimoniali pag. 12.

DP. SVB. D. VIII. IDVS AGUSTAS
OPILIONE. V. C. CONS.

Vide ibidem pag. 64. ubi ex Concilio Andegavensi, & ex XIV. S. Leonis epistolis habetur: *Opilionis Consulis* nomen. Fasti Idatii: *Opilione*, collega ejus omisso. Marcellinus: *Vincomalo & Opilione*. Prosper editus: *Opilione V. C. Consule*. Prosper Vaticanus MS. *Opilione*, *& Vincomalo*.

tamquam hæreticus antea ejectus fuerat: hic ille namque fuit omnium nequissimus S. Flaviani calumniator. Adjecit insuper persequi omnes qui a Flaviano fuerant ordinati; contra vero favere & in Ecclesiæ honores provehere illos qui Eutychianæ hæresis fuerant infamati: Ista quidem in contumeliam atque contemptum ejus quem adversarium patiebatur, Romani Pontificis Anatolius ab anno superiori machinari non destitit.

II.

Hæc autem omnia cum fidelibus nunciis S. Leoni significata essent, immo (ut docent ejusdem Pontificis litteræ ad Pulcheriam (a) ipse Marcianus Romanum Pontificem admonuisset, rogassetque ut litteris confirmationem fidei Concilii Chalcedonensis notam faceret: ipse S. Leo eam in vulgus sparsam studens datis litteris abolere de non recepto Concilio Chalcedonensi calumniam, litteras dedit ad eamdem Synodum Chalcedonensem: non quod adhuc Synodus Chalchedone perduraret; sed ad Episcopos omnes qui ad ipsum Concilium convenerant, Circularem epistolam verbis istis conscripsit (b):

(a) Leo ep. 60.

(b) Leo ep. 61.

Leo Episcopus sanctæ Synodo apud Chalchedonem habitæ.

III. Epist. S. Leonis de Concilii Chalced. approbatione.

Omnem quidem fraternitatem vestram nosse non ambigo, definitionem sanctæ Synodi, quæ ad confirmationem fidei in Chalcedonensi civitate celebrata est, toto corde me fuisse complexum: quia nulla sinebat ratio, ut qui unitatem Catholicæ fidei dolebam ab hæreticis fuisse turbatam, non exultanter in integrum rediisse gauderem. Hoc autem non solum ex ipso beatissimæ consensionis affectu, sed etiam ex epistolis meis, quas post reditum meorum, ad Constantinopolitanæ urbis Antistitem dedi potuissetis agnoscere, si vobis responsionem sedis Apostolicæ manifestare voluisset. Ne ergo per malignos interpretes dubitabile videatur, utrum quæ in Synodo Chalcedonensi per unanimitatem vestram de fide statuta sunt, approbem: hæc ad omnes fratres & Coepiscopos nostros, qui prædicto Concilio interfuerunt, scripta direxi: quæ gloriosissimus & clementissimus Princeps (sicut poposci) in notitiam vestram mittere pro Catholicæ fidei amore dignabitur: ut & fraterna universitas & omnium Fidelium corda cognoscant, me non solum per fratres, qui vicem meam executi sunt, sed etiam per approbationem Gestorum Synodalium propriam vobiscum univisse sententiam, in sola videlicet fidei causa (quod sæpe dicendum est) propter quam generale Concilium & ex præcepto Christianorum Principum, & ex consensu Apostolicæ sedis placuit congregari, damnatis hæreticis; qui si corrigi voluissent, nulla penitus resideret de vera Domini nostri Jesu Christi incarnatione dubitatio.

Quæ de fide decreta sunt tantum probat.

IV.

Unde si quis umquam ausus fuerit vel Nestorii perfidiam tueri, vel Eutychetis ac Dioscori impium dogma defendere: a Catholicorum communione resecetur, nec habeat ejus corporis participationem, cujus abnegat veritatem, fratres carissimi. De custodiendis quoque sanctorum Patrum statutis quæ in Synodo Nicæna inviolabilibus sunt fixa decretis, observantiam vestræ sanctitatis admoneo, ut jura Ecclesiarum sicut ab illis trecentis decem & octo Patribus divinitus inspiratis sunt ordinata, permaneant. Nihil alienum improbus ambitus concupiscat, nec per alterius imminutionem suum aliquis quærat augmentum: Quantumlibet enim exortis assentationibus sese instruat vanitatis elatio, & appetitus suos Conciliorum æstimet nomine roborandos; infirmum atque irritum erit, quicquid a prædictorum Patrum canonibus discrepaverit: quorum regulis Apostolica sedes quam reverenter utatur, scriptorum meorum, quibus Constantinopolitani Antistitis conatus repuli, poterit sanctitas vestra lectione cognoscere; & me, auxiliante Domino nostro, & Catholicæ fidei & paternarum traditionum esse custodem. Data XII. Kalendas Apriles, Opilione V. C. Consule. Hæc S. Leo ad Patres, quibus profitetur Chalcedonensis Concilii nihil præter illa quæ ad fidei decretum pertinent se recipere.

Ut Nicæni Concil. decreta inviolata permaneant.

V.

Extant & ipsæ litteræ, quarum meminit, ad Marcianum Imperatorem datæ, quibus hanc ad Episcopos Synodi datam epistolam de confirmatione Concilii Chalcedonensis quod ad fidei decretum spectat, voluit omnibus fieri manifestam: scriptæ autem sunt hoc anno sub eodem die & Consule. Est earum exordium (c): *Multa mihi in omnibus clementiæ vestræ litteris, &c.* quibus potissimum queritur de Anatolio, qui Apostolicæ sedis litteras occultasset, eo quod illis ejus primatus male usurpatus abrogaretur. Sed & gratulatus eidem Imperatori, quod acquieverit iis quæ ipse S. Leo statuisset de non violandis decretis Nicæni Concilii: ac proinde irrita prorsus reddi voluerit quæ in favorem sedis Constantinopolitanæ Anatolius ab Episcopis extorsisset: sunt enim hæc verba Leonis ad Marcianum (d): *Et merito geminatur gaudium meum, eam vobis religiosissime placere cognosco, ut & fides Nicæna suam teneat firmitatem, & privilegia Ecclesiarum illibata permaneant.* Eodem quoque argumento, eadem itidem die ipse sanctus Leo litteras scripsit ad S. Pulcheriam (e), quibus palam fecit quæ ab ipso Marciano Imperatore de Anatolio significata essent.

(c) Leo ep. 59. De Anatolio ad Marcianum Leo.

(d) Leo ep. 59.

(e) Leo ep. 60.

VI.

Quod insuper ad Chalcedonense Concilium pertinet; ejusdem Anatolii fortasse factum est impostura, ut exemplar A-

De actis Concilii Chalced.

ctorum ejusdem Concilii, quod ad Apostolicam sedem Romam perlatum fuit, haud adeo clarum compertum esset. Quamobrem idem sanctus Leo hoc anno in litteris ad Julianum Coensem Episcopum datis (a), jussit ex originali typo Acta quam fidelissime scribi, atque in Latinum transferri; cujus ad eum scriptæ in fine epistolæ ista sunt verba: *Gestorum Synodalium, quæ omnibus diebus Concilii in Chalcedonensi civitate confecta sunt, parum clara propter linguæ diversitatem apud nos habetur instructio: & ideo fraternitati tuæ specialiter injungo, ut in unum codicem universas facias congregari, in Latinum sermonem absolutissima interpretatione translata: ut in nulla parte Actionum dubitare possimus, neque ullo modo esse possit ambiguum, quod ad plenam intelligentiam te fuerit studente perductum.* Hæc ad Julianum hoc anno quinto Idus Martias Leo Papa. Vides, lector, jam ab ipso exordio promulgati Concilii Chalcedonensis in illud hostem humani generis insidias parare cœpisse.

(a) Leo ep. 56.

VII. Querelæ S. Leonis de Aetio Archidiac. deposito.

De causa autem Aetii Archidiaconi ab ipso (ut dictum est) Anatolio e gradu amoto, substituto in ejus locum Andrea Eutychiano; haud silendum putavit idem sanctissimus Leo, acceptis ab eodem Aetio de ea re querelarum litteris. Quamobrem voluit de his commonuisse aliis litteris eundem Marcianum Imperatorem, necnon etiam Pulcheriam Augustam. Ad Marcianum autem ista est de Anatolio justa expostulatio (b), post recensita quæ olim in ejus commendationem scripsisset ipse Imperator, cum petiit ut ab ipso Romano Pontifice in sede confirmaretur: *Miror* (inquit) *quid causæ aut occasionis emerserit, ut virum Catholicæ fidei, & Nestorianis atque Eutychianis hæreticis constanter etiam adversarium Archidiaconum sub honoris specie degradaret, & dispensationem totius causæ & curæ Ecclesiasticæ in Andream Eutychianistam repente transferret; adeo nimia commotione turbatus, ut consecrationem, quam pro injuria dabat, sexta sabbati, traditionis Apostolicæ aut nescius, aut oblitus, inferret: quasi non ad Episcopum magis, quam ad presbyterum, ordinationis illius vitium pertineret: qui non inveniens quod argueret in fide, quod improbaret in moribus, dejectionem innocentis per speciem provectionis implevit; addens sententiæ illud injuriæ, ut eum cœmeterio deputando, condemnaret exilio. Quem tamen pietati vestræ commendare præsumo, ne ullis alterius noxiis ingravari possit insidiis, quem Dominus (ut comperi) sub vestra defensione constituit.*

(b) Leo ep. 57.

VIII. Querelæ de Anatolii favente adversariis Flaviani.

Adiicio autem etiam hanc obsecrationem, ut prædictum Episcopum a professione sua dissonum, & nimium testimonii vestri ac favoris oblitum necessario increpare dignemini, cesset Catholicos insectari; cesset eos qui sanctæ memoriæ Flaviano placuere, conterere; & eorum societatem, quos improbavit, eligere. Fraternam enim illi charitatem non aliter poterimus impendere, quam ut se inimicos Catholicæ fidei approbet execrari; ejusque a se consortium, quem merito abjecit, Andream nempe, *abscindat: qui etiam si magna fuisset satisfactione purgatus, post dubium tamen reversus errorem, Catholicis diaconibus postponi debuit, non præponi.* Hæc cum scribat sanctus Leo, excommunicationem proculdubio Anatolio comminatur. Eamdem ingeminat idem Pontifex querelam, ad sanctam Pulcheriam scribens. Agit de his & in epistola (c) ad Julianum Coensem Episcopum data, qua cur statim ex hac causa in ipsum Anatolium censuris Ecclesiasticis auctoritate Apostolica non insurrexerit, ejusmodi rationem affert his verbis (d): *In quem pro causæ merito differo commoveri: & quid ipse mecum cum suis epistolis agat, quas missurum eum filius noster Aetius indicavit, expecto, dans locum voluntariæ emendationi, qua dolorem meum cupio mitigari.* Hæc Leo, qui quidem ita Anatolium ipsum perstrinxit, ut nisi Catholica communicatione omnino carere vellet, Aetium in pristinum locum restitueret. Quomodo autem ad arbitrium Romani pontificis hæc omnia Anatolius emendarit, atque etiam a causa de arrogando sibi primatu penitus resilierit, datis de his omnibus ad sanctum Leonem litteris, anno sequenti, suo loco dicturi sumus: modo vero quæ reliquæ sunt hujus anni cum Orientalibus sancti Leonis res gestæ (ut ordo postulat temporis) prosequamur.

(c) Leo ep. 58.

(d) Leo ep. 56.

IX. Julianus Vicarius Apost. in Oriente.

Quod enim ex his quæ in contumeliam Chalcedonensis Concilii & Apostolicæ sedis injuriam ab Anatolio tentata essent, portam hostibus aperiri ad labefactandam fidem Catholicam Leo Papa pastorali vigilantia persentisceret: ad obviandum iisdem, Juliano Coensi Episcopo,

PAGIUS II. Origo Nunciorum Apostolicorum.

A num. IX. ad XX. Sanctus Leo scripsit ad Julianum Episcopum Coensem, ut vice sua functus assumeret specialem curam, *ne hæresis, vel Nestoriana, vel Eutychiana in aliqua parte revivisceret.* Ea Epistola, quæ alias erat LVI. nunc est LXXXVI. In Epistola vero ad Marcianum LXXXIV. de eodem Juliano loquens Sanctus Leo ait: *Vicem ipsi meam contra temporis nostri hæreticos delegavi: atque propter Ecclesiarum pacisque custodiam, ut a comitatu vestro non abesset, exegi.* Data ea *VI. Idus Martii, Opilione V. C. Cos.* Quibus ex verbis & similibus Marca lib. 5. de Concordia cap. 15. & seqq. & Quesnellus in Notis ad easdem Epistolas deducunt,

Vi-

po, quem fidelissimum semper expertus esset, vicariam, iterum delegat præfecturam. Ad eum enim hoc anno scribens, hæc inter alia habet (a): *Hac speciali cura vice mea functus utaris, ne hæresis Nestoriana vel Eutychiana in aliqua parte revivescat: quia in Episcopo Constantinopolitano Catholicus vigor non est, nec multum aut pro sacramento salutis humanæ, aut pro sua est æstimatione sollicitus.* Hoc idem munere Impertito, quod & antea in Chalcedonensi Concilio (ut vidimus) delegaverat; quid curare debeat, & in primis ut sollicitus esset de omnibus quæ ab hæreticis tentarentur, Apostolicam sedem reddere certiorem admonuit, & ut doceat etiam quo progressa sit causa tumultuantium in Palæstina monachorum: id enim ut quam exacte litteris ipse significaret, præcepit his verbis (b):

(a) Leo ep. 56.

(b) Leo eadem ep. 56.

X. De Monachis Palæstinis Eutychianis.

De Palæstinis vero monachis, qui jampridem in tumultu dissensionis esse dicuntur, quo ad hæc animo moveantur, ignoro: neque cujusquam sermone mihi patefactum est, quas causas videantur antefata præferre discordia: utrum scilicet Eutychianæ perversitati tali furore famulentur, an implacabiliter doleant Episcopum suum in hanc impietatem posse * *traduci, qui contra ipsorum locorum sanctorum testimonia, quibus totus mundus instruitur, ab incarnationis Dominicæ veritate desciverit; & quod in aliis per indulgentiam curare placuit in illa patent non esse veniale. Unde cupio me super hic plenius edoceri, ut etiam talium correctioni congrue studeatur quia aliud est contra fidem impie armari, aliud in errore quempiam detineri.* Hæc idcirco Leo, quod accepisset ab illis expulsum Juvenalem Episcopum, qui Dioscorum & Eutychetem fuisset aliquando sectatus, & alium in ejus locum fuisse subrogatum Hierosolymorum Antistitem; putans eos in ipsum esse commotos, quod in hæresim ante lapsus, in sedem fuisset immeritus restitutus.

* potuisse

XI. Paulo post has datas ad Julianum litteras, idem S. Leo alias accepit ab ipso missas, quibus de iisdem monachis Palæstinis, quid rescripsisset Marcianus Imperator, quasve ad eos sancta Pulcheria litteras reddidisset, admonitus fuit, missis exemplaribus litterarum. Testantur hæc quidem ejusdem sancti Leonis litteræ paulo post tum ad Marcianum, tum ad Pulcheriam datæ: nam ad Marcianum (c): *Per fratrem meum Julianum* (inquit) *innotuisse significo, quam pio dignati fueritis responso, imperitorum monachorum animos cohibere pariter & docere: ut si illos non penitus deseruerit divina miseratio, sentiant se & didicisse quod credant, & agnovisse quod timeant.* Hæc ad Imperatorem. Ad Pulcheriam vero ista (d): *Indicante fratre nostro Juliano Episcopo, pervenerunt ad nos in exemplaribus præceptionum vestrarum saluberrimæ sanctiones, quibus insanam imperitiam monachorum dignati estis parcendo plectere, & docendo punire; ut, si eos ad pœnitentiam miseratio divina converterit, multis lacrymis & a nefandis cædibus & ab hæreticorum blasphemiis diluantur.* Hæc ad Pulcheriam S. Leo hoc anno, duodecimo Kalendas Aprilis, eadem die qua ad Marcianum litteras dedit.

(c) Leo ep. 59.

(d) Leo ep. 60.

XII. Agit cum Eudocia Aug. S. Leo de convertendis hæreticis.

Scripsit hoc pariter anno, mense Junii, de iisdem Palæstinis monachis turbas cientibus idem S. Leo ad Eudociam Augustam Hierosolymis agentem, rogans, ut quantum valeat suis admonitionibus curet eosdem a fide devios monachos ad Catholicam Ecclesiam revocare. Ita plane prudenter visum est sancto Leoni cum femina agere, non (ut par erat) acrioribus ea redarguendo litteris, quod ejus fisi patrocinio (ut vidimus) Eutychiani monachi adeo nefaria perpetrassent; sed dissimulando ejus errorem, blandis rogat potius verbis ejus implorans auxilium: ut ita in castris Fidelium eam quodammodo cogeret, ex præsumpta de ipsa fiducia militare. Tale quippe sciebat esse ingenium hæreticarum mulierum, ut eo pertinacius inhærescant errori, quo instantius fuerint admonitæ & increpatæ. Sed ipsam perbrevem sancti Leonis Papæ ad eam eo argumento accipe datam epistolam (e) & tanti Pontificis admirare prudentiam:

(e) Leo ep. 66.

Quan-

PAGIUS Vicariorum, seu, ut nunc loqui consuevimus, *Nunciorum* Sedis Apostolicæ in comitatu agentium originem. Qua in institutione Orientalium Patriarcharum morem secutus est *S. Leo*; illi enim Apocrisarios ad Imperatores Orientis destinarunt ab eo tempore, quo Byzantium Sedes Imperii translata. In multis tamen Leo se se ab eisdem pro sua prærogativa discrevit. Viderat Sanctus Pontifex per novam *Nestorii* hæresim Orientales Ecclesias diris procellis jactatas, vix ac ne vix quidem per Concilii Ephesini definitiones quievisse. Non ignorabat etiam Constantinopolitanum Antistitem Canone secundi Concilii generalis fretum totis viribus amplificandæ potestati suæ incumbere, nec prius molitionibus suis finem positurum, quam sibi majores Primates subjecisset; quibus subjectis timendum erat, ne de minuenda pariter Romanæ Sedis auctoritate aliquando cogitaret. Quare existimavit, aliquem in urbem Regiam mittendum, qui fidei & Ecclesiasticæ paci vigilaret, ageretque apud Imperatorem de compescendis conatibus eidem fidei ac paci contrariis. Clericis aut Presbyteris Apocrisariorum munus creditum fuit priori ævo, eamque ob causam inprimis institutum, Edictisque Imperatoris sancitum, ne ad comitatum venirent Episcopi; quod ex Justiniani Novella VI. cap. ar. manifestum est; nunc sæpe Epi-

XIII. *Quanta mihi Catholicæ cura sit fidei, & qua sollicitudine (in quantum Dominus adjuvat) debeat præcaveri, ne umquam ab imperitis & impiis veritatis Evangelio resistatur, pietatem vestram scire non dubito. Et ideo cum salutationis officio, quo semper mihi est vestra oranda clementia, obsecro Dominum, ut me tuam incolumitatem in causa fidei in qua quorumdam intra provinciam Palæstinam monachorum fuerant corda turbata; magis magisque faciat: adjuvare ut tantum (quod pietatis tuæ studio fieri potest) hæreticæ perversitati omnis fiducia subtrahatur.*

Leonis epistola ad Eudociam.

Hæc idcirco Leo, quod scisset, Eudociæ fiducia impios illos armatos nefaria perpetrasse. Sed subdit: *Quos enim nec ratio sacramentorum, nec auctoritas scriptorum, neque sanctorum locorum testimonia commovebant: quid eis nisi abruptum periculum timeretur? Prosit ergo Ecclesiis, sicut favente Deo & prodest, & prosit generi humano in verbis Dei vestram ibi esse voluntatem, ubi Dominum nostrum Jesum Christum vobis sicut Deum verum, & verum quoque hominem in unitate personæ & mirabilium indicia, & passionum documenta loquuntur. Si ergo prædicti nomen Catholicum venerantur & diligunt, & inter Domini corpus se volunt membra nominari; pravos errores, quos temere admiserunt, detestentur; & agant pœnitentiam impiarum blasphemiarum, cruentorumque factorum. Succumbant pro salute animarum suarum Synodalibus, quæ in civitate Chalcedonensi sunt confirmata, decretis. Et quia ad intelligendum sacramentum salutis humanæ, nisi fides vera & humilitas quieta non pervenit; credant in Evangelio quod confitentur in Symbolo, nec impiis dogmatibus misceantur. Fides enim Catholica sicut damnat Nestorium, qui in uno Domino nostro Jesu Christo duas ausus est prædicare personas; ita damnat etiam Eutychetem cum Dioscoro, quod ab unigenito Dei Verbo negant in utero Virginis matris veritatem carnis humanæ esse susceptam. Si quid autem erga prædictorum conversionem exhortatio vestra profecerit (quod gloriam vobis præstabit æternam) peto, hoc mihi clementiæ vestræ litteris indicetis: ut & in vobis boni operis fructum, & in illis gaudeamus misericordiam Domini non periisse. Data VII. Kal. Julii, Opilione V. C. consule.*

XIV. S. Leo scribit ad Monachos Palæstinæ.

Sed ut qui pastoralis muneris essent S. Leo numeros omnes expleret, eosdem in transversum ductos miserrimos monachos ad conversionem invitavit litteris suis, & quidem amantissimis: Quod enim aliter sibi agendum esse sciret cum recens lapsis in errorem, aliter cum iterum restitutis & non recto pede in Evangelium incedentibus: hinc ipse tractans cum Anatolio comminationibus agit; monachos vero istos, quos furor in præceps adegerat, mitius atque blandius monet: est enim ejusmodi litterarum exordium, quo ut eos ad conversionem attrahat, ipsorum delicta excusat (a):

(a) Leo ep. 83.

XV. Excusat monachos S. Leo, ut convertat.

Solicitudini meæ, quam universali Ecclesiæ, omnibusque ejus filiis debeo, multorum relatione, patefactum est, dilectionis vestræ animis quiddam offensionis illatum, dum aut imperiti (ut apparet) interpretes, aut maligni quædam vos aliter intelligere, quam a me sunt prædicata, fecerunt, non valentes in Græcum eloquium apte & proprie Latina transferre; cum in rebus subtilibus & difficilibus explicandis, vix sibi etiam in sua lingua disputator quisque sufficiat. Quod tamen apud me eo proficit, ut dum ea quæ Catholica fides respuit improbatis, intelligamus vos veri amiciores esse, quam falsi, & id merito refutare, quod ex antiqua institutione doctrinæ etiam ipse detestor. Quamvis enim epistola mea ad sanctæ memoriæ Flavianum Episcopum data satis sibi ad manifestationem sui ipsa sufficiat, neque in aliquo aut purgationis aut expositionis indigeat: & alia tamen cum eadem mea scripta concordant, in quibus similiter prædicationis meæ sensus in aperto est &c. Excusat ergo, quod ipsi Catholicæ mentis sint, sed in depravatam ab hæreticis ipsis epistolam offendentes, extra Catholicam Ecclesiam se constituerint: quamobrem rursus quæ vera

sit

PAGIUS

Episcopis munus illud committitur. Sed de Legatis *Apocrisiariis* aut *Responsalibus* Romanorum Pontificum ad Imperatores, pro negotiis universalis Ecclesiæ procurandis, legendus Marca laudatus.

III. *S. Leo Eudociam ad fidem Orthodoxam protegendam hortatur.*

Inter Epistolas Sancti Leonis extat una, quam Sanctus Leo scripsit ad *Julianum Episcopum Coensem*, ordine LXXXVIII. quam nuper Quesnellus ex MS. Codice Cardinalis Grimani publicavit. In ea S. Leo scribit, se ut Imperatori satisfaceret, & occasionem hæreticis auferret, ad Episcopos Chalcedonenses, de consensu suo literas dedisse, etsi non necessarias; additque se multum gaudere de Edicto *Marciani Imp.* quo quorundam Monachorum insania, quid mereretur ostendit, & de responsione Augustæ, qua monasteriorum Præsules increpavit. Ex eadem Epistola discimus quæ hactenus occultata fuerant *Marcianum* sc. auctorem fuisse Leoni, ut ad Eudociam Theodosii viduam scriberet, & persuaderet meliora: audivisse Leonem prudens consilium & ad Eudociam continuo rescripsisse, egisseque apud *Valentinianum* Eudociæ generum, ut & ipse per literas adhortaretur ad suscipiendum fidei patrocinium. Hæc Leonis verba: *Et quia secretius mihi clementissimus Imperator per filium nostrum Paulum mandare dignatus est, de admonenda filia nostra clementissima Eudocia, feci quod voluit, ut literis quam fructuosum ipsi foret, si Catholicæ fidei faveret, agnosceret: &*

ut

sit Orthodoxa fides, quæ duas simul intra * se contrarias hæreses Nestorianam & Eutychianam juguletr, eadem epistola pluribus docet. Magna quidem summi pastoris apparuit prudentia, pro diversitate rerum, temporum, ac personarum gregem pascentis; qui factus omnibus omnia, ut omnes lucrifaceret, singulis accommodata impertiit medicamenta. Et quidem ea sententia accidit, ut anno sequenti (prout suo loco dicendum erit) iidem omnes simul ad Ecclesiam Catholicam se converterint.

* iatra

XVI. Sparserat impius ille Theodosius (ut dictum est) rumorem, cum Synodum Chalcedonensem, tum S. Leonem Nestorii hæresim confirmasse, id ipsum quoque sapere Imperatorem atque Augustam Pulcheriam: quamobrem miseros illos, prætextu defendendæ Catholicæ fidei, converterat in furorem; adeo ut ea monachi ausi fuerint, quæ & latrones sævissimi exhorruissent. Sed resipuisse ex lapsis primum Dei benignitate permotos litteris Imperatoris superiori anno datis laicos Hierosolymitanos, ex epistola sanctæ Pulcheriæ constat quam dedit ad Bassam Abbatissam monasterii, quod erat Herosolymis: quarum quidem scribendarum litterarum causa illa præcessit, ut sanctis monialibus a scelestissimo Theodosio deceptis succurreret, illisque significaret, nonnisi Catholicæ religioni consentientia tum Synodum Chalcedonensem statuisse, tum se etiam credere: ut his persuasæ feminæ illæ ad Catholicam unitatem connecterentur. Extat quidem ejusmodi sanctæ Pulcheriæ epistola in appendice ad Acta Concilii Chalcedonensis Græce conscripta, ultimaque datarum ab ipsa epistolarum, qua digna memoria ac testimonio pietatis, finem vivendi faciens, suum ad Deum transitum egregie consignavit. Quoniam autem nullibi hactenus extat (quod scimus) impressa; hic ipsam describere e Græco in Latinum redditam, operæpretium existimavimus: postrema enim sanctissimæ Imperatricis elogia sæpesæpius piis auribus inserenda quis non avido audiat, mentisque thesauro recondat? Est autem ejus epistolæ ejusmodi in codice titulus:

Laici resipuerunt.

XVII. *Exemplum regiarum litterarum scriptarum ad Bassam Præfectam Asceterio in Aelia a piissima & Christi amante Augusta Pulcheria.*

Serenitatis nostræ studium, animumque in sanctam & Orthodoxam fidem & quomodo eam usquequaque amplificare & celebrare studemus, nemini dubium esse arbitramur: maxime vero omnium id nosse certo tuam reverentiam confidimus. Sed quoniam his temporibus extitit Simonis magi Samaritani *imitator, seu potius Antichristi præcursor Theodosius: qui quemadmodum affecerit Aeliensium civitatem, Palæstinæque sanctissimas Ecclesias turbaverit, contra divina & humana jura mala innumerabilia perpetrans, & calumnians sanctam & venerabilem collectam Chalcedone Synodum, quod Symbolum trecentorum decem & octo Patrum commoverit & labefactaverit, & duos Filios, duosque Christos, ac duas personas adorari oportere docuerit; nec reverentiam tuam latet: necessarium duxit pietas nostra per sacras nostras litteras antea missas redarguere memorati nefarii viri mendacia, nostramque fidem nobis a majoribus traditam declarare; & quod juxta Symbolum trecentorum decem & octo Patrum credimus; quod quidem sancta Synodus Chalcedone habita, nihil vel addens, vel minuens, confirmavit. Cum vero benignitate atque humanitate Domini nostri & Salvatoris Christi, ii qui Æliensium urbem incolunt, cognovissent meæ serenitatis & religiosissimi Domini Orbis terræ & conjugis meæ majestatis verum & Orthodoxam fidem; ad eam accurrerunt, multisque laudibus Dominum nostrum & Salvatorem Jesum Christum ac nostram potestatem celebrarunt, veniamque delictorum, quæ ante commiserant, orarunt.*

S. Pulcheriæ epistola ad Bassam.

Ælienses resipiscentes.

XVIII. *At de illis quidem sacratissimus & piissimus dominus & conjux meæ serenitatis, solita usus humanitate, tum typum dedit, quem ipsius pietatem deceat: Nostra autem serenitas considerans præfati scelestè ac nefarii Theodosii calumnias, metuensque ne quas e religiosis feminis simpliciores circumscripserit, suisque præstigiis ac fallaciis eas valuerit a veritate abducere: volensque undique delere memorati scelesti hominis impietatem; idcirco has ad vos sacras litteras dirigimus, quibus fidem nobis usque a Patribus traditam declaramus, atque volumus omnibus Deo consecratis feminis prout manifestum esse, quod nos fidem secundum expositum Symbolum a trecentis decem & octo sanctis Pa-*

Catholicæ fidei Assertio.

PAGIUS *ut clementissimi filii sui literis super hoc admoneretur obtinui, non ambigens ipsam quoque pio studio elaboraturam, ut auctores seditionum propositum suæ professionis agnoscant: ut si non intelligunt docentium prædicationem, saltem vindicantium timeant potestatem.* Data est Epistola *XII. Kalend. April. Opilione V. C. Coss.*

IV. Leonis literæ ad *Eudociam* non supersunt; sed duæ solum aliæ Epistolæ, quarum altera ad Palæstinos Monachos ordine XCVII. alias LXXVIII. altera ad *Eudociam* ordine XCVI. alias LXVI. utraque hoc anno data. Quæ ad monachos Palæstinos diem & Consulem non habet, quæ vero ad Eudociam dicitur data *VII. Kalend. Julii, Opilione V. C. Cos.* Monachis Christi Incarnationem pluribus explicat, hortaturque, ut ad unitatem fidei pacemque redeant. Ex quibus intelligimus, die quo eæ literæ scriptæ, tumultus Pa-

Monachi Palæstinæ ad unitatem Ecclesiæ redeunt.

tribus servamus: Detestamur vero Photini & Apollinaris & Valentini & Nestorii impietatem, ad hac vero & novellam improbatumque Eutychetis sententiam.

XIX. *Et Credimus Dominum & Salvatorem nostrum Jesum Christum de Spiritu sancto & Maria Deipara natum esse: Confitentes unum & eundem Filium Jesum Deum perfectum & hominem perfectum eundem, Deum vere & hominem vere eundem, nulloque modo divisum, aut separatum, aut conversum, Salvatorem Christum semper adoramus; in hac fide sine fluctuatione agere optantes, & anathematizantes eos qui dicunt duos Filios, aut duos Christos, aut duas personas, vel qui dixerunt, aut scripserunt, aut dicere audent. Quam quidem sanctam & Orthodoxam fidem venerabilis Synodus, quæ proxime Chalcedone habita fuit, confirmavit, nullumque vel additamentum, vel detractionem fecit in exposita sancto Symbolo a trecentis decem & octo sanctis Patribus; ac solam Eutychetis perversam opinionem condemnavit, suffragio sanctis Patribus concinente. Quamobrem reverentia tua, cognita serenitatis nostra vera & Orthodoxa fide, impensius pro nobis nostroque Imperio orare studeat.* Hactenus Pulcheria ad Bassam Asceteriam, quæ quidem Catholicam fidem sectata est, ut suo loco dicturi sumus inferius.

XX. Obitus S. Pulcheriæ. Porro ipsa Pulcheria post hæc, undecima mensis Septembris, vita in virginitate honestissime atque sanctissime perfuncta, migravit in cælum, ibi coronam cum sanctis virginibus acceptura. Sub his namque Consulibus eam obiisse diem, Marcellinus antiquior chronographus affirmat his verbis: *Pulcheria Augusta Marciani Principis uxor, beati Laurentii atrium mirabili opere consummavit, beatumque vivendi finem fecit.* Hæc ipse: cui magis quam Nicephoro (a) assentimur, dum ait: ipsam vivere desiisse anno sexto Marciani Imperatoris.

(a) Niceph. l. 15. c. 15.

XXI. Hæc quidem Christianæ religionis summum decus, cum se ipsam in primis puram sanctamque Deo, cui se voverat, conservarit, & a tenera ætate Imperium divinitus inspirata mirabili providentia gubernarit: cum & omni virtutum genere semper temporibus etiam perditissimis enituerit, & ad diem usque novissimum semper steterit pro fide Catholica, sedula patrona & pugnatrix invicta, adeo ut de omnium sui temporis hæresum expugnatione acceptam victoriam ipse (ut vidimus) S. Leo eidem ingenue acceptam semper tulerit: hæc, inquam, Catholicæ fidei ornamentum, dicta die, a cælesti vocata sponso, in æternum cum eo felicius regnatura cælum conscendit. Cujus memoria benedictionibus locupletata, nobili epitaphio in Albo Ecclesiæ ob oculos omnium posita, perenniter permansura notis amplissimis collocata, annis singulis solemni ritu, publicoque diaconorum præconio recoli consuevit, virginisque Augustæ augustum atque celebre monimentum ejusmodi inscriptione piorum auribus redditur semper vivens: *Commemoratio sanctæ Pulcheriæ Reginæ in pace quiescentis: Hæc fuit soror Theodosii Junioris conjux Marciani pietate præstantissimi Imperatoris: quæ cum virginitatem ipsam ad senectutem usque servasset, multaque præclara opera in templorum & hospitalium domorum ædificia contulisset, & sanctæ Chalcedonensis Synodi Patres adjuvasset, in pace quievit.* Hæc Orientalis Ecclesia: Occidentalis quoque paribus eadem die votis ipsam est prosecuta.

XXII. De Basilicis a S. Pulcheria erectis. Defuncta autem est anno ætatis suæ quinquagesimoquarto; quippe quæ, Marcellino auctore, nata ponitur sub Consulatu Eutropii & Theodori, anno Domini unde quadringentesimo: Quæ, jam absoluto martiri templo, in Dei templum non manu factum semper manens transferri promeruit: In his enim vivens semper fuit, ut sive ecclesias, sive monasteria, vel domos erigeret hospitales. In ædificiis vero sacris a se erectis primum locum tenuit illud, de quo dictum est, templum Dei Genitrici dicatum in Blachernis: post hoc illud in via Ducum, ob

PAGIUS Palæstinos nondum sedatos fuisse, & verum esse quod anno præcedenti diximus, perdurasse usque ad mensem circiter Julium præsentis anni. *Eudociam* vero Leo rogat, ut eorumdem Monachorum hæreticam improbitatem non fulciat, immo ipsa sedulo laboret, ut illi aliquando resipiscant. Epistola ad Eudociam hunc titulum præfert apud Quesnellum: *Ad Licinianam Eudoxiam Augustam de Monachis Palæstinis.* Tum: *Leo Episcopus Eudoxia Augusta.* Quesnellus in margine notat in Codice Cardinalis Grimani legi *Eudociam*, non *Eudoxiam*: At Librarius erravit, & cum eam *Eudociam*, & cum *Licinianam* appellavit. Eam enim *Æliam Eudociam* dictam liquet ex Nummis a Ducangio in Familiis Augustis Byzantinis pag. 65. productis, in quibus nuncupatur ÆUDOCIA AUG. alterius Numismatis mentionem facit pag. 66. in quo legitur ÆUDOXIA AUG. Verum non nisi errore Monetariorum, aut Librariorum ea *Eudoxia* vocata, quod ad vitandam, quam similitudo nominum inducere potest confusionem, observandum.

V. *Moritur Pulcheria Augusta.* A num. XX. ad XXVI. Hoc anno *Pulcheriam* Augustam in Domino obdormiisse, non solum Marcellinus & Auctor Chronici Alex. sed etiam Idacius in Chronicis docent. Addit hic *Mense Julio* eam mortem contigisse. Theophanem die XXX. Aprilis eam collocare scribit Ducangius citatus pag. 71. Sed Theophanes nullum diem memorat. At Em. Card. Norisius in Dissert. 3. de Epochis Syro-Macedonum cap. 4. ex Chronico Alexandrino demonstrat mortem ejus incidisse in diem XII. Kal. Martias, seu diem

ob idque ἑδηλῶν dictum, in quo tradit Nicephorus collocatam ab ea divinam imaginem Deiparæ Virginis, quæ a S. Luca depicta, traditione majorum ferebatur: Salvatoris infantis fasciis ab Eudocia Augusta Hierosolymis missis ibidem ab ipsa reconditis, in quarum memoriam trigesima prima mensis Augusti dies fuit perpetuo consecrata. Sed quas S. Germanus (a) Constantinopolitanus Episcopus fascias infantiæ vocat, Nicephorus (b) fascias sepulcrales appellat. Nobilis pariter fuit basilica ab eadem sancta Pulcheria erecta in Foro Fabrorum, cui sancti Sepulcri nomen inditum fuit. Agit de his Nicephorus, necnon de dicta sacra imagine: sed ante eum Theodorus Lector (c) ait Pulcheriam ab Eudocia donatam esse imagine Dei Genitricis Mariæ a sancto Luca depicta, conciliatæ inter eas amicitiæ signo.

(a) Germ. serm. de fasciis Domini.
(b) Niceph. l. 14. c. 2.
(c) Theod. Lector Collect. lib. 1.

XXIII. Ad hæc ipsa plane egregia S. Pulcheriæ opera Cyrillus (d) alludere visus est, dum in libro ad Reginas conscripto: *Ecce* (inquit) *& valde sapienter confugientes ad Regnum Christi, operam datis ut, quæ illi probantur, & sciatis & faciatis: partim (ut dixi) operibus & irreprehensibili fide, & vestras & Regum aulas perspicua virginitatis gloria decoratis: partim sumptuosissima Christo templa erigitis*. Hæc & alia in Reginarum laudem Cyrillus, Pulcheriæ inquam, atque sororum virginum. Præstitit quidem ipsa S. Pulcheria illud egregium, ut non solum ipsa sacræ virginitatis cultrix existeret, sed & sanctis sororibus, ut & ipsæ cæleste munus consequerentur, optima conciliatrix extiterit.

(d) Cyrill. de Orthod. fide ad Regin.

XXIV. Fuit plane grande videre miraculum, in Regia illa regiarum virginum monasterium contineri: sed illud singulare superexcellens, in femina eademque virgine enitescere una cum monastica observantia simul optimum Imperii regimen, alsero munere, sine alterius detrimento, juncto alteri, immo maximo adjumento utrisque connexis: Nam evidenter apparuit (quod & sæpe superius demonstratum est) cum Imperii habenas ejus arbitrio moderandas germanus ipsius Theodosius Imp. reliquit, nullum umquam felicius tutiusve Romano Imperio regimen obtigisse, neque aliquando terrarum Orbi tempora feliciora illuxisse: Cum vero perfidia eunuchorum & mentis eversæ Eudociæ conjugis suasionibus Theodosius in transversum actus, a sanctæ sororis consiliis declinavit, se ipsum plane una cum Imperio præcipitem egit, atque simul religionem in maximum discrimen adduxit, & perdidisset illic omnino, nisi (quod testificatione sancti Leonis sæpe superius dictum est) ipsa S. Pulcheria collabentem sæpe Orientalem Ecclesiam, hæreticorum impulsibus actam, indefesso semper studio suffulsisset. Reliquisse insuper S. Pulcheriam cuncta sua bona pauperibus, tradit Theodorus his verbis (e): *Pulcheria pia moritur, multis post se præclaris factis, & cunctis bonis quæ habuit ad sustentationem pauperum relictis: quibus Marcianus non contradixit, sed cunctorum necessitatibus animo propenso servivit*.

Pulcheriæ spectata virtus.

(e) Theod. Lector Collect. lib. 2.

XXV. Ad postremum accedat ad ejusdem sanctæ Pulcheriæ funeris atque sepulcri decorem, ipsius Augustæ regnantis imago; quamdiu quæsitam, via tandem in aureo nummo cusam inventam, exhibitam nobis a D. Lælio Pasqualino, hic tibi formis reddendam curavimus.

PAGIUS diem XVIII. mensis Februarii. Sub hujus enim anni Coss. ait Chronologus, mense Peritio die XII. Kal. Martii, media hebdomade jejuniorum anno Syro-Macedonum DCCLXIII. Antiochenorum DI. eam obiisse, quos temporum characteres ibidem explicat Cardinalis Doctissimus. Tam in Martyrologio Romano, quam in Menæis ejus memoria colitur die decima Septembris; & rursus Marciani & Pulcheriæ memoria Die XVII. Februarii in Menæis celebratur. Quare ex Menæis Baronius accepit, eam die decima Septembris e vivis excessisse. Nata erat *Pulcheria* die decima nona mensis Januarii *Theodoro Consule*, ut prodit Auctor Chronici Alex. ideoque anno CCCXCIX. Quare vixit annos quatuor & quinquaginta ac aliquot menses. Festum *Ælia Pulcheria*, ut in nummis appellatur institutum dicitur in Antiq. Constantinopol. pag. 97. a Leone Magno Imperatore, & statua ejus posita in ipsius monumento.

VI. Nicephorus lib. 15. cap. 14. scribit, *Pulcheriam* postquam celeberrimum templum, cui *Blachernarum* cognomen est, ædificasset, petiisse a *Juvenali* Hierosolymorum Episc. qui Concilii celebrandi causa Chalcedonem venerat, Sacrosanctum Deiparæ corpus, si adhuc in eo tumulo, quo primum repositum esset, reperiretur. *Juvenalis* respondit antiquissima & verissima traditione receptum, post ejus obitum, sacrum corpus ejus repertum non esse: sed sepulchrales illius fascias duntaxat: *Hæc ubi Juvenalis dixit*, inquit Nicephorus, *Principes, ipsi ab eo, ut sanctum eum tumulum, una cum sacris vestibus probe obsignatum ad se mitteret, rogarunt: cumque ita Juvenali transmissum, in maximo quod ab eis constructum est Blachernarum templo, piis consecrarunt, atque deposuerunt manibus, proxime ad sacram divinamque mensam. Factum id Marciano adhuc superstite*. Ubi interpres Nicephori hæc verba perperam vertit, ταῦτα διεξελθόντος Ἰουβεναλίου, οἱ κρατοῦντες τὴν ἁγίαν ἐκείνην αἰτοῦντες πέμπειν σορὸν μετὰ τῶν ἐπ᾽ αὐτὴν ἐνταφίων ἀσφαλῶς τῇ σφραγῖδι ἐστημασμένην. &c. Nam, ut erudite observavit Pearsonius in prima parte Vindiciarum Epistolarum S. Ignatii cap. 9. Nicephorus dicit tantummodo, τὴν σορὸν, &c., τὰ ἄμφια, illuc transmissa esse, ἄμφια autem etiam ἐνταφίων σπάργανα, sepulcbrales fascias appellat. Solo nomine τῆς σορᾶ hac in re utitur Nicephorus. Est autem σορὸς nihil aliud quam *loculus* vel *theca*, & σορόλατομος non est λατομὸς, qui sepulchra Judæorum ritu ex petra exscindit, sed qui tales ar-

Arcam funebrem & fascias sepulchrales B. Virginis Juvenalis misit Constantinopolim.

Quam in postica vides Crucem corona cinctam, eam super diadema gestare consuevisse Christianas Imperatrices, quæ sunt dicta superius in Eudoxia, satis docent. At de sancta Pulcheria hactenus. Jam ad Leonem Pontificem redeamus.

XXVI.

Quem autem consecutæ finem fuerint, quas sanctus Leo, necnon cum Marciano Imp. Augusta Pulcheria litteras dedere ad restituendam fidem exulem Palæstinis, declarat his verbis idem Leo Pontifex in epistola ad Julianum scripta anno sequenti quinto Idus Januarii, dum accepta cuncta fert religioni & diligentiæ Imperatoris maxime pii: ait enim de ipso (a): *Cujus post Deum beneficiis hoc debetur, quod Hierosolymitanus Episcopus est receptus, & monachos, quos perfidia hæretica falsitatis invaserat ad sanitatem Augusta auctoritas revocavit. Mox itaque ut accepi epistolas tuas talia continentes, non solum eadem die, sed prope eadem hora responsum reddere maturavi, ut certior de omnibus quæ scripseras reddereris.* Hæc de his Leo sequenti anno dicta die, quinto Idus Januarii: ut plane necesse sit affirmare, hoc anno vel autumnali, vel hiemali tempore, Juvenalem asse reversum Hierosolymam: quid autem ibi egerit, dicemus anno sequenti.

(a) Leo epist. 68.

XXVII. De rebus Ecclesiæ Alexandrinæ.

Qui pro Palæstinæ Ecclesia ex munere universalis regiminis pastoralem S. Leo Papa (ut vidimus) propensiorem curam suscepit; idem & tumultus Ægyptios, quos anno superiori recensuimus excitatos sedare pro viribus non prætermisit. Hinc ipse in litteris (b) hoc anno missis ad Julianum Coensem Episcopum agentem Constantinopoli Vicarium Apostolicæ sedis: *De Ægyptiis* (inquit) *monachis, quam quieti, & cujus sint fidei, scire desidero; & de Alexandrinæ Ecclesiæ pace quid ad vos veris nunciis perferatur: Ad cujus Episcopum, & ordinatores ipsius, seu clericos, quod * alia scripta direxerim, missis exemplaribus scire te volui.* Hæc ipse.

(b) Leo ep. 56.

* quæ.

XXVIII.

Post has autem litteras quinto Idus Martias hoc anno ab ipso Pontifice datas perlatam esse Romam ad S. Leonem epistolam Proterii novi Episcopi Alexandrini continentem ex more fidei Catholicæ professionem, quo Catholicam ab ipso Pontifice communicationem mereretur accipere, testatur ipse quidem S. Leo in litteris ad eumdem Julianum, anni sequentis exordio, quinto Idus Januarii scriptis, ubi ait (c): *Fratrem Proterium Alexandrinæ urbis Episcopum gratulor satisfactionis plenas de fide sua ad nos litteras direxisse, & manifeste quidnam teneat indicasse: cui me dignam gratiam pro fidei ipsius sinceritate necesse est præstare, ut honorem in nullo sua perdat Ecclesia, sed sedis suæ privilegia paternæ antiquitatis exemplo juxta canonum illibata jura possideat.* Hæc sanctus Leo. Sed exciderunt tum Proterii ad Leonem, tum etiam Leonis ad Proterium redditæ litteræ.

(c) Leo ep. 68.

XXXIX. Synodus Alexandrina Orthodoxorum.

Constat autem post hæc ab eodem Proterio fuisse collectum Orthodoxorum Concilium, in quo actum est, ut ad Catholicam communicationem, qui hactenus ob hæresim Eutychianam saparati fuissent, Catholica oblata professione redirent: sed cum illi penitus restitissent, irrogatum in eos fuit ab Imperatore exilium. Mentio hujus Synodi habetur in epistola Catholicorum Episcoporum Ægypti & clericorum Orthodoxorum ad Leonem Imperatorem data (d) de qua suo loco dicendum erit. Mi-

(d) Extat inter epist. viror. illustr. pro Concil. Chalced.

PAGIUS

arculas compingit & conficit. Videatur etiam Julius Pollux lib. 7. cap. 33. *Arcam* igitur funebrem & *fascias*, seu vestes sepulchrales Constantinopolim misit *Juvenalis* Patriarcha postquam Pulcheriæ, tum ex traditione, tum ex testimonio libri de Divinis Nominibus Dionysio Areopagitæ postea perperam attributi, eas ad Sanctam Virginem pertinuisse ostendisset. Sed Baronius anno XLVIII. num. XIX. prava illa Nicephori versione deceptus, postquam dixit, *sepulchrum Dei Genitricis in petra excisum esse, & instar sepulchri Dominici nativi lapides cohærentis loco immobiliter inhærere*, miratur, quomodo illud Constantinopoli translatum fuisse dicatur. Quod tamen non Nicephorus, sed ejus interpres asserit.

VII.

Deiparæ *Blachernarum* ædes, sic dicta, quod in Blachernis sita esset, ad freti scilicet littus fini-

XXX. Legatio Maximi Episcopi Antiocheni ad sanctum Leonem.

Misit insuper hoc anno Maximus Antiochenus Episcopus legatos Marinianum presbyterum & Olympium diaconum una cum litteris ad ipsum S Leonem Romanum Pontificem, qui de statu Syrorum Ecclesiæ eumdem redderent certiorem, & rogarent pro conservatione privilegiorum sedis Antiochenæ, quæ e gradu suo dejici Anatolii Constantinopolitani Episcopi ambitu periclitabatur: dum enim primatum post Romanam Ecclesiam sibi dari ille satageret, utique id in detrimentum vertebatur Ecclesiæ Antiochenæ, ut quæ tertia esset ordine, jam quarta numeranda foret. Favet rogationi Maximi sanctus Leo, & ut cœperat, se Anatolii infringere temeritatem non defuturum, redditis ad eum litteris pollicetur (a) quibus inter alia salubre illud admonuit, ut sicuti laicos, ita nec monachos populum docere permitteret, optime recolens hujusmodi occasione omne fluxisse malum. Nestorius quippe cum doceret Antiochiæ, monachus erat; & Eutyches pariter monachus. Ait enim: *Illud quoque dilectionem tuam convenit pracavere, ut præter eos qui sunt Domini sacerdotes, nullus sibi jus docendi & prædicandi audeat vendicare, sive sit ille monachus, sive sit laicus, qui alicujus scientiæ nomine glorietur. Quia etsi optandum est, ut omnes Ecclesiæ filii quæ recta & sana sunt sapiant; non tamen permittendum est, ut quisquam extra sacerdotalem ordinem constitutus gradum sibi prædicatoris adsumat; cum in Ecclesia Dei omnia ordinata esse conveniat, ut in uno Christi corpore & excellentiora membra suum officium impleant, & inferiora superioribus non resultent.* Hæc S. Leo hoc anno, tertio Idus Junii.

(a) Leo epist. 82.

Ne laici vel monachi doceant.

XXXI. Vidisti præsidentem universo gregi pastorem, totius Orientalis Orbis eodem ferme temporis momento suis scriptis Ecclesias visitare; modo invisere Constantinopolitanos, & ea quæ essent corrigenda monere; modo Palæstinos adire, & lapsos ad pœnitentiam revocare; penetrare rursum Ægyptum, & devios corrigere, stantesque firmare; percurrere insuper Syros, eisdemque salubres præscribere leges, quæ essent universæ Ecclesiæ Orientali communes, tamquam opportunam cavendæ pestis antidotum. Etenim has ad Maximum Antiochenam litteras datas voluit idem sanctus Pontifex esse Encyclicas, communes omnibus, & toto Catholico Orbi proficuas. Testatur id ipse quidem in epistola quam pridie ejus diei ad Theodoretum dedit, ubi hæc in fine (b): *Quas tamen litteras pro utilitate Ecclesiæ per prædictum fratrem Coepiscopum nostrum Maximum ad omnium volumus pervenire notitiam, & ob hoc hic voluimus earum exemplar adnectere: quia quæ prædicto fratri injunximus, non dubitamus implenda.*

(b) Leo ep. 63.

XXXII. Leo Papa ad Theodoretum.

Scripsit ad Theodoretum hæc sanctus Leo eodem anno pridie ejus diei quo ad Maximum eas litteras dedit, nempe quarto Idus Junii. Quod enim sciret inter Orientales omnes Episcopos Theodoretum excellere: eumdem ad pugnam adversus hæreticos sibi intime jungere, & in illos immittere habuit in consilio: quapropter ejus operam adversus hæreticos exhibitam pluribus commendans, ut pergat viriliter agere, cohortatur: nam inter alia: *Exulta igitur* (inquit) *carissime frater; & in unica Dei Filii victoria exulta. Vicit per nos ille pro se, cujus carnis veritas negabatur. Vicit per nos & pro nobis ille, cui vicimus, &c.* Quinetiam curam eidem delegat, ut de omnibus quæ in Orientalibus illis provinciis molirentur hæretici, Apostolicam sedem sedulo faciat certiorem. Nam ait ad finem epistolæ: *Quod superest, exhortamur, ut quia illic nonnullas Eutychiani ac Nestoriani erroris reliquias cognovimus remansisse, nunc etiam sedi Apostolicæ collaboret.* Et paulo post: *Unde in hoc quoque tua*

PAGIUS

Ecclesiam Blachernarum Pulcheria condidit.

finistrum, a *Pulcheria* Augusta primum ædificata, ut passim præter Nicephorum, tradunt Scriptores Byzantini, Theodorus Lector lib. 1. Chronicon Alexandrinum pag. 441. Theophanes pag. 90. Cedrenus pag. 344. Glycas, & alii *Encæniorum* memoriam XXXI. mensis Julii celebratam a Græcis observant Menæa. *Marciano* extincto, *Leo* Magnus Imperium adeptus ejusdem Deiparæ venerandam vestem ex urbe Hierosolymorum pariter allatam, in rotundo, quod ipse struxit templo, deposuit, ut testatur ibidem Nicephorus, a quo non dissentit Codinus de Origin. Constantinopol. Quod & iterat idem Nicephorus lib. 15. cap. 24. qui & cap. 25. dicit, delubrum a Leone ædificatum fuisse etiam in *Blachernis*, ipsumque aliud construxisse ad portam auream, in loco qui *Fontis* nomen habet. De templo ad *Fontem* a Leone ædificato agemus anno CCCCLVII. de altero vere anno CDLXXIII.

VIII. *Annus emortualis Theodoreti incertus.*

Ad num. XXXII. & seq. Annus emortualis *Theodoreti* Cyrensis Episcopi incertus. Gennadius defunctum ait *sub Leone Aug.* qui regnare cœpit anno CCCCLVII. unde non bene scripsit Sirmondus, eum statim a Concilio Chalcedonensi obiisse. Meminit Theodoreti Marcellinus ad Consulatum Leonis Aug. III. ad annum sc. CCCCLXVI. *Theodoretus*, inquit, *Episcopus sanctus Cyri civitatis scripsit de Incarnatione Domini adversus Eutychen ac Dioscorum Alexandrinæ Ecclesiæ Episcopum, qui humanam in Christo carnem negant.* Verum cum Gennadii tradentis Theodoretum scripsisse contra Eutychen & Dioscorum, & sub Leone Seniore mortuum, verba exscriberet Marcellinus, temporis indefinitam notam de media parte Imperii Leonis perperam interpretatus est, in quo valde hallucinatur; siquidem Eranistes, qui contra Eutychen & Dioscorum scriptus dicitur a Gennadio, prodiit in lucem ante annum CCCCXLVI. ut notat Garnerius

tuæ vigilantiæ solicitudine volumus adjuvari; ut tua relatione currente, quid apud illos religionis doctrina Dominica proficiat, Apostolicam sedem festines instruere, quatenus illius regionis sacerdotes in quocumque usus exegerit, adjuvemus. Hæc & alia ad Theodoretum S. Leo.

XXXIII. Quid vero Theodoretus? equidem naviter collaborasse certum ducimus argumentum ex iis, quæ ab eodem gesta sunt ante Concilium Chalcedonense, cum legatos Romam (ut vidimus) ad eumdem Romanum Pontificem misit. Cæterum ipsum haud diu fuisse superstitem, iisdemque ferme temporibus mortuum esse, ex eo possumus intelligere, quod in litteris Syrorum Episcoporum pro defensione Chalcedonensis Concilii ad Leonem Imperatorem post biennium datis, nulla ejus mentio habetur, nec subscriptus in illis, aut aliis, sicut reliqui Orthodoxi, reperitur: qui quidem si fuisset superstes, haud dubium, requisitum a Leone Imperatore, & expetitum a S. Leone Romano Pontifice officium juvandæ Catholicæ fidei non denegasset. Porro antequam vita defungeretur, quod ab Orthodoxis Orientalibus haud secure in communionem fuisset acceptus eo quod favisset aliquando Nestorio, quodque in Magno Chalcedonensi Concilio a Patribus jussus esset publicis illorum conclamationibus Nestorio, dicere anathema; testatam fidem suam Catholicam pluribus epistolis voluit reliquisse, & inter alias in ea (ut superius dictum est) ad Sporatium data, quæ inter ejus epistolas primum obtinet locum. Qui ergo male cœpit, gratia Dei (quod paucorum est) bene perfecit, honestatus ante obitum egregiis S. Leonis Papæ præconiis, epistola ad eum hoc anno, quam diximus, data, affigenda tamquam nobile epitaphium lapidi sepulcrali. Sed rursus ad Leonem.

De Theodoreti obitus tempore.

Hoc

PAGIUS rius in Auctario Oper. Theodoreti Dissert. I. cap. 13. qui *Theodoretum* anno quadringentesimo quinquagesimo octavo vitam cum morte commutasse existimat; addens eum in pace Ecclesiæ, decessisse probare amplissimas a Veteribus Sanctisque Scriptoribus in ipsum post mortem congestas laudes. Certe summi Pontifices Vigilius Pelagius I. Pelagius II. Gregorius Magnus, & alii venerabilem atque Orthodoxum dicunt, defunctumque in communione universalis Ecclesiæ testantur, Ita etiam Quinta Synodus, etsi erroribus *Theodoreti* graviter, ut par erat, infensa, personæ tamen detraxit nihil, imo ad mortem usque non permansisse in iis, quæ damnanda putavit, aperte innuit. Etsi vero in pace & communione Ecclesiæ quieverit, fama tamen ipsiusque nomen post obitum vexatum est. Quanquam laborabat non apud Catholicos, sed apud dissidi amantes; nec sua solius invidia, sed Apostolicæ Sedis a qua receptus erat, imo totius Ecclesiæ, quæ freuta capitis sententiam injoria damnatum in Synodo Chalcedonensi absolvit. Sed de *Theodoreto* plura Garnerius, qui ejus Historiam texuit, & Opera ejus recensuit.

IX. *De ætate Theodoreti.* Ad septuagesimum circiter ætatis annum *Theodoretum* pervenisse, ex ejus Operibus deducitur In Epist. XC. quam anno CCCCXLVIII. dum in exilio domestico ageret, ad *Lupicinum* Officiorum Magistrum scripsit, ait: *Juventutis certaminibus defuncti, Senectutisque metas ingressi, cum majori nos in honore futuros speravimus, calumnia jaculis configimur.* In Epistola CXIII. Sancto Leoni Magno anno CCCCXLIX. data, hæc habet: *Sed nolite, obsecro, supplices meas preces respuere, nec miseram meam canitiem, post multos labores contumeliose tractatam despicere.* Eo itaque anno, circiter annos sexaginta natus erat. Verum his opponitur locus Theodoreti in Historia Religiosa cap. 12. ubi de *Zenone* Anachoreta, qui mortuo Valente Imperatore militiæ cingulum deposuerat, & in sepulchro quodam Antiochiæ vicino Angelicam vitam ducebat, loquens ait: *Cum quoque ipse eum primum ejus videndi desiderio in montem ascendi, urnam du manibus tenentem vidi,* &c. *post multos autem de Philosophia internos habitos sermones, orabam, ut benedictionis viaticum daret, Ille vero repugnabat æquum esse dicens, ut nos preces perageremus, privatumque se nominans, milites nos appellabat. Lector enim tunc etiam & divinas Scripturas populo recitabam. Cumque adolescentiam ætatemque immaturam obtenderemus, ut quibus vix prima lanugo succresceret, ac nos iterum non venturos juraremus, si hoc nunc facere cogeremur, ægre tandem precibus inflexus, Deo quidem intercessionem abstulit,* &c. *Quod autem ad tantum Philosophiæ culmen evectus, tantum animi moderationem retinuerit Vir grandævus, qui annos quadraginta perpetuos in Monastica exercitatione posuerat, quis satis admirari, aut magnitudinis pares efferre laudes quis possit?* quadragesimus vitæ Anachoreticæ sancti Zenonis annus, anno quadringentesimo decimo septimo, aut decimo octavo in cursu erat, eoque is ad Deum migravit. Quod si eo Christi anno *Theodoretus* vicesimum circiter ætatis annum agebat, ut laudata verba indicare videntur, anno quadringentesimo quadragesimo nono se canum esse ad Sanctum Leonem scribere non poterat.

X. *Garnerii opinio rejicitur.* Examinavit hanc difficultatem Garnerius loco citato pag. 210. 175. & 202. conclusitque, *Theodoretum* anno circiter trecentesimo octogesimo sexto in lucem venisse, *Zenonem* Monachum invisisse, cum ipse esset junior, & tamen Lector atque annorum circiter viginti duorum, illum autem adiisse anno quadringentesimo octavo & corrigendum textum Theodoreti, ubi dicitur *Zeno* exegisse tum Asceticæ vitæ quadraginta annos, cum a Theodoreto inviseretur: ac pro *τεσσαράκοντα*, id est, *quadraginta*, reponendum esse, *τριάκοντα*, id est, *triginta*; alioquin inquit, annus quadragesimus a conversione Zenonis incideret in annum Christi CDXVIII. quo anno dici non potest *Theodoretus* prima lanugine vix genas induisse; siquidem anno CCCCXX. Episcopus ordinatus est; ntique congrua ætate; id est, triginta saltem annorum. Ita Garnerius. Verum cum *Alexander* Episcopus Antiochiæ, qui eam Ecclesiam regebat, anno quo *Zeno* mortuus est, anno quadringentesimo decimo tertio, non

vero

XXXIV. Leo Papa dubitat de Cyclo Theophili.

Hoc eodem anno idem qui supra speculam pro universa Ecclesia agebat excubias S. Leo, quod muneris quoque ejus essent cunctæ Catholicæ Ecclesiæ sequentis anni indicere Paschæ diem ab omnibus celebrandum: cum ex Theophili centenario cyclo Paschali definitum reperisset eam diem anno Domini quadringentesimo quinquagesimoquinto ad octavum Kalend. Majas incidere, contendentibus nonnullis errasse Theophilum; de his consulere peritos voluit ante annum, quam indicendi Paschatis tempus adesset: datisque ad Orientales litteris, in primis ad Marcianum Imperatorem hoc anno decimosexto Kalendas Julii ista post alia scripsit (a).

(a) Leo epist. 64.

XXXV. *Paschale festum, quo sacramentum salutis humanæ maxime continetur, quamvis in prima semper mense celebrandum sit: ita tamen est lunaris cursus conditione mutabile, ut pleramque sacratissimi dies ambigua currat electio; & ex hoc fiat plerumque quod non licet, ut non simul omnis Ecclesia, quod nonnisi unum esse oportet, observet. Studuerque sancti Patres occasionem hujus erroris auferre, omnem hanc curam Alexandrino Episcopo delegantes: quoniam apud Ægyptios hujus supputationis tradita esse videbatur* peritia, per quam qui annis singulis dies prædictæ solemnitatis eveniret, sedi Apostolicæ indicaretur, ut hujus scripti ad longinquiores Ecclesias judicium * generaliter percurreret.*

Quid Leo ad Marcianum Imp. de Paschali controversia.

* indicium

XXXVI. *Sed sanctæ memoriæ Theopilus Alexandrinæ urbis Ecclesiæ Episcopus, cum hujus observationis annos centum numero colle-*

PAGIUS

vero CCCCVIII. ut perperam Garnerius, Episcopatum Antiochenum adeptus fuerit; & *Theodoretus* anno quadringentesimo vicesimo tertio Episcopatum Cyrensem obtinuerit, ut suis locis demonstravi, hæc emendatio reiicienda, aliaque præfatorum verborum explicatio quærenda.

XI. Nostra propositio & probatur.

Theodoretus itaque in Historia Religiosa duo dicit: Unum sibi cum primum *Zenonem* vidit, vix primam lanuginem succrevisse. Secundum, *Zenonem* annos quadraginta perpetuos in Monastica exercitatione posuisse. Sed non dicit *Theodoretus*, se semel *Zenonem* in spelunca invisisse, & tum cum eum invisit, *Zenonem* jam quadraginta annos in illa permansisse. Quare cum *Theodoretus* Antiochiæ natus septennis Monasterio Sancti Euprepii prope illam Urbem sito traditus sit, tam vitæ Religiosæ instituendis, quam literis quoque informandus, ac cum per ætatem licuit, Ecclesiæ Antiochenæ Lector factus fuerit, vix credibile est, illum semel tantum *Zenonem*, cujus fama undique divulgabatur, visitasse, Unde dicit, cum primum illum vidit, se adolescentem fuisse; Καγὼ δὲ ὅτε πρῶτον αὐτὸν ἰς, ὥρας πρῶτας τοῦ ἄρτι ἀνθέω, &c. quibus verbis indicat, se postea iterum & sæpius adiisse *Zenonem*. Si enim tantum post quadragesimum solitudinis annum illum invisisset, eum loquendi modum non usurparet. Quadraginta itaque anni, quibus in solitudine *Zeno* mansit, cum accessu Theodoreti non copulandi; quia *Theodoretus* postquam accessum illum narravit, tempus commorationis Zenonis in spelunca expressit, sine ulla ad illum aditum relatione. Hinc paulo post hæc Theodoretus refert: *Quo tempore Isaurorum caterva multa arcem cepit, manuque usque ad montis radices progressi, plurimos tum viros, tum feminas vitam agentes Monasticam atrociter confoderunt. Vir hic divinus aliorum cædem intuens, illorum oculis prece sua tenebras offudit; ita ut januam prætereuntes non cernerent. Ut autem referebat, testem appellans veritatem, tres etiam adolescentes perspicue vidit, qui totum illud agmen profligabant, Deo peculiarem suam gratiam aperte demonstrante.* Loquitur Theodoretus de deprædationibus Isaurorum, quæ anno quadringentesimo quinto contigere, de quibus eo anno egi. Ex his intelligimus, *Theodoretum* in Zenonis Vita recitanda, seu potius elogio condendo, ordinem temporum non servare, & præfatos quadraginta solitudinis annos referendos esse, non ad Theodoreti accessum, sed ad Zenonis mortem de qua, in illius capitis fine agit, ut recte Bollandus ad diem X. Februarii, quo in Menæis sanctus Zeno colitur, Theodoretum explicat, atque sanctum *Zenonem* circa annum CDXIX. e vivis discessisse, post quadragesimum solitudinis annum.

XII. Alia hujus difficultatis solutio.

Potest etiam dici *Theodoretum* tunc cum *Zenonem* invisit: natum fuisse annos viginti octo, aut etiam triginta, cum Procopius lib. 1. de Bell. Pers. cap. 12. loquens de Sitta & Belisario Romanorum ducibus, quando in Persarmeniam ingressi sunt imperante Justino seniori, iisdem fere verbis, quibus Theodoretus suam, illorum ætatem exprimat: νέω δὲ τὼ ἄνδρε, καὶ πρώτω ὑπηνήτα ἤστην, idest: *Ambo tum adolescentes ac prima lanugine signati.* Et tamen *Belisarius* anno Christi DLVIII. adversus Bulgaros, qui in Imperium irruperant, a Justiniano Dux electus, semel & iterum dicitur fractus tunc fuisse senio ab Agathia lib. 5. ut infra videre est eo anno num. VI., &c. qui ideo annos ad minus sexaginta quinque natus erat, annoque circiter DXXII. quo adversus Persas bellum gessit, trigesimum ferme ætatis annum attigerat. Si igitur *Belisarius* adolescens & prima lanugine signatus a Procopio dici potuit; quid mirum si Theodoretus qui eamdem circiter ætatem agebat, se ipsum etiam adolescentem & prima lanugine signatum dicat? præterquamquod *Theodoretus* se ipsum adolescentem appellat præ Sancto *Zenone*, qui jam ad summam senectutem pervenerat. Quæ dicta sunto, si verum sit, quod non existimo, eum semel tantum Virum Sanctum non longe a se degentem invisisse. Quare *Theodoretus* anno quidem incerto mortuus, sed plenus dierum ac ætate provectus, cum natus videatur circa annum Christi CCCLXXXVIII. Hinc non discedam, quin monuerim, voces ætatem significantes magnam latitudinem habere, & Procopium in Historia Arcana cap. 6. loquentem de Justiniano, qui annis sex ante Justini mortem Imperium rexit, scribere: ἀδελφιδοῦς δ' αὐτῷ Ἰουστινιανὸς νέος ὢν ἔτι, διῳκεῖτο τὴν ἀρχὴν ξύμπασαν, id est; *At ejus* (nempe Justini Imp.) *sororis filius Justinianus ætate adhuc junior, & qui summam moderabatur Imperii* &c. Et tamen anno DXXVII. quo Justino successit, natus erat annos quadraginta quinque, ut in ejus morte probabimus.

XIII.

A num. XXXIV. ad XLI. Duæ de *Paschatis* die, Leone Ecclesiam Romanam regente, con-

De Cyclo Theophili controversia.

legisset, septuagesimosexto Paschale festum longe aliter quam alii decreverant, tenendum esse constituit: A primo augustæ memoriæ Theodosii Senioris Consulatu succedentes sibi sacræ observantiæ ordines ponens ut longioris temporis ratio ejus litteris teneretur adscripta: cujus completionis septuagesimus & quartus est annus, in qua pridie Idus Aprilis (hoc nempe anno Domini quadringentesimo quinquagesimo tertio) sanctum Pascha celebravimus: sequenti vero anno (nempe quinquagesimo quarto supra quadringentesimum) pridie Nonas Aprilis eadem, propitio Deo, erit habenda festivitas, sicut regulariter centenariæ annorum rationis ordo declarat: Sed in anno qui erit septuagesimus sextus (Domini vero quadringentesimus quinquagesimus quintus) Paschæ dies invenietur adscriptus, quem a passione Domini nullius exempli, nullius constitutionis admittit auctoritas: nam diem octavum Kalendarum Majarum ab eo cognoscimus præfinitum, qui anni limitem antiquitus constitutum excedit, cum alii quintodecimo Kalendarum Majarum huic festivitati deputaverint diem.

XXXVII. Siquidem ab undecimo Kalend. Aprilium usque in decimum Kalendarum Majarum legitimum spatium sit præfinitum, intra quod omnium varietatum necessitas concludatur, ut Pascha Dominicum nec prius possimus habere, nec tardius. Quod enim in decimum & in nonum Kalendarum Majarum videtur nonnumquam pervenisse festivitas, quadam ratione defenditur: quia etsi dies Resurrectionis ultra terminum videtur existe, dies tamen Passionis limitem positum non invenietur egressus: Ad octavum autem Kalendarum Majarum Paschalem observantiam perducere nimis insolens & aperta transgressio est.

XXXVIII. Quia ergo in illa (ut dixi) centenaria supputatione Theophili septuagesimas sextas annus diem Paschæ contra morem Ecclesiasticum statuisse monstratur, & non leviter delinquitur, si in principio sacramenti veritas & unitas ab universali Ecclesia non tenetur; obsecro clementiam vestram, ut studium vestrum præstare dignemini, quatenus Ægyptii, vel si qui sunt alii, qui certam hujus supputationis videntur habere notitiam, scrupulum hujus sollicitudinis absolvant: ut eum diem generalis observantia dirigat, qui nec paternarum constitutionum normam relinquat, nec ultra præfixos terminos evagetur. Quicquid autem pietas vestra de hac consultatione cognoverit, ad meam jubeat mox notitiam pervenire, ut in divinis mysteriis nulla dissonantiæ culpa nascatur. Hæc sub Consulatu Opilionis dicta die XVI. Kal. Julii S. Leo. Qua etiam die eodem argumento ad Eudociam Augustam Hierosolymis agentem litteras dedit (a). Scripsisse etiam de his ad Proteriam Alexandrinum Episcopum, Beda auctor est, qui & ejusdem Proterii ad S. Leonem datæ epistolæ meminit, breveque fragmentum redditæ ad eum Leonis epistolæ recitat, ubi ait (b): Cujus circuli (nempe Theophili) Proterius Alexandrinæ urbis Antistes ad inquisitionem sancti Leonis Papæ luculentissimam reddens rationem, talis rescripti ab eo meruit tenore prædicari: Lætificaverunt me litteræ dilectionis tuæ quas frater & Coepiscopus meus Nectarius pio adportavit officio. Oportebat enim, ut ab Alexandrinæ Ecclesiæ Præsule talia scripta ad sedem Apostolicam mitterentur, quæ ostenderent magisterio beatissimi Petri Apostoli hoc ab initio per beatum Marcum ejus discipulum didicisse Ægyptios, quod constat credidisse Romanos. Hæc ex epistola Leonis ad Proterium Beda. Scri-

(a) Leo ep. 65.

(b) Beda de ratione temp. c. 42.

PAGIUS

Duæ de die Paschatis controversia distinguenda.

controversiæ fuere, quæ in Annalibus simul miscentur. Prior contigit anno CCCCXLIV. Cyclo Lunæ Alexandrino octavo. Posterior anno CCCCLV. Cyclo Alexandrino decimo nono. Sanctus Leo, ne qua diversitas in hujus Festi celebratione oriretur, omnem adhibuit diligentiam, & annum illum CDXLIV. expectandum non ratus, priore adhuc anno CCCCXLIII. labente: a Cyrillo Episcopo Alexandrino primum sententiam exquisivit: tum etiam a Paschasino Lilybæi in Sicilia Episcopo recenter e captivitate Vandalica liberato. Respondit uterque Pascha proximi anni, Christi scil. CCCCXLIV. celebrandum esse nono Kalendas Maii, seu die XXIII. Aprilis, & si Latini indicerent in septimum Kalendas Aprilis, seu XXVI. Martii. Luna sua XXII. ut tum ex Cyrilli ipsius Epistola, ad Synodum Carthaginensem, quam Bucherius in Opere de Doct. Temp. cap. 2. ex MS. Codice accurate descripsit intelligimus, tum etiam ex ipsius Paschasini Epistola, quæ inter Leoninas legitur. Acquievit horum Episcoporum opinioni Sanctus Leo, ut ex auctiori Prosperi Chronico discimus, ubi de Paschate anni CDXLIV. legitur. Hoc anno Pascha Domini IX. Kalendas Maii celebratum est: nec erratum est, quia in die XI. Kalendas Maias dies Passionis fuit: ob cujus reverentiam Natalis Urbis sine Circensibus transiit.

XIV. Controversia de Paschate anni CDXLIV.

Leonis ad Paschasinum Epistola desideratur imo nulla super hoc Paschate a Leone scripta reperitur: Baronius quidem existimavit, de die XXV. Aprilis, seu VIII. Kalend. Majas fuisse controversiam, ideoque eam contentionem de Paschate in annum CDLV. rejecit, duodecim annorum metachronismo; duæ enim de Paschate controversiæ eo pacto simul miscentur. Ado Viennensis in Chronico meminit Paschasini Epistolæ, cum ait, Theodosio Imperante Vandalos capta Carthagine Siciliam quoque delevisse. Hujus enim captivitatis Paschasinus in Epistola, quam anno CDXLIII. de ratione Paschali Leoni scripsit, mentionem facit. De qua irruptione Barbarica Prosper meminit in Chronico anno CDXL. Valentiniani Aug. V. & Anatolii Consulatu notato, ut ibidem vidimus.

Quare

XXXIX. Probatur Cyclus Theophili.

Scripsit præterea idem S. Leo ad Paschasinum Episcopum Lilybæi in Sicilia, legatum olim Apostolicæ sedis in Concilio Chalcedonensi, virum eruditione præstantem: qui non solum ea Theophyli cyclo, sed & ex Hebræorum calculo probatam reddidit veritatem, eamdemque & miraculo consignatam: ostendens non esse absurdum, ut ad octavum Kalend. Majas Pascha Domini in Ecclesia celebraretur. Extant (a) ipsæ litteræ Paschasini, quas datas anno sequenti, ex eo potest certo cognosci, dum de sequentis anni Paschatis die tradit esse dubitatum, anni nimirum (ut dictum est) quinquagesimiquinti supra quadringentesimum. Ait enim: *Domine venerabilis Papa, jubere dignata est corona vestra, ut quod Paschalis supputationis veritas anni post hunc futuri haberet, sacrosanctis auribus vestris exiguitas mea intimaret, &c.* Ea iisdem quoque litteris intelligitur, barbaricam illam invasionem, cujus in earum exordio meminit, anno sequensi contigisse. Agemus igitur de ea suo loco.

(a) *Apud S. Leon. post ep. 63.*

XL. Quod vero ad præsentem de Paschatis die consultationem pertinet: exordio anni sequentis, quinto Idus Januarii, de eodem S. Leo adhuc ambiguus scripsit ad Julianum Coensem Episcopum Constantinopoli agentem. Rescripsisse autem ad S. Leonem Marcianum Imperatorem, eam Orientalium esse sententiam, ut secundum Theophyli cyclum octavo Kalendas Majas Pascha celebraretur, testatur ipse S. Leo in litteris Circularibus datis ea de re anno sequenti ad Episcopos Galliarum & Hispaniarum (b). Ex his omnibus vides, quam procul abhorreat, ut Romani Pontifices inconsulto, ex animique sententia proponere consueverint in Ecclesia Catholica observanda decreta; cum in ambiguis ipsi prius omnium rogare sententias, consulere, & omnes audire, cunctaque multo consilio examinare soliti fuerint.

(b) *Leo ep. 93.*

XLI. Sub hujus anni Consulibus celebratum legitur Arelate Concilium (c), quod tertium ordine positum est, in quo plura de Ecclesiastica servanda disciplina in ordinandis Ecclesiæ ministris: sed & alia pleraque ab eodem Concilio sancita apud diversos auctores leguntur, quæ in unum collecta consulere poteris. Agemus nos de eo, qui præfuisse legitur huic Synodo, sancto Cæsario ejus civitatis Episcopo, doctrina æque ac sanctitate conspicuo.

(c) *Extat to. 1. Conc.* Concilium Arelatense tertium.

XLII. Sed dubitatio hic haud levis insurgit: Quonam modo Cæsarius dici potest interfuisse huic Arelatensi Concilio jam creatus ejus civitatis Episcopus, cum ea litteris S. Leonis Papæ constet, anno superiori eidem Ecclesiæ præfuisse Ravennium Hilarii successorem, post quem ejusdem Episcopus fuisse reperitur Æo-

PAGIUS Quare recte Ado Carthaginis occupationi, quæ anno CDXXXIX. contigit, cladem illam *Siciliæ* subiicit, nec bene eum Baronius arguit, qui Vandalorum excursionem, cujus Paschasinus meminit, ad ann. CDLIV. refert. *Paschasinus* enim scribens an. CDXLIII. de ea Siciliæ populatione loquitur, quæ anno CDXL. facta fuerat.

XV. *Controversia de Paschate anni* CCCCLV.

Altera controversia fuit de celebratione *Paschatis* anni Christi CDLV. de qua Divus Leo scripsit ad *Marcianum* Imp. Epistolam datam *XVI. Kal. Julii Opilione V. C. Cos.* currenti nempe anno, quæ ordine est CXIV. alias LXIV. & recitatur a Baronio num. XXXV. & seqq. Alteram eadem die dedit ad Julianum Episcopum Coensem, quæ ordine est XCV. alias LXV. cujus meminit Baronius num. XXXVIII. Hæc ultima Epistola ibidem, & in vulgatis Codicibus præfert hanc inscriptionem: *Leo Romanæ & universalis Ecclesiæ Episcopus Eudociæ Augustæ salutem.* Sed Quesnellus ex Codice MS. Cardinalis Grimani ad Julianum datam esse ostendit, quod & totus Epistolæ contextus indicat, & Marianus Scotus, qui ad annum CDLIV. laudat hanc Epistolam sub Juliani nomine. Præterquam quod *Eudocia* tum Hierosolymis commorabatur. Leo de ea controversia peritos quoque consuluit, inprimisque *Paschasinum*, Epistolamque ad eum scripsit, quæ hactenus latuerat, quamque Quesnellus eruit ex MS. Codice Cardinalis Grimani. Data ea *VIII. Kalend. Julii*, *Adelphio V. C. Cos.* anno scil. CDLI. Leo postquam Julianum, ad Legationem in Concilio Chalcedonensi brevi obeundam instruxit, statum totius controversiæ aperuit, supputationis *Paschatis* diligenter investigandæ curam illi commisit, jussitque, ut rem communicaret cum peritis hominibus, ut de die Paschatis non amplius ambigendi, aut errandi locus superfit. Non extat responsio *Paschasini*, nam Epistola ejus ad Leonem de die Paschatis, quæ superest, pertinet ad *Pascha* anni CDXLIV. Quare deceptus est Baronius, qui eam Paschasini Epistolam ad secundam hanc controversiam retulit, quippe putavit, Epistolam *Leonis* ad Marcianum de Paschate, ac eam, quæ ad Eudociam, seu verius ad Julianum Coensem de eo argumento legitur, ad idem pertinere Pascha, de quo *Paschasinus* consultus fuerat, vivente adhuc Cyrillo; cum, ut jam dixi, *Paschasinus* in sua Epistola loquatur de Paschate anni CDXLIV. & Leonis literæ sint de Paschate anni CDLV. De hac controversia eodem anno sermo redibit: Interim de Paschate anni CDLV. legendos Eminent. Cardinalis Norisios in Fastis Consularibus e Bibliotheca Cæsarea erutis, ubi pag. 41. & seqq. egregie illud exponit, & in quo, alii hanc difficultatem explicantes peccatint, ostendit.

XVI. *S. Cæsarius Episc. Arelatensis longe post hunc annum floruit.*

A num. XLI. ad LI. Baronius *Concilium Arelatense* Opilione Consule anno DXXIV. celebratum, hoc anno alterius Opilionis Consulatu notato consignarat; sed postea in Appendice, & hoc anno in editione Coloniensi, monuit, illud, ad annum DXXIV. referendum esse, de quo ibidem agemus. Quia vero Sanctus *Cæsarius* Arelatensis Episcopus huic Concilio præfuit, Baronius de ejus primordiis atque vitæ progressu fuse hoc anno disserit; cum tamen in lucem non prodierit ante annum quadrin-

gen-

nius, idemque sedisse saltem triennio, ut Cyprianus discipulus S. Cæsarii, ejusdemque Vitæ scriptor affirmare colligitur: quo tempore Cæsarius præfuit Abbas monasterio Arelatensi. Porro in tanta rerum certitudine nihil est quod dici possit, nisi necessario asserere, illapsum esse errorem in Consulatum, sicut & in notam Æræ mendum irrepsit, dum ponitur quadringentesima sexagesimaprima, ex qua colligitur numerus annorum Domini quadringentorum vigintitrium: unde longe absurdius redditur, ut eo tempore Cæsarius præfuerit dicto Concilio Arelatensi, Sed & cum nihil sit in quo emendati error possit, ut suo loco dictum Arelatense Concilium restituatur; hic de ipso nobis agendum fuit. ☞ Ita quidem in priori editione res insoluta relinquenda fuit, cujus nisi restitutio fiat depravati admodum textus, solutio sit impossibilis, Erratum quidem in eo est, ut dum in codice legeretur celebratum Concilium Arelatense sub Consulatu Opilionis, qui gessit Consulatum cum Justino Imperatore iterum Consule anno Redemptoris quingentesimo vigesimoquarto, nec additus inveniretur collega, quod sæpe factum invenitur in monumentis Occidentalibus, prætermisso Orientali Consule, poni tantum Occidenralem: male cautus, sibique nimis sapiens visus collector, addendum putavit Vincomalum collegam, qui hoc anno una cum Opilione Consul creatus est; sicque ea additione, septuaginta & unius annorum errorem induxit, simulque rerum gestarum confusionem, atque inextricabiles perplexirates invexit. Qui primus his tenebris facem admovit, fuit Jacobus Sirmondus Arvernus Societatis Jesu professor a me alias restit fidelis adduci solitus, qui humaniores litteras Theologicis admodum decore conjunxit, qui non ad Opilionis Consulatum anni hujus, sed ad eum, qui alterius Opilionis nomine reperitur notatus in Fastis anno Redemptoris DXXIV. præsens Arelatense Concilium esse referendum ostendit ex præsentia Cæsarii Arelatensis Episcopi, qui hoc tempore nondum natus, tunc reperitur revera sedisse Arelatensis sedis Episcopus, successor Leonrii, qui post Æonium sedit Ravenolo substitutum. Firmantur hæc magis: dum omnes ferme Episcopi qui huic Arelatensi Concilio interfuisse leguntur, iidem Concilio Arausicano secundo subscripti reperiuntur; de cujus certo tempore proxime suo loco dicendum erit, & corrigendi errores pariter in eum illapsi. Hanc ergo Synodum Arelatensem suo loco restitue, sub Consulatu alterius Opilionis anno DXXIV. & simul cum eis junge quæ hic de Cæsario narrata habes ☜.

XLIII. Jam vero de Cæsario, qui huic præfuit Concilio, dicendum est, utpote viro qui calmia claritudine tum ex doctrina, tum ex vitæ sanctitate comparata, Gallias hoc tempore illustravit: brevique narratione in primis sunt nobis ejus percurrenda primordia, atque vitæ progressus usque ad præsentis temporis statum: Eo enim splendore sanctitatis effulsit, ut nobilissimæ totius Galliarum Ecclesiæ eligi mereretur Metropolitanus Antistes, hoc potissimum tempore, quo eas regiones occupantibus barbaris iisdemque vel Gentilibus, vel Arianis, magno opus esset inter tot ingruentes undique fluctus navis gubernatore,

XLIV. Cæsarii Tyrocinium. Scriptæ sunt res gestæ S. Cæsarii ab ejus discipulo Cypriano ad sanctam Cesariam illius sororem, id ipsa ab eo eflagitante: extant (a) ipsæ quidem, Dei benignitate, inter tot Galliarum busta, servatæ, Placuit, inquam, divinæ providentiæ, ut afflictæ prostratæque undique Gallicanæ Ecclesiæ hoc perditissimo tempore, tam docto tamque sancto illustrarentur Episcopo, cujus sanctitas ipsi inhærens ab incunabulis, septennio ætatis fructus præcoces emiserit, & in dies magis magisque fecunda annorum augmento consurgeret, Cum primo erogatis quæ sibi licuit in pauperes bonis clarissimorum parentum, domo spreta ad sanctum Silvestrum meritis insignem Cabilonensem Episcopum convolans, ab eo, ex sacro præscripto ritu, in clericum voluit attonderi, atque clericali institui disciplina, tanto dignus Antistite educatore atque doctore, qui mira sanctitate resplendens, in Cæsarium quem dilexit ut filium, transmisit opulentam virtutum hæreditatem. Est celebris ejusdem Silvestri memoria sacris tabulis adnotata, in Ecclesia semper vigens, annis singulis rediviva (b), nosque in Notis de eo pluribus egi-

(a) *Apud Sur. die 7. Aug.*

(b) *Martyrol. Rom. & alia die 20. Nov.*

PAGIUS

gentesimum septuagesimum, ut ex ejus Vita liquet. Ea duobus libris descripta; prioris Auctor Sanctus *Cyprianus* Tolonensis Antistes; secundus *dictatus a Messiano Presbytero, & Stephano Diacono*, ut præfert ejus titulus apud Mabillonium sæculo I. Benedictino, ubi Vitam illam, quæ multis in locis interpolata hactenus prodierat, ex duobus Codicibus MSS. sinceram & integram exhibet. Eam dedicavit *Cyprianus sanctæ Cæsariæ* Abbatissæ Monasterii Arelatensis, a sancto Cæsario instituti, quod etiamnum in eadem Urbe visitur. Libro secundo ejusdem Vitæ dicitur, *Cæsarium* mortuum esse, *cum septuagesimum tertium gereret totius vitæ transitis annum*; quare cum die XVII. mensis Augusti anni DXLII, ad Deum migrarit, ut suo loco ostendam, anno hujus sæculi circiter septuagesimo, & non antea, in lucem prodierat, & quidem in territorio Cabilonensi, quæ Urb. est Æduorum ad Araris fluvii ripam sita. Cum *octavum decimum ageret ætatis annum* ut habet codex unus MS. quo Mabillonius usus est,

Cæsarius monachus Lerinensis.

egimus. At Cæsarius, ubi flores ejus sanctitatis tamquam apis avide suxit, ad Lerinense secretius alvearium convolavit, ibique (ut idem auctor habet) sub Porcario Abbate diu monasticam conversationem summa excoluit observantia: licet præ immenso animi ardore ipse sibi semper segnior videretur: ut apparet ex ejus homilia, quam postea in eodem habuit monasterio, ubi primum ista inter alia interseruit de florentissimo statu hujus temporis ejusdem cœnobii Lerinensis (a): *Benedicimus Dominum nostrum, qui sanctam institutionem & admirabilem consuetudinem loci hujus jugiter crescere, & in majori dignatur gloriæ cumulo sublimare. O felix & beata habitatio insula hujus, ubi tam sanctis quotidie & tam spiritualibus lucris gloria Domini augetur, & tantis damnis diaboli nequitia minoratur! Beata, inquam, & felix insula Lerinensis, quæ cum parvula & plana esse videatur, innumerabiles tamen montes ad cælum misisse cognoscitur.* Hæc dicens Cæsarius, alludere ad ea videtur quæ superius recitavimus ex carmine Eucharistico, quod ad Faustum scripsit haud pridem Sidonius Apollinaris, ubi ait:

(a) Cæsar. homil. 10. De monasterio Lerinensi.

— quantos illa insula plana
Miserit ad cælum montes &c.

per montes, Sanctos intelligens; cum ipsa insula undique planitie lata gaudens, montibus careat. Hinc & Cæsarius ista subdit:

XLV.

Hæc est quæ eximios nutrit monachos, & præstantissimos per omnes provincias erogat sacerdotes. Vix enim reperiri erat, qui his temporibus assumptus in regionibus illis ad regimen Ecclesiarum, non delectus esset ex nobilissimo & regularis institutionis observantissimo cœnobio Lerinensi: *Ac sic* (subdit ipse) *quos accipit filios, reddit patres: & quos nutrit parvulos, reddit magnos: quos velut tyrannos excipit, Reges facit: Nam omnes quoscumque felix & beata habitatio ista susceperit, charitatis pennis ad excelsa virtutum culmina Christo sublimare consuevit. Quæ res cum pene in cunctis habitatoribus fuerit feliciter consummata, tamen resistentibus meritis meis, in me non probatur impleta. Cum enim parvitatem meam hæc sancta insula velut præclara mater & unica singularis omnium bonorum nutrix, brachiis quondam pietatis exceperit, & non parvo spatio educare & enutrire contenderit: licet reliquos ad virtutum culmina erexerit, a me tamen (quia cordis duritia contradicit) omnes negligentias auferre non potuit. Et ideo cum omni humilitate supplico, & totæ cordis contritione deposco, ut quod negatur meritis meis, vestris orationibus suppleatur, &c.*

XLVI. Reverentia barbarorum erga monasterium Lerinense.

Mira res, ut sub tot barbararum gentium frequenter factis in Gallias grassationibus, a Suevis, Wandalis, Alanis, Gothis, Burgundionibus, Hunnis, & Francis, nihil ad hæc tempora passum fuerit detrimenti idem monasterium insulæ Lerinensis, factum ipsis etiam barbaris atque Arianis venerandum: Unde quod valde erubescant, habent nostri sæculi Novatores, qui in Galliis plusquam sexcenta monasteria combusserunt, ut taceam de cineribus innumerabilium ecclesiarum. Quanta insuper hoc tempore esset gloria ejusdem cœnobii Lerinensis, præter illa quæ superius dicta sunt, ipsum rursum audi Cæsarium ad monachos concionantem: *Ab Oriente* (inquit b) *usque ad Occidentem, & omnibus pene locis in quibus Christiana religio colitur, religiosissima vestra conversatio ad Christi gloriam prædicatur. Jure a vobis exigitur, ut quod de vobis creditur, hoc probetur. Agite ergo, Deo auxiliante, quod semper egistis, &c.*

(b) Cæsar. hom. 20.

XLVII.

Sed quod sub Fausti nomine pervulgata legitur fabula de eodem Lerinensi cœnobio exciso a Saracenis sub Porcario Abbate institutore Sancti Cæsarii: eam hic obiter refellere, ex instituto onus in-

PAGIUS

est, petiit a Sancto *Silvestro* Cabilonensi Episcopo, *ut ablatis sibi capillis, mutatoque habitu,* Divino eum servitio manciparet, quod sine mora ab eo præstitum. Interfuit Sanctus *Silvester* Concilio Epaonensi anno DXVII. celebrato, & *quadraginta duobus annis* Ecclesiam Cabilonensem rexit, ut habet Turonensis lib. de Gloria Confessorum c. 85. De eo Surius ad diem XXVII. mensis Augusti, & Baronius ad diem XX. Novemb. in Notis ad Martyrologium Romanum.

XVII. S. Cæsarius fit Abbas & postea Episc. Arelatensis.

Post biennium in Lerinense Monasterium se se recepit Cæsarius, susceptusque a sancto *Porcario* Abbate *post parvum tempus in Cellario Congregationis eligitur.* Hic autem Porcarius diversus est ab alio cognomine, qui octavo sæculo idem Monasterium administravit, & Martyrium passus est. Cum in morbum incidisset *Cæsarius*, Porcarius coegit eum ad civitatem Arelatensem causa recuperandæ sanitatis adduci. Ibi ob *Eonio* Episcopo Arelatensi, concive & propinquo suo, Presbyter ordinatus est, & defuncto Abbati *in suburbana insula civitatis* substitutus est Abbas ab eodem Eonio, ubi *parum ultra triennium* Abbas fuit. Monasterii hujus mentio in literis Gelasii Papæ ad Eonium Arelatensem Episcopum datis, quas Baronius anno CDXCIV. recitat, perperamque *Cæsario* attribuendas censet. Emin. Cardinalis Norisius lib. 2. Hist. Pelag. cap. 22. existimat, *Cæsarium* anno quingentesimo tertio Episcopum Arelatensem renunciatum esse, annoque DXLIII. ad cælestem patriam migrasse. Verum anno uno citius sanctus *Eonius* Arelatensis Episcopus, ante mortem suam eum successorem designavit. Mes-

sa-

incumbit. Primum vero scias, non esse Fausti scriptionem illam, sed appendicem ad Fausti instructionem ad monachos, ut apparet ex ea nuper edita, diligentia viri doctissimi Genebrardi nunc Aquensis Episcopi, post funebrem orationem S. Hilarii Episcopi Arelatensis, & alia illi conjuncta: ubi post absolutam Fausti illam tractationem, subiicitur narratio de excidio monasterii Lerinensis, qua dicitur idem monasterium a Saracenis dirutum, & sanctum Porcarium Abbatem cum suis esse necatum. At quantæ fidei scriptum illud auctoris incerti? Et ubi nam gentium Saracenorum incursio his temporibus in Occiduis oris innotuit, qui vix post trecentos annos auditi sunt mare Mediterraneum infestasse? Sed haud majoris nobis fidei, quæ habentur in spuria Vita S. Honorati, ubi hæc facta dicuntur per Gensericum Wandalorum in Africam Regem: cum & additur idem monasterium per Gensericum sub Abbate Porcario dirutum, numquam usque ad Pipini Francorum Regis tempora esse restitutum. Si hæc vera sunt; quomodo post Gensericum jam defunctum adeo celebratur gloria ejusdem monasterii Lerinensis, ut audivimus a Cæsario? Quomodo de tanti cœnobii clade nulla penitus habetur mentio in Actis ipsius sancti Cæsarii, quæ sunt scripta (ut diximus) ab hujus temporis scriptore Cypriano? Vel quonam pacto dici potest usque ad Pipini tempora ejus desolationem perdurasse, si S. Gregorius Papa ejusdem meminit (*a*) monasterii sub Bono Abbate (ad quem scribit) existentis? Sic igitur cum neque sub Saracenis, neque sub Genserico ea accidisse funera monasterio Lerinensi sub Abbate Porcario dici possint; necesse est affirmare, vel Porcarium, quem cum suis martyrem dicimus, qui & Cæsarium a pueritia educavit, longissimam vixisse ætatem; & ea quæ narrant, non a Genserico, neque a Saracenis, sed ab aliis passos esse successoribus Genserici; vel alterum dicere ejusdem nominis post hæc in eadem insula sub Saracenis Porcarium floruisse, cujus Ecclesia ipsa cum suis celebrat martyrium pridie Idus Augusti.

De clade monasterii Lerinensis.

Tempora Porcarii Abbatis.

(*a*) Greg. l. 9. ep. 8.

XLVIII. Sed ad Cæsarium redeamus, quem diximus in eadem Insula in exercitatione monastica sub eodem Abbate vixisse; quo jubente, Arelatem postea se contulit, ibique excultus est rhetoricis facultatibus sub Pomerio Afro insigni ejus temporis rhetore. Hic ille namque Pomerius, quem natione Maurum fuisse tradit Gennadius, (*b*) eumdemque ordinatum in Gallia presbyterum; quem alii Julianum nominatum dicere: Quam autem decepti sint qui Julianum Pomerium putavere fuisse Episcopum Toletanum, tu consule Notationes nostras in Romanum Martyrologium (*c*). Porro hujus Pomerii, quo usus est præceptore Cæsarius; lucubrationes Gennadius recenset, quem post Gelasii obitum sub Anastasio Imperatore adhuc fuisse superstitem docet. Cæsarius autem egregie doctrinis sacris potissimum institutus, dignus judicatus est, qui post Æonium a populo, & clero expeteretus in Episcopum Arelatensem: cui nec profuere latebræ sepulcrales, quin inde traheretur ad regimen Episcopatus invitus.

Pomerius Rhetor magister Cæsarii.

(*b*) Genn. de Scrip. Eccl. c. 38.

(*c*) Martyrol. Rom. die 8. Martii.

XLIX. Sed non prætermittimus dicere (quod & magnopere admiratus sum) Trithemium, sive alios ad posteriora tempora eumdem Cæsarium retulisse sub professoribus regulæ S. Benedicti, quem constat ante sancti Benedicti monachatum his ipsis vixisse temporibus, interfuisseque pluribus Conciliis his item temporibus celebratis. Porro id ipsum ejus vitæ Acta perspicue docent: nam vixisse tunc dicunt, cum Alaricus regnaret in Gallia Narbonensi, & Theodoricus Rex potitus esset Italia: sed & cum tradat idem ejus Vitæ auctor, usum ipsum esse præceptore Pomerio Afro, atque probasse Felicem Papam, vulgasseque ejusdem Cæsarii scripta; nulla penitus de his vel levites dubitandi occasio potuit esse relicta: cum alioqui & ejus homiliæ id ipsum facile recte intuenti demonstrent.

Cæsarius quo vixit tempore.

L. Porro (quod dolendum est) sanctissimi atque doctissimi viri exciderunt nobilissima monumenta, vixque reliquæ sunt quadragintasex homiliæ diversis temporibus dictæ: ad quas provoco Gallos illos, qui turpiter a fide refugæ, ad hæreticos transfugæ defecere: videant quæ de Catholicis dogmatibus, quæ ipsi insectantur, senserit tantus doctor, miraculisque consignata reliquerit hoc potissimum sæculo, quo Franci in Galliis regnantes eamdem fidem Catholicam, in qua & baptizati sunt, acceperunt. Ut plane si quis ejusdem Cæsarii legerit homilias, ex illis faci-

Homiliæ Cæsarii Catholicam docent fidem.

PAGIUS

sianus enim Presbyter & Stephanus Diaconus mortem illius describentes aiunt, Cæsarium mortuum *VI. Kal. Septemb.* ac post diem dedicationis Monasterii a se pro Monialibus Arelatis fundati; adduntque; *Erat constitutio Monasterii ipsius eo tempore annis plenarie triginta*. Quare ea dedicatio peracta *VII. Kal. Septemb.* anni Christi quingentesimi duodecimi, quo dies XXVI. mensis Augusti in Dominicam incidebat. Ab eo autem anno ad DXLII. anni triginta integri fluxere.

XVIII. Baluzius quatuordecim sancti *Cæsarii* Homilias hactenus desideratas, ab aliquot annis publicavit, & in ultima editione Operum sancti Augustini curata, complures Sermones sancti Cæsarii alias Augustino attributi ab Augustinianis discernuntur. Baronius num. XLIV. autumavit, Sanctum *Cyprianum* Vitam Cæsarii, *Cæsariæ* hujus sorori dicasse. Verum distinguendæ sunt

Duæ Cæsariæ Abbatissæ distinguendæ.

facile intueatur illorum qui a Catholica veritate desciverunt amentiam, cogeturque præ stupore exclamare cum Paulo (*a*): *O insensati Galatæ, qui vos fascinavit non obedire veritati?* Multo magis vero, si perviderit quæ alii nobiles hujus temporis scriptores Ecclesiastici itidem Galli gentiles sui, nempe Prosper Aquitanus, Hilarius Arelatensis, Salvianus Massiliensis, Eucherius Lugdunensis, Claudianus, Mamercus Viennensis, Alcimus Avitus itidem Viennensis, Sidonius Apollinaris Arvernus, & alii suis scriptis, vitæque sanctitate, atque miraculorum virtute egregie reliquere testata, in omnibus consentientia illis quæ Hilarius Pictaviensis, Irenæus Lugdunensis, atque Dionysius Parisiensis omnes sanctissimi Episcopi olim iisdem tradiderunt, & nuperrime Cæsarius docuit. At de Cesario modo hactenus, suis locis inferius de eodem sæpe dicturi. Jam vero ad aliud Gallicanum Concilium hoc item anno celebratum orationem convertamus, immoretur-que in eo paulo longius; quæ Arelatense cito, aliquibus tantum inspectis, pertransiit.

(*a*) Galat. 3.

LI. Conc. Andegavense nunc primum editum.

Hoc itaque eodem anno sub ejusdem Opilionis Consulatu item in Galliis celebratum est Concilium Andegavense: Quod quidem e temporum obscuritate haud pridem in lucem vindicatum scias a docto pioque viro P. Frontone Societatis JESU in Galliis professore, a quo & accepimus: ipsum autem cum perbreve sit necdum in lucem editum, hic tibi verbatim reddendum putavimus: sic enim se habet:

LII.

Cum ad ordinandum Episcopum in civitate Andegavorum convenissent, & Thalassius esset Episcopus ordinatus, omnibus pariter residentibus, Leone, Eustochio, Charilatone, Rumorida, Vincentio, Victario, & Thalassio Episcopis pari consilio atque tractatu, decisionem quam verbis decreverant, etiam scripturæ mandare voluerunt, ut hac die, hoc est quarta Non. Octobris, Opilione V. C. Consule, hæ regulæ Ecclesiasticæ servarentur, quæ a se-

PAGIUS

sunt duæ *Cæsariæ* ejusdem Monasterii Arelatensis Abbatissæ; prima & antiquior, quæ sancti Cæsarii soror fuit, & longe ante fratrem mortua est, altera quæ eidem in regimen Monasterii successit, & superstes *Cæsario* fuit, illique *Cyprianus* Opus suum inscripsit. Nam ipsemet Cyprianus lib. 1. num. XXIII. tradit: Monasterii matrem germanam suam *Cæsariam* sanctam ad præmia Christi migrantem exceptam fuisse ab ea, *quæ nunc superest Cæsaria matre*, Sancta *Cæsaria*, Cæsarii soror magistra fuit Sanctæ *Radegundis* Reginæ, quæ & ipsa postea Monasterii Pictaviensis Abbatissa extitit, quod liquet ex Fortunato carmine de nomine suo. Præterea Baronius existimavit, Cæsarium *Leontio* in Episcopatum Arelatensem successisse; cum tamen *Leontius* ante annum quadringentesimum nonagesimum e vivis excesserit, & sanctus *Eonius* eidem substitutus fuerit, ut certo constat ex monumentis, quæ supersunt, & ex Vita sancti Cæsarii quæ testatur, hunc Sanctum Eonio successisse [*r*].

XIX. *Julianus Pomerius floret.*

Julianus cognomento *Pomerius* natione Maurus, primum in Gallia Rhetor, tum Presbyter ordinatus Rhetoricam Arelate docuit, & *sanctum Cæsarium*, Arelatensem dein Episcopum habuit auditorem, ut in hujus Sancti Vita lib. 1. cap. 7. dicitur. Auctor est librorum trium *de vita Contemplativa*, licet in plerisque editionibus Prospero Aquitano attribuantur, & sub hujus nomine laudati sint a *Chrodegango* Metensi Episcopo in libro *de Laicali institutione*, & Synodo Aquisgranensi sub Ludovico Pio celebrata, & a *Theodulpho* Aurelianensi Episcopo in libro de Spiritu Sancto, anno DCCCIX. scripto. *Pomerio* enim Opus illud asserit Sanctus Isidorus in lib. de Script. Eccles. cap. 12. eidemque etiam in antiqua Collectione Canonum Codicis Andegavensis adscribitur. Præterquamquod stylus ac dicendi character Prospero illud abjudicant. Alia hanc in rem argumenta profert Emin. Card. Norisius lib. 2. Hist. Pelag. cap. 14. ubi & ostendit ex eodem Isidoro *Julianum Pomerium* existimasse animam esse corpoream, uti hoc etiam sæculo crediderunt Cassianus, Faustus, & Gennadius: cujus oppositum Scriptis sustinebant sanctus *Avitus* Viennensis Episcopus in Epistola ad Regem Burgundionum, & *Claudianus Mamercus* in libris *de anima*. Ex quo intelligimus, celebrem hac ætate in Gallia fuisse de animæ corpulentia quæstionem.

XX. *Concilia Andegavense & Veneticum*

Ad num. LI. & seqq. Concilium Andegavense, *IV. Nonas Octobris Opilione V. C. Cos.* celebratum, ut in ejus præfatione legitur, ideoque hoc anno recte a Baronio consignatum. Convocatum fuit, ut *Talassius* Episcopus consecraretur, & quidem Andegavorum, ut ex Turonensis Concilii anno CCCCLXI. congregati subscriptionibus liquet. Hujus ordinationis occasione, duodecim Canones editi ad Ecclesiasticam disciplinam restaurandam, Concilium *Veneticum*, cujus meminit Baronius num. LV. non multo post Turonicum anno CCCCLXI. habitum, congregatum est *causa ordinandi Episcopi*, ut inquiunt in ejus præfatione *Perpetuus*, *Paternus*, & quatuor

NOTÆ [*r*] Ultra has Cæsarias tertiam aliam admittere Cæsariam Arelatensem Abbatissam necesse est, quæ floruerit paulo post annum 664. quo Bathildis Regina Monacham induit; extat enim apud Martene Anecdot. tom. I. pag. 3. Cæsariæ epistola ad Bathildam, recens, ut videtur, conversam, ad quam transmittit regulam S. Cæsarii ab ipsa postulatam. Hæc utique Cæsaria nec soror esse potuit S. Cæsarii, quæ decessit ante fratrem, mortuum anno 542. nec altera quæ primæ huic Cæsariæ successit in regimine, nec enim vitam prorogare illa potuit usque ad annum 664. Igitur non duas, sed tres Cæsarias admittamus oportet. Hæc pariter Epistola inscribitur ad Radegundem, quo nomine aliam a Regina Radegunde intelligere oportet; nec sane alia est, quam filia quædam ejusdem Bathildis, quæ ejusdem propositi socia ante matrem suam decessit. *Mansi*

a senioribus juxta auctoritatem Scripturarum jam fuerant constitutæ.

LIII. *Primum, ut contra Episcopali judicium clericis non liceat resilire, necque inconsultis sacerdotibus, sæcularium judicia expetere; sed nec de loco uno in alium sine Episcopi permissione transire, nec sine commendatitiis sacerdotum suorum litteris commeare.* Habet hæc primus canon, quo proculdubio adversati sunt Patres illi constitutioni Valentiniani Imperatoris datæ anno superiori, qua Ecclesiasticum forum suis (ut vidimus) privilegiis spoliavit: haud enim timuerunt refragari Imperatori pro Ecclesiastica immunitate sanctissimi sacerdotes. Sed describamus reliqua:

LIV. *Ut diaconi presbyteris noverint omni humilitate deferendum esse.* Cujusnam rei causa hæc sanciverint Patres, dictum est Annalium quinto tomo. Sed subdunt: *Ut a violentia & crimine perputationis* * *abstineant.* Mendosus est locus.

Familiaritatem extranearum feminarum noverint esse vitandam. Sed si qui sunt cælibes, * *non nisi a sororibus, aut amitis suis, aut a matribus consolentur. Quia sicut bonum non est homini solum esse; ita familiares esse clericos feminis non oportet extraneis; quia frequenter plurimorum ruinas sub hac occasione deflemus. Si quis autem post hoc interdictum a prædictis familiaritatibus se revocare noluerit: nequaquam gradu altiori donabitur, & si jam ordinatus fuerit, non ministret.*

* debiles

Tum si qui in tradendis vel capiendis civitatibus interfuisse fuerint detecti: non solum a communione habeantur alieni, sed ne conviviorum quidem admittantur esse participes.

Quod etiam de his qui accepta pœnitentia resilierunt, debita severitate servabitur. Quæ forma etiam circa eas, quæ de virginitate sanctimonialium crimine proprio deciderunt, statuto rigore permaneat.

Hi quoque qui alienis uxoribus, superstitibus ipsorum maritis, nomine conjugii abutuntur, a communione habeantur extranei.

Clerici quoque, qui relicto clero, se ad sæcularium militiam & ad laicos contulerint, non injuste ab Ecclesia, quam reliquerunt, amoveantur.

Monachi quoque qui cæptam observationis viam reliquere, & absque epistolis & absque certis negotiis vel necessitatibus per regiones vagantur alienas, cognita districtione, si se non emendaverint, ab Abbatibus suis, vel a sacerdotibus ad communionem non recipiantur.

Aliis quoque Episcopis aliorum clericis gradum augere non liceat.

Quicumque autem vel de laicis vel de clero ministri fuerint ordinati, & observare noluerint, si laicus, communicare non liceat, nisi forte reprobaverint criminosos.

Nonnisi unius uxoris viri, iidemque virginibus copulati diaconi, vel prebyteri ordinentur.

Pœnitentiæ sane locus omnibus pateat, qui conversi errorem suum voluerint confiteri; quibus perspecta qualitate peccati, secundum Episcopi æstimationem erit venia largienda.

.... Quod ita inter prædictos viros pari consilio & ordinatione decretum est, ut si quis ex ipsis contra hanc ordinationem agendum esse præsumpserit, obvius fuisse regulæ Ecclesiasticæ judicetur: adversus quem cæteris fratribus suis, quasi adversus contemptores licebit insurgere. Hactenus Andegavense Concilium Romam missum:

De

PAGIUS

tuor alii Episcopi ibidem nominati, inter quos *Nunechius* Eusebii Nannetensis Episcopi, qui Concilio Turonico interfuerat, successor. Ex quo colligit Sirmondus Veneticum Turonico posterius esse. Verum Usserius in Antiquit. Britann. Eccles. cap. 14. observat hallucinatum Sirmondum, cum ait, *Paternum* Venetensem Episcopum in hac Synodo ordinatum; is enim jam Episcopus erat, ut liquet ex laudatæ Præfationis verbis, Concilioque subscripsit ante quatuor alios Episcopos. Expungendus itaque ex Catalogo Episcoporum Ecclesiæ Veneticæ, quem San-Marthani exhibent, & addendus alius *Paternus* sanctitate illustris, qui floruit anno DLIX. ut eo anno videbimus cujus San-Marthani & Cointius in Annal. nullam mentionem faciunt.

XXI. *Anglo-Saxones de Britannia sibi subjicienda cogitant.*

Qui missi in Germaniam fuerant, ut novum militem in Britanniam adducerent, in eam insulam rediere, cum *Hengisti Filia*, quæ *Vortigerni* Regis oculos animumque expugnavit. Malmesburiensis lib. 1. de Reg. cap. 1. sine tamen ullo temporis charactere, rem narrat: *Adducunt filiam Hengisti virginem, ut accepimus, quæ esset & natura miraculum & virorum spectaculum. Regressis adornatur convivium. Jubet Hengistus filiam fungi pincernæ munere, ut Regis accumbentis oculos pasceret. Nec id frustra fuit. Nam ille (ut semper in feminarum decorem adhinniebat) statim & forma gratia, & gestuum elegantia sauciatus animum, potienda puella spem imbibit. Nec distulit, quin nuptias peteret; patrem volentem cogens. Ipse enim astu primo negare tam humiles nuptias, Regi indignas allegans. Postremo quasi gravatus in sententiam transit, totam Cantiam pro munere accipiens.* Vix Hengisti *Rowenam* filiam Vortigernus Britannorum Rex acceperat, & repudiata propria uxore infideli feminæ se se miscuerat, ac sacramenti jura temerarat, cum *Saxones* res novas moliti turbas cient, civibus minantur, ac in apertam factionem prorumpunt, ut pluribus prosequitur Huntindoniensis lib. 2.

XXII. *Anglo-Saxones in Britannos sæviunt.*

Gildas in libello de Excidio Britanniæ, postquam alteram Saxonum classem, in qua *Rowenam* vehebatur, venisse exposuit, statim subdit, quid factum sit a milite: *Igitur intromissi in insulam Barbari veluti milites, & magna ut mentiebantur discrimina pro hospitibus subituri,* im-

LV. De quo, quantum ad Episcoporum qui interfuerunt nomina pertinet, egregie idem Fronto depronsit ex primo Concilio Turonensi, quod post annos octo legitur celebratum sub Severini Consulatu; & quarumnam Ecclesiarum aliquot ex his Episcopi essent invenit, nimirum Victorium sive Victurium fuisse Episcopum Cenomanensem; Leonem Bituricensem; Thalasium hic ordinatum Episcopum fuisse Andegavensem, qui idem Thalassius scriptus pariter habetur una cum dicto Victurio in Concilio Venetico: qua ratione idem auctor jure opinatur non esse congregatum illud Concilium in Venetia Italiæ provincia, sed Venetensi civitate in Gallia Lugdunensi; cui & libentius assentimur, cum sciamus & ejusdem Venetensis civitatis in Gallia Episcopum, Modestum nomine, cum aliis Gallicanis Episcopis sedisse in concilio Aurelianensi sub Clodoveo. Habes hac diligentia exploratum, lector, quo tempore fuerit dictum Veneticum Concilium celebratum, nulla licet Consulum nota perspicuum: in quo quidem complura leges, quæ in celebrato hoc anno Concilio Andegavensi sunt statuta, pauloque fusius repetita. Observavit idem vir doctus & alia pleraque in eo notatu digna: sed hæc nobis modo ad historiam satis.

De Concilio Venetico.

Qui

PAGIUS *Impetrant sibi annonas dari; quæ multo tempore impertita clauserunt, ut dicitur, canis faucem. Item conqueruntur non affluenter sibi epimenia contribui, occasionem de industria colorantes, & ni profusior eis magnificentia cumularetur, testantur se cuncta rupto fœdere depopulaturos. Nec mora minas effectibus prosequuntur. Confovebatur namque ultionis justa præcedentium scelerum causa de mari usque ad mare ignis Orientali sacrilegorum manu exaggeratus; finitimas quasque civitates, agrosque populans non quievit accensus, donec cunctam pene exurens Insulæ superficiem, rubra Occidentalem trucique Oceanum lingua delamberet.* Pergit Gildas: *In hoc ergo impetu, simili Assyrio olim in Judam facto; completur quoque in nobis, secundum Historiam, quod Propheta deplorans: ait: Incenderunt igne Sanctuarium tuum, in terra polluerunt tabernaculum nominis tui.* Et iterum: *Deus venerunt gentes in hæreditatem tuam, coinquinaverunt templum sanctum tuum &c. Ita ut cuncta colonia crebris arietibus, omnesque coloni cum Præpositis Ecclesiæ, cum Sacerdotibus, ac populo mucronibus undique micantibus, ac flammis crepitantibus, simul solo sternerentur, & miserabili visu in medio platearum: una turrium cardine avulsa, murorumque celsorum saxa, sacra altaria, cadaverum, frustra, crustis purpurei cruoris tecta, velut in quodam horrendo torculari mixta viderentur & nulla esset omnimodis præter domorum ruinas, bestiarum volucrumque ventres in medio sepultura salva sanctarum animarum reverentia; si tamen multa inventa sint, quæ ad ardua cœli id temporis a Sanctis Angelis veherentur. Ita enim degeneraverat tunc vinea illa olim bona in amaritudinem; ut raro secundum Prophetam videretur, quasi post tergum vindemiatorum aut messorum racemus aut spica.* Cum hunc miseriarum cumulum exposuit Gildas, mox refert. Quid factum a Provincialibus, & quonam fugerint, aut aliter declinaverint, tempestatem: *Itaque nonnulli miserarum reliquiarum in montibus deprehensi (quo utuntur fugerant) acervatim jugulabantur: alii fame confecti accedentes manus hostibus dabant in ævum servituri: si tamen non continuo trucidarentur, quod altissimæ gratiæ stabat loco. Alii transmarinas petebant regiones cum ululatu magno; celeumatis vice hoc modo sub velorum sinibus cantantes:* Dedisti nos tanquam oves escarum, & in gentibus dispersisti nos. *Alii montanis collibus minacibus præruptis, vallatis densissimis saltibus, marinisque rupibus vitam suspectu semper mente credentes, in patria licet trepidi perstabant.* Hæc Gildas, qui sæculo sequenti vixit. Postea sensim in Insula Religio Christiana imminuta, quæ tamen nunquam extincta fuit.

XXIII. *Attilæ interitus.* De *Attila* Hunnorum Regis interitu anno sequenti cum Baronio num. VIII. agemus.

I. Aetii consulatus & obitus.

QUi sequens est annus Domini quadringentesimus quinquagesimusquartus, Studio & Aetio Consulibus Fastis reperitur adscriptus: illum quidem Marcianus, hunc autem Valentinianus Romæ creavit. Sed funeste ipsi Aetio accidit, ut ipsius Consulatus occisionis ejus index sit positus temporis: nam de ipso hoc anno Marcellinus in Chronico sub ejus Consulatu: *Aetius (inquit) Patricius, magna Occidentalis Imperii salus, & Regis quondam Attilæ terror, a Valentiniano Imperatore cum Boetio amico in Palatio trucidatur, atque cum ipso Hesperium cecidit regnum, nec hactenus valuit relevari* * Hæc Marcellinus.

II. Quomodo autem id molitus sit Maximus Romanus Senator, Procopius ita narrat (a): *Maximus erat quidam e Senatoribus, unus ex stirpe illius Maximi tyranni, quem Theodosius Senior sustulerat, pro qua victoria Romani quolibet anno festum agunt: huic uxor formosissima, sicut & pudicissima fuerat; qua Valentinianus amore captus cum potiri cuperet, resque admodum ardua foret, rem iniquam excogitavit: Maximum jussit ad se in Palatium venire, quo cum talis colludens, auro certo proposito, annulum ejus victor nactus est; hunc clam ad uxorem misit viri nomine, ut quamprimum signo perspecto, in Palatium salutatum Eudoxiam Imperatricem veniat. Illa subito paret: quam certi, quibus res nota ac mandata erat, protinus in aula excipientes, longe in Gynecontidem duxerunt; ubi Valentinianus occurrens, vim ei intulit. Illa post hæc mœsta domum regressa, calamitatem fatumque suum flere, virumque magnopere detestari cœpit, ut qui occasionem huic rei dederit.*

(a) Procop. de bel. Vvandal. l. 1.

III. Quid in Valentinianum Maximus moliatur.

Maximus vero dolore ingenti perculsus, de insidiis contra Imperatorem secum meditatur. Cumque videret Aetium tunc maximum Ducem, qui paulo ante clarissimam victoriam de Attila, Massegetarum, Scytharumque exercitu armato contra Romanum Imperium retulerat, succurrit ei ita agere, ut laudem omnem & merita gestorum amitteret, suspectumque illum redderet Imperatori. Hic considera & in mentem revoca, lector, quomodo iisdem insidiis Aetius pereat, quibus ipse olim circumvenerat magnum Ducem Bonifacium, cujus occasione Wandali potiti sunt Africa: unde perspicias & divinam in tarditate supplicii patientiam, & æquum in exhibitione vindictæ judicium. Sed pergit Procopius: *Tempus quoque commodum tunc visum, quod longe abesset, quod spes in eo potissimum Romanorum esset: Cum eunuchis agit, quorum* cu-

---

PAGIUS

SÆC. V. Anno Eræ Hispan. CCCCXCII. A. C. 454.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5947.

☉ 15. C. ☽ 18. F. 4. April. Indict. 7.

JESU CHRISTI 454.

LEONIS PAPÆ 15.

VALENTINIANI III. 30.

MARCIANI 5.

I. Consules.

[1] COSS. *Studius & Aetius*, uterque in Oriente creatus. De priori multa habet Baronius; sed posteriorem perperam confundit cum *Aetio* ter Consule. *Aetius* enim, qui hoc anno Consulatum gessit, Præfectus urbis Constantinopolitanæ erat anno CDXIX. teste Auctore Chronici Alex. annoque CDXXV. Præfectus Prætorio fuit sub Theodosio Jun. ut liquet ex lege Cod. Theod. *de imaginibus Imperialibus*, qui ideo alius est ab Aetio, qui Occidentalis Imperii salus fuit sub Valentiniano III. quique eo ipso anno CDXXV. curam Palatii Joannis tyranni agebat, ut testatur Renatus Profuturus Frigeridus apud Turonensem lib. 2. cap. 8. *Aetius* hoc anno Consul numeratur in Actis Concil. Chalced. Tom. IV. Concil. pag. 575. inter eos qui *Marcianum* Augustum comitati sunt, quando ingressus est Synodum, ibique dicitur *Comes Domesticorum & sacrorum stabulorum*.

II. A num. I. ad IV. Prosper in Chronico sub hujus anni Coss. de Aetii Patricii, non vero Con-

---

NOTÆ [1] S*Tudius, & Aetius*. In lapide in S. Pauli via Ostiensi num. 432. hic annus, non his Coss. sed post, consulatu *Opilionis* adnotatur.

Depositu PRIDIE KAL. FEBRVARIAS
POST. CONSVLATV.
OPILIONIS. V. C.

Victor: *Aetio & Studio*; ita & Marcellinus. Fasti Idatii: *Aetio IV. & Studio*. S. Leonis epistola LXXII. *Aetio & Studio* VV. CC. COSS. Prosper vulgatus: *Aetio & Studio*. Prosper Vaticanus MS. *Aetio & Studio*. Mox additur: *Aetius & Boetius occisi sunt*. Utrumque hujus anni Consulem in Oriente creatum fuisse tradunt, idcirco aliquando apud Occidentales *Post consulatus Opilionis* hoc anno signatur. *Georgius*

custodiaenti fidissimorum, corporis sui curam Imperator tradiderat, ut ei persuaderent, Aetium novis rebus studere. Imperator facile credens, suspectamque illius habens virtutem, ut interficeretur mandat. Fertur & proximum quemdam ex Romanis interrogasse, an utilis foret Aetii mors: ille autem respondisse; hoc ipse videret, bene, an male; se tantum scire, quod sibi dexteram altera manu inciderit. Hæc de Aetii nece Procopius: quæ autem subdit de grassatione Attilæ in Italiam, ea ante Aetii mortem accidisse, jam superius perspicue demonstratum est. Quid vero, sublato de medio Aetio, Maximus in Valentinianum molitus sit, suo loco dicendum anno sequenti. De Aetii porro nece est versus Sidonii Apollinaris in detestationem Valentiniani.

Valentinianus occidit Aetium.

Aetium Placidus mactavit semivir amens.

(a) Paul. Diac. l. 15. (b) Cassiod. in Chron. hoc anno.

Manibus etiam ipsius Valentiniani Imperatoris necatum esse Aetium, auctor (a) Miscellæ testatur: sed ita ante eum Cassiodorus (b): *Aetius Patricius in Palatio manu Valentiniani Imperatoris extinctus est: Boetius vero Præfectus Prætorio ab amicis ejus circumstantibus interemptus. At de Consulatu & nece Aetii satis*: jam reliquas anni hujus res gestas prosequamur.

IV. Leo solicitus pro rebus Alexandrinis.

(c) Leo ep. 63. S. Leonis epistola ab hæreticis falsata.

Sanctus Leo Romanus Pontifex, ut componeret res Orientalis Ecclesiæ omne adhibens studium, plures hoc anno ea de causa ad Marcianum Imperatorem litteras dedit, ac primum quidem ☞ sexto Idus Martii ☜ (c), quibus laborantem magno discrimine commendat Ecclesiam Alexandrinam, itemque Proterium recens ejus creatum Antistitem, cujus anno superiori sinceræ fidei professionis litteras accepisset. In his quidem curandis; primo unde morbus irrepsisset docet, atque mox præsentaneum remedium affert his verbis: *Quia vero quorumdam hæreticorum versuta nequitia ad conturbandam aliorum simplicitatem epistolam meam, quam ad beatæ memoriæ Flavianum dedi, falsasse perhibetur, ut commutatis quibusdam verbis, vel syllabis, receptorem me Nestoriani erroris adserant. Obsecro venerabilem clementiam vestram, ut eamdem epistulam per fratrem meum Julianum Episcopum, vel eos quos idoneos ad hoc opus pietas vestra delegerit, in Græcum sermonem jubeatis integre diligenterque translatam, per idoneum latorem sub vestri signaculi impressione deferri, tradendam Judicibus Alexandrinis, qui eam clero & plebi ipsius civitatis cum prædictorum Episcoporum prædicationibus, qui & meo scripto consentiunt, faciant recitari: ut agnoscant se fallacium hominum fraude ulterius decipi non debere, & probentur Apostolicæ sedis sinceri esse discipuli, apud quam nec Eutyches, nec Nestorius ullum obtinent locum; quia sicut alios hæreticos, ita & istos damnavit.* Hæc S. Leo.

V. Quæ rectæ fidei Catholicæ prædicatio.

Quænam autem fuerint quas dicit prædicationes Episcoporum esse una cum epistola ad Flavianum Alexandrinis significandas, superius manifestarat, nempe laborasse se ad convincendos & reducendos Alexandrinos ad fidem Catholicam, ut quæcumque ipse scripsisset in dicta epistola ad Flavianum, ea cuncta probata testataque redderet assertionibus Alexandrinorum Episcoporum illorum, qui majori apud eos gloria claruissent: Nam ait: *Et ne memoratis nova inferre, & propria dicta epistolæ videatur adstruere; venerabilium Patrum, qui ei Ecclesiæ præfuerunt, scripta relegantur; & quid beatus Athanasius, quid Theophilus, quid Cyrillus, quid etiam Orientales magistri de incarnatione Domini senserint, recognoscant.* Et paulo post: *Sed nunc (ut dixi) hic docendi optimus modus est, ut paternorum sensuum linea Alexandrinæ plebis & cleri auribus innotescat; ac si qui sunt qui nostra scripta despiciant, illis saltem qui nobiscum Apostolicis sensibus congruunt, acquiescant.* Hæc sanctus Leo ex divino plane deprompta Spiritu: Nam

PAGIUS

Aetius Patritius a Valentiniano perimitur.

Consulis, at peeperam Baronius morte, hæc scribit: *Inter Valentinianum Augustum & Aetium Patricium post promissa invicem fidei sacramenta, post pactum de conjunctione filiorum dira inimicitia convaluerunt; & unde fuit gratia charitatis augenda, inde exarsit fomes odiorum, incentore (ut creditum est) Heraclio spadone, qui ita sibi Imperatoris animum in sincero famulatu adstrinxerat, ut eum facile in qua vellet, impelleret: Cum ergo Heraclius sinistra omnia Imperatori de Aetio persuaderet, hoc unum creditum est, saluti Principis profuturum, si inimici molitiones suo opere præoccupasset. Unde Aetius dum placita instantius repetit, & causam filii commotius agit, Imperatoris manu & circumstantium gladiis crudeliter confectus est, Boetio Præfecto Prætorio simul perempto, qui eidem multa amicitia copulabatur.* Quod sub hujus anni Coss. gestum asserit etiam Cassiodorus in Chronico. Turonensis lib. 2. cap. 8. ex Renato Frigerido de patre uxore, & filio *Aetii* & honoribus, ad quos is provectus fuerat in Imperio Occidentali, singularia quædam refert, & Cassiodorus Epist. IV. libri primi testatur, *Carpilionem* Aetii filium Legationis officio functum esse, cum suo patre ad Attilam, cum is Romæ immineret. Et tamen erat *Cassiodori* in paternis laudibus moderatio, ut licet pater in hujus Legationis munere obeundo multam navaverit operam, ad Consulatum tamen Herculani, & Sporatii anno CDLII. gestum scribat tantum: *Cum quo (sc. Carpilione) a Valentiniano Imperatore Papa Leo directus pacem fecit.*

III. A num. IV. ad XXII. In editione Epistolarum Sancti Leonis Papæ a Quesnello V. C. curata, extant aliquæ hoc anno datæ, quas Baro-

Salubre remedium ad convincendas omnes hæreses.

hoc unum exhibitum Ecclesiæ Alexandrinæ remedium satis esse potest ad expurgandas hæresibus omnibus cunctas Ecclesias, provocando nimirum singulas ad illos doctores, qui in eis doctrina & sanctitate claruerunt, a quibus & Evangelium vel prædicatum ipsis, vel propagatum fuisse constat. Hæc quidem (ut diximus) sexto Idus Martii Leo Pontifex ad Marcianum.

VI. Marcianus rescribit adversus hæreticos.

Paruit Marcianus Augustus Leoni Pontifici, atque ex ejus sententia promulgavit edictum ad ipsos potissimum Alexandrinos, quo jussit eos non recedere debere ab his quæ a sacris œcumenicis Conciliis statuta fuissent, & quæ ipsis prædicata essent a sanctis ipsorum Episcopis Athanasio, Theophilo, atque Cyrillo. Quod autem in eo de sancti Leonis epistola non meminit Imperator, inde fortasse accidit, quod illa nondum esset Græco sermoni donata, vel ex prototypo emendata, quæ ad illos ab hæreticis corrupta allata fuerat. Sed illud adverte, in Codice Justinianeo depravatam Consulibus ejusmodi recitari sanctionem: quippe cum in ejus inscriptione a Valentiniano & Marciano promulgata feratur, consules in fine ponuntur & dies, in quibus neuter illorum superstes erat. Quamobrem quoniam eadem sanctio concinnationem habere cognoscitur cum dicta epistola S. Leonis Papæ hoc anno data ad Marcianum Imperatorem sexto Idus Martii; eamdem ipsam sub hujus anni Consulibus Idibus Augusti (ut se habet) fuisse editam, jure dici posse videtur: Quam quidem veluti affinem dictæ Leonis epistolæ hic describere dignum putamus: sic enim se habet (a):

(a) l. 8. C. de haret.

VII. Sanctio Marciani adversus hæreticos.

Quicumque in hac sacra urbe, vel Alexandrina, vel in omni Ægyptiaca diœcesi, diversisque aliis provinciis Euthychetis profanam perversitatem sequuntur, & non ita credunt, ut trecenti decem & octo sancti Patres tradiderunt Catholicam fidem in Nicæa civitate fundantes: centum quoque & quinquaginta alii venerabiles Episcopi, qui in alma urbe Constantinopolitana postea convenerunt; sicut & Athanasius & Theophilus & Cyrillus sanctæ recordationis Episcopi Alexandrinæ civitatis credebant, quos etiam Ephesina Synodus (cui beatæ memoriæ Cyrillus præfuit, in qua Nestorii error expulsus est) in universis secuta est; quos & nuper venerabilis Chalcedonensis Synodus est secuta prioribus Conciliis sacerdotum in omni prorsus parte consentiens, nihil adimens sacrosancto Symbolo, neque adiiciens, sed Eutychetis dogmata funesta condemnans: sciant se esse hæreticos Apollinaristas: Apollinaris enim facinorosissimam sectam Eutyches & Dioscorus mente sacrilega sunt secuti. Ideoque hi homines, qui Apollinaris, vel Eutychetis perversitatem sequuntur, illis pœnis, quæ divorum retro Principum constitutionibus contra Apollinaristas; vel serenitatis nostræ postmodum sanctione contra Eutychianistas; vel hac ipsa Augustissima lege contra eosdem decreta sunt, noverint se esse plectendos.

VIII. Pœnæ statutæ adversus Eutychianos & Apollinaristas.

Idcirco Apollinaristas, hoc est, Eutychianistas (quibus etsi est in appellatione diversitas, tamen est in hæresis perversitate conjunctio, & dispar quidem nomen, sed idem sacrilegium) sive in hac alma Urbe, diversisque provinciis, sive in Alexandrina civitate, sive intra Ægyptiacam diœcesim sunt, & neque ita credunt, ut prædicti venerabiles Patres credebant, neque viro reverendissimo Alexandrinæ urbis Antistiti Proterio fidem Orthodoxam tenenti communicant, Episcopos, presbyteros aliosve clericos creare & habere prohibemus. Scientibus tam his Eutychianistis, qui ausi fuerint cuiquam Episcopi, vel presbyteri, vel clerici nomen imponere, quam his qui passi fuerint impositum sibi nomen sacerdotale retinere, pœnam exilii cum facultatum suarum amissione se habituros. Uni-

PAGIUS

S. Leo Orientali Ecclesiæ sedandæ operam navat.

ronius non viderat, quibus Annales Ecclesiastici locupletari possunt. Prior est ordine XCIX. ad Marcianum Aug. a Leone scripta sub hujus anni Coss. *V. Idus Januarii*. Ea Leo gratias agit Imperatori pro sedatis Palæstinæ tumultibus, & quod licuit *Juvenali* ad Episcopatus Sedem tandem remeare, *non jam resultante populo, sed desiderante*. *Dioscorum* etiam ejusque sequaces perstringit, rogatque, ut *si quid usquam aut ægrum aut turbidum* & sanitati reddatur & paci. Tum *septimo Idus Martii* Leo scripsit ad eumdem Marcianum Aug. Epistolam ordine CI. & ad Julianum Episcopum Coensem Epistolam ordine CII. Prior tota est de correctione *Anatolii*, quem objurgat, ut auctorem dissidiorum, laudato *Marciano* ut pacis amante: quippe qui sedare velit tempestates, quas Anatolius excitavit; eaque conditione pollicetur amicitiam ut prius Scripto testetur, se abjecisse culpabilem ambitum: *satisfaciat*, inquit *Leo*, *canonibus*, & *omnium gratiam Sacerdotum servaturum se esse rescribat, ambitumque culpabilem se abjecisse significet*. Anatolius omnia ex votis Leonis facturum se dixerat: ad quæ S. Leo: *Tantum quod verbis spondet, corde perficiat*. Quod si abnuat, minatur se libere & constanter facturum: *Si vero ait, quæ Deo & Pietati vestræ displicent, pertinaci intentione delegerit, salva mansuetudinis vestræ reverentia, utar cum omnibus, & pro omnibus, vobis quoque annitentibus, adversus superbiatem liberiori constantia, quem, quod sæpe dicendum est, malim pro sanctis actibus fraterna charitate complecti*. Cum omnibus, dicit, & pro omnibus, quia non solum sua, sed & aliorum erat causa, si superbiam & ambitum Anatolii retunderet, canonum vim & auctoritatem defenderet, & Privilegia Ecclesiarum vindicaret ab interitu. Secunda Epistola Leo rogat *Julianum Coensem*, ut Epistolam suam ad Flavianum ex Latino in Græcum sermonem vertat,

quam

IX. *Universi præterea Apollinaristæ, vel Eutychianistæ non ecclesias, non monasteria sibi construant: parasynaxes & conventicula tam diurna quam nocturna non contrahant; neque ad domum, vel possessionem cujusquam, neque ad monasterium, vel quemcumque alterum locum operaturi secta funestissima congregentur. Quod si fecerint, & hoc factum fuisse domino volente constiterit; post rem in examine Judicis approbatam, domum vel possessionem ejus, in qua convenerint, vel monasterium, ejus civitatis Orthodoxæ Ecclesiæ, in cujus territorio est, jubemus addici. Si vero ignorante domino, sciente vero eo qui pensiones domus exigit, vel actore, vel conductore prædii, parasynaxes & conventicula interdicta collegerint: conductor vel procurator, sive actor, vel quicumque eos in domum vel possessionem vel monasterium receperint, & passi fuerint illicitas parasynaxes, conventusque celebrari; si vilis & abjectæ sint conditionis, fustibus publice & in pœnam suam & in aliorum coerceantur exemplum: si honestæ vero sint personæ decem libras auri mulctæ nomine Fisco nostro cogantur inferre.*

X. *Nullum præterea Apollinaristam, vel Eutychianistam ad aliquam jubemus aspirare militiam: & si inventi fuerint militare cingulo soluto honestorum hominum & Palatii communione priventur: nec in aliqua, nec in qua nati sunt civitate, vel vico, aut regione versentur. Si qui vero in hac alma urbe nati sunt, tam sacratissimo Comitatu, quam omni per provincias metropolitana civitate pellantur. Nulli insuper Eutychianistæ, vel Apollinaristæ publice vel privatim convocandi cœtus, vel circulos contrahendi, & de errore hæretico disputandi, ac perversitatem facinorosi dogmatis asserendi tribuatur facultas. Nulli etiam contra venerabilem Chalcedonensem Synodum liceat aliquid vel dictare, vel scribere atque emittere, aut aliorum dicta vel scripta super eadem re proferre. Nemo hujusmodi habere libros, & sacrilega scriptorum audeat monumenta servare. Quod si qui in his criminibus fuerint deprehensi, perpetua deportatione damnentur. Eos vero qui discendi studio audierint de infausta hæresi disputantes, decem librarum auri, quæ Fisco nostro inferendæ sunt, jubemus subire dispendium. Ultimo etiam supplicio coerceantur, qui illicita docere tentaverint. Omnes vero hujusmodi chartæ, ac libri, qui funestum Eutychetis scilicet & Apollinaris complexi fuerint dogma, incendio concrementur, ut facinorosæ perversitatis vestigia flammis combusta depereant. Æquum namque est, ut immanissima sacrilegia par pœnæ magnitudo percellat. Scientibus Moderatoribus provinciarum eorumque apparitoribus, Defensoribus etiam civitatum, quod si ea quæ legis hujus religiosissima sanctione custodienda decernimus, aut neglexerint aut aliqua permiserint temeritate violari; denarum librarum auri mulctam Fisco nostro inferre cogentur, insuper etiam existimationis suæ periculum sustinebunt. Dat. Constantinopoli, Idibus Augusti, Constantio & Ruffo Consulibus.* Sed reddenda hæc ad hujus anni Consules Studium & Actium. Quod si non mutandos Consules quis pertinaciter asseveret, tunc necesse ipsi erit, ut titulum legis mutet, ac pro Valentiniano & Marciano restituat Majorianum atque Leonem. Sed cum hac constitutione Imperator profiteatur se contra Eutychianos alias edidisse sanctiones, nihil est quod ad Leonem post eum in Oriente regnantem, ipso primo sui Imperii anno, qui dictis Consulibus consignatur, spectare possit. Porro qui revera legem sancivit Marcianus Augustus, idem in transgressores ejus animadvertisse reperitur: Etenim fautores Dioscori, qui turbas Alexandriæ excitabant, ab Ecclesia pulsos, in exilium mitti præcepit, ut fidem faciunt litteræ Orthodoxorum Ægyptiorum ad Leonem Imperatorem post necem Proterii datæ (a), quæ suo loco recitabuntur. Modo ad Leonem Romanum Pontificem redeamus.

Restituitur textus Cod. Justiniani.

(a) *Apud Evagr. l. 2. c. 8.*

XI. Sequenti mense post datam epistolam ad Marcianum Imperatorem, decimoseptimo Kalend. Maii, ad eumdem de Ana-

PAGIUS quam sub signaculo Augusti missam Alexandrinæ plebi in Ecclesia recitari vult, &, ut nihil illum lateat, exemplaria Epistolarum ad Marcianum, & ad Proterium Episcopum Alexandrinum a se scriptarum illi mittit. Denique jubet, ut *de Paschate* sequentis anni sollicitus sit.

IV. *S. Proterius Episc. Alexand. ad S. Leonem scribit.*

Hoc etiam anno Sanctus *Leo* literas a præfato *Proterio* accepit, allatas per *Nestorium* Episcopum. Romam non recta is venit, sed per Constantinopolim iter faciens, literas Imperatoris ei detulit, in quibus de novo Alexandrinorum Antistite *Proterio* magnifice loquebatur. Hujus fides *Leoni* primo suspecta: quia charus olim *Dioscoro*, qui curam tutelamque Alexandrinæ Ecclesiæ illi commiserat, quando ad Synodum profectus est. Ostatæ Leoni literæ quia ejus rectam fidem, ut Marcianus prius testatus fuerat, declarabant, quibus & Leo egregie respondit Epistola, quæ inter Leoninas est CIII. Baronius anno CCCCLIII. num. XXVIII. eam periisse vehementer dolebat, quam Quesnellus ex codice Cardinalis Grimani publici tandem juris fecit. Multis suam ad Flavianum Epistolam in illa defendit S. Leo adversus calumnias hæreticorum, quam legi optat frequenti concione ut Alexandrinos de sua doctrina certos faciat, quæ eadem est ac ea, quæ a suis illiusque defensa est majoribus. Rogat deinde *Proterium*, ut allata Patrum testimonia cum sua Epistola publice conferat: quo palam fiat, eum *Nestorium*

pa-

tolio Epifcopo Conftantinopolitano, eum faftum, quo erectus erat, demififfe videretur, hæc fcribit (a): *Conftantinopolitanus Epifcopus ad omnem pietatis profectum præfenti clementiæ veftræ doceatur exemplo: Si fideliter veftris acquiefcat hortatibus, habebit in me finceræ gratiæ animum; tantum ut quod verbis fpondet corde perficiat. Si vero quæ Deo & pietati veftræ difplicent, pertinaci intentione delegerit, falva manfuetudinis veftræ reverentia, utar cum omnibus & pro omnibus, vobis quoque adnitentibus, adverfus fuperbientem liberiori conftantia: quem (quod fæpe dicendum eft) mallem pro fanctis actibus fraterna charitate complecti.* Hæc de Anatolio ad Imperatorem.

(a) Leo ep. 70. — Anatolii faftus repreffus.

XII. Marciani fanctio contra Anatolium.

Perfuafus igitur litteris Leonis Pontificis Marcianus Auguftus, Anatolii repreffit audaciam, nihilque ipfum fibi voluit de fedis primatu amplius arrogare, fed juffit ftare decretis facrofancti Nicæni Concilii: quod ftuduit innotefcere, publica fanctione hoc anno data fub dictis Confulibus Aetio & Studio, qua omnibus notum fecit, nihil penitus innovandum de privilegiis antiquitus conceffis Ecclefiis. Quinetiam omnia caffa reddidit, quæcomque ex ambitione Anatolii contra antiquos canones Chalcedone præfumpta effent de primatu Conftantinopolitanæ Ecclefiæ. Defideratur ipfa quidem integra fanctio, cujus tantum fragmentum in Juftinianeo infertum eft Codice. Puto enim, dedita opera eam effe decurtatam fanctionem de abrogando primatu fancitam, eo quod ipfe Juftinianus contrarium poftea firmare voluit, cum fua fanctione (b) eidem primatum contulit. Sed reddamus hic ejufdem fanctionis Marciani fragmentum illatum in Juftinianeum (ut dictum eft) Codicem, iftis verbis (c).

(b) Juftin. Novel. 131. c. 2.

(c) l. 12. C. de facrofanct. Eccl.

Impp. Valentinianus & Marcianus Augg. Palladio Præfecto Prætorio.

XIII.

Privilegia, quæ generalibus conftitutionibus univerfis facrofanctis Ecclefiis Orthodoxæ religionis retro Principes præftiterunt, firma & illibata in perpetuum decernimus cuftodiri. Omnes fane pragmaticas fanctiones, quæ contra canones Ecclefiafticos interventu gratiæ vel ambitionis elicitæ funt, fuo robore & firmitate vacuatas effe præcipimus. Et quia humanitatis noftræ eft, egenis profpicere, ac dare operam ut pauperibus alimenta non defint; falaria etiam, quæ facrofanctis Ecclefiis in diverfis fpeciebus de publico hactenus miniftrata funt, jubemus nunc quoque inconcuffa & a nullo prorfus imminuta: præftari: liberalitatique huic promptiffimæ perpetuam tribuimus firmitatem. Data Aetio & Studio Conf. Quam quidem legem ut dicamus a Marciano potius quam a Valentiniano fancitam, cum utriufque Imperatoris habeat nomina infcripta; Præfecti Palladii nomen, ad quem data eft, Marciani effe neceffario fateri admonet; etenim ipfe Conftantinopoli gerebat Præfecturam, ut ex Novellis ejufdem Marciani Imperatoris apparet. Quæ autem de fua emendatione idem Anatolius ad fanctum Leonem hoc anno refcripferit, ex redditis ad eumdem ab ipfo Pontifice literis fatis poteft intelligi: nimirum recepiffe in amicitiam, quem ab archidiaconatu depofuerat, Aetium, & provectum in illius gradum Andream Eutychianum in ordinem redegiffe, itemque a cœptis deftitiffe, quibus primatum Ecclefiæ Conftantinopolitanæ quæfierat. Sed quod magni momenti res hæ funt: quomodo commotus Magni Leonis rugitu, perterre factufque ille paruerit, reddamus hic de his ad eumdem Anatolium fcripta in epiftola verba, quæ funt hujufmodi (d):

Marciani fanctio de privilegiis Ecclefiarum.

(d) Leo ep. 71.

XIV. Obtemperat Leoni Anatolius.

Quod ergo in Conftantinopolitana Ecclefia quædam in officiis clericorum correcta fignificas, ut & Aetium presbyterum in gratiam tuam affectionemque revocaveris, & Andream Archidiaconi actione fubmoveris: nobis placuiffe refcribo, quia exiftimationem tuam (ut optabam) plurimum erigit & commendat. Et merito poft correctionem in oblivionem deducitur, quod reprehenfioni obnoxium videbatur, cum hæreticorum provectione, & fancta memoriæ Flavianum injuria gravaveris: quæ nunc fimul ab omni offenfione cum

PAGIUS

pariter & *Eutychen* deteftari. Quefnellus Epiftolæ S. Leonis fubjunxit Epiftolam *Proterii* ad S. Leonem datam, quæ tota eft de ratione Pafchali, occafione Pafcharis anni infequentis, de quo magna erat controverfia. Baronius loco laudato putabat etiam, eam *Proterii* ad Leonem Epiftolam periiffe.

V. *Anatolii Epiftola ad S. Leonem & hujus ad illum.*

In Holfteniana Collectione extat *Anatolii* Patriarchæ Conftantinopolit. Epiftola, quam Quefnellus collocavit inter Epiftolas Divi Leonis poft Epiftolam CV. ad Marcianum Aug. quæ alias erat LXX. Ex ea Anatolium ad faniorem mentem rediiffe difcimus; fuum enim ea contentu filentioque Leonis timorem fignificat, & fe perfeciffe, quod fanctus Pontifex petierat: *Ea ftatim, quæ continebantur eis* (literis) *ut placita vobis, implevi: quod me facere vel communis pacis utilitas, vel quod decuerat, optabatur.* Subdit Anatolius, loco reftitutum *Aetium Andream* depofitum & abiectum ab Ecclefia, cum Eutychete Euthychianifque omnibus; etfi in fpeciem hærefim fuiffent deteftati, fubfcripfiffentque epiftolæ ejus ad Flavianum. Decretum vero in honorem Sedis Conftantinop. non fe, fed fuæ Clericos Ecclefiæ quæfiviffe; qui & confirmationi *Leonis* omnia refervarant. Hanc Anatolii Epiftolam fimul cum Epiftola Marciani Aug. accepit Leo, cui utrique eodem die refcripfit *quarto Kalendas Junii.* Ad Anatolium Epiftolam CVI. quæ alias erat LXXI. de-

cum tui (ut volui) laude cesserunt ; quia in ordinem suum quæ fuerant turbata redierunt. Andream sane, qui rationabiliter Archidiaconi est privatus officio, & Euphratam qui sanctæ memoriæ Flaviani (ut comperi) improbus extitit accusator, si professionibus plenissime scriptis non minus Eutychianam hæresim quam Nestorianum execrabile dogma condemnent ; quoniam venia est præstanda correctis, presbyteros consecrabis, ut sibi remedium Catholicæ fidei sentiant profuisse : electo primitus & probato qui Archidiaconi officium possit implere, quem nulla umquam prædictarum impietatum fama resperserit. Cæteri vero quos par reatus involverat, si veniam simili professione cum satisfactione deposcunt, suis ordinibus reformentur, his tantum ad officium primorum admissis, quos ab omni errore liberos esse constiterit. Videsne, lector, sanctum Leonem suo arbitrio adeo longe positam moderari Constantinopolitanam Ecclesiam, perinde ac in Romanæ urbis suburbiis esset constituta? Sed quod ad illam de primatu causam pertinet, ab ea insania resipuisse Anatolium laudat : redarguens tamen frigidam ab eo excusationem allertam, emendationem vero maxime probans, hæc ait:

XV. Abjicit curam primatus Anatolius.

Illam autem culpam, quam de augenda potestate, aliena (ut asseris) adhortatione contraxeras, efficacius atque sincerius tua claritas diluisset, si quod tentari sine tua voluntate non potuit, non ad sola clericorum consilia transtulisses : quia sicut in mala suasione delinquitur, ita & in mala consensione peccatur. Sed gratum mihi, frater carissime, est quod dilectio tua profitetur sibi displicere quod tunc etiam placere non debuit. Sufficit in gratia communis regressum professio dilectionis tuæ, & attestatio Principis Christiani : nec videtur tarda correctio, cui tam venerabilis assertor accessit. Abjiciatur penitus inconcessi juris, qui dissensionem fecerat appetitus, &c. Vides igitur frustra nisum sexcentorum Episcoporum suffragiis Anatolium, dum unus ei restitit Romanus Pontifex super omnes & in omnibus arbiter, & adversus omnes legitimus legum Ecclesiasticarum vindex & custos, qui solus irritum reddat, quod Concilium sexcentorum Patrum sententiis comprobasset.

XVI.

Ad hæc insuper iisdem ad Marcianum Imperatorem sanctus Leo litteris datis adversus improbum Eutychetem foventem adhuc in exilio hæresim ista conscripsit : (*a*) *Quia vero suggestiones meas pro tranquillitate Catholicæ fidei libenter accepistis ; significatum mihi fratris & Coepiscopi mei Juliani sermone cognoscite, Eutychetem impium pro suis quidem meritis exulare ; sed in ipso suæ damnationis loco multa adversus integritatem Catholicam blasphemiarum desperationis venena profundere ; & quod in illo totus mundus horruit atque damnavit, impudentia majore, ut innocentes decipere possit, evomere. Plenum itaque rationis æstimo, ut vestra clementia ad longinquiora eum jubeat & secretiora transferri. Monasterio vero ejus Constantinopoli constituto, in quo habitatores ipsius monachi Evangelica Apostolicaque doctrina crebrius sunt & plenius roborandi ; salubriter (ut arbitror) fiet, si is qui ipsi monasterio præpositus esse dicitur, a societate venerationis vestri Juliani Episcopi, quem in speculis propter fidem illic esse constitui, non recedat, cujus assidua visitatione profectus servorum Dei illic habitantium possit augeri.* Hæc sanctus Leo. Quid vero post hæc factum sit de Eutychete ignoratur.

(*a*) Leo ep. 70. De Eutych. longius in exilium pellendo.

XVII.

Quod autem pertinet ad res Palæstinas : Juvenalis Episcopus, quem anno superiori reversum diximus in suam Ecclesiam, pacifice agens, hoc anno legatos misit ad S. Leonem Romanum Pontificem, simulque dono dedit particulam ligni sanctissimæ Christi Crucis. Accepit illud grato animo ipse Leo, sed rescribens noluit prætermittere dignam quam ob res præteritas perperam gestas objurgationem ille commeruisset : ad ipsum igitur hoc anno, dictis Consulibus, scribens, hæc habet ipso exordio epistolæ (*b*):

(*b*) Leo ep. 72.

XVIII. Leo redarguit Juvenalem Episcopum.

Acceptis dilectionis tuæ litteris, quas ad me filii nostri Andreas presbyter & Petrus diaconus detulerunt, gavisus quidem sum, quod tibi ad Episcopatus tui sedem redire licuisset : Sed confluentibus in recordationem omnibus quæ te per quosdam excessus laborare fecerunt, dolui adversitatum tuarum temetipsum tibi fuisse materiam, & resistendi hæreticis constantiam perdidisse, qui existimant non esse tibi liberum, ut eos auderes redarguere, quos tibi professus sis in suo errore placuisse

PAGIUS dedit, significavitque ejus culpam fuisse, si suis caruerit literis, quia sibi non satisfecerit, egeritque contra canones : se tamen affici gaudio, quod *Aetium* in amicitiam receperit, & ab Archidiaconatu removerit *Andream*, deposueritque *Euphratem* accusatorem Flaviani : posse tamen ordinari Presbyteros, si Nestorianismi & Eutychianismi suspicionem tollant : in locum *Andreæ* sufficiendum alium, cujus fides non suspecta : parum sincere loqui, qui non suam, sed clericorum cupiditatem causaretur : nihil eos ausos, nisi ipso annitente. De hac Leonis ad Anatolium Epistola Baronius num. XIV. & sequenti.

VI.

Prava in Ecclesia Constantinopolitana consuetudo invalescebat : *Oeconomus* Ecclesiæ rationes facultatum & oblationum ad Judices publicos deferebat, non, ut moris erat, ad Episco-

euisse. Beatæ enim memoriæ Flaviani condemnatio, & impiissimi Eutychetis receptio, quid nisi Domini nostri Jesu Christi secundum carnem negatio fuit? Et paulo post: *Unde quia in tempore indulgentiæ resipiscentiam magis quam pertinaciam delegisti; ita gaudeo te cælestem recepisse medicinam, ut fidei ab hæreticis impugnatæ tandem possis esse defensor. Quamvis enim nulli sacerdotum liceat nescire quod prædicat, quoniam qui ignorat ignorabitur: inexcusabilior tamen est omnibus imperitie quilibet Hierosolymis habitans Christianus, qui ad cognoscendam virtutem Evangelii non solum paginarum eloquiis, sed ipsorum locorum testimoniis eruditur, &c.* Pluribus vero docet & monet pro fide sincera strenue agere, & ad postremum de misso sanctæ Crucis ligno gratias agit.

XIX. His itaque Leonis Papæ litteris ceu flagris excitatus Juvenalis Episcopus, in Palæstina provinciale Concilium collegit, in quo ad expurgandam ab hæresi totam provinciam illam, omnibus fidem Catholicam servandam proposuit. Extat adhuc Synodalis ejusdem Concilii epistola scripta ad Archimandritas & monachos ejusdem provinciæ Palæstinæ: est ejus exordium: *Cum summus & primus Apostolorum Princeps dixisset: Tu es Christus, &c.* Habetur (a) inter epistolas virorum illustrium scriptas pro Concilio Chalcedonensi. Porro in litterarum subscriptione primo loco positus legitur ipse Juvenalis Hierosolymorum Episcopus, secundo vero loco Irenæus Episcopus Cæsariensis Ecclesiæ, quæ ex decreto Nicæni Concilii constituta fuit totius Palæstinæ metropolis, adversus quod ipse sibi Juvenalis arrogaverat primatum; cujus rei causa idem sanctus Leo eidem magnopere restitit, cum hæc accepisset a Maximo Episcopo Antiocheno, ad quem de eodem talia sibi arrogante Juvenale ista respondit (b):

(a) Extat to. 2. Conc. nova edit.

Juvenalis arrogat privilegia Eccl. Cæsariensis.

(b) Leo ep. 62.

XX. *Subrependi occasiones non prætermittit ambitio; & quoties ob incurrentes causas generalis congregatio facta est sacerdotum, difficile est ut cupiditas improborum non aliquid supra mensuram suam moliatur appetere: sicut etiam in Ephesina Synodo, quæ impium Nestorium cum dogmate suo peremit, Juvenalis Episcopus ad obtinendum Palæstinæ provinciæ principatum credidit se posse sufficere, & insolentes ausus per commentitia scripta firmare. Quod sanctæ memoriæ Cyrillus Alexandrinus merito perhorrescens, scriptis suis mihi quid prædicta cupiditas ausa sit, indicavit & solicita prece multum poposcit, ut nulla illicitis conatibus præberetur assensio. Nam cujus epistolæ ad nos exemplaria direxisti sanctæ memoriæ Cyrilli, eam in nostro scrinio requisitam, nos authenticam noveritis reperisse. Hoc autem proprium definitionis meæ est, ut quantumlibet numerus sacerdotum amplior aliquid per quorumdam subreptionem decernat, quod illis trecentorum decem & octo Patrum constitutionibus inveniatur adversum; id justitiæ consideratione cassetur: quoniam universæ pacis tranquillitas non aliter poterit custodiri, nisi sua canonibus reverentia intemerata servetur.* Hæc Leo.

Leo Papa irritat quæ Juvenalis usurparat.

XXI. Vides igitur in Juvenale nihil optimo dignum Episcopo repetiri, & secundum parœmiam illam, in bello cervum, in pace se præstitisse leonem: qui malis artibus, mentitisque scriptis contra Nicænum Concilium invadens jura primarus; licet Cyrillus primo eidem (ut dictum est) restitisset in Concilio Ephesino, ac sanctus Leo penitus cassum reddidisset quicquid ab eo usurpatum esset; adhuc tamen non erubuit in dicta Synodo ante Cæsariensem totius Palæstinæ Primatem locum sibi principem vendicare, qui (ut Leo redarguit) nec inter Episcopos inferiores ob violatam fidem pacemque Catholicam locum habere dignus erat; sed bono pacis, indulgentia Romani Pontificis factum esset, ut post lapsum sederet Episcopus. Quod autem sanctus Leo dicat, ea de re tempore Concilii Ephesini Cyrillum Episcopum Alexandrinum ad se scripsisse; puto intelligendum, vel ad se, hoc est, ad Romanum tunc existentem Pontificem, vel (quod magis placet (quod eo tempore esset ipse Leo Ecclesiæ Romanæ Archidiaconus, & ejusdem Ecclesiæ negotia pertractaret. Sed de Juvenale hactenus.

Juvenalis Episcopus qualis.

Hoc

PAGIUS

Prava Ecclesiæ Constantinop. consuetudo a

scopum & Clerum Ecclesiæ. Hujus mali prima labes, avaritia Clericorum: nam, dum illi negotium Dei quæstui habent, & rem Ecclesiæ ex commodo metiuntur, lites inter se & dissidia serunt, quibus dirimendis non idonei, quia inter ipsos Sacerdotes, qui & ipsi judices, pugna. Delatæ ad publicos magistratus causæ, sensimque pravum exemplum fuit consuetudo. *Gennadius* successor Anatolii, ut hanc avaritiæ pestem *profligaret*, laboravit. Nam Theodorus Lector lib. 1. docet, Sanctum *Marcianum* ejus Oeconomum jussisse, ut suis singulæ Basilicæ fruerentur oblationibus, quas prius primaria retinebat. Huic malo consultum, Leo volens, de judiciis Clericorum ad Imperatorem scribit, & se jam de hac negotio prius scripsisse refert. Hanc ejus Epistolam ex Codice Card. Grimani eruit Quesnellus. *Illud etiam*, inquit Leo, *rationabiliter huic Epistolæ credidi copulandum, ut de eo, quod Pietatem vestram, prioribus petii literis, deprecaror, ut Oeconomos Constantinopolitanæ Ecclesiæ novo exemplo, & præcipue Pietatis vestræ temporibus a publicis Judicibus non sinatis audiri, & hanc quoque injuriam a sacris removeatis ordinibus; sed rationes Ecclesiæ secundum traditum morem Sacerdotali examine jubeatis inquiri.*

Ad

XXII. Clades insulæ Siciliæ.

Hoc ipso anno Wandali, qui Africam occupabant, pyraticam exercentes, Siciliam insulam deprædati sunt. Id cum alii complures scribant, est de his querela Paschasini Episcopi Lilibæi in Sicilia, in epistola hoc anno (ut diximus) ad sanctum Leonem scripta, qui eum litteris fuerat consolatus; in cujus exordio hæc de his habet (a): *Apostolatus vestri scripta, diacono Panormitanæ Ecclesiæ Silano deferente, percepi; quæ auditati meæ atque ærumnis, quas amarissima captivitate faciente incurri, solatium in omnibus atque remedium attulerunt, cælesti rore animum recreantes, atque omne quod triste fuerant abstergentes*. Ado Viennensis de his agens in Chronico, hæc de eadem clade eo eodem auctore: *Uvandali Carthagine capta, Siciliam quoque deleverunt: cujus captivitatis Paschasinus Lilibetanus Antistes, in epistola quam de ratione Paschatis Papæ Leoni scripsit, meminit*. Hæc ipse, licet captivitati Carthaginensi male conjungat Siciliæ insulæ cladem, cum ante annos quindecim illa contigerit. Sed & ex eadem Paschasini epistola corrigendus est Victor, dum tradit hæc post Valentiniani Augusti obitum facta esse, qui contigit anno sequenti: nam ait: *Post ajus mortem Geasericus totius Africæ ambitum obtinuit, necnon & insulas maximas Sardiniam, Siciliam, Corsicam, Ebusam, Majoricam, Minoricam, & alias multas, & superbia sibi consueta defendit*. Hæc Victor, qui (ut dictum est) Paschasini testificatione corrigitur. Sed excusari potest dicique diversam fuisse hujus anni per Gensericum factam pyraticam grassationem, ab illa invasione, cum post Valentiniani obitum omnibus illis potitus est insulis, & sub tributo redegit.

(a) Apud S. Leonem post ep. 63.

XXIII. Hoc eodem anno, Aetio adhue vivente: *Attila* (inquit Marcellinus) *Aetii hortata nocte mulieris manu cultro confoditur: Quidam vera sanguinis rejectione eum necatum perhibent*. Hæc sub anni hujus Consulibus Marcellinus: Cassiodorus autem sub anni superioris Consulatu. ☞ Porro feminam hanc recens amatam ab Attila, cum plures nominent Hildiconem, Micholtam alii; Paulus diaconus in sua rerum Romanarum historia, quam appendicem posuit ad Eutropium, eam appellat Indicto, nisi sit mendum in codice, cum de Honoria sorore Valentiniani Augusti, filia videlicet Gallæ Placidiæ ejusmodi etiam texit historiam: *Igitur Attila tali modo a sua sævitia repressus, relicta Italia, Pannonias repetit. Ad quem Honoria Valentiniani Principis germana, dum a fratre ob decus pudicitiæ districte servaretur, suum Eunuchum dirigit, quatenus eam sibi a fratre in matrimonium extorqueret. Accepto itaque hoc Attila nuncio qui jam Italiæ fines excesserat, nec tamen fatigato exercitu regredi poterat; mandat Valentiniano Imperatori, minitans pejora se proxime illaturum Italiæ, nisi mox et suam germanam cum parte Regni debita transmisisset. Qui reversus ad proprias sedes, supra plures quas habebat uxores, puellam valde decoram * Indicto nomine sibi in matrimonium junxit. Ob cujus nuptias profusa convivia exercens, dum tantum vini, quantum numquam antea insimul bibisset; cum supinus quiesceret, eruptione sanguinis, qui ei de naribus solitus erat effluere, suffocatus & extinctus est. Eidem denique apud Constantinopolim nocte, Marciano Imperatori in somnis Dominus apparens, arcum Attilæ fractum ostendit*. Hæc Paulus.

De interitu Attilæ.

* Indico, vel Ildico.

XXIV. Porro quod ad Honoriam spectat quod unicum Romæ aureum numisma reperitur illud ipsum hic tibi cudendum curavimus est hujusmodi.

Ve-

PAGIUS

VII. *Sicilia vastatio.*

Ad num. XXII. Cladem insulæ Siciliæ a *Vandalis* illatam, de qua hic agit Baronius, anno superiori num. XIV. ostendimus contigisse anno CCCCXL. Quare videnda, quæ ibi de ea diximus.

VIII. *Attila interitus.*

Ad num. XXIII. & seq. Marcellinus quidem citatus a Baronio *Attila* Hunnorum Regis mortem sub hujus anni Coss. recitat. Verum major fides Cassiodoro in Chronico, qui *sub præcedentis anni Coss.* scribit: *Attila in sedibus suis moritur fluxu sanguinis e naribus repente ac subito erumpente*. Præterea Prosper in Chronico sub iisdem Coss. ait: *Attila in sedibus mortuo, magna primum inter filios certamina de obtinendo regno exorta sunt; deinde aliquot gentium, quæ Chunis parebant, defectus secuti, causas & occasiones belli dederunt, quibus ferocissimi populi mutuis incursibus contererentur*. Jornandes lib. de reb. Get. capp. 49. & 50. pluribus de Attilæ morte & contentione inter innumeros ejus filios de successione acta agit, qui cum legerit Priscum Rhetorem Auctorem hoc tempore viventem, & modo deperditum, magnam hac in re fidem meretur. Postquam itaque Jornandes dixit, Attilæ mortem tam utilem fuisse, ut vitam mirabilem, scribit: *Attila ut Priscus Historicus refert, extinctionis suæ tempore puellam Ildico nomine decoram valde sibi in Matrimonium post innumerabiles uxores, ut mos erat gentis illius, socians, ejusque in nuptiis magna hilaritate resolutus vino somnoque gravatus resupinus jacebat, redundansque sanguis qui ei solite de naribus effluebat, dum consuetis meatibus impeditur, itinere ferali faucibus illapsus eum extinxit. Ita gloriose per bella Regi temulentia pudendum exitum dedit. Sequenti vero luce cum magna pars diei fuisset exempta, ministri Regis triste aliquid suspicantes, post clamores maximos fores effringunt inveniuntque Attila sine vulnere necem sanguinis effusione peractam. Tunc, ut illius gentis mos est, crinium parte truncata, informes facies cavis turpavere vulneribus, ut præliator eximius non femineis lamentationibus & lacrymis; sed sanguine lugeretur virili. De quo id accessit*

mi-

(a)

(a) *Habet in suo Museo Lelius Pasqualinus Rom.*

Verum dubitatum est, num hæc illa sit Honoria, de qua actum est, Valentiniani Augusti sorore petita ab Attila, filia Gallæ Placidiæ certe quidem cum nullum sit ei maternum cognomen, ut dicta sit Galla, vel Placidia, sed Grata; & quod appelletur Augusta (quod nomen non sororibus sed conjugibus competat Imperatorum) ut diversa censeatur ab illa, jure dubitari potest. Verum quod nulla alia possit reperiri Imperatoria femina Honoria dicta, nisi ista: quod ad Augustæ nomen spectat, existimari potest, ut quam una cum parte Regni sibi dari Attila petiisset ea de causa a fratre timente Regis barbari feritatem, eo titulo eam ab ipso auctam fuisse. ☜

XXV. Ab Attilæ obitu contexuit Eugipius Abbas suam historiam, qua prosecutus est res gestas sancti Severini Norici Apostoli nominati, ita exordiens (b): *Tempore quo Attila Rex Hunnorum defunctus est, in utraque Pannonia cæterisque confinis Danubii res turbantur ambigue: ac primo inter filios ejus de obtinendo regno magna sunt exorta certamina; qui morbo iniquæ dominationis inflati materiam sui sceleris accepere patris interitum. Quibus diebus sanctissimus Dei famulus Severinus de partibus Orientis in Pannoniam veniens, morabatur in oppido quod Custuris* * *dicitur, ubi secundum Evangelicam & Apostolicam doctrinam omni pietate præditus in confessione Catholicæ fidei venerabile propositum sanctis operibus adimplebat.*

(b) *Apud Sur. die 8. Januar.*

* Asturis.

XXVI. S. Severini magna humilitas.

At quod audis de partibus Orientis advenisse ad Noricos Severinum; haud tamen putes eum hominem fuisse Orientalem; sed Latinum potius, ex ejusdem Vitæ scriptore Eugipio ipsius discipulo intelligi potest. Cum alioqui patriam atque genus suum, inanis gloriæ, vitandæ gratia, celare voluerit, ut idem auctor in epistola ad Paschasium diaconum data testatur his verbis: *Cum multi igitur sacerdotes & spirituales viri, necnon & laici nobiles atque religiosi, vel indigenæ, vel de longinquis ad eum regionibus confluentes sæpius hæsitarent,* en-

PAGIUS

mirabile, ut Marciano Principi Orientis de tam feroci hoste sollicito in somnis Divinitas assistens arcum Attilæ in eadem nocte fractum ostenderet, quasi quod gens ipsa eo telo multa præsumat. Hoc Priscus Historicus vera se dicit attestatione probare. Nam in tantum magnis Imperiis Attila terribilis habitus est, ut ejus mortem in locum muneris superna regnantibus indicarent. Ex quo liquet, *Priscum* fuisse Scriptorem Christianum.

IX. *Gothis Pannonia, Gepidis Dacia assignata.*

Refert postea Jornandes, filios Attilæ, *quorum per licentiam libidinis pene populus fuit*, de regni successione inter se contendisse, quod dum Gepidarum Rex comperit, ab eo discessit, ejusque exemplum aliæ gentes secutæ sunt. Inito postea inter Attilæ filios prælio, major natu occisus est, reliqui ejus fratres fugere juxta littus Pontici maris. *Gepidarum* Rex subjectis sibi diversis regionibus, quæ antea regimini Hunnorum famulabantur, eis libertatem promisit; *venientesque multi per Legatos suos ad solum Romanorum, & a Principe tunc Marciano gratissime suscepti, distributas sedes, quas incolerent, accepere. Nam Gepidæ Hunnorum sibi sedes viribus vendicantes, totius Daciæ hodie* (Transylvaniæ appellatæ) *veluti victores potiti, nihil aliud a Romano Imperio, nisi pacem & annua solemnia, ut strenui Viri, amica pactione postulavere. Quod & libens tunc annuit Imperator, & usque nunc consuetum donum est* (usque ad annum scilicet DL. quo Jornandes librum illum elucubravit.) *Nam gens ipsa a Romano suscipit Principe; Gothi vero maluerunt a Romano regno terras petere, quam cum discrimine suo invadere alienas, accipientes Pannoniam, quæ in longa porrecta planitie habet, ab Oriente Mœsiam superiorem, a Meridie Dalmatiam, ab Occasu Noricum, a Septentrione Danubium.* Tum cap. 52. de Gothis seu Ostrogothis scribit: *In Pannonia sub Rege VValemir, ejusque germanis Theodemir & VVidemir morabantur, quamvis divisa loca, consilia tamen habuere unita.* Circa annum CDLXXIII. Theodemiris Theodoricum ex Erelieva concubina suscepit, de quo idem Jornandes cap. 52. *Datus Theodoricus obses a Gothis ducitur ad urbem Constantinopolitanam Leoni Principi.* Hic est ille Theodoricus, qui postea Romæ regnavit. Quoad *Honoriam* Valentiniani Augusti sororem, quam Attila sibi in uxorem dari petierat, vide quæ de ea dixi, quando de Constantio Augusto ejus patre verba feci. Porro tam *Gepidæ*, quam *Gothi* Arianam sectam profitebantur.

X. A num. XXV. ad XXXII. Eugipius in Vita Sancti Severini Noricorum Apostoli, quæ extat

*nter se quaeritet, cujus nationis esset vir, quem tantis cerneret fulgere virtutibus, nec ullus ab eo penitus auderet inquirere; tandem Primenius quidam presbyter Italiæ nobilis, & totius auctoritatis vir, qui ad eum confugerat, tempore quo Patricius Orestes inique peremptus est, interfectores ejus metuens, eo quod interfecti velut pater fuisse diceretur. Post multos itaque familiaritatis adeptæ dies, erupit, quasi præ * omnibus & ita sciscitatus est, dicens: Domine sancte, de qua provincia Deus his regionibus tale lumen donare dignatus est? Cui vir Dei faceta primum hilaritate respondit: Si fugitivum putas, para tibi pretium: quod pro me possis, cum fuero requisitus, offerre. His talia senior mox subjiciens: Quid prodest (inquit) servo Dei significatio loci vel generis sui, cum possit id tacendo, facilius vitare jactantiam, utpote sinistram, qua nesciente cupit omne opus bonum, Christo donante, perficere, quo mereatur, dexteris socius fieri, & supernæ patriæ civis adscribi: quam si me indignum veraciter desiderare cognoscis; quid te necesse est terrenam cognoscere, quam requiris? Veramtamen scito, quia Deus, qui te sacerdotem fieri præstitit, ipse me quoque periclitantibus his hominibus interesse præcepit. Tali memoratus presbyter responsione conticuit, nec quicquam ante vel postea beatum virum super hac parte percunctari præsumpsit: loquela tamen ipsius manifestabat hominem omnino Latinum; quem constat ad quamdam Orientis solitudinem fervore perfectionis vitæ fuisse profectum, atque deinde post ad Norici Ripensis oppida Pannoniæ Superiori vicina, quæ barbarorum crebris premebantur incursibus, divina compulsus revelatione venisse; sicut ipse clauso sermone tamquam de alio aliquo referre solitus erat, nonnullas Orientis urbes nominans, & itineris immensa pericula se mirabiliter transisse significans.* Hæc Eugipius in epistola ad Paschasium præfixa ipsius Severini Vitæ, quæ desideratur in ea quam edidit Surius, sicut & pleraque alia: habemus autem ipsam integram in nostra bibliotheca, eamque claudit ejusdem Paschasii diaconi epistola ad eumdem Eugipium reddita, de qua inferius.

* pro.

Ann. Eccl. Tom. VIII.

XXVII. Quod autem ad ipsius Severini genus pertinet; fuisse illud sane clarissimum, quod ob humanam vitandam laudem silentio obvolutum reliquit, unusquisque facile poterit opinari: quam minime rimuisset, si humili loco, obscuraque se ortum prosapia dicere potuisset. Severinos quidem Romæ inter Senatores claros eluxisse, Fastisque sæpe dedisse nomina Consulum, ipsæ Consulares tabulæ docent.

XXVIII. Quod igitur qui profectionis vitæ studio (ut idem ait Eugipius) profectus erat in Orientem, inde recesserit, causam illam plane patere vides, quod his temporibus, tum in Ægypto primaria sanctissimorum monachorum sede, tum Palæstina, universaque Syria dire vexati concussique essent Orthodoxi motibus Eutychianorum monachorum; quos ut vitaret Severinus, profectionem parans, Dei (ut audisti) monitu, ad Noricos Ripenses, ut illis præsto esset in opportunitatibus proficiscitur.

XXIX. *Severinus Ecclesiæ Noricorum valde proficuus.*

Magno sane Dei beneficio factum est, ut Ecclesia illa olim nobilis, sanctorum martyrum multiplicibus aucta coronis frequentibus tamen barbarorum incursionibus valde depressa, adventu Severini consurgeret, fidesque tepescens denuo miraculis incalesceret. Sed quibus signis idem continuo innotuerit, hæc accipe ab eodem Eugipio enarrata: *Dum* (inquit) *talibus exercitiis roboratus palmam supernæ vocationis innocue sequeretur, quadam die ad ecclesiam processit ex more. Tunc presbyteris, clero, vel civibus requisitis, cœpit totæ mentis humilitate prædicere, ut hostium insidias imminentes orationibus & jejuniis ac misericordiæ fructibus inhiberent. Sed animi contumaces, ac desideriis carnalibus inclinati, talia prædicentis oracula, infidelitatis suæ discrimine probaverunt. Famulus autem Dei reversus ad hospitium, quo ab ecclesiæ fuerat custode susceptus, diem & horam imminentis excidii prodens: De contumaci, ait, oppido & citius perituro festinus abscedo. Inde ad proximum quod Comagenis appellatur oppidum declinavit: hoc barbarorum intrinsecus consistentium, qui cum Romanis fœdus inieraat, custodia servabatur arctissima; nullique ingrediendi vel egrediendi*

PAGIUS

Floret S. Severinus Apost. Noricorum.

est apud Bollandum, ad diem VIII. mensis Januarii, prodit, tempore, quo *Attila* Rex Hunnorum defunctus est, turbatis in utraque Pannonia rebus, *Sanctum Severinum* in Austriam venisse, apud *Noricos* Evangelium propagasse, & vitæ disciplina singulari, gestisque mirabilibus inclaruisse, de quibus fuse agit. Bollandus loco citato, & Rosvveidus in Prolegomenis ad Vitas Patrum, duos distinguunt *Eugipios*, unum *Lucullanensem* in Italia Abbatem, qui teste Isidoro Hispalensi Episcopo, libellum *de Vita Sancti Severini composuit*, & post annum Christi DIX. claruit: alterum Abbatem *Africanum* a Sigeberto in lib. de Script. Ecclesiast. cap. 39. laudatum, qui temporibus Pelagii Papæ II. & Tiberii Augusti librum Excerptorum ex Divi Augustini Operibus conflaverit. Verum Lambecius Tom. I. Biblioth. Cæsareæ pag. 25. & seqq. ac Mabillonius Tom. II. Vet. Analect. pag. 11. recte notarunt, eos hac in re hallucinatos esse. *Eugipius* enim Severini laudator, Presbyter & Abbas fuit, ut inter omnes convenit, quod utrumque nomen *Excerptori* afferit fragmentum citatum. Ad hæc

faciles licentia præstabatur : a quibus tamen famulus Dei, cum esset ignotus, nec interrogatus est, nec repulsus.

XXX. Pœnitentia docet iram Dei evertendam.

Itaque mox ingressus ecclesiam, cunctos de salute propria desperantes jejunio & orationibus atque eleemosynis hortabatur armari, proponens antiquæ salutis exempla, quibus divina protectio populum suum contra opinionem omnium mirabiliter liberasset. Cumque salutem omnium in ipso discriminis articulo promittenti credere dubitarent : senex qui dudum Casturie * *tanus hospitiis susceptor extiterat, venit, atque a portarum custodibus sollicita interrogatione discussus, interitum sui oppidi habitu verboque monstravit ; adjiciens, eadem die, qua quidam homo Dei prædixerat, barbarorum vastitate deletum. Quo audito, solicite respondeerunt : Putasne ipse est, qui desperatis rebus, Dei nobis subsidium pollicetur? Mox igitur in ecclesia recognito Dei famulo, senex pedibus ejus prostratus, ajebat ipsius se meritis liberatum, ne cum cæteris oppidanis subiret excidium.*

* Asturit.

XXXI. Barbari se ipsos trucidant.

His auditis, habitatores oppidi memorati incredulitatis veniam postulantes, monitis viri Dei sanctis operibus paruerunt; jejunioque dediti, in ecclesia per triduum congregati, errata præterita castigabant gemitibus & lamentis. Die autem tertio, cum sacrificii vespertini solemnitas impleretur, facto subito terræmotu, ita sunt barbari intrinsecus habitantes exterriti, ut portas sibi Romanos cogerent aperire, velociter exeuntes. Igitur conciti diffugerunt, existimantes se vicinorum hostium obsidione vallatos; auctoque terrore divinitus, errore confusi, mutuis se gladiis conciderunt. Tali ergo adversarii internecione consumptis, divino plebs servata præsidio, per tantum virum armis didicit pugnare cælestibus. Sic igitur a domesticis primum atque ab externis liberati sunt hostibus qui Sancti Severini monitis paruere. Complura auctor subdit, quæ post hæc sunt subsecuta: sed hæc modo satis de virtutibus Severini, cui parentes Norici filiorum Attilæ evasere furorem. Hæc ego considerans, proximamque cladem a Turcis illatam eisdem populis lugens, ad eos plane clamare compellor illud Machabæi (a): *Memores estote, quomodo salvi facti sunt patres vestri.* Si hæc tanta sunt vobis parta a Catholico & Apostolico viro Romanæ Ecclesiæ communicatione conjuncto; quæ vobis reliqua spes salutis, cum pro vobis hostes Catholicæ fidei & Romanæ Ecclesiæ perduelles hæretici contra adversarios pugnant? At illud ingerendum Joelis vociferantis (b): *Expergiscimini ebrii, & flete, & ululate omnes qui bibitis vinum cum dulcedine, quia peribit de ore vestro: Gens enim ascendit super vos fortis & innumerabilis, dentes ejus ut dentes leonis, & molares ut catuli leonis.* Interpellate iterum precibus, qui vos liberet, Severinum : & Deum colite sicut ille. At de his hactenus.

(a) 1. Mach. 4.

(b) Joel. 1.

XXXII.

Hoc item anno, qui obitum Valentiniani præcessit, magna penuria laborasse complures Orientis provincias, & divino auxilio sublevatas esse, Evagrius & alii tradunt. Porro rem gestam ipse narrat his verbis (c): *Iisdem temporibus tanta fuit imbrium paucitas in utraque Phrygia, Galatia, Cappadocia, & Cilicia, ut homines rerum necessariarum penuria coacti alimentum pestiferum & exitiale caperent: unde etiam pestis nata est, & ob victus mutationem ægrotare cœperunt; & corporibus intumescentibus propter nimiam inflammationem lumina amiserunt; ac tussi simul afflictati, tertio die migrarunt e vita. Cui quidem pesti quamquam nullum potuit omnino remedium inveniri; fames tamen iis quibus vita suppetebat, per salutarem Dei omnium moderatoris providentiam levata est. Quippe anno illo sterili & effœto alimentum ex aere non aliter ac manna olim Israelitis delapsum dicitur, & insequenti anno fructus maturos terra sua sponte produxisse. At non modo hæc mala per Palæstinam grassabantur, verum etiam aliæ graves calamitates per alias multas & prope infinitas regiones pervagabantur.* Hæc ipse, qui mox subdit de nece Aetii, de qua nos hujus anni exordio. Occidentales quoque & Boreales oras penuria afflictatas deplorat Gelasius in Andromacum scribens. Sed eluxit ejusmodi famis occasione Noricorum Apostoli Severini sanctitas: nam audi quid de ipso scribat Eugipius.

(c) Evag. l. 2. c. 6. Ingens penuria vexat Orbem.

Eu-

PAGIUS Eugipio utrique, si ita loqui liceat, eadem ætas convenit. Eugipius enim Vitam Severini scripsit biennio post Consulatum Importuni, hoc est anno DXI. ut ipse testatur in Epistola ad Paschasium Diaconum, quam Baronius anno CDXCV. num. LI. recitat. Eodem tempore Augustiniana Excerpta condidit *Eugipius* : siquidem Opus suum inscribit *Probæ Virgini*, quæ ineunte sæculo VI. clarebat. Hujus rei certum nobis argumentum suppeditat S. Fulgentius, qui tractatus duos *de Jejunio & Oratione* eidem Probæ nuncupavit sub annum DV. Certe Cassiodorus, cum librum Institutionum scriberet, idque ante annum quingentesimum sexagesimum, de Eugipio Excerptore non secus quam de mortuo agit his verbis: *Convenit, ut Presbyteri Eugipii Opera necessario legere debeatis, quem nos quoque vidimus*, &c. Quibus verbis indicat, Eugipium, jam vivere desiisse eo tempore, & proinde longe ante Pontificatum Pelagii II. & Tiberii Principatum. Quare non duo, sed unicus fuit Eugipius, cui liber *de Vita Sancti Severini* cum Regula Monastica ab Isidoro in lib. de Script. Eccles. memorata, ac *Excerpta* Augu-

XXXIII. *Viennensibus fame laborantibus Severinus succurrit.*

Eodem tempore civitatem nomine Fabianas (quam eam tradunt esse civitatem, quæ Vienna Austriæ appellatur) *sæva fames oppresserat: cujus habitatores unicum sibi remedium adferre crediderunt, si ex supradicto oppido Comaganis hominem Dei religiosis precibus invitarent. Quos ille ad se venire praenoscens, à Domino, ut cum eis pergeret, commonetur. Quo cum veniret, cœpit civibus suadere dicens: Pœnitentiæ fructibus poteritis a tanta famis pernicia liberari. Qui cum talibus proficerent institutis: beatissimus Severinus divina revelatione cognovit, quamdam viduam nomine Proculam fruges plurimas occultasse. Quam productam in medium arguit vehementer: Cur (inquit) nobilissimis orta natalibus, cupiditatis te præbes ancillam, & extas avaritiæ mancipium, quæ est (dicente Apostolo) servitus idolorum? Ecce Domino famulis suis misericordia consulante, tu quid de male partis facias non habebis; nisi forte frumenta, luce negata in Danubii fluenta proiicieus, humanitatem piscibus exhibeas, quam hominibus denegasti: quamobrem subveni tibi potius quam pauperibus ex his, quæ adhuc te existimas, Christo esuriente, reservare.*

PAGIUS

gustiniana tribuenda sunt. Plura contra duos Eugipius Lambecius laudatus.

XI. *S. Severinus præcipuum suum Monasterium non condidit Viennæ.*

Ad num. XXXIII. & seq. *Vienna* olim appellata non fuit a Romanis *Pavia*, sive *Pabia*, vel *Faviana*, sive *Pabiana* ut Otto Episcopus Frisingensis lib. 1. de rebus gestis Imp. Friderici I. cap. 32. aliique passim post eum, prave interpretatione aliquot locorum Vitæ S. Severini conscriptæ, decepti, falso memoriæ tradiderunt, & Baronio persuaserunt. Hunc vulgarem errorem Lambecius lib. 2. Biblioth. Cæs. pag. 10. & seqq. plane evertit, ostenditque hunc Sanctum Noricorum Apostolum ex Oriente, non in Pannoniam superiorem, ubi *Vienna* cis Cetium montem posita, venisse, sed in Quadorum regionem Norico Ripensi & Pannoniæ vicinam, ac trans Danubium oppositam; & ne quidem ex Quadorum regione in Pannoniam, sed in *Noricum* transiisse. Sanctus itaque *Severinus* post suum ex Oriente adventum primo commoratus est in oppidulo nomine *Asturæ*, sito in Danubii ripa Germanica e regione Norici Ripensis, ubi nunc est *Stockero*: illudque fuit *in vicinis Ripensis, & Pannoniarum partibus*, ut diserte legitur in Vita sancti Severini ex editione Velseriana omnium accuratissima. Eo oppidulo a Barbaris everso, Severinus venit in civitatem *nomine Favianis*, quam sæva fames oppresserat, quamque S. Abbas miraculose, ut ex Eugipio narret Baronius, depulit. Juxta hujus civitatis muros primarium sibi extruxit Monasterium; sed ea, ut vulgo falso creditur, non cis *Cetium* montem in Pannonia seperiori, uti *Vienna*, sed trans Cetium montem in Norico Ripensi, ubi olim situm fuit *Flavium*, cujus Pliniua in recensione Urbium Norici meminit, condita erat.

XII. *Sed in Norico Ripensi, ubi Flaviana sita erat.*

In Norico itaque Ripensi trans *Cetium* montem, non vero in Pannonia superiori eis eundem montem ædificavit *Severinus* præcipuum suum Monasterium, & ibidem, nempe in Norico Ripensi, obiit; ut liquet ex ipsius Severini Oratione, qua apud Eugipium cap. 43. moribundus prædixit vastationem Norici Ripensis, quæ per *Annulfum* Odoacri Regis Italiæ fratrem anno CDLXXXVII. aut insequenti contigit, & translationem Provincialium una cum corpore suo in Italiam. Eugipii verba recitat Baronius anno CDLXXXII. n. LIX. Minime autem dubium est, quin Severinus per *terram & loca*, quæ post mortem suam vastatum iri prædixit, *Noricum Ripense* intellexerit. Id enim manifeste apparet ex Eugipii cap. 11. ubi de eadem vastatione agens, nominatim Norici Ripensis meminit; *Cum adhuc*, inquit, *Norici Ripensis oppida superiora constarent, & pene nullum castellum Barbarorum vitaret incursus, tam celeberrima S. Severini flagrabat opinio, ut certatim eum ad se castella singula pro suis munitionibus invitarent, credentes quod ejus præsentia nihil eis adversi eveniret.* Quibus ex verbis recte colligitur civitatem, juxta cujus muros majus Monasterium S. Severini fuit, unam extitisse ex Norici Ripensis oppidis *inferioribus*, haud procul a monte *Cetio*. Denique civitatem *Flaviana* vel *Faviana*, juxta cujus muros constructum illud Severini Monasterium, non fuisse in Pannonia, sed in Norico Ripense, testatur Paschasius Diaconus Romanus, in cujus ad Eugipium Epistola Vitæ S. Severini præfixa, cujus partem recitat Baronius num. XXVI. habetur: *Opus quod Ecclesiæ universitas possit recensere, brevi reserasti compendio, dum beati Severini finitimae Pannoniarum Provinciis insolentie &c.* Unde Severinus non ipsam Pannoniam, vel superiorem, in qua sita Vienna, vel *inferiorem*, sed *finitimas* tantum *Pannoniarum Provincias*, incoluit. Per finitimas autem Pannoniarum Provincias hic sine controversia intelliguntur regio *Quadorum* trans Danubium, & *Noricum Ripense*, cis illum fluvium. Primum enim in Quadorum oppido *Asturis* aliquantulum commoratus est, postea vero transmigravit in proximum e regione oppidum *Comagenis*, quod in Norico Ripensi situm fuit, ubi nunc *Langenleber*. Tandemque *Flavianam*, venit ubi præcipuum suum Monasterium construxit, & mortuus est. Legendus Lambecius citatus, qui loca a Severino inhabitata egregie explicat, variosque Historicorum & Geographorum refellit errores. Videnda etiam quæ *de Vienna* anno DCCCXXIV. in medium adducam.

XIII. *Saxones aspirant ad Imperium Britanniæ.*

Postquam Malmesburieosia lib. 1. de Reg. Angl. narravit, Hengistum totam Cantiam pro munere accepisse a Vortigerno Britannorum Rege, qui ejus filiam *Rowendam* uxorem acceperat de Hengisto scribit: *Nec contentus hac liberalitate Barbarus, sed abutens Regis imprudentia, persuadet, ut a Germania fratrem & filium virtutis viros evocet, scena composita, ut quia ipse ab Oriente Provinciam defensitaret, illi quoque ab Aquilone Scotos frænarent: ita Rege connivente ipsi (circum navigata Britannia) Orchades insulas adierunt, easque gentes cum Pictis & Scotis pari ærumna involventes, in Aquilonali parte insulæ, quæ nunc Northanimbria vocatur, tunc & deinceps assiderunt: nullus tamen ibi Regio insigni, vel nomine usus usque ad Idam.* Quod hoc anno contigisse, bellum anno sequenti inter *Vortigernum* & *Hengistum* exortum ostendit. Conjugio enim inter Vortigernum & Rovvedam inito dimissa priori uxore quæ Christiana erat,

XXXIV. *Quibus auditis, magno mulier pavore perterrita, cœpit servata libenter erogare pauperibus. Igitur non multo post rates plurimæ de partibus Rhætiarum mercibus onusta quamplurimis insperate videntur in littore Danubii, quæ multis diebus crassa fluminis glacie fuerant congelatæ* *; *qua Dei imperio mox resoluta, ciborum copias laborantibus detulerunt. Tunc cæperunt omnes Deum insperati remedii largitarem continuata devotione laudare, qui de tabe diuturnæ famis interire crediderant, fatentes evidentius rates extra tempus glaciali resolutas frigore servi Dei precibus advenisse.* At de penuria satis, rebusque hoc anno gestis hic finis esto.

* colligatæ.

Age

PAGIUS Saxoni infideli viam ad Imperium insulæ aperuit, intestino bello initium dedit, & regnum, quod hactenus Deo orthodoxe & fideliter servierat, infideli & barbaro populo prostituit.

XIV. *Interitus Dioscori.* *Dioscorus* hæreticus hoc anno periit, ut videre est anno CDLI. num. LXVI.

I. Annus ultionis.

AGe jam annum ultionis aggrediamur, qui quadringentesimus quinquagesimus quintus ordine currit funesto Consulatu Valentiniani octavo, Anthemiique collegæ: quo ipse Valentinianus Augustus obtruncatur, sed & qui tyrannicæ invasit Imperium occiditur Maximus, atque in Urbem ab Eudoxia advocantur ex Africa Wandali: hæc quidem ab iis ex injuriis acceptis sibi invicem ultionem parantibus, ulciscente simul infenso numine peccata populi, sunt perpetrata: ut merito *Ultionis annus* hic sit nominandus.

II. Destituitur divino penitus patrocinio Imperator (ut vidimus) simulac jura perturbat Ecclesiæ: cujus præsidio, cum antea de religione bene mereri satageret, ad triginta ferme annos inter varia oborta rerum discrimina vitam incolumis propagarat: finitur vero in scelus se præcipitem ferre, cum incantamentis & magiis (ut inquit Procopius *a*) operam dedit, hisce artibus matronarum castitatem expugnaturus: cum & aggressus est illud nefas, unde sibi ipse paravit interfectores, ad quos perdendos barbari ex Africa vocarentur in Urbem; quæ ab imminenti super cervicem Hunnorum gladio jam semel divino beneficio liberata, non gratiarum actionem, sed peccata ingrata rependit, cum (ut testificatione sancti Leonis Papæ diximus) Gentiles illud insigne Dei munus adscriberent fato, Christiani vero Circensibus dediti & voluptatibus præpediti ad ecclesiam accederent infrequentes. In memoriam revocanda est concio illa Leonis, qua de acceptis a Deo beneficiis ex insperata salute liberatum populum ingratum arguit: cum ipse ista procul intuens atque prævidens exclamavit: *Magnum* (inquiens *b*) *periculum est, esse homines ingratos Deo, & per oblivionem beneficiorum ejus nec de correctione compungi, nec de remissione lætari. Vereor igitur, dilectissimi, ne vox illa Prophetica tales increpasse videatur, quæ dicit* (*c*) *Flagellavi eos, & non doluerunt: castigavi eos, & noluerunt accipere disciplinam, &c.* Sed singulorum funera prosequamur.

(*a*) Procop. de bello Vvandal. lib. 1.

(*b*) Leo serm. in Octava Apost.

(*c*) Hier. 5.

III. Valentinianus occiditur.

Hoc igitur anno, decimosexto Kalendas Aprilis, Valentinianus Imperator occiditur in Campo Martio (ait Cassiodorus *d*) ab amicis Aetii, dolo Maximi (subdit Marcellinus *e*) per Ostilam & Transtilam Aetii satellites, jam percusso Heraclio spadone. De his item Evagrius (*f*) & alii. Tenuit Valentinianus Imperium annos triginta minus mensibus septem & diebus sex.

(*d*) Cassiod. in Chron.

(*e*) Marc. in Chron.

(*f*) Evagr. l. 2. c. 7.

IV. Sed ne ignominiose omnino Valentinianus sepeliatur, quod reliquit posteris pietatis monumentum, hic perspicuum cunctis

PAGIUS

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5948.

SÆC. V. Anno Eræ Hispan. CDXCIII. A. C. 455.

☉ 26. B. ☽ 19. P. 24. April. Latinis quibusdam 17. April. Indict. 8.

JESU CHRISTI 455.

LEONIS PAPÆ 16.

MARCIANI 6.

AVITI 1.

I. [1] COSS. *Valentinianus Aug. VIII. & Anthemius.* Hic in Oriente creatus est, qui tamen in Occidente postea imperavit, ut infra videbimus. Sumptus Consulatus a Valentiniano ob ejus Imperii *Tricennalia*. Hinc Mediobarbus in Numismatis Impp. unum hujus Imperatoris exhibet, in quo cernitur habitu Consulari indutus, & hæc extat inscriptio: VOT. XXX. MULT. XL. Duo similes Nummi aurei magnæ molis visuntur in Museo Farnesiano Tom. I. pag. 308. Porro Valentinianus qui diu regnavit, nonnisi Imperii initio, & in Quinquennalibus, aliisque hujusmodi Festis Consulatum capessiit; ex quo plane liquet Imperatorum Consulatibus certos annos destinatos fuisse. Marciani *Quinquennalia* in hunc annum incidunt.

Tricennalia Valentiniani, & Marciani Quinquennalia.

II. *Valentinianus perimitur.*

A num. I. ad V. Prosper in Chronico sub hujus anni Coss. scribit: *Mortem Aetii mors Valentiniani non longo post tempore consecuta est, tam imprudenter non declinata, ut interfector Aetii amicos, armigerosque ejus sibimet consociaret, qui concepti facinoris opportunitatem dissimulanter aucupantes, egressum extra Urbem Principem, & ludo gestationis intentum inopinatis ictibus confoderunt, Heraclio simul, ut erat proximus interem-*

NOTÆ [1] COss. *Valentinianus Aug.* VIII. *& Anthemius.* *Lucii* prænomen *Anthemio* tribuit Relandus, ex Gudiano lapide, Romæ in Aventino monte detecto.

D. N. FLAV. VALENTINIANO. AVG. VIII.
ET. L. ANTHEMIO. COS.
ARAM. D. D. KAL. APRIL.

Victor, Marcellinus, & Fasti Idatiani: *Valentiniano* VIII. *& Anthemio*. Prosper vulgatus: *Valentiniano* VIII. *& Anthemio*, Prosper Vaticanus MS. *Valentiniano* VIII. *& Antemio*. GEORGIUS

ctis ejus affigamus sepulcro. Agens Hadrianus Papa in epistola ad Carolum Magnum de cultu sacrarum imaginum, cum quæ essent in Urbe nobiliores recenset, hæc subdit: *Sed & per eagatum ejus* (nempe Sixti Papæ) *Valentinianus Augustus fecit imaginem auream cum duodecim portis & Salvatore gemmis pretiosis ornatam, quam vota gratiæ super Confessionem beati Petri Apostoli posuit, & a tunc usque hactenus apud nos ab omnibus Fidelibus venerantur.* Hæc Hadrianus. Ex quibus & illud observatione dignissimum æque intelligere potes, Wandalos hoc anno ingressos in Urbem, pretiosa quæque prædantes, abstinuisse tamen ab ecclesiæ S. Petri ornamentis: Quomodo rogo, ad Hadriani Papæ tempora aureum illud monumentum intextum gemmis super Confessionem Petri Apostoli immobiliter inhærens integrum perdurasset, nisi manus Wandalica religionis intuitu pepercisset? Sed cœptam jam prosequamur historiam.

V. Maximus Imp.

(a) Procop. de bello Vvandal. lib. 1.

Occiso Valentiniano, Maximus horum omnium architectus, nullo obice, invadit, sibique sumit Imperium; de quo ista Procopius (a): *Interea Romæ Maximus, Imperatore nullo negotio interfecto, tyrannidem cupit, Eudoxiæ potitur, eamque sibi conjugem jungit, cum forte antea prima uxor decessisset.* Sidonius de Maximo agens, tradit ipsum mox creasse Magistrum militum Avitum, virum quidem insignem, & nobilibus præfecturis clarum. Tanto

Avitus magister militum creatus.

autem Duce Maximus meditabatur Romanum Imperium in pristinum vindicare: nam de eo agente in Galliis istas Sidonius:

—— sed perdita cernens
Terrarum spatia Princeps jam Maximus, unum
Quod fuit in rebus, peditum, equitumque Magistrum
Te sibi, Avite, legit.

Ita ipse de electo a Maximo Duce Avito, peritia militari Aetio quidem impari, sed probitate majore. Agebat tunc in Galliis Avitus Præfectum Prætorii, quem magistratum summa cum laude pluribus annis administraverat: cum & injunxit eidem Maximus legationem ad barbarorum Reges, ad fœdera cum illis paciscenda: nam ipse apud Sidonium hæc ad illos pro concione fertur orasse:

Fœdus cum Barbaris.

Sed dum me nostri Princeps modo Maximus Orbis
Ignarum, absentem, procerum post mille repulsas
Ad lituos post jura vocat, voluitque sonoris
Præconem mutare tubis: promptissimus istud
Arripui officium, vos, quo legatus adirem.
Fœdera prisca precor, &c.

De-

PAGIUS *empto, & nullo ex multitudine Regia ad ultionem tanti sceleris accenso. Ut autem hoc parricidium perpetratum est, Maximus vir gemini Consulatus, & Patricia dignitatis sumpsit Imperium, qui cum periclitanti Reipublicæ per omnia profuturus crederetur, non sero documento, quid animo haberet, probavit; siquidem interfectores Valentiniani non solum non plecterit; sed etiam in amicitiam receperit, uxoremque ejus Augustam amissionem Viri lugere prohibitam, intra paucissimos dies in conjugium suum transire coegerit. Sed hac incontinentia non diu potitus est; nam post alterum mensem nunciatur ex Africa Genserici Regis adventus, multisque nobilibus ac popularibus ex Urbe fugientibus, cum ipse quoque data cunctis abeundi licentia, trepide vellet recedere, septuagesimo septimo adepti Imperii die a famulis Regiis dilaniatus est, & membratim dejectus in Tiberim sepultura quoque caruit.* Idacius in Chronico tradit. Valentinianum necatum anno *ætatis suæ XXXVI. & regni XXXI.* Quare in lucem prodierat anno CDXIX. non vero anno antecedenti, ut suo loco ostendi. Hujus cædis diem docuit nos Chronologus Anonymus a Cuspiniano editus, qui ab hoc anno, quo Prosper Chronicon suum absolvit, usque ad Odoacris Regnum in Italia magno nobis subsidio esit. Chronographus iste sub hujus anni Coss. ait: *Post interitum Valentiniani Imp. levatus est Maximus Imperator XVI. Kal. Aprilis & occisus est pridie Idus Junias & intravit Gensericus Romam, & prædavit eam dies XIV. & levatus est Imperator in Galliis Avitus VI. Idus Julias, & eversa est Sabaria a terræmotu VII. Idus Septembris die Veneris.* Sed loco, *XVI. Kal. Aprilis*, legendum, *VI. Kalend. Aprilis*, & loco die *VII. Idus Septemb.* legendum, *V. Idus Septemb.* qui dies hoc anno littera Dominicali B. notato, cum feria VI. concurrebat.

III. Maximus tyrannus occiditur.

Occisus est itaque Valentinianus *VII. Kal. Aprilis*, seu die XXVI. mensis Martii, & *Maximus* die insequenti ejusdem mensis nuncupatus Imperator; cum Marianus Scotus in Chronico tradat, Maximum altera die, a cæde Valentiniani quæ ibi errore Librariorum cum *XIII. Kal. April.* copulatur, Imperium sumsisse. A die autem XXVII. Martii ad diem duodecimum Junii, seu *Pridie Idus Jun.* LXXVII. dies interjiciuntur. Quare recte scribit Victor Tunnensis in Chronico, hujus captivitatis LXXV. die *Avitum* in Galliis Imperium consecutum esse. Sed ubi habet, *Maximum* Imperium tenuisse *diebus LXVII.* legendum, *diebus LXXVII.* quia sc. Librarius unum denarium omisit. Marcellinus in Chronico, qui ait, Maximum tertio tyrannidis suæ mense periisse, & Idacius in Chronico, qui eundem occisum affirmat, *vix quatuor regni sui mensibus expletis*, numero rotundo loquuntur, alterque menses quatuor numerat; & alter aliquot dies negligit. In Nummis apud Mediobarbum, Maximus modo dicitur FL. ANICIUS MAXIMUS, modo PETRONIUS MAXIMUS P. F. AUG. & in Nummo aureo Musei Farnesiani pag. 314. DN. PETRONIUS MAXIMUS P. F. AUG. in altera parte, VICTORIA AUG. infra, COMOB.

IV. A num. V. ad XV. *Prosper* proxime post laudata verba subjungit: *Post hunc Maximi exitum con-*

Dedere illi dexteram, spesque magna meliorum illuxit temporum, si licuisset.

VI. Eudoxiæ proditio.

Verum foris cautus, intus socors Maximus, cito nimis Eudoxiæ credens, se ipsum perdidit & Imperium. Subdit enim Procopius: *Ejusque tandem amore, dum una dormirent, fassus est, se virum interfecisse. Quare illa exacerbata, prius animo de ultione viri cogitans, multa magis ob ejus verba & animum impudicum detectum ad vindicandum facinus est incensa. Ubi igitur illuxit, Carthaginem mittit rogatum Gensericum, ut viri necem ab impio tyranno ulcisci velit, ipsum vero indigna ab eodem pati, Imperium occupatum, omnia perditum iri. Addit quoque pro officio illud facturum, si afflictis auxilium ferat, cum in amicitia societateque Valentiniani esset; e Constantinopoli nullam esse spem, Theodosio jam extincto, & Marciano imperante. Gensericus igitur avaritia in primis permotus, speque opum maxime consequendarum ingenti elusus in Italiam adnavigans, Romam, nullo adversante, facile ingreditur. Maximum e vestigio Romani fugientem insectati, lapidibus obruunt, membratimque discerpunt.* Hic finis Maximi, cum menses tantum duos & dies aliquot imperasset.

Maximi Imp. obitus.

De quo quidem hic Sidonii Apollinaris egregie philosophantis describamus epistolam, quam ad Serranum, qui eum laudaverat, reddidit verbis istis (a):

(a) Sidon. l. 2. ep. 13.

VII. Sidonii epistola de statu Maximi.

Epistolam tuam nobis Marcellinus Rogatus exhibuit, homo peritus, virque amicorum; qua primoribus verbis salutatione libata, reliquo sui tractatu, qui quidem grandis est, patroni tui Petronii Maximi Imperatoris laudes habebat; quem tamen tu pertinacius aut amabilius, quam rectius, verinsque felicissimum appellas: propter hoc quippe, cum per amplissimos fascium titulos fuerit evectus usque ad Imperium, Sed sententiæ tali nunquam ego assentior, ut fortunatos putem qui Reipublicæ præcipitibus ac lubricis culminibus insistunt. Nam dici nequit, quantum per horas fert in hac vita miseriarum vita felicium illorum (si tamen sic sunt pronunciandi, qui sibi hoc nomen ut Sylla præsumunt) nimirum qui supergressi jus fasque commune, summam beatitudinem existimant summam potestatem, hoc ipso satis miseriores, quod parum intelligant inquietissimo se subjacere famulatui: Nam sicut hominibus Reges, ita Regibus dominandi desideria dominantur.

VIII. Quando Maximus felix.

Hic si omittamus antecedentium Principum casus, vel secutarum: solus iste peculiaris tuus Maximus maximo nobis documento potuit esse: qui quanquam in arcem Præfectoriam, Patriciam, Consulatemque intrepidus ascenderat; eosque quos gesserat magistratus, seu recurrentibus orbitis, inexpletus intraverat: cum tamen venit omnibus viribus ad Principalis apicis abruptum, quamdam potestatis immensæ vertiginem sub corona patiebatur, nec sustinebat dominus esse, qui non sustinuerat esse sub domino. Denique require in supradicto (Maximo scilicet) vitæ prioris gratiam, potentiam, diuturnitatemque atque diverso principatus paulo amplius quam bimestris, originem, turbinem, finem; profecto invenies hominem beatiorem prius fuisse, quam beatissimus æstimaretur.

IX.

*Igitur ille, cujus anteriae Epistolæ, mores, pecuniæ, fasces, pompæ, litteræ, patrimonia & patrocinia florebant; cujus ipsa sic denique spatia vitæ custodiebantur, ut per horarum dispositas clepsydras explicarentur: is nuncupatus Augustus, ac sub hac specie Palatinis liminibus inclusus * ante crepusculum ingemuit, quod ad vota pervenerat. Cumque mole curarum pristinæ quietis tenere dimensum prohiberetur, veteris actuum regulæ legibus renunciavit: atque prospexit pariter ire non posse negotium Principis, & otium Senatoris. Nec fefellerant futura mærentem: nam cum cæteros aulicos honore tranquillissime percurrisset, ipsam aulam turbulentissime rexit * inter tumultus militum, popularium, fœderatorum: quod & exitus prodidit novus, celer, acerbus, quem*

* limitibus.

Se infelicem Maximus novit cum Imperium sumpsit.

* rexit.

PAGIUS

Roma a Genserico devastata.

confestim secuta est multis digna lacrymis Romana captivitas, & Urbem omni præsidio vacuam Gensericus obtinuit, occurrente sibi extra portas Sancto Leone Episcopo, cujus supplicatio ita eum Deo agente lenivit, ut cum omnia potestatis ipsius essent, tradita sibi civitate, ab igne tamen & cæde, atque suppliciis abstineretur. Post quatuordecim igitur dies secura & libera scrutatione omnibus opibus suis Roma vacuata est; multaque millia captivorum, prout quique aut ætate aut arte placuerunt, cum Regina & filiabus ejus Carthaginem abducta sunt. Marianus in Chronico prodit, Gensericum Vandalorum Regem vacuam omni præsidio Romam obtinuisse *IV. Idus Julii Feria III.* die nempe duodecima mensis Julii, in quam feria tertia hoc anno littera Dominicali B insignito cadebat. Die itaque XXV. aut XXVI. ejusdem mensis, qui XIV. erat ab ejus ingressu, *Gensericus* Urbem reliquit.

V. Eudoxia Aug. cum duabus filiabus in captivitatem abducta.

Auctor Chronici Alex. sub hujus anni Coss. ait: *Et Occupavit Urbem Gensericus Afrorum Rex uxoremque Valentiniani Eudoxiam & filias illius geminas Placidiam & Honoriam secum abduxit, quas paulo post Leo Imperator e servitute redemit. Honoriam retinuit Gensericus filio suo Hunerico desponsam.* Verum filia minor natu Valentiniani non *Honoria*, sed *Placidia* vocabatur, major natu *Eudocia* erat, quam non solum Auctor Chronici Alexand. sed etiam Priscus Rhetor pag. 42. *Honoriam* Honorichi conjugem appellat. Priscus tamen pag. 74. ait, Gensericum Regem non ante familiam Valentiniani liberasse, *quam majorem natu filiarum Valentiniani, Eudociam nomine, Honorico filio despenderet.* Quare Eudocia ma-

quem cruentavit fortunæ diu lenocinantis perfidus finis, quæ virum, ut scorpius, ultima parte percussit.

X. Damoclis scribitur casus.

Dicere solebat vir litteratus atque ob ingenii merita Quæstorius partium certe bonarum pars magna Fulgentius, ore se ex ejus frequenter audisse, cum perosus pondus Imperii, veterem desideraret securitatem: Felicem te (ait) Damocles, qui non uno longius prandio regni necessitatem toleravisti. Iste enim (ut legimus) Damocles provincia Siculus, urbe Syracusanus, familiaris tyranno Dionysio fuit. Qui cum nimis laudibus bona patroni, ut cætera scilicet inexpertus, efferret: Vis, inquit Dionysius, hodie in hac mensa bonis meis ac malis pariter uti? Libenter, inquit. Cum ille confestim lætum clientem, quamquam attonitum, plebejo tegmine erepto, muricis Tyrii seu Tarentini conchiliato ditat indutu; & renitentem gemmis, margaritisque aureo lecto, sericatoque toreumati imponit. Cumque pransura, Sardanapalitium in morem, panis daretur e Leontina segete confectus; insuper dapes cultæ ferculis cultioribus apponerentur; spumarent falerno gemmæ capaces, inque crystallis calerent unguenta glacialibus: hinc suffita cinnamomo ac thure cœnatio spargeret peregrinos naribus odores, & madescentes narda capillos circumfusa florum serta siccarent; cœpit supra verticem sic recumbentis vibrari mucro districtus e lacunaribus, qui videbatur in jugulum purpurati jam jamque ruiturus: nam filo equinæ setæ ligatus, & ita pondere minax & acumine gulam formidolosi Tantaleo frenabat exemplo, ne cibi ingressi per ora, per vulnera exirent. Unde post mixtas fletibus preces, atque multimoda suspiria, vix absolutus, emicatimque prosiliens, illa refugit celeritate divitias, deliciasque regales, quæ solent appeti: reductus ad desideria mediocrium, timore summorum, & satis cavens ne beatum ultra diceret duceretque, qui septus armis ac satellitibus, & per hoc raptis incubans opibus, ferro pressus, premeret aurum. Quapropter ad statum hujusmodi, domine frater, nescio an consiet tendere beatas: patet certe miseros pervenire. Hactenus Sidonius ad Serranum suum, egregie sane philosophatus de vita Maximi. Sed jam quæ reliqua sunt historiæ lugubris prosequamur.

XI. Eudoxia vocans in Urbem Vvandalos dat pœnas.

Una Eudoxia furens femina Orbem simul cum Urbe prostravit, cum eam Uvandalico gladio volens libensque subjecit, barbaro nimium credens, fidensque: ignorans infelix se cum filiabus fore captivam. De his enim ista Procopius (*a*): *Gensericus vero Eudoxiam simul cum Eudocia & Placidia ejus ex Valentiniano filiabus cepit, gazamque omnem Imperatoriam in navibus positam secum in Africam tulit: ac siqua erant Romæ decora, itemque Jovis Capitolini tegularum ex ære auratarum partem dimidiam abripuit. Unam vero ex his navibus, ubi statuæ fuerant, tempestate periisse dicunt, cæteras incolumes in Africam delatas.* Hæc de direpta Urbe Procopius, ex innumeris perpauca recensens. Constat (*b*) siquidem inter alia vetera monumenta hactenus asservata, vasa illa Hierosolymitani templi a Tito Romam translata, a Genserico esse ablata, atque delata in Africam: quæ postmodum per Justinianum Imperatorem belli jure vendicata, Constantinopolim translata fuisse, suo loco dicemus:

(*a*) Procop. de bello Vvandal. lib. 1.

(*b*) Procop. de bello Vvandal. lib. 2. Niceph. li. 15. c. 11. & Justinian. de Offic. Præf. Prætor. Afric.

XII.

Sed & de capta hoc anno Urbe a Uvandalis, simulque & de nece Maximi, Sidonius hos habet (*c*) versus, cum Aviti Imperatoris laudes celebrat, sui temporis res gestas tractans, atque Romam alloquens:

(*c*) Sydon. in Panegyric. Aviti Imp.

Interea incautam furtivis Vvandalus armis
Te capit: infidoque tibi Burgundio ductu
Extorquet trepidus mactandi Principis iras.
Heu facinus! in bella iterum, quartosque labores.
Perfida Elissæ crudescunt classica Byrsæ.
Nutritis quod fata malum! Conscenderat arces
Evandri Massyla phalanx, montesque Quirini

Mar-

PAGIUS mariti nomine Honorio nuncupata. Evagrius lib. 2. cap. 7. Procopius lib. 1. de Bell. Vandal. cap. 5. Theophanes & alii, qui ejus matrem *Eudoxiam* appellant, eam *Eudociam* vocant. Quare non audiendus Cedrenus, a quo *Eudocia* nominatur *Eudoxia*. Procopius ibidem tradit *Placidiam* alteram Valentiniani Aug. filiam, jam uxorem fuisse *Olybrii* in Romano Senatu clarissimi, quando cum *Eudoxia* matre & Eudocia sorore in Africam a Genserico Rege abducta est, quod Theophanes, Cedrenus, & Zonaras etiam scripsere: Priscus vero, & Evagrius locis citatis testantur, Placidiæ, cum Olybrio conjugium non nisi postquam Placidia a *Genserico* ad Marcianum Imp. cum matre remissa est, peractum esse. Verum Cyrillus Monacus in Vita S. Euthymii abbatis a Procopia stat, ut mox videbimus, cujus ideo sententia præferenda; cum sit Auctor accuratissimus, & Priscus ambigue loquatur, ut ex ejus verbis anno CDLVII. num. XIV. referendis liquebit.

VI. Eas in libertatem asseri Marcianus & Avitus Impp. petunt.

Marcianus Romanorum Orientalium Imperator, inquit Priscus pag. 73. *ad Gensericum post Romam ab eo, Avito imperante, dirutam Legatos misit, qui juberent ab Italia vastitate abstinere, & uxorem Valentiniani, & ejus filias in captivitatem abductas libertati restituere. Sed Legati, re infecta, in Orientem reversi sunt, neque quicquam eorum quæ a Marciano imperata fuerant facere, aut liberare mulieres voluit. Quamobrem Mar-*

Marmarici pressere pedes Rursumque revexit.
Quæ captiva dedit quondam stipendia Barche,
Exilium Patrum, &c.

XIII. (a) Evagr. l. 2. c. 7. (b) Niceph. l. 15. c. 11. (c) Paul. Diacon. lib. 15. Vvandali pepercere primariis Basilicis.

Incensam a Genserico Urbem, Evagrius tradit (a): spectacula tantum combusta, ait Nicephorus (b). Habet autem auctor Miscellæ (c), occursu sancti Leonis liberatam Urbem a cæde atque incendio: *Gensericus* (inquit) *continuo vacuam præsidio civitatem capit; & occursu Leonis Papæ mitigatus ab incendio, cædibus, atque suppliciis Urbem immunem servavit: omnibus tamen opibus ablatis, multa inde captivorum millia cum Augusta Eudoxia & ejus filiabus Carthaginem revexit.* Adde his amplius, coercitum pariter a S. Leone Gensericum fuisse ne in thesauros trium præcipuarum basilicarum manus injiceret, direptis ceteris: quod & certo exemplo docuimus in obitu Valentiniani. Sane quidem post cladem Uvandalicam remansisse integra vasa a Constantino tribus illis majoribus basilicis donata, quæ in Leone leguntur in libro de Romanis Pontificibus fidem faciunt istis verbis: *Hic renovavit post cladem Uvandalicam omnia ministeria sacrata argentea per omnes titulos de conflatis hydriis sex, duas basilicæ Constantinianæ, duas basilicæ beati Petri Apostoli, duas beati Pauli Apostoli, quas Constantinus Augustus obtulit, quæ pensaverunt singulæ libras centum.* Hæc ibi: ex quibus intelligere possumus, pepercisse Uvandalos tribus primariis Romanæ urbis basilicis, titulos autem tantum prædatos esse: quod quidem summa admiratione dignum est, truces barbaros, eosdemque Arianos majoribus pepercisse basilicis, in quibus immensitas thesaurorum recondita erat, a Constantino collata. Durasse autem Urbis direptionem diebus quatuordecim, Isidorus in historia Vvandalorum affirmat: sed illud male, quod habet Valentinianum post direptionem Romæ relictum, quem liquet ante esse necatum. Periisse autem naufragio direptas opes affirmat.

XIV. (d) Procop. de bello Vvandal. lib. 1. Quid de Eudoxia & filiabus. (e) Evag. l. 2. c. 7. (f) Niceph. l. 15. c. 11.

Sed miseros, captivos delatos Carthaginem prosequamur: ait de illis ista Procopius (d): *E captivis mulieribus Eudociam Honorico filio, Placidiam vero Olybrio nobili Senatori Romano locavit: quam Placidiam simul cum Eudoxia mater rogante Leone Imperatore, qui post Marcianum successit, Constantinopolim misit.* Hæc de his Procopius: eadem Evagrius (e) sed nuptias Placidiæ cum Olybrio, non per Gensericum, sed per Marcianum Constantinopoli esse contractas, cum illuc, capta Urbe, Olybrius confugisset, testatur: eademque Nicephorus (f) qui tamen errare conspicitur, dum vivente Pulcheria hæc facta esse affirmat. Exhibuit tamen istam humanitatem barbarus, ut Placidiam cum Eudoxia matre Constantinopolim honorifice miserit, ut cognovit eam jam ante invasam Urbem esse desponsatam Olybrio, qui, Urbe capta, profugus Constantinopolim se contulerat. Ista Nicephorus. At quod ad nuptias Eudociæ cum Honorico spectat, suo loco dicemus.

XV. (g) Victor de pers. Vvandal. lib. 1. Quid erga captivos Episcopus Carthagin.

Quod vero ad reliquos captivos pertinet, quanta charitate eos prosecutus fuerit Deogratias Episcopus Carthaginensis, Victor his narrat verbis (g): *Illo igitur Episcopo constituto, factum est, peccatis urgentibus, ut urbem illam quondam nobilissimam atque famosam, decimoquinto regni sui anno Gensericus caperet Romam: & simul exinde Regum multorum divitias cum populis captivavit. Quæ dum multitudo captivitatis Africanum attingeret littus, dividentibus Uvandalis & Mauris ingentem populi quantitatem (ut moris est barbaris) mariti ab uxoribus, liberi a parentibus separabantur. Statim satagit vir Deo plenus & carus universa vasa ministerii aurea vel argentea distrahere, & libertatem de servitute barbarica liberare, & ut conjugalia fœdera manerent, & pignora genitoribus redderentur. Et quia loca nulla sufficiebant ad capessendam multitudinem tantam, basilicas duas nominatas & amplas Fausti & Novarum eorum lectulis atque straminibus deputavit, decernens per singulos dies, quantum quis pro merito acciperet. Et quia ple-*

PAGIUS

cianus iterum literas ad Gensericum scripsit per Bledam Legatum. Erat autem Bleda Episcopus hæreseos Genserici. Vandali enim Christianorum cultum, & Religionem amplexi fuerant. Hic ubi ad Gensericum accessit, atque alienum a sua Legatione perspexit, in verba superbiora erupit. Non bene cessurum, licet illi secunda res animos facerent, si bellum cum Romanorum Imperatore contraheret. Sed neque alia verborum lenitas quantumvis a Legato usurpata, neque incussus timor illum ad ullam animi æquitatem, aut moderationem, ut mulieres redderet, pertrahere potuerunt. Bledam enim irrita Legatione remisit, & rursus in Siciliam & proxima Italiæ loca exercitum immittens, omnem regionem vastavit. Avitus quoque Romanorum Occidentalium Imperator ad eum Legatos misit, qui monerent, ut fœderum pridem cum illo initorum meminisset, ut & ea sibi observanda statueret, sin minus se, & domestico exercitu, & auxiliariis copiis fretum, bellum apparaturum. Majoriano imperante Eudoxia cum Placidia a Genserico Constantinopolim remissa fuit, ut infra videbimus.

VII. *Persecutio Vandalica.*

A num. XV. ad XVIII. Victor Vitensis lib. 1. de Persecut. Vandal. quam crudeliter Gensericus alios captivos habuerit, & quanta charitate *Deogratias* Episcopus Carthaginensis eos prosecutus fuerit, narrat, additque: *functus est autem eo*

plerosque insuetudo navigii, & crudelitas captivitatis afflixerat, non parvus inter eos numerus fuerat ægrotorum: quos ille beatus Antistes, ut nutrix pia, per momenta singula cum medicis circuibat, sequentibus cibis, ut inspecta vena, quid cui opus esset, illo præsente, daretur. Sed nec nocturnis horis ab hoc opere misericordiæ feriabatur, sed pergebat currens per singulos lectos, sciscitans qualiter se quisque haberet. Ita se tradiderat omnino labori, ut nec defessis membris, nec cariosæ jam senectuti parceret.*

* secta.

XVI. Ariani invidia commoventur.

Quo livore Ariani succensi, dolis eum quamplurimis voluere sæpius enecare. Quod credo, prævidens Dominus, passerem suum de manibus accipitrum voluit liberare. Cujus exitum ita Urbici captivi planxerunt, ut tunc se putarent magis tradi manibus barbarorum, quando ille perrexit ad cælum. Functus est autem eo sacerdotio annis tribus. Cujus amore & desiderio populus attentus patuerat membra digni corporis rapere, nisi consilio prudenti dum evocatur nesciente multitudine sepeliretur. Hæc de Episcopo Deogratias atque Romanis captivis Victor. Porro honorifica memoria tabulis Ecclesiæ publicis ejusdem sanctissimi viri commendata, certa die annis singulis rediviva undecimo Kalendas Aprilis peragi consuevit.

XVII. In ordinatorem Episcopi Carthag. quid Ariani.

Sed quod impii agere non valuerunt in sanctum, quem ab oculis eorum Deus eripuisset, converterunt in ipsius ordinatorem Thomam, de quo ista mox idem subiicit Victor: *Et quia tacendum semper non est de impietatibus hæreticorum, nec verecundum potest esse, quod ad laudem proficit patientis: ordinator quidam memorati sacerdotis, nomine Thomas, dum variis insidiis ab eis sæpius arctaretur, quodam tempore venerabilem senem in publica facie catomis * ceciderunt: quod ille non ad opprobrium, sed ad mercedem computans gloriæ suæ, in Domino lætabatur.* Hæc Victor. At quid sit catomis cædere, vel catomum cædi, consule nostras Notas ad Romanum Martyrologium (a). Porro defuncto Deogratias Episcopo Carthaginensi, impius barbarus Gensericus, usque dum vixit, nullum alium

* catomum.

(a) Martyrol. Rom. die 15. Junii.

PAGIUS

eo Sacerdotio annis tribus. Paulo post scribit: *Et quia tacendum semper non est de impietatibus hæreticorum, nec verendum poterit esse, quod ad laudem profecit patientis Ordinator quondam memorati Sacerdotis* (Episcopi sc. Deogratias) *nomine Thomas, dum variis ab eis insidiis sæpius arctaretur, quodam tempore venerabilem senem in publicam faciem catomis ceciderunt.* Baronius in Notis ad Martyrologium Romanum ad diem XV. mensis Junii, plura habet de intelligentia *catomi*, tandemque concludit, remanere adhuc integram de *catomo* quæstionem. Verum, ut observat *Ducangius* in Glossario suo, *catomos* genus virgæ fuisse, videtur innuere vetus interpres Iuvenalis ad Sat. III. *Quia aut catomis cædebantur, aut quia manibus vapulabant cuncti per civitatem.* Ita enim legendum, ut ostendit Ducangius, ubi *catomis cædi*, & *manibus vapulari*, diversa esse innuuntur. Certe Papias *catomos virgas ferreas interpretatur*: *Breviloquus* etiam *flagella ex virgis ferreis facta*, vel *flagella ex virgis in modum scoparum, quibus*, inquit, *utuntur Religiosi in Capitulis*. Chiffletius in editione Victoris Vitensis secutus editionem Coloniensem anno MDXXXV. curatam, & Codicem MS. Cartusiæ Portarum, hunc Thomam Episcopum fuisse Carthaginensem, & sic legendum, contendit: *Ordinatur quidam in Sacerdotium nomine Thomas. Qui dum variis* &c. Sed non dubito, quin hæc lectio mendosa sit. Præterquam enim quod pleræque editiones Victoris, quæ Chiffletianam antecessere, eidem lectioni contrariæ sunt, & in Calendario antiquissimo Ecclesiæ Carthaginensis a Mabillonio Tom. III. Veter. Analect. publicato, in quo nulli Sancti nec dum Fulgentius Episcopus reperiuntur ii, posteriores, qui in Vandalorum persecutione sub Hunnerico passi sunt, nullius Thomæ Episcopi mentio fiat (licet alii sancti Episcopi Carthaginenses ibidem memorentur) alia MSS. Victoris aliis editionibus suffragantur. In Codice Colbertino num. 905. legitur: *Quod ad laudem profecit patientis ordinat quondam Sacerdotio nomine Thomas, dum variis*, &c. Qui tamen locus etiam corruptus est. In alio Codice Colbertino n. 1746. *Ordinatur quondam Sacerdos nomine Thomas, qui dum variis*, &c. In Codice ejusdem Bibliothecæ, num. 3559. *Ordinat ur quondam Sacerdos nomine Thomas dum variis*, &c. Sed ex his nihil certi erui potest.

VIII. Thomas non fuit Episc. Carthaginensis.

Frustra Chiffletius in Elucidationibus ad Victorem cap. 53. opinionem suam his conjecturis probare conatur: *Si Deogratias Episcopum ordinavit Thomas, ipse ergo Episcopus fuit. Si fuit Episcopus non quomodo Sedem ejus appellavit Victor, ut in aliis solet? Ad hæc si Thomas cum aliis duobus Episcopis secundum antiquos canones Episcopum Deogratias consecravit, quomodo solitarie ejus Ordinator dicetur? Denique ordinato ante triennium Episcopo Deogratias, quomodo extra propriam Sedem contra canones tandiu Carthagini restitisset?* Verum leves hæ conjecturæ. *Thomas* enim anno currenti, quo *Deogratias* ad Deum migravit, propter causas nobis ignotas Carthagine fuit: Solitarie autem eum nominat Victor, quia ex tribus Episcopis qui consecrationi Deogratias interfuere, Thomas fuerat *Ordinator*, seu Consecrator, ut loquitur Pontificale Romanum; duo vero alii a Victore non nominati, Assistentes tantum, quo pacto Pontificale Romanum mentionem semper facit Consecratoris, & duorum Assistentium, quos nunquam Consecratores appellat. Neque opus erat, ut Sedem ejus idem Historicus appellaret, sed tantum, ut quæ passus esset, narraret. Victor scribit, Carthaginensem Ecclesiam per annos XXIV. sine Episcopo fuisse. Quare cum pax Ecclesiæ Carthaginensi anno CDLXXIX. reddita fuerit, & hoc anno *Gensericus* post captam Romam in Orthodoxos Africæ sævierit, neque initium *Deogratias* ab anno CDLIII. neque ejus Martyrium ab hoc anno semoveri possunt. In laudato Calendario Ecclesiæ Carthaginensis *ad Nonas Januar.* legitur: *Depositio Sancti Deogratias, & Eugenii Episcoporum*, qui dies vel ad ejus mortem, vel ad ejus Translationem

alium passus est in locum defuncti Carthaginensem Episcopum subrogari. Sed quomodo grassari cæpit gravior in Catholicos persecutio, dicemus anno sequenti.

XVIII. Eudocia Augusta ex afflictione redditur Orthodoxa.

Profuit gravis ista afflictio & captivitas Eudoxiæ Augustæ & filiarum ejus, matri Eudociæ itidem Augustæ, uxori quondam Theodosii Junioris, Hierosolymis agenti. Etenim cum ita imbibisset Eutychianam hæresim, ut resipiscentibus cæteris, ipsa obstinata persisteret; his attrita flagellis, tandem reddita menti, quam hactenus fovisset hæresim est detestata: id in primis operante sanctissimo viro Euthymio, de quo plura superius. At quomodo se hæc habuerint, Cyrillum monachum eadem fidelissime describentem audiamus. Ubi enim ejusdem Eudociæ conatus recensuit adversus Catholicam fidem, eam instigante subdolo illo Theodosio ex monacho pseudoepiscopo, ista subdit (a): *Postquam vero institia aggressa est Theodosium, & ille quidem procul abest* (sive fuga lapsus, sive in exilium deportatus) *Juvenalis autem suam sedem recepit; & ea dissolvuntur quæ Ecclesiis afferebant molestiam: Valerii fratris & Olybrii generi* (cui, ut dictum est, desponsata erat filia Eudoxiæ Placidia) *sæpe mittuntur litteræ ad Imperatricem Eudociam hac de causa, ut Eutychianistarum relicta communione, sequatur ea quæ decreta fuerant ab Ecclesia Catholica. Illa autem primum quidem cunctabatur & differebat mutationem; neque sciebat quemadmodum dimitteret ea quæ sibi visa fuerant. Postquam vero intellexisset suum generum* (nempe Valentinianum Imperatorem) *fuisse interemptum in Urbe, filiamque & ejus filias esse in potestate hostium, & captivas abductas Carthaginem, corda valde sauciata, & rerum carissimarum amissione ea esse repensa arbitrata, invenit calamitatem magistram ejus quod recte habet: Ipsa enim (inquit b) tua disciplina me docebit. Et ad rectam & veram fidem per illam seducta, statuit deinceps viris divinis vacare, ab eis instrui, & uti ducibus ad salutem.*

(a) Cyrill. in Vita S. Euthym. apud Sur. die 20. Januar.

(b) Psal. 17.

XIX.

Et ideo Anastasium Corepiscopum cum quibusdam aliis, qui ei serviebant, mittit Antiochiam ad Simeonem κιονίτην, *id est, columnam habitantem, qui erat multo altius sublatus virtute, quam columna, & vere totius Orbis miraculum: ei scopum cordis sui per litteras significans, rogansque ut ab illo rursus acciperet, quænam sua esset sententia. Quidnam autem respondit? Scias (inquit) quod malignus videns opus tuarum virtutum, expetivit te, ut cribraret (c) sicut triticum, & per pestiferum illum Theodosium tuam corrupit animam. Sed esto bono animo: non enim defecit fides tua. Mihi autem hoc succurrit admirari, quod cum sit tibi fons propinquus, ipsum quidem despicis, procul vero quæris eamdem aquam haurire: habes enim divinum Euthymium, cujus sequens doctrinam, non errabis a salute. His auditis, non fuit negligens Eudocia, neque supina in boni inquisitione: sed cum statim de viro inquisivisset, & intellexisset ei esse prohibitum ad civitatem aliquam accedere, turrim in solitudine, quæ vergit ad Orientem, in altissimo ædificat promontorio, quod non plusquam triginta stadia distat a Laura. Et illa quidem in eam ascendit, ut nullo prohibente, frueretur ad satietatem doctrinæ Euthymii.*

Legatos mittit Eudocia Aug. ad Simeonem Stylitam.

(c) Luc. 22.

XX.

Statim autem mittit ad eum quærendum Cosmam Crucis custodem, & qui a me supra dictus est, Anastasium Corepiscopum. Illi autem cum ardenti mandato æque vehemens ad parendum studium attendissent, in Lauram quidem protinus perveniunt. Cum vero accepissent eum non adesse, sed jamdiu transiisse in Ruban, locum eremi secretiorem: *nec sic quidem a cœpto destiterant: sed cum simul beatum accepissent Theoctistum, ad eum abeunt, & eum vehementer simul orant & obsecrant, & tandem persuadent, ut ad turrim veniat, ubi nunc est ædificatum Scholarii monasterium.*

XXI. Eudocia Aug. ad pedes S. Euthymii.

Cum autem eum vidisset Imperatrix Eudocia, non leviter aspexit, sed ut qui in æstate aquam sitit, ad illius pedes præ gaudio procidens: Nunc cognovi (inquit) quod Deus me visitavit. Ille autem cum eam solita impertiisset benedictione: Sed oportet (inquit) o filia, te tibi deinceps attendere, & in futurum diligenter cavere: Nam quoniam vel parum abducta fuisti una cum Theodosia, propterea tibi molesta evenimnt in rebus carissimis. Sed ut per totam vitam abstineas ab hac a ratione aliena contentione; oportet te præter

PAGIUS

nem referendus; uterque enim *depositionis* nomine sæpe ab Antiquis expressus, ut mille exemplis liquet. Huc revocanda quæ anno CDLII. num. VII. de instituta Romæ post hanc cladem festivitate diximus.

IX. Eudocia Aug. redit ad Catholicam Ecclesiam.

A num. XVIII. ad XXIV. Cyrillus Monachus in Vita S. Euthymii Abbatis nuper a Pougeto Benedictino Græce & Latine publicata, de conversione Eudociæ Augustæ Theodosii Jun. viduæ, quæ Hierosolymis morabatur, hæc habet: *Illa variis litteris a fratre suo Valerio, & Olybrio sua filia genero accepit,* (*quibus monebatur, ut ab Eutychianistarum communione discederet, & Catholica Ecclesia communicaret, & maxime ob molesta negotia, qua ipsi acciderant, nempe genero suo Romæ tunc occiso, indeque filia & nepotibus in Africam captivis ductis*) *gravi dubitatione agitabatur.* Sed loco *Nepotibus*, vertendum *Neptibus*, Eudocia sc. & Placidia Eudoxiæ Augustæ filiabus. Narrat postea Cyrillus, Eudociam Augustam a Sancto Euthymio conversam, plurimos Laicos & Monachos, quos Theo-

tres sanctas & œcumenicas Synodos, nempe Nicænam quæ convenit adversus Arium, & Constantinopolitanam quæ ipsa quoque congregata fuit adversus Macedonium, & Ephesinam priorem adversus Nestorium, accipere etiam decretum quod fuit editum ab ea quæ nunc fuit congregata Chalcedone; & cum te separaveris a communione Dioscori, Juvenali Hierosolymitano Archiepiscopo omnino communicare, & cum eo omnino consentire. Cum hæc quidem dixisset, & precatus esset pro Imperatrice, & deinde ei vale dixisset, recedit.

XXII. *Illa autem statim re ipsa est executa ea quæ mandata fuerant, sanctamque ingressa civitatem, Juvenali & Catholicæ communicavit Ecclesiæ; magnamque & frequentem induxit multitudinem monachorum & laicorum, ut quæ sicut dissensionis, ita etiam communionis optimum fuit exemplum. Quorum fuit etiam nunc Archimandrita Eleutherius. Nam Gerontius* (quem vidimus Præfectum Melaniæ monasterio) *in malo maluit consenescere, & non sibi solum, sed multis quoque aliis fuit causa interitus: cui etiam similem & similiter ducentem ad exitium duo quidem ingressi sunt Elpidii conventum Marianus & Romanus, & construxit uterque monasteria, unus autem circa sanctam Bethlehem, alter vero in vico Theocurum.*

Monasteriis præficiuntur Catholici.

Et beata quidem Eudocia accersit e Laura fratres custodis Crucis, nempe Chrysippum & Gabriellium, & effecit ut ordinarentur presbyteri. Et Chrysippus quidem cum fuisset in presbyteratu insignis, reliquit scripta sua, digna quæ mandarentur memoriæ: Gabriellio autem committit præfecturam monasterii Stephani protomartyris.

XXIII. Bassa reddita Catholica.

Bassa autem pia & Deo amabilis cum Andream fratrem Stephani Jamneæ Episcopi e Laura accersivisset, eum pastorem effecit & præfectum monasterii, quod ab ea fuerat ædificatum: ædificatum autem fuit in nomine Mennæ martyris. Hactenus de his Cyrillus: quibus intelligas non Eudociam Augustam tantum redditam pietati, sed & per eam monasteria, quæ fuerant hæresi maculata, fidei Catholicæ restituta esse: cujus exemplo id ipsum tunc Bassa clarissima femina præstitit: hæc namque illa, ad quam sancta Pulcheria (ut vidimus) scribens, istud ipsum litteris expetierat. Isthæc autem ex Cyrillo recitata ferme omnia etiam Nicephorus (a) habet; sed nos maluimus e fonte petere, ab auctore nimirum qui in res temporum suorum scribens præsens interfuit. Sic igitur maximo Dei beneficio factum est, ut femina potens, hæresi valde labefactata; tandem ea vexatione excituretur, & ad bonam frugem per sanctissimos patres Simeonem atque Euthymium perduceretur, facta & ipsa plurimis causa salutis.

(a) Niceph. l.15. c.23.

XXIV. Avitus creatus Imperator.

Hoc eodem anno, a cede Maximi interstitio duodetriginta dierum interregni elapso, in Galliis Avitus, qui Magister militum a Maximo creatus fuerat & Præfectura Prætorii Galliarum a Valentiniano donatus, legatum tunc apud Gothorum Regem Theodericum agens, ab exercitu, adnitentibus Gothis, Imperator acclamatur: immo primum Gothorum Regem nomen illi Augusti detulisse, magnaque simul Romanæ Reipublicæ spopondisse, Sidonius docet his versibus cum hæc Theodoricum dixisse refert:

Testor, Roma, tuum nobis venerabile nomen,
Et socium & de Marte genus, vel quicquid ab ævo,
(Nil te mundus habet melius, nil ipse Senatu)
Me pacem servare tibi. Vel velle abolere
Quæ noster peccavit avus: quem fuscat id unum;
Quod

PAGIUS

Theodosius deceperat, in Catholicam communionem seduxisse. Cum vero *Olybrius* Eudoxiæ Augustæ gener ibidem appelletur, apparet, *Placidiam* ante suam captivitatem desponsatam fuisse, indeque forsan factum, ut ex Scriptoribus, alii tradiderint *Olybrium* eam, antequam in Africam duceretur, conjugem duxisse; alii vero id tantum contigisse, postquam e servitute liberata est, neglectis sc. sponsalibus.

X. *Avitus fit Imperator in Galliis.*

Ad num. XXIV. Idacius in Chronico anni Abrahami, 2471. qui Kalendis Octobris superioris Christi anni inchoatus, postquam Valentiniani & Maximi cædem narravit, ait: *Ipso anno in Galliis Avitus, Gallus civis, ab exercitu Gallicano & ab Honoratis primum Tolosa, dehinc apud Arelatum Augustus appellatus Romam pergit & suscipitur. Usque ad Valentinianum Theodosii generum tenuit Principatum.* [1] Turonensis lib. 2. cap. 11. de Avito scribit: *Avitus unus ex Senatoribus, &, ut valde manifestum est, civis Arvernus.* Isidorus vero in Chronico Gothorum de Theuderico Visigothorum Rege habet: *Qui pro eo quod Imperatori Avito sumendi Imperialis fastigii cum Gallis auxilium præbuisset, ab Aquitania in Spanias cum ingenti multitudine exercitus, & cum licentia ejusdem Imperatoris ingreditur.* Verum Theuderici victoria & Rechiarii cædes ad annum sequentem pertinent, ubi de utraque agemus. Porro Onuphrius in Fastis scribit, post *Maximi* interitum fuisse interregnum dierum XVIII. in Chronico vero dierum XXVIII. quam ultimam sententiam amplexus est Baronius, sed utramque ex dictis rejiciendam liquet.

XI.

Marius Episcopus Aventicensis, qui ab hoc anno Chronicon suum, post Baronii mortem publicatum, exorditur, ait: *Levatus est Avitus Imperator in Galliis, & ingressus est Theodoricus Rex Gothorum Arelato cum fratribus suis in pace.* Sidonius Apollinaris in Panegyrico Avito An-

NOTÆ [1] AVITI Imperium auspicatur a die 6. Id. Julias Author fragmenti Fastorum Bollandianorum, qui tamen suo more plurima congerit sub Consulibus non propriis. MANSI

Quod te, Roma, capit. Sed diis si vota secundant,
Excidii veteris crimen purgare valebit
Ultio præsentis: si tu, Dux inclyte, solum
Augusti sabeas nomen. Quid lumina flectis?
Invitum plus esse decet, &c.

Compositis in hunc modum rebus, & jam cum Gothis sancita firmissima pace, tum militum tum Galliarum procerum omnium animis in unum conspirantibus, ab iisdem acclamatus est Imperator, licet invitus atque reluctans. Erat Avitus domi militiæque spectatus, nobilissimo ortus genere, orator egregius, juris consultissimus, laborisque bellici haud expers; cujus res gestas Sidonius perstrinxit paucis in Panegyrico, anni sequentis exordio in Consulatus auspicatione versibus edito. Quomodo autem Imperium deposuerit, suo loco anno sequenti dicturi sumus.

XXV. Marcianus Imp. vindicat clerum in pristinam libertatem.

Tantam illatam Occidentali Imperio cladem longe positus Marcianus Imperator contemplatus, doluit, & ingemuit, quod nec satis tunc sibi virium esset, nec temporis, vel occasionis (jam Uvandalis præda onustis reversis in Africam) tantis malis occurrere; quibus jam perpetratis non esset sibi integrum, ne fierent, præcavere. Sed qui prudens erat, religionis contemptum considerans intercessisse, cujus causa ruinam & casum Imperium passum esset; cum intelligeret Valentinianum divinam in se ipsum iram concitasse, simulac sanctionem edidit adversus Ecclesiasticam immunitatem: sed & Principes haud impune in religionem peccare solere, docuisset Theodosii prædecessoris exemplum: his monitus ipse prudens, haud sibi satis visum fidei Catholicæ se exibuisse patronum, sed & personas etiam Ecclesiasticas pristinæ restitui voluit jurium libertati, antiquatis legibus illis adversus libertatem Ecclesiasticam ab aliis Imperatoribus antea promulgatis, quibus & interdicebatur clericis ne quid ex testamento relictum a viduis caperent: Itaque ista ad Palladium Præfectum Prætorio rescripsit (a):

(a) Marc. Novel. tit. 5.

XXVI. Marcianus abrogat leges adversus Clericos latas.

Sæpe materiam scribendis ferendisque legibus negotia inopinato exorta suppeditant; & aut novas constitui sanctiones, aut durius & asperius latas faciunt abrogari. Æqualis enim in utroque æquitas est, vel promulgare quæ justa sunt, vel antiquare quæ gravia sunt. Nuper cum de testamento clarissimæ memoriæ Hipatiæ, quæ inter alios virum religiosum Anatolium presbyterum in portione manifesta bonorum suorum scripsit heredem, amplissimo Senatu præsente, tractaret pietas mea; & dubium videretur, an vera esse deberent hæ voluntates viduarum, quæ testamento suo aliquid his clericis relinquunt, qui sub prætextu religionis hujusmodi feminarum domos adeunt. Cum lex divæ memoriæ Valentiniani, & Valentis, & Gratiani, Ecclesiasticos, vel eos qui se continentium volunt nomine nuncupari, nihil quacumque liberalitate viduarum extremo judicio permittat adipisci: contra vero hæc divæ memoriæ Valentiniani, Theodosii, & Arcadii constitutio legeretur: Inspicientibus & æstimantibus nobis latoris animum, visum est justa ac rationabili pœnitentia priorum constitutionum vigorem antiquare voluisse. Nam cum in prima lege viduarum tantummodo mentio facta sit, in secunda autem tantummodo diaconissarum; intelligitur, eam constitutionem, quæ viduarum & diaconissarum meminit, de lege utraque dixisse.

XXVII.

Quod cum de voluntate latoris & de sanctione legis nobis videretur: universum testamentum nobis jussimus relegi atque replicari: & cum repertum fuisset alias quoque partes ejusdem voluntatis ita juste & prudenter institutas, ut nullum bene de se meritum neglexerit, multa sacrosanctis Ecclesiis, multa pauperibus, multa monachis religionis intuitu, multa captivorum redemptioni commota miserabili eorum sorte con-

PAGIUS

Avitus non erat Præfectus Prætorio quando dictus est Imperator.

Augusto socero suo dicto prodit, *Avitum* a Maximo Imperatore institutum fuisse Magistrum peditum atque equitum, & honore illo suscepto ad Visigothos properasse, præmisso *Messiano* Patricio, qui non bellum illis, sed pacem offerret, Tolosamque ingressos, Avitum *Theodoricum* Regem Visigothorum, & *Fridericum* Theodorici fratrem, ibique Avitum nuncupatum Imperatorem. Quare is Tolosa Arelatum profectus est cum Theodorico Rege & ejus fratribus, ibique pax cum Romanis sancita. Baronius scribit, *Avitum* Præfecturam Galliarum gerentem renunciatum esse Imperatorem, eumque illam Præfecturam pluribus annis administrasse, quod ex Panegyrico Sidonii citato colligi putat.

Ex quo Militia post munia trina superbum Præfecturæ apicem quarto jam culmine rexit.

Verum, ut ait Sirmondus in Notis ad illum Panegyricum, falluntur, qui ex hoc loco Avitum ter Magistrum militum, quater Præfectum Prætorio fuisse augurantur. Neque enim *Avitus*, quem Sidonius loquentem inducit, hoc asserit; sed dicit tantum sibi postquam triplici jam bello, non sine honoris titulo militasset, quarto loco Præfecturam obtigisse. Præfectura autem *Aviti* incidit in annum Christi CDXXXIX. ut ibidem ostendit Sirmondus ad n. CCXCVI.

XII. *Edictum Marciani in favorem Ecclesiæ.*

A num. XXVI ad XXIX. *Marcianus* hoc anno Quinquennalibus suis dicato decessorum suorum exemplo, ea memorabilia reddere voluit, eamque ob rem personas Ecclesiasticas pristinæ restitui jussit jurium libertati, antiquatis legibus adversus libertatem Ecclesiasticam ab aliis Imperatoribus promulgatis, quibus & interdicebatur Clericis, ne quid ex testamento relictum a vi-

contulerit, multa libertis suis eadem latorum sibi obsequiorum contemplatione præstiterit; alteram quoque partem institutionis, in qua Anatolium presbyterum reliquit heredem, advertimus ordine fuisse dispositam. Ea enim mobilia quæ plurimis juste ac pie reliquis, per hanc voluit universa compleri; ut non solum heredis, sed etiam dispensatoris fungatur officio. Ideoque hujusmodi clarissimæ memoriæ Hipatiæ voluntatem etiam in ea parte, qua Anatolium presbyterum instituit heredem, mea auctoritate firmavi.

XXVIII. Concessa facultas donandi clericis.

Sed ne in posterum, vel ex prioribus constitutionibus, quarum fecimus mentionem, & quas nunc præcipio penitus abrogari, vel ex præsentis negotii dubitatione aliquid forte relinquatur ambiguum; securitati vel fiduciæ morientium providentes, generali perpetuoque victura hac lege sancimus, ut sive vidua, sive diaconissa, sive virgo Deo dicata, vel sanctimonialis mulier, sive quocumque alio nomine religiosi honoris vel dignitatis femina nuncupetur, testamento, vel codicillo suo, quod tamen alia omnis juris ratione munitum sit, Ecclesiæ, vel Martyrio, vel clerico, vel monacho, vel pauperibus aliquid vel ex integro, vel ex parte in quacumque re vel specie crediderit relinquendum; id omnibus modis ratum signatumque consistat, sive hoc institutione, sive substitutione, sive legato, aut fidei commisso per universitatem, vel specialiter, sive scripta, sive non scripta voluntate fuerit relictum, omni in posterum de ejusmodi negotio ambiguitate summota: donationibus etiam vel qualibet liberalitate tam viduarum, quam diaconissarum, sive virginum quæ Deo dicatæ sunt, vel sanctimonialium, quæcumque in Ecclesiam, vel Martyrium, vel clericum, vel monachum, vel pauperes collata fuerint; pari robore firma esse præcipio, Palladi parens carissime Augustorum. Illustris igitur & magnifica auctoritas tua, ea quæ generalis legis hujus sanctione decrevi, edictis ex more propositis, ad omnium notitiam faciat pervenire. Data decimo Kalendas Majas, Constantinopoli, Anthemio viro clarissimo Consule. Hæc Marcianus, cum jam potuerit rescivisse Valentiniani necem: mensis enim spatio per veredarios perferri solitas Roma litteras Constantinopolim, superius demonstratum est. Probavit hæc ea-

PAGIUS

e viduis caperent. Marciani Novellam datam *X. Kalendas Majas Constantinop. Anthemio V.C. Cos.* recitat Baronius.

XIII. *S. Leonis Epistola de Paschate hujus anni.*

Hoc anno S. Leo Epistolas tres scripsit, quas Quesnellus ex codice MS. Cardinalis Grimani eruit. Prior est ad Marcianum Aug. ordine CXII. qua respondet Leo se illi jam pridem gratias per literas egisse, seque Alexandrinorum secutum sententiam, quam Occidentalium partium Episcopis significavit: *Eadem occasione*, inquit, *qua Pietatis vestræ apices veneranter accepi, debita salutationis verba exsolvo, & insufficienter gratias ago, quod de Sacratissima die Paschæ Sacerdotali sollicitudine Pietas vestra me commonuit: licet dudum in hac observantia regula me acquiescere sim professus, eumdem diem venerabilis Festi omnibus Occidentalium partium Sacerdotibus intimasse, quem Alexandrini Episcopi declaravit instructio id est, ut anno præsenti VIII. Kalendas Maii Pascha celebretur, omissis omnibus scrupulis propter studium unitatis & pacis.* Data est Epistula *III. Idus Augusto Valentiniano VIII. Consule*, ubi post vocem *Idus*, nomen mensis deest. Prosper, qui Chronicon suum hoc anno sequentibus verbis claudit, ostendit se a sententia Alexandrinorum alienum fuisse: *Eodem*, inquit, *anno Pascha Dominicum die VIII. Kalendas Maii celebratum est pertinaci intentione Alexandrini Episcopi, cui omnes Orientales consentiendum putaverunt: quamvis Sanctus Leo XV. Kalendas Maii potius observandum protestaretur. Extant ejusdem Papæ Epistolæ ad clementissimum Principem Marcianum datæ, quibus ratio veritatis sollicitata evidenter patefacta est. Ex quibus Catholica Ecclesia instrui potest, quod hæc persuasio studio unitatis & pacis tolerata sit, potius quam probata; nunquam deinceps imitanda; ut quæ exitialem attulit offensionem, omnem in perpetuum perdat auctoritatem.*

XIV. *Duæ Legationes Joannis Decurionis in Ægyptum distinguendæ.*

Alia Epistola ordine CXIII. data est ad Julianum Episcopum Coensem *V. Idus Maii, Valentiniano octies Consule*. Quesnellus, loco *V. Idus Maii*, reponit, *V. Idus Martii*, quod Valentinianus Aug. jam die *XVI. Kal. Aprilis* interfectus fuisset. Verum licet Consules mortui essent, eorum tamen nominibus Acta publica consignata fuisse certum, ideoque illa emendatio rejicienda. Ea in Epistola dicit Leo, sibi ab eo significari: *Joannem spectabilem Virum & in fidei sinceritate laudabilem ad Ægyptum causa fidei fuisse directum, qui quantum paci emendationique profuerit, cum primum redierit, scire me facias.* Hunc Joannem eumdem esse, ac Joannem illum Decurionem, cui Marcianus Aug. literas suas ad Alexandrinos monachos perferendas dedit, quæ parte III. Concilii Chalced. cap. 8. referuntur, existimat Quesnellus, indeque deducit, *Joannem* ad Alexandrinos missum, non anno CCCCLII. ut ibi num. XXIV. scribit Baronius, sed currenti, vel sub præcedentis finem. Verum ex lectione illius Epistolæ Marciani ad Monachos Alexandrinos per *Joannem Decurionem* missæ, constat eam datam, tum cum maxime *Theodosius Monachus* divina simul & humana jura violaret: & tamen S. Leo Epistola ad Marcianum Aug. *V. Idus Januarii, Aetio & Studio Coss.* anno sc. CCCCLIV. ei gratias egit pro sedatis Palæstinæ motibus, & restituto in suam sedem Juvenali Episcopo; quæ Epistola de qua superius egi, ordine est XCIX. Quare Legatio Joannis Decurionis in Orientem adversus Theodosium Monachum anno CCCCLII. aut insequenti missa. Epistola vero quam Leo hoc anno ad Julianum Episcopum Coensem scripsit, diversa est a priori. nec enim tandiu *Julianus Coensis* distulisset significare *Leoni*, quantum Joannes paci & emendationi profuisset; quod tamen nondum hoc anno illi significaverat, ut ex laudatis verbis patet. Certe post Concilium Chalcedonense Ægyptus non semel turbata ab iis, qui Eutychis partes sequebantur. Ter-

XXIX. *(a) l. generali lege Cod. de Episcop. & Cleric.* *(b) Cassiodor. Instit. divin. lect. c. 17.* *(c) Gennad. de Vir. illustr. c. 84.*

eadem Justinianus, suoque Codici voluit intexuisse (a)

Sed jam finem hujus anni rebus gestis impositurі, haud prætereundum putamus, quod tradit Cassiodorus (b), in hunc usque annum, quo a Genserico Urbs depopulata est, S. Prosperum Chronicon perduxisse; quod etiam affirmat Gennadius (c), dum ait usque ad Valentiniani obitum ea scriptione Prosperum pervenisse. Ex quibus redarguas qui eum ad Leonis Senioris Imperatoris tempora scripsisse tradunt: antiquioribus enim & res suorum temporum scribentibus major debetur fides. Cum alioqui sciamus, quod cusum eatat Prosperi Chronicon, decurtatum ac plane mutilatum esse; cum nonnisi usque ad sextum Consulatum Valentiniani eum Nomo, annum Domini quadringentesimum quadragesimumquintum, tempora digesta habeat; ut plane decem annorum spatia intercisa noscantur.

Prosperi Chronicon.

Red-

PAGIUS

XV. *Cavet Leo, ne hæresis in Urbe Constantinop. revalescat.*

Tertia Leonis Epistola ordine CXIV. data, est ad Anatolium Episcopum Constantinopolit. *tertio Idus Martii, Valentiniano Augusto VIII. Consule*, eaque Leo eum hortatus, ut instanter incumbat, ne hæreticorum reliquiæ in urbe Constantinopolitana latentes nimia lenitate foveantur, ac revalescant. Loquitur Leo de *Carose*, & *Dorothee*, pro quibus e suis Monasteriis ablatis gratias agit Marciano Aug. Epistola hoc anno scripta, de qua mox egimus, *de Caroso, & Dorotheo*, inquit Leo, *qui heretica pravitate in multorum perniciem damnatos turbantur errore, gaudeo Pietatem vestram salaberrime præcepisse, ut ablati a Monasteriis suis apud eos degere juberentur, quibus nocere non possent*. Carosum Archimandritam in Synodo Chalcedonensi Monachi Eutychianæ partis principem factionis habuerant; auditi in Synodo fuerant, rejectique. Tum percussa hæresi per speciem assensi Synodo sunt metu excommunicationis. Nihilo tamen meliores facti Monachorum fidem corrumpere non destiterant. Leo de his ad Marcianum scripserat, ut liquet ex Epistola ejusdem ad Marcianum Aug. de correctione Anatolii, quæ ordine est CVII. data *IV. Kalend. Junii, Actio & Studio VV. CC. Coss.* superiori sc. anno, Marcianus seditiosos Monachos alio transferri jusserat, ut ex Epistola Leonis hoc anno ad Marcianum scripta mox ostendimus. *Carosus* aut pœna, aut conscientia victus confessionem fidei ediderat congruentem Concilii decretis; nec tamen admissus ad communionem ab Anatolio. De quo negotio Leo ad Julianum in Epistola, quam hoc anno ad eum dedit, ait; *Significae Carosum in fidei confessione correctum; sed itu contra fratrem Anatolium in simultate nescio qua permanere, ut propter ipsius discordiam etiamnum a communione decidat*. Hic obiter observabis, tres Leonis Epistolas solo *Valentiniani*, Edictum vero *Marciani* solo Anthemii Consulatu notata esse quia sc. hoc tempore Orientales solum suum Consulem, Occidentales vero solum Occidentalem plerumque in Actis publicis apponebant.

XVI. *Concilium Arelatense. III.*

Anno incerto celebratum III. Concilium *Arelatense*, a Sirmondo post Baronii mortem in lucem editum. Ei præfuit *Ravennius* Arelatensis Episcopus, qui cum ante annum CDLXI. vita functus sit, ut Hilari Papæ ad Leontium Ravennii successorem literæ, a Baronio eo anno recitatæ docent, consequens est, ante eum Christi annum hoc Concilium coactum esse. Vir doctus suspicatur, illud anno CDL. vel insequenti congregatum esse hac præsertim conjectura, quod hoc Arelatense Concilium a Chalcedonensis Oecumenici determinatione in aliquibus deflexerit, quod non essent ausi Patres Arelatenses, si post memorati Concilii celebrationem congregati fuissent. Synodi cogendæ causa controversia fuit, quæ inter *Faustum* Abbatem insulæ Lerinensis & *Theodorum* Forojuliensem Episcopum versabatur. *Theodoro* hac in causa juncti erant *Valerianus* Cemelenensis, *Maximus* Rejensis, aliique Episcopi. Statuit autem Synodus, ut Clerici ab Episcopo Forojuliensi, vel cui ipse injungeret, ordinarentur. Ab ipso Chrisma & Confirmatio peteretur; Clerici advenæ ad communionem vel ad ministerium sine ipsius præcepto non admitterentur; ipse vicissim *Theodorus* Laicæ congregationis Monasterii curam omnem Abbati liberam relinqueret; neque ex ea quemquam, nisi Abbate petente Clericum faceret. Quæ formula deinceps apud alios Episcopos & Abbates servata est.

XVII. *Episcopatus Prosperi Aquitani fictitius.*

Post hanc Synodum Sancti *Maximi* Rejensis Episcopi nulla mentio occurrit, cui cum *Faustus* Abbas Lerinensis in Episcopatum successerit, & post annum quadringentesimum septuagesimum, ut infra videbimus, adhuc in vivis fuerit, liquet *Prosperum* Aquitanum numquam Episcopum Rejensem fuisse. *Valerianus* Cemeleneosis seu Cemelensis, qui laudato Concilio interfuit, varias Homilias scripsit, Epistolamque ad Monachos, quas Sirmondus publici juris fecit. *Valerianum* a Semipelagianismo Theophilus Raynaudus edita Apologia vindicavit. Jam a pluribus sæculis *Cemela* destructa, & Episcopatus cum Niciensi, qui Ebredunensi Archiepiscopo subest, conjunctus.

XVIII. *Britones & Saxones de Insula imperio dimicant.*

Vortimerus filius Vortigerni Britanniæ Regis videns *Hengistum* Imperium Insulæ ambire, patri, Britannisque omnibus auctor fuit novam regnandi cupiditatem in radice extinguere, ne si porro serperet, evelli non posset. *Guortimer filius Vortigerni haud quaquam ultra dissimulandum ratus, quod se Britonesque suos Anglorum dolo perverti cerneret, ad expulsionem eorum mentem intendit, simulque patrem ad idem audendum incendit. Hoc igitur auctore post annos septem adventus eorum, fœdus fœdatum, & per viginti annos frequenter levibus prœliis, sed quater, ut Chronica tradit, ab omnibus copiis depugnatum*, inquit Malmesburiensis lib. 1. de Reg. Ang. cui suffragatur Huntindoniensis lib. 2. qui ait, *anno VII.* adventus Saxonum in Angliam, currenti sc. (cum anno CDXLIX. in eam venerint) commissum esse prælium, in quo *Horsus* Hengisti frater interfectus est, & *Vortimerus* Vir fortissimus *Hengistum* in fugam conjecit. Idem habet Westmonasteriensis ad annum CDLV. & Wigorniensis ad eumdem Christi annum, sed hic diserte asserit, *Hengistum*, occiso fratre, victoriam obtinuisse: & postea cum filio *Æsca* regnare cœpisse, Wigorniensi consentit Ethelwerdus cæteris antiquior, qui lib. 2. scribit; *Anno in sexto post inierunt bellum Hengest & Horsa contra VVirthgernum in campo Eglesthrip. Ibi interficitur Horsa, & Hengest cœpit regnare.*

I. REddunt Fasti consulares præsentem annum Domini quadringentesimum quinquagesimum sextum notatum Consulibus Joanne atque Varane seu Varare, ut Cassiodori atque Marcellini Chronica docent. Verum Sidonius Apollinaris hujus temporis scriptor alterum Consulum Avitum Augustum ponit in Panegyrico ipsi dicto Kalendis Januarii: qui enim anno superiori creatum eum tradit Imperatorem, hoc anno Consulatum adiisse his explicat versibus:

Avitii Consulatus.

Principis anterior jam Consulis iste coruscat
Annus, & emerita trabeis diademata crescunt.

Ostendit id ipsum in fine. ☞ Sed & de eodem Aviti Consulatu vetus extat monumentum, ut nullum penitus de his dubitandi locus reliquus esse possit. In basilica enim sanctæ Agnetis via Numentana, ejusmodi inscriptio legitur incisa lapidi pavimento inhærenti:

LOCVS. CERONT.* PRESB. REQVIESCIT
IN DOMINO. CONS. EPARCHI AVITI V. C.

* CERONT.

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5949.

SÆC. V. Anno Eræ Hispan. CDXCIV. A. C. 456.

☉ 27. AG. ☽ r. P. 8. April. Indict. 9.

JESU CHRISTI 456.

LEONIS PAPÆ 17.

MARCIANI 7.

AVITI 2.

I. Consules. [s] HOc anno alii in Oriente, alii in Occidente Consules fuere; in Oriente *Varanes* & *Joannes*, ut tam in Fastis Græcis & Latinis legitur, quam in constitutione Cod. Justin. *de Episcopali audientia*, data *VIII. Kal. April. Varare & Joanne Coss.* sed *Vararis* pro *Varane* corrupte hic legitur. Uterque Consul a Marciano in Oriente creatus; in Occidente vero *Avitus* Consul processit de more novorum Imperatorum, ut non tantum ex Aviti Panegyrico a Sidonio Apollinari dicto, sed etiam ex duabus inscriptionibus a Sirmondo recitatis liquet. Marcianus duos Consules designavit, quia *Avitum* non nisi post Legatos missos Imperatorem agnovit.

II. A num. I. ad VI. Idacius in Chronico anno Abrahami 2472. qui Kalend. Octobris superioris Christi anni inchoatur, scribit: *Per Avitum,*

NOTÆ [s] COss. *Varanes & Joannes*. Vetus inscriptio apud Fabrettum pag. 738. num. 486. sed emendatior in Inscriptionibus antiquis Etruriæ P. I. pag. 268. num. 234.

DEPOSITA. CANDIDA. DIE
sic
Ϛ. IDVVM. MARKIIARVM
POST. CONSVL. IOHANNIS
sic
ET. BARANAE. DIE. SOLIS.

Ex qua apparet, *Johannem*, & *Varanem* consulatum gessisse hoc anno 456. Extat hæc Inscriptio Florentiæ in ædibus nobilium de Guiviardinis. Fabrettus exscripsit MAIARVM, pro MARTIARVM. Recte porro anno post quam *Johannes* & *Varanes* consules fuere, nimirum A. D. 457. *Sexto Idus Martii*, seu die *decima Martii Dominica* fuit; nam eo anno littera Dominicalis fuit F. quæ littera an. 457. in diem *decimam Martii* incidit. Victor: *Johanne*, & *Varane*. Marcellinus........ & *Varano*. Forte ubi littura est, *Johannis* nomen scriptum erat. Prosper Vaticanus MS. *Johanne & Varane*. Inde sequitur: *Avitus privatur Imperio*. Fasti Idatiani: *Avito Augusto consule*. Pagius ad hunc annum num. I. scribit, *Avitum* in Occidente Consulem processisse ex more novorum Imperatorum, ut ex Sidonii Apollinaris panegyrico, & ex lapidibus apud Sirmondum liquet. Lapis autem apud Sirmondum in Sidonium pag. 1791. Ex Æde S. Agnetis via Numentana est hujusmodi.

LOCVS. GERONTI. PRES.
DEPOSITVS XIIII. KAL.
IVL. CONS.
EPARCHI. AVITI.

At Pagius hoc anno num. VI. observat, *Avitum* abdicasse XVI. *Kal. Junii*. Cur ergo Romæ, XIV. *Kal. Julii* in lapidibus ejus consulatus signabatur? In nummis apud Mediobarbum, a Pagio quoque perpensis ad hunc annum num. VII. *Avitus*, *Flavius Macilius Avitus Augustus* appellatur. GEORGIUS

Avitus deponit Imperium.

Sic igitur de Aviti Consulatu nulla remanet dubitatio. Sed accidisse puto ut cum Imperio eidem abrogatus fuerit Consulatus: *Hoc enim anno* (inquit Cassiodorus in Chronico) *Placentiæ deposuit Avitus Imperium*: Qui illud tenuisse tradit menses decem & dies octo, licet Evagrius (*a*) octo tantum menses ejus Imperio tribuat.

(*a*) Evag. l.2. c.7.

II. Porro de ejusdem Imperii depositione diversæ sunt sententiæ: peste eum extinctum idem Evagrius tradit; Nicephorus (*b*) autem fame vitæ imposuisse terminum. Sed longe ab his abhorrent quæ de eo habet Gregorius Turonensis his verbis (*c*): *Avitus unus ex Senatoribus, &* (*ut valde manifestum est*) *civis Arvernus, cum Romanum ambivisset Imperium luxuriose agere volens, a Senatoribus ejectus, apud Placentiam urbem Episcopus ordinatur. Comperto autem quod adhuc indignans Senatus vita eum privare vellet, basilicam sancti Juliani Arverni martyris cum multis muneribus expetivit. Sed impleto in itinere vitæ cursu, obiit, delatusque ad Brivatensem vicum, ad pedes dicti martyris est sepultus.* Hæc ipse Gregorius.

(*b*) Niceph. l.15. c.11.

(*c*) Greg. Tur. hist. Franc. l.2. c.11.

III. Cæterum ob odium in Maximum Imp. a populo occisum, Avitus qui ab eo electus fuerat Magister militum, passus invidiam, Romano populo Senatuique perinfensus redditus, haud ab eo receptus est Imperator: quamobrem quod nec sibi satis virium in militibus, nec tuta fides ob odium conceptum in Maximum cui accepta ferebatur clades illata Urbi Avitum sponte se abdicasse putamus. Ne autem errare contingat in nomine, & genere, alius Avitus vixit hoc tempore, idemque Sidonio sanguine propinquus ad quem extat data ab eo epistola (*d*) cujus est exordium: *Multis quidem vinculis charitatis, &c.* qua quidem cum demonstret se illius esse ætate æqualem, plane fateri necesse est, longe alium ipsum esse ab Avito qui purpuram induit: nam constat hoc tempore Sidonium plane adolescentem fuisse, qui testatur (*e*) se sub Consulatu Asterii, qui incidit in annum Domini quadringentesimum undequinquagesimum, ex nuper puero adolescentulum fuisse annorum puto sexdecim vel circiter: cum tamen ex Panegyrico a Sidonio dicto satis appareat, Avitum Imperatorem, cum est creatus Augustus, fuisse emeritæ militiæ senem qui jam quater Præfecturam Prætorii Galliarum administrasset longe ante, jamque ea, de qua idem Sidonius scribit, legatione apud Theodoricum Regem pro Maximo functus esset. Quomodo igitur qui æqualis Sidonio juvenis fuisse in ea epistola Avitus dicitur, ille esse potuit Imperator, quem scimus ejusdem Sidonii assertione in Panegyrico dici senem? Hæc ad ambiguitates tol-

Avitus alius ab Imperatore.

(*d*) Sidon. l.3. ep.1.

(*e*) Sidon. l.8. ep.6.

PAGIUS

Marcianus Avitum Imperatorem agnoscit.

tum, qui a Romanis & evocatus & susceptus fuerat Imperator, legati ad Marcianum pro unanimitate mittuntur Imperii. Marcianus & Avitus concorder principatu Romani utuntur Imperii. Per Augustum Avitum Fronto comes Legatus mittitur ad Suevos. Similiter & a Rege Gothorum Theudoricus, quia fidus Romano esset Imperio, Legati ad eosdem mittuntur, ut tam secum, quam cum Romano Imperio, quia uno essent pacis fœdere copulati, jurati fœderis promissa servarent. Remissis Legatis utrisque pactis, atque omni jure ratione violata Suevi Tarraconensem Provinciam, quæ Romano Imperio deserviebat, invadunt. In Hispaniis enim erant adhuc aliquæ Provinciæ, quæ Romanis parebant, quas *Avitus* conservare volens, Legatos ad *Rechiarium* Suevorum Regem, qui in Gallæcia regnabat, misit, sed haud prospero successu.

III. Prælium Visigothos inter & Suevos habitum.

Tum Idacius subdit: *Legati Gothorum rursum veniunt ad Suevos, post quorum adventum Rex Suevorum Rechiarius cum magna suorum multitudine regiones Provinciæ Tarraconensis invadit: acta illic deprædatione, & grandi ad Gallæciam captivitate deducta. Mox Hispanias Rex Gothorum Theudoricus cum ingenti exercitu suo, & cum voluntate & ordinatione Aviti Imperatoris ingreditur. Cui cum multitudine Suevorum Rex Rechiarius occurrens duodecimo de Asturicensi Urbe milliario ad fluvium nomine Urbicum, tertio Nonas Octobris die, sexta feria,* (hoc sc. anno quo dies V. Octob. cum feria sexta concurrit) *inito mox certamine superatur: cæsis suorum agminibus, aliquantis captis, plurimisque fugatis, ipse ad extremas Sedes Gallæciæ plagatus vix evadit ac profugus, Theuderico Rege cum exercitu ad Bracaram extremam civitatem Gallæciæ pertendente, quinto Kal. Novemb. die Dominico* (currenti sc. Christi anno, quo dies Dominica cadit in diem XXVIII. mensis Octob.) *etsi incruenta sit tamen satis mœsta, & lacrymabilis ejusdem direptio civitatis. Romanorum magna agitur captivitas captivorum, Sanctorum Basilicæ effractæ, altaria sublata atque confracta, virgines Dei exin quidem abductæ, sed integritate servata; Clerus usque ad nuditatem pudoris exutus promiscui sexus cum parvulis de locis refugii sanctis, populus omnis abstractus, jumentorum, pecorum, camelorumque horrore locus sacer impletur scripta super Hierusalem ex parte cœlestis ira revocavit exemplar.* Hoc itaque anno Theodoricus Visigothorum regnum usque ad Suevorum regnum extendit.

IV. Rechiarius Suevorum Rex occiditur.

Postea Idacius anno Abrahami 2473. qui Kalend. Octobris præsentis Christi anni exorditur, scribit: *Rechiarius ad locum, qui Portucale appellatur, profugus Regi Theuderico captivus adducitur; quo in custodiam redacto, cæteris, qui de priore certamine superfuerant, tradentibus se Suevis, aliquantis nihilominus interfectis, regnum destructum & finitum est Suevorum. Iisdem diebus Rechimeris Comitis circumventione magna multitudo Vandalorum, quæ se Carthagine cum LXIX. navibus ad Gallias, vel ad Italiam moverat, Regi Theuderico nunciatur, occisa per Avitum. Hesichius Tribunus, Legatus ad Theudoricum cum sacris muneribus missus ad Gallæciam venit, nuncians ei id quod supra, in Corsica cæsam multitudinem Vandalorum, & Avitum de Italia ad Gallias Arelate successisse, Orientalium naves Hispalim venientes per Marciani exercitum*

tasas

tolleodas dicta fuoro. Porro qood ad Aviti Imperatoris abdicatiooem pertinet, hoc anno decimofeato Kalendas Junii facta ponitur, fuisseque interregnum decem mensibus & diebus quindecim.

IV. Sed quid inter hæc qui suppetias cum auailiaribus copiis pollicitus adeo liberaliter fuerat Theodoricus Gothorum Rex Avito? Audi S. Isidorum (a): *Theodoricus pro eo quod Imperatori Avito sumendi Imperialis fastigii cum Gallis auxilium præbuisset, Aquitanias cum ingenti exercitu, & cum ingenti licentia ejusdem Aviti Imperatoris ingreditur. Cui cum magna copia Rex Suevorum Rechiarius occurrens, duodecimo Asturicensis urbis milliario, apud fluvium qui Urbicus appellatur, inito mox certamine superatus est, cæsis suorum agminibus, aliquantis captis, pluribusque fugatis, ipse postremum Rex telo saucitus fugit. Rechiarius vero ad locum Portuculæ profectus, Regi Theodorico captus adducitur. Quo perempto, cæteris, qui de priori certamine superfuerant, sese tradentibus, aliquantis nihilominus interfectis, regnum Suevorum pene destructum est & finitum. Reliqui Suevi qui remanserant in extrema Gallicia Masfyla filium nomine Masdrum sibi Regem constituunt, regnumque reparatur Suevorum. Theodoricus autem de Gallicia in Lusitaniam victor succedens, dum Emeritensem urbem deprædari molitur, beatissimæ Eulaliæ martyris terretur ostentis. Mox adversis sibi nunciis territus, de Emerita egressus, Gallias repetit, & partem exercitus cum suis ducibus iterum ad campos Galliciæ dirigit: qui cæsa Asturicensi regione, rursum revertuntur in Gallias, &c.* Hæc Isidorus: quæ quidem hoc anno cœpta, plurium annorum implevere curricula.

(a) Isidor. in Chron. Gothor.

Theodoricus vicit Suevos.

V. Porro Sidonius (b) in epistola ad Agricolam, Theodoricum hunc mirifice celebrat, & cum animi tum corporis egregiam effigiem calami penicilio perspicuam cunctis reddit; & quod ad religionis cultum pertinet, hæc habet quæ in Principe belligero admireris: *Antelucanos sacerdotum suorum coetus minimo comitatu expetit, grandi sedulitate veneratur: quamquam (sit sermo secretus) possis animadvertere, quod servet istam pro consuetudine potius quam pro ratione reverentiam.* Ista quidem Sidonius, quod Theodoricus Arianus secta esset: addit alia plura optimo Principe digna: ut non mirum videatur, si dignus habitus sit qui clarissimi viri Sidonii Apollinaris laudibus celebraretur. Quod autem Theodoricus bella in Hispanias convertit, cesserunt hæc percommode Childerico Franchorum Regi, qui his diebus successerat Moroveo, dum afseote Romano exercitu in Italiam secuto Avitum & Gothorum viribus io Suevos converfis, atque in Hispaniam opportuna occasione transmissis, datum est Franchis, cum sæpe frustra Gallias pertentassent, ut figerent tandem in eo solo feliciter regni radices. Jam enim diu ante, temporibus Aureliani Imperatoris (ut Flavius Vopiscus (c) est auctor) Gallias invaserunt, & repulsi sunt; rursumque tempore Juliani cum earumdem partes extremas attigissent, fuerunt ab eodem repressi (d). Insuper (ut alias repentinas ab occasione oblatas eorumdem grassationes in easdem regiones dicere prætermittamus) sub Valentiniano Majore una cum Borgundionibus magno exercitu rursus Gallias invasere, sed æque rejecti: itemque sub Valentiniano tertio in Gallias sese intrusere; sed per Aetium atque Majorianum (ut Sidonius (e) tradit) sunt victi, Tauro & Felice Consulibus, quod S. Prosper & Cassiodorus affirmant. Demum vero iidem cum Attila sese in Gallias immisere, ut Sidonius (f) docet: discesserint ne amplius, haud certum est. Liquet tamen, ab hujus anni tem-

(b) Sidon. l. 1. ep. 2.

(c) Vopisc. in Aurel.

(d) Cassiod. in Chron. Conf. Valentin. & Valentis.

(e) Sidon. in Panegyric. Majoriani.

(f) Sidon in Panegyric. Aviti.

PAGIUS

cæsas nunciat. Occiso Rechiario mense Decembri (præsentis sc. Christi anni) *Rex Theudoricus de Gallecia ad Lusitaniam succedit: Suevi qui remanserant in extrema parte Galleciæ, Massilæ filium nomine Maldram sibi Regem constituunt.* Dein Idacius anno Abrahami 2474. qui Kalend. Octobris sequentis Christi anni exorditur, ait: *Avitus tertio anno postquam a Gallis, & a Gothis factus fuerat Imperator, caret Imperio, Gothorum promisso destitutus auxilio, caret & vita.*

V. Quæ Idacius tribus variis annis refert, hic uno intuitu exhibenda esse duxi, ut ejus error in annis Aviti Imp. multiplicandis magis pateat. Sed observandum primo, Idacium qui Kalendis Octobris annum inchoat, anno Abrahami 2472. uno tenore recitare, quæ mense Octobri acta sunt in prælio inter Theodoricum & Rechiarium Reges gesto. Secundo, Jornandem lib. de Reb. Get. cap. 44. & Isidorum tam in Chronico Gothorum, quam in Historia Suevorum idem prælium accurate narrare, ac testari Suevorum gentem pene cunctam usque ad internecionem fuisse prostratam. Tertio, Baronium, quia Idacii Chronicon, non viderat, perperam scripsisse Avitum a Senatu Romano receptum non fuisse Imperatorem. Quarto, errorem Idacii in annis tribus assignandis Avito manifeste patere, tum ex inauguratione *Majoriani*, qui anno sequenti dictus est Imperator Occidentis, quam ex Chronico accuratissimo a Cuspiniano publicato, in quo sub hujus anni Coss. legitur: *Occisus est Remistus Patricius in Palatio Classis XV. Kal Octobris, captus est Imp. Avitus Placentiæ a Magistro militum Recimero, & occisus est Messianus Patricius ejus XVI. Kalendas, Junius.* Hæc tamen verba vario a Recentioribus explicentur.

Avitus Imperator deponitur.

VI. Petavius in Rationario Temporum affirmat, Evagrium scripsisse Avitum imperasse menses decem & dies octo; cum tamen Evagrius lib. 2. cap. 7. tantum dicat: *Post Maximum Avitus Romæ imperavit menses octo.* Præterea Petavius

Chronicon Cuspinianeum male expositum.

Childericus primus Franchorum regnat in Gallia.

tempore, cum res Romanæ collapsæ essent, & Gothis negotium esset cum Suevis, Franchos in Gallia suas firmasse sedes, regnumque stabilivisse Parisiis, dicto Childerico regnante, qui (ut dictum est) successit Moroveo, quem præcesserat Clodio. Quinam autem hos antecesserint, obscurum est: habuisse tamen gentem fortissimam semper Reges, ex Ammiano & aliis constat.

VI. Præsenti igitur anno, qui est primus a neca Maximi, cœptum apparet regnum Franchorum in Gallia: quibus cum consentiat Sigebertus (a) nempe a nece Maximi regnare in Gallia cœpisse Childericum; errat tamen ponens post annum sequentem ejus exordium, deceptus nimirum, dum sequenti anno Maximum interfectum esse putavit. De Parisiorum longa obsidione per Franchos mentio habetur in Actis (b) sanctissimæ virginis Genovefæ, quæ miro modo periclitantem fame populum liberavit. Potitos vero tandem esse Franchos Parisiorum civitate, & in ea Childericum ipsorum Regem sedem firmasse, eadem Acta fidelia sane testantur, quibus etiam significatur, ipsum Regem etsi Ethnicum mirifice coluisse sanctissimam virginem, auditis ingentibus ab ea solitis edi miraculis, adeo ut petenti aliquid virgini nihil auderet omnino negare. Sed accipe id ex his quæ in iisdem Actis de rebus ab ea gestis narrantur verbis istis: *Childericus Rex Franchorum, tametsi non esset Christiana religione initiatus, virginem hanc sanctissimam singulari veneratione prosecutus est: Nam cum aliquando quosdam reos capitis pertinaci animi sententia decrevisset occidere; ac sanctæ Genovefæ precibus posset flecti ad misericordiam, ex urbe egressus, jussit portas occludi. At ubi sanctæ Genovefæ renunciatum est, Regem eos necandi gratia extra oppidum processisse; mox illis veniam precatura, festina abiit. Atque adveniente illa ad portas obseratas, confestim ei, stupefactis custodibus, quasi ad quoddam jubentis imperium, reseratæ sunt; sicque cœptum carpens iter, ubi ad Regem pervenit, ne miseri illi capite plecterentur, obtinuit. Ita illi jam jamque perituri, a præsentissimo mortis discrimine sunt liberati.* Hæc ibi de rebus inter sanctam Genovefam & Childericum Regem transactis, cum multa alia hæc oportuit præcessisse, quibus tantam sibi apud novum Re-

(a) Sigebert. in Chron.

(b) Extant apud Sur. die 3. Jan.

Childericus Rex mirifice coluit S. Genovefam.

PAGIUS

vius ibidem, & in lib. 13. de Doct. Temp. ait laudatum Chronographum tradere Avitum *XIII. Kal. Octobris* captum fuisse; cum tamen Anonymus iste illum diem ac mensem ad mortem Remisci, de qua immediate ante loquitur, referat, perperamque in editione ejus Chronici post vocem *Classis*, interjecta distinctio fuerit, quæ post *XV. Kal. Octob.* apponi debet hoc modo: *Occisus est Remiscus in Palatio Classis XV. Kal. Octobris. Captus est Imp. Avitus Placentiæ a Magistro militum Ricimere, & occisus est Messianus Patricius ejus XVI. Kal. Junias.* [1] Is quippe Anonymus in brevi, sed exacto illo Chronico, diem ac mensem rebus, quas narrat semper postponit, ut v. g. cum de depositione *Aviti*, & de morte *Messiani* loquitur; qui mos ei solemnis est, ut ejus Chronicon legenti patebit. Recte itaque scribit Baronius, abdicationem Aviti hoc anno XVI. Kalend. Junii factam, fuisseque interregnum decem mensium, & dierum quindecim; cum *Majorianus* non nisi Kalendis Aprilis sequentis Christi anni Imperator Occidentis renunciatus fuerit. Cumque *Avitus* die decima mensis Julii anni superioris purpuram sumpserit, imperavit menses decem & dies octo, & Evagrius erravit, cum ei tantum menses octo attribuit. Theophanes cum ait, eum annos duos regnasse utrumque annum incompletum pro completo numerat. Verum in Idacio explicando major est difficultas.

VII. Valesius in Notis ad laudatum Evagrii locum afferens hæc ejus verba: Avitus tertio anno posteaquam a Gallis & a Gothis factus fuerat Imperator, caret Imperio, ait: „ *Verum in MS.* „ *Codice, quo usus est Jacobus Sirmondus hic* „ *locus ita legitur:* Tertio anno Avitus septi„ mo mense posteaquam a Gallis & a Gothis „ factus fuerat Imperator, &c. *Jacobus Sirmon*„ *dus cum hæc duo simul stare non posse intelligeret,* „ has duas voces, septimo mense, *in editione* „ *sua omisit, melius facturus, si duas illas,* „ tertio anno, *expunxisset. Neque enim Avitus* „ *tres annos imperavit, sed septem duntaxat aut* „ *octo menses, qui sub duobus Consulibus cucur*„ *rerunt.* Antea scripserat Valesius deceptum esse Sigonium, qui lib. 14. de Occidentali Imperio affirmavit, uno eodemque die Avitum purpuram deposuisse, & Messianum necatum; *Sed*, inquit Valesius, *vetus Chronologus id non dicit. Dies enim ille XVI. Kalendas Junias ad cædem Messiani refertur, non ad Aviti depositionem.* At nullum dubium esse debet, quin Chronographus iste diem illum *XVI. Kal. Junias* referat, & ad depositionem Aviti, & ad cædem Messiani, cum captus est Avitus, interfecti. Neque enim existimandum, Chronographum illum qui dies, quibus levati sunt Aviti successores, aut quibus depositi, aut demortui, diligenter notat prætermisisse diem depositionis *Aviti*, & illius mortis *Messiani* meminisse. Verba itaque illa, de quibus quæstio est, in Idacium videntur infarta. In Nummo apud Mediobarbum Avitus dicitur, FL. MÆCILIUS AVITUS, in alio, AVITUS P. A. P. F. AUG. id est, *Perpetuus Augustus, Pius, Felix Augustus.*

Altera ejusdem Chronici expositio rejicitur.

VIII. Ad num. VI. & seq. *Meroveus* Francorum Rex annos decem, teste Sigeberto in Chronico, regnavit, quem *Childericus*, ut ex ejus morte con-

NOTÆ [1] Chronicon quod Cuspiniani dicitur, recusum est a Bollandistis, & licet eadem ferme habet, ac prius illud Cuspiniani, rectius tamen enunciat diem capti, & depositi Aviti; non enim legit 16. Kal. Junias, at 26. Kal. Novembris, quod cum calculo Petavii melius congruit. MANSI

Regem, & a religione Christiana alienum, natura ferum, fiduciam comparasset.

VII. Vides quidem, & puto admiraris, lector, barbarum Regem, idolorum cultorem, hostem Romani nominis, invasorem Galliarum, eumdemque (quod Gregorius ait) & moribus impudicum, tanto honore prosecutum esse virginem Christianam, ut exertam & jam ad ictum sublimem elatum gladium, veluti vetante numine, ejus rogatu cohibuerit, & incruentum vaginæ reddiderit. Ut plane ex his intelligas, quam longe deteriores Ethnicis sint Hæretici, & quam longissime a piissima illa sint Franchorum nobilitate degeneres ii, qui cum se profiteantur esse Fideles, vincantur tamen in veneratione & cultu Sanctorum ab Ethnico Rege: Cui quidem pro munere illud videtur a Deo omnium remuneratore largiter impertitum, ut sicut Ægyptiis obstetricibus ob subtractos a nece Hebræorum infantes domus in præmium fuerunt ædificatæ (*a*), ita Regi Franchorum regnum (quod hactenus barbarorum nulli licuit) in nobilissima parte Galliæ stabiliretur, permansurum tamdiu ipsum, quoadusque ejusmodi in cultu Sanctorum pie jacta fundamenta permanserint; periturum vero omnino cum eadem ipsa impie admodum fuerint hæretica pravitate revulsa. At de rebus Franchorum modo satis, de illis acturi frequentius suis locis.

(*a*) *Exod.* 2.

VIII. Vetiti sunt eligi Episcopi. Hoc ipso anno, vita functo (ut dictum est anno superiori) Deogratias Episcopo Carthaginensi viro sanctissimo, qui ad preces Valentiniani a Genserico permissus fuerat ordinari: nulla facta est Catholicis potestas alicujus in locum ejus subrogandi; quin ejus ordinatore Thoma (ut vidimus) ludibrio exposito & verberibus affecto, remotioribus quoque provinciis dempta est facultas ordinandorum Antistitum. Sed hæc tam dira, quæ Africana Ecclesia hoc anno ad cumulum præteritorum malorum passa est, verbis Victoris (*b*) ea describentis in medium afferamus: *Factum est* (inquit) *ut post obitum Episcopi Carthaginensis, Zeugitanæ & Proconsulari provinciæ Episcopos interdicerent ordinandos, quorum erat numerus certum sexaginta quatuor: Qui paulatim deficientes, nunc simul qui supersunt, tres tantum esse videntur, Vincentius Gigitanus, Paulus Sinnaritanus, vere merito & nomine Paulus; & alius Quintianus, qui nunc persecutionem fugiens, apud Edessam Syriæ * civitatem commanet peregrinus.*

(*b*) *Victor. de pers. Vuandal. lib. 1.*

* Macedoniæ.

IX. De Maxima sacra Virgine & sociis. *Sed etiam martyria quamplurima esse probantur, confessorum autem ingens & plurima multitudo, ex quibus aliqua enarrare tentabo. Erant tunc servi cujusdam Vuandali (fuit hic Vuandalus ex illis, quos Millenarios vocant) Martinianus, Saturianus, & eorum duo germani; erat & conserva eorum quædam egregia Christi ancilla, nomine Maxima, corpore simul & corde decora* (ex capta nuper Urbe his Wandali omnes erant ditati servitiis.) *Et quia Martinianus armifactor erat, & domino suo satis videbatur acceptus, & Maxima universæ domui dominabatur: credidit Vuandalus, ut fideles sibi magis memoratos faceret famulos, Martinianum Maximamque conjugali consortio sociare. Martinianus, adolescentulorum sæcularium more, conjugium affectabat: Maxima namque jam Deo consecrata humanas nuptias refutabat. At ubi ventum est ut cubiculi adirent secreta silentia, & Martinianus nesciens quid de illo decreverat Deus, maritali fiducia, quasi cum conjuge cuperet cubitare: viva ei voce memorata famula Christi respondit: Christo ego, o Mar-*

PAGIUS

Moritur Meroveus Francorum Rex.

constabit, excepit. Gregorius Turonensis lib. 2. cap. 12. cum Merovei filium fuisse testatur, & ibidem ait: *Cum esset nimia in luxuria dissolutus, ut regnaret supra Francorum gentem cœpit filias eorum stuprose detrahere, illique ob hoc indignantes de regno eum ejiciunt. Comperto autem, quod eum etiam interficere vellent, Thoringiam petiit, relinquens ibi hominem sibi carum, qui Virorum furentium animos verbis mollibus mollire posset, dans etiam signum quando redire posset in patriam, id est, diviserunt sibi aureum, & unam quidem partem secum detulit Childericus, aliam vero partem amicus ejus retinuit, dicens: quandoquidem hanc partem tibi misero partesque conjuncta unum effecerint solidum, tunc tu securo animo in patriam repedabis. Abiens ergo in Thoringiam apud Regem Bisinum, uxoremque ejus Basinam latuit: denique Franci hoc ejecto, Ægydium sibi, quem superius Magistrum militum a Republica missum diximus, unanimiter Regem adsciscunt.* Superiori vero capite scripserat: *Avito Majorianus successit. In Galliis autem Ægidius ex Romanis Magister militum datus* est. Quare cum constet ex Chronico Cuspinianeo, *Ricimerem* hoc anno Magistrum militum fuisse, sequentique, cum pridie Kal. Martias Patricium creatum, & ipso die factum esse *Majorianum* Magistrum militum, ac dein levatum Imperatorem *Kalend. April.* manifestum est, *Ægidium*, nonnisi sequenti anno post diem primum Aprilis renunciatum esse Magistrum militum, & sub finem circiter æstatis ejusdem anni Francorum Principem dictum. Is enim Roma missus fuit, neque a Francis electus, nisi postquam ii magnam de eo opinionem concepere. Serius autem Francorum regimen non suscepit; cum *annis octo* illud obtinuerit, annoque CDLXV. vivere desierit. Quare *Cointius*, qui *Childerici* Regis initium recte cum hoc anno alligat, ejus e regno ejectionem, & *Ægidii* in ejus locum substitutionem hoc etiam anno contigisse perperam credidit. Mortem *Merovei* Sigebertus in annum CDLVIII. differt, & tempora Principum, qui tunc vixere, male pariter collocat.

IX. *Persecutio Vandalica.* A num. VIII. ad XXX. Persecutio Vandalica hoc anno continuata, & sequentibus propa-

gata

Martiniane frater, membra mei corporis dedicavi, nec possum humanum sortiri conjugium: habens jam cælestem & verum sponsum: sed dabo consilium, si velis, poteris & ipse tibi præstare, cum licet, ut cui ego concupivi nubere, delecteris & ipse servire. Ita factum est, Domino procurante, ut obediens virgini etiam adolescens suam animam lucraretur.

X.

Confugiunt ad monasterium.

Nesciente igitur Vvandalo, compunctus, atque spiritualis secreti commercium mutuatus * *Martinianus, etiam suis fratribus persuasit, ut thesaurum quem invenerat haberent, utpote germani, communem: conversus est itaque cum tribus fratribus. Dei puella comitante, nocte clam egredientes, Tabrateno monasterio, cui præerat tunc nobilis pastor Andreas sociantur: illa vero haud procul monasterium incoluit puellarum. Sciscitante igitur barbaro inquisitionibus & muneribus crebris, quod gestum erat, celari non potuit. Inveniens itaque jam non sua sed Christi mancipia, constrinxit in vinculis, & variis tormentis Christi servos insectatur, agens cum eis non tantum ut pariter miscerentur, sed, quod gravius est, per rebaptizationis cænum fidei suæ ornamenta turparent. Pervenit hoc ipsum usque ad notitiam Genserici. Decernit Rex, ut tamdiu implacabilis herus servos affligeret, quamdiu illius succumberent voluntati. Jubet in modum serrarum fustes robustos veluti palmatos cum stirpibus fieri, qui, quatientibus tergis, non solum ossa confringerent, sed etiam terebrantes aculei intrinsecus remanerent. Qui, dum sanguis efflueret, & dissipatis carnibus, viscera nudarentur: sequenti die, Christo medente, incolumes reddebantur. Hoc sæpius ac multo factum est tempore, ut nulla plagarum vestigia viderentur, sancto Spiritu subinde curante.*

* mutatus.

XI.

Maxima divinitus liberata.

Post hæc arctatur Maxima dira custodia, cuspideque crudeli extenditur. Cui cum Dei servorum non deesset frequentia visitantium, videntibus cunctis, ingruentium lignorum putrescens soluta est fortitudo. Miraculum hoc & voce omnium celebratur, & nobis, ad quem custodia pertinebat, cum sacramento testatus est ita fuisse. Ast ubi Vvandalus virtutem neglexit cognoscere divinam, cœpit in domo ejus vindicatrix ira grassari. Moritur ipse simul & filii; familia, atque animalium quæcumque optima erant, pariter intereunt: remansitque domina vidua marito, & filiis & substantia destituta. Servos Christi cognato Regis Sesaoni gratia muneris offert. Qui cum eos utpote oblatos cum gratulatione nimia suscepisset: filios & domesticos, sanctorum merito, male cœpit dæmon variis motibus agitare. Ex ordine ille cognatus, ut gestum erat, suggerit Regi. Decernit statim Rex cuidam Gentili Regi Maurorum, cui nomen erat Capsur, relegandos debere transmitti. Maximam vero Christi famulam, confusus & victus, propriæ voluntati dimisit: quæ nunc superest virgo, mater multarum virginum Dei, nobis etiam nequaquam ignota.

XII.

Fides propagatur in Mauros.

Pervenientes autem traduntur memorato Regi Maurorum commanenti in parte eremi quæ dicitur Caprapicti. Videntes igitur Christi discipuli multa apud Gentiles, & illicita sacrificiorum sacrilegia, cœperunt prædicatione & conversatione sua ad cognitionem Domini Dei nostri barbaros invitare, ut tali modo ingentem multitudinem Gentilium barbarorum Christo Domino lucrarentur, ubi antea nulla fama Christiani nominis fuerat divulgata. Tunc deinde cogitatur, quid fieret, ut ager jam cultus & exgraminatus vomere prædicationis, Evangelicum susciperet semen, & imbre sacri baptismatis rigaretur. Mittunt legatos per itinera distenta deserti: pervenitur tandem in civitatem Romanam: rogatur Episcopus ut presbyterum & ministros credenti populo destinaret. Explet cum gaudio quod petebatur Pontifex: Dei constituitur Ecclesia, baptizatur multitudo maxima barbarorum, & de lupis grex fecundus multiplicatur agnorum.

XIII.

Dirum supplicium sanctorum fratrum.

Hoc Genserico relatione sua nunciat Capsur. De qua resurgens invidia jubet famulos Dei, ligatis pedibus post terga currentium quadrigarum, inter spinosa loca silvarum pariter introire; ut ducta & reducta dumosis lignorum aculeis innocentium corpora carperentur, ita deligans, ut exitum suum invicem perviderent. Qui cum e vicino currentibus Mauris, sese mu-

PAGIUS

gata. Victor enim lib. 1. cap. 13. de Persecut. Vandal. docet Arianos, dum *Paschalis solemnitas agebatur* a Catholicis, eosdem incendisse; alios evaginatis ensibus in Ecclesiam introisse; alios tecta conscendisse, & per fenestras Ecclesiæ sagittas sparsisse. Lector dum in Pulpito *Alleluja* cantaret, Sagitta in gutture transfixus est. Hujus Martyrium die quinta Aprilis in Martyrologio Romano consignatur, quod si eo die passus sit, cum anno CDLIX. in eum diem Pascha inciderit, eo anno facinus illud perpetratum. Hinc Henschenius ad diem V. Aprilis de Sanctis Martyribus Afris agens, scribit, melius factorum fuisse Baronium, qui persecutionem Vandalicam hoc anno narravit, si in annum CDLIX. distulisset. Verum dupliciter errat Vir Doctissimus. Primo enim Sancti aliis diebus, quam quibus obierint, aut Martyrium consummaverint, in Martyrologiis sæpe memorati. Secundo, cum *Deogratias* Episcopus Carthaginensis anno præcedenti e vivis abierit, & post ejus mortem Episcoporum ordinatio a *Genserico* Rege prohibita fuerit, ut Victor loco laudato testatur, ac denique Ecclesia Carthaginensis

mutuo conspicarent, Vale sibi in angusto fuga unusquisque ita dicebat: Frater, ora pro me: implevit Deus desiderium nostrum: taliter pervenitur ad regnum cælorum. Itaque orando atque psallendo, gaudentibus Angelis, pias animas emiserunt. Ubi usque in hodiernum diem non deest ingentia mirabilia Jesus Christus Dominus noster operari. Nam nobis beatus quondam Faustus Biarontanus Episcopus attestatus est, cæcam quamdam mulierem illuminatam fuisse ubi ipse aderat præsens. Hæc de martyribus & fide Christi in Mauritania Interiori propagata Victor. Claret adhuc vigetque horum sanctorum martyrum in publicis Ecclesiæ tabulis memoria rediviva singulis annis decimasexta die mensis Octobris, una cum Maxima horum bonorum omnium conciliatrice.

XIV. Cur mittant Romam.

Quod autem idem martyres suaserint pro sacris ministris legationem esse mittendam ad Romanum Pontificem, cum tamen illi provinciæ proxima esset Mauritania Cæsariensis, quæ nondum erat exhausta sacerdotibus: inde coniicimus hos martyres ex Romana urbe fuisse captivos, & unde venerant, petiisse ministros: vel potius voluisse ex ipso limpidissimo fonte petere Catholicæ fluenta doctrinæ. Constat autem Episcopos, qui his temporibus erant in Mauritania, a sancto Leone Romano Pontifice admonitos esse, ut Ecclesiasticam observantiam custodirent. Etenim qui totius Ecclesiæ universalis curæ invigilabat, Potentium Episcopum delegaverat, qui in ea provincia de Episcopis inquireret, an juxta canones ordinati essent. Est de his ipsius sancti Leonis epistola ad Episcopos per Mauritaniam Cæsariensem constitutos, quæ hæc habet sui exordio (a):

(a) Leo ep. 87.

XV. Cura propensa S. Leonis de Ecclesia Mauritaniæ.

Cum in ordinationibus sacerdotum quædam apud vos illicite usurpata, crebrior ad nos commeantium sermo perferret; ratio pietatis exegit, ut pro sollicitudine, quam universæ Ecclesiæ ex divina institutione dependimus, rerum fidem studeremus agnoscere, vicem curæ nostræ proficiscenti a nobis fratri & consacerdoti nostro Potentio delegantes, qui secundum scripta quæ per ipsum ad vos direximus, de Episcopis, quorum culpabilis ferebatur electio, quid veritas haberet, inquireret, nobisque omnia fideliter indicaret. Unde quia idem plenissime notitiæ nostræ cuncta reseravit, & sub quibus qualibusque rectoribus quadam Christi plebes in partibus provinciæ Cæsariensis habeantur, sincera nobis relatione patefecit: necessarium fuit, ut dolorem cordis nostri, quo pro Dominicorum gregum periculis æstuamus, datis nunc ad vos litteris promeremus, mirantes tantum apud vos per occasionem temporis impacati, aut ambientium præsumptionem, aut tumultum valuisse popularem, ut indignis quibusque & longe extra sacerdotale meritum constitutis pastorale fastigium & gubernatio Ecclesiæ crederetur, &c. Porro hujusmodi ordinationes Episcoporum fuisse oportuit secretas, ne scirentur a Genserico Rege, qui (ut nuper vidimus) edicto vetuit defunctis novos subrogari ab illis Episcopos; nisi forte quod denegatum vidimus Zeugitanæ & Proconsulari Africæ provinciis, id permissum fuerit Mauritaniæ Cæsariensi de qua agitur.

XVI. Cum bigamis nec tempore necessitatis Leo dispensat.

Sed illud plane admiratione dignum est, quod cum occasione perturbati temporis indulgendum videri posset Ecclesiæ illi, quæ ex conflata persecutione ministris videretur maxime indigere, ut aliqua ex parte rigor canonum relaxari posset; tamen Pontifex Leo nihil voluit prætermitti Ecclesiasticæ disciplinæ: quamobrem bigamos ordinatos, vel qui antea viduam uxorem accepissent, deponi voluit, nec quidem cum eis dispensandum putavit: cum alioqui incredibilis esset in Africa penuria Dei ministrorum. Si enim (ut suo loco superius dictum est) temporibus sancti Augustini, & Aurelii Episcopi Carthaginensis, licet florentissimus tunc status esset Ecclesiæ Africanæ, ita tamen ministris indigens erat, ut illos ipsi a Romano Pontifice & ab Episcopo Mediolanensi litteris expetierint: quanto indigentiorem illis eamdem Ecclesiam esse oportuit his temporibus Uvandalicæ persecutionis urgentis? Et tamen cum bigamis idem Leo minime relaxandam censuram Ecclesiasticam existimavit. Agit insuper in eadem epistola sanctus Leo de Lupicino Episcopo, qui ad sedem Apostolicam appellaverat, ac de aliis, quibus Romani Pontificis supremum in omnes Ecclesias jus & potestatem usu frequenti exhibitum manifestat.

Illu-

PAGIUS

sis per annos XXIV. sine Episcopo fuerit, persecutio anno superiori inchoata, & sequentibus continuata. Quod si anno dumtaxat CDLIX. Episcopos ordinare prohibitum fuisset, tantum temporis intervallum ante Eugenii Episcopi Carthaginensis ordinationem non effluxisset, ut suo loco videbitur. Passi & alibi in Africa *Armogastes* Comes, *Archiminus* nomine Mascula *Saturus* Regiæ Domus Procurator, aliique qui pro confessione fidei multa & gravia supplicia pertulere teste Victore citato, ut videre est apud Baronium.

X. *Gensericus extra Africam etiam sævit.*

Sed non tantum in Africa, verum etiam extra eam sævit *Gensericus*, ut legere est in Victore Vitensi, qui libro laudato cap. 17. tredecim Provincias recenset ejus persecutione afflictas: *quæ vero*, inquit, *in Hispania, in Italia, Dalmatia, Campania, Calabria, Apulia,*

Si-

XVII. De Victore Cartennæ Episc.

Illustrabat his temporibus eam provinciam Mauritaniæ Victor Cartennæ Episcopus, qui adversantes & insultantes exagitantesque fidem Catholicam Arianos scripto libro redarguit: quem quidem neque intra parietes continuit edendum post obitum, sed misit ad Gensericum Regem, paratus oppetere pro fidei confessione martyrium. Meminit ejus lucubrationis Gennadius, & aliorum ipsius scriptorum his verbis (a): *Victor Cartenæ Mauritaniæ civitatis Episcopus scripsit adversus Arianos librum unum longum, quem Genserico Regi per suos audiendum obtulit, sicut ex proœmio ipsius libri didici. Et de Pœnitentia publica librum unum, in quo & regulam vivendi pœnitentibus juxta Scripturarum Auctoritatem instituit: Ad Basilium quemdam super mortem filii librum consolatorium spe resurrectionis perfecta instructione munitum. Homilias etiam composuit multas, quas a fratribus salutis propria solicitis in libris digestas servari cognovi.* Hæc de Victore Gennadius.

(a) Gennadius de Scrip. Eccl. c. 77.

XVIII. De Voconio Scriptore.

Sed & exilivit in prælium pro domo Dei adversus Arianos Voconius in eadem provincia Mauritaniæ Episcopus, de quo idem auctor hæc pauca (b): *Voconius Castellani Mauritaniæ oppidi Episcopus scripsit adversus Ecclesiæ inimicos Judæos & Arianos & alios Hæreticos. Composuit etiam Sacramentorum egregium volumen.* Claruit & his ipsis temporibus itidem in Mauritania Pomerius scientia celebris: qui illinc recedens, Romam primum inde se in Gallias contulit, multaque scripsit, quæ Gennadius numerat; laudatque simul ejus vitæ mores sanctissimos. Tot plane siderum illustrata radiis provincia illa fuit: quæ etsi nihil profuerunt Uvandalis, & ipsi Regi eorum Genserico; constat tamen horum & aliorum sanctorum Episcoporum labores Catholicis fuisse proficuos, utpote qui eorum eluffieo ad subeundum pro recta fide martyrium animarentur; quod, cum occasio exegit, egregie præstiterunt. Siquidem quod pertinet ad Gensericum, tantum abfuit ut ex Martiniani ac fratrum martyrio & miraculis ullum pœnitentiæ signum ostenderit; ut acerbius ferociusque Catholicos exagitare perseverarit. Nam audi Victorem (c): *Accenditur* (inquit) *propter hæc adversus Dei Ecclesiam Gensericus. Mittit Proculum quemdam in provinciam Zeugitanam, qui coarctaret ad tradendum ministeria divina, vel libros cunctos Domini sacerdotes: ut primo armis nudaret, ut ita facilius inermes hostis callidus captivasset. Quibus se non posse tradere clamantibus, ipse rapaci manu cuncta populabatur, atque de pulliis * altaris (prob nefas!) camisias sibi & femoralia faciebat. Qui tamen Proculus hujus rei executor, frustratim comedens linguam, in brevi turpissima consumptus est morte.* Ita ultus est pessimus dæmon, eum obsidens, Dei omnium creatoris injuriam. Sed pergit:

(b) Gennadius de Scrip. Eccl. c. 78.

(c) Victor. de pers. Vvandal. l. 1.

* pallis.

XIX. Valerianus Episc. egregius confessor

Tunc enim sanctus Valerianus Abensis civitatis Episcopus, dum viriliter, sacramenta divina ne traderet, dimicasset: foras civitatem singularis jussus est pelli: & ita præceptum est, ut nullus eum neque in domo neque in agro dimitteret habitare. Qui in strata publica multo tempore, nudo jacuit sub aere: annorum erat plus octoginta: quem nos tunc indigni in tali exilio meruimus salutare. Sed Valeriani defuncti senis memoria indita sacris chartis die decimaquinta Decembris in Ecclesia perseverat. Subdit autem:

XX. Paschali die multi festi Martyres.

Quo tempore Paschalis solemnitas agebatur, & dum in quodam loca qui Regia vocitatur, ob diem Paschalis honoris, nostri sibimet clausam ecclesiam reserarent; compererunt Ariani: statim quidam presbyter eorum, Andiot nomine, congregata secum armatorum manu, ad expugnandam turbam accenditur innocentium. Irruerunt evaginatis spathis, arma corripiunt, alii quoque tecta conscendunt, & per fenestras ecclesiæ sagittas spargunt. Et tunc forte, & canente populo Dei, lector unus pulpito sistens, Alleluiaticum melos canebat: quo tempore sagitta in gutture jaculatus, cadente de manibus codice, mortuus post cecidit ipse. Nam & alii quamplurimi sagittis & jaculis in medio crepidinis altaris probantur occisi. Nam qui gladiis tunc interempti non sunt, postea pe-

PAGIUS

Sicilia, Sardinia, Brutiis, Venetia, Lucania, Epiro-Veteri, vel Hellada gesserit, melius sibi ipsi, qui passi sunt, miserabiliter lugendo narrabunt. Procopius lib. 1. de Bello Vandalico ejusmodi irruptiones post Valentiniani Imp. obitum frequentiores fuisse refert; cum nempe præter Alanos Mauri quoque se se Vandalis, in his expeditionibus adjunxere. Gensericus, inquit, *Maurorum auxilio validior factus, postquam Valentinianus fato concesserat, quoties vel redierat, nunc Siciliam, nunc Italiam populabundus vexabat, oppida alia in servitium trahens, diruens alia, cuncta rapinis exhauriens, donec inde ipsa vastitate locorum, rerumque penuria fugatus ad Orientis Imperatori subdita se vertit, Illyricumque omnem & Peloponnesum, eique adjacentes insulas, aliaque Græci nominis invadit. Inde Italiam Siciliamque repetens, si quid nuper relictum fuerat, diripit.* Hinc Idacius, cujus verba num. IV. recitavimus, refert ingentem victoriam sub *Avito* Imp. de Vandalis reportatam, asseritque magnam eorum multitudinem e *Ricimere* circumventam & cæsam fuisse, qui *cum sexaginta navibus ad Gallias vel Italiam moverat*; quod in Corsica insula contigisse ibidem narrat.

XI. Ceterum Legatio missa a captivis Catholicis in Africa pro institutione novellæ Ecclesiæ, quæ in cujusdam Maurorum Regis ditione nascebatur,

pœnis attriti, regio jussu omnes pene necati sunt, præsertim maturioris ætatis. Quorum omnium natalis dies coronis martyrum laureatus annuatim in Ecclesia exhibetur Nonis Aprilis. Ad hæc Victor.

XXI. *Alibi namque, sicut Thunuzudæ contigit, Galibas, vico Ammoniæ, vel aliis in locis, tempore quo sacramenta Dei populo porrigebantur, introeuntes maximo furore, Corpus Christi & Sanguinem pavimentis sparserunt, & illud pollutis pedibus calcaverunt.* Vides ad quam execranda & horrenda sacrilegia inducantur infelices hæretici. Quæ autem his diebus Carthagine facta sint, eumdem Victorem referentem audi, eum subdit:

XXII. *Armogastis nobile certamen.*

Ipse enim Geasericus præceperat (ita persuadentibus Episcopis suis) ut intra aulam suam, filiorumque suorum, nonnisi Ariani per diversa ministeria ponerentur. Inter alios ventum est tunc ad Armogastem nostrum. Cujus cum diu ac sæpius tibias torquendo tumentibus confringerent chordis; & frontem, in qua Christus vexillum suæ fixerat Crucis, rugatam, magisque aratam extendentes atque mugientes distenderent nervi, ut fila aranearum, sancto cælum respiciente, crepabant. At ubi tortores nervicas chordas disruptas esse viderunt, allatis crebrius fortioribus chordis atque cannabinis, illo nihil aliud nisi nomen Christi invocante, illa omnia vanescebant. Sed & capite deorsum, dum ad unum penderet pedem, dormire quasi super lectum plumis stratis, omnibus videbatur.

XXIII. *Quem cum Theodoricus Regis filius, qui ejus dominus erat, pœnis non valentibus, capite truncari jussisset; a suo prohibetur Jocundo presbytero, dicente sibi: Poteris eum diversis afflictionibus interficere. Nam si gladio peremeris, incipient Romani martyrem prædicare.* Vides, lector, usum loquendi, ut qui dicerentur Catholici, iidem Romani nominarentur: quod alias superius est demonstratum.

Romani idem quod Catholici.

Quod enim ad Arianos vel alios hæreticos spectat: cum more prædonum vendicarent sibi Catholicum nomen: qui vere essent Catholici (quod eo potissimum discernerentur signo, nempe si communicarent cum Romana Ecclesia) eos appellare Romanos consueverunt: non secus ac hodie recentiores hæretici usurpantes sibi & ipsi Catholicum titulum, Papistas nominant, quos ex coitione cum Romano Pontifice Ecclesiastica antiquitas semper novit esse Catholicos, & eo semper nomine nuncupavit: ut plane ipsorum confessione appareat eos vere esse Catholicos Orthodoxos, quos eo nomine celebrant, quo se illos infamare ac reddere viles putant. Sed prosequamur cœptum fortissimi Armogastis certamen.

XXIV. *Armogastis exitus & sepulcrum.*

Tunc (subdit Victor) *Theodoricus in Bizacenam provinciam ad fodiendas eum condemnat scrobes. Postea quasi ad majus opprobrium, haud procul Carthagine, ubi ab omnibus videretur, pastorem eum præcepit esse vaccarum. Inter hæc, Domino revelante, cum dormitionis suæ proximum cerneret diem, advocat quemdam Felicem venerabilem Christianum, procuratorem domus filii Regis, qui Armogastem ut Apostolum venerabatur: dixitque illi: Tempus meæ resolutionis advenit: Obsecro te per fidem quam utrique tenemus, ut sub hac siliquæ arbore me sepelire digneris, redditurus Domino nostro, nisi feceris, rationem. Non quod ille curaret, ubi, aut qualiter suum sepeliretur corpus; sed ut illud demonstraretur, quod servo revelaverat Deus. Respondit Felix, & dixit: Absit a nobis, confessor venerabilis, sed sepeliam te in una basilicarum cum triumpho, & gratia, quam mereris. Cui beatus Armogas: Non; sed quod dixi, facturus es. Ille timens Dei hominem contristare, veraciter quod dixerat, promisit se esse facturum. Statim intra paucos dies Comes bonæ confessionis de hac vita migravit. Festinavit Felix sibi delegatum sub arbore fodere sepulcrum. Cui cum intextæ radices & soliditas aridæ telluris moram facerent, & calore augeretur, quod tardius sancti membra corporis humarentur; tandem abscissis radicibus, multo altius terram cavans, conspicit sarcophagum splendidissimi marmoris præparatum, qualem forte nullus omnino habuit Regum.* Hucusque de consummato Argomastis agone Victor.

XXV. Vides, lector, esse divinæ curæ & providentiæ, ut confessores sui, quos in cælo celebrat coram Patre, in terra condan-

PAGIUS

Epistola S. Leonis ad Mauros interpolata.

tur, non pertinet ad præsentem annum, quo de ea agit Baronius num XIV. Nam, ut observat Quesnellus in Notis ad Epistolam primam S. Leonis, Episcopis Africanis Mauritaniæ Cæsariensis datam, quæ alias ordine erat LXXXVII. capta anno superiori a Vandalis Roma, nihil potuit *Leo* post istam cladem circa Africanas Ecclesias statuere & ordinare, quia, ut notat Victor citatus, post mortem Valentiniani, qui partem Africæ possederat, Gensericus *totius Africæ ambitum obtinuit.* Quare nulla ibi judiciorum forma, nullus consecrationis Sacerdotalis ordo, de quibus loquitur Leo in ea Epistola, constitui potuit; ideoque ea, cum adhuc potiretur Mauritania Valentinianus, scripta. Tunc enim *Leo* ad hujus Provinciæ Episcopos Legatum vice sua acturum destinavit *Potentium*, & litteras ad eosdem dedit, ut de ordinationibus illicite celebratis, de violatis canonum regulis, & aliud hujusmodi diligentius inquireret. & ad Apostolicam Sedem referret plenissime. Cum *Potentii* relationibus instructus fuisset *Leo*, eam Epistolam ad Africanos scripsit, in qua & moderationem eam servat, quæ congruebat tempori.

dantur honesto sepulcro; quod & in aliis factum sæpe legimus: Ut vel ex his intelligas, quam pugnent contra Deum, qui in Sepulcra Sanctorum insaniunt. Porro vincentis nomen athletæ inseruit triumphantium martyrum choro Catholica Dei Ecclesia his solita nobilitari triumphis, cum persecutione adversariorum urgetur, quæ in ipsorum commemoratione victoriæ, certis diebus quibus exultavere victores, eorum coronas annuatim publico præconio exhibet venerandas: & sicut de aliis facere consuevit, ita clarissimo Armogasto, quarto Kalendas Aprilis, annis singulis digna persolvit.

XXVI. Archimimi frustra tentata fides.

Subdit Victor & reliquorum certamina martyrum istis verbis: *Sed nec quemdam Archimimum nomine Masculen, debeo præterire; qui cum multis insidiis premeretur, ut Catholicam amitteret fidem: ipse enim Rex postea blandiendo affatibus sæcularibus mutabat, promittens eum multis divitiis cumulandum, si voluntati ejus auditum facile commodasset. Qui cum fortis atque invictus maneret, jubet eum subire sententiam capitalem: ita tamen callidus occulte præcipiens, ut si in illa hora vibrantis gladii pertimesceret ictum, magis eum occideret, ne martyrem gloriosum fecisset: si autem fortem in confessione conspiceret, a gladio temperaret. Sed ille, ut columna immobilis, Christo solidante, effectus, confessor revertitur gloriosus. Et si martyrem invidus hostis noluit facere; confessorem tamen nostrum non potuit violare.* Porro quod & iste perseverans in Christi semper confessione consummavit agonem, eumdem inter Sanctos Deo caros, hominibus colendos, Catholica descripsit Ecclesia quarto item Kalendas Aprilis.

XXVII. Præclarum certamen Saturi.

Sed audi ultimo loco positum viri clarissimi Saturi illustre certamen; quod sui splendore coruscum absque eloquentiæ fuco ita Victor enarrat: *Novimus & alium ea tempestate, nomine Saturum, qui cum lucidum esset membrum Ecclesiæ Christi, & pravitatem Arianorum libertate Catholica frequenter argueret (fuit hic procurator domus Hunerici) convenitur, accusante Marivado quodam diacono, quem Hunericus infaustus singulariter honorabat: Ut fieret Saturus Arianus promittuntur honores & divitiæ multæ, si faceret: preparantur supplicia dira, si nollet. Hac optione proposita, ut si regalibus jussis non obediret, primo facta discussione, & ante amissa domo vel substantia, distractis omnibus mancipiis ac filiis, uxor ipsius, ipso præsente, camelario in conjugium traderetur. Quod ille plenus Deo, magis ut velociter prævenisset, impios provocabat. Ob quam causam uxor ejus inducias visa est ab iis qui exequebantur, nesciente marito, petiisse. Accedit ad maritum alia Eva, consilio magistrata serpentis: Sed ille Adam non fuit, qui illecebrosa vetitæ arboris poma contingeret: quia non indigens, sed Saturus vocabatur, saturatus ab ubertate domus Dei, & torrente deliciarum ejus potatus.*

XXVIII.

Advenit mulier ad locum, ubi maritus singularis orabat, conscissis vestibus, crineque soluto, secum comitantibus filiis, unamque infantulam, quæ tunc lactabatur, manibus gestans; quæ nescientis projicitur ad pedes mariti: etiam ipsa suis genua complectitur ulnis, sibilans vociferatione draconis: Miserere mei, dulcissime, simul & tui: miserere communibus liberis; quos conspicis ipse: Non subjaceant conditioni servili, quos clara prosapia edidit generis nostri: Non subibitur ergo indigno & turpi conjugio, vivente marito, quæ mihi semper inter coævas plaudebam de Saturo meo: Cognoscit Deus, quia invitus facturas es hoc, quod forte voluntarie aliquanti fecerunt. Cui ille, Job (a) sancti voce respondit: Tamquam una ex insipientibus mulieribus loqueris. Formidarem, mulier, si sola esset hujus vitæ amabilis dulcedo: artificio, conjux, diaboli ministraris: si diligeres maritum, numquam ad secundam mortem attraheres proprium virum. Distrahant filios, separent uxorem, auferant substantiam: mei Domini ego securus de promissis verba teneo (b): Si quis non dimiserit uxorem, filios, agros, aut domum, meus non poterit esse discipulus. Quid ultra? discedente muliere cum filiis refutata, confortatur Saturus ad coronam, discutitur, expoliatur pœnis contenitur, mendicus dimittitur, interdicitur ei prodeundi accessus: totum ei tulerunt, stolam tamen baptismatis auferre non potuerunt. Ita Saturus longo jugique martyrio auctiorem nobilioremque de adversariorum perfidia revexit triumphum, qui & suæ victoriæ insignibus velut trophæis erectis, in Ecclesiasticis monumentis perpetuo permansuris, vivens semper anniversaria memoria perseverat, quarto Kalend. Aprilis jugiter rediviva.

(a) Job. 2. Summa Saturi constantia.

(b) Matt. 19. Marc. 10.

PAGIUS poti, & cum exerit vigorem, qui rescindendis corruptelis necessarius videbatur. Sed Leonis hæc Epistola variis assumentis amplificata fuit, ut docte probat Quesnellus, qui eam & cum interpolationibus & sine eis repræsentat, & interpolatam fuisse ostendit, tam ex variis MSS. quæ citat, quam variis rationibus, quæ mihi videntur rem evincere. MSS. ab eo productis addendum aliud ab eo non visum, quod extat in Bibliotheca Colbertina nom. DCCLXXXIV. ubi illa Leonis Epistola Episcopis Africanis Mauritaniæ Cæsariensis scripto legitur sine interpolatio-

XXIX. *Post hæc* (adiicit Victor) *Gensericus Ecclesiam Carthaginis claudi præcepit, dissipatis atque dispersis per diversa exiliorum loca (quia Episcopus non fuerat) presbyteris & ministris. Quæ vix reserata est, Zenone Principe supplicante per Patricium Severum, & sic universi de exilio redierunt.* Sed de his suo loco. Porro hæc quidem hoc anno (ut vidimus) cœpta, in sequentes sunt propagata. At vero non Africa tantum passa dirum barbarum, acerbum persecutorem ingemuit: sed & aliæ Romani orbis provinciæ, cum ipse annis ferme singulis valida classe ora maritima infestaret. Hinc idem Victor ad ea quæ sunt dicta adiiciens corollarium, ista subiicit: *Quæ autem in Hispania, Italia, Dalmatia, Calabria, Apulia, Sicilia, Sardinia, Brutiis, Lucania, Epiro, vel Hellade gesserit, melius ibi ipsi qua passi sunt miserabiliter lugenda narrabunt.* Hactenus ipse.

Insulæ & loca maritima gravia passa a Genserico.

XXX. Hoc eodem anno defuncto Maximo Episcopo Antiocheno, in locum ipsius Basilius subrogatus est. At ne hoc de obitus Maximi tempore divinatio esse credatur, inde certum deducimus argumentum, quod cum constet assertione Nicephori, qui unus catalogum Episcoporum Antiochenorum recensuisse scitur, sedisse Basilium suffectum Maximo annis duobus, & qui illi substitutus fuit Acacius annum unum; addatque memorabilem cladem illam terremotus Antiochiam subruentis sub Acacio contigisse; constet vero eamdem factam esse anno secundo Leonis Imperatoris, ut suo loco dicemus, cum idem Leo regnare cœperit anno sequenti, & ab hoc anno usque ad cladem illam tres intercedant inchoati anni, quibus impletur locus sedis Basilii & Acacii; dicendum utique est, anni hujus exordio Maximum esse ex hac vita subductum, cum sedisset annos septem: quippe quem creatum vidimus anno Domini quadringentesimo quadragesimonono, cum Ephesi sub Dioscoro improbatum illud Ephesinum Conciliumageretur. Fuisse vero Basilium Catholica fide præstantem, litteræ Syrorum Episcoporum datæ postea ad Leonem Imperatorem significant.

Obitus Maximi, & creatio Basilii Episc. Antioch.

XXXI. Hoc item anno, dum Avitus cum Marciano regnaret: *Philippus presbyter* (inquit Gennadius) *optimus auditor Hieronymi, commentariorum in Job edidit sermone simplici librum. Legi ejus familiares epistolas valde salsas, & maxime ad paupertatis & dolorum tolerantiam exhortatorias. Moritur Marciano & Avito regnantibus.* Hæc ipse.

Se-

PAGIUS

lationibus, quæ habentur in Collectione Dionysiana, quasque merito rejecit Quesnellus. Illud MS. eo *magis* faciendum, quo octingentorum est aut circiter annorum.

XII. Ad num. XXX. Mortem *Maximi* Episcopi Antiocheni, qui anno CDXLIX. Sedem illam adeptus est, recte hoc anno consignavit Baronius ut liquebit ex his quæ in morte *Basilii* ejus successoris anno CDLVIII. in medium afferemus. Nicephorus in Chronico & Tabulæ Theophanis *Maximo* annos tantum quatuor attribuunt; sed eum annos circiter octo sedisse constat. *Maximum* non hujus anni initio, ut scribit Baronius sed ipso in finem vergente, aut forsan sequentis initio e vita migrasse, liquet ex Epistola S. Leonis ad Basilium ejus successorem scripta, quam anno seq. num. V. . . referemus.

Maximus Episc. Antiochenus moritur.

XIII. *Gundeucus* & ejus frater *Chilpericus* Borgundionum Reges Regi Visigothorum auxilio fuere adversus Suevos, in prælio habito, & de quo mox egimus, ut testatur Jornandes lib. de Reb. Get. cap. 44. Fines paulatim per vicina protulere, & prima Lugdunensis, Maxima Sequanorum, Viennensis, Alpes Graiæ & Penninæ, ac Provincia cis Druentiam eis tandem cessere, sed non ante præsentem Christi annum, quo Marius Aventicensis in Chronico ait: *Joanne & Varane Coss. Eo anno Burgundiones partem Galliæ occupaverunt, terrasque cum Gallis Senatoribus diviserunt.* Quare hoc anno in universa Gallia Sequanica Dominatio Romanorum extincta, & progressu temporis pariter in regionibus præfatis. Falluntur itaque qui eas ante hoc tempus Burgundionibus paruisse arbitrati fuere. Burgundiones, qui huc usque regiones ripis Araris & Rhodani proximas in potestate Romanorum, cum quibus pacem semper coluerunt, reliquerant, ab eorum ditionibus, quæ in Galliis supererant, defendendis non destiterunt, cum Gundeucus Rex in Epistola Hilari Papæ ad Leontium Episcopum Arelatensem data, *Magister militum* appelletur, ut videre est apud Baronium anno CDLXIII. n. III.

Gundeucus & Chilpericus in Burgundia regnant.

XIV. *Hengistus* iterum hoc anno in Britones pugnavit, sed infelici successu, coactus est enim de reditu in patriam cogitare, ut novum inde supplementum peteret ad novi regni firmitatem: *Anno gratiæ CDLVI. Horsa defuncto, Saxones Hengistum fratrem ejus in regnum Cantiæ sublimaverunt. Quo etiam anno ter contra Britones pugnasse legitur. Sed probitati Vortimeri resistere non valens ad insulam Tanet confugit, ubi quotidie prælio navali vexabatur. Tandem Saxones cimba sua ingressi, relictis mulieribus & filiis in Germaniam redierunt*, inquit Florilegus. Est *Tanetos*, vulgo *Tanet*, insula Angliæ in ora Cantii, vix angusto freto ab ea dissita. Idem habet Ethelwerdus lib. 1. qui addit: *Relicta tunc Cantia, quæ vulgo Kent nuncupatur, fugam dant in Lundoniam Urbem*, quæ nunc Londinium dicitur. Recentiores Angliæ Historici referunt, hoc tempore omnes in Cantio sacras ædes sanguine profanatas, Moniales aliasque Religiosas personas hominum violentia prostitutas domibus bonisque exutas fuisse.

Saxones a Britannis fusi fugatique.

JESU CHRISTI ANNUS 457.	LEONIS PAP. ANNUS 18.	LEONIS 1. MAJORIANI 1. IMPP.

I. SEquitur Christi annus quadringentesimus quinquagesimus septimus, Constantino & Rufo inscriptus Consulibus, quo Marcianus Imperator ex hac vita migrasse ponitur a Marcellino (*a*), & Cassiodoro (*b*), & aliis: ex quibus corrigendus est Evagrius (*c*), qui eum imperasse tradit usque ad Imperium Severi in Occidente regnantis: sed & redarguitur ex epistolis S. Leonis Papæ ad Leonem Imperatorem ante Imperium Seve-

Ann. Eccl. Tom. VIII.

(*a*) *Marcellin. in Chron.* (*b*) *Cassiod. in Chron.* (*c*) *Evagr. lib.* 2. *c.* 8.

ri conscriptis. Numerant vero annos Imperii Marciani sex integros, menses sex, & dies duos. Anni quidem hujus exordio, nempe vigesima sexta Januarii defunctum esse Marcianum, Theodorus Lector (*d*) cum tradat, de eo ista præmittit: *Marcianus ad supplicationes quæ in Campo fiebant, egressus, multa largitus est egenis: Anatolium vero Episcopum hortatus est, ut secundum consuetudinem urbis illius Episcoporum, a Tauro usque ad*

Marciani Imp. obitus.

(*d*) *Theod. Lect. Collect. lib.* 2.

A a 2

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5950.

SÆC. V. Olymp. 309. Ao. V. C. 1210. Anno Eræ Hispan. CDXCV. A. C. 457.

☉ 28. F. ☽ 2. P. 31. Mart. Indict. 10.

JESU CHRISTI 457.

LEONIS PAPÆ 18.

LEONIS IMP. 1.

MAJORIANI 1.

I. *Consules.* [1] COSS. *Constantinus & Rufus*, uterque Orientalis, [2] ut patebit ex inscriptione anno CDLXIII. num. I. in medium afferenda, & ex his quæ num. XV. ex Prisco referemus. Præterea in Actione VI. Concil. Chalced. pag. 575. inter Viros illustres, qui Marcianum Synodum Chalcedonensem ingredientem comitati sunt, numeratur Expræfectus *Constantinus* & Excomes *Constantinus*. *Constantinus* autem hoc anno Consul ter Præfecturam gessit, ut mox dicemus, annoque CDXLVI. Theodoretus scripsit Epistolam ordine XLII. ad Constantium, Præfectum sc. Prætorii. Græci passim Constantinum & Constantium promiscue usurpant, quamvis *Constantinus* hoc anno Consul a Latinis semper Constantinus appelletur. *Rufi* Comitis mentio est in Epistola Theodoreti LXXIX. ad Anatolium anno CDXLVIII. data. In Epistolis undecim Divi Leonis hoc anno scriptis utriusque Consulis nomen legitur; *Constantinus* tamen semper præponitur, licet, si *Rufus* Consul Occidentalis fuisset, semper postponeretur, ut vice versa in Oriente, quando uterque Consul nominabatur, Occidentali ultimus semper locus in Actis publicis assignabatur.

II. *Leo Magnus succedit Marciano.* A num. I. ad VII. *Marcianum* sub hujus anni Coss. mortuum esse Marcellinus & Cassiodorus in Chronicis, aliique testantur. Theodorus Lector lib. 2. scribit: *Marcianus cum didicisset ea, qua adversus Romam & Imperatrices a Vanda-*

NOTÆ [1] COss. *Constantinus & Rufus*. *Flavii* prænomen *Constantino* tribuitur a Relando ex Inscriptione apud Fabrettum pag. 577. num. LXX. de qua prius Norisius Differtatione in Fastos Consulares Anonymi Vindebonensis pag. XXXXIII. & ea aptissima, ut inquit ibidem Norisius, Ecclesiasticis Annalibus illustrandis. Est autem.

NATU. SEVERI. NOMINE. PASCASIUS
DIES. PASCALES. PRID. NON. APRIL. N.
DIE. JOBIS. FL. CONSTANTINO
ET RUFO VV. CC. CONSS. QUI VIXIT
ANNORUM. VI. PERCEPIT
XI. KAL. MAJAS. ET ALBAS SUAS
OCTABAS. PASCAE. AD SEPULCRUM
DEPOSUIT. D. IIII. KAL. MAI. FL. BASILIO
V. C. CO....

Norisius linea secunda hujus Inscriptionis omisit litteram N. quæ post APRIL. habetur apud Fabrettum, omisit & *Flavii* prænomen. Forte apographum negligenter exscriptum Norisio missum fuit. Hoc autem anno, ut adnotavit Norisius, Luna XX. fuit die *trigesima prima Martii*, qua die etiam Pascha fuit, ut ex Victorii Canone liquet. Hinc *Pridie Nonas Aprilis*, quo natus est *Severus* A. D. 457. incidit in diem *Jovis*. Victor: *Constantino & Rufo*. S. Leonis Papæ epistola LXXVI. *Constantino, & Rufo*. In Fastis Idatii hoc anno consules omittuntur. In quibusdam lapidibus, ut anno superiore vidimus, hic annus per aliquot menses præfert *post consulatum Johannis, & Varanes*. Prosper Vaticanus MS. *Constantino & Rufo*. Inde sequitur: *Moritur Marcianus. Levatur Leo, & Ravenna Majorianus*. Hinc utriusque epigraphe in nummis:

D. N. LEO. PERPET. AUG. ET D. N. JULIUS MAJORIANUS. P. F. AUG. GEORGIUS

[2] EO quod uterque iste Consul forte Orientalis esset, iden in fastis Latinorum interdum annus iste notabatur *post Consulatum Varanis & Johannis*, qui Orientales licet Consoles fuerint, notiores tamen erant, & in Latinorum fastos introducti. MANSI

ad Campum vectus fupplicaret: Hic cum Marcianum peditem ingredientem videret, pedes & ipfe fupplicavit. Ad hæc addit idem *auctor: Marcianus cognitis, quæ contra Romanam civitatem & Imperatrices ab Afris fierent, pro majeftate Imperii commotus, ad bellum fe paravit. Contigit autem, ut ad fupplicandum in Campum cum egrederetur, vigefimafexta Jan. diem obierit.* Hæc Theodorus de tempore ejus obitus.

II. Marciani dignæ laudes.

Prædicatur & inter alias ejus virtutes digno præconio a Nicephoro effufa in pauperes Marciani largitas, & in primis inculpata religio, propenfiffimamque erga fidem Catholicam ftudium, & in Imperii adminiftratione prudentia, cujus tempore omnes barbari conticuerint: legum infuper in eo laudatur inviolata cuftodia, ac nihil præter fas fibi concef-fam effe putaret; unde non curaverit in canonum contumeliam fancitum tueri de primatu fedis Conftantinopolitanæ in Concilio Chalcedonenfi decretum: celebratur & admiranda ejus tum corporis tam animi caftitas; ut non tantum ab alienis abftinens fuerit, fed quam accepit Auguftam virginem conjugem, virginem pariter tranfmiferit ad Chriftum primum ejus fponfum in cælis cum eo perpetuo regnaturam. Atque demum (at una fententia plura tamquam uno fafce perftringam) vix fit reperiri inter Conftantinopolitanos Imperatores aliquis poft Conftantinum, qui cum Marciano conferendus videatur. Quod igitur robore bellico atque religione polleret, in numifmatibus galeatus & dextera jaculum tenens exprimitur, ex parte vero altera infignis Cruce gemmata Victoria collocatur, prout ex aureo numifmate (*a*) hic tibi reddendum curavimus.

(*a*) *Extat apud Lælium Pafqualin. Romæ.*

III. Sed & ipfius pariter cedit laudi, quod adeo modeftum & bene obfequentem (quod raro contigit) reliquit in omnibus Senatui exercitum, ipfamque Senatum adeo fumma pace conjunctum animis, ut ipfo defuncto, quamvis legitimus deeffet hæres, & plures effent tum in militia, tum in Senatu qui fibi Imperii jura prætextu aliquo vendicare, vel tyrannice arripere potuiffent; fumma tamen pace atque concordia tamquam fi in illa florentiffima olim Romana antiqua Republica tractaretur, qui optimus videbatur, ipfe a Catonibus eligeretur Auguftus. *Sic igitur* (inquit Nicephorus *b*) *communi Senatus calculo Leo Tribunitius Thrax ipfe quoque genere, Imperator Romanorum falutatus eft, & a Patriarcha Anatolio diademate coronatus.* Hæc ipfe. Verum Ardaburius & Afper filius, militiæ Magiftri, videri voluerunt ipfius Leonis in Imperium promotores: quorum officium Leo non recufavit, & ipforum petitionibus annuit, ea arte e manibus Arianotam homi-

(*b*) *Niceph. l. 15. c. 15.* Leonis Imper. electio.

PAGIUS *dalis ex Africa profectis, ficut Imperatorem decebat commotus, ad bellum fe paravit. Contigit autem, ut ad fupplicationem procederet in campum die XXVI. Januarii * Ejus autem loco Imperator eligitur Leo oriundus ex Thracia dignitate Tribunus.* Valefius in Notis ait: „ Poft hæc verba, *die XXVI. Januarii* notandus eft afterifcus „ quæ fic fuppleri poffunt. *Sexto autem poft die* „ *abiit e vita pridie Kal. Februarias.* Male a- „ pud Theophanem in Chronico fcriptum eft, „ *pridie Kal. Maias.* Id enim refellit ipfe Theo- „ phanes, qui paulo poft fcribit, Leonem Mar- „ ciano mortuo fubrogatum fuiffe menfe Februa- rio. Iis Valefius. Verum hæc emendatio cum loco mendofo Theophanis innitatur, & Auctorem Chronici Alex. fub hujus anni Coff. contrarium habeat, minime admittenda. *Hæc* Chronici Alex. verba; *His Coff. obiit diem fuum Marcianus Aug. Vixit annos LXV. & creatus eft ab exercitu Imperator Leo Magnus menfe Peritio VII. Idus Feb. regnavit annos XVI.* Dies itaque natalis Imperii Leonis fuit feptima menfis Februarii, quo menfe etiam eum Imperium iniiffe docet Theodorus Lector, qui in fine lib. 2. ait: *Leo Auguftus imperare cœpit Indictione decima, menfe Februario, coronatus ab Anatolio Patriarcha.* Imperium fufceperat *Marcianus* die XXIV. menfis Augufti anni CCCCL. quare imperavit annos fex & menfes circiter fex, quos Auctor Chronici Alex. neglexit, quofve numerant qui fcribant eum annos feptem imperaffe.

Ba-

minum exercitus robur eliciens, quod timebatur a Catholicis omnibus. At non prætereunda putamus, quæ de rebus ante Imperium gestis tradita posteris de Leone sunt. Nicephorus enim de ejus rebus ante Imperium præclare transactis ejusmodi narrationem instituit (a):

(a) Niceph. l. 15. c. 25.

IV. Leonis erga cæcum officium.

Leo iste cum nondum devino nuta Imperiali dignitate exornatus, privatus degeret, & circa eum locum (ubi scilicet postea factus Imperator construxit ecclesiam) *in hominem cæcum tota via errantem incidit: & vicem ejus miseratus* (*erat enim vir bonus & misericors & in rebus omnibus consideratus & providus*) *manu eum duxit, oculi ei vicem præstans, gressumque ejus per loca plana dirigens, si quid in itinere spinarum aut duri esset, quod incedentem offendere posset, removit; atque ille quidem hunc ducebat, ille autem sequebatur. Et jam itinere aliquanto confecto, prope cœnosum hunc locum venerant; cæcusque ille siti plurimum conficiebatur, & quin concideret, parum aberat: ita humor omnis in eo æstu vehementissimo exaruerat. Itaque Leoni valde institit, ab eoque crebrius contendit, ut siti ejus mederetur, & viæ laborem in umbra quapiam aliquantulum recrearet. Erat hoc inenarrabilis cognitionis & sapientiæ Dei, qua mirifice omnia instituit.*

V. De Leone ante Imperium miraculum.

Ille igitur misericordia erga pauperem motus, densam silvam omnem perlustravit, & si quis aquæ humor ibi scateret, scrutatus est. Ut vero post fatigationem multam, infecta re ad illum rediit, & anxie admodum quiritaretur, quod misero illi in tali casu nihil solatii conferre posset; vocem incredibilem præter opinionem omnem ex alto ad se delatam audiit, quæ diceret: Non ita anxietate te macerari oportet, Leo; ecce aqua prope est. Proinde nova hac voce consternatus, denuo undam inquirere instituit; sed & ipse cæcus prorsus fuit: circum enim eam versabatur, minime tamen eam videbat, quod & silvæ densa opacitas ei obstaret, & cœnum profunditas illum inde removeret. Quapropter partim indignans, quod quem manu duxerat, cæcus ærumnam eam pateretur; partim vocem meam in animo fixam considerans, & aquam rursus investigans; denuo eam ipsam exaudiit suave quiddam & jucundum cælitus sonantem vocem. Nam & de nomine eum compellavit, & Imperialem dignitatem primo quoque ei tempore adventuram certo denunciavit, ita inquiens: Leo Imperator, densum hunc & umbrosum lucum ingressus, turbidam aquam hauri, eaque sitim hominis ægri refice, & limum cœnosum manibus cape, quo cæci oculos inungas. Quæ vero sum, dudum hunc obtineas locum, eoque me oblectans, mox scies. Tu fac ut ædem hic mihi sacram construas, in qua identidem verser & suaviter deambulem; in qua etiam precantibus omnibus, locumque hunc cum ardore & fide certa adeuntibus optata præstem omnia. Neque quicquam est prorsus quod mihi adversetur, & non continuo meæ potestati cessurum sit, etiam si dæmon sit, aut morbus qui omnem superet medicinæ curam; aut aliud quicquam quod facturæ non sim, dummodo rite pieque sit petitum.

VI.

Verbis ejus Leo parens, cœnum & undam ad cæcum parum id jam curantem, ut in quo spiritus prope extinctus esset, attulit; & oculos ejus luto, non secus atque Salvator illius a nativitate cæci, linivit: Deinde etiam aquam præbuit. Oculos attrectanti ecce autem majestas, & magnificentia tua, o Dei Genitrix, se exhibet; & misero illi aqua turbida & lutum, Siloe fit. Confestim enim visum recipit, & diuturnas abjicit tenebras, oculis præter spem omnem Solem, seu potius cœnum & lutum inspicient. Sicuti namque Sol primum, qui visui lucem primus dat, ab eo conspicitur; sic tum lutum, quo lumen illi ministraverat, primum ab eo est conspectum. Qua in re illud etiam admirandum fuit: nam quod oculis valentibus maxime adversatur, id tum natura & vi sua, deposita, salutare est factum. Hæc Nicephorus de his quæ ante Imperium adeptum, de Imperio tamen adipiscendo sunt prænunciata Leoni: qui & de templo ibi Dei Genitrici Mariæ, ad fontem nuncupato, ab eo-

De Ecclesia S. Mariæ ad fontem.

PAGIUS

III. *Leo Imp. condit templum Deiparæ ad Fontem dictum.*

Baronius ad pietatem *Leonis*, antequam imperaret, commendandam, refert ex Nicephoro lib. 15. cap. 25. *eum aquæ* miraculose inventa siti, qua cruciabatur, liberatum esse, & Imperatorem nuncupatum, Ecclesiam eodem in loco in honorem Deiparæ construxisse. Lambecius Tom. VIII. Biblioth. Cæs. pag. 56. & seqq. multa habet de hac miraculosa Inventione, de qua loquitur Nicephorus, & de primaria templi super *eam* extructi origine, quæ ad Leonem Imp. non vero ad Marcianum Imp. ut perperam Goar*us* in Notis ad Codinum cap. 22. de Officiis Constantinopolitanis, referenda. Extant in Biblioth. Cæsarea ejusdem Nicephori liber MS. *De origine, structura & miraculis templi Beatissimæ Virginis Deiparæ ad Fontem*, ex quo aliqua refert Lambecius. Extat etiam ibidem ejusdem Nicephori *Acoluthia* sive *Officium Festi dedicationis templi Beatissimæ Virginis Deiparæ* cognomine *Fontis* seu ad *Fontem* uno circiter stadio a terrestribus Urbis Constantinopolitanæ dissiti. Eidem *Acoluthiæ* insertum est Nicephori Synaxarium, sive Narratio succincta *de origine, incremento & miraculis istius templi*, quam Lambecius integram recitat; in ea dicitur, Leonem nondum Imperatorem templum illud ædificasse, quod postea a Justiniano, Basilio Macedone, Leone Sapiente, aliisque sequentibus Imperatoribus, propter plurima ibi edita miracula, diversis temporibus amplificatum, exornatum atque

eodem, postquam factus est Imperator, erecto, historiam narrat. Quod autem referant plures, necem Asparis & Ardaburii ipsius exordio Leonis imperii patratam esse, manifeste errare convincuntur auctoritate Marcellini, qui post annos tredecim id factum ponit: agemus ergo de his suo loco.

VII. Interea autem cum S. Leo Romanus Pontifex de electione Leonis Imperatoris nuncium accepisset, litteras ad eum, ex more gratulatorias dedit, ut ipse testatur in litteris (a) ad eumdem secundo datis. Hortatus vero est idem S. Leo Leonem novum Imperatorem ad custodiam ejus quam una cum Imperio acceperat a prædecessore Marciano Augusto fidem Catholicam, defensionemque Chalcedonensis Concilii, quod tantopere hæretici cum in Ægypto, tum in Palæstina labefactare conati essent. Leo Augustus igitur tanto excitatus classico, licet sponte curreret, vehementius tamen in opus fertur. Quamobrem nihil antiquius habuit quam fidei Orthodoxæ consulere, & quibus eam valeret viribus obfirmare, atque solidius stabilire. Ad quod præstandum salubre illud consilium iniit, ut sanctionem amplissimam ederet, qua significaret, se confirmare omnia a prædecessoribus Imperatoribus adversus hæreticos promulgata decreta, atque in primis quæ pro firmitate Chalcedonensis Concilii haud pridem a Marciano Augusto sancita fuissent edicta.

(a) Leo ep. 73.

Leo Imp. Catholicam fidem tuetur.

VIII. Adjecit postea, ut ad Metropolitanos omnes Orientales litteras daret, quibus reliqui pariter admonerentur Ecclesiarum minores Episcopi, ut cujus essent fidei, redditis litteris facerent manifestum: ex quo alterum de duobus efficeretur, ut vel in hunc modum calculo omnium Orthodoxorum iterum ipsorum confessione Chalcedonense Concilium firmaretur, & perinde ac præsentes essent in Synodo sua scriptione fidem Catholicam communirent; vel ex hoc qui essent hæretici, palam fierent, detectique tum sententia Episcoporum, tum etiam legibus Imperatorum a gradu sedeque protinus pellerentur. Horum omnium fidem faciunt litteræ Alexandrinorum & Ægyptiorum Orthodoxorum ad ipsum Leonem Imperatorem postea redditæ, in quarum exordio ista narrantur (b):

Leo Imp. quid exigat a Metropolitanis.

(b) Extat inter epist. illustr. personar. pro Concil. Chalc. to. 2. Concil.

IX. *A superna gratia modo divinitus confortatus, juste non cessas pro communi utilitate cogitare, post Deum, cunctorum venerabilis Imperator. Quapropter etiam omnis fortitudo verborum, tuis vincitur actibus, quibus Divinitas exornatur; & verba ad hoc eis necessaria non fuat, quibus opera facere noscuntur indicium. Nuper enim electus a Deo & purpura exornatus, optimum judicasti, propositum tuum magnum ostendere, quem ipse omnium creator elegit, benignus initiis largitorem remunerando bonorum: quando repente in ipso principio, voce vestra ex scripta procedente piissima, ad sanctissimos Metropolitanos Episcopos, infrangibilem Ecclesiæ Catholicæ crepidinem roborastis, & priorum omnium piissimorumque Principum constituta pro Orthodoxa religione firmastis.*

De sanctione Leonis Imper. pro fide Catholica.

X. *Insuper & iis quæ nuper a sanctæ memoriæ Marciano Principe nostra sancita sunt, consona decernentes, nihil aliud estis mercati, quam pacem omnium & stabilitatem Reipublicæ, frangentes linguas eorum, qui adversus Ecclesias Christianas consurgunt, & blasphemant Deum, aut in eum quocumque modo delinquunt. Injuria namque Dei manifesta est hæreticorum abscindentium semetipsos a rectæ fidei sententia*. Quapropter hanc optime sciens, venerabilis Imperator, maligni prolem existere insidiantis quieti sanctarum Christi semper Ecclesiarum, eamque immutilatam pacem consistere non sinentis; recte providentiam tuam studuisti mox adhibere, ei per omnia resistentem: quod est opus piissimorum Principum pro Orthodoxa fide pugnantium & resistentium primitus malis extrinsecus venientibus, & animabus Fidelium adversantibus.* Hæc de institutione Leonis Imperatoris ipso regni sui exordio fidem Catholicam confirmantis, optimique Principis specimen edentis, sic posteris relinquentis exemplum Imperatoribus, quodnam tantæ moli regiminis debeant subjicere fundamentum, ut sit ab omni hostium turbine inconcussa atque stabilis permansura. Sicut enim Catholicæ fidei confessioni neque ipsæ portæ Inferi, Domini promissione, valent obsistere; ita pariter super eadem Imperium stabilitum, perseveravit adversus ingruentes adversarios omnes, semper illæsum.

* licentia.

XI. Excidit autem ejusmodi Leonis Imp. sanctio, qua Deo sui Imperii primordia consecravit: sed satis ad rei gestæ historiæ veritatem consequendam, hæc modo ex

PAGIUS que restauratum est. Fons ille nostro tempore adhuc superest, quem Turcæ pariter ac Christiani tanta veneratione dignum experti sunt, ut Χρυσοπηγὴ sive *aureus* fons vulgo appellari meruerit, quod testatur Crusius in Annotat. ad lib. 7. Turco-Græciæ, ubi refert Patriarcham Constantinopolitanum, eo in templo tanquam præcipuo concionari tempore Quadragesimæ, quod etiam observat Goarus citatus. De hac Deiparæ ad Fontem Ecclesia plura habet etiam Ducangius lib. 4. Constantinopolis Christianæ cap. 14. n. XIII.

A nuno.

Turbatur Ecclesia Alexandrina.

ex litteris Alexandrinorum & totius Ægypti Orthodoxorum in medium adduxisse. At unde earum scribendarum litterarum occasio eisdem Orthodoxis Ægyptiis data fuerit, ex ipsis itidem petenda est. Dum enim hæc pro firmitate Catholicæ fidei Constantinopoli a Leone Imperatore omni studio agerentur, contigit Alexandrinam civitatem una cum omnibus Ægypti provinciis turbis vehementioribus agitari, vexarique mirum in modum a factione Dioscori, ex improviso omnem quam per septem ferme annorum spatium in stomacho continuerat, auxeratque in dies bilem, in ipsum sanctissimum Alexandrinum Proterium evomente. Hæc autem quomodo se habuerint, jam narrare aggrediamur.

XII. *Quæ nefaria patrata ab hæreticis Alexandrin.*

Cum Ægyptii illi hæretici, qui Dioscori studiosissimi erant, licet sæpe moniti, numquam tamen resipiscere voluissent, & in exilium eam ob caosam exturbati essent: simul ac defuncti Marciani nuncium accepissent, duce Timotheo olim, ex monacho creato presbytero Alexandrino, venientes Alexandriam, adeo in sanctum Proterium ejus sedis Episcopum consortes hæreseos concitarunt, ut eundem occiderint, & in locum ejusdem ipsum Timotheum subrogaverint. De quo quidem Timotheo hæc habet in primis Theodorus Lector his verbis (a): *Timotheus Ælurus, antequam occideretur Proterius nigra veste indutus cellas monachorum circuibat, & unumquemque monachum ex nomine vocabat: Cum autem illi auscultarent, unum se ex administratoriis spiritibus esse dicebat, ad hoc missum, ut cunctis ediceret, ne cum Proterio communicarent, sed Timotheum Ælurum Episcopum designarent, hoc pacto cunctis sese insinuans.* Hæc Theodorus.

(a) *Theod. Lector in Collect. l. 1.*

XIII. Sed quomodo tantum nefas, & inauditum hactenus in sanctissima illa Ecclesia sacrilegium sit perpetratum, cum in loco sacri venerabilis baptisterii, tempore sacro, nempe majoris hebdomadæ prope Pascha, vir sanctissimus atque primus in Ecclesia Dei post Romanum Episcopus occisus fuerit atque discerptus, enarrare progrediamur. Extat ea de re dicta epistola cleri Alexandrini & Ægyptiorum Episcoporum Orthodoxorum ad Leonem imperatorem missa, qua cuncta quæ ab impio Timotheo facta sunt exacte describuntur.

Nos igitur ex ea, illa tantum quæ ad historiam spectant hic inseremus. Est autem ejusmodi epistolæ titulus (b):

XIV. *Oblatæ preces ab universis Episcopis nostræ Ægyptiacæ diœcesis, & clericis sanctissimæ vestræ maximæ civitatis Alexandrinæ.* Epistola vero sic exorditur: *A superna gratia modo divinitus confortatus, &c.* Recitavimus ex ea superius quæ ibi sequuntur de edita ab Imperatore sanctione adversus hæreticos: quæ autem ad res Alexandriæ gestas pertinent, ita se habent; ut primum doceant se Catholicæ fidei cultores esse, his verbis: *Hunc igitur animum te possidentem religiosum & tutorem humani generis, tantumque circa Christum studium demonstrantem, adimus & nos importabilia mala passi, licet peccatores, Christi Pontifices quæ neque sermonibus sufficimus præsentare, nec lugere digne valemus.* Quemadmodum autem nostra sit gesta calamitas, enarramus. *Catholica siquidem intemerata & Apostolica fide in Nicæa a sanctis trecentis decem & octo Patribus, posita, & ubique firmata, & apud omnes verbum veritatis recte prædicantes habita, quam etiam unaquæque per tempora Orthodoxorum Episcoporum ad peremptionem quidem sæpius exortarum contra rectam fidem vanarum quæstionum, custodiam vero recte confitentium Patrum firmavit atque roboravit. Simili quoque modo & Chalcedone sanctum & universale Concilium congregatum dudum sub pio sanctæ memoriæ Principe Marciano hanc inviolatam incontaminatamque servavit; abscindens quidem zizaniæ pestem a quibusdam rectis superseminatam dogmatibus; confirmans autem venerabilis Nicænæ fidei (sicuti diximus) Symbolum salutare, & figens invertibiles terminos super eum, sicut gratia Spiritus sancti dictabat; formamque constituit, per quam omnem adjectionem, omnem imminutionem adversus confessionem rectam penitus abnegavit.*

(b) *Extat inter epist. datas a diversis pro Concil. Chalced.*

Querelæ de Timotheo Aeluro.

XV. *Profitentur se Orthodoxos.*

Quapropter & nostro Ægyptio Concilio necessario cum Archiepiscopo nostro sanctæ memoriæ Proterio indubitanter ei consentiente, & ea sapiente; & unanimiter cum universis totius Orbis Christi sacerdotibus, & præ omnibus cum suis sanctis Episcopis, id est, Romano Leone, regiæ Constantinopolis Anatolio, & Antiocheno Basilio, & Juvenali Hierosolymorum, & omni-

PAGIUS

IV. *S. Proterius Episc. Alexand. occiditur.*

A num. XII. ad XXVIII. *S. Proterius* Patriarcha Alexandrinus ab Eutychianis occisus est, cum esset *salutaris Paschæ festivitas*, inquiunt Ægyptii Episcopi in Epistola ad Leonem Augustum, ut videre est apud Baronium num. XIX. qui Epistolam illam recitat. Vel *primo Paschalis celebritatis die*, inquit Theophanes, *magno Sabbato*, inquit Cedrenus, Liberatus tamen cap. 15. die, quo Cœna Domini celebratur; Tunu-nensis vero die, *qua Salvator noster Dominus a Judæis est crucifixus*. Henschenius multa habet de virtutibus S. Proterii Patriarchæ Alexandrini & Martyris ad diem XXVIII. mensis Februarii, quo colitur, miraturque Baronium, qui scribit omnes totius Orbis Ecclesias indelebilibus Notis nomen *Proterii* perpetuæ memoriæ commendatum solemniter accepisse, illud in tabulas Martyrologii Romani non retulisse, imo neque venisse in

& omnibus Orthodoxis Episcopis consentiento: laborantibus nobis secundum sanctum Apostolum pro Evangelica fidei firmitate, & in Christo sapientibus cum nostris Ecclesiis & civitatibus, & incommutata [a] pace Orthodoxi populi apud nos & apud Alexandrinam consistentes, excepto Thimotheo, qui semetipsum ab Ecclesia Catholica fide disrupit pariter, & abscidit mox post Chalcedonense Concilium, dum tunc dignitate presbyterii fungeretur, cum quatuor aut quinque solis Episcopis & paucis monachis haretica Apollinaris & ejus similium secta languentibus: propter quam damnati tunc regulariter a sancta memoria Proterio & omni Ægyptiaco Concilio, etiam Imperiali nutu digne exilium sunt expecte.

[a] incommota.

XVI. *Timotheus scelestus nova tentat.*

Hunc Timotheum malignus invenit arma sua machinationis aptissima: quem novimus quidem boni cujuslibet extorrem, diabolica vero mentis solummodo instrumentum opportunum existere. Qui dudum inhians in Episcopatum Alexandrina maxima civitatis (sicuti res eventus ostendit) apparens, quod eum oportebat effugisse, si tamen saperet; bene proponens schema, quod vitare se primum dolose fingebat: insidiatusque transitum sancta memoria Principis Marciani, quo migravit ad Deum; blasphemis vocibus impudenter adversus eum insurgens, & sanctum & universale Concilium Chalcedonense anathematizans inverecunde, & vulgus populi seditiosorum & vilium congregans; denique contra sanctas regulas, Ecclesiasticam disciplinam, & communem Rempublicam, legesque coarmans irruit in Ecclesiam sanctam Dei, habentem pastorem, atque doctorem sanctissimum nostrum tunc fratrem Archiepiscopum Proterium, & collectas solitas celebrantem, & orationes fundentem omnium nostrum Salvatori Christo pro vestra pietatis Imperio & Christianissimo vestro Palatio, congregatis in ipsa civitate magnificentissimis Judicibus & curia & plebe fideli, omnibusque simul clero & monachis.

XVII. Hoc itaque malo procedente & vix adhuc facta die, dum in Episcopio secundum consuetudinem degeret Deo amabilis Proterius; assumens secum Timotheus juste condemnatos duos Episcopos & clericos similiter, qui (ut diximus) in exilium fuerant habitare damnati, tamquam manus impositionem suscepturus a duobus, nullo penitus Orthodoxorum Episcoporum ex diœcesi Ægyptiaca præsente, ut moris est in Alexandrinorum Episcoporum ordinationibus interesse (ut credit) adeptus est Pontificatus sedem, adulterium aperte præsumens in Ecclesia proprium sponsum habente & agentem in ea divina mysteria, & sedem propriam regulariter exornantem.

Timotheus intruditur in sedem Alexandrinam.

XVIII. Iste optimus odibilem Deo & undique periculosam differri non sinens actionem, cum rabie quadam incomprehensibili repente semetipsum inthronizavit, legem & ordinem Ecclesiasticum, irrationabilem iram populi permixte esse confidens; & neque regulas Patrum, non legem Imperialem, non judicialem severitatem mente percipiens, mox ordinationes effecit Episcoporum simul & clericorum, Episcopus sine impositione manus existens. Sed neque priorem habens presbyteratus ordinem baptisma fecit, & omnes operationes, quæ ei nullatenus agere competebant, exercuit. His ita audacter & nefarie per eum quotidie procedentibus, post aliquot dies, dum alibi degeret, magnificus & gloriosissimus Dionysius civitati adfuit laboranti, & egit quatenus pestifer Ecclesiæ crudelissimus tyrannus etiam ab ipsa civitate recederet: quo facto Ecclesiæ & civitati communem utilitatem contulit.

XIX. Si ergo decursis paucis diebus, dum commotio & rationabilis ira pro Timotheo concitaretur ab aliquibus contra sanctæ memoriæ Proterium; nihil aliud erat quod faceret ille beatæ memoriæ, quam ut locum daret iræ (secundum quod scriptum est (a) & ad sacrum baptisterium se conferret, invasionem fugiens contra suam concurrentium necem. In quo scilicet loco a barbaris & cunctis ferocibus hominibus timor fuit, etiam nescientibus loci culturam & exinde gratiam emanantem. Tunc hi vero qui ab initio intentionem Timothei ad effectum perducere festinabant, neque in illis intemeratis locis eum salvari volentes, neque cultum loci metuentes, neque tempus, cum esset salutaris

(a) Rom. 12.

Grassatio hæreticorum.

PAGIUS in censum aliorum Fastorum Latinorum. Certe Græci in Menæis, & apud Maximum Cytheræum, *S. Proterii* Festum celebrant die XXVIII. mensis Februarii. *Timotheus Ælurus* Proterio adhuc vivente, Sedem ejus invasit, ut testantur Theodorus Lector lib. 1. & Evagrius lib. 2. cap. 8. In Catalogo Patriarcharum Copititarum ab aliquo hæretico Eutychiano composito, ex albo Patriarcharum Alexandrinorum expunguntur Orthodoxi Episcopi qui Dioscoro non adhæserunt, uti Proterius & alii.

V. Baronius varias S. Leonis Papæ Epistolas hoc anno recitat, quibus aliquæ addendæ sunt a Quesnello publicatæ, quarum hic summarium referam. Post cædem Proterii *Anatolius* Constantinopol. Episcopus, ejus mortis nuncio accepto, anceps quid ageret, scripsit ad S. Leonem, docuitque quæ acta essent Alexandriæ, & tot tantisque malis quærenda esse remedia significavit. Sanctus *Leo* ad eum rescripsit Epistolam quæ ordine est CXVI. in qua ait, *Marcianum sine intercessione cujusque expolisse omnes insidias hæreticorum, qui opportunitatem invenisse se temporis æstimabant, quo sancta Synodi Chalcedonensis decreta cassarent.* Addit, se Leoni Augusto supplicasse, *ne in pervasionem Alexandrinæ Ecclesiæ aliquid ulterius sibi possit hæretica audacia vindicare*. Data est Epistola sub hu-

Alexandrina & Antiochena Ecclesia paci S. Leo intentus.

taris Paschæ festivitas, nec ipsum sacerdotium pavescentes, quod est mediatio Dei & hominum. Hoc quod de Pascha dicitur, de Cœna Domini intelligi debet, in qua id perpetratum fuisse, habet Liberatus (a) Diaconus. Sed pergunt:

(a) *Liberat. Diac. in Brev. c. 15.*

XX. Occiditur S. Proterius.

Percusserunt inculpabilem virum, cumque crudeliter occiderunt etiam cum aliis sex, & circumducentes ejus ubique cadaver vulneratum, crudeliterque trahentes per omnia pene civitatis loca insensibile corpus plagis sine misericordia verberabant, dividentes membratim eum, & neque parcentes interiora, more canum, gustare illius viri, quem nuper habere se Dei & hominum mediatorem putaverunt: tradentesque reliquum ejus corpus igni, etiam dispergebant ejus cineres in ventos, ferocitatem bestiarum omnium transcendentes. Horum siquidem omnium auctor fuit & sapiens (si Deo placet) architectus Timotheus, prima siquidem adulter; postea etiam homicida, pene manibus propriis hoc nefas efficiens, & propterea condemnandus: quando agenti, qui jubet malum fieri, in supplicio proximus est.

XXI. Timotheus sacrilegus exercet Pontificalia.

Adjecit etiam his malis sine timore pejora, dum inique contra regulas operatur. Hactenus agit sacra mysteria, qui neque communionem habere laicorum sanctis canonibus potest, & gubernat quidem auctoritate sua sanctam Alexandrinam Ecclesiam; res autem ejus, ut ei visum fuerit, male devastat; & habentes alimenta pauperes ab Ecclesia, ejus solatiis privat omnimodis, aliis hæc sceleratissimis expendendo. Et aperte quidem Episcopos condemnatos quatuor, vel quinque contrarios Orthodoxæ fidei (sicut diximus) existentes, alios quidem secum habet, alios vero per civitates mittit, ut in eis Episcopos Orthodoxos persequantur; sed & alios ordinare non cessat. Eos autem qui regulariter consistunt velut communicatores sancti & universalis Concilii & sanctæ memoriæ Proterii, anathematizat; & jam expulit omnem sanctissimum urbis Alexandrinæ clerum communicantem similiter generali Concilio & sanctæ memoriæ Proterio Archiepiscopo. Sed etiam clericos, qui in nostris Ecclesiis, & a nobis sunt ordinati, omnes velut hæreticos anathematizandos vere monstravit. Orthodoxos vero senes, & sanctæ memoriæ Theophilum Alexandrinorum civitatis Episcopum, & sanctæ memoriæ Cyrillum, & beatæ memoriæ Proterium omnes antiquitus ordinatos, & (ut diximus) anathematizavit, & a sacerdotio cuncto prohibuit.

XXII. Nomen Proterii abrasum a Diptychis.

Addidit etiam istis malis, quod ex venerabilibus Diptychis abstulit quidem sanctæ memoriæ Proterii vocabulum; posuit vero suum nomen, & Dioscori ab universali Concilio condemnati, cujus nec ordinationes suscepit. Sic undique velut ebrius varia calliditate convincitur, & per singulas civitates & venerabilia monasteria præcipit, ut nullus communionem suscipiat aut ab Episcopis, aut a clericis qui communicatores sunt aut fuerunt sancti & universalis Concilii Chalcedonensis & memoriæ venerandæ Proterii. Nec putat clericos qui a nobis sunt ordinati, sed pro illis alios jubet introduci, tam quos ipse ordinat, quam quos alios facere jubet. Hinc igitur cunctas Ægyptiacæ diœceseos sanctas Ecclesias obtinente caligine atque mœrore, eisque confusione rerum in eis sic existentium cumulatis; coacti sumus, contemnentes salutem propriam, multa itineris labore suscepto, de civitatibus nostris exire, & laboribus atque vanis formidolosiorem agere vitam propter calumnias a Timotheo & aliis ei concordantibus contra nos singulos meditatas; & tamquam ad serenissimum & imperturbatum portum, id est, ad vestræ tranquillitatis vestigia convolare: deserentes consacerdotes nostros in quibusdam latentes locis propter insidias ab iis factas, nec valentes nobiscum longa itinera peragrare: expectantes per nos vestræ pietatis auxilia, unam eamdemque nobiscum & simul cum Alexandrinis omnibus clericis habentes fidem.

XXIII.

Quia vero sic aperta sunt quæ quotidie a Timotheo præsumuntur, ut neque convictionibus, neque laboribus egeant ad probandum, quando ejus superbia manifesta est, & contra regulas Patrum, & contra sanctiones Ecclesiarum, contraque ipsam Rempublicam, contra omnem cingulum & potestatem, (præsumimus autem dicere aperte) etiam contra vestræ pietatis Imperium; supplicamus & deprecamur ve-

PAGIUS

huius anni Coss. *V. Idus Julii*. In Epistola CXVII. eadem die data ad Julianum Episcopum Coensem & Aetium Presbyterum, utrique injungit Leo ut omni assiduitate a Leone Aug. *quem pro religionis Catholicæ munimento sponte jam quædam præstitisse* dicit, deposcant, *ut in locum sanctæ memoriæ Proterii probatissimus, & de cujus fide nequeat dubitari, constituatur Antistes*. In Epistola CXVIII. X. *Kal. Septembr.* ad Basilium Episcopum Antiochenum data, queritur *Leo*, quod ejus ordinatio, non pro more, aut illius, ac Comprovincialium Episcoporum literis fuerit sibi significata: *Ordinationem quidem Dilectionis tuæ, secundum Ecclesiasticum morem tua vel fratrum nostrorum Provincialium Episcoporum debueramus sermone cognoscere. Sed quia non defuerunt causæ quæ possent hanc diligentiam præpedire, & sanctæ memoriæ Marcianus Princeps suis scriptis consecrationem tuam nobis cognitam fecit*, &c. Quare *Maximus* Basilii decessor anno superiori jam affecto, vel currentis forsitan initio mortuus est, cum S. Leo die XXIII. mensis Augusti queratur, *Basilii* ejus successoris ordinationem sibi ab Episcopis Comprovincialibus signi-

vestrum Christianissimum pietatem, ut Orthodoxam & intemeratam fidem, & integre ubique servatam, & indubitabiliter consistentem, nulloque nostrorum circa eam discrepante, sed (sicut diximus) concordantibus nobis cum omnibus totius Orbis sacerdotibus, non patiamini tyrannidem rectitudinem, fidei sustinere, sed vindicare potius sanctas Patrum regulas in ordinem Ecclesiasticum, civilemque disciplinam, & sanctorum, magnorumque Conciliorum diversis temporibus pro Orthodoxa fidei vigore celebratorum injuriam. Et scribere dignemini sanctissimo Romanæ civitatis Episcopo, quatenus hæc ei a vestra tranquillitate nota fiant; necnon & Antiocheno, & Hierosolymitano, & Thessalonicensium urbis Episcopo, & Ephesio, aliisque quibus vestræ visum fuerit potestati: nam Archiepiscopo hujus regiæ civitatis Anatolio declarata est nostris libellis hujusmodi causa: ut eorum sanctitas certissime cognoscens mala quæ provenerunt contra Orthodoxorum Ecclesias & Episcopos per Timotheum, vestræ pietati renunciet quid in tantis malefactis, sanctorum Patrum regulis sit decretum. Et nunc sanciat quidem vestra potentia, ut qui ita vastavit Ecclesiasticas sanctiones, ab Alexandrinorum Ecclesia sancta recedat, cui præsederat tyrannico modo, & non legitima dispositione tentavit atque perfecit, tantarumque præsumptionum pœnæ subjaceat.

Petunt hæc fieri manifesta Rom. Pontif. & aliis.

XXIV. De creando novo Episc. Alexand.

Deinde jubeat (sicut sancta Patrum regula præcipiunt, & antiqua consuetudo tradit Ægyptiacæ diœcesi) omnem Synodum Orthodoxum & communicatricem totius Orbis Episcoporum, quempiam sancta vitæ eligere dignum sacerdotio virum, & communicatorem venerabilis Concilii & vestræ pariter pietatis; & qui sedi sancti Marci irreprehensibilis esse videatur; quique possit vita Alexandrinum populum in sanctitate atque justitia gubernare, nosque valeat veluti propria membra defendere, & sit ad satisfaciendum idoneus verbo simul & doctrina secundum Apostolum (a), ut possit erudire resultantes, & ad veritatem cum satisfactione reducere. Si vero (quod non credimus) postquam secuta fuerint hæc quæ poscimus supplicantes, opus fuerit etiam Synodo, non pro causa fidei, quia (sicut prædiximus) nullo modo dubitamus, sed propter Timothei novitates & vanitates & nefandos actus; neque hoc evitamus, neque segnes ad hoc erimus, sed potius confidentes accedimus: quia ipsa nostra justitia defensionem nobis apportat: quando nobis nullum sermonem facientibus pro redargutione vel probatione eorum, ipsa quæ ab illis jam contra sanctas regulas prave commissa sunt, & hactenus perpetrantur pene vocem suam adversus eos emittunt, nec occultari possunt.

(a) Tit. 1.

XXV. Sacrilegi Timothei ausa procacia.

Cumque ipse eum suis instanter usque ad præsens, impudenterque deroget & anathematizet summos Archiepiscopos, id est, Romanum Leonem, & Constantinopolitanum Anatolium, & Basilium Antiochenum, cunctumque Chalcedonense Concilium, omnesque totius Orbis Episcopos, & undique Orthodoxos clericos simul & laicos; hinc itaque vestram tranquillitatem suppliciter exoramus, quatenus dum petitiones nostræ perveniant ad effectum, sancire jubeatis vestræ syllabis pietatis, Timotheum ab appetita vesania prohiberi, ut nec ordinationes aliquas tamquam Episcopus faciat Episcoporum, seu clericorum, aut quorumlibet aliorum; neque collectas debeat celebrare, aut quodlibet aliud Episcopi opus efficere; vel contra nostras civitates aut Ecclesias & adversum eos aliquid tentare vel innovare: quoniam absolute contrarius apparuit & Concilio & Catholicæ simul Ecclesiæ.

XXVI. Quid pro bonis Eccles. Alexandr. petant.

Sed ut neque res Alexandrinæ Ecclesiæ, ut visum ei fuerat, dispergat; ne (sicut male putat) per pecunias suæ utilitati prospiciat; sed ut consilio seniores cleri Alexandrinæ civitatis, præter eos scilicet qui ab ipso nunc sine judicio & contra regulas ordinati sunt, constituat: qui etiam dudum judicium diligentiæ & favoris sanctæ Ecclesiæ temporibus Patrum præcedentium præbuerunt, quatenus & providere rebus Ecclesiæ, & custodire ejus redditus possit Domino. Hæc forma a vestra pietate proferatur. Clericos vero universos honore dignos & in reverentia senescentes, qui ab eo sunt (sicuti jam diximus) expulsi, sanciri præcipito, sine ca-

PAGIUS

significatam nondum fuisse. Quod si anni præcedentis initio *Basilius* consecratus fuisset, ei *Leo* tantam moram non objecisset.

VI. *Ecclesiarum Orientis S. Leo sollicitus.*

Epistola CXIX. Ad *Euxitheum* Episcopum Thessalonicensem, & *Juvenalem* Hierosolymorum X. *Kal. Septembr.* data, hortatus eos Leo, ut sceleratis ausibus Eutychianorum, qui *Proterium* Alexandrinum Episcopum occiderant, strenue resistant, nec patiantur Synodum alteram congregari, sed sua Chalcedonensi firmitas asseratur. In Epistola CXX. ad *Julianum Coensem Episc. Kalendis Septembris* data, miratur se dicit Leo esse aliquos, qui in Epistola sua ad Flavianum esse quædam obscura, vel sensu, vel sermone ambigua calumnientur: *Quia*, inquit, *quidquid tunc a nobis scriptum est ex Apostolica & Evangelica probatur sumptum esse Doctrina.* In Epistola CXXI. ad Aetium Presbyterum Constantinopol. scripta, significat S. Leo se ad Leonem Augustum, & *ad magnificum Virum Patricium Asparem necessaria in causa fidei Scripta* transmisisse, & exemplaria literarum, quas Galli atque Itali Episcopi ad se scripserant, dirigit, ut sciat illorum cum eo fidem unam esse. Epistola CXXIII. scripta *Episcopis ex Ægypto Catholicis apud Constantinopolim constitutis*, da-

calumnia ad suas ecclesias, in pace celebrantes pro vestra pietate solemnes orationes, cum quiete servari, urbemque pariter, & in ea sanctas ecclesias constitutas, ad Christi gloriam & salutem & perpetuitatem vestræ Christianissimæ pietatis: litteras dirigentes pro his quæ poscimus ad magnificentissimum Dionysium Ducem, necnon ad singularum provinciarum Judices; quatenus ea quæ a vestra mansuetudine sunt sancita, & serventur, & effectui contradantur. Hactenus Episcopi Ægyptii & clerici Alexandrini ad Leonem Imperatorem.

XXVII. Scripserunt iidem tunc etiam (ut dictum est) litteras ad Anatolium Constantinopolitanum Episcopum, quibus eadem quæ sunt in litteris ad Leonem Imperatorem recensent, adduntque de virginum sacrarum & monachorum monasteriis ab eodem Timotheo profanatis; itemque de sede Proterii a Timotheo igne succensa: rogantes eumdem, ut ea quæ scripserant, Romano Pontifici significanda curaret: Quod quidem quam diligentissime Anatolius præstitit, ut ex litteris ipsius sancti Leonis apparet, de quibus proxime dicturi sumus.

XXVIII. Vidisti, lector, & exhorruisti ferale spectaculum, crudele facinus, immane scelus, horrendum flagitium, & sacrilegium portentosum, sive ad personam, sive ad locum, tempusve respicias in nece Proterii perpetrata? unde consideres, qualia esse soleant opera a fide Catholica deviantium impiorum. Sed licet irrumpat audacia, furatque temeritas, atque debaccheiur soluta licentia, grassetur insuper infrænis, perfricta fronte, procacia; occidat, trahat, discerpat, comburat, & tenues cineres spargat in ventum, atque ne ejus nomen memoretur amplius, abradat e Diptychis: longe tamen securior quibusvis æreis tabulis Proterii nomen liber vitæ habet descriptum in cælis, & in terris non una tantum, sed omnes totius Orbis Ecclesiæ indelebilibus notis perpetuæ memoriæ commendatum solemniter acceperunt annis singulis magno præconio repetendum: quem sciunt sacerdotali corona decorum, martyrii splendentem purpura, partem in cælis cum sanctis Apostolis accepisse.

Prævalet veritas.

XXIX. Intuitus es pariter, nescire in delinquendo terminum semel transgressam vallum fidei Catholicæ hæresim: haud enim cruenta bestia satiari valuit nece Proterii, sed debacchatur in clerum Alexandrinum; sed & pervadit civitates omnes Ægypti, furit in Orthodoxos Episcopos, omnes explorat vicos, penetralia solitudinis penetrat, irruit in monasteria, exagitans Catholicos omnes: nec his contenta limitibus, longius amens sagittas emittit, intorquet furens anathematis jacula in Romanum Pontificem, quem pertimescit vindicem necis sanctissimi viri, Judicem læsæ fidei, & ultorem omnium scelerum patratorum; ex quo intelligere valeas, unde emergat cornuta bestia, quæ cornibus petat supremum Ecclesiæ thronum; nimirum e portis inferi, inferorum satellitio constipata: quibus nostri temporis infelicissimi hæretici satellites accesserunt, contendentes totis viribus, ne a suis majoribus crudelitate atque perfidia superentur. Sed stat sui firmitate Christi promissio solidata, atque supra firmam petram erecta, cum Petro dixit: *Super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, & portæ inferi non prævalebunt adversus eam.* At reliqua prosequamur.

Timothei mira procacia.

XXX. Non defuerunt hæretici partibus suis: miserunt & ipsi ad Leonem Imperatorem legatos, litterasque dedere, in quibus de nece ex vi publica illata sancto Proterio nec verbum quidem, solum in eo insistentes, sedente Timotheo, pacem esse redditam Alexandriæ, omniaque statu tranquillissimo collocata. Sed & quod litteris Imperatoris omnes Metropolitani (ut diximus) exigerentur professionem fidei, quam profiterentur, scribere; idem quæ tum ipsi, tum Timotheus crederent, magna procacia iisdem litteris adjunxerunt, quæ sic se habent (a):

Legatio hæreticorum ad Leonem Imp.

(a) *Inter ep. Vir. illustr. pro Conc. Chal.*

XXXI. *Piissimo & Christianissimo Imperatori Orthodoxo Leoni, Victori, Triumphatori, semper Augusto, Episcopi & clerici Ægyptiacæ diœcesis ab Episcopo Timotheo Æluro destinati.*

Ægyptii hæretici ad Leonem Aug.

Scriptum est: Omni (b) petenti rationem esse reddendam de spe quæ in nobis est: atque multo magis piissimo atque Christianissimo Principi. Nos itaque sanctissimi & Deo amantissimi Patris nostri Timothei litteras tranquillitati vestræ detulimus gratiarum actione plenissimas: & quod Alexandrinorum magna civitas, auspice Deo, sub vestræ pietatis Imperio pacem ha-

(b) 1. Pet. 3.

PAGIUS datque est *V. Idus Octobr.* Eos Leo pro fide extorres consolatur: & ut pro Incarnationis mysterio patienter adversa tolerent, hortatur. Erant tunc ii Episcopi Constantinopoli, ut exponerent Leoni Imp. mala quæ perpessi Catholici essent. Quas omnes Leonis Epistolas Baronius non viderat.

VII. Cæterum Epistolæ CXVIII. & CXIX. eadem die datæ, quarum ultima ne verbum quidem habet, quod non legatur in priori, suspectæ fidei sunt, cum in utrisque hæc verba recitentur: *Certus sum quod Clementissimus Imperator & Vir magnificus Patricius, cum omni cœtu illustrium Potestatum nihil in perturbationem Ecclesiæ patientur hæreticos obtinere, si pastorales animos in nullo viderint fluctuare.* Idem judicium ferendum de Epistola CXXI. citata in qua habetur: *Nos pro diligentia nostri & ad clementissimum Principem, & ad magnificum virum Patricium Asparem necessaria in causa fidei Scripta*

Tres Epistolæ S. Leonis suspectæ fidei.

habeat, cum quiete multa tam ipsa civitas quam sanctissima ecclesia & venerabilia monasteria gubernantur. Quia vero necesse visum fuit etiam spem nostram & fidem breviter vestræ mansuetudini declarare: suggerimus, nos trecentorum decem & octo sanctorum Patrum, qui in Nicæa civitate collecti sunt, & per sanctum Spiritum sunt locuti, Symbolum atque fidem tenere & custodire, & neque augmentum aliquod neque imminutionem recipere. Considera hic, lector, peculiare esse hæreticorum, quo decipiant simplices atque rudes, speciem saltem aliquam induere Catholicæ formæ; atque ipso primo cum eis congressu, illa prima verba habere in ore, se credere quod crediderunt Apostoli; Symbolumque ipsum Apostolicum reddunt, sive (ut isti) Nicænum, sed plane suo ipsorum illud sensu interpretatum, & diverso prorsus ab eo, quem Ecclesia Catholica ob emergentes hæreses declarans apposuit: fitque ut qui additionem respuunt, ipsi impia addant; & qui interpretationem Ecclesiæ renuunt, ipsi pro animi sententia ad prava sensa illud distorqueant. Sed pergunt illi: *Ea namque quæ a sancto Spiritu dicta atque conscripta sunt, fas non est aliqua modo retractari, nec augmentum aliquod nec imminutionem eis inferre, sicut scriptum est: (a) Noli transponere terminos æternos, quos posuerunt patres tui: quando neque interpretatione eget prædictorum sanctorum Patrum fidei Symbolum, cum per se interpretatum sit, & clare prædicet mysteria pietatis.*

Hæreticorum prætextus solitus.

(a) Prov. 22.

XXXII. *Hanc ergo fidem firme & inconcusse atque immobiliter retinemus: hæc ad satisfactionem perfectam mansuetudini tuæ suggerimus, & ita credimus tam nos, quam Deo amantissimus Archiepiscopus noster Timotheus. Hoc autem manifestum tuæ facimus pietati de prædicto Archiepiscopo nostro Timotheo, quia confidens de tua pietate, eidem Symbolo trecentorum decem & octo sanctorum Patrum, in quo baptizati estis, bonamque confessionem confessi, credere, & in eo persistere, & spem salutis habere: & communicat tuæ pietati, & confitetur Orthodoxum ita sapientem atque credentem, ut etiam collectas & sine sanguine sacrificia celebret pro vestra potentia. Quia vero satisfecimus præcepto vestræ tranquillitatis, suppliciter exoramus, ut annuatis precibus nostris, & Deo amantissimo & sanctissimo Archiepiscopo nostro rescribatis, & nos ad ejus sanctitatem protinus dirigatis. Speramus enim, quoniam Deus, qui tuæ serenitati pium hoc donavit Imperium, pacemque in Alexandrina civitate dispensare dignatus est, vestrum corroborabit amplius Imperium, majoremque pacem donabit cuncto terrarum orbi, & sanctis Ecclesiis.*

XXXIII. *Quia vero vestra pietas imperavit, ut quemadmodum de Synodis sapiamus, nostram sententiam faciamus manifestam: quoniam communicat Ecclesia Synodis in Epheso celebratis; Synodum vero centum quinquaginta nescimus: novimus autem quia beati Patres nostri & Archiepiscopi post Concilium & in Constantinopolitana Ecclesia congregati sunt: Synodum autem Chalcedonensem Ecclesia maximæ civitatis Alexandrinæ non suscipit.* Hæc pro Timotheo ad Imperatorem. Sed dolo hæreticorum factum, ut istiusmodi suis litteris subscriptionem non apposuerint, ut fecerant Orthodoxi: sugillat enim id S. Leo (b) Romanus Pontifex, ut suo loco dicemus, Considerasti ne eorumdem hæreticorum perfidiam, profiteri eos Ephesina Concilia non unum sub Cyrillo dumtaxat, sed aliud sub Dioscoro nefandissimum, quod vel nominare saltem erubescere debuissent? Missas autem has fuisse litteras postquam de edenda a singulis fidei suæ professione Leo Augustus Sacram dedisset, ipsæ sui narratione demonstrant: quamobrem errare videtur Liberatus (c) Diaconus, dum habet post horum legationem ea de te fuisse ab Imperatore scriptas epistolas.

(b) Leo ep. 75.

(c) Liberat. Diac. Breviar. c. 15.

XXXIV. His omnibus acceptis litteris atque libellis, Leo Imperator Anatolio Episcopo Constantinopolitano legenda ea misit, ad quem & hæc scripsit (d):

(d) Extat inter epist. var. illust. pro Conc. Chal. to. 3. Conc.

Quid ad Anatolium Imperator.

Imperator Cæsar piissimus Victor & Triumphator Maximus semper Augustus, Anatolio Regiæ civitatis Episcopo. Fuit meæ pietati in optatis, ut tum omnes sanctissimæ Orthodoxæque Ecclesiæ, tum præterea civitates Reipublicæ Romanæ subjectæ summa tranquillitate fruerentur; nihilque accideret, quod quietum earum statum perturbaret. Quæ autem turbæ nuper Alexandriæ contigerunt, tuæ sanctitati minime jam obscurum arbitramur. Verum quo accuratius omnia intelligas, &

que

PAGIUS *pta transmisimus, quæ sine dubio effectum congruum poterunt obtinere, si etiam cura vestra pervigilet.* & ratio est quia Aspar & Patricius ejus filius secta Ariani erant, & anno sequenti quando Præsules Orthodoxi acceptis literis encyclicis, petierunt a Leone Imp. *ut Timotheus Ælurus* plecteretur, quam male affectus esset erga Ecclesiam Catholicam Aspar demonstravit. Theophanes enim ad annum III. Leonis Imp. ait: *Ea quæ nefarie perpetrata condignæ subirentur ultioni, studium omne penes Imperatorem Gennadius adhibuit; adversa licet parti oppositus faveret Aspar Arianus.* Quare nullo modo verisimile est, S. Leonem prudentissimum Pontificem, & de quibuscumque Constantinopoli agebatur, optime edoctum, contra Decessorum suorum morem, postulasse auxilium ab *Aspare* viro Ariano adversus Timotheum, cujus ille patrocinium susceperat. Nec est quod quis in medium adducat exemplum Romanorum Pontificum

quæ causæ tanti tumultus, tantæque perturbationis extiterint, vera cognoscens; exemplaria supplicum libellorum, quos sanctissimi Episcopi & clerici a prædicta urbe & diœcesi Ægyptiaca Constantinopolim urbem Imperii primariam adventantes contra Timotheum ad meam pietatem attulerunt, quinetiam exemplaria supplicum libellorum, quos quidam etiam Alexandria a Timotheo ad nostra castra venientes, nostræ clementiæ tradiderunt, ad tuam pietatem misimus: ad eum plane finem, uti quod factum sit a Timotheo, quem & populus Alexandrinus, & curiales viri, ac cives, & naucleri sibi proposuerunt Episcopum, deque aliis rebus in ipso supplicum libellorum corpore comprehensis, & præterea de Chalcedonensi Concilio, cui minime assentiuntur, sicut libelli supplices infra positi declarant, tua sanctitas prospicere & intelligere possit.

XXXV. Consuli mandat Episcopos.

Proinde tua pietas agat, ut omnes Orthodoxi & sanctissimi Episcopi, qui in hac urbe primaria in præsentia commorantur, quinetiam omnes sanctissimi clerici confestim apud te conveniant: ut omnibus rebus (quippe Alexandria, quæ uti in statu tranquilla & pacato locetur maxima curæ est, jam vehementer turbata est) diligenter tractatis, disquisitisque; quid de eo, de quo supra diximus Timotheo; quid etiam de Concilio Chalcedonensi, omni humano timore, gratia, & odio penitus deposito, soloque Dei omnipotentis timore ante oculos statuto (nostis enim vos de hac re sanctæ ejus & sinceræ Divinitati rationem reddituros) quid, inquam, vobis videatur, plane significetis: quo nos de omnibus per vestras litteras certiores facti, edictum quod apposite illis conveniat, promulgare possimus. Hactenus ad Anatolium Imperator: in quibus diligenter praxim observa in causis Ecclesiasticis pertractandis, cum etiam si manifesta & nefanda essent crimina, minime se solerent ingerere Imperatores, nisi consultis prius Episcopis. Quid autem ad ista rescripserit Anatolius, accipe (a):

(a) Extat inter epist. vir. illust. pro Conc. Chalced.

Piissimo & Christianissimo Imperatori Augusto Victori & Triumphatori Leoni, Anatolius Constantinopolitanus Episcopus,

XXXVI.

Orationi siquidem nostræ opus est, Christianissime & fidelissime Imperator, ut non circa meditationem a diabolo provenientium rerum contra communem Ecclesiarum pacem occupemur. Quia vero (sicut apparet) adversarius non sinit præsentem sine fluctuatione navigare nos vitam: necesse est superna gratia gubernaculo uti oportere nos omnes, qui Deo auctore sumus in sacerdotio constituti, illius certaminibus obviantes. Unde etiam nunc in his quæ sunt præsumpta in Alexandrinorum Ecclesia non quievi; sed sequens vestræ tranquillitati intentionem, volens & sanctorum Patrum regulas non sperni, & civilia jura servari, quod me facere congruebat, scilicet sedem gubernantem hujus regiæ civitatis, egi: & hæc vestræ pietati manifesta fient, per ea quæ scripsi tam Romano sanctissimo & venerando Leoni Pontifici, quam omnibus cujuscumque diœcesis Metropolitanis Episcopis: apud quos ingemui petulantiam contra sanctorum Patrum regulas per pietatem, & facta scelesta Timothei, sicut accusationes adversus eum vestræ pietati & nobis scriptæ testantur: qui conculcavit Ecclesiasticas sanctiones, & leges civiles; quique secundum quod scriptum est, malam potius partem libenter elegit, & quæ illis, quæ in rebus decentibus deficiunt, commodatur. Ait enim (b): Impius dum ceciderit in profundum malorum, spernit.

Quid ad Leonem Aug. Anatolius.

(b) Prov. 18.

XXXVII.

Significavi nihilominus eis & de sancto beatoque nostro Concilio Chalcedonensi quæ digna sunt. Ergo quoniam aliis hæc convenienter exposui, prolixior non extiti ut cum fiducia clarius de rebus præsentibus, meam possim publicare sententiam. Notum igitur facio vestræ tranquillitati, quod piissimis vestris syllabis a nobis fieri præcepistis: quia constituo Timotheum quidem (quantum ad integritatem sanctorum canonum, adversum quos semper ea quæ gessit & gerit, hactenus irritavit) in ordinatione sacerdotii nullatenus esse dignum. Quomodo enim sacerdos erit, qui ita a proprio Pontifice & ab omnibus totius Orbis sacerdotibus sponte semetipsum abrupit, & hæreticum per omnia demonstravit, dudum se a sancto & famosissimo Chalcedonensi Concilio separando, & reverendissimos Episcopos Ægyptiacæ diœcesis, & clericos, necnon & Orthodoxorum multitudinem & monachorum Catholicæ fidei & ipsi universali Concilio communicantium, veluti hæreticos, ab Ecclesiis propriis expellendo: insuper & aliarum multarum ma-

Timotheus indignus judicatur Sacerdotio.

PAGIUS

ficum, qui postea Theodorici Italiæ Regis Ariani opem implorarunt, ubi enim suprema potestas penes hæreticos erat, nullum aliud restabat refugium. Præterquamquod Arianæ sectæ Constantinopoli tunc depressæ plurimum referebat, ut *Homousiani* in varias factiones scinderentur, quo eam erigere possent. Cum tamen stylus Leoninus videatur, magna mihi suspicio est, nomina *Patricii* & *Asparis* in locum aliquorum aliorum Magnatum substituta fuisse. Sic anno CDXX. ostendi nomen *Arcadii* in locum *Theodosii* a Librariis describentibus librum de Promissionibus Divinis subrogatum fuisse; similia alia exempla in hoc opere indicabimus. Tres citatæ Leonis Epistolæ ex Codice Cardinalis Grimani a Quesnello extractæ numquam antea lucem viderant; sed eas Vir doctissimus non examinavit.

malarumque rerum auctor existens, sicut accusationes adversus eum oblatæ proclamant? Sed hic adverte, lector, hanc non esse Anatolii judicialem definitivamque sententiam damnantis Timotheum Alexandrinum intrusum Episcopum (haud enim id partium ejus erat, sed majoris sedis Episcopi) verum potius ejusdem fuisse suffragium in Timothei damnationem collatum per litteras, ut quæ de eo inferius dicenda sunt, facile declarabunt. Sed pergit ad petitionem Imperaroris respondere quid de Chalcedonensi Synodo sentiat, atque ait:

XXXVIII. De ratio habendo Concil. Chalced.

De Chalcedonensi vero sancto & universali Concilio hoc aperte pronuncio, quia tentare omnino retractare aliquid eorum quæ a Deo definita sunt, hominum est insidiantium solummodo Catholicæ Ecclesiarum Christi concordiæ, congaudentium turbis ac tumultui; quando Apostolica quidem & paterna dogmata olim nobis tradita, in eo roborata sunt & confirmata: Nullum enim dogma rectitudini Ecclesiasticæ contrarium illic peregrinum aut noviter est probatum. Illa siquidem Deo amabilis & veneranda Synodus ex Imperiali tunc sanctione celebrata, ad peremptionem scandalorum, quæ tunc contra fidem intemeratam videbantur exorta, non aliam innovavit fidem, non peremit antiquitus existentem, non adjecit aliquid confessioni olim contraditæ, non immutavit ea quæ semper custoditur & salvat; sed trecentorum decem & octo sanctorum Patrum Symbolum incontaminabile & inviolabile a domesticis fidei custodiri, & eis qui imbuuntur ab impietate cum errore tradi præcepit: necnon Synodos sanctas & Orthodoxas post illum maximam ei consonas existentes, & pro illius confirmatione diversis temporibus celebratas recte probavit; & solummodo (sicut diximus) semen zizaniorum tum exortum exterminavit; ne ulla ex hoc malitiæ radix per eos qui inerudite contendunt, denuo pullularet, & puram intemeratamque nostram fidem in aliquo noceret, quatenus ab hoc aliqui simplicium fœdarentur.

XXXIX.

Nunc igitur famosissime & fidelissime noster Princeps, inserta tibi justitia congruit sancire, ne quorumdam mala voluntas, seu hæretica pravitas cuncto orbi terrarum, & omnibus Christi sacerdotibus unitis secundum Deum, & pacem habentibus, vexationis communis & contritionis fiat occasio; & sacris canonibus suum robur contra Timotheum superantem eos per nos demonstrantibus decernere, uti quæ necessaria sunt, ut per vestræ pietatis Imperium, sicut in illis quoque contra talium rerum præsumpta provenire sancitum est, hæc secundum legum severitatem effectui contradantur, ad vindictam contemptarum Ecclesiæ sanctionum, & innoxii sanguinis, hoc est, sanctæ memoriæ Proterii Orthodoxi Alexandrinæ civitatis Episcopi, sicut visum fuerit vestræ tranquillitati, Christianissime ac fidelissime Imperator Auguste, immaculata & intemerabili dextera. Hactenus epistola Anatolii ad Leonem Augustum.

XL.

Porro idem Anatolius (ut rogatus fuerat ab Orthodoxis Alexandrinis, velut ipse in nuper recitata epistola ad Imperatorem habet) de his omnibus quæ Alexandriæ accidissent adeo execranda certiorem in primis reddidit sanctum Leonem Romanum Pontificem, ac demum publicis circularibus litteris totius Christiani orbis Ecclesias. Quibuscumque autem scriptum est a Leone piissimo Principe, simul cum ejus litteris sunt annexæ duæ petitiones Episcoporum Ægypti, & eorum qui ex persona Timothei Æluri preces obtulerunt, necnon ejusdem Anatolii dictæ litteræ circulares ad Metropolitanos totius Orientis Episcopos, ut patet ex redditis ab iisdem litteris ad Leonem Imperatorem. Ceterum quod ad Anatolium spectat, constat quidem ad eam functionem ab ipso diaconum Asclepiadem esse missum, ut tradit Liberatus. (a) Porro ipse Romanus pontifex, acceptis ab Anatolio litteris, ad Leonem Augustum ista mox scripsit (b):

(a) Liberat. in Breviar. c. 15.
(b) Leo ep. 73.

XLI. Leonis Pap. epistola ad Imp.

*Officiis, quæ ad gratulationem Imperii pertinent, persolutis; etiam hanc paginam necessariæ supplicationis adjeci, qua Catholicæ fidei divinitus præparatum favoris vestri posco præsidium. Nam talia in Alexandrina Ecclesia perpetrata, fratris & Coepiscopi mei Anatolii relatione cognovi, ut omnis Christiana religio sentiat se impeti atque violari, nisi universalis fides vestra devotione prospiciatur; & memoratæ Ecclesiæ, quæ autem Catholicis fuit clara doctoribus, reddatur Christiana libertas, ut cessantibus hæreticorum impugnationibus, Evangelica doctrina, quæ illic ante Dioscorum viguit, unita cum totius Ecclesiæ pace reparetur. Quod opus virtutibus vestris gloriæque conveniens celerem & Deo placitum habebit effectum, si apud sanctam Chalcedonensem Synodum de Domini nostri * incarnatione firmata, nulla permiseritis retractatione pulsari.*

** Christi.*

XLII.

Quia in illo Concilio per Spiritum sanctum congregato tam plene ac perfectis definitionibus cuncta firmata sunt, ut nihil ei regulæ, quæ ex divina inspiratione prolata est, aut addi possit, aut minui. Hoc autem etiam apud clementiæ vestræ scientiam non ambigimus esse perspicuum, si quidem (ut multorum ante relatione comperimus) molitiones hæreticorum, quæ contra prædictæ Synodi auctoritatem, conabantur insurgere, nihil ex hoc permiseritis audere. Unde quod negandam il-

illis sponte vidistis, gloriosum vobis est universali Ecclesiæ, me supplicante, concedere; & incommucabiliter perpetueque præstare, at quæ secundum Evangelium Christi & prædicationis Evangelicæ veritatem ab omnibus retro sæculis una fide, unaque intelligentia roborata sunt, nulla ulterius possint actione convelli. Prosit ergo misericordia Dei, consilio Spiritus sui, mentem vestræ pietatis instruxerit: sanctæ primitus Alexandrinæ Ecclesiæ pacis reparationi consulite; & per Catholicos sacerdotes talem provideri jubete Pontificem, in quo & in actuum probitate, & in fidei perfectione nihil possit reprehensibile reperiri: ut omnibus rite compositis, eadem ubique servetur prædicatio veritatis. Data sexto Idus Junii, Constantino & Rufo viris clarissimis Consulibus. Hactenus Leonis Papæ ad Leonem Imperatorem epistola.

XLIII.

Scripsit etiam ad ipsum, a quo eadem de re acceperat litteras, Anatolium Constantinopolitanum Episcopum: quibus cum ejus laudet studium, & Ægyptiis Orthodoxis legatis exhibitam charitatem; objurgat tamen, quod non ageret censura canonum in aliquos ex suæ ipsius Ecclesiæ clericis, qui cum adversariis habere consuetudinem dicerentur. Sed audi ipsum: *Illud* (inquit *a*) *sane plurimum mihi displicere significo, quod inter dilectionis tuæ clericos quidam esse dicuntur, qui adversariorum conniveant pravitati, & vasa iræ vasis misericordiæ misceantur. Quibus investigandis & severitate congrua coercendis debet diligentia tua vigilanter insistere; ita ut hi quibus prodesse non potuerit correctio, non parcat abscissio. Oportet enim nos Evangelici* (*b*) *meminisse mandati, quod ab ipsa veritate percipitur; ut si nos oculus, aut pes, aut dextera scandalizaverit manus, a compage corporis auferatur: quia melius sit in Ecclesia carere membris, quam cum ipsis in æterna ire supplicia. Nam superfluo extra Ecclesiam positis resistimus, si ab iis qui intus sunt, in eis quos decipiunt, vulneramur. Abjicienda prorsus pestifera hæc a sacerdotali vigore patientia est, quæ sibimet, peccatis aliorum parcendo, non parcit, &c.* Hæc & alia ad Anatolium S. Leo: plane significans, etsi quibuslibet peccantibus præsto esse debeant sacerdotes, spiritu lenitatis atque clementiæ fracta membra componentes, & patientia solidantes; adversus tamen hæreticos atque fautores eorum absque mora severiori debere insurgere disciplina, & quam celerrime acriori medicamento, atque etiam sectione, si opus sit, uti, adversus eos nimirum, quos ignorantia non excusat, sed perfidia obstinata condemnat.

(*a*) *Leo ep. 76.*

Fautores hæreticorum investigandi & coercendi.

(*b*) *Matt. 16. Marc. 19.*

XLIV.

Sed & de iisdem hæc ad Imperatorem: (*c*) *Sacerdotalem namque & Apostolicum tuæ pietatis animum etiam hoc malum ad justitiam ultionis debet accendere, quod Constantinopolitanæ Ecclesiæ puritatem pestilentes obscurent, in qua inveniuntur clerici quidam hæreticorum sensui consonantes, & intra ipsa Catholicorum viscera assertionibus suis hæreticorum partem adjuvantes. In quibus deturbandis si frater meus Anatolius, cum nimis benigne parcit, segnior invenitur; dignamini pro fide vestra etiam istam Ecclesiæ præstare medicinam, ut tales non solum ab ordine clericatus, sed etiam ab urbis habitatione pellantur, ne ulterius sanctus Dei populus perversorum hominum contagio polluatur.* Hæc de his S. Leo, suggillans plane clericos illos, qui licet fidem profiterentur Catholicam, (aliter autem nec licuisset illis in Ecclesia Catholica ministrare) hæreticorum tamen partibus faverent, foverentque ipsorum causam: quos sane vel ex hoc ipso esse eiiciendos, S. Leo præcepit. Sed ad hæc quid Leo Augustus?

(*c*) *Leo ep. 75.*

Leo Papa per Imperatorem agi vult, cum Episcopi desunt officio.

XLV.

S. Leonis Papæ litteris admonitus ardentiori animo hæreticis restitit, publiceque professus est, se Chalcedonensis Synodi esse custodem. Testatur id ipse S. Leo (*d*) se accepisse ex Anatolii litteris. Tamen quod cuperet Imperator omnes simul in unam concordiam Fideles uniri: missos a Timotheo legatos haud (ut par erat) sprevit atque rejecit, nec in ipsum Timotheum ultus est, sed petentibus illis causam agi debere in universali Concilio; factum perperam, ut moræ importunæ necterentur, dum de congregando iterum Concilio œcumenico tractaretur. Sic igitur Leo Augustus bono pacis illectus, sed deceptus, de celebrando œcumenico Concilio assensum præbuit; optavitque ad terminandas omnes quæ ubique essent in Ecclesia lites, præsentiam requiri debere Romani Pontificis; ad quem, ut presto esset rogans litteras dedit, misitque pariter utriusque partis oblatos precum libellos ab Alexandrinis acceptos. His Imperatoris S. Leoni redditis litteris, conatus est Pontifex vehementer hujuscemodi conatibus hæreticorum obviti atque penitus refragari: primum vero quod ad suum Constantinopolim adventum & ad celebrationem Concilii pertinet, hæc ad eum rescripsit (*e*):

Concilium universale poscunt hæretici.

(*d*) *Leo ep. 74.*

Litteras clementiæ tuæ, plenas virtute fidei & lumine veritatis, veneranter accepi: quibus cuperem, etiam in eo quod præsentiam meam pietas vestra necessariam existimat, obedire, ut majorem fructum conspectu vestri splendoris assequerer: sed magis id vobis arbitror placiturum, quod eligendum ratio demonstravit. Nempe non opus esse novum rursus Concilium œcumenicum cogere, & statuta semel iterum tra-

(*e*) *Leo ep. 75.*

XLVI.

Quid ad Imperatorem de congregando Concilio S. Leo.

tractanda proponere. Hinc subdit: *Nam cum sancto & spiritali studio universam pacem Ecclesiæ muniatis; nihilque sit convenientius fidei defendendæ, quam his, quæ per omnia, instruente Spiritu sancto, irreprehensibiliter definita sunt, inhærere; ipsi videbimur bene statuta convellere, & auctoritates, quas Ecclesia universalis amplexa est, ad arbitrium hæreticæ petitionis infringere: atque ita nullum colligendis Ecclesiis modum ponere, sed data licentia rebellandi, dilatare magis, quam sopire certamina.* Hæc S. Leo.

XLVII. Porro quod ejusmodi Concilium expetiissent ii qui erant ex parte Timothei agentes Constantinopoli, ut hoc prætextu fovere justitiam viderentur, qui totius Ecclesiæ judicium implorarent, ista idem S. Leo Pontifex eadem epistola ad Imperatorem addit: *Apud Christianissimum igitur Principem, & inter Christi prædicatores digno honore numerandum, utor Catholicæ fidei libertate; & ad consortium te Apostolorum ac Prophetarum securus exhortor; ut constanter despicias ac repellas eos qui se Christiano nomine privavere, nec patiaris parricidas sacrilega simulatione de fide agere, quos constat fidem velle evacuare. Cum enim clementiam tuam Dominus tanta sacramenti sui illuminatione ditaverit, debes incunctanter advertere, regiam potestatem tibi non solum ad mundi regimen, sed maxime ad Ecclesiæ præsidium esse collatam; ut ausus nefarios comprimendo, & quæ bene sunt statuta defendas, & veram pacem his quæ sunt turbata restituas, depellendo scilicet pervasores juris alieni, & antiquæ fidei sedem Alexandrinæ Ecclesiæ reformando: ut correctionibus tuis Dei iracundia mitigata, regiæ civitati non retribuat, quæ antea admissa sunt, sed remittat.*

Quando nullo modo audiendi sint hæretici.

XLVIII. *Constitue ante oculos cordis tui, venerabilis Imperator, omnes qui per totum Orbem sunt Domini sacerdotes pro ea tibi fide, in qua totius mundi est redemtio, supplicare: in qua re specialiter ambiunt qui Apostolicæ fidei sectatores Alexandrinæ Ecclesiæ præsident, agentes apud pietatem vestram, ne hæreticos homines & merito pro sua perversitate damnatos uti sua persuasione patiamini: cum sive impietatem errorum aspicias, sive opus perpetrati furoris attendas; non solum ad sacerdotii honorem admitti nequeant, sed ab ipso Christiano nomine mereantur abscindi. Nam (quod exorata pietatis vestræ venia dixerim) quædam contagio splendorem vestræ serenitatis obfuscat, cum sacrilegi parricidæ id audeant petere, quod nec innocentes liceat obtinere.* Hæc de his Leo. Intelligis hinc, lector, nonnisi consentiente Romano Pontifice, esse juris Imperatoris œcumenica congregare Concilia: qui si resistat, nihil penitus posse confici, ut modo vidimus accidisse.

Nequicquam indulgendum hæreticis Alexandr.

XLIX. Vides & captiosos hæreticos sub pulchræ pacis nomine detinuisse diutius Imperatorem, ne in sævum parricidam & grassatorem invasoremque Ecclesiæ Alexandrinæ Timotheum (ut par erat) lege ageret; delusisseque hactenus eidem sub specie Nicænæ fidei confessionis, ostentantes se esse Catholicos. Sed & hanc omnem eadem epistola sanctus Pontifex ipsorum aperuit imposturam; nimirum cum docet, non satis esse ad perfectam confessionem his temporibus Nicænum tantummodo Symbolum profiteri, in quo non de humanitate Christi, sed de divinitate potissimum actum esset; in Concilio vero Chalcedonensi tractatum sit de vera & perfecta Christi humanitate: atque proinde sicut verum hominem & verum Deum Christum unum confiteri Fideles debent, ita pariter astringi omnes utramque Synodum profiteri. Hinc illa accedit justa contestatio ejusdem Pontificis iisdem in literis ad Leonem præmissa (a).

Denudantur captiones hæreticorum.

(a) Leo ep. 75.

L. *Cum ergo* (inquit) *universalis Ecclesia per illius principalis petræ ædificationem facta sit petra, & primus Apostolorum beatissimus Petrus voce Domini dicentis audierit (b): Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam; quis est nisi Antichristus, aut diabolus, qui*

(b) Matt. 16.

PAGIUS VIII. A num. XLIX. ad LIV. Tum S. Leo *Kalendis Decembris* Epistolam CXXV. quæ alias erat LXXV. & recitatur a Baronio, ad Leonem Aug. scripsit, *Proterio* Episcopo Alexandrino occiso, Timotheoque in ejus Sedem intruso, Episcopi Orthodoxi, quibus nihil tutum in Ægypto, fuga & latebris sibi consulere cogitarunt. Ii quibus per ætatem licuit Constantinopolim profecti sunt, & auctoritatem Imperatoris implorarunt contra furentem hæresim. Hæretici pariter Legatos Constantinopolim misere, & quæ esset sua fides explicarunt; Nicænam Synodum & Ephesinam sese accipere professi; *Dioscori* Pseudo-Synodum Ephesinam prædicarunt, Constantinopoli habitam a *Flaviano* Synodum, cum Concilio Chalcedonensi repudiarunt, *Timotheum* in Sede Alexandrina ab Imperatore confirmari poscentes. Libellis Orthodoxorum complures Episcopi subscripserant; hæreticorum literis subscriptiones nullæ. Utrumque libelli inter Acta Concil. Chalced. reperiuntur parte III. num. XXII. & seqq. Baronius Relationes illas missas ex Ægypto ab Episcopis Orthodoxis credit. Sed ex dictis apparet, ab ipsis Ægyptiis Episcopis tum profugis Constantinopoli agentibus oblatas fuisse. Addit num. XXXIII. Relationes non datas Imperatori, nisi ad omnes Metropolitas missis literis: a quibus Imperator professionem fidei poscebat. Sed, ut inquit Quesnellus, hæc non conveniunt cum litteris Imperatoris, responsisque Episcoporum, qui de Relationibus conceptis verbis agunt. Id etiam constat ex Epistola *Varadati* Monachi, & ex testimonio Liberati ipsius cap. 15. qui literas Imperatoris nonnisi post acceptas Relationes, missas commemorat.

Orthodoxi & hæretici Alexandriæ libellos ad Imperatorem mittunt.

Quis proprie Antichristus.

qui palsare audeat inexpugnabilem veritatem? qui sua in malitia inconvertibilis, perseverans, per vasa iræ & sua aptæ fallaciæ, falso diligentiæ nomine, dum veritatem se mentitur inquirere, mendacia desiderat seminare. Atque contemnenda & evitanda merito, quæ sibi incontinens furor & impietas cæca præscripsit, ut dum diabolico instinctu in sanctam Alexandrinam sævit Ecclesiam, quales essent qui Chalcedonensem Synodum retractari cupiunt, discernetur: in qua nullo modo accidere potuit, ut a nobis contra sanctam Nicænam Synodum sentiretur; quod hæretici mentiuntur, qui se fidem Nicæni Concilii tenere confingunt: in quo sancti & venerabiles Patres nostri contra Arium congregati, non carnem Domini, sed divinitatem Filii homousion Patri esse firmavere. In Chalcedonensi autem Concilio adversus Eutychianam impietatem definitum est, de substantia Virginis matris Dominum Jesum Christum sumpsisse nostri corporis veritatem. Istis vero revelatis a sancto Leone technis hæreticorum, ac pariter confutatis, idem ipse arbiter sedens, de utriusque partis libellis oblatis judicans, quid demum Imperator agere debeat, admonet. Sed audi ipsum ad eumdem Imperatorem ad finem prope epistolæ ista scribentem:

LI. De duobus oblatis libellis Leonis sententia.

Oblatæ sunt gloriosissimæ pietati vestræ preces, quarum exempla vestris litteris subdistis. Sed in his quæ Catholicorum sunt, deplorantium subscriptio continetur: & quia causa probabilis est, fiducialiter nomina singulorum, vel dignitas sui honoris aperitur. In illis autem, quas Orthodoxo Principi hæretica porrigere non formidavit obreptio, sub incerto confusæ universitatis vocabulo ideo certum nomen retrahitur, ne non solum paucitas personarum, sed etiam meritum detegatur: latere enim sibi utile æstimant eorum quantitatem, quorum est qualitas judicata: nec incongrue, cujus loci homines sunt, profiteri metuunt, qui meruere damnari. In una ergo Catholicorum supplicatio continetur; in alia hæreticorum commenta pandantur: Hic sacerdotum Domini & totius Christiani populi ac monasteriorum defletur inversio: ibi immanium scelerum continuatio demonstratur; ut quod non licuit audiri, liceat dilatari. Nonne perspicuum est, quibus pietas vestra succurrere, & quibus debeat obviare, ne Alexandrina Ecclesia, quæ semper fuit domus orationis, spelunca nunc sit latronum?

LII. De ulciscendo in Timotheum.

Manifestum quippe est, per crudelissimam immanissimamque sævitiam, omne illic cælestium sacramentorum lumen extinctum. Intercepta est sacrificii oblatio, defecit chrismatis sanctificatio, & parricidialibus manibus impiorum omnia se subtraxere mysteria. Nec ullo modo ambigi potest, quid de his decernendum sit, qui post nefanda sacrilegia, post sanguinem probatissimi sacerdotis effusum, & concremati corporis cinerem in contumeliam aeris cælique dispersum, audent sibi jus pervasæ dignitatis expetere, & Apostolicæ doctrinæ inviolabilem fidem ad Concilia provocare. Magnum ergo vobis est, ut diademati vestro de manu Domini etiam fidei addatur corona, & de hostibus Ecclesiæ triumphetis: Quia si laudabile vobis est, adversus gentes arma convertere, quanta erit gloria, ab insanissimo tyranno Alexandrinorum Ecclesiam, in cujus contritione omnium Christianorum est injuria, liberare? Hæc sanctus Leo ad Leonem Augustum prope finem anni hujus, nempe Kalendis Decembris. Ad hæc usque tempora potuerunt falaciis suis implicatum tenere hæretici Imperatorem de indicendo Concilio, qui tandem his sancti Leonis litteris a proposito destitit.

LIII. Basiliscus fidei proditor.

Aderat in Palatio Basiliscus, qui postea invasit Imperium. Hic licet specie tenus se Catholicum profiteretur, hostis tamen erat Chalcedonensis Concilii, favebatque hæreticis clanculo: cujus putamus persuasione ita retardatum fuisse Leonem Imperatorem, & persuasum de novo celebrando Concilio. Sed Leonis Papæ prævaluit auctoritas, cujus impulsu tandem anno sequenti (ut suo loco dicemus) Timotheum abiiciendum, & alium in ejus locum subrogandum præcepit. Addit ad hæc Evagrius (a): *Primum igitur*

(a) Evag. l. 2. c. 10.

PAGIUS

rat. Quare Baronius eum deceptum fuisse perperam scribit.

IX. S. Leo hortatus Anatolium, ut spem novæ Synodi cogendæ hæreticis amputet.

Duas alias *Leonis* Epistolas ex Codice MS. Cardinalis Grimani producit Quesnellus, quarum prior ordine CXXVI. data est ad Anatolium Episcopum Constantinopolitanum, eaque sine die & Consule habetur. Hac *Leo* Anatolium hortatur, ut apud Imperatorem, quem primum laudat, pro comprimendis hæreticis strenue agat; idque curet ut Chalced. Synodus firma permaneat; pax Ecclesiæ Alexandrinæ restituatur; parricidæ ab ea pellantur, & afflicti Ægypti Episcopi, qui Constantinopolim confugerant, adjuventur. Lætitiam quoque suam non dissimulat, quod quatuor dumtaxat Episcopi *Timotheo* & ejus hæresi adhæreant, eumque sollicitat ut spem adimat hæreticis novæ Synodi cogendæ. Tandem eum vehementer arguit, quod *Atticum* passus sit publice Constantinopoli adversus fidem Chalcedone professam disserere: *Et ideo*, inquit, *acrius moneo, neque amplius dissimulandum esse protestor, si hominem pestilentem, ulterius in tua habendum communione credideris; quem nos si fieri potest, emendari volumus, quam perire.* Idem dicit de *Andrea* impietatis Attici socio. *Atticus* quidem anno sequenti Romam fidei confessionem misit, sed obscuram, & ambage verborum implicatam, qua contentus non fuit Sanctus Leo, ut liquet ex Epistola CXXVIII. alias LXXVII. anno sequenti

tur Leo Episcopus antiquæ Romæ pro defensione Concilii Chalcedonensis scripsit, creationemque Timothei, utpote contra Ecclesiæ leges factam, improbavit. Quam Leonis epistolam Imperator per Silentiarium ejus mandata exequentem Timotheo Alexandrino Antistiti mittit: cui respondit Timotheus, & cum Concilium Chalcedonense, tum Leonis epistolam coarguit. Istarum epistolarum exemplaria extant in litteris Leonis Imperatoris generatim ad omnes scriptes. Hæc Evagrius.

LIV. *Probant Metropolitani Concil. Chalced.*

Reliquum autem est, ut quæ Orientales diversorum provinciarum Episcopi ad Leonem Imperatorem rescripserint videamus, cum Metropolitani singuli, quid de fide Catholica sentirent, & de fidei decreto Concilii Chalcedonensis, litteris ipsius fuissent interrogati. Rem ipsam Liberatus Diaconus his paucis absolvit: (a) *Rescribunt* (inquit) *Chalcedonensem Synodum usque ad sanguinem vindicandam, eo quod non alteram fidem teneret, quam Synodus Nicæna constituit; Timotheum vero non solum inter Episcopos non haberi, sed etiam Christiana appellatione privari. Et hæ epistolæ, vel relationes Episcoporum omnium in uno codicis corpore positæ vocantur Encyclica.* Hæc Liberatus.

(a) *Liber. Diacon. in Breviar. c. 15. tom. 2. Concil.*

LV. Extant triginta septem provinciarum Metropolitanorum cum subscriptione suorum Episcopórum epistolæ ea de re simul redditæ ad Leonem Imperatorem: quæ omnes eodem sunt argumento scriptæ, in unam sententiam conspirantes in confirmando fidei decreto edito in Concilio Chalcedonensi, atque damnatione Timothei pseudoepiscopi Alexandrini: de quibus hæc Evagrius (b): *Porro alii etiam Episcopi Chalcedonensis Concilii firmiter adhæsere decretis & creationem Timothei consentientibus suffragiis damnavere. At solus Amphilochius Episcopus Sydæ epistolam scripsit ad Imperatorem, in qua uti contra Timothei creationem graviter vociferatur, sic Concilium Chalcedonense improbat: quæ res sunt etiam a Zacharia Rhetore litteris mandatæ, ipsaque epistola Amphilochii in ejus libro posita.* Ista Evagrius. Porro reperitur quoque post hæc scripsisse idem Leo Imperator ad sanctissimos monachos Simeonem Stylitam & alios magni nominis anachoretas, sed anno sequenti potius, quam præsenti; Agemus de his itaque suo loco.

(b) *Evagr. l. 2. c. 10.*

Amphilochius Sydæ Episc. Eutychianus.

Hæc

PAGIUS

ti ad eundem Anatolium Episcopum Constantinopolitanum data *XV. Kal. April.* ut videre est eo anno apud Baronium num. XIII. & seqq. Denique *Kalendis Decemb.* ad Episcopos Catholicos Ægypti apud *Constantinopolim constitutos* scribit Leo Epistolam ordine CXXVII. qua eos pro fide extorres consolatur, promissa sua apud Imperatorem actione.

X. *Codex Encyclius continens Epistolas ad Leonem Imp. scriptas.*

Ad num. LIV. & seq. *Leo Imperator* postquam accepit libellos a Catholicis Episcopis Ægypti, quatenus mors *Proterii* vindicaretur, & ab iis quoque, qui stabant pro *Timotheo*, & petebant in irritum mitti decreta Synodi Chalcedonensis, de hoc negotio scripsit singularum Metropolitanarum civitatum Episcopis, & iis qui in Monastica vita excellebant. Rescripsere omnes, Chalcedonensem Synodum usque ad sanguinem vindicandam esse, & Timotheum etiam Christiana appellatione privandum, *& hæ Epistolæ vel relationes Episcoporum omnium in uno Codicis corpore vocantur Encyclia* inquit Liberatus in Breviario, quo etiam nomine ab omnibus Antiquis vocatæ, ut ostendit Baluzius in nova Collect. Concil. cujus studio *Codex Encyclius* rursus aspexit lucem. Is Codex magno in honore apud Veteres habitus, diu neglectus fuit, hodieque vix cognitus erat. Compositus fuerat a quodam homine Græco, ac postea Latine jussu Cassiodori versus ab Epiphanio Scholastico. Eum primus in lucem emisit Surius, sed mutato titulo: vocavit enim *Epistolas illustrium personarum* pro Concilio Chalcedonensi. Tum Editores Romani Conciliorum multa inseruerunt huic Collectioni, quæ ad illam non pertinent, quædam magni momenti detraxere, ac prætermisere, tum Epistolarum ordinem mutavere. Editionem Romanam imitatæ erant posteriores, & quæ in eo Codice descripta erant, permiscuerant Collectioni illi, quam Editores Romani vocaverunt *Tertiam partem Concilii Chalcedonensis*. His mala ope duorum MSS. medicinam attulit Baluzius & *Codicem Encyclium* in primum suum statum restituit. Denique Editores harum Epistolarum hactenus prætermiserunt annotationem de numero Episcoporum, qui Encyclias Epistolas ad Leonem Imp. scripserant, quam his verbis expressam esse in MSS. testatur Baluzius. *Expliciunt Epistolæ Episcoporum numero quingentorum feliciter.*

XI. *Epistolæ illæ anno CDVIII. datæ.*

Controversia est de tempore, quo Epistolæ illæ scriptæ. Baronius eas ad præsentem annum retulit, quo paulo post mortem Marciani Imp. turbæ Alexandrinæ excitatæ. Verum cum Marcellinus in Chronico tradat, *Leonem Imp.* singulis Episcopis Orthodoxis misisse Epistolas, quo sibi quid de Concilio Chalcedonensi sentirent, indicarent, & Epistola Leonis Papæ ad Leonem Imp. ordine CXXV. de qua superius egi, quæque dicitur data *Kal. Decembris*, nullam mentionem faciat literarum ab Imperatore ad Metropolitas scriptarum, apparet eum illas nondum tunc scripsisse, vel saltem Pontificem Romanum de eo consilio edoctum non fuisse; ideoque tam eas ad Metropolitas, quam ad magni nominis Monachos literas datas, partim sub ipsum finem currentis anni, partim anno insequenti. Et sane, inquit Baluzius citatus, negotium gravissimi momenti, quod universam commovebat Ecclesiam, de quo Imperator scripsit ad universos Episcopos, qui Christi gregem regebant intra limites Imperii Romani, non videtur potuisse terminari intra eum annum, quo cœptum est; præsertim cum immensum sit spatium ab Alexandria Constantinopolim, & ex libellis Episcoporum Catholicorum Ægypti oblatis Leoni Aug. & Anatolio Episcopo Constantinopolitano, constet, multa a Timotheo Aeluro præsumta esse in Ægyptiaca diœcesi, quæ intra modicum temporis spatium perfici non potuere. Præterea misit Imperator Magistrianos per totum Orientem ut Liberatus ait, *per quos omnes illi Episcopi, qui Chalcedone fuerant congregati, quid Alexan-*

LVI. Majorianus Imp.

Hoc item anno Ravennæ creatus est Imperator Occidentalis Imperii Valerius Majorianus, nepos illius Majoriani, de cujus genere ista Sidonius (*a*):

(*a*) *Sidon. in Paneg. Majoriani.*

Fertur Pannonia qua Martia pollet A-
cbintus.
Illyricum rexisse solum cum tractibus
Istri
Hujas avus. Nam Theodosius quo tem-
pore Syrmii
Augustum sumpsit nomen, per utramque
Magistrum
Militiam, ad partes regni venturus
Eoas,
Majorianum habuit.

Et paulo post:

Hanc socerum pater hujus habet vir
clarus, & uno
Culmine militia semper contentus, ut
unum
Casibus in dubiis junctas sequeretur ami-
cum, &c.

Fuerat enim ob victos Franchos, & superatos Alemannos jam Magister militiæ creatus, quæ omnia pluribus Sidonius cecinit: additque summa concordia creatum fuisse Imperatorem, annuentibus simul Senatu atque militibus & Leone Imperatore, dum ait:

——— simul ordine vobis
Ordo omnis regnum dederat, plebs, cu-
ria, miles,
Et collega simul.

Subdit de victoria, simulac creatus est Imperator, obtenta de Vvandalis, quos ad Campanum littus classis Genserici Regis invexerat. Tu ipsum consule: hæc nobis satis ad novi Imperatoris exordium consignandum.

LVII. Juvenalis Episc. obitus.

Hoc etiam anno defunctum esse Juvenalem Hierosolymorum Episcopum, cum sedisset annos vigintiocto, Cyrillus monachus in Vita sancti Sabæ Abbatis, res sui temporis posteris tradens, narrat his verbis (*b*): *Cum Saba in hoc quidem monasterio annos decem transegisset, atatis vero ageret annum decemumoctavum, quo Marcianus & Juvenalis, ambo pii & religiosi, ille ab Imperio, hic autem a Pontificatu morte desistunt, &c.* Fertur idem Juvenalis ex majorum traditione, de Transitu Virginis libellum scripsisse: tradit hoc Nicephorus (*c*): Sed quod addit sepulcrum Dei Genitricis ab eodem translatum fuisse Constantinopolim, de inhærentibus ipsi lapidibus intelligendum puto; siquidem (ut suo loco dictum est) non in mobili lapide, sed in montis rupe illud more Judæorum fuerat excavatum. Vacasse autem successore Episcopo Hierosolymitanam sedem usque in annum sequentem, Acta (*d*) Quiriaci anachoretæ nos admonent, in quibus qui nonus numeratur annus Leonis Imperatoris, idem Anastasii sedis recensetur octavus: adeo ut qui primus Anastasii, idem Leonis fuerit annus secundus: agemus ergo de ejus creatione anno sequenti.

(*b*) *Apud Sur. to. 6. die 5. Decembr.*

(*c*) *Niceph. l. 2. c. 23. & l. 15. c. 14.*

(*d*) *Apud Sur. die 29. Septem. to. 5.*

LVIII.

Quo item anno Saba ille sanctorum monachorum vertex, ubique egregia sanctitate conspicuus, in Palæstinam perrexit adolescentulus ad magnum Euthymium, cum ageret annum ætatis suæ decimumoctavum, natus nimirum (ut idem Cyrillus tradit) sub Theodosii Minoris

Ann. Eccl. Tom. VIII. Con-

PAGIUS

dria gestum fuisset, agnoscerent. Illi postea congregati sunt in sua quique Provincia causam examinarunt, Epistolas Synodales scripserunt ad Imperatorem. Quare verior videtur Scriptio Marcellini Comitis. Emin. Card. Norisius in Differt. III. de Anno & Epochis Syro-Macedonum recte observat, has Epistulas hyemali tempore ad Metropolitas pervenisse, quod Agapetus Rhodiorum, & Lucas Dyrrachii Archiepiscopi rescriptis num. XLV. id testentur. Verba Lucæ hæc sunt: *Et maximam propter hyemis vehementiam nostri solenniter curam habentes præcipitis, ut singuli nostrum in regione propria de præsentibus rebus suam debeant proferre sententiam.* Hæc autem sine dubio fuit hyems, qua labente iniit annus Christi CDLVIII.

XII. *Majorianus fit Imperator Occidentis.*

Ad num. LVI. Chronographus a Cuspiniano editus sub hujus anni Coss. scribit: *Ricimer Magister militum Patricius factus est pridie Kal. Martias, & factus est Majorianus Magister militum ipso die. Levatus est Imperator Majorianus Kalendis Aprilis milliario VI. in campo ad Columellas.* Majorianus itaque feria secunda, quæ hoc anno incidebat in diem primum April. nuncupatus est Imperator, nondum sferente usu ut hujusmodi nuncupationes diebus Dominicis, aut solemnioribus Festis fierent. Creatus est autem Imperator Occidentis. Ducangius in Familiis Augustis Byzantinis, aliqua ejus Numismata exhibet, in quorum antica legitur, DN. JULIUS MAJORIANUS P. P. AUG. Duo similia aurea visuntur in Museo Farnesiano pag. 314.

XIII. *Moritur Juvenalis Episc. Hierosolyma.*

Ad num. LVII. *Juvenalis* Hierosolymitani Episcopi obitus anno tantum sequenti contigit; cum in Vita Sancti Cyriaci Anachoretæ a Pougeto in Analect. Græcis publicata legatur: *Hierosolymam venit jam decem & octo annos natus anno quidem Imperii Leonis Magni nono Pontificatus autem Anastasii Hierosolymorum Episcopi octavo.* Imperare cœpit *Leo* die septima mensis Februarii præsentis anni: quare anno CCCCLXV. nonus Imperii ejus annus, & octavus Patriarchatus Anastasii, qui Juvenali successit, in cursu erant, & Anastasius anno tantum Christi insequenti sedere cœperat. Præterea dicitur in Vita S. Sabæ a Cyrillo Monacho conscripta, obiisse Sanctum *Euthymium* Abbatem anno XV. Anastasii Patriarchæ Hierosolymitani; *Euthymium* autem die XX. mensis Januarii anni quadringentesimi septuagesimi tertii ad Deum migrasse. Quod verum non esset, si Anastasius hoc anno ad Sedem Hierosolymitanam evectus fuisset; eo enim

Consulatu decimo septimo. Iste quidem hoc anno ad nobilem structuram jecit egregia fundamenta. Dicturi sumus de eo sæpe inferius pro temporis ratione, & rerum ab eo gestarum occasione. Cum enim plurima turba monachorum, Eutychetis atque Dioscori veneno semel hausto, non a Catholica tantum fide, sed & ab omni monastico instituto penitus deviasset; summa Dei misericordia factum est, ut ejusdem monasticæ professionis homines sublime perfectionis culmen attigerint, iidemque in Palæstina claruerint, nimirum Euthymius, Saba, Joannes cognomento Silentiarius, Cyriacus, Gerasimus, Theodosius, & alii plures: quorum res gestas qui eodem vixit tempore Cyrillus, posteris (ut diximus) commendavit.

No-

PAGIUS

enim casu *Euthymius* anno XVI, Pontificatus, Anastasii e vivis excessisset. Baronius quidem Anastasii initium recte in annum sequentem distulit, sed post Juvenalis obitum, Sedem Patriarchalem vacasse, nullo teste asserit. Ad hæc hæsit in eo quod Nicephorus ait, sepulcrum Dei Genitricis a *Juvenali* Constantinopolim translatum fuisse. Sed id non Nicephorus, at ejus interpres scripsit, ut anno CCCCLIII. num. VI. ostendimus. De annis quibus sedit *Juvenalis*, & de initio Sedis *Anastasii* anno sequenti agemus.

XIV. *Eudoxia cum Placidia filia in libertatem asserta.*

Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. CCCCXLIX. qui Kalend. Septemb. superioris Christi anni inchoatur, ait: *Hoc anno Eudocia Theodosii Imperatoris filia, Valentiniani vero tertii conjux cum Placidia filiarum altera, Olybrii uxore, ex Africa remeavit: Eudocia siquidem Honoricho Giserichi filio matrimonio juncta non rediit.* Zonaras tradit, hunc reditum vivente adhuc Marciano; Priscus vero pag. 74. cui major fides habenda, Majoriano Imperante, contigisse. Hæc Zonaræ verba: *Quæ* (nempe Eudoxia) *cum biennium ibi egisset, cum filia Placidia, regnante adhuc Marciano Byzantium revertitur relicta filia Eudocia.* Priscus vero scribit: *Gensericus cum non amplius fœderibus cum Majoriano, pactis stare constituisset, Vandalorum & Maurusiorum multitudinem ad vastationem Italiæ & Siciliæ immisit. Marcellinus enim jam ante insula cesserat, propterea quod majorem exercitus sui partem ei Richimerus abduxerat, & militibus ejus pecunias largiri (erant autem fere omnes Scythæ) quo illis persuaderet a Marcellino deficere, in animo habebat. Itaque Marcellinus Sicilia excesserat, veritus tum insidias, tum ne si cum Richimero certandum illi foret, salvis sibi insulæ opibus minime se recipere posset. Missa est igitur ad Gensericum Legatio, tum a Richimero, ne fœdera violaret: tum ab eo, qui apud Romanos & in Oriente rerum potiebatur, ut ab Italia & Sicilia abstineret, & mulieres Regias redderet. Gensericus vero multis ad eum ex diversis partibus Legatis missis, non ante mulieres liberavit, quam majorem natu fororum Valentiniani Eudociam, nomine, Honorico filio desponderet. Tum enim Eudoxiam Theodosii sororem remisit cum Placidia altera ejus sorore, quam duxit Olybrius. Neque eo secius Italiam & Siciliam Gensericus vastare destitit, sed multo magis post mortem Majoriani, cum Olybrium ad Imperium Occidentis provehere propter affinitatem ex nuptiis cogitaret.* Sed quam Priscus vocat majorem nato filiarum Valentiniani, ejus Interpres perperam dicit majorem natu fororum Valentiniani. Vox enim θυγάτηρ, qua Priscus usus est, non *sororem* sed *filiam* significat. Hoc itaque anno Majoriano regnante *Eudoxia* cum *Placidia* filia in libertatem asserta est, & *Eudocia* Honoricho matrimonio copulata, ut anno CCCCLXXI. magis explicabimus.

XV. *Obitus Isdigerdis II. Persarum Regis.*

Hoc anno *Isdigerdes* II. Persarum Rex, *cum Imperio annis septemdecim & mensibus circiter quatuor esset potitus*, mortuus est, inquit Agathias lib. 4. qui nihil ab eo gestum memorat, neque quo anno ejus mors acciderit, exponit. Is tamen nobis innotescit ex annis, quos Isdigerdi, & ejus successoribus assignat. Subdit Agathias: *Perozes post illum Rex declaratur, vir temeraris audax & bellorum cupidus, & magnificentiam semper præ se ferebat, solidis autem tutisque consiliis non admodum utebatur, sed plus in eo erat audacia, quam consilii.* Priscus pag. 74. mentionem facit Legationis ad eum missæ his verbis: *Sub Leone Romanorum Imperatore Legatus pro Italis ad Vandalos profectus est Tatianus in Patriciorum numero conscriptus. Ad Persas vero Constantius tertium Consul, & una cum Consulatu Patriciatus dignitatem fortitus. Et Tatianus quidem a Vandalis intra breve tempus, re infecta reversus est. Constantius vero Edessa, quæ urbs est in Romanorum ditione posita, & Persis conterminа subsistit, in qua longo tempore commoratus est, cum eum admittere Parthorum Rex differret.* Verum in Græco loco ὕπαρχος, id est, *Præfectus*, errore librariorum scriptum est, ὕπατος, id est, *Consul*, ut liquet ex eodem Prisco pag. 43. ubi utriusque Legationis etiam meminit. *Constantinus* itaque, ut in hoc secundo loco vocat eum Priscus) ex quo alter ejus locus a nobis recitatus corrigendus est) post tertiam Præfecturam Consulatum in Oriente gessit, & ad Perozem Persarum Regem Legatus missus est. *Perozes* tunc bellum cum Hunnorum Rege habebat, & Constantinum, *postquam per quosdam dies laute festiviterque tractasset, nullo grato & consentaneo ad Legationem dato responso dimisit*, inquit ibidem Priscus.

XVI. *Hengistus regnum in Britannia firmat.*

Hengistus Anglo-Saxonum Rex, qui Britannorum agris, Urbibusque vastatis, ex Insula discesserat, in eam multo auctus milite rediit & gravissime *Britannos* pressit, postquam jam *Vortimerus*, quem *Vortigernus* pater in societatem Regni Britanniæ asciverat, incerto mortis genere extinctus fuisset. De victoria *Hengisti* hoc anno reportata legendi Wigornienfis, Huntindoniensis, aliique Historici Anglici. Post *Vortimerum*, Vortigernus parens iterum regnavit, sed *Hengisti* filia ita mentem ejus fascinarat, ut impune Hengistus Regiæ Sedem tenuerit, & Dominationem suam firmarit.

XVII. *Terræmotus.*

Antiochia hoc anno terræ motu concussa, de quo cum Baronio anno sequenti agemus. *Victorius Aquitanus* Cyclum suum XXXII. annorum publicat, ut dicetur anno CCCCLXIII. *Ariadna* Leonis Imp. filia nubit Zenoni postea Imperatori, ut anno CCCCLXXI. num. V. videbimus.

JESU CHRISTI ANNUS 458.	LEONIS PAP. ANNUS 19.	LEONIS 2. MAJORIANI 2. IMPP.

I. Novas annas novis Consulibus, ambobusque novis Augustis, Leone & Majoriano, utriusque Imperii summa lætitia aperitas, qui Christi Redemptoris numeratur quadringentesimas quinquagesimus octavas. Porro Consulatam Majoriani Panegyrico celebravit Sidonius Apollinaris: qui clarissimus genere, litteris probe excultus, eodem tempore publicis meruit monumentis honestari, gemina nempe corona, donatique statua in Foro Trajano: nam ipse ad Firminum suum post alia hæc habet (a):

(a) *Sidon. l. 9. ep. 16.*

Sidonius donatus statua & coronis.

Sistimus portu, gemina potiti
Fronde coronæ:
Quam mihi indulsit populus Quirini
Blattifer, vel quam tribuit Senatus:
Quam peritorum dedit ordo consors
Judiciorum:
Cum meis poni statuam perennem
Nerva Trajanus titulis videret
Inter auctores utriusque fixam
Bibliothecæ.

Alludit Sidonius ad Forum Trajani, ubi hujusmodi statuæ collocari solitæ erant.

II. Majorianus autem, postquam adiit Consulatam, hæc ad Senatum, cum esset Ravennæ, conscripsit (b).

(b) *Majorian. Nov. tit. 3.*

Majorianus ad Senatum.

Imperatorem me factum, Patres Conscripti, vestræ electionis arbitrio, & fortissimi exercitus ordinatione, agnoscite. Adsit ordinationi omnium propitia Divinitas, quæ regni nostri augeat pro vestra utilitate & publica successus, qui ad fastigium Principatus apicem non voluntate mea, sed obsequio publicæ devotionis accessi; ne aut mihi soli viverem, aut ingratus Reipublicæ, cui natus sum, sub hac recusatione judicarer. Dicatis quoque Jano Kalendis suscepti feliciter Consulatus croximus fasces; ut præsens annus nascentis Imperii nostri incrementa suscipiens, nostro etiam nomine signaretur. Favete nunc Principi, quem fecistis; & tractandarum rerum curam participate nobiscum: ut Imperium, quod mihi, vobis adnitentibus datum est, studiis communibus augeatur. Præsumite justitiam nostris vigere temporibus, & sub innocentiæ merito proficere posse virtutes.

III. *Nemo delationes metuat, quas & privati in aliorum moribus condemnavimus, & nunc specialiter persequimur. Nullus calumnias reformidet, nisi quas ipse commoverit. Apud nos cum Patre Patricioque nostro Richemere*, rei militaris pervigili cura Romani Orbis statum, quem communibus excubiis & ab externo hoste & domestica clade liberavimus, propitia Divinitate servemus. Peto institutionis nostræ vobis inesse notitiam, quam mihi amore vestrum vitæ & periculorum quondam socios indubitanter expondeo. Enitan-*
ta-

* Ricimero.

PAGIUS SÆC. V. Anno Eræ Hispan. CDXCVI. A. C. 458.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5951.

☉ 19. E. ☽ 3. P. 20. April. Indict. 11.

JESU CHRISTI 458.

LEONIS PAPÆ 19.

LEONIS IMP. 3.

MAJORIANI 2.

I. Consules.

[1] COSS. *Leo Augustus, & Julius Majorianus Aug.* alter in Oriente, alter in Occidente & uterque propter Imperii initium Consul creatus.

A num.

NOTÆ [1] *Coss. Leo Augustus, & Julius Majorianus Aug.* Relandus habet: *Flavius Leo Aug. & Flavius Julius Majorianus Aug.* Inscriptiones Basilicæ S. Pauli via Ostiensi num. 231.

PRIDIE. KAL. MAIAS
DN LEONE.

Fragmentum veteris lapidis in pavimento Basilicæ S. Laurentii martyris extra muros Urbis, a me A. D. 1736. exscriptum.

..... MIVIT. ET. REQ.
QVI. VIXIT. P. M. A.....
.. G. LEONE. AVG.......

Victor: *Leone Aug. Cos.* Marcellinus: *Leone Aug. & Majorano*, seu ut Sirmondus legit, *Majoriano*. Fasti Idatii: *Majoriano Aug. & Ariovindo*. Epistola LXXVII. S. Leonis data XV. *Kal. April. Leone & Majoriano Augg. Coss.* Prosper Vaticanus MS. ad annum a passione Domini CCCCXXXI. *Leone & Majoriano*. Nondum his, in nummis & lapidibus *Flavii* prænomen tributum legimus, *Julii* nomen vero *Majoriani* impositum vidimus. GEORGIUS

in totius Ecclesiæ salutem Spiritus sanctus operetur, & quantum universorum Fidelium precibus sit optandum, ut in omnem gloriam vestrum extendatur Imperium, qui supra curam rerum temporalium religiosæ providentiæ famulatum divinis & æternis dispositionibus perseveranter impenditis: ut scilicet Catholica fides, quæ humanum genus sola vivificat, sola sanctificat, in una confessione permaneat; & dissensiones, quæ de terrenarum opinionum varietate nascuntur, a soliditate illius petræ, supra quam civitas Dei ædificatur, abigantur. Hæc autem Dei munera ita divinitus demum nobis conferentur, si de his quæ præstita sunt, non inveniamur ingrati; & tamquam nulla sint quæ adepti sumus, contraria potius expetamus. Nam quæ patefacta sunt quærere, quæ perfecta sunt retractare, & quæ sunt definita convellere; quid aliud est, quam de adeptis gratiam non referre, & ad interdictæ arboris cibum mortiferos appetitus mortiferæ cupiditatis extendere?

VIII. Semel de fide sancita in disputationem non revocanda.

Unde quia ad pacem universalis Ecclesiæ, & ad custodiam Catholicæ fidei cura dignamini sollicitiore respicere; evidenter agnoscitis, quod magnis hæreticorum audetur insidiis, ut inter Eutychetis Dioscorique discipulos, & eum quem Apostolica sedes direxerit, diligentior, tamquam nihil fuerit ante definitum, tractatus habeatur; & quod totius mundi Catholici sacerdotes in sancta Chalcedonensi Synodo probant, gaudentque firmatum, in injuriam etiam sacratissimi Concilii Nicæni efficiatur infirmum. Quod enim nostris temporibus apud Chalcedonem de Domini nostri Jesu Christi incarnatione firmatum est, hoc etiam apud Nicæam mysticus ille Patrum numerus definivit, ne Catholicorum confessio aut Unigenitum Dei Filium in aliquo crederet Patri imparem, aut eumdem qui factus est Filius hominis non veram carnis nostræ atque animæ habuisse naturam. Detestandum ergo nobis est, perseveranterque vitandum, quod fraus hæretica nititur obtinere: nec in aliquam disceptationem pie & plene definita revocanda sunt: ne ad arbitrium damnatorum ipsi de his videamur ambigere, quæ manifestum est per omnia Propheticis & Evangelicis & Apostolicis auctoritatibus consonare.

IX. Quando in sua perversitate relinquendi hæretici.

Unde si qui sunt, qui ab his, quæ cælitus sunt constituta, dissentiunt; suis opinionibus relinquantur, & ab unitate Ecclesiæ cum ea quam elegere perversitate discedant. Nam nullo modo fieri potest, ut qui divinis audent contradicere sacramentis, aliqua nobis communione socientur. Jactent se in sui eloquii vanitate, & de argumentationum suarum versutia, quæ inimica est fidei, glorientur: nobis placet Apostolicis obedire præceptis, dicentibus: Videte (a) ne quis vos decipiat per philosophiam, & inanem seductionem hominum. Nam secundum eumdem Apostolum (b): Si quæ destruxi, & ædifico: prævaricatorem me constituo; hæc eis multimodum conditionibus subdo, quae non solum auctoritas beatæ memoriæ Principis Marciani, sed etiam ego mea consensione firmavi: quia sicut sancte veraciterque dixistis, Perfectio incrementum, & adjectionem plenitudo non recipit.

(a) Coloss. 2.

(b) Galat. 2.

X. Salubris S. Leonis ad Imperatorem admonitio.

Unde cum hoc sciam, te, venerabilis Princeps, sincerissimo veritatis lumine imbutum in nulla fidei parte nutare, sed sancto perfectoque judicio a pravis recta discernere, & a respuendis amplectenda dividere; obsecro, ne humilitatem meam de diffidentia putes esse culpandam: cum hæc mea cautio non solum universali Ecclesiæ consulat, sed etiam tuæ gloriæ famulatur; ne sub Imperii tui tempore, & hæreticorum aucta videatur improbitas, & Catholicorum perturbata securitas. Quamvis ergo multum per omnia de pietatis vestræ corde confidam, & per inhabitantem in vobis Spiritum Dei, satis vos instructos esse perspiciam, ne fidei vestræ ullus possit error illudere: præceptioni tamen vestræ in eo adnitar obedire, ut aliquos de fratribus meis dirigam, qui apud vos præsentiæ meæ instar exhibeant; & quæ sit Apostolicæ fidei regula, licet (ut dixi) vobis bene sit nota, demonstrent; patefacientes in omnibus & probantes, non esse omnino inter Catholicos computandos qui definitiones venerabilis Synodi Nicænæ, vel sancti Chalcedonensis Concilii regulas non sequuntur: cum utrorumque sancta decreta ex Evangelico & Apostolico sit manifestum fonte prodire; & quicquid non est de irrigatione Christi, poculi esse viperei.

Per-

PAGIUS ordine CXXX. cujus inscriptio: *Ad Episcopos & Clericos Catholicos ex Ægypto apud Constantinopolim constitutos*: ad quindecim Episcopos Sedium nominibus non memoratis directa est. Hujus nulla mentio in Annalibus, quia primum illam e tenebris eruit Quesnellus. In ea solatur S. *Leo* eorum exilium, monetque ne adventu Episcoporum Occidentalium perturbentur, quos rogatu Imperatoris Constantinopolim mittit, ad explanandas fidei quæstiones, quæ nonnullorum animos pulsabant. Hos deinde excitat, ut constanter pro fide pugnare pergant, caveantque ne discordia res eorum dilabantur, atque iterum cum hæreticis manus conserant, vel colloquii vel disputationis specie decepti.

III. *Petri ab Imperatore ut Ælurus Episcopatu dejiciatur.*

Tertiam Epistolam addidit *Leo* eadem die datam *Presbyteris, Diaconis & Clericis Constantinopolitanæ Ecclesiæ*. Ea ordine est CXXXI. Illis S. Leo fidei sinceritatem gratulatur, hortaturque, ut eliminent ex suo cœtu, quos hæresi infectos sciant, ac *Attieum, Andreamque* ab officio dejici præcipit, nisi palam jurent in fidem

Chal-

XI. Non admittendos ad disputationem hæreticos.

Pernoscat igitur pietas vestra, venerabilis Imperator, hos quos spondeo dirigendos, non ad confligendum cum hostibus fidei, nec ad certandum contra illos, a sede Apostolica profecturos: quia de rebus & apud Nicæam & apud Chalcedonem, sicut Deo placuit, definitis nullum audemus inire tractatum; tamquam dubia vel infirma sint, quæ tanta per Spiritum sanctum fixit auctoritas. Instructioni autem parvulorum nostrorum, qui post lactis alimoniam cibo desiderant solidiore satiari, ministeriis nostri præsidium non negamus. Et sicut simpliciores non spernimus, ita a rebellibus hæreticis abstinemus, memores præcepti Domini dicentis: (a) Nolite dare sanctum canibus, neque miseritis margaritas vestras ante porcos. Nimis quippe indignum, nimisque injustum est, eos ad libertatem disceptationis admitti, quos significat Spiritus sanctus per Prophetam dicens (b): Filii alieni mentiti sunt mihi. Qui etiamsi Evangelio non resisterent, de illis tamen se esse monstrarent, de quibus scriptum est (c): Deum se profitentur scire, factis autem negant: clamante adhuc justi Abel (d) sanguine adversus impium Cain, qui increpatus a Domino non requievit ad pœnitudinem, sed exarsit ad cædem. Cujus vindictam sic Domini judicio volumus reservari, ut improbus prædo & parricida crudelis in se ipsum recidat, & nostra non teneat. Neque sanctæ Ecclesiæ Alexandrinæ lamentabilem captivitatem patiamini ulterius prolongari: cui oportet fidei vestræ, justitiæque præsidio suam restitui libertatem, ut per omnes Ægypti urbes dignitas Patrum & jus sacerdotale reparetur. Data undecimo Kalendas Aprilis, Leone & Majoriano Augustis Consulibus.

(a) Matt. 7.
(b) Ps. 17.
(c) Tit. 1.
(d) Genes. 4.

XII. De Legatis a S. Leone missis.

Quod autem nulla in his de legatorum nominibus mentio habeatur, alias præter has litteras a Leone Pontifice datas existimamus, quibus, ex more, de certis missis legatis & eorumdem commendatione sit actum. Quinam autem hi fuerint, ex ejusdem sancti Leonis Papæ litteris (e) ad Gennadium Constantinopolitanæ sedis hoc anno post Anatolium successorem datis satis potest intelligi; missos nimirum fuisse Episcopos Domitianum & Geminianum: sed quarum Ecclesiarum Episcopi fuerint, mentio ibi nulla est: Putatur tamen Geminianus ille fuisse sanctitate clarus Mutinensis Episcopus, quem ejus Acta habent claruisse temporibus Attilæ. Domitianum autem Episcopum, qui hoc tempore claruerit, invenimus neminem præter Catalaunensem sanctitudine æque conspicuum, cujus est mentio in Concilio Turonensi, & apud Venantium Fortunatum, ut notavimus in Romano Martyrologio, ubi utriusque certi dies eorum natalibus habentur adscripti. Porro hoc eodem anno ad eumdem Leonem Imperatorem sanctus Leo Papa prolixiorem dedit epistolam de Verbi incarnatione conscriptam, cum appendice sententiarum sanctorum patrum de eadem incarnatione vera certaque testantium: est ejus exordium (f): *Promisisse memini, &c.*

(e) Leo ep. 100.
(f) Leo ep. 97.

XIII.

Sed & eodem mense Martii, quo (ut vidimus) ad Leonem Imperatorem recitatam nuper S. Leo scripsit epistolam, dedit aliam ad Anatolium (g) Constantinopolitanum Antistitem, redarguens eum: quod non eo modo quo decebat, hæreticos pænitentes reciperet in Ecclesiam; & quonam modo esset eorum recipienda confessio, docet: quod & diligenter attende. Cum enim solius esset sedis Apostolicæ juris, pœnitentes hæreticos recipere in Ecclesiam, ut hoc ipsum idem Anatolius Constantinopoli præstare posset, delegaverat eidem ipse Pontifex vices suas: quibus ille abusus, Atticum quemdam presbyterum lapsum in hæresim, speciem quamdam pœnitentiæ præseferentem, absque legitima satisfactione inter Catholicos esse patiebatur: cujus rei causa idem sanctus Leo Papa commotus, litteris ad eum datis amice redarguit, hæc inter alias scribens (h):

(g) Leo ep. 77.
(h) Leo ep. 77.

XIV. De Attico hæretico pœnitentiam simulante.

Admonui, ne ad negligentiam rectoris referretur, si quisquam in Ecclesia Catholica ea prædicare præsumeret, quæ hæreticorum sensibus convenirent: Quod utrum veraciter fama jactaret, dilectionis tuæ inquirendum judicio delegavi: neque in aliquo honorem tuum læsi, cui discutienda ea quæ ad me erant perlata, commisi. Ut scilicet Atticus presbyter, quem talia audere cognoveram, nisi perfecta se satisfactione purgasset, & non solum voce hæreticos, sed etiam propria manus subscriptione damnasset, a communionis gratia esset alienus. Qui scripta mittendo dubiæ fidei & professionis incertæ, confirmavit magis, quam diluit, quicquid ad nos de eo fama pertulerat: cum si conscien-

PAGIUS

Chalcedonensem. Hæc etiam Epistola primum a Quesnello edita, sicuti & Epistola ordine CXXXIII. ad Leonem Aug. scripta. Recte existimavit Baronius n. XII. aliam a LXXVIII. quæ nunc est CXXXII. Epistolam extitisse, qua ex more de *Domitiano*, & *Geminiano* Episcopis missis Legatis, & eorum commendatione sit actum. Ea autem Epistola alia non est quam illa, de qua agimus data *XVI. Kalend. Septemb.* qua S. Leo Imperatori significat, se misisse *Domitianum* & *Geminianum* Episcopos vice sua pro libertate Ecclesiæ acturos, qui supplicarent, non vero qui disceptarent. In ea etiam Pontifex obsecrat, obtestatorque Imperatorem ne renovandæ disceptationis copiam permittat: neque de fide iterum agi: opem ferat Ecclesiæ Alexandrinæ & *Timotheum* nulla miseratione ab Episcopatu Alexandrino dejiciat. Quare Le-

cientiam suam voluisset probare sinceram, non Eutychetem sibi odiosum fuisse, sed quod perfidiam ipsius reprobaret atque damnaret, debuerat confiteri: quia aliud sunt humanæ etiam inter Catholicos simultates, aliud diabolici, quos fides Catholica damnat errores. Et paulo post, quonam modo recipiendus Atticus esset, docet his verbis:

XV. Quomodo recipiendus hæreticus pœnitens.

Prædictus autem Atticus ut ab omni suspicione contraria liber appareat: quid in Eutychete anathematizet & damnet, evidenter ostendat: & in damnationem erroris expressi, remota omni dubitatione, subscribat; ita ut Chalcedonensis Synodi definitionem de fide, cui etiam dilectio tua subscribendo consensit, & quam Apostolicæ sedis firmavit auctoritas profiteatur se per omnia servaturum, adjecta subscriptione propria manus, quæ in Ecclesia, Christiana populo præsente, recitetur: ut pro Catholica fide neque nos negligentes, neque ipse ultra suspectus habeatur. Hæc sanctus Leo ad Anatolium, more majorum; ne videlicet homo in Ecclesiam peccans absque Ecclesia, præsentia scilicet populi Orthodoxi, recipiatur: cujus quidem praxis plura superius singulis sparsa tomis exempla prodidimus.

XVI.

Inter hæc autem Leo Imperator, consulturus in omnibus Catholicæ fidei: etsi anno superiori ex universo Orbe Orientali exegerat litteris ab Episcopis Catholicæ fidei confessionem, qua illi eum Chalcedonensem Sinodum comprobarent, tum impudentem Timotheum condemnarent: adhuc putavit utile fore ad simplicium corda potissimum confirmanda, ne hæreticorum vacillarent impulsibus, & labefactarentur ictibus; si sanctissimorum virorum, quos Deus innumeris miraculis illustrasset, qui & vitæ mirifica sanctitudine ubique splendescerent, ipsum Chalcedonense fidei decretum testificatione corroboraret; quod idem plane videri posset, ac si fidem Catholicam omnium scriptione & subscriptione firmatam, etiam miraculis consignaret. Quamobrem consilium illud iniit, ut scriberet ad celeberrimi nominis sanctos anachoretas, præcipue vero ad magnum illum adhuc superstitem Simeonem, quem super omnes mortales columnæ incolatus evexe-

Litteræ Imp. ad SS. Anachoretas.

rat, ac subinde ad alios, ad quos singulos dedit epistolas certis nuntiis.

XVII.

Contigisse vero hujusmodi ad sanctos anachoretas legationem hoc anno, non autem superiori, ex eo inducimus, quod redditæ ad Imperatorem litteræ datæ leguntur (ut dicemus) mense Augusti hoc anno secundo ipsius Leonis Imperatoris. De his autem agens Evagrius, hæc ait: (a) *Non dissimiles ab eodem Imperatore scriptæ fuerunt literæ tum ad alios Episcopos, tum ad viros illustres, qui id temporis (ut supra demonstratum est) vitam inopem in rebus omnibus ad victum necessariis destitutam egerunt: ex quorum numero Simeones, de quo superius nostra mentionem fecit historia, fuit; qui quidem primus omnium cœpit in columna habitare, illudque domicilii genus invenit: his adnumerati Baradatus & Jacobus Syrii.* Est horum illustris memoria apud Theodoretum in libro Sanctorum Deum amantium Patrum (b). Per Eutropium enim Magistrianum ad Syriæ anachoretas Imperatorem misisse litteras, habet idem Baradatus in epistola ad ipsum reddita. Subdit vero Evagrius hæc inferius sequenti capite: *Simeones item vir sanctæ memoriæ binas de iisdem rebus scripsit epistolas, alteram ad Leonem Imperatorem, ad Basilium Antiochiæ Episcopum alteram. Quarum eam quæ est ad Basilium, utpote brevem, in hac mea ponam historia, cujus hæc est sententia:*

(a) Evag. l.2. c.9

(b) Theod. l. SS. Patr. c.21. & 27.

Domino meo religiosissimo, sanctissimo Deoque carissimo Basilio Archiepiscopo, Simeones humilis peccator, in Domino salutem:

XVIII. Epistola Simeonis Stylitæ ad Basilium.

Jam opportune dicere possumus: Benedictus Deus, qui non amovit orationem nostram & misericordiam suam a nobis peccatoribus. Cum litteras vestræ amplitudinis accepissem, admiratus sum singulare studium & pietatem Imperatoris nostri sanctissimi, quam non modo erga sanctos Patres, verum etiam erga fidem ab illis confirmatam demonstravit, declaravitque. Verum hoc non ex nobis donum (ut sanctus loquitur Apostolus c) sed ex Deo, qui per preces vestras hanc propensam illi largitus est voluntatem. Postea adjungit ista: *Quapropter ego abjectus & vilis vermis, abortus monachorum, Impera-*

(c) Ephes. 3.

PAGIUS

Legati quos sanctus *Leo* mittere promiserat, non nisi exeunte Augusto Roma profecti sunt.

IV. *Imperator literas Encyclias ad Metropolitas suas scribit.*

A num. XVI. ad XXVII. Autumavit Baronius, *Leonem* Imp. anno superiori ad Metropolitas sui Imperii literas encyclias misisse, & currenti ad Monachos, quorum vita spectabilior, & fama major erat. Verum uno eodemque tempore illum ad Episcopos & Monachos scripsisse insinuat Evagrius lib.2. cap.9. qui ait: *Scripsit circulares Epistolas ad omnes Orbis Romani Episcopos, & ad eos qui in vita Monastica excellebant, interrogans eos tum de Chalcedonensi Synodo tum de ordinatione Timothei cognomento Æluri.* Præterea Theophanes anno Incarnat. Secundum Alex. CDLII. qui Kalend. Septembr. sequentis Christi anni inchoatur, scribit: *Hoc anno ad singulos omnium Provinciarum Episcopos literas dedit Imperator, ut propriam ipsi renunciarent sententiam: num Chalcedonensis Concilii decretis acquiescerent, & de Æluri promotione quid sentirent? Sancto insuper Symeoni Stylitæ & Bardæ Monacho, tum Jacobo miraculorum patratori scripsit, quasi Deo rerum omnium Domino rationem reddituros, de controversis rebus, ut ju-*

ratori significavi, tum quid ipse de fide sexcentorum illorum & triginta sanctorum Patrum Chalcedone in unum coactorum senserim, tum me illi adhaerere, & ab eodem non recedere, utpote sancti Spiritus afflatu demonstrato & confirmata, affirmavi.

XIX. Cur standum Conciliorum decretis.

Nam si Salvator adest in medio duorum vel trium in nomine ejus congregatorum; qui fieri potest, ut tam multorum, tamque sanctorum Patrum non interfuit Concilio: cum Spiritus sanctus fuerit cum illis ab initio & postea? Quamobrem confortare & esto robustus in vera pietatis defensione, non aliter atque Jesus filius Nave servus Domini in populo Israelitico gubernando, tuendoque. Universo clero tuae sanctitati obsequenti, & populo benedicto ac fideli, a me, quaeso, salutem dicito. Hæc magnus ille ad Basilium Antiochenum Episcopum. Intelligis, lector, quanti vir ille divinus, totius Orbis luminare resplendens, miraculorum radiis ubique refulgens, quanti inquam fecerit sacra Conciliorum decreta: ut plane per ipsum Deo sacratum organum nonnisi Spiritum sanctum esse locutum, quisque, dummodo mentis sit compos intelligat. Utinam ita his addere liceret & eam quam scripsit idem Simeon ad Leonem Imperatorem epistolam, cum tanti viri singuli apices quibusvis gemmis pretiosiores extiterint. Functum vero esse legatione a Simeone ad Leonem Imperatorem Sergium monachum, per eumdemque missum cucullum suum ad eumdem Augustum, habent Acta S. Danielis cognomento Stylitæ: sed quonam casu eamdem vestem ipse Daniel (a) accipere meruerit, suo loco dicemus.

(a) Apud Sur. die 11. Decembr.

XX. Extat autem epistola Baradati: de qua antequam agamus, hic describamus quæ de eo Theodoretus posteris tradidit, cum ait (b): *Is enim* (Baradatus scilicet) *excogitavit novas rationes exercendæ tolerantiæ. Nam cum primum quidem longo tempore se inclusisset in domuncula, sola divina fruebatur contemplatione. Illinc cum occupasset rupem eminentem, & parvam quamdam arcam, nec justa quidem symmetria corpori congruentem ex lignis construxisset; in ea vitam degebat, deorsum assidue incurvari coactus. Non enim habebat altitudinem ejus longitudini justa proportione convenientem. Non erat autem ea compacta asseribus, sed erat aperta similiter atque cancelli, & erat similis fenestris, quæ lotures habent ingressus luminis. Quocirca nec a pluviæ erat impetu libera, nec erat tecta a flamma Solis, sed utraque non minus admittebat, quam alio quo sunt sub dio: in hoc autem solo eo superabat, quod accederet labor inclusionis.*

(b) Theod. l. SS. Patr. c. 27. De Baradato Anachoreta.

XXI. Theodoto Episc. obtemperat.

Cum autem longum tempus hoc modo transegisset, postea egressus est cedens precibus divini Theodoti, cui obtigerat Pontificalis sedes Antiochena. Stat autem assidue manus ad cælum tendens, & universorum Deum laudans, totum corpus tunica pellicea contegens: circa nasum autem solum & os reliquit modicum ingressum spiritui, ut respiret, communem aerem excipiens, quod humana natura non possit aliter vivere. Omnem autem eum laborem sustinet, cum non sit corpore valde robusto, sed valetudinario & multis morbis obnoxio: fervens autem animi alacritas & divino amore incensa cogit ut laboret qui non potest laborare. Jam vero sapientia quoque & intelligentia ornatus, optime & interrogat & respondet, & ratiocinatur nonnumquam melius & potentius iis qui Aristotelicos legere labyrinthos.

XXII. *Cum sit autem in ipso summo virtutum fastigio, non sinit ut arrogantia simul efferatur spiritus, sed jubet ipsum deorsum repere circa ipsum latus montis: scis enim, quantum sibi damnum mens conciliat, quæ tumet & ardet insolentia. Hæc est in summa ejus philosophia: cui concedatur, ut crescendo possit metam cursus attingere. Est enim communis piorum lætitia, horum, qui victoria potiti sunt, gloria. Mihi autem detur, ut eorum suffultus precibus, non sim procul ab hoc monte, sed paulatim conscendam, & me eorum contemplationis voluptate expleant.* Hactenus de Baradato scripsit Theodoretus, dum adhuc ille viveret; cum & Syrorum sibi notorum sui temporis anachoretarum res gestas posteris tradidit. Reliquum vero est, ut cujus audivimus adeo præclara facta, avidius legamus & scripta: sed prius consideremus ætatem.

XXIII. Qui enim sub Theodoto majorem cursus ætatis partem Baradatus (ut vidimus) confecisset, hoc tempore ætate senem valde

PAGIUS *dictum facerent, cunctos obtestatus. Illi uno voce communique sensu coactam Chalcedone Synodum Sanctam esse firmant*, &c. Sed Theophanes anno uno tardius rem istam narrat. Decepit Baronium depravata temporis nota, quæ legitur in Epistola Varadati, quem Theophanes *Bardam* vocat. In ea enim legitur: *Hæc cum tremore scripsi vestræ Pietatis Imperio septima & vicesima die Augusti mensis anno secundo Imperii, Indictione decima*. Inde enim collegit Baronius, Leonem primo Imperii sui anno ad Metropolitas, anno vero secundo ad Monachos scripsisse. Verum cum subscriptio illa corrupta sit, ut fatetur Cardinalis doctissimus num. XXIV. nihil inde deduci potest contra auctoritatem Evagrii & Theophanis. Indictio enim X. anno superiori in cursu fuit usque ad Kalend. Septemb. ideoque ea Epistola data esset mense Augusto illius

Chri-

de fuisse liquet. Ad hunc igitur Baradatum (ut ex Evagrio dictum est) Leo Augustus cum dedisset epistolam, ut quid de fide in Chalcedonensi Concilio firmata sentiret, litteris declararet; paruit ipse æque ac Simeon Stylita, scripsitque ad eumdem Imperatorem epistolam, quæ integra, mendosa licet, adhuc extat inter epistolas Episcoporum ea de re scribentium ad eumdem Leonem Augustum: qua inter alia multa his verbis eumdem hortatur ad insequendos hæreticos, ad ipsum Leonis nomen alludens (a):

(a) Extat to. 2. Conc.

XXIV. Quæ Baradatus ad Leonem Aug.

Audivimus quomodo incedunt lupi super greges, & rapiunt oves ab ovilibus suis, & non metuunt a voce pastorum. Quapropter repente, amice Leo, rugies, fiasque eis valde terribilis; ut præ metu Leonis impetum fugientes, quod abripuerunt, de sua reddant. Sic ergo vestram sacram condecet pietatem, ut sicut nomen est Imperii vestri, ita prædicetur in toto mundo terribile pietatis vestræ decretum, cum scriptum sit (b): Sicut nomen tuum Deus, ita & laudatio tua. Sed & Salomon David filius ait (c): Similis est ira Regis furori leonis. Et Dominus omnipotens glorificavit nomen Leonis super omnia quæ in terra sunt, ut subiiciat omnes volentes extolli contra timorem Dei, &c. Subdit etiam perstans in leonis metaphora, quod sicut leo insurrexit vindex mandatorum Dei adversus Prophetam (d) qui Dei præceptum fuerat prævaricatus; ita ipse Leo Imper. exurgat armatus adversus transgressores Chatholicæ fidei: *Sic decet* (inquiens) *nomen pietatis vestræ terribilia ferre præcepta in omni terra contra eos qui præsumunt divina mandata corrumpere. Isti enim sunt filii Timothei, qui latenter egit iniqua, &c.* Post hæc autem de leonis similitudine ad eum excitandum adversus hæreticos inculcata, plura habens in detestationem perfidorum atque eorum antesignani Timothei, subiicit ex divinis Scripturis Orthodoxæ fidei confessionem consentientem Catholicæ pietati, cum exprobratione impietatis hæreticorum abiicientium Chalcedonense Concilium eo prætextu, quod nihil admittendum dicerent præter Nicænum fidei Symbolum: meminitque de redditis ad ipsum Imperatorem litteris eodem argumento conscriptis: pluraque disertissime disputans & inculcans, plane quam verissimum esse declarat, quod de ipso scribit Theodoretus, ipsum fuisse sermone atque doctrina præstantem. De tempore autem scriptæ ab eo hoc anno epistolæ, in fine ista habet, cum salutationem apponit: *Hæc cum tremore scripsi vestræ pietatis Imperio, septima & vigesima die Augusti mensis, anno secundo Imperii, Indictione decima*, &c.* Vides, qualis ac quantus anachoreta ad excitandum adversus hæreticos Imperatorem, classicum occinat.

(b) Ps. 47.

(c) Prov. 19.

(d) 3. Reg. 13.

* undecima.

XXV. De litteris ad alios Anachoretas datis.

At cum plurium sanctorum monachorum Syriam incolentium, tum Jacobi etiam Syri admirabilis sanctitate viri litteræ in eamdem sententiam ad Leonem Imperatorem datæ desiderantur. Quam autem hic extiterit sanctitate eximius, prolixam narrationem prosecutus est Theodoretus. Tu ipsum consule: longa nimis esset digressio cuncta de eo ab ipso descripta narrare: invenies quidem mira. De eodem meminit & Theodorus Lector in Collectaneis; & ad tollendam dubitationem, vel errorem eorum qui putarunt hunc eumdem esse cum Nisibeno illo Jacobo, hæc ait (e): *Sciendum est, Jacobum illum, qui miraculum hoc circa fontem & puellas operatus est, non esse eum qui ad Encyclicam rescripsit. Hic Nisibenus Constantii temporibus vixit. Verumtamen ille alius Jacobus magnus erat & clarus miraculis, sicut Theodoretus in sua historia dicit. Urnam Theodoretus magno Jacobo ad sepulturam paravit, ipsum autem Theodoretum prius mori contigit: in eadem tamen & ipse magnus Jacobus est reconditus.* Hæc Theodorus: quem si legisset Nicephorus, vel aliter rem accuratius perpendisset, haud in errorem lapsus esset, ut diceret (f) Jacobum hunc Syrum, ad quem Encyclicam Leo scripsit, fuisse Jacobum Nisibenum, quem longe ante hæc tempora constat ex hac vita migrasse.

(e) Theod. Collect. l. 1.

(f) Niceph. l. 15. c. 22.

XXVI. De aliis sanctis monachis, ad quos Leo Imperator scripsit.

Quod vero spectat ad circulares datas litteras ad eos qui erant in Syria monachos præstantissimos: haud putandum prætermisisse Leonem Augustum alios sanctissimos viros in aliis provinciis agentes; sed ipse Evagrius patria Epiphaniensis proximorum tantum meminit sanctorum virorum, ad quos scripsit Imperator: cum haud dubium esse debeat, ad alios aliarum provinciarum celebres sanctissimos anachoretas ipsum eadem in causa dedisse litteras, præcipue vero ad eos qui incolerent Syriam Palæstinam, ut inter alios ad magnum illum Euthymium, & cæteros superius nominatos monachos celeberrimos; itemque ad admirandum illum Auxentium degentem in Bithynia æque sanctissimum virum, quem alias confirmasse

PAGIUS Christi anni, quo annus primus, non vero secundus Leonis Imp. obtinebat. Præterquam quod *litteræ encyclicæ* nondum tum missæ sunt ab Imperatore, multo minus responsa Episcoporum & Monachorum ad illum. Dicit quidem Baronius, loco *Indictionis X.* reponendam esse, *Indictionem XI.* Sed præterquam quod hæc emendatio certa non est, non inde sequitur, Imperatorem præcedenti anno ad Episcopos, præsenti vero ad Monachos literas dedisse.

Ad

se suo elogio sub Marciano Concilium Chalcedonense, superius dictum est. Rursus etiam scripsisse ad admirabilem Danielem *Stylitam*, probe notum Constantinopolitanis, & in primis Anatolio ejus *civitatis* Episcopo, quem antea ægra valetudine laborantem curarat, nemo jure poterit dubitare. Sic igitur voluit Leo Augustus contra omnium adversantium hæreticorum calumniam sacrosanctum Concilium Chalcedonense in omnibus custoditum ac veluti munitionibus obfirmatum, ut sic os penitus oblatranti occluderet impietati.

XXVII. Terræmotus Antiochenus.

Hoc item anno (ut superius diximus) defunctus est Basilius Episcopus Antiochenus, anno nimirum ejus sedis secundo; in cujus locum fuit subrogatus Acacius, sub quo hoc præsenti anno memorabilis clades accidit ex terræmotu Antiocheno. Tradit autem sub anni sequentis Consulibus Marcellinus, cladem hanc scriptam fuisse ab Isaac ejus Ecclesiæ presbytero, viro diserto: ait enim (a): *Isaac Antiochenæ Ecclesiæ presbyter scripsit Syro sermone multa, præcipue adversus Eutychianos & Nestorianos: ruinam quoque Antiochiæ elego carmine planxit, quemadmodum Ephræm monachus Nicomediæ lapsum.* Hæc Marcellinus: eadem quoque Gennadius (b). Sed audi de eodem terræmotu Antiocheno hæc dicentem Evagrium (c):

(a) Marc. in Chron.
(b) Gennadius de Script. Eccles. c. 66.
(c) Evagr. l. 2. c. 12.

XXVIII.

Secundo (inquit) *anno Imperii Leonis ingens terræmotus & conquassatio Antiochiæ accidit: ante cujus initium quidam e populo ejusdem urbis satis supra modum insanire & omnem belluinam feritatem superare visi sunt, quasi proœmium ejusmodi cladibus præbituri.* Hæc ipse: sed quod subdit computans annos a civitate illa condita usque ad præsens tempus, numeratque annos sex supra quingentos; errorem putamus in numerum irrepsisse: cum civitas illa (ut auctor est Eusebius in Chronico) condita sit anno duodecimo Seleuci, qui regnare cœpit eodem quo mortuus est Alexander anno, Olympiade centesima quarta; præsens vero annus ponatur sub Olympiadis trecentesimæ nonæ anno secundo. Cum autem idem ibi tradat, id factum esse hoc anno secundo Leonis Augusti, cum ætatis annum ageret quinquagesimumsextum; plane indicat ipsum creatum Imperatorem anno suæ ætatis quinquagesimoquarto.

XXIX. De causa tantæ cladis.

Sed unde tanta urbi Antiochenæ clades? Non aliunde quidem ea manasse videri potest, quam ex impietate hæreticæ pravitatis. Confertam sane fuisse civitatem illam Apollinaristis & Nestorianis, quæ dicentur, inferius demonstrabunt. Etenim neque ex hac tam ingenti clade, abjecta scoria, Ecclesia illa purgari valuit. Quod enim Nestorius diu ibi degens, malum semen ibidem sevit, sub Joanne Nestorii fautore in messem crevit, & fecundo proventu est congregatum in horrea impietatis. Sic igitur non sera vindicta fuit Antiochenis magna ex parte hæresi depravatis.

XXX. De Clade per terræmotum illata.

Sed prosequamur de eodem terræmotu Evagrii narrationem: quem cum ipse anno secundo Imperatoris accidisse tradat, id factum dicit decimaquarta die mensis Septembris, hora quarta noctis: lugubre plane spectaculum præbens, terrorem ingentem spectantibus & horrorem incutiens: cum non una civitas, sed machina ipsa mundi videretur penitus ruitura: *Hic quidem* (inquit) *omnes fere ædes urbis novæ disturbavit: quæ urbs a multis hominibus incolebatur, nullaque ejus pars deserta fuit aut neglecta, sed tota Imperatorum magnificentia, aliorum alios in ea re superare contendentium, exquisite elaborata constructaque. Quinetiam prima & secunda Palatii domus dejecta, aliis stantibus una cum adjuncto balneo, quod cum ante nulli fuisset usui, jam in ea calamitate necessario propter clades quæ reliquis balneis obtigerunt, civitati ab-* [lam-]

PAGIUS V. *Moritur Basilius Episc. Antiochenus.*

Ad num. XXVII. *Basilius* Episcopus Antiochenus, qui exeunte anno CDLVI. aut insequentis initio Patriarcha Antiochenus renunciatus fuerat, quique, ut legitur in Chronico Nicephori & in Tabulis Theophanis, *annos duos* sedit, hoc anno vitam cum morte commutavit. Hunc enim usque ad præsentem annum pervenisse ostendunt literæ Leonis Imp. ad eum scriptæ, & a Baronio num. XVIII. & seq. recitatæ. Quis ei in Episcopatum successerit, divinare facile non est, Antiquis inter se non consentientibus. Nicephorus enim in Chronico Episcopos Antiochenos hoc ordine recenset: *Basilius annis II. Acacius quo præsidente Urbs corruit, anno uno. Martyrius annis XIII.* &c. Et tamen in Tabulis Theophanis post *Basilium* ponitur *Martyrius*, cui anni XIII. attribuuntur, & in Chronico Victoris Tununensis nulla etiam *Acacii* mentio fit; sed in Chronico illo ad Consulatum VI. Leonis Imp. legitur post *Alexandrum sedisse Martyrium*. Ad hæc anno superiori, quo terræ motus Antiochenus accidit, ut statim videbimus, *Basilius* Ecclesiam Antiochenam regebat. Quare si *Acacius* Basilio successit, id fuit postquam Antiochia terræ motu jam concussa fuerat, & hoc in capite Nicephorus erravit, ut non raro in aliis Factis Historicis.

VI. *Antiochia terræ motu concussa.*

A num. XXVIII. ad XXXI. Evagrius lib. 2. cap. 12. de terræ motu Antiocheno scribit: *Anno secundo Imperii Leonis, ingens terræ motus ac succussio contigit Antiochiæ, cum quædam a populo civitatis illius facta essent plena furoris ac dementiæ, &c. Accidit autem ingens hæc calamitas anno quingentesimo sexto a conditu Urbis Antiochiæ circa horam noctis quartam, die quarto decimo mensis Gorpiæi, quem Romani septembrem vocant imminente die Dominico, Indictione undecima. Sextus hic terræ motus accidisse dicitur, trecentis quadraginta & septem annis elapsis ab illo terræ* [mo-]

laudæ inservivit. Eversa etiam porticus ante Palatium, & locus qui Tetraphylon dicebatur, & turres Circi prope januas, & quasdam etiam porticus ex illis egredientes, aliquam item partem balneorum Trajani, Severi & Hadriani concussit, diruitque: aliam quoque viciniæ, quæ Ostracina dicitur, una cum porticibus, & Nymphæum (sic enim nominatur) prostravit: quarum singula accurate a Joanne Rhetore narrantur. Ait porro, tum civitati de tributis mille auri talenta ab Imperatore esse condonata, tum civibus etiam vectigalia, qui ea clade afflicti erant; tum denique ab eodem curam de publicis ædificiis reficiendis esse susceptam. Hactenus de his Evagrius. Addit Nicephorus: *Ea tempestate Thracia etiam, & Hellespontus, Jonia omnis, & quæ vocantur Cyclades insulæ concussa sunt, ædificia vero plura in Gnida & Coo collapsa.* Dirutum Cyzicum in Hellesponto positum terræmotu, sub anni sequentis Consulibus Marcellinus narrat.

XXXI. Inter hæc autem contigit, ut sanctiori Antistite Constantinopolitana Ecclesia ornaretur, Anatolio sublato de medio, qui hoc anno, cum jam sedisset annos octo & totidem menses, ex hac vita decessit. Qualis autem iste fuerit, Dei judicio relinquitur judicandus: illud constat, non per portam ingressum, sed aliunde in ovile ovium ascendisse, cum ab interfectore sanctissimi Flaviani Dioscoro fuerit Episcopus successor indignissimus ordinatus: scimus pariter eumdem sæpesæpius diversis ex causis redargutum fuisse a sancto Leone Romano Pontifice, maculatumque potissimum tolerantia hæreticorum, quos adscitos inter clericos, opus fuit jussione ejusdem sancti Leonis expelli; ut non sit mirum, si tanto fulti præsidio iidem hæretici invaluerint in Oriente. Cæterum ipsum videri voluisse Catholicum, ex scriptis ipsius satis liquido constat: verum ut qui magnam cum Dioscoro olim luisset familiaritatem, cui & sedem illam acceptam ferebat, haud adversus hæreticos (ut par erat) ardore Catholicæ fidei insurrexit.

Anatolii Epis. Constantinop. obitus.

XXXII. Leo autem Imperator defuncto Anatolio, omnem adhibuit diligentiam, ut vir pius nulla suspicione labefactatus, omnique macula purus, sanctus, atque doctus illi subrogaretur Episcopus. Cumque in hoc nonnihil esset collaboratum, rem ipsam

PAGIUS *motu, qui Trajani temporibus contigerat. Nam ille quidem terræ motus sub Trajano accidit anno CLIX. ex quo Civitas libera & sui juris fuerat appellata. Hic autem Leonis Augusti temporibus contigit anno sexto & quingentesimo, ut produnt Scriptores diligentissimi.* Annos Antiochenos inchoat Evagrius a Kalendis Septembris, ut Dissert. de Periodo Græco-Romana ostendi. Quare cum Kalend. Septemb. superioris Christi anni cœperit annus Antiochenus DVI. & terræ motus factus fuerit die XIV. mensis Septemb. Indictione XI. & die Sabbati, ad superiorem Christi annum, quo dies XIV. Septembris in Sabbatum cadebat, omnino retrahendus est. Dupliciter tamen Evagrius erravit. Primo in eo quod ait hunc terræ motum Urbem Antiochenam evertisse anno II. Imperii Leonis; anno enim superiori mense Septembri, currebat adhuc annus Leonis primus. Secundo perperam scribit Evagrius, a terræ motu, qui sub Trajano fuit ad eum, de quo agitur, intercessisse annos CCCXLVII. Nam imperante *Trajano* Antiochia terræ motu concussa *Messala & Pedone Coss.* anno sc. Christi CXV. ideoque & anno Antiocheno centesimo sexagesimo quarto; cum post mensem Septembrem Trajano imperante ille terræ motus acciderit, ut eo anno ostendi. Quare ab illo terræ motu, ad illum, qui sub Leone factus est, fluxere anni trecenti & quadraginta tres, non vero quadraginta septem, ut habet Evagrius, ex cujus verbis apparet, eum de intervallo, quod inter hos duos terræ motus extitit, parum edoctum fuisse, cum scribat: *Sextus hic terræ motus accidisse dicitur.*

VII. *Sed anno superiori.* Præterea Theophanes anno primo Leonis, annoque Incarnat. secundum Alex. CDL. quem utrumque a Kalendis Septemb. superioris Christi anni exorditur, ait: *Hoc anno Maximo terræ motu Antiochia facto tota ferme Civitas corruit.* Idem habet Cedrenus ad annum primum Leonis. Quare cum Antiochia die XIV. Septemb. terræ motu conquassata fuerit, is ad annum præcedentem retrahendus. Denique Emin. Cardin. Norisius in Dissert. III. de anno & Epochis Syro-Macedonum cap. 6. citat Chronicon Joannis Malelæ, qui scribit: *Imperante Leone divina ira vicissitudinem quartum passa est Antiochia magna Septembris XIII. die Dominica illucescente, anno Æræ ejusdem Antiochiæ quingentesimo sexto, sub Consulatu Patricii.* Opus suum scripsit Malela ante finem Imperii Justiniani, saltem ad illud usque tempus produxit. Is in nullo discrepat ab Evagrio, præterquam in nota Consulari male apposita; cum *Patricius* anno tantum sequenti Magistratum gesserit. Nam dies XIII. Septembris manifesto Librariorum errore positus est pro XIV. Denique Malela *quartum* illum terræ motum appellat, quia duos ab Evagrio numeratos negligit, ut sæpe fit ab aliis Scriptoribus in id genus supputationibus. Sic enim *quarta* v. g. Ecclesiæ persecutio a quibusdam appellatur *quinta*. Existimat tamen Card. Norisius loco citato, hunc terræ motum ad hunc annum pertinere, & *Malelam* falsos characteres apposuisse, ac suspicatur, Evagrium itidem falsas notas *Dominica imminentis*, ac *Indictionis XI.* de suo addidisse. Verum hæ Cardinalis Doctissimi conjecturæ non videntur admittendæ; cum Evagrio & Malelæ, Theophanes & Cedrenus suffragentur. Nititur etiam Card. Norisius in auctoritate citata Nicephori in Chronico, qui ait, *Acacium*, quando Antiochia corruit, Urbi præfuisse; cumque *Basilius* ejus decessor ante hunc annum non obierit, hunc terræ motum ab anno, quo *Acacius* Episcopatum iniit, removendum non esse arbitratur. Verum vel hæc notatio in Nicephorum infarta, vel ipsemet in ea hallucinatus est; cum Auctores se antiquiores, quique varias temporis notas adhibuere, habeat adversantes, & incertum sit, an *Acacius* Basilium exceperit.

VIII. A num. XXXI. ad XXXIV. Baronius *Anatolii* Patriarchæ Constantinopolitani mortem recte

Ipsam Deo gubernante, ex sententia accidit, ut virtutibus insignis Gennadius eligeretur Constantinopolitanæ Ecclesiæ Episcopus; de cujus electione hæc Theodorus (a): *Mortuo Anatolio, Gennadius Ecclesiæ presbyter eligitur, suffragatore Acacio orphanorum nutritore. Designavit autem Gennadius Marcianum Oeconomum, ad Ecclesiam, relicta Catharorum secta, translatum: qui mox atque Oeconomus esset factus, quæ in unaquaque Ecclesia offerebantur, ab ejus loci clericis auferri decrevit, donec* * *magna Ecclesia cuncta illius acciperet.* Hæc Theodorus de Marciano Oeconomo: eadem verbis istis dilucidios apud Nicephorum (b): *Constituit* (inquit) *ut quæ in Ecclesia quacumque loco muneris offerrentur, ea ut loci cujusque clerici ferrent: cum ad id tempus Ecclesia Catholica seu universalis, dona hujuscemodi omnia tulisset:* plane significans, usurpasse majorem Ecclesiam oblationes aliarum minorum sibi subditarum Ecclesiarum; sub Gennadio vero factum, ut quique clerici suarum Ecclesiarum oblationibus fruerentur, ita cohibente avaritiam primariæ Ecclesiæ ministrorum, subjectarum sibi Ecclesiarum oblationibus inhiantium.

(a) Theod. Lector. Collect. l. 2.

Gennadius Episc. Constantinop. eligitur.

* neque.

(b) Niceph. l. 15. c. 22.

XXXIII. Invaluerat quidem mirum in modum in illa Ecclesia avaritia, sed & creverat simoniaca labes; quam anno sequenti cum Synodali, tum Imperiali decreto excisam esse, suo loco dicturi sumus, ubi agemus de Concilio provinciali Constantinopoli eo tempore congregato præsentibus Apostolicæ sedis legatis. Simulac enim Gennadius thronum illum conscendit, ad

sa-

PAGIUS

Obitus Anatolii Episc. Constantinop.

cte quidem hoc anno consignavit, sed res Anatolii tractavit subiracundior, quod author fuisset Canonis XXVIII. de privilegiis Sedis Constantinopolitanæ. Verum plenissime ejus famam vindicat Andreas Chevillerus Dissert. in Synodum Chalcedonensem *de Formulis fidei subscribendis*, cap. 2. num. VIII. & seqq. post celebratum Latrocinium Ephesinum, quo vir sanctissimus *Flavianus* damnationem reportavit, cæsus postea, & nefario Eutychianorum scelere trucidatus. *Anatolius* substitutus est in Sedem Constantinopolitanam. De nova consecratione scripsit Theodosius Augustus ad S. Leonem: qui statim postulavit ab Anatolio subscriptionem communi fidei, quia hunc de fide & schismate suspectum putabat, ut videre est in Epist. LII. alias XXXIII. ad Theodosium Aug. Leo ubi accepit Anatolium fidei formulæ subscripsisse, ad eum scripsit Epistolam LX. tam novo quam veteri ordine, datam *Idib. April. Adelphio V. C. Cos.* anno sc. CDLI. *Gaudemus in Domino*, inquit, *& in dono gratiæ ipsius gloriamur: quia sicut dilectionis tuæ literis & fratrum nostrorum, quos Constantinopolim miseramus relatione cognovimus, sequacem te Evangelicæ eruditionis ostendis, ut per Sacerdotis probabilem fidem merito præsumamus, quod tota Ecclesia eidem creditur, nec rugam cujusque erroris sit habitura, nec maculam, &c. In qua societatem tuæ dilectionis amplectimur, & Gestorum quæ sumpsimus seriem necessariis, sicut oportuit, munitam subscriptionibus approbamus*, &c. quibus verbis, sc. *necessariis subscriptionibus*, indicare videtur Leo non unicam fuisse Anatolii subscriptionem, sed multiplicem, subscripsisse nimirum sine ulla reluctantia, & Epistolæ ad Flavianum & breviori Formulæ & præterea exarasse fidei propriam Professionem. Addit his Chevillerus sequentia.

IX. In quo peccatum ejus situm fuit.

Paululum inspiciendum est, quantum esset illud *Anatolii* peccatum, quo tantam meruerat Ecclesiæ severitatem, ut media via nulla relinqueretur, sed aut subscribendum, aut ab ea necessario exulandum. Inprimis illud esse videtur, quod fuisset *Constantinopoli Apocrisiarius Dioscori*, ut refert Liberatus cap. 12. aut ut habet Nicephorus in Chronico, *Presbyter & Responsalis Ecclesiæ Alexandrinæ*. Sed maxime id ei Probro erat, quod post Conciliabulum Ephesinum, pulso & necato sancto Antistite *Flaviano*, consecratus fuisset ab Episcopis ejusdem cum *Dioscoro* factionis. Ea qua cum hæreticis familiaritate pronum erat, de ejus fide judicare, eam sc. aliam non esse quam quæ esset *Dioscori*, & Ordinatorum: Attamen si res æqua lance ponderetur, ex eo cum hæreticis commercio nihil aliud concludi debet nisi suspectum fuisse de novitate. Eum vero duntaxat ea de causa asseveranter pronunciare hæreticum, & Eutychianistam fuisse, severioris est arbitrii. Neque in tota Eutychianorum causa invenitur aliqua *Anatolii* interlocutio, scriptura ulla qua in hæresim suffragatus sit; in eo duntaxat reus quod hæreticorum amicus esset, & amplo beneficio, ab iisdem donatus.

X. Sanam doctrinam professus est.

Hæc sola ratio fuit, cur Leo Magnus interdum in Epistolis suis XXXIX. & XLIV. juxta veterem ordinem, aut LIX. & LXIII. juxta novum, perhibeat damnati olim dogmatis redivivum assertorem fuisse. Ipsemet Leo duobus in locis indicat undenam hauserit, quod de Anatolio alibi dixit, hæresim docuisse. Primus est ex Epistola ad eundem Anatolium LXXX. & juxta veterem ordinem LIII. *Decessore tuo beatæ memoriæ Flaviano propter defensionem Catholicæ veritatis ejecto, non immerito credebatur, quod Ordinatores tui contra sanctorum Canonum Constituta viderentur sui similem consecrasse: sed adfuit misericordia Dei, in hoc te dirigens atque confirmans, ut malis principiis bene uteroris, & non te judicia hominum, sed Dei provectum benignitate monstrares.* Alter ex Epistola ad Marcianum Aug. LXXXIV. veteri vero ordine LVII. *Anatolii Episcopi Ordinationem, sicut scientia Dei testis est suspectam quod fatendum est, mihi fecerant Consecrationis ejus Auctores; nec dissimilem ab eligentibus arbitrabar Electum; secutumque est, ut dum communione Apostolicæ Sedis existeret alienus dum dandis ad eum Epistolis parce me abstinerem; sed cum illi Pietatis vestræ testimonium suffragetur*, &c. Inde manifestum est, a Leone non alia de causa dictum fuisse *Anatolium* assertorem novi dogmatis, nisi quia manuum impositionem consecutus fuerat a Schismaticis. Sed hæc probabilis duntaxat conjectura: quam processus temporis diluit omnino, dum *Anatolius* alios inventus non est quam Catholicus & Orthodoxus, ut anno CDLI. n. XXXVII. & seqq. fuse ostendimus. Anatolio successit S. *Gennadius* Ecclesiæ Constantinopolitanæ Presbyter.

Ad

sananda illata vulnera tum ab hereticis, tum a pravis clericis labefactantibus Ecclesiasticam disciplinam, adjecit animum; simulque ad impurum illum invasorem Ecclesiæ Alexandrinæ pellendum, una cum legatis Apostolicæ sedis a Leone Pontifice missis, omne studium curamque prudenter adhibuit. Ad hæc autem omnia præstanda, Concilium in sequentem annum Constantinopoli celebrandum indixit, de quo suo loco dicendum.

XXXIV. Anastas. Episc. Hierosol. creatus.

Hoc eodem anno secundo Leonis Imperatoris (ut anno superiori dictum est) in locum Juvenalis Hierosolymorum Episcopi suffectus est Anastasius ex presbytero illius Ecclesiæ vasorum custode: ordinatus quidem, secundum Apostolum, præcedentibus prophetiis. Quænam autem hæ fuerint, accipe a Cyrillo in rebus gestis (a) S. Euthymii Abbatis ab eo conscriptis, qui ait: *Sequenti autem anno Juvenalis quidem Patriarcha, XIV.* * *anno ejus Patriarchatus, ex hac vita excedit: Anastasius vero communi omnium suffragio ad sedem illius promovetur, de quo Euthymii fuerunt prædictiones, & de eo veræ promissiones. Quarum is statim recordatus, Phidum, qui in Lauram cum ipso accesserat, & illas audierat prædictiones, ordinat diaconum, & rursum ad magnum illum mittit Euthymium una cum custode Crucis, & prophetiæ significans eventum, & rogans, ut sibi permitteretur ad eum descendere. Is autem hæc dat responsa: Ego quidem semper desidero vestram videre perfectionem, & sic lucrum consequi spirituale: sed prior quidem vester adventus erat ab omni turba remotus, & separatus ab omnibus negotiis; nunc autem vestri magistratus magnitudo dat vobis alium locum, & ordinem, Deo ita volente: quamobrem longe meam superat imbecillitatem vestra scilicet præsentia. Rogo ergo te, ne amplius vexeris hoc iter suscipiendo: sin minus, ego quidem te venientem prompto & alacri animi studio accipiam; & deinde necesse erit ut non possim alios amplius repellere; nec potero amplius deinceps hic versari, ut qui ab eorum qui accedunt, hic sim comprimendus multitudine.* Hæc ad Anastasium Patriarcham S. Euthymius: cujus de eo præcedentes prophetias, quas te cupere scio, lector, ex eodem auctore hic describamus.

(a) Extant apud. Sur. die 20. Januarii.

* XXVIII.

XXXV. Prædictiones Euthymii de Episcopatu Anastasii.

Euthymium (inquit Cyrillus) *videre valde desiderabat Anastasius, cujus fidei credita erat custodia sacrorum vasorum sanctæ resurrectionis ecclesiæ, eratque Corepiscopus, fuitque simul discipulus & imitator sancti Passarionis. Cum ergo teneretur tanto ejus videndi desiderio, Phido Joppes Episcopo, & Cosmæ, cujus munus erat custodire Crucem, illam pulchram communicat cupiditatem. Cumque eos assumpsisset, quinetiam quoque Phidum Phidi Episcopi nepotem (erat autem is adhuc ætate juvenis & in chorum lectorum cooptatus, qui etiam Cyriaco hæc tradidit & narravit,) cum eis proficiscitur ad magnum Euthymium. Postquam autem fuerunt jam prope Lauram, ab aliis quidem, cum eo adhuc pervenisset, ignorabatur, Euthymio vero arcano quodam modo aperuit Spiritus. Cum vero statim vocasset Lauræ Oeconomum Chrysippum: Sint (inquit) tibi parata quæ sunt ad recipiendos hospites necessaria: Ecce enim simul cum fratre tuo ad nos venit etiam Patriarcha. Cum autem ipsi jam advenissent, diviniore quadam contemplatione magnus correptus Euthymius colloquebatur & disserebat cum Anastasio, tamquam cum Patriarcha Hierosoly-*

PAGIUS

XI. Anastasius fit Patriarcha Hierosolymorum.

Ad num. XXXIV. ad XXXVII. Cyrillus Monachus in Vita S. Eutymii Abbatis Tom. I. Analect. Græcorum publicata, de Juvenalis Patriarchæ Hierosolymitani morte, & electione Anastasii ejus successoris, pag. 70. hæc habet: *Octogesimo tertio Magni Euthymii ætatis anno Juvenalis Archiepiscopus cum quadraginta quatuor annos in Patriarchatu implesset, e vita migravit, Anastasius vero, de quo sæpe mentio facta, universi populi suffragio in Sedem Jacobi evectus est ineunte mense Julii.* Verum, ut advertit illius Vitæ Editor in Notulis ad Vitam sancti Cyriaci Anachoretæ, quæ in eodem Tomo legitur, errores duo in laudatum locum irrepsere; loco enim LXXXIII. legendum, LXXXI. cum certum sit, *Euthymium* natum esse *IV. Gratiani Augusti Consulatu*, ut docet Cyrillus initio Vitæ S. Euthymii, anno sc. Christi CCCLXXVII. a quo ad currentem anni ætatis Euthymii LXXXI. tantum numerari possunt, etiamsi quis contenderet cum Baronio *Juvenalem* anno superiori obiisse, quod in Vita S. Sabæ, quæ habetur apud Surium V. Decembris, dicatur Juvenalis eodem anno, quo Marcianus Imperator, mortuus esse. Secundo, loco XLIV. legendum, XXXIV. cum *Juvenalis* circa annum Christi CCCCXXIV. Episcopus Hierosolymorum dictus sit, ut suo loco dictum, & quamcumque de ejus initio sententiam tuearis, tam diuturnam Sedem *Juvenali* attribuere non possis. Cum porro in Vita S. Euthymii *Anastasius* dicatur *Custos sacrorum vasorum Sanctæ Resurrectionis*, & *Chorepiscopus*, liquet, verum esse quod suo loco diximus, *Joanne* sc. Ecclesiam Hierosolymitanam regente, *Praylum*, qui postea ei successit, *Chorepiscopum* etiam fuisse. Denique in Vita Latina S. Euthymii Cyrillo Monacho attributa, qua Baronius usus, dicitur *Juvenalis* obiisse *XIV. anno ejus Patriarchatus*, ubi vides numerum quartum ubique servatum fuisse, aliquali argumento, *Juvenalem* anno Sedis XXXIV. ad Deum migrasse.

XII. Floret Euthalius Episc. Sulcensis.

Scripsit hoc anno Euthalius Diaconus, postea Sulcensis Episcopus Opus suum in Epistolas Divi Pauli, quod cum aliis ab eo in Scripturam sacram editis nuper e Bibliotheca Vaticana eruit & in lucem Romæ emisit Doctissimus Laurentius Alexander Zacagnius ejusdem Bibliothecæ Præfectus. Ipse Euthalius in editione Episto-

lymorum. Atque qui aderant quidem omnes admirabantur.

XXXVI. Episc. Hierosolymorum humilis vestitus.

Chrysippus vero quoque ipso obstupefactus, & ad aurem se inclinans Euthymii: Sed non est (inquit apud nos Patriarcha, o venerande Pater: hic autem est sacrorum vasorum custos Anastasius. Vides quisnam sit ejus vestitus? ostendens ejus vestes: eæ autem erant splendida & sericæ: quas quidem (inquit) non est fas Hierasolymitanum Patriarcham induere. Ad imitationem enim primi ejus Ecclesiæ Episcopi qui sindone tantum simplici induebatur, sancti Jacobi fratris Domini & in ipsius Domini in eo loco crucifixi memoriam, factum est, ut Hierosolymitani Episcopi haud circumspecte vestiti incederent, sed viliori habitu quam illius Ecclesiæ clerici, qui sericis etiam (ut vides utebantur indumentis. Sed pergit Cyrillus: *Cum aliquo autem tempore se repressisset senex, & veluti ad se redisset: Sed mihi crede, fili, inquit: hunc vidi candida veste indutum, & quali decet indui Patriarcham; & existimo me non esse deceptum. Sed quod Deus præscivit, id ad finem quoque deducet. Sunt enim ejus charismata minime pœnitenda. Ille ergo hæc quidem dixit, multis audientibus: & consecutus fuit rerum eventus.* Hactenus de his ibi.

XXXVII. Hoc item anno, qui primus Gennadii Constantinopolitani Episcopi numeratur, facta est translatio reliquiarum sanctæ Anastasiæ martyris, impulsu Marciani Oeconomi, Gennadio id suadente Leoni Imperatori, collocatæque sunt in ecclesia ab eodem Marciano nobiliter erecta Constantinopoli super ædiculam Anastasiæ, ita nominatum locum illum, ubi primum hospitatus S. Gregorius Nazianzenus prostratam fidem erexit, unde Anastasiæ nomen accepit; id ipsi Gregorio divino revelante Spiritu, fore aliquando, ut ædicula illa in basilicam ingentem consurgeret. Hæc quidem facta esse hoc anno, non superiori primo Leonis Imperatoris (ut vult Cedrenus) ideo affirmamus, quod sententia Theodori (*a*), Nicephori (*b*), & aliorum, eam translationem factam liquet sub Gennadio Patriarcha. De ipsius autem templi dedicatione agemus anno sequenti.

(*a*) *Theod. Collect. li. 2. in fin.* (*b*) *Niceph. l. 14. c. 10. & Cedr. in Compend.*

Chri-

PAGIUS stolarum Divi Pauli, pag. 536. tempus his verbis designat, & Zacagnius in præfatione num. LI. exponit: *præcisius designavi tempus martyrii Pauli Apostoli. Et a Consulatu quarto quidem Arcadii, tertio vero Honorii* (ab anno nempe CCCXCVI. Eræ nostræ vulgaris) *usque ad præsentem hunc Consulatum primum Leonis Augusti* (sc. usque ad annum ejusdem Eræ CDLVIII.) *Indictione XII.* (legendum, Indictione XI. ut reliqui characteres demonstrant) *Epiphi mensis die V.* (apud Romanos vero tertio Kal. Julii) *Diocletiani vero annum CLXXIV. sunt anni LXIII. ita ut omnes anni a Salvatoris nostri adventu, usque ad modo memoratum annum* (sc. Consulatum primum Leonis Augusti, annumque Eræ nostræ CDLVIII.) *sint anni CCCCLXII.* quia nempe Euthalius annos Christi quadriennio anteverlit, Christo annos triginta tres vitæ completos tribuit, ejusque mortem ponit in Consulatu duorum Geminorum quæ opinio tunc communissima erat, anno sc. Eræ vulgaris vicesimo nono. Ex quo patet hunc Commentarium currenti anno in Lucem prolatum, hactenusque Chronologos omnes in tempore quo Euthalius floruit consignando cæcutiisse. Vixit ultra annum quadringentesimum nonagesimum, cum Opus suum in Actus Apostolorum Athanasio juniori cognomento Celete seu Herniuse Alexandrino Episcopo hujus nominis II. dicaverit, qui eo anno sacris insulis decoratus fuit, ut ibidem n. XXIV. monstrabimus. Licet Euthalium hæreticum fuisse ejus Opera non ostendant, cum tamen Patriarchæ hæretico hunc ultimum suum librum dicarit, eum Catholicum extitisse certum non est, præsertim cum tunc Concilii Chalcedonensis occasione Catholici ab Hæreticis in ea diœcesi tantopere abhorrerent. Ex his corrigendus inter alios Guillelmus Cave in Historia Literaria Scriptorum Ecclesiasticorum, ubi ait eum Opus suum in Epistolas D. Pauli scripsisse anno CCCXCVI. sexaginta videlicet & amplius ante hunc annis, quem errorem in Supplemento seu in secunda parte ejusdem Historiæ Literariæ non emendavit.

JESU CHRISTI ANNUS	LEONIS PAP. ANNUS	LEONIS 3. MAJORIANI 3. IMPP.
459.	20.	

I. Concilium Constantinopolitanum.

CHristi annus quadringentesimus quinquagesimusnonus novis aperitur Consulibus Ricimere atque Patricio: cum Constantinopoli, præsentibus Apostolicæ sedis legatis, exoptatum diu a Leone Imp. celebratum est Concilium, non quidem oecumenicum, ut petebat, ad quod omnes convocarentur Episcopi, sed ex proximis tantum provinciis, Gennadio adnitente Constantinopolitanæ sedis Episcopo, fidei Catholicæ & Ecclesiasticæ disciplinæ accerrimo vindice atque custode: qui inter alias deformitates cum nactus esset Ecclesiam illam simoniaca labe deturpatam, ad eam penitus evellendam, aliosque pravos mores extirpandos, Synodum colligi festinavit, interfuit huic Synodo numerus septuagintatrium Episcoporum, præsentesque fuere (ut dictum est) Apostolicæ sedis legati a S. Leone missi (cum anno superiori Imperator eos expetiisset) Domitianus atque Geminianus Episcopi, quos constat Constantinopoli usque ad sequentem saltem annum commoratos esse, prout litteræ S. Leonis Papæ ad eundem Gennadium datæ declarant (a).

(a) Leo ep. 100.

II. Quæ acta in Synodo.

Perierunt quidem hujus Synodi Acta, ut nonnisi canon unus adversus Simoniacos datus reperiri possit. Actum vero in ea esse de abolenda penitus Eutychiana hæresi, nulla potest esse dubitatio: Etenim ipse Leo Augustus ejus rei causa expetierat præsentiam S. Leonis Romani Pontificis: quam cum obtinere minime licuisset, ut saltem legatos e Latere ipse mitteret, exoravit: quibus missis, etsi ab eodem S. Leone non valuerit impetrare ut oecumenica Synodus haberetur, egit tamen ut ex finitimis saltem provinciis Concilium cogeretur. Ubi autem convenere Patres, ex more, primum omnium actum esse de firmando fidei decreto in Chalcedonensi Concilio edito, quod frequentibus ictibus hæretici concutere atque penitus disjicere conabantur; recitatas que ibidem fuisse omnes epistolas illas cum ab Episcopis Orientis, tum etiam a sanctissimis Anachoretis conscriptas, in primis vero Romani Pontificis litteras eo argumento anno superiori datas: omnes puto consentient absque aliqua controversia: cum (ut dictum est) ea potissimum ex causa hæc fuerit Syno-

Ann. Eccl. Tom. VIII. E e dus

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5952.

SÆC. V. Anno Eræ Hispan. CDXCVII. A. C. 459.

☉ 20. D. ☽ 4. P. 5. April. Indict. 12.

JESU CHRISTI 459.

LEONIS PAPÆ 20.

LEONIS IMP. 3.

MAJORIANI 3.

I. Consules.

[1] COSS. *Patricius* & *Fl. Ricimer*; Prior Orientalis, & filius *Asparis* anno CDXXXIV. Consulis ac frater *Ardaburii* qui anno CDXLVII. Consulatum in Oriente gessit. De *Aspare* & ejus filiis suo loco sermo erit. *Ricimer* in Occidente creatus, ubi anno CDLVII. Magister militum fuit, ut eo anno diximus. *Is Fl.* dicitur lib. 4. cap. 7. Romæ Subterraneæ in inscriptione ibi relata.

II. Concilium Constantinopolitanum.

A num. I. ad IX. Concilium Constantinopolitanum a *Gennadio* Patriarcha Constantinopolitano celebratum adversus *Simoniacos*, cujus extat tantum Epistola Synodica & circularis a Baronio recitata, certam epocham non habet; cum in eo nullus reperiatur temporis character ex quo illa deduci possit. In fine ejusdem Epistolæ hæc verba leguntur: *Huic Epistolæ cum ipso Gennadio subscripserunt etiam septuaginta tres*. Sed recte notavit Labbeus, hæc forte verba Balsamonem addidisse Epistolæ Synodali. Baluzius enim in nova Collect. Concil. pag. 1452. refert ex vetusto codice MS. Bibliot. Cæs. cujus meminit Lambecius Tom. VIII. subscriptiones Episcoporum, quæ desunt in laudata Epistola Synodica, quæ numero sunt LXXXI. Cum Gennadio Epistolæ subscribunt decem & octo alii Metropolitæ. Cumque nulla ibi *Domitiani* ac *Geminiani* Episcoporum, quos S. Leo Legatos in Orientem misit, mentio fit, non videtur admittenda conjectura Baronii, qui autumavit, præsentibus Apostolicæ Sedis Legatis hoc Concilium habitum.

NOTÆ [1] C*oss. Patricius*, & *Fl. Ricimer*. Reinesius Cl. XX. pag. 976.

LOCVS. MACEDONIES
QVAE. VIXIT. ANNOS. P. M.
XXX. DEPOSITA. PRID. IDVS
MAR. FL. RICIMERE. CONSS.

Victor: *Patricio & Ricimero*. Marcellinus........ *& Ricimere*. Fasti Idatii: *Richimero*, *& qui de Oriente*; supple, *nunciatus fuerit*. *Patricius* Leontiæ Leonis Augusti filiæ sponsus, creatus est Cæsar A. D. 468. deinde an. 471. subtractus est, incertum an occisus fuerit. Prosper Vaticanus MS. *Recimere*, *& Patricio*. Qui utrisque *Flavii* prænomen indunt, nullum vetustum exhibent pro *Patricio* testem. GEORGIUS

dus convocata. Sed quod ipsa Acta Synodalia, quæ hæc ostenderent, periera, illud saltem unum quod Synodi hujus fragmentum superest, recitemus, relictum tanquam fortem ariatem ad demoliendas simoniacas molitiones: sic anim se habet quæ tunc ab eadem Synodo scripta est epistola Circularis (a):

(a) Apud Theod. post Nomoc. & tom. 1. Bibl. sanct.

III. Quid adversum Simoniacos statutum sit.

Religiosissimo & sanctissimo in sacris comministro N. Gennadius, & quæ in Christi amaate regia civitate Constantinopoli coacta est sancta Synodus.

Cum Dominus & Deus & Salvator noster Jesus Christus suis discipulis Evangelii prædicationem credidisset, eosque per universum terrarum orbem inter homines ad docendum misisset, aperte jussit, ut quod gratis accepissent, eis quoque gratis derent, non aurum vel argentum, aut ulias omnino materiales & terrenos facultates pro eis acquirentes: Cælestibus enim & spiritualibus donis nulla est cum terrenis & temporalibus commutandi ratio. Hoc autem præceptum non solum illis, sed etiam nobis per illos dedit quos in illorum gradum & locum substituere dignatus est: oportet, sicut illi tunc, nos quoque nunc accurate & diligenter servare, nec in eis quæ technas sophisticas non admittunt, uti sophistica calliditate, nec aleam periculosam jacere. Gratis (inquit b) accepistis, gratis date: Non possidentes (c) æs, neque aurum, neque argentum in zonis vestris. Simplex est & aperta hujus mandati ratio, quæ nihil habet varium, nihil quod non sit facile & explicatum, nihil quod sophistica expositione egeat. A me (inquit) accepistes dignitatem sacerdotii: Si mihi pro ipso parum quid vel magnum solvistis, & hoc a me venditum est; vos quoque ipsum aliis vendite: si autem gratis accepistis, vos quoque gratis date. Quid hoc est mandato apertius? Quid autem iis qui porent, utilius? Væ illis re vera qui Dei donum acquirere, vel illud pro pecunia dare, in animum inducunt: In fel enim amaritudinis & vinculum iniquitatis ii (juxta sancti Petri sententiam d) a sua malitia comprehensi sunt.

(b) Matt. 10.
(c) Marc. 6.
(d) Act. 8.

IV. Canon Concil. Chalc. adversus Simoniacos.

Unde & sanctorum & beatorum patrum sanctæ & magnæ Synodi œcumenicæ Chalcedone congregatæ huic legi Dominicæ convenit canon, qui sic a nobis aperte iisdem verbis editus est:

Si quis Episcopus pecuniis ordinationem fecerit, vel non venalem gratiam ad venditionem deduxerit, & pecuniis ordinaverit Episcopum, vel Corepiscopum, vel presbyterum, vel diaconum, vel aliquem eorum qui in clero connumerantur, vel pecuniis provehat Oeconomum, vel Defensorem, vel Paramonarium, vel omnino aliquem ex clero propter suum turpe lucrum: qui hoc aggressus esse convictus fuerit, de proprio gradu veniat in periculum; & qui ordinatur, nihil ex ordinatione, vel promotione, quæ fit instar mercaturæ, juvetur, sed sit alienus a dignitate, vel curatione, quam pecuniis assecutus est. Si quis autem his turpibus ac nefariis lucris sequester, intercessorve apparuerit; is quoque si sit clericus, a primo gradu excidat; si autem laicus, vel monachus, anathematizetur. Quæ sequuntur, tamquam Theodori verba sint, diverso hoc charactere habentur exarata: sed eorumdem Patrum Constantinopoli hoc anno congregatorum epistolæ Encyclicæ convenire, neminem puto inficias iturum: quæ sic se habent:

V. Ejusdem epistolæ verba.

Pulcherrima & valde pia sunt hujus canonis sanctorum Patrum præcepta, quæ omnem invasionem satanicam, diabolicumque conatum, qui in donum spirituale intenditur, repellit & rescindit. Nullo enim modo vult ordinationis promotionem pecuniis aut fieri, aut suscipi, nec ab eo qui illam exercet, nec ab eo qui ordinationis promotionem accepit: sed nec ante tempus ordinationis, nec post dari pecunias concedit: omnium enim in hac quoque re esse sordes, munerumque corruptionem pronunciat.

VI. Galatæ Simoniaci.

Quoniam tamen, iis ita aperte prohibitis, quidam sunt in Galatarum Ecclesia deprehensi propter turpe lucrum & avaritiam hæc salutaria & humana præcepta negligere & transgredi; eo quoque ipsa nobis renovare visum est cum hac sancta Synodo, quæ in hac regione, Nova Roma, nunc agit: ut sine omni penitus inventione, & omni prætextu, callidoque commento emptam hanc & odiosam, quæ nescio quomodo in sanctissimas Ecclesias subiit, consuetudinem omnino exscindamus; ut, cum pura & absque ulla cauponatione eorum qui ordinantur, renunciatio ab Antistitibus facta fuerit, gratia Spiritus sancti superne veniat. Quibus nescio ut per pecuniam promotionem facientibus, & manu non pure operante, ad eum qui promovetur accedit, secundum vocem Evangelii, & non potius retrahitur gratia sancti Spiritus.

VII.

Scias ergo, o vir religiosissime & omni ex parte sanctissime, quod quicumque hujus convictus fuerit Episcopus, vel Corepiscopus, vel Viator, vel presbyter, vel diaconus, vel quivis alius ex canone, vel ex laicis, communi Antistitum decreto, communique sententia condemnatus est, sicut de hoc quoque sanctorum Patrum præcedens canon loquitur. Oportet enim gratiam semper esse gratiam, & argentum apud eam nequaquam intercedere. Sit ergo & ab omni sacerdotali dignitate & ministerio alienus, & anathematis loco subjectus, qui & se per pecunias acquirere existimat, & qui eam pecuniis habere pollicetur, sive sit clericus, sive laicus, si-

ve

ve hoc facere convincatur, sive non: quia fieri non potest, ut conveniant quæ convenire nequeunt, nec ut Mammona Deo consentiat; vel ut qui ei serviunt, Deo serviant. Domini (a) *est sententia, cui contradici non potest: Non potestis Deo servire & Mammonæ.*

(a) Matt. 6.

VIII. *Nos in his pro viribus consulentes, & eis cedentes**, *cum eo qui hæc dixit, adversus eos qui in iis peccant, sententiam protulimus. Tua sanctitas curam gerat, omni adhibita diligentia, ut hæc per transcripta exemplaria innotescant & sanctissimis Episcopis qui tibi subsunt, & προεδρεύταις, & aliis omnibus: ut in uno spiritu & una anima omnes simul constipati Christiani adversus communem inimicum, Dei auxilio, possimus avaritiæ radicem, quæ ab illo in nobis insita est, cum omnibus eorum malorum germinibus exscindere. Omnem quæ tecum est in Christo fraternitatem salutamus. Fortis existens in Christo, ora pro nobis, sanctissime frater.* Post epistolam hæc ibidem sequuntur: *Huic epistolæ cum ipso Gennadio subscripserunt etiam septuaginta tres.* Sed ponuntur ibi Metropolitanorum Antistitum tantummodo nomina, videlicet:

* credentes.

Joannes Episcopus metropolis Heracleæ.
Anastasius Episcopus metropolis Ancyræ.
Eunomius Episcopus metropolis Nicomediæ.
Petrus Episcopus metropolis Nicææ.

Reliquorum autem nomina desunt: at tantummodo hæc sunt quæ ex nobilissima Synodo remanserunt. Cæterum excisis licet Simoniæ malæ arboris ramis, ex occultis radicibus iterum infelices propagines pullularunt: adeo ut opus fuerit, non post multos annos, ut quos Ecclesiastica censura non terruit, Imperator in officio contineret: sed de his suo loco dicturi sumus.

IX. Qui autem solertissimus fuit una cum Catholica fide etiam Ecclesiasticam disciplinam sartam tectam relinquere, ipse Gennadius Constantinopolitanus Episcopus, haud impune sivit Ecclesiasticos conculcari canones: in quorum custodiam non Episcopos tantum & Imperatorem, sed sanctos ipsos cum Deo in cælo degentes coadjutores, & delinquentium ultores adhibuit. Pavendum plane de his extat exemplum a Theodoro (b) Lectore primum, ac subinde a Nicephoro (c) recitatum, de clerico ecclesiæ sancti Eleutherii martyris: quem cum Gennadius sæpe admonuisset, ut pravorum morum usum relinqueret, & ministerio cui mancipatus fuerat, & ordini quo insignitus erat, vitam consentaneam institueret: cum vero in admonendo & corrigendo eum operam (ut dicitur) & impensam perderet; martyrem ejus vel emendatorem, vel ultorem interpellavit. Res gesta describitur non solum a Theodoro Lectore, atque Nicephoro, sed & a Cedreno, & aliis, at copiosius a Sophronio, istis verbis primo, unde acceperit, fideliter narrante (d):

(b) Theod. Collect. l. 1.
(c) Niceph. l. 15. c. 23.

X. *Accessimus ad cœnobium, quod dicitur Salama, nono ab Alexandria milliario distans, invenimusque illic duos presbyteros senes, qui dixerunt nobis Constantinopolitanæ Ecclesiæ se esse presbyteros. Narrabantque nobis de beato Gennadio Constantinopolitano Patriarcha, quod fuerit mitissimus & mundus corpore, multumque continens. Dicebant & hoc nobis de ipso: Quod cum molestaretur a pluribus de quodam clerico nimis delinquente, Charisio nomine: accersivit eum Patriarcha, ipsumque emendare conatus est. Cum vero nihil increpando proficeret, permisit eum cum paterna & Ecclesiastica censura flagellari. Postquam vero didicit in nullo meliorem fieri neque per verba, neque per flagella (vacabat enim homicidiis & magicis præstigiis) misso quodam Apocrisario suo, jussit ut diceret sancto martyri Eleutherio (erat enim lector in ipsius Oratorio Charisius) Miles tuus, sancte Dei Eleutheri, multum peccator est: aut emenda illum, aut excide. Venit igitur Apocrisarius in Oratorium; & stans ante altare, & intendens ad sepulcrum martyris, extendensque manum suam, ait martyri, Patriarcha Gennadius significat vobis, sancte Christi martyr Eleutheri, per me peccatorem, quia miles tuus multum peccat: Aut emenda illum, aut præcide eum. In crastinum vero mortuus inventus est scelerum opifex Charisius.* Hactenus ibi.

(d) Prat. Spirit. c. 145.

Quid Gennadius in Charisium.

XI. Quod rursum pertinet ad Gennadii studium de restituenda Ecclesiastica disciplina, addit post hæc Nicephorus (e) numquam eum voluisse ordinare aliquem sacerdotem, qui Psalterium David non semper haberet in ore: ut plane exegerit in clero monasticam observantiam.

(e) Niceph. l. 15. c. 23.

XII. Encænia Anastasiæ. Hoc item anno, ubi primum Episcoporum Synodus Constantinopoli habita ad finem.

PAGIUS III. *Constantinopoli Ecclesia S. Anastasiæ dicatur.*

A num. XII. ad XVI. Existimavit Baronius ab iisdem Episcopis, qui Concilio Constantinopolitano interfuere, factam esse celeberrimam Dedicationem Ecclesiæ Sanctæ *Anastasiæ*, a Sancto Marciano Presbytero, & postea Ecclesiæ, Constantinopolitanæ Oeconomo constructæ. Illam narrat Metaphraste in Vita Sancti Marciani cap. 3. apud Bollandum, ad diem X. Januarii, qua colitur, ubi ea dicitur facta a *Gennadio* Patriarcha Constantinopolitano, qui anno tantum superiori ad eam dignitatem avectus est. Verum res non caret difficultate; Socrates enim, qui ante annum CDL. Historiam suam absolvit, lib. 5. cap. 7. de exiguo Oratorio a Gregorio Nazian

finem perducta est, ab eisdem Episcopis celeberrima facta est dedicatio nobilis ecclesiæ a Marciano erectæ, nomine Anastasiæ, egregii Magni illius Gregorii Nazianzeni monumenti. Moris namque fuit celebrare Encænia tempore Synodorum, cum videlicet plurimi Episcopi convenissent in unum, prout innumera superius diversis locis exempla recitata declarant. Quæ vero acciderint, in ejusmodi dedicatione basilicæ, ipsius Marciani Acta demonstrant, quæ sic se habent, (a) post enarratam ejusdem templi amplitudinem, & sacrorum vasorum eidem collatorum præstantiam:

(a) Extant apud Sur. to. 2. die 10. Januarii.

XIII. *Omnibus autem convenientibus, novi quidem templi (ut par est) Encania celebrantur, & dies quoque, qua ipsa martyr certamen consummavit, ipso, inquam, Decembre. Vocabant autem ad Encania & fideles Imperatores, & sacrum Senatum, & omnem (ut semel dicam) civitatem. Oportebat autem, quod latebat, Marcianum ea die videri, qualis esset moribus, qualis virtute, & quantum se ultra mandata extendebat. Nam cum tota concurreret civitas, & egentes una cum eo quodam pacto attraherentur; pauper quidam accedens ad hunc virum egregium (ii enim exquirunt & distunt benignos & clementes animas, non secus atque hi qui laborant, medicos) accedens ergo, respexit ad ejus dexteram, & petiit ut acciperet aliquod medicamentum famis. Ille autem (tunc enim nihil gestabat in sinu, sed revera habebat intra animæ sinum benignitatem multam & clementiam) cum remotus fuisset ab omnibus, & locum aspexisset valde latentem, nulla autem alio nisi unica tegeretur tunica, quod quidem fuit ei toto vita familiare, ut duabus non uteretur tunicis, cum sic se haberet vir divinus, etsi facile erat, excusando egestatem, repellere supplicationem; nam quod nihil portabat, testes habebat omnia intuentes oculos: Ille perinde ac si non daret, fieri non posset ut non Deo afferret molestiam, cum se ea ipsa, quæ sola intus erat, veste exuisset, dat egenti prompto & alacri animo: & de cætero habebat solam vestem sacerdotalem & penulam, quæ corpus contegebat; quam etiam undequaque contrahens, cupiebat, quantum fieri poterat, latere, & id quod factum fuerat, omnium celare oculos.*

Marciani Oeconomi charitas.

XIV. De Marciano miraculum.

Postquam autem fuerunt intra ædem sacram (ei autem divinum celebrare sacrificium jussit primus sacerdotum) ille quidem penulam similiter contrahebat & complicabat, cupiens (ut diximus) etiam latere. Qui autem aderant, & una cum eis Pontifex, cum oculos in eum defixissent, vident quoddam novum & arcanum miraculum, & propemodum iis solum credibile qui aspexerunt. Vident eum intus indutum eximia quadam veste regia, & auro nitenti intertexta; quæ tunc etiam magis apparebat in manibus, quando eos, qui accedebant, Divino corpore impertiebat. Hæc videntes alii quidem apud se mirabantur, alii autem aliis quoque enunciabant, nonnulli quidem ut admirantes, nonnulli vero (ut est verisimile) etiam invidentes. Qui etiam apud ipsum Pontificem Gennadium accedentes, tamquam existimantes eum nescire, quæ eum scire maxi-

PAGIUS zianzeno constructo, in quo Orthodoxi conventus suos agebant, loquens, ait: *Cui postea Imperatores cum maximam Basilicam adjunxissent, Anastasia et nomen indiderunt*: Sozomenus vero qui eodem circiter tempore, quo Socrates Historiam suam absolvit, lib. 7. cap. 5. de eodem Oratorio verba faciens, inquit: *Sequenti tempore præ ceteris Regia Urbis Ecclesiis illustris hæc fuit, & nunc quoque est, non solum ob structuræ elegantiam atque amplitudinem; verum etiam ob assiduas, quæ ex Divini Numinis præsentia illic percipiuntur utilitates*. Quare *Sancta Anastasia* templum, antequam Socrates & Sozomenus Historias suas in lucem darent, non solum constructum; sed etiam dedicatum erat; per ista enim tempora Ecclesiarum dedicationes, iis ædificatis, differri, interimque in iis Sacra Mysteria peragi, mos non ferebat. Examinarunt hanc difficultatem Bollandus loco citato. Hermantius in Vita S. Gregorii Nazianzeni, & Papebrocius tam in Notis ad vitam S. Gregorii Nazianzeni ad diem IX. Maii, quam in Vita S. Isidori in insula Chio, ad diem XV. mensis Maii. Ipsemet in Differt. Hypatica part. 2. cap. 14. num. X. & in Prolegomenis ejusdem Differt. num. XXXVI. in ea discutienda plurimam operam posui. Sed neque ea quæ illi neque quæ ipsemet in medium tunc attuli, eam solvunt; cum ipse ea Encænia in annum CDLVIII. illi vero tardius facta ponant.

IV. Non a Gennadio, sed a Maximiano vel Proclo.

Cum itaque Socrati & Sozomeno hac in re fides denegari non possit, & Vita S. Marciani sive a Metaphraste, quod Allatius in Diatriba *de Simeonum scriptis pag. 76.* non existimat sive ab aliquo Auctore antiquiori, a quo eam acceperit, scripta, nihil complectatur, quod eam suspectam reddere debeat, nunc mihi pene certa stat sententia, *Gennadii* nomen in eam Vitam ab aliquo sciolo intrusum fuisse, aut e margine in textum, quod non raro fit, irrepsisse eamque dedicationem Theodosio Jun. imperante, anno aliquo ejus Decennalibus, aut id genus Festis destinato, peractam. Metaphraste enim in illa cap. 3. narrans, quoddam miraculum in illis Encæniis patratum, mentionem facit Pontificis, ejus nomine non memorato, & paulo post ait: *Ad ipsum Pontificem Gennadium accedentes*, ac deio nominat tantum Pontificem vel Patriarcham tacito ejus nomine. Quare Patriarchæ illius nomen Metaphrastem latuit, illudque secunda manu additum. *Gennadii* nomine rejecto, Socrates, qui Constantinopoli, ubi ea dedicatio facta, Historiam suam scripsit, Sozomenus, & Metaphraste inter se egregie conveniunt; alio-

quin

mime volebant, ei renunciabant: deinde etiam et conabantur detrubere, & movebant calumnias adversus bonam illam animam. Et ille se ipsam quoque dicebat vidisse, modum autem ignorare, & se de eo re vera dubitare.

XV.

Postquam autem a Marciano fuit impositus finis sacrificia, eum accersit Patriarcha, & eum, secundum convenieat, de veste reprehendit, dicens, eam magis Imperatoribus convenire, quam sacerdotibus. Ille autem magis animi dubius, quam is qui dubitabat, procedit ad pedes illius, & in eos multas effundens lacrymas, negabat omnino id quod dictum fuerat, & dicebat deceptas fuisse ejus oculos: Tale quid enim vel solum cogitasse, aperta est insania. Ad hac Patriarcha (stultum enim existimabat, & a ratione aperte alienum propriis non credere oculis) manu propria statim tangens, relaxat ipse penulam cum veste sacerdotali; & de catero miraculum videbatur & dicebatur: Nam illa quidem aurea qua ante videbatur tunica, nusquam erat: nudus autem sanctus videbatur, sicut erat, exceptis his indumentis sacerdotalibus: nudus, inquam, qui vere aureis virtutis tunicis, qua sub aspectum non cadunt, tegebatur. Hoc Pontificem quidem adducit in admirationem; in admirationem etiam adducit Imperatores, cum jam fama ad eos pervenisset, Leonem nimirum & Irenem Augustum; *clarum autem erigit tropheum simul & adversus malignam & sceleratam Eutychetis * insaniam, qua (proh dolor!) usque ad id tempus defendebatur ab aliquibus.* Hæc ex Actis Marciani Oeconomi viri sanctissimi:

Detegitur miraculum.

* Arii.

reliqua autem de ipso suo loco dicemus opportunius. Tali namque meruerunt nobilitari miraculo Encænia illius Anastasiæ, Gregorii olim Nazianzeni sedis, ab ipso plurimis laudibus celebratæ.

XVI.

Aucta est etiam eodem Gennadii Episcopi tempore Constantinopolitana Ecclesia nobilissimo cœnobio monachorum Acœmetarum, hoc est, Insomnium; in quo plurima multitudo habitans monachorum juges die noctuque pervigiles Deo laudes offerret, tripartito tempore, & monachis sibi invicem succedentibus. Vocati sunt iidem, Studitæ, a Studio viro clarissimo, qui ejusmodi monasterium erexit: de quo ista Nicephorus (*a*): *Ejusdem Gennadii Episcopatus tempore, Studius vir praclarus Roma Constantinopolim pervenit, & sancto Pracursori templum erexit, in quod monachos ex domicilio eorum, qui ἀκοίμητοι, hoc est, Insomnes dicuntur, induxit. Horum domicilium Marcellus divinissimus construxerat, in quo perpetuis carminibus nunquam non hymni Deo canebantur; sodalitate monachorum eam ob rem in tres catus divisa. In ea quoque mandra Joannes Calybites monachum egit.* Hæc Nicephorus.

Monasterium Studitarum erectum.

(*a*) Niceph. l.15. c.13.

XVII.

Quod vero ad Studium monasterii conditorem pertinet: non solum suo ipsius clarus fuit munere Consulatus, sed majorum suorum quoque magistratibus insignis. Temporibus namque Majoris Theodosii claruit Studius Præfectus Prætorio, ad quem extat luculenta S. Ambrosii epistola (*b*) ad ejus consultationem respondentis, qua ipsius summa religio innote-

(*b*) Ambros. ep.58.

PAGIUS

quin Socrates & Sozomenus a Metaphraste dissentiunt, nec inter se conciliari possunt.

V.

Quod ex Theodoro, Sozomeno & Metaphraste inter se collatis eruitur.

Confirmant hanc nostram conjecturam tam Theodorus lector lib. 1. quam Metaphraste laudatus. Ille enim scribit; *Mortuo Anatolio, Gennadius Presbyter Ecclesia Constantinopolitana in ejus locum substituitur: simul nominato quorundam suffragiis Acacio, Orphanotrophii Praposito. Porro Gennadius Oeconomum Ecclesia constituit Marcianum;* quare Gennadius Episcopatus sui initio *Acacium* Curatorem declaravit Orphanotrophii, qui locus erat, in quo pueri parentibus orbati pascebantur, & *Marcianum* Magnæ Ecclesiæ Oeconomum. Hunc autem Ecclesiam Sanctæ Anastasiæ ante suum Oeconomatum, & construxisse, & dedicari curasse, tradit Metaphraste cap. 1. ubi inquit; *Refertur etiam in numerum Sacerdotum. Deinde etiam fit Oeconomus Magna Ecclesia communi suffragio, non enim afferens, sed invitus, ut non tam honoratus, quam eos honorans, qui eum pratulerant. Sed hac quidem postea. Modo autem eum ei admodum juveni creditum esset Sacerdotium*, &c. Tum cap. 2. scribit, Marcianum templum magnificum Sanctæ Anastasiæ extruxisse, & cap. 3. illud dedicatum fuisse, ac denique cap. 5. asserit Marcianum templum Sanctæ *Irenes*, aliaque ædificasse, postquam *ei etiam fuisset tradita Magna Ecclesia dispensatio*, Quamobrem Ecclesia Sanctæ Anastasiæ ante Episcopatum Gennadii & Marciani Oeconomatum condita, & dedicata, ut eruitur ex Metaphraste, & manifeste insinuant Socrates & Sozomenus, qui doceat in eadem, sua ætate, plura facta esse miracula. Non dubium itaque quin nomen *Gennadii* in Acta Sancti Marciani intrusum fuerit, quemadmodum *Asteris* nomen in Acta sancti Aretæ Martyris & sociorum, ubi antea patriarchæ Alexandrini nomen tantum legebatur, ut anno DXXIII. ostendemus. De Ecclesia Sanctæ *Anastasia* legendus Ducangius lib. 4. Constantinopolis Christ. cap. 7. num. III. qui cap. 9. num. XIX. agit de *Orphanotrophio*, cujus mentionem facit Lex Cod. Justin. 35. *de Episcopis & Clericis*, docetque *Zoticum*, qui ibidem dicitur *beatissima memoria*, primum *hujusmodi pietatis officium* invenisse, huicque *Niconem* in cura Orphanotrophii successisse. Quare cum laudata Lex data sit an. CDLXIX. Zenone sc. & Marciano Coss. apparet, *Acacium*, qui Gennadio in Episcopatum Constantinopol. successit fuisse unum ex primis Orphanotrophis. *Zoticus* colitur in Menæis ad diem ult. Decemb.

VI.

Florent Monachi Acœmeta.

A num. XVI. ad XIX. Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. CDLV. qui Kalend. Septemb. anni Christi CDLXII. exorditur, scribit: *Hoc anno Pracursoris templum Studius extruxit, & traductos ex Insomnium mansione Monachos in eo posuit*, Idem habet Cedrenus ad an-

tescit. Porro hunc de quo est sermo, ante quinquennium cum Aetio Consulatum gessisse, Fasti produnt Consulares: ea enim nobilissima omnium dignitate insignire voluit Studium novum Constantinopolis colonum Marcianus Imp. anno Domini quadringentesimo quinquagesimo-quarto. In Oriente quidem ipsum creatum fuisse Consulem, ex eo liquet, quod Aetium collegam constet esse creatum in Occidente. Divino plane consilio accidit, ut religiosissimus Senator cum bonis suis Roma migrarit Constantinopolim, ita præreptus a ventura per Vvandalos inferenda Urbis captivitate. Hunc quidem qui Consulatum gessit, eumdem esse cum Studio qui condidit monasterium, Suidas affirmat, cum de alio ab eo erecto ædificio hæc ait (a): *Idem Studius Princeps ædem Archistrategi Nacolia condidit, in qua extant versus heroici.*

(a) Suid. in histor.

Studius illustrem ædem condidit, celeriterque suorum
Laborum præmium reperit, Consulares fasces adeptus.

Ante quidem excidium Urbis per Gothos illatum Studiorum familiam translatam Constantinopolim, inde potes intelligere, quod reperitur (b) Studius Præfectus urbis Constantinopolis sub Consulatu Honorii sexto & Aristeneti, anno Domini quadringentesimo quarto. At de Studio hactenus: de Studitis vero monachis suo loco pluribus dicendum. Ad sextum autem Imperatoris annum illud absolutum esse cœnobium, Cedrenus habet.

(b) l. 15. C. de Episc. & Cleric.

XVIII. Alexander auctor Acœmetarum.

Cæterum quod spectat ad Acœmetarum monachorum institutum, non fuit ejus Marcellus auctor, sed propagator: verum Alexander Abbas, ejusdemque Marcelli institutor religiosum illum cultum invenit, prout ejusdem Marcelli Acta (c) testantur. Successit vero Alexandro in præfectura monasterii Joannes Marcelli collega, cum ne crearetur Abbas, Marcellus ipse inde recessisset, sed post Joannem præesse cœnobio compulsus. Porro sub ipso Marcello plura ædificante monasteria, laudabile institutum illud semper Deum laudantium longe lateque diffusum esse, ejus Vitæ Acta testantur.

(c) Extant apud Sur. die 29. Decembr.

Martyrius Episc. Antioch.

Hoc eodem anno Acacius Episcopus Antiochenus, cum sedisset annum dumtaxat, ex hac vita decessit: in cujus locum subrogatus est Martyrius, de cujus sedis annis in ejus obitu dicturi sumus.

XIX.

Quod autem ad hujus anni res gestas in Occidente pertinet, obrutæ pene noscuntur esse silentio, nisi tantum quod sub anni hujus Consulibus data habetur S. Leonis decretalis epistola (d) ad Episcopos Campaniæ, Samnii, atque Picœni de servanda antiqua traditione Ecclesiæ, ut nonnisi Paschæ & Pentecostes tempore, citra necessitatem, sanctum baptisma ministraretur, præmissis catechismis & exorcismis, jejuniis atque aliis, quæ sacrum baptisma præcedere solerent. Sed & illi etiam occurrere studuit corruptelæ, cum prætextu magis fructuosæ pœnitentiæ, confessionem peccatorum quæ solita erat esse secreta, quidam in publicam convertebant: quem pravum usum sanctus Leo removit, jubens omnino fieri eam ex more secretam. Est autem hujusmodi ipsius de confessione publica tollenda decretum:

(d) Leo ep. 80.

XX. Secretam & non publicam confessionem esse debere.

Illam etiam contra Apostolicam regulam præsumptionem, quam nuper agnovi a quibusdam illicita usurpatione committi, modis omnibus constituimus submoveri (de pœnitentia videlicet, quæ ita a Fidelibus postulatur) ne de singulorum peccatorum genere libellis scripta professio publice recitetur, cum reatus conscientiarum sufficiat solis sacerdotibus indicare confessione secreta. Quamvis enim plenitudo fidei videatur esse laudabilis, quæ propter Dei timorem apud homines erubescere non veretur; tamen quia non omnium hujusmodi sunt peccata, ut ea, qui pœnitentiam poscunt, non timeant publicare; removeatur tam improbabilis consuetudo, ne multi a pœnitentiæ remediis arceantur, dum aut erubescunt, aut metuunt inimicis suis sua facta reserare, quibus possunt legum con-

PAGIUS

annum VI. Leonis Imp. Quare citius quam par erat, hujus Monasterii conditum recitavit Baronius. De eo plura congerit Ducangius lib. 4. Const. Christ. cap. 4. num. XV. traditque Studianum monasterium nunc extare, sed translatum esse in delubrum Mahumetanum. *Acœmeti* autem ita appellati, non quod insomnes & conniventes oculis, perpetuis se vigiliis exercerent, ut quidam scripsere, sed quod divina in eorum Ecclesiis hymnologia non intercideret, nullaque hora vacaret a laudibus Divinis; quam perpetuam psalmodiam in quædam Galliarum Cœnobia postmodum introductam, suis locis dicemus. Hujus Ordinis olim in Ecclesia Orientali celeberrimi Fundator extitit Sanctus *Alexander*, cujus Vitam ab Auctore Monacho Acœmeto ejus discipulo scriptam edidit Bollandus ad diem XV. Januarii. Ex ea discimus, *Alexandrum* annos quinquaginta in Religiosæ vitæ exercitatione posuisse, & antea annis aliquot militiam secutum esse. Postquam vero in eremum Syriæ secessit, *Rabulam*, qui postea Episcopus Edessenus fuit, ad fidem Christianam convertit, aliosque multos. Primum sui Ordinis Cœnobium ad Euphratem, ubi discipulos congregaverat, erexit, eique per annos viginti præfuit. Ad cujus normam alia ab ejus discipulis ipso vivente condita. Demum Constantinopolim venit, ubi Monasterium ædificavit, ibique obiit circa annum CDXXX. Hoc colligit Bollandus ex ejus Vita cap. 6. ubi dicitur, *Alexandrum* Antiochiam venisse, cum *Theodotus* illius Urbis Episcopatum ge-

constitutione percelli. Sufficit enim illa confessio, quæ primum Deo offertur, tum etiam sacerdoti, qui pro delictis pœnitentium precator attendit. Tunc enim demum plures ad pœnitentiam poterunt provocari, si populi auribus, non publicetur conscientia confitentis. Hæc ipse: qui dum ait, contra Apostolicam regulam ista præsumi, plane insinuat ex Apostolica traditione probatam haberi in Ecclesia secretam peccatorum confessionem. At de his superius actum est pluribus. Jam transeamus ad anni sequentis res gestas.

Se-

PAGIUS

gereret, & paulo post Constantinopolim venisse, ubi & mortuus est. *Theodotus* autem vixit usque ad annum CDXXIX. Post Alexandri decessum Monasterium in Bithyniam translatum est a sancto *Joanne Calybita* ejus successore, ut legitur, in Vita Sancti Marcelli Abbatis, qui ab eo sacrum habitum suscepit, & tertius Acœmetorum Monasterio præfuit. Sub Sancto Marcello ea colendi Dei ratio late sparsa est, quando *Studius* qui anno CDXLIV. Consulatum gessit, *Roma Constantinopolim venit, & Divo Præcursori templum erexit*, inquit Nicephorus lib. 15. cap. 23. A Studio orti *Studitæ*, qui adversus Imperatores Iconoclastas gloriose decertarunt: De *Acœmetis* videndus etiam Ducangius in Glossario mediæ & infimæ Latinitatis.

VII. *Series Regum Suevorum.*

Idacius in Chronico anno Abrahami 2475. qui Kalend. Octobris superioris Christi anni inchoatur, scribit *Suevos* inter se divisos fuisse, aliosque *Frantanem*, alios vero *Maldram* Regem appellasse, sed Frantane mortuo, Suevos cum *Maldra* pacem iniisse; post biennium *Maldra* interfecto inter *Frumarium*, & *Remismundum* ortam fuisse de regni potestate dissentionem; sed anno Abrahami 2481. *Frumario* demortuo *Remismundum* omnibus Suevis præpositum fuisse, qui licet pacem cum Visigothis sanxisset *Conimbriam* tamen diripuit & *Ulisipponam* occupavit. Ita Hispania modo a Visigothis, modo a Suevis, per hæc tempora misere devastata & Suevorum regnum ad magnas angustias redactum.

JESU CHRISTI ANNUS 460.	LEONIS PAP. ANNUS 21.	LEONIS 4. MAJORIANI 4. IMPP.

I. SExagesimus supra quadringentesimum volvitur annus Domini, notatus Magni & Apollonii Consulatu. Est mentio Magni Consulis apud Gennadium, ubi agit de Fausto, atque ait (a): *Scripsit postea ad Felicem Præfectum Prætorii & Patriciæ dignitatis virum, filium Magni Consulis jam religiosum, epistolam ad timorem Domini hortatoriam*. Hæc ipse: at de Felice inferius.

(a) Gennad. de Script. Eccl. c. 85.

II. *Leo Imp. expellit Timotheum Alexandr.* Hujus anni exordio Leo Augustus impulsus Synodicis decretis Concilii ad finem anni superioris Constantinopoli (ut vidimus) celebrati, jam peractis Encæniis, jussit invasorem Alexandrinæ Ecclesiæ Timotheum inde ejici, dato ad hoc certo rescripto ad Ducem Augustalem, qui curaret exacte negotium. Sed quæ de his habet Liberatus Diaconus, hic reddamus, ait enim (b): *Scripsit Imp. Leo Duci Alexandriæ Stylæ, ut pelleret quidem ab Episcopatu omnibus modis Timotheum, inthronizaret autem alium decreto populi, qui Synodum vindicaret. Jussione suscepta, Dux Styla fecit quæ fuerant imperata. In exilio relegatur Timotheus Ælurus Chersonæ arcta custodia, & cum eo Petrus hæreticus; & pro Proterio Timotheus cognomento Solofaciolus, sive Albus, Episcopus constituitur*. Hæc Liberatus. Quæ quidem primum omnium (quod ad tempus spectat) hoc anno & non ante facta esse (ut habet Cedrenus (c) anno superiori) ut affirmemus, monent litteræ sancti Leonis Romani Pontificis ad Leonem Imperatorem hoc anno datæ decimoquinto Kalendas Julias, quibus ut de recenti facto gratias agit de expulso invasore Timotheo, cum necdum creatus ejus successor esset Solofaciolus: ut plane appareat hoc eodem anno ejectum fuisse Timotheum, & non ante.

(b) Liberat. Brev. c. 15.

(c) Cedr. in Comp. anno tertio Leonis.

III. *De Timotheo invasore sedis Alex. simulate agente.* Sed in eo corrigendus est Liberatus, dum ait, eum statim relegatum esse Chersonam, vel quod scribit Cedrenus, missum in Paphlagoniam primum, deinde vero relegatum in Chersonesum, vel (ut alii habent) in Oasim. Nam constat ejusdem sancti Leonis Romani Pontificis litteris dicta die hoc anno ad Gennadium datis, eumdem Timotheum permissum fuisse venire Constantinopolim sub specie quadam abdicandæ hæresis, & recipiendi Chalcedonensis Concilii: ista enim speciosa larva sese impius per suos, quos penes Imperatorem, Constantinopoli habebat, intrudere in eam urbem conatus est, re vera tamen, ut edita professione Catholica, restitueretur in Alexandrinam Ecclesiam. De his autem eum tam Gennadius Constantinopolitanus Episcopus, quam etiam ibi adhuc agentes Apostolicæ sedis legati Domitianus & Geminianus Episcopi reddidissent certiorem sanctum Leonem, ipse mox ad eumdem Gennadium ista rescripsit (d):

IV. *S. Leo admonet de Timotheo Gennadium.* *Dilectionis tuæ litteris & fratrum Coepiscoporumque nostrorum Domitiani & Geminiani sermone agnovi, Timotheum, postquam Ecclesia Alexandrinæ civitatis expulsus est Constantinopolim (nonnullis hoc fidei adversariis agentibus) venire permissum: ut (quantum datur intelligi) quia universorum Domini sacerdotum sententiis coarctatus, invitus saltem ad Catholicum se dogma convertat; ut (tamquam propter hanc tantummodo culpa videatur ejectus) hæreticæ perversitatis errore damnato, doctrinæ Apostolicæ, ut ad Alexandrinam redeat Ecclesiam, acquiescat: cum illi*

(d) Leo ep. 100.

PAGIUS SÆC. V. Anno Eræ Hispan. CDXCVIII. A. C. 460.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5953.

☉ 21. CB. ☽ 5. P. 27. Mart. Indict. 13.

JESU CHRISTI 460.

LEONIS PAPÆ 21.

LEONIS IMP. 4.

MAJORIANI IMP. 4.

I. *Consules.* [1] COSS. *Magnus & Apollonius*. Primus Occidentalis fuit, indeque Epistolæ *S. Leonis* Papæ hoc anno datæ *Magnum* semper primo loco exhibent. Eum fuisse domo Narbonensem liquet ex Carmine XXIII. Sidonii Apollinaris, ubi ejus sæpe mentionem facit. In Propemptico prodit, *Probum & Felicem*, de quibus infra, ejus filios extitisse. *Apollonius* in Oriente creatus; memoratur enim in Allocutione Marciani Imp. ad Synodum Chalcedonensem. Apud Baluzium in Nova Concil. Collect. pag. 1388. dicitur *Exprafectus Urbis*, sed rectius in aliis editionibus dicitur tantum *Exprafectus*; cum ex variis Novellis eidem inscriptis, illum Præfectum Prætorio Orientis fuisse constet.

II. *Timotheus Ælurus Episcopatu Alex. dejectus.* A num. II. ad IX. Victor Turunensis sub hujus anni Coss. ait: *Timotheus Episcopus interfector Proterii Episcopi, Leonis Principis præcepto vi a Sede Alexandrina raptus Ecclesia Chersonam exilio relegatur; & post menses quinque eidem Alexandrinæ Ecclesiæ, alius pro eo Timotheus Solophaciolus Synodi Chalcedonensis defensor, Episcopus*

NOTÆ [1] COss. *Magnus, & Apollonius*. Fasti Idatii, & Victor, *Magno & Apollonio*. Marcellinus, *Apollonio & Magno*. Prosper Vaticanus MS. *Magno & Apollonio*. GEORGIUS

illi, etiam si Catholicus probaretur, hoc vehementer absistat, quod vivente Episcopo, tantæ sedis invasor, & auctor apparuit inauditæ crudelitatis admissæ.

V. De pellendo Timotheo, & creando novo Epis. Alex. Leo agit.

Et ideo dilectio tua sollicitudine, qua claret, enitì, & elaborare debebit, ne cum tam nefario homine sermo aliquis privatim vel publice misceatur; neve sub specie correctionis ejus, quorumdam conventui præbeatur occasio; neve redeundi integram capiat libertatem, de quo jam edictis suis Princeps Christianissimus judicavit. Omni igitur labore & circumspectione pervigili unitati Ecclesiasticæ profuturus, enitere, frater carissime, ut spes suffragatoribus ipsius adimatur, & Alexandrinis ex clero suo Catholicus Episcopus secundum morem veterem per Orthodoxos Episcopos consecretur. Quia parricida ille non aliter a suis defensoribus deseretur, nisi Alexandrina Ecclesia, quæ Patrum honori & suæ restituenda est libertati, rectorem sanandis omnibus, quæ male gesta sunt probatissimum fuerit consecuta. Datum decimaquinto Kalendas Julias, Magno & Apollonio Consulibus, per Philoxenum Agentem in rebus. Hæc sanctus Leo: ex quibus in primis erroris redarguas, qui dixerunt Timotheum relegatum fuisse, arctaque custodia, ne effugeret, custoditum. Eadem quoque die, de subrogando in locum Timothei alium Episcopum, ita scripsit ad Leonem Imperatorem (a):

(a) Leo ep. 90.

VI. Leo Papa ad Leonem Imp.

Si gloriosum pietatis vestræ in fidei defensione propositum tanta prosequi laude capiamus, quanta rerum ipsarum magnitudo deposcit; inveniremur impares in actione gratiarum, si nostri tantum oris angustiis universalis Ecclesiæ gaudia celebremus. Sed dignus illius remuneratio vestris actibus meritisque servabitur, in cujus causa & speciali excellitis animo, & optato triumphatis eventu gloriæ. Sciat igitur clementia vestra omnes Ecclesias Dei cum laude exultare pariter & lætari, quod ab Alexandrina Ecclesiæ jugo improbus parricida depulsus est; & populus Dei, cui prædo nefarius incubabat, in antiquam fidei libertatem redactus, potest jam in salutis viam fidelium sacerdotum prædicatione revocari, cum videat omne seminarium venenorum cum ipso auctore projectum. Nunc ergo quia hoc constanti proposito & magna mente peregistis: consummata operi fidei illud adjungite, ut de Catholico illius civitatis Præsule, quod Deo placeat, decernatis, qui nulla damnatæ toties impietatis sit infectus aspergine: ne fortasse tectum vulnus sub specie obductæ cicatricis increscat; & plebs Christiana, quæ, vobis agentibus, aperte ab hæreticorum perversitate liberata est, lethalibus iterum obnoxia sit venenis.

VII. Excludendus Timotheus a spe recuperandæ sedis.

Vides autem, venerabilis Imperator, & evidenter agnoscis, quod in persona de cujus abscissione agitur, non sola est fidei integritas intuenda, quæ etiam si ullis correctionibus professionibusque purgari & in integrum valeret qualibet conditione restitui; nequaquam tamen quæ sceleste cruenteque commissa sunt, possunt probabilium verborum proceslationibus aboleri: quia in Pontifice de hoc (maxime tamen tantæ Ecclesiæ sacerdote) non sufficit sonus linguæ & sermo labiorum; & nihil prodest, si Deus voce prædicatur, & mens impietate convincitur. De talibus enim per Apostolum sanctus Spiritus loquitur (b): Habentes speciem pietatis, virtutem autem ejus abnegantes. Et iterum alibi (c): Deum profitentur se scire, factis autem negant. Unde cum in omni Ecclesiæ membro & integra fidei veritas & bonorum operum plenitudo quæratur; quanto magis in summo Pontifice debent utraque præcellere, quia alterum sine altero non potest cum Christi corpore compaginari? Nec necesse est nunc omnia, quæ Timotheum execrabilem faciunt, enarrare; cum copiose atque manifeste in totius mundi notitiam, quæ per ipsum ac propter ipsum sunt gesta, processerint: & si quid ab incomposito vulgo contra justitiam perpetratum est, in hujus omnia verticem confluunt, cujus desideriis manus furentium servierunt: Unde si etiam in professione fidei nihil hic negligat, nihil fallat; aptissimum gloriæ vestræ est, ab hoc appetitu illum prorsus excludere: quia in tantæ urbis Antistite universa Ecclesiæ membra decet sancta exultatione gaudere; ut vera pax Domini non solum prædicatione fidei, sed etiam morum clarificetur exemplo. Datum decimoquinto Kalenda-

(b) Tim. 3.

(c) Tit. 1.

PAGIUS pus ordinatur. Quare inter expulsionem Timothei Aeluri, & electionem Timothei Solophacioli, aliquot menses intercessere; quod & indicat Leo in Epistola CXXXVIII. alias C. ad Gennadium Episcopum Constantinopolitanum a Baronio recitata. Data ea XV. Kal. Julias, in qua dicit, accepisse se, Timotheum (Ælurum sc.) ab Ecclesia Alexandrina expulsum fuisse, hortaturque, ut Alexandrinis in Clero suo Catholicus Episcopus secundum veterem morem per Orthodoxos Episcopos consecretur. Non eodem itaque tempore Ælurus Episcopatu dejectus, & Solophaciolus ordinatus; quod & ex Epistola ejusdem Pontificis eadem die ad Leonem Aug. data, & a Baronio etiam recitata, manifestum fit. Cumque Evagrius lib. 3. cap. 4. prodat, Aelurum in exilio octodecim annos transegisse; quod Nicephorus lib. 16. cap. 2. etiam habet, apparet illum sub postremis anni præcedentis mensibus relegatum, annos illos XVIII. utrimque incompletos numerandos esse, & Tununensem res duobus annis gestas uno tenore recitasse. Aelurum enim anno CDLXXVI. a Basilisco tyranno in Sedem Alexandrinam restitutum fuisse, infra vide-

rum Juliarum, Magno, & Apollonio Coss. per Philoxenum Agentem in rebus.

VIII. Timotheus Ælurus relegatur.

Hæc cum accepisset Imperator, obsequens Romano Pontifici, & Timotheum relegari præcepit, & successorem Proterii a clero Alexandrino eligi, & ab Ægyptiis Episcopis, more pristino, ordinari. Ad hoc quidem tempus, quæ de relegatione Timothei & electione successoris Episcopi Alexandrini a Liberato Diacono vel aliis dicta sunt, referri debent. Porro de successore Proterii, item Timotheo nominato, hæc idem auctor habet: (a) *Hic quidem Timotheus Catholicorum Episcopus vixit sine seditione. Quievit enim Alexandrina Ecclesia toto tempore Leonis & Zenonis, donec Basiliscus arripuit tyrannidem, &c.* Quæ autem post hæc renovatæ sunt turbæ, suo loco dicemus.

(a) Liberat. Diac. in Brev. c. 15.

Timotheus Episcop. Alexandr.

IX. De Legatione missa Alexandrin. Romam.

Ordinatus itaque Orthodoxus Episcopus Ecclesiæ Alexandrinæ Timotheus, statim, more majorum, de sua ordinatione una cum Catholicæ fidei professione litteras dedit ad sanctum Leonem Romanum Pontificem, missis ad hoc legatis Daniele presbytero atque Timotheo diacono: præstiterunt id ipsum ejusdem Alexandrinæ Ecclesiæ clerus, necnon Ægypti Episcopi Orthodoxi, qui Timothei ordinationi interfuerunt: ad quos singulos perbreves extant redditæ ab eodem Leone epistolæ, atque in primis ad Timotheum recens creatum Episcopum ita conscriptæ (b):

(b) Leo ep. 101.

X. Epistola S. Leonis ad Timotheum Episc. Alexandr.

Evidenter apparet, sub Apostolicæ splendore sententiæ (c), *quoniam diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum; & divinæ dispensatione pietatis, ubi eveniuntur adversa, ibi donantur & prospera: quod Alexandrinæ Ecclesiæ experimenta demonstrant, in qua multos sibi patientiæ thesauros humilitas, modestia, & tolerantia congregavit: quia* (d) *juxta est Dominus iis qui tribulato sunt corde, & humiles spiritu salvabit: glorificata in omnibus inclyti Principis fide, per quem dextera Domini fecit virtutem, ne in thronum beatorum Patrum, Antichristi diutius sederet opprobrium, cujus impietas nemini magis quam sibi nocuit: quia etsi aliquos ad societatem facinoris impulit, se tantum denique inexpiabiliter cruentavit. Unde de eo, quod institutu fidei in fraternitatem tuam, cleri, & plebis, atque omnium Fidelium egit electio, universam mecum Ecclesiam Domini gaudere rescribo: utque hoc benignitas divinæ pietatis multiplicata gratia confirmet, exopto: ita ipsi per omnia tua devotione famulante, ut etiam eos qui veritati aliquatenus restiterunt, reconciliandos Deo per Ecclesiæ preces instanter acquiras, & sacramento Catholicæ fidei, cujus soliditas nullam divisionem recipit, solicitus rector adjungas: illum imitatus verum piumque pastorem, qui animam suam* (e) *posuit pro ovibus suis, & errantem* (f) *unam ovem non flagellis coercuit, sed ad ovile proprium suis humeris reportavit.*

(c) Rom. 8.

(d) Ps. 33.

(e) Joan. 10.

(f) Luc. 15.

XI. De redarguendis lapsis.

Agat ergo dilectio tua, frater carissime, ne vel Nestoriani dogmatis, vel Eutychiani erroris ullum in Dei populo possit vestigium reperiri. Quia (g) *nemo potest fundamentum ponere, præter id quod positum est, quod est Christus Jesus: qui universum mundum non reconciliaret Deo patri, nisi per fidei regenerationem omnes in nostræ carnis veritate susciperet. Cum ergo scribendi opportunitates, quibus fraternitas tua utatur, extiterint: sicut necessarie & ex more fecisti, ut per filios nostros Danielem presbyterum & Timotheum diaconum ordinationis tuæ ad nos scripta dirigeres; ita omni tempore in hoc officio perseveres, ut de proventibus pacis sæpe (quantum fieri potest) solicitudini nostræ mittantur indicia; ut per alterna colloquia sentiamus, quia Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis. Datum decimoquinto Kalendas Septembris, Magno & Apollonio Coss.* Hæc ad Timotheum sanctus Leo.

(g) 1. Cor. 3.

XII.

Ad Episcopos etiam ejus ordinatores eadem die idem Pontifex Leo scripsit epistolam. Portaverant hi pondus diei & æstus, & persecutionis tempore adversus Timotheum sedis illius invasorem infracti steterant & inconcussi. Horum igitur cum S. Leo litteras de Catholico ordinato Antistite accepisset, eisdem adgratulans, istas reddidit (h):

(h) Leo ep. 103.

Leo Episcopus Theophilo, Joanni, Athanasio, Abrahæ, Danieli, Joanni, Paphnutio, Marsao, Panulvio, & Petro Episcopis Ægyptiis.*

* Joane.

Epist. Leonis Pap. ad Episcopos Ægypti.

Litteris fraternitatis vestræ, quas ad me filii nostri Daniel presbyter & Timotheus diaconus detulerunt, cognovisse me gau-

PAGIUS

debimus. Hinc Timotheo *Æluro* anni duo, tam in Chronico Nicephori, quam in tabulis Theophanis, assignantur, & Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. CDLI. de Timotheo Æluro agit, annoque Alexandrino CDLII. de Timotheo Solophaciolo in ejus locum substituto. Liberatus cap. 15., ait, scripsisse Leonem Imp. Duci Alexandriæ *Stilæ*, ut pelleretur ab Episcopatu Timotheus, & cap. seq. subdit: *Jussione suscepta Dux Stila, fecit quæ fuerant imperata, & exilio relegatur Timotheus Ælurus Chersonam arcta custodia, & fit pro Proterio Timotheus cognomento Solophaciolus, sive Albus.* Quod etiam habent Cedrenus, & Tununensis citatus. Baronius quidem dicit, contrarium liquere ex Epistola Leonis ad Gennadium, in qua Sanctus Pontifex queritur, quod *Æluro* permissum fuerit venire Constantinopolim. Verum cum ex Eva-

gria

gaudeo, quod gloriosi & venerandi Principis fides Propheticis, & Evangelicis unita doctrinis ad sanctos & Deo placitos dispositionum suarum devenit effectus: ut cruentissimo Alexandrinæ Ecclesiæ pervasore dejecto, & in longinquiora translato, dignum sua gubernatione rectorem totius civitatis mereretur electio, ad cujus vos consecrationem nullus ambitus traheret, nulla seditio impelleret, nulla iniquitas incitaret; sed in medio constituta meritorum sanctitate, eum cunctis non dubitaret præponere, quem sibi universitas cuperet præsidere. Unde reddita populis Christianis Dei pace gaudentes, commendamus vobis invicem vestri operis dignitatem: ut religiose per omnia ordinatus Antistes fraterno se vivere experiatur assensu, & ad abolenda scandala, quæ error hæreticus extitaverat, cooperatione vestra gaudeat adjuvari.

XIII. Salubres admonitiones.

Excluso enim qui imitator diaboli fuit, & in veritate non stetit, male utens specie pervasi honoris & nominis; congruit ut Alexandrina Ecclesia eum veneretur, & diligat, quem & probitate morum, & integritate Catholicæ fidei dignum tanto sacerdotio comprobavit. Cui mutuæ Charitatis plenum animi nostri præbemus affectum, cohortantes, fratres carissimi, & fiducialiter exigentes, ut in prædicatione verbi, in eruditione præcepti, illam formam custodiatis charitatis, sine qua nullæ possunt prodesse virtutes. Quod autem fratri & Coepiscopo nostro Timotheo de revocandis iis, qui a veritatis itinere deviantes, inconsultius se ferociusque gesserunt, scriptum esse cognoscitis; dilectio quoque vestra ad curam suam intelligat pertinere: ut quia late sese pestilens illa ægritudo diffudit, ubique omnibus eadem adhibeatur medicina vulneribus: ut per diligentiam pastoralem in cunctis Ecclesiis Domini ovile reparetur, & per sollicitudinem charitatis atque doctrinæ omnes Christi oves unum sentiant habere pastorem. Data decimoquinto Kalendas Septembris, Magno & Apollonio Coss.

XIV. De modestia & charitate Orthodoxorum.

Vidistine, lector, quales esse soleant Orthodoxi vincentes? non efferri superbia, nec ad vindictam acceptarum injuriarum impelli, sed omnia in eos qui superati sunt emolumenta convertere: ut plane appareat, non contra impios, sed contra impietatem potius bellum gessisse, immo & pro ipsorum salute dimicasse: cum omni abolita injuriarum memoria, memores tantum sint, quibus valeant modis omnibus, illis subvenire atque prodesse. Ita plane filii pacis, quos non o-

dium & vindicta, sed charitas & benignitas movet ad bellum. Ut vel ex hac saltem partes valeas pios ab impiis, atque ab hæreticis Orthodoxos discriminare: cum innumeris exemplis, Ecclesiæ præsertim Alexandrinæ, videas illos rerum potestatem semel nactos, statim furentes in Orthodoxos insurgere, arma sumere, & in eos excitare alios undique hostes, sacra dispergere, cruentare manus, & (quod latronum ac furum est) mactare gregem & perdere. Sed gratulantem adhuc sanctum Leonem clero Alexandrino de novi veri pastoris electione audiamus ut qui ejus lugubres in afflictionibus querelas mœrentes audivimus, adgaudentes pariter, tantæ lætitiæ comparticipes simus: his enim verbis per litteras eos alloquitur (a):

(a) Leo ep. 101.

XV. Leo Papa ad clerum Alexand.

Gaudeo exultanter in Domino de piissimo quem inter vos habetis affectu, dum (sicut scripta vestra manifestant) & pastor gregem & grex ostenditur amare pastorem. Soliciti ergo invicem (sicut Apostolus ait: (b) observare unitatem spiritus in vinculo pacis, properate ad fructum vestræ pervenire patientiæ. Quid enim dignius aut velle potestis, aut agere, quam ut, auxiliante Dei gratia, gloriosissimi Principis fide ad profectum solidissimæ pacis utamini, remota procul ea bestia, quæ vineam plantationis Dominicæ (sicut psalmus Propheticus (c) canit) singulari feritate vastabat? Quia ergo in ovili Dominico nec furum jam insidiæ, nec latronum timentur incursus; redeat universitas vestra in concordiam, & magisterio Spiritus sancti illa in omnibus unitas expetatur, propter quam dicit Apostolus (d): Non quærens quod mihi utile est, sed quod multis, ut salvi fiant. Id ipsum dicant & sentiant omnes: nulla sint sensuum disputationumque certamina.

(b) Ephes. 4.

(c) Ps. 79.

(d) 1. Cor. 10.

XVI. Salubris admonitio.

Quod usque ad Catholicos Præsules in Alexandrina Ecclesia discipuli veritatis didicerunt, atque docuerunt, eadem a cunctis Fidelibus confessione promatur: quia varietatem veritas (quæ est simplex atque una) non recipit. Si quos autem cujuslibet ordinis Christianos impia hæreticorum conturbavere mendacia ad satisfactionis remedia provocate, & in spiritu mansuetudinis cum benignitate corripite: quia (sicut ait beatus Apostolus Petrus (e) non tardat Dominus promissum, sed patienter agit propter nos, nolens aliquos perire, sed omnes ad pœnitentiam converti. Agendum ergo est, ne difficultas veniæ curationem faciat tardiorem. Data decimo quinto Kal. Septem-

(e) 2. Pet. 3.

PAGIUS

grio laudato constet, Æluri exilium anno superiori cœpisse, potuit Leo Imperator eo etiam anno illi facultatem facere Constantinopolim veniendi, & agnita ejus pertinacia in exilium illum remittere, quod factum fuisse existimo; ideoque Liberatum, & alios a Sancto Leone non dissentire.

bris, Magno & Apollonio Coss. Hæc S. Leo: est hæc novissima earum quæ extant ipsius Epistolarum: contigit enim ipsum anno sequenti hac vita defungi: quem his Dominus prævenit benedictionibus dulcedinis, ut antequam ea hac vita migraret, in pristinum statum restitutam viderit Ecclesiam Alexandrinam, pro cujus salute atque concordia diutius tantopere laborarat.

XVII. (a) Cedr. in Compend. an. 4. Leon. Obitus Simeonis Stylitæ.

Hoc ipso anno (a) quarto nempe Leonis Imperatoris magnus Simeon ille Stylita, Orbis miraculum, ex hac vita migravit. Hoc quidem nomine Theodoretus eum honorat, ubi ait: *Simeonem illum insignem, magnum illud Orbis terrarum miraculum, sciunt quidem omnes qui parent Romano Imperio; norunt autem Persæ quoque & Indi & Æthiopes; quinetiam ad Scythas atque Nomadas fama pervadens ejus in laboribus subeundis diligentiam docuit & philosophiam.* Sed inferius addit, eumdem notum fuisse Occidentalibus & Borealibus omnibus, Britannis, Gallis, & Hispanis. Quod vero ad ejus ætatem longævam pertinet; ipsum ultra centesimum annum ætatem propagasse, inde facile colliges, quod jam columnam ascenderat vivente Meletio Episcopo Antiocheno, qui mortuus est anno Domini trecentesimo octogesimo primo: a quo tempore usque in hanc diem numerare licet annos octogiata uno minus. Verum cum eum invisit Meletius, haud putamus minorem fuisse annis triginta. Porro qui ipsius adhuc viventis aliqua scripsit, prosecuturus post ejus obitum reliqua, Theodoretus, accidit ut præmoreretur ipse, relicto Simeone superstite: unde & factum est ut maxima tanti viri rerum gestarum pars remanserit obvoluta silentio: etenim nondum exegerat in columna annos duodetrigiata, cum Theodoretus ejus res gestas conscripsit; cum tamen constet plusquam octoginta annos eumdem incoluisse columnam.

XVIII. Simeon orbis concionator.

Hunc velut supra eminentem thronum in media Syria extulit Deus hoc deploratissimo sæculo perspicaum canctis doctorem Orbis, ut omnes addiscerent in tot tantisque tenebrosis anfractibus hæresum, illam vero esse Catholicam fidem, quam humanus Angelus illis credendam insinuaret, crebrisque miraculis confirmaret. Ita plane consulendum fuit vel imperitis, simplicibusque, vel reliquis omnibus qui sacra Concilia recipienda renuerent, & sanctorum Patrum decreta & Ecclesiæ traditiones negligerent; ut fuit Eudocia Augusta, quæ in hæresim Eutychianam prolapsa, per Simeonem hunc salutem invenit; & alii plurimi ejusdem erroris vel aliarum hæresum sectatores, persuasi omnes, haud falsam posse docere fidem, cujus dictis omnipotens ipse Deus jugi miraculorum operatione subscriberet: ut merito tum ad sui ipsius, tum aliorum salutem, eumdem Simeonem, quid de fide sentiret, Leo Imperator (ut vidimus) consuluerit.

XIX.

Jure igitur Christianus Orbis, qui viventis (ut dictum est) coluit nomen, & est veneratus imagines, memoriam defuncti majoribus est prosecutus honoribus, annis singulis ejus diem natalem celebrandum instituens sive diem translationis; cum videlicet venerandum ipsius corpus paulo post obitum Constantinopolim translatum fuit, ita eodem præcipiente Leone Imperatore maxime pio: qui & di-

gne

PAGIUS III. *Moritur S. Symeon Stylita.*

A num. XVII. ad XXII. Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. CDLIII. qui Kalend. Septembr. hujus Christi anni incipitur, ait: *Eodem anno quievit Simeon Magnus Stylita: cœtus Monastici celebratissimus, qui ejusmodi virtutis exemplum factus præ reliquis antesignanus, exhibuit*, Idem habet Cedrenus ad annum IV. Leonis Imp. Sanctus *Simeon Stylita* colitur in Martyrologio Romano, aliisque Latinis die V. Januarii; in Menologio vero Græcorum & Menæis die prima mensis Septemb. ut videre est apud Bollandum ad diem V. mensis Januarii, ubi Vitas tres hujus Sancti repræsentat, monetque Simeonem Stylitam Seniorem, de quo hic agimus, male confusum fuisse a quibusdam cum Sancto *Simeone Stylita Juniore*, qui refertur in Martyrologio Romano die III. mensis Septembr. Colitur hic a Græcis die XXIV. Maii, *&* floruit tantum sæculo sequenti, de quo ibidem agemus. Simeonis Stylitæ Senioris Vitam scripsit Antonius ejus discipulus. Aliam ejus vitam ex veteribus MSS. Latinis exhibet Bollandus, tertiamque a Metaphraste elucubratam. Egit etiam de Simeonis virtutibus Theodoretus in Hist. Religiosa anno CDXLV. a se in lucem emissa. In secunda Vita S. Simeonis cap. 9. legitur: *Post multos annos, imminente die obitus sui, factum est una die hoc est, sexta Sabbati, inclinavit se ad orationem, sicut consuetudo erat ei, & migravit ad Dominum*, ideoque S. Simeon anno quadringentesimo sexagesimo primo, quo feria sexta incidit in primum diem Septembr. mortuus est. Nam Antonius laudatus cap. 8. ejus Vitæ asserit etiam eum die *Parasceves* animam Deo reddidisse. Antiqui quidem diem ejus mortis non notarunt, sed dies primus Septembris a Græcis electus videtur; quia in eum mors ejus inciderat. De ejus corporis Translatione Antiochiam, vide annum CDLXXI.

IV. *De annis quibus in columna vixit.*

Garnerius in Auctario Oper. Theodoreti Dissert. II. cap. 5. examinat celebrem quæstionem de anno quo *Simeon Stylita* in columnam ascendit, & de tempore, quo in ea stetit, observatque Baronium tria narrare de Simeone, quæ non solum cum omnibus Vitæ ejus Scriptoribus, & cum Theodoreto, sed & cum ipsomet Baronio pugnant. Credidit enim Cardinalis doctissimus, visitatum fuisse Simeonem, postquam in columnam jam ascendisset, a Sancto *Meletio* Antiocheno Episcopo, qui anno CCCLXXXI. e vivis excessit. Probat id auctoritate Theodoreti, qui ait: *Cum admirandus Meletius, qui Antiochenæ regionis, tunc Episcopatum regebat, vir prudentia & intelligentia clarus, ingenioque*

so-

gne quidem in ejus honorem nobilem ibidem areuit ecclesiam, ut in Actis Danialis Stylitæ narratur (a): Hunc tandam accepit magnus Simeon post mortem honorem, quem viventem ab Imperatore Murciano sæpe privato hubitu convantum, Suidus trudit: litteris vero plos omnes Imperatores eum frequentasse & coluisse, quæ dicta suut superius, satis docent. Cæterum solemnem pompam exhibitam a cælitibus Ipsu diu, que triumphans cælum conscendir, non unus Daniel, longe licut ubsans, ugnovit, sed & celeberrimus ille Auxentius (b), de quo plura superius narratu sunt, cum esset in Bithynia, intellexit, ut eorumdem Acta significant.

(a) Apud Sur. die 11. Decemb.

(b) Apud Sur. die 4. Febr.

XX.

At sicut Elius Elisæum Spiritus reliquit heredem & virtutum imitatorem; itu Simeon Danielem monachum, quem prædictionibus & divinis visionibus ud ejusmodi angelicum urripiendum vitæ institutum udhortatus est, sibi substituisse visus est spiritualis hæreditatis legitimum successorem. Paulo unim unte ejus obitum idem Daniel instur Elisæi, sicut ille pallium est consecutus Eliæ, ipsa cucullum Simeonis per Sergium discipulum ud Leonem Imperatorem missum, sed ub illo non acceptum, accipere meruit: ita plane Divino consilio factum ast, utpote quod Simeonis hæres spiritus & virtutis iu editione signorum esset: Accidit autem in eodem die quo idum Simeon uu hac vita decessit. Ubi vero illum Duniel accepir a Sergio, eidem dacessum Simeonis sibi revelutum putafecit; & magna fiducia, ceu paternum uditurus hereditatem, constructam apud Oliu Ponel columnam ascendit: cum advursantam sibi mox eupertus est Inter alios S. Gennadium Constautinopolitauum Antistitem, rei novitate perculsum, subverentem quidem, ne inflatus homo superbia, æmulatione magni Simeonis impulsus, inde humanam captaret aurum, & ea arte sibi gloriolam compararet: sed signis divinitus editis sutis tandam persuusus est, Danialem Dei umicum, non humana id tentasse præsumptione, sed Dei consilio niti, ejusque imperio regi, Spiritu agi, & ejus ope fulciri. Ita sane decuit margaritum probari, quod nimia sui magnitudine, imposturæ suspicionem uugabat.

Daniel columnam ascendit.

XXI.

Cæterum etsi hoc unno columnam conscendir: haud tamen iu monastica professione tyro dicendus erat, qui eam ub anno duodecimo suæ ætatis felicitar fuerat auspicatus, & jam iu ea militia veteranus, præ-

PAGIUS

solertia ornatus, supervacaneum diceret, ferrum esse: cum adorationis vincula corpori innectenda voluntas sufficeret: cessit, & admonitioni ejus paruit, accitoque Fabro, vinculum solvi jussit. Hoc testimonio Baronius innixus tria pronunciat. I. conventum fuisse a *Meletio* aliquo Antiocheno Episcopo Simeonem, cum jam ascendisset in columnam, II. hunc a quo conventus est, Meletium non differre a Magno Meletio III. In columna stetisse Simeonem plusquam octoginta annos, Vitamque ipsius a Theodoreto scriptam esse, cum nondum explesset vigesimum octavum stationis annum.

V.

S. Symeon annos XL. in columna stetit.

Verum ultimum nullo modo stare potest, Nam si octoginta annos *Simeon* columnam incoluit; & hoc anno mortuus est, ut scribit Baronius necessa est, ut ascenderit columnam anno CCCLXXX, aut etiam citius: necesse quoque, ut scripserit, Theodoretus Simeonis encomium anno CDVIII; cum nondum evenissent, quæ de *Simeone* narrat Theodoretus, eum sc. ad se quos converterat, mittere solitum, ut Sacerdotalem benedictionem acciperent. Theodoretus enim ante annum CDXXIII. Episcopus renunciatus non ast. Sed quomodo, quod ait Baronius de Meletio Simeone invisente, cum jam ascendisset in columnam, convenit cum Theodoreti narratione de Meletio Simeonem invisente, ferreamque catenam auferri suadente? Id enim Theodoretus apertis verbis tradit, accidisse antequam in columnam ascendisset: *Tandem*, inquit, *in domuncula transactis annis ad celeberrimum hunc montis verticem venit, maceriam circundari præcipiens, catenaque ferrea viginti cubitorum fabricata, ejusque capite ad saxum ingens affixo, altero ad dextrum pedem illigato, ut extra limites illos, nec si vellet, egredi posset invitus mansit, cælum assidue animo agitans & quæ supra cælos sunt, contemplari annitens. Mentis autem volatum vinculum illud non impediebat. Cum vero admirandus ille Meletius &c.*

VI.

Invisit eum non Meletius Episc. Antiochenus sed Meletius Chorepiscopus.

In eo denique quod scribit Baronius *Simeonem* in columna stetisse plusquam octoginta annis, dissentit ab omnibus antiquis scriptoribus, Theodoreto, Antonio Simeonis discipulo, & Evagrio Historico, De Theodoreto id jam ostensum est, Antonius vero, & Evagrius totam ita narrant Asceticæ Simeonis vitæ Historiam, sive inter Monachos, sive in domuncula, sive in mandra, sive iu columnis primum depressioribus, deinde altioribus, ut non plures quam quinquaginta sex aut septem annos complexa sit, Simeonque in columnam, post detractam catenam ascenderit circiter annum Christi CDXX. atque ita modo humiliorem, modo excelsiorem, inhabitaverit, quadraginta circiter annorum spacio. Quoad *Meletium*, Garnerius & Bollandus laudati existimant eum fuisse Chorepiscopum sub *Theodoto* anno CDXX. Episcopo Antiocheno cui commissa erat regionis illius, in qua fuit Symeonis Mandra, inspiciendæ regundæque sub Primate cura, quod videntur verba Theodoreti innuere, *qui Antiochena regionis tunc Episcopatum regebat*. Quæ nemo de Episcopo urbis proprie dixerit; dixerit vero apposite de Chorepiscopo. Sed hoc definire videtur Canon X. Antiochenus, qui est de *Chorepiscopis* constitutis in vicis vel pagis. Ostendit enim non paucos fuisse ejusmodi *Chorepiscopos*, quibus distributa erat cura Ecclesiarum extra civitatem positarum, quorumque ad munus pertinebat invigilare omnibus, quæ ad pietatem pertinerent. Sancto *Simeoni Stylitæ*, successit Sanctus *Daniel*, qui post Simeonis mortem in columnam ascendit. Sancti Danielis Stylitæ Vita extat apud Surium ad diem XI. Decembris.

Ad

Præfectus meruerat eligi monachorum, sed renuit. Qui igitur jam perfectissimo studio omnia explesset officia monachorum, recumbenti illi in novissimo loco, a Domino dictum est: *Amice ascende superius*. Quæ vero inter Danielem, & Imperatorem, & Eudoxiam, cum eisdem innotuisset, transacta fiet, dicemus anno sequenti, quo accidisse probantur. Errare autem qui conscensum Danielis in columnam ad annum Leonis Imperatoris octavum referunt (ut Cedrenus) Acta ipsius ostendunt.

XXII. Eudociæ Aug. obitus.

Hoc item anno Eudocia Augusta Theodosii Junioris relicta conjux, in Palæstina, ubi a viri obitus tempore vitam transegit, defuncta est. De qua ista apud Nicephorum (a) ex antiquioribus prodita sunt monumentis: *Postremo templum amplitudine & forma præclarum ex ipsis fundamentis admirando illi & primo diacono simul & martyri Stephano, stadio uno ab Hierosolymis, Eudocia erexit: quo in loco a persecutoribus Domini saxis obrutus ille, immarcescibilem coronam reportasse dicitur. In quo templo & ipsa, aliquo post tempore, cum ad immortalem migrasset vitam condita est, quarto Magni Leonis Imperii anno, cum piam Deo placitamque exegisset vitam. Defuncta est autem ætatis suæ sexagesimoseptimo anno: nam viginti annos nata Imperatori Theodosio conjuncta est: & in aula Imperiali & una cum Augusta Pulcheria viginti novem transegit; ipsa sola absque Pulcheria Imperium annis septem administravit. Porro Hierosolymis undecim transegit: ex eo tempore quatuor vixit annos, universalis Synodi Chalcedonensis Acta non probans; postquam autem Synodi ejus decreta rata grataque habuit, alios etiam transegit quatuor, & tandem mortua est.* Hæc Nicephorus. Sed præstat audire Cyrillum de his quæ ipsi hoc eodem anno ante ejus obitum contigerunt. Dum enim res gestas sanctissimi viri Euthymii oratione prosequitur, de Eudocia Augusta post alia ejusmodi inserit orationem, res suæ ætatis, quas conspexisse potuit, posteris tradens (b):

(a) Niceph. l. 24. c. 59.

(b) Apud Sur. die 20. Januarii.

XXIII. Eudocia quid novissime cum Euthymio.

Beata autem Eudocia cum quamplurima templa Deo ædificasset, Gerontocomiaque & Ptochotrophia, quæ ne facile quidem possunt numerari, pie construxisset; jussit in quodam ex eis templis, quæ erant ab ea ædificata, quod est sacrum Petro Principi Apostolorum, situm est autem e regione Lauræ Euthymii, non distans minus quam viginti stadia, cisternam valde profundam simul & latam gratia alicujus usus necessarii construi. Cum autem aliquando venisset ad eam spectandam, videt Lauram Euthymii positam in media solitudine, & quemadmodum cellæ fratrum erant a se invicem sejunctæ: & cum illud Scripturæ apud se cogitasset (c): Quam pulchri sunt pedes Jacob, tabernacula Israel: & ex eo anima esset valde compuncta: ad eum statim mittit Gabriellium, rogans Euthymium, ut sibi permitteretur ad eum accedere, & frui illius sermone atque doctrina: & simul etiam Lauræ, eique dare redditus habebat in animo: causa autem erat, ut fratribus daretur sufficiens rerum necessariarum suppeditatio. Ille vero eam sic prius compellat. Cum tuus decessus sit in foribus, cur solicita es, o filia, & distraheris circa plurima? Illa sint tibi solum parata, quæ pertinent ad excessum ex hac vita. Nostri autem ne memineris quantum ad redditus & pecunias; sed communis Domiai memineris, apud quem ro-

(c) Num. 24.

PAGIUS VII. Obitus Eudociæ Aug.

Ad num. XXII. & seqq. In Vita S. Euthymii Abbatis, quam vere scripsit Cyrillus Monachus, quamque nuper ex MSS. Codicibus publicavit Pougetus Tom. I. Analect. Græc. narrata Eudociæ Augustæ conversione, de qua supra locuti sumus, legitur de Eudocia Augusta: *Beata Eudocia Ecclesias quamplurimas Christo ædificavit, tot vero monasteria pauperum & senum hospitia, ut mea, non sit facultatis ea numerare*, &c. *Gabrielium Sancti Stephani Præfectum ad magnum Euthymium misit, rogans, ut veniret illiusque oratione & doctrina frueretur. Verum magnus Euthymius hæc ipsi nunciavit: Te me in carne visuram, ne amplius speraveris. Tu vero, o filia, quid distraheris circa plurima? Existimo te hac hyeme ad Dominum migraturam. Igitur te ipsam per hanc æstatem collige, & ad exitum prepara*, &c. *Porro sanctam Urbem celerrime petiit, (sc. Eudocia), accersitoque Archiepiscopo, ea quæ magnus Euthymius dixerat, narravit, & imperfectum Sancti Stephani Protomartyris templum decima quinta die mensis Junii dedicari, curavit, amplumque proventum illi assignavit, & Gabrielium totius dioecesis Dominum constituit. Omnes quoque alias Ecclesias a se conditas dedicandi causa perlustravit, singulis sufficienti proventu assignato. Quatuor vero mensibus post dedicationem expletis religiose & Deo accepto modo disposita, in manus Dei spiritum commendavit, mense Octobri vigesima decima quarta, Indictione*, anno sc. currenti, quo dies XV. mensis Junii cum feria quarta concurrit, nullave Quinquennalia, aut id genus Festa edita. Sed cum hæc dedicatio, sicuti & omnium aliarum Ecclesiarum ab illa conditarum quarum Cyrillus meminit, extra ordinem facta sit, non dies Dominicus, aut annos aliquis Quinquennalium Imperatoris solemnitate nobilitatus eligendi fuere. Barooius Eudociæ Augustæ obitum recte hoc anno consignavit, sed in eo quod ait, Ecclesiam Sancti Stephani Protomartyris dedicatam esse die *XV. Januarii*, deceptus est a Metaphraste in Vita Sancti Euthymii, quæ usque ad nostra tempora attributa fuerat Cyrillo Monacho, ob ipso etiam Cotelerio in Monum. Eccl. Græc. Tom. II. & a Bollando ad diem XX. mensis Januarii.

VIII. Eudocia scriptis clara.

Eudocia exemplo *Faltoniæ Probæ* illustris feminæ composuit ex Græcis Homeri carminibus admirabili industria plurimas veteris ac novi Testamenti Historias, servata pedum mensura, & Homerici carminis majestate, quod Opus in com-

rogamus at nostri potius recorderis.

XXIV. *His illa auditis, his duobus affectionibus bifariam divisum habuit animum, admiratione & animi ægritudine: illud quidem magni Euthymii tribuens præscientiæ, & quemadmodum quod ipsa animo suo agitabat, ille longo ante spatio intelligat: hoc autem propterea, quod ipsa a sua spe excidisset. Volebat autem ei pecunias relinquere & redditus, ut diximus. Hinc vero venit ad sanctam civitatem, & cum Anastasium accersisset Patriarcham, & ei exposuisset quæ a divino audivisset Euthymio, ea fecit quæ illi priori cogitationi respondebant, & erant plane fraterna. Et primum quidem Stephani protomartyris Christi templum, quod nondum erat plene constructum, dedicat quatuordecimo mensis Januari: deinde cum ei etiam multum tribuisset redditum, & ejus curam dedisset Gabrielio; neque alias quoque neglexit ecclesias quæ ab ea ædificatæ fuerant: sed eas quoque valde diligenter obibat, & dedicans, & sufficientem redditum unicuique tribuens. Cum quatuor autem menses jam præteriissent post dedicationem, ipsa quoque, humana vita relicta, excedit ad Dominum.* Hactenus Cyrillus res Eudociæ prosecutus. Hunc tandem felicem finem consecuta est Eudocia Augusta: de qua (vero dixerim) plane miraculum contigit, ut femina potens in hæresim lapsa, diuque in ea versata, resipuerit, demumque sancto fine clauserit diem extremum.

An-

PAGIUS compendium redactum, *Homero Centones* ab ipsa inscriptum. Extat illud tam Græce quam Latine, legiturque in Bibliotheca Patrum. Meminit etiam Eudociæ Photius in Biblioth. cod. CLXXXIII. & seq. narratque eam scripsisse *Metaphrasim in Octateuchum* metrice, & *in Zachariam, & in Danielem, & libros tres in Cyprianum Martyrem*. Addit hac occasione Photius Historiam conversionis atque Martyrii SS. Cypriani & Justinæ, ideoque non de Cypriano Episcopo Carthaginensi, sed de alio Cypriano etiam Martyre locuta est Eudocia in sua Metaphrasi, quæ non extat. Plura de ejus Operibus Oudinus in Supplem. de Script. Ecclesiast.

IX. *Britones a Saxonibus vexati novam Britanniam in Galliis instituunt.* Hoc circiter tempore *Britones* aliqui, quorum regionem Angli & Saxones occuparant, in Gallias transfretarunt, ibique Sedem fixerunt. In Concilio enim primo, *in* Urbe Turonensi ad Ligerim fluvium sita, celebrato *Mansuetus* Episcopus Britonum inter tertiæ Lugdunensis comprovinciales memoratur. Præterea Sidonius lib. 1. Epist. VII. inter arcana Ariovandi Præfecti Prætorio Galliarum consilia & capita accusationis CCCCLXVIII. ei intentatæ istud numerat: *Britannos super Ligerim sitos oppugnari oportere, cum Burgundionibus jure gentium Gallias dividi debere, quod utrumque Gothorum Regi persuasum cupiebat*. Sirmondus in Notis ad illum Sidonii locum, Britannos illos recte interpretatur *Armoricos*, horumque Regem *Riothimum* fuisse scribit. Jornandes lib. de Reb. Get. cap. 45. ait: *Euricbus Vesegotharum Rex crebram mutationem Romanorum Principum cernens, Gallias suo jure nisus est occupare. Quod comperiens Anthemius Imp. protinus solatia Britonum postulavit. Quorum Rex Riothimus cum XII. millibus veniens, in Biturigum Civitatem Oceano & navibus egressus susceptus est. Ad quos Rex Vesegotharum Euricus innumerum ductans exercitum advenit; diuque pugnans, Riothimum Britonum Regem, antequam Romani in ejus societate conjungerentur, superavit. Qui ampla parte exercitus amissa cum quibus potuit fugiens, ad Burgundionum gentem vicinam, Romanis in eo tempore fœderatam advenit.*

X. *Serius Armoricam occuparunt.* Hinc Turonensis lib. 2. cap. 18. *Britanni de Biturica a Gothis expulsi sunt, multis apud Dolensem vicum peremptis*. Castrum Dolense situm erat in territorio Bituricensi, in quo, sæculo millesimo conditum fuit insigne monasterium Monachorum, ut videre est apud Mabillonium sæculo V. Ord. S. Benedicti pag. 83. & apud Hadrianum Valesium in Notitia Galliarum, voce *Dolensis vicus*. Britanni super Ligerim siti temporis progressu, *Minoris* hodiernæ partes occuparunt, tandemque Armoricam omnem, quæ usque ad Ligerim antiquitus non protendebatur. Hinc Minoris Britanniæ inferioris incolæ etiamnum eadem lingua ac Cornubiæ & Walliæ Provinciarum Angliæ incolæ fere utuntur: hi enim *Autochtones*, & nullo modo Anglo-Saxones, aut Scoti origine existunt. Civitates Venetum Corisopitum, Ossimorum, & Diablintum sæculo, tantum sequenti *Britanniæ Minoris* nomine appellatæ. Rhedones & Nannetes, qui liberi erant, Clodoveus M. Francorum Rex anno incerto in suam potestatem redegit, ut infra videbimus. A Gregorio lib. 4. cap. 4. ante ultimos annos *Clotarii* Regis Francorum hujus nominis primi, *Armorica* Minor Britannia non appellatur, ut videre est lib. 4. c. 20. Denique Nannetensis & Rhedonensis Episcopatus ante Carolum Calvum Francorum Regem minori Britanniæ non adjuncti, ut legitur apud San-Marthanos. Vide quæ anno CCCLXXXIII. de minori Britannia in medium attuli.

XI. *Dissensio inter Suevorum Reges exorta.* Idacius in Chronico anno Abrahami 2478. qui Kalend. Octobris sequentis Christi anni exordit, ait, *Maldram* Suevorum Regem, qui fratrem anno antecedenti occiderat, merito periisse interitu *in fine mensis Februarii: Maldra* interfecto inter *Frumarium* & *Remismundum* ortam esse de regno dissensionem. Addit Idacius *Majorianum* mense Maio ingressum esse Imperatorem in Hispanias, indeque in Italiam rediisse. Sed numeri in Idacio, Librariorum oscitantia, per hæc tempora corrupti. Ex dicendis enim anno sequenti liquebit, hæc serius in Idacio collocanda fuisse. Dicit denique ii Chronographus *Gaisericum* Vandalorum Regem a *Majoriano Imp.* per Legatos pacem postulasse.

I. Majoriani mors, & Severi Imperium.

ANnus Christi agitur quadringentesimus sexagesimusprimus. Consulibus Severino & Dagalaipho: quo Majorianus Imperator apud Dertonam Hispaniæ civitatem fraude Severi necatus, qui post eum tyrannice invasit Imperium. Hæc quidem Marcellinus sub hujus anni Consulibus, necnon Cassiodorus, qui item affirmat id factum immissione Ricimeri Magistri militum Gothi hominis & Ariani, cujus ope idem Severus in Imperium est exaltatus. Quoto autem die vel mense hæc acciderint, antiquorum (quod viderim) cum nullus prodat, haud acquiescendum putavimus recentiori auctori (*a*) pro animi sententia annos, menses, & dies tum Majoriano, tum Severo etiam præscribenti. Nobis autem religio plane sit, quicquam absque majorum auctoritate fingere. Porro de ejus sepulcro hi extant Ennodii versus:

Cum præstat gravior bustum Fortuna petitum
Contulit exuviis, Majoriane, tuis.
Nunc indignis pyramidum jam * *prospice moles,*
Vilia Principibus linque sepulcra piis.

* vel tu.

(*a*) Panvin. de Roman. Imp. & in Fast.

II. Sic igitur Majoriano laudatissimo Imperatore sublato, plane concidit Occidentale, quod ei innitebatur, Imperium: cujus ruinæ illa certior causa præcessit, quod Gotho homini & heretico Ariano Ricimero creato Magistro militum, malæ creditæ fuere vires Imperii, ut exitus declaravit: docuit enim sæpe experimentum, magno damno hæreticos admisceri

PAGIUS

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5914.

SÆC. V. Olymp. 310. Anno Eræ Hisp. CDXCIX. A.C.461.

☉ 22. A. ☽ 6. P. 26. April. Indict. 14.

JESU CHRISTI 461.

HILARI PAPÆ 2.

LEONIS IMP. 5.

SEVERI IMP. 1.

I. Quinquennalia Majoriani.

[1] COSS. *Severinus & Dagalaiphus*; ille in Occidente, ut statim videbimus, hic in Oriente creatus. De Dagalaipho Theophanes ad annum XIV. Anastasii Imp. scribit, eum a Dyagesthea Ardaburii filia, & Asparis nepti suscepisse *Areobindum*, qui ab Anastasia Imp. Dux Orientis, & Præfectus exercitus adversus Gothos eo anno missus est; filium vero fuisse *Areobindi*, qui Theodosii Jun. temporibus in prælia adversus Persas inclaruit. *Majorianum* Occidentis Imperatorem *Quinquennalia* hoc anno Arelatis edidisse, ostendit Sidonius lib. 1. Epist. XI. qui narrata sua Arelatum profectione, ubi Majorianus habitabat, scribit: *Postridie jussit Augustus, ut Epulo suo Circensibus ludis interessemus. Primus jacebat cornu sinistro Consul ordinarius Severinus*, &c. De hoc magnifico convivio, ex quo discimus, qui olim accumbendi ordo servatus fuerit in conviviis, legendi Sirmondus in Notis, & Lambecius Tom. IV.... Biblioth. Cæs. pag. 13. Porro in Dissert. Hypatica part. II. cap. 2. num. XXIV. & alibi ostendi Imperatores in Quinquennalibus Viros illustriores splendidissimis epulis excepisse solitos: quam etiam in rem Pollio in Gallieno cap. 9. loquens de Decennalibus hujus Imperatoris, inquit: *Conviviis & epulis depulsis, alius dies publicis voluptatibus deputabat.* Quare Sidonius quando ait absolute, *Epulo suo*, & de ludis Circensibus loquitur, innuit Majorianum tunc *Quinquennalia* edidisse, quorum mentionem Sidonium facere, observavit etiam Savaro in Notis ad citatam Epistolam. Anno DXXXI. num. II. nummum referam, in quo hæc solemnis memorata.

II. Majoriano occiso Severus Imperator dicitur.

Ad num. I. & seq. Diem emortualem Majoriani Imp. & natalem Severi ejus successoris docet nos Chronographus a Cuspiniano editus, qui sub hujus anni Coss. scribit: *Depositus est Majorianus a Patricio Ricimere Dertona, IIII. Nonas Augusti, & occisus est ad fluvium Hyram VII. Idus Augusti, et levatus est Imperator Dominus Severus XIII. Kal. Decembris.* Baronius reprehendit Onuphrium, quasi pro animi sententia annos menses & dies tum Majoriano, tum etiam Severo præscriberet. Verum Onuphrius ex egregio illo Chronico a se etiam edito hæc desumpsit. Porro dies XIX. mensis Novembris, seu *XIII. Kalend. Decemb.* cum Dominica hoc anno concurrit, ideoque dies Dominica ad similes inaugurationes, jam eligebatur. Marius in suo Chronico addit, *Severum Ravennæ levatum esse Imperatorem. Ricimer*, qui Majorianum deposuit, alius non est, quam qui a triennio collega Patricii in Consulatu fuit. Idacius in Chron. scribit, *Majoria-*

NOTÆ [1] C*Oss. Severinus & Dagalaiphus*. Inscriptio Nolana apud Blanchinum in Præfat. tom. I. ad Anastasium Bibliothecarium num. XXVI.

SACRAE. VIRGINIS
DEP. IVSTI. V. IDVS. NOBEBR.
FL. S. SEVERINO. V. C. CONS.

Victor: *Gadalaifo & Severino*. Marcellinus: *Dagalaifo & Severino*. Fasti Idatii: *Severino, & qui de Oriente*. Vide Sidonium lib. I. epist. XI. Prosper Vaticanus MS. *Severino & Gadalaifa*. Sequitur: *Moritur Majorianus. Levatur Severus*. GEORGIUS

sceri Catholicis; quod nulla sit (ut ait Apostolus (*a*) conventio lucis ad tenebras.

(*a*) 2. Cor. 6.

III. S. Leonis Papæ obitus.

Eodem etiam anno, sub iisdem Consulibus, tertio Idus Aprilis moritur S. Leo Romanus Pontifex, cum sedisset annos vigintiunum minus diebus trigintaduobus. Redarguitur vero erroris Marcellini Chronicon, dum anno superiori Leonis Papæ obitum ponit: Etenim cum reperiantur ab eo datæ epistolæ anno qui hunc præcedit, mense Augusti; & sit omnium sententia, ipsum vita functum mense Aprilis; certum est non ante præsentem annum id contingere potuisse. Hic quidem ob excellentem virtutem, doctrinam, & in cura pastorali vigilantissimum studium, a majoribus, Magnus cognomento jure meritoque meruit appellari.

IV.

De quo cum sint nonnulla antiquis tradita monumentis, quæ nequeant certis ejus sedis annis adscribi, hic in ejus obitu referemus: atque in primis quæ de eo habet sanctus Gregorius Papa in epistola ad Constantinam Augustam his verbis (*b*): *Cognoscat autem tranquillissima domina quia Romanis consuetudo non est, quando Sanctorum reliquias dant, ut quicquam tangere præsumant de corpore; sed tantummodo in pixide brandeum mittitur, atque ad sacratissima Sanctorum corpora ponitur: quod elevatum in ecclesia, quæ est dedicanda, cum veneratione reconditur: & tanta per hoc ibidem virtutes fiunt, ac si illuc specialiter eorum corpora deferantur. Unde contigit, ut beatæ recordationis Leonis Papæ temporibus (sicuti a majoribus traditur) dum quidam Græci de talibus reliquiis dubitarent: prædictus Pontifex hoc ipsum brandeum allatis forficibus inciderit, & ex ipsa incisione sanguis effluxerit.* Hæc S. Gregorius. Unde autem acceperit recens auctor (*c*), qui rem diverse ab ipso Gregorio narrat, non invenimus.

(*b*) Greg. l. 3. ep. 30. Miraculum de inciso brandeo.

(*c*) Sigebert. in Chron. an. 441.

V.

At hic opportune describamus veterem Ecclesiæ morem ponendi vela vel sudaria supra Apostoli Petri sepulcrum, ut ea reciperent benedictione locupletata. Meminit ejus Gregorius Turonensis, qui de ipsa basilica Vaticana ista præmittit: (*d*) *Quatuor ordines columnarum valde admirabilium numero nonagintasex habent. Habet etiam quatuor in altari, quæ sunt simul centum, præter illas, quæ Ciborium sepulcri sustentant. Hoc enim sepulcrum sub altari collocatum, valde carum* habetur. Sed qui orare desiderat, reseratis cancellis quibus locus ille ambitur, accedit super sepulcrum; & sic fenestella parvula patefacta, immisso introrsum capite, quæ necessitas promit, efflagitat. Nec moratur effectus, si petitionis tantum justa proferatur oratio. Quod si beata auferre desiderat pignora, palliolum aliquod momentanea* (nempe statera) *pensatum jacit intrinsecus: deinde vigilans ac jejunans, devotissime deprecatur, ut devotioni suæ virtus Apostolica suffragetur. Mirum dictu, si fides hominis prævaluerit, a tumulo palliolum elevatum, ita imbuitur divina virtute, ut multo amplius quam prius pensaverat, ponderaret*

(*d*) Greg. Turonen. Miracul. l. 1. c. 28. De Ecclesia & sepulcro S. Petri.

* rarum.

Ann. Eccl. Tom. VIII. G g

PAGIUS

vianum e Galliis Romam redeuntem fraude interfectum esse.

III. *Dies & mensis obitus S. Leonis M.*

A. num. III. ad XIII. Dies ac mensis quibus *S. Leo Magnus* ad Deum migravit, hactenus in obscuro fuere, licet de ejus mortis anno nunquam controversia fuerit. Hac quidem ætate fere ubique S. Leoni Papæ II. dies Junii XXVIII. Sacra habetur, sed in antiquis Ecclesiæ monumentis non ille, sed *Leo M.* ea die colitur; præterquamquod Sancti Martyrologiis, aliis sæpissime diebus, quam quibus e vivis abiere, inscripti, & in Ecclesia culti. Quare dies emortualis hujus Sanctissimi Pontificis non in Fastis Ecclesiasticis quærendus fuit, sed ex Sedis ejus duratione eruendus. Cumque ex dictis de duratione Sedis Bonifacii I. Cælestini I. & Sixti III. ac ea interpontificio, quod post Sixti III. mortem fuit, perspicuum fiat, Leonem M. die vigesima secunda mensis Septembris anni CDXL. Pontificem Romanum consecratum fuisse, mors ejus, quod huc usque omnes latuit, contigit pridie Nonas mensis Novembris, seu die quarto ejusdem mensis. Ut enim habent MS. Anastasii Thuaneum, nunc in Bibliotheca Colbertina asservatum, ipsius Sancti Leonis epitaphium mox producendum, Ordericus lib. 2. Hist. Eccles. Auctor fusioris Chronici veterum Pontif. Luitprandus, Abbo Floriacensis Abbas, Gotfridus Viterbiensis in Chron. pag. 339. Honorius Augustodunensis, Catalogus Palatino-Vaticanus, variique alii catalogi, tam a Viris doctis, quam a nobis publicati, Sanctus Leo sedit *annos viginti unum mensem unum, & dies tredecim*, in quibus dies emortualis excluditur. Multi quidem Codices Anastasiani supra annos & mensem unum, habent dies XXVI. sed manifesto Librariorum errore. Ad hæc cum *S. Hilari*, ejus successoris ordinatio, die XII. mensis Novembris, ut mox videbitur, peracta fuerit, & Anastasius tradat, post Leonis mortem vacasse Sedem *dies septem*, quod & in omnibus ejus exemplaribus MSS. ac in Chronicis Luitprandi, Orderici, & Abbonis Abbatis, ac variis Catalogis nostris habetur, apparet, non alio die, quam quarto mensis Novemb. Sanctum Leonem vita functum, & diem ejus emortualem non minus ab illo interpontificio, quam ab ejus Sedis duratione, quod non raro fit, excludi.

IV. *Quo die antiquitus cultus fuerit.*

Verum est, *Sanctum Leonem M.* in nullo Martyrologio diei quartæ mensis Novembris adscriptum fuisse; sed hoc illi commune cum Sancto Leone II. Sancto Benedicto Monachorum Occidentis Patriarcha, & variis illustribus sanctis Episcopis, Martyribus ac Virginibus; indeque evidentissime patet, vulgarem opinionem, quæ per tot sæcula obtinuit, quæque etiamnum a multorum animis evelli via potest, Sanctos scilicet iis, quibus coluntur diebus, ad cœlos evo-

vet: & tunc scit qui levaverit, cum ejus gratia sumpsisse quod petiit. Multi enim & claves aureae ad reserandos cancellos beati sepulcri faciunt, qui ferentes pro benedictione, priores accipiunt, quibus infirmitates tribulantium medeantur. Omnia enim fides integra praestat. Sunt ibi & columnae mirae elegantiae candore niveo quatuor numero, quae Ciborium sepulcri sustinere dicuntur. Hactenus ille: quæ, ut facilius intelligas quæ de S. Leone ex Gregorio Papa sunt enarrata, hic tibi spectanda proponimus.

VI. (a) Prat. spirit. c. 149.

Rursum vero apud Sophronium hæc de eodem Leone scripta leguntur (a): *Cum descendisset. Abbas Amos Hierosolymam, & Patriarcha ordinatus esset; venerunt omnes monasteriorum eremi Abbates, ut adorarent eum: inter quos adfui & ego cum Abbate meo. Cœpitque Patriarcha dicere Patribus: Orate pro me, Patres: magnum enim onus & intollerabile mihi injunctum est, sacerdotiique dignitas me terret immodice. Petri & Pauli similium est regere rationales animas: Ego autem infelix & peccator sum: plus enim quam caetera timeo ordinationis sarcinam. Nam inveni scriptum, quia beatissimus & aequalis Angelis Leo Papa, qui Romanorum Ecclesiae praefuit, quadraginta dies perseveravit ad sepulcrum Apostoli Petri, vigiliis & orationibus insistens, petensque ab Apostolo, ut pro se apud Deum intercederet, ut dimitterentur sibi peccata sua. Impletis diebus quadraginta, apparuit ei Apostolus Petrus, dicens ei: Oravi pro te; & dimissa sunt tibi omnia peccata tua, praeter quam impositionis manuum. Hoc solum abs te requiretur, sive bene, sive fortasse male egeris.* Hæc ibi.

Quid revelatum Leoni viventi.

VII. Sed quid est: Omnia tibi sunt dimissa peccata præter manuum impositionem? Num peccata ex parte dimitti possunt? minime gentium, si ad culpam referas. Cæterum quo ad pœnam dici debent dimissa fuisse S. Leoni peccata. Quod enim facile sit in his peccare etiam prudentem Episcopum, jure S. Apostolus (b) monet ita Timotheum: *Nemini cito manus imposueris, neque communicaveris peccatis alienis.* Illis ergo remanebat S. Leo delictorum pœnis obligatus, quæ illi perpetrassent, qui ab eo indigni promoti fuissent ad ordines. Tunc namque dicuntur Præsules communicare peccatis alienis, dum indignis conferunt honores & ministeria. Hinc sibi timens Propheta Rex ait (c): *Ab alienis parce servo tuo:* Quod si hæc (d) fiunt in viridi, quid fiet in arido? Leone quis sanctior atque prudentior, ut tantum periculum liber transiliat?

Quomodo pars dimissa peccatorum. (b) 1. Tim. 5. (c) Ps. 18. (d) Luc. 23.

VIII. Exploditur de Leone fabella.

De eodem sanctissimo Pontifice quædam indigna Christianis auribus irrepsit sine ulla majorum auctoritate jactata fabella, quæ a recentioribus tamen nonnullis absque delectu cuncta consarcinantibus, & sive sint vera, vel falsa, minime disquirentibus, vel saltem leviter dubitantibus scriptis asseritur: nempe S. Leonem, cum formosa mulier ejus manum esset exosculata, passum quid oblectationis humanæ ob eam causam in se ipsum ultorem, ad excidendam dexteram ferro armasse sinistram: sed oranti ipsi ad Dei genitricis imaginem, ab eadem sectam manum fuisse restitutam. At nugæ sunt istæ, & garrularum fabulæ vetularum. Quod enim S. Joanni Damasceno contigit, cum ab Iconoclasta Leone mutilatus est dextera, & sanatus a Virgine: inversa historiæ veritate, Leo Papa præcisus manu jactatur, & a Deipara eadem restitutus asseritur. Sed facessant commenta istæc, quorum imago picta, jussu Clementis Papæ Octavi, consultis viris doctis abradi jussa est, quod nulla penitus reperta sit veritate subnixa, vel saltem veri similitudine colorata sed levissime in vulgus sparsa, instarque som-

PAGIUS

evolasse, locum imposterum habere non posse. Festum S. Leonis M. seu ejus Natale primum affixum fuit *IV. Idus* Novemb. seu diei decimæ ejusdem mensis, quo notatur in Martyrologio Hieronymiano a Florentinio publicato, qui in Notis ait, in Kalendario Hieronymiano Canonic. Lucensium perantiquo *Novemb. quarto Idus Sancti Leonis Papæ* celebritatem reponi, & huic consonare Martyrologium Rabani, qui ad IV. Idus Novemb. habet: *Romæ depositio sancti Leonis Episcopi;* quæ Henschenius ad diem XI. mensis April. in Comment. prævio ad Vitam S. Leonis M. notat etiam legi apud Notkerum, & in MSS. Martyrologiis Vaticano S. Petri, Attrebatensi, Divionensi, Turnacensi, Lætiensi, item Monasterii S. Cyriaci, ac in vetustis MSS. Altempsiano, duplici Trevirensi S. Maximini, & tertio S. Martini, item in duplici Leodiensi, sc. S. Lamberti & S. Laurentii, Bruxellensi S. Gudilæ, & aliis. Ex quibus tam Florentinius, quam Henschenius deducendum existimabant, S. Leonem M. eo die demortuum.

V. Ejus Reliquiæ antiquitus bis translatæ.

Non multo post Sancti Leonis M. mortem duæ Reliquiarum ejus Translationes factæ, altera *III. Idus April*, seu die undecima illius mensis, altera *IV. Kal. Julii*, seu die XXVIII. mensis Junii. Utriusque meminit Beda, qui anno DCCXXXV. vitam cum morte commutavit. In genuino enim ejus Martyrologio ad diem III. Idus April. legitur: *Romæ Leonis Papæ & Confessoris;* & rursus ad IV. Kal. Julii: *Ipso die S. Leonis Papæ.* In antiquissimo Martyrologio a Joanne Frontone publicato, & ut ipse judicat, medio circiter sæculo octavo scripto, ad IV. Kalend. Julias habetur: *Translatio corporis beati Leonis*, sed ad III. Idus Aprilis nulla ejus mentio. Ad utramque diem in variis antiquis Martyrologiis, etiam memoratur, & in aliquibus dicitur *depositus*, in aliquibus vero habetur: *Natale S. Leonis Papæ.* Porro Auctores Ecclesiasticos *depositionis* & *natalis* nomine sæpe Translationes Sanctorum designare passim in hoc Opere ostendi. Quæ-

somniorum effusa, ut solent nugæ reliquæ ab otiosis effingi. Describerem hic, quæ ad refellendam fabulam hanc, jussus conscripsi, si id alicujus ponderis quæstio, & non quæ sua levitate evanescit, exigeret.

IX. Descriptis S. Leonis.

Jam vero quæ de eodem S. Leone in libro de Romanis Pontificibus ab Anastasio scripta leguntur, adiiciamus: præter illa enim quæ superius certis locis sunt collocata, de scriptis ab eo epistolis hæc ibi habentur:

Hic beatissimus Leo Archiepiscopus multas epistolas fidei misit, quæ hodie Archiva Ecclesiæ Romanæ recondita tenentur. Hic firmavit frequenter suis epistolis Synodum Chalcedonensem: ad Marcianum Augustum epistolas duodecim: Ad Leonem Augustum epistolas tredecim: Ad Flavianum Episcopum epistolas novem: Ad Episcopos per Orientem epistolas octodecim, per quas fidem Synodi confirmavit. Et inferius: *Hic renovavit basilicam Petri Apostoli, & fecit ibi cameram, quam & ornavit. Et beati Pauli basilicam post ignem divinum*, cum videlicet tacta fulmine incensa est, *renovavit: fecit & cameram in eadem similiter, & in basilica Constantiniana.* Sed dilucidius de opere S. Leonis in basilica S. Pauli hæc habet Hadrianus Papa in epistola ad Carolum Magnum Imperatorem:

X. A S. Leone exornatæ imaginibus Ecclesiæ.

Item de sacro quarto Concilio egregius atque mirificus prædicatur S. Leo Papa: qui & ipse fecit Ecclesias, quas in musivo ex diversis historiis, seu imaginibus pingens decoravit: magis autem in basilica S. Pauli Apostoli, arcum ibidem majorem faciens & in musivo depingens Salvatorem Dominum nostrum Jesum Christum, & secum vigintiquatuor seniores, nomine suo versibus decoravit; & a tunc usque hactenus fideliter a nobis venerantur. Hæc Hadrianus ad Carolum. Porro ipsa Salvatoris imago cum dictis vigintiquatuor senioribus super majorem arcum ab ipso ad suffulciendum veterem arcum superadditum musivo opere elaborata, adhuc extat, seniorum vero imagines nonnihil passæ jacturam. Facta hæc autem expensis Gallæ Placidiæ, docet inscriptio superius in ejusdem Gallæ obitu recitata. Reliquos vero, qui nomine Leonis reperiuntur ibi tituli, sive supra basilicæ januam, sive in columna dextera majoris arcus, scias esse Leonis Papæ Tertii.

XI.

Sed rursus apud eumdem auctorem de eodem de quo est sermo Leone hæc sequuntur: *Fecit quoque basilicam S. Cornelio Episcopo & martyri juxta cæmeterium Callisti, via Appia.* Et paulo post: *Hic constituit monasterium apud B. Petrum Apostolum. Hic constituit, ut intra actionem sacrificii diceretur: Sanctum sacrificium, immaculatam hostiam, &c.* Et inferius: *Hic etiam constituit & addidit super sepulcra Apostolorum ex clero Romano custodes, qui dicuntur Cubicularii:* quos modo dicimus Capellanos: Cubiculum enim idem fuisse apud antiquos, quod hodie apud nos Capellam, notavimus in Romano Martyrologio: cum alioqui & aliquos ex Cubiculariis fuisse laicos homines, doceat Ordo Romanus. Subditur vero ibidem: *Hic fecit ordinationes quatuor per mensem Decembrem in*

PAGIUS VI. *Prima S. Leonis M. Translatio III. Idus Apriles, facta.*

Quænam ex his duabus Translationibus prius peracta fuerit, non satis exploratum; licet enim *Sergium* hujus nominis primum prioris auctorem fuisse passim tradatur, vix tamen hoc mihi persuadere possum. Is enim mense Decembri anni DCLXXXVII. ad cathedram Sancti Petri evectus est, annoque insequenti IV. Kal. Julii, ut mox videbimus, corpus Sancti Leonis in decentiorem locum transtulit. Quod si hæc prima Sancti hujus Pontificis Translatio fuisset, Auctor libri Pontificalis Anastasius Bibliothecarius vulgari errore creditus, qui circa initium octavi sæculi Romanorum Pontificum Vitas vulgavit usque ad Gregorium secundum, in Sancto Leone M. non scripsisset; *Sepultus est apud Basilicam B. Petri Apostoli, tertio Idus Aprilis*; cum cum nunc certum esse debeat, Leonem magnum mense Novembri spiritum Deo reddidisse, evidens est, hunc Scriptorem, quod ei in more positum, ad diem ejus Translationis respexisse, ideoque & eam, quæ III. Idus April. facta, illam præcessisse, quæ ejus ætate a Sergio I. peracta fuerat. Præterea cum utraque Translatio ante Bedæ mortem contigerit, verosimile non est, post quadraginta circiter annos corpus Sancti Leonis iterum translatum fuisse.

VII. *Secunda IV. Kalend. Julii.*

Sed difficultatem dirimere videtur Codex MS. Virdunensis cœnobii Sancti Vitoni Eusebii Historiam continens, in quo post Damasi versus, uti nos docet Mabillonius Tom. III. Analect. pag. 431. referuntur quædam epitaphia sub hoc titulo: *Ista epitaphia inventa sunt in Ecclesia Sancti Petri*, quæ sunt Leonis Magni, Bonifacii Papæ, item alterius Bonifacii. In epitaphio vero Sancti Leonis mentio fit de ejus Translatione per *Sergium Papam* facta, & post epitaphium depositus memoratur *III. Id.* mensis nomine obliterato; translatus autem *IV.* Kal. Jul. Epitaphium illud editum est a Baronio num. XI. at correctius extat apud Quesnellum in dissert. I. de Vita & Reb. gestis S. Leonis Magni, ubi singulari diligentia collegit, quæ Martyrologia multa, Breviaria, & Missalia de die mortis S. Leonis Magni habent. Sed illud Epitaphium tam apud utrumque, quam apud alios sine additamento Codicis Vitoniani legitur, quia ante Mabillonium lucem non viderat. Hæc hujus additamenti de S. Leone verba: *Sedit in Episcopatu annos XXI. mensem I. dies XIII. Depositus est III. Idus... & iterum translatus huc a beato Papa Sergio IV. Kal. Jul. indict. I.* Ubi injuria temporum vox *Aprilis* deleta fuit. Sedente Sergio I. bis indictio prima obtinuit, anno nempe DCLXXXVIII.

urbe Roma, presbyteros octoginta unum, diaconos triginta unum, Episcopos per diversa loca centum octogintaquinque. Qui etiam sepultus est apud beatum Petrum Apostolum tertio Idus Aprilis. Cessavit Episcopatus ejus dies septem. Hæc ibi

☞ Extat ejusdem S. Leonis sepulturæ inditum epitaphium, non cum modo sepultus est, sed cum translatum est ejus venerandum corpus a Sergio Papa, quod sic se habet (*a*):

(*a*) *Antiq. Inscript. in Append. pag.* 1170. *num.* 4.

Leonis epitaphium.

HUJUS APOSTOLICI PRIMUM EST HIC CORPUS HUMATUM
QUOD FORET ET TUMULO DIGNUS IN ARCE PETRI
HUNC VATUM PROCERUMQUE COHORS QUOS CERNIS ADESSE
MEMBRA SUBEGREGIA SUNT ADOPERTA DOMO
SED DUDUM UT PASTOR MAGNUS LEO SEPTA GREGEMQUE
CHRISTICOLAM SERVANS JANITOR ARCIS ERAT
COMMONET E TUMULO QUOD GESSERAT IPSE SUPERSTES
INSIDIANS NE LUPUS VASTET OVIIE DEI
TESTANTUR MISSI PRO RECTO DOGMATE LIBRI
QUOS PIA CORDA COLUNT QUOS PRAVA TURBA TIMET
RUGIIT ET PAVIDA STUPUERUNT CORDA FERARUM
PASTORISQUE SUI JUSSA SEQUUNTUR OVES
HIC TAMEN EXTREMO JACUIT SUB MARMORE TEMPLI
QUEM JAM PONTIFICUM PLURA SEPULCRA CELANT
SERGIUS ANTISTES DIVINO IMPULSUS AMORE
NUNC IN FRONTE SACRÆ TRANSTULIT INDE DOMUS
EXORNANS RUTILUM PRETIOSO MARMORE TUMBUM
IN QUO POSCENTES MIRA SUPERNA VIDENT
ET QUIA PRÆMICUIT MIRIS VIRTUTIBUS OLIM
ULTIMA PONTIFICIS GLORIA MAJOR ERIT. ☜

Ad-

PAGIUS

annoque DCCIII. [1]. Si ratio diei Dominicæ habita fuerit, ea Translatio die XXVIII. mensis Junii anni DCLXXXVIII. facta, si vero Apostolorum Petri & Pauli Vigiliæ, quæ celeberrima erat, ad quemnam ex illis duobus annis ea pertineat, incompertum.

VIII. *Hæc in Sacramentarium Gregorii M. intrusa.*

His obstare videtur Sacramentarium Sancti Gregorii Magni initio sæculi Septimi humanis erepti, in quo ad IV. Kalendas Julii annotatur *Natale S. Leonis Papæ*: inde enim sequitur, *Sergium* I. Sancti Leonis corpus eadem die, qua olim translatum fuerat iterum transtulisse. Verum illud Sacramentario additum fuisse jam suspicati sunt Viri eruditi, innixi Codice Remensi ab Hugone Menardo laudato, a quo ea verba absunt. Certe egregium illud antiquitatis monumentum interpolatum fuisse negari non potest, cujus rei insigne exemplum deduco ex Walafrido Strabo, qui in lib. de Reb. Ecclesiast. scribit: *B. Gregorius, in dispositione Officiorum anni infra Quadragesimam, quintam feriam vacantem dimisit. ut, quia festiva erat veluti Dominica, etiam Officio diei Dominicæ celebris haberetur. Quæ quinta feria, quoniam postmodum cœpit, ut cætera jejuniis applicari; Gregorius Junior* (sic Gregorius II. appellatus) *statuit eam Missis & orationibus esse solemnem* (idest suas sibi soli habere proprias Missas, uti cæteræ per Quadragesimam feriæ habent) *& undecumque colligens, ejusdem diei augmentavit Officia*. Ad quæ verba Reinoldus Dehnius Vir doctissimus e Societate Jesu a paucis annis demortuus apud Papebrocium in conatu Chronico-Hist. in Gregorio II. scribit: *Colligo hinc in Sacramentario Gregorii Magni, Orationes ad Ferias quintas Quadragesimæ, ut certo Gregorii I. non esse, sic forte Gregorii junioris esse: de quibus tamen Angelus Rocca, in suis ad eum libeum scholiis, cum alia Gregorium Magnum auctorem non agnoscentia diligenter annotaret, monere nos omisit*. Leonis itaque Magni Translatio in Gregorii M. Sacramentarium infarta nullum negotium facessere debet.

IX. *A tempore Gregorii XIII. Festum S. Leonis M. XI. diei April. affixum.*

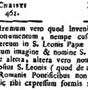
Post duplicem S. Leonis Magni Translationem ejus nomen in Calendariis & Martyrologiis affixum, modo diei XI. mensis Aprilis, modo diei XXVIII. Junii, modo diei X. Novembris, quia uno eorum in aliquibus Ecclesiis, alio vero in nonnullo annuo cultu celebrabatur. Martinus Polonus, qui Chronicon suum perduxit usque ad annum MCCLXXVII. testatur, suo tempore S. Leonem M. IV. Kal. Julii cultum fuisse: *His etiam*, inquit, *sepultus est apud Basilicam S. Petri Apostoli, cujus Festum fit in vigilia Apostolorum*, idest die XXVIII. mensis Junii. Ecclesiæ autem Romanæ consuetudo Martinum latere non potuit; cum in ea Nicolao III. Pontificatum gerente Pœnitentiarii munus obierit. Ad hæc S. Antoninus, qui anno MCDL. florebat, in secunda sui Chronici parte hæc de Sancto Leone Magno scribit: *Celebratur hujus Sancti Festum in vigilia Apostolorum Petri & Pauli*. Tandem Galesinius in Martyrologio Romano Gregorii XIII. auctoritate edito, Venetiisque anno MDLXXVIII. typis dato, Festum Sancti Leonis II. cum die vicesimo octavo Junii copulavit, & in Notis ad eum diem asserit se ea in re secutum esse Platinam & Onuphrium se antiquiores, & cum illis etiam Sancti Leonis M. mortem diei III. Idus Aprilis affinisse. Quod utrumque a Baronio in altera Martyrologii Romani editione servatum. Vide dicenda in morte Leonis II.

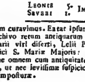
Quef-

NOTÆ [1] S*Edente Sergio I. bis Indictio prima obtinuit, anno nempe 688. annoque* 703. Memoria lapsus est Pagius, nam anno 703. Joannem VI. jam triennio regnantem in Critica ad eundem annum constituit. Igitur translatio Corporis S. Leonis Papæ ad annum 688. omnino referenda est. MANSI

XII. Ad postremum vero quod invenimus nobile monumentum, nempe cusum numisma æreum in S. Leonis Papæ memoriam, cum imagine & nomine S. Petri a parte altera, altera vero nomine expresso ipsius S. Leonis (quod de aliis ante eum Romanis Pontificibus non reperitur) hic tibi expressum formis reddendum curavimus. Extat ipsum quidem in Archivo rerum antiquarum mei pernecessarii viri diserti, Lelii Pasqualini Canonici S. Mariæ Majoris: præfefert namque omnem cum antiquitate sinceritatem, ut nec levissimæ suspicioni subjaceat imposturæ.

Numisma S. Leonis.

De quo si quis meam roget sententiam, puto illud eo tempore cusum, quo ab Attila Hunnorum Rege cum exercitu imminenti, fultus præsidio S. Petri Apostoli, Urbem (ut diximus) liberavit. Sed dicet aliquis: Quid super humerum clavis? Utique allusum esse scias ad vaticinium Isaiæ, quo hæc sub figura de Christo dicuntur (a): *Dabo clavem domus David super humerum ejus: & aperiet, & non erit qui claudat; & claudet, & non erit qui aperiat:* cujus clavis pariter mentio est in Apocalypsi (b): quo simbolo significaretur Christi potestas sancto Petro collata. Habes etiam & ex cusa S. Petri imagine, quales esse solerent tonsuræ sacerdotum, quas coronas vocamus. Non omittimus de S. Leone, quod auctor fuit Placidiæ Augustæ, ut exornaret basilicam S. Pauli (quod & superius suo loco dictum cum de eadem basilica fusius tractatum est.) Sed

(a) *Isai.* 22.

(b) *Apoc.* 3.

PAGIUS X. *Nova opinio de die emortuali S. Leonis M. refellitur.*

Quesnellus loco citato, quem Papebrocius etiam laudatus secutus est, existimavit Sanctum Leonem M. *III. Kal. Novemb.* seu die XXX. mensis Octobris ad superos abiisse; quod ad eam diem in antiquo Calendario Tom. X. Spicilegii Dacheriani edito habeatur; *Depositio Sancti Leonis Papæ.* Verum cum in nullo alio Calendario aut antiquo monumento idem legatur, non dubito, quin istud in usum tantum alicujus diœceseos exaratum fuerit, ibique *depositionis* nomine intelligendum sit Festum aut Natale Sancti Leonis Magni; serius enim S. Leonis II. nomen Martyrologiis inscriptum, & de eo Officium Ecclesiasticum celebratum. Die decima mensis Novembris qua Sanctus Leo M. per plura sæcula cultus fuit, nulla ejus Translatio facta, & tamen in Martyrologio Rabani ut supra vidimus, ad eum diem dicitur: *Romæ depositio sancti Leonis Episcopi.* Die XIV. Martii, ut videre est apud Henschenium laudatum, *S. Leo Papa Officio IX. Lectionum* celebrandus præscribitur in Calendario Missalis mixti secundum Regulam B. Isidori dicti Mozarabes: quo etiam die memoratur in MS. Attrebatensi Martyrologio, & in Breviario MS. Montensi S. Waldetrudis; & in MS. Adone Monasterii S. Laurentii apud Leodienses, sequenti die XV. Martii reperitur etiam *Leo Papa.* Hinc tamen male deduceretur, Leonem M. alterutro mensis Martii die ad cœlestem vitam transiisse, quis, ut hæc, quibus verbis cœpi, absolvam, Martyrologiis aliis sæpe diebus, quam quibus obiere, Sancti affixi.

XI. *Ultima S. Leonis Translatio.*

Corpus S. Leonis Magni eo in loco, ubi a *Sergio I.* repositum fuerat, usque ad diem vicesimum quintum mensis Maii anni millesimi sexcentesimi septimi requievit: eo enim anno translatum est a Paulo V. in Altare Beatæ Mariæ, quod visitur in Basilica Sancti Petri, ut constat ex Historia hujus ultimæ Translationis die XXVII. Maii illius anni factæ, quam Henschenius citatus ex MS. Catalogo Ecclesiæ S. Petri refert. In ea dicitur, corpus S. Leonis Magni ante hanc Translationem conditum fuisse in capsa lignea, *quæ continebatur intra nobilem & pulchram tumbam, &c. in qua siquidem capsa ex uno ligno fabrefacta, quiescebat corpus sanctissimi Leonis Magni Papæ primi a Sergio I. reconditum.* Paulo post ibidem legitur: *Sacrum ipsum corpus una cum ossibus aliorum Leonum, secundi, tertii, & quarti, solemni ritu in novum templum translatum fuit, memorata die XXVII. Maii, Dominica infra octavam Ascensionis MDCVII. post cantatas Vesperas.* Corpus itaque S. Leonis Magni ter tantum translatum fuit, diebus sc. XI. Aprilis, XXVIII. Junii, & XXVII. mensis Maii, quorum duo priores ejus dies emortuales a pluribus perperam existimatos fuisse quæ mox in medium adduxi, demonstrant. Ex illis etiam constat, diem XXX. Octobris, & diem X. mensis Novembris referri non posse, neque ad ejus mortem, neque ad aliquam ejus Translationem.

XII. *Opera S. Leonis.*

Baronius num. XII. Nummum repræsentat, in cujus antica legitur: SCS PETRVS, in postica circa effigiem: D. N. LEONI PAPÆ: quod

S. Leo Placidiæ Aug. auctor exornandæ S. Pauli basilicæ, & S. Laurentii.

Sed & curavit pariter idem S. Leo ut eadem Placidia basilicam S. Laurentii in agro Verano in meliorem formam restitueret & ornaret. Est namque de his vetus inscriptio, quam his describendam curavimus (*a*):

(*a*) *Antiq. Inscript. in append. pag. 1173. num. 5.*

GAUDET PONTIFICIS STUDIO SPLENDERE LEONIS
PLACIDIÆ PIA MENS * OPERIS DECUS OMNE PATER
DEMOVIT DOMINUS TENEBRAS UT LUCE CREATA
HIS QUONDAM LATEBRIS SIC MODO FULGUR INEST
ANGUSTOS ADITUS VENERABILE CORPUS HABEBAT
HUC UBI NUNC POPULUM LARGIOR AULA CAPIT
ERUTA PLANITIES PATUIT SUB MONTE RECISA
ESTQUE REMOTA GRAVI MOLE RUINA MINAX.

Ad postremum vero quod apud Valfridum legitur de S. Leone, septies vel novies Missarum solemnia eadem die celebrasse: de Tertio Leone potius, quam de Primo accipiendum est: cum alioqui ipse Leo in epistola ad Dioscorum tradat, ex justa causa sæpius sacrificium eadem die iterare licere.

XIII. De tempore autem vacationis sedis sancti Leonis, quod traditur vacasse dies septem, certus deprehenditur error; cum ex Concilio Romano sub Hilaro Papa Leonis successore constet, subrogationem Hilari contigisse mense Novembris: Habent enim ipsa Concilii Acta, convenisse eo tempore Romæ Episcopos celebrandi causa natalia diei ipsius Pontificis. Porro per natalem diem, qui solemniter Romæ agi solitus erat Romani Episcopi, nonnisi ordinationis ejus in Summum Pontificem intelligi debere diem, S. Leonis Papæ ea de re sermones habiti

Hilarus Papa creatus.

PAGIUS

quod Numisma eo tempore cusum nutat, quo ab Attila Urbem S. Leo liberavit. Nicolaus Alemannus in differt. de Lateranensibus Parietinis, & post eum alii putarunt illud ad Leonem III. referendum esse, quod Domini titulos in postica expressus, non Leoni I. sed Leoni II. conveniat, cui Romæ *Dominium* Carolus Magnus Francorum Rex & Imperator primum largitus est. Verum sedente Leone IX. numisma illud cusum, uti ex ejus figura colligitur. Præterquam quod supersunt alia ejusdem Pontificis; nulla vero Leonis III. Monumentum, quovis ære perennius sibi vivens posuit *Leo Magnus* suis numquam interituris lucubrationibus, quas Quesnellus cum variis MSS. contulit, ejus Epistolas ordine Chronologico digessit, varias, quæ nunquam lucem viderant, e tenebris eruit, ac quot quot ad S. Leonem datæ sunt ab aliis, ejusdem litteris inseruit, quia iis melius intelligendis sæpe necessariæ sunt. Quantopere autem Chronicus Epistolarum historicarum ordo, & memoriam adjuvet, & enodandis gravissimis difficultatibus prosit, quotidiana monstrat experientia.

XIII. *Aliqua ei perperam attributa.*

Capitula tamen de *Gratia & libero voluntatis arbitrio*, Epistolam *ad Demetriadem*, & duos *de Vocatione omnium Gentium* libros, quos S. Leoni attribuit Quesnellus, jure merito Sancto Prospero Aquitano vindicat Antelmius in differt. de Oper. Sanctorum Leonis M. & Prosperi Aquitani; quod de duobus prioribus tractatibus jam suo loco ostendi. Sed quoad duos ultimos *de Vocatione* libros, ipsemet Quesnellus non modo fatetur, nullos uspiam sub Leonis nomenclatura reperiri codices aut editos, aut MSS. sed etiam omnes ab octingentis circiter annis *Prosperi* nomine insigniri. Ad hæc Auctor librorum illorum Semipelagianis objicit, quod impia dogmata profiterentur. Secundo, quod ea pertinacius quandoque defenderent. Tertio quod, calumnias & insidias adversantibus struerent. Et quarto, quod per imperitiam superbiam vel pravitatem peccarent. Quæ est accusationum summa in pauca contracta. Quod si Leo, *Cælestino* sedente, dum adhuc ipse Romanæ Ecclesiæ Diaconus erat, hos libros scripsit, qui fieri potuit, inquit Antelmius ut Pontificatum adeptus, ac ea auctoritate potens factus, qua uno verbo poterat tam periculosa dogmata conterere, clarissimisque ingeniis doctrinarum omnium virtutumque laude commendandis, inter se summa contentione digladiantibus silentium indicendo, Ecclesiæ pacem procurare qui, inquam fieri potuit, ut *Leo* ea Diacono Pontifex factus in alterum mutatus conticuerit, & Schisma, quod dum in inferiori ministerio penes Romanos Pontifices detestatus fuerat, & Scriptis impugnarat, taciturnitate latius serpere passus sit.

Libri de Vocatione Gentium sunt Prosperi.

Certe errorem, quem in Diaconatu constitutus noverat proscripseratque, jam renunciatus Pontifex solemnis anathematis decreto percussisset, & eandem sedulitatem in Semipelagianos impendisset, quam in Pelagianos, de quibus in Epistola ad Episcopum Aquileiensem, in horum causa, data, quæ alias erat LXXXVI. nunc ordine VI. ait; *Damnent apertis Professionibus suis superbi erroris auctores, & quidquid in doctrina eorum universalis Ecclesia exhorruit, detestentur, &c. Cavendum ergo Dilectioni tuæ, magnaque diligentia providendum ne per hujusmodi homines extincta dudum scandala suscitentur, & de excisso olim dogmate, aliquid in Provincia tua ejusmodi germen oriatur*, &c. Et tamen Leo Pontifex factus, nihil adversus Semipelagianos scripsit, gessitque, immo eos variis honorificisque rescriptis dignatus est. Quare auctor non potest esse librorum de *Vocatione omnium Gentium*, in quibus Semipelagianorum dogmata propalantur, & damnantur, sed verus eorum parens *Prosper*, qui Semipelagianis eadem exprobrat, quæ in Procemiis Responsionum ad Objectiones Gallorum, & Vincentii, in Epistola ad Rufinum in libro contra Collatorem & in Carmine de *Ingratis*, quamquam alia via abiens, & non tam quæstiones refutans, quam proponens ac componens.

XIV. *Hilarus succedit Leoni Magno.*

Ad num. XIII. & seq. Ex interpontificio, quod post mortem Leonis fuit, & ex die natali *Hilari* natione Sardi ejus successoris, non solum initium & finis Leonis, Sixti III. Cælestini I. & Bonifacii I. magis stabiliuntur & confirmantur; sed etiam eorum, qui post Hilarum hoc sæculo sederunt Chronotaxis certo statuitur, dummodo Hilari mors suo anno reda-

ti manifeste declarent. Par est igitur, de tempore creationis Hilari, Concilii Actis & ipsius Papæ epistolæ potius acquiescere, quam numero dierum incerto auctore signato; cum præsertim assertorem hujus veritatis dignum chronographum habeamus Marianam Scotum, qui pridie Idus Novembris ordinationem Hilari Papæ ponit.

XIV Hilarus confirmat decretum fidei.

Qui vero post S. Leonem subrogatus est Hilarus fuit natione Sardus, patre Crispino genitus: quem olim diaconam idem S. Leo legatum una cum collegis (ut dictum est) miserat Ephesum ad Concilium ibi œcumenicum sub Theodosio celebrandum. Simulac autem Hilarus in Romanæ Ecclesiæ Apostolica sede consedit, memor se tanti essa Pontificis successorem, sub quo adversus hæreticos certans, vicem ejus agens, primos ordines duxerat; nihil antiquius habuit, quam, quæ tanto labore essent contra hæreticos constituta, eadem sarta tecta firmaque atque custodita relinquere. Quamobrem epistolam Encyclicam scripsit de damnatione Nestorii & Eutychetis, & confirmatione trium præcipuorum œcumenicorum Conciliorum: id enim in rebus ab eo gestis, in ipso earum ingressu ita describitur: *Hic fecit decretalem & per universum Orientem sparsit epistolam de fide Catholica, confirmans tres Synodos, Nicænam, Ephesinam, & Chalcedonensem, & tomum sancti Archiepiscopi Leonis: & damnavit Eutychetem & Nestorium, & omnes eorum sequaces, & omnes hæreticos, confirmans dominationem & principatum sanctæ sedis Catholicæ & Apostolicæ.* Hæc ibi: atque de Hilaro modo satis.

XV.

Quod vero ad res Orientis spectat: hoc ipso tempore, cum sancti Danielis, qui columnam ascenderat anno (ut vidimus) superiori, miraculorum editione fama celebris innotesceret; Leo Imperator eum cœpit magno honore habere, & interdum etiam visitare, cujus & ad Deum precibus masculam prolem ex Verina conjuge obtinuit: quomodo autem hæc se habuerint in rebus ab eo gestis fideliter scriptis ita narratur (a): *Magnus Leo, qui Romanum quondam regebat Imperium, naturam autem regere non poterat, sed proles ei deerat mascula, quid facit? Confugit ad Deum omnium Dominum, apud ipsum Daniele usus intercessore. Ille vero paruit, & anno sequenti parituram esse uxorem protinus significavit. Res vero ut dixerat, successit: natura cessit precibus; non solum ad hoc ut daret filium, sed ad hoc etiam ut daret illo tempore, quo Sancti os divinum prædixerat. Sic ille Daniel non solum erat filius precationis, sed per preces dabat aliis ut haberent filios.* Hæc ibi. Verum transtulit infantem Deus e terreni regni successione ad fruitionem regni cœlestis, occulto judicio, sed tamen ipsi infanti proficuo. Cæterum haud levis suspicio est, subductum fuisse ex hac vita arte Ariadnæ sororis nequissimæ feminæ, Zenonis uxoris, inhiantis Imperio, & malorum omnium, quibus afflictata est Orientalis Ecclesia, subdolæ concinnatricis. Subdit vero mox auctor de Eudoxia uxore Valentiniani Augusti, quæ cum filiabus captiva ducta fuerat a Genserico Wandalorum Rege in Africam, atque inde una cum filia Placidia conjuge Olybrii missa Constantinopolim,

(a) Apud Sur. die 11. Decembr.

Leo Imp. obtinet filium.

Cum

PAGIUS

datur; hujus enim conditionis defectu hactenus horum Pontificum tempora perturbata. Cum itaque post S. Leonis mortem vacarit Sedes *dies septem*, *Hilarus* die duodecima mensis Novembris [s], in quam hoc anno Dominica cadebat, ordinatus est, quod Marianus Scotus in Chronico in antiquo aliquo monumento notatum invenit; ait enim: *Hilarus Papa XLVI. post Petrum ordinatur II. Idus Novembris*, idest, die XII. Novemb. Baronius, qui mortem Divi Leonis die *XI. April.* consignavit, quique Marianum Scotum in Hilari principio collocando secutus est, interpontificium usque ad septem menses integros productum fuisse, & septem dies, qui in Anastasio leguntur, mendose descriptos credidit. Verum ipsemet Annalista doctissimus probat *Hilarum* die XII. Novembris consecratum fuisse ex Concilio Romano anno CDLXV.

NOTÆ [a] SAlva, quam debeo, tantis Viris reverentia, vix credo Hilarum die 12. Novembris hujus anni Pontificem renunciatum fuisse, idque colligo ex Epistola ejus ad Leontium Arelatensem, quem de sua electione faciens certiorem rogat, ut Coepiscopis Provinciæ suæ eam renunciet. Data est illa anno sequenti die 25. Januarii. Quis profecto credat, Pontificem duos integros menses, & semis nuncium illud distulisse? Nec obstant quæ notat ex Baronio Pagius, Hilarum scilicet in Epistola ad Tarraconenses significasse Episcopos qui die 17. Novembris in Concilio Romano coiverunt, eo convenisse occasione Natalis sui celebrandi; forte enim et citius aliquanto venirent, rerum in eo Concilio tractandarum multitudo persuasit. Certum est insuper, Concilium illud productum fuisse usque ad diem 30. Decembris, ut ex eadem Synodica ad Tarraconenses ea die data, recte Binius in notis ad eamdem Epistolam colligit: hujus autem moræ, non alia potior causa apparet, quam quod forte dies Natalis Hilari, quæ facile circa id tempus recurrebat, expectaretur. Neque ex eo quod initium Hilari retrahendum censeo usque ad diem 30. vel potius 31. Decembris, quæ anno illo Dominica fuit, quidquam inferre audeo contra diem obitus S. Leonis a Pagio constitutam; forte enim interpontificium diuturnius, quam quod ob Anastasio notetur, intercessit. Nec enim novum est Anastasium in hisce errare. MANSI

XVI. Eudoxia Augusta ad Danielem.

Cum (inquit) *fama erga Sanctum ubique prædicaretur, ad eum venit etiam imperatrix Eudoxia, nuper servata ex Africa: & magnam quidem ei reverentiam, multum autem tribuens honorem, & rogans ipsum Danielem ut descenderet quidem de columna, ad sua vero loca veniret & cohabitaret: Sunt autem* (*dicebat*) *ea quidem multa, & amica silentio, & quæ possint aliquam præbere consolationem. Ille vero bonam ejus mentem accipiens & laudans, statuit non transmigrare, sed in eo loco perseverare in quo fuerat a Christo plantatus.* Ista ibi de Eudoxia, quæ depravato textu nominatur Eudocia: nam quæ fuit hoc nomine Imperatrix conjox Theodosii Junioris, ipsa jam (ut vidimus) defuncta Hierosolymis erat: alia autem Eudocia filia Eudoxiæ Augustæ retenta fuit in Africa a Genserico in conjugem Hunerici ejus filii; ipsa vero Eudoxia dimissa libera est proficisci ad filiam Olybrio nuptam Constantinopolim, ubi & diem clausit extremum.

XVII. Quod autem duæ reperiantur Eudoxiæ, eædemque Augustæ, prior Arcadii uxor, posterior vero Theodosii Junioris filia ex Eudocia, uxor Valentiniani tertii hujus nominis Imperatoris: priorem illam dictam esse cognomento Liciniam cum antiquarius magni nominis nobis assereret, errandi tribuit occasionem: ceterum ex litteris (a) ipsius Eudoxiæ ad Theodosium datis adversus Dioscorum & Eutychetem pro sancto Leone Romano Pontifice satis aperte apparet, non illam, sed Juniorem dictam fuisse Liciniam Eudoxiam. Priorem vero Eudoxiam omnes ferme Juliam cognomento nominant: Eudociam autem Junioris Eudoxiæ matrem, Æliam cognominatam fuisse, vetera numismata docent: Quod quidem cognomen deductum videri potest a Flacilla Augusta Theodosii Majoris uxore, quæ Ælia dicta reperitur. Quarum quidem Augustarum hic tibi simul ex numismatibus formas reddere laboravimus, atque in primis Æliæ Flacciliæ conjugis Theodosii Senioris, a qua Augustæ posteriores Æliæ nominatæ videntur.

Duæ Eudoxiæ.

(a) In præambul. Concil. Chalced.

(b)

(b) Ex aureum. Lelii Pasqual.

Quod autem subditur cusum numisma, est Æliæ Eudociæ Augustæ Theodosii Junioris uxoris, matris vero Eudoxiæ Augustæ conjugis Valentiniani Imperatoris.

Quam

PAGIUS

CDLXV. sub die XV. Kalendarum Decembrium celebrato, ut habent Acta vulgata, die scil. XVII. mensis Novembris. Nam in præcepto, quod Episcopis Ecclesiæ Tarraconensis dedit *III. Kal. Januar.* seu die XXIX. Decembris illius anni, dicit Hilarus: *Lectis in Conventu fratrum, quos Natalis mei festivitas congregarat, literis vestris.* Indeque recte deducit Baronius. Natale Hilari Papæ non longe remotum fuisse a die XVII. mensis Novembris, quo Concilium illud Romanum habitum fuit aliquot post annos ordinationis ejus, quam nomine *Natalis* expressam fuisse certum est. Quare inde etiam intelligere poteras, mortem S. Leonis non diu ante diem XVII. mensis Novembris, ac diem ordinationis *Hilari* contigisse; nec per pacatissima illa Ecclesiæ tempora post obitum S. Leonis dilatam fuisse electionem successoris, ideoque & Anastasium intra septem dies interpontificium accurate restrinxisse.

Denique ordinatio *Hilari* in diem XVII. Novembris ab Henschenio citato differri non potuit, sine ejus Decessorum & Successorum Chronologiæ depravatione, ut tam ex dictis, quam ex dicendis evidenter patebit. Nunc ad res Britanicas venio.

XV. *Britones a Saxonibus magis in dies vexantur.*

Interea, inquit Malmesburiensis lib. 1. de Reg. Angl. *Hengistus vitio quodam humani ingenii, ut quo plus habeas plus ambias, fraude subornata generum ad Convivium cum CCC. suorum invitat; cumque frequentioribus poculis invitatos, ad tumultum animasset, & unumquemque ex industria falsa dicacitate perstringeret, primo ad jurgia, mox ad arma ventum est. Ita Britones ad unum jugulati animas inter vina evomuere. Rex ipse captus datis tribus Provinciis, libertatem redemit, servitium exuit.*

XVI. *Concilium Turonense.*

Concilium *Turonense* I. hoc anno habitum, at anno CDLXXXII. videbitur,

(a) Ex aurei num. Lalii Pasqual.

(a)

Quam vero vidisti Crucem intra coronam, eam super frontem gestasse Augustas, alias diximus, & sequentis nummi forma declarat, quæ est Liciniæ Eudoxiæ Augustæ conjugis Valentiniani, errore aliquando posita pro Eudoxia Augusta Arcadii uxore: sed cur non & ipsa Ælia dicta, ignoratur,

JESU CHRISTI ANNUS 462.	HILARI PAP. ANNUS 2.	LEONIS 6. SEVERI 2. IMPP.

I. QUadringentesimus sexagesimussecundus Christi annus clarus duobus Augustis Leone secundum & Severo Consulibus illucescit, sed scriptorum inopia obscurus omnino redditus. Quid enim certi sub hoc anno factum sit, nil plane est, nisi quod Cedrenus (*a*) ex antiquioribus tibi memoriis ista prodit. *Hoc anno sexto Leonis Imperatoris, Constantinopoli pictori cuidam aggresso Christum forma Jovis pingere, manus exaruit. Eum facinus confessum Gennadius Constantinopolitanus Episcopus sanavit*: Hæc eadem habet Theodorus Lector (*b*), atque Nicephorus (*c*). Ex quo plane facto duo sunt Ecclesiæ exempla relicta, & ut sacræ imagines pie sancteque reddantur; & ut peccata quantumvis enormia confessione purgari per sacerdotem quærantur; cum ex signo quod foris apparuit redditæ sanitatis, purgatam intrinsecus animam a reatu, intelligi possit.

(*a*) Cedren. in Comp. (*b*) Theod. Lector Collect. lib. 2. (*c*) Niceph. l. 15. c. 23.

II. ☞ Anni hujus initio, nempe mense Januario, qui superiori anno mense Novembri creatus est Pontifex, Hilarus Papa litteras de sua creatione scripsit ex more ad omnes Ecclesias. Extat inter alias ejusdem Pontificis litteras epistola quam eo argumento dedit in Gallias ad Leontium Episcopum, quam una cum ceteris ex sæpe dicto veteri codice Arelatensis Ecclesiæ hic tibi edendam curavimus: est hujusmodi:

III. Epistola Hilari Papæ ad Leontium Episc. Arelat. de sua creatione.

Dilectissimo fratri Leontio Hilarus.

Quantum reverentiæ in Spiritu Dei qui subditos sibi inhabitat sacerdotes, B. Petro Apostolo & sedi ipsius deferatur omnibus arbitror esse compertum, quibus paternarum traditionum incorrupta custodia est: quos cum volumus de nostræ ordinationis primordiis gratulari, opera quæ in nos divinæ pietatis dignatio ostendit, sanctitati tuæ duximus indicanda: ut ipse primum pro eo quem in nobis invicem semper impendimus, præstante Domino, lætoris affectu: deinde at dispositione tuæ fraternitatis omnibus per universam provinciam fratribus & consacerdotibus innotescat, quod humilitatem meam dextera Domini visitare dignata sit, & in Apostolicæ sedis regimen non pro merito, sed pro suæ gratiæ abundantissima largitate commiserit. Proinde frater carissime, quod sanctitati tuæ (præsenti sermone patefecimus, in omnium nostrum quemadmodum diximus) notitiam deferre dignaberis: ut supplicaturi Domino nostro Jesu Christo, sicut exaltationis gaudia, ita

---

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5955.

SÆC. V. Anno Eræ Hispan. D. A. C. 462.

☉ 23. G. ☽ 7. P. 2. April. Indict. 15.

JESU CHRISTI 462.

HILARI PAPÆ 2.

LEONIS IMP. 6.

SEVERI IMP. 2.

I. Consules. [1] COSS. *Leo Aug. II.* & *Vibius Severus Aug.* hic propter Imperii initium, ille propter *Quinquennalia* Consul renunciatus.

II. Ad num. II. & seqq. *Hilarus* Papa hoc anno litteris *VIII. Kalend. Februar. D. N. Severo Augusto Consule*, datis, suam creationem Leontio Episcopo Arelatensi significavit, quæ Epistola circularis fuit, de more & consuetudine ad omnes Ecclesias transmissa. Baronius in margine ait, in Fastis præponi Leonem Aug. & addi Severum; quod quidem verum est; sed in Occidente plerumque solo Occidentali Consule Acta, aliaque monumenta notabantur, & vice versa in Oriente. Porro ex ea Hilari ad Leontium Epistola liquet, *Ravennium* paulo ante hunc annum vita functum, eique Leontium successisse. In Dyptichis Ecclesiæ Arelatensis a Mabillonio Tom. III. Analect. pag. 432. ex veteri Codice MS. descriptis post *Ravennium* memoratur *Leontius*, nulla facta mentione *Augustalis*, quem tamen Saxius in Pontificio Arelatensi inter Antistites illius Urbis numeravit, quod ejus memoria sit in Martyrologio Bedæ attributo. Verum *Augustalis* nomen in vero Bedæ Martyrologio non legitur, & si Episcopatum Arelatensem gessisset, in laudatis Di-

Hilarus PP. monet Episcopos de sua creatione.

NOTÆ [1] COss. *Leo Aug.* II. *& Vibius Severus Aug.* De *Severi Augusti primo consulatu*, Inscriptio apud Fabrettum pag. 757. quam nos attulimus ad A. D. 452. Inscriptiones Basilicæ S. Pauli via Ostiensi a. 47.

Com PARAVIT. CONS. DN. SEVERI.

Victor: *Leone Aug.* II. *Viviano Coss.* Marcellinus: *Leone Aug.* II. *solo cos.* Fasti Idatii: *Severo & Leone Augustis*. Prosper Vaticanus MS. *Leone Aug. & Severo Aug.* Epistolæ S. Hilari Papæ, Concil. tom. IV. pag. 1039. & 1043. D.N. SEVERO. *Augusto consule*. Epistola Leontii Arelatensis ad eumdem *Hilarum* Papam data est: *Severo Aug. Consule*. In nummis *Severus* D.N. LIBIVS SEVERVS PERPET. AVG. vocatur, perperam in Coss. hujus anni apud Pagium legitur *Vibius*. GEORGIUS

ita profutura universali Ecclesia orationum fuarum nobis vota conjungant. Dominus te incolumem custodiat, frater carissime. Dat. II. Kal. Febr. domino Severo * *Aug. Conss.* His datis litteris ad Leontium, paulo post, ubi eas nondum redditas accepisset, idem Pontifex istas adjecit:

* In Fastis præponitur Leo Aug. & additur Severus item Aug.

IV. Aliæ litteræ ejusdem ad eumdem.

Dilectissimo fratri Leontio, Hilarus.

Dilectioni meæ, qua circa Ecclesias Gallicanas, omnesque in eis Domini sacerdotes etiam in inferiori gradu positos abundat, multum accedit augmenti, quod per verum & spectabilem populum filium nostrum sermonis tui ad me sunt delata principia. Ex quo tamen coalitio, paginam meam, quam dudum de Episcopatus mei primordiis misi, necdum traditam tibi fuisse cum scriberes, de qua utique non siluisses, nisi prolatorem aliqua causa tardasset. Unde quod & consuetudo poscebat & charitas, jampridem me executum significo: & hoc ipsis litterarum exemplaribus, quæ direxi, plenius nosse vos capio, ut officio fraterno in nulla intelligatis fuisse me desidem: & ita vicissim frequentandis studeamus alloquiis, ut vicem nobis communis præstatiæ scribendi cura compenset, frater carissime. Acceptis itaque communis * *tui gratiam perisse non passus es, & quod eis solicitudine intentum te esse cognosco, ut custodiendis paternorum canonum regulis studere me cupias; quo desiderio nihil concipi salubrius potest, quam ut in una Ecclesia, cui oportet nec maculæ aliquid inesse, nec ruga, una sit in omnibus observantia disciplina. Cui si aliquid eruditionis aut correptionis addendum est, rectissime per vestram diligentiam consuletur, si quemadmodum ea dignatus scribere, tam instructa ad nos fuerit persona directa, quæ inquisitionem nostram plene ex omnibus possit instruere. Expondeo enim, quantum gratia Dei donat, ut expandeam hac me ad universalem sacerdotum Domini concordiam provisurum, ut omnes non sua audeant quærere, sed quæ sunt Christi studeant obtinere. Deus te incolumem custodiat, frater carissime.* Accidit autem post hæc, ut cum Hermes quidam intrusisset se in Ecclesiam Narbonensem, acriter Hilarus reprehenderet Leontium Episcopum, datis ad eum litteris istis:

V.

Dilectissimo fratri Leontio, Hilarus.

Miramur fraternitatem tuam ita legis Catholicæ immemorem esse, ut quæque iniqua & contra Patrum nostrorum statuta in provincia quæ ad monarchiam tuam pertinet, si ipse aut non vis, aut non potes, etiam nec nos silentii tui taciturnitate permittas corrigere. Siquidem quod & rumore cognovimus, & quantum diligenter a diacono Joanne, qui a magnifico viro filio nostro Frederico litteris suis insinuatus est, requisivimus, quod iniquissima usurpatione quidam Hermes Episcopatum civitatis Narbonensis execrabili auctoritate præsumpserit. Quam rem deuerat sanctitatem tuam ut nobis in vestigio indicaret. Quo de re, frater carissime, monemus, ut fides adhibeatur assertis, se-

PAGIUS Diptychis nomen ejus omissum non fuisset. Holstenius quidem in Animadversionibus ad Martyrologium Romanum ad *VII. Idus Septemb.* ait, in MS. Reginæ Sueciæ legi. *Arelate S. Augustalis*, sed hoc intelligendum de loco ejus sepulturæ, non vero de ejus Sede Episcopali. Verum enim existimo quod in Chron. Fl. Lucio Dextro male attributo ad an. CCCLXXXIV. & ad an. CCCLXXXVIII. legitur. Hæc prioris loci verba: *S. Augustalis Episcopus Illiberritanus moritur in Gallia, dum Catholicorum causa illic diu immoratur.* In posteriori hæc habentur: *S. Augustalis Illiberritanus Episc. Arelate moritur, ac in Sanctorum numerum relatus est cujus memoria colitur VII. Septemb.* Hoc quidem Chronicon sub nomine Lucii Dextri, qui Sancti Hieronymi tempore vixit, & cujus Opus a multis sæculis deperditum, a non multis annis confictum fuit, & qui illud supposuit diem cultus Sancti Augustalis a vulgari Bedæ Martyrologio mutuatus est, sed quod ait eum Eliberitanum Episcopum fuisse, & in Gallia animam Deo reddidisse, ab illius Ecclesiæ monumentis accepisse videtur. Quemadmodum itaque *Cyrus* Cotyai Episcopus, Smyrnensis Episcopus creditus fuit, quod in ea Urbe e vivis excesserit, uti anno CDXLVI. num. VI. & seq. monstravimus, sic *Augustalis* propter eamdem rationem Episcopus Arelatensis a quibusdam existimatus. Cæterum Augustalem numquam Episcopum Arelatensem extitisse certum esse debet.

III. *Aliqua Chronica supposititia.*

Præter Chronicon *Flavii Dextri*, subdititium etiam Chronicon, quod Auctor in Præfatione fingit esse *continuationem omnimodæ Historiæ quam fecit Fl. Lucius Dexter*, illudque *Maximo* Cæsaraugustæ Episcopo, qui Chronicon scripserat, ut videre est apud Baronium anno DLXXXIV. num. VIII. attribuit. Idem judicium ferendum de Chronico *Luitprando* Ticinensi Diacono, ac dein Cremonensi Episcopo afficto, ac de alio, Chronico, quod sub *Juliani Petri* nomine a non multis annis lucem vidit; sunt enim hæc scripta recentia ad conciliandam Dextri Chronico auctoritatem adornata. De illis inter alios legendus Bollandus in præfatione ad Vitas SS. Tomi I. Februarii cap. 4. De genuinis *Luitprandi* libris anno DCCCCLIX. mentionem faciemus.

IV. *Templum S. Joannis Præcursoris CP. ædificatur.*

Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. CDLV. qui Kalend. Septemb. hujus Christi anni inchoatur, ait, *Studium hoc anno templum S. Joannis Præcursoris extruxisse pro Monachis Acœmetis*: Theophanis verba anno CDLIX. num. VI. . . . . quo de hujus templi fundatione agit Baronius, retulimus. Hujus templi celeberrimi ædificatio Quinquennalium Leonis Imp. indicium est.

V. *Britanni in Cambriam se recipere coacti.*

Gesta in Britannia his verbis recitat Westmonasteriensis: *Anno gratiæ CDLXII. Saxones Vortigerno Regi mortem comminantes, ligaverunt eum, petieruntque civitates, atque munitiones suas pro vita. Quibus illico, quicquid affectaverant, concessit; ut vivus abscedere sineretur. Quod cum juramento confirmatum fuisset, solverunt*

posita excusatione, ad nos tam dilectionis tuæ, quam fratrum nostrorum, aut per portitorem litterarum, aut per quem ipsi elegeritis, subscriptam manuum vestrarum relationem transmittatis: ut quid definire possimus, recurrenti pagina possitis agnoscere. Dominus te incolumem custodiat; frater carissime. Dat. III. Non. Novembr.

At de his & aliis idem Hilarus Papa ejusmodi dedit litteras ad Metropolitanos diversorum provinciarum his verbis:

VI. *Dilectissimis fratribus Episcopis provinciæ Viennensis, Lugdunensis, Narbonensis Primæ, & Secundæ, & Alpium Apenninarum, Hilarus Episcopus S.*

Quamquam notitiam dilectionis vestræ, quanta vel qualia in Narbonensi ac Biterrensi Ecclesia dudum sint admissa non lateant, & præsumptionis improbitas ad nos usque perveniens procul dubio regionibus manifesta sit Gallicanis: Apostolicæ tamen sollicitudinis interest culpas in nostro deprehensas examine non tacere: ne per incongruum silentium cum inique agentibus habere videamur conniventiæ portionem. Olim igitur urbium Præsides prædictarum functæ memoriæ decessori meo non minus quam nobis etiam tunc attulerunt dolore et illicitis petitionibus audendo prosequi, quod vix apud patientiam nostram sola necessitatem potuit deploratione liniri. Quibus enim (sicut etiam vos probatis factis) constat exemplis, & qua non objurgatione dignissimum est, quod sanctorum Patrum decretis, & ipsis repugnat canonum institutis? Cum ideo se frater jam & Coepiscopus noster Hermes a Narbonensi Ecclesia credidit jure suscipi, quia indigne a Biterrensibus, quibus ordinatus est, dicebat excludi. Quod si vere hoc in se factum doleret, & legitimo remedio subvenire propriæ scisset injuriæ, vindictam magis debuit sperare perpessis, quam veniam perpetratis. Denique si nunc saltem communi omnium Domini sacerdotum utatur animo, si imitetur exemplum, si ad hæc quæ Ecclesiasticæ quietis contemplatione utcumque sopita sunt, oculis cordis intendat, & pro totius Ecclesiæ pace vel fide quæ sunt multipliciter rata consideret; nihil est profecto, quod non etiam ipse reprehendat, & erubescat sibi nunnisi quod in altero laudabiliter improbarit.

VII. *Scimus enim, & jamdiu de memorati fratris conversatione nihil habemus ambiguum, cum anteactæ vitæ ipsius cursum & retro ante positum nostro revolventes animo, hos illum quos in eo arguimus incurrisse potius, quam fugisse extimemus excessus. De quibus præsidente fratrum numeroso Concilio ex diversis provinciis ad diem natalis nostri in honorem beati Petri Apostoli per Dei gratiam congregato, præsidentibus fratribus & Coepiscopis nostris Fausto & Auxanio, atque agentibus plurimis quæ vigorem respiciunt auctoritatemque judicii, id a nobis pacis amore est constitutum, ut in sententia, quam sub adversione utriusque levationis inde directæ, Christo Domino nostro inspirante, protulimus, neque charitas Evangelicæ indulgentiæ, neque Apostolicæ virga defuerit disciplinæ: namque in totum nec remittere nos fecit indulgentia, nec affectio coercere. Ei qui nunc Ecclesiæ Narbonensi præsidere permittitur, ordinandorum Episcoporum ob hæc quæ prave facta sunt, sustulimus potestatem: quam ita ad fratrem & Coepiscopum nostrum Constantium Uceticæ Ecclesiæ Antistitem, quia ævo honoris Primas esse dicitur, pertinere censuimus, ut si superstite Herme Episcopo defunctus fuerit, illum hæc cura respiciat, quem repererit Episcopalis ordo Primatem: Herme autem Episcopo deficiente, faciendorum mos Antistitum Narbonensi mox reddatur Ecclesiæ, quem non civitas, sed causa præsumptionis amisit.*

VIII. *Unde vestræ fraternitatis in Domino sincera dilectio sollicitudinem pastoralis curæ in suis sedibus partita nobiscum commissarium sibi Ecclesiarum diligentia, vigilanter exerceat; & eorum taliter quæ in Narbonensi provincia emersere, meminerit, ut detestetur factum potius, quam sumat exemplum. Quod ita deinceps esse nolumus, sicut novimus non fuisse. Itaque fratres carissimi, necessariis studiis est agendum, ne error, quem juvante Christo Domino nostro nuper abolevimus, aut in similes, aut in novos umquam prodire possit excessus: quod utique non aliter poterit præcaveri, nisi statuta venerandorum canonum in faciendis conventibus, quos hactenus omitti fecit certa necessitas*

PAGIUS *runt suum: atque Urbem Londinensem primo adventes ceperunt. Deinde Eboracum & Lindocolinum, nec non & VVintoniam quasque Provincias devastantes, grassantesque, subito cives invaserunt; quasi lupi oves, quas Pastores deseruerunt. Ecclesias & Ecclesiastica omnia ad solum usque destruebant; Sacerdotes juxta altaria trucidabant, Sacras Scripturas igne concremabant: super Sanctorum Martyrum sepulturas cumulos terræ congerebant. Viri Religiosi, qui ab hac clade evadere potuerunt, speluncas, & nemora, atque deserta montium, & collium prærupta Sanctorum Reliquias portantes petierunt. Cum ergo tantam cladem inspexisset Vortigernus inscius quid contra nefandam gentem ageret, secessit in partes Cambriæ, & sese in Oppidum Genorium inclusit.* Videant Protestantes Angliæ, quam alieni sint ab antiquis Britannis, cum quibus dicunt se sit in omni controversia idem ac illos sentire; dum interim cum infideli Saxone Sanctorum Reliquias, quas Britanni religiosissime servarunt, dehonestant, & Barbarorum more, flamma, ferroque violant, ut eis exprobrant nostri Controversistæ.

Bri-

tas, exequamur: in quibus possint pro emergentium necessitate causarum ad Ecclesiastica observantiam disciplina, & qua secus facta fuerint corrigi, & sequenda constitui.

IX. *Per annos itaque singulos ex provinciis, quibus potuerit congregari, habeatur Episcopale Concilium: ita ut opportunis locis, atque temporibus secundum dispositionem fratris & Coepiscopi nostri Leontii, cui solicitudinem in congregandis fratribus delegavimus, Metropolitanis per litteras ejus admonitis, celebretur: Ut si quid usquam vel in ordinandis Episcopis, vel presbyteris, aut cujuslibet loci clericis faciendis contra pracepta Apostolica reperiatur admissum, aut in eorum conversatione quippiam reprobatur communi omnium auctoritate resecetur. In ea pracipue celebritate conveniatur, qua prasidente Christo Domino nostro & veneranda sit sanctis, & formidanda perversis. Nec cuiquam licebit a regulis evagari, quas sibi juxta canonum definitiones unita fraternitas in commune prafixerit, cum imminente quotannis examine, ita singuli actus suos dirigunt, ut bis discussio judicii optari magis debeat, quam timeri. In dirimendis sane gravioribus causis, & qua illic non potuerint terminari, Apostolica sedis sententia consulatur.*

X. *Illud etiam non possumus praterire, quod solicitudine deligentiore curandum sit, ne praeter Metropolitanorum suorum litteras aliqui ad quamlibet provinciam audeant proficisci: quod etiam in omni genere officii clericalis per singulas debet Ecclesias custodiri. Quibus e contrario hac ratione prospicimus, ut si hoc impetrare per aliquam non meruerint simultatem, cum duobus Metropolitanis provinciarum, qua congrua sunt, Arelatensis Episcopus cuncta discutiens, pro causa qualitate observanda constituat: nec in injuriam alterius alienum clericum suscipi praeter testimonium proprii Antistitis secundum canonum statuta praecipiet. Singuli autem fratres universique cognoscant parendum esse prasentibus constitutis, quibus etiam commonitio nostra denunciat, in eos Christi Domini nostri judicium minime defuturum, qui declinando superba rebellione conventus, conscientia sua testimonio confitantur sacerdotales innocentia fiduciam non habere.*

XI. *Praeterea ejusdem fratris libellus oblatus est nobis, quo perhibet parochias Arelatensis Ecclesia a pradecessore suo Hilario in alias (quod non licuit) fuisse translatas, petens illas pristino juri nostra auctoritate restitui. Sed moderaminis Apostolici memores fraternitati vestra querelam ipsius remisimus audiendam, ut in vestro conventu ea qua a nobis scripta sunt allegentur, & qua Ecclesiasticis regulis congruant decernantur. Simul etiam super hoc universam fraternitatem volumus esse commonitam, ne praedia qua neque deserta neque damnosa sunt, & ad Ecclesiam pertinent, ex quibus plurimorum consueverit necessitatibus subveniri, aliquo jure in alterum transferantur, nisi prius apud Concilium alienationis ipsius causa doceatur: ut quid fieri debeat, communi omnium deliberatione tractetur. Dominus vos incolumes custodiat, fratres carissimi. Dat. III. Non. Decembr.* Porro has omnes Hilari Papæ epistolas integras edendas curavimus, quod hactenus numquam cusas sciamus: accepimus vero ipsas ex codice sæpe citato Arelatensis Ecclesiæ, ubi extant & aliæ ejus epistolæ, sed quod sequentibus annis datæ appareant, suo loco ponemus.

Qui

PAGIUS VI. *Inde sæpe in Saxones irruerunt.*

Britanni e Cambria, seu Wallia sæpe sæpius postea egressi provocaverunt *Saxones* & multo infortunio docti peritius arma tractare cœpere; etiam aliquando devicerunt: sæpe amissas Provincias receperunt, & plores adhuc annos Regis Britanniæ nomen nunc adverso, nunc secundo Marte, servarunt. Hinc Beda lib. 1. cap. 16. *At ubi hostilis exercitus, exterminatis dispersisque Insula indigenis, domum reversus est caperunt & illi paulatim vires animosque resumere, emergentes de latibulis, quibus abditi fuerant, & unanimi consensu auxilium caleste precantes, ne usque ad internecionem usquequaque delerentur. Utebantur eo tempore Duce Ambrosio Aureliano, Viro modesto, qui solus forte Romana gentis prafata tempestati superfuerat, occisis in eadem parentibus Regium nomen & insigne ferentibus.*

JESU CHRISTI ANNUS 463.	HILARI PAP. ANNUS 3.	LEONIS 7. SEVERI 3. IMPP.

I. Basilii Consulatus.

QUi sequitur annus quadringentesimus sexagesimustertius, Cæcina Decio Basilio, & Vibiano Consulibus adnotatur. Extat quidem præclara memoria Basilii Consulis, dum eum Sidonius comparat (a) cum Avieno, qui ante annos octo Consulatum gesserat cum Valentiniano Augusto septimum eo magistratu fungente. Agens enim de Senatu Romano ejus temporis ista ait: *Erant quidem in Senatu plerique opibus culti, genere sublimes, ætate graves consilio utiles, dignitate elati, dignatione communes: sed servata pace reliquorum, duo fastigiatissimi Consulares Gennadius Avienus & Cæcina Basilius præ cæteris conspiciebantur; ii in amplissimo*

(a) Sidon. l. 1. ep. 9.

PAGIUS

SÆC. V. Anno Eræ Hispan. DI. A. C. 463.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5956.

☉ 14. P. ☽ 8. P. 22. April. Indict. 1.

JESU CHRISTI 463.

HILARI PAPÆ 3.

LEONIS IMP. 7.

SEVERI IMP. 3.

I. Consules.

[1] COSS. *Fl. Cæcina Basilius & Vivianus*, ut habent Cassiodorus Marius Aventicensis, Auctor Chronici Alexandrini, aliique Fastorum Conditores. Errat Marcellinus in Chronico, ubi *Vivianum* & *Felicem* proponit. *Basilius* Consul Occidentalis fuit, quem Sidonius lib. 1. Epist. 9. Cæcinam Basilium appellat, [2] & e familia Deciana ortum fuisse docet. *Vivianus*, qui in aliquibus Fastis *Bibianus* dicitur, Consul in Oriente creatus, indeque ejus solius Fasti Heracliani meminere. *Viviani* mentionem facit Candidus in Excerptis pag. 28. quemadmodum & Malchus Rhetor pag. 79. quem a *Viviano* Consule diversum non esse existimo. Emin. Card. Norisius in Fastis Consularibus, quos e MS. Biblioth. Cæs. eruit, pag. 43. exhibet egregiam Inscriptionem, quæ unica Paschalis Festi characteribus insignita, Annales Ecclesiasticos mirifice illustrat.

NATU. SEVERI NOMINE PASCASIUS
DIES PASCALES PRID. NON. APRIL.
DIE JOBIS CONSTANTINO
ET RUFO VV. CC. CONSS. QUI VIXIT
ANNORUM VI. PERCEPIT
XI. KAL. MAJAS. ET ALBAS SUAS
OCTABAS PASCHÆ AD SEPULCRUM
DEPOSUIT D. IIII. KAL. MAI. FL. BASILIO
V. C. CO.

II. Romana Ecclesia cum Alexandrina in die Paschatis convenit.

Hanc inscriptionem erudite Card. Norisius explicat, ex eaque deducit, Romanam Ecclesiam cum Alexandrina in die Paschalis decernendo hoc anno convenisse. Ibi enim legitur, *percepit XI. Kal. Maias*, idest, die XXI. mensis Aprilis hujus anni Basilii Consulatu notati, qua die puer *Paschasius* annos natus sex percepit baptismum, quæ vox ibidem subintelligitur. Cum vero insequenti hebdomade, de more Ecclesiæ albas vestes ferret, demortuus, *easdem in octava Pascha ad sepulcrum deposuit die IV. Kal. Maii*, seu die XXVIII. mensis Aprilis. *Paschasius* ibidem natus dicitur *diebus Paschalibus, pridie Nonas Aprilis, die Jovis, Constantino & Rufo Coss.* anno scil. CDLVII. quo Pascha celebratum est die XXX. Martii, & dies Jovis Natalis Paschasii fuit dies IV. mensis Aprilis. His aliisque a Card. Norisio observatis addo, ideo Epitaphii conditorem duos Consules anni CDLVII. memorasse, quia uterque Orientalis fuit, & in Occidente, quando uterque Consul Orientalis erat, uterque etiam de more in monumentis publicis nominabatur, & viceversa in Oriente, vel utriusque nomen tacebatur, & formula *Post Consulatum* adhibebatur. Ex eo itaque quod *Basilius*, qui hoc anno Consulatum gessit, sine *Viviano* collega ibi exprimatur, eum Occidentalem Consulem fuisse innotescit. Quando enim in Occidente unius Consulis mentio fiebat, solius Occidentalis nomen apponebatur, & viceversa. Nec est quod Mabillonius in lib. de Studiis Monasticis dicat, ideo solius Consulis Occidentalis Epitaphii conditorem meminisse, quia mense Aprili nomen Consulis Orientalis nondum in Occidente nunciatum erat. Baronius enim num. IV. refert Epistolam Hilari Papæ ad Leontium Episcopum Arelatensem, quæ dicitur data *VI. Id. Octob. Basilio V. C. Cos.* Cum tamen mense Octobri Viviani Consulis Orientalis nomen in Occidente neminem lateret.

Ad

NOTÆ [1] COss. *Fl. Cæcina Basilius, & Vivianus*. Inscriptio apud Fabrettum pag. 577. de qua nos ad A. D. 457 habet in fine IIII. KAL. MAI. FL. BASILIO. V. C. CONS. Marcellinus: *Vibiano & Felice*. Fasti Idatii: *Basilio & Gadaspho* (forte vitio librarii *Gadalaifi* nomen irrepsit. Prosper Vaticanus MS. *Basilio & Bibiano*. Sidonius lib. I. epist. IX. *Cæcinam Basilium* nominat, ut & Græca Inscriptio apud Boissardum P. V. pag. 90. *Flavium Vibianum* memorat, non tamen consulem. Hinc apud nonnullos recentiores consules hujus anni ita exhibentur: *Fl. Vivianus, & Cæcina Decius Basilius Felix*. Mendose tamen. GEORGIUS

[2] NOn solum Basilius iste, sed & alter Basilius anno 480. Consul Cæcinæ nomen præferebat, ut non obscure docet Inscriptio apud Gruterum pag. CLII. 8. in qua de hoc Basilio legas: *Ex prosapia Deciorum Cae. Mav. Basilio Decio V. C. & inl. expf. Urbe expo* (ex Præfecto P.) *Excon. Ord. Pat.* (Patritio) Hinc autem non male colligeremus, Basilium Consulem anni 480. hujus Basilii hoc anno Consulis filium fuisse, cum filii Parentum suorum nomina suis addere non raro solerent. MANSI

mo ordine, sepofita prærogativa partis armata, facile post purpuratum Principem principes erant, &c. Comparat eos simul, & in quibus alter alteri præstaret, enarrat: sed ad commendationem hujus hæc ait: *Avienus ad Consulatum felicitate, Basilius virtute pervenerat.* Sed & de Basilii familia paulo post addit: *In hoc* (inquit) *Corvinorum familia Deciana præferebatur.*

II. (a) Marian. Scot. in Chron. Hilarus Papa Cyclum novum curat per Victorinum.

Sub hoc anno (a) Hilarus Papa confidens Theophili Alexandrini Episcopi Cyclum jam in declivum labentem, absolvendum anno Christi quadringentesimo octogesimo, de novo conscribendo calculo provinciam injunxit Victorino Aquitano, qui hujus facultatis habebatur omnium hoc tempore facile princeps. Præstitit ille quidem quod a Romano Pontifice injunctum fuit opus, scripsitque Cyclum annorum quingentorum triginta duorum: expertus est tamen postea adversantem sibi Victorem Episcopum Capuanum, cui magis Beda tribuit: sed de controversiis iis suo loco dicendum erit. Hæc de Victorino complures testantur. Gennadius temporis hujus scriptor de ipso ita habet (b): *Victorinus natione Aquitanus, calculator scripturarum*, invitatus a S. Hilaro urbis Romæ Episcopo, composuit Paschalem cursum indagatione cautissima post quatuor priores, Hippolytum, Eusebium, Theophilum, & Prosperum; & protendit annorum seriem usque ad quingentesimum trigesimum secundum, ita ut quingentesimo trigesimo tertio anno Paschalis reincipiat solemnitas eodem mense & die, eadem & Luna, qua primum passio, & resurrectio Domini facta est.* Hæc Gennadius.

(b) Genn. de viris illustr. c. 88. * temporum.

III. Positum hic erat in priori editione Concilium Arausicanum posterius, ubi collocatum erat a veteri Conciliorum collectore. Verum ab ipso erratum vel sero cognovimus, sicut ab aliis eodem errore deceptis, qui eamdem rationem temporis inierunt. Quamobrem in sequentem Tomum reponendum suo loco curavimus, ubi Lector exactam de his cunctis redditam rationem, inveniet.

IV. ☞ Hoc eodem anno data reperitur in Gallias epistola ab Hilaro Papa ad Leontium Arelatensem Episcopum adversus Mamertum Episcopum Viennensem, quod extra suam Metropolim Episcopum ordinasset: quæ ex codice Arelatensi accepta sic se habet:

Dilectissimo fratri Leontio, Hilarus.

Qualiter contra sedis Apostolicæ venientes constituta sacerdotalem modestiam Mamertus Episcopus Viennensis excesserit, dilectionis tuæ debuimus relatione cognoscere, ut auribus talibus maturum & juxta Ecclesiasticum ordinem regularum congruum judicium proferremus. Quantum enim filii nostri viri illustris Magistri militum Gunduicii sermone est indicatum, prædictus Episcopus invitis Diensibus, & qui ad Ecclesiarum ejus numerum, quem et Apostolicæ sedis deputavit auctoritas (sicut in scriniis nostris legimus) minime pertinebant, hostili more (ut dicitur) occupans civitatem, Episcopum consecrare præsumpsit. In quo, frater carissime, si ita est, quam multiplex culpa sit, pronunciare possumus, nisi judicii (ut diximus) & moderatio nobis esset & ordo servandus. Atque ideo memor solicitudinis quam dilectioni tuæ scis esse commissam, quicquid nunc ad notitiam nostram brevi insinuatione delatum est, in conventu Synodali, qui

PAGIUS

III. Victorius scribit Cyclum suum DXXXII. annorum.

Ad num. II. *Victorius Aquitanus* Cyclum suum DXXXII. annorum, non hoc anno, sed anno CDLVII. quo *Hilarus* adhuc Urbis Romæ Archidiaconus erat, composuit, ut liquet ex præfatione, in qua Victorius dicit, Consules tunc extitisse *Constantinum & Rufum*, qui anno CDLVII. Fastis nomen dedere. Canonem illum Paschalem post Baronii mortem promulgavit Bucherius in Opere de Doct. Temp. & pluribus exposuit. Editus est occasione Paschatis anni CDLV. de quo magna Orientales inter & Occidentales contentio fuerat. Sanctus enim *Leo*, ne quid imposterum simile contingeret, per quempiam e suis talium intelligentem, Paschalem Canonem novum conscribi voluit, negotiumque *Hilaro* tunc suo Archidiacono, & postea in Petri Sede successori commisit. Bucherius cap. 2. ait Victorium Clero Romano verosimiliter adscriptum fuisse, cum eum *honorabilem & dilectissimum fratrem*, Hilarus Romanus Archidiaconus appellet. Verum quia hæc quandoque laudum præconia Viris piis ac religiosis adscribebantur, non tam id ex his colligi debet epithetis, quam ex iis quæ vice versa Hilaro reddit ipse Victorius, quem *Dominum vere sanctum ac venerabilem in Christo fratrem* appellat, inquit Antelmius in Differt. VIII. de Oper. SS. Leonis & Prosperi num. VI. *Fratris* enim nomine Laici quamvis insignes & religiosi Ecclesiæ Ministros, & inter eos minus Ecclesiæ Archidiaconum nuncupassent. Præterea *Hilarus* in Epist. ad Victorium ait: *Quapropter dilectissime frater, tanta rerum ambiguitate permotus, tuæ Dilectionis studio fideliter INJUNGO, ut per otium diligenter inquiras vel unde supradicta diversitas oriatur, &c.* Quæ profecto verba Superioris auctoritatem exprimunt, qua quantumlibet gradu sublimis, *Hilarus* haud dubie usus non fuisset, erga alios extra Cleri Romani subjectionem constitutos. De Cyclo Victorii doctissime disserit Emin. Card. Norisius in Differt. *de Paschali latinorum Cyclo annorum LXXXIV.*

IV. Annos mundi inchoat a die Passionis.

Periodi Victorianæ caput ab anno Christi vulgari XXVII. cui *Victorius* Passionem illigavit, annoque Mundi secundum LXX. Interpretes 5229. ineunte, deduci ostendit Victorius, cum ait, suam se Periodum a Christi Passione incipere, ut videre est in Prologo Paragrapho X. Rursus primo anno Canonis ejus Paschalis apponitur: *Crucifixio Christi Coss. duobus Geminis*

qui secundum statuta nostra annis singulis te sibi præsidente est congregandus, discutere quæ sunt acta debebit, & a prædicto rationem facti sui sub universo cœtu fraternitatis exigere: ac deinde omnium litteras nostræ intimare notitiæ; ut, quod sancto Spiritu dictante, faciendum est, ad comprimendos conatus illicitos ordinemus, Deus te incolumem custodiat, frater carissime, Data VI. Id. Octobr. Basilio V. C. Conf. Eodem quoque argumento alias, quæ sequuntur, litteras dedit ad Episcopos Galliarum his verbis:

V. *Dilectissimis fratribus Episcopis provinciæ Viennensis, Lugdunensis, Narbonensis Primæ & Secundæ, & Alpinæ, Hilarus Episcopus.*

Etsi meminerimus fraternitatem vestram ea quæ a nobis sunt statuta retinere, nec aliquid ex his dissimulare quæ scripsimus, ut scilicet pro disciplina Ecclesiastica & pro causis quæ inter Domini sacerdotes aboriri plerumque non dubium est, Synodalia quotannis Concilia, quorum maxime in fratre & Coepiscopo nostro Leontio Arelatensis Ecclesiæ summum placuit esse, celebrentur; nec aliud fieri posse credimus, quam quod pro communi Domini domo nostra ordinatio vobis placitura constituit: tamen repetitis litteris eadem nunc quoque observanda decernimus, præcipue cum gravissima Viennensis civitatis Episcopus involvatur offensa, in injuriam fratris & Coepiscopi nostri Leontii Diensibus Antistitem consecrando. De cujus facto vindictæ congrua sententiam differentes relationi fratrum quæ interim fuerunt visa respondimus. Sed quoniam tanti excessus majorem nobis solicitudinis materiam detulerunt; hæc ad universam charitatem vestram etiam per fratrem & Coepiscopum nostrum Antonium scripta direximus: quibus admonitu communis omnium solicitudo procuret, ne quisquam fratrum in alterius proruptus injuriam transcendat terminos a venerandis Patribus constitutos.

VI. *Unde omnia quæ a vobis sunt per fratres & Coepiscopos nostros Faustum & Auxanium definita roborantes, congregationes annuas ordinante fratre & Coepiscopo nostro Leontio admonitis Metropolitanis (quod sæpe dicendum est) iis locis celebrare dignemini, ad quæ conveniendi nulla sit unquam commeantium difficultas, Cui diligentiæ etiam provisio adhibenda est, ut opportunitas quemadmodum locorum, ita constituatur & temporum: ut inexcusabilior, quisquis tam necessariter & salubriter constitutum nostrum negligendum putaret, appareat, fratres carissimi. Illius autem confirmationem, quem Viennensis Episcopus alienum & ad se minime pertinentem graviter ordinare præsumpsit, fratris & Coepiscopi nostri Leontii relinquimus voluntati, quem confidimus non præter humanitatem pensare quæ justa sunt. Deus vos incolumes custodiat, fratres carissimi.*

VII. Hoc eodem anno, qui septimus numeratur Leonis Imperii, Elisæi Prophe-

tæ

PAGIUS *nis*, ut legitur pag. 25. ejusdem Canonis; ubi tamen Victorius perperam Consulatum duorum Geminorum, qui in annum Dionysianum XXIX. certo incidit, in annum XXVIII. retrahit. Præterea Paragrapho IX. ait Victorius: *Passum Dominum nostrum Jesum Christum peractis VCC. XXVIII. annis ab ortu mundi, eadem Chronicorum relatione monstratur. Quod gestum, inchoante XXIX. anno non potest dubitari.* Loquitur de Chronico Eusebii, cujus annos mundanos eo solo discrimine adhibet Victorius, quod Eusebius eos a Kalend. Octobris, ipse a die Passionis arcessat. Addit *Victorius* alios characteres, qui primum annum Canonis Paschalis sui in annum Christi XXVIII. certo conjiciunt. Eo Christi anno Eusebius annum mundi 5228. a Kalendis Octob. orditur, qui tamen annus Christi juxta Victorium, qui annos mundi a die Passionis init, est annus mundi Eusebianus 5229. quia existimavit, Christum passum esse *VI. Kalend. April.* seu die XXVI. mensis Martii ejusdem Christi anni, quo feria sexta in diem XXVI. Martii incidebat. Licet autem *Victorius* annos mundi Eusebianos, seu secundum LXX. Interpretes, a Passione auspicetur, annos tamen Canonis sui Paschalis inchoat *a Kalendis Januariis*, quod aliquos Viros doctos decepit, ut alibi demonstro.

V. *Translatio Elisæi Prophetæ.* Ad num. VII. Theophanes ad annum Incarnat. secundum Alex. CDLVI. qui Kalend. Septemb. hujus Christi anni inchoatur, ait, Translationem corporis *Elisæi* Prophetæ Alexandriam factam esse *V. Idus Maias*, die sc. undecimo mensis Maii, ideoque anno Christi sequenti, quo dies XI. Maii in Dominicam incidit. Eo quidem anno, quo etiam Sigebertus in Chron. hanc Translationem narrat nulla Quinquennalia aut id genus Festa exhibita; verum quæ de more fiunt, mutationi subjacent, ideoque occurrunt quædam Sanctorum Translationes, quæ præter morem factæ fuere. Translatæ porro Reliquiæ Sancti *Elisæi* e Palæstina, ut prodit Cedrenus.

VI. *Chronicon Idacii depravatum.* Idacius in Chronico anno Abrahami 2480. qui Kalend. Octobris hujus Christi anni orditur ait: *in Provincia Gallæcia videntur signa diversa. Era DVI. Nonas Martias pullorum cantu, ab occasu Solis, Luna in sanguinem plena convertitur. Idem dies sexta feria fuit.* Character Feriæ & Eræ Hispanicæ annum Christi quadringentesimum sexagesimum secundum certo indicant, quo Constantinopoli contingit Eclipsis Lunaris, quam Petavius lib. 8. de Doct. Temp. pag. 846. computat. Ex quo sequi videtur, Idacium aliter ac a nobis suo loco explicatum, annos numerare. Verum Viri doctissimi quos, hic locus in transversum egit, animadvertere debuerunt, Chronicon Idacii per hæc tempora, quoad annos depravatum esse, & quod si præfatus Abrahami annus, anno Christi CDLXII. quo ea Eclipsis accidit vel inciperetur, vel desineret, quidquid in hoc Chronico legitur, extra propria annos consignatum foret, quod nullus dixerit. Quare annus Abrahami 2480. sextus Leo-

nis

tæ (a) ossa e Palæstina Alexandriam sunt translata. Cæterum sepulcrum ejus apud Sebasten existens sub Juliano Apostata profanatum esse, superius dictum est.

(a) *Cedr. Ann. hoc an. 7. Leonis Aug.*

PAGIUS

nis Imp. & secundus Severi Imp. qui eidem Abrahamitico anno in eo Chronico respondent, post eam Eclipsim collocandi erant, & sic verum Idacius scripsisset. Certe adeo per hæc tempora Idacii Chronicon depravatum, ut eo anno Abrahami referat terræ motum Antiochenum qui anno Christi CDLVII. contigit, & *Eudociæ* Valentiniani Imp. uxori libertatem a *Genserico* Rege concessam scribat; cum tamen id ante quinquennium factum sit.

Petrus Fullo Ecclesiam Antiochenam turbare cœpit, ut anno CDLXXIII. n. III. videre est.

JESU CHRISTI ANNUS 464.	HILARI PAP. ANNUS 4.	LEONIS 8. SEVERI 4. IMPP.

I. Persecutio Evarici Regis Gothorum.

NOvi Consules Rusticus & Olybrius novum annum Christi quadringentesimum sexagesimumquartum aperuere; quo cum Hispania, tum Gallia a novo Rege Gothorum Evarico afflictati dirissime cœperunt. Hoc enim anno morte sublato Theodorico Gothorum Rege, frater ejus Evarix sive Evaricus regnum capessit, ut Isidorus auctor est (*a*), dum ait: *Anno Imperii Leonis octavo Evaricus*, pari scelere, quo frater, succedit in regnum annis decem & octo: in quo honore provectus & crimine, statim bello desævit, partesque Lusitaniæ deprædatur: qui prius capta Pampilona, Cæsaraugustam invadit, totamque Hispaniam Superiorem obtinuit. Tarraconensem etiam nobilitatem, quæ ei repugnaverat, exercitus irruptione peremit. In Gallias autem regressus, Arelatum & Massiliam urbes capit, suoque regno utramque subjecit.* Et paulo post: *Sub hoc rege Gothi legum instituta scriptis habere cœperunt: nam antea tantum moribus & consuetudine tenebantur.* Hæc Isidorus, paucis conplectens ejus cunctas in regno res gestas. Quæ autem spectant ad persecutionem illatam ab Evarico Galliarum Ecclesiia, dicemus anno Domini quadringentesimo sexagesimo-octavo, reddituri singula suis temporibus.

(*a*) *Isidor. Chron. Gothor.*

* Evarix.

II. Hoc eodem anno, qui Constantinopolitanæ urbis præcessit incendium, Leo Augustus cum plurimum eos coleret, quos Deo sciebat amicos, præ cæteris veneratus Danielem Stylitam (quem cum admirandum vitæ institutam, tum frequentium miraculorum editio non vicinæ tantum Constantinopoli, sed reddiderant Orbi notum) una cum Gennadio Patriarcha invisit, qui ad eum ordinandum presbyterum perrexit; quod & præstitit, licet illo diutius reluctante. Tunc & ipse Daniel Gennadio futurum prædixit incendium urbis, quod ut anteverteret jejuniis atque precibus admonuit, significans & prædicens id ipsum Imperatori. Hæc quidem fusius ipsius Danielis Acta fideliter scripta: ex quibus memoria dignum illud de Leone Imperatore ab auctore narratum, ipsius verbis, ne quid edditicium putet lector, hic describemus: ait enim de ipso Leone Augusto Danielem adeunte (*b*).

Daniel futurum prædicit incendium.

(*b*) *Acta Daniel. apud Sur. die 11. Dec.*

III. *Cum non ingentes, qui sunt Imperii proprii, sumpsisset spiritus, sed didicisset, quantum sit virtus Imperio præstantior; ipse quoque Imperator ad eum ascendit, super columnam videlicet; & perinde ac si re-*

Leo Imp. quantum sit veneratus Danielem.

PAGIUS SÆC. V. Anno Eræ Hisp. DII. A.C. 464.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5957.

☉ 15. ED. ☽ 9. P. 22. April. Indict. 2.

JESU CHRISTI 464.

HILARI PAPÆ 4.

LEONIS IMP. 8.

SEVERI IMP. 4.

I. *Consules.* [*a*] COSS. *Rusticus*, vel, ut ab aliis vocatur, *Rusticius*, & *Fl. Anicius Olybrius*, uterque in Oriente renunciatus. Posterior in Occidente postea imperavit, ut suo loco dicetur. Priorem eum esse existimo, de quo Zonaras in Leone Augusto: *Legionibus ejus Præfectus fuit Rusticius, Vir strenuus & rei militaris peritissimus, in cujus mortui locum suffecit Verina uxoris fratrem Basiliscum.* Quod etiam habet Suidas, in voce Βασιλίσκος.

II. *Interitus Theodorici Visigothorum Regis.* Ad num. I. Idacius in Chronico, Anno Abrahami 2483. qui Kalend. Octobris anni Christi CDLXVI. inchoatur de morte Theoderici Visigothorum Regis loquens, ait: *Per Theodoricum Salla Legatus mittitur ad Remismundum Suevorum Regem qui reversus ad Gallias, eum a fratre suo Eurico reperit, interfectum, Euricus pari scelere, quo frater succedit in regnum.* Idacium de majori parte illius anni Abrahamitici intelligendum, & Theodoricum anno CDLXVII. peremptum esse indicat Marius Aventicensis in Chronico sub illius anni Coss. *Eo anno*, inquit, *inter-*

NOTÆ [1] COss. *Rusticus, seu Rusticius, & Fl. Anicius Olybrius* Fabrettus pag. 567. n. 557.

....PACE PRAETESTATA VIRGO
....D. AUG. CONS. RUSTICI. ET. OLYBRI
....PACE. DEP. V. ID. MART.
....BASILISCI. ET. HERMINERICI.

Editus est & hic lapis a Montefauconio in Diario Italico pag. 261. Inscriptiones Basilicæ S. Pauli via Ostiensi n. 99. & 353. RUSTICIO. V. C. CONS. Victor: *Olybrio & Rustico.* Marcellinus: *Rustico & Olybrio.* Fasti Idatii. D. N. *Olybrio.* Hujus *Anicii Olybrii* stemma vide apud Montefauconium in Palæographia Græca pag. 207. Epistola Hilari Papæ P. C. *Basilii* V. C. COS. Prosper Vaticanus MS. *Olybrio & Rustico.* Item in eodem codice, ubi post Prosperi Chronicon sequitur epitome temporum una cum Paschali tabula, legitur: *usque ad consulatum Olybrii & Rustici.* GEORGIUS

regium fastum ac supercilium reliquisset inferius, & se exuisset, se quidem humi prosternit, tangit autem sacros illius pedes, quasi hoc faciendo magis honoraretur, quam quod esset Imperator. Quos cum tetigisset, impletur admiratione sicut prius Gelasius: erant enim illi pedes valde tumentes & omnino scatentes ulceribus; eratque simul horribile & miserabile, illos videre tangere. Tunc etiam Imperator donat eum basi geminarum columnarum quas ipse posuit, duplicem etiam columnam nominans. Hæc ibi. Subdit quæ terribilia post anni unius circulum Constantinopoli contigere; nos vero suo loco dicturi ea sumus anno sequenti. Potuisset quidem hujuscemodi officiis divinum placare numen Imperator, atque venturam cladem antevertere; nisi peccatis id exigentibus populus illam e Dei manibus extorsisset inviti. Et quod jam completa erat iniquitas Sodomorum (a), non intercedit Abraham: obliviscitur, inquam, Gennadius, quod monuerat Daniel, publicas indicere preces, & jejunia biduana per hebdomadas singulas imperare. Sicque namque Deus ultionem immissurus in peccatores venia indignos, illud præmittere solet, quod loquitur per Isaiam (b): *Miscuit vobis Dominus spiritum soporis: claudet oculos vestros: Prophetas & principes vestros, qui vident visiones, operiet.* Etenim tum Gennadius, tum Imperator, quæ audierant de clade incendii a viro sanctissimo, omnino ea oblivioni mandarunt.

(a) Genes. 19.

(b) Isai. 29.

IV. ☛ Quod pertinet ad res Ecclesiasticas hoc eodem anno, qui etiam notari consuevit post Consulatum Basilii, datum legitur decretum Hilari Papæ adversus Viennensem Episcopum, cui ejusmodi præposita est inscriptio:

Præceptum Hilari Papæ de Ecclesia Diense, ubi Episcopus indebite a Viennensi Episcopo ordinatus est.

Dilectissimis fratribus Victuro, Ingenuo, Idacio, Eustasio, Fontejo, Veranio, Eulalio, Fausto, Auxanio, Proculo, Ausonio, Paulo, Memoriali, Cælestio, Projecto, Eutropio, Avitiano, Urso, & Leontio, Hilarus.

Solicitis admodum nobis, & ex his quæ proxima ad nos relatio certa detulerat, multa expectatione suspensis, litteræ dilectionis vestræ, fratre & Coepiscopo nostro Antonio, quem dignum tanta legatione probamus interpretem, deferente, sunt traditæ, quæ nos ab ipsis contextus sui contristavere principiis: nam qui requiescere solicitudinem nostram, & magna ex parte relevari in his quæ a sanctæ memoriæ decessore meo de Viennensi Episcopo præfixa sunt, credebamus; evidenti assertione cognovimus, & non sine dolore miramur, definitiones illas a Mamerto Episcopo nunc potuisse transcendi, per quas Ecclesia privilegium probarat acquiri: cum præcipue sancti fratris & Coepiscopi nostri Leontii moderatio formam continentiæ præbere debuerit ambienti: aut si spiritu æmulationis instatus eum (quod non oportuit) arbitratus est negligendum decessoris sui saltem instructus exemplo, illius imitaretur temperantiam, cujus honore perfungitur: nec transgrediendo violaret, quod jam nunc, nisi patientiæ moderamina teneremus, posset amittere. Cui umquam profuit mens rebellis? aut quem superbia non inclinavit elatio? Altior est humilitatis gratia, cui paupertate spiritus ad præmium promissæ beatitudinis iter regni cælestis aperitur. Nec perfunctorium prævaricator existimet esse quod fecit, si eruditus doctrinis Ecclesiasticis,

PAGIUS

Interfectus est Theodoricus Rex Gothorum a fratre suo Eutharico Tolosa. Isidorus in Chronico Gothorum, & Jornandes de Reb. Get. cap. 44. Theodoricum *annos tredecim* regnasse produnt, quibus aliquot mensium appendicula addenda. Perperam tamen idem Isidorus conjungit initium Eurici, sive Evarici, cum Era DIV. & anno Imperii Leonis octavo: Era enim DIV. in annum Christi CDLXVI. convenit & annus VIII. Leonis præsenti anno inchoatur.

III. *Finis Regni Alanorum in Galliis.* Hoc anno Principatus *Alanorum* inter Rhodanum & Ligerim situs finem accepit. Cassiodorus enim in Chronico ad Rustici & Olybrii Consulatum scribit: *His Coss. Rex Alanorum Beorgor apud Bergomum a Patricio Ricimera* (seu Ricimere) *peremptus est.* Chronographus a Cuspiniano editus refert, eum occisum Bergomi *ad pedem montis, VIII. Idus Februarias.* Marcellinus in Chronico hujus Regis mortem etiam hoc anno recitat. Quare nullus dubito, quin Jornandes lib. de Reb. Get. cap. 45. hallucinatus fuerit, cum loquens de Anthemio, mense Augusto anni CDLXVII. Imperatore renunciato scribit: *qui veniens, illico Ricimerem generum suum contra Alanos direxit, & Regem eorum Beorgum in primo statim certamine superato, internecioni prostravit.* Chronographus enim Cuspinianeus, Jornande in ratione temporum longe accuratior. Jornandis error inde processit, quod cum *Ricimer* Anthemio Imperante exercituum Imperii ductor fuerit, quod gestum est *Severo* Imperium administrante, attribuerit Anthemio; cum tamen *Ricimer* a Severo Patricius renunciatus fuerit, & antea Magister militum exstiterit. Primus Alanorum in Galliis regnantium Princeps *Goarus* fuerat, sed Regnum quod ille inchoarat, cum *Beorgo* extinctum, quod nemini antea observatum.

IV. *Ægidius Comes Francos vexit.* Idacius in Chronico anno Abrahami 2480. qui Kalend. Octobris superioris Christi anni inchoatur, ait: *Agrippinus Gallus & Comes & civis Ægidio Comiti Viro insigni inimicus, ut Gothorum mereretur auxilia, Narbonam tradidit Theoderico. Adversus Ægidium Comitem utriusque militiæ, virum, ut fama commendat, Deo bonis operibus complacentem in Armoricana Provincia Fredericus frater Theuderici Regis insurgens, cum his, cum quibus fuerat, superatus occiditur.* Quod

quid uterque mereatur, agnoscit: cum alter secundum propheticam vocem (a) in medio Dominicæ domus habitare prohibetur; alter, suscipiente se Domino, semper junctus asseritur, cujus consolatione salvatur. Possent venerabilium veterum multa replicari, quæ juxta veritatem dicta monstrantur: sed ab eadem causa quæ se ut loqueremur injecit, recentiora sunt exempla sumenda. Non dignitatem Viennensis Ecclesiæ Mamertus Episcopus meminit Arelatensis Antistitis quondam transgressione crevisse, & pro corrigendis quæ perperam gerebantur, inviolabili postea definitione compositum, ne alter inglorius, alter in totum veteri honore per vitium prædecessoris reperiretur exutus.

(a) Psal. 100.

V. *Sicuti ergo & vestræ dilectionis relatio, & fratris & Coepiscopi nostri Antonii insinuatio reseravit, claret prædictum privilegia certis conclusa terminis velle perdere plus volendo. Qui abusus fratris & consacerdotis Leontii moderantia, Diensibus contra fas Episcopum, etiam si est meritus, non timuit consecrare: In quo factum ejus convenerat sic resolvi, ut juxta eorum quæ perpetrata sunt qualitatem non sine jactura proprii ordinis etiam illum a sacerdotali consortio submoveri cerneret, quem creavit indebite; quemque indignissime fecisse convincitur, correctum justa ultione sentiret: nec conceptæ audaciæ incastigata temeritas licentiæ se peperisse pataret exemplum.*

VI. *Verum ad Ecclesiarum quietem tantæ transgressionis vulnera memores Apostolica sapientia, curari volumus ante fomentis, ut corporis nostri membrum forte sanandum in integritatem pristinam per mitiora medicamenta revocetur: nec credatur negligi, quod interim non monetur adscindi. Prævia medendi semper austeritatis est lenitas, nec omnis ferro statim culpa compescitur, aut inexplorato, vel quod facile prodesse possit offertur: nunc enim temporis opportunitas, nunc languentis necessitas, nunc medicinæ ipsius & modus est quærendus, & qualitas: ut omnis per sapientiam facta in vitiis reprimendis sollicitudo curantis gaudeat reparatione quod salvat: nec careat moderatione, quod resecat.*

VII. *His igitur vestra fraternitas graviter prudenterque perpensis, alia apud nos dissimulare posse non existimet: in quorum se maxime contumeliam, qui non immerito pulsatur, erexit: fratri enim nostro Leontio nihil constitutum a sanctæ memoriæ decessore meo juris potuit abrogare, ni-*

PAGIUS contigisse anno superiori testatur Marius in Chronico sub illius anni Coss. scribitque, *Ægidium* cum Visigothis pugnasse *inter Ligerim & Ligerecinum* juxta Aureliam, ibique interfectum fuisse *Fridericum* Gothorum Regem. At *Fridericus* non Gothorum Rex, sed frater Theuderici Regis Gothorum fuit, ut recte scripsit Idacius, qui anno Abrahami 2481. Kalend. Octobris præsentis Christi anni inchoato, habet: *Mense Maio supradicti viri Ægydii Legati per Oceanum ad Vandalos transeunt, qui eodem cursu Septembri mense revertuntur ad suos: decimo tertio Kalendis Augusti die, secunda feria, in specie Luna Quinta, Sol de lumine suo ab hora tertia in horam sextam cernitur minoratus. Paulo post: Ægidius, moritur, alii dicunt insidiis, alii veneno deceptus. Quo desistente, mox Gothi regiones invadunt, quas Romano nomini tuebatur.* Dies XIII. Kalend. Augusti, seu dies XX. mensis Julii hoc anno in feriam secundam incidit, annoque sequenti, quo juxta supputationem Idacii Sol obscuratus est, cum feria tertia concurrit. Quare vel numeri in Idacio corrupti, vel ipsemet erravit in tempore hujus Eclipsis. Petavius enim lib. 8. de Doct. Temp. pag. 848. ostendit hoc anno, die Julii XXII. feria secunda, revera Constantinopoli Solis defectionem contigisse. Ideoque *Ægidii* Comitis mors ad sequentem annum pertinet.

V. *Moritur Ægidius Comes.* Paulinus in Vita Sancti Martini Episcopi Turonensis, qui se scribente *Ægidium* vixisse indicat, hunc appellet Procerem, virtute animi magnum, sed probitate & fide majorem, in quo uno omnia Galli reponerent. Aimoinus lib. 2. cap. 7. affirmat eum, obiisse *Suessione*, quo se se receperat. Auctor vero de Gestis Francorum cap. 8. ait; *Ceperunt Franci Agrippinam Civitatem super Rhenum, vocaveruntque eam Coloniam, multumque populum Romanorum a parte Ægidii occiderunt ibi. Ægidius vero exinde per fugam lapsus evasit. Venerunt autem Treveris Civitatem super Fluvium Mosellam, vastantes terras illas, ipsamque Urbem succendentes ceperunt. Eo tempore mortuus est Ægydius Dux Romanorum, tyrannus.* Rorico lib. 1. Coloniam Agrippinam ab ipso Rege *Childerico* captam scribit, sed quia *Childerici* reditum e Turingia mors Ægidii non multo post secuta est, videtur eo Civitas a Francis expugnata, Childerico in Franciam nondum reverso. *Ægydio* succedit filius *Syagrius*, qui *Suessione* constituit Sedem Regni sui, seu potius Præfecturæ, ut addit Auctor de Gestis Reg. Franc. cap. 8. Verum ut jam ex Idacio diximus Ægidio mortuo, regiones, quas Romano nomini tuitus fuerat, Gothi invasere.

VI. *Childericus in regnum Francorum restituitur.* Ægidius Francos rexerat annos VIII. postquam hi *Childericum* Regem expulerant, sed *Childericus* in regnum restitutus est ante mortem Ægidii, & cum eo bellum gessit. Turonensis lib. 2. cap. 12. ejus restitutionem his verbis narrat: *Cum octavo anno regnaret* (sc. Ægidius), *amicus ille fidelis, pacatis occulte Francis, nuncios ad Childericum cum parte illa divisi solidi, quam retinuerat, mittit. Ille vero certa cognoscens indicia, quod a Francis desideraretur, ipsis etiam rogantibus a Toringia regressus, in regnum suum est restitutus*, ideoque hoc Christi anno, qui octavus est a dejectione Childerici. Auctor de Gestis Reg. Franc. cap. 7. fusius idem narrat. Regnarunt itaque simul aliquo tempore *Childericus & Ægidius*, sed in diversis Galliæ partibus; cum uti diximus, *Syagrius* post patris mortem adhuc regnaverit, & idem Gregorius post laudata verba statim subdet: *His ergo regnantibus simul, Basina* (Regina Thuringiæ) *relicto viro suo, ad Childericum venit, &c. At ille gaudens eam sibi in conjugio copula-*

nihil valuit quod honori ejus debetur offerri: quia Christianorum quoque Principum lege decretum est, ut quicquid Ecclesiis earumque rectoribus pro quiete omnium Domini sacerdotum atque ipsius observantia disciplinæ in auferendis confusionibus Apostolicæ sedis Antistes suo pronunciasset examine, veneranter accipi, tenaciterque servari cum suis plebibus, charitas vestra cognosceret, nec unquam possent convelli, quæ & sacerdotali Ecclesiastica præceptione fulcirentur & regia.

VIII. *Unde, fratres carissimi, præsumptionem prædicti, quæ in fratris & Coepiscopi nostri Leontii processit injuriam, ita convenit tolerare digna nunc interim ultionis immunem, ut si transgressor remediis abutitur satisfactionis & veniæ, nec culpam præsentis excessus curandam futuræ observantiæ sedulitate promittit, redeunte querimonia, eo privilegia Viennensis Ecclesiæ ad Arelatensem Antistitem transferantur exemplo, quo migravere principio. Unde moderationis nostræ nomen tenentes, ad Veranum fratrem & Coepiscopum nostrum scripta direximus, ut prædictum de nostra delegatione conveniat, quatenus quod de eo retuleritis agnoscat: quia onerosum esse non debet delinquentem fratrem de propriis excessibus increpare, quibus præceptum constat frequenter ignoscere. Necesse est autem, si nullum correctionis ejus indicium sumpserimus, quod illa est professione retinendum, quam definitione sedis Apostolicæ periculo ordinis sui observandam semper sine ulla deinceps transgressione testetur, ad Arelatensem Ecclesiam easdem quatuor civitates, quarum non fuit aut non fuerit Mamertus Episcopus, ordinatione esse revocandas. Quod etiam tunc oportebit fieri, si ullus umquam post eum, quem nunc charitate corripimus, & ulterius ab illicitis confidimus abstinere, præsumptionis hujus imitator extiterit. De hoc sane, qui licet indebite Diensibus cognoscitur ordinatus, justitiæ ratione censuimus, ut sacerdotium ejus fratris & Coepiscopi nostri Leontii confirmetur arbitrio, a quo rite debuit consecrari. Deus vos custodiat, fratres carissimi, ævo longiore. Dat. VI. Kalend. Mar. P. C. Basilii V. C. Cons.* Non mireris, lector, Romanum Pontificem Hilarum, adversus Mamertum adeo vehementer insurgere, virum (ut declararunt eventa) sanctitate insignem: in his enim quæ contentiosi fori sunt, perfacile est quemque decipi. Persimile etiam S. Leoni accidit, qui in S. Hilarium eadem ferme ex causa acerrime invectus est. Quis nesciat sæpe accidere, ut falsis accusationibus

PAGIUS

lavit: qua concipiens peperit, filium vocavitque nomen ejus Cladoveum. Post Ægidii mortem *Childericus* Franciæ fines paolatim amplificavit.

VII. *Agrippinus de proditione accusatur.* Sed redeo ad *Agrippinum Comitem*, quem Idacius, cujus verba mox recitavi, scribit *Narbonam* Imperii Romani urbem Theodorico Visigothorum Regi prodidisse. Hinc enim Quesnellus Tom. II. Oper. Sancti Leonis Differt. 5. part. 5. cap. 2. deducit, Vitam sancti *Lupicini* Abbatis Monasterii Jurensis in Burgundia, quæ dicitur a Monacho Jurensi scripta, suspectæ fidei esse, quod is cap. 3. tradat, Agrippinum apud Imperatorem falso accusatum & divinitus servatum, licet Idacius, qui hoc tempore in Galiicia vivebat, contrarium scribat: *Vir quondam illustris Agrippinus*, inquit Anonymus Jurensis, *sagacitate praditus singulari, atque ob digustatem militia sacularis Comes Gallia a Principe constituitur, per Ægidium tum Magistrum militum callida malitiosaque apud Imperatorem arte fuerat offusentus, eo quod Romanis fascibus lucens, Barbaris procul dubio favere, & subreptione clandestina Provincias a publica niteretur ditione deiicere, eumque, ut diximus, antequam posset in communis puritatis assertione veris falsa prosternere, nidosi virosi accusatione surpaverat. Mox præcepta Imperatoria inflammata pracipiunt, uti Republica inimicum Romam regia severitate plectendum, Magister militum qui accusaverat, destinaret.* Subdit Anonymus, Agrippinum ad Imperatorem Romam profecturem petiisse ab Ægidio Sanctum Lupicinum fidejussorem, & ubi Romæ fuit, *Hilperico Patricio* (qui frater erat Gundeuci, & uterque Burgundiæ Rex) præsentatum fuisse, ac ascito Senatu jussisse Imperatorem Agrippinum *indiscussum atque inauditum capitalem mox subire sententiam.* Retrusus deinde in carcerem Agrippinus, ubi a Lupicino sibi apparente evadendi e carcere modum doctus est. Quod ubi Lupicini jussu Imperatori ac Patricio nunciatum fuit, *nec mora præsentatur Augusto est*, (nempe Severo Agrippinus) *publicata accusatione, suspicione solutus est, atque ad Gallias* repedavit.

VIII. *Ab Idacio reus, ab Anonymo Jurensi innocens dicitur.* Quæ ejusdem rei narratio valde ab ea diversa, quam mox ex Idacio retulimus. Verum jam anno CCCCXLV. Vitam Sancti *Lupicini* genuinam & sinceram esse demonstravi. Nec mirum videri debet quod *Ægidius*, qui ab Idacio laudatur, ab Anonymo illo vituperetur; cum non desint alii, qui Ægidium exagitent. Præterea Idacius, qui anno circiter CCCCLXXI. Chronicon suum publicavit, *Agrippinum* Romæ innocentem declaratum fuisse ignorare potuit; cum eadem res, præsertim occulta, uti erat proditionis crimen, ab Auctoribus etiam æqualibus sæpe diversimode narretur, & hæc de qua agitur gesta sit in Galliis ac Romæ, & Idacius in Hispania vixerit. Immo quando Anonymi narratio in aliqua ejus parte nutaret, inde tantum inferri posset, Monachum Jurensem, qui sæculo sequenti floruit in Galliis, quo ad factum particulare certa documenta nactum non esse. Supra vidimus sanctum *Honoratum* Episcopum Massiliensem acta Romæ inter *Leonem* Magnum & *Hilarium* Episcopum Arelatensem non bene calluisse, eaque aliter quam sanctus Leo, retulisse. Quare ex ea narratione, quæ cum Idaciana in omnibus non congruit, nihil inferri potest adversus sinceritatem Vitæ Sancti Lupicini. Denique neminem movere debet quod anno superiori *Gundeucus* Burgundiæ Rex *Magister militum* ab Hilaro Papa in litteris datis *VI. Id. Octob.* appelletur, ut ibidem apud Baronium num. IV. videre est, quia Burgundionum Reges Magistri militum quasi hæreditarii erant

nibus & surreptionibus aures Pontificum repleantur, & cum putant agere quod justum appareat, exagitent innocentem? Sed de his satis.

Insi-

PAGIUS erant, & præterea alius ab Imperatore, ut in Hispaniis, aliisque ditionibus ad tempus creabatur. Et hæc causa fuit, cur *Chilpericus* seu *Hilpericus* Burgondiæ Rex, passim *Patricius* nuncupatus interfuerit judicio Agrippini de proditione accusati, quia scilicet frater erat Gundeuci Magistri militum, ad quem pertinebat cognoscere de hujusmodi crimine, quo vir militaris insimulabatur. Sic in Galliis quandoque duo Præfecti Prætorio fuere, ut patet ex Ausonio in gratiarum actione ad Gratianum, cum e Consulatu decederet recitata, ubi prodit Hesperium filium *ad Præfectura collegium* Gratiani beneficio secum conjunctum fuisse.

I. INsigni calamitate notatus præsens annus quadringentesimus sexagesimus-quintus, Constantinopolitanæ urbis conflagratione, novo Consule nequissimo Basilisco, hæreticorum fautore præcipuo, aperitur, collega ei conjuncto in Occidente a Severo Augusto Herminerico Gotho, opera Ricimeri Ariani. Qui igitur magistratu duorum hæreticorum, alterius Consulis Ariani, alterius vero Eutychiani, incipit annus, memorabilia secum mala vexit. *His enim Consulibus* (inquit Marcellinus) (a) *Constantinopolis magno invasa incendio, facile fœdata deplangitur*. Hæc ipse. Sed accipe ista fusius narrata ex Danielis Stylitæ, qui cuncta prædixit, fidelibus Actis (b):

(a) *Marc. in Chron. sub hic Coss.*
(b) *Apud Sur. die 11. Decembr.*

II. Incendium urbis Constantinopolitanæ.

Jampridem quidem (inquit auctor) *principium habebat anni ambitus, & mensis instabat quem Romani vocant Septembrem, in quo magni martyris Mamantis festum pii celebrant. Vespere ergo, quando festum a piis præparatur, & tota nocte agitur vigilia, finem accipit magni Danielis prophetia. Et repente in maxima atque regia civitate incipit incendium; quod usque adeo est excitatum, & adeo invaluit, ut fere universam contriverit civitatem. Nam cœpit quidem a muro qui est prope mare, quem etiam nominant navale; pervenit autem usque ad forum Constantini, & pertigit ad portum Juliani, quasi medium cinxisset civitatem. Quo in loco & comprehensa sunt universa corpora: quæcumque vero fuere comprehensa, facile perierunt. Et sic pastus ignis in maximam crevit flammam. Eratque malum inexpugnabile: quippe cum quicquid ad opem ferendum afferebatur, argueretur nihil proficere. Quapropter multas quidem domos, multa autem templa, virorumque & mulierum proserpsit depascens multitudinem: multi vero partibus & membris corporis, quæ invaserat ignis statim mutilabantur, erantque semiustulati, & media parte cæsi, miserabiliores iis qui omnino cum suis perierant.*

III. Constantinopolitani ad Danielem confugiunt.

Erat ergo periculum, ne quod vulgo celebratur Orbis terræ miraculum, Constantini inquam civitas cerneretur pati similia incendio Sodomorum. Vix tandem, ut in tanto malo, eis venit in mentem S. Danielis prædictio; & credunt fore, ut illius solum precibus malum vincatur. Hinc factum est, ut ad eum magna celeritate currerent, ille quidem pecuniæ defleus privationem, hic servorum, alius domus, alius amicorum, & hic quidem cognatorum, ille vero uxoris & suorum filiorum, alius autem omnium facultatum. Propter quæ Sanctum tanto dolore affecere, ut totus repletus lacrymis, eos damnaret

---

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5958.

SÆC. V. Olymp. 311. Anno Eræ Hisp. Dii. A. C. 465.

☉ 26. C. ☽ 10. P. 28. Mart. Indict. 3.

JESU CHRISTI 465.

HILARI PAPÆ 5.

LEONIS IMP. 9.

SEVERI IMP. 4.

I. Consules.

[1] COSS. Fl. *Basiliscus* & *Hermenericus*, ut habent omnes Fasti, uterque in Oriente creatus. Basiliscus frater erat Verinæ Augustæ; *Hermenericus* vero filius Asparis anni CCCCXXXIV. Consulis, frater *Ardaburii* an. CCCCXLVII. Consulis, ac etiam Patricii, qui anno CCCCLIX. Consularem dignitatem gessit. Candidus enim in Excerptis scribit: *Aspar genere Alanus erat, a pueritia militiam secutus, qui ternis nuptiis totidem filios, Ardaburium, Patricium, Hermenericum, duasque filias sustulit*. Quare perperam Onuphrius Hermenericum Consulem Occidentalem facit. Basiliscus infra n. V. dicitur Fl.

II. *Incendium Urbis Constantinopolitana.*

A num. I. ad X. Auctor Chronici Alex. sub hujus anni Coss. incendium, quo Constantinopolis conflagravit, his verbis narrat, diemque, quo contigit, nos edocet: *Post dies triginta ex vindicta Numinis conflagrarunt in Urbe octo regiones, mense Gorpiæo II. Septemb. die Mercurii, Indict. III. cum celebraretur memoria S. Mamantis*. Evagrius lib. 2. cap. 13. notat istud incendium ac-

---

NOTÆ [a] COss. Fl. *Basiliscus*, & *Hermenericus*. Lapis apud Fabrettum pag. 567. quem anno superiori dedimus. Inscriptiones Basilicæ S. Pauli via Ostiensi n. 129.

......BASILISCO. V. C. *Cons.*

Item num. 436.

.....CONSULAT...... ARMINERICO
ET BASILISCO VV. CC.

Victor: *Hermia*, mendose pro *Hermenerico*, & *Basilisco*. Marcellinus: *Basilisco, & Herminerico*. Epitome temporum in Codice Gennadii Vaticano: *Herminirico & Basilisco*. *Defunctus est Severus*. GEORGIUS

naret negligentia, quod ipso eis multum testificante & prædicente, malum pœnitentia vitare non curaverint: ut qui in patiendo solum fuerint Ninivitæ, non autem in pœnitendo. Hæc dicens, illis quidem sic suadebat curam gerere orationis & jejunii. Quinetiam ipse quoque manus in cælum tollens, illinc implorabat auxilium. Et post orationem, cum eis dixisset finem calamitatis, eos dimisit: Post septem, (inquit) dies cessabunt minæ ignis. Sicut ille dixit, & res est consecuta: septimo enim die non erat amplius ignis. Tunc & alios, & eos qui gerebant magistratus, quinetiam & ipsum Imperatorem incessit metus & secum assumpta Imperatrice fit supplex beato Danieli, pro eo quidem quod præterierant, misericordiam; securitatem autem in futurum postulant. Hæc ibi de incendio.

IV. (a) Evagr. l.2. c.13. — Per malum dæmonem incendium immissum.

Sed & Evagrium audi mali origine describentem (a), fuisse nimirum immissiones per angelum malum: nam ait: *Fertur, dæmonem quemdam maleficum & consceleratum mulieris gerentem similitudinem sive mulierem egentem, quæ victum manibus quæritabat, (utrumque namque dicitur) circiter tempus quo lucernæ accendi solent, lucernam in forum detulisse quasi aliquid salsamenti empturam; depositaque ibi lucerna, se inde subduxisse flammam lucernæ stupam occupasse, maximum excitasse incendium, ædificiumque in foro positum, dicto citius, combussisse, atque ædificia alia in proximo sita, non modo quæ facile incendi poterant, verum etiam quæ erant ex lapidibus constructa, depascentem, facile absumpsisse.*

V. *Quod quidem incendium durasse ad quatriduum, nullisque viribus comprimi potuisse, per urbem mediam totam pererrans a Septentrionali regione ad Australem usque omnes domos ad quinque stadia in longum, in latum ad quatuordecim stadia penitus vastasse; nullumque ædificium vel publicum, vel privatum, nullas columnas, nullos denique fornices ex lapidibus structos toto illo spatio quo grassabatur, omnino reliquisse, sed omnem durum concremasse materiam, perinde ac si fuisset res perfacilis ad incendendum. Hanc eadem in Boreali urbis regione, in qua navale est, a via Bovis (hoc enim nomine est) usque ad vetus templum Apollinis oberrasse: in Australi autem, a portu Juliani ad ædificia ecclesiæ, quæ Concordiæ nomine nuncupatur, non multum distantia, grassatam: in media civitate, a foro Constantini ad Tauri forum usque miserabile spectaculum & cum primis horrendum ante omnium oculos posuisse: nam quæcumque urbis loca in sublime cum summa pulchritudine erecta fuissent, aut quæ ad magnificentiam & singularem præstantiam affabre elaborata, aut ad publicos, privatosque usus exstructa; acervatim veluti in montes collesque invios & abruptos aggregata fuisse, atque confertos omni materia genere sic priorem deformasse effigiem, ut nec ab eorum habitatoribus internosci poterat, qui locus hic vel ille ante fuisset.* Hæc Evagrius, in eo a superius dictis tantum discrepans, dum quatuor dumtaxat dies incendium perduxasse tradit, cum alii sex ponant.

VI. At minime prætereundum est ingens tunc temporis editum a sancto Marciano miraculum. Cum enim dominans sua potentia vastum incendium depasturum esset quam nuper erexerat, atque Deo dicaverat, ingentem basilicam Anastasiam; ipse, ne id fieret, precibus antevertit. Nam in rebus ab eo gestis hæc leguntur: (b) *Incendium, quod non multa habuit similia, exitio dabat Rosbrn Domini* (hoc etiam nomine nuncupata est basilica Anastasiæ, quod in eo loco Gregorius Nazianzenus pulpitum ad conciones erexisset.) *Nam cum ignis apprehendisset loca quæ sunt ad mare Boreale, totam urbem cingebat; & sic serpens fortiter usque ad mare quod est in Meridie, depascebat omnia quæ intercedebant. Consequenter ergo hanc quoque sacram ædem ignis comprehendebat impetus. Unusquisque ergo, propriis neglectis calamitatibus, ad templum acriter procedebat igni, qui non cernebatur eorum inflammatis animis.*

(b) Apud Sur. die 10. Januarii.

VII. Marcianus incendium superat.

Homo autem Dei Marcianus nihil perterritus, & ne si quidem eum in orbem circumsideret ignis, nihil faciens, sed fidei in Deum credens omnia cedere, sacris ac-

PAGIUS accidisse, circa id tempus, *quo lucernæ accendi solent*, ideoque nocte inter diem primum & secundum mensis Septembris interjecta. Hoc autem anno feria quarta, seu dies Mercurii incidit in diem primum Septembris, ideoque in Chronico Alexandrino loco *mense Gorpieo II. Septemb.* legendum, *mense Gorpieo, I. Septemb.* quo etiam die, nempe in Vigilia Sancti Mamantis, Metaphraste in vita Sancti Danielis Stylitæ, dicit incendium istud accidisse: *Vespere, quando Festum* (nempe Sancti Mamantis Martyris), *a piis præparatur, & tota nocte agitur Vigilia, repente in maxima & Regia civitate incipit incendium, quod usque adeo est excitatum, & adeo invaluit, ut fere universam contriverit civitatem. &c.* apud Baronium legenda. Festum Sancti Mamantis, Latini die XVII. Augusti, Græci die secunda Septembris celebrant. Theophanes scribit, incendium illud accidisse *Septembris mensis die secundo*; qua in re ab aliis non differt, quia incendii initium factum fuit nocte diei secundæ Septemb. Erravit tamen Theophanes in eo, quod incendium istud recitat anno Incarnat. secundum Alex. CCCCLIV. qui Kalend. Septemb. anni Christi CCCCLXI. auspicatur. Valesius in Notis ad lib.2. cap.13. Evagrii, dicit, hunc Historicum eandem ac Theophanes opinionem secutum esse, quod

acceptis Evangeliis, in summum tectum ascendit; & stans in medio flammæ, & se convertens ad preces: Christe Deus (dicebat) Deus patrum nostrorum, qui (a) Abrahæ sacrificium suscepisti, & quem ei ex promissione præter spem tribuisti filium, præter spem a cæde liberasti: qui etiam in fornace Babilonica (b) tres pueros captivos eo effecisti potentiores: ipse nunc quoque, Domine, hanc tuam domum conserva, ne lædatur ab igne: & ne concedas, ut opus tuum, quod nos multo labore & tanto perfecimus desiderio, ignis destruat; ne adhuc pergat inimicus adversus nos insolenter gloriari; nec ora Arianorum qui sunt nobis propinqui, nos probris appetant: sed nunc quoque ostende aliquid dignum tua benignitate & majestate, ad gloriam tui nominis, & ad nostram, qui veritati credimus, gloriationem & exaltationem.

(a) Genes. 22.

(b) Dan. 3.

VIII. *Hæc cum ille diceret, una cum verbis effluebant lacrymæ, & ostendebant eum intus extabescere. Deinde cum subjunxisset, Amen: videbant omnes fere qui aderant, primum quidem ignem sibilantem circa totam ædem, & in illam veluti facientem impetum, deinde vero recedentem, & veluti repressam a quadam inexpugnabili & fortissima virtute. Certe hæc quoque sacra ædes, quemodo divinorum puerorum aliquando corpora, tota illæsa, tota intacta in tanto (o Christe Salvator) igne est conservata.* Hactenus de his auctor. Sed ne tota periret civitas hoc incendio, preces quoque sancti Marcelli Archimandritæ viri sanctissimi a Deo obtinuisse, qui res ab eo gestas conscripsit testatur, a quo & ejusdem incendii vastitas describitur (c): sed satis quæ supra iisdem consententia sunt dicta sufficiant.

(c) *Apud Sur. die 29. Decemb.*

IX. Deformata admodum remansit civitas tanto per tot dies exusta incendio, adeo ut pene fuerit eadem ex integro construenda. Quamobrem Zeno Imperator, qui Leoni successit in Imperium, constitutionem de privatis ædificiis promulgavit (d), qua consultum fuit in posterum, ne si contingeret domum aliquam conflagare, vicini quoque domum continentem flamma depasceret: etenim statuit, ut ædificans domum, duodecim pedes spatii relinquere debeat inter proprias & vicini ædes, ad securitatem ab igne præstandam, & alia hujusmodi. Habetur ibi mentio de domibus combustis, ut usque ad centum pedes altas instaurare liceat. Apparet quidem ex nova hac restauratione Constantinopolitanæ urbis domos omnes in insulæ formam fuisse redactas, quæ undique pedibus duodecim a vicini æde distarent. Insuper ibi meminit Imperator de Leonis Imperatoris eodem argumento constitutione his temporibus edita: quarum quidem legum sanciendarum quæ causa præcesserit, ex jam dictis satis habetur expressa.

(d) *l. 12. C. de priv. ædif.*

De nova ædificandi ratione.

X. Ad affligendum vero peccantem populum haud sufficiens visa est ista una vindicta, sed Deus alias superaddidit. Conferta civitas hæreticis erat; illis vero præsertim qui ob gratiam Imperatoris foris fidem Catholicam profiterentur, intus autem Eutychetem atque Dioscorum haberent inclusum. Sed & Arianorum sicut increbrescebat numerus, ita erat & soluta licentia patrocinio aulicorum potentium, in quorum manu post Imperatorem summa rerum esse videbatur. Fuere hi Aspar & Ardaburius Præfecti militibus, quorum magna erat penes omnes auctoritas. Ut merito Deus incendio tradiderit civitatem, in qua impietas, invito licet Imperatore, sibi solium collocaverat. Sed quæ mala incendium secuta sint, his addamus, & primum de Imperatore in magno vitæ discrimine collocato. Suppeditant enim hæc nobis Acta Danielis abunde, quæ de his ista habent, quibus ipsa historia texitur (e):

Ariani & Eutychiani Constantinop. abundant.

XI. *Jam quidem post autumnalem conversionem, mutato tempore, erat hiems, & hiems major, quam ut eam possit explicare oratio: quæ tamen superabatur ab invicto generosi Danielis animo. Cadebant autem imbres plurimi, & ventorum erat procella vehemens.* De his puto imbribus imminentibus Nicephorum intelligere, ubi multa simul quæ diversis temporibus contigerunt, in unum congerit, atque ait: (f) *Constantinopoli vero & in provincia Phrygia imbres immensi, & in quartam diem jugibus aquis cælitus fluminum more descendentibus, duraverunt; montes in-* pla-

(e) *Apud Sur. die 11. Decemb.*

(f) *Niceph. l. 15. c. 20.*

PAGIUS quod memorato terræ motu Antiocheno anno CCCCLVII. facto, loquatur de incendio Constantinopolitano, & tradat, *συνέβη δὲ*, &c. nempe conflagrationem Urbis Constantinopolitanæ non longo tempore, post terræ motum Antiochenum accidisse. Verum in his loquendi modis tempus exprimentibus, explicandis tam hic, quam alibi non raro Vir doctissimus, aliique passim hallucinantur, non animadvertentes similes loquendi formulas magnam latitudinem habere, & quandoque non tantum decem aut duodecim, sed etiam plures annos designare, ut variis in locis hujus Criticæ insinuavi, ad varios errores, qui invaluere, eliminandos.

III. Theodorus Lector hujus etiam incendii meminit lib. 1. aitque: *His temporibus magnum extitit incendium die secundo Septembris. Quod a Neorio exorsum, usque ad Ecclesiam Sancti Thomæ Apostoli, quæ Amantii dicitur, pervenit. Marcianus vero Oeconomus, cum in tectum S. Anastasiæ conscendisset, Evangeliorum Codicem manu gestans, precibus & lacrymis ædem illæsam servavit.* Sancti Thomæ Apostoli Ædes, quæ *Amantii* appellabatur, mentio est in Historia Translationis Reliquiarum Sancti Chrysostomi, quæ habetur in Mæneis ad diem XXVII. Januarii ejus-

Ecclesia Anastasiæ incendio liberata.

Imbrium prodigiosa frequentia. *planiciem deciderunt, & vici maximi diluvio perierunt. Ex quibusdam purgamentorum copia in quibusdam lacubus insulæ extiterunt, sicuti in Boane, quæ ad Nicomediam est, accidit.* Hæc ipse de pluviis. De vi autem magna ventorum, Acta iterum repete Danielis; in quibus hæc sequuntur:

XII. Leo Imp. invisit Danielem. *Venti vero inter se agitabant seditionem, & multi simul spirabant, & adeo violenti & immanes, ut ferreas ansas columnarum, quæ duas columnas inter se committebant & conjungebant, & Danielem in altum ferebant, violenter evellerent.* Et inferius, summum Danielis vitæ discrimen movisse ait Imperatorem; ut ad eum invisendum obequitaret. Sed quid tunc illi magni periculi acciderit, audi: *Noverat* (inquit auctor) *Imperator quæ justo Daniele acciderant, & contendit ad videndum columnam, partim quidem pœnas sumpturus de his qui ansas non effecerant firmas & validas, partim vero, ut tuto eas de cætero committeret. Sed illos quidem magni Danielis mansuetudo eripit a minis Imperatoris mortem eis minantis. Descendenti autem de monte Imperatori non parvum accidit periculum: Nam cum quidam metus equum forte fortuna turbasset, quem ille ascenderat, isque conterritus pedes erexisset anteriores, supinus quidem cecidit statim humi: jacebat equus supinus autem etiam cum eo Imperator; id vero quod ante stabat super sellam regiam, frontem contrivit Imperatori, & quæ erat in capite coronam procul expellit; quo tempore contigit eas quæ in ipsa erant margaritas aliam alio dispergi. Sed Daniel quoque cum oratione prævenisset malignum, a mala morte servat Imperatorem, & sic reversus fuit sine periculo.* Subdit vero auctor, quomodo ea occasione contigerit Arianum hominem ad Catholicam fidem converti, sic dicens:

XIII. Comes stabuli Arianus fit Catholicus. *Equiso Imperatoris (ut eum vulgaris & consueta lingua vocat) Comes equorum,* vel Comes stabuli, *omni quidem anteriori tempore laborabat nefaria Arii insania: Tunc autem & Imperatoris timens periculum, & ne quod acciderat ei iram concitaret, cursu venit ad Sanctum. Ille vero non solum eum metu ab Imperatore, sed etiam mala pollicitus est se esse liberaturum opinione, quæ est quovis alio periculo gravior. Hæc audivit equiso; & cum mitibus placidisque ejus suasionibus opinionem Arii abjurasset, ea sensit quæ Orthodoxi. Atque Sanctus quidem scribit ad Imperatorem, quod & Jordanes (id enim illi nomen fuit) abnegata deceptione, in rectis incedit dogmatibus, & quod propter hoc ipsum est justissimus: qui etiam huc ad me venit, ut a te veniam consequeretur.* Hoc litterarum magni Danielis est argumentum, ad quem Imperator ita rescripsit:

XIV. Epist. Leonis ad Danielem. *Periculi quidem mei causa non alius fuit, quam ipse mihi, qui sic ausus sum ascendere ante oculos tuos, & non pedes procul abii a sacra columna. Ego autem deinceps diligenter cavebo. Jordani vero non modo non irascor; ut etiam valde lætor, quod meus ex equo lapsus ei causa fuerit, ut qui jacebat, surgeret.* Hæc Leo ad Danielem. Sed pergit auctor:

XV. Rex Lazorum invisit Danielem. *De cætero autem tanta erat Imperatoris in Sanctum reverentia, ut non solum ipse honoraret eum iis quæ oportebat, sed etiam aliis eum tamquam rem cælestem ostenderet. Itaque cum paulo post contigisset Regem Lazorum venire ad Imperatorem Romanorum, causa faciendi fœderis; aliis quidem prætermissis, eum vero accipiens & ducens ad Sanctum: Hoc est (inquit) mei Imperii miraculum. Ille autem usque adeo obstupuit, ejus videns tolerantiam atque fortitudinem, ut non solum Sanctum, sed etiam columnam, in qua erat positus, cum lacrymis adorans, multas voces emitteret barbarus valde eruditæ mentis, ut qui multa didicerat. Ago tibi gratias, dicens, Rex cælestis, quod qui ad terrenum Regem veneram, cælestem hujus viri vitam ostenderis, & dignum me censueris, qui essem spectator talium mysteriorum.* Hæc ipse. At de his hactenus.

XVI. Hoc pariter anno nono Leonis Imperatoris, celebris fama Quiriacus anachoreta Hierosolymam petens, in Laura sanctissimi viri Euthymii Abbatis primordia auspicatus vitæ monasticæ, ad magnæ virtutum molis ædificium construendum fundamenta jecit. Extant ejus Acta (a) & quidem mirifica, quæ & aliqua ex parte Cyrillus in rebus gestis Euthymii simul

(a) *Apud Sur. die 29. Septemb.*

PAGIUS ejusque etiam meminit Theophanes, cum de hoc incendio loquitur. Quare licet Zonaras in Justino Thrace tradat, eam ob *Amantio* Eunucho sacri cubiculi Præposito, Anastasio imperante, extructam fuisse: *Amantius* tamen illam solum reædificasse existimandus, ut ait Ducangius in Constantinopol. Christ. lib. 4. parag. 3. ubi plura de hac sacra æde habet. Vita Sancti *Marciani* Presbyteri & Oeconomi Ecclesiæ Constantinopolitanæ a Metaphraste scripta extat apud Bollandum ad diem X. mensis Januarii.

IV. Prima Sanctitatis fundamenta jacit Cyriacus. Ad num. XVI. Vita Sancti *Cyriaci* Anachoretæ legitur apud Metaphrasten sine Auctoris nomine, indeque eam Baronius Cyrillo Monacho adscripsit. Verum Cyrillus ejus Scriptor esse non potest, cum in ea de illo mentio habeatur. Quare Pougetus Monachus Benedictinus, qui eam Græce Latineque edidit Tom. I. Analect. eam ideo tantum Metaphraste attribuit quod verus ejus parens ignoretur. Certe Allatius in Diatriba *de Simeonum Scriptis* pag. 124. & seqq. ubi varias Vitas a Metaphraste vere conscriptas ab aliis ei attributis discernit, nullam

simul intexuit. Agit de eodem Cedrenus, sed sub anno Leonis Augusti septimo. Jam vero ad res Occidentalis Ecclesiæ transeamus.

XVII. Natalis Rom. Pon. celebritas.

Hoc eodem anno, sub iisdem Consulibus, decimoctavo Kalendas Decembris, ab Hilaro Papa habita est Romæ Synodus. Convenerant enim eo tempore Romæ quadragintaocto Episcopi ad natalem diem ipsius Romani Pontificis, ex more, solemniter celebrandum pridie Idus Novembris, ut ex epistola Synodali data ad Episcopos Tarraconensis provinciæ constat: de quo quidem pristino usu superius dictum est in Anastasio Papa auctoritate sancti Paolini. Hujus igitur occasione Episcoporum conventus, Hilarus Papa Romæ Synodum habuit. Cum enim ex diversis provinciis, more majorum, missæ essent Romam ad ipsum Pontificem ab Episcopis & Synodis congregatis variæ consultationes, ex Hispania nimirum, & Gallia: has omnes cum Episcopis qui Romæ convenerant, communicare voluit consueta modestia Rom. Pontificis qui eas poterat solus absolvere. At reliqua omnia quæ in hac Synodo fuerint pertracta, ipsa quæ extant Acta significant, quæ sic se habent, prælocuto ita in primis Hilaro Papa (a):

(a) Extant tom. 2. Concil.

XVIII. Romanum Concilium.

Quoniam religiosus sancto Spiritu congregante, Conventus hortatur, ut quæcumque pro disciplina Ecclesiastica, necessaria sunt, cura diligentiore tractemus: si placet, ea quæ ad ordinationum tenorem pertinent, juxta divinæ legis præcepta & Nicænorum canonum constituta, ita adjuvante Domino in omne ævum mensura solidemus: ut nulli fas sit sine status sui periculo, vel divinæ constitutionis, vel Apostolicæ sedis decreta temerare. Quia nos, qui potissimi sacerdotii administramus officia, talium transgressionum culpa respiciet, si in causis Dei desides fuerimus inventi: quia meminimus, quod timere debemus, qualiter comminetur Dominus negligentiæ sacerdotum: Siquidem reatu majore delinquit, qui potiori honore perfruitur; & graviora facit vitia peccatorum sublimitas dignitatum. Hæc prælocutus Hilarus in Synodo coram Episcopis, tria ad rectam ordinandorum clericorum dispositionem decreta subjecit: quibus recitatis, hæc secuta est acclamatio omnium Episcoporum: *Exaudi Christe, Hilaro vita: dictum est sexies. Hæc confirmamus, & hæc docemus: dictum est octies. Hæc tenenda sunt: hæc servanda sunt: dictum est quinquies. Doctrinæ vestræ gratias agimus: dictum est decies. Ista ut in perpetuum serventur, rogamus: dictum est quindecies. Ista per sanctum Petrum ut in perpetuum serventur, optamus: dictum est septies. Hæc præsumptio numquam fiat: dictum est decies. Qui hæc violaverit, in se veniet: dictum est septies.* Has scias a Patribus ingestas acclamationes esse more majorum ad insinuandam Episcoporum omnium in decretis a Romanis Pontificibus sanciendis spontaneam favorabilemque consensionem.

XIX. Consultatio Tarraconensium Episcoporum.

Post hæc autem idem Hilarus Papa in medium protulit consultationem ex Hispania missam ab Episcopo Tarraconensi. Etenim Acta ista subjiciunt: *Et facto silentio, Hilarus Episcopus dixit: Praeterea, fratres, nova & inaudita (missis de Hispania epistolis sub certa relatione pervenit) in quibusdam locis perversitatum semina subinde nascuntur. Denique Episcopatum, qui nonnisi meritis praecedentibus datur, non divinum munus, sed hereditarium putant esse compendium: & credunt, sicut res caducas atque mortales, ita sacerdotium velut legatario, aut testamentario jure posse dimitti. Nam plerique sacerdotes mortis confinio constituti, in locum suum feruntur alios, designatis nominibus, subrogare, ut scilicet non legitima expectetur electio, sed defuncti gratificatio pro populi habeatur assensu. Quod quam grave sit, æstimate.*

XX.

Cum hæc ab Hilaro Papa de Hispaniarum Ecclesiis ingesta per litteras Episcopi Tarraconensis Ecclesiæ audis; in memoriam revoca, quæ anno superiori itidem de Hispanis ex S. Isidoro dicta sunt; nimirum tremendo ac terrifico Dei judicio datas Gothis furentibus devastandas: ut plane qui secundum illud Propheticum dixerant (b): *Venite, hereditate possideamus sanctuarium Dei*: imprecationem ejusdem prophetæ ulteriorem senserint mox ista subdentis: *Deus meus, pone illos ut rotam, & sicut stipulam ante fa-*

(b) Psal. 82.

Ann. Eccl. Tom. VIII. kK 2

PAGIUS

Iam Sancti Cyriaci Vitæ mentionem facit. Ex ea discimus, tempus ejus ortus fuisse sub finem Imperii Theodosii Jun. anno sc. CDXLVIII. ante diem V. mensis Martii, ut in morte ejus explicabimus, ideoque *Cyriacum*, non hoc anno, ut putavit Baronius, sed insequenti Hierosolymam venisse, unde profectus est ad Lauram Sancti *Euthymii* Abbatis, qui illum ad Sanctum *Gerasimum* juxta Jordanem misit, cum quo per aliquot annos sanctissime vixit: hæc Metaphrastæ de Cyriaco verba: *Jam decem & octo annos natus, nono quidem Imperii Leonis Magni anno Pontificatus autem Anastasii Hierosolymorum Episcopi octavo*, ideoque hoc Christi anno. De Cyriaco infra sermo redibit.

V. Concilium Romanum sub Hilaro PP.

A num. XVII. ad XXXI. Concilium Romanum, *Hilaro* Papa sedente celebratum in Basilica Sanctæ Mariæ, correctius, quam ante, fuerat editum est a Christiano Lupo in fine Tom. I. Epistolarum Casinensium: ibique dicitur habitum, *Flavio Basilisco & Hermenerico Viris clarissimis, sub die XVI. Kalendas Decembris.* In editione vero Labbeana, *sub die XV. Kalendarum Decembrium*, sub die XIII. in Appendice Co-

facirm vents: sirut ignis qui comburit silvam, & sicut flamma comburens montes, ita persrqueris illos in temprstate &c. Verum etsi penes aliarum Hispaniæ provinciarum Episcopos solutus esset vigor Ecclesiasticæ disciplinæ, certe quidem in Tarraconensi provincia vigebat custodia legum: in quas cum quis enormiter deliquisse inveatus esser; statim omnibus in unum cocuntibus audita ejus causa, deferebatur ad Romanum Pontificem: quod his diebus bis factum, ex litteris ab ipsis Romam missis intelliges.

XXI. Hilarus igitur in posteram consulturus, ista subjecit: *Atque ideo, si placet, etiam banc licentiam aufrramus: ne (quod turpe dictu est) homini quisquam putes deberi, quod Dei est. Ut autem quod ad nos prrlatum est, ad vestram etiam pyssit pervenire notitiam: Hispanorum fratrum & Coepiscoporum nostrorum scripta legantur.* Recitatæ sunt primum litteræ ultimo loco datæ, postea vero quæ primitus scriptæ fuerant: priores enim de Silvano Calaguritano Episcopo querelam habebant, posteriores vero causam Nundinarii Episcopi Barchinonensis & ejus successoris Irenæi continebant: At nos, pro more nostro de his quæ primo loco sunt scriptæ, primum agamus.

XXII. Ascanius itaque Tarraconensis Episcopus, & qui cum eo convenerunt omnes provinciæ illius Antistites in litteris ad Hilarum Papam adversus Silvanum ita scripserunt:

Domino beatissimo & Apostolica reverentia a nobis in Christo colendo Papa Hilaro, Ascanius Episcopus & universi Episcopi Tarraconensis provinciæ.

*Etsi nulla extaret * necessitas Ecclesiasticæ disciplinæ, expetendum re vera nobis fuerat illud privilegium sedis vestræ, quo susceptis Regni clavibus post resurrectionem Salvatoris per totum Orbem beatissimi Petri singularis prædicatio universorum illuminationi prospexit. Cujus Vicarii principatus sicut eminet, ita metuendus est ab omnibus & amandus. Proinde nos Deum in vobis primitus adorantes, cui sine querela servitis, ad fidem recurrimus Apostolico ore laudatam, inde responsa quærentes, unde nihil errore, nihil præsumptione, sed Pontificali totam deliberatione præcipitur.* Habes, lector, satis perspicue declaratum cum plurimis aliis, tum hoc quod modo recitatur, exemplo, quanta observantia Hispaniarum Episcopi sint semper prosecuti Romanum Pontificem, e cujus sede se Evangelium accepisse scirent. Sed audi de Silvano eorumdem narrationem.

* Dictaret Hispani Episc. quantum colant Rom. Pon.

XXIII. *Cum hæc ita se habeant: est tamen inter nos falsus frater; cujus præsumptionem sicut diutius tacere non licuit, ita & loqui futuri judicii necessitas impravit. Silvanus quidem Episcopus Calaguræ in ultima parte nostræ provinciæ constitutus, divinationes * sibi indebitas usurpando, humilitatem nostram ad hoc usque perduxit, ut contra ejus vanissimam superstitionem sedis vestræ unicum remedium flagitemus. Hic namque jam ante septem aut octo amplius annos, postponens Patrum regulas, & vestra instituta despiciens, nullis petentibus populis Episcopum ordinavit: cujus præproperum factum existimantes fraterna & pacifica posse admonitione sanari, profecit in pejus. Denique contra vetustatem canonum, contra Synodi constituta, alterius fratris nostri presbyterum, spiritu tantum præsumptionis accensus, in eodem loco, qui illi fuerat destinatus, cui invito & repugnante imposuerat manus, & qui nostro jam cætui fuerat aggregatus, Episcopum fecit. Hinc factum est, ut de ejus miserrima temeritate ad nos Cæsaraugustanæ urbis Episcopus frater noster universa referret, cujus diligentia & sollicitudo admodum prosperaverat, si in aliquo profuisset. Siquidem cunctis in vicina positis Episcopis ne se schismatico adjungerent, frequentissime contradixit: sed obstinatione damnabili totum, quod erat illicitum, & quod nobis pudor est dicere, non erubuit solus ille committere.*

* ordinationes. Silvani causa.

XXIV. *Proinde quia his præsumptionibus quæ unitatem dividunt, quæ schisma faciunt, velociter debet occurri; quæsumus sedem vestram, ut quid super hac parte observare velitis, Apostolicis affatibus instruamur: quatenus fraternitate collecta prolatis*

Causas Episcoporum ad Rom. Pon. deferri.

PAGIUS Codicis Dionysiani, & in Moguntino. Actum in eo de Disciplina Ecclesiastica & de Hispaniarum Ecclesiis, ut fuse explicat Baronius. *Maximus* Taurinensis Episcopus huic Concilio ante omnes subscripsit, etiam ante *Ingenuum* Ebredunensem & Mediolanensem Metropolitas, quia sc. prior illis ordinatus fuerat. Quare cum ex XLIV. Episcopis qui huic Concilio interfuere, antiquior fuerit, non videtur dubitandum quin hic *Maximus* Taurinensis Episcopus idem sit, ac ille, qui regnante Marciano, anno CDLIII. Synodicæ Eusebii Mediolanensis ad Leonem M. Epistolæ subscripsit. Errare itaque existimandum, qui duos ejusdem nominis hoc sæculo Taurinenses Episcopos fuisse, arbitrantur. Erravit & Gennadius in designando Sancti Maximi obitus anno, cum ait: *Moritur Honorio & Theodosio Juniore regnantibus*; id est, ante annum Christi CDXXIII. quo *Honorius* vitam cum morte commutavit. Miræus, pro *moritur*, reponit, *floruit*. At priorem lectionem præfert vetustissimus Codex Corbejensis, litteris Franco-Gallicis scriptus, cujus mentionem facit Mabillonius in Musæo Italico, ac in Præfatione ad duodecim hujus Sancti sermones, quos publici juris fecit, ubi & de aliis ejus sermonibus ac stylo differit: Baronius dicit, huic Concilio interfuisse XLVIII. Episcopos

latis in medium venerandæ Synodi constitutis, contra rebellionis spiritum vestra auctoritate subnixi, quid oporteat de ordinatore & de ordinato fieri, intelligere, Deo adjuvante, possimus. Erit profecto vester triumphus, si Apostolatus vestris temporibus, quod sancti Petri cathedra obtinet, Catholica audiat Ecclesia, si novella zizaniorum semina fuerint extirpata. Et subscriptio. *Orantem pro nobis sanctum Apostolatum vestrum jugi ævo divina conservet æternitas.* Hactenus prior data in Silvani causa Synodi Tarraconensis epistola: ex qua antiquam vides custoditam praxim, nimirum causas Episcoporum solitas deferri ad Romanum Pontificem.

XXV. De causa Irenæi Episcopi.

Posterior vero data ab iisdem ex alio Episcoporum Conventu epistola in causa Irænei, primo loco recitata est, in qua mentio habetur de datis antea litteris in causa Silvani: a qua diversa erat causa ipsius Irenæi Episcopi Barchinonensis. Hunc vir dignissimus Nundinarius Episcopus Barchinonensis hæredem paucorum bonorum instituens, optare se dixit, ut in locum suum idem Irenæus ordinaretur qui erat alterius Ecclesiæ Episcopus. Ejus quidem ultimæ voluntatis elogium & populus & clerus, simulque comprovinciales Episcopi ratum habuere, immo & annuisse ponitur Metropolitanus Antistes ob Ecclesiæ illius utilitatem, & merita decedentis & succedentis Episcoporum. His enarratis in epistola ad Romanum Pontificem, ejusmodi petitionem adjecerunt: *Ergo suppliciter precamur Apostolatum vestrum, ut humilitatis nostræ decretum, quod juste a nobis videtur factum, vestra auctoritate firmetis.* Intelligis, Romanæ tantummodo sedis Episcopi fuisse dispensare in iis quæ contra canones præsumpta essent; nec Concilio provinciali tantam fuisse auctoritatem, ut inconsulta Apostolica sede id præstare potuisset. Quid autem ad hæc qui Romæ convenerant Patres? Primo quidem publicis acclamationibus, inde vero singulorum sententiis, quæ ab illis Episcopis probata fuerant, sunt explosa. In acclamationibus vero, inter alia, illud quinquies dictum: *UT SERVETUR ANTIQUITAS ROGAMUS.* Digna plane tanto Consessu sententia qua tamquam valido mucrone confoditur quicquid umquam vel contra fidem vel contra Ecclesiasticam fuerit disciplinam præsumptum.

XXVI.

De his autem omnibus quæ Synodali fuerunt sententia definita, scripta est ab ipso Hilaro Papa epistola decretalis ad Ascanium & reliquos provinciæ Tarraconensis Episcopos, data tertio Kalendas Januarii, Basilisco & Herminerico Consulibus: ut plane appareat, ab exordio Synodi cœptæ decimoquinto Kalendas Decembris, usque ad datas has litteras tertio Kalendas Januarii, intercurrisse mensem unum & dies duodecim, tantoque temporis spatio Synodum perdurasse: cujus aliquæ deesse videntur Actiones, ut inter alia, quæ ab adversaria parte pro Silvano Episcopo allata fuisse, idem Hilarus Papa in dicta epistola docet: quæ fuerant ejusmodi, ut eumdem Pontificem ad dispensandum cum eodem Silvano permoverint, ne videlicet diro schismate scinderetur Ecclesia. Non sic quidem cum Irenæo quem ad suam Ecclesiam Hilarus redire præcepit: quibus intelligas, quam indigno animo tulerint Romani Episcopi sedium mutationem. Dedit & de his idem Hilarus Papa privatim alias ad eumdem Ascanium Tarraconensem Episcopum litteras, quæ iisdem Actis accesserunt appendix. In hac insuper Synodo ad Ecclesiæ universalis ædificationem constitutionem edidisse Hilarum Papam, habent ejus vitæ Acta his verbis: *Fecit constitutum de Ecclesia in basilica ad sanctam Mariam, Consulatu Basilisci & Herminerici, decimosexto Kalendas Decembris.* Quid enim per constitutum intelligatur, superius dictum est.

XXVII. De Maximo Episc. Taurinensi.

Quod vero inter quadragintaocto Episcopos qui Synodo interfuerunt, primo loco ponatur Maximus Episcopus Taurinensis post Romanum Pontificem; non id quidem accidit sedis prærogativa, cum digniores illic essent Episcopi Metropolitani, ut inter alios Ecclesiæ Mediolanensis Antistes: sed id factum scias prærogativa ætatis in Episcopatu agentis: hic namque mos vetus, ut qui plures annos ageret in Episcopatu, vel Archiepisco-

PAGIUS

pos; sed in exemplari a Labbeo, & in altero a Lupo publicatis numerantur tantum XLIV. & in utroque deest nomen Episcopi Mediolanensis.

VI. *Ejus diei natalis occasione celebratum.*

Concilium istud Romanum congregatum esse occasione diei natalis, seu diei Ordinationis Hilari Papæ, ipsemet insinuat in præcepto universis Episcopis Tarraconensis Ecclesiæ dato, in quo ait: *Lectis in Conventu fratrum, quos natalis mei festivitas congregarat literis vestris.* Ordinatus fuit Hilarus secundo Idus Novemb. ut anno CDLXI. vidimus; is autem dies, qui tunc in Dominicam, hoc anno in feriam sextam incidit. Quare Episcopi eo die congregati initium faciunt a divino cultu, in eoque perseverant duobus sequentibus diebus, sabbato nempe & die Dominica. Quibus confectis *hortantur* Papam, *ut quæcumque pro disciplina Ecclesiastica sunt, cura diligentiore tractet*, quemadmodum initio Actorum Synodalium legitur; iterumque coeunt sequentibus diebus, & ea constituunt ac decernunt, quæ in Epistola ad Tarraconenses ipsemet Hilarus exponit. Istum Majorum morem egregie illustravit Tentzelius in Schediasmate *de Natalitiis Episcoporum*, citatque Garnerium in Dissert. IV. de Synodo V. gene-

scopatu, priorem sibi in Synodis locum vindicaret, etiam si alioqui dignitate sedis esset inferior, salva tamen Patriarchalium prærogativa sedium. Maximum autem Taurinensem plurimos egisse in Episcopatu annos, ex eo poteris intelligere, quod de ipso agens Gennadius (a) qui his vivebat temporibus, claruisse eum tradit Honorio & Theodosio Juniore regnantibus, licet cusi codices habeant eum obiisse diem sub iisdem Augustis. Sed quomodo id fieri potuit, ut sub Theodosio mortuus dicatur, si idem Maximus subscriptus Concilio Mediolanensi sub Marciano Imperatore (ut vidimus b) celebrato, & hoc anno interfuisse, sedisse, & subscripsisse Romanæ Synodo primo loco post Romanum Pontificem reperitur? Ut non sit qui obtendere possit alium hunc Maximum Taurinensem ab illo fuisse: nam ut primo loco sederit atque subscripserit, non (ut dictum est) aliunde, quam ex provectiori in sede ætate potuit contigisse. Unde ne dicamus adeo manifeste in rebus sui temporis Gennadium hallucinatum, mendum in codicem irrepsisse dicendum erit: sicut nuper factum vidimus, dum in fronte scriptorum ipsius Maximi, quæ Romæ, sunt edita, Gennadii textus illud accepit additamentum de anno quo mortuus est nimirum ab Orbe redempto quadringentesimo vigesimo: putavit id sibi licere Galesinus qui edidit. Propagata est autem ad posteros summa gloria ejusdem Maximi memoria, cujus & dies natalis anniversaria commemoratione recurrit septimo Kalendas Julii. Vixit hoc item tempore alius Maximus, & ipse inter sanctitate claros adnumerandus, Episcopus Tolosanus, de quo paulo post dicturi sumus.

(a) Genn. de vir. illust. c. 40.

(b) Epist. Conc. Mediolan. apud S. Leonem post ep. 52.

De ætate Maximi errores corriguntur aliorum.

XXVIII. Qui vero post Maximum primo ponitur loco Ingenuus Ebredunensis Episcopus, idem conquestus est apud ipsum Hilarum Romanum Pontificem de usurpatis quibusdam suæ diœceseos juribus. Extat de his epistola ejusdem Hilari Papæ ad Leontium, Veranum, & Victorium Episcopos, quibus delegat causæ cognitionem & instaurationem jurium Ebredunensis Episcopi Metropolitani Alpium maritimarum. Adversus autem eos, qui insana cupiditate nonnisi in hoc laborant ut suæ diœcesis fines dilatent, est ejusdem Hilari Papæ in eadem epistola, aurea illa sententia: *Expectatio fructus nostri ministerii non in latitudine regionum, sed in acquisitione ponitur animarum.* Hæc & alia ibi Hilarus digna Pontifice tantæ sedis. Porro Leontius primo loco positus inter Episcopos, quibus causa committitur, etsi cujus Ecclesiæ Antistes fuerit, nulla sit mentio: scias tamen istum ipsum laudatum ab Hilario Arelatensi in funebri oratione de S. Honorato Episcopo prædecessore: quem Forojuliensem Episcopum, eumdem opinor esse ad quem extant Sidonii Apollinaris litteræ.

XXIX. Sed quod polliciti sumus de Maximo Tolosano Episcopo dicere, non prætereat: Hic his temporibus, ex Palatino invitus renitens, nolensque cogitur a populo fieri Episcopus. Ad quam sacerdotii dignitatem assumptus, qualenam specimen ediderit sanctissimi sacerdotis, accipe quæ de eo obiter Sidonius scribit ad Turnum (c), cum eidem occurrit nesciens creatum Episcopum: *Ut* (inquit) *veni, occurrit mihi ipse, quem noveram anterius corpore erectum, gressu expeditum, voce liberum, facie liberalem; multum ab antiquo dissimilis, habitu vero gratus, pudor, color, sermo religiosus, coma brevis, barba prolixa, tripodes sellæ, Cilicum vela foribus appensa, lectus nihil habens plumæ, mensa nihil purpuræ, humanitas ipsa sic benigna quam frugi, nec ita carnibus abundans, ut leguminibus: certe si quid in cibo unctius, non sibi sed hospitibus indulgens.*

(c) Sidon. l. 4. ep. 24.

XXX. *Cum surgeremus, clam percunctor astantes: Quod genus vitæ de tribus arripuisset ordinibus Monachum ageret, an clericum, pœnitentemve? Dixerunt, nuper impacto sacerdotio fungi, quo recusantem factiose ligasset civicus amor.* Hæc de Maximi mutatione ubi electus est Episcopus Tolosanus: a quo discant, qui in Ecclesiasticam dignitatem assumpti nobiles & divites, de sacerdotio majoris luxus captant occasionem, ut in ecclesiam Christi transferant regios apparatus; vel (quod deterius est) qui ignobiles ad Episcopatum accedentes & pauperes, mox Sybariticas quærunt delicias. Quantum autem temporis Maximus iste sederit, ignoratur: constat tamen, Concilio Aurelianensi non Maximum, sed Leontium ejus successorem haberi subscriptum.

XXXI. Hujus pariter anni Consulibus, Severus Imperator dolo Ricimeris in Palatio ve-

PAGIUS nerali cap. V. num. II. ubi demonstrat morem tulisse ut post rem divinam die dominico rite procuratam, inchoarentur Synodi, cujus rei aliqua exempla afferemus anno DLIII. num. IX. Refellit etiam Tentzelius Quesnellum in Dissert. I. ad Opera Leonis M. ad annum CDLXI. num. IV. ubi non animadvertit, Natalis Hilariani festivitatem hoc anno prius celebratum, quam Concilium ad res Ecclesiasticas ordinandas habitum. Plura ibidem habet Tentzelius de sermone sacro habito, vel ab Episcopo cujus Natalis celebrabatur, vel ab aliis in laudem ejus, & ut ostendat, inter præcipua Festa in qualibet urbe Episcopali reputatum esse Episcopi Natalem anniversarium. Non solum enim Pontifices Romani, sed & alii omnes Episcopi diem natalem suum celebrabant.

VII. Ad num. XXXI. Chronographus a Cuspiniano

Severus Imp. occiditur.

veneno peremptus est. Hæc Cassiodorus, cui consentit Marcellinus. Perobscuræ quidem res Severi Augusti remansere: duæ autem ab ipso editæ extant constitutiones, quarum posterior hoc anno data habetur septimo Kal. Octobris. Ex quibus redarguas eum qui divinatur (a) Severum hoc anno defunctum decimooctavo Kalendas Septembris. Abrogatam ex parte fuisse a Severo, in iis scilicet quæ spectabant ad moniales & viduas, constitutionem Majoriani Augusti, de qua suo loco dictum est, inscriptio indita priori ab eo aditæ constitutioni demonstrat. Post obitum vero Severi factum esse interregnum per annum & menses aliquot, itidem Cassiodorus affirmat, dum creationem Anthemii post sequentis anni Consules ponit,

(a) Panv. in Fast.

XXXII. Uvandalorum incursia.

Obfuit multum Italiæ ejusmodi interregnum, & frequens ista mutatio Augustorum: ex quo factum est, ut Uvandali regnantes in Africa crebrius Romana littora incursarent. Hinc Sidonius in Panegyrico Anthemio dicto:

—— *Quemcumque creavit*
Axe meo natum, confestim fregit in illo
Imperii Fortuna rotas. Hinc Uvandalus hostis
Urget, & in nostrum numerosa classe quotannis
Militat excidium, conversoque ordine fati,
Torrida Caucaseos infert mihi Byrsa furores.
Præterea invictus Ricimer quem publica fata
Respiciunt, propria solus vix marte repellit
Piratam per rura vagum, &c.

Ad hæc fortasse allusit Maximus (b) Taurinensis, ubi ait: *Non spirituales, sed etiam carnales nobis (qui sunt barbari) pirata non desunt.*

(b) Maxim. ser. de non timend. Barb.

XXXIII.

Cæterum non hujus tantum tempore interregni ista Gensericus aggressus est, sed cœptam diu ante piraticam ab ipso Valentiniani obitu quotannis exercuit, de qua ista Procopius (c): *Post mortem Valentiniani, aliquot annos, veris initio, continua longas fecit prædandæ & populandæ incursiones, nunc in Siciliam, nunc in Italiam, civitates insuper partim diripienda, partim solo æquanda: ubi vero omnia delevit, ad Orientis conversus Imperium, Illyricum omne simul & Peloponnesum, hisque adjacentes insulas cum reliqua Græcia invadit. Ad Italiam rursum Siciliamque reversus, quicquid erat reliqui diripuit. Verum quondam, cum e Carthaginis portu passis velis soluturus esset; interrogatus a nauclero, qua tendere populabundus vellet respondisse: Qua Deus impulerit: adeo ex nulla causa in obvias quoscumque hostiliter ferebatur.* Hæc Procopius. Porro ita formidabilis factus erat Gensericus piratica classe, ut Alexandria etiam fuerit timore concussa. Etenim habent hæc Acta (d) Danielis Stylitæ: *Quædam fama in omnes gentes manavit, Gensericum Regem Uvandalorum bellum gerere adversus Romanos magno apparatu & majori audacia, & quod magna manu pervenit Alexandriam, eam sibi volens belli facere præmium. Non parum ergo animo angebatur magistratus & ipse Imperator: Qui cito cucurrit ad confectum medicamentum animi ægritudinis, & sancto Danieli famam significat. Ille vero tamquam non prævidens, sed videns oculis ea quæ erant ventura, dixit protinus: Non solum Gensericum Alexandriam*

(c) Procop. de bello Uvandal. l. 1.

(d) Apud Sur. die 11. Decembr. Uvandali tentant Alexandriam.

PAGIUS

Moritur Severus Imperator.

no editus sub hujus anni Coss. scribit: *Defunctus est Severus Imperator Romæ XVIII. Kalend. Septemb.* Baronius dicit, Onuphrium divinare diem *Severi* emortualem. Verum Onuphrius illum accepit a Chronico hujus Anonymi in fine Fastorum suorum a se post Cuspinianum publicato, Jornandes lib. de Reb. Get. cap. 45. scribit Severum Romæ *anno tertio Imperii sui* obiisse, neglecto sc. quarto, qui incompletus fuit.

VIII. Vandali Siciliam & Italiam incursant.

Ad num. XXXII. & seqq. Vere scribit Baronius interregnum, quod post Severi Imp. mortem fuit, multum obfuisse Italiæ, indeque Vandalos crebrius Imperii littora incursasse. Idacius enim in Chronico ad annum Abrahami 2481. qui Kalend. Octobris superioris Christi anni inchoatur ait: *Vandali per Marcellinum in Sicilia cæsi effugantur ex ea.* Præterea Priscus Rhetor pag. 42. de Genserico inquit: *Ab Orientalibus partem bonorum Valentiniani obtinuerat Honeria nomine qua Honoricho ejus filio nupserat, atque hanc belli renovandi occasionem singulis annis usurpabat. Itaque simul atque ver appetiit, instructo exercitu Siciliam, & Italiam invasit, & Urbes quidem Italorum præsidiis firmatas non facile oppugnavit, sed oppida militibus, qui resisterent, destituta circumveniens evertit, & diripuit. Nec enim ad omnia quæ Vandalorum invasioni patebant, tuenda sufficere poterant, propterea quod hostium multitudine opprimebantur. Denique copiis navalibus carebant, quas cum a Romanis Orientalibus petiissent, non impetrarunt, quia fœdus cum Genserico fecerant. Ea res divisa sc. Imperii administrandi ratio, magno detrimento Romanorum Occidentalium fuit.*

IX. Moritur Frumarius Suevorum Rex.

Refert etiam Idacius, *Frumario* Suevorum Rege mortuo, *Remismundum* omnibus Suevis in suam ditionem regali jure revocatis pacem elapsam reformasse, cum Gallæciis scilicet, ut habet Isidorus in Chronico Suevorum Era DII. qui Christi annus est CDLXIV. Addunt Isidorus & Idacius, *Frumarium* Legatos fœderis ad *Theudericum* Regem Gothorum misisse, a quo etiam per Legatos & arma & conjugem, quam haberet accepit.

X. Gallia variis bellis afflicta.

Turonensis lib. 2. cap. 18. varia, quæ diversis annis a tempore mortis *Ægidii* & sequentibus annis contigere, narrat, atque: *Childericus Aurelianis pugnas egit; Odoacrius vero cum Saxonibus Andegavos venit, magna tunc lues po-*

pu-

driam non esse occupaturum; sed in omnibus etiam aliis, re infecta, domum esse reversurum. Omnino nihil opus est adjicere id quod evenit, sit qui virum norunt. Factum est autem non multo post, sicut Divina Daniel lingua prædixit. Hæc ibi.

XXXIV. Post hanc autem prædictionem, eodem petente Daniele causasse Leonem Imperatorem translationem reliquiarum magni illius Simeonis Stylitæ ex Syria in Thraciam, eadem Acta habent: sed quoto anno id Leonis Imperatoris acciderit, haud facile sit asserere. Ex dicta autem Alexandrinorum turbatione accepta occasione, Leo Augustus comparandi classem adversus Uvandalos consilium inire cœpit, quod perfecit tertio abhinc anno, ut suo loco dicemus.

Translatio S. Simeonis Stylitæ.

In

PAGIUS

pulum devastavit. Mortuus est autem Ægidius, & reliquit filium Syagrium nomine. Quo defuncto Odoacrius de Andegavo & aliis locis obsides accepit. Britanni de Biturica a Gothis expulsi sunt, multis apud Dolensem vicum peremptis. Paulus vero Comes cum Romanis ac Francis, Gothis bellum intulit, & prædas egit. Veniente vero Odoacrio Andegavos, Childericus Rex sequenti die advenit, interemptoque Paulo Comite, Civitatem obtinuit. Ægidius anno Christi currenti vitam cum morte commutavit, ut anno superiori ostendimus. *Britanni* vero Riothimo Rege in Gallias ingressi sunt, *Anthemio*, qui pridie Idus April. anni CDLXVII. Imperator Occidentis renunciatus est, regnante, & ab *Eurico* Visigothorum Rege prælio victi Biturigas se se recepere. Quare hoc circiter anno *Odoacrius* Saxonum Dux in Gallias venit, ibique novum Principatum instituit, qui sæculo sequenti adhuc durabat. Existimo *Paulum Comitem*, qui Andegavi, quæ Urbs ad Ligerim sita, aliisque quibusdam vicinis Oppidis dominabatur, bellum cum Romanis & Francis adversus Visigothos non gessisse, nisi post illum Christi annum & Francos illos non *Childerici* Regis, sed *Rignomeris* Cenomannensis Reguli, cujus subditi Franci a Turonensi lib. 2. cap. 42. vocantur, subjectos fuisse. *Childericus* enim Aurelianum aliasque Urbes Romanis parentes sibi subjicere conabatur. Hæc difficultatem non habent; sed reliqua quæ Turonensis refert, non parum obscura, ideoque tam a veteribus quam a recentioribus rerum Francicarum Scriptoribus non bene interpretata.

XI. *Saxones in Galliis consident.* Unus Auctor Anonymus de Gestis Francorum cap. 8. in sensum Turonensis penetrasse videtur; morte enim Ægidii Comitis recitata ait: *Tunc Childericus Rex commoto magno exercitu bostium usque Aurelianis Civitatem pervenit, terras quoque illas vastavit. At Onagrius* (legendum, Odouacrius) *Saxonum Dux cum navali hoste Andegavis Civitatem venit: magna tunc cæde populum vastavit. Adonagrius itaque de Andegavis, vel de aliis Civitatibus obsides accepit. Redeunte quoque Adonagrio* (legendum, Adouacrio vel Odouacrio utrumque enim dicitur) *de Andegavis Childericus Rex cum Francorum exercitu ibidem advenit, interfecto Paulo Comite, qui in ipsa Civitate præerat, ipsamque Urbem cepit.* Sed loco, *de Andegavis* legendum, *Andegavos*, ut locus laudatus Turonensis manifeste indicat. Existimo *Childericum & Odouacrium* in hoc adversus Paulum bello fœdere conjunctos fuisse, & non multo post currentem annum Urbem Andegavensem in potestatem *Childerici* Regis venisse, non tamen Aurelianensem, ut quidam volunt: cum id Turonensis non asserat, & Auctor de Gestis Francorum prodat eum tantum prædas egisse & territorium devastasse. Cæterum *Saxones*, qui in Galliis consedere, inter mare Britannicum & Ligerim fluvium commorabantur in tractu Armoricano, finibusque Baiocassium; indeque Turonensis in lib. 5. cap. 10. eos *Saxones Bajocassinos* appellat. Venantius vero Fortunatus in lib. 3. Carminum Felicem Nannetum, quæ urbs ad Ligerim posita, Episcopum Saxones mansuefecisse & multos eorum Christianis mysteriis initiasse tradit. Sedere cœpit *Felix* circa annum DLX. Denique Carolus Calvus in Capitulis Silvacensibus Tom. II. Capitularium Reg. Franc. pag. 69. num. VII. refert, in illis regionibus unam fuisse *Otlingam Saxoniam* appellatam, aitque, *missi in Aprincato* (id est, Abrincas) *Constantino* (Constantiam) *Bagisino* (Baiocas) *Corilisa, Otlinga Saxonia, Oxmiso* (Oximum) *& in Lisuino*, corrupto pro pago Lisuvino aut Lexoviensi.

JESU CHRISTI ANNUS 466.	HILARI PAP. ANNUS 6.	LEONIS IMP. ANNUS 10.

1. INgreditur Christi annus quadringentesimus sexagesimos sextus, altero (ita dixerim) pede claudicans, cum nonnisi unus Consul Leo Augustus tertius creatus sit in Oriente: in Occidente autem cum nullus esset Imperator, nulla est a Senatu habita ratio Consulis eligendi. Cum igitur tum Cassiodorus, tum Marcellinus unum tantum Consulem hoc anno esse creatum dicant; undenam a recentiore chronographo (a) addirlo collegæ Fabii, Titiani? sed nec teste aliquo id probat, neque conjectura saltem verisimili.

(a) Panvin. in Fast.

II. Lex lata de Eccles. immunitate. Hoc ipso anno Leo Imperator ultima die Februarii de immunitate confugientium ad Ecclesiam amplissimam edidit sanctionem; cum novo casu divinitus ostensum esset, magno periculo asylum Ecclesiæ violari. Rem gestam habent Acta Marcelli Acœmetarum Archimandritæ sanctissimi his verbis descriptam (b): *De Ardaburii & Asparis, quæ erat illo tempore potentia, nihil est, dicendum, neque de crudelitate æquali potentiæ atque adeo majori* (erant ambo Ariani potentissimi, utpote longo tempore militiæ præfecturis insigniti, ipsi quoque Imperatori timendi.) *Hic ergo qui adeo potens erat & crudelis Ardaburius irascebatur cuidam ex iis, qui erant in ejus potestate, nomine Joanni. Ille vero omnibus aliis, atque adeo ipso Imperatore prætermissis, ut qui non essent satis potentes unum novit refugium, Marcelli tabernaculum* (ipsum videlicet Acœmetarum cœnobium:) *& id subit, & in eo latet, tamquam sub aliquo tuto propugnaculo. Ille autem cum rescivisset, petebat (ad ipsum mittens) hominem sibi tradi. Cum vero non obtemperaret, cœpit minari. Cum Marcellus autem minas non curaret, ei vim attulit; missisque militibus & qui viribus valebant (erant multi numero) jussit quærere eum qui confugerat, & si non pareret, uti armis. Atque ille quidem cum sic jussisset, eos dimisit. Illi autem profecti, & verbis, ut jussi erant, usi; quoniam non parebat, monasterium circumsidebant. Hæc facta fuant vespere. Magnus vero Marcellus rogavit eos, an vellent manere, & se eis dixit alimenta daturum. Cum autem mansissent, suppeditavit alimenta: & res ita quidem transiit usque ad vesperam.*

(b) Ex Metaphr. Sur. die 29. Decembr.

III. S. Marcellus non vult tradere perfugam. *Cum autem nox adventasset, qui foris quidem erant, enses jam quatiebant terribiliter. Monachi autem hæc videntes & audientes, Sanctum circumsistentes pro ensibus eum verbis feriebant: Quid ergo, dicentes, Tibi omnes propter unum peribimus? idque morte violenta & acerba? Et tuis filiis erit tibi præferendus externus? Et tibi a fundamentis cum templo peribit monasterium? Non dimittes, non cito præbebis eum, qui quæritur, qui malis huc pervenit pedibus? Cum sic per totam noctem eum & hostes & amici etiam acriter invaderent, tempusque frustra contereretur, & supplex non traderetur: mane autem statuissent milites uti gladiis, & jam essent aggressuri: tunc Christi athleta suam objecit potentiam. Est vero præter opinionem apparet adversaria, non*

Ann. Eccl. Tom. VIII. Ll

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5959.

SÆC. V. Anno Eræ Hisp. DIV. A.C. 466.

☉ 27. B. ☽ 22. P. 27. April. Indict. 4.

JESU CHRISTI 466.

HILARI PAPÆ 6.

LEONIS IMP. 10.

I. Decennalia Leonis Imp. [1] COSS. *Leo Aug. III. & Tatianus*, uterque in Oriente creatus. Reprehendit Baronius Onuphrium, qui initio Fastorum pag. 63. asserit, in Occidente *Ti. Fabium Tatianum* Consulem processisse, quia id sine teste ab eo scriptum credebat. Verum tam Chronographus Cuspinianeus, quam Marius in Chronico hoc anno profitentur Leonem Aug. III. & Tatianum. In eo tantum peccavit tamen Onuphrius, quod loco *Tatiani Titianum* proponit, & deinde, quia eum in Occidente nuncupatum scribit. In Oriente enim eum Consulem dictum, deduco ex Prisco in Excerptis, qui antequam de incendio Urbis Constantinopolitanæ loquatur, ait: *Legationem ad Vandalos suscepit Tatianus in Patriciatus dignitatem cooptatus*, a Leone sc. Imp. Tatiani etiam mentio apud Candidum in Excerptis pag. 28. editionis Lupareæ, & forte apud Theophanem pag. 89. quem eum esse, qui hoc anno Consulatum gessit, non videtur dubitandum. Consulatus a Leone ob ejus *Decennalia* susceptus.

II. A num. II. ad X. *Leo Imp.* suorum Decessorum more in Decennalibus suis Edictum in favorem Ec-

---

NOTÆ [1] C*Oss. Leo Aug.* III. *& Tatianus*. Vetus lapis, Romæ Subter. tom. II. pag. 418. & apud Reinesium pag. 967.

DEPOSITVS. VII. IDVS. MAIAS
LEONE. AVG. III.

Epitome temporum in Codice Gennadii Vaticano: *Leone Aug. ter.* In his omnibus, *Tit. Fabius Tatianus* præteritur, quem tamen hujus anni consulem perhibent Onuphrius, & Pagius. GEORGIUS

phalanx quidem, sed divina quadam & cælestis potentia in orbem ab igne circumscripta, & arma inexpugnabilia, nempe Crucis Christi imaginem in medio ferens, longe magis refulgentem quam ignis qui erat circumcirca. Hac ergo terribilis potentia, quæ apparuerat, ex ipso fastigio monasterii emittebat gravia tela adversum milites, quæ quidem erant ignis fulgura intolerabilia. Quibus cum non solum resistere, sed nec ea quidem contra intueri possent: gladios in terram projecerunt, & ipsi ceciderunt; & voces ad Deum placandum accommodatas, prout quisque poterat, emittebant. Quas cum hi qui intus erant sensissent, canere cœperunt, & fuerunt ipsi quoque testes miraculi quod evenerat præter opinionem. Hoc effecit, ut crudelissimus Ardaburius suorum morum oblivisceretur; & causa fuit, ut præter sententiam benignus videretur, ira in Joannem remissa. Hactenus ibi.

Fulminibus repelluntur milites.

IV. Hujus itaque rei tam insigniter gestæ occasione factum putamus, ut Leo Imperator egregiam illam, quam diximus, sanctionem pro confugientibus ad ecclesias promulgaverit hoc ipso anno, cum tertium ageret Consulatum, ita rescribens ad Erithreum Præfectum Prætorio (*a*):

(*a*) l. 6. C. *de his qui confug. ad Eccles.*

Sanctio Leonis Imper. de Eccles. immunitate servanda.

Præsenti lege decernimus per omnia loca valitura (excepta hac urbe Regia, in qua nos divinitate propitia degentes, quoties usus exegerit, invocati, singulis causis atque personis præsentanea constituta præstamus) nullos penitus, cujuscumque conditionis sint de sacrosanctis Ecclesiis Orthodoxæ fidei expelli, aut trahi, protrahi confugas: nec pro his venerabiles Episcopos, vel religiosos Oeconomos exigi, quæ ab ipsis debeantur. Vides Leonem Imperatorem antiquasse penitus veterem sanctionem, cujus a nobis quinto tomo mentio facta est, qua jubebatur, ut Episcopi solvere tenerentur, quod creditoribus deberet debitor ad Ecclesiam fugiens, nisi eum redderent: cujus rei causa S. Augustinus debitor constitutus, collectam indixit, ut dissolveret, quod non dando confugam debitorem, æs alienum contraxerat. Sed pergit Imperator: *His, qui hos moliri, aut facere, aut nuda saltem cogitatione, aut tractatu ausi fuerint tentare, capitali, & ultimi supplicii animadversione plectendis.*

V. *Ex his ergo locis, eorumque finibus, quos anteriorum legum præscripta sanxerunt, nullos expelli aut ejici aliquando patimur: nec in ipsis Ecclesiis reverendis ita quemquam detineri atque constringi, ut ei aliquid victualium rerum, aut vestis negetur, aut requies.*

Sed si quidem ipsi refugæ appareant in Ecclesia publice, & se in sacris locis offerant quærentibus conveniendos: ipsis servata locis reverentia, Judicum, quibus subjacent, sententiis moneantur, responsum daturi, quale sibi quisque perspexerit convenire.

VI. *Quod si in finibus Ecclesiasticis latitant, religiosus Oeconomus, seu Defensor Ecclesiæ, vel certe quem his negotiis commodiorem auctoritas Episcopalis elegerit, reconditam latentemque personam decenter sine ulla incommodo monitus intra fines Ecclesiæ, si invenitur, præsentet.*

Cum autem monitus fuerit in publico privatove contractu actione civili, in ejus sit arbitrio sive per se, sive (si magis elegerit) instructo solemniter procuratore directo, in ejus Judicis, cujus pulsatur sententiis, examine respondere.

Sed si hoc facere detrectet, aut differat, Judiciorum legumque solitus ordo servetur. Itaque si res immobiles possidet: post edictorum solemnium citationem, ex sententia judicantis, usque ad modum debiti, bonorum ejus sive prædiorum traditio, sive venditio celebretur.

VII. *Quod si res mobiles habet, easque extra terminos occultat Ecclesiæ, sententia judicantis, & executoris sollicitudine perquisitæ, quocumque loco occultentur, eruta, pro æquitatis tramite, modoque debiti, publicis rationibus, privatisque proficiant. Sane si intra fines habentur Ecclesiæ, vel apud quemlibet ex clericis obscondita, sive deposita fuisse firmantur: studio & providentia viri reverendissimi Oeconomi, sive Defensoris Ecclesiæ diligentia inquisita, hæ quolibet modo ad sacrosanctam Ecclesiam pervenientes proferantur: ut pari æquitatis ordine, iisdem ex bonis fisco, vel Reipublicæ, sive creditoribus, & quibuscumque justis petitoribus ad modum debiti consulatur. Sicubi deposita, vel commodata dicuntur: inquirendi talem volumus esse cautelam: ut, si sola suspicione apud aliquem adserantur abscondita, de sua etiam conscientia satisfacere auctoritate venerabilis Antistites jubeatur: adjicientes, quod ea, quæ de principalibus personis decrevimus, in causis fidejussorum, sive manda-*

PAGIUS

Leo Imp. de Ecclesia in suis Decennalibus bene meretur.

Ecclesiarum promulgavit, decernens, ut qui a creditoribus vexati ad Ecclesias confugerent, inde expelli non possent. Datum illud pridie *Kal. Mart. Leone A. Coss. III.* Marcellinus quidem, Auctor Chronici Alex. & Fasti Heracliani præferunt Consulatum Leonis III. cum particula exclusiva hoc modo, *Leone III. solo*. Verum idem Marcellinus, & Fasti Heracliani secundum Leonis Aug. Consulatum cum eadem particula exclusiva edunt, licet certum sit, *Severum* Augustum simul cum eo Consulem processisse. Hine itaque intelligimus, eum loquendi modum male a conditoribus Fastorum non raro adhibitum, movere nos non debere. Porro Baronius ex-

datorum, seu rerum ad eos pertinentium, vel familiarium, & sociorum, seu participum, & omnino in iisdem causis obnoxiorum personis præcipimus observari: scilicet si ipsos quoque secum confugæ intra Ecclesiarum terminos habere voluerint: ut eorum quoque bonis publica debita privataque solvantur: & per eos rerum, ubicumque positæ sunt, procedat inquisitio. Et hæc quidem de ingenuis liberisque personis.

VIII. *Sane si servus, aut colonus, vel adscriptitius, familiaris, sive libertus, & hujusmodi aliqua persona domestica, vel conditioni subdita, conquassatis rebus certis atque subtractis, aut se ipsum furatus, ad sacrosancta se loca contulerit; statim a religiosis Oeconomis sive Defensoribus, ubi primum hoc scire potuerint per eos videlicet, ad quos hoc pertinet, ipsis præsentibus pro Ecclesiastica disciplina & qualitate commissi, aut ultione competenti, aut intercessione humanissima procedente remissione veniæ, & sacramenti interventione securi, ad locum statumque proprium revertuntur: rebus, quas secum habuerint, reformandis. Diutius enim eos in Ecclesiis non convenit morari: ne patronis seu dominis per ipsorum absentiam obsequia justa denegentur, & ipsi per incommodum Ecclesiæ egentium & pauperum alantur expensis.*

IX. *Inter hæc autem quæ sedulo ad religiosi Oeconomi sive Defensoris Ecclesiæ solicitudinem curamque respiciunt, erit etiam illud observandum, ut singulorum intra Ecclesias confugientium personas, causasque incessanter conquirant: deinde Judices, vel eos ad quos causæ & personæ pertinent, instantius instruant, & æquitati convenientia diligentius exequuntur. Dat. prid. Kal. Mart. Leone Aug. III. Cos.* Hactenus constitutio Leonis Imp. qui se Judicem & vindicem in his quæ Constantinopoli acciderent, voluit constituere, ut magis timere discerent cives irritare præsentem Imperatorem qui per suos Præfectos adeo severe, nec nisi pœna capitis statuisset crimen puniri. Potuit idem hæc sanciendo habuisse respectum ad eminentissimos viros Asparem & Ardaburium, quibus Imperium ferebat acceptum; ne in eos videretur esse commotus, atque voluisse subjicere judicio Præfectorum. Cæterum ubi occasionem nactus est opportunam (haud prætermisit justissime idem Princeps ulcisci: ut plane apparuerit, prudentiæ fuisse, aliquando dissimulasse; justitiæ autem, impios barbaros contumeliosos in omnes e medio sustulisse. At de rebus Orientalibus hactenus.

X. Evaricus Rex Gothorum fugatur. Sub eodem Leonis Augusti tertio Consulatu secundus absolvitur annus, quo Evaricus Rex Gothorum regnare cœpit; cum & Hispaniis incursione vastatis, descendit in Gallias, atque Arvernum obsedit. Cum vir clarissimus Ecdicius, Dei virtute confisus, magno miraculo, ingentem hostium numerum, summamque ipsorum potentiam, longe dispari paucitate militum atque virium, superavit, non quidem casu tentata, (ut solet dici) fortuna, neque temeraria furentis Ducis audacia, sed ingenti spe ex Divinitatis invocatione concepta: cujus nutu unus vincit & persequitur mille, & duo fugant decem millia: nimirum quia Deus (a) vendidit eos, & Dominus conclusit illos. Ita namque Sanctorum precibus redimi solet insperata victoria, quæ humanam superet expectationem & vires. Hæc vero quomodo se habuerint, Sidonius refert in epistola ad eumdem Ecdicium data, cum post multos annos eamdem civitatem Arvernensem a Gothis iterum afflictari contigerit, dum rogat eum ut patriæ periclitanti opem ferat. Erat enim Ecdicius filius Aviti Imperatoris, natus & educatus Arvernis, ut idem Sidonius eadem epistola narrat, qui postquam cunabulis jure naturæ debita, quæ recenset, eidem in memoriam revocavit, mox subdit de civium omnium desideriis, quibus ejus præsentia quam avidissime expetebatur: ingeritque opportune gloriosum facinus hoc tempore editum, quod & exacte describit. Sed accipe hæc tanta verbis ipsius (b):

(a) Deut. 32.

(b) Sidon. l. 3. ep. 3.

XI. Ecdicius cum paucis fugat Gothos. *Non enim potest umquam civicis pectoribus elabi, quam te, quantumque nuper omnis ætas, ordo, sexus, de semirutis murorum aggeribus conspicabatur: cum interjectis æquoribus in adversum perambulares, & vix duodeviginti equitum sodalitate comitatus; aliquot millia Gothorum, non minus die quam campo medio (quod difficile sit posteritas creditura) transisti. Ad nominis tui rumorem, personæque conspectum, exercitum exercitatissimum stupor obruit, ita ut præ admiratione nescirent Duces partis inimicæ, quam se multi, quam te pauci comitarentur. Subducta est tota protinus acies in supercilium* col-

PAGIUS existimat, eam legem a Leone Imp. emissam occasione *Ardaburii*, Viri in aula potentissimi, qui cum militem quendam, qui ad Monasterium *Acæmetarum* confugerat, vi extrahere tentaret, qui ad hoc missi fuere, miraculo fuere repulsi, ut legitur in Actis Sancti Marcelli Acæmetarum Constantinopol. Archimandritæ. Verum incertum, quo anno miraculum illud patratum fuerit; certum vero Imperatores in Decennalibus edictis suis de Ecclesia bene mereri solitos esse.

III. *Arvernum a Visigothis obsessum.* A num. X. ad XIV. Baronius Urbis *Arvernensis* obsidionem hoc anno narrat, quia existimavit *Euricum* anno CCCCLXIV. Gothorum Regem creatum fuisse. Verum is anno tantum sequen-

*collis abrupti, quæ cum prius applicata oppugnationi, te viso, non est applicata congressui. Interea tu cusis quibusque napimis, quos novissimos agminis non ignavia sed audacia fecerat, nullis tuorum certamine ex tanto desideratis: solas planicie quam patentissima potiebare, cum tibi non daret tot pugna socios, quot solet mensa convivas. Hinc jam per otium in urbem reduci quid tibi obviam processerit officiorum, plausuum, fletuum, gaudiorum, magis tentant vota conjicere, quam verba reserare. Siquidem cernere erat, refertis capacissimæ domus atriis, illam ipsam felicissimam si pati redditus tui orationem *, dum alii osculis pulverem cunum rapiunt, alii sanguine ac spumis pinguia lupata suscipiunt.* Et inferius:

* devotionem.

XII. Aliæ res ab Ecdicio fortiter gestæ.

Taceo deinceps collegisse te privatis viribus publici exercitus speciem, parvis extrinsecus majorum opibus adjutum, & inferiores hostium ante discursus coercuisse popularibus. Taceo te, aliquot supervenientibus, cuneos mactasse turmales, ex numero tuorum vix binis, ternisve post prælium desideratis: & tantum calamitatis adversæ partis inopinantis certaminibus inflictum, ut occulere cæsorum numerositatem consilio deformiore meditarentur: Siquidem quos humari nox subducta prohibuerat, decervicatis liquere cadaveribus; tamquam minoris indicii foret, quum villis agnosci crinitum, dimisisse truncatum. Qui postquam luce revoluta intellexerunt furtum ruina suæ crudeli vilitate patuisse; tum demum palam officiis exequialibus occupabantur, non magis cladem fraude, quam fraudem festinatione celantes. Sic tamen quod nec ossa tumultuarii cæspitis mole tumulabant, quibus nec elatis vistimenta, nec vestitis sepulcra tribuebant, juste sic mortuis talia justa solventes. Jacebant corpora undique locorum plaustris conjecta rotantibus: quæ, quoniam perculsis indesinenter incumberes, raptim succensis conclusa domicilis culminum super labentium regalibus fragmentis funerabantur. Hæc & alia de Ecdicii bellica virtute Sidonius.

Cæterum tanta hæc nonnisi ope divina precibus Sanctorum implorata Ecdicium præstare consuevisse, plane declarant quæ de eodem habet Gregorius Turonensis in tractatione de miraculis S. Martini, verbis istis: *Ecdicius* (licet, Ægidius, depravate legatur) *quoque cum obsideretur ab hostibus, & excluso a se solatio, turbatus impugnaretur; per invocationem beati viri* (S. Martini videlicet) *fugatis hostibus, liberatus est. Idque dæmoniacus in medio Ecclesiæ, ipsa hora qua gestum fuerat, est professus, S. Martini obtentu hoc fuisse concessum.* Hæc ipse.

XIII. S. Martini invocatione sæpe victor Ecdicius.

Hunc autem Ecdicium, cujus sunt adeo præclara facinora, quem ex Sidonio diximus fuisse Aviti Imperatoris filium, eundem quoque germanum Papianillæ uxoris Sidonii fuisse apparet ex ejus epistola (*a*) ad ipsam data.

(*a*) *Sidon. l. 5. ep. 16.*

XIV.

Hoc eodem anno S. Prosper Regiensis ☞ in Gallia Narbonensi ☜ Episcopus ex hac vita migravit, cum sedisset annos saltem vigintiquatuor: Qui enim (ut dictum est) interfuisse reperitur Vasensi Concilio sub Consulatu Dioscori, anno Domini quadringentesimo quadragesimosecundo, & ad hunc usque annum (ut ejus Acta testantur) supervixit, plane eum annorum explesse numerum dicendus est. Meminit ejusdem Marcellinus ante duos annos. Erat Regiensis sedes hoc tempore nobilis ☞ in Gallia Narbonensi ☜

cu-

PAGIUS

quenti Gothorum Regnum suscepit, & nonnisi Hispaniis incursione vastatis in Galliam venit, annoque incerto *Arvernum* obsedit, quod tunc hostium manus evasit, quo illud tempore in Gothorum potestatem venerit, accurate infra explicabimus.

IV. *Prosper Aquitanus nunquam fuit Episc. Regiensis.*

Ad num. XIV. & XV. Ante Sirmondum ita omnibus persuasum erat, *Prosperum* Aquitanum Episcopum Regiensem in secunda Provincia Narbonensi fuisse, ut Ludovicus Donius Datichi Episcopus Regiensis translatus postea ad Episcopatum Augustodunensem, Præsul pietate & doctrina clarissimus anno MDCXXXV. nomen Sancti *Prosperi*, uti Episcopi Regiensis in Officiis propriis suæ Ecclesiæ, a se tunc editis, collocari voluerit ad diem VII. Kalend. Julii, quo Martyrologium Romanum Prosperi Episcopi Regiensis mentionem facit. Verum Prosper Aquitanus, neque Regii in Gallo-Provincia, neque Rhegii in Æmilia Episcopus fuit. Antiqui enim, qui de eo locuti sunt, eum appellant, vel *virum divinum*, vel *virum religiosissimum*, sed nunquam Episcopum. Præterea in Epistola Synodica Eusebii Episcopi Mediolanensis ad S. Leonem Papam anno CCCCLI. data, inter Episcoporum subscriptiones legitur, *Faventius Episcopus Regiensis Ecclesiæ.* Denique Victorius, & ipse Aquitanus, sicuti Prosper, in Epistola ad Hilarum Urbis Romæ Archidiaconum Canoni suo Paschali præfixa, Eusebium Cæsariensem Episcopum, & Hieronymum Presbyterum appellat, sed de Prospero ait tantum: *His, quæ a sancto & venerabili Viro Prospero*, &c. Tum *cujus tenorem Vir venerabilis, Prosper secutus*, &c. Quare anno CCCCLVII. qua ea Epistola scripta Prosper Episcopus non erat, sed *Faustus*, quem certum est decessorem immediatum S. Maximi fuisse, & plures annos post currentem vixisse, ut ex dicendis constabit. *Maximus* autem anno CCCCXXXIII. Episcopatum Regiensem inierat, quod etiam nunc in controversiam vocari non potest.

Fuit itaque Sanctus Prosper *Notarius* tantum S. Leonis Papæ, quod primus scripsit Ado in Chronico, ubi inquit: *Sed & Prosper Notarius B. Leonis*, seu, ut habet Codex MS. Bibliothecæ Colbertinæ; *Sed & Prosper Aquitanica regionis Notarius B. Leonis*, adeo ut mirum sit, inquit Antelmius in Dissert. de Oper. SS. Leonis & Prosperi, Dissert. V. Christianum Lupum, in Dissert. I. de Apell. cap. 14. hoc negasse ea ratione, quod tantum munus non videatur cecidisse

V. *Officium de S. Prospero Regii olim ignotum.*

cujus meminit Sidonius in epistola (*a*) ad sanctum Patientem Lugdunensem Episcupum, primamqae ponit post Arelatensem. Cui quidem post decessum S. Prosperi datus est Episcopus sanctus Maximus Abbas monasteril Lerineusis, & post eum Faustus ibidem ex Abbate ejusdem cœnobii est creatus Antistes: adeo ut qui successit Maximo in præfectura monasterii Lerinensis, idem subrogatus eidem fuerit in Episcopatu Ecclesiæ Regiensis. Hinc & idem Sidonius ad Faustum (*b*):

(*a*) *Sidon. lib. ep.* 12.

(*b*) *Sidon. carm. Eucchar. ad Faustum.*

———— fuit quie Maximus ille,
Urbem in cujus monachus, Antistes, & Abbas
Bis successor agis celebrans quoque laudibus illis,

Sed quando id contigerit, ut Maximo Faustus fuerit Episcopus subrogatus, suo loco dicemus.

XV. Quod vero ad S. Prosperi scripta pertinet: qui vivens in acie jugiter stetit pugnans adversus hæreticos Pelagianos, post obitum non caruit eorum morsibus. Etenim Gennadius & ipse Pelagianorum aspersus sordibus, de Prosperi scriptis agens, hæc ait (*c*): *Legi & librum ejus adversus Collatoris opuscula sub persona Cassiani. Quæ Ecclesia Dei ut salutaria probat, ipse infamat.* Ita ipse, sugillans plane sanctum Prosperum, quod adversus Cassianum scripserit, cujus opera falso jactat ab Ecclesia Catholica esse prubata. Sed dicat, quænam ista est Ecclesia Dei, quæ opuscula Cassiani ut Catholica probat? Certe non dicenda Catholica, sed Pelagianorum Ecclesia: nam si vere Catholica de his consula rus Ecclesia, audi quid os Ecclesiæ Catholicæ loquatur Gelasius: *OPUSCULA CASSIANI PRESBYTERI GALLIARUM APOCRYPHA.* Hæc est de Cassiani opusculis censura Gelasii, quem auscultare magis quam Gennadium, decet hominem Christianum. Ar de operibus Cassiani pluribus actum est superius: bæc tantum ad redarguendum Gennadium notam inurentem sanctissimo atque doctissimo Patri, Galliarum ornamento, sint dicta. Laudatur tamen a Gennadio Prusperi dictio, utpote (ut ait) scholastica atque nervosa: eadem de eo Marcellinus in Chronico: sed magno errore ibi pro nervosa, habet, verbosa. Cæterum in omnibus quæ ad dogmata spectant, satis ad laudem Prosperi, dum litteris Cælestini Romani Pontificis commendatur, cum redarguuntur ab eo Ecclesiæ Gallicanæ presbyteri illi, qui S. Augustini scripta contra Pelagium impugnabant. Mentio est de alio ab hoc diverso Prospero apud Sidonium, quem dicit fuisse Episcopum Aurelianensem. Hoc, ne quis fallatur in nomine, oportuit etiam superius admonuisse.

(*c*) *Genn. de Scrip. Eccl. c.* 84. Redarguitur Gennadii calumnia.

XVI. Epiphanius Epis. Ticinensis.

Hoc eodem anno vita functo viro sanctissimo Crispino Episcopo Ticinensi, substitutus est in locum ejus sanctitate nun impar, sed doctrina longe celebrior Epiphanius, de quo plura inferius dicturi sumus. Hoc quidem anno hunc sedere cœpisse, ex Ennodio diacono Ticinensi colligitur, dum de ipso agens, annum octavum ejus sedis numerat sub Nepote Imperature. Sed & scias, hoc eodem sæculo alium claruisse Epiphanium, quo Cassiodorus (*d*) usus est Græcurum scriptorum interprete: Ab eo enim transferri curavit Græcorum histurias, Eusebii, Sozomeni, Socratis atque Theodoreti, necnon scripta Didymi in Proverbia Salomonis, simulque S. Epiphanii Salaminæ in Cypro Episcopi tractatum in Cantica canticorum, & alia plura, ut ipse testatur: quem & amicum, disertissimumque

(*d*) *Cassiod. Instit. div. lect. lib.* 1. *c.* 1. & 17.

PAGIUS

disse *in Laicum Monachum*, quod refesre, confutare est. Vidi alias, dum Regii essem, Librum *Choralem* magnis charactæribus exaratum anno MDXLV. cui titulus: *Vesperale Psalterii secundum usum Ecclesiæ Reiensis*, in quo recitantur nomina Sanctorum Ecclesiæ Regiensis, & aliquando antiphonæ propriæ; sed ibi nulla Prosperi mentio. Ibidem vidi alium librum minoris molis, in quo continentur omnia Officia propria Sanctorum Ecclesiæ Regiensis a quadringentis & amplius annis exaratum, cujus initium est: *In nomine Sanctæ & individuæ Trinitatis, Patris, & Filii, & Spiritus S. Amen. Incipiunt Institutiones Reiensis Ecclesiæ Cathedralis, & totius Episcopatus ejusdem, composita anno Domini M° CC° LXXXXIIII. a Reverendo in Christo Patre D. P. Dei gratia Reiensi Episcopo, qualiter per totum annum divinum Officium dici debeat quibuscumque temporibus atque horis.* In illis vero *Institutionibus* a Petro de Millia Episcopo Regiensi conditis, *Prosperi* nomen non legitur argumento evidenti cum tunc temporis Regii Episcopum, in ea civitate creditum non fuisse, ubi nec etiam hodie in Officiis propriis illius Ecclesiæ locum habet, licet Regii in Æmilia adhuc inter illius civitatis Episcopos in Officiis propriis memoretur. Annus hujus Sancti emortualis incertus.

VI. *S. Epiphanius fit Episcopus Ticinensis.*

Ad num. XVI. Sanctum *Epiphanium* Ticinensem Episcopum currenti anno ad eam dignitatem evectum esse, accurate scripsit Baronius; sed quia Sirmondus in Notis ad Ennodium hujus Sanctis Præsulis Vitæ Auctorem Epiphanio coævum, ejus Episcupatum ad annum sequentem differt, Baronii opinio, ut huic controversiæ finem imponam, magis confirmanda erit anno CCCCXCIV. ubi de quarta ejus Legatione, annoque CCCCXVI. quo de ejus morte agemus. Sufficit hic observare ex Ennodio citato attigisse jam beatissimum Virum *octavum in Sacerdotio annum*, cum secundam Legationem suscepit, ut pacem inter *Nepotem* Imperatorem & *Euricum* Regem Gothorum constitueret. Quare cum *Nepos* VIII. Kalend. Julias anni CCCCLXXIV. Imperium inierit, annoque insequenti mense Augusto ex eo deturbatus fuerit

que virum appellat: cujus opera bibliothecam suam ex Græcis scriptoribus in Latinum conversis ornavit. Hæc de duobus hujus temporis viris egregiis Epiphanius. De Ticinensi autem, qui infulas sacerdotales vitæ etiam egregia decoravit sanctitate, sæpe inferius dicturi sumus.

Elapso

PAGIUS

rit, apparet *Epiphanium* mense circiter Decembri hujus anni Episcopum renunciatum esse; cum ante Septembrem anni CCCCLXXIV. Legatio illa obita non fuerit, ut infra videbimus. Eam vero in annum insequentem reici non posse, ex dicendis in morte ejus certo liquebit.

VII. *Aurelius Ambrosius Rex a Britonibus declaratus.*

Degebat hoc tempore *Vortigernus* Britannorum Rex in Occidentali Parte Britanniæ inter prærupta montium & sylvarum, omnibus exosus, eoque, anno incerto, demortuo, rerum summa *Aurelio Ambrosio* delata Cleri, Principum, populique suffragio. Spelmannus Tom. I. Conciliorum Angliæ ad annum CCCCLXV. scribit, ad novi Regis inaugurationem convocatum esse Concilium, quod vocat, *Concilium Cimbricum, sive circa montes Erir apud Ordovices*, quia Westmonasteriensis ad illum Christi annum de Ambrosio ait: *Sublimatus autem, Ecclesias ad solum usque destructas, ut potuit, reparare vacavit. Erat largus in muneribus dandis, sedulus in divinis obsequiis, modestus, mendaces cum suis adulationibus postponens, pede fortis, Equo fortior, & ad regendum militares exercitus peritus; talibus insignitus virtutibus, celebris & famosus longinquis etiam regionibus habebatur.*

I. Anthemius Imp.

E Lapso jam anno sine Romano Consule & sine Augusto Occidentalis Imperii, qui sequitur ordine quadringentesimus sexagesimus septimus Christi annus duobus ex more aperitur Consulibus, ambobus Flaviis, Pusæo atque Joanne, & novum est nactus Imperatorem Anthemium Juniorem filium Procopii, nepotem Senioris Anthemii. Ita namque transactum est inter Ricimerem, cujus nutu pendebat Occidentale regnum, & Leonem Imperatorem, ut Græcus Romam mitteretur Augustus, cujus filiam sibi Ricimer desponsaret; de his enim ita Sidonius (a):

Anthemium concede mihi: sit partibus istis,
Augustus, legumque Leo mea jura gubernet:
Quem petii patrio vestiri murice: natam,
Gaudeat Euphemiam sidus divale parentis.
Adjice præterea privatum ad publica fœdus.
Sit Socer Augustus genero Ricimere beatus:
Nobilitate micans est vobis regia virgo, &c.

(a) *Sidon. in Panegyric. Anthem.*

Una autem cum Ricimere conspirasse pariter Romæ Senatum in petendo a Leone Imperatore Anthemium Imperatorem Evagrius auctor est (b), dum ait, legationem ea de re ex Senatusconsulto missam Constantinopolim: idemque affirmat Nicephorus (c).

(b) Evagr. l. 2. c. 18.

(c) Niceph. l. 15. c. 12.

II. Pestis Romæ.

Sed malis (ut ita dicam) auspiciis contigit Anthemii adventus in Occidentem: siquidem hoc anno ingenti laboratum est peste, cujus meminit Gelasius Papa in Andronicum scribens adversus eos, qui Lupercalia ab Urbe non auferenda contenderent: nam ait: *Quando Anthemius Imperator Romam venit, Lupercalia utique gerebantur, & tamen pestilentia tanta subrepsit, ut toleranda vix fuerit.* Hæc Gelasius. Et quid mirum si secum pestem vexit Romam Anthemius, qui contagia hæreticorum secum duxit in Occidentem? Quantumlibet autem hunc ipsum Imperatorem alii laudent, certe quidem hac ex parte sinceræ pietatis (quæ maximopere in Christiano Imperatore requiritur) gloria caruisse videtur. Etenim secum in Urbem intulit Macedonianos hæreticos qui continuo miscere cuncta, & conventicula seorsum agere aggressi sunt: adeo ut nisi Hilarus infracto pectore continuo restitisset, candor Romanæ fidei sordibus hæresis infici periclitaretur.

III. Hilarus Papa resistit Anthemio.

Hæc autem talia tantaque ab Hilaro Papa præstita, perpetua digna memoria, penitus excidissent, nisi Gelasius Papa scribens ad Dardanos obiter attigisset, his verbis (d): *Papa Hilarus Anthemium Imperatorem, cum Philotheus Macedonianus ejus familiaritate suffultus diversarum conciliabula nova sectarum in Urbem vellet inducere; apud beatum Petrum Apostolum palam, ne id fieret, clara voce constrinxit; in tantum, ut non ea facienda, cum interpositione juramenti idem promitteret Imperator.* Hæc Gelasius. Novit plane Anthemius & perspicuo didicit ex-

(d) *Gelas. ep. 11.*

PAGIUS

SÆC. V. An. V. C. 1220. Anno Eræ Hispan. DV. A. C. 467.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5960.

☉ 18. A. ☽ 12. P. 9. April. Indict. 5.

JESU CHRISTI 467.

HILARI PAPÆ 7.

LEONIS IMP. II.

ANTHEMII IMP. I.

I. *Consules.*

[1] COSS. *Pusæus & Joannes*, ut omnes Fasti habent, uterque in Oriente creatus; anno enim superiori, nullus fuit Imperator in Occidente, & *Pusæus* memoratur hoc anno in Chronico Alex. diciturque fuisse *Præfectus Prætorio & Consul* in Urbe Constantinopolitana. *Joannem* eum esse puto; de quo Procopius lib. 1. Hist. Vandal. cap. 6. scribit; fuisse Legatum *Basilisci* in prælio navali adversus *Gensericum* habito, qui cum capi navim cerneret, post egregia facinora edita, se se armatum in mare dejecit.

II. *Anthemius fit Imperator Occidentis.*

A num. I. ad IV. Marcellinus in Chronico sub hujus anni Coss. scribit: *Leo Imp. Anthemium Patricium Romam misit, Imperatoremque constituit. Ravennam Civitatem terræ motus deterruit.* Chronographus a Cuspiniano editus sub hujus anni Coss. habet: *Levatus est Imperator Dominus Anthemius Romæ prid. Idus Apriles.* Cassiodorus in Chronico addit, eum suscepisse Imperium tertio ab Urbe milliario in loco Brontotus. Auctor libri de publicis ædificiis Constantinopolis, prodit eum, antequam in Occiden-

---

NOTÆ [1] COSS. *Pusæus & Joannes.* Victor: *Puseo & Johanne.* Marcellinus: *Puseio & Joanne.* Epitome temporum in Codice Gemadii Vaticano anno a Passione Domini CCCCXL. *Puseo & Johanne. His consulibus Antemius Imperator efficitur.* His a quibusdam *Flavii* prænomen tribuitur, quemadmodum & *Anthemio*, quem *Flavium Julium Anthemium* appellant; in nummis vero. D. N. ANTHEMIUS PERPET. AUG. tantum dicitur. GEORGIUS

experimento, haud ea facilitate, qua Constantinopoli, plantari Romæ hæreses posse: cum duo vilissimi nebulones Eutyches primum, ac deinde Petrus Ælurus, novas illic serendo hæreses, universam Orientalem Ecclesiam zizaniis implevissent. Romam vero allatæ cum pompa, præcedente Imperatoris satellitio, hæreses, tamquam fœnum tectorum cito citius, antequam exorirentur, penitus aruerunt, Hilaro ipso Pontifice resistente. Hoc postremum edidit ipse pastoralis vigilantiæ specimen, & bene perfunctæ Pontificiæ dignitati dignum apposuit corollarium.

IV. Hilari Papæ obitus.

Hoc namque anno, quarto Idus Septembris idem Hilarus Pontifex moritur, cum sedisset annos quinque menses decem minus duobus diebus. Ita ex antiquis Martyrologiis, in quibus dicto die inter Sanctos ejus dies natalis inscribitur. Præter illa autem quæ de rebus ab eo præclare gestis superius dicta sunt de mirifica ejus munificentia erga divinum cultum exhibita Anastasius Bibliothecarius ex vetustioribus accepta monumentis hæc posteris scripta tradidit, de sacris locis ab eo excitatis ita exordiens: *Hic fecit Oratoria tria in basilica Constantiniana Baptisterio, sancti Joannis Baptistæ, & sancti Joannis Evangelistæ, & sanctæ Crucis, omnia ex argento & lapidibus pretiosis ornavit. Confessionem autem sancti Joannis Baptistæ fecit ex argento pensantem libras centum, & Crucem auream. Et in ambobus Oratoriis januas æreas argento clusas. In Oratorio vero sanctæ Crucis fecit Confessionem, ubi lignum posuit Dominicum, & Crucem auream cum gemmis pensantem pondo librarum viginti. In Confessione fecit januas ex argento pensantes libras quinquaginta. Supra Confessionem arcum aureum, qui pensat libras quatuor *, quem portant columnæ onychinæ & eo loci stat Agnus Aureus, qui pensat libras duas.* De luminaribus vero ita subdit.

Munificentia Hilari Papæ.

*quatuordecim.

V.

Coronam auream ante Confessionem Pharum fecit cum delphinis pensantem libras quinque: lampades aureas quatuor pensantes libras duas. Nymphæum & Triporticum ante Oratorium sanctæ Crucis, ubi sunt columnæ miræ magnitudinis, quæ dicuntur Hecatopenta. Lacus, & conchas cithariacas duas, cum columnis porphyreticis foratis aquam fundentes. Et in medio lacum porphyreticum cum concha cithariaca in medio aquam fundente, circumdata a dextris & a sinistris in medio cancellis æreis, & columnis cum fastigiis & epistyliis undique ornatis ex musivo, & columnis Aquitanicis tripolitis & porphyreticis.

VI.

Ante Confessionem beati Joannis posuit coronam argenteam pensantem libras viginti, pharum cantharum pensantem libras vigintiquinque. Item ad sanctum Joannem intra sanctum fontem, lucernam auream cum mixis luminum decem, pensantem libras quinque: cervos argenteos tres fundentes aquam, pensantes singulos libras triginta: turrim argenteam cum delphinis pensantem libras sexaginta: columbam auream pensantem libras duas. In basilica Constantiniana pharos cantharos argenteos pendentes ante altare decem, pensantes libras viginti: scyphum aureum pensantem libras sex; alium scyphum aureum pensantem libras quinque: calices aureos quinque, pensantes singulos libras singulas: scyphos argenteos quinque, pensantes singulos libras singulas: scyphos argenteos quinque, pensantes singulos libras decem: calices ministeriales viginti, pensantes singulos libras duas. Amas argenteas quinque, pensantes singulas libras decem. Hæc ibi.

VII.

Porro ex omnibus his ornamentis nihil hodie superest: ipsa autem Oratoria sancti Joannis Baptistæ & Joannis Evangelistæ remanent in parietibus integra, quæ exornantur modo liberalitate Clementis Papæ Octavi. Oratorium vero sanctæ Crucis, cujus S. Gregorius meminit, usque ad Sixti quinti tempora (ut superius dictum est) integrum absque tamen ornamentis permansit: quod incaute dirutum Roma deflevit. Sed prosequamur reliqua munificentiæ Hilari Papæ: subdit enim Anastasius: *Fecit ad beatum Petrum Apostolum scyphum aureum pensantem libras quinque: alium scyphum aureum cum gemmis prasynis & hiacynthinis pensantem libras quatuor: calices argenteos ministeriales decem, pensantes singulos libras duas: Amas argenteas*

duas

PAGIUS

dentem proficisceretur, Constantinopoli ex domo sua Ecclesiam fecisse. Auctor Chronici Alex. sub hujus anni Coss. scribit: *Hoc anno imperavit Anthemius, & Romam profectus. Illius imagines laureata Constantinopolim per Pherentium Præfectum Urbi illatæ sunt.* De imaginibus Imperatorum legendus Gothofredus in Comm. leg. unicæ Cod. Theod. *de Imaginibus Imperialibus* ubi plura de iis congerit. De Procopio Anthemii patre egi anno CCCCXXII. num. XII.

III. A num. IV. ad XIII. Baronium Papebrocium, aliosque hactenus decepit Marcellinus in Chronico, qui sub hujus anni Coss. *Simplicii* successoris Hilari Papæ initium recitavit. Nam Sancti Hilari obitus anno tantum sequenti contigit, isque non annos quinque & aliquot menses, ut omnes Recentiores ei attribuere, sed *annos sex, menses tres, dies decem*, Ecclesiam Romanam administravit, ut liquet tam ex Anastasio, Orderico lib. 2. Luitprando Abbone Floriacensi, & Honorio Augustodunensi, quam ex Catalogo Vaticano-Palatino, sex Catalogis nostris, Reginone, Hermanno Contracto, aliisque, nisi ubi numeri mendose descripti. Ma-

Hilari Papæ obitus.

gia.

duas, pensantes singulos libras decem.

VIII. *Ad beatum Laurentium martyrem scyphum aureum cum gemmis prasynis & hiacynthinis pensantem libras quatuor: lucernam auream mixorum decem pensantem libras quinque: scyphum aureum purissimum pensantem libras quinque: lampades aureas duas pensantes singulas libras: pharum cantharum aureum pensantem libras duas: turrim argenteam cum delphinis pensantem libras vigintiquinque: scyphos argenteos tres, pensantes librae vigintiquatuor: calices ministeriales duodecim, pensantes libras duas: altare argenteum pensans libras quadraginta: lampades argenteas decem pensantes libras viginti: Amas argenteas duas, pensantes singulas libras decem. In basilica beati Laurentii martyris pharos canthavos argenteos decem, pensantes libras decem: cantharos aereos vigintisex: Ministeria ad baptismum, sive ad pœnitentiam argentea pensantia libras decem: pharos aereos quinquaginta.*

IX. *In urbe Roma constituit ministeriales, qui circuirent constitutas stationes: scyphum aureum ansatum, vel stationarium, pensantem libras octo: scyphos per titulos vigintiquinque, pensantes libras decem: Amas argenteas vigintiquinque, pensantes librae decem: calices ministeriales quinquaginta, pensantes singulos libras duae. Hæc omnia in basilica Constantiniana, vel ad sanctam Mariam constituta recondidit.* Hactenus de ornamentis & ministerialibus instrumentis. De ædificiis vero ista addit:

X. *Hic fecit monasteria ad S. Laurentium, & balneum, & Prætorium S. Laurentio. Fecit autem Oratorium S. Stephani in Baptisterio Lateranensi. Fecit autem & bibliothecas duas in eodem loco. Ad Lunam vero monasterium in Urbe construxit. Hic fecit ordinationem unam in urbe Roma per mensem Decembrem, creavit presbyteros vigintiquinque, Episcopos per diversa loca vigintiduo. Qui etiam sepultus est ad S. Laurentium in crypta juxta corpus beati Sixti. Et cessavit Episcopatus ejus dies decem.* Hæc ibi ex antiquioribus monumentis exscripta. Ut plane ex his saltem appareat, quæ fuerint divitiæ Romanæ Ecclesiæ, cujus adeo profusæ essent expensæ in vasis sacris & ornamentis Ecclesiarum. ☞ De eodem Hilaro Papa vetus inscriptio emersit, quam his addendam putavimus; sic se habet (*a*):

(*a*) *Antiq. Inscript. in appen pa. 1163. n. 12.*

AD FONTEM VITÆ HOC ADITU PROPERANTE * LAVANDI
CONSTANTIS FIDEI JANUA CHRISTUS ERIT.
HIC LOCUS OLIM SORDENTIS TUMULI SQUALORE
CONGESTUS SUMPTU ET STUDIO CHRISTI FAMULI HILARI
EPISCOPI JUVANTE DOMINO TANTA RUDERUM MOLES
SUBLATA QUANTUM CULMINIS NUNC VIDETUR AD
OFFERENDUM CHRISTO DEO MUNUS ORNATUS ATQUE
DEDICATUS EST. ☜

* *properate.*

XI. Simplicius Papa. Cum igitur post obitum Hilari (ut dictum est) sedes vacasset dies decem, vigesima die Septembris creatus est Simplicius Tiburtinus Castini filius: Cui invigilandum fuit tum domi, tum foris. In Urbe enim sub Græco quidem (ut vidimus) Imperatore, haud satis tuto Catholica fides consistere videbatur. In Oriente vero serpebat sicut cancer; sæpe curatum, numquam sanatum Eurychianæ hæresis apostema. Quæ autem fuerint hujus sanctissimi viri certamina, annis ferme singulis ejus Pontificatus dicturi sumus. Monemus antea lectorem, quod ad hæc tempora collocanda essent quæ scribit Gregorius Turonensis (*b*) de

(*b*) *Greg. Tur. de Glor. confess. c. 63.*

PAGIUS rianus Scotus in Chronico, qui nos diem ejus natalem edocuit, recte etiam, diem ejus emortualem notavit. Scribit enim: *Hilarus Papa obiit IX. Kalend. Martii*, id est, die XXI. mensis Februarii, ad quem diem Bollandus ait, eum adscriptum esse Florario SS. & Maurolyci, Galesinii, Canisii, Martyrologiis, variisque Kalendariis, & Greveni ad Usuardum Auctario. Non itaque *Hilarus* depositus est die decima mensis Septembris, quo in Martyrologio Romano colitur, quove sepultum dicit Anastasius, sed eo die ejus corpus translatum; cum anni sex, menses tres, & dies decem, quibus Romanæ Ecclesiæ præfuit, die XXI. mensis Februarii anni Christi CDLXVIII. absolvantur. Post mortem ejus cessavit Sedes non dies *decem*, ut habent Anastasius, Auctor auctioris Catalogi Pontificum Roman. & varii Catalogi nostri, sed dies tantum *quatuor*, ut ex ipsomet Anastasio in morte *Simplicii* videbimus. Ordinatus est itaque Sanctus *Simplicius natione Tiburtinus*, die vigesima quinta mensis Februarii anni insequentis, qui bissextilis fuit, in quam Dominica cadebat. Scribit Turonensis lib. de Gloria Confess. cap. 63. filiam *Leonis Imp.* curatam a dæmone Romæ a Diacono Ecclesiæ Lugdunensis, quod Baronius in dubium revocat, quod existimet *Leonem* nullam aliam filiam habuisse, quam *Ariadnam* Constantinopoli commorantem. Verum præter Ariadnam *Zenonis* uxorem, suscepit etiam ex Verina *Leontiam* Marciano filio Anthemii Imperatoris Occidentalis uxorem conjunctam, sed hæc numquam Romæ fuit, ideoque hoc miraculum *Simplicio* Romæ sedente, &

de filia Leonis Imperatoris curata a dæmone Romæ a diacono Ecclesiæ Lugdunensis, si ejus narratio certa veraque assertione consisteret: sed quoniam nulla de filia Leonis Augusti memoria habetur, nisi de Ariadna nupta Zenoni, eademque Constantinopoli commorante; quæ ab eo narrata sunt, haud adeo certa firmaque fide subsistunt: ad ipsum igitur absque invidia auctorem (si ea cupit scire) lectorem relicimus.

XII. Quod vero ad Simplicium Papam spectat; quæ ipso Pontificatus exordio contigerunt, hic dicamus. Simulac enim Constantinopoli auditum est in locum Hilari Papæ subrogatum fuisse Simplicium, Leo Imperator quod obtinere non valuit a Leone Romano Pontifice, nec ab Hilaro successore, a Simplicio Papa impetrare fategit, ut rata haberentur decreta ab Episcopis Synodi Chalcedonensis, quæ pertinebant ad privilegia Constantinopolitanæ Ecclesiæ. Verum & ipse Simplicius vehementius restitit, obstititque ejus conatui, misso ad hoc Probo Episcopo Canusino legato Constantinopolim. Testatur id Gelasius in epistola ad Dardaniæ Episcopos istis verbis (a): *Eaque nihilominus etiam sub sanctæ memoriæ Papa Simplicio legatum sedis Apostolicæ sanctæ memoriæ Probum Canusinæ urbis Episcopum, Leone Principe tunc petente, præsentem docuisse nullatenus posse tentari; neque his prorsus præbuisse consensum. Atque ideo non civitatis cujuslibet respiciant qualitatem, sed modum dispensationis Ecclesiasticæ paterna traditione firmatum convenienter observent.* Hæc Gelasius.

(a) Gelas. ep. 13.

XIII. Hoc item anno Sidonius Apollinaris e Galliis ubi degebat, litteris (ut ipse testatur ad Heronium scribens (b)) novi Imperatoris Anthemii vocatus, in Urbem se contulit, atque interfuit nuptiis Ricimeris. Quomodo autem in via ægrotans, sanus factus sit, simulac obvia limina Apostolorum supplex intravit, ipse narrat in eadem epistola, verbis istis exordiens ab occasione languoris: *Egressus, lævo Picentes, dextero Umbros latere transmisi. Ubi mihi Calaber Atabulus, seu pestilens regio Tuscorum, spiritu aeris venenatis flatibus inebriato, & modo calores alternante, modo frigora, vaporatum corpus infecit. Interea febris, sitisque penitissimum cordis medullarumque secretum depopulabantur; quarum aviditati non solum amœnia fontium, aut abstrusa puteorum (quamquam hæc quoque) sed tota illa vel vicina vel obvia fluenta, id est, vitrea, Pacini, gelida Clitumni, Anienis cærula, Naris sulphurea, pura Fabaris, turbida Tiberis (metu tamen desideriam fallente) pollicebamur. Inter hæc patuit & Roma conspectui, cujus mihi non solum Thermas, verum etiam Naumachias videbar epotaturus.*

(b) Sidon. l. 1. ep. 5.

XIV. *Ubi priusquam vel pomœria attingerem, triumphalibus Apostolorum liminibus affusus, omnem protinus sensi e membris*

PAGIUS

& *Anthemio* Imperante, factum esse non potuit. Quare apparet Turonensem, Virum piissimum, varia miracula narrare, quæ incertis rumoribus didicerat. Porro Hilarus Papa duo Oratoria construxit, videlicet S. Joannis Baptistæ, & B. Joannis Evangelistæ, e regione hinc inde disposita, quæ ornavit, omnia ex argento & lapidibus pretiosis, retro Basilicam Salvatoris. Fecit & in eodem loco Bibliothecas duas. Hæc autem omnia in Basilica Constantiniana ad S. Mariam constituta reposuit, uti narrat Joannes Diaconus junior in Libello de Ecclesia Lateranensi §. 22. & seq. ubi & plura habet de multis donis ab eo oblatis.

IV. Auctor Chronici Alex. sub hujus anni Coss. de Leone Imp. scribit: *Idem religiosissimus Imperator diebus Dominicis cessari ab opere præcepit eaque de re sanctissimam legem rogavit, uti nulla tibia, nulla cithara, aliudve instrumentum musicum die Dominico caneret, sed omnia cessarent; omnesque mortales ferias agitarent. Idem Imperator Leo acerrime persecutus est Arianos Exocionitas, Edictoque promulgato, ubique vetuit illos habere Ecclesias, omnesque conventus illorum penitus sustulit.* Legenda lex ult. Cod. Justin. de feriis, data *Zenone & Marciano Coss.* anno scil. CDLXIX. quæ est de sanctificandis Festis diebus, & prohibendis scenicis spectaculis ad quam pertinet, quod hic habet de eadem prohibitione, Auctor Chronici Alex. Porro *Exocionita* ab Anastasio, aliisque memorati, Ariani erant; ita dicti, quod Constantinopoli in loco *Exocionio* appellato conventus suos agerent, ut observat Ducangius in Constantinopoli Christ. lib. 2. parag. 16. num. XXXVIII. ubi probat, *Exocionium* fuisse partem muri Constantiniani, ita vocatam, quod priusquam Urbis producerentur muri a Constantino Magno, hoc in loco columna esset, cui hujus Imperatoris statua insistebat. Diruto Constantiniano muro, mansit loco *Exocionii* appellatio, & celebris potissimum fuit Exocionii tractus, quod in eo habitarent Ariani, ex quo a Theodosio Magno, una cum Patriarcha *Demophilo* Urbe migrare, & extra Urbem conventus suos agere compulsi sunt. Ex hinc enim Ariani *Exocionitæ* passim nuncupati apud veteres Scriptores.

Leo Imp. Arianos exagitat.

V. Hoc anno *Theodericus* Visigothorum Rex qui pacem cum Romanis semper coluerat, & pugnans contra Suevos in Hispaniis regnantes Principatum suum plurimum dilataverat, occisus est a fratre suo *Eurico*, ut anno CDLXIV. n. II. ostendimus. In eo *honore provectus statim Legatos ad Leonem Imp. dirigit* Euricus, qui *crebram mutationem Romanorum Principum cernens Gallias suo jure nisus est occupare*, inquit Jornandes de Reb. Get. cap. 45. qui addit *Anthemium* Imperatorem protinus auxilia Britonum postulasse, eorumque Regem *Riothimum* in Urbem Bituricensem venisse, sed prælio victum ab Eurico, fugisse ad Burgundionum gentem vicinam, quæ Romanis fœderata erat, de quo prælio anno CLX. num. IX. locuti sumus. Qua ratione ad hoc bellum Princeps iste Arianus Orthodoxis infensissimus motus fuerit, indicat Sidonius lib. 7. in Epist. I. ad Mamertum Episcopum

Euricus Hispanias Galliasque aggreditur.

bris male fortibus explosum esse languorem. Postque cælestis experimenta patrocinii, conducti diversoris parte susceptus, atque etiamnum hæc inter jaccndum scriptitans, quieti pauxillum operam do; neque adhuc Principis aulicorumque tumultuosis foribus obversor. Interveni etenim nuptiis Patricii Ricimeris, cui filia perennis Augusti in spem publicæ securitatis copulabatur. Hæc de se Sidonius; qui posterioribus litteris ad eumdem datis, (*a*) exceptum se hospitio Pauli Romani præfectorii viri clarissimi, doctrinaque eminentissimi, tradit: de quo hæc ad postremum post multa præconia: *Illud* (inquit) *in eo studiorum omne culmen antevenit, quod habet huic eminenti scientiæ conscientiam superiorem.* Vivebant & hoc ipso tempore alii quamplures viri Senatorii tum eloquentia præstantes, tum etiam poeticis facultatibus nobiles, quorum idem Sidonius meminit in carmine ad Feliçem,

(*a*) Sidon. l.1.ep.9.

PAGIUS

pum Viennensem data; *Rumor est Gothos in Romanum solum castra movisse. Huic semper irruptioni nos miseri Arverni janua sumus. Namque odiis inimicorum hinc peculiaria fomenta subministramus, quia quod necdum terminos suos ab Oceano, in Rhodanum Ligeris alveo limitaverunt solam sub ope Christi moram de nostra tantum obice* (obex feminino genere a coævis Scriptoribus dictus) *patiuntur. Circumjectarum vero spatia, tractumque regionum jam pridem Regni minacis importuna devoravit impressio.* Consilium itaque *Eurici* Regis erat, Imperii sui limitem promovere, & quicquid Oceanum inter, Rhodanum & Ligerim, interjacet, occupare. Quia vero *Arverni* in Regis Ariani potestatem venire nolebant, & fortiter a Romanis stabant, hæc ad sanctum Mamertum scribit Sidonius anno circiter quadringentesimo septuagesimo. Isidorus tamen in Chronico Gothorum refert, *Euricum*, statim ac in solium evectus fuit, *Pampilonam* & *Cæsaraugustam* misso exercitu cepisse, ac Tarraconensem Provinciam exercitus irruptione evertisse, indeque in Gallias rediisse. Quare quæ Baronius anno CDLXVI. a num. X. ad XIV. de Urbis Arvernensis obsidione ab Eurico facta, habet, ante annum CDLXX. non contigere, & *Euricus* Regni sui initio Hispanias & Gallias afflixit.

I. CHristi Redemptoris annus quadringentesimus sexagesimasoctavus unius tantum iterati Consulatus Anthemii nota habetur inscriptus: nam Sidonius, qui Romæ existens in hoc ejus Consulatu carmen habuit Panegyricum, hæc de secundo hoc Anthemii Consulatu (*a*):

(*a*) *Sidon. in Paneg. Anthem. in princip.*

Annum pande novum, Consul vetus, & sine fastu
Scribere bis Fastis.

Collega enim in primo Consulatu accesserat ante annos tredecim Valentiniano Augusto octavum Consuli. Cum vero Romæ probe cognita esset Sidonii excellantia in carminibus edendis: quonam modo a Basilio Exconsule viro eminentissimo rogatus fuerit in novi Consulis ipsius Augusti laudem aliquid ex more canere, ipse in posteriori epistola ad Heronium data declarat his verbis: (*b*) *Ilicet dum per hunc amplissimum virum aliquid de legationis Arvernæ petitionibus elaborabamus; ecce & Kalendæ Januariæ, quæ Augusti Consulis mox futuri repetendum Fastis nomen aperiebantur. Tunc Patronus: Eja (inquit) Sollimene, quamquam suscepti officii mole graveris: exeras volo in obsequium novi Consulis veterem musam, votivum quippiam vel tumultuariis fidibus carminatum.* Hæc ipse. Porro præstitit egregie Sidonius, quod fuit a Basilio postulatum; cujus petitione se tunc ab eodem Imperatore Præfecturam obtinuisse, testatur. His consentiunt quæ idem Sidonius habet in epistola ad Firminum his sapphicis:

(*b*) *Sidon. l. 1. ep. 9.*

Quamquam post visus prope post bilustre
Tempus, accepi cupiens honorem
Qui Patrum ac plebis simul unus olim
Jura gubernat.

Plane significans se post decenniam a Majoriani Consulatu, quo Romæ fuit, iterum remeasse illuc, potitumque honore Præfecturæ. Contigit Majoriani Consulatus anno Domini quadringentesimo quinquagesimooctavo.

II. Hoc pariter anno, dum idem Sidonius adhuc moraretur in Urbe, Arvandus Galliarum Præfectus querelis pulsatus plurium virorum illustrium, jussus est venire Romam ad dicendam causam: de cujus judicio ejusdem Sidonii extat epistola ad Vincentium data. Haud vero levis fuit accusatio, qua criminis læsæ majestatis constitutus est reus, postulatusque judicio, nimirum quod Galliarum partes Romano subjectas Imperio clam prodere tentasset Evarico Gothorum Regi, tum

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5961.

SÆC. V. Anno Eræ Hispan. DVI. A. C. 468.

☉ 2. GF. ☽ 13. P. 32. Mart. Indict. 6.

JESU CHRISTI 468.

SIMPLICII PAPÆ 1.

LEONIS IMP. 12.

ANTHEMII IMP. 2.

I. *Consules.* [1] COSS. *Anthemius Aug. II.* sine collega, ut in omnibus Fastis legitur, qui Consul processit ob Imperium anno superiori susceptum.

II. *Casus Arvandi & Seronati Præfectorum Galliæ.* A num. II. ad XVIII. Baronius pluribus narrat ex Sidonio lib. 1. Epist. VII. casum *Arvandi* Galliarum Præfecti, qui læsæ Majestatis constitutus est reus & postulatus judicio quod, Galliarum partes Romano Imperio subjectas, clam prodere tentasset *Evarico* Visigotorum Regi, Romanorum ac etiam Catholicorum hosti. Nomen Arvandi Cassiodorus, Marianus Scotus, Sigebertus & alii interpolarunt, & varie corruperunt. Immo in Chronico Cassiodori ad Consulatum Marciani & Zenonis anno sequenti gestum legitur; *His Coss. Ardaburius Imperium tentans jussu Anthemii exilio deportatur*, ubi loco *Ardaburii*, legendum, *Arvandus*, qui ab Anthemio exilio est mulctatus, non vero *Ardaburius*, qui in Imperio Orientali vixit, & ibi interfectus est. Refert ibidem num. XI. Baronius casum *Seronati* Præfecti Galliarum scelestissimi,

NOTÆ [1] COss. *Anthemius Aug. II. sine collega.* Inscriptio apud Fabrettum pag. 757. n. 626.

POSITUS. VII. IDUS. MAIAS
ANTHEMIO. III. COS.

Perperam exscriptum fuisse III. pro ITE. COS. animadvertit Blanchinus. Victor: *Leone IV. & Anthemio* II. Marcellinus: *Anthemio Aug. II. solo cos.* Fasti Idatii: *Augusto II. Anthemio consule.* Sidonius epist. IX. lib. 1. *Ecce Kalendæ Januariæ quæ Augusti* (Anthemii) *consulis mox futuri repetendum fastis nomen operiebantur.* Epitome temporum in Codice Gennadii Vaticano: Antemio *Aug. bis.* GEORGIUS

tum rerum Romanorum, tum etiam Catholicæ pietatis infensissimo hosti. Porro totius rei gestæ seriem quam exactissime ipse Sidonius ad Vincentium scribens enarrat: res sane digna auditu, in qua complura invenias impressa vestigia antiquitatis: est autem hujusmodi ad eum data epistola (a):

(a) Sidon. l. 1. ep. 7.

III. Arvandi causa.

Angit me casus Arvandi, nec dissimulo quia angat. Nam hic quoque cumulus accedit laudibus Imperatoris, quod amare palam licet & capite damnatos. Amicus homini fui superquam morum eius facilitas varietasque patiebantur. Testatur hoc, propter ipsum nuper mihi invidia conflata, cujus me paulo incautiorem flamma detorruit. Sed quod in amicitia steti, mihi debui. Porro autem ex natura ille non habuit diligentiam perseverandi: libere queror, non insultatorie: quia fidelium consilia despiciens, fortunæ ludibrium per omnia fuit. Denique non eum aliquando cecidisse, sed tam diu stetisse, plus miror. O quoties sæpe ipse se adversa perpessum gloriabatur, cum tamen nos ab effectu profundiore ruituram ejus quandoque temeritatem miseraremur: definientes non esse felicem, qui hoc frequenter potius esse quam semper judicaretur. Sed gubernationis suæ ordinem exposcis. Salva fidei reverentia, quæ amico etiam debetur afflicto, rem breviter exponam.

IV. *Præfecturam primam gubernavit cum magna popularitate, consequentemque cum maxima populatione. Pariter onere depressus æris alieni, metu creditorum successuros sibi optimates æmulabatur. Omnium colloquia ridere, consilia rimari, officia contemnere, pati de occurrentum raritate suspicionem, de assiduitate fastidium, donec odii publici mole vallatus, & prius cinctus custodia, quam potestate discinctus, captus destinatusque pervenit Romam. Illico tumens quod prospero cursu procellosum Tusciæ littus enavigasset, tamquam sibi bene conscio ipsa quodammodo elementa famularentur; in Capitolio custodiebatur ab hospite Flavio Asellio Comite sacrarum largitionum, qui adhuc in eo semifumantem Præfecturæ nuper extortæ dignitatem venerabatur.*

V. *Interea legati provinciæ Galliæ Tonantius Ferreolus Præfectorius Afranii Syagrii Consulis e filia nepos, Thaumastus quoque & Petronius, maxima rerum verborumque scientia præditi, & inter principalia patriæ nostræ decora ponendi, prævium Arvandum publico nomine accusaturi cum Gestis decretalibus insequuntur. Qui inter cætera quæ sibi provinciales agenda mandaverant, interceptas litteras deferebant, quas Arvandi scriba correptus dominum dictasse profitebatur. Hæc ad Regem Gothorum charta videbatur emitti,* * *pacem cum Græco Imperatore dissuadens, Britannos super Ligerim sitos impugnari oportere demonstrans, cum Burgundionibus jure gentium Gallias dividi debere confirmans: & in hunc ferme modum plurima insana, quæ iram Regi feroci, placido verecundiam inferrent.*

* eniti.

VI. *Hanc epistolam læsæ majestatis crimen ardenter Jurisconsulti interpretabantur. Me & Auxanium præstantissimum virum tractatus iste non latuit, qui Arvandi amicitiae quoquo genere incursas, inter ipsius adversa vitare, perfidum, ignavum, barbarum computabamus. Deferimus igitur nihil tale metuenti totam perimachiam, quam summo artificio acres & flammei viri occulere in tempus judicii meditabantur: scilicet ut adversarium incautum, & consiliis sodalium repudiatis, sibi solè temere fidentem professione responsi præcipitis involverent. Dicimus ergo, quid nobis, quid amicis secretioribus tutum putaretur. Suademus nihil quasi leve fatendum, si quid ab inimicis etiam pro levissimo flagitaretur; ipsam illam dissimulationem tribulosissimam fore, quo facilius securitatem persuasionis inferrent. Quibus agnitis, proripit sese; atque in convicia subita prorumpens: Abite, degeneres (inquit) & Præfectoriis patribus indigni, cum hac superforanea trepidatione: mihi (quia nihil intelligitis) hanc negotii partem sinite curandam: Satis Arvando conscientia sua sufficit: Vix illud dignabor admittere, ut advocati mihi in actionibus repetundarum patrocinentur. Discedimus tristes, & non magis injuria, quam mærore confusi. Quis enim medicorum*

Arvandi miræ procacia.

PAGIUS simi, ex Sidonio lib. 2. Epist. I. ubi pluribus in eum invehitur, eique: *Exultans Gothis, insultans Romanis, illudensque Præfectis colludensque Numerariis, Leges Theodosianas calcans, Theodoricianasque proponens; veteres culpas, nova tributa perquirit.* Sirmondus ad hunc Sidonii locum recte observat, *Theodosianas* Leges esse Romanas redactas in Codicem Theodosianum, qui tum in Galliis vigebat, *Theodoricianas* vero Gothicas a Theodoricis Regibus Gothorum denominatas. Licet enim cum hæc scriberet Sidonius Gothis Galliarum partem occupantibus præfuerit Euricus, Sidonius tamen leges, quibus hi subdebantur, *Theodoricianas* dicere maluit ob paronomasiam cum Theodosianis. Ex quibus deducit Sirmondus, cum *Euricus* in Isidori Chronico legum instituto, Gothis primus tradidisse dicitur, hoc non sic esse accipiendum, quasi ante *Euricum* leges Gothicæ nullæ fuerint; sed quod earum Corpus & Codicem primus collegerit *Euricus*: quod perspicue docent verba ejusdem Isidori in Leuvigildo Rege. Porro quæ Baronius a num. XII. ad XVIII. ex Salviano presbytero Massiliensi lib. 5. de Providentia, deplorante res Gallicanas, non tantum ab ipsis Præfectis; sed etiam ab omnibus eis subjectis ministris labefactatas & pauperes a potentioribus pressos refert, spectare non possunt ad præsentem

rum jure moveatur, quoties desperatum furor arripiat?

VII. *Inter hæc reus noster aream Capitolinam percurrere albatus, modo subdolis salutationibus pasci, modo crepantes adulationum bullas ut recognoscens, libenter audire, modo serica & gemmas & pretiosa quæque involucra rimari, & quasi mercaturus * trapezitarum inspicere, prensare, depretiari, devolvere, & inter agendum multum de legibus, de temporibus, de Senatu, de Principe conqueri, quod se, non prius quam discuterent, ulciscerentur.*

* mercaturus.

VIII. *Pauci medii dies, & intrat Prætorium * frequens Senatus (sic post comperi: nam inter ista discesseram) procedit noster ad Curiam, paulo ante detonsus punicatusque; cum accusatores semipullati atque conscripti nuncios a Decemviris opperirentur, & ab industria squalidi præripuissent misero debitam miserationem sub invidia sordidatorum. Citati intromittuntur: partes (ut moris est) e regione consistunt. Offertur Præfectoriis ante propositionis exordium jus sedendi. Arvandus jam tunc infelici impudentia concito gradu medius prope Judicum finibus ingeritur. Ferreolus, circumsistentibus latera collegis verecunde ac leniter in uno subselliorum capite consedit: ita ut non minus legatum se quam Senatorem reminisceretur; plus ob hoc postea laudatus, honoratusque, dum hæc & cui procerum defuerunt, affuerunt: consurgunt partes, legatique proponunt. Epistola post provinciale mandatum, cujus supra mentio facta est, profertur: atque cum sensim recitaretur, Arvandus necdum interrogatus, se dictasse proclamat. Respondere legati, quoniam valde nequiter constaret, quod ipse dictasset. At ubi se furens ille, quantumque caderet ignarus, bis terque repetita confessione transfodit: acclamatur ab accusatoribus, conclamatur a Judicibus, reum se læsæ majestatis confitentem teneri. Ad hoc, & millibus formularum juribus id sancientibus jugulabatur. Tum demum laboriosus tarda pœnitudine loquacitatis impalluisse perhibetur, sero cognoscens posse reum majestatis pronunciari etiam eum, qui non affectasset habitum purpuratorum.*

* in Tractatorium.

Damnatur Arvandus criminis majestatis.

IX. *Confestim privilegiis geminæ Præfecturæ, quam per quinquennium repetitis fascibus rexerat, exauguratus, & plebejæ familiæ non ut additus, sed ut redditus a publico carceri adjudicatus est. Illud sane ærumnosissimum (sicut narravere qui viderant) quod quia se sub atratis accusatoribus exornatum ille politumque Judicibus intulerat; paulo post cum duceretur, addictus miser, nec miserabilis erat. Quis enim super statu ejus nimis inflecteretur, quem videret accuratum delibutumque latomiis aut ergastulo inferri? Sed ut judicio vix per hebdomadam duplicem comperendinato, capite multatus, in insulam conjectus est serpentis Epidauri: ibi usque ad inimicorum dolorem devenustatus, & a rebus humanis veluti vomitu Fortunæ nauseantis exputus, nunc ex vetere Senatusconsulto Tiberiano triginta dierum vitam post sententiam trahit, uncum & gemonias & laqueum per horas turbulenti carnificis horrescens. Nos quoque quidem, prout valemus, absentes præsentesque vota facimus, preces supplicationesque geminamus, ut suspenso ictu jam jamque mucronis exerti, pietas Augusta semineccem (quamquam publicatis bonis) vel exilio muneretur. Illa tamen, seu expectat extrema quæque, seu sustinet, infelicius nihil est, si post tot notas inustas contumeliasque aliquid nunc amplius quam vivere timet. Vale.* Observasti, puto, antiqui formam judicii, de quo essent complura notanda: sed quod tendamus alio, ea istiusmodi facultatis curiosis exquisitoribus derelinquimus. Spectasti tamquam in scena tragœdiam, dignum humanæ miseriæ monimentum: quo & illud pariter admonemur, peccata hominum in patratores ipsorum quibusvis accusatoribus acriora insurgere testes & vindices.

X. Quid autem postquam hæc scripsit Sidonius, Arvando contigerit, ousquam meminit: cæterum ex Cassiodori emaculato loco accipere licet, Sidonii preces a Deo exauditas, flexumque esse Imperatoris animum, ut miserum sub laqueo & unco periclitantem, trahendum per scalas gemonias, projiciendumque in Tiberim, expaventem absolverit, atque exilii pœna compensarit. Id, inquam, textus Cassiodori in Chronico nobis insinuat, si quis eum in pristinam veritatem, explosa corruptione, restituat: qui sic se habet secundum depravatam veterem editionem, sub anni sequentis Consulibus: *Arabundus Imperium tentans, jussu Anthemii, exilio deportatur.* Hæc ibi: sed qui putavit emendare, enormius deturpavit, dum habet loco Arabundi, Ardaburium; motus fortasse, quod his temporibus Ardaburius potentissimus viveret, qui pulsatus est crimine majestatis: at ille non exulavit, verum omnium sententia occidi meruit; nec quidem Romæ, sed Constantinopoli; neque ab Anthe-

Cassiodori locus emaculatus.

PAGIUS tem Gallicrum statum; cum Salvianus libros illos circa annum quadringentesimum quadragesimum absolverit, ut eo anno ostendi. Ibi itaque Salvianus mala luget, quibus Gallia afflicta fuerat annos aliquot, antequam Opus illud absolveret, eaque rapacitati Præfectorum & Judicum attribuit.

themio, sed a Leone Imperatore talia passus: ut plane appareat, loco, Arabundus, esse restituendum, non Ardaburius, sed Arvandus. Quibus etiam intelligas, Arvandum hoc anno e Præfectura Galliarum amotum atque damnatum, anno sequenti in exilium deportatum. At magno Galliarum accidit infortunio, ut non unum Arvandum proditorem pati contigerit, sed plures: siquidem haud modestior vel fidelior fuit ille Præfectus, nomine Seronatus. Ita plane infelix populus vel sub barbarico gladio captivus ingemiscebat, vel sub sceleratorum Præfectorum securibus lugens lamentabatur.

XI. Sed audi alias Sidonii de Seronato in Galliis Præfecto querelas, cum ad Ecdicium scribit, ut periclitanti patriæ sub diro tyranno subveniat (a): *Rediit* (inquir) *ipse Catilina sæculi nostri in peremptoribus, ut sanguinem fortunasque miserorum, quas ille sibi ex parte propinaverat, hic ex asse misceret. Scitote in eo per dies spiritum diu dissimulati furoris, aperiri: aperte invidet, abjecte fingit, serviliter superbit, indicit ut dominus, exigit ut tyrannus, addicit ut Judex, calumniatur ut barbarus; tota die a metu armatus, ab avaritia jejunus, a cupiditate terribilis, a vanitate crudelis, non cessat simul furta vel punire, vel facere palam, & ridentibus convocatis: ructat inter cives pugnas, inter barbaros litteratas epistolas, ac primis quidem apicibus sufficienter initiatus, publice a jactantia dictat, ab impudentia emendat: totum quod concupiscit, quasi comparat; nec dat pretia, contemnens, nec accipit instrumenta*, desperans: in consilio tacet, in Concilio jubet, in Ecclesia jocatur, in convivia prædicat, in cubiculo damnat, in quæstione dormitat: implet quotidie silvas fugientibus, villas hospitibus*, altaria reis, carceres clericis: exultans Gothis, insultans Romanis, illudensque Præfectis, colludensque numerariis, leges Theodosianas calcans Theodoricianasque proponens: veteres culpas, nova tributa perquirit.* Hæc & alia Sidonius, rogans Ecdicium, quantocyus his occurrere: quæ quidem his Anthemii temporibus accidisse, in fine declarat. Verum & hunc prodentem Gothis Gallias, constat majestatis judicio postulatum, scelus capite luisse: nam idem Sidonius (b): hæc de eo ad Græcum Episcopum: *Ille amore Reipublicæ, Seronatum barbaris provincias propinantem, non timuere legibus tradere, quem convictum deinceps Respublica vix præsumpsit occidere.* Hæc Sidonius.

(a) Sidon. l.2. ep. 1.

Seronatus Præfectus scelestissimus.

* instauramenta.

* hostibus.

(b) Sidon. l.7. ep.7.

XII. Sed ex his illud observa, non Evaricum primo (ut Isidorus (c) habet) jura Gothis scripta dare cœpisse, sed Theodoricum ejus prædecessorem, quas Sidonius Theodoricianas leges appellat. Non ergo sub Evarico Gothi legum instituta (ut ait) scriptis habere cœperunt, sed sub Theodorico ejus prædecessore.

(c) Isidor. in Chron. Goth. æra 504.

Theodoricus Gothorum legislator.

Vidisti Galliarum Præfectos Gallias perfundantes: ut jam Sidonii testificatione certius compertas habeas Salviani (d) Massiliensis ista lugentis effusas lacrymas, utpote potissimas causas, cur exclusis Romanis, barbari potiti sint Galliis. Sed audi de his ejus lugubres voces, intuere madidas genas, attende suspiria intercepta singultibus, cum deplorat res Gallicanas, non ab ipsis tantum Præfectis, sed ab omnibus eis subjectis ministris labefactatas: Nam accipe: *Non* (inquit) *Judices solum* infausta ista peragunt, *sed etiam Judicibus obsequentes. Quæ enim sunt non modo urbes, sed etiam municipia atque vici, ubi non quot curiales fuerint tot tyranni sint? quamquam forte hoc nomine sibi gratulentur, quia potens & honoratum etiam videtur: nam & latrones gloriantur, si atrociores admodum quam sunt, esse dicantur. Quis ergo (ut dixi) locus est, ubi non a principalibus civitatum viduarum & pupillorum viscera devorentur, & cum his ferme sanctorum omnium? nam & hos quasi viduas & pupillos habent, quia tueri se aut pro studio professionis suæ nolunt, aut innocentia atque humilitate non possunt: nemo itaque tutus horum est.* Et post multa id genus, de iisdem Judicibus:

Quæ passæ Galliæ a Præfectoris.

(d) Salv. l.5. de vero judicio.

XIII. *Qui in similitudinem immanium bestiarum, non rexerunt traditas sibi, sed devoraverunt: nec spoliis tantum hominum (ut plerique latrones solent) sed laceratione etiam & (ut ita dicam) sanguine pascebantur. Ac sic actum est, ut latrociniis Judicum strangulati homines & necati, inciperent esse quasi barbari, quia non permittebantur esse Romani. Acquieverunt enim esse quod non erant, quia non permittebantur esse quod fuerant: coactique sunt saltem vitam defendere, quia jam libertatem videbantur penitus perdidisse.* Et post aliqua: *Sed quid possunt aliud fieri miseri, qui assiduum, immo continuum exactionis publicæ patiuntur excidium; quibus imminet semper gravis, & indefensa proscriptio: qui domos suas deserunt, ne in ipsis domibus torqueantur: exilia petunt, ne supplicia sustineant? Leviores his hostes quam exactores sunt; & res ipsa hoc indicat: ad hostes fugiunt, ut vim exactionis evadant.* Ac post multa, hæc in eodem argumento versatus:

Hostes benigniores quam magistratus.

XIV. *Ubi enim, & in quibus sunt, nisi in Romanis tantum hæc mala? Quorum injustitia tanta, nisi nostra? Franchi enim hoc scelus nesciunt: Hunni ab his sceleribus immunes sunt: nihil horum est apud Vvandalos, nihil horum apud Gothos. Tam longe enim est ut hæc inter Gothos* bar-

Cur Romani a Gothis victi.

barbari tolerent, ut ne Romani quidem qui inter eos vivunt ista patiantur. Itaque illic Romanorum omnium votum est, ne unquam eos necesse sit in jus transire Romanorum: una, & consentiens illic Romanæ plebis oratio, ut liceat eis vitam quam agunt agere cum barbaris. Et miramur, si non vincantur a nostris patribus Gothi cum malint apud eos esse, quam apud nos Romani. Itaque non solum transfugere ab eis ad nos fratres nostri omnino nolunt sed etiam ut ad eos confugiant, nos relinquunt. Et quidem mirari satis non possumus, quod hoc non omnes omnino faciant tributarii pauperes & egestuosi: nisi quod una causa tantum est, qua non faciunt; quia transferre illuc resculas atque habitatiunculas suas, familiasque non possunt &c. Plurimus quidem in his deplorandis est Salvianus.

XV. Unde illud intelligas profuisse Romano Imperio, ne simul cunctis Galliarum provinciis potiti sint Gothi, nimirum non Romanorum dilectione accidisse, ut se Galli sub eorum dominio continerent, sub quo assiduo gemerent atque lugerent; sed id factum amore Catholicæ fidei, cum Evaricus Rex Gothorum Arianus esset Catholicorum dogmatum acerrimus impugnator, & ea sectantium persecutor. Bene ergo cessit Romano Imperio Regis barbari tanta perfidia: dum adituri populi Gothos, quo effugerent Præfectorum intolerabilia latrocinia, revocarentur timore prodendæ Catholicæ fidei. Hincque accidit, ut ad Franchos potius, quam, ad Gothos, Hunnos, Burgundiones, Suevos, vel Vvandalos (quos omnes Gallias invadentes Ariana hæresis comitabatur) Gallorum studia se converterint; quod Catholicis populis tutior sedes esset apud Gentiles veræ licet religionis ignaros, quam hæreticos Catholicæ religionis eversores atque persecutores.

XVI. Potentiores opprimunt pauperes.

Quomodo autem occasione iniquorum atque rapacium Præfectorum pauperes Galliarum a potentioribus premerentur, eumdem rursum Salvianum ausculta, qui inter lugendum & ista deplorat: *Veniunt* (inquit) *plerumque novi nuncii novarum epistolarum a summis sublimitatibus missi, qui commendantur illustribus paucis ad exitia plurimorum. Decernuntur his nova munera, decernuntur nova indictiones: Decernunt potentes, quod solvant pauperes: decernit gratia divitum, quod perdat turba miserorum: ipsi enim in nullo sentiunt quod decernunt. Sed non possunt* (inquit) *non honorari, & liberalius accipi, qui fuerint a majoribus missi. Estote ergo vos divites primi in conferendo, qui estis primi in decernendo.* At tantum absuit ut id præstarent, ut non modo quid penderent sed & ea pauperum pensitatione non solum bonis ipsorum violenta distractione potirentur, sed & ipsas personas in miserandam redigerent servitutem; cum non habentes unde se alerent, in villas se transferrent potentium, ubi ex colonis, mutato statu, servi penitus redderentur. Sed Salvianum attende:

XVII. *Et quidem* (inquit) *quia ita infelix necessitas cogit* (ut scilicet in aliena rura coloni se traderent, qui sua jam perdidissent) *ferenda utcumque erat extrema sors eorum, si non esset aliquid extremius. Illud gravius & acerbius, quod additur huic malo servitutis* [a] *malum. Nam suscipiuntur ut advenæ, fiunt præjudicio habitationis indigenæ: & exemplo quodam illius maleficæ potentis, quæ transferre homines in bestias dicebatur; ita & isti omnes, qui intra fundos divitum recipiuntur, quasi Circeæ poculi transfiguratione mutantur. Nam quos suscipiunt ut extraneos & alienos, incipiunt habere quasi proprios: quos esse constat ingenuos, vertunt in servos. Et miramur si nos barbari capiant, cum fratres nostros nos faciamus esse captivos. Nihil ergo mirum est, quod vastationes fiunt atque excidia civitatum. Diu id plurimorum oppressione elaboravimus, ut captivando alios, etiam ipsi inciperemus esse captivi &c.* Habes igitur quam amplissimis notis apertissime demonstrari, justissimo Dei judicio permissum occupari a barbaris Gallias, pellique Romanos. Sed jam de his hactenus.

[a] servitutum.

Pauperes redacti in servitutem.

XVIII. Pagani novis edictis exagitati.

Quod vero ad res pertinet Orientales quod non hæreticis tantum, sed & Gentilibus idololatris abundarent civitates, Leo Imperator adversus eosdem hoc

PAGIUS III. *Prior expeditio Romanorum adversus Vandalos infausta.*

A num. XVIII. ad XXVI. De ingenti exercitu, quem Leo Imp. adversus *Gensericum* Regem in Africam misit, hæc habet Theophanes, quem Baronius non viderat, ad annum Incarnat. secundum Alex. CDLXI. qui Kal. Septemb. currentis Christi anni exorditur; *Hoc anno Leo Imp. ingentem Classem & valide instructum exercitum adversus Gisericum, qui Africam obtinebat, amisit. Gisericus quippe defuncto Marciano multa mala intulit in Provincias Romanæ ditioni subjectas, prædis abactis, plerisque in captivitatem missis, & eversis passim Civitatibus. Quibus excandescens Imperator naves ex toto Oriente centiens mille coëgit, ipsasque militibus & armis plene munitas adversus Gisericum destinavit. In eam Classem mille & trecenta auri centenaria expendisse narrant. Itaque Ducem & Præfectum instituit Basiliscum Verina Augusta fratrem, Consulis munere jam perfunctum, & frequentibus in Scythas per Thraciam victoriis clarum. Is confluente in auxilium ex occiduo mari navium non pœnitenda manu, cum Giserici Classe frequentiores conflictus exercuit, plerasque naves in profundum demersit, & ipsam tandem Carthaginem potentia superavit. Demum donorum illecebris, & vi pecuniarum inescatus priorem impetum remisit, & spontaneas denique prout Historia Theon Persicus tradit, ... profligatur. Referunt alii Asparem & Arda-*

hoc anno edidit sanctionem, quu vetuit ne qui Christianus non esset, cuusas agete in judiciis præsumeret (*a*). Hujus autem edendæ saoctionis eausa illa præcessisse videtur, quod aecidisse ante hæc, Cedrenus trudit, ut Isocasius Quæstor, qui philosophum etiam profiteretur, cum delatus esset apud Judicem cultor Gentilitiæ superstitionis, coram Pusæo Præfecto Prætorio causam dictueus, eavillo quodam judicium elusisset. Repetirur prætereu his temporibus, quibus eum Anthemio Leo imperabat, alium insuper sanctionem (*b*) adversus paganos ab eodem esse promulgatam. Sed & hoc anno evenisse Marcellinus habet in Chronico, ur Dux exereitus Marcellinus, sivu Marcellianua, homo Pagunus a suis occisus fuerit, alioqui de Republica benemeritus. Meminit Marcelliani hujus Procopius, eum de compatuta u Leonu Augusto ingenti classe adversus Vvundalos in Africu degentes agit. Hæc quidem de elasse hoc anno facta esse, cum quæ de neee Marcelliani sunt dicta docent, tum Cedreoua udstipulator uccedit. Procopius autem rem gestam sie nurrut (*c*):

(*a*) l. 15. C. de Episc. audient.

(*b*) l. 8. Cod. de Pagan.

(*c*) Procop. de bell. Vvandal. l. 1.

XIX. Leo Imp. elassem parat adversus Vvandalos.

Talem igitur Imperator Constaatinopolitanus aadaciam Genseriei Incursantis Orientales orus *perosus eaatra Vvandalos movero decrevit. Cajas exercitas terrestris fertur ad millia centum fuisse, classis aatem magnitudinem andiquaque ex omni Graeia collectam babuit: in milites & aautas sumptus iageates ostendit, eo quod contra barbaros proeul iturt essent. Ferunt enim millia treconta frustra boc bello erogasse: Et at victoriam de Vvandalis minime assequeretar, classis Prafectum Basilescum misisse* (quem diximus fuisse Eutvehianum hæreticum, & illorum patronum) *Verinæ conjugis fratrem Imperio tunc maxime fidum, quod tutum sibi fore arbitrabatur, Asparis durante amicitia. Ipse enim Aspar, quod secta esset Arianus, Imperator esse non valuit: Leonem tamea fallere potuit, eui paalo post insidias visus est tendere, metuent, ae ex victoria Vvandalicæ successa elatus, non aquas ei, tum cateris Imperii rebas foret. Quapropter multa Basilisco discedeati mandasse, eam at bellum duceret suasisset, fertar.* At quid boni eventus spei concipi potuit, eum Duces primarii essent hæretici? Sed pergit:

Ductores exercituum hæretici.

XX. *Leo vero jam Aathemiam Seaatorem opibas & genere magaam ad Imperium Occidentale suscipiendum miserat, ut Vvandaloram bello auxilio foret. Genserieas vero Olybrio item Senatori poteatissimo pollicetur, at si una conspireat, ei Oceidentis Imperium simal eam Valentiniani filia Placidia se daturum. Quo fretas majores assampsit spiritus, audaeiusque omnem Imperii ditionem vexavit. Erat ea tempestate in Dalmatia quidum Marcellianus notus Aetio, vir admodum probus, qui post Aetium interfectam, ad Imperatorem redire recasavit, res ia ea parte novas excitaado: eaque fuit potentia, at nemo resistere auderet. Leo igitur baac metuens, omaibas modis sibi conciliatum in Sardiniam misit, ut eam a Vvandalis liberaret: quod & breviter & faeile factum. Heraelius interea Byzantio eum classe in Africam venieas apud Tripolim Vvaadalos vicit, navibusque dimissis cum exereitu pedestri adversus Carthaginem tendit: A Carthagine non minas ducentis octoginta stadiis distans appleuit, ubi Mereurii templum antiquitus conditum fuit: quod si minime cunctatas, iade evestigio Carthaginem advolasset, ipsam procaldubio eepisset.*

De Marcelliano & Heraclio.

XXI. *Gensericus autem, ubi Sardiniam ae Tripolim captas audivit, simulque Basilisci classem ingentem aatmadvertit: Leonem Imperatorem, at admodum inexpugnabilem, formidare cœpit. Taatam itaque victoriæ occasionem amisit Ducis sive tarditas, sive ignavia, seu etiam proditio. Geaserieus autem Basilisci socordiam aactus, bæc gessit: In primis subditos amnes velociter eum navibus qaibas potest armat, partim viris vaeaas mittit; ut repente adnavigantes, eum instrumentis ac maattionibus sint præsto parati: interimque legatos ad Basiliscum mittit rogatum, ut quinque dierum spatio prælium supersedeat, donec quidnam facturus sit, tempus babeat deliberandi, au Imperatori obtemperet ac eum eo eoaveaiat. Ferunt quidem banc aari corruptione nactum opportunitatem fuisse. Et bæc quidem boc modo se babaere.* Hactenus Procopius, u quo multa quidem esse præturmissa liquet.

Basilisci proditia ingens.

XXII. Atque primum quod ad numerum navium pertinet, mugnam sane admirationem legentibus assert Nicephorus (*d*), dum tradit, paratam tanto tempore tanto-

(*d*) Niceph. l. 15. c. 27.

PAGIUS *Ardaburium Asii sectatores, cum ob id maxime ad Imperii fastigium minime possent pervenire, Leonem qui tunc eorum Procurator erat, ad Imperium evexisse, quasi rerum omnium summam postbac administrare præstolatus. At eorum spe cum animum averteret Imperator, rectam ejus gubernandi rationem labefactare, & in pejus trabere contendebant, & Basilisco Imperium se pollicebantur tradere, si modo Classem cum toto exercitu Giserico, qui una cum ipsis Arianae opinionis sequebatur, proderet. Qua de causa Basiliscum ad exercitum prodendum inclinasse dicunt. Tum Gisericus dolos meditatus naves hostilibus similes materia ad ignem facili replevit, eoque noctu molitur, dum Romani dormirent incustoditi, ipsae e terra vento exinde aspirante in Romanam Classem emisit, adeo ut multa quidem navigia igne consumpta defecerint, alia vero periculo subducta in Siciliam reverterentur: atque ita demum Basilisci dolus, cum ne ullum amplius in tota* exer-

toque impendio classem continuisse numerum navium mille atque centum. Sed & illud funestum ex Basilisci proditione factum, cum classes ambæ ad prœlium dispositæ essent: ipsum nimirum absque pugna navem prætoriam, qua vehebatur, proram vertere, & classe subduci jussisse, tamquam fuga labentem: quo viso, & reliquas naves prætoriam esse secutas; & sic quam præ manibus victoriam certam haberent, hostibus infeliciter ab eo traditam esse: sed quasi parva hæc damna fuissent, additum ut cum post fugam absque solerti custodia esset relicta classis, eademque reperta absque præsidio, ab insequenti Vvandalica classe incensa fuerit.

XXIII. Cur conspirarit cum Aspare & Ardaburio Basiliscus.

Porro hæc omnia in gratiam Asparis & Ardaburii qui in Leonem infenso animo erant, Basiliscum esse operatum constat, cum ab eo pollicitationem accepisset Imperii: quam implere nequissent, si ex sententia Leoni res prospere cederent. In aliquam igitur eum necessitatem conjiciendum illi dicebant, ut possent ipsi adversus eum angustia pressum, novum qui subsisteret, erigeret protinus Imperatorem. Fuisse autem hæc traduat inter eos pactionis jure transacta; ut Ariani ipsi Duces, & potentia cæteris eminentes, Basilisco conferrent Imperium; ille vero rependeret, ut Arianis suam ipsorum liceret propagare perfidiam. Cujus rei causa iidem Duces Ariani Genserico Vvandalorum Regi Ariano & Arianæ hæresis ardentissimo defensori occulto patrocinati semper fuerant, & hactenus opem ferre non desinerent: quorum dicta ex causa, aspirabat votis impius Basiliscus. Hæc ex Nicephoro (a) habes & aliis. Amissa autem classe, jactura pariter facta est exercitus, qui jam absque obice prope Carthaginem victor accesserat, animo consternatis ipsis Ducibus atque militibus, cum viderent, omni amica classe funditus perdita, tanto se esse præsidio destitutos.

(a) Niceph. l. 15. c. 27.

XXIV. Hæretici procul pellendi.

Videsne, lector, quanto periculo, quantaque jactura sinantur hæretici in aula versari, quantoque graviori dispendio, publicarum rerum eisdem administratio concedatur, & maximo omnium damno expeditio bellica, in qua rerum vertitur summa, credatur; cum certum sit, aversos semel a Deo homines Ecclesiæ perduelles omnia agere proditorie & hostiliter? Atque simul attende, quanto sit detrimento Reipublicæ nimia Imperatorum facilitas in tolerandis hæreticis, sese omnibus dolis atque fallaciis insinuantibus & intrudentibus; quod suo maximo damno Leo expertus est Imperator; dum quem aversari ac procul abiicere hominem debuisset, quem sciret haud Chalcedonensis Concilii assentiri decretis; affinitatis tamen plus, quam veritatis habita ratione, ipsum conjugis suæ Verinæ germanum perfidum Basiliscum in sui totiusque Romani Imperii interitum, serpentis instar, in sinu sovit & aluit. Quam par fuisset Christiano Imperatori agere exemplo David illa dicentis (b): *Nonne qui oderunt te, Domine, oderam, & super inimicos tuos tabescebam? Perfecto odio oderam illos, & inimici facti sunt mihi*. Frustra namque legibus exagitabat hæreticos, & erigere conabatur collapsam in Oriente Catholicam fidem, dum domi retineret contraria scripta dantem, & fidem Catholicam pedibus proculcantem. Sed quid post hæc?

(b) Psal. 138.

XXV. Basiliscus a Verina liberatus.

Summi sceleris sibi conscius, & apertissimæ proditionis reus ab omnibus cum reversus esset Constantinopolim, conclamatus, profugus instar Cain, impius Basiliscus, ad asylum Catholicæ Ecclesiæ, quam sæpius violarat, concito gradu confugit: Quem soror ejus Verina Augusta liberavit, amandavitque hominem ignominia circumseptum maledictisque jugiter impetitum Perinthum Thraciæ, ubi ageret: hæc ex Nicephoro. Leo autem in auctores sceleris Asparem & Ardaburium, cum ansa daretur, quam quærebat, in animum duxit ulcisci: quando autem id perfecerit, suo loco dicemus.

XXVI. Rex Hunnorum occisus.

Sed etsi proditione hæretici hominis res nautica periit, & classicus apparatus instar nubium in auras dissolutus penitus fuit: alia tamen ex parte, in qua non ab hæretico Duce prælium agebatur, in Hunnorum Regem Attilæ filium Densicem nomine, patrem ferocia superantem, ducatu insolescentem, res dextere confecta est: adeo ut tota illa omnibus metuenda potentia, præter expecta-

tio-

PAGIUS

exercitu lateret, manifeste deprehensus. De secunda expeditione Vandalica anno sequenti sermo erit.

IV. *Ingens pecunia in hoc bello insumta.*

Historicus, quem citat Theophanes, alius non est, quam Priscus Rhetor cujus tantum Excerpta supersunt, qui Librarii errore *Persicus* dicitur. De hujus belli apparatu extat illustris locus apud Suidam, in voce Χειρίζω ubi ait: *Candidus Historio-Graphus ait, Leonem Macellam, qui post Marcianum imperavit, in expeditione adversus Vandalos infinitam pecuniæ vim consumpsisse. Nam, ut testantur ii, qui pecuniam illam administrarunt, per Præfectos quidem Prætorio impensa sunt auri librarum quadraginta septem millia: cum sumptus abunde suppeterent, partim ex bonis proscriptorum, partim ex ærario Imperatoris Anthemii*. Valesius in Notis Evagrii lib. 2. cap. 16. recte scribit, corruptum esse Auctoris nomen, & hæc scripta fuisse a Candido Isauro in lib. 1. Hist. indeque apparet, Historiam Candidi, cujus tantum supersunt Excerpta, Suidæ ætate nondum deperditam fuisse.

V.

Ad num. XXVI. Auctor Chronici Alex. sub hu-

tionem, fuerit divina ope protrita. Superatis enim illis, ipsoque eorum Rege occiso, ejus caput in conto Constantinopolim magna gloria omniumque lætitia delatum est. Hæc quidem de capite Regis habet Marcellinus sub hujus anni Consulibus. Quod autem tanta hæc levissime attigerunt historici, inde factum puto, quod (ut ait Evagrius *a*) Priscus Rhetor ejus temporis scriptor hujusmodi bella adversus Scythas (quos Hunnos dicimus) quam exactissime prosecutus esset: sed periit historia ipsa.

(a) Evagr. lib. 2. c. 14. 16.

PAGIUS

Interitus filii Attilæ.

hujus anni Coss. habet; *Genfericus Attilæ filius ab Anagasto Magistro militum in Thracia casus est, cujus caput delatum Constantinopolim, dum Circenses agerentur per medium circum gestatum est, ac in palo suspensum: cujus spectandi causa multis diebus universa Civitas egressa est*. Sed error in nomen irrepsit: filius enim Attilæ a Prisco cap. 44. ubi describit bellum, quod Romanis intulit, vocatur *Dengisich*, a Marcellino sub anni sequentis Coss. *Denzices*, & a Jornande de reb. Get. cap. 53. *Dinzic*. Indeque per corruptionem *Gensericus* in Chronico Alexandrino dictus est.

Hoc anno *Hilarus* Papa e vivis excessit, ut anno superiori n. III. vidimus.

I. ANnus qui sequitur Domini quadringentesimus sexagesimusnonus Zenonem generum Imperatoris & Marcianum Consules habuit: quo Leo Aug. haud ignarus proditionis Ducum Arianorum, & cum Genserico factæ collusionis cum potentissimæ jactura classis, & amissione victoris exercitus, de proditoribus sumpturus pœnas, interim iram conceptam decoquit in stomacho; quod in opprimendo vi Asparem ejusque filios, periculosa alea jaceretur. Quamobrem arte artem fallere, & proditores proditione perstringere, sagaci consilio studuit; ac proinde tamquam minime conscius rerum quæ inter ipsos & Basiliscum atque Gensericum transactæ essent, eosdem majoribus frequentat officiis; usque adeo, ut filio Asparis Patricio sive Patricioio nominato, filiam suam spoudcret conjugem, eumdemque Cæsarem nominaret: hunc enim, & non alterum Asparis filium Ardaburium creatum fuisse Cæsarem tum Marcellinus in Chronico, tum etiam Acta Marcelli Archimandritæ, atque Cedrenus significant; licet Nicephorus & ante eum Evagrius (a) Cæsarem creatum tradant Ardaburium, Patricium dignitate, non nomine proprio dictum.

Filius Asparis creatus Cæsar.

(a) Evag. l.2. c.16.

II. Jam enim ab ipso Leonis Imperatoris exordio exigebat Aspar ut filius ejus Cæsar crearetur, idque tamquam ex pactis conventis, quod Aspar fecisset ut Leo evaserit Imperator. Accidisse vero aliquando tradunt, ut cum id Aspar exposceret, diceretque comprehensa ejus veste: *Imperator, tule purpura amictum non licet mentiri* responderit Imperator: *Sane hoc quoque Imperatorem decet, nemini cedere, aut subditum esse, maxime cum incommodo Reipublicæ fuerit*. Hæc habet Nicephorus (b) & Cedrenus, qui hæc omnia dolose acta esse hoc anno a Leone Imperatore cognoscere potuerunt ex dictis lucubrationibus Prisci; nimirum hujusmodi inter eos tum initum conjugium nonnisi fallendi artem, & decipiendi fuisse consilium. Ut vero tantam diu cupitam dignitatem filio suo Aspar consequi posset; quod impedimento esse videbatur Ariana perfidia, primum voluit eam a filio, Cæsare creando, damnari; sed & se ipsum etiam ad id persuasum ostendit. Cedrenus enim hæc de his: *Eodem anno Asparis filius Patricius Cæsar a Leone creatur, ac Alexandriam mittitur; quia Asparem ab Ariana secta abduxerat, & sibi benevolum reddiderat*. Hæc ipse, sed anno superiori, nempe duodecimo Leonis Imperatoris. Nicephorus item tradit, laborasse Leonem Augustum, ut eos ab hæresi abstraheret Ariana.

Quo tendat Leonis consilium.

(b) Niceph. l.15. c.27. & Cedren. in Comp. an. 1. Leon. Imp.

III. Cæterum ex Actis S. Marcelli liquet, designatum esset Cæsarem filium Asparis, cum adhuc esset Arianus, & ob eam caussam magnas turbas excitatas fuisse Constantinopoli. Sed audiamus rem gestam accurate in iisdem Marcelli Actis expressam his verbis (c): *Cum multa accidissent inter Ardaburium & Imperatorem, quæ inter se ipsos inimicitiam alebant & suspiciones; ex utriusque quidem natum est odium. Cum autem utrinque magnum in se invicem immineret periculum, neutri autem eorum facilis erat victoria; convertuntur ad communia ineunda fœdera,*

(c) Extant apud Sur. die 29. Decembr.

Tumultus populi ob novum Cæsarem.

PAGIUS

SÆC. V. Olymp. 312. Anno Eræ Hispan. DVII. A. C. 469.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5962.

☉ 2. E. ☽ 14. P. 13. April. Indict. 7.

JESU CHRISTI 469.

SIMPLICII PAPÆ 2.

LEONIS IMP. 13.

ANTHEMII IMP. 3.

I. *Consules.* [1] COSS. *Zeno & Marcianus*, uterque Orientalis; prior gener erat Leonis Imp. posterior Anthemii filius qui postea *Leontiam* ejusdem Imperatoris filiam, natu minorem uxorem duxit, ut infra videbimus.

II. A num. I. ad VII. Theophanes ad annum Incarnat. secundum Alex. CDLXI. qui Kalend. Septembr. Superioris Christi anni inchoatur, ait: *Hoc anno Patricius Asparis filius quem Leo Cæsarem crearat, ut ab Arii pravis opinionibus Asparem avocaret, & de Imperio bene mereretur, cum magno apparatus ostentatione missus est Alexandriam*. Tum anno Incarnat. secundum Alex. CDLXII. qui Kalend. Septemb. hujus Christi anni cœpit, scribit: *Hoc anno Leo Im. Zenonem militiæ in Oriente Magistrum, & proprium generum, urgente belli necessitate in Thraciam misit, & ex proprio satellitio alium exercitum ad suppetias ferendas ei colligi mandavit. Milites a cæde Leonis suasibus Asparis inferenda leviter erraverunt. Periculum enim subodoratus Serdicen Thraciæ Urbem fuga elapsus saluti consuluit: ex quo Aspar Leoni suspectus habetur*. Quare Patricius jam Cæsaream dignitatem obtinuerat: post hoc enim

Zeno in Thraciam missus.

NOTÆ [1] COss. *Zeno & Marcianus*. Aliqui habent: *Fl. Zeno Isauricus, & Fl. Marcianus*. Victor. *Zenone, & Marciano*. Marcellinus. .... & *Marciano*. Epitome temporum in Codice Gennadii Vaticano. *Marciano & Zenone*. GEORGIUS

ra, nempe ut Asparis quidam filius, frater autem Ardaburii, cum duxisset uxorem filiam Imperatoris, Cæsar crearetur. Hoc autem qui accepisset, est alius (ut dixerit quispiam) Subimperator: Est enim ei & aurata purpura, & alia insignia Imperii, nisi quod aurea corona non habet omnia insignia Imperii. Hæc ibi. Verum si de Cæsaris nominatione primam originem, causam, & significationem scire cupis, consule quæ habet Cicero ad Atticum (a). Pergit vero auctor de Cæsaris dignitate, & potestate: *Is itaque accepta hac dignitate, cum vivente quidem Imperatore erat omnia facturus communiter: eo autem mortuo, ipse primus & solus accepturus Imperium, & tamquam debita sibi sceptra suscepturus. Ea res vero non parum conturbabat Ecclesiam, si rursum sit Imperium Arianus invasurus. Aspar enim & filii & tota domus Arii insaniam mirum in modum amplectebantur.*

(a) Cic. ad Att. l. 14. epist. 8.

IV. *Cum itaque omnes essent pleni tumultu, communiter convenerunt, & ducibus Geladio & Marcello*, viro sanctissimo monasterii Acœmetarum Archimandrita, de quo superius mentio facta est, *venerunt ad Hipodramum, ut ab inhonesta & indigna hoc cœpto arcerent Imperatorem: qui ipse quidem ad hoc erat prompto & alacri animo, sed cedebat tempori Asparis & Ardaburii. Cum ergo sic paratus esset Christi exercitus, eis quoque Deus ostendit Ducem, & tantum interesse inter sanctum Marcellum Acœmetarum Abbatem & alios sacerdotes atque Pontifices, quantum inter exercitus Ducem & Imperatorem, atque adeo (si velis) inter militem & Ducem. Hoc fuit evidens signum: Nam inter ambulandum, videbant ii qui digni erant ea videre, juvenem quidem statura maximum, forma autem pulcherrimum, & zona cinctum aurea, aspectu quidem tam candidum, ut nivem videretur superare; tam lucidum autem, ut luce coruscaret: Lana vero erat tunica, eaque nive candidior. Eum ergo videbant a fenestris simul cum magno Marcello ambulantem veluti quemdam satellitem, simul terribilem, & manum veluti supponentem sustinuisse senem, & cum maxima reverentia non destitisse ei inservire.* Visio tamen (ut auctor ait) non omnibus manifesta, sed testibus præordinatis a Deo. At pergit:

Visio de Angelo comitante sanctum Marcellum.

V. *Cum autem ingressi essent in eum locum in quo solebat sedere Imperator: erat quidem sic quoque Marcellus omnia iis qui erant Ecclesiæ, quinetiam libere loquebatur ad Imperatorem; & illis addebat animum, & quodammodo eos hortabatur ad certamen pro Christo suscipiendum. At illi quidem cum omnia effecissent propter quæ venerant quidem erant ut Asparis filius aut rectam disceret opinionem, aut dignitatem Cæsaris non acciperet: hæcque cum illis pollicitus esset Imperator; lætantes exierunt. Ille vero rursus adolescens & altissimus & splendidissimus visus est adhuc adesse, & versari cum Marcello. Cum vero eum deduxisset usque ad portas, de cætero evanuit ab oculis. De quo nullus dubitavit ex his qui viderant, sed evidens omnibus fuit, eum fuisse Dei ministrum virili habitu indutum, qui missus fuerat, ut esset custos & satelles Marcelli, qui ab eo fuit habitus tanto honore.* Hæc quidem, qui puriores oculos habuerunt, comites sancti Marcelli videre meruerunt, quæ cæteris erant occulta; quibus plane significatum est, piis pro fide certantibus Angelos ad ministerium præsto esse. Testatur & Zonaras (b), clericos & monachos convenisse Imperatorem, & exclamasse contra eum, ut Cæsar Catholicus crearetur. *Haud ita post* (subdit Auctor) *acceperunt finem ea quæ idem Marcellus prædixit.*

(b) Zonar. Annal. t. 3.

VI. At quænam fuerit ista ex accepta visione prædictio: accipe: *Cum se post orationem somno aliquando dedisset, ei apparuit visio illa: erat autem hujusmodi. Pugnabant inter se leo & draco: sed draco quidem cum esset ingentis magnitudinis, cauda leonem verberabat & torquebat; leo vero dolebat quidem, & ad se defendendum excitabatur, & draconem obiens, tanuter*

De Leone cum Dracone pugnante visio.

PAGIUS

enim facinus Leoni invisus fuit. Currenti autem anno Zenonem in Thraciam missum, confirmat Auctor Vitæ Sancti Danielis Stylites cap. 40. ubi ait: *Leo eum honore Consulatus afficit. Deinde etiam eum mittit adversus Barbaros, qui populabantur Thraciam. Ille autem simul cum iis, qui ejus Imperio parebant, Principibus ad velox auxilium, nempe B. ascendit Danielem. Ille vero prophetice effatur, & prædicit illæsum reversurum Zenonem, & aliquos quidem ei esse postea structuros insidias* (anno nempe CCCCLXXVI.) *eum autem insidiis fore superiorem*. Quare Zeno ante annum CCCCLXXVII. quo in Imperium restitutus, Deum habuit propitium, & Religionem Catholicam tuitus est.

III. Postea Theophanes anno CCCCLXIII. qui Kalend. Septemb. anni Christi CCCCLXX. exorditus, ait: *Hoc anno Leo Imp. Heraclium Edessenum Flori Exconsulis filium, & Marsum Isaurum Viros armis strenuos, cum exercitibus ex Ægypto, Thebaide, & eremo collectis adversus Gisericum misit. Isti ex improviso Vandalos aggressi Tripolim & alias Lybiæ Civitates plurimas receperunt, & gravius multo, quam antehac navali prælio Basiliscus, Giserici vires attriverunt: adeo ut de pace cum Imp. Leone sancienda Legationem mittere pararet: eamque demum a Leone obtinuit, cum nimirum Basilisci, Heraclii & Marsi opera ad struendas Aspari insidias indigeret. Aspar siquidem, ut præmisi, Imperatori propter eam, qua circumvallatus erat, potestatem, suspectus Imperatoris dolo paulo post neci traditur cum filiis Ardaburio & Patricio, quorum hunc, ut Asparem sibi demereretur, Cæsarem olim declaraverat Imperator.* Est hoc secundum bellum Vandalicum satis feliciter gestum, cujus unus Theopha-

Gensericus Rex a Romanis victus cum illis pacem init.

niter depugnabat, & eum nihil lædebat; quousque ipse quidem defessus plagis, humi totus jacebat afflictus & imbecillus, Repræsentabat visio tantum illum Leonis Imperatoris, cum anno superiori dolo Asparis florentissimus in Africam missus exercitus periit, & classis relicta est Genserico comburenda. Sed subdit: *Inde cum se rursum leo paululum recreasset, & veluti e quodam somno surrexisset, magno vehementique impetu in draconem insiliit, eumque pronum in ventrem prostravit. Hoc cum divinus vidisset Marcellus, & accuratissime conjecisset, prædixit haud ita post Asparem & Ardaburium esse cum toto genere interimendum ab Imperatore.* Et inferius: *Haud ita multo post acceperunt finem ea quæ prædixit.* Nimirum sequenti anno. Agemus itaque de his fusius suo loco.

VII. Hoc item anno Leo Imperator ad conciliandam sibi in summo rerum discrimine Divinitatem, mense Decembris, de sanctificandis festis diebus, prohibendisque in eisdem Circensibus, scenicisque spectaculis, ejusmodi promulgavit sanctionem (a):

(a) l. ul. C. de feriis. De festis dieb. Leonis constitutio.

Dies festos Majestati altissimæ dedicatos, nullis volumus voluptatibus occupari, nec ullis exactionum vexationibus profanari. Dominicum itaque diem ita semper honorabilem decernimus venerandum, ut a cunctis executionibus excusetur. Nulla quemquam urgeat admonitio, nulla fidejussionis flagitetur exactio, taceat apparitio, advocatio delitescat: sit ille dies a cognitionibus alienus, præconis horrida vox silescat, respirent a controversiis litigantes, & habeant fœderis intervallum: ad sese simul veniant adversarii non timentes, subeat animos vicaria pœnitudo, pacta conferant, transactiones loquantur.

VIII. Spectacula vetita diebus festis. *Nec hujus tamen religiosi diei otia relaxantes, quemquam patimur voluptatibus detineri. Nihil eodem die sibi vendicet scena theatralis, aut Circense certamen, aut ferarum lacrymosa spectacula. Et si in nostrum ortum aut natalem celebranda solemnitas inciderit, differatur. Amissionem militiæ, proscriptionemque patrimonii sustinebit, si quis unquam hoc die festo spectaculis interesse, aut cujuscumque judicis apparitor prætextu negotii publici, vel privati, hæc quæ hac lege statuta sunt, crediderit temeranda. Data Idibus Decembris, Constantinopoli, Zenone & Marciano Consulibus.* Sic itaque dies festos sequentis anni pia religione custodiendos voluit, in quo magnum de extinguendis tyrannis & occultis Imperii perduellibus negotium tractaretur. Quod enim animo destinarat eam de proditoribus peragendam esse tragœdiam in ipsis Circensibus, ea noluit celebrari die Dominico; ne licet justa esset ultio, tamen diem sacram ignominia videri posset labefactasse.

IX. Sed qui totus in sacris erat Augustus, hoc pariter anno ipsius pietate dignam adversas intrudentes se simoniaca pravitate in Episcopatum legem edidit, qua & docuit quales esse deberent in Episcopos ordinandi, ad Armatum (ita legendum, non Armasium) Præfectum Prætorio ista rescribens (b):

(b) l. 31. Cod. de Episc. & cler.

Si quemquam vel in hac regia urbe, vel in exteris provinciis, quæ toto Orbe diffusæ sunt, ad Episcopatus gradum provehi, Deo auctore contigerit; sincero omnium judicio proferatur. Nemo gradum sacerdotii pretii venalitate mercetur: quantum quisque mereatur, non quantum dare sufficiat, æstimetur. Profecto enim quis locus tutus, & quæ causa esse poterit excusata, si veneranda Dei templa pecuniis expugnentur? Quem murum integritatis, aut vallum fidei providebimus, si auri sacra fames in penetralia veneranda proserpat? Quid denique cautum esse poterit & securum, si sanctitas incorrupta corrumpatur? Cesset altaribus imminere profanus ardor avaritiæ, & a sacris adytis repellatur piaculare flagitium. Itaque castus & humilis nostris temporibus eligatur Episcopus; ut quocumque locorum pervenerit, omnia vitæ propriæ integritate purificet. Nec pretio, sed precibus ordinetur Antistes. Tantum ab ambitu debet esse sepositus, ut quæratur cogendus, rogatus recedat, invitatus effugiat, sola illi suffragetur necessitas excusandi. Profecto enim indignus est sacerdotio, nisi fuerit ordinatus invitus. Cum

PAGIUS

phanes meminit, istud a Baronio prætermissum, quia Theophanes ejus tempore lucem non viderat.

IV. *Non expectatis Imperatoris Quindecennalibus Patricius dicitus Cæsar.* Ex dictis liquet. *Patricium* anno superiori Cæsarem nuncupatum fuisse; quæ designatio extra ordinem facta, quia scilicet Leo Imp. ejus proditionem antevertere voluit. Perperam itaque ea *Patricii* nuncupatio in Chronico Victoris Tunnunensis, in annum CCCCLXX. dilata; facta enim ea ante secundum bellum Vandalicum. Metaphraste in Vita S. Marcelli Acœmetorum Archimandritæ hanc in rem hæc habet: *Cum multa accidissent inter Ardaburium & Imperatorem; convertuntur ad communio incunda, fœdera nempe ut Asparis quidam filius frater autem Ardaburii, cum duxisset uxorem filiam Imperatoris, Cæsar crearetur. Hoc autem qui accepisset, est alius, (ut dixerit quispiam) Subimperator; est enim ei & aurata purpura, & alia insignia Imperii, nisi quod Aurea corona non habet omnia signa Imperii. Is itaque accepta hac dignitate, cum vivente quidem Imperatore, erat omnia fruiturus communiter; eo autem mortuo, ipse primus & solus accepturus Imperium, & tanquam debita sibi Sceptra suscepturus*, &c. a Baronio recitata. Ex quibus patet, *Cæsares* non solum jus ad successionem Imperii habuisse; sed etiam consortes Imperii fuisse, quod ultimum, perperam

X. *Cum sane si quis hanc sanctam & venerandam Antistitis sedem pecuniæ interventu subiisse, aut si quis ut alterum ordinaret vel eligeret, aliquid accepisse detegitur; ad instar publici criminis, & læsæ Majestatis accusatione proposita, a gradu sacerdotii retrahatur: nec hoc solum deinceps honore privari, sed perpetuæ quoque infamiæ damnari decernimus: Ut eos quos par facinus coinquinat & æquat, utrosque similis pœna comitetur. Dat. octavo Idus Majas, Constantinopoli, Marciano & Zenone Consulibus.* Ita plane Leo Augustus, probe sciens cessura omnia prospere Imperatoribus, quibus purus Christianæ religionis cultus est cordi. Quantum vero istiusmodi sancte pieque sancitis divinum conciliaverit sibi numen, quæ sequenti dicentur anno, docebunt.

Se-

PAGIUS

rem ab aliquibus in dubium revocatum. Secundo. *Leontiam* Leonis Aug. filiam minorem natu *Patricio* desponsatam fuisse; *Ariadne* enim soror ejus major nata jam diu *Zenoni* nupserat, Baronius versione Christophorsoni deceptus dicit, Evagrium lib. 2. cap. 16. male scripsisse Cæsarem creatum *Ardaburium*, qui Patricius dignitate, non nomine proprio dicebatur. Verum id non asserit Evagrius, sed ait tantum: *Filios quoque Asparis sustulerit (sc. Leo) Ardaburium ac Patricium: quem quidem Leo paulo ante Cæsarem creaverat, ut Asparis benevolentiam sibi conciliaret.* Quare perperam Christophorsonus vertit; *Quin etiam filios ejus Ardaburium, quem antea Cæsarem creaverat, & Patricium trucidavit;* licet hæc verba, *quem antea Cæsarem creaverat*, non post *Ardaburium*, sed post *Patricium* collocari debeant in versione; cum in Græco post nomen Ardaburii & Patricii habeatur; ὃν καίσαρα πεποίηκε πρότερον, &c. Dicit etiam Baronius, ejusdem cum Evagrio sententiæ Nicephorum esse, lib. 15. cap. 27 qui tamen, de Aspare quidem, de Ardaburio, & de Patricio, ac de ejus cum Imperatoris filia conjugio loquitur; sed nulla Cæsareæ dignitatis mentione facta.

V. *Idacius absolvit Chronicon suum.*

Idacius in Chronico anno Abrahami 2485, qui Kalend. Octobris superioris Christi anni inchoatur, scribit; *Legati qui ad Imperatorem missi fuerant (ab Eurico sc. Visigothorum Rege) redeunt, nunciantes sub præsentia sui magnum valde exercitum cum tribus Ducibus lectis adversus Vandalos a Leone Imperatore descendisse, directo Marcellino pariter cum manu magna eidem per Imperatorem Anthemium sociata, Rechimerum generum Anthemii Imperatoris, & Patricium factum: Asparem degradatum ad privatam vitam, filium ejus occisum adversum Romanum Imperium, sicut detectique sunt Vandalis consulentes.* Et post hæc Chronicon suum absolvit. Verum pleraque ex his aliter ac se habuerant, Idacio nunciata, idque anno CCCCLXXI. quo Asparem cum filiis occisum fuisse ostendimus, & forsan etiam, tardius ei significata. Quare Idacius, qui hoc anno Chronico suo finem imposuit, hæc eidem postea addit. Idem ab Abbate Biclariensi, & a Beda præstitum fuisse, & utrumque, post plures annos ab eorum publicatione, aliqua adjecisse, suis locis visuri sumus.

VI. Sigebertus in Chronico ad annum CCCCXC. scribit; *Idacius Lemica Hispaniarum Urbis Episcopus Chronica sua a primo Theodosii Consulatu inchoata huc usque perduxit;* sed non dubito, quia Chronographus iste, plerumque parum accuratus, quandam continuationem ad calcem Idacii subjectam pro hujus Chronico usurparit, uti plures Continuatorem Chronici Marcellini, pro ipsomet Marcellino sumpsere. Idacius asserit, se infantulum & pupillum vidisse *Theophilum* Episcopum Alexandrinum, & Sanctum *Hieronymum*, qui ideo usque ad an. CCCCXC. non videtur vitam produxisse. Ejus Chronicon Sanctus Isidorus Hispalensis Episc. ferme de verbo ad verbum, omissis tamen annis ad marginem appositis, descripsit; qui cum in Idacio loco moti fuerint variis in annis, altera editio cum MSS. collata valde necessaria esset; verum hactenus nullum aliud visum, quam quod asservatur in Bibliotheca PP. Jesuitarum Parisiensium.

Quod ultra hunc annum non protrahitur.

VII. *Amplectitur hæresim Arianam Remismundus Rex Suevorum.*

Isidorus in Hist. Suevorum, postquam narravit Remismundum Suevorum Regem Conimbriam diripuisse, & Ulisipponam occupasse, ait; *Hoc tempore Aiax natione Galata effectus apostata Arianus inter Suevos Regis auxilio hostis Catholicæ fidei, & Divinæ Trinitatis, emergit de Gallicana Gothorum regione, hoc pestiferum virus afferens & totam gentem Suevorum letali tabe inficiens. Multis deinde Suevorum Regibus in Arianam hæresim permanentibus, tandem Regiam potestatem Theodimerus suscepit. Qui confestim Arianæ impietatis errore destructo, Suevos Catholicæ fidei reddidit, innitente Martino Monasterii Dumiensis Episcopo fide & scientia claro.* Suevi usque ad annum circiter DLX. in Ariana hæresi permanserunt, eamque ob causam *Remismundi* successores ab Historicis Hispanicis non memorati. In divisione tamen Diœceseon & Civitatum Hispanicarum Wambæ Visigothorum Regis tempore peracta, unius e successoribus Remismundi mentio fit his verbis; *Legio, quam determinavit Hermericus, Rechila, Recciarius, Maldra, Frumarius, Remismundus, Theodemundus Suevorum Reges, & Theodemirus.* Denique in Vita S. Vincentii Abbatis Legionis in Hispania & Martyris, quæ extat apud Bollandum ad diem XI. mensis Martii memorantur duo ultimi Suevorum Reges Ariani, qui Catholicos acerbissime vexarunt, nempe, *Hermenericus*, & filius ejus *Rechilanus*, qui sæculo sequenti Sanctum *Vincentium*, ut suo loco ostendimus, & aliquot ejus Monachos, qui fidem Catholicam profitebantur, morti tradidere. Cumque sæculo sequenti ante annum DLX. *Theodemirus* Suevorum Rex fidem Catholicam in illud Regnum restituerit, omnium Suevorum Regum nomina e tenebris nunc videntur eruta.

I. De Consulatu Severi, sive Severiani.

Septuagasimus supra quadringentesimum qui volvitur annus, Consulatu Severi atque Jordani receptus publicis indicibus reperitur: sed pro Severo, reperimus alicubi scriptum Severianum. Constat quidem is temporibus claruisse in administratione Reipublicæ Severianum virum amplissimum, magnæ potentiæ hominem, cujus gratiam Zeno, qui in Imperium Leoni successit, demerere curaverit: eumdemque hostem implacabilem fuisse Aspari & Ardaburio, Suidas de eo pluribus agens, affirmat (a), pariter docens se his vixisse temporibus, dum ait, auditorem fuisse Severiani Isocraticas orationes explicantis, magistrumque illum pariter extitisse Juliani, ejusdem Suidæ fratris majoris natu. Hoc igitur adversatio Asparis & Ardaburii Consule, adversus eos Leo Imp. insurgens, statum Imperii corroboravit. Si vero magis placet legere Severum quam Severianum; & Severum scias vixisse virum clarissimum Constantinopoli, cujus idem Suidas meminit [illegible]. Quod ad tempus, quo Suidas vixerit spectat: & si ex his optime pateat, his eum vixisse temporibus; tamen cum alibi idem ipse insinuet, se vixisse sub Philippo Imperatore, qui imperavit anno Domini septingentesimo duodecimo: insuper & cum in verbo, Adam, chronologiam mundi extendat usque ad annum nongentesimum septuagesimum sextum, quo obiit Joannes Tzimisis Imperator; ut affirmemus nos inducit, volumen ipsum utique a Suida conscriptum, aliorum diversorum auctorum esse locupletatum additamentis, ut in-

(a) Suid. in Sever.

Suidæ volumen non unius auctoris.

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5763.

SÆC. V. Anno Eræ Hisp. DVIII. A. C. 470.

☉ 3. D. ☽ 15. P. 5. April. Indict. 8.

JESU CHRISTI 470.

SIMPLICII PAPÆ 3.

LEONIS IMP. 14.

ANTHEMII IMP. 4.

I. Quindecennalia Leonis Imp.

[1] COSS. *Severus & Jordanus*, qui in aliquibus Fastis *Jordanes* appellatur. Prior Occidentalis, ut liquet ex Damascio in Vita Isidori Philosophi apud Photium in Biblioth. Cod. 242. ubi inter alia habet: *Severi equus (qui Romanus erat; spem faciente Anthemio Romam eversam iterum per ipsum erigendam, hac spe cum prius discessisset, Consulatum adeptus) hujus igitur equus*, &c. Non multo post subjungit Photius, *Dicit* (sc. Damascius) *Anthemium Rom. Imperatorem Gentilem, & cum Severo, qui idola adoraret sensisse, quem ipse Consulem designat, & inter se occulta consilia agitasse de execrabili idolorum cultu redintegrando*. Verum consilium de restituenda idololatria, non nisi per calumniam *Anthemio* adscribi potest, ut liquet ex Annal. Eccles. Unde Photius Cod. CLXXXI. de Damascio scribit: *Summe is impius fuit, & novis atque anilibus fabellis animum simul ac sermonem refertum gerit. Quare & sanctam fidem nostram, tametsi timide sublaque malevolentia non tamen vane, allatrat*. Quare Baronius, qui, hæret, an Severus, vel Severianus, de quo Suidas in Severiano, Consul hoc anno processerit, hæc Photii verba non legerat. In Excerptis Malchi Rhetoris pag. 87. dicitur, *Severum* Legatum missum fuisse a Zenone Imp. ad *Theodoricum* Triarii filium Gothorum Regem, & ab eodem Zenone Patricium creatum. Sed iste Severus Orientalis fuit, &, ut liquet, diversus est a Severo Consule renunciato ab Anthemio Imp. De *Jordano* nihil me legisse memini. *Quindecennalia* Leonis hoc anno peracta esse, ostendit Consulatus ejus IV. in annum sequentem dilatus, quod ab aliis Imperatoribus etiam aliquando factum. Neque dici potest; eum etiam *Quin-*

NOTÆ [1] C*OSS. Severus & Jordanus*

Vetus lapis Vasione in Comitatu Avenionensi ab Edmundo Martenio exscripto, editoque in ejus Itinere litterario P. I. pag. 292.

MORITVR BONAE MEMORIAE
MATER MEA STEPHANIA
XVIII. CAL. NOVEMBRIS DIE LVNAE
LVNA XVII. VIXIT. ANNIS XSVIII.
SEVERO E IORDANE CONS
VT PRO VOTO SVO FECIT

Male exscriptum est XVIII. CAL. NOVEM. Nam mense Octobri dies Kalendarum enumerari incipiunt a XVII. Kal. Legendum ergo XIII. *Kal.* quum enim A. D. 470. littera Dominicalis esset D. & *Stephania* obiisse dicatur die *Luna*, Dominica dies in diem XVIII. *Octobris* incidit, & sequens XIX. in diem *Lunæ*, qui est XIIII. *Kal. Novemb.* Victor: *Johanne & Severo*. Marcellinus: *Jordane & Severo*.

Epitome temporum & Indiculus Paschalis: *Severo V. C. consule*, omisso *Jordane* consule Orientali. GEORGIUS

in aliis Leaicis novimus contigisse.

II. (a) Marcellin. in Chron. De nece Asparis & filiorum.

Hoc autem anno (inquit Marcellinus a) *Aspar primus Patriciorum cum Ardabure & Patriciolo filiis, illo quidem olim Patricio, hoc autem Cæsare, generoque Leonis appellato, Arianus cum Ariana prole, spadonum ensibus in Palatio vulneratus interiit.* Hæc ipse, pro instituti ratione, summatim, quo tempore quid factum sit docens: sed Cassiodorus ponit sub anno sequenti. Rem gestam pluribus prosecutum fuisse Priscum Rhetorem hujus temporis scriptorem, Evagrius tradit (b); ea quo via ista ipse prodidit: *Non solum hæres, quæ ad institutionem Anthemii Imperatoris, & ad classem adversus Gensericum missam pertinent, a Prisco Rhetore accuratissime conscripta sunt; verum etiam quomodo Leo Asparem, qui Imperium ei tradiderat, per dolum, quasi mercedem honoris, ad quem ipsum extulerat, ei redditurus, e medio sustulit; quinetiam filios ejus Ardaburium, quem antea Cæsarem creaverat, & Patricium, quo Asparis patris eorum insolentiam & inscitiam ludificaret, itidem trucidavit.* Hæc ea Prisco Evagrius jejune admodum factum dumtaaat tradens, non quo modo res peracta sit, indicans. Sed Nicephorus paulo fusius narrat verbis istis (c).

(b) Evagr. l. 2. c. 15.

(c) Niceph. l. 15. c. 27.

III. Populus exclamat in Arianos.

Ubi Constantinopolitani cognoverunt, Asparem scilicet cum filiis adversus Imperium machinari, *contra eos concitato sunt, & in Hippodromo conviciis eos acerbo prosciderunt.* Infensissime quidem tulerunt Cæsarem esse creatum hominem Arianum, mox post obitum senis plene in Imperium successurum. Recordati enim, quæ sub Arianis Imperatoribus Constantio atque Valente Constantinopolitani majores ipsorum passi essent: sub eodem rursus jugo subiici impatientes, eo modo in novum Cæsarem & patrem ejus aliosque Arianos vociferati sunt in Circo, adeoque tumultuarie, ut populus ibi degens timendus illis admodum esset, ac rapido impetu, rabidoque furore in eos insileret, atque discerperet. Vides hominum insipientiam in propriam salutem diutissime laborantium: per annos enim tredicim nihil diligentius curavit eum filio Aspar, qui auctor Leoni hac pollicitatione fuerat, ut crearetur Imperator, ut filius ejus ab eo Cæsar nuncuparetur: ignorans imprudens ex hoc sibi suisque pariturum fore ruinam. Etenim cum eos populus diutissime tolerasset, eum tamen Arianum super se regnaturum accepit, adeo molesto tulit animo, ut occasione Circensium capectata, eos omnes tamquam expetitam diutius prædam primo clamoribus oppetiverint, mox vi publica in eosdem, cum licuisset, acturi. *Illi vero* (subdit Nicephorus) *plebem metuentes, Chalcedonem trajecerunt, exercitu omni eos insequente; & in templum Euphemiæ martyris confugerunt.*

Confugit Aspar cum suis ad Ecclesiam.

IV. Confugit Aspar cum suis ad Ecclesiam.

Hic siste gradum, lector, & in memoriam revoca quæ ante quatuor annos contigisse diximus eum confugientem hominem ad ecclesiam Acœmetarum, cui præerat S. Marcellus, Ardaburius ad eum inde eatrahendum obstinata voluntate persistens milites misit, qui tamen exterriti numine destiterunt. Qui igitur asylum sacrum per milites præceperat violandum, ad ipsum una eum suis modo confugere cogitur, & in eo expectare salutem. Quod ipsum & aliis inconcesse Ecclesiastica jura sæculari potentia invadentibus sæpius contigisse, quæ superius diversis temporibus dicta sunt, exploratissimum reddunt; patefactumque astare Deum vindicem Ecclesiasticæ immunitatis in eos qui illam violare conantur. Experiuntur quotidie Principes a Deo verbera ob violata jura Ecclesiastica, sed nolunt vel dissimulant intelligere eadem ejusmodi ea causa inflicta esse: unde accidit ut gravioribus semper urgeantur angustiis, atque premantur ærumnis. Sed inchoatam semel miserorum tragœdiam prosequamur. Pergit enim ita Nicephorus, postquam eorum in ecclesiam confugium enarravit:

PAGIUS

Quindecennalia in annum sequentem distulisse; cum ut infra visuri sumus, anno CCCCLXXIII. Vicennalia dederit; & hujusmodi solemnia duobus annis nonquam fuisse anticipata legantur.

II. *Aspar cum filiis occisus.*

Ad num. II. & seqq. Anno tantum sequenti *Leo Imp.* morte affecit *Asparem* cum filiis, *Ardaburio* & *Patricio* Cæsare, ut habent Marcellinus, & Cassiodorus in Chronicis, ad Consulatum *Leonis* Aug. IV. & *Probiani*. Baronius quidem Marcellinum pro sua sententia citat, sed ut sæpe monui, usus est Cardinalis doctissimus Codice Marcellini depravato. Cassiodoro & Marcellino Victor Tununensis, Theophanes, & Marianus Scotus suffragantur. Candidus, ut refert Photius Cod. 79. narrat, *quomodo exinde asperius in dies crescente mutua suspicione, Leo Imperator Asparem sustulit, ejusque liberos Ardaburium & Patricium Cæsarem, etsi Cæsar excepti plagis, inopinato salvus evasit, vixitque; & alius item de Asparis filiis Armenericus, quod abesset tum forte a patre, eadem perinde effugit.* Verum alii Auctores Patricium etiam occisum referunt. De Hermenerico hæc habet Theophanes ad annum Incarnat. secundum Alex. CCCCLXIV. qui Kalend. Septemb. sequentis Christi anni inchoatur: *Armenarchus vero Aspari junior filius furtive subtractus Zenonis consilio fugam arripit in Isauriam missus, & a spurio Zenonis filio gener assumitur: qui tandem post Leonis obitum Byzantium regressus, reliquum vitæ feliciter peregit.* Damascius loco citato prodit, *Hermenericum* coniurationem patris ac fratris detexisse Zenoni. De *Hermenerici* Consulatu agimus anno CDLXV.

III.

Baronius hæc verba Nicephori lib. 15. cap. 7. in medium adducit: *filium autem ejus* (nempe Asparis) *Patricium illum a filia sua Ariadna per repudium sejunctum in exilium misit; & A-*

ria-

V. Zeno interficit Asparem & filios.

Imperator, Patriarcha ad eos missa se fidem eis servaturam esse, si ex ecclesia discederent, pollicitus est: ipsi vero se loco excessuros, nisi Imperator ipsi adesset, negarunt. Proinde Leo eo concessit, & viros illos præter rationem ad se pertraxit, & ad mensam suam adhibuit, & alia præterea multa, injuriarum oblivionem illis pollicitus fuit. Alia autem ex parte, Zenoni Isauro, qui ei fidus magnopere videbatur, ut is illis per balineæ ad Imperialem Regiam venientibus, subito impetu capita resecaret, præcepit. Aderant illi, & Zeno Ardaburio primum caput amputavit.

VI. *Quod ubi Aspar vidit, indoluit; & magna voce exclamans: Dignum (inquit) fert exitium senex canus, qui frustra gloriatus est, neque unquam admonitioni meæ audiens fuit: Persæpe enim ei dixi: Prius leonem devoremus, quam ille nos sibi in prandio apponat. Hæc ubi dixit, & ipse ferro cæsus, vitam amisit. Filium autem ejus Patricium illum a filia Ariadna per repudium sejunctum, in exilium misit; & Ariadnam Zenoni, utpote qui insidiatores sustulisset, conjugem dedit.* Hæc Nicephorus: verum alii filios omnes Asparis occisos tradunt. Quod autem ad Zenonis nuptias pertinet: cum sint complures qui ad superiora tempora Leonis Imp. referant conjugium ipsum Zenonis cum Ariadna, iidem errare videntur. Quomodo enim potuit Zenoni antea fuisse nupta, quæ anno superiori filio Asparis est desponsata? Hæc quidem hoc anno facta esse, omni fide exploratum satis superius redditum est. Porro ex cæde Asparis & filiorum Leo Augustus consecutus est nomen ut Macelis, nempe Interfector, fuerit cognominatus. Sic itaque visio impleta est sancti Marcelli, qua vincendum tandem a Leone draconem fuerat ipsi divinitas antea demonstratum.

Qui

PAGIUS

Patricius Cæsar sponsus fuit Leontiæ.

riadnam Zenoni; utpote qui insidiatores sustulisset, conjugem dedit; & Nicephorum secutus ait, Zenonem Ariadnam uxorem duxisse, eamque antea Patricio Asparis filio desponsatam. Verum non *Ariadna* Leonis major natu filia, sed *Leontia* Patricio pacta fuerat, ut anno sequenti monstrabo. Errat etiam Nicephorus in eo quod scribit, *Patricium* in exilium missum; nam Theophanes, aliique, uno Candido excepto, duos Asparis filios trucidatos tradunt, & Damascius in Isidori Philosophi Vita apud Photium in Biblioth. Codice 242. ait; *Leo Rex Ducem Gothorum Asparem & filios fraudulenter necavit.* Damascius autem Justiniani Imp. temporibus floruit, ut docet Suidas in voce Δαμάσκιος, qui hæc ideo scire potuit.

JESU CHRISTI ANNUS 471. | SIMPLICII PAP. ANNUS 4. | LEONIS 15. ANTHEMII 5. IMPP.

I. Gennadii Episc. Constantinop. obitus.

QUi sequitur Christi annus quadringentesimus septuagesimus primus, Consulatu quarto Leonis Augusti cum Probiano collega notatus habetur: quo Gennadius Constantinopolitanus Episcopus cum sedisset annos tredecim (ut habet Nicephori Chronicon) ex hac vita decessit sui desiderium bonis omnibus relinquens. Sed quid haud pridem ante ejus obitum prodigiosum visum fuerit, audi: *Cum noctu ad altare sacrificii orans astaret, dum preces ad Deum funderet: spectrum quoddam dæmoniacum ei apparuit; quod ille, protinus signo Crucis, veluti immisso telo fugavit: cumque recederet, hac est humana voce locutum: Abeo, & te vivente quiescam, reversurus post obitum tuum, & modis omnibus, eversurus Ecclesiam.* Habent hæc Theodorus Lector, (a) Nicephorus (b), & alii: & quidem in hoc minime mentitum mendacem spiritum, eventus ostendit.

(a) Theod. Lect. Collect. l. 2.
(b) Niceph. l. 15. c. 23.

II. Evenit namque postea, ut fuerat dæmon pessimus comminatus: subrogato enim in locum Gennadii Acacio ex Præfecto (ut ait Evagrius) orphanorum collegio quales turbines exagitarint Ecclesiam, quæ annis singulis inferius describentur, facile demonstrabunt. Adnumeratur Gennadius inter Scriptores Ecclesiasticos a Gennadio Massiliensi, cum de eo agit his verbis (c): *Gennadius Constantinopolitanæ Ecclesiæ Episcopus, vir lingua nitidus & ingenio acer, tam dives in lectione antiquorum fuit ut Danielem Prophetam ex integro ad verbum commentatus exponeret: homilias etiam multas composuit. Moritur sub Leone Seniore.* Hæc ipse, cui consentit Marcellinus Comes in Chronico. Inter sanctos relatum ipsum habent Græci in Menologio die vigesimaquinta mensis Augusti honorifico cultu annuatim ejus memoriam merito prosequentes.

Acacius Episc. Constantinop. creatur.

(c) Gennad. de Scrip. Eccl. c. 95.

III. Reperiuntur Leonis Imperatoris constitutiones diversis temporibus sub Gennadio datæ de rebus ad cultum religionis spectantibus, quarum auctor illi idem creditur fuisse Gennadius. Ad arbitrium enim Episcoporum ejusmodi sanctiones edere con-

Ann. Eccl. Tom. VIII. Oo 2

PAGIUS

SÆC. V. Anno Eræ Hisp. DIX. A. C. 471.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5964.

☉ 4. C. ☽ 26. P. 28. Mart. Indict. 9.

JESU CHRISTI 471.

SIMPLICII PAPÆ 4.

LEONIS IMP. 15.

ANTHEMII IMP. 5.

I. Consules. [1] COSS. *Leo* Aug. IV. & *Probianus*. Sumptus hic a Leone Consulatus ob ejus *Quindecennalia* anno superiori, ut ibi dixi, edita, Consulatu *in* præsentem dilato. *Probianus* in Occidente creatus; erat enim e familia Anicia quam exhibet Reinesius in Syntagm. Inscr. pag. 67.

II. Ad num. I. & seq. *Gennadius* Patriarcha Constantinopolitæ qui anno CDLVIII. *Anatolio* successerat, hoc anno ex hac vita migravit, ut recte Baronius habet. Nicephorus enim in Chronico ei annos tredecim, & menses duos attribuit, Zonaras numero rotundo, annos XIII. & in Tabulis Theophanis, ubi ei etiam assignantur anni XIII. *Acacii* ejus successoris exordium cum anno Incarnat. secundum Alexand. CDLXIV. copulatur. Idem Nicephorus de Acacio ejus successore scribit: *Acacius Presbyter & Orphanorum Curator hæreticus*, qui multas tragædias in Ecclesia Orientali excitavit, de quibus sequentibus annis diligenter nobis agendum est. *Valesius* quidem in duobus libris Observationum Ecclesiast. ad Evagrium, *Acacii* Constantinopolitani Episcopi & *Petri Fullonis* Episcopi Antiocheni historiam post Baronium retractavit; sed multa notitiam ejus subterfugere, eaque magni momenti, quæ ex tenebris eruere conati sumus, ut hanc partem Hist. Eccles. hucusque valde depravatam, suo nitori restitueremus.

Moritur S. Gennadius Episcopus Constantinop.

III. A num. III. ad XIV. Existimavit Baronius cœpisse hoc anno *Petrum Fullonem* turbare Eccle-

---

NOTÆ [1] COs. *Leo Aug.* IV. & *Probianus*. Charta donationis in papyro, facta Ecclesiæ Cornutianæ, nunc recusa inter Donianas Inscriptiones Cl. XIX. n. XV. pag. 504. Data est *Sub XV. Kal. Majarum Domno Leone* PP. *Augusto quart. & Probiano* V. C. *consulibus*. Inscriptiones basilicæ S. Pauli pag. IV. n. 72.

DEPOSITUS......
PROBIANI V. C. CONS.

Alia Inscriptio ibidem eruta post A. D. 1725. Integram exhibemus.

HIC REQUIESCIT IN PACE ANTHEMIUS
CUBICUL. QUI VIXIT ANNOS. LX. DEPO
SITUS IIII. NONAS. OCTOBR. CONS. PROBIANI

Epitome temporum, & Indiculus Paschalis: *Leone Aug.* IIII. *& Probiano* Victor: *Leone Aug.* V. & *Probino*. Marcellinus: *Leone Aug.* IV. & *Probiano*. GEORGIUS

consuevisse ipsum Leonem Imperatorem quæ post hæc suggerente Acacio novo Episcopo promulgavit, facile demonstrabunt. Sed accipe quæ hoc ipso anno ante obitum Gennadii de monachis idem Augustus saluberrime hac lege sancivit (a):

(a) l. 29. Cod. de Episc. & cler.

IV. De Monachorum clausura perutilis sanctio.

Qui in monasteriis agunt, ne potestatem habeant a monasteriis exeundi; neve in Antiochia, neve in aliis civitatibus versandi: iis solis exceptis, quos Apocrisarios, idest Procuratores vocant, quibus potestatem permittimus (si volent) per solas procurationes, easque necessarias, exeundi. Porro hi qui exeunt, caveant, ne de religione aut dogmate disceptent, aut conciliabulis quibusdam præsint: aut turba excitata, simplices & mansuetos animos populi moveant: Scientes, quia qua a nostra pietate instituta sunt contemnentes, legum severitati subjicientur. Dat. Kalendis Junii, Constantinopoli, Leone & Probiano Consulibus.

V. Cum autem hujusmodi Imperatoris rescriptum ad Zenonem, & de Antiochena potissimum civitate hoc ipso anno datum habeatur; plane demonstrat tempora quibus ibi agente Zenone, contigit Ecclesiam illam per Petrum Fullonem monachum erronem gravissime perturbari. Errare quidem noscuntur (b) qui ad priora Leonis tempora ejusmodi Præfecturam Zenonis, & Petri Fullonis originem ponunt: nam præter legis hujus auctoritatem, ex sua etiam ipsorum assertione convincuntur. Cum enim id factum dicant postquam Zenoni Ariadna filia Leonis juncta in matrimonium fuit; certe quidem non ante superiorem annum id contingere potuisse, cum illa ante desponsata esset filio Asparis, satis dilucide est patefactum. Sic igitur cum post nuptias cum Ariadna omnes affirment Zenonem creatum esse Comitem Orientis, tuncque cum illo Antiochiam perrexisse Petrum Fullonem, & tumultus illos excitasse; ad eos comprimendos, ejusmodi sanctionem adversus vagos monachos, qualis erant Petrus Fullo Antiochenam Ecclesiam perturbans, rescripsisse idem voluit Imperator. Sed age rem gestam enarremus ex priscis auctoribus.

(b) Cedr. in compen. ann. 7. Leonis.

Tempus Præfecturæ Zenonis & Petri Fullonis.

VI. Ait in primis Theodorus Lector (c): *Cum Martyrius Antiochenæ Ecclesiæ Episcopus esset; Zeno Prætor gener Leonis Imperatoris, filiam ejus Ariadnam uxorem habens, Antiochiam venit. Ad hunc Zenonem Imperatoris generum secutus est Antiochiam usque Petrus cognomento Gnapheus*, idemque Fullo nuncupatus, *templi Bassæ martyris, quod Chalcedone est, presbyter*. Monachum quidem hunc fuisse, & ob hæresim expulsum e monasterio, narrat Alexander his verbis (d): *In religioso Acœmetarum monasterio extitit monachus quidam, qui ut Judas inter Apostolos, diaboli mores imitabatur: qui fullonis artem exercebat: sanctam vero & venerandam Synodum in urbe Chalcedone celebratam aversabatur, & dogmatis Eutychiani erat propugnator. Hujusmodi hominem & corruptorem, & pestilentem, atque Apostolicorum dogmatum hostem acerrimum, ejus loci homines e monasterio expulerunt.*

(c) Theod. Lect. Collect. l. 1.

(d) Alex. ser. de S. Barnab. apud Sur. t. 3.

VII. *Qui cum expulsus fuisset, Constantinopolim profectus est, & assentatorum vitam imitatus, modo hanc, modo illam domum obibat, ventri & gulæ inserviens. Cumque execrabilis suæ hæresis participes quosdam honore præditos invenisset, illis adhærere cœpit, per quos etiam in ejus notitiam venit qui erat gener Imperatoris* Pa-

PAGIUS

Petrus Fullo turbat Ecclesiam Antiochenam.

clesiam Antiochenam, cujus opinionem Valesius lib. primo Observat. Ecclesiast. cap. 1. corroborare conatus est. Verum initium tumultuum a Petro Fullone excitatorum repetendum esse ab anno Christi CDLXIII. aut insequenti, apud me certum. Theophanes enim ad annum Incarnat. secundum Alex. CDLVI. qui Kalend. Septemb. anni Christi CDLXIII. auspicatur, scribit: *Hoc anno Leo Imp. Zenonem generum Ducem Orientis instituit, & Basiliscum Verinæ Augustæ fratrem Thraciæ pariter Ducem. Zeno vero Antiochiam profectus sacrum Martyrium in ea comperit Episcopum. Petrus autem Fullo, etiam in templo Bassæ Martyris Chalcedonensi Presbyterio fungens Zenonem sequebatur. Is implorata Zenonis opera nonnullos ex Apollinarii asseclis mercede conductos sibi conjungit: & innumeros tumultus contra fidem & Martyrium excitat: anathemate etiam ferit, qui non assererent Deum Cruci suffixum, populoque demum in duas partes Antiochiæ discisso, addit ter Sancto hymno: Qui crucifixus est pro nobis qua voce ab eo tempore in hodiernum usque diem a Theopaschitis usurpari consueverunt. Martyrius porro ad Imp. Leonem profectus, Gennadii Constantinopolit. Præsulis commendationibus multo cum honore suscipitur; Antiochiam deinde reversus, cum populi factiones varias, easdemque tumultibus comperisset agitatas, & Zenonis favore fortiores, in Ecclesia conventu cessit Episcopatu, verbis usus hujusmodi: Clero inobedienti, populo contumaci, & Ecclesiæ sordibus infectæ nuncium remitto: salaque Sacerdotii dignitate mihi reservata Episcopale munus depono. Eo secedente, Petrus Fullo in Antiochia Thronum insiliens confestim Joannem quemdam degradatione damnatum ordinat Apameæ Episcopum. Nuncio de hoc accepto Gennadius cuncta refert ad Imperatorem, qui Petrum Fullonem exilio plectendum pronuntiat. Quod cum Petrus audisset, ipse fuga proprium exilium vitat: moxque communibus suffragiis Julianus quidam Antiochiæ Episcopus institutus est.* Idem habet Cedrenus ad annum VII. Leonis Imp. & Theodorus Lector lib. 1. cujus verba recitat Baronius num. VI. antequam de incendio Urbis Constantinopol. quod anno CDLXV. accidit, loquatur.

IV. Ab anno CCCCLXII.

Theophanes; quæ variis annis contigere uno tenore, ut solet, ibidem recitat, ut mox ostendam, recteque horum motuum initium ab anno Christi CDLXIII. aut sequenti desumit. In Suggestione enim secunda *Germani & Joannis* Epi-

Patricius Excubitorum Comes (*sic enim appellabatur qui excubiis præsidebat.*) *Sic Petrus ille cum religionis speciem induisset, erat quidem assidue cum Zenone Imperatoris genero: non audebat autem propriam impietatem aperire. Cum autem Zeno ad Orientis partes proficisceretur, secutus est eum Fullo usque Antiochiam. Ubi cum invenisset multos sectatores Apollinaris, una cum illis contra Patriarcham temeritatem exercuit, adversus eum seditiosissimum quemque hominem concitans, & Chalcedonensem Synodum convitians, & Patriarcham illum Nestorianum appellans.*

VIII. Quæ Fullo molitus contra Episcopum Antiochenum.

Cum igitur Antiochena civitas multa seditione & tumultu perturbaretur: Petrus ille Comitem Zenonem dolo aggressus: Nisi (inquit) civitatis hujus Episcopus commutetur, fieri non potest ut populus quiete vivat. Quin etiam multam auri vim ei proposuit, si ab eo impetraret quod petebat. Patefecit ei consilium, quod ante occultavit. Tunc infames quosque & improbus homines qui eadem quæ ipse sentiebant persuasionibus secum duxit, & gravissima quæque scelera contra Patriarcham falso conficta ad Imperatorem detulit. Sed ejus malitia nihil profecit, cum Imperator Apostolicorum dogmatum esset propugnator. Hæc Alexander de rebus gestis Petri Fullonis usque ad obitum Leonis Imperatoris.

IX. Vides, lector, & causam puto rimaris, cur sub Orthodoxo atque æquissimo Imperatore post tot tantaque remedia adversus hæreticos frequenter adhibita, post nimirum Chalcedonense Concilium, & litteras sæpe iteratas sancti Leonis Papæ, postque omnium Orthodoxorum, provinciarum omnium Orientalium, sanctorumque virorum additas his epistolas, post denique Catholicorum Imperatorum edicta; adhuc tamen magis magisque hæresis invalesceret: nimirum quod ipsa potentissimos magistratus haberet patronos, qui graviori damno Catholicæ veritatis, sub Catholico nomine clanculo delitescerent.

X. Zeno favet Petro Fulloni.

Quod vero ad palæstram hæreticorum exercendam periculosum videretur Constantinopolitanæ civitatis esse theatrum, spectante Catholico Principe; ab eorum Xystarcho Antiochia delecta est ad experiendas impiorum vires: resque ex sententia accidit, ut favore Zenonis Orthodoxus Episcopus calumniis lancinatus & graviter oppressus fuerit. Accomodatam namque ad id quod acturus erat, nactus est Fullo occasionem, dum prætextu expugnandi quos illic repererat Apollinaristas atque Nestorianos, in Catholicam fidem ejusque defensores jacula intorquebat eo validius, quo illi vires suppeditabantur ab ipso Comite Orientis Zenone: qui & tuendæ Catholicæ fidei adversus impios prætextum, tanquam larvam quamdam pietatis, superinduxerat, ut ita Imperatoris eludere posset aspectum.

XI. (a) Theod. Lector Collect. lib. 1.

Addit autem ad ea quæ dicta sunt de Martyrio Episcopo Antiocheno Theodorus Lector (*a*): perductum fuisse ad Leonem Im-

PAGIUS

Episcoporum, *Felicis* & *Dioscori* Diaconorum, & *Blandi* Presbyteri, anno DXIX. ab Hormisda Papa ad Justinum Imp. missorum, ut Ecclesiis Orientalibus pacem conciliarent. Litteris *III. Kalend. Julias Constantinopoli datis*, Legati isti Hormisdam rogant, ut Monachos Scythas novitates inducentes repellat, aiuntque, *sufficere debet Ecclesia, quod per sexaginta annos ab Eutychete usque modo sustinuit.* Quæ Epistola, licet Consulem non habeat, anno DXIX. scripta ot suo loco videbitur. Ibi vero, Legati de aliis tumultibus loqui non possunt, quam de iis, qui a *Petro Fullone* excitati fuerant, quorum reliquias abolere studebant. Ista enim propositio. *Unus de Trinitate crucifixus est*, quam Monachi illi defendebant, videbatur Legatis sensu convenira cum his, quæ Petrus Fullo Trisagio addidit; *Qui crucifixus est pro nobis*, qua de re suo loco. Si itaque ab anno DXIX. per annos sexaginta retrocedas, pervenies ad annum CDLX. Legati numero rotundo, ut sæpe fit, loquuntur, & longe ante præsentem annum Fullonem Ecclesiam Antiochenam turbare cæpisse, certo nos edocent.

V. *Refellitur communis opinio.*

Baronius ut hos tumultus in hunc annum differret, duabus rationibus motus est. Ait enim primo *Zenonem* creatum esse Ducem Orientis postquam nupsit cum *Ariadna*, & illud matrimonium contingere non potuisse ante præsentem annum, quia *Ariadna* desponsata erat Patricio Cæsari jussu Leonis Imp. interfecto. Verum vulgaris ille error facile evanescet, si duæ Leonis & Verinæ filiæ distinguuntur, *Ariadna* sc. & *Leontia*. Prior nupta fuit Zenoni, secundo Leonis Imp. anno, ut habet Cedrenus, vel anno Incarnat. secundum Alex. CDLI. ut prodit Theophanes, ideoque anno Christi CDLVIII. a quo matrimonium illud removeri non potest; cum Leo Junior filius Zenonis & Ariadnæ vita functus sit anno CDLXXIV. dum natus esset annos XVII. Altera Leonis Imp. filia fuit *Leontia*, Zonara in Leone, Thedoro Lectore in fine lib. 1. Evagrio lib. 3. cap. 26. & Theophane ad annum V. Zenonis Imp. locupletissimis testibus. Hæc autem, non vero Ariadna, *Patricio* Cæsari desponsata fuerat, & postquam is occisus fuit, cum *Marciano* Anthemii Imp. filio in matrimonium conjuncta, ut plerique ex citatis Auctoribus docent, & suo loco visuri sumus.

VI. *Petrus Fullo deponitur & damnatur.*

Secundam rationem deducit Baronius a lege hoc anno emissa a Leone Imp. data *Kal. Junii* sub hujus anni Coss. qua Imperator prohibet Monachis, ne a Monasteriis exeant, neque Antiochiam veniant, & quibus permissum fuerit, ne de religione disceptent. Refert eam legem Baronius num. IV. Verum tumultus Antiochenos hoc anno cœpisse, ex ea lege minime sequitur, sed tantum eosdem antea invaluisse, & *Martyrium*, tunc Ecclesiam Antiochenam deserere coactum esse. Quod & anni, quibus Ecclesiæ Antiochenæ præfuit, demonstrant. Testatur enim Nicephorus in Chronico eum *anni*

Abdicat se Martyrius Episc. Antiochenus.

Imperatorem, sed studio & exhortatione Gennadii Episcopi Constantinopolis multo cum honore dimissum esse. Antiochiam vero reversum, cum Antiochenos tumultuationibus, & seditionibus delectari, & Zenonem ad hoc illis esse subsidio cerneret, Episcopatui renunciasse, altiori voce ista præfatum in publica ecclesia.

CLERO IMMORIGERO ET POPULO REBELLI ET ECCLESIÆ CONTAMINATÆ RENUNCIO, SERVATA INTERIM MIHI SACERDOTII DIGNITATE.

XII. Petrus Fullo invadit Ecclesiam Antiochenam.

Post discessionem Martyrii (subdit ille) *Cnapheus sedem Episcopalem tyrannice invasit, & statim Joannem quemdam antea depositum Apameæ Episcopum ordinavit. Quo cognito, Gennadius Imperatori cuncta significat: qui Cnapheum in exilium ablegari jubet. Ille autem cum id præscisset, fuga elapsus, exilium evasit. Julianus vero communi suffragio Episcopatu potitur.* Hucusque Theodorus est prosecutus res Petri Fullonis ad hunc annum spectantes, cum adhuc Gennadius Constantinopolitanus Episcopus superstes esset.

XIII.

Sed audiamus quæ ex Acacio Episcopo Constantinopolitano conscripsit Liberatus Diaconus nonnihil ab his diversa, verbis istis (a): *Addidit Acacius quod de alio Petro Antiocheno hæretico scripserat, nimirum, Petrum apud Constantinopolim monasterium gubernasse; & hoc propter crimina derelicto, Antiochiam refugisse: ubi pulso Martyrio Episcopo, per vilissimum populum & hæreticum sedem illius occupasse: continuoque damnatum ab Episcopis, & Leonis imperio Sanum * deportatum. Qui fugiens, redisse dicitur Constantinopolim, & dedisse fidem, se per vilissimas turbas nihil audere.* Hæc ibi usque ad Basilisci tempora: quæ cum non liceat certis annorum interstitiis discriminare, hic una simul oportuit congessisse. Porro pulso Fullone, abdicante se Martyrio, nullus in ejus locum suffectus

(a) Liber. Diac. Brev. c. 18.

* Oasim.

PAGIUS

nis crederim sedisse: qui cum anno CDLIX. Episcopatum inierit, anni illi incompleti numerandi sunt. Cum vero *Petrus Fullo* Ecclesiam Antiochenam invasisset, Imperator hac temeritate commotus Synodum Episcoporum fieri præcepit, in qua *Fullo* depositus, ac damnatus, & in ejus locum ordinatus est *Julianus*, ut scribunt Theophanes, & Theodorus Lector citati, ac præterea Victor Tununensis, qui sub hujus anni Coss. ait: *Post Martyrium Julianus ordinatur Episcopus*. Joannes, de quo Theophanes loco citato loquitur, anno tantum CDLXXVI. Apameæ Episcopus creatus, ut infra ostendam. Quare Joannis ordinationem loco suo non recitavit Theophanes.

VII. In Synodo Antiochena.

Valesius citatus dicit, *Petri Fullonis* depositionem in Synodo ab Episcopis factam fuisse, non vero ab Imperatore; quod Episcopi numquam soliti essent in exilium mitti a Christianis Imperatoribus, nisi post damnationis sententiam in eos legitime prolatam. Sed opus non est ad conjecturas recurrere; cum Synodi Antiochenæ Synopsim referat libellus Synodicus; *Quod cum comperisset Leo magnus & piissimus Imperator* (Fullonem sc. Trisagio laudata verba addidisse) *in exilium agi ipsum præcepit: Verum ipse præveniens in Monasterium Pervigilatorum* (sc. Acœmetarum, inter quos vitam degerat) *confugit*. Auctor Breviculi Historiæ Eutychianistarum, de *Petri Fullonis* exilio hæc scribit: *Cui dum Acacii Scripta legeremus, quæ de Petro* (sc. Fullone) *& Joanne Antiochenis miserat, excessus Acacii etiam in hac causa gravissimos deprehendit. Ille enim tempore, quo de Petro Alexandrino damnato retulerat, non longe post etiam de Petro & Joanne scripserat: Petrum apud Constantinopolim Monasterium gubernasse, sed hoc propter crimina derelicto Antiochiam fugisse. Ibi pulso Martyrio Episcopo Catholico, per hæreticos Sedem ipsius occupasse: continuoque damnatum a Leone tunc Principe ad Oasitanum exilium esse directum. De quo lapsum Constantinopolim redisse ac dedisse fidem quod nullas ulterius turbas facere prorsus auderet.* Hæc ex Epistola Acacii Episcopi Constantinopolitani descripta, ex qua etiam ea accepit Liberatus cap. 18. ubi diserte scribit, ut Valesius citatus observat, *Fullonem* ab Episcopis esse damnatum, & Leonis imperio in Oasim deportatum. Idem Valesius ex laudatis verbis Breviarii Eutychianistarum deducit, brevi admodum tempore sedisse *Fullonem*, cum ibidem post arreptum Episcopatum *continuo* damnatus esse dicatur. Quod verum est; cum anni Sedis Juliani a currenti proficiscantur, & Nicephorus in Chronico, ubi annos numerat, quos *Fullo* in duabus aliis intrusionibus sedit, hujus non meminerit.

VIII. Zeno successit Ardaburio in Magisterio militum Orientis.

Valesius libro laudato cap. 1. initium tumultuum Antiochenorum cum Baronio hoc anno consignat, contenditque Theophanem, quem Baronius non viderat, non esse audiendum; *cum constet*, inquit, *ex Candidi Historia Zenonem Magistrum Orientalis militiæ factum non fuisse, nisi post cædem Asparis & Ardaburii. Etenim Ardaburius Magister erat rei militaris per Orientem, ut testatur Damascius apud Suidam, in voce ἀρδαβούριος*. Verum summopere fallitur Vir doctissimus. Ut enim a Magisterio militum Ardaburio per Orientem concesso incipiam, Suidas in eo loco asserit quidem Ardaburium Orientalium Legionum Ducem fuisse, sed sub quo Imperatore, non memorat. In voce vero ἀρδαβούριος scribit: *Huic igitur fortitudinis præmiu Marcianus Imperator Orientalium Castrorum & Legionum Præturam præbuit*. In qua Præfectura Ardaburius continuatus est a Leone Imp. usque ad annum CDLXIII. Antonius enim discipulus sancti Symeonis Stylitæ in hujus Sancti Vita, quæ extat apud Bollandum ad diem V. Januarii cap. 8. narrata Symeonis morte, quæ initio anni CDLXII. contigit ait: *Venit Episcopus Antiochia cum sex aliis Episcopis, & Præfectus Ardaburius cum sex Virorum millibus, ac regionis istius incolæ eum raperent; sic enim proposuerant*. In alia Vita S. Simeonis ex Veteribus MSS. Latinis a Bollando ibidem descripta, *Ardaburius* cap. 8. & 9. dicitur etiam *Magister militum*, dum de hujus Sancti morte agitur. Denique in alia Vita Sancti Simeonis scripta a Metaphraste cap. 24. dicitur, Ardaburium *Orientalium copiarum Ducem* Translationi ejus Reliquiarum interfuisse, quæ ideo non multo post obitum facta est; corpus ejus post mortem in columna erectum permanserit, do-

nec

ctus est: quod non alium quam ipsum, Orthodoxi sedi illi optarent Episcopum. Adversus autem hujusmodi Eutychianorum invalescentes hæreses scripsisse hoc anno Theodorum Tyri Episcopum, Marianus affirmat (a). Sed & alios præstantissimos viros, quos Gennadius recenset, id etiam perfecisse, alibi dictum est.

(a) Marian. Scot. in Chronic.

XIV. Quod vero ad politicum statum pertinet: pax quæ parta est Orientali Imperio, cæsis perduellibus Gothis Arianis, bellum intulit Imperio Occidentali. Qui enim ejus sectæ erant Ariani in Orbe Romano potentes & Reges, totum sibi illum videbantur esse partiti, & ad propagationem perfidiæ tacita inter se fœdera iniisse. Erant hi in Oriente, quos diximus nuper extinctos, Aspar, & Ardaburius Gothi Ariani; Romæ Ricimer item Gothus & Arianus; in Hispaniis atque Galliis Evaricus Rex Gothorum Arianus pariter & persecutor; in Africa vero Gensericus Wandalorum Rex, Arianorum omnium scelestissimus. Ita sane his impiorum funibus cinctus & colligatus, penitusque constrictus erat Catholicus Orbis, Arianis ubique invalescentibus, tum potentia Regum, tum etiam sublimitate magistratuum cuncta pro animi arbitrio moderantium: nam vidimus, tam in Oriente, quam in Occidente creandorum Imperatorum facultatem penes Gothos Duces eosdemque impios Arianos fuisse.

XV. Cum igitur Arianos illos, qui Constantinopoli principatum per dignitatem Cæsaream sibi jam vendicarant, occisos audivit Ricimer Romæ potentissimus Magister militum: indignissime ferens, in Anthemium Imperatorem Græcum a Leone Romam missum, licet socerum, meditari cœpit insidias; sed cum illæ detectæ essent, ipse Ricimer fuga sibi consuluit, Mediolanum se conferens: Ubi aliquandiu moratus cum suis, haud imminutus robore militum, ad aliud se barbarus insidiarum genus convertit: nempe ut cum socero pacem petere simularet; eaque obtenta, occultiores moliretur insidias, & sub involucro pacis gladios ad necem Imperatoris occuleret: sed & ut omnem doli suspicionem auferret, ad hoc ministrum delegit, quem ob egregiæ sanctitatis merita omnes inspicerent, simulque venerarentur.

Ricimer quid sit molitus in Anthemium Imper.

XVI. Sic igitur a proditore Ricimere delectus est ad hoc munus Epiphanius Ticinensis Episcopus, vir plane sanctissimus atque eloquentissimus: cujus legatio descripta invenitur ab Ennodio ejusdem Ecclesiæ diacono, qui ipsius Epiphanii res gestas memoriæ tradidit. Exscribemus hic ea collata cum Vaticano codice, quod quæ cusa extant edita eadem Epiphanii Acta (b), mendosa admodum esse noscantur: sic enim se habent, dum de Epiphanii legatione agitur.

(b) Apud Sur. die 22. Januar.

XVII. *Mox vero per universum mundum sanctam illius conversationem illa, quæ licet in gloriosis actibus tardior esse solet, fama non tacuit, sed ad aures Ricimeris, qui tunc secundus ab Anthemio Principe habebat Rempublicam gubernabat, detulit. Nam Imperatore Romæ posito, seminarium inter eos jecit scandali illa, quæ dominantes sequestrat, invidia. Est par dignitas causa discordiæ. Surrexerat enim tanta rabies atque dissensio, ut mutuo bella præpararent: & præterquam origo irarum proprios suggerebat stimulos, lis ipsa circum-*

PAGIUS nec Antiochiam deportatum est ut habetur in Vita a Metaphraste elucubrata cap. 14. ubi & dicitur, *non multo tempore post splendido admodum apparatu sacri corporis funus ex Mandra in Urbem Antiochenam* delatum esse. Quare Zeno Ardaburio in eam Præfecturam successit, idque anno CDLXIII. aut insequenti, ut accurate Theophanes literis mandavit.

IX. Anno CCCC. LXIII. Quoad Candidum, Photius in ejus Excerptis affirmat, se legisse tres ejus Historiarum libros; docere *Candidum* Asparis studio *Leonem* Imperium adeptum esse: primo libro narrare *Asparis* liberorumque ejus potentiam; eum cum Imperatore concudisse, Imperatoremque ea ex causa cum Isaurorum gente societatem iniisse per Zenonem, *quem etiam*, inquit, *generum sibi adscivit, & quomodo deinde, asperius in dies crescente mutua* suspicione Leo Imp. Asparem sustulit, additque: *Taradicodissam ergo sibi generum, data Ariadna filia Imperator adscivit, Zenonemque nominatum exercitus in Oriente Ducem creavit*; Refert deinde quæ in Africa secunda adversaque gesserit Basiliscus. Candidus itaque ipsa Historiæ suæ initio loquitur de *Aspare* ejusque filiis, ac de dissidio, quod inter Imperatorem eosdemque intercessit, cujus occasione *Leo* per *Zenonem*, qui jam gener ejus erat, societatem cum Isauris iniit. Postea ubi de familiæ Asparis extinctione locutus est Candidus, quam eo tenore recitavit, redit ad *Zenonem* & ad conjugium ejus cum *Ariadna*; non quod post cædem *Asparis* peractum fuerit, cum ipsemet Zenonem Leonis generum jam vocaverit, dum de supradicto dissidio loqueretur; sed quia imposterum de *Zenone* & *Leone* sermonem facere intenderat. Quod si Valesii explicatio admittenda esset, sequeretur, *Basiliscum* Africanam expeditionem post Asparis & filiorum interitum suscepisse, currenti sc. anno, quo illi interfecti sunt; cum de ea expeditione loquatur Candidus post relatam Asparis & filiorum cædem; & tamen omnium Historicorum consensu constat, non solum eam expeditionem præcessisse evectionem *Patricii* ad Cæsaream dignitatem; sed eam etiam in causa fuisse, cur Imperator de familia *Asparis* exstirpanda cogitarit. Nihil itaque neque ex conjugio filiæ Leonis cum Patricio, neque ex *Ardaburii* Præfectura, neque ex Candidi narratione colligi potest, quod Theophanis & Cedreni fidem in commemorandis tumultuum a *Petro Fullone* Antiochiæ excitatorum initiis, dubiam facere possit.

X. A num. XIV. ad XXVIII. *Ricimer* Magister militum insidias struxit *Anthemio* Imp. socero, quæ

cumstantium consilio nutriebatur. Nutabat status periclitantis Italiæ, & affligebatur ipsis discriminibus gravius, dum expectabat futura discrimina.

XVIII. Legatio a Ricimere dirigitur ad Anthemium.

*Interea apud Ricimerem Mediolani ea tempestate residentem fit collectio Ligurum nobilitatis; qui flexis genibus, soloque prostrati pacem orabant Principem, & ut a scandalo utræque partes desinerent, occasiones gratia ab una precabantur auferri. Quid plura contexam? Mutatur Ricimer, & velle reparare concordiam, permotus multorum fletibus, pollicetur. Sed quis (ait) potissimum hujus legationis pondus excipiet? Quem tantæ molis cura manet? Quis est, qui Galatam concitatum revocare possit & Principem? Nam semper cum rogatur, exuberat, qui iram naturali moderatione non terminat. Tunc uno omnes ore responderunt Vester tantummodo ad pacem declinetur assensus: est nobis persona nuper ad sacerdotium Ticinensis urbis adscita, cui & belluæ rabidæ colla submittant: cui ante preces offeratur beneficium, quod a quolibet petiturus advenêt: cui est cultus vitæ similes, quem venerari possit quicumque si est Catholicus & Romanus; amare certe si videre illum mereatur, & Graeculus. Numquam sic diras aspidee verborum digites incantator Thessalur violentis poterit evocare carminibus, quomodo ille effectum petitionis suæ etiam a negaturis extorquet. Pendet in arbitrio ejus, cum loqui cœperit, sententia audientis. Perdet jus suum, qui excusare * disposuit, si illi allegandi copia concedatur.*

* accusare

XIX. Epiphan. legatus deligitur a Ricimere.

Tunc Patricius Ricimer ita respondit: Detulit ad me hunc hominem, quem exponitis, fama gloriosum; & in hoc admirationi magis mihi est, quod omnes habeat laudatores: nullos enim, quibus per invidiam abundare solet novitas, prodit inimicos. Ite ergo, & rogate hominem Dei, ut ambulet: jungite etiam preces. Egressi de Concilio, statim Ticinum petunt, causam narrant fusius: ut istum laborem susciperet, beatus Epiphanius rogatur lacrymis. Qui ne extenuaret beneficium, si filios diutina supplicatione torqueret, antecessit desideria postulantium. Quos tamen taliter allocutus est: Quamvis tantæ rei necessitas probatissimæ personæ pondus inquirat, & titubet sub gravi fasce portitor immaturus; affectum tamen, quem debeo, patriæ non negabo. Quibus breviter narratis: quomodo erat loquendi parcus, ad Ricimerem Patricium perrexit: a quo simul visus & electus est.

XX.

Mandato ergo sibi legationis ordine Romam petiit. In quo itinere quid molestiarum sustinuerit, quidve virtutum gesserit, festinans ad majora prætereo. Mox tamen ut supradictæ urbis portas ingressus est, fama quæ absentem illum notum fecerat, digito cœpit ostendere. Conversi omnium oculis, stupuere mentes attonitæ, quod tantam sibi exhiberi reverentiam, imago ejus indea sanctitatis extiterit. Inexpiabilis se culpæ reum fatebatur quilibet potentum, nisi tantum genua ipsius amplexus esset. Tollebatur clamor in cælum: nemo illum mortalium numero computabat, cui omnia cælestis gratiæ videbant bona constare. Perfertur ad Principem Anthemium, studio legationis Episcopum venisse Liguriæ, hominem quem nullus possit etiam dives eloquio sufficienter exponere.

XXI.

At ille: Callida mecum Ricimer & in legationibus suis arte decertat. Tales dirigit, qui supplicatione expugnent, quos ille lacessit injuriis. Perducite tamen ad me hominem Dei: qui si possibilia precatur, admittam: si difficilia, supplicabo ne excusationem meam gravetur accipere. Dubito tamen, an Ricimer apud me, quod poscit, obtineat; cujus scio votorum intemperantem esse personam, & in conditionibus proponendis rationis terminum non tenere. Sed veniat directae Antistes, ac laudatam jampridem præsentet effigiem.

XXII. Convenit Epiphanius Anthemium.

Egrediuntur Officia Palatina tota Urbe, ubi rogatus adveniebat Episcopus. At venerabilis & seculis omnibus probatus Pontifex, postquam introgressus est, & proferendi sermonis donatus licentia, quasi fugitivæ potestatis insignia ostrum gemmasque rutilantes reverendæ imaginis fulgore compressit: etenim quasi absente Imperatore, ita in se oculos traxerat sin-

PAGIUS

Legatio S. Epiphanii ad Anthemium Imp.

quæ cum patefactæ fuissent, Mediolanum fugit, & bellum Imperatori minatus est. Verum pax per *Sanctum Epiphanium* Episcopum Ticinensem Legatum ad Anthemium a Nobilibus Liguriæ missum, conciliata est, & Epiphanius *accepto etiam pro concordia firmitate ab Anthemio sacramento discessit, festinans ad Liguriam reverti, quoniam Resurrectionis Dominicæ tempus instabat*, inquit Ennodius Episcopus etiam Ticinensis, in Vita Sancti Epiphanii cap. 6. quæ apud Bollandum ad diem XXI. Januarii legenda. Cum porro perfidus *Ricimer* an. CCCCLXVII. Anthemii Imp. filiam uxorem duxerit, ut testatur Sidonius, lib. 1. Epist. 4. (qui sub ejus anni finem Romam ingressus nuptiis intervenit) & novus tunc Ticinensis Antistes *Epiphanius* fuerit, quando hanc Legationem obivit, ea anno CCCCLXVIII. peracta, ut observat Sirmondus in Notis ad Vitam ejus. Ennodius enim ubi de Epiphanii, ad Episcopatum evectione locutus est, statim scribit: *Mox vero per universum mundum sanctam illius conversationem illis, qua licet in gloriosis actibus, tardior esse solet, fama non tacuit. Sed ad aures Ricimeris, qui tunc secundis ab Anthemio Principe habenis rempublicam gubernabat, detulit. Nam Imperatore Romæ posito seminarium inter eos jacet scandali illa, quæ dominantes sequestrat, invidia, & par*

singulorum. Tali tamen narratione incipiens, januam oris reseravit.

XXIII. Oratio Epiphanii ad Anthemium.

*Summa cælestis Domini, venerande Princeps, est ordinatione dispositum, ut cui tanta Reipublicæ cura mandabatur, idem per Catholicæ fidei dogma Deum & auctorem & amatorem pietatis agnosceret, per quem bellorum furorem pacis arma confringunt; & calcans colla superbiæ concordia superat, quod fortitudo non prævalet. Sic namque David prædicabilem parcendi magis inimicum animus reddidit, quam intentio vindicandi. Sic præfecti * sæculorum Reges & domini, supplicantibus indulgere, cælesti arte didicerunt: Supremæ namque dominationis instar possidet, qui Imperium suum pietate sublimat.*

* perfecti.

XXIV.

Hinc ergo Italia vestra freta judicio, vel Ricimer Patricius parvitatem meam oratum direxit, indubitanter conjiciens, quod pacem Romanus Deo munus tribuat, quam precatur & barbarus. Erit enim triumphus vestris proprie profuturus annalibus, si sine sanguine viceritis simul. Nescio quæ species fortior possit esse bellorum, quam dimicare contra iracundiam, & ferocissimi Getæ pudorem onerare beneficiis. Gravius enim percellitur, si postulata impetret, quem puduit hactenus supplicare. Tractandus deinde anceps bellandi eventus: in quo tamen si ita prævaluerint peccata, certamine vestro regnum defraudabitur, quod partes utrinque perdiderint. Nam quæcumque apud Ricimerem, si amicus est, salva sunt, cum ipso a vobis Patricio possidentur. Cogitate pariter, quia bene causa sua ordinem diriget, qui pacem primus obtulerit. Hactenus admirandus Pontifex prosecutus, loquendi, finem fecit.

XXV. Demerita Ricimeris.

*Tunc Princeps erigens oculos, desertum se omnibus vidit aspectibus usque in eum invitatos vultus esse cunctorum; quem admirari nec ipse desinebat. Tunc alto trahens verba suspirio, ita orsus est: Quamvis inexplicabilis mihi, sancte Antistes, adversus Ricimerem causa doloris sit, & nihil profuerit maximis eum a nobis donatum fuisse beneficiis! quem etiam (quod non sine pudore & regni & sanguinis nostri dicendum est) in familiæ stemma copulavimus, dum indulsimus amori Reipublicæ, quod videretur ad nostrorum odium pertinere. Quis hoc namque veterum retro Principum fecit umquam, ut inter munera, quæ pellito Getæ dari necesse erat pro quiete communi, filia poneretur? Nescivimus parcere sanguini nostro, dum servamus alienum. Nemo tamen hoc credat propria causa factum esse formidinis: nam in tanta circumspectione salutis omnium, solum pro nobis timere non novimus. Bene enim apud nos compertum est, perire Imperatori laudem suæ virtutis, qui pro aliorum cautela non minuit *. Sed ut tuæ venerationi ad liquidum conatus illius aperiamus; quoties a nobis majoribus donis cumulatus est Ricimer, toties gravior inimicus apparuit. Quanta contra Rempublicam bella prius paravit? Quantas externarum gentium per illum vires furor accepit? Postremo etiam ubi nocere non potuit, movendi tamen fomenta suggessit. Huic nos pacem dabimus? Hunc intestinum sub indumento amicitiarum inimicum sustinebimus, quem nec fœdus concordiæ, nec affinitatis vinculum tenuerunt? Grandis cautio est, adversarii animum cognovisse: etenim hostem protinus sensisse, superasse est. Produnt semper deprehensa odia stimulos, quos occultata conceperant.*

* timais

XXVI. Pax inter Anthemium & Ricimerem.

*Sed in his omnibus reverentia tua & vades mediator accedis, qui potes spiritali indagine consilia nefanda invenire, & inventa corrigere. Pacem, quam & tu poscis, negare non audeo. Postremo si solidæ calliditatis astutia etiam te fefellerit, certamen jam vulneratus assumat: Me tamen, statumque Reipublicæ ejus committo & commendo manibus: & gratiam quam supplicanti & profuso per se Ricimeri negare disposueram, per te primus exhibeo: profunda enim deliberatione compendiis nostris in hac parte consulimus, si in certis procellarum erroribus ex boni gubernatoris ordinatione feramur *. Quis enim tibi excusare præsumat beneficium postulanti, cui oportuerat ante preces afferri? Hæc Imperator.*

* flectimur.

XXVII.

At venerabilis sacerdos: Gratias (inquit) omnipotenti Domino, qui pacem suam Principis menti inseruit, quem ad instar superni dominatus, vicarium potestatis suæ voluit esse mortalibus. Quibus & breviter enarratis, accepto etiam pro concordia firmitate ab Anthemio sacramento, discessit, festinans ad Liguriam reverti, quoniam Resurrectionis Dominicæ tempus instabat. Hucusque Ennodius de legatione Epiphanii ad Anthemium. Sed quid pace confecta Ricimer, cum Romam venisset, in Anthemium molitus sit suo tempore enarrabitur.

XXVIII.

Hoc eodem anno, qui numeratur decimus sextus a capta a Wandalis Urbe Eu-

PAGIUS

par dignitas, causa discordiæ. Quare Sanctus Epiphanius ante Pascha anni CCCCLXVIII. vel saltem ante Pascha insequentis Christi anni hoc munere functus est. Episcopatum enim suscepit anno CCCCLXVI.

Ad num. XXVIII. Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. CCCCLXIV. qui Kalend. Septemb. hujus Christi anni inchoatur habet. *Hoc anno Aspare una cum filiis Ardaburio & Patricio a Leone interfectis, Ostris Asparis satelles, & Theo-*

XL. *Eudocia Honorichi Regis uxor ex Africa fugit.*

Eudocia Junior filio Genserici Hunerico in matrimonium juncta, fugam arripiens venit Hierosolymam. Testatur hæc quidem de ea Nicephorus verbis istis (*a*): *Junior Eudocia*, filia Valentiniani & Eudoxiæ, *quæ a Genserico capta fuerat Hunerico filio desponsata, cum quo annos sexdecim vixit, eique filium Uldericum genuit; porro cum parum grata esset ei viri conjunctio, qui Arianam profitebatur religionem; arte manus ejus dilapsa & aviam Eudociam imitata, ad sancta loca concessit, & sepulcrum illius longe post exosculata est. Ubi & ipsa non diu vixit; sed somno beato sopita, juxta avia tumulum in præclaro posita est monumento. Quicquid autem ei erat facultatum, id pauperibus, & sanctæ Christi Resurrectioni consecravit.* Hæc Nicephorus de Eudocia Juniori.

(a) Niceph. l. 15. c. 12. Eudociæ fuga ex Africa.

XXIX. De cinere super Constantinop. illapso.

Sub hujus quoque anni Consulibus prodigiosa hæc habet Marcellinus in Chronico: *Vesuvius mons Campaniæ torridus intestinis ignibus æstuans, exusta evomit viscera, nocturnisque in diem tenebris omnem Europæ faciem minuto contexit pulvere. Hujus metuendi memoriam cineris annue celebrant octavo Idus Novembris.* Constantinopolitani videlicet: eo enim usque violentus perlatus est & dilapsus magno omnium timore cinis: nam Procopius tantæ rei anniversariæ memoriæ his verbis meminit (*b*): *Ferunt namque eum in Byzantium semel cinis hic* (e Vesuvio egressus scilicet) *recidisset, sic ejus loci homines terruisse; ut ex eo tempore ad nostram ætatem annuis Deum supplicationibus placent. In Tripolique item Libyæ altero & subsequenti anno illapsum affirmant.* Hæc & alia de his Procopius. Sed scimus recentem (*c*) historicorum censorem ista ridere, & levitatis Procopium sugillare: sicut & Eusebium de miraculo herbæ ad pedes æneæ statuæ Salvatoris nascentis, nulla contraria testificatione allata, contemnere: sed de hoc egimus primo Annalium tomo; de eo autem in Notis ad Martyrologium Romanum, quod & probe testatum reliquimus.

(b) Procop. de bello Goth.

(c) Bodin. in metho. art. histor. c. 4.

Verum si homo adeo emunctæ naris non vult prodigia neque miracula ab historicis recitari; omnes plane tam Græcos, quam Latinos, Ethnicos & Christianos, antiquos atque recentiores necesse est ut contemnat atque exufflet historicos: cum ejusmodi habeant omnes aliquid semper in suis scriptis admixtum, quod delicato ejus stomacho nauseam pariat. At quod ad Procopium spectat; si legisset Marcellinum id ipsum testantem fortasse a Procopio ineptiæ arguendo cessasset. Sed & si Latinum auctorem Cassiodorum perlegisset, haud adeo facile ea sapere Græcam vanitatem dixisset. Miror certe, non accurate intuitum esse quæ Cassiodorus (*d*) ad Faustum Præfectum scribat de his quæ tunc temporis fieri contigissent. Cum enim de alia recentiori agit eruptione Vesuvii, cujus rei causa Campaniæ gravissima passis Theodoricus tributorum remissionem indulsisset; hæc inter alia de admirandis cinerum eructationibus habet:

(d) Cassiod. Variar. l. 4. c. 50.

XXXI. De recentiori cinerum eructatione.

Volat per mare magnum cinis decoctus & terrenis * *nubibus excitatis, transmarinas quoque provincias pulvereis guttis compluit. Et quid Campania pati possit agnoscitur, quando malum ejus in orbis alia parte sentitur. Videas illic* * *quasi quosdam fluvios ire pulvereos & arenam sterilem impetu fervente velut liquida fluenta decurrere.* Et paulo inferius: *Quæ est ista singularis exceptio* *, *unum montem sic infremere, ut tot mundi partes probetur aeris permutatione terrere; & sic suam substantiam ubique dispergere, ut non videatur damna sentire? Longe lateque pulveres rotat, vicinis autem quasdam moles eructat: & tot sæculis mons habetur, qui erogationibus tantis expenditur. Quis credat tam ingentes glebas usque in plana deductas de tam profundis hiatibus ebullisse? & spiritu*

* terrec.

* illinc.

* eruptio

PAGIUS *& Theodoricus Triarii filius, & Asparis conjuges frater necatorum sanguinem ulturi, cum armatorum copiis irruerunt in Urbem, ac nisi Basiliscus ex Sicilia reversus & Zeno pariter e Chalcedone, ubi Asparis lethi nuncium præstolabatur, Urbem præoccupantes tulissent auxilium, & dissipassent seditionum auctores, ingenti profusi turba multa res omnes turbabantur.* Paulo post subjungit Theophanes: *Junior Eudocia Theodosii neptis annis jam sexdecim cum Honoricho conjuge in Africa exactis, & puero Ilderícho ex ejus amplexibus suscepto, Virum, seu Arianum averso ob id animo se se ultro offerente, fugam arripit, & Hierosolyma dirigit iter: tum venerandis locis Christiano ritu adoratis, salutato etiam aviæ sepulcro, cum paucos dies in Sancta Urbe moram fecisset, bonis suæ omnibus sanctæ Resurrectionis ædi testamento relictis, Curco insuper, cujus opera & auxiliis, velut sibi fidissimi, dum Honorichum conjugem fugeret, usa fuerat, cum liberis Archiepiscopo Hierosolymorum commendato in pace animam efflavit.* Idem habet Zonaras in Marciano, nisi quod eam Constantinopolim, indeque Hierosolymam profectam esse refert. *Eudocia* itaque sequenti Christi anno ex Africa fugit annique sexdecim, quibus cum Honoricho conjuge vixit, proficiscuntur ab an. CCCCLVII. quo *Gensericus* Vandalorum Rex *Eudoxiam* Eudociæ matrem, & *Placidiam* ejus sororem liberas dimisit, & Eudociam cum *Honoricho* filio suo matrimonio conjunxit. Matrimonium enim illud ante annum CCCCLVII. peractum non esse, anni XVI. quibus cum marito fuit, annusque ejus fugæ demonstrant.

XII. Vesuvii montis eruptio.

A num. XXIX. ad XXXII. *Vesuvii* montis eruptio, cujus meminit Baronius, & cujus memoria Byzantii *VIII. Idus Novemb.* celebratur, ut inquit Marcellinus in Chronico, contigit *Marcelli*

ritu quodam efflante, motis suo conspuras, quasi leves paleas fuisse projectas? Alibi cacamina magna terrarum localiter videntur ardere: hujus incendia pene mundi datum est posse cognoscere. Quemadmodum ergo non credamus incolis, quod testimonia potest universitatis agnosci? Hæc Cassiodorus. Quis vero tanto auctori res suorum temporum scribenti non credat, non id privatis familiaribusque litteris, & ad hominem ignotum, cui velit illudere, conscribenti commentum; sed publicis atque adeo potentibus Regis litteris, immo impertitæ indulgentiæ edicto in Albo affigendo Prætoris, & publicis monumentis ad posterorum memoriam in Archivis conservando testanti? Admiretur magis ista quæ respuit, causasque naturales (si valet) inquirat: & si non invenerit, vehementius obstupescat potius, quam illas ignorans, carpat historicos: nec neget historiam tribus gravissimis auctoribus Græcis atque Latinis satis superque testatam probatam, consignatamque cultu religionis annis singulis celebri memoria repeti solito. Sed de his hactenus.

XXXII. Fides Catholica probata miraculo.

Sub eodem quo Acacius Episcopus Constantinopolitanus creatus est, hoc nempe anno, quid acciderit, Nicephorus ita tradit (a): *Tum quoque evenit, ut duo Episcopi, quorum alter Arii rabie infectus dicendi ac disputandi arte instructissimus; alter virtute, religione, & recta fide ornatissimus erat, de doctrina religionis contenderent. Porro Orthodoxo & recte sentienti visum est, verborum contentione relicta, ad rem ipsam descendere, ac veritatem explorare: Videlicet, ut rogo ingenti accenso sese in ignem conjicerent. Quod ubi Arianus detrectavit, Orthodoxus igni se contulit, atque inde cum impio sermonem conferens disputavit, salvusque etiam vestibus intactis permansit.* Hæc ipse: quæ quidem licet unum Nicephorum testem habere videantur: ea aliis tamen his similibus casibus, quos sæpe alias contigisse suis locis dicemus, haud incredibilia videri possunt. Subdit vero his etiam illud de Judæo miraculose per S. Sergium ab igne liberato, & ad fidem converso:

(a) Niceph. l. 15. c. 23.

XXXIII. Martyris invocatione liberatus ab igne Judæus.

Archisynagogus quoque inter Judæos quidam cum pueris duobus in tumultu concitato, perinde atque ipse auctor fuisset, correptus, & a viro consulari cruciatus est. Is autem inter tormenta varia illud tantum vociferatus est: O Deus sancti Sergii, adjuva me. Frequens erat his temporibus peregrinatio ad sanctum Sergium martyrem, a quo quæ singuli peterent, solerent accipere: qua re vulgata, factum est, ut a Judæo dira patiente, vehemens dolor extorqueret, ut Deum S. Sergii invocaret: *Addebat vero* (inquit Nicephorus) *hæc verba: Sancte Sergi, tu nosti. Judices porro fingere ac simulare hæc Hebræum putantes, ad ignem, ut vivus combureretur, condemnarunt. Et ecce in medio flammæ equites duo candidis induti stolis apparentes, horris multis intactum conservaverunt. Et multitudo in flammam insiliens, hominem inde eripuit. Qui deinde baptizatus, Sergius nominatus est. Atque ille non minus mente quoque illuminatus, substantia sua, quam habuit, vendita, in pyræ ejus loco amplissimum Sergio martyri templum construxit: ubi capite raso, reliquam juxta Dei beneplacitum vitam exegit. Idem duo ejus effecere pueri, nominibus suis in Sergii & Bacchi nomina mutatis.* Hucusque Nicephorus sub tempore creationis Acacii.

XXXIV. S. Remigius creatus Epis. Rhemensis.

At non prætereundum, hoc eodem anno contigisse, ut magnus ille Rhemensis Ecclesiæ Episcopus Remigius, Francorum Apostolus nominatus, defuncto ejusdem civitatis Episcopo Gennadio, immaturus ævo, moribus autem senior populi voce, comprovincialium Episcoporum consensu, divino cooperante suffragio, in Rhemensem Episcopum ex inferioris cleri militia assumeretur, annum ætatis agens vigesimumsecundum. De tempore fidem faciunt conscripti indices (b) Episcoporum Rhemensium, quibus chronographi (c) assentiuntur. Res autem divino nutu transacta, ita in rebus ab eo gestis describitur (d): *Cum Remigius ad viginti & duos ætatis annos per-*

(b) Apud Demochar. de sacrif. Miss.
(c) Sigeb. & alii.
(d) Hincmar. Episc. in Vita S. Remigii. die 13. Janua. Sur. Tom. 1.

PAGIUS

ciano & Festo Coss. ideoque anno sequenti, in quem Consulatus ille cadit. Sed Baronius, uti sæpe monui, in mendosum Marcellini codicem inciderat.

XIII. S. Remigius fit Episcopus Remensis.

Ad num. XXXIV. & seqq. Baronius initium Episcopatus sancti *Remigii* Francorum Apostoli, fretus auctoritate Democharis, & Sigeberti in Chronico, huic anno illigat; & quia Turonensis in lib. de Gloria Confess. cap. 79. sit eum, *septuaginta, aut eo amplius in Episcopatu annos* explevisse, *Remigium* mortuum existimat anno DXLII. Verum hic calculus nullo modo stare potest; *Flavius* enim *Remigii* post *Romanum* successor interfuit, subscripsitque Concilio Arvernensi anno DXXXV. celebrato. Quare cum anni aliqui *Romano*, & *Flavio* assignandi sint, Henschenius ad diem VI. Februarii in Vita Sancti Vedasti Episcopi Attrebatensis, qui eodem, quo *Remigius* floruit tempore, initium Episcopatus *Remigii* consignat anno CCCCLVII. ejus vero mortem anno DXXX. Cointius ad annum CCCCLXXXVI. *Remigium* ad Episcopalem Sedem provectum putat anno quadringentesimo quinquagesimo nono, ita ut obierit an. DXXXIII. quod Hincmarus Archiepiscopus Remensis in Vita Sancti Remigii scribat, defuncto *Bennadio* electum fuisse Remigium, & in Episcopatu *LXXIV. annos* transegisse. Henschenius & Cointius multis ostendunt, suos computos aut veros, aut vero proximos esse. Successit autem *Remigius* non

pervenit, defuncto Gennadio Archiepiscopo in hac urbe Rhemensi, omnium generaliter votis ad Pontificii culmen raptus fuisse dignoscitur potius, quam electus. Fit ergo concursus populi, diversi quidem sexus & dignitatis, necnon & ætatis: sed unius atque ejusdem sententia cuncti hunc vere dignum, & qui populis præfici deberet, acclamabant. Vir autem beatissimus his angustiis depressus, nimiis afficiebatur angoribus; quia nec fugæ locus usquam patebat, nec populo ut ab intentione cœpta resipisceret ullo modo satisfacere poterat. Divinæ namque erat voluntatis, ut qui omnium saluti profuturus erat, omnium acclamationibus eligeretur: & qui unitati fidei cum jam Fidelibus, & futuris Fidelibus erat provisurus, unione cuncti populi ad sedem eveheretur sacerdotalis honoris.

XXXV. *Sanctissimus quidem vir cum his acclamationibus se urgeri conspiceret, de infirmitate & ætatis suæ tempore conqueri cœpit: & quia Ecclesiasticus ordo infirmam ætatem ad hanc non reciperet dignitatem, voce publica fatebatur. Timebat enim, ne immatura ætas, inimici versutiis impugnata, aliquid contraheret sinistri. Sed divina gratia & voces populorum constantissime in ejus fecit perdurare electione, & sanctum virum ab antiqui hostis protexit malignitate.* Quod ad hæc de ætate pertinet: accidisse interdum cognoscitur, ut cum in aliquo eminentissima virtus atque scientia egregia cerneretur, de minori ætate ratio minime haberi soleret: ut vidimus accidisse S. Joanni Chrysostomo, qui nonnisi fuga sibi consulere potuit, ne ejusdem ætatis Episcopus ordinaretur.

XXXVI. Divinum signum in electione Remigii. Sed hæc haud facta esse absque divino suffragio, quæ ab eodem auctore subduntur ostendunt, his verbis: *Et cum populi acclamaret frequentia, & sanctissimus vir magna renitteretur constantia; placuit omnipotenti Deo, ei manifestissimis manifestare indiciis, quod ipse de eo haberet judicium. Etenim cum modo prædicto reniti conaretur, videntibus cunctis qui aderant, descendit subito radius novi luminis super ipsius sancti viri verticem, ac si ipse Sol de cælo motus super eum ceciderit: & quia illuminandarum lux parabatur animarum, ipse quoque cum ad hoc opus adsciseretur, lumine debuit declarari visibili:* Et paulo post: *Placuit etiam omnipotentia divinæ huic miraculo aliud addere ad ostensionem meritorum beatissimi viri. Etenim radio supradicto se illustrante, sensit capiti suo unguenis sacri infusum liquorem, quo totum ejus delibutum est caput.* Hæc ibi. Talibus plane tantisque debuit cælitus sacris signis initieri, qui ad conversionem nobilissimæ gentis Franchorum Apostolus parabatur.

XXXVII. At qualis quantusve extiterit, qui a Deo atque hominibus tam celebre testimonium dignus excepit, quam etiam excellentis fuerit eruditionis, testificatione viri doctissimi meruit comprobari. Etenim Sidonius Apollinaris, hujus sæculi Gallicanorum scriptorum decus & ornamentum, ad eumdem Remigium scribens epistolam, hæc inter alia habet (a): *Rarus, aut nullus est, cui meditatur per assistat dispositio per causas, positio per litteras, compositio per syllabas: ad hoc, opportunitas in exemplis, fides in testimoniis, proprietas in epithetis, urbanitas in figuris, virtus in argumentis, pondus in sensibus, flumen in verbis, fulmen in clausulis, structura vero fortis & firma, conjunctionumque perfectarum nexa casuris insolubilibus: sed nec hinc minus lubrica & levis ac modis omnibus erotundata, quæ lectoris linguam inoffensam decenter expediat, ne salebrosas passa jacturas, per cameram palati volutata balbutiat: tota denique liquida prorsus & ductilis, veluti cum crystallinas crustas, aut onychinas non impacto digitus ungue perlabitur: quippe si nihil cum rimosis obicibus exceptum tenax fractura remoretur. Quid plura? Non extat ad præsens vivi hominis oratio, quam peritia tua non sine labore, transgredi queat ac supervadere, &c.* Hæc, lector, tamquam imaginem quamdam scriptorum Remigii delineatam Sidonii penicillo proponimus intuendam, quod non liceat lucubrationibus ipsis frui, quas vivens ille præ animi submissione oblivione potius obruere voluit, quam perpetuitati dicare. Utinam ipse qui hæc scribit Sidonius, perfecisset quod iisdem litteris ad eum deris est comminatus his verbis: *Si distuleris nostram sterilitatem facundis fecun-*

(a) Sidon. l.9. ep. 7. S. Remigii eloquentiæ laudes.

PAGIUS non Gennadio, ut habet Baronius, sed *Bennadio*, ut *Hincmarus* citatus & Flodoardus lib. 1. cap. 9. testantur. Qui error non Baronio, sed Librariis attribuendus.

XIV. Non est Auctor Explanationum Epistolarum D. Pauli. Monet Spondanus in Epitome, editas esse post obitum Baronii *Explanationes Remigii* Epistolarum B. Pauli Apostoli, anno MDCXIV. Moguntiæ. Verum Opus illud ei perperam adjudicat. Nec enim potuit *Remigius* Remensis Episcopus, qui *ante* annum DXXXV. e vivis excessit, citare B. Benedictum, S. Gregorium Papam, & Vitam S. Cæsarii Episcopi Arelatensis a Cypriano Tolonensi Episcopo post annum DXLIV. elucubratam. Aliqui, ut Labbeus in Dissert. de Script. Eccles. in voce *Remigius Autissiodorensis*, hanc Explanationem Haymonis Alberstatensis Episcopi fœtum esse suspicantur; Usserius in Historia Gotescalchi, & quidam alii, eam *Remigio* Lugdunensi Episcopo tribuunt. Albertinus vero lib. de Sacram. Euchar. pag. 886. & seqq. ejus Auctorem putat *Remigium* in Abbatia Sancti Germani Autissiodorensis Monachum, qui

cundare colloquiis, aucupabimur nundinas involantum, & ultro fercula tua, conniventibus nobis & subornantibus, effractorum manus arguta populabitur: inchoabisque tunc frustra moveri, spoliatus furto, si nunc rogatus non moveris officio. At de Remigio hactenus, dicturi de ipso sæpe inferius, cum id ratio instituti a nobis exegerit, tempore opportuno.

No-

PAGIUS qui sub finem sæculi IX. floruit, quique ad scholas instaurandas Remos evocatus est, ut testatur Flodoardus lib. 4. cap. 9. Hanc Albertini conjecturam plures amplexi sunt, de qua sicuti & de Auctore hujus Operis legendus Cointius anno DXXXII. num. XLIX.

JESU CHRISTI ANNUS 472.	SIMPLICII PAP. ANNUS 5.	LEONIS 16. ANTHEMII 6. IMPP.

I. NOvus aperitur novis Conss. præsens annus, Festo ac Marciano: quorum alter, nempe Festus, Romæ; alter vero, Marcianus scilicet, creatus est Constantinopoli. Mentio habetur Festi Consulatus in epitaphio sepulcrali Prætextati Exquæstoris Sacri Palatii, quod hactenus extat in pavimento ecclesiæ sancti Martini tituli Equitii in monte Cœlio istis verbis:

hic reQUIESCIT IN PACE PRÆTEXTATUS V. I. EX
quæSTOR. S.C. P. DP. VII. IDUS OCTOBR. FESTO V.C.CONS.
filIA EJUS PRÆTEXTATA CE. DP. XV. KAL.
AUG. DECIO V. C. Conf.

Quæ legis elementa minoris characteris deerant in tabula. Quod vero Christianorum hominum sepulturæ ejusmodi inscriptio esse noscatur: intelligere potes ex ea, Ethnicos Prætextatos, Christianæ religionis illusores, & refractarios, sese tandem, abdicatis idolis, Christi fidei subjecisse.

Hoc

PAGIUS SÆC. V. Anno Eræ Hisp. DX. A.C. 472.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5965.

☉ 5. BA. ☽ 17. P. 16. April. Indict. 10.

JESU CHRISTI 472.

SIMPLICII PAPÆ 5.

LEONIS IMP. 16.

OLYBRII IMP. 1.

I. Consules. [1] COSS. *Marcianus & Festus*. Hic in Occidente creatus; dicitur enim ab Anastasio in Symmacho Papa, *Festus caput Senatus Exconsul*: Marcianus hoc anno Consol non potest esse *Marcianus* ille, qui annum CCCCLXIX. cum Zenone aperuit, in omnibus quippe Fastis tam Græcis, quam Latinis sine numerali nota aditur, argumento manifesto, hunc a priori diversum esse; immo Victorius Aquitanus apud Bucherium hunc ultimum non *Marcianum*, sed *Martinianum* appellat. Cuspinianus scribit *Marcianum* anno CCCCLXIX. Consulem Anthemii Imp. filium fuisse, Onuphrius vero *Marcianum* hoc anno Festi in Consulatu collegam, sed neuter opinionem suam probat. Quare Cuspinianum præferendum existimo; cum enim Anthemius anno CCCCLXVII. Occidentis Imperator dictus sit, & anno CCCCLXVIII. Consul ibidem processerit, rationi & usui consentaneum videtur, eum *Marcianum* filium in annum sequentem CDLXIX. in suo Imperio Consulem designasse, eo magis quo nulla assignari potest ratio, cur Leo Imp. Marcianum Consulem eo anno in Oriente dixerit, cum hic Leontiam, Leone patre jam Imperatore natam, ut dicetur anno CDLXXXII. num. XVI. & ideo nec dum nuptiis maturam, nondum uxorem duxisset. Quod si hæc conjectu-

---

NOTÆ [1] COss. *Marcianus & Festus*. Gruterus pag. MLVII. 5. & Perretus Mus. lapid. pag. 210.

D P...... FESTO. V. C. CONSS.
D P....... ANIO. V. C. CONSS
D P......SYMMACHO. V. C. CONSS
D P..... FROSINO. V. C. CONSS.

Fleetwood. pag. 456. legit.

FESTO. V. C. CONSS.
VENANTIO. V. C. CONSS.

Lapis in pavimento basilicæ S. Laurentii extra muros Urbis, quem vidi, & exscripsi A. D. 1736.

DEPOSITA IN PACE CON FESTI ET *Marciani*

Reines Cl. XX. pag. 982.

DP. VII. ID. OCT. FESTO. V. C. COS.

Epistola S. Simplicii Papæ in codicibus monasterii S. Crucis in Hierusalem Romæ; & Marcellinus: *Marciano & Festo*.

Epitome temporum, & indiculus Paschalis: *Festo* & *Marciano*. *Bellum civile inter Antemium & Recimere. Occiditur Antemius V. Id. Jul. Levatur Olybrius, moritur Recimer* XIIII. *Kal. Septemb. & Olybrius moritur* IIII. *Non. Novemb.* GEORGIUS

II. Acacius Episc. Constantinop. affectat primatum.

Hoc anno Acacius Constantinopolitanus Episcopus electus anno superiori, ad novas res adiiciens animum, revocare tentavit, quod Anatolius frustra cunatus fuerat sub Leone Romano Pontifice, tamquam ex duobus œcumenicis Conciliis Constantinopolitano & Chalcedonensi indebite usurpare, ut sedes Constantinopolitana post Romanam locum principem obtineret: Cujus rei gratia astuto consilio rem pedetentim acturus, tantæ erigendæ molis jecit ejusmodi fundamentum. Leonem Imperatorem adiens fit illi auctor sanctionis edendæ, qua cuncta concessa Ecclesiis privilegia jam perdita restitueret, atque firmaret: id nimirum acturus, ut hac via quod Anatolius Gennadii prædecessor, resistente Leone Romano Pontifice, de Constantinopolitanæ Ecclesiæ primatu visus fuerat fecisse dispendium, ipsum illi in integrum restitueret. Sed attende Imperatoriam sanctionem, & considera Acacium per secretum tramitem in jura Patriarchalium Ecclesiarum irrumpere: sic enim se habet (a):

(a) l. 16. C. de sacrosanct. Eccles.

III. Leonis Imp. constitutio de Ecclesiarum privilegiis.

*Decernimus, ut antiquatis & infirmatis funditus iis, quæ contra ipsum religionis dominum * quodammodo facta sunt, in integrum restituantur universa & ad unum ordinem revocentur, quæ ante professionem nostræ mansuetudinis de Orthodoxæ religionis fide & sanctissimarum Ecclesiarum & Martyriorum statu firmiter obtinebant. Iis quæ contra hæc tempore tyrannidis innovata sunt tam contra venerabiles Ecclesias, quarum sacerdotium gerit beatissimus ac religiosissimus Episcopus Patriarcha nostræ pietatis pater Acacius, quam contra cæteras quæ per diversas provincias collocatæ sunt, necnon & reverendissimos earum Antistites seu de jure sacerdotalium, seu de expulsione cujusquam Episcopi a quolibet illis temporibus facta seu de prærogativa in Episcoporum Concilio, vel extra Concilium ante alios residendi, vel de privilegio Metropolitano, vel Patriarchico sub iisdem impiis temporibus penitus antiquandis. Ut cassatis & rescissis quæ per hujusmodi scelerutas jussiones, aut pragmaticas sanctiones, aut constitutiones impias, seu formam subsecuta sunt; quæ a divæ recordationis retro Principibus ante nostrum Imperium & deinceps a nostra mansuetudine indulta vel constituta sunt super sanctis Ecclesiis & Martyriis & religiosis Episcopis & clericis aut Monachis, inviolata serventur.*

* Deum vel dominium.

IV.

Sacrosanctam quoque religiosissimæ hujus civitatis Ecclesiam & matrem nostræ pietatis, & Christianorum Orthodoxæ religionis omnium & ejusdem Regiæ urbis sanctissimam sedem, privilegia & honores omnes super Episcoporum creationibus & jure ante alios residendi, & cætera omnia, quæ ante nostrum Imperium, vel nobis imperantibus habuisse dignoscetur, habere in perpetuum firmiter Regiæ urbis intuitu judicamus & sancimus. Hæc Leo, sed Acacii fastu tumentis proculdubio verbis concepta, & stylo superbiæ exarata: Haud enim pii Principis verba illa esse potuerint, quibus dicitur Constantinopolitanam Ecclesiam Christianorum omnium & Orthodoxæ religionis matrem esse. Sunt hæc plane illa, quæ caput ipsum super omnes filios superbiæ, ita nominatus diabolus haud frustra comminatus fuerat S. Gennadio ejus sedis Episcopo, nimirum fore, ut post ipsius obitum maximas in Ecclesia concitaret discordias, inflammaret odia atque moveret turbas. Factumque quidem fuit, ut talia inconcessa sibi Acacio usurpante, maximum in Ecclesia Dei fuerit schisma conflatum, Oriente ab Occidente diviso. Sed unde illi tam ingentes tumendi spiritus animus, & inconcessa tentandi adeo incensa cupido? Accipe inchoandæ tragœdiæ argumentum.

Acacii fastus & temerarius conatus.

V. Unde tumor & spes vana Acacii.

Quod enim collapsum pene videret Acacius Occidentale Romanum Imperium Orientale vero auctum & propagatum; cum jam & illud sibi subjecisse quodammodo videretur Imperator Constantinopolis, mittens ex ejus urbis Senatu hominem, qui illius Imperii moderaretur habenas; stulte putans Acacius una cum Romano Imperio Romanam pariter esse imminutam Ecclesiam, quasi spiritualia atque sacra e rerum temporalium & profanarum diminutione detrimentum pati necesse esset: nimia elatus superbia, summa arrogantia ad alta fastigia molienda aditum sibi patere putavit; sa-

tus

PAGIUS

ctota arrideat, anno CCCCLXIX. num. I. *Marcianus* dici debet Consul Occidentalis, non Orientalis; sed adhuc incertum remanet an Marcianus hujus anni Consul Orientalis, vel Occidentalis fuerit.

II. A num. II. ad VIII. *Acacius* Constantinopolitanus Episcopus conatus est quidem a Leone Imp. impetrare, ut Sedes Constantinopolitana post Romanam locum principem obtineret juxta decreta Conciliorum Constantinopolitani & Chalcedonensis, sed lex XVI. Cod.Justin. *de Sacrosanctis Ecclesiis*, qua Constantinopolitanæ Ecclesiæ Privilegia restituuntur, non a Leone Imp. ut existimavit Baronius, qui eam, hic recitat, sed a Zenone Aug. emissa, flagitatu *Acacii* Episcopi Constantinopolitani & quidem anno quadringentesimo septuagesimo septimo, quo *Zeno* in Imperium restitutus est. Hæc enim ejus subscriptio; *Dat. XVI. Kalend. Janu. Armatio V. C. Cos.* ubi tamen loco, *Armatio V. C.* legendum *P. C. Armatii V. C.* qua formula annus CDLXXVII. notatus fuit. Verum quidem est, in fronte hujus constitutionis legi: *Iidem AA. Sebastiano P. P.* At cum lex XV. de Sa-

Acacius Constantinopolitanus Episcopus primum locum post Rom. Pontificem gerit.

tus nimirum, Magno illo defuncto Leone Romano Pontifice, qui Anatolium talia tentantem compresserat & Imperatorem eadem petentem rejecerat; haud in successoribus tantum insidere constantiæ, ut ipsi & Leoni Imperatori hæc agentibus reniterentur, atque penitus contradicerent. Sed fefellit spes vana ventosum hominem, satis superque suo damno expertum se in durissimam impegisse petram, cum Petri successores impudens lacessivit: fractus nimirum est ipse fronte dum vane putavit perfricta fronte petram percutiendo confringere.

VI. Acacio Simplicius Papa restitit.

Restitit quidem ipsius exordio, tentatæ stultæ præsumptioni Acacii, qui hoc tempore Romanam regebat Ecclesiam Papa Simplicius: Cujus res fortiter gestæ & Acta cum perierint, atque litteræ datæ prorsus exciderint; ex paucis quæ a Gelasio Romano Pontifice obiter enarrantur, satis superque possumus ex victoria consecuta præcedens existimare certamen. Scribens enim ad Dardaniæ Episcopos (a) de sancto Simplicio Papa, primum de Leone Papa locutus, subdit hæc de Simplicio resistente Leoni Imperatori & Acacio talia postulantibus: *Eaque (inquit) nihilominus sub sanctæ memoriæ Papa Simplicio legatum sedis Apostolicæ sanctæ memoriæ Probum Canusinæ urbis Episcopum, Leone Principe tunc petente * docuisse nullatenus posse tentari; neque his prorsus præbuisse consensum. Atque ideo non ad civitatis cujuslibet respiciant qualitatem, sed modum dispensationis Ecclesiasticæ Patrum traditione firmatum convenienter conservent.* Hæc Gelasius de tentatis per Acacium hujus Leonis Imperatoris tempore: qui licet sub ejus successoribus Zenone & Basilisco repulsus sit, idem rursus ab eo est instauratum certamen: sed semper tum Simplicium, tum ejus successorem Felicem Papam passus est Acacius adversantes ac penitus resistentes: nam idem Gelasius subdit:

(a) Gelas. ep. 13. to. 1. epist. Rom. Pontif.

* præsente.

VII. *Sanctæ memoriæ nihilominus Papa Simplicius, & post eum sanctæ memoriæ Papa Felix, non solum Basiliscum tyrannum sed etiam Imperatorem Zenonem pro iisdem ipsis excessibus auctoritate libera sæpe increpasse noscuntur: flectique potuisset nisi Constantinopolitani Præsulis accenderetur instinctu, qui particeps externæ communicationis effectus, necessario in quod inciderat, jam fovebat, malens in suæ prævaricationis obstinatione persistere, quam curandus ad salubria remeare, sicut ipse rerum probavit eventus.* Hæc Gelasius ad Acacii scelus alludens, dum ut se contra Romanum Pontificem roboraret, iis qui a sedis Apostolicæ communione fuerant segregati, temere communicavit. Sed de his dicendum inferius: hæc modo satis tum ad Acacii hujus Leonis tempore temerarium ausum insinuandum, tum ad Simplicii Papæ in resistendo constantiam declarandam. Quomodo vero repulsus Acacius deformiora aggressus est excitatu certamina, dum Ecclesiæ Alexandrinæ restituit impium illum & sacrilegum Timotheum Ælurum jam antea sub hoc ipso Leone Imperatore expulsum, suo loco dicemus.

Pontifices Romani maxime restiterunt Acacio.

VIII. S. Euthymii obitus.

Hoc anno qui numeratur Leonis Imperii decimussextus, magnus ille Euthymius Archimandrita in Palæstina, cujus sæpe superius mentio facta est, ad Deum ex hoc mundo vocatus concessit: cujus res gestas (b) Cyrillus monachus ejus discipulus, quam accurate conscripsit omni fide signata. Interfuit funeri Anastasius Hierosolymorum Episcopus, & honorificentissima eam condidit sepultura, illustratum tum viventem tum mortuum innumeris plane miraculis: quæ omnia tu consulas lector: ratio enim instituti haud demorari in his diutius sinit. Satis huc tibi, fidem ejusdem temporis scriptoris reddi in omnibus commendatam atque probatam. Porro natalis ejus anniversaria dies mox peragi cœpta est: celebravit eum solemni ritu inter alios Sabas sanctissimus Abbas, de quo plura dicemus. Sed audi clamores tragicos Occidentis.

(b) *Acta Euthymii apud Sur. die 20. Januarii.*

Hoc

PAGIUS *Sacrosanctis Ecclesiis*, quæ immediate ante legem XVI. recitatur, hunc titulum præferat: *Imp. Zeno*, manifestum est, in titulo legis XVI. loco, *Iidem AA.* legendum esse, *idem A.* id est, *idem Augustus*, quod eo magis dicendum, quo Sebastianus anno CDLXXVII. Præfectus Prætorio fuit, ut liquet ex lege VII. *de diversis rescriptis*, data *post Consulatum Basilisci & Armati*.

III. *Moritur S. Euthymius Abbas.*

Ad num. VIII. Obitus Sancti *Euthymii* Abbatis contigit anno sequenti. Cyrillus enim Monachus, qui Vitam ejus scripsit, diversam ab ea, quam Metaphraste exhibet, quamque solam Baronius viderat, ait: *Obitus ejus accidit vigesima mensis Januarii, undecima Indictione.* Et paulo post: *Quinto Leonis Imperatoris Consulatu, ejusdemque Imperii decimo sexto anno vivendi finem fecit*, ideoque anno sequenti, quo Leo quintum Consulatum gessit, & Indictio XI. mense Januario in cursu fuit. Perperam etiam scripsit Baronius, Cyrillum Monachum discipulum fuisse Sancti Euthymii; ex Vita enim S. Cyriaci Anachoretæ a Metaphraste scripta, constat Cyrillum Monachum, quæ de Sanctis Euthymio & Sabba refert, a Sancto *Cyriaco* didicisse, annoque quo hic ad Deum migravit, Christi nempe DLVII. adhuc in vivis fuisse Cyrillum. Sancti Euthymii Vitam a Cyrillo scriptam, & Sancti Cyriaci Vitam a Metaphraste elucubratam Græce & Latine publicavit Pougetus Tom. I. Analect. Græc. Nam quæ latine a Bollando & Græce a Cotelerio editæ sunt, a Metaphraste concinnatæ.

A num.

IX. Anthemii August. obitus. (a) Cassiod. in Chron. Olybrius Imp.

Hoc eodem anno Anthemius Imperator proditione generi Ricimeri necatur. Id quidem Cassiodorus his habet verbis: (a) *His Consulibus Patricius Ricimer, Romæ facto Imperatore Olybrio, Anthemium contra reverentiam Principis & ejus affinitatis cum gravi clade civitatis extinguit. Qui non diutius peracto scelere gloriatus post quadraginta dies defunctus est: Olybrius autem septimo mense vitam peregit.* Hæc ipse: eadem Marcellinus & alii. Porro Olybrii interitus contigit anno sequenti.

X. (b) 2. Mach. 9.

Sic igitur proditor barbarus, fax Occidentalis Imperii, perfidus Arianus Ricimer, sero licet, tandem sensit se nolentem licet (sicut (b) Antiochus) subditum esse Deo. Hic ille perfidus, qui instar mancipiorum habuit Imperatores, pro arbitrio eos tollens & subrogans, miscens & versans pro ludibrio summam rerum aleam. Hic ille sacrilegus Arianus, qui cum tantam sibi in Romanum Imperium usurpasset auctoritatem, invitis licet ipsis Romanæ Ecclesiæ Pontificibus barbarica tamen auctoritate in Urbe sibi ecclesiam vendicarat, in quam cum suis Arianis Gothis militibus conveniret. Fuit illa quidem titulo sanctæ Agathæ ad radices Quirinalis montis contra Viminalem posita parva licet, ab ipso tamen Ariano ornata Catholico more: etenim ejus apsidem marmorum crustis & imaginibus sacris Salvatoris ac duodecim Apostolorum ex musivo egregie nobilitavit. Permansit opus usque ad tempora nostra cum nimia vetustate fatiscens apsis ipsa ante quinquennium improvisa ruina collapsa funditus periit. Quam vir egregius Romanæ Ecclesiæ ornamentum, ejus ecclesiæ diaconus Cardinalis Federicus Borromæus mox restituit a fundamentis.

XI.

Erat autem in ejusdem apsidis emicyclo ex musivo pariter opere ejusmodi inscriptio exarata:

FL. RICIMER V. I. MAGISTER UTRIUSQUE MILITIÆ PATRICIUS ET EX CONSUL. ORD. PRO VOTO SUO ADORNAVIT.

(c) Greg. l. 3. ep. 19. & dialog. l. 3. c. 30.

Quid vero acciderit, cum a Christianis Catholicis eadem ecclesia, pulsis Arianis vendicata est, & a sancto Gregorio sacris expiata, Catholicorumque usui reddita fuit: idem Gregorius (c) narrat: sed nos suo loco dicemus. Scimus ipsum Ricimerum Gothum a Gotho scriptore Jordane laudari: sed indulsisse eum privatis gentilitaris affectibus, ipsa facta declarant, quæ nec narrat quidem, relinquens ea sepulta silentio, cum non haberet quod excusaret.

XII. Sidonius creatus Episcop. Arvernen.

Sed ad res Gallicanas transeamus, quas his ipsis temporibus complures sanctissimi Episcopi illustrarunt, de quibus suis locis. Hic modo de Sidonio Apollinari sat meminisse, qui hoc anno creatus reperitur Episcopus Arvernensis, vir plane egregius, gener Aviti Imperatoris, Patriciatus dignitate insignis, qui & maxime claruit poeticis & rhetoricis litteris, nulli in his suæ ætatis secundus; sed & summa morum enituit sanctitate. De quo in primis habet ista Gregorius Turonensis, ubi recensuit virtutes ejus prædecessoris Eparchii (d): *Sidonius ex Præfecto substituitur, vir secundum sæculi dignitatem nobilissimus, & de primis Galliarum Senatoribus.* Et inferius: *Cum autem esset magnificæ sanctitatis, atque (ut diximus) ex Senatoribus primis; plerumque, nesciente conjuge, vasa argentea auferebat e domo, & pauperibus erogabat. Quod illa cum cognosceret, scandalizabatur in eam: sed tamen, dato egenis pretio, species domi restituebat.* Hæc ipse: cætera inferius.

(d) Gregor. Tur. lib. 2. c. 22.

XIII. Chronologia de Sidonio.

Quod autem hoc potissimum anno eum dixerimus fuisse creatum Episcopum: ne quid temere & pro animi arbitrio absque certa ratione dixisse videamur; accipe de his exactam chronographiam. In primis igitur quod ad sæculares magistratus quibus functus, & honores, quibus est insignitus, spectat: meminisse debet lector ætatem & magistratus atque honores Sido-

PAGIUS

IV. Anthemio occiso succedit Olybrius.

A num. IX. ad XII. Chronographus a Cuspiniano editus sub hujus anni Coss. ait: *Bellum civile gestum est Romæ inter Anthemium Imperatorem, & Ricimerem Patricium. Et levatus est Romæ Imperator Olybrius; occisus vero Imp. Anthemius V. Idus Julias. Defunctus vero est Ricimer XV. Kal. Septembris. Quo anno Gundibalus Patricius factus est ab Imperatore. Defunctus vero est Imp. Olybrius Romæ X. Kal. Novemb.* Gundibali hortatu *Glycerius* anno sequenti sumsit Imperium, ut ait Cassiodorus in Chronico. Perperam porro Baronius, qui Chronographum istum non viderat, *Olybrii* mortem in annum sequentem differt. Regnavit *Anthemius* annos quinque, & menses tres, unico die excepto: *Olybrius* menses tres, & dies duodecim. *Placidia* Valentiniani III. filia, Olybrii uxor marito superstes vixit usque ad Zenonis tempora. Ex utriusque conjugio prodiit *Juliana Anicia* uxor Areobindi Patricii, de quorum filiis infra agetur. Theophanes ad annum XV. Leonis Imp. scribit, Recimerem *Anthemii pie admodum Romæ Imperium administrantis generum in proprium insurrexisse socerum: bellis vero totam regionem occupantibus tanta fame atterantur Imperatoris copiæ, ut coriis aliisque cibis insolitis non parcerent*, inquit Theophanes.

V.

Ad num. XII. & seqq. Sidonius Apollinaris anno tantum sequenti Arvernorum Episcopus renunciatus est, ut ex duabus ejus Epistolis colligo.

donii ex suis ipsius scriptis superius certis annis consignatos positos esse: nimirum, sub Consulatu Asterii, qui est annus Domini quadringentesimus quadragesimusnonus, pueritiam jam excessisse, cœpisseque adolescere, utpote annorum circiter decem & septem: sub Consulatu vero Majoriani, nempe anno Domini quadringentesimo quinquagesimooctavo ob insignem eruditionem tum in rhetoricis, tum etiam in poeticis facultatibus, statua in foro Trajano posita ex Senatusconsulto fuisse donatum: sub Consulatu vero Anthemii Imperatoris (is est annus Christi quadringentesimus sexagesimus octavus) ab eodem Augusto Præfectura insignitum: quando autem auctus fuerit dignitate Patriciatus, nescitur, quam tamen constat ipsum ante Ecdicium uxoris suæ fratrem esse consecutum, qui eam accepit a Julio Nepote Augusto ante biennium. Hæc quod ad sæculares dignitates; quod autem ad sacra munera spectat, ex suis etiam ipsius scriptis, tamquam per tenuem in ostio ex obliquo rimulam ejus Episcopatus certum tempus intelligi posse videtur.

XIV. (a) Sidon. l. 6. ep. 1.

Extat quidem ejus epistola (a) scripta ad S. Lupum Trecensem Episcopum data, cum ipse Sidonius creatus est Episcopus: qua sanctissimi viri preces implorat, ut regiminis quod tunc susceperat onus illæsa conscientia ferre posset: nam queritur dicens: *Facinorum continuatione miser eo necessitatis accessi, ut is pro peccato populi nunc orare compellar, pro quo populus innocentum vix debet impetrare, si supplicet.* Quando autem ea fuerit scripta epistola, ut pariter Sidonii promotio possit haberi comperta, hoc investigandum, si quomodo consequi liceat quod optamus. Considerandum est igitur, quod idem ait, eo tempore, quo illa scribebat, ipsum Lupum jam in sede Episcopali exegisse annos quadragintaquinque: sunt enim hæc ejus verba: *Cum primo post desudatas militiæ Lerinensis excubias, & in Apostolica sede novem jam decursa quinquennia, utriusque sanctorum ordinis quemdam te conclamatissimum primipilarem spiritualia castra venerentur*, &c. Cum ergo tunc sit creatus Episcopus Arvernensis Sidonius, cum sanctus Lupus novem jam exegisset in sede quinquennia: modo pervestigandum est tempus sedis sancti Lupi Trecensis, ut ex eo notus pariter fiat annus, quo Sidonius ad Episcopatum provectus est.

Ætas S. Lupi in Episcopatu.

XV. (b) Apud Sur. tom. 4. die 29. Julii.

Quo anno Lupus sit creatus Episcopus.

Extant res gestæ (b) sancti Lupi, licet brevi compendio, omni tamen fide antiquitus ab homine ejus temporis scriptis traditæ: ex quibus potest intelligi quo potissimum anno ipse fuerit creatus Episcopus. Dum enim ait ipsum sanctum Lupum adjunctum esse collegam S. Germano Episcopo Antisiodorensi in legatione in Britanniam adversus Pelagianos suscepta, cum idem Lupus jam annum secundum ageret in Episcopatu; ex hoc colligi necesse est, ipsum esse creatum Trecensem Episcopum anno Domini quadringentesimo vigesimoseptimo; cum jam constet ex his quæ superiori tomo quinto Annalium dicta sunt, S. Prosperi auctoritate, contigisse eam obire sanctos Episcopos legationem anno Redemptoris quadringentesimo vigesimonono. Adde igitur novem quinquennia exacta post annum Domini quadringentesimum vigesimum septimum, quo S. Lupum creatum Episcopum diximus: utique pervenies ad præsentem annum Domini quadringentesimum septuagesimumsecundum. Cum igitur constet, anno quo ipse sanctus Lupus jam transegerat novem in Episcopatu quinquennia, Sidonium esse creatum Episcopum Arvernensem; utique dicendum est, ipsum creatum Episcopum hoc ipso anno Domini quadringentesimo septuagesimosecundo, cum esset annorum circiter quadraginta. Assumptus est autem ad Episcopatum, cum adhuc superstes esset Pa-

PAGIUS

Sidonius Apollinaris fit Episc. Arvernorum.

ligo. Prior data est ad S. Lupum Trecensem Episcopum, cum ipse Sidonius Arvernensis Episcopus dictus. In ea epistola, quæ prima est lib. 6. ut Lupum jam in Sede Episcopali annos quadraginta quinque exegisse exprimat, ita loquitur, *Cum post desudatas militiæ Lirinensis excubias, & in Apostolica Sede novem jam decursa quinquennia*, &c. quibus ex verbis supra deduxi, Lupum anno CDXXVIII. quo Valentinianus III. Imperii Cæsarei Quinquennalia dedit, in Ecclesia Trecensi sedere cœpisse: [1] alioquin Sidonius eum loquendi modum sibi insu- situm non adhibuisset. Si itaque ei Christi anno quinquennia novem seu annos quadraginta quinque Episcopatus *Lupi* adiicias ultimo sc. anno CDXXVIII. ut fieri debet, in summam collato, pervenies ad annum CDLXXIII. ideoque ea Epistola ipso Episcopatus *Sidonii* initio, Olympiadisque CCCXIII. ad Lupum scripta; quia sicut ille annos suos per Olympiadas; ita & Lupi annos per quinquennia numerat. Quod eo magis dicendum, quo anno CDLXXIII. Leo Imp. *Vicennalia* exhibuit, quæ *Sidonium* movere potuerunt, ut eum loquendi modum usur-

NOTÆ [1] S. Sidonium anno tantum 473. Episcopum renunciatum fuisse, non invicte quidem Pagius probat; cum id deducat ex epistola ejus ad S. Lupum, quam scriptam hoc anno arguit ex supputatione per quinquennalia quam ibidem adhibet. Leve id videtur Tillemontio. Porro S. Lupus Epistolam gratulatoriam dedit tunc Sidonio, quæ unica ex omnibus viri Sancti Operibus nunc superest legenda apud Dacher. Spicil. t. III. pag. 302. novæ editionis. MANSI

Papianilla conjux, filia Aviti Imperatoris, susceperatque ex ea filiolam (ut vidimus) nomine Rosciam, quam apud aviam sancte pieque instituendam curavit.

XVI. Porro ad Episcopatum assumptus, ita mores composuit, ut statim absolutissimi sacerdotis speciem præseferret; cujus rei gratia sanctissimi Præsules eidem litteris congratulati sunt, ut inter alios magnus ille (ut diximus) celebris nomina Lupus Ecclesiæ Trecensis Episcopus, ad quem Sidonius epistolam illam reddidit, cujus nuper fecimus mentionem, qua adeo enixe preces ab eo exigit: ex qua etiam videas, magna humilitate præditum fuisse virum, dignum ob eam virtutem, qui ad summum sanctitatis culmen a Deo attolleretur.

XVII. Factum vero Episcopum nuncium remisisse sæcularibus jocis, hominem natura lepidum, ejus epistolæ post Episcopatum datæ declarant. Sane quidem ab hoc ipso tempore animi fuisse tranquillioris, satis ostendit, dum rogatus ab amico aliquid mensa dignum poeticum ludere; se excusans a metrico lusu, serio ista ingerit, illum monens (a): *Quinimmo quoties epulo mensæ lautioris hilarabere, religiosis (quod magis approbo) narrationibus vaca: iis proferendis confabulatio frequens; iis redicendis solicitus auditus inserviat.* Hæc ipse, qui lascivientem Musam instar farvæ Hebræorum capillis & unguibus circumcisæ retinuit, ut his sapphicis ad Firminum datis demonstrat (b):

(a) Sidon. l. 9. ep. 13.

(b) Sidon. l. 9. ep. 10.

Neu putet solvi per amana dicta,
Schema sit artis, phalerasque jungam,
Clerici ne quid maculet rigorem
Fama poetæ.

Hæc ipse, cum jam esset creatus Episcopus, ut ex eadem epistola colligi potest.

XVIII. Sidonii humilitas. Sed intuere viri modestiam de se ipso nonnisi humillime sentientis, quamvis plurimæ essent illius dotes, quibus potuisset efferri. Sunt enim crebræ ipsius querelæ, quibus se indignum ad Episcopatum assumptum deplorat: nam ad Apollinarem scribens, hæc ait (c): *Ego autem infelicis conscientiæ mole depressus, ut febrium nuper extremum salutis accessi, utpote cui indignissimo tantæ professionis pondus impactum est: qui miser ante compulsus docere quam discere, ante præsumens prædicare quam facere, tamquam sterilis arbor cum non habeam opera pro pomis, spargo verba pro foliis.* Hæc de se ipso Sidonius; cum alioqui, testificatione Gregorii & aliorum, sanctissimus habitus sit Antistes. Ad Faustum quoque nuper creatum (ut ipse ait) Regiensem Episcopum scribens (d), ubi ipsum valde laudavit, quod per sacerdotium nihil immutarit vitæ monasticæ severitatem; ejusdem exigens preces, hæc inter alia habet, bene compositum animum indicantia: *Tu igitur (ut supra dixi) precatibus obtine, ut portio nostra sit Dominus, atque ut adscripti turmæ Levitarum, nec remaneamus terreni, quibus terra non manet; inchoemusque sicut a sæculi lucris, sic quoque a culpis peregrinari, &c.* Hæc & alia hujuscemodi, quibus & demonstrat eadem circa tempora ipsum Faustum ex Abbate Lerinensi creatum fuisse Episcopum Regiensem. Porro in diversis aliis ipsius Sidonii epistolis sparsi sunt threni, quibus se indignum ad Episcopatum assumptum deplorat.

(c) Sidon. l. 5. ep. 3.

(d) Sidon. l. 9. ep. 3.

Fausti Episcopatus tempus.

XIX. Porro tantæ apud seniores sanctos Episcopos æstimationis ipse junior fuisse cognoscitur, ut oborta contentione in eligendo Metropolitano Episcopo Bituricensis Ecclesiæ, ipsi uni a comprovincialibus sacerdotibus, clero, & populo, quam vellet eligendi liberum fuerit datum arbitrium: cum ipse quanto in dijudicandis hominibus polleret judicio declaravit, deligens S. Simplicium, quem omnes summo gaudio susceperunt. Extant de his ab eodem Sidonio datæ ad diversos Episcopos litteræ (e), itemque ab eo tunc habita concio: qua quidem quanta polleret dicendi facundia, si legeris, admiraberis. Verum ut ex opulento convivio aliquid degustes, ne prorsus jejunus abscedas; hic tibi describam, quas ipse suas recenset angustias: cum eligendo aliquem, cuperet omnibus satisfactum, nec se id præstare posse videret: sic enim ait:

(e) Sidon. l. 7. ep. 5. 8. 9.

XX. *Si quempiam nominavero monachorum, quamvis illum Paulis, Antoniis, Hilarionibus, Macariis conferendum, sectata ana-*

PAGIUS usurparet. In eo persistat Sidonius Epist. XI. lib. 9. ad Lupum data, cum hic jam annum quinquagesimum in Episcopatu ageret; ait enim: *In omnibus eadem quippe qui in alio genere virtutum jam per quinquennia decem non aquavis Sacerdotibus tantum, verum & antiquis quoties collatus, antelatusque sis.* Quæ Epistola anno CDLXXIX. quo Zeno Imp. Quinquennalia exhibuit, quove decem illa quinquennia absoluta, scripta est, Sirmondus in Notis ad Epist. I. libri 6. Sidonii, aliique omnes Baronii sententiam secuti sunt.

VI. Regum Burgundionum successio. Chronographus Cuspinianeus ad Consulatum Festi & Marciani, seu ad præsentem Christi annum scribit: *Gundibalus Patricius factus est ab Olybrio Imperatore* ideoque *Gundeuchus* Burgundionum Rex ejus pater jam vivere desierat, & verosimiliter *Chilpericus* ejus frater. Utrumque Catholicum fuisse, sicuti *Gundicarium* eorum patrem, jam supra ostendimus. Si enim *Gundeuchus* Orthodoxus non fuisset, Hilarus Papa in Epistola X. ad Leontium Episcopum Arelatensem, his verbis non uteretur: *Quantum filii nostri, viri illustris, Magistri militum Gunduici sermone est indicatum; prædictus Episcopus* (nem-

Difficultas in eligendo qui omnibus placeat.

anachoreseos prærogativa comitetur: aures illico meas incondito tumultu circumstrepitus ignobilium pumilionum murmur everberat conquerentium: Hic qui nominatur (inquiunt) non Episcopi, sed potius Abbatis complet officium, & intercedere magis pro animabus apud cælestem Judicem potest, quam pro corporibus apud terrenum Judicem. Sed quis non exacerbescat, cum videat sordidari virtutum sinceritatem criminatione vitiorum? Si eligimus humilem: vocatur abjectus. Si proferimus erectum: superbire censetur. Si minus institutum: propter imperitiam creditur irridendus. Si aliquatenus doctum: propter scientiam clamatur inflatus. Si severum; tamquam crudelis horretur. Si indulgentem: facilitate culpatur. Si simplicem: despicitur ut brutus. Si acrem: vitatur ut callidus. Si diligentem: superstitiosus decernitur. Si remissum: negligens judicatur. Si solertem: cupidus. Si quietum: pronunciatur ignavus. Si abstemium producimus: avarus accipitur. Si eum qui prandendo pascat: edacitatis impetitur. Si eum qui pascendo jejunet: vanitatis arguitur. Libertatem pro improbitate condemnant: Verecundiam pro rusticitate fastidiunt: Rigidos ob austeritatem non habent caros: Blandi apud eos communione vilescunt. Ac si apud eos utrolibet genere vivatur: semper hi tamen bonarum partium mores, pungentibus linguis maledicorum, veluti hicipitibus hamis immutabuntur.

XXI.

Inter hæc monasterialibus disciplinis ægre subditur vel popularium cervicositas, vel licentia clericorum. Si clericum dixero: sequentes æmulantur, derogant antecedentes. Et post nonnulla adversas eos qui diuturnitate clericalis ministerii, non prærogativa meritorum cæteris ante habendos esse clamarent, hæc subdit: *Si militarem dixero forte personam*, quæ nimitum ex palatina militia, Præfectura aliqua emineret: *protinus in hæc verba consurgitur. Sidonius ad clericatum quia de sæculari professore translatus est, ideo sibi assumere Metropolitanum de religiosa congregatione dissimulat: natalibus turget, dignitatum fastigiatur insignibus, contemnit pauperes Christi, &c.* Hæcque tibi modo satis, sed non ad satietatem explendam, sed ad gulæ potius irritamentum, quo totam ipsam appetas opiparam devorare mensam.

XXII. Sidonius invidiam passus.

Sed accipe, quomodo ob mirificam dicendi vim Sidonio invidiam passo, Dominus præsto fuerit, ut multo magis ejus eniteret & animi virtus, & in dicendo facultas. Gregorius enim hæc de ipso habet (a): *Sanctus vero Sidonius tantæ facundiæ erat, ut plerumque ex improviso luculentissime quæ voluisset nulla obsistente mora, componeret. Contigit autem quadam die, ut ad festivitatem basilicæ monasterii, cujus supra meminimus, invitatus accederet. Ablatoque sibi nequiter libello, per quem sacrosancta solemnia agere consueverat; ita paratus in tempore cunctum festivitatis opus explevit, ut ab omnibus miraretur, nec putaretur ab astantibus ibidem hominem locutum fuisse, sed Angelum. Quod in præfatione libri, quem de Missis ab eo compositis conjunximus plenius declaravimus.* Hæc Gregorius de Sidonio Apollinari: cujus cognominis rationem si quæras, ipsum habes qui doceat, nimirum eo nomine ipsius nuncupatum fuisse avum, qui primus suæ familiæ, abdicato Gentilitiæ superstitionis errore, Christianam amplexus est religionem. Quo nomine ipse Sidonius summopere gloriatus, cum contigit ejus Apollinaris restituere monumentum, epitaphium eidem carmine scripsit: quo ubi primum meminit de ejusdem Præfectura Prætorii, quam summa cum laude in Galliis administravit, ista subdit (b):

De Apollinari avo Præf. Prætor. Galliarum.

Hæc sed maxima dignitas probatur,
Quod frontem Cruce, membra fonte purgans,
Primus de numero patrum suorum
Sacris sacrilegis renunciavit.
Hoc primum est decus, hæc superba virtus,

(a) Gregor. Turon. l. 2. c. 22.

(b) Sidon. l. 3. ep. 12.

Spe

PAGIUS (nempe Mamertus Viennensis) *invitis Diensibus Episcopum consecrare præsumsit*, ut videre est apud Baronium anno CDLXIII. num. IV. De Chilperico in Vita Sancti Romani Abbatis Lupicini decessoris a Turonensi lib. de Vitis Patrum scripta habetur, *Lupicinum* obtinuisse a Chilperico Rege præceptionem, *ut annis singulis trecentos modios tritici, eodemque numero mensuras vini acciperet, & centum aureos ad comparanda fratrum indumenta.* Chilpericus, quemadmodum & Gundeuchus ejus pater, Magister militum fuit; ita enim appellatur a Sidonio lib. 5. Epist. VI. ubi de isto *Chilperico*, non vero de *Chilperico* Gundobaldi fratre ut putavit Sirmondus in Notis ad Sidonium, sermonem habet, ut recte observat Hadrianus Valesius lib. 3. pag. 159. de Reb. Franc. Licet enim Sidonius *Chilpericum* Tetrarcham appellet, eo tamen nomine quatuor fratres tunc regnasse non indicat ut arbitratur Sirmondus; cum qui portionem habet alicujus ditionis, *Tetrarcha* etiam appelletur.

VII. Burgundionum Reges Arianam hæresim amplectuntur.

Turonensis lib. 2. cap. 28. scribit: *Fuit autem & Gundeuchus Rex Burgundionum, ex genere Athanarici Regis persecutoris, de quo supra meminimus. Huic fuerunt quatuor filii, Gundobaldus, Godegesilus, Chilpericus, & Godomarus. Igitur Gundobaldus Chilpericum fratrem suum interfecit gladio, uxoremque ejus ligato ad collum lapide, aquis immersit. Hujus duas filias exilio condemnavit: quarum senior, mutata veste Mucurena, junior Chrotildis vocabatur. Ve-*

rum

Spe praecedere, quos honore jungas;
Quique hic sunt titulis pares potentes,*
Hos illic meritis supervenire.

* parentes

Merito igitur ab eo qui in familiam omnibus celsius Præfecturis Christianum nomen intulit, Apollinari, Sollius Sidonius cognomentum accepit Apollinaris. Sed de ipso modo satis.

Qua-

PAGIUS rum Turonensis in Historia priorum Regum, tam Gothorum, quam Burgundionum non semel lapsus est, *Athanaricus* enim Gothorum Rex ac Ecclesiæ persecutor, qui anno CCCLXXXI. obiit, nihil commune habuit cum Burgundionum Regibus, isque Arianam sectam professus est. *Gundeuchi* tamen filios eandem hæresim amplexos esse recte scribit Turonensis lib. 3. cap. 1. *Heretici vero, nec acquirunt, sed quod videntur habere, aufertur ab eis. Probavit hoc Godegesili, Gundobaldi, atque Godomari interitus, qui & patriam simul & animas perdiderunt*, &c. Non loquitur Turonensis de Chilperico II. eorum fratre, quia hic religionem Catholicam conservavit, cum Chrotildis ejus filia, quæ Clodovæi Magni Francorum Regis uxor fuit, in religione Catholica sit educata. *Chilpericus* Lugduni regnavit; sed postquam *Gundobaldus*, qui & *Gundibalus* dictus, duorum fratrum sanguine, Chilperici sc. & Gandomari manus imbuit, ipse Lugduni, ut asserit Ennodius in Vita Sancti Epiphanii pag. 402. *Gundegisilus* vero Genevæ, ut Ennodius pag. 408. regnarunt.

JESU CHRISTI ANNUS 473.	SIMPLICII PAP. ANNUS 6.	LEONIS 17. GLYCERII 1. IMPP.

I. Olybrius occiditur, Glycerius Imp. creatus.

QUadringentesimo septuagesimotertio Christi anno Leo Augustus quintum Consul Fastis inscribitur absque collega, quod turbatæ vehementer essent res Occidentalis Imperii: nam occiditur Imperator Olybrius, & in locum ejus a Gothis militibus Clycerius subrogatur: sub hujus enim anni Consulibus Cassiodorus hæc habet (*a*): *His Consulibus Gundebado hortante, Glycerius Ravennæ sumpsit Imperium*, tenuitque vix annum unum. Apud hunc plurimum valuisse S. Epiphanium Ticinensem Episcopum, Ennodius tradit: additque complures capitis reos interventione ipsius Epiphanii ob eodem Imperatore liberos esse dimissos. In hunc ergo modum magno Reipublicæ damno sæpe mutatis Augustis, addita his est nova calamitas, cum Ostrogothi sub Duce Windemiro ex gente Amala ad damna descenderunt Italiæ, alia vero ex parte Theodomiro ad prædandum Orientem converso. Porro de horum origine & familia Amala Jordanum (*b*) ejus gentis historicum consule.

(a) Cassiod. in Chron.

(b) Jordan. de reb. Get.

II. Sed quid occidit? *Simulac Vvindemirus in Italiam cum exercitu ingressus est, ex hac vita subducitur, successorem relinquens filium haredem suo nomine nuncupatum Juniorem Vindemirum: quem Glycerius Imp. muneribus datis de Italia ad Gallias transtulit, qua a diversis circumcirca positis barbaris premebantur; asserens vicinos ibi Vvisigothos eorum parentes regnare. Quid multa? Vvindemirus acceptis muneribus, simulque mandatis a Glycerio Imperatore, in Gallias tendit: cumque se parentibus jungeret Vvisigothis, unum omnium corpus effectum est, ut dudum fuerant: & sic Gallias Hispaniasque tenentes suo jure defendunt, ut nullus sibi alius prævaleat.* Hæc Jordanus.

III. Quid Rex Rugorum cum S. Severino.

Ad hæc plane tempora referenda sunt, quæ de Rugorum Regis rebus gestis cum sancto Severino Noricorum Apostolo nominato Eugipius Abbas fideliter scripsit his verbis: *Rugorum Rex nomine Flaccitheus, in ipsius regni sui capis nutare primordiis, habens Gothos ex superiore Pannonia vehementer infensos, quorum innumerabili multitudine terrebatur. Is ergo beatissimum Severinum in suis periculis tamquam caleste consulebat oraculum: siquidem dum vehementius turbaretur, veniens ad hominem Dei deflebat se a Gothorum Principibus ad Italiam transitum postulatum; a quibus se non dubitat, quia si hoc eis denegatum fuerit, occidendum. Respondit ei vir Domini Severinus: Si nos omnes una fides Catholica adnecteret, magis me de vita perpetuitate consulere debuisti: sed quia de prasenti tantum saluto solicitus es, ausculta qua dico. Gothorum nec copia, nec adversitate turbaberis; quia esto securus, eis discedentibus, tu desiderata prosperitate regnabis: tantum ne humilitatis meæ monita prætermittas. Non te itaque pigeat pacem appetere etiam inimicorum. Numquam propriis virtutibus innitaris: Maledictus (inquit Scriptura c) qui confidit in homine, & ponit carnem brachium suum, & a Domino recedit cor ejus. Disce igitur insidias cavere, non ponere. In lectulo quippe tuo pacifico fine transibis.*

(c) Hierem. 17.

IV. Vitat Rex insidias præmonitus a S. Severino;

Qui dum tali animatus oraculo lætus abscederet, perlato sibi quod turba latronum aliquos captivasset ex Rugis; virum Dei protinus mittit consulendum. Qui sanctis eum mandatis, ne prædones sequeretur

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5966.

SÆC. V. Anno Eræ Hispan. DXI. A. C. 473.

☉ 6. G. ☽ 18. P. 2. April. Indict. 11.

JESU CHRISTI 473.

SIMPLICII PAPÆ 6.

LEONIS IMP. 17.

GLYCERII IMP. 1.

I. Vicennalia Leonis.

[1] HOc anno *Leo Aug.* quintum Consulatum sine Collega gessit, idque propter sua Vicennalia, quæ ad Leonem nepotem Imperatorem crearet, anticipavit.

II. Glycerius fit Imperator Occidentis.

Ad num. I. & seq. Chronographus a Cuspiniano editus, ad Consulatum V. Leonis Aug. scribit: *Levatus est Imperator Glycerius Ravenna III. Nonas Martias.* Marcellinus vero hoc anno habet: *Glycerius apud Ravennam plus prasumptione quam electione Casar est factus. Constantinopoli seditione in Circo facta, multi Isaurorum a populo interempti sunt*, occasione sc. ludorum Circensium, qui ut existimo, ob Leonis Vicennalia exhibebantur. Regnante Clycerio Vindemirus seu VVidemirus a Theudemiro Ostrogothorum Rege missus est in Italiam, ut narrat Jornandes in Getic. cap. 56. & ex eo Baronius.

NOTÆ [1] COss. *Leo Aug. V. sine collega.* Victor: *Leone VI. & Probino.* Mendose. Marcellinus: *Leone Aug. V. solo cos.* Epitome temporum, & Indiculus Paschæ, *Leone Aug. V. Liceriue (pro Glycerius) Imperator levatus est V. Non. Mart.* GEORGIUS

tur, Domino revelante, præmonuit, dicens: Si eos secutus fueris, occideris. Cave ne amnem transeas, & insidiis quæ tribus in locis paratæ sunt, improvida mente succumbas. Nam cito nuncius fidelis adveniet, qui te de his omnibus efficiet certiorem. Tunc duo captivorum ab his hostium sedibus fugientes, ea per ordinem retulerant, quæ beatissimus vir, Christo sibi revelante, prædixerat. Igitur frustratis insidiis adversantium, Flacitheus incrementis auctus prosperioribus vitam rebus tranquillissimis terminavit. Hæc Eugipius Abbas, qui his subdit grande miraculum, cum unus ex Rugorum populo, qui contritis ossibus jam annis duodecim omni caruerat usu membrorum, ab eo sanatus est: ex quo evenit, ut frequentissimus ad eum esset accessus tum Rugorum, tum etiam aliorum inde transeuntium barbarorum. Habet hæc omnia susius enarrata scriptus codex superius citatus, quæ sicut alia plura apud Surium desiderantur; apud quem quæ extant, inemendata satis esse noscuntur.

V. Mirum quidem fuit tanto honore; cultu & observantia frequentatum Severinum a barbaris Regibus circumstantibus quamtumlibet Arianis, ab eo ad meliorem frugem conversis: cujus cum iidem parerent monitis, omnia sibi dextera provenire solere, experimentis sæpe sæpius didicissent. Ex quibus intelligas, quanto securius & utilius Reges servis Dei obtemperent, quam aliis ipsi imperent: concilient enim divinam sibi potentiam, dum Dei amicis obediunt, consiliaque ipsorum libenter audiunt & amplectuntur. Quanto autem detrimento Dei amicorum despiciantur consilia, & petitiones rejiciantur, quod idem Eugipius de conjuge filii Regis, eademque Regina, narrat, terribili est patefactum exemplo, quod ita subdit (a).

(a) Eugip. in Vita Severin. c. 8.

VI. Gisa Regina contemnens S. Severinum cito punitur.

Felitheus quoque Rex, memorati Flacithei filius (qui & Feba) paternam secutus industriam, sanctum virum, pro regni sui sapis frequentare primordiis. Hunc conjux feralis & noxia, nomine Gisa, semper a remediis clementiæ revocabat. Hæc ergo inter cætera iniquitatis suæ contagia, etiam rebaptizare Catholicos aliquos conata est: sed ob sancti reverentiam Severini, non consentiente viro, a sacrilega quantocyus intentione defecit: Romanos tamen, captivos scilicet, *duris conditionibus aggravans, quos etiam Danubio jubebat adduci. Nam cum quadam die in proximo a Favianis vico veniens, aliquos ad se transferri Danubio præcepisset, vilissimis scilicet ministeriis servitutis damnandos, dirigens ad eam vir Dei, ut eos dimitteret, postulabat. Verum illa facibus feminei furoris exæstuans, mandata reportari jussit asperrima: Ora (inquit) tibi serve Dei, intra cellam tuam delitescens: liceat nobis de servis nostris ordinare quod volumus.*

VII. Filius Regis obses tenetur a servis.

Audiens autem hoc homo Dei: Confido (inquit) in Domino meo Jesu Christo, quod necessitate compelletur explere, quod prava voluntate despexit. Velox itaque secuta correptio prostravit animos arrogantis. Quosdam enim aurifices barbaros pro fabricandis regalibus ornamentis clauserat arcta custodia (nam eos jure servitutis possidebat invitos.) *Ad hos filius memorati Regis admodum parvulus, nomine Fridericus, eo die quo Regina servum Dei contempserat, puerili motu concitus introivit. Tunc aurifices pectori infantis gladium imposuere dicentes, quod si quis ad eos absque juramenti præsidio,* quo vita cum libertate promitteretur, *ingredi conaretur, parvulum regium primitus transfigentes, semetipsos postea trucidarent; quippe cum sibi nullam spem vitæ promitterent, macerati diuturnis ergastulis.*

VIII. Regina redditur mitior.

His auditis Regina crudelis & impia, vestibus præ dolore conscissis, talia clamitabat: O serve Dei Severine, sic sic illatæ a Deo vindicantur injuriæ? Hanc mei contemptus ultionem effusis precibus postulasti, ut in mea viscera vindicares? Itaque multiplici contritione ac miserabili lamentatione discurrens, fatebatur se pro scelere contemptus, quod in servum Dei commiserat, plaga præsentis ultione percelli: confestimque directis equitibus, veniam poscens Romanos quos eadem die tulerat, pro quibus & rogantem contempserat, transmisit. Et abiens ad ergastulum, ubi aurifices operabantur, dato eis sacramento evadendi mortem, sospitem suum recipit infantem. Mox & illi dimissi sunt. His auditis, reverendissimus Severinus Christi servus gratias Creatori referebat immensas: qui ob hoc interdum differt vota poscentium, ut fide, spe, & charitate crescente, dum minora petuntur, majora concedat. Id namque egit omnipotentia Salvatoris, ut dum liberos sæva mulier subjecit servituti, serviientes cogeretur reddere libertati. Quibus mirabiliter impetratis Regina statim ad servum Dei properans, una cum marito, monstrat filium quem fatebatur illius orationibus de mortis confinio liberatum, promittens se nequaquam ultra jussionibus ejus obviare. Hæc Eugipius. Subdit vero de propensiori cura ipsius in redimendis captivis, deque acceptis sacris reliquiis sanctorum martyrum Gervasii atque Protasii, recusataque ab eo ipsi oblata dignitate Episcopatus, deque monachorum bene instituta disciplina.

IX. Quomodo autem idololatriæ reliquias in eadem regione & detexit & penitus ab-

abstulit, audi eumdem Eugipium rem admirandam his verbis scribentem: *In castellum quoque cui erat vocabulum Cucullis, devotionibus accolarum vir sanctus advenerat advocatus; ubi factum grande miraculum nequeo reticere: quod tamen Majoriani* * *post presbyteri nostri, civis ejusdem loci, stupenda relatione cognovimus. Pars plebis in quodam loco nefandis sacrificiis inhaerebat: Quo sacrilegio comperto, vir Dei multis plebem sermonibus allocutus, jejunium triduanum per presbyteros loci persuasit indici, ac per singulas domos cereos offerri praecepit: quos propria manu uniuscujusque parietibus affixit ecclesiae. Tunc psalterio ex more decurso, ad horam sacrificii presbyteros ac diaconos vir Dei hortatus est tota cordis alacritate communem Dominum deprecari, quatenus ad sacrilegos discernendos lumen suae cognitionis ostenderet. Itaque cum multa largissimis fletibus, cum eis, fixis genibus deprecaretur; pars maxima cereorum, quos Fideles attulerant, subito est accensa divinitus: reliqui vero eorum, qui praedictis sacrilegiis infecti fuerant, volentesque latere negaverant, inaccensi permanserunt. Tunc ergo qui eos posuerant, divino declarati examine, protinus acclamantes, secreta pectoris satisfactionibus prodiderunt, & suorum testimonio cereorum manifesta confessione convicti, propria sacrilegia testabantur.* Haec ipse; quibus & pariter declaratum est, qui lucis filii fuerint, quive tenebrarum: ut & aptari illud Apostoli iisdem potuerit (a): *Eratis aliquando tenebrae, nunc autem lux in Domino.* At de his satis.

* Majoriani.

(a) Ephes. 5.

X. Hoc eodem anno natus ex Zenone (b) genero Leonis Imperatoris & filia ejus Ariadna filius, Leo itidem avi nomine nuncupatus, ab eodem est nominatus Augustus: sed a tempore assecutae amplissimae dignitatis vix decem elapsis mensibus infans (ut Theodorus affirmat c) defunctus est, nesciens quid acceperit, quodve moriendo perdiderit. Porro de eodem Leone nepote redarguitur erroris Nicephorus, vel alii qui ejusdem reperiuntur fuisse sententiae, nimirum ipsum non infantem, sed adolescentulum & depravatis plane moribus fuisse in vitiis enutritum: quem constat, etiam si eodem anno quo juncta est Ariadna cum Zenone, natus esset, excedere minime potuisset tertium aetatis annum, ut superius apertissime demonstratum est: testante praesertim una cum ceteris ipso Nicephoro, non ante illud tempus datam esse in matrimonium Ariadnam Zenoni, quae filio Asparis creato Caesari fuerat desponsata.

(b) Marcell. in Chron. & Cassiod.

(c) Theod. Collect. l. 1.

De-

PAGIUS

III. *Leo Junior fit Imperator Orientis.*

Ad num. X. Cassiodorus in Chronico ad Consulatum V. Leonis Aug. scribit: *Eodem anno Leo nepotem suum Leonem consortem facit Imperii.* Photius in Excerptis Candidi haec ex isto Historico refert: *Leonem multa volentem, molientemque, quo Zenonem generum Imperatorem renunciaret, subditis repugnantibus, minime id quidem efficere potuisse; sed paulo ante obitum nepotem ex Zenone & Ariadna natum creasse: ita post Leonis excessum a Leone filio Zenonem patrem assentiente Senatu, esse Imperatorem coronatum.* Candido magis, quam Zonarae credendum, qui ob electione Leonis Aug. usque ad Anastasii inaugurationem Historiam scripserat, ut prodit Photius in Biblioth. Cod. 79. Ait autem Zonaras, Leonem Seniorem capiti Leonis nepotis diadema imposuisse, quod *Zenonem* hominem deformi corpore & facie, animo autem turpiore ac deteriore, nequaquam Imperio idoneum existimaret. Baronius scribit *Leonem Juniorem* hoc anno natum, sequentique Imperatorem renunciatum, indeque liquere *Ariadnam* ante triennium Zenoni nuptam non fuisse. Verum vulgarem illum errorem supra everti, ostendique, Leonem Juniorem anno CDLVIII. in lucem prodiisse, quod & ex dicendis anno sequenti patebit. Tradit praeterea Baronius, Theodorum Lectorem lib. 1. scribere, Leonem Jun. menses tantum decem vixisse, ideoque & currenti anno natum esse. At Theodorus dicit tantum: *Discessit e vita cum decem tantum menses imperasset*, post mortem sc. Leonis avi sui quod verum est. Denique quod a Suida scriptum de vitiis Leonis Jun. Baronius Nicephoro attribuit, ut anno sequenti ostendam.

IV. *Theodoricus Triarii filius cum Romanis pacem facit.*

Malchus Rhetor pag. 92. narrat, *Septimo decimo Imperii Leonis anno* Barbaros, qui in Thracia erant, Legatos ad eum misisse, Romanorum amici esse cupientes, & per eos tria ob eo poscentes. I. *Theudericum* eorum Ducem, omni haereditate, quam illi reliquerat Aspar, frui: II. ut liceret illi in Thracia habitare: III. ut eorum ordinum, quorum *Aspar* fuerat, Dux esset. Sed cum Imperator solum tertium concessisset, *Theudericus* suarum copiarum partem in Philippos campos immisit, cum altera parte Arcadiapolim obsedit, tandemque ad deditionem compulit. Cum tamen in Thracia grassaretur fames, Barbari iterum Legatos ad Imperatorem misere, paxque his praecipue conditionibus facta, ut duo millia librarum auri Gothis singulis annis penderentur, & Theudericus duorum exercituum, *qui maximi sunt, & circa Imperatorem militant*, Dux constitueretur. Ubi Malchum *Theoderici* nomine, *Theoderici* Triarii filium, qui sedes in Thracia habebat, significare, in Notis recte observavit Valesius. Quae ad intelligentiam dicendorum hic narranda esse duxi.

V. *Alia huc revocanda.*

Hoc anno obiit Sanctus *Euthymius* Abbas, & *Sidonius* Arvernorum Episcopus dictus est, ut anno superiori ostendimus. Rediit *Eudocia* ex Africa, & Vesuvius arsit, ut ostendi anno CDLXXI.

I. Utriusque Leonis obitus.

DEcimusoctavus & postremus annus Leonis Imperatoris, qui numeratur Christi quadringentesimus septuagesimus quartus, Leonis Augusti Junioris Consulatu aperitur, quo etiam clauditur vita ipsius Senioris Leonis Augusti, atque pariter ejusdem Junioris Imperatoris exitus. Numerantur prioris Leonis imperii (a) anni septemdecim & menses sex, ejus vero nepotis menses tantummodo decem. Supervixit tantum hic illi quantum satis esset ut amplissimam transferret in patrem Zenonem Imperii hæreditatem.

(a) Marcell. in Chron.

II. Leo Aug. qualis.

Fuisset plane Leo avus Augustus inter optimos Imperatores adnumerandus, nisi suorum propinquorum sordibus videri posset aspersus. Etenim etsi omni prorsus caruit hæreticorum erroris contagio: tamen quod haud prudens ipsos non cavit hæreticos quibuscum indulgentius egit, dum Basilisco Verinæ conjugis germano pepercit, & Zenonem inexploratum adhuc sibi hominem haud probe de Catholica religione sentientem cooptavit sibi generum & administratorem Imperii. Sic igitur etsi religiosus & maxime pius ipse visus semper fuerit Imperator, haud tamen a posteris laudari meruit, quod adeo nequissimis hominibus straverit ad capessendam Imperium viam, nempe Zenoni, qui sublato e medio filio hoc anno ipse jam creatus Augustus successit; & Basilisco, qui & ipse hæreticus, post multa scelera, in tyrannum tandem erupit.

III. Leonis Imp. leges piæ.

Remanserunt autem ejusdem Leonis Imperatoris egregia pietatis monumenta in pluribus religionis ab eo editis sanctionibus, necnon in sacris ab ipso erectis ædibus. Quod enim ad sancitas ab illo leges pertinet: præter illas quas certis temporum notis consignatas suis singulis reddidimus annis, aliæ complures extant absque die & Consule positæ: ut inter alias (b) quam pro clericis sanxit ac monachis, ne ad sæcularia judicia traherentur; & aliæ ad eorumdem bona spectantes. Illæ etiam adhuc extant quibus sanctas Ecclesias ac domos hospitales Constantinopolitanæ civitatis (c) privilegiis honestavit.

(b) l. 33. de Episc. & Cleric. Cod. Justin.

(c) l. 36. de Episcop. & Cleric. Cod. Justin.

IV. Templa a Leone erecta.

De sacris autem ædibus ab eo erectis illa principatum obtinuit, quæ sub Dei genitricis nomine constructa est, ad Fontem dicta, de qua superius mentionem fecimus. Huic splendore proxime accessit,

---

PAGIUS

SÆC. V. Anno Eræ Hisp. DXII. A. C. 474.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5967.

☉ 7. F. ☽ 19. P. 21. April. Indict. 12.

JESU CHRISTI 474.

SIMPLICII PAPÆ 7.

ZENONIS IMP. 5.

NEPOTIS IMP. 1.

I. Consulatus.

[1] LEo Junior Augustus sine collega Consulatum gessit, de more novorum Principum.

II.

A num. I. ad VII. Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. CDLXVI. qui Kalend. Septemb. superioris Christi anni inchoatur, ait: *Hoc anno Leo Imp. morbo correptus Byzantii vita decessit, Leone Zenonis & Ariadnæ filio, quem ante designaverat, Imperatore relicto, mense Januario, Indictione duodecima, qui deinde Februario Zenonem patrem in Circi sella, Verina & Ariadna opem ad hoc ferentibus, Imperii corona redimivit. Solos autem menses decem cum propem patre Zenone Leo Junior Imperium adsecutus, ægra valetudine vexatus extinguitur.* Auctor Chronici Alexandrini Leonis Jun. mortem his verbis narrat: *Leo undecimo sui Consulatus mense Dio, mense seu Novembri morbo extinctus est. Vixit annos XVII. quemadmodum Nestorianus tradit, qui sapientissimus Chronographus historiam usque ad Leonem Jun. perduxit.* Ex quo liquet, Leonem Jun. anno CDLVIII. in lucem prodiisse; & annos illos XVII. utrimque incompletos numerandos esse. Erravit Marcellinus in Chronico, Baroniumque in errorem indu-

Moriuntur Leo Senior, & Leo Jun. Impp.

NOTÆ [1] COss. *Leo junior Aug. sine collega.* Victor: *Leone minore Aug. Coss.* Marcellinus: *Leone juniore solo cos.* Mabillonius de cultu SS. ignotorum.

DP. EST. SUB. V. DIE. VIII. KAL. JUNII. D. N. LEONE IUNRE
V. C. SS.

Fleetvvod pag. 342. & Reinesius pag. 898. ex Aringho lib. III. cap. III.

DEPOS. VII. IDUS
MAIAS LEONE
JUNIORE AUG. PRIMUM. CONS.

Epitome temporum, & Indiculus Paschæ: *Leone Aug. jun. Deponitur Liberius; levatur Negus.* GEORGIUS

sit, quæ in honorem ejusdem sanctissimæ Virginis ab eodem excitata est, ut in ea ipsius sacras exuvias collocaret, vestem nimirum Hierosolymis tunc allatam quam innumera miracula decorarunt. De mirificis autem editis signis in hisce ædibus sacris ad Fontem erectis, Nicephorus (a) librum se scripsisse testatur. Meminit & Procopius (b) magna cum admiratione de eodem templo S. Mariæ ad Fontem ab ipso Leone extructo, quod reliqua templa facile superasso tradit. De inventione autem sacrosanctæ vestis Dei Genitricis Mariæ habes cum ex Nicephoro (c), tum ex Metaphraste (d) enarratam historiam. Sed de Leone hactenus.

(a) Niceph. l. 15. c. 25. 26.
(b) Procop. de ædif. Justin. Imp.
(c) Niceph. l. 15. c. 24.
(d) Metap. die 15. August.

V. De Verina Augusta.

Quod vero ad Verinam ejus conjugem Augustam pertinet, laudatam invenimus feminam valde piam in Actis Matronæ Pergensis magni nominis ejus temporis feminæ, cujus res gestas e veteribus erutas monumentis edidit pariter Metaphrastes (e). Quod vero ad Zenonem in Imperium successorem spectat: fama fuit, filium leonem Juniorem Augustum ab eo malis artibus sublatum esse de medio, ut ipse solus, non ut tutor & procurator, sed Imperator summam rerum administraret. Repeiitur apud Latinos (f) chronographos de Leone parvulo, ipsum ab interfectore Zenone immisso, alio in locum ejus supposito, subductum, atque seorsum clanculo educatum; pervenisseque ætate usque ad Justiniani Imperatoris tempora: sed hæc haud fidem satis certam inveniunt. Dum autem hoc anno adhuc superstes vita esset Leo infans Zenonis filius dictus Augustus, pater ejus Zeno administrandum suscepit Imperium, non tamen quod ipse a Leone esset relictus Augustus, sed tantum infantis tutor & administrator Imperii, quod quidem cusum hoc anno numisma docet in quo primo loco ita positum vides nomen Leonis Augusti, ut eo titulo careat quod sequitur Zenonis nomen, cum & D. N. Dominus noster, non DD. NN. in eodem scriptum legatur. Sed quod Leo Augustus (ut diximus) infans esset, loco filii ipse Zeno diadematus in ipso habetur impressus: nisi mavis dicere, infantem Augustum eo modo decoris gratia effigiatum. Reddimus hic tibi ipsum exemplar ex aurei nummi prototypo quem accepimus a nostro Lelio Pasqualino nobis amicitiæ & rei litterariæ usu conjunctissimo.

(e) Metaphr. die 8. Novembr.
(f) Ado Vien. in Chronic. Marian. Scot. in Chronic.

Quod autem in adversa nummi parte nomen legis Augustorum, id factum scias more majorum, quo licet unus tantum Augustus regnaret in Oriente respectu Occidentalis etiam Augusti is titulus ponebatur.

VI.

Sed qualis fuerit Zeno iste qui post utriusque Leonis obitum sibi Imperium vendicavit, ex Evagrio ita accipe, dum de primordiis ejus regiminis Sardanapalo dignis ista præfatur (g): *Zeno posteaquam Imperii clavum, filio suo mortuo, obtinuit: Perinde ac persuasum sibi haberet, se minime totius Orbis dominatu posse potiri, nisi omne voluptatum genus, quod forte occurreret, licenter & effuse consectaretur; in initio ita libidinum illecebris se totum dedit, ut a nulla turpitudine, & nefario flagitio se continuerit: sed in illis volutaretur, ut eadem*

(g) Evag. l. 3. c. 1. Zenonis luxus.

PAGIUS

duxit: ad Consulatum enim Leonis Aug. V. anno superiori gestum, scribit, Leonem Seniorem morbo periisse, *tam sui Imperii annis, quam Leonis Jun. regni mensibus computatis, anno XVII. mense VI.* Cum enim Leo Senior die VII. mensis Februarii anni CDLVII. Imperator renunciatus fuerit, Marcellinus menses tres minus numerat.

III.

Emin. Card. Norisius in Dissert. III. de Epochis Syro-Macedonum cap. 4. ex Chronicis Joannis Malelæ hæc de Leone Juniore refert: *Indictione XII. mense sui Consulatus XI. in morbum incidens, e vivis excessit, mense Novembri, Indict. XIII. anno juxta Antiochenos DXXIII. anno ætatis septimo, uti scripsit Nestorianus sapientissimus Chronographus, qui ad Leonem Juniorem Historias suas perduxit.* At non dubito, quin lectio illa mendosa sit, & quin legi oporteat, *anno ætatis decimo septimo*, loco, *anno ætatis septimo*. Suidas enim in voce Ζήνων, prodit

Leo Junior annos XVII. natus obiit.

dem ista in tenebris & in occulto admittere, abjecti & pusilli animi putaret; palam autem atque in oculis omnium, regale quiddam esse & solo Imperatore dignum, In qua re perverso & plane servili judicio usus est. Quippe Imperator, non ex eo quod aliis imperat, spectari debet, sed quod se ipsum ita regere & moderare potest, ut nullum absurdum voluptatis genus finat in animum irrepere. Hæc Evagrius. At quid boni expectari potuit ab homine adeo in vitiis penitus merso? nihil certe, nisi ut secundum illud Apocalypsis: *Et qui sordescit, sordescat adhuc.* Etenim non pravis tantum infectus est moribus, sed impietate fœdatus; utpote qui simulac Imperium administrare cœpit, partes tuendas suscepit hæreticorum. His plane saltibus ad ima quisque prolabitur, atque tandem mergitur homo: ex ejusmodi plane officina Sardanapali prodire consueverunt hæresum sectatores & defensores: nam sententia Apostoli, illi Crucis Christi inimici constituuntur, quorum Deus venter est.

Zeno favet hæreticis.

VII. At quid de Zenone Imperium moderari incipiente Alexander monachus antiquus Græcus scriptor memoriæ prodidit adducamus in medium: sic enim ait: *Postquam Leo Imperator terrestre Imperium dereliquit, & ad immortale illud regnum translatus est; Antiocheni urgente Petro Fullone, Martyrio iterum revocato ejus sedis digno Episcopo negotium fecerunt: nec sub Catholico Imperatore satis virium habuerunt, ut eum sede omnino pellerent: Zenoni Imperatori supplicationem obtulerunt, petentes Fullonem illum Petrum sibi Episcopum creari. Id quod factum est auro ipso omnibus qui erant in aula regia persuadente, ut Petri Fullonis patrocinium susciperent. Statim igitur ut Petrus ille est ordinatus Episcopus* (jam ab exilio, in quod a Leone Imperatore fuerat relegatus, ab ipso Zenone revocatus) *sanctam Chalcedonensem Synodum anathemate fuit detestatus. Cumque Apollinaris sectatoribus placere studeret, qui Theopaschitæ appellantur, eo quod Divinitatem ipsam passam esse dicerent; novitatem quamdam pessimam excogitavit, ut hymno illi qui Trisagion appellatur, etiam hoc adderet: QUI CRUCIFIXUS ES PRO NOBIS, miserere nobis.*

Petrus Fullo Theopaschita.

VIII. *Hæc cum Sancti Episcopi & Patres nostri audivissent, ad pravam illius opinionem refutandam alacri & prompto animo agressi sunt. Et primo quidem litteris eum ab impietatis voragine revocare conati sunt. Sed cum eum repugnantem majori audacia & temeritate e contra fidem Orthodoxam ferri vidissent; omnes qui sunt in Orbe terrarum Episcopi anathemate illum expulerunt.* Sed hæc postea: modo satis ad insinuandam Zenonis admirandam impietatem, tantum idolum super sublimem Antiochenæ Ecclesiæ cathedram extollentis. Sed & idem impius Augustus pariter statuit, ut Timotheus ille sacrilegus invasor Ecclesiæ Alexandrinæ relegatus pariter ab Imperatore Leone in Chersonesum, sive Oasim, cum honore ab exilio revocaretur: qui etiam ut suam, repetere ausus est Alexandrinam Ecclesiam: sed de eo fusius suo loco dicendum erit.

IX. His igitur nefandis sceleribus perpetratis & veluti primitiis sui Imperii a Zenone Satanæ consecratis; quæ mox inde fuerint consecuta incommoda Reipublicæ, Evagrium audi ista narrantem: (a) *Ad hunc modum Zeno initio Imperii sui vitam instituit. Illius autem subjecti, tam qui in Oriente, quam qui in Occidente incolebant, gravibus affictabantur incommodis. Quippe barbari, qui* Sce-

(a) Evagr. l. 3 c. 2.

PAGIUS

dit Imperatoris Proceres operam dedisse, *ut adolescens ille* (nempe Leo Junior) *Sybaritico more, crapula & fœdis voluptatibus indulgeret, & suis lenociniis conciliantes ipsi ejusdem ætatis puberes, quibuscum versabatur, ipsum turpiter instituerant, ut in maximum amores furore correptus ferretur.* Quod Baronius anno CDLXXIII. num. X. memoriæ lapsu Nicephoro adscribit, quodque de puero septenni explicari non potest. Verum quidem est, Cyrillum Monachum in Vita Sancti Euthymii Abbatis a Loppino Monacho Benedictino publicata pag. 86. scribere; *Anno primo ab Euthymii morte jam transacto, Leo Magnus & Christi amans Imperator e vita migravit, Leone suo nepote admodum adhuc infante successore relicto*, seu ut Græcum habet, [illegible Greek]. Sed, ut variis locis observavimus [illegible Greek], seu, [illegible Greek], Auctores Græci ad tricesimum usque ætatis annum extendunt, & Eusebius in Vita Constantini Magni lib. 2. cap. 52. eadem loquendi formula utitur, cum Constantinum inducit afferentem se præsentem fuisse cum oraculum de persecutione, scilicet decennali indicenda, Imperatores ab Apolline peterent: quo tempore dicit Constantinus, se admodum infantem fuisse, [illegible Greek], &c. Habita illa consultatio anno Christi CCCII. quo *Constantinus* annum tricesimum aut attigerat, aut egressus erat.

IV. *Leo Senior* multas Sacras ædes construxit, & inter alias Ecclesiam Deiparæ *ad Fontem* dictam, de qua suo loco egimus; Zeno vero *statim ab ipso exordio illecebris suppeditatum ita se totum dedidit, ut nihil esset tam turpe tamque* illicitum, quod impetum ejus cohiberet, inquit Evagrius lib. 3. cap. 1. Quod Theophanes & Zonaras confirmant, addontque, eo imperante subditos gravissima mala perpessos esse, sed nullus scribit eum male de religione orthodoxa sensisse.

Zeno voluptati deditus & crudelis.

V. A num. VII. ad XI. Refert Baronius ex Alexandro Monacho in Laudatione de S. Barnaba Apostolo, *Zenonem*, ubi Imperium consecutus est, *Petrum Fullonem* in Ecclesiam Antiochenam restituisse, additque Baronius eum etiam

Alexander Monachus Auctor futilis.

Scenitæ vocantur, loca omnia populati sunt: multitudoque Hunnorum qui olim vocabantur Massagetæ, in Thraciam incursionem fecit; quinetiam trajecit Danubium, probibente nemine. Zeno vero reliquam Imperii partem per vim barbaro quodam more spoliatus fuit. Hæc ipse.

X. Sed cur non tam cito (ut par esse videbatur) ipse malorum auctor Augustus numine ulciscente, pœnas dedit ex iis quæ Sophronius narrat, intelligere satis poteris ubi ait, (a): *Narravit mibi quidam Patrum de Zenone Imp. dicens de muliere quadam cujus filiam ipse Imperator ad libidinem exatiandam subripuisset. Hac (inquit) vacabat in templo Dominæ nostræ Dei Genitricis, orans eam & deprecans, ac cum lacrymis dicens: Vindica me de Zenone Imperatore. Cum ergo multis diebus hoc faceret, apparuit ei per visum sancta Dei Genitrix dicens: Crede mibi mulier, ultionem tuam sæpe facere volui; sed manus ejus probibet me. Erat enim valde misericors & eleemosynas faciens.* Hæc ipse: ex quibus observa, lector, magnam in primis vim esse eleemosynarum: ut plene ex his intelligas, quid sit illud (b): *Sicut aqua extinguit ignem, ita eleemosyna resistit peccatis* nempe ad ultionem meritam differendam, & quid illud insuper (c): *Peccata tua eleemosynis redime* scilicet, Hoc satage, ut per hujusmodi officia divinam iram, quam pravis operibus concitasti, retardes. Cum tametsi ad Dei amicitiam nullus valeat inquinatus vitiorum sordibus aspirare; nihilominus hisce bonis operibus possit ad tempus, quæ citius prolapsura erat, divina ultio contineri: non autem vitari penitus, nisi ipsa peccata omnino vitentur. Prolixe extat disputatio Sancti Augustini (d) adversus quosdam suo tempore in errorem inductos, qui putarent non obfutura illis sua peccata, qui eleemosynas in pauperes erogarent. Sed & S. Gregorius & alii Patres de his, pluribus disputarunt. At de his satis. Jam vero Occidentale Imperium gravioribus fluctuans impulsibus ac prope collabens fractum undique invisamus,

(a) Sophr. Prat. Spir. c.175. Vis eleemosynarum.

(b) Eccl. 3.

(c) Dan. 4.

(d) Aug. de Civit. Dei l.21. c.22. & 27.

XI. Hoc eodem anno Glycerius (e) Imperator a Julio Nepote, Marcellini quondam Patricii ex sororis filio genitus, Imperio deponitur in Portu Romano; & servatus ad vitam, abdicato sæculo, in clericum attonsus, Salonitanus est creatus Episcopus, ut testatur Evagrius (f): licet in Portu Romano ordinatum Episcopum alii, Jordano auctore ferant. Eo igitur sublato de medio, ipse Nepos moderandum suscepit Imperium: Cum (ut subdit idem (g) Geticarum rerum Geticus scriptor) *Evaricus Rex Gothorum tantas varietates & mutationes cernens, Arvernam occupat civitatem: ubi tunc Romanorum Dux præerat Ecdicius (sic namque legendum, & non Decius, ut habet liber excusus) nobilissimus Senator dudum Aviti*

(e) Cassiod. in Chron.

(f) Evag. l.3. c.1.

Nepos Imper.

(g) Jordan. de rebus Getic.

PAGIUS

etiam *Timotheum Ælurum* ab exilio cum honore revocasse. Verum utrumque restitutos fuisse a *Basilisco* tyranno, illum in Antiochenam, istum in Alexandrinam Sedem, ex infra dicendis certo constabit. Nec curandum de Alexandro Monacho Scriptore futili ac recentiori. Combefisius Tom. VI. Biblioth. Concionatoriæ refert, *Historicum Encomium Alexandri Monachi Historiographi, de Inventione pretiosa & vivifica Crucis*. Sed ut inquit Papebrocius ad diem III. mensis Maii, dum Alexander loquitur de *Inventione Crucis*, per Helenam & Macarium Hierosolymorum Episcopum, præter substantiam ac pene verba narrationis, ex Theophane, vel simili Scriptore acceptam, nihil omnino habet, quo non manifestetur turpis plurium notissimarum rerum ingnorantia, adeo ut nihil minus convenire illi Auctori possit, quam Historiographi titulus, qui nisi Græce encomium illud scripsisset, Græcas litteras vix eum attigisse credibile esset. Quare judicavit Papebrocius encomium illud Opere suo indignum, & hallucinatum esse Combefisium, cum notavit ad calcem illius Orationis, ante Heracliana tempora & reportatam ex Perside Crucem, scriptam eam videri, quod nulla in illa ejusdem Hierosolymæ reductæ inveniatur mentio.

VI. Sed non Combefisius, verum Jacobus Gretserus Tom. II. *de Cruce Christi* ibolosam hanc Alexandri Monachi de Inventione S. Crucis Historiam primus Græce & Latine vulgavit anno MDC. ex exemplari gemino, uno Bibliothecæ Augustanæ, altero Cryptæ Ferratæ, ut ipsemet testatur in Notis ad eam Historiam; indeque Papebrocius, Gretsero non memorato, ait eam compositam ab aliquo Monacho Cryptæ Ferratæ in Latio prope Romam, & ex eo Monasterio similes quisquilias plures inter Græcas Sanctorum Legendas ad Bibliothecam Vaticanam pervenisse. At Michael Glycas, qui Historiam suam usque ad Joannem Comnenum Imperatorem perduxit, pag. 251. citat Alexandrum Monachum in Historia *de pretiosa Crucis inventione*; ideoque Fabulator iste non in Occidente, sed in Oriente scripsit, ubi Joannes Comnenus anno MCXVIII. imperare cœpit. Perperam etiam Baronius vocat Alexandrum Monachum *antiquum Scriptorem*; cum nihil habeat quod antiquitatem sapiat, fabulisque scateat. Idem Combefisius in Tomo VII. Biblioth. Concionat. hujus Alexandri sermonem de S. Barnaba refert; sed in eo non leguntur quæ Baronius hoc anno, & anno CDLXXI. num. VI. *de Petro Fullone* ex eodem recitat; sive quia in MS. Codice, quo usus est Combefisius, ea non extarent; sive quia ea parum luce digna existimavit; qui si bene novisset hominem, nec hujus sermonis, nec Historiæ Inventionis S. Crucis mentionem fecisset. *Julianus* itaque Ecclesiam Antiochenam, & *Timotheus* Solophaciolus Ecclesiam Alexandrinam usque ad annum CDLXXVI. rexere & non nisi post illum Christi annum *Zeno Imp.* hæreticis favit, ut infra demonstrabitur.

Vixit in Oriente ante sæculum XI.

VII. A num. XI. ad XXII. Chronographus a Cuspiniano publicatus sub hujus anni Coss. scribit

Aviti Imperatoris, qui ad paucos dies regnum invaserat filius: Et paulo post: *Hujus Aviti ergo filius Ecdicius diu certans cum Vvisigothis, nec valens antestare; relicta patria, maximeque urbe Arvernate hosti, ad tutiora loca se collegit.* * *Quod audiens Nepos Imperator præcepit Ecdicio, relictis Galliis, ad se venire, in locum ejus Oreste Magistro militum ordinato.* Hæc quidem Gothus auctor (ut omnes asserunt) ex Cassiodoro.

Præfectura militaris male creditur Oresti.
* *consuluit.*

XII.

Sed quam longe abhorreant a veritate epistolaris historia omnium sincerissima declarat; quam quidem Sidonius Apollinaris, qui rerum tunc gestarum pars magna fuit, litteris tradidit. Atque in primis quod habet, Ecdicium præfectura illa primaria Magistri utriusque militiæ a Nepote Imperatore spoliatum esse; nequaquam probatur. Etenim Sidonius de ea re sæpe pluribusque agens, nihil prorsus de ea Magistri militum præfectura, quod Ecdicio collata aliquando fuerit meminit, qua constat perfunctum esse etiam post Anthemii obitum Ricimerem: ipsum vero Ecdicium propriis sumptibus militasse, ejusdem Sidonii testificatione certum est. Et quod ad Nepotem Imperatorem pertinet; ab eo nequaquam spoliatum, sed auctum potius dignitate amplissima Patriciatus, idem Sidonius tradit, dum ad ejus sororem Papianillam, suam vero conjugem ejusmodi litteras dedit (a).

(a) Sidon. l.5. ep.16.

XIII. *De Patriciatus dignitate collata Ecdicio.*

Ravenna veniens Quæstor Licinianus, cum primum tetigit, Alpe transmissa, Galliæ solum, literas adventus sui prævias misit, quibus indicat esse se gerulum codicillorum, quorum in adventu fratri etiam tuo Ecdicio, cujus æque titulis ac meis gaudes, honor Patricius accedit, celerrime si cogites ejus ætatem, si merito tardissime. Numque ille jam pridem suffragium dignitatis ineundæ non solvit in lance, sed in acie: ærariumque publicum ipse privatus non pecuniis, sed manubiis locupletavit. Hoc tamen sancte Julius Nepos armis pariter summus Augustus & moribus quod decessoris Anthemii fidem fratris tui sudoribus obligatam, quo citerior, hoc laudabilior absolvit: siquidem iste complevit, quod ille sæpissime pollicebatur. Quo fit, ut deinceps pro Republica optimus quisque possit ac debeat, si quid cuipiam virium est, quia securius, bene avidius impendere: quandoquidem mortuo quoque Imperatore, laborantium devotioni quicquid spoponderit Princeps semper redhibet principatus.

XIV.

Interea tu (si affectum tuum bene colligo) hisce compertis, magnum solatium inter adversa maxima capis, nec animum tuum a tramite communium gaudiorum vicina quoque obsidionis terror exorbitat. Novi enim probe, ne meo quidem te, quem ex lege participas, sic honore lætatam: quia licet sis uxor bona, soror optima es. Qua de re, propitio Deo Christo, ampliatos prosapiæ tuæ titulos ego festinus gratulatoriis apicibus inscripsi, pariter absolvens solicitudinem tuam, fratris pudorem: quem vel de propria dignitate indicaturum, si verecundum forte nescires, nec si impium, judicares. Ego vero non tantum insignibus vestris, quæ tu hactenus quanto liberius, tanto impatientius præstolabare (quamquam iis quoque granditer quantum concordia fruor) quam par est, nostris suisque liberis in posterum exopto: votis in commune deposcens, ut sicut nos utramque familiam nostram Præfectoriam nacti, etiam Patriciam divino favore reddidimus; ita ipsi quam suscipiunt Patricium, faciant Consula-

PAGIUS

Glycerio deposito Nepos fit Imp.

bit: *Dejectus de Imperio Glycerius in portu Urbis Romæ. Eo anno levatus est Dominus Julius Nepos VIII. Kal. Julias.* Baronius dicit, aliquos Jordane auctore scribere, Glycerium in portu Romano ordinatum esse Episcopum. Verum Jordanes cap. 45. de Reb. Get. de Glycerio loquens ait: *Quem anno vix expleto, Nepos Marcellini quondam Patricii sororis filius, a regno dejiciens, in portu Romano Episcopum ordinavit*, vel, ut in lib. de Success. Reg. idem Auctor habet, in Salona Dalmatiæ Episcopum fecit. Quare Glycerius in portu Urbis Romæ Imperio dejectus est, & Salonæ Dalmatiæ civitatis Episcopus dictus; licet in editione Jordanis tam a Grotio, quam a Grutero curata, distinctio ante hæc verba, *in portu Romano* perperam apponatur, ut Chronographus Cuspinianeus manifeste ostendit. *Glycerius* anno superiori die quinta mensis Martii Imperium inierat, ideoque annum unum & aliquot menses illud administravit. Porro hæc Jornandis verba *Episcopum ordinavit* valde notanda; cum enim Viri doctissimi ad eum Antiquorum loquendi modum animum non advertissent, existimarunt, Sanctum *Vulfridum* anno DCLXIV. consecratum esse Episcopum Eboracensem, quod Beda in Epitome eo anno scribat: *Et Ceadda, & Vulfrid Nordanhymbrorum ordinantur Episcopi*; cum tamen Beda, illis verbis nihil aliud designet, quam utrumque eo anno Episcopum renunciatum esse, ut anno DCLXV. demonstrabo. Porro ideo Leo Imp. Orientis Nepotem Romam misit; quia exercitus Italici, qui Glycerium Imperatorem anno superiori dixerat, præsumptio sibi displicuerat: *Occiso Anthemio, Nepotem filium Nepotiani, copulata nepte sua in matrimonio, apud Ravennam per Domitianum clientem suum Cæsarem ordinavit: qui Nepos regno potitus legitime, Glycerium, qui sibi tyrannico more regnum imposuisset, ab Imperio* expulit, inquit Jornandes lib. de Success. Regn. cap. 101. Tunc *Gundibaldum* Patricium, qui Glycerium ad Imperium promoverat, in Gallias ad Burgundiones suos fugisse non dubitandum.

VIII. *S. Epiphanius Legatus de pace in Galliam a Nepote missus.*

Postquam *Nepos* Imperium adeptus est, ortum inter eum & Euricum Visigothorum Regem bellum, quod hic in Galliis regnum suum usque ad Ligerim fluvium extendere vellet. Eam ob rem missus *Sanctus Epiphanius* Ticinensis Episcopus Legatus in Gallias, ut pacem

inter

fularem. Roscia te salutat, cura communis: quæ in avia amicarumque indulgentissimo sinu (quod raro nepotibus contingit alius) & cum severitate nutritur; qua tamen tenerum non infirmatur ævum, sed informatur ingenium. Vale. Ita plane Episcopus ex præscripto divinæ Scripturæ cum severitate enutriri gaudet infantulam: nam Sapiens (a): *Filiæ tibi sunt? Ne ostendas hilarem faciem tuam ad illas.* Quando autem ipse Sidonius Patriciatus consecutus sit dignitatem, non constat: cum tamen ante Ecdicium eo fuisse insignitum honore; recte intuenti videri possit, dum ait, conjugem quæ modo gauderet tanta fratris dignitate, jam lætatam esse eodem honore viro impartito. Porro collatam eam fuisse Sidonio dignitatem, antequam Episcopatus gradum fuerit consecutus, nemini dubium esse potest, quem ante biennium esse creatum Episcopum diximus.

(a) Eccl. 7.

XV. Quod vero idem qui supra auctor Arvernensem civitatem, patriam Ecdicii & Sidonii, sub Nepore Imp. captam excisamque tradit: res aliter se habet. Obsessam illam quidem hoc tempore fuisse Sidonius (b) in epistola ad Papianillam testari videtur. Cæterum numquam vi captam, sed iniqua pacis conditione ipsam Gothis deditam post aliquot annos, ejusdem Sidonii testificatione dicemus. Porro solutam esse obsidionem hoc tempore, inita pace inter Regem Gothorum & Romanum Imperatorem, constat. Etenim idem Nepos Augustus legationem misit ad ipsum Gothorum Regem Evaricum, quam rogatus ab ipso obivit sanctus Epiphanius Episcopus Ticinensis, aliis legationibus honeste perfunctis ubique notus, & sanctitate clarissimus. Describemus hic ipsam legationem ex ipso Ennodio Ticinensi diacono, qui ejusdem Epiphanii res gestas fidelissime scriptas posteris tradidit ipse fama notissimus: de quo sæpe inferius continget haberi sermonem, & ex ipsius scriptis complura ad exactam rerum cognitionem petere. Quoniam vero editus liber (ut dictum est superius) mendosus nonnihil esse videtur, ex scripto codice Vaticano, in quo scripta Ennodii continentur, ista deprompsimus, quæ sic se habent.

(b) Sidon. l. 5. ep. 16.

De legatione a Nepote ad Gothos missa.

XVI. *Post Glyceriam ad regnum Nepos accessit. Tunc inter eum & Tolosæ alumnos Getas, quos ferrea Evaricus dominatione gubernabat, orta dissensio est. Dum illi Italicæ fines Imperii, quos trans Gallicanas Alpes porrexerat, novitatem spernentes, non desinerent incessere: E diverso Nepos, ne in usum præsumptio male sana duceretur, districtius cuperet commissum sibi a Deo regnandi terminum vindicare: Hinc utrinque litium cæperunt fomenta consurgere. Et dum neutræ partes conceptum rumorem vincendi studio deponunt, sic exuperabat causa discordiæ. Attigerat jam beatissimus vir octavum in sacerdotio annum: cum repente Nepotis animum summovendæ dissensionis amor infudit: ut repulso simultatis veneno, servaret inter Reges charitas, quod tueri arma vix poterant. Evocantur ad consilium Liguriæ lumina, viri maturitatis, quorum possit deliberatione labans * Reipublicæ status reviviscere, & in antiquum columen soliditas desperata restitui. Tantique*

Epiph. Episc. Ticin. deligitur legatus ad Regem Gothorum.

* labens.

PAGIUS inter utrumque Principem componeret. Hanc Legationem Baronius fuse ex Ennodio in Vita Epiphanii narrat; cumque Ennodius de Epiphanio scribat: *Attigerat jam beatissimus Vir octavum in Sacerdotio annum*, Baronius anno CDLXVI. num. I. sumsit inde occasionem existimandi Epiphanium eo anno Episcopum Ticinensem creatum, currentique Legatum ad Euricum missum esse; quod quidem verum est, sed ea Legatio mense circiter Octobri suscepta, totoque hoc anno bellum Nepotem inter & Euricum gestum est, ut elicio e duabus Sidonii Epistolis, quarum altera, quæ extat lib. 3. estque ordine VII. *Felici* data, altera vero Papianillæ Sidonii uxori, estque XVI. lib. 5. In hac posteriori Sidonius scribit, *Licinianum* Quæstorem Ravenna in Gallias venisse, & Julium Nepotem Imperatorem *Ecdicium* Patricium creasse, cujus dignitatis Diploma Licinianus afferret. Tunc *Arvernum* quod ab Ecdicio adversus Gothos fortiter propugnabatur, obsidione cinctum erat. Ait enim ibidem Sidonius: *Nec animum tuum a tramite communium gaudiorum vicinæ quoque obsidionis terror exorbitat*, quia scil. Papianilla non longe ab Urbe Arvernensi commorabatur. Causa adventus Liciniani in Gallias fuit tractatio pacis, ut indicat Sidonius in laudata Epistola VII. ubi ait: *Memento viatorum manus gravare chartis, quatenus amicorum cura relevetur: & indicare festina, si quæ prævio Deo, quæstor Licinianus trepidationi mutua januam securitatis aperuerit. Persona siquidem est, ut perhibent, magna expectatione, major adventu &c. Hunc nobis morum viri tenorem secundus rumor invexit. Mandata perniciter, si vero dicta conquadrant, ut tantisper a pervigili statione respirent, quos a muralibus excubiis non dies ninguidus, non nox illunis & turbida receptus canere persuadent; quia et si Barbarus in Hyberna concedat, magis differunt quam relinquant semel radicatam corda formidinem.*

IX. Ex hac Epistola manifeste patet, toto hoc anno in Galliis belligeratum esse, solamque hyemem Barbaros seu Gothos *Arvernum* obsidionem liberare coegisse, ac *Licinianum* Quæstorem in Gallias venisse, cum Gothi ab obsidione Arvernorum in hyberna concessissent. Hæc Epistola ea hyeme scripta, quæ hoc anno inchoata, & sequenti absoluta est; cum *Nepos* exeunte Junio currentis anni Imperator levatus, exeunte Augusto insequentis Christi anni depositus fuerit. Liquet etiam ex eadem, sub hujus anni finem pacem Gothos inter & Romanos constitutam fuisse, ideoque & *Epiphanium*, qui eam reapse cum Eurico Tolosæ composuit, non nisi exeunte hoc anno aut insequentis initio,

Ea Legatio anno exeunte obita.

tique ad tractatum coiere ex jussu Principis, quanti poterant esse rectores. Seritur de ordinanda legatione sermo. In beatissimum virum Epiphanium mentes omnium & oculi diriguntur: fiunt cunctorum sententiæ, quasi unius ex ore proferuntur ex pectore.

XVII. Legatio Epiphanii ad Evaricum Regem.

Quid pluribus? Cum lætitia Christi miles occasionem laboris amplectitur, & spe affectum percepit; de negotii æstimatione confidens, agendi speciem melioraturus inquirit: actionem pene conclamatam & valde difficilem cælestis potentiæ præsidio percontotus suscepit, implevit. Cujus itineris molestias necessitatesque non valeam per ordinem dirigere, nec si mihi centum linguarum fluminibus per meatus irriguos verba fundantur. Nam egressus de Ticinensi oppido, donec ad destinata loca pertingeret, tali viæ suæ fatigationem arte geminavit, ut si temperius jumentorum defectus considerarent, in futuræ mansionis diversoria accederent: præter psalmorum continuationem, præter lectionis perseverantiam, quorum nihil nisi stando faciebat; eligebat secessum nemorea fronde conclusum, ubi connexis arborum brachiis nox domestica texeretur: quod solum refugus per umbracula opaca Sol nesciret, & totum viridanti cespite gratia solum naturalis sterneret. Ibi profusus in orationem, continuis fletibus expertem pluviarum terram oculorum imbribus irrigabat. Reddebantur arva illa fœcunda orationum copia, quæ frugum esse non poterant. Tali exercitio se macerans, Tolosanam, in qua Evaricus tunc Rex degebat, urbem ingressus est: quem jam prævia opinio Gallorum auribus, qualis esset, intimaverat, sacerdotibus præcipue ejusdem regionis, quos attonitos de advenientibus inquisitio profunda sollicitat.

XVIII.

Erat præterea ea tempestate consiliorum Principis & moderator & arbiter Leo nomine, quem per eloquentiæ meritum non una jam declamationum palma susceperat: qui summo cum gaudio adventum Pontificis indicavit notitiæ publicæ. Evocatur ex tempore Regi præsentandus Antistes. Ad quem illico ut ingressus, vidit, salutavit, adgressus est.

Quæ Epiphanius ad Evaricum Regem.

*Quamvis te, stupende terrarum Princeps, multorum auribus reddat virtutis fama terribilem; & gladii, quibus finitimos continua vastitate premis, segetem quandam inimici germinis metant: nullam tibi tamen superat gratiam nominis * dira bellandi præstat ambitio: nec ferrum finet tuetur Imperii, si cælestis Dominus offendatur. Regem te habere memento, cui oportet considerare quid placeat: qui cum susceptum hominem portaret ad cælum, pro immensæ hæreditatis munere, pacem discipulis iterata sæpius admonitione commendat: cujus nos præcepti necesse est esse custodes: præcipue cum noverimus, virum fortem dici non posse, quem vicerit indignatio. Deinde perpendere vos convenit, quod nemo diligentius propria tuetur, quam qui aliena non appetit. Quocirca Nepos, cui regimen Italiæ ordinatio divina commisit, ad hæc nos impetranda destinavit; ut reductis ad fidem mentibus, terræ sibi convenæ dilectionis jure socientur. Qui licet certamina non formidet, concordiam primus exoptat. Nostis in commune quo sit dominiorum antiquitas limitata confinio: qua sustinueri at partes istæ illarum rectores famulandi patientia. Sufficiat quod elegit: aut certe*

* numinis

pa-

PAGIUS

tio, postquam negotium a *Liciniano* aliisque inutiliter tentatum fuisset, eandem ad optatum exitum perduxisse. Difficilem enim hanc pacis tractationem extitisse, & plures ad eandem suam operam contulisse significat Ennodius, cum negotium hoc vocet, *negotium conclamatum*. Currenti anno Sidonius ad *Basilium*, qui Episcopus Aquensis erat, occasione pacis, de qua agebatur, scripsit Epistolam VI. libri 7. quam Baronius anno sequenti num. XXIII. & seqq. exhibet, ostenditque Sidonius, qui ab ea pace aversus erat, quod vereretur ne Arvernum Eorico ea cederet, *Leontium* Arelatensem, *Faustum* Regiensem, & *Græcum* Massiliensem Episcopos in pace sancienda operam suam collocasse. Ait enim: *per vos mala fœdera currunt: per vos regni utriusque pacta conditionesque portantur. Agite quatenus hæc sit amicitiæ, concordia principalis: ut Episcopali ordinatione præmissa, populos Galliarum, quos limes Gothicæ sortis incluserit, teneamus ex fide, si non tenemus ex fœdere.* Ad eandem etiam Licinianus Quæstor operam suam contulit; sed verum non videtur, quod Sirmondus in Notis ad Epistolam I. libri 3. Sidonii scripsit, aliisque persuasit *Licinianum* postquam Epiphanius pacem cum Eurico feliciter pactus est, Roma in Gallias, ubi *Euricus* bellum renovarat, missum fuisse, & Arvernos ex pacto dedi jussisse. *Licinianus* enim hoc quidem anno a Nepote, ut de pace ageret, in Gallias delegatus, sed nihil ab Eurico potuit obtinere. Neque Sidonius, aut quivis alius ex Antiquis scripsit pacem aliquam a Liciniano cum Eurico factam fuisse. Et tantum abest, ut *Licinianus* in Gallias veniens in mandatis habuerit, *Arvernum* Eurico tradere, ut e contra, Ecdicio urbis Præfecto ac Magistro militum, qui eam fortiter propugnabat, Patriciatus literas attulerit, eo honore a Nepote Ecdicius affectus ob navatam in ea obsidione operam. Duplex itaque pax illa, quarum altera ab Epiphanio, altera a Liciniano peracta, mere commentitia; neque verosimile, in tam brevi intervallo, quo *Nepos* imperavit, duo de eadem Urbe facta fuisse fœdera.

X. *Anno sequente Arvernum Gothis traditum.*

Sidonius in Epistola VII. lib. 7. ad Græcum, qui Episcopus erat Massiliensis, eo tempore data, quo ex fœdere pacis ab Epiphanio cum Eurico initæ, Arverni Gothis, a quibus vi capi non potuerant, dedi jussi, indicat hanc pacem, quæ Arvernorum servitus futura erat; diu expectatam fuisse, ideoque aliam eodem fere tempore conclusam & diremptam, eam non præcessisse: *Occiso*, inquit, *meruerunt inopia*, flam-

patiatur amicus dici, qui meruit dominus appellari. Hæc insignissimus Epiphanius.

XIX. Pax inter Imperat. & Gothos.

At Evaricus gentile nescio quod murmur infringens, mollitum se ab hortutionibus ejus vultus sui serenitate significat. Leo vero nominatus superius, tanto allocutionis ipsius tenebatur miraculo, ut crederet verbis hujuscemodi expugnari posse mentes (si fas est dici) etiam si contra justitiam postularet. Tacite tamen fertur ad interpretem Rex locutus.

Quid Evaricus Rex ad Epiphan.

Licet pectus meum lorica vix deserat, & assidue manus æratum orbem includat, necnon & latus muniat ferri præsidium; inveni tamen hominem, qui me armatum possit expugnare sermonibus. Falluntur qui dicunt Romanos in linguis scutum vel spicula non habere: norunt enim & illa quæ nos mittimus verba repellere; & quæ a se diriguntur, ad cordis penetralia destinare. Facio ergo, venerande Papa, quæ poscis: quia grandior est apud me legati persona, quam potentia destinantis. Accipe nunc fidem: & pro Nepote pollicere quod servet intemeratam concordiam: quoniam te promisisse, jurasse est.

XX.

His dictis, inito etiam pactionis vinculo: venerandus Pontifex, Vale dicto, discessit. Ad quem statim peccatorum turba dirigitur, ut secuturo die Regis epulis interesset: quem ille jam compererat jugiter per sacerdotes suos polluta habere convivia (erat enim Arianus secta.) Cui se excusavit, dixitque sibi non esse in more positum alienis aliquando prandiis vesci: perendie se magis velle proficisci. Quod constitutum maturavit implere: & Tolosa tantis comitantibus egressus est, ut pene deserta urbs, discedente nostro Pontifice, videretur. Tantos enim in brevi devinxerat sibi charitate sincera, ut captivitatem flerent, quod apud patriam remanere necessitas constringebat. Hactenus de bene perfuncto ab Epiphanio munere legationis Ennodius.

XXI.

Intercedente igitur inter Jolium Nepotem & Evaricum Regem sancita pace juramento firmata, nihil est quod dici possit, sub Nepote a Gothorum Rege Evarico civitatem Arvernensem esse vi captam. Immo numquam aliquo tempore eam ab eisdem Gothis expugnatam, sed inter pacis conditiones deditionem ejusdem civitatis esse factam, anno sequenti dicturi sumus.

XXII.

At non excidat, quod Ennodius de Leone apud Regem Evaricum oratore, qui soleret legatis responsa dare (ut vidimus) meminit. Extat Sidonii (*a*) Apollinaris ad eumdem virum quidem disertissimum data epistola, in qua hæc jocose de munere ipsi a Rege imposito respondendi legatis: *Sepone pauxillulum conclamatissimas declamationes, quas oris regii vice conficis; quibus ipse Rex inclytus modo corda terrificat gentium transmarinarum; modo de superiore cum barbaris ad Vachalim trementibus fœdus victor innodat; modo per promotæ limitem sortis, ut populos sub armis, sic frænat arma sub legibus, &c.*

(*a*) Sidon. l.8. ep.3. De Leone oratore.

XXIII.

Expetiit ab ipso Sidonio aliquando idem Leo orator per amicum communem Hesperium, ut horum temporum historiam scriberet: At Sidonius in ipsum refudit opus, eleganter usus Plinii Junioris exemplo, ubi ait (*b*): *Res est quidem digna quam tu juberes, sed non minus digna quam faceres: Namque & antiquitus cum Cajus Cornelius Tacitus Cajo Plinio Secundo paria suasisset: ipse postremo quod injunxit arripuit: idque ab exemplo nonne melius aggrederis? quia & ego Plinio ut discipulus assurgo, & tu vetusto genere jure Cornelium antevenis: qui sæculo nostro si reviviscеret, teque qualis en-*

(*b*) Sidon. l.4. ep.22.

PAGIUS

flamma, ferrum, pestilentia, pinguet caedibus gladios, & macri jejuniis prœliatores? propter tamen hujus inclytæ pacis expectationem avulsas muralibus rimis herbas in cibum traximus, &c. Pax itaque Nepotem inter & Euricum S. Epiphanii ministerio, sed consilio & consensu omnium Procerum Imperii conclusa, ut testatur Ennodius in Vita Epiphanii, ubi de Legatione ejus acturus, ait: *Evocantur ad consilium Liguriæ lumina, Viri maturitatis, quorum posset deliberatione labans Respublica status reviviscere, & in antiquum columen soliditas desperata restitui: tantique ad tractatum coire ex jussu Principis, quanti poterant esse Rectores.* Hinc Sidonius in Epistola laudata ad Græcum anno sequenti scripta, de nullo in particulari queritur, sed de omnibus in universum, quia scilicet Romanorum consilium fuerat Gothis *Arvernum* deserere, ut reliquæ Galliarum Urbes, quæ adhuc Imperio subjacebant, bello cessante, sub eodem remanerent. Hæc una omnium Procerum Romanorum sententia fuit, ut Ennodius post citata verba prodit: *fuit cunctarum sententia, quasi unius & ore proferentur & pectore.*, ut scilicet Epiphanius ad Euricum Legatus pacis mitteretur, & Epiphanius *actionem pene conclamatam, & valde difficilem cœlestis potentiæ præsidio percunctatus est suscepit, implevit.*

XI. Pax cum Gothis a multis improbata.

Pace facta Sidonius, aliique ea læsi frustra reclamarunt, adeo ut Ecdicius Urbis Præfectus desperato omni auxilio Urbem dereliquerit, ut tradit Jornandes lib. de Reb. Get cap. 45. *Ecdicius diu certans cum Vesegothis nec valens antestare, relicta patria maximeque Urbe Arvernate hosti, ad tutiora se loca collegit. Quod audiens Nepos Imp. præcepit Ecdicio, relictis Galliis, ad se venire, in locum ejus Oreste Magistro militum ordinato.* Verum Arvernum per deditionem Eurico traditum, quod Jornandes ignorasse videtur, diserte scribit Sidonius in Epistola citata ad Græcum: *Adhuc si necesse est obsideri, adhuc pugnare, adhuc esurire delectat. Si vero tradimur qui non potuimus viribus obtineri, invenisse vos certum est quid barbarum suaderetis ignavi.* Hæc vero deditio sequenti anno facta; cum *Nepos* exeunte Augusto illius anni Imperio deturbatus fuerit. Ex his appa-ret

tu litteris & quantus habeare conspicaretur; modo verius Tacitus esset. Hæc ipse: pluraque subdit, quibus declarat in eo omnia facile reperiri, quæ in ejusmodi scribendi genere requiri & exigi possunt a quovis rigido scriptorum alienorum censore.

XXIV. Historiam suorum temporum Clerici ne scribant.

Sed & quod maxime nobis notandum est alia etiam se ex parte excusans, pluribus docet, non esse hominis clericalis professionis, historias suorum temporum scribere. Quam quidem haud temere, vel obiter dignam tanto viro prolatam sententiam fortissimis enthimematibus astruit, roborat, atque confirmat: ut gaudeam tantum me invenisse patronum, atque paratam habeam defensionem, perspicuamque omnibus scriptam apologiam, si nostri sæculi res gestas posteris tradere prætermisero: ne quis id a me exigat importunus, aut violentus extorqueat: sed ad Leonem.

XXV.

Adnumerat idem Sidonius eumdem Leonem oratorem inter celebres hujus ætatis scriptores, ubi post alios recensitos horum meminit his versibus (*a*):

Acrem Lampridium, carum Leonem,
Præstantemque tuba Severianum:

(*a*) Sidon. l. 9. ep. 3.

Sed & præstasse cæteris Leonem poeticis facultatibus testatur, scribens ad Tonantium, ubi ait:

Istud vix Leo Rex Castalii chori;
Vix hunc qui sequitur Lampridius queat.

Verum tanti viri ingenii nullum penitus reliquum est monumentum, præter brevem nuper recitatam responsionem, quam nomine Regis Evarici sancto Epiphanio Ticinensi legato reddidit. De Severiani vero excellentia agit, dum de ejus violento obitu epistolam ad Lupum Episcopum dedit (*b*).

(*b*) Sidon. l. 8. ep. 11.

PAGIUS ret, quantum hallucinati fuerint Scriptores qui tradidere, *Massiliam* & Arelatum anno CDLXXI. in Eurici potestatem venisse; cum ea adhuc juris Romani fuerit, quando Sancti Epiphanii opera de Urbe Arvernensi dedenda actum est, & Sidonius lib. 7. Epist. VII. citata ad Græcum, quæratur, *Arvernos* pro aliorum salute devoveri, & eorum servitutem factam esse *pretium securitatis alienæ*, Massiliæ scilicet, Arelatis, & aliarum Gallo-Provinciæ Civitatum.

JESU CHRISTI ANNUS 475.	SIMPLICII PAP. ANNUS 8.	ZENONIS 2. AUGUSTULI IMPP.

I. CHristi annus quadringentesimus septuagesimusquintus unius tantum Consulis Zenonis Augusti nomine inscribitur Fastis iterum. Res enim Occidentalis Imperii perturbatæ creandi alterum Romæ Consulem facultatem ademerunt. Etenim Orestes haud pridem creatus Magister militiæ a Nepote Imperatore, conversus in hostem, Roma cum exercitu Ravennam veniens, ibi aliquandiu moratus, filium suum Momilium Augustulum nuncupatum Imperatorem acclamari fecit. Cum autem Nepos compertum habuisset, cum Oreste universum conspirare exercitum, novumque ab eo esse creatum Imperatorem; in Dalmatiam fugit, ubi Glycerius jam fuerat ordinatus Episcopus. Hæc a Cassiodoro Jordanus.

Augustulus Imp.

II. Quod vero ad Augustuli nomen spectat: falli eos quidem certum est, qui eum ita nomine proprio appellatum fuisse putarunt: cum re vera non Augustulus, sed Augustus fuerit nominatus; prout numisma declarat, quod hic tibi formis expressimus, Romæ asservatum inter antiqua monumenta omni fide probata viri nobilis Lælii Pasqualini.

Ex quo facile intelligas accidisse, ut qui re vera Augustus nomine proprio appellaretur, contemptus gratia (ut de aliis accidit Imperatoribus, vulgi dicteriis indita

---

PAGIUS

SÆC. V. Anno Eræ Hisp. DXIII. A. C. 475.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5968.

☉ 8. E. ☽ 2. P. 6. April. Indict. 13.

JESU CHRISTI 475.

SIMPLICII PAPÆ 8.

ZENONIS IMP. 2.

AUGUSTULI IMP. 1.

I. *Consulatus.* [1] ZEno Aug. II. sine collega Consulatum gessit, idque propter Imperium anno superiori susceptum.

II. *Augustulus fit Imp. Occidentis.* A num. I. ad VIII. Auctor Chronici a Cuspiniano publicati, ad Consulatum Zenonis II. habet: *Intravit Ravennam Patricius Orestes cum exercitu, & fugavit Imperatorem Nepotem ad Dalmatias V. Kal. Septembris. Eo anno levatus est Augustulus Imperator Ravenna a Patricio Oreste patre suo, pridie Kal. Novembris.* [2] Baronius dicit illum nomine proprio, non *Augustulum*, sed *Augustum* appellatum, quod probat Numismate, in quo legitur ..... L. AUGUSTUS PF. AVG. Verum ab Historicis vocatur *Augustulus*, & in omnis modo, *Augustus*, modo, *Augustulus*, ut videre est apud Ducangium in Familiis Augustis Byzantinis pag. 82. ubi ex Baronio præfatum Nummum recitat aliumque inscriptum DN. ROMULUS AVGVSTVS. PF. AUG. In Museo vero Farnesiano Tom. I. extat Nummus aureus cum hac

---

NOTÆ [1] COss. *Zeno Aug. II. sine collega.* Marcellinus: *Zenone Aug. II. solo Cos.* Epistola S. Simplicii Papæ in codice Monasterii S. Crucis in Urbe Roma: *Post conf. Leonis Augusti.*

Epitome temporum, & Indiculus Paschæ: *Zenone Aug. bis. Fugavit Orestis Nepotem & levatur Augustulus.* GEORGIUS

[2] AUgustuli assumptionem consignandam censeo, non ad prid. Kal. Novembris, sed ad prid. Kal. Octobris tum, quod minus apte censeretur Orestes integrum bimestre ab hoste fugato distulisse assumptionem illam filii ad Imperium; tum etiam quod eo nos deducit supputatio quam adhibet Author Historiæ Miscellæ non quidem vulgatus, sed qui ex MS. Ambrosiano Codice probatissimo expressus est a Muratorio in variis lectionibus ad eandem Historiam l. XV. Rer. Ital. t. 1. p. 1. fol. 99. Definitur enim in illo Imperium Augustuli intra vix II. Menses, quot ab ineunte Octobri ad X. Kal. Septembris succedentis anni, qua Odoacer regnum capessivit, excurrerint. Porro Augustulum sponte abjecisse purpuram, eo quod deseri se a suis sentiret, ibidem legimus. MANSI

dita illis nomina, quod de Caligula patet) ex Augusto fuerit dictus Augustulus: cum præsertim geminatio illa, Augustus Augustus, hactenus insitate videretur esse molesta. Ita plene secundum illud vulgatum, *Omne quod oritur, occidit;* Romanum Imperium cœptum ab Augusto, desinit ac deficit in Augusto: sed Octavianus ille, Momillus iste; quod nomen in reddito, hic numismate æreo rubigo consumpsit.

III. Odoacer Rex Erulorum vocatur in Italiam.

Qui autem Nepotis sectari sunt partes, quo se magis viribus destitutos esse censere, eo solicitius alto corde volvere cœperunt consilia, & meditari artes, quibus de prodito ab Oreste Nepote pœnas sumerent: quamobrem nullam ducentes cladis Italiæ inferendæ rationem, in eam immittere decernunt barbaros, Erulos dictos, haud longe ab Italia positos, formidabili procinctu paratos: nihil enim (ut alii tradunt) cum Gothis agere, quos scirent Imperatori fœdere esse conjunctos. Legationem igitur mittunt ad Odoacrem Erulorum Regem, id ipsum maxime appetentem, & diu noctuque animo meditantem, quomodo potiri posset Italia jam penitus Imperatorum dominium respuente. Sed antequam ejus in Italiam progressum narremus, quid de ipso ab Eugipio in rebus gestis sancti Severini narretur, hic reddamus.

IV. De aliis etiam gentibus, ad quas tanti miraculi de Rugo homine incurabili morbo laborante sanato fama pervenerat, multi Christi militem videre cupiebant. Qua devotione etiam ante hoc factum quidam barbari cum ad Italiam pergerent, promerendæ benedictionis causa ad eum intuendum diverterunt: inter quos & Odoacer, qui postea regnavit in Italia, vilissimo tum habitu juvenis, statura procerus, advenerat: qui dum se, ne humillimæ tectum cellulæ suo vertice contingeret, inclinasset; a viro Dei gloriosum se fore cognovit. Cui etiam, Vale dicenti: *Vade* (inquit) *ad Italiam vilissimis pellibus coopertus, sed multa cito pluribus largiturus.* Hæc Eugipius de vaticinio Severini prævidentis Odoacrem novum flagellum a Deo jam ante paratum. Quid autem ipse Rex egerit, cum ingressus est in Italiam, faventibus illi qui erant ex parte Nepotis: cum historicorum nullus prosecutus sit stylo: ex his quæ de clade Ticinensi ab Ennodio ejus Ecclesiæ diacono scripta sunt, reliqua funeste possumus contemplari. Inter Ennodii enim scripta, quæ citatus sæpe Vaticanus codex habet, ista tantum de horum temporum rebus gestis relata leguntur:

V. Ticinensis civitatis Clades.

Ecce ille quietis nescius, & scelerum patrator inimicus magna dolorum incrementa conglutinat, & inquirit quibus virum integerrimum (Epiphanium scilicet) *passionibus lacesseret. Exercitum adversus Orestem Patricium erigit, & discordiæ crimina clandestinus supplantator interserit: spe novarum rerum perditorum animos inquietat: Odoacrem ad regnandi ambitum extollit: & ut hæc pernicies in Ticinensi civitate contingeret; Orestem ad eam fiducia munitionis invitat. Episcopus cum omnibus ad se pertinentibus præsens invenitur. Fit maximus in urbe concursus, prædandi rabies inardescit: ubique luctus, pavor ubique & mœroris imago plurima discurrebat. Ille solicitus poscebatur ad pœnam, cujus substantiam notiorem fecerat amicitiarum fides antiquior.*

VI. *Alii flammam ruituris ædibus supponebant; alii ad exitium poscebant dominum, pro cujus convenerat salute pugnare. Currunt ad ecclesiæ domum totis direptionis incendiis æstuantes: dum quem videbant erogare plurima, perimmensa suspicabantur abscondere. Proh nefas! thesauros dura barbaries quærit in terra, quos ille ad cælestia secreta transmiserat. Diripitur etiam sancta ejus germana, & seorsum ab eo sorte captivitatis deducitur. Omnes nobilium familiæ a suis sequestrabantur. Luminosa gloriosissima femina parili necessitatis conditione constringitur. O dolor! utraque ecclesiæ flammis hostilibus concremantur: tota civitas quasi unus rogus effulgurat: cunctorum voces sacerdotem quærentium audiuntur: nemo periculi sui meminerat: dum major ab illis salutis portio duceretur. Cui quamvis confusa in singulorum exitium turba fremeret, honor tamen inter gladios impendebatur: nam illica non fuerunt quos poterat videre captivos.*

VII. *Venerabilem germanam suam, priusquam in vesperum diei illius lux funesta laberetur, eripuit: plurimos etiam civium absolvit precatu suo, antequam dura condi-*

PAGIUS hac Inscriptione DN. FL. MOMYL. AVGVSTVL. P. F. AVG. Porro Augustulum ante regnum *Romulum* a parentibus vocatum fuisse, docet Auctor Anonymus a Valesio post libros Ammiani Marcellini editus, cujus ope sequentibus annis Annales illustrabimus: *Nepos*, inquit Anonymus *factus Imperator Romæ. Mox veniens Ravennam: quem persequens Orestes Patricius cum exercitu metuens Nepos adventum Orestis ascendens navim, fugam petit ad Salonam, & ibi mansit per annos quinque, postea vero a suis occiditur. Mox eo egresso factus Imperator Augustulus. Augustulus, qui ante regnum Romulus a parentibus vocabatur a patre Oreste Patricio factus est Imperator.* Orestes Magister militiæ a Nepote Imp. declaratus fuerat in locum Ecdicii Aviti Imp. filii, cui præceperat, relicta Gallia ad se venire, postquam *Arvernum* in Visigothorum potestatem venit: *qui Orestes suscepto exercitu, & contra hostes egrediens a Roma Ravennam pervenit, ibique remoratus, Augustulum filium suum Imperatorem efficit*

Epiphanius liberat suos a Barbaris.

tionis vincula sentirent, matres familias præcipue, quas immanior in hac necessitate poterat commanere commoratio. Postremo status civitatis, quam multitudo barbarica succidebat, unius fortissima columna sustentatus resurgebat auxilio: nec tantum ad delendum sufficiebat exercitus, quantum ad reparandum unius persona Pontificis. Hucusque Ennodius de clade Ticinensi.

VIII. Galliarum motus.

Fluctuarunt & hoc motu quæ adhoc Romano Imperio subjectæ erant civitates in Gallia. Ipsæ autem provinciæ Gallicanæ tetrarchis dividebantur: Sidonius enim unum ex Regibus illis barbaris Tetrarcham appellat (*a*), dominantibus his singulis Gothis, Burgundionibus, Franchis, atque Romanis: quibus ut pars aliqua licet minima integra remaneret, non bellicus labor, sed inter barbaros Reges, æmulatio exorta præstabat, cum subiret invidiam reliquorum, & in se odium concitaret, atque etiam arma moveret, qui ex subreptione rerum Romani Imperii potentior fieri reliquis aliquo modo tentasset. Verum hæc ita, dum adhuc res Romani Imperii Imperatorum nomine munirentur. Cum vero in declivum positæ jam penitus collapsuræ viderentur; eadem ruina contremuerunt quæ ipsi erant adnexæ provinciæ, ad earum casum pariter fluctuantes. Quid vero actum sit a barbaris in alias subjectas Imperio civitates, ignoratur. De Arvernensibus populis aliqua remansit memoria in Sidonii Apollinaris epistola, de quibus superius mentio facta est.

(*a*) Sidon. l.1. ep.7.

IX.

Quæ vero hoc tempore, nempe cum jam Sidonius illis præesset Episcopus, eidem contigerint civitati, modo dicenda. Cum Gothus Rex Evaricus, quam sæpe frustra & magno suo damno tentarat Arvernensem civitatem, iterum aggredi parat: tunc ipse Sidonius humano destitutus auxilio, ad precum subsidia convolat? quibus potens magna virtute Gothis restitit, afflictatis licet populis tum hostium armis, tum fame, qua hoc tempore Gallia vexabatur. Hæc autem quomodo se habuerint, dignitas postulat argumenti, ut quam exactissime describantur, quantum fas est ex fragmentis hinc inde petitis implere.

X.

Sed primum quam turbulentus semper esse soleret Arvernæ civitatis status, ex ipso Sidonio accipe ita ad Felicem scribente (*b*): *Oppidum siquidem nostrum, quasi quemdam sui limites oppositi obicem, circumfusarum nobis gentium arma terrificant. Sic æmulorum sibi in medio positi populorum lacrymabiles præda, suspecti Burgundionibus, proximi Gothis, nec impugnantium ira, nec propugnantium caremus invidia.* Hæc ipse.

(*b*) Sidon. l.3. ep.4.

XI. Sidonius laborat pro suis Arvernis.

Deque iisdem meminit, scribens (*c*) ad Faustum, dum ait, se sub specie legationis esse factum extorrem. Porro periclitante civitate, ipse Sidonius litteris suis revocare in patriam conatus est Ecdicium, cujus fortitudine, divina opitulante gratia, eadem civitas alias fuerat liberata. Extat de his ad eum epistola (*d*). Sed quod magis divino quam humano inniteretur auxilio; legationem precum mittit ad Deum, sacras frequentans una cum populo Rogationes; atque ad earum restitutorem litteras mittit, ad ipsum inquam S. Mamercum Viennensem Episcopum; quas egregia pietate conspicuas hic describendas esse putamus, ut intelligas sedulum sanctorum Episcoporum studium, quod adhibere solerent, cum sibi subjectus populus contingeret ingruentibus perturbationibus agitari: sic enim se habent (*e*):

(*c*) Sidon. l.9. ep.3.

(*d*) Sidon. l.3. ep.3.

(*e*) Sidon. l.7. ep.1.

XII.

Rumor est, Gothos in Romanorum solum castra movisse. Huic semper irruptioni nos miseri Arverni janua sumus. Namque odiis inimicorum hinc peculiaria fomenta subministramus, quia necdum terminos suos ab Oceano in Rhodanum Ligeris alveo limitaverunt: solam sub ope Christi moram de nostro tantum obice patiuntur. Circumjectarum vero spatia tractumque regionum jampridem regni * *minacis importuna devoravit impressio. Sed animositati nostræ tam temerariæ, tamque periculosæ non nos aut ambustum murorum fa-*

* regis.

PAGIUS

ctis, inquit Jornandes de Reb. Get. cap. 45. ubi tamen in editione Grotii, loco *Decii*, legendum, *Ecdicius*, ut accurate in editione Grutteri.

III. *Arvernum Gothis traditum.*

A num. IX. ad XXX. Superiori anno *Sanctus Epiphanius* Ticinensis Episcopus a Nepote Imp. Legatus ad *Euricum* Visigothorum Regem Tolosæ regnantem missus, tractatione pacis tunc habita *Arvernum* Visigothis tradi consensit, ut ibidem ostendimus. Quare post eam pacem Visigothorum Regnum clausum est Ligeri, Oceano, Pyrenæis montibus, & Rhodano. Epistola Sidonii ad *Basilium Episcopum Aquensem*, quam Baronius num. XXIII. & seqq. recitat, anno superiori data, ut ibidem ostendimus, antequam sc. Arvernum juris Gothici esset, indeque Sidonius habet, de Eurico jure, ambigi, *amplius ne sua gentis, an sua secta teneat Principatum*, & de ejus in Sacerdotes sævitia pluribus agit. Duos Galliæ Præsules insolenti exilii genere mulctatos, dicit, scribitque: *Tacco vestros Crocum, Simpliciumque collegas, quos Cathedris sibi traditis eliminatos, similis exilii cruciat pœna dissimilis. Namque unus ipsorum se dolet non videre, quo redeat: alter se dolet non videre, quo non redit*, quod sc. unus longe patriæ finibus exactus angeretur, eam non videre, ad quam repedaret, alter juxta eam positus ægre ferre videret, quo redire non licebat. Baronius num. XXIX. existimat *Simplicium* illum diversum non esse a *Simplicio* Senonensi Episcopo, de quo superius egimus. Verum eum *Basilius*, ad quem scribit Sidonius, Aquarum Sextiarum Episcopus fuerit, ut recte ostendit Sirmondus in Notis ad eam Epistolam,

quæ

Sidonius quid de rogationibus ad S. Mamercum.

faciem, aut putrem fudium cratem, aut propugnacula vigilum trita pectoribus confidemus opitulatura; solo tamen invectarum te auctore Rogationum palpamur auxilio: quibus inchoandis instituendisque populus Arvernus, etsi non effectu pari, affectu certe non impari cœpit initiari, & ob hæc circumfusis nondum dat terga terroribus. Ita plane Sidonius Episcopus, id tot ingruentibus undique discriminibus, Rogationum pio cultu hostes repressit, populumque servavit incolumem. Pergit vero narrare, qua occasione eædem Rogationes ab eodem, ad quem scribit, S. Mamerco fuerint restitutæ, cum ait:

XIII. Rogationes a S. Mamerco institutæ.

Non *enim latet nostram oscitationem, primis temporibus harumce supplicationum institutarum cum civitas cælitus tibi credita per hujuscemodi prodigiorum terriculamenta evacuabatur. Nam modo scenæ mœnium publicorum crebris terræmotibus concutiebantur: nunc ignes sæpe flammati caducas culminum cristas, superjecta favillarum monte, tumulabant: nunc stupenda foro cubilia collocabat audacium pavenda mansuetudo cervorum. Cum tu inter ista, discessu primorum popularium que, statu urbis exinanito, ad nova celer veterum Ninivitarum exempla decurristi, ne divinæ admonitioni tua quoque desperatio conviciaretur. Et vere jam de Deo tu minime poteras absque peccato post virtutum experimenta diffidere. Nam cum vice quadam civitas conflagrare cœpisset, fides tua in illo ardore plus caluit: ut cum in conspectu pavidæ plebis, objectu solo tui corporis, ignis recussus in tergum fugitivis flexibus sinuaretur, miraculo terribili, novo, insitato; affuit flamma cedere per reverentiam, cui sentire debuit per naturam.*

Miraculum de igne extincto.

XIV. S. Mamercus quæ suos admoneat.

Primum igitur & iis paucis nostri ordinis viris indicis jejunia, interdicis flagitia, supplicia prædicis, remedia promittis: exponis omnibus, nec pœnam longinquam esse, nec veniam: doces denunciatæ solitudinis minas orationum frequentia molliendas: mones assiduitatem furentis incendii, aqua potius oculorum, quam flumine posse restingui: mones minacem terræmotuum consternationem fidei stabilitate firmandum. Cujus confestim sequax humilis turba consilii, majoribus quoque suis fuit incitamento: quos cum non piguisset fugere, redire non puduit. Qua devotione placatus inspector pectorum Deus, fecit esse obsecrationem vestram vobis saluti, cæteris imitationi, utrisque præsidio. Denique illis deinceps non fuere vel damna calamitati, vel ostenta formidini.

XV.

*Quæ omnia sciens populus iste Viennensibus tuis & accidisse prius, & non accessisse posterius; vestigia tam sacrosanctæ informationis amplectitur sedulo, petens ut conscientiæ tuæ beatitudo mittat orationum suarum suffragia, quibus exempla transmisit. Et quia tibi soli concessa est post avorum memoriam, vel confessorem Ambrosium, duorum martyrum repertorem in partibus orbis Occidui, martyris Ferreoli solida translatio, adjecto nostri capite Juliani, quod istinc turbulenta * quondam persecutorum manus retulit cruenta carnificis: non injurium est, quod pro compensatione deposcimus, ut nobis inde veniat pars patrocinii, quia vobis hinc redeit pars patroni. Memor nostri esse dignare, domine Papa.* Hactenus ipse: quæ autem subobscure hic de martyrum inventione dicit, ad finem narrationis horum quæ de Rogationibus dicuntur, elucidabimus. Sic igitur S. Mamercum Sidonius interpellat, cum ingruentium Gothorum compressione civitas Arvernorum admodum laboraret: cujus occasione id emolumenti populus ille est consecutus, ut Rogationes accurate ex Ecclesiasticæ disciplinæ præscripto frequentaret. Quales autem prius esse solerent, ab eodem auctore accipe ex epistola ad Aprum data, in qua post exordium ista leguntur (a):

Inventio SS. Martyrum.

* tempore.

(a) Sidon. l. 5. ep. 4.

XVI. Collapsa olim disciplina Rogationum.

In urbem tamen (ni fallimur) Rogationum contemplatione revocabere: quarum nobis solemnitatem primus Mamercus pater & Pontifex reverendissimo exemplo, utilissimo experimento invenit, instituit, invexit. Erant quidem prius (quod salva fides pace sit dictum) vagæ, repentes, in-

PAGIUS

quæ VII. est lib. 7. ibi sermo esse videtur de exilio duorum Præsulum Gallo-Provinciæ vicinorum, non tamen de duobus Præsulibus vicinis Aquisextiensi civitati, & quasi conterraneis, ut arbitratur Antelmius de initiis Ecclesiæ Forojuliensis cap. 24. cum *Euricus* ultra Rhodanum dominationem nullam tunc haberet. Porro cum *Orestes* in locum Ecdicii Magister militum a Nepote Imp. ordinatus fuerit, cum Arvernum Visigothis tradi præcepit, *qui Orestes, suscepto exercitu, & contra hostes egrediens, Roma Ravennam pervenit, ibique remoratus, Augustulum filium suum Imperatorem efficit*, inquit Jornandes lib. de Reb. Get. cap. 45. manifestum est, *Arvernum* prioribus hujus anni mensibus Visigothis deditum, & *Orestem* Magistrum militum tunc destinatum, qui Roma, velut in Gallias profecturus egrediens, Ravennam venit, ibique aliquanto tempore moratus filium suum Augustum nuncupavit die XXVII. mensis Augusti hujus anni, ut supra dixi.

IV. *Euricus Gothorum Rex Catholicos vexat.*

Sed redeo ad Sidonium Apollinarem, cujus Epistolam ad Basilium Aquarum Sextiarum Episcopum Baronius num. XXIII. & seqq. integram recitat, sicuti & num. XXIX. verba, quibus eadem Turonensis lib. 2. cap. 25. refert. Scribit Gregorius Turonensis *Euricum* Catholicos in utraque Germania persecutum esse, *truncasse passim* homines de Deo recte sentientes; Clericos in vinculis conjecisse: Sacerdotes partim in exilium egisse, partim interfecisse: & Ecclesiarum aditus spinis obserari jussisse. Et ta-

infrequentesque, atque (sic dixeris) ostentabundæ supplicationes; quæ sæpe interpellantium prandierum obicibur hebetabantur, maxime aut imbres, aut serenitatem deprecatura: ad quas (ut nihil amplius dicam) figulo pariter atque hortulano non oportuit convenire. In his autem, quas suprafatus sacerdos, & protulit pariter & contulit, jejunatur, oratur, psallitur, fletur. Ad hæc te festa cervicum humiliatarum, consternatorum * *civium suspiriosa contubernia peto. Et si spiritualem animum tuum bene metior, modo citas venies, quod non ad epulas, sed ad lacrymas invitaris.* Hæc tempore Rogationum ad amicum Sidonius.

* & stertentium.

XVII. Rogationum usus ubique diffusus.

Cæterum non Arvernos tantum populos, vel Gallos, sed Catholicam universam Ecclesiam ejusmodi sacrum Rogationum usum recepisse, & quam citissime, testatur S. Avitus ejusdem Viennensis Ecclesiæ Episcopus, qui post Esychium succedentem sancto Mamerco sedit: num in homilia iisdem Rogationum diebus habita, ejus exordio istu præfatur: *Currit quidem* (inquit a) *tramite viali non per Gallias modo, sed per Orbem totum Rogationis observantiæ flumen irriguum.* Porro primu institutio, quando periculum illud ingruit, Paschale tempus fuit: verum ne jungerentur resurrectionis, guudiis luctus orantium, & jejunantium afflictatio; triduum illud est electum, quod sacrum præcedit festum Ascensionis, ut sanctus Avitus eadem explicut homilia, quæ etiam citatur u Gregorio (b) Turonensi, inde petente narrandæ historicæ veritatis auctoritatem. Nos vero melius reddere ex Sidonio judicavimus, cujus tempore ea fieri contigerunt. Quod igitur ub Ecclesia Catholica untiquitus traditum, sed disciplinæ solutione cultu remissiori neglectum, sanctus Mamercus restituit & auctiori excoluit observantiu; Gallicanu est consecuta Ecclesia, utque alii longe luteque Catholici populi sunt umplexati. Aurelianense quidem Concilium, hoc eodem, sæculo celebratum, his verbis Rogationum sanxivit disciplinam (c).

(a) Extat to. 7. Bibl. sanct. inter Alcimi Aviti scripta.

(b) Greg. Turon. l. 2. c. 34.

(c) Conc. Aurel. c. 29.

XVIII. *Rogationes, id est, Litanias ante Ascensionem Domini placuit celebrari: ita ut præmissum triduanum jejunium, in Dominica Ascensionis solemnitate solvatur. Per quod triduum servi, & ancillæ ab opere relaxentur, quo magis plebs universa conveniat. Quo triduo omnes abstineant, & quadragesimalibus cibis utantur.* Hæc Patres. At de his consule u nobis dicta in Notationibus ud Romanum Martyrologium locupletius.

XIX. Ad postremum vero quod spectut ad elucidutionem eorum quæ u Sidonio ad S. Mamercum de inventione sanctorum martyrum ud finem epistolæ subobscure ponuntur; habes eadem verbu Sidonii recitata, & palam facta Gregorio Turonensi in libello quem scripsit de miraculis S. Juliani, ubi de reliquiis eorumdem sanctorum martyrum Ferreoli & Juliani ejusmodi orationem instituit, quæ rei gestæ hujus temporis habet historiam de martyrum inventione. Ait enim (d): *Quodam tempore, dum ad occursum beati Nicetii Antistitis usque Lugdunum processissem, libuit animo non aliter, nisi orationis causa Viennam adire, & præcipue sepulcrum visitare Ferreoli martyris gloriosi: insederat enim menti propter antiquam dilectionem eorum, me sic esse ejus alumnum, ut Juliani. Denique oratione facta, erigo oculorum aciem ad tribunal, conspicioque in eo versiculos hoc modo conscriptos:*

(d) Greg. Turon. de miracul. S. Juliani c. 2.

Caput S. Juliani cum corpore S. Ferreoli.

Heroas Christi geminos hæc continet aula,
Julianum capite, corpore Ferreolum.

XX. Nova Basilica a Mamerco erecta.

Cum hæc legent, æditunm consulerem, cur hæc scripta sic fuerint; respondit: Basilica sancti martyris Ferreoli super ipsum Rhodani littus ab antiquis fuerat collocata. Denique cum impulsante violentia amnis, porticus quæ ab ea parte erat collocata corrueret; providus sacerdos Mamercus nomine, qui tunc Viennensem regebat Ecclesiam, ruinam futuram præveniens, aliam basilicam eleganti opere, & in ipsa mensura sagaci intentione construxit, illuc sancti martyris transferre cupiens corpus. Advenit autem ad hoc opus Abbatum & monachorum magnus numerus: vigilataque nocte, accepto sarculo, fodere cœperunt. Cumque in profundo descenderent tria sepulcra repeririunt, ac confestim stupor mentes spectantium invadit. Nec quisquam erat certus, quinam esset beati martyris tumulus. Igitur cum starent omnes in hebetate mentis attoniti: inspirante (ut credo) Divinitate, unus ex circumstantibus exclamat, dicens: Antiquitus referri solitum erat, & celebri per populos sermone vulgatum, caput Juliani confessoris in sepulcro retineri martyris Ferreoli. Sic opertorio amoto, unusquisque consideretur; & sic potest, quæ sunt membra Ferreoli martyris, protinus inveniri.

XXI. *Hæc audiens sacerdos, cunctos jubet in oratione prosterni. Qua impleta, proce-*

PAGIUS tamen Sidonius in Epistola ab eo laudata tantum ait, *Crocum & Simplicium* Episcopos relegatos esse: & apud Burdigalenses, Petrocorios, ac plerasque alias Urbes, hoc est in Aquitania prima ac secunda, *summos Sacerdotes morte truncatos*, id est, sua morte mortuos, nec ullos Episcopos in defunctorum locum substitutos: desertas rusticas Parochias: lapsa Ecle-

Inventio SS. Martyrum.

cedit ad tumulos detectisque duobus singulos in his quiescentes invenit viros. Cumque aperuisset & tertium, invenit in eo virum jacentem illæso corpore, integro vestimento, qui deciso capite, caput amplexus aliud brachio detinebat: erat enim ac si nuper sepultus, neque pallore faciei demutatus, neque capillorum decisione turpatus, neque ulla putredine resolutus: sed ita integer & illæsus, ut putares eum adhuc sopore corporeo detineri. Tunc Antistes gaudio magno repletus, ait: Hoc esse cadaver Ferreoli, hoc esse caput Juliani martyris, dubium non habetur. Tunc cum magno psalterio plaudente populo, in loco ubi nunc est, adoratur, Domino annuente. Hæc autem, ut ad sepulcrum martyris ab ipso æditno cognovi, fideliter retuli. Præbet autem huic operi testimonium Sollius (Sidonius scilicet) *noster ipsi Mamerco scribens his verbis: Tibi soli concessa est in parte orbis Occidui martyris Ferreoli solida translatio, adjecto nostri capite Juliani. Unde pro compensatione deposcimus, ut nobis inde veniat pars patrocinii, quia vobis hinc redsit pars patroni.* Hæc Gregorius: alludereque Sidonium (*a*) superius docet, quod Julianus martyr Arvernensis fuerit, civis vero Viennensis; qui fugiens apud Arvernos, ab insequentibus persecutoribus deprehensus, capite truncatus est: cum ad ostentandam martyris cædem carnifex caput Viennam, unde venerat, festine retulit; quod vendicatum atque redemptum a piis cum Sancto Ferreolo æque martyre mandatum est sepulturæ. Porro quot quantisque miraculis veluti divinæ lucis fulgoribus illustratus fuerit in suis reliquiis idem sanctus martyr Julianus, habes volumen quinquaginta capitibus accurate descriptum ab ipso Gregorio Turonensi. At de martyribus hactenus.

(*a*) *Greg. de mirac. S. Juliani c. 1.*

XXII. Certe quidem Arvernensem populum una cum sacerdote de gregis sui cura solicito supplicantem a Deo exauditum fuisse, exitus declaravit; cum numquam (ut dictum est) valuerit civitas ab hostibus capi: licet tandem inter iniquas initas pacis conditiones posita fuerit ejusdem civitatis deditio. Sed quid de statu totius reliquæ Ecclesiæ Gallicanæ? Licet remanserint silentio scriptorum, vel potius monumentorum amissione satis obscuræ: liquet tamen ipsas triplicis generis barbarorum assidue pressas esse dira tyrannide. Verum quod neque Burgundiones, neque Franchi ullum facesserent pietati negotium, tolerabiliores videri poterant Sed Evarici Gothorum Regis Catholicam religionem insequentis jugum importabile videbatur. Perfidus enim barbarus (ut ex Sidonio audies) haud minus quam regnum curabat propagare perfidiam; Arianamque hæresim, quam semper Galliæ instar veneni penitus respuissent, Galliis propinare sategit. Quænam autem per eum dira clades Gallicanis Ecclesiis quæ sub ejus ditione positæ erant, illata fuerit, in medium adducamus. Suppetit nobis in tanta rerum obscuritate veluti accensas faces suis litteris Sidonius Apollinaris ea potissimum epistola, quam ad Basilium scripsit, dum ille pro concilianda cum Evarico concordia, legatione publica fungeretur; petens ab eo, ut memor esset in fœdere sanciendo Catholicæ pietatis, ut in posterum bene consultum esset afflictatis Ecclesiis, & fidei barbarico furore depressæ. Epistola autem sic se habet: (*b*).

Status Ecclesiæ Gallicanæ.

(*b*) *Sidon. l. 7. ep. 6.*

XXIII. *Sunt nobis munere Dei, novo nostrorum temporum exemplo, amicitiarum vetera jura; denique est quod invicem diligimus ex æquo: Porro autem quod ad communem conscientiam pertinet, tu patronus: quamquam hoc ipsum præsumptuose arroganterque loquar. Namque iniquitas mea tanta est, ut mederi de lapsuum ejus assiduitate vix etiam tuæ supplicationis efficacia queat. Igitur quia mihi es quum patrocinio, tum dilectione bis dominus; pariter & quod memini probe quo polleas igne sensuum, fonte verborum; qui viderim Modabarium civem Gothum Arianæ hæreseos jacula vibrantem, quo tu spiritualium testimoniorum mucrone confoderes: servata cæterorum tam reverentia quam pace Pontificum: non injuria tibi defleo,* qualiter Ecclesiasticas caulas istius aeris lupus, qui peccatis pereuntium saginatur animarum, clandestino morsu necdum intellecti dentis arrodas.*

Sidonii epistola ad Basilium.

* desero.

XXIV. *Namque hostis antiquus quo facilius insultet balatibus ovium destitutarum,*

prius

PAGIUS clesiarum culmina; aut *valvarum cardinibus avulsis Basilicarum aditus vepribus obstructos*: eamque *Catholici status valetudinem occultam* appellat, ac Euricum *non tam Romanis Urbibus, quam legibus Christianis insidiaturum* videri sibi, Sidonius scribit. Ex quo judicari potest, inquit Hadrianus Valesius lib. 5. Rer. Franc. qua fide Gregorio Turonensi credere nos oporteat, qui sic Auctores intellexerit. Ait autem Gregorius *Euricum* Catholicos *in utraque Germania* persecutum esse, quod Aquitania a Visigothis teneretur, ipseque putaret Visigothos gentem Germanam esse. *Euricus*, postquam Arvernis dominatus est, *Sidonium* eorum Episcopum in Livianum Castrum Carcassonam inter & Narbonam situm relegavit, ut liquet ex Epist. III. lib. 8. & ex Epistola IX. ejusdem libri, ubi narrat, se intercessione Leonis Eurici Quæstoris solutum, Burdegalam ad *Euricum* ipsum specie Legationis venisse, ubi sui in integrum restitutionem impetravit, quod anno CCCCLXXVII. contigisse, videtur, ut eo anno dicemus. *Euricus* itaque Episcopos non occidebat, sed in exilium mittebat, ut ibidem etiam videbimus de *Fausto* Regiensi Episcopo.

prius dormitantium incipit cervicibus imminere pastorum. Neque ego ita mei memineus non sum, ut nequaquam me hunc esse reminiscar, quem longis adhuc abluenda fletibus conscientia premat: cuius stercora tamen (sub ope Christi) quandoque mysticis orationum tuarum rastris eruderabuntur. Sed quoniam supereminet privati reatus verecundiam publica salus; non verebor, etsi carpat zelum in me fidei sinister interpres, sub vanitatis invidia causam prodere veritatis. Evarix Rex Gothorum, quod limitem regni sui, rupto dissolutoque fœdere antiquo, vel tutatur armorum jure, vel promovet; nec nobis peccatoribus hic accusare, nec vobis sanctis hic discutere permissum est. Quin potius si requiras; ordinis res est, & ut dives hic purpura byssoque veletur, & Lazarus hic ulceribus & paupertate feriatur: ordinis res est, ut (dum in hac allegoria versamur) Ægyptius Pharao incedat, cum diademate, Israelita cum cophino: Ordinis res est, ut dum in hac figuratæ Babilonis fornace decoquimur, nos cum Hieremia spiritualem Hierusalem suspiriosis plangamus ululatibus; & Assur fastu regio tonans, Sanctorum sancta proculcet. Quibus præsentium ego futurarumque beatitudinum vicissitudinibus inspectis, communia patientius incommoda fero: Primum, quod mihi quæ merear introspicienti, quæcumque adversa provenerint, leviora reputabuntur: dein quod certum scio, maximum esse remedium interioris hominis, si in hac area mundi variis passionum flagellis trituretur exterior.

Dei judicia occulta, sed ordinata.

XXV. De Evarico Rege persecutore.

*Sed, quod fatendum est, præfatum Regem Gothorum, quamquam sit ob virium merita terribilis, non tam Romanis mœnibus, quam legibus Christianis insidiaturum pavesco: Tantum (ut ferunt) ori, tantum pectori suo Catholici intuitio nominis acet, * ut ambigas, ampliusne suæ gentis, an suæ sectæ teneat principatum. Ad hoc, armis potens, acer animis, alacer annis, hunc solitum patitur errorem, quod putat sibi tractatuum consiliorumque successum tribui pro religione legitima, quem potius assequitur pro felicitate terrena.*

* acescit.

XXVI.

*Propter quod discite cito Catholici status valetudinem occultam, ut apertam festinetis adhibere medicinam. Burdegala, Petrogorii, Ruteni, Lemovices, Gabalitani, Helusani, Vasates, Convenæ, Auscenses, multoque jam major numerus civitatum (summis sacerdotibus ipsorum morte truncatis, nec ullis deinceps Episcopis in defunctorum officia suffectis, per quos utique minorum ordinum ministeria subrogabantur) latum spiritualis ruinæ limitem traxit, quem fere constat sic per singulos dies morientium Patrum proficere defectu *, ut non solum quoslibet hæreticos præsentum, verum etiam hæresiarchas priorum temporum potuerit inflectere: ita populos excessu Pontificum orbatos, tristis intercisæ fidei desperatio premit, nulla in desolatis cura diœcesibus parochiisque.*

* suffectu.

XXVII. Miseranda Ecclesiarum solitudo.

Videas in ecclesiis aut putres culminum lapsus, aut valvarum cardinibus avulsis basilicarum aditus hispidorum veprium fruticibus obstructos. Ipsa (proh dolor!) videas armenta non modo semipatentibus jacere vestibulis, sed etiam herbosa viridantium altarium latera depasci. Sed jam nec per rusticas solum solitudo parochias, ipsa insuper urbanarum Ecclesiarum conventicula rarescunt. Quid enim Fidelibus solatii superest, quando clericalis non modo disciplina, verum etiam memoria perit? Equidem cum clericus quisque defungitur, si benedictione succidua non accipiat dignitatis hæredem, in illa ecclesia sacerdotium moritur, non sacerdos. Atque ita quid spei restare pronuncies, ubi facit terminus hominis finem religionis? Altius inspicite spiritualium membrorum damna: profecto intelligetis, quanti subripiuntur Episcopi, tantorum vobis populorum fidem periclitaturam.

XXVIII. Exilia Episcoporum.

Taceo vestros Crocum, Simpliciumque collegas quos cathedris sibi traditis eliminatos similis exilii cruciat pœna dissimilis. Namque unus ipsorum se dolet non videre quo redeat: alter se dolet videre quo non redit. Tu sacratissimorum Pontificum Leontii, Fausti, Græci, urbe, ordine, charitate medius inveniris: per vos mala fœderum currunt, per vos regni utriusque pacta conditionesque portantur. Agite quatenus hæc sit amicitia concordia principalis: ut Episcopali ordinatione præmissa, populos Galliarum, quos limes Gothicæ sortis incluserit, teneamus ex fide, si non tenemus ex fœdere. Memor nostri esse dignare, domine Papa.

XXIX.

Meminit hujus epistolæ Sidonii ad Basilium etiam Gregorius Turonensis, cum cladem hujus temporis Ecclesiarum in Galliis narrat his verbis (a): *Hujus tempore*, nempe S. Patientis Lugdunensis Episcopi, *Evarix Rex Gothorum excedens Hispanum limitem gravem in Galliis super Christianos intulit persecutionem. Truncabat passim perversitati suæ non consentientes, clericos carceribus subiiciebat: sacerdotes vero alios dabat exilio, alios trucidabat: nam & ipsos sacrorum templorum aditus spinis jusserat obserari, scilicet ut raritas ingrediendi oblivionem faceret fidei. Maxime tunc Novempopulanæ, geminæque Germaniæ urbes hac tempestate depastæ sunt. Extat hodie quoque & pro hac causa ad Basilium Episcopum nobilis Sidonii ipsius epistola, quæ hæc ita loquitur. Sed persecutor non post multum ultione divina percussus interiit.*

(a) Gregor. Turon. l. 2. c. 25.

Clades Gallicanæ Ecclesiæ sub Evarico.

Hæc

Hæc Gregorius. Num vero sancita sit per Basilium legatum pax inter Romanos & Gothos, nullus est, qui affirmet. Quod autem pertinet ad Simplicium Episcopum una cum Croco Antistite caule: mentio est apud eundem Sidonium in concione habita in electione Simplicii, ipsum jam ante in carcerem conjectum, fuisse divinitus liberatum: Sunt hæc ejus verba: *Postremo* (inquit) *iste est illa, carissimi, cui in tenebris ergastularibus constituto multipliciter obserata barbarici carceris divinitus claustra patuerunt.* Hæc Sidonius, rem sui magnitudine notam, scientibus, paucis attingens potius quam narrans. Qui igitur ante Episcopatum adeo egregium summæ sanctitudinis specimen edidit, jam ad Episcopatum evectus, majori quoque attollitur virtutum fastigio, quibus dignus factus sit iterata confessione duplicem promereri coronam, alteram carceris tenebris illustratam, exilii alteram pœna conspicuam.

XXX.

At vero tot tantisque ærumnis Ecclesiæ Gallicanæ ad malorum culmen accessit ingens penuria, cujus Gelasius Papa meminit in Andronicum scribens: Sed Sidonius de ea pluribus agit, cum S. Patientis Lugdunensis Episcopi effusam erga pauperes largitatem commendat. Magna plane Dei providentia factum est, ut inter tot tantaque flagella eodem tempore claruerint in Gallia viri mirificæ sanctitatis, & inter alios nobilis Ecclesia Lugdunensis tunc consecuta fuerit magnum pastorem illum S. Patientem Antistitem, exemplar perfectissimi sacerdotis; cui dedit Deus ut apud Burgundionum Regem, qui tunc Lugdunensibus dominabatur, non autem Gothorum Rex summam gratiam inveniret, ut tam Rex ipse quam Regina virum sanctissimum plurimum colerent & observarent. Quantum igitur hac libertate sanctissimus Presul bene usus profuerit afflictatis Catholicis atque devastatis Gothico furore Galliarum Ecclesiis, ex epistola disces Sidonii Apollinaris, quam etiam citat Gregorius Turonensis (*a*), ut eam legendi iniiciat desiderium: sic enim se habet (*b*):

Burgundionum Rex reveritus S. Patientem Episcopum Lugdunensem.

(*a*) *Greg. Tur. l. 2. c. 24.*

(*b*) *Sidon l. 6. ep. 12.*

XXXI. De munifica largitate S. Patientis.

Aliquis aliquem, laudet scilicet: *Ego illum præcipue puto sua vivere bono, qui vivit alieno; quique Fidelium calamitates, indigentiumque miseratus, facit in terris opera cælorum. Quorsus ista hæc? inquis. Te sententia quam maxime, Papa beatissime, petit; cui non sufficit illis tantum necessitatibus opem ferre, quas noveris; quippe usque in extimos terminos Galliarum charitatis indage porrecta, prius soles indigentium respicere causas, quam inspicere personas. Nullius obest tenuitati debilitatique, si te expetere non possit: nam prævenis manibus illum, qui non valuerit ad te pedibus pervenire. Transit in alienas provincias vigilantia tua, & in hoc cura tua latitudo diffunditur, ut longe positorum consoletur angustias: & hinc fuit, ut quia crebro te non minus absentium verecundia, quam præsentium querimonia movet; sæpe terseris eorum lacrymas, quorum oculos non vidisti. Omitto illa, quæ quotidie propter defectionem civium pauperatorum, irrequietis toleras excubiis, precibus, expensis. Omitto te tali semper temperamento, sic semper humanum, sic abstemium judicari, ut constet indesinenter Regem præsentem prandia tua, Reginam laudare jejunia. Omitto te tanto cultu Ecclesiam tibi creditam convenustare, ut dubitet inspector, melius ne nova opera consurgant, an vetusta reparentur. Omitto per te plurimis locis basilicarum fundamenta consurgere, ornamenta duplicari.*

Cumque multa in statu fidei tuis dispositionibus augeantur, solum hæreticarum numerum minui: teque quodam venatu Apostolica feras Photinianorum mentes spiritualium prædicationum cassibus implicare, atque a tuo barbaros jam sequaces, quotiens convincuntur verbo, non exire vestigiis, donec eos a profundo gurgite erroris felicissimus animarum piscator extraxerit. At horum aliqua tamen cum reliquis forsan communicanda collegit: illud autem deberi tibi quodam (ut Jurisconsulti dicunt) præcipua titulo, nec tuus poterit ire pudor inficias, quod post Gothicam depopulationem, post segetes incendia absumptas, peculiari sumptu inopiæ communi per desolatas Gallias gratuita frumenta, misisti: cum tabescentibus fame populis nimium contulisses, si commercio fuisset species ista, non munere. Vidimus angustas tuis frugibus vias, vidimus per Araris & Rhodani ripas, non unum, quod unus impleveras, horreum. Fabularum cedant figmenta Gentilium. Ille quasi in cælum relatus pro reperta spicarum novitate Triptolemus, quem Græcia sua cæmentariis, pictoribus, figulis sculptoribusque illustris, sacravit templis, formavit statuis, effigiavit imaginibus. Illum dubia fama conciliat per rudes adhuc & Dodonigenas populos duabus vagum navibus, quibus poetæ deinceps formam draconum deputaverint, ignotam contulisse sementem. Tu (ut de mediterranea taceam largitate) victum civitatibus Tyrrheni maris erogaturus, granariis potius duo tuis flumina, quam duo navigia complesti. Sed si forte Achaicis Eleusinæ superstitionis exemplis tamquam minus idoneis, religiosus laudatus offenditur: seposita mystici intellectus reverentia, venerabilis patriarchæ Joseph (c) historialem comparemus, qui contra sterilitatem septem uberes annos insecutaram, facile providit remedium

XXXII. Hæretici conversi ad fidem a S. Patiente.

(*c*) *Genes. 41.*

quod pravidit. Secundum tamen moralem sententiam nihil judicia meo minor est, qui in superveniente simili necessitate non divinat, & subvenit.

XXXIII. Civitates sublevatæ a S. Patiente.

Quapropter etsi ad integrum conjicere non possum, quantas tibi gratias Arelatenses, Regienses, Avenicenses, Arausicensis quoque, & Albensis, Valentinæque, necnon & Tricassinæ urbis professor exolvat; quia difficile est eorum ex asse vota metiri, quibus noveris alimonium sine asse collatam: Arverni tamen oppidi ego nomine uberes perquam gratias ago: cui ut succurrere meditarere, non te communio provinciæ, non proximitas civitatis, non opportunitas fluvii, non oblatio pretii adduxit. Itaque ingentes per me referunt grates, quibus obtigit per panis tui abundantiam ad sui sufficientiam pervenire. Igitur si mandati officii munia satis videor explesse, ex legato nuncius ero. Ilicet sciae volo, per omnem fertur Aquitaniam gloria tua: amaris, laudaris, desideraris, expleris omnium pectoribus, omnium votis. Inter hæc temporum mala, bonus sacerdos, bonus pater, bonus es, quibus operæpretium fuit, fieri famem suam periculo, si aliter esse non poterat tua largitas experimento. Memor nostri esse dignare, domine Papa.

XXXIV. (b) Greg. Turon. l. 2. c. 24. Ecdicius Senator pauperum nutritor.

Commendatur in eadem Galliarum inopia liberalitas Ecdicii viri clarissimi (de quo plura superius) cognati ejusdem Sidonii Apollinaris; de eo enim iste Gregorius habet (*b*): *Sed tempore Sidonii Episcopi magna Burgundiam fames oppressit. Cumque populi per diversas regiones dispergerentur, nec esset ullus qui alimoniam pauperibus largiretur: Ecdicius quidam ex Senatoribus, hujus Sidonii propinquus magnam tunc rem in Deo confisus fecisse perhibetur: Nam invalescente fame, misit pueros suos cum equis & plaustris per vicinas sibi civitates, ut eos qui hac inopia vexabantur, sibi adducerent. At illi euntes, cunctos pauperes, quotquot invenire potuerunt, adduxerunt ad domos ejus: ibique eos per omne tempus sterilitatis pascens, ab interitu famis exemit. Fueruntque (ut multi aiunt) plusquam quatuor millia promiscui sexus. Adveniente autem ubertate, ordinata iterum evectione, unumquemque in locum suum restituit. Post quorum discessum vox e cælo ad eum lapsa pervenit: Ecdici, Ecdici, quia fecisti rem hanc, tibi & semini tuo panis non deerit in sempiternum, eo quod obedieris verbis meis, & famem meam refectione pauperum satiaveris. Quem Ecdicium miræ velocitatis fuisse multi commemorant. Nam quadam vice multitudinem Gothorum cum decem viris fugasse præscribitur.* Hæc Gregorius. Sed quodnam fuerit hujusmodi ab Ecdicio adeo præclarum bellicæ virtutis editum specimen, suo loco superius dictum est.

XXXV. (a) Eugip. in Vit. S. Severin. c. 17. 18. Decimarum solutione consulitur frugum copiæ.

Quæ Gallias vexavit dira fames, æque afflixit Rætios, Noricos, & alios Boreales populos his finitimos: sed quomodo per S. Severinum fuerit propulsata, hortando populum ad decimarum solutionem, Eugipius (*a*) ita narrat, ubi ante retulisset de his qui cum decimas offerre neglexissent, secundum prædictionem ejusdem viri Dei, ab hostibus graviter vexati fuerunt: *Cives quoque* (inquit) *ex oppido Lauriaco, crebra quondam S. Severini exhortatione commoniti licet, frugum decimas pauperibus offerre distulerant. Quibus fame constrictis, jam maturitate messium flavescente, victua subsidia monstrabantur. At ubi rubiginis improvisa corruptio frugibus noxiara comparuit, mox ad ipsum convenere prostrati, pœnas suæ contumaciæ confitentes. Miles vero Christi Severinus fessos verbis spiritualibus allevabat, dicens: Si decimas obtulissetis pauperibus, non solum æterna mercede frueremini, verum etiam commodis possetis abundare præsentibus: sed quia culpam propria confessione castigatis, de Domini pietate polliceor, quod rubigo præsentis temporis tam valida, penitus non nocebit; tantum fides vestra ulterius non vacillet. Verum cives ad persolvendas decimas hæc promissio reddidit promptiores. Tunc, ut solvebat, hortatus est indici jejunium. Quo expleto, placidus imber desperatæ messis amputavit incommoda.* Hactenus de his Eugipius, qui harum rerum præsens fuit inspector, inhærens viro sancto discipulus. Ac de penuria hujus temporis satis.

XXXVI. Timotheus exilii liberatus audaciora præsumit.

Quod vero ad Orientalis Ecclesiæ statum pertinet, pessime ille quidem se habuit; siquidem nefarius & sacrilegus parricida invasor sedis Alexandrinæ Timotheus (de quo plura superius dicta sunt

PAGIUS

V. *Timotheus a Basilisco exilio solutus.*

A num. XXXVI. ad XLII. *Timotheus* Alexandriæ Ecclesiæ invasor, neque hoc anno Alexandriam rediit, neque anno sequenti, quo eam rursus invasit, a *Zenone Imp.* illuc evocatus fuit, sed a *Basilisco* tyranno, ut ibidem demonstrabimus: & omnibus Baronii dubiis satisfaciemus, ne eadem ibi iterare cogamur.

VI. *Ostrogothi Illyricum devastant.*

Ostrogothi, qui in Pannonia sedes habebant, quique in campis Catalaunicis pro Romanis adversus Attilam pugnarant, hoc anno in Imperium Romanum irrupere, *Theodemire* eorum Rege ac *Theoderico* ejus filio, qui postea in Italia regnavit, Ducibus, ut refert Jornandes lib. de Reb. Get. cap. 56. Theodemir, inquit, *Naissum primam urbem invadit, Illyrici*, Ulpianam, & nonnulla loca Illyrici inaccessibilia, sibi tunc primum pervia facit, *Heracleam*, & *Larissam* civitates Thessaliæ sub suam redigit potestatem, & *Thessalonicam* petit, in qua *Clarianus* Patricius a Zenone Imp. directus cum exercitu morabatur, qui dum videret, se eorum conatibus non posse resistere, inito fœdere cum

Go-

sunt) cum per suos Eutychianos exilii liberationem obtinuisset, quo damnatus fuerat a Leone Imperatore vehementiori furore succensus, quem in exilii solitudine aluerat, & majoribus auxerat incrementis, revertitur Alexandriam fretus fiducia hæreticorum Dioscori memoriam adhuc honoribus prosequentium; atque Timotheum jam subrogatum Catholicum Antistitem a seda removet: a quo invito licet extorsit nominationem Dioscori, aliter occidendo ut Proterius, nisi ipsi tyrannice mortem intentanti obtemperasset. Sic igitur exploso Orthodoxo Timotheo, Timotheus item nomine sedem illius invadit apostata, sedetque in sacratissimo Marci throno portentosum idolum, longe superans quotquot monstra olim coluisset Ægyptus. Quæ vero in Orthodoxos omnes nomen Dioscori execrantes, potitus jam summa rerum crudelis debacchator admiserit; facilius est cuique cogitare, quam scribere. Illud satis ad nefarii hominis indicandam insaniam cum potestate junctam audaciam; arctum sibi visum Alexandriam esse areum, & universam Ægyptum exiguum asse campum ad impietatis exercendam palæstram, & ostentandam in scena persidiam. Quamobrem consilium iniit Constantinoplim veniendi, ubi sciret se Comitum Eutychianorum pollere collegio, & Imperatoris favore fulciri.

XXXVII. Timotheus venit Constantinopolim.

Adnavigat igitur hoc item anno Constantinopolim, regiamque homo ventosus civitatem ingreditur pompa triumphi. Etenim veluti fidei Catholicæ defensori, hæresum expugnatori, & gloriam captanti ex his quæ exul passus erat (ut jactabat) pro fide confessor, & quæ adversus alios egisset ceu vindex religionis offensæ; occurrunt ei atque concurrunt Eutychiani omnes ovantes, & faustis vocibus acclamantes illud Davidicum sacrum carmen, quo pueri Hebræorum (b) ingredientem Hierosolymam prosecuti sunt Dominum, dicentes: *Benedictus qui venit in nomine Domini*. Talibus namque exceptus est canticis Constantinopoli nefandus hæreticus & conspersus sanguine necati Pontificis parricida, qualibus nec Magnus Athanasius post tot de servata Catholica fide, devictis hæreticis Imperatoribus, erecta trophea, fuerit honoratus.

(b) Matt. 21.

XXXVIII.

Hæc quidem haud mediocrem inussere notam Zenoni Imperatori, ante cujus oculos ista fiebant: adeo ut (etsi dici Catholicus, tantoque ornari titulo cupie-

PAGIUS

Gothis *loca eis jam sponte, qua incolerent, tradidit, id est, Cerropellas, Europam, Medianam, Petinam, Bereum, & alia, quæ Sium vocantur.* Nec diu post hæc *Theodericum filium regni sui* designat hæredem, & ipse mox rebus humanis excessit. Idem narrat Malchus Rhetor pag. 79. & hanc expeditionem *Vedomiri*, seu *Balamero* Theodemiris fratri attribuit; huncque etiam Theoderici patrem appellat; sed duplici errore. *Valemir* enim jam ab aliquot annis e vivis excesserat, isque patruus tantum Theoderici fuerat; ut Jornandes in eodem libro diserte asserit. Ex iis tamen, quæ Malchus subiicit, intelligimus situm regni Theudemiris & Theoderici ejus successoris magnis hactenus tenebris involutum. De pace enim tunc facta loquens, ait: *Jussit* (nempe Zeno Imp.) *regionem in Pantalia assignare, quæ Illyrica partis est Provincia, non longo intervallo distans ab ingressu Thraciæ. Quod eo consilio faciebat, ut si qua Theodoricus Triarii se commovere susciperet, Balamerum adversarium sibi proxime imminere sciret, atque etiam si Balamerus conventa violare, & pacem turbare vellet, cum in medio duorum exercituum, Illyrici & Thraciæ degeret, eum facilius opprimere posset*, sed loco, *in Pantalia*, legendum, *in Pautalia*, ut mox certis argumentis demonstrabo.

VII. *In Illyrico Regnum in eorum favorem institutum.*

Oppida itaque a Jornande memorata sita erant in Provincia *Pautalia*, hæc vero Provincia in Thracia, in cujus descriptione Ptolomæus Tabula, IX. Europæ memorat *Pautaliam*, quam a Septentrione Mysia seu Mœsia inferiori, ab Occasu Mysia superiori ac parte Macedoniæ, a Meridie parte etiam Macedoniæ terminari docet. Malchus tamen *Theodemiris* Regnum in Illyrico locat, quia *Illyrici* nomen posterioribus sæculis Imperii Romani ad plures circumquaque Provincias quam antea pertinuit, quod Magnum Illyricum Ausonius epigrammate I. appellat, quodque tunc Provincias XIX. complectebatur. Juxta hanc divisionem *Thraciæ* Provincias sex continet, inter quas *Thracia* proprie dicta, & Mœsia secunda, seu inferior: *Dacia*, vero attribuitur Præfecto Prætorii per Illyricum, & in quinque Provincias dividitur, inter quas numerantur Mœsia prima, seu superior, & Dacia mediterranea. Juxta Hieroclem Grammaticum Urbs *Pautalia* sub Metropoli Sardicensi in hac Dacia posita erat, & ut scribit Theodoretus lib. 2. cap. 4. *Serdica est urbs Illyrici, Metropolis Provinciæ* Daciæ, sc. mediterraneæ. Ad hanc *Illyrici* acceptionem, cum Labbeus in Notis ad Olympiodorum pag. 201. multique alii Viri docti animum non advertissent, in variis Antiquorum locis aqua eis hæsit. Malchus *Pantaliam* in Illyrico juxta Notitiam Imperii locat: Procopius vero lib. 4. de bell. Got. cap. 5. scribit, Gothos sedes in Thracia habuisse, quia Ptolomæi divisionem sequitur. In *Pautalia*, seu in regno *Sium*, cujus etiam meminit Anonymus Ravennatensis pag. 257. perperamque ait, *non longe* fuisse ad *Thessalonicam*, habitarunt Ostrogothi, qui postea cum Theodorico Rege in Italiam venere.

VIII. *Urbs & Provincia Pautalia in Pantaliam male transformata.*

Eam vero tam Urbem quam Provinciam, non *Pantaliam*, ut in editione Malchi Rhetoris, in loco citato Procopii in editione Latina Ptolomæi anno MDXXX. in lucem emissa, habetur, sed *Pautaliam* appellatam fuisse, liquet non tantum ex versione Latina Ptolomæi anno MDXXXIII. ab Erasmo curata; sed & ex omnibus ejus Editionibus Græcis. His adde, Hieroclem loco citato, Marcellinum in Chronicô ad Consulatum Petri anno DXVI. gestum, qui *Evangeli Pautaliensis* in Illyrico Episcopi men-

piebat) vehementi valde suspicione laboraret occultæ cum Eutychianis hæreticis societatis, qua semper antea haud mediocriter aspersus fuerat ob susceptum improbi Petri Fullonis patrocinium. Quod vero palam Zeno non proderet quam alebat impietatem, jus imperandi coercuit: nimirum quod sciret maximam civium partem, necnon provinciales ferme omnes fidei studere Catholicæ. Quamobrem licet Timotheus ejusmodi fuisset plausu Eutychianorum exceptus, tumultuante populo Orthodoxo, & resistentibus clericis atque monachis, haud valuit cuncta quæ mente conceperat adimplere. Profuit tamen ista turbatio, quod complures Eutychiani, qui hactenus sub Catholico nomine inter Catholicos latuissent, adjungentes se mox Timotheo, quales essent detecti, perspicue apparuerint: prout testatur Simplicius Papa in litteris ad presbyteros Constantinopolitanos, de quibus suo loco dicemus. Sed quid præterea petulans & dolosus hæreticus? vafro quidem consilio aggreditur Zenonem Imperatorem, non quasi ipse injuriam intulisset, sed potius passus esset: atque ut videretur bonam causam fovere, instantibus precibus agere cœpit, ut juberet œcumenicam Synodum cogi. Id quidem litteræ itidem Simplicii Papæ ad Acacium postea datæ declarant, necnon quæ ab eodem ad Zeonem sunt scriptæ.

XXXIX. Enituit tunc præsertim clericorum atque monachorum summa animi in resistendo Timotheo constantia. Etenim cum quæreret ipse cum suis aliquam occupare basilicam, omnes eodem ferme momento fuerunt ab iis occlusæ atque defensæ. Verum ille serpentis instar exclusus, undique foraminum latibula ad synaxes agendas captare studuit: in privatorum namque domibus sectarios suos colligere frequentabat. Quod indigno ferentes animo presbyteri atque Archimandritæ Constantinopoli degentes, ut tot tantisque malis consulerent, ad unicum & consuetum remedium se convertunt. At quodnam istud? illud quidem, quod etsi non præsentaneum, efficacissimum tamen esse scirent: nimirum ut legationem mitterent ad Romanæ sedis Antistitem, quem scirent pastorali regimine cunctis esse præfectum Ecclesiis. Præstiterant olim istud ipsum, cum ibidem Constantinopoli hæresis Nestoriana esset oborta, atque rursus iterum cum postea ingrueret hæresis Eutychiana, multosque seduceret. Sic igitur delecto viro frugi Epiphanio, eidem ad Romanum Pontificem legationem decernunt; cui litteris significant quanta Timotheus homo nefarius recens scelera Alexandriæ admisisset, & quæ summa audacia Constantinopoli pertentasset.

Archimandritæ legationem mittunt ad Romanum Pontificem.

Legatio Epiphanii ad Rom. Pontif.

XL. Epiphanius igitur acceptis epistolis a presbyteris & Archimandritis, pluribus detentus in via impedimentis, nonnisi ad finem anni hujus Romam pervenit. At illud quidem magnam Simplicio Papæ admirationem attulit, quod Acacius, cujus muneris erat adversus invadentem gregem lupum consurgere, & clamoribus saltem propellere: redditus plane canis mutus non valens latrare, nihil penitus ad ipsum Simplicium scripserit. Tacuisse autem in gratiam Zenonis, idem Pontifex sensit; quod & scripsit in litteris redditis ad presbyteros & Archimandritas. Quid autem his acceptis Simplicius Papa præstiterit, litteræ ab eo scriptæ tum ad eosdem a quibus acceperat, & aliæ ad Zenonem Imperatorem, necnon & ad Acacium Constantinopolitanum Episcopum datæ declarant: quæ quod missæ esse reperiantur anni sequentis exordio suo loco de illis agemus: ex quibus cuncta hæc quæ sunt de Timotheo dicta breviori compendio describuntur.

XLI. At non impune ista reliquit Deus vindex Catholicæ pietatis, qui æqua lance pensata vindicta, contra Zenonem, ejus æmulum concitavit, & adversus vulpem, Basiliscum immisit: passus est proditionem Zeno, qui sivit libere agere hæreticum proditorem. Qui igitur ab exilio juste damnatum Timotheum solvit, & Alexandriæ sedem alterius iterum invadere inique permisit; pati cogitur intempestive tyrannum a quo privetur Imperio. Qui demum non cohibuit hæreticum parricidam Constantinopolim ingredientem cum triumpho; passus est hostem, ipso fuga lapso, Regiam occupantem. At hæc quidem divinitus immissa vindicta haud diutius dilata est, sed peccatis exigentibus accelerata: quomodo autem id acciderit, sequenti anno dicturi sumus. Quod vero reliquum est hujus anni Zenonis rerum gestarum: illud laudabiliter constitutione (a) edita sanxit, ut quique Præfecti atque Judices, post functionem muneris absolutam, quadragin-

Zeno Impp. finens secum degere hæreticos dat pœnas.

(a) L. 1. C. ut omnes Judices.

PAGIUS mentionem facit, ut Nummos ab Occone & Mediobarba recitatos, in quibus ei *Ulpia* nomen tribuitur, legiturque, ΤΩΝ ΠΑΥΤΑΛΙΩΤΩΝ, &, ΟΥΛΠΙΑС ΠΑΥΤΑΛΙΑС Legendus Holstenius in Notis ad Thesaurum Geographicum Ortelii pag. 245. ubi eadem numismata refert, & de *Pautalia* egregie disserit. Denique amici aliqui, qui innumera numismata tractarunt, se se præ manibus habuisse varia, in quibus *Pautalia*, & Præfectorum Romanorum Thraciæ & Mœsiæ nomina expressa sunt, mihi asseruere.

IX. Annum, quo *Illyricum* ab Ostrogothis impetitum, & in eo *Ostrogothorum* Regnum institutum, eruo ex Malcho & Jornande inter se collatis. Prodit enim ille, id Zenone imperan-

ginta dierum ſpario ibidem, ubi magiſtratum geſſerant, commorari deberent, redditurí de ſe omnibus exigentibus rationem.

XLII. Quod rurſum ad Simplicium Papam pertinet: hoc ipſo, nempe poſt conſulatum Leonis anno Gaudentio Epiſcopo Auſinienſis Eccleſiæ ob illicitas ordinationes ab eo habitas, jus ordinandi penitus abrogavit (a), proximo illud Epiſcopo delegans; & male dividentem redditus Eccleſiaſticos, adminiſtratione prorſus interdixit: cum & more Eccleſiæ conſueto oblationes ita partiendar eſſe præcepit, nempe ut ei ex his una dumtaxat portio deberetur, una itidem clero, duæ vero in eccleſiæ fabricam & in peregrinos ac pauperes erogarentur. Plane accidit ut nulla ferme alia Eccleſiaſtica ſanctio adeo frequens ut iſta, edita, iterata, & inculcata reperiatur, & quæ minus, avaritia hominum reſiſtente, ſervata, cuſtoditaque eſſe noſcatur: præter iſta enim quæ de ejuſmodi inſtitutione ſunt dicta, Gelaſius qui poſt Felicem Simplicii ſucceſſorem ſedit, eadem rurſus ingerit atque repetit, & alii Romani Pontifices iterarunt, ut pluribus ſuo loco dicemus.

(a) *Simpl. ep.* 2. Gaudentio interdicta ordinatio.

XLIII. Geraſimi Anchor. obitus. Hoc eodem anno ſub ſecundo Conſulatu Zenonis Auguſti migraſſe ex hac vita magni nominis anachoretam Geraſimum, Cyrillus affirmat, ejuſque recenſet præclare res geſtas, quarum aliquæ ab imprudente auctore ſunt adſcriptæ S. Hieronymo. Tu ipſas conſule apud diligentem & veritatis cultorem illorum temporum florentem hiſtoricum (b). Jam vero ad ſequentis anni tres geſtas tranſeamus,

(b) *Cyrill. in Vita S. Euthymii die* 20. *Januar. apud Sur.*

Anno

PAGIUS *Regni Theoderici inſtitutio hoc anno facta.* rante accidiſſe; Jornandes vero cap. 56. refert, *Valemire* Rege demortuo, *Theodemirem*, & *Videmirem* fratres, pacis pertæſos, belligerandam eſſe cenſuiſſe, & *Videmirem* quidem Italiæ terras intraſſe, eoque ibidem demortuo, *Glycerium* Imperatorem muneribus Videmiro, qui patri ſucceſſerat datis, eum in Gallias miſiſſe, ubi cum Viſigothis ibidem regnantibus ſeſe conjunxit: *Theodemirem* vero in Illyricum veniſſe, & quæ ſupra narravimus præſtitiſſe. Quare cum ſequentis anni initio *Zeno* Imperium deſerere coactus fuerit, & *Glycerius* menſe Junio anni ſuperioris ex Imperio Occidentali dejectus ſit, ac denique *Zeno* menſe Novembri anni antecedentis ſolus regnare cœperit, non dubium, quin *Theodemir* currenti tantum anno ea, quæ de eo narravimus, geſſerit, & novum illud regnum a novo Imperatore obtinuerit. Graviter itaque erravit Marcellinus in Chronico ad Conſulatum Trocundi & Severini anno CDLXXXII. geſtum ubi bellum illud Illyricianum recitat; cum ipſomet teſte *Theodericus Triarii* filius anno CDLXXXI. interierit, qui tamen adhuc in vivis erat, quando hoc novum Regnum in ejus Principatus confinio erectum, ut illius audaciam *Oſtrogothorum* Reges comprimere poſſent.

I. ANno, qui fequitur, Chrifti quadringentefimo feptuagefimofeato, Bafilifcus & Armatus creati funt Confules amboque lu Oriente, quod Occidentale Imperium crebris concuffionibus agitatum, jam ad proximum cafum vacillans, nullum penitus dederit Faftis Confulem. Cum (ut inquit Caffidorus *a*) fub Odoacre Oreftes, & frater ejus Paulus extinctl funt. Rebellaverant lfti a Nepote Augufto, & Auguftulo Imperii habenas crediderant? ipfe vero Auguftulus in Lucullano Campaniæ prope Neapolim fito caftello ab eodem Rege barbaro eft relegarus, ut Marcellinus (*b*) teftatur: ficque Occldentale Imperium penitus collapfum eft, & devolutum ad barbaros. Habet Eugipius in epiftola ad Pafchafium, hoc tempore Primenium quemdam nobilem Italiæ presbyterum, quod plurimum diligeretur ab Orefte, adeo ut veluti ejus pater haberetur; illo occifo, ad Noricos confugiffe, potitumque ibi fuiffe confortio viri fanctiffimi Severini. Summam vero rerum confecutus Odoacer Rex Erulorum, cum extinctis adverfariis, Italiæ libere dominaretur, modefte tamen tanta ufus eft felicitate: etenim (ut Caffiodorus teftatur in Chronico) a purpura, regalibus indumentis, atque a nomine Imperatoris abftinuit. Regnavit autem anuos tredecim abfolutos, & quartumdecimum inchoavit, ut fanctus Severinus olim prædiaerat, de quo ifta narrat Eugipius (*c*): *Dum memoratum Regem multi nobiles ex vam fancts virs humana (ut fieri folet) adulatione laudarent, interrogat quem Regem tantis præconiis prætuliffeut. Refpondentibus illis, Odoacrem: inquit vir Dei: Odoacer integer erit inter tredecim & quatuordecim annor: videlicet regnum integrum fignificans.*

(a) Caffiod. in Chron.
(b) Marc. in Chron.
Odoacer regnat in Italia.
(c) Eugip. in Vit. S. Severini.
S. Severini prædictio de tempore Regis Odoacris.

II. *Caterum ifte* (idem inquit Eugipius) *potitus jam Italia, fancto Severino familiares litteras direxit, rogans, ut quicquid ab eo vellet, peteret: memor illius præfagii, quo eum quondam prædixerat regnaturum. Quibus Sanctus alloquiis invitatus, Ambrofium quendam exilis damnatum juffit abfolvi.* Hæc ipfe. Porro quod ad Ambrofium fpectat, hunc lilum effe putamus, qui poft hæc (ut dicemus anno feqaentl) fe in Britanniam contulit, & magnis fumptis fpiritibus rem egregiam aggreffus, lnfulam illam oppreffam a barbaris liberavit. Sed de his fuo loco. Quod rurfus pertinet ad Odoacrem, illud plane memoria dignum eft, nullum factum ab eo uegotium rebus facris, quantumlibet Arianus effet: conanti vero poftea Arlanifmum in Urbem inferre, reftitiffe eidem magno animo Gelafium Papam fuo loco dicemus. Sed & multa petentibus Epifcopis Orthodoxis eumdem Principem indulfiffe, teftatur Ennodius diacouus Ticinenfis: qui dum res geftas fancti Epiphanii ejufdem civitatis Epifcopi narrat, de eodem alt, petiiffe ab Odoacre pro fuis civibus quinqueunium iudulgentiæ tributorum, quæ Oreftes tyrannica impofuerat poteftate, obtinuiffeque ipfum

---

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5969.

SÆC. V. Anno Eræ Hifp. DXIV. A.C. 476.

☉ 9. DC. ☽ 2. P. 28. Mart. Indict. 14.

JESU CHRISTI 476.

SIMPLICII PAPÆ 9.

BASILISCI IMP. 2.

ODOACRIS REG. 1.

I. Confulatus. [1] COff. FL. *Bafilifcus II. & Armatus*, uterque in Oriente creatus, de quibus mox plura.

II. A ann. I. ad VIII. *Odoacer Turcilingorum Rex habens fecum Scyros, Herulos, diverfarumque gentium auxiliarios, Italiam occupavit*, inquit Jornandes lib. de Reb. Get. cap. 46. quod hoc anno contigiffe docent Marcellinus, Caffiodorus, Marius Aventicenfis, & Anonymus Cufpinianeus in Chronicis. Hic diem *Odoacris* natalem nos edocet: *Levatus eft*, inquit, *Odoacer Rex X. Kal. Septemb. Eo etiam anno occifus eft Oreftes Patricius Placentia V. Kal. Septemb. Item eo anno occifus eft Paulus frater ejus in Ravenna pridie Nonas Septembris.* Audiendus etiam Anonymus Valefianus, qui Baronii tempore non extabat: *Superveniente Odoacre cum gente Scyrorum occidit Oreftium in Placentia, & fratrem ejus Paulum ad Pinetas foris Claffem Ravenna. Ingrediens autem Ravennam depofuit Auguftum de regno, cujus infantia mifertus conceffit ei fanguinem, & quia pulcher erat, donavit ei redditum fex millia folidos, & mifit eum intra Campaniam cum parentibus fuis libere vivere. Etenim pater ejus Oreftes Pannonius, qui eo tempore, quando Attila ad Italiam ve-*

Odoacer fit Rex Italiæ.

NOTÆ [1] COff. *Fl. Bafilifcus II. & Armatus*. Victor: *Bafilifco, & Armato Coff.* Marcellinus: *Bafilifco & Armato*. Epiftola Simplicii Papæ ad Leonem: *Bafilifco Augufto confule*: Binius pro *Augufto*, putat legendum *Armato*.

Epitome temporum, & Indiculus Pafchæ: *anno a Paffione Domini*; CCCCL. *Bafilifco Aug. II. & Armato. Odoacer levatur X. K. Septemb.* GEORGIUS

ipsum quæ ab eodem Odoacre perierat.

III. Dei vindicta in Romanos unde progressa.

Vides a Deo immissum barbarum, qui pauperes sub intolerabili tributorum fasce depressos solveret. Hæc sunt plane quæ novus ille hujus sæculi Hieremias, Salvianus videlicet Massiliensis Episcopus, deploravit; nimirum ob durum intolerabileque Romanorum dominium a Deo ultore evocatos ab extremis Orbis glacialis partibus Erulos, majoribus haud adeo cognitos; de quorum habitatione & vultus colore hæc habet Sidonius in epistola ad Lampridium (*a*):

Hic glaucis Erulus genis vagatur
Imos Oceani colens recessus,
Algoso prope concolor profundo.

Ex quibus plane intelligere valeas, ab irato numine ignotos e longe evocatos barbaros ad cladem Imperii Occidentalis sub Rege etiam Ariano: qui tamen, si non fide Catholica, præstaret certe clementia, aliisque virtutibus Romanos emergentes novos tyrannos antecelleret.

IV. Sed & unde etiam ad tantam vindictam progressa sit ira Dei, audi Gelasium Papam in Andromacum ista scribentem (*b*) adversus eos, qui Lupercalia adhuc esse retinenda clamarent, quæ ipse Romæ a Christianis celebranda penitus interdixit: *Ego* (inquit) *certe absolvam conscientiam meam: ipsi videant qui justis admonitionibus obedire neglexerint: quod etiam prædecessores meos forsitan fecisse non ambigo, & apud Imperiales aures hæc summovenda tentasse: & quia auditos esse non constat, dum hæc mala hodie quoque perdurant; ideo hæc ipsa Imperia defecerunt; ideo etiam nomen Romanorum, non remotis etiam Lupercalibus, usque ad extrema quæque pervenit: & ideo ea nunc summovenda suadeo, &c.* Hæc Gelasius: quibus plane Dei justum judicium comprobetur, ibi penitus Romanum Imperium defecisse, ubi ad propagandam Romanam Rempublicam inventa Lupercalia, post tot sæcula Christi regnantis, adhuc insano studio frequentarentur.

(*a*) Sidon. l.8. ep.9.

(*b*) Extat to. 1. ep. Rom. Pont.

V. Quanta autem fuerit hoc anno illata clades Æmiliæ, atque Tusciæ, cæterisque vicinis provinciis, in quas primo impetu barbari grassati sunt: ex ipso item Gelasio ista accipe (*c*): *Quid Tuscia, quid Æmilia, cæteræque provinciæ, in quibus hominum pene nullus existit, ut bellica necessitate consumerentur, &c.* Funestissimum plane tempus omnibus luctum implacabilem afferens. Quis enim ad tantæ molis ruinam vicinus paries non quassatus? Quis tanto Imperii Romani casu non æque depressus est atque prostratus?

(*c*) Gelas. in Andrem.

VI. Miserandus Christianæ reipub. status.

Ita quidem, si politicum statum consideres: sed majori intelliges esse digna ploratu, si Christianæ religionis hujus temporis damna perpendas. Videre namque est totum Christianum orbem sub hæreticorum Principum dominio constitutum; nullumque penitus Catholicum Regem alicui saltem exiguæ provinciæ dominari. Etenim Italiam (ut dictum est) Rex Arianus dominio occupat: Gallias itidem Principes Burgundiones & Gothi iidemque Ariani, & Franchi adhuc Gentiles partiti sunt: Hispaniæ pariter Gothos Arianos dominos patiuntur: Universa Africa Gensericum dirum tyrannum Arianumque persecutorem sustinet: Universum vero Orientale Imperium Zenonem Imperatorem Eutychianum hæreticum simulata perfidia bis iniquum experitur.

VII. Quis hæc considerans, animum non despondens, consternatus penitus, mœrorem lacrymis decoctum silentio devoret, dum Ecclesiam vehementioribus undique ondis propemodum mersam intelligit? Sed manet terra cæloque firmior divina promissio, qua portas inferi, vim omnem satanicam adversus eam minime prævalituram Dominus pollicitus est (*d*). Fremat igitur quantumvis pelagus, sæviant venti, grandines increbrescant, explodantque nubes densa fulgura, insuper & deorsum evomant ignes inferi portæ, omnesque in eam rugiant ut feri leones ibi degentes dæmones; stabit tamen semper ovile Christi, & navicula Petri incolumis appare-

(*d*) Matt. 16.

PAGIUS

venit, se illi junxit, & ejus Notarius factus fuerat. Unde profecit, & usque ad Patriciatus dignitatem pervenit.

III. Finis Imperii Romani in Occidente.

Marcellinus in Chronico sub hujus anni Coss. habet: *Hesperium Romanæ gentis Imperium, quod septingentesimo Urbis conditæ anno primus Augustorum Octavianus Augustus tenere cœpit, cum hoc Augustulo periit anno decessorum regni Imperatorum DXXII. Gothorum dehinc Regibus Romam tenentibus.* Verum cum hoc anno annus Urbis millesimus ducentesimus vicesimusnonus, secundum supputationem Varronianam inchoetur, ab institutione Imperii anno sc. Urbis conditæ DCCXI, ad ejus eversionem intercurrere anni DXIX. Marcellinus itaque, & Jornandes aliam supputationem, quam Varronianam usurparunt.

IV. Hæresim plerique Principes hoc tempore profitebantur.

Quod ait Baronius num. VI. hoc tempore nullum penitus Catholicum Regem *alicui saltem exiguæ Provinciæ* dominatum esse, & totum Christianum Orbem sub hæreticorum Principum dominio gemuisse, inde procedit, quod existimarit, *Zenonem* Imperatorem hæresim Eutychianam amplexum esse. Verum ex his quæ modo in medium adducemus, liquebit hunc Imperatorem hoc & aliquot ex sequentibus annis fidem Orthodoxam tuitum esse, eamque ob rem a *Simplicio Papa* laudari meruisse. Præterea *Britannis*, qui in Cambriam confugerant, hoc tempore præerat *Aurelius Ambrosius* Rex egregie Christianus, qui successerat *Vortimero* & *Vortigerno* hujus patri, qui nunquam a fide Catholica defecere. Hinc Gildas in libello de Excidio Britanniæ Ambrosium *Virum modestum* appel-

parebit: in qua licet obdormire qui regit eam Dominus videatur, in tuto tamen res est, quod sciamus omnipotentem ventos tandem eum fore increpaturum & mare.

VIII. Sed quo magis pavendus fuit hujus temporis status, eo solicitius ad antevertenda imminentia undique pericula, indefessa pastorali solicitudine Papa Simplicius laboravit. Etenim cum anno superiori ex relatione fidelissimæ monachorum Constantinopolitanæ Ecclesiæ accepisset (ut pluribus dictum est) Timotheum invasorem sceleslissimum Ecclesiæ Alexandrinæ non solum ab exilio fuisse solutum, sed etiam libere agere Constantinopoli, ac vires omnes pro hæresi propaganda insumere, favente claneulo eidem Zenone ipso Imperatore; ad eumdem Augustum tunc ipse Romano quidem Pontifice dignam hujus anni exordio scripsit epistolam, prudenter dissimulans adscribere ipsi culpam, quem pœnitentem vult perpetrati sceleris fieri destructorem. Quam tibi epistolam hic describendam curavimus; sic enim se habet (a):

(a) Simpl. ep. 3. to. 1. ep. Rom. Pontif.

IX. Simplicius scribit ad Zenonem Imperatorem.

Zenoni Aug. Simplicius Episcopus. Cuperem quidem, quantum ad meæ spectat devotionis arbitrium, qua Principes Christianos jugi veneratione suscipio, debita pietati vestræ continuis officia deferre colloquiis: Sed cum ad hujus intentionis augmentum etiam sacræ cura religionis accedat; ratio mihi negotii potioris incumbit, ut simul honorificentiam vobis prona mente persolvam, & causas fidei fidenter insinuem: quia me ad utramque vel dicata trahit clementiæ vestræ semper affectio, vel respectus ordinis mei & Apostolici moderaminis solicitudo compellit.

X. De Timothei immensis sceleribus.

Functus igitur, gloriosissime ac clementissime fili Imperator Auguste, munere salutandi; quæ in Ecclesiis Orientis per hæreticorum latrocinia recidiva rursus dicuntur scandala concitari, nec debeo silere, nec possum. Nam sicut in meam notitiam ferventium pro fide Catholica detulerunt scripta monachorum, comperi Timotheum parricidam, qui Ægyptiacæ pridem vastator Ecclesiæ, in morem Cain (ut lectio divina testatur b) ejectus a facie Dei, hoc est, Ecclesiæ dignitate seclusus, etiam per deserta vagus, sceleratæ conscientiæ diu tormenta passurus in exilium proprii erroris abdactus est; resumptis pristini furoris incendiis, conflasse nihilominus agmina perditorum, & Alexandrinæ urbis Ecclesiam, quam sacerdotali prius sanguine cruentavit, ipsam denuo nunc cruentum depulsione legitimi pervasisse Pontificis: ut cui illa relegationis humilitas injicere debuerit, ex iis quæ impie gesserat, accaleum pœnitendi; nutriendi potius otia tribuis videatur atrocioris insaniæ: quo proculdubio Cain ipso longe detestabilior approbatur. Ille siquidem a perpetrato semel facinore damnatus abstinuit, hic profecit ad crimina majora post pœnam.

(b) Gen. 4.

XI. *Nec eo tamen scelerum fine contentus, Constantinopolitanam insuper urbem, recti semper dogmatis amore flagrantem (ne quid intemeratum populator humanæ salutis omitteret) fertur audacter ingressus, & a suæ consortibus pravitatis libenter audisse soli Christo debitam vocem, qua plane non in nomine Domini venire benedictus, sed divini culminis usurpator evidenter est monstratus Antichristus: qui cum etiam a communione Catholica tam laudabiliter esset exclusus, per quorumdam privatas domos, respersis humano sanguine manibus non divina sacrificia, sed sacrilegia celebrasse memoratur: in quo utique non est ejus firmata susceptio, sed consociorum divulgata proditio, cum eodem de illa iniquitatis sede, nisi resipiscunt, omnimode casuros, quam sicuti diabolus pater ejus, Altissimo similem se faciens, æternum sibi perfidus construere non desinit ad ruinam.*

XII. Imitanda proponit exemplo Leonis & Marciani Impp.

Hæc, venerabilis Imperator, cum horreat animus vel a tanto gladiatore fuisse tentata; maximo tamen (fateor) stupore detineor, sub vestræ pietatis aspectibus potuisse committi. Quis enim devotam semper Deo clementiæ vestræ mentem, & Orthodoxis deditam regulis, aut ignoret, aut ambigat? quippe qui supernæ dispositio-

PAGIUS

pellat, aitque, ejus *sobolem ab avita bonitate degenerasse*: statimque subdit: *Hæsit tam desperati Insulæ excidio, insperatique meatu auxilii memoria eorum, qui utriusque miraculi testes extitere. Et ob hoc Reges publici, privati, Sacerdotes, Ecclesiastici suum quique ordinem servaverunt. At illis decedentibus cum successisset ætas tempestatis illius nescia*, &c. Quæ intelligi debent, ut recte explicat Alfordus hoc anno in Annal. Aug. de his, qui post Ambrosium, & deinceps fuerunt, quorum delicta acriter Gildas castigat. Huic omnes Angliæ Historici consentiunt.

V. A num. VIII. ad LXVIII. *Basilisci* tyranni initium anno superiori a quibusdam Viris doctis cum Victore Tunonensi in Chronico perperam consignatam. Lex enim 28. Cod. Justin. *de jure dotium*, in cujus titulo habetur: *Zeno A. Æliano Præfecto Prætorio*, dicitur data *Kal. Jan. Basilio* (legendum, Basilisco) *II. & Armatio* (legendum, Armato) Coss. Quare hujus anni initio, qua lex ea emissa, Zeno adhuc imperabat. Cum tamen Tunonensis prodat, *Ariadnam* Augustam Zenonem in Isauriam fugientem *sub hyemis discrimine, navali itinere* subsecutam esse, liquet circiter finem Januarii Basiliscum Imperium invasisse, quod ex dicendis anno sequentis manifestum fiet. Auctor Chronici Alexandrini, qui perperam Basilisci & Armati Consulatum geminat, rem ita gestam narrat: *Zeno Imp. petitus rem quampiam a socru sua Verina negavit. Appetitus deinde ab ea insidiis, veritusque ne ab aliquo Palatinorum interficeretur (in Regia enim cum genere suo Veri-*

Basiliscus per hyemem Imperium invasit.

sitionis providentia, sicut pro utilitate publica Augustæ memoriæ Marciani pariter & Leonis eruditi virtutibus, sic eorum fitis etiam ad Catholicam veritatem sensibus instituti); nec uniquam omnino sit dubium, pietatem tuam illorum esse fidei sequacem, quorum es successor Imperii. Quæ cum de vestræ tranquillitatis animo certa ab omnibus teneantur & fixa, absit ut temporibus vestris, divinæ cultus integritas, & antiquitus roborata fidei Catholicæ putetur interpollanda sinceritas.

XIII. *Respicite, quæso, ad divina beneficia; & quæ sint vobis collata, perpendite: atque ut hæc prospera valeant permanere, propitiandum esse censet auctorem muneris, non lædendum. Inter quaslibet enim occupationes publicas a religioso Principe magnopere procurandum est, quod ejus protegit principatum; & præferenda cunctis rebus est cælestis observantiæ rectitudo, sine qua recta nulla consistunt. Suppetunt affatim clementiæ tuæ (si in Palatii sui requiri mandet Archivis) eam nostrorum coeuntium definitione, majorum documenta copiosa. Neque enim conscientiam vestram latere credendum est, quæ per cunctas provincias Orientis ex Imperii vestri arce diffusa sunt, illa scilicet, quæ vel ad Augustæ memoriæ Marciani nihilominus & Leonis, vel ad Chalcedonensis Concilii beatæ recordationis prædecessor meus Leo consulta direxit: quibus ita plane ac dilucide sacramentum Dominicæ incarnationis exposuit, ut non modo Catholicus, sed ne Christianus quidem valeat nuncupari; quisquis illic redemptionis suæ causas non evidenter agnoscat.*

Curare studet Zenonem epistola S. Leonis.

XIV. *Certe ut facilis vobis necessaria non desit instructio, earumdem exemplaria litterarum ad fratrem & Coepiscopum nostrum Acacium misi vestris sensibus offerenda. Hæc igitur pietas tua recensere dignetur, vel quæ totius Orientis Episcopi de hujus prædicationis consensione rescripserint: aspicite profecto examinata diligenter & veraciter promulgata, atque ideo pestiferæ falsitatis ambagibus nequaquam debere pulsari. Quin re vera quæ de Scripturarum fonte purissimo sincera*

perspicuaque manarunt, nullis agitari nebulosæ versutiæ poterunt argumentis. Perstat enim in successoribus suis hæc & eadem Apostolicæ norma doctrinæ, cui Dominus totius curam ovilis injunxit; cui se usque ad finem sæculi minime defuturum (a); cui portas inferi numquam prævalituras esse promisit; cujus sententia quæ ligarentur in terris, solvi testatus est non posse nec in cælo.

(a) Matt. 16.

XV. *Quapropter clementiam vestram cui meus vice propensius frater & Coepiscopus meus Acacius supplicabit, precor atque obsecro, ut imitatores facti tantorum & talium prædecessorum, nefandæ præsumptionis operarios Catholico pectore respuentes, regia censeatis potestate cohiberi. Quisquis (sicut prædixit Apostolus b) præter quam accepimus, seminare molitur, anathema sit. Nullus ad aures vestras perniciosis mentibus surrependi pandatur accessus: nulla retractandi quippiam de veteribus constitutis fiducia concedatur. Quia (sicut sæpius iterandum est) quod Apostolicis manibus cum Ecclesiæ universalis assensu acie meruit Evangelicæ falcis abscindi, vigorem sumere non potest renascendi, nec in Dominicæ vitis fructivam * valet redire propaginem, quod igni deputatum constat æterno.*

(b) Galat. 1.

* fructiferam.

XVI. *Si hæresum denique machinamenta cunctarum Ecclesiasticis prostrata decretis numquam sinuntur oppugnatione elisa reparari certamina *: ante omnia autem quæso, ut beati Marci Evangelistæ sedes (Alexandrinam loquor Ecclesiam) a crudelissimi prædonis incubatione liberata, Catholico reformetur Antistiti, libertatemque suam pariter recipiat & quietem. At vero impius parricida, qui divinis simul est reus legibus & humanis, reductus eodem, quo jure fuerat ante detrusus, ab innocentium nece retrahatur animarum; procul a regno pietatis vestræ funesti capitis venena discedant: quæ quoniam salutiferæ prædicationi, auribus obturatis, medicantia verba capere nequiverunt; ab humanis conventibus abducta pernicie, in virulentiæ suæ congrua solitudine contabescant: quo magis ac magis beati Petri Apo-*

* De restituenda in pristinum Ecclesia Alexandrina.

PAGIUS *na soror habitabat) Chalcedonem se contulit, atque inde veredis per equos dispositos velut Imperator properavit in Isauriam, quem fugiens matrem suam Ariadna Imperatrix secuta est in Isauriam, ibique cum Viro suo degit. Post fugam Zenonis Imperatoris & Ariadnæ Augustæ, extemplo Domina Verina Imperatorem creavit Basiliscum fratrem suum, qui imperavit annos duos, adscriptos annis primis & posterioribus Zenonis. Porro Basiliscus simul ac cœpit imperare, coronavit filium suum Marcum & Imperatorem renunciavit* simulque ambo imperitarunt. In Græco habetur ἔστεψε τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν Μάρκον εἰς βασιλέα.

VI. Marcus Cæsar a patre creatus est, ut scribunt Marcellinus, Theophanes, & alii: imo in Encyclicis Basilisci literis ab Evagrio lib. 3. cap. 6. relatis Marcus *nobilissimus Cæsar* tantum nuncupatur. Postea vero a patre dictus est Augustus, ut ibidem in Epistola Episcoporum Concilii Ephesini *Basilisci* jussu celebrati dicitur. Ex quibus Valesius in Notis ad Evagrium deducit, falli Chronicon Alex. & rectius Candidum in lib. 2. Hist. scripsisse: *Basiliscus Marcum filium suum Cæsarem creavit, ac post etiam Imperatorem*: At non Auctor Chronici Alexand. sed Valesius hallucinatur; præterquam enim quod Chronicon Alex. rem gestam compendio narrat, nomen *Regis*, quo utitur, & *Imperatoris*, quod usurpat Raderus in sua versione, ex usu illorum temporum tam Cæsarem, quam Imperatorem ac Augustum significat, ut osten-di

Basiliscus filium Cæsarem ac dein Augustum creavit.

Apostoli voce, qualiscumque sedis ejus minister, obtestor, ut inimicos antiquæ fidei non sinas impune grassari, qui vestros optatis hostes habere subjectos; ut veræ confessionis pacem cunctas Domini servare decernatis Ecclesias, qui Orbem vestri Imperii desideratis tenere pacatum; & unicam spem salutis, quæ genus hominum ad regna cælestia vitamque perducit æternam, nulla patiamini parte violari, qui placatum Deum regno vestro cupitis, vel saluti. Data quarto Idus Januarii, Basilisco [a] *Augusto Cons.* Verum scias irrepsisse mendum, cum nomen Augusti, loco Armati, positum sit: nondum enim Basiliscus Augustus erat; Armatum vero constat hoc anno fuisse collegam Basilisci in Consulatu, prout omnes Consulares Fasti testantur.

[a] et Armato Cons.

XVII. Hæc quidem quam prudentissime Simplicius Papa ad Zenonem scripsit tamquam ad Catholicum Imperatorem; ut eo modo quæ essent Catholici Imperatoris, ab eo extorquere valeret, sicque eum præstare cogeret quæ Orthodoxi Principes exhibere soliti essent: cui etiam ut consulere posset, ne in transversum ab hæreticis penitus ageretur, epistolam S. Leonis Papæ ad prædecessorem Leonem scriptam eidem ostendendam ad Acacium Constantinopolitanum Episcopum mittit; quem item rogat ut omni conatu obsistat Timotheo agenti apud Imperatorem ut novum rursus œcumenicum Concilium cogeretur. Porro ad ipsum Acacium Constantinopolitanum Episcopum Simplicii Papæ litteræ tunc etiam datæ sic se habent (a):

(a) Simpl. ep. 3.

Simplicius Papa, Acacio Episcopo Constantinopolitano.

XVIII. Quid Simplicius Papa ad Acacium.

Quantum presbyterorum & ex diversis monasteriis Domino servientium monachorum relatione patefactum est, Ecclesias Domini rursus diabolus inquietat: ita ut excluso Alexandrino sacerdote, hæreticus atque ab universitate damnatus eumdem locum, de quo pulsus fuerat occupasse dicatur. Insuper quibusdam faventibus, Constantinopolim ausum fuisse contendere, ut civitas Christianorum Principum circa fidei Catholicæ veritatem devotione præcellens, & Christiana plebs in defensione religionis attenta, hæreticorum pravitate, quæ jam fuerat sopita, turbetur. Sed misericordia Dei, cujus est causa, non defuit, ut Timotheus, qui ab universalis Ecclesiæ sacerdotalibus sententiis & Imperialibus constitutis juste fuerat segregatus, ad Ecclesiam tuæ dilectionis, vel ad Fidelium domorum limina non permitteretur accedere. Quem conventus novos pro se didicimus commutari, resolvi existimantem, quod de se universalis decrevit auctoritas. Unde quia sanctæ memoriæ prædecessorum nostrorum exstante doctrina, contra quam nefas est disputare, quisquis recte sapere videtur novis assertionibus non indiget edoceri, sed plana atque perfecta sunt omnia, quibus potest vel deceptus ab hæreticis erudiri, vel in vinea Domini plantandus institui, implorata fide clementissimi Principis vocem faciendæ Synodi fac respui, nec sit apud aures Imp. Christiani pigra suggestio: quia salus ejus & regni ipsius Christus est fortitudo.

XIX. *Ergo cum prædictis presbyteris ac monachis opportune pietati ejus nostro quoque nomine supplica, & legationem hanc pro nobis quoque clementiæ ipsius, ne quid subrepatur, insinua: omnium pariter precibus instruatur, ne per occupationes publicas quieti Ecclesiasticæ aliquas inimicus moliatur insidias; integritati suæ Alexandrinam reddi præstet Ecclesiam, & beati Marci Evangelistæ sede hostem parricidamque propellat, & qualiter Catholicæ fidei teneatur integritas, in penetralibus aulæ suæ dignanter inquirat. Quæ ne aliqua forsitan fidei æmulorum fraude vitientur, licet in Ecclesia tuæ possint scriniis inveniri; tamen exemplaria misimus, quæ pietati ipsius præparabis offerre.*

XX. *Nota namque & omnibus illic potestatibus celebrata, quæ sanctæ memoriæ prædecessor meus Leo ad consultationem Augustæ recordationis Leonis scripserit, & quam veneranter accepta sint, recognoscant: appareat sic (ut confidimus) ejus imitator fidei, cujus, propitiante Deo dignior est successor Imperii: sibique scriptum æstimet, quicquid ante se Principibus pia est traditum lectione. Illa est namque peren-*

PAGIUS

di anno CLXI. Quod hic non iterarem, nisi vidissem Labbeum in Notis ad Candidum, in eumdem lapidem impegisse.

VII. *Ælurus & Fullo in priorem statum restituuntur.*

Theophanes hanc *Basilisci* invasionem pluribus explicat, licet peccet in tempore. Anno enim Incarnat. secundum Alex. CDLXVII. qui Kal. Septemb. anni Christi CDLXXIV. exorditur, inquit: *Basiliscus Verinæ Zenonis socrus, frater ejus hortamentis impulsus, cum Heracleæ Thraciæ urbe morarentur, ipsa Verina & e Senatoribus quadam opem ferentibus adversus Zenonem excitavit rebellionem. Periculum metuens Zeno, Ariadna conjuge, pecuniarumque copia secum asportatis fugit in Syriam* (sed legendum, Isauriam) *in castrum quoddam munitissimum, cui nomen Vara. Inde rursus cum Ariadna uxore in Thessaliam se recipit ex hujusmodi causa. Illo & secundo illuc usque Basilisco bene affectis obsidione eum prementibus .... Porro Basiliscus Imperator in Campo acclamatur, mox Marcum filium Cæsarem creat, & Augusta coronâ Zenonidem conjugem ornat: ac statim Zenodia maxime verbis ad id impulsus rectæ fidei bellum indicit. Quare Timotheum Ælurum promulgato Edicto revocavit exilio, Petrumque Fullonem in Insomnium Monasterio latitantem Sedi resti-*

tuit

perennitas, regnique per seriem propaganda posteritas, si in successore reperitur, quod a prædecessore defendit.

XXI. Oecumenica Concilia qua occasione cogenda.

Hortor ergo, frater carissime, ut modis omnibus facienda Synodi perversorum conatibus resistatur; quæ non alias semper indicta est, nisi cum aliquid in pravis sensibus novum, aut in assertione dogmatum emersit ambiguum; ut in commune tractantibus, si qua esset obscuritas, sacerdotalis deliberationis illuminaret auctoritas: sicut primum Arii, ac deinde Nestorii, postremum Dioscori, atque Eutychetis fieri coegit impietas. Et (quod misericordia Christi Dei nostri Salvatoris avertat) intimandum est, abominabile esse contra sententias totius Orbis Domini sacerdotum & principum utriusque rectorum, damnatos reos restituere, deduci exules, relegatos in causa nefariæ conjurationis absolvi. Itaque (quod sæpe repetendum est) hæc omnia clementissimis auribus suppliciter intimato. Veniet proculdubio Deus in adjutorium vestrum, in cujus manu cor Regis esse retinens constitutum, potestatis suæ nesciat aliunde principium. Dat. quinta Idus Januarii. Hactenus Simplicius ad Acacium: cui & paulo post occasione publicæ legationis, quam misit Odoacer ad Zenonem, alias ejusdem argumenti sed breviores litteras dedit, quarum exordium est (a): *Cum filii nostri illustris vir Latinus Patricius, &c.*

(a) Simpl. ep. 4.

XXII. Rursus etiam duos post dies scripsit ad presbyteros & Archimandritas apud Constantinopolim constitutos, a quibus cum litteris legationem acceperat. Incipit epistola (b): *Per filium nostrum laudabilem virum Epiphanium, &c*, ubi post nonnulla adversus recentes Timothei conatus, hæc ad postremum, dum ipsorum in resistendo Timotheo commendat animi constantiam, addit: *Jam probatum est, quid (Domino vos juvante) profecerint labores vestri: Deo placitos fructus ostendit, quando ejus domum, vobis obsistentibus, latroni introire non licuit, qui, nonnullis occurrentibus sibi, latentes adhuc forsitan sui similes publicavit. Non enim junguntur bona pessimis recta perversis; nec possunt salutaria coire cum noxiis: quia lucis communio nulla cum tenebris (c), nec fidei portio cum infideli. Unde necessario damnatorum comitabuntur exitum, qui talium delegere consortium; nisi forte resipiscentibus animis, & maxime qui nuper decepti sunt, videntes in quæ abrupta sunt ducti, ad splendorem veræ fidei discussa conferant se nube mendacii: quod Apostolicæ sedis pietate, ut provenire possit optamus: quia vitam in Domini voluntate cognoscimus. Ad Christianissimum quoque Principem, vel ad fratrem & Coepiscopum nostrum Acacium competentia simul scripta direximus, cujus excusandum silentium non putamus: quia scientes fidem probatissimi sacerdotis, certum tenemus, suum non esse quod tacuit.* Hæc Simplicius, excusans quem sugillat Acacium, quod in gratiam Imperatoris nihil adversus Timotheum Romam scribendum curasset. At quomodo reclamaturus esset, qui in tam immensum discrimen adductum universum gregem, lupo sese inferente in caulas, nec voculam unam emisit? Ut plane de Acacio illud proverbii dicere liceat; in prœlio cervi, in pace leones: dum videlicet in tanto Ecclesiæ totius discrimine tacet: parta vero per labores Romani Pontificis pace, in eum instar leonis superbia tumens rugitus emittit. Verum ipsum Acacium adversus Basiliscum tyrannum fortiter stetisse, negari non potest. Agemus de his suo loco.

(b) Simpl. ep. 6.

Quid Simplicius ad presbyteros & Archimandritas.

(c) 2. Cor. 6.

Socordia Acacii suspecta.

XXIII. At quod reliquum posset esse remedium periclitanti gregi sub muto pastore, & Imperatore occulte favente perfido proditori, atque cum eo omnibus ferme magistratibus sceleratissimo homicidæ opem ferentibus? Reclamet licet ex adverso plebecula, atque presbyteri & Archimandritæ ad præstandam opem tam longe positum Simplicium Papam flebilibus vocibus invocent: quomodo auditurus esset Zeno Pastorem ex Occidente litteris admonentem, qui præsentem tacere jussisset Acacium? Quid igitur in tanto discrimine factum? Exaudivit plane Deus vota Orthodoxorum clamantium: *Exurge Domine in præcepto quod mandasti: & Synagoga populorum circumdabit te:* neque despexit preces eorum, sed annuit illis, cum immisit Basiliscum tyrannum in urbem adversus Imperatorem, qui contra ipsum Christum in eamdem civitatem Timotheum carnificem introduxisset. De his enim hæc perbreviter Marcellinus: (d) *Zeno Imperator, Verinæ socrus suæ & Basilisci fratris illius insidiis circumventus, cum Ariadna uxore sua profugus*

Contra Zenonem excitatur Basiliscus.

(d) Marc. in Chron.

PAGIUS

fuit: quotquot autem sanctam Synodum Chalcedonensem adversarii respuebant, ii liberrime impugnabant veritatem. Ælurus ad hæc perditis ac sceleratis Alexandrinis, qui forte Constantinopoli hospitabantur, collectis, e Palatio supplicatione ducta asino vectus ad Ecclesiam profectus est: cumque ad ædem Octagonum dictam advenisset asino lapsus, attrito pede cum ignominia retromeare coactus est. Eum posthac Imperiali diplomate munitum, & Synodi decretis infensum Basiliscus Alexandriam transmisit, & Antiochiam Petrum Fullonem animis utriusque adversus veritatem exasperatis, & ejus suasu corroboratis. Timotheus autem Salophaciolus Alexandriæ Antistes, audito Timothei Æluri adventu, ad Monasteria in Campo posita, in quibus Asceticam vitam olim fuerat professus, secessit. Hunc multis in plures alios illatis malis, quod omnibus charus existeret

in Italiam redit. Regnum Zenonis Basiliscus tyrannus invasit. Hæc Marcellinus: sed male sub omni superioris Consulibus, quæ hoc anno post litteras a Simplicio scriptas contigisse, ex iisdem redditur manifestum. Ad hæc addit Theodorus Lector (a): *Basiliscus Imperator declaratur in Campo, & Marcum filium suum Cæsarem & Zenonidem conjugem Augustam constituit.*

(a) Theod. Collect. l. 1.

XXIV. Zenoni quid prædictum a Daniele.

Porro Zeno cum hujusmodi premeretur angustiis (ut solent homines ex spe melioris status quærere solamen præsentium afflictionum) convenit Danielem Stylitam magni nominis anachoretam super columnam haud procul a Constantinopolis finibus vitam agentem. Non despexit Deus hujusmodi humilitatis obsequium, & consolatus est eum qui a Dei servo opem quæsivit. Quid autem ei dixerit Daniel, ejus Acta ita declarant (b): *Cum sæpe Zeno sensisset insidias, omne quidem aliud despicit auxilium: ascendit autem ad Danielem, eique renunciat universa. Prædixit ille quidem fore, ut ex Imperio pelleretur, & in exiliis aleretur, & præ cibi inopia herba vesceretur; & deinde ab iis qui eum oderant, revocaretur, atque ad Imperium reverteretur, & in eo vitæ finem acciperet.* Hæc Daniel: quæ quidem omnia, sicuti prædixerat, evenere. Etenim Zeno semel fugæ lapsus, cum a Basilisco ad necem quæreretur, in Isauriam patrium solum, rediit, atque in desertis locis vitam duxit incognitus accolis, obidque coactus fuit interdum herbam, pane deficiente, ad cibum quærere. Sic igitur qui execrandum hæreticum ab exilio revocaverat, justo Dei judicio cogitur ipse instar Nabuchodonosor cum bestiis exul vivere, donec admissum facinus expiaret, paucis cognitus, cum interea a Basilisco instantius quæreretur: Postea vero illo persequi desinente, se ipsum prodidit, & exercitum comparare cæpit. Sic itaque exul annum unum & menses suu vel octo (ut Procopius tradit) ubsque Imperio mansit.

(b) Apud Metaph. die 11. Decem.

XXV. Porro qui velati Dei flagelium ad Zenonem puniendum prodiit Basiliscus, virga furoris Domini; nihil tamen ipse melior Zenone fuit, immo longe deterior, ut exitus demonstravit. Etenim etsi antehoc ob res perperam gestas impietatis notas haud leves contraxerat; mox at evectus est in Imperium, palam persecutor erupit Ecclesiæ. De quo hæc Theodorus (c): *Basiliscus invadens Imperium, mox fidem subvertere cæpit, Zenonide Augusta conjuge ipsum maxime culpabilem contra fidem Catholicam impellente.* Istud sciens Timotheus ille scelestus bis invasor Ecclesiæ Alexandrinæ, ut eurrentem licet contra fidem Catholicam instantius urgeret novum Imperatorem, Constantinopolim veniens magno comitatu Eutychianorum hæreticorum, eundem Basiliscum convenit, a quo & obtinuit ut sibi Catholicorum pateret ecclesia: ad quam cum maxima duceretur pompa, novo casu cogitur sistere: quisnam is fuerit, a Theodoro ita describitur:

Basiliscus Tyrannus hæreticus.

(c) Theod. Collect. l. 1.

XXVI. *Cum Timotheus incondita Alexandrinorum turba cuncta ex ædibus Basilisci una cum aliis supplicando, ad ecclesiam asino vectus progressus est: & cum ad locum venisset, qui dicitur Octangulus, graviter prolapsus cecidit, fractoque crure domum reversus est.* Hæc Theodorus.

XXVII. Sævit interea Basiliscus adversus eos qui Timotheo restitissent, & inter alios Ploto cubicularius ab eo jussus est igne cremari: postea vero ejus parentes a Zenone obtinuerunt, ut statua honoraretur, qui ita honestissima morte, martyribus haud impare, diem clausisset extremam. Ejus statuam meminit Suidas his verbis: *In æde sancti Procopii magni martyris, in testudine, cujusdam eunuchi statua sita est, cujus in pectore scriptum est: QUI LOCO MOVERIT HIC SITA, STRANGULETUR. Fuit autem statua illa Platonis cubicularii, qui temporibus Basilisci crematus est. Cum autem parentes ejus postulassent, ut is eunuchus, monimenti ergo adversus eos qui Imperatori adversarentur, statua donaretur, impetrarunt. Cum vero ædes magni martyris renovaretur, translatus est in Circum equestrem: statua vero eunuchi extat in testitudine.* Hæc Suidas.

Ro-

PAGIUS *vos, non potuit lædere Ælurus: quinimo Æluro Alexandriam adventanti partium ejus studiosi succlamabant hostes tuos cibasti o Papa.*

VIII. Acacius Constantinop. Episc. Basilisco restitit.

Ille vicissim respondebat: Ita est, cibavi. Hoc pacto impius ille execratione in Chalcedonensem Synodum conjecit. Cæterum Julianus Antiochiæ Præsul ex gestis rebus dolore concepto vitam amisit. Petrus autem Fullo thronum invadens se ad anathemata & tumultus excitandos convertit, ex quo cædes & domorum direptiones ob appositum Ter sancto hymno additamentum. Basiliscus Edicto in publicum lato Chalcedonensem Synodum eliminavit, & Acacium Constantinop. illud idem jussit exequi. Verum totius civitatis mulierum etiam ac puerorum conferta plebs adversus Basiliscum concurrens in Ecclesiam scelus prohibuit. Acacius autem atra veste proprium corpus, tum thronum, ac tandem altare circumcinxit: magnus quoque ille Daniel divino plane Zelo accensus columnam, qua consederat, descendit, & cum Acacio populique frequentia assiduus cunctis Ecclesiasticis conventibus aderat.

IX. Evagrius lib. 3. cap. 4. refert, *Timotheum Ælurum* annos octodecim in exilio transegisse. Quare anno CDLIX. relegatus fuerat a Leone Magno, & currenti restitutus est a Basilisco.

XXVIII. Revocatos fuisse hæreticos omnes antea sede pulsos, & pulsis Orthodoxis, in ipsorum Ecclesias per Basiliscum intrusus, tradit Liberatus Diaconus: additque Timotheum restituturum fuisse Petrum Cnapheum nequissimum hæreticorum, de quo ista subdit (*a*): *Basilisci temporibus Petrus a Timotheo illo damnato, qui Constantinopolim venerat, Antiochiam missus est Episcopatum tenere. Quo facto, idem Petrus Joannem ordinat Apameensem Episcopum: a quibus non receptus, redit Antiochiam ad Petrum, & invadit ejus Ecclesiam, a quo similiter damnatus est.* Hæc ipse. Sed ista de Petro misso Antiochiam, ex sententia Evagrii, postea contigerunt; qui ista etiam habet de hæretica ab Imp. evulgata epistola:

(*a*) *Liber. Diac. Breviar. c.18.* Petrus hæreticus redit Antiochiam.

XXIX. *Cum Basiliscus tenuisset Imperium, scripsit universo Orbi sanctionem suam, quam appellavit Encyclicam, contra Chalcedonense Concilium.* At quænam qualisve illa fuerit, Evagrius eam recenset, quæ sic se habet, scripta persuasione Timothei (ut tradit Evagrius) ad ipsum infamem perditumque hominem verbis istis (*b*).

(*b*) *Evag. l.3.c.4.*

XXX. *Imperator Cæsar Basiliscus pius, victor, triumphator, maximus, semper Augustus, Timotheo reverendissimo & sanctissimo nobilis civitatis Alexandriæ Archiepiscopo S.*

XXX. Constitutio Basilisci contra Concilium Chalcedonense.

*Leges pro defensione sinceræ & Apostolicæ fidei a sanctissimis Impp. qui nos sunt antegressi, quique beatam & æternam vitæ * parentem Trinitatem rite coluerunt, sancitas, utpote quæ universo mundo semper salutares fuerint, nullo tempore antiquari, immo vero eas ut nostras ac proprias divulgari volumus. Nam & pietatem & singularem amorem erga Deum & Salvatorem nostrum Jesum, qui nos tum fabricavit, tum ad gloriam extulit, universo illi studio, quod in rebus humanis poni solet, præponimus: proque certo credimus, firmam Christi gregis in charitate colligationem cum saluti vobis ipsis, subjectisque omnibus, tum fundamentum, quod nequit frangi, atque adeo murum qui expugnari non potest, nostro Imperio esse.*

* viæ.

XXXI. *Itaque divina mentis impulsione commoti, concordem sanctæ Ecclesiæ consensum non sine causa velut primitias Imperii nostri Deo & Salvatori nostro Jesu Christo offerre, animo instituentes; basim & firmamentum vitæ beatæ, quæ hominibus tribuitur, Symbolum nimirum trecentorum decem & octo sanctorum Patrum Nicææ olim Spiritus sancti instinctu in unum congregatorum, in quod quidem cum nos, tum majores nostri omnes credentes baptizati sunt, decernimus, ut solum in omnibus sanctissimis Dei Ecclesiis a populo Orthodoxo servetur, custodiaturque: quippe in quo uno sincera fides vere & abunde satis tum ad errorem quemque tollendum, tum ad concordiam sanctarum Dei Ecclesiarum stabiliendam definita sit. Quinetiam Acta, quæ ad illius Symboli confirmationem edita sunt, satis re vera ad eam rem habent in se virium & firmitatis. Porro sanctum Symbolum a centum quinquaginta sanctis Patribus in urbe Constantinopoli contra eos qui blasphemias contra Spiritum sanctum locuti sunt, compositum, ratum facimus. Itemque Acta Concilii Ephesini contra impium Nestorium, & eos qui post eadem cum illo sentiebant, edita confirmamus.*

Velamentum hæreticorum fides Catholica.

XXXII. *At ea quæ consensum & ordinem sanctarum Dei Ecclesiarum & pacem totius terræ disturbant, nempe Leonis de fide decisionem, & omnia quæ in Concilio Chalcedonensi de fide definienda, de expositione Symboli interpretatione, doctrina, aut disceptatione ejusdem dicta, actave, quo nova fides contra sanctum illud Symbolum a trecentis decem & octo Episcopis compositum (de quo diximus) introducatur; statuimus, decernimusque, ut tum hic, tum in singulis aliis passim Ecclesiis a sanctissimis ubique Episcopis anathemati addicantur; ut ubicumque locorum forte reperta fuerint, igni tradantur comburenda: quandoquidem Imperatores piæ ac beatæ memoriæ Constantinus ac Theodosius Junior, qui ante nostram ætatem vixerant, eodem modo de omnibus hæreticorum dogmatibus decrevere. Atque ita abrogata, ex una solaque Catholica Apostolica & Orthodoxa Ecclesia prorsus ejiciantur: utpote quæ tum salutaria illa trecentorum decem & octo sanctorum Patrum, quæ perpetuo rata esse debent; cum ea quæ beati Patres Spiritus sancti impulsu in Concilio Ephesino sanciverunt, penitus tollunt.* Intelligis velamentum consue-

XXXII. Concilium Chalced. rejicitur a Basilisco.

PAGIUS

sen. Nicephorus in Chronico, & Tabulæ Theophania Timotheo Salophaciolo annos tantum XV. assignant; cum tamen certum sit, eum anno CDLX. jam fuisse Episcopum, ut eo anno videre est apud Baronium num. IX. & seqq. Juliano Episcopo Antiocheno anni XV. in Chronico Nicephori attribuuntur, sed ille Librariorum error corrigendus ex Tabulis Theophanis, ubi ei *anni sex* adscribuntur. Sedere enim cœpit anno CDLXXI. Baronius ejus non meminit, quod ejus Chronologiæ incommodaret. Auctor

Numerantur anni Episcopatus Juliani & Salophacioli.

Breviculi Eutychianistarum postquam narravit, Basilisco Imperium occupante, *Petrum Fullonem iterum se junxisse Timotheo Æluro*, ait: *Sed sicut superius dictum est, Basilisci temporibus a Timotheo illo damnato* (Æluro scilicet) *qui Constantinopolim venerat, ad Antiochiam remissum fuisse, ut iterum illic Episcopatum teneret. Quo facto idem Petrus* (nempe Fullo) *Joannem quemdam Presbyterum de quo Acacium diximus retulisse, ordinat Apameais Episcopum; a quibus non receptus venit Antiochiam, & Petrum*

fuetum hæreticorum, sic semper Catholicam fidem damnata solere, quod eadem perfidiæ, quam sectantur, adversetur: cum alioqui nomen Catholicum usurpent, & Evangelicam veritatem prætexant, a quibus longe longius, ut a luce tenebræ & a bono malum, abhorrent. Sed pergit:

XXXIII. Rectæ fidei confessionis fucata species.

Denique ne cuiquam vel sacerdotum vel laicorum integrum sit divinissimam sancti Symboli legem violare; sed ut una cum omnibus novis sanctionibus in Concilio Chalcedonensi editis, etiam hæresis eorum qui non confitentur Filium Dei unigenitum ex Spiritu sancto & sancta Maria semper Virgine & Deipara vere incarnatum, hominemque factum; sed carnem ejus aut de cælo delapsam, aut visu quodam & specie figuratam monstrasse confingunt: & omnis omnino error, & si quid aliud aliquo in tempore, aliquo modo, locove in toto mundo novandarum rerum studio vel cogitatum, vel verbis expressum, ad divinum hoc Symbolum evertendum fuerit, funditus profligetur.

XXXIV. Falsæ concordiæ titulus.

Et quoniam imperatoris est, sedulo prospicere, ut subjectis non in præsentia solum, sed etiam in posterum secura tranquillaque vita provido ejus consilio suppeditetur; decernimus, ut sanctissimi ubique Episcopi his divinis nostris litteris generatim scriptis ad omnes, palamque divulgatis subscribant, quo declarent præcipue se in solo divino trecentorum decem & octo sanctorum Patrum Symbolo velle insistere: quod etiam centum & quinquaginta sancti Patres confirmarunt: idemque post ab Orthodoxis & sanctis Patribus, qui Ephesi urbis primaria convenerunt, definite stabilitum, visumque solum illud trecentorum decem & octo sanctorum Patrum Symbolum velut ratam fidei decisionem sequendam, anathemaque indicendo Actis Concilii Chalcedonensis, quæ populo Orthodoxo offensioni esse possunt, eaque Ecclesiis penitus ejiciant, utpote a quibus cum totus Orbis terrarum conturbetur, tum nostra impediatur felicitas. En vides, lector, quam turpis facie & horrenda visu hæresis sit, quæ nec foras progredi auderet, nisi superinducto nomine Catholicæ fidei, indumentis contecta sacrorum Conciliorum, quibus nefas sit obniti, sed necesse sit consentire. Hinc velim impudentiam præsentis temporis hæreticorum consideres, dum eo procaciæ effrænes prosilierunt, ut & ejusmodi sacrorum Conciliorum adeo honesta abjiciant indumenta, pedibusque proculcent, ut sunt horribiles, videri gaudentes. Addit autem ad hæc Basiliscus: *Eos autem, qui post has nostras divinas litteras acceptas, quas (uti credimus) Dei ante divulgari curavimus, quo concordia, quæ omnibus optabilis est, in sanctis Dei Ecclesiis stabiliatur aliquando, aggrediantur vel proferre, vel nominare sive disputando, seu dicendo, seu scriptis ullo tempore, modo, aut loco novam illam decisionem a Concilio Chalcedonensi contra fidem promulgatam; veluti tumultus & perturbationis sanctis Dei Ecclesiis, omnibus qui nostro parent Imperio, auctores, Deo praterea & nostræ saluti adversarios; jubemus, idque secundum leges jam ante nostram ætatem ab Imperatore beata & divinæ memoriæ Theodosio contra talem & tam perversam amentiam conditas, hisque nostris divinis litteris generatim ad omnes scriptis subjunctas; si Episcopi fuerint, aut clerici, dignitatis suæ & ministerii gradu abdicari; sin monachi, aut laici, exilio, omnium bonorum publicatione, & aliis gravissimis suppliciis mulctari.*

Pœna in professores Conc. Chalced.

XXXV. Vana spes hæretici Imp.

Enimvero sancta, consubstantialis, procreatrixque omnium & vitæ parens Trinitas tali a nobis observantia honorata, jam non solum propter zizania, quæ modo commemoravimus, per nos radicitus extirpata, sed etiam propter rectas & Apostolicas sancti Symboli traditiones a nobis stabilitas; propitia & clemens animis nostris, omnibusque nobis subjectis futura est semper una nobiscum administratura Imperium, rebus denique humanis statum pacatum & quietum allatura. Hucusque Basilisci venena.

XXXVI. Antidotum contra venena hæreticorum.

Sed ex his conficiamus antidotum. Licet plane ex eisdem quæ contra pietatem Timotheus per Basiliscum evomuit toxica, contra ipsa & venena cuncta alia remedium præparare. Atque primum ea ex parte, dum præfando ac perorando ipse sibi pollicitus est, stabiliendo fidem Catholicam, suum pariter Imperium solidare: eventus docuit, ipsum super arenam

aedi-

PAGIUS *tram Episcopatus sui pellit auctorem, & invadit ejus Ecclesiam.* Sed hoc contigit post biennium, ut infra ostendam.

X. *Zeno Ælurum & Fullonem Constantinopolim non evocavit.*

Porro *Timotheum Ælurum* a Basilisco tyranno exilio solutum fuisse, testantur non solum Auctores citati; sed etiam Evagrius lib. 3. c. 4. Theodorus Lector lib. 1. aliique, qui & idem de Petro Fullone Antiochiam ab eo misso scribunt. Sufficiat hic referre locum Auctoris Breviculi Hist. Eutychianistarum, qui hoc tempore vivebat: *Cum Basiliscus* occupasset Imperium, damnare cœpit Chalcedonensem Synodum & Catholicos persequi. Tunc denique Timotheus *ille damnatus accepta libertate venit Constantinopolim, & damnatos hæreticos locis suis reddidit. Vadit Alexandriam, fugit Timotheus Catholicus, & in Monasterio latet. Petrus ille* (nempe Fullo) *iterum se junxit Timotheo, cum quo fuerat ante damnatus. Redit Zeno Imp. ad regnum, Basiliscus opprimitur. Mittitur Alexandriam, ut pulso pervasore Timotheus Catholicus redderetur Ecclesiæ.* Baronius quidem putavit, *Ælurum* jam Constantinopoli fuisse, quando *Basiliscus* Imperium invasit, cumque a Zenone an-

no

ædificasse: dum enim quam citissime ejus Imperium collapsum penitus corruit, plane demonstratum est, minime supra firmam petram Catholicæ confessionis esse fundatum, sed super vacuum esse suspensum, innixumque mendacio. Ex quo uno prudens quisque intelligere, perspicue satis valeat: cuncta quæ adversus sacrosanctum Chalcedonense Concilium vel ab ipso vel aliis statuta fuere, arma fuisse arte diaboli comparata ad oppugnandam Catholicam fidem, & ad veritatem prosternendam adinotos atletes.

XXXVII. Catholica veritas stabilita.

Contra vero docuit experimentum, firmissimo innixum fuisse fundamento, supraque ipsam firmissimam petram fundatum ipsum Concilium Chalcedonense, quod validis hisce ictibus numquam concuti vel labefactari valuit. Ita quidem summa Dei sapientia semper scimus in Ecclesia factitatum, ut veritas sineretur adversantium telis impeti, ut sic ejus soliditas probaretur, & ex Deo esse ea demonstratione palam fieret: quod juxta sententiam Gamalielis sæpius repetendam; (a) quæ ex Deo sunt, dissolvi non possint; contra vero, omnem plantationem, (b) quam non plantavit Pater æternus, eradicari: utpote quod de his scriptum sit (c): *Plantæ adulterinæ non dabunt altas radices.*

(a) Act. 5.
(b) Matt. 15.
(c) Sapien. 4.

XXXVIII.

Sed & illud observa, quanta nitatur arte falsitas; & quo fultum præsidio mendacium ostentetur; atque impietas quanto compta decore, & satellitio comitata se ingerat oculis intuentium; ipsaque hæresis Jezabel instar stibio fucata compareat, & Imperatoria pompa tumens præmittat sanctionem Basilisci Orbem peragraturam: quæ dum nihil præterea quam Nicænum Concilium præfefert, oppugnat Chalcedonense Concilium. Verum videas (quod mireris) ipsum sibi mendacium refragari. Etenim si, quod jactat trisulci lingua sibilans Basiliscus, satis abundat solum ipsum Nicænum Concilium ad omnem tollendum errorem; cur superfluo addit symbolum fidei editum Constantinopoli, & Ephesinam probat confessionem? Unde suis ipsius necesse sit armis confodi, quocumque se vertat. Nimirum vel cum dicit (quod asserit) esse satis Nicænum Concilium; tunc ut superflua opus est explodat Constantinopolitanum atque Ephesinum Concilia: Vel ista retinendo, ut profitetur retinere atque prædicat; tunc affirmet necesse est, haud (quod jactat,) esse satis ad omnem tollendum errorem Nicænum Concilium: sed opus fuisse (quod digne profitetur) ad vindicandam ablatam ab hæreticis Spiritus sancti divinitatem, illu in dicto Concilio definita fuisse; atque ad declarandam firmandamque veram de Filii Dei incarnatione doctrinam Patres Ephesi convenisse, eaque de re decretum fidei edidisse. Hæc cum ipse dicat, cur non se mentitum esse cognoscit, dum de Concilio Nicæno prolocutus, satis superque illud esse ad omnem auferendum errorem inculcat?

Dilemmate perstringitur hæreticorum impietas.

XXXIX.

Quod si sana mente ob novas emergentes hæreses opus fuisse concedit tum Constantinopolitanum, tum Ephesinum Conventus cogi, in eisque edi de fide firmanda, vel declaranda decreta, quæ haud adeo explicita reperirentur in confessione Nicæna: cur nova emergente hæresi, novam apponere fidei elucidationem, quæ recentem confutet, atque penitus tollat errorem, non æque necesse esse contendet? ob idque non sibi reiiciendum hac ex parte Chalcedonense Concilium, quo confoditur hæresis Eutychetis, tamquam (ut ait) superfluum & seminarium dissensionis; sed potius probanda ipsi erant, quæ in eo edita sunt decreta fidei, adversus prava dogmata contra veritatem Catholicam instituta. Sed refugiens ista ipse, nec verbum quidem de Eutychiano deliramento locutus, damnationem tantum conclamavit Chalcedonensis Concilii: sic definiens Imperatoria potestate: perinde ac si non humo, sed Deus, immo plus

PAGIUS

no superiori ab exilio revocatum, Innititur autem non solum auctoritate Alexandri Monachi in Laudatione Sancti Barnabæ Apostoli, de quo anno superiori egimus; sed etiam trium Epistolarum *Simplicii* Papæ, quarum prior ad *Zenonem Imp.* data ab eo recitatur num. IX. & seqq. altera ad *Acacium Constantinopolitanum Episcopum*, quam refert num. XVIII. & seqq. tertiæ Baronius meminit num. XXII. hæcque scripta est ad *Presbyteros & Archimandritas Constantinopolitanos*. In priori *Simplicius* petit ab Imperatore, ut Timotheum Ælurum, qui Alexandrinam Sedem occuparat, & clam Constantinopoli suas hæreses disseminabat, regia potestate cohibeat. Data ea Epistola *IV. Idus Januarias, Basilisco Augusto Consule*, anno sc. currenti. Ejusdem tenoris sunt aliæ, duæ quarum prior data *V. Idus Januarii*, sine tamen Consulum nomine; secunda data *III. Idus Januarii Consule suprascripto*.

XI. *Refellitur opinio Bollandi.*

Verum cum Baronii sententia, ex ipsius etiam Simplicii Papæ aliis Epistolis infra memorandis plane evertatur, hunc nodum solvere tentarunt Bollandus & Henschenius ad diem II. mensis Martii, quo sanctus iste Pontifex colitur; *Arbitramur* inquiunt, *retinendum* Consulatum Basilisci Augusti, *quem videtur gessisse anno* CCCCLXXVII. *Sed cum illi ablatum Imperium ipso adhuc anno fuisset, etiam honore Consulatus destitutus est, & scriptum deinde*, post Consulatum Basilisci & Armati, *uti fecit S. Simplicius in altera ad Zenonem Imp. Epistola, scripta VIII. Idus Octob. quando hic ad fasces Imperii reversus, scripta ad S. Simplicium Epistola Orthodoxæ fidei Catholicæ professionem integerrimam edidit: at tunc quod ante dissimularat, gratulatur* Ze-

plus quam Deus, sua sententia destruat, quod Deo duce, tanto labore sanctissimi viri, jugibus præmissis ad Deum precibus, magna deliberatione sanxere. At hæc de his satis, quæ antidotum esse prædiximus adversus venena hæresum, pietatis speciem præseferentium. Jam vero quæ sunt reliqua prosequamur. Post recitatum Basilisci de abroganda fide Chalcedonensi decretum, Evagrius ista subdit (a):

(a) Evagr. l. 3. c. 5.

XL. De his qui subscripserunt editæ sanctioni.

His litteris a Basilisco generatim ad omnes scriptis, Timotheus qui modo (ut dixi) ab exilio reverterat (ut a Zacharia Rhetore litteris proditum est) assensit: idem fecit Petrus Antistes Antiochiæ cognomento Cnapheus, qui erat tum Constantinopoli una cum Timotheo. His rebus ita constitutis, Paulus ad sedem Archiepiscopatus Ephesini deligitur. Fertur, Anastasium quoque, qui post Juvenalem Antistes Hierosolymorum fuit, illis Basilisci litteris scriptis ad omnes generatim subscripsisse; aliosque præterea complures circiter quingentos numero idem præstitisse, qui Leonis decisionem & Concilium Chalcedonense abrogarunt. Hæc Evagrius.

XLI. De sede Hierosolymitana invasa a Gerontio.

Sed siste gradum, lector, ne in mendaciorum lacunas incautus offendas. Scito calumniam esse conflatam adversus Anastasium Hierosolymitanum Episcopum ab Evagrio, seu potius a Zacharia, a quo accepisse testatur. Siquidem testificatione Cyrilli in Euthymio, defensor Concilii Chalcedonensis Anastasius habetur in omnibus laudatissimus, adversus quem Hierosolymis ab hæreticis Eutychianis fuit in sedem Episcopalem elatus Gerontius monachus signifer eorumdem hæreticorum, ut idem Cyrillus narrat his verbis (b): *Cum vero Basiliscus occupasset imperium, facit Conciliabulum adversus sanctam Synodum Chalcedonensem: quo quidem nitens pars eorum qui erant schismatici in sancta civitate, cum sibi Gerontium quemdam præfecisset Archimandritam, multa innovat adversus Ecclesiam, nec minora iis, quæ prius ausus fuerat Theodosius. Quinto autem anno postea moritur quidem Anastasius Patriarcha, jam incipiente mense Januario.* Hæc ibi de statu Hierosolymitanæ Ecclesiæ.

(b) Apud Metaph. die 20. Januar. Sur. ea die.

XLII. De Zacharia historico.

Cæterum quod spectat ad Zachariam Rhetorem, quem citat Evagrius; ne fallaris: constat eum quidem fuisse Eutychianum, ob idque ab eo scripta quam cautissime legenda sunt. Subodoratus id quidem ipse Evagrius fuit, dum de eodem post multa hæc ait (c): *Quod autem ad ea attinet, quæ Zacharias Rhetor de his Episcopis tradit: sive ipse falso eos criminatus est, sive illi ipsi mentiti sunt, se invitos litteris Basilisci subscripsisse, non possum pro certo affirmare.* Sed proditæ historiæ veritatis ex eo potissimum ab eodem in suspicionem adducitur, quod recitans ad verbum sanctionem editam a Basilisco contra Concilium Chalcedonense, quod postea est sancitum edictum illam abrogans suppressit omnino silentio, sicut & alia multa pro Catholica fide transacta; contra vero, quæ Eutychiano favent errori, ea ad verbum recenset: ut evidenter apparet ex his quæ ex eo narrat Evagrius, qui subdit ista post narrationem subscribentium Episcoporum (d). *Quinetiam libellus supplex extat ab Episcopis Asiæ, qui Ephesi convenerunt, ad Basiliscum scriptus, ex quo nonnulla sumpsimus, quæ sunt hoc loco a nobis posita.*

(c) Evagr. l. 3. c. 9.

(d) Evag. l. 3. c. 5.

XLIII. Libellus ab Eutychianis oblatus Basilisco Imp.

Sanctissimis Christique amantissimis dominis nostris Basilisco & Marco Victoribus semper Augustis S. Et aliis interjectis adjungit ista:

Omnino, o sanctissimi & Christo dedicatissimi Imperatores, una cum fide, quæ & invisa est & variis modis impugnata, vos impugnari declarastis: & paulo post: *Terribilis quædam expectatio judicii, & divina iræ flamma, & justa vestræ clementiæ indignatio evestigio adversarios occupavit, qui præpotentem Deum & vestrum Imperium vera fide roboratum arroganter invadere impugnareque moliuntur: quique non modo non cessant nostram tenuita-*

PAGIUS

Zenoni de recuperato Imperio, hortaturque, ut rejecto Æluro legitimum Episcopum Sedi Alexandrinæ restituat. Existimant itaque Viri doctissimi Timotheum quidem Ælurum & Petrum Fullonem a Basilisco tyranno Sedibus restitutos fuisse, sed laudatas tres Simplicii Epistolas ad Zenonem sequenti tantum anno datas; cum nondum Zeno Ælurum Alexandria ejecisset.

XII. *Zenonem in fide Orthodoxa perseverasse Simplicius PP. ostendit.*

At hæc interpretatio nullo modo admitti potest. Primo quia ex omnibus Fastis constat, secundum *Basilisci* Consulatum in hunc annum competere, ideoque & tres illas Epistolas hoc anno datas. Secundo, quando aliquis Consulatu ordinario privabatur, annus quo Consul processerat, vel solius ejus in Consulatu collegæ nomine, vel Consulum, qui anno præcedenti Magistratum gesserant, annotabatur, ut plura exempla demonstrant. Tertio, Bollandus & Henschenius non probant *Zenonem*, postquam in Imperium restitutus est, novam fidei Professionem edidisse: & ex Simplicii literis mense Octobri, anno sequenti ad Zenonem datis, postquam in Imperium restitutus est, liquet eum integerrimæ fidei fuisse: *Lætare igitur*, inquit Simplicius, *venerabilis Imperator, tuos fuisse tuos hostes, qui extiterunt Divinitatis inimici: atque gaude cum Ecclesia laborasse, & cum fidei Catholicæ libertate Imperium restitutum, atque ut in omnibus docens causam tibi cum Deo esse communem, cujus ope viriliter fretus insiste*, &c. & paulo post: *Unde ante omnia precor, ut Alexandrinam Ecclesiam non minus a funesto, quam ab hæretico pervasore Clementia vestra dispositionibus liberatam, Catholico ac legitimo restitui censeatis Antistiti.* Zeno itaque nec novam fidei Professionem edidit, neque Ælurum in Sedem Alexandrinam restituit, sed in fide perstitit, & cum Ecclesia laboravit; & tan-

nuitatem variis incommodis afficere, verum semper nos calumniari, & falsa crimina contra nos confingere student: nimirum vestris divinis & Apostolicis litteris generatim scriptis ad omnes, nos annuisse vi ac necessitate compulsos subscripsisse: quibus certe nos libentibus animis & propensa voluntate subscripsimus. Ac rursum infra: *Nolite alia decreta contra litteras vestras generatim scriptas decernere: pro certo (ut diximus) persuasi, mundum, si id feceritis, seditionibus eversum iri, & mala a Concilio Chalcedonensi orta (ob quæ quidem infinitæ cædes factæ, sanguisque Orthodoxorum injuste & inique fusus est) exigua admodum videri.* Postea vero *addit* ex eadem hæreticorum epistolu:

XLIV. Contra Acacium scribunt Eutychiani.

Contestamur coram Salvatore nostro Jesu Christo, nostrum cultum erga Deum & pietatem liberam esse: oramusque ut cum ille, tum præcipue Episcopus Constantinopolis qui nequiter multis in rebus suo officio functus deprehenditur, justa, canonico, & Ecclesiastica judicio condemnetur, abdiceturque Episcopatus gradu. Hæc quoad Eutychianorum Asianorum libellum. Subdit post hæc Evagrius de eodem unctore pro Eutychiana hæresi laborante, & eamdem falsitate corroborare conante: *Zacharias porro ista quoque scribit ad hunc modum: Litteris Imperatoris, quas scriptis generatim ad omnes divulgatis, monachi Constantinopoli qui perverso errore Eutychetis infecti erant, rati se, cum Timotheum & litteras Imperatoris nacti fuissent, subsidia ad hæresim suam tuendam invenisse: sperantesque se jam institutam suum commode posse prosequi; propere ad Timotheum sa conferunt: ac cum a Timotheo, qui Dei Verbum secundum carnem nobis consubstantiale, Patri autem secundum divinitatem consubstantiale ostendit, essent refutati, domum reverterunt.*

XLV. (a) Evagr. l. 3. c. 6.

Idem scriptor (a) *narrat, Timotheum Constantinopolim ingressum, perrexisse Ephesum, Paulumque illius urbis Pontificem,*

qui quidem jam dudum ab Episcopis provinciæ (sicut vetus Ecclesiæ consuetudo postulat) creatus fuerat, sed tamen post excederat, in sede Episcopali collocasse: reddidisseque præterea eumdem Timotheum Ecclesiæ Ephesinæ jus Patriarchatus, quod Concilium Chalcedonense (uti ante demonstratum est) ei ademerat; inde tandem solventem, petiisse Alexandriam tradit: ubi ab omnibus, qui ad eum accedebant, postulavit, ut Concilio Chalcedonensi anathema denunciarent. Resilierunt ab eo (sicut a Zacharia traditum est) cum alii complures suæ factionis, tam Theodatus unus ex eorum numero, qui Joppe a Theodosia Episcopo tum a quibusdam designata Hierosolymorum, cum Juvenale Constantinopolim confugerant. Hæc Evagrius eu Zacharia.

Timotheus proficiscitur Alexandriam.

Sed quid inter tot turbines Deus? numquid semper dormiet qui custodit Israel? Excitari quidem a discipulis suis expectat, cum ex ingruentibus procellis, periclitante navi, ipse in ea positus dormit. Acacius igitur Constantinopolitanus Episcopus dudum admonitus excitatusque & ipse litteris Simplicii Romani Pontificis, Basilisco tyranno resistere parans, quod suas imbecilles vires esse sciret, ut tantæ se posset obiicere potestati; quærit a Deo per ejus servos auxilium: nam viros sanctos in eremo latitantes Constantinopolim inferre conatur, quos ob egregias virtutes etiam adversarii revereri debeant & extimescere.

XLVI. Acacius excitatur in Basiliscum.

Hic quidem admirabilem Deum in sanctis suis, & in gubernanda custodiendaque Ecclesia summam ejus providentiam dignum est contemplari. Etenim cum Orientalis Ecclesia jam propemodum arefacta careret magnis illis antesignanis doctrina eminentibus, qui adversus hæreticorum turmas ante aciem progressi pugnarent: ut fuerunt Magnus Athanasius, Basilius, Gregorius Theologus, Chrysostomus, atque Cyrillus, quorum vel solum nomen præpotens esse videretur ad ter-

XLVII. Dei providentia in sua Ecclesia gubernanda.

PAGIUS

tantum abest, ut *Ælurum* ab exilio revocarit, ut prudentia sua ac zelo, sacrilego illo invasore Ecclesiam Alexandriam liberarit. Hinc Simplicius infra subjungit: *Ipsa est quippe, sicut experti estis, Catholica fides, qua Potentes de sede lapsa deposuit,* (nempe Basiliscum) *& exaltandos humiles custodita servavit*, sc. Zenonem. Ex qua etiam Epistola *VIII. Idus Octob. post Consulatum Basilisci & Armati*, anno nempe sequenti a Simplicio data, statim ac accepit, Zenonem Imperium recuperasse, patet tres alias supra memoratas huic prorsus esse contrarias.

XIII.

Difficili hoc in loco diu versatus sum, tandemque comperi priorem ex tribus illis Epistolis, non ad Zenonem Augustum, cui inscripta legitur, sed ad *Basiliscum Augustum* datam esse, & tam in secunda ad Acacium, quam in tertia ad Presbyteros & Archimandritas Constantinopolitanos eodem tempore in Orientem missis, Imperatorem, de quo iu illis sermo, aliam non esse quam *Basiliscum*. Apparet id manifeste ex Epistola ad Acacium, in qua Simplicius ait: *Implorata fide Clementissimus Princeps vocem facienda synodi fac respui*. Basiliscus enim in literis suis Antecyclicis quibus Encyclicas abrogat, recitatis a Baronio num. XXX. & seqq. ex Evagrio lib. 3. cap. 7. inquit: *Ac de hoc argumento nec Synodum fieri, nec amplius quæstionem ullam moveri volumus*. Synodum enim congregari hæretici petierant, quod cum Simplicium non lateret, *Acacium* monet, ut hujusmodi convocationem impedire conetur. Ad hæc Gelasius Papa in Epistola ad Episcopos Dardaniæ, quæ numero est XIII. *Cur ergo*, inquit, *vel cum fieri videret Acacius, non sicut sub Basilisco jam fecerat, ad Apostolicam Sedem referre curavit; ut si solus ipse non poterat, junctis cum eadem consiliis atque tractatibus,*

Epistola Basilisco a Simplicio PP. scripta Zenonis, nomen hodie præfert.

sorem incutiendum adversantibus hostibus: cum his, inquam, horumque similibus omnino careret Orientalis Ecclesia, & ex adverso fortiores insitarent hostes, ac fortiora moverent prœlia, quos & præiret pollens viribus, furensque audacia Imperator; alia Deus via voluit Catholicæ veritati esse consultum, nempe miraculorum virtute, qua omnibus cæcutientibus licet, manifesto tamen constaret militare Deum in castris Orthodoxorum; ex eorumque parte stare Catholicam fidem, in qua ex editione signorum eamdem attestantium inesse Dei potentia nosceretur. Edita sunt hæc quidem signa per magnum illum Danielem Stylitam sanctissimum anachoretam, de quo plura superius dicta sunt; quem omni conatu Acacius Constantinopolitanus Episcopus e columna ad columnam veritatis suffulciendam, collabentemque Ecclesiam roborandam, Constantinopolim accersivit. Sed quomodo hæc cuncta se habuerint, ex ipso fonte petamus, ex ipsius inquam Danielis Actis, in quibus res gesta quam fidelissime narratur his verbis (a):

(a) Act. Daniel. edit. apud Sur. die 11. Decemb. to. 6.

XLVIII. *Sceptra quidem (ut dictum est) arripit Basiliscus: horribiliter autem statim sibilat adversus Ecclesiam, & de carnis a Christo susceptæ dispensatione nugatur quædam blasphema & adulterina: Acacium autem, qui tunc sedem tenebat Pontificalem, qui rectam quidem defendebat rationem, illius autem dogmatum tempestati spiritus fervore & dicendi libertate vehementer resistebat, vult iniqua morte mulctare. Hoc cum multos quidem congregasset ex iis qui vitam agunt solitariam, & ex iis qui promiscue vivunt & communiter, & grex concurrisset universus, servavit pastorem, qui ne periret, veniebat in periculum. Decretum fuit namque, magnum quoque Danielem vocare in præsidium: & viro misit sacerdos Imperatoris significat rabiem.*

XLIX. Acacius vocat S. Danielem in urbem. *Cum autem qui erat, sapiens ad malefaciendum, hoc cognovisset Imperator; ipse quoque Danieli significavit, hunc ipsum sacerdotem potius fuisse causam tumultus, addens: Hic facit civitatem adversus me insurgere, & milites corrumpit ac pervertit, & in me maledicta congerit & probra invehit, & adversum me facit innumerabilia. Quocirca oportet te (ajebat) precibus tuis Imperatori potius opem ferre contra Episcopum.* At quid ad hæc Daniel? audi; *Non solum probro afficit eum* Imperatorem videlicet, *qui susceptam a Deo humanitatem probro afficiebat; sed etiam maximas minas in eum intendit, & prophetice sic effatus est: Disrumpet (inquit) disrumpet Deus regnum tuum. Et alia adiecit, quæ cor ejus usque adeo poterant mordere & tangere, ut nec ille quidem qui futurus erat minister verborum, ausus fuerit hæc ore renunciare Imperatori; sed a magno Daniele petierit, ut litteris, iisque obsignatis hæc significarentur Imperatori. Et sic ille quidem recessit.*

L. Missa legatio Episcoporum ad Danielem. *Pontifex autem cum omnes fere eximios congregasset Episcopos, mittit ad magnum Danielem, eum adhortans, ut suum pro Christo daret auxilium, dicens illius esse solius lingua & veritatis adversus adeo absurdam depugnare blasphemiam, & suscipere bellum pro Ecclesia. Atque isti quidem profecti hæc significaverunt. Quoniam vero Sancto erat valde difficile e columna descendere, & renuebat; quid rursus machinatur Patriarcha volens eum ad id flectere? Rursum mittit Episcopos, jubens eos ei apparere mæstos, atque miserabilibus & verbis & gestibus; & profundere lacrymas, validissimum medicamentum ad persuasionem: & omni ratione conari eum flectere: Imitare (dicentes) primum magistrum & præceptorem. In iis enim quæ sunt facienda pro Christo, pulchrum est Christum imitari. Declinavit ille*

PAGIUS hæc, *apud Imperatorem* (nempe Zenonem) *possent, quæ religione competerent, allegari? Nam si Basiliscus, ut dictum est, tyrannus & hæreticus Scriptis Apostolicæ Sedis vehementer infractus est, & a plurimis revocatus excessibus, quanto magis legitimus Imperator qui se Catholicum videri volebat, potuit tum Apostolicæ Sedis cunctorum quoque Pontificum moderata suggestione moderari.* Paulo post Gelasius subdit: *Sanctæ memoriæ Papa Simplicius, & post eum sanctæ memoriæ Felix, non solum Basiliscum tyrannum, sed etiam Imperatorem Zenonem, pro iisdem ipsis excessibus auctoritate libera sæpius increpasse noscuntur.* Sæpius igitur ad Basiliscum Simplicius scripsit, sed ex ejus literis ea sola superest, quæ Zenonis nomen perperam præfert. Similes errores sæpe a Librariis commissos esse, pluribus exemplis patet.

XIV. Librarius vel sciolus aliquis *Simplicium* Papam ad tyrannum literas dedisse absurdum sibi persuadens, in Epigraphe literarum memoratarum loco, *Basilisco Augusto Simplicius Episcopus*, apposuit, *Zenoni Augusto Simplicius Episcopus*. Quæ mihi jam diu certa stabat sententia, cum in Tom. IV. Concil. Edit. Labbeanæ pag. 1070. in margine ejusdem Epigraphes legi: *Basilisco habetur in C. Virdunensi*. Quare maximopere gavisus sum, quod meam conjecturam Codex MS. firmaverit, eosque satis non potui non laudare, qui variantes Antiquorum monumentorum lectiones, in novis eorum editionibus sedulo notant. Hæc itaque difficultas a tot variis Doctissimis dissimulata, quia insuperabilis videbatur, nullum amplius negotium facessere potest. Baronius num. XVI. dicit in subscriptione ejusdem Epistolæ, in qua habetur *IV. Idus Januarias Basilisco Augusto Consule*, loco, *Augusto*, legendum esse *Armato*, qui hoc anno Basilisci collega in Consulatu fuit. Verum non in ea voce, sed in mense cubat error, & in tribus laudatis Epistolis, loco, *III, IV. & V. Idus Jan.* legendum, *Jun.* ut suspi-

Quod Librariis attribuendum.

ille quoque e cælis & descendit, procurans salutem hominum. Quid ergo absurdi fuerit, si tu quoque aliquantisper e columna descenderis, & quæ venit in periculum ne pereat, servaveris Ecclesiam, pro qua ipse proprio non pepercit sanguini? Existima tibi ipsam adstare Ecclesiam, & vocem emittere, & extendere manus ad auxilium implorandum.

LI. *Cum his & aliis pluribus Episcopos instruxisset Patriarcha, & omnino exercuisset, ut aptissime ad movendam misericordiam, & maxime miserabiliter ad proponendam accederent petitionem: illis autem imperata facientibus, & inferne supplicum ritu cum lacrymis clamantibus; primum quidem ea quæ fiebant, ægre ferebat Sanctus & angebatur animo: deinde cum videret magis perseverantes, & vehementius precantes, & cum miserabili clamore calidas lacrymas emittentes; nesciebat quid ageret illa misericors anima ad utrasque distracta cogitationes. Quando enim ad sacerdotes & ad sacerdotum intuebatur lacrymas, movebatur; quando autem ad columnam & eos qui sunt in ea labores & optatissimam quietem, erat inflexibilis. Sic ergo inter se contendentibus cogitationibus, & in æquilibria quodammodo positis; quærit momentum superni judicii: & eo stante ad orationem, vox statim e cælo extitit, quæ jubet ei ut descendat, & rursus revertatur ad columnam. Sic eum cum gaudio excipientes Episcopi, deduxerunt ad Pontificem, qui dici non potest quanta rursus fuerit plenus lætitia, & quanto eum honore exceperit.*

Daniel venit Constantinopolim.

LII. *Atque statim quidem Christi miles vertit adversarium, etsi ei in conspectum non venerit, verbis autem solum tanquam eminus emissis jaculis usus sit, sicut etiam per eam quam ante miserat epistolam, novum appellans Diocletianum: & cum per utraque eum terruisset, nempe & præsentis sæculi & futuri supplicia, tamquam improbum mancipium persuasit ut fugeret. Minarum enim timore affectus cum respondisset: Ecce tibi concedo civitatem & omnes qui sunt in ea; ipse prætextu exercitationis processit extra terminos civitatis. Sed nec sic quidem eum dimisit vir fortissimus, sed fugientem tamquam qui clypeum abjecisset, persequebatur militem, & contendebat eum apprehendere, ut argueret, & cum eo singulari certamine decertaret. Ivit ergo viam quæ illuc ferebat. Vide autem mihi zelum athletæ. Nam cum ei pedes laborassent exercitatione, & non possent ingredi, commodato accepit alios pedes, & ducebatur portatus ab aliis. Fuit ne vero iter ejus inane & absque miraculis? nequaquam. Et lubentissime quidem omnium meminissem: sed cum tria prohibeant, nempe & prolixitas narrationis, dicendi facultatis imbecillitas, & ne si velim omnia dicere, cum vos exsatiavero, sitis socordiores in iis quæ sunt præcipua; multis prætermissis, paucorum meminero.*

Basiliscus recedit ab urbe.

LIII. *Quidam leprosus ad eum in via accedens, emisit vocem, quam olim etiam ad Christum, nisi quod ille quidem Filium, (a) hic autem servum Dei vocabat, & rogabat, ut ab eo assequeretur curatione. Ille vero: Quid tibi vis, inquit, quod eo relicto qui potest hæc curare, accessisti ad hominem, qui est similibus obnoxius affectionibus, ea postulans quæ ejus vires superant? Verum enimvero, si quidem credis non illum solum, sed etiam ejus ministros posse hæc curare; erit tibi per nos quoque, ut credidisti, sanatio. Cum autem ille hæc confitebatur, & adhuc magis rogabat ut sanaretur; misericordia simul & admiratio magnum subiit Danielem: misericordia quidem propter morbum admiratio autem propter fervorem fidei: & conversus significat iis qui sequebantur, & ut manus tollant in cælum, & Deum placent lacrymis. Deinde cum illius jussu is mari corpus lavisset, & fu-*

(a) Matt. 8.

Leprosus curatur.

PAGIUS spicabatur Bollandus citatus; tres enim illæ Epistolæ hoc anno simul Constantinopolim missæ, post mensem Januarium, quo *Basiliscus* nondum tyrannidem arripuerat. Porro minus mirum mihi accidit, quod Librarius religione tentatus *Basilisci* in Zenonis nomen commutarit; cum Baronius, quem fugere non poterat, tam Pontifices Romanos; quam Præsules Catholicos tyrannis regnantibus nomen *Augusti* dedisse, *Augusti* in Armati nomen commutandum esse, putarit.

XV. Celebrata Basilisco imperante Synodos *Ephesi*, in qua *Paulus* in Archiepiscopalem Sedem Ephesinam restitutus est, ut tradit Evagrius lib. 3. cap. 4. qui cap. seq. postea scribit: *Idem Zacharias ait: Timotheum Constantinopoli digressum in Ephesiorum urbem venisse, atque illic Paulum in Archiepiscopali sede collocasse. Qui cum jam prius ab Episcopis illius Provinciæ juxta antiquiorum consuetudinem ordinatus fuisset, Sede sua exciderat. Reddidit etiam Timotheus Ephesinæ Ecclesiæ jus Patriarchicum, quod illi ademptum fuerat a Chalcedonensi Synodo; Illinc profectus Alexandriam venit.* Verissimum, est, inquit Valesius in Notis ad eum Evagrii locum, quod ait Zacharias Rhetor vetustiorem fe. consuetudinem fuisse, ut Episcopus Ephesi ab Episcopis suæ Provinciæ ordinaretur. Jus autem Patriarchicum appellat Zacharias ejus Primatum, seu jus ordinandi Metropolitanos. In hoc enim proprie consistit jus Patriarchicum. Quod autem addit Zacharias, hoc jus ademptum fuisse Sedi Ephesinæ, intelligit Actionem XVI. Synodi Chalcedonensis, in qua decretum, ut Constantinopolitanus Episcopus Metropolitas in Asiana diœcesi ordinaret. Præfatus *Paulus*, ut videtur, post Stephanum in Synodo Chalcedonensi depositum, Episcopus Ephesiorum ordinatus fuerat: sed propter tumultus, qui in *Stephani* depositione contigere, fa-

Ælurus Paulum in Episcopatum Ephesiorum restituit.

fuisset mandatus (non procul enim aberant) ostensus est totus sanus iis qui aderant. Qui cum aspexissent id quod factum fuerat, & nudum accepissent eum qui fuerat curatus, quid non faciebant? quid non dicebant? quo non animi motu afficiebantur? Admirabantur, clamabant, glorificabant, obstupescebant. Movebat quidem fides eis linguam ad gratiarum actionem; verba autem sustinebat admiratio, & efficiebat ut præ stupore obmutescerent. Quinetiam dicentes, nesciebant quidnam dicturi essent illius, an fidem, an illius gratiam & Dei potentiam. Oculi autem omnium in illum solum erant conversi, voxque una erat, & narratio; leprosus, & illius mundatio.

LIV. *Ut ergo essent plures testes hujus rei admirabilis, veniunt ad maximum Dei templum, & virum illum in suggestu statuunt, facientes sicut Zachæus (a): nam illi quoque persuasit fides ut ascenderet sycomorum; & his rursum, ut in alto statuerent eum qui curatus fuerat, persuasit similis fervor spiritus.* Talem quidem ostentare curatum nihil aliud ferme fuit, quam adversus Eutychianos, quibus conferta civitas erat, exaltare de prostrata perfidia trophæa victoriæ: dum Deum pro ipsis stare, cujus virtute per Orthodoxum virum miraculum illud fuerat perpetratum evidentissime declarabatur. Sed addita sunt his alia majora, quibus hæretici magis magisque convincerentur. *Quis* (subdit auctor) *quæ propter magnum Danielem fiebant, enarraverit? Confluit ad eum universa fere civitas: ægrotantes quidem desiderio sanationis, prope habentes exemplar, leprosum qui fuerat curatus: sani autem, ut viderent eos qui curabantur, & spectaculo miraculorum minime privarentur. Quæ vero eorum, qui accedebant, fidem sequebantur miracula, sunt majora quam ut verbis exprimi possint, & auribus percipi.*

(a) Luc. 19.

Ostentatur leprosus curatus.

LV. Daniel venit ad Septimum.

Cum autem sic splendide comitatus magnus ille Daniel ad locum in quo erat Imperator, pervenit prope Palatia Septimi: vir quidam Gothus genere, desuper prospiciens per fenestram, cum Sanctum vidisset sic deduci & portari; ejus irridet molliciem, & ironice alloquitur: Ecce (inquit) novus Consul. Hæc dixit, & statim accepit fructum suarum nugarum. Illinc enim deturbatus, humi jacebat mortuus. Vident quod factum fuerat satellites: & dolore simul & ira repleti, & alioqui timore correpti, ne vel alius ex suis, vel ipse Imperator simile quid adversus magnum illum locutus in eadem incideret; non sinebant Sanctum ingredi Regiam. Cum vero iis qui cum eo erant conantibus ingredi alioqui magna erat perturbatio, tunc cum evangelice (b) pedum suorum excutere pulverem, eos qui cum ipso erant, hortatus esset Sanctus, & ipse hoc fecisset, reversus est: sed neque tunc vacuus. Multi enim milites, cum eum parum solum vidissent, & mores & habitum obstupuissent Evangelicum, eum statim sunt secuti. Et sic quidem vadit Byzantium homo Dei.

(b) Matt. 10.

LVI. Daniel recusat redire ad Imp.

Imperator autem viri reveritus virtutem, & veritus ne quid ei grave accideret propter illius contemptum, misit, ad eum quamprimum, & rogat, ut revertatur. Ille vero non modo flexus, sed etiam magis irritatus, cum dixisset, quod qui cælestem Regem conatur exacerbare, ipse multo magis malorum thesaurum sibi recondit: & deinde adjecisset etiam fore, ut hic brevi excidat ab Imperio, & minas, quæ illic sunt, minas non effugiat: hæc cum dixisset, & si quis in tunica remanserat pulvis eum excussisset; processit fidenti animo. Cum hæc annunciarentur Imperatori, simul etiam & sua sponte cecidit turris Palatii, perinde ac si per res inanimes arrogantem & insolentem hominem Deus vellet cædere.

Qua-

PAGIUS

factum, ut in Codice Encyclio nullæ Metropolis Ephesiorum literæ Chalcedonensem Synodum approbantes legantur.

XVI. *Causa cur Synodus Ephesina coacta fuerit.*

Quia vero Baronius leviter admodum ac perfunctorie de hoc Concilio Ephesino locutus est, observans tantum ab Eutychianis celebratum fuisse, sed non quam ob causam, aut quid in eo gestum fuerit, commemorans, Valesius citatus quæ ab illo prætermissa sunt, hoc modo supplevit. Post editas a *Basilisco* Imp. Encyclicas literas adversus Concilium Chalcedonense, *Acacius* Constantinopolitanus Episcopus solus ex Patriarchis, qui Orientali Imperio subjacebant, his literis subscribere recusavit, nec Chalcedonense Concilium ex Ecclesiasticis tabulis expungere unquam sustinuit. Sed & Monachi Constantinopolitani *Basilisco* fortiter restiterunt. Denique plebs Constantinopolitana gravissime tumultuari cœpit, Urbi ac Palatii incendium minitans, si Imperator vim inferre Acacio & Catholicis perseveraret. Quare territus Basiliscus ex Urbe Regia aufugit: & Ecclesiæ Constantinopolitanæ jura sua ac privilegia ademit, & Senatoribus interdixit, ne *Acacium* alloquerentur. Postea vero cum *Zenonem* ex Isauria redire didicisset, metu perculsus, una cum uxore & liberis in Ecclesiam venit, seque *Acacio* & Clero Urbis Regiæ excusans, Ecclesiæ Constantinopolitanæ jura sua restituit, & Antencyclicas literas promulgavit, ut Theodorus Lector lib. 1. rem se habuisse narrat, & ex parte Theophanes, cujus verba supra recitavimus.

XVII. *Eam improbat Acacius Episc. Constantinop.*

Quam egregie sese *Acacius* gesserit, insinuat Ennodius in Dictione VI. in qua inquit: *Fluxa Ecclesiasticorum corda, aut turbant quæ in præsenti vita sunt, aut delectant: quibus Acacius, qui diro diaboli a sententia sua motus imperio erubuit diu propugnatorem se fuisse veritatis; & clari deferens ornamento certaminis, triumphum suum, quem sub Basilisco pio sudore meru-*

LVII. Dæmoniaci liberati.

Quænam autem ab accedente Sancto facta sunt miracula (quomodo enim ex urbe cum eis est egressus, ita etiam ingredientem ipsa rursus sequebantur, quodammodo ipsa, ut ita dicam, Dei virtute famulum deducente) cum ex his pauca, eaque propter satietatem veluti cursim adduxero, transibo ad ea quæ supersunt. Duo quidem ab ipso adolescentes primum sanantur, qui vexabantur a dæmonibus. Deinde mulier quædam alia, fide Chananæa, quæ habebat filiam, & veluti æstuantis animi testes lacrymas profundebat ex oculis, & per eas quærebat curationem, sanam quidem accepit filiam: lætitiam autem referens pro mœrore, domum redtit. Deinde cum Sanctus per medium procederet civitatem, Patricius quidam ex Senatu, qui ipse quoque Zachæum (a) est imitatus, cum eum ferventi fide domo sua excepisset, Zachæo quoque similem consecutus est benedictionem.

(a) Luc. 19.

LVIII. Prodigium de serpente.

Postquam autem in ipso fuit maximo templo, & simul versatus fuit cum Patriarcha, qui ipsum cum magna simul lætitia accepit & honore; hic quoque aliis quidem nova, sibi vero solita facit miracula. Serpens qui alicunde prorepserat, & se magni Danielis pedibus per spiras involverat, erat terribile spectaculum. & cum ad eum defendendum qui aderant accurrissent, illos quidem insimulabat timiditatis. Ipse autem serpenti audacter & fidenter minatus, cum ei tamquam ministro magna imperasset auctoritate: Vade inquit, & tuas latebras repete & specus subterraneos: Ille vero, perinde ac qui non posset contradicere, statim repit ad parietem, & in conspectu omnium disrumpitur. At quid hoc adeo inexpectatum prodigium in loco serpentibus haud facile ob frequentiam habitantium accessibili, nisi quod Deus voluit hisce veluti symbolicis signis demonstrare de veternoso illo serpente humani generis deceptore esse obtentam victoriam? Sed quæ hæc secuta sunt, accipe."

LIX. Rais clarissima femina Danielem adit & colit.

Hæc (subdit auctor) *cum de magno Daniele didicisset mulier Rais, fide quidem ferventissima & maxime pia, gloria autem valde insignis, prompto & alacri animo ad eum accurrens, & similiter atque illa meretrix illius pedes rigans lacrymis; precibus ab eo contendit, ut sibi nasceretur filius. Cum autem humi dejecta vidisset ejus pedis soleam exercitatione a tendine discissam: stupens tolerantiam, & emittens voces Chananææ similes dans ei funiculum, rogat ut eum circa ejus pedem involveret, & ei rursum reddat: Hæc est, inquiens, summa meæ petitionis. Ille vero primum quidem non sustinebat: deinde motus etiam illius lacrymis, & præterea Episcopi & cæterorum verbis flexus, non solum illum cum funem circumvolvisset, ei reddidit; sed etiam significavit fore ut ipsa pareret filium, & prædixit nomen filii: Zenonem, dicens, o mulier, vocabis filium. Et sic quidem Sanctus. Ego autem nihil dicam amplius: clarum est enim ita evenisse: nihil enim excidebat ex iis quæ ab illo prædicebantur.*

LX. Basiliscus procumbit ad pedes Danielis.

Propterea Sanctum quoque timens Imperator, & ei omnino repugnare declinans, eum aggreditur arte & blanditiis: & cum ipse sæpe eum & per multos ut ad ipsum veniret, precatus, non persuadebat; ipse ad eum venit, & ritu supplici adorat, & illius pedes prehensat, rogans ut sibi detur venia. Ille autem (quis enim ad ea videnda erat ipso perspicacior?) illum quidem tunc multis probris insequitur: deinde etiam aperit id quod multos latebat: Humilitas illa dicens, & contritio est artificiosa simulatio, densa pelle contegens importunitatem ejus & immanitatem: sed cito videbitis, qui omnia perspicit, Dei oculum & validam manum, quæ etiam potentes dejecit. Atque cum sic quidem Sanctus tam multa fecisset miracula, Deique vertisset & profligasset hostem, & res Ecclesiæ bene constituisset, quinetiam futura prædixisset; revertitur ad columnam, & cer-

PAGIUS

naverat, debellavit: qui solis præmiis suis pene tempore adeptionis invidet spem bonorum fructuum perfidia falce succidens, ut suo loco dicetur. Ad hæc Sanctus Daniel Stylita; ut videre est in ejus Vita ad diem XI. Decemb. cap. 41. inquit: *Sceptra quidem arripit Basiliscus; horribiliter vero statim sibilat adversus Dei Ecclesiam, & de carnis a Christo suscepta dispensatione nugatur quædam blasphema & adulterina. Acacium autem qui tunc Sedem tenebat Pontificalem, qui rectam quidem defendebat rationem: illius autem dogmatum tempestati, spiritus fervore, & dicendi libertate vehementer resistebat, vult iniqua morte mulctare.* Quibus etiam ex verbis, sicuti & ex ope quam Zeno a Sancto Daniele quæsivit, ut videre est apud Baronium num. XXIV. liquet, Cardinalem Dodissimum num. VIII. perperam scribere *Zenonem* clanculum favisse scelestissimo *Timotheo Æ-luro*; cum Auctor Vitæ S. Danielis testetur, *Basiliscum* fuisse, qui blasphema & adulterina nugatus est, & *Danielem* non solum perfidiam *Zenoni* non exprobrasse; sed etiam ad malorum solatium finem ei tyrannidis prædixisse.

XVIII. Acta in Synodo Ephesina.

Eutychiani itaque cum viderent *Acacium* pro confirmatione Chalcedonensis Synodi tam acriter decertare, nec Monasteria solum; verum etiam plebem Urbis Regiæ, aliosque passim Sacerdotes ab eo adversus *Basiliscum* concitari, Episcoporum partis suæ Concilium in Urbe Epheso congregarunt; in quo tum *Acacium*, & alios quosdam Episcopos idem cum illo sentientes damnarunt, ac deposuerunt: tum *Basiliscum* Imperatorem rogarunt, ut in pristina sententia maneret, nec contrariam Encyclicis suis constitutionem promulgaret. In eadem Synodo *Paulus* Ephesiorum Episcopus ordinatus est, & jus Patriarchicum Ephesinæ Sedi restitutum, ut su-

pra

& certamina ac labores magnos ac forti animo suscepit. At de Daniele hactenus. Meminit earumdem rerum gestarum Nicephorus, qui & ista addit (*a*): *Basiliscus motum plebis urbanæ veritus, in ædes Imperiales extemplo reversus est, & Senatui indixit, ne molestiam Acacio exhiberet, quod multitudo ad incendendam urbem parata esset.*

(*a*) Niceph. l. 16. c. 6.

LXI.

(*b*) Theod. Collect. l. 1. De Olympio Monacho.

Eadem de Daniele & Acacio habet Theodorus Lector (*b*), qui addit præterea, Olympium monachum magna libertate invectum esse in Basiliscum Imperatorem. Injectum quidem fuisse ignem in urbem in invidiam Basilisci constat: de quo incendio ista habet Cedrenus: *Hoc Imperatore creato, incendium florentissimam urbis partem absumpsit. Ortum enim e mediis Chalcopratiis, cum utramque porticum, tum contigua omnia & basilicam devoravit, in qua fuit bibliotheca librorum millia centena vicena continens. Inter quos libros fuit etiam draconis intestinum pedes centum viginti longum, cui Homeri poemata Ilias & Odissea aureis litteris fuerant inscripta cum historia rerum ab heroibus gestarum. Perdidit etiam mediæ in Palatiis domus utramque porticum, & in Lauso pulcherrima donaria: ibi enim multa antiquorum simulacrorum erant posita, ut statua illa nobilis Gnidiæ Veneris, itemque Samiæ Junonis, & ex alia materia Lydiæ Minervæ, quam Amasis Ægyptiorum Rex sapienti Cleobulo miserat, aliaque infinita,* excussit scilicet. *Excurrit ignis etiam usque ad forum Constantini Magni. Ea propter in odio universorum fuit Basiliscus, incendiumque & eversio urbis cognominatus: nam alludebant ad serpentis nomen atque naturam. Scribit igitur ad Zenonem Senatus, &c.* Sed hæc postea.

LXII.

(*c*) Evag. l. 3. c. 7.

Acacius agit ut Basiliscus August. revocet datum rescriptum.

Quomodo autem inter hæc Acacius non contentus ipse non lacessiri, sed consulens omnibus Ecclesiis Orientis extorsit ab eodem Imperatore abrogationem sancitæ legis adversus Chalcedonense Concilium, ita narrat Evagrius (*c*): *Est porro apud eumdem scriptorem*, nempe Zachariam, *Acacium Antistitem Constantinopolitanum his de rebus circuisse, monachosque & populum Constantinopolitanum contra Basiliscum utpote hæreticum concitasse: illumque abrogasse litteras generatim scriptas ad omnes, atque adeo decrevisse, ut ea quæ tam temere & quasi repentino impetu facta fuissent, penitus abrogarentur: effecisseque ut contrariæ litteræ ab eodem Imperatore, quæ Concilium Chalcedonense approbabant passim ad omnes mitterentur.* Cæterum acta hæc esse ab Acacio vigore litterarum Simplicii Romani Pontificis, epistola Gelasii Papæ ad Dardanos Episcopos manifestat, in qua hæc leguntur (*d*): *Basiliscus (ut dictum est) tyrannus & hæreticus scriptis Apostolicæ sedis vehementer infractus est, & a plurimis revocatus excessibus.* Hæc ibi. Subdit Evagrius: *Has autem litteras, quas ait contrarias alteris fuisse, Zacharias, qui quamdam animi sui affectionem secutus, totam illam conscripsit historiam, missas fecit, quæ quidem litteræ ita se habent:*

(*d*) Epist. 13. tom. 1. epist. Rom. Pont.

Contrariæ litteræ Imperatoris Basilisci.

LXIII. Edictum Basilisci pro fide Catholica.

Imperatores ac Cæsares Basiliscus & Marcus. Apostolicam & Orthodoxam fidem ab initio in Ecclesiis conservatam & ad nostrum usque continuatam Imperium, & nobis jam regnantibus custoditam & in perpetuum custodiendam, in qua baptizati sumus, & credimus solam integram firmamque retinendam, retentamque in omnibus Catholicis & Apostolicis Orthodoxorum Ecclesiis perpetuo continuandam decernimus, nullamque præterea quærendam esse. Quam ob causam litteras nobis imperantibus seu generatim ad omnes scriptas, seu alias, vel si quid præterea fidei & Ecclesiasticæ constitutionis gratia a nobis editum sit, mandamus irrita fieri abrogarique, atque tum Nestorio & Eutycheti, tum omnibus qui sunt ejusdem cum illis opinionis, tum omni denique hæresi anathema denunciari, & nec concilium cogi, nec inquisitionem fieri de fide: sed ea quæ de ea decreta sunt, rata stabilitaque manere.

LXIV.

Quintitam provincias, quarum Episcoporum creatio penes sedem hujus regiæ & illustris civitatis est, reverendissimo & sanctissimo Patriarchæ & Episcopo Acacio restitui: atque Episcopos, qui illis etiam præsunt provinciis, proprias nihilominus sedes tenere; sic ut post istorum mortem nullum præjudicium contra ordinationis jus, quod ad sanctam sedem hujus regiæ & eximiæ urbis pertinet, ex ea re fiat. Denique quod hoc divinum nostrum decretum vim habeat divini edicti, nemini dubium & obscurum esse volumus. Hactenus nova sanctio priorem abrogans. De ejusmodi autem edicto Theodorus Lector his verbis meminit, addens novam hanc causam

PAGIUS

pra ostendimus. Eam anno sequenti celebratam, ex eo colligit Valesius, quod habita fuerit paolo antequam *Basiliscus* literas suas Antencyclicas promulgaret. Eas autem anno sequenti publicavit, cum Zenonem ex Isauria reverti didicisset, ut supra ex Theodoro Lectore retulimus. Certe hoc innotuit Episcopi Asiani in Epistola ad Basiliscum: *Nihil igitur contrarium dominis Encyclicis vestris proponi jubeatis.* Huic Concilio præfuisse videtur *Timotheus Ælurus*, quia verisimile non est, *Acacium* ab alio depositum fuisse, quam ab Alexandrino Episcopo, qui æqualem ab Acacio dignitatem Patriarchæ obtinebat. Præterquamquod *Ælurus* Paulum in Sede Ephesina collocavit, ut testatur Evagrius. Hæc ad illustrationem eorum quæ Baronius a num. XXX. ad LXVII. scribit. Ad

ſam ejus ſanctionis edendæ: *Baſiliſcus* (inquit) *cognito Zenonis motu, quem Iſauriæ concitaverat, Zenonidem conjugem ſuam ſumit, & Acacio ſe & clero & monachis in eccleſia purgat, ſedique illi jura ſua reſtituit, & alio edicto priora abrogat.*

LXV.

Intelligis atque ſatis perſpicue intueris, lector, quantam in Principibus jus regnandi pariat inconſtantiam. Qui enim jam a temporibus Leonis Imperatoris Eutychianam ex animo ſectatus eſt hæreſim, & factus Imperator eamdem publica ſanctione munivit ac promulgavit: paulo poſt cum ob eam cauſam adverſari ſibi expertus eſt Senatum & populum, & ſuper omnes Conſtantinopolitanum Epiſcopum, Zenonemque audivit e latebris emerſum conflaſſe exercitum in Iſauria: ut imminentem ſibi ruinam vitare poſſet, mox inſtar Protei mutat formam, apparenſque ea improviſo Catholicus, ut Saul inter Prophetas, pro recta fide promulgat edicta, & promulgatas adverſus Catholicam fidem leges antiquat atque penitus delet, ſeque ut Samueli Saul duplca animo, arbitrio tradit Epiſcopi. Ita plane verſipellis hæreticus, quæſtum pietatem putans, veluti quadam nundinatione, ſimulata religione redimere conatus eſt firmitatem vacillantis Imperii: bis impius, dum abutitur ad lenocinium pietate; ter quaterque ſacrilegus, dum ſacri cultus pretio mercari conatur regnum.

LXVI.

Cæterum quod ad ſanctionem pro fide Catholica poſtremo editam pertinet: ſicut priorem illam impiam a Timotheo invaſore ſedis Alexandrinæ, impugnatore Concilii Chalcedonenſis ſcriptam fuiſſe diximus; ita hanc ab Acacio dictatam & Imperatori ſubſcribendam oblatam, ex iis quæ dicta ſunt, facile intelligere poſſumus. Cognoſcis etiam, ſi attendis, in ea eſſe poſita quæ a Simplicio Papa ad Acacium ſcribente adeo fuerant inculcata; nimirum nullatenus permittendum, ut in cauſa fidei iterum œcumenicum Concilium cogeretur. At quod ad finem ejus per Acacium additum eſt, ut per Baſiliſci ejuſmodi ſanctionem revocaretur quod per Leonem Rom. Pontificem tempore Concilii Chalcedonenſis fuerat abrogatum præſumptum privilegium ejus Eccleſiæ, ut ſub aliis metropolitanis Eccleſiis poſitos ordinaret Epiſcopos: res plane indigna fuit Acacio, ut a tyranno atque hæretico & ſæculari poteſtate privilegia quæreret ſtabiliri, quæ neque in magno Conſeſſu Patrum ſtatuta vim valuerant ſub Anatolio obtinere: ex qua

Acacius a tyranno jura Eccleſiæ obtinet.

quidem adipiſcendi primatum prurigine maximas ſibi ac poſteris Acacius ſtruxit diſſenſiones, de quibus ſuo loco dicendum. At hæc de Baſiliſci & Acacii rebus geſtis hoc anno cœpta in ſequentem etiam propagata fuiſſe, dicere jure poſſumus: ſed nonniſi reſtitutione Zenonis ſequens annus a præſenti certis notis diſtingui poſſe conceditur. Agemus igitur de ea ſuo loco.

LXVII.

☞ Hoc eodem tempore, cum Baſiliſcus regnaret, & cum eo impietas vexillum erexiſſet, fideſque Catholica eſſet undique peſſumdata, Gelaſius quidam Cyzici verſatus, adverſus Eutychianos hæreticos, qui impugnantes Chalcedonenſe Concilium, profeſſores ſe eſſe Magni Nicæni Concilii vane gloriarentur, edidit quæ reperit a Dalmatio Cyzici Epiſcopo conſcripta Acta Nicæni Concilii: de cujus lucubratione Photius hæc habet in Bibliotheca: *Acta Primæ Synodi*, nempe Nicænæ, *tribus tomis, auctore Gelaſio. Quæ quidem non vere Acta ipſa, ſed de rebus geſtis in Synodo hiſtoria: humili namque ſermone, ſed diligenti tractat ea quæ in Synodo contigerunt.* Hæc Photius. Extat ipſum quidem opus Græce ſcriptum in Vaticana bibliotheca, Latinitate donatum ab Alphonſo Piſano Societatis JESU profeſſore viro doctiſſimo, ſed abſque Gelaſii auctoris titulo, quem ex Photio oportuit petiiſſe. Porro inter alia idem auctor, cum præfatur, hæc habet: *Poſt aliquot autem annos cum per voluntatem Dei huc perveniſſem, in provinciam dico Bithynorum, & commotio & inquiſitio magna fieret poſt impii Baſiliſci tyrannidem adverſus Catholicam & Apoſtolicam Eccleſiam Dei, & fidem Apoſtolicam, in eo conſiſtentem; ſuccedente potiſſimum, atque Imperatoris aulam commovente factione illorum qui hæretico Eutycheti conſentiebant, ut fidem Patrum, Nicænam inquam,* exploſo Chalcedonenſi Concilio, *teneremus: illi quidem a nobis confutati ſunt, quippe qui ejus fidei hoſtes erant: neque enim ſciebant quid dicerent, aut de quibus affirmarent. Proferente enim me quæ in illa ſancta Orthodoxorum Dei corona in Spiritu ſancto a Domino per eos fuerant explicata reſiliebant a nobis pejorem Ariana blaſphemiam lingua ſua proferentes, &c.* Hæc Gelaſius adverſus Eutychianos ſtrenuus pro fide Catholica propugnator, de quo rurſus inferius dicendum erit. ☜

LXVIII.

Cum his flagraret incendiis Orbis, Judæorum præcipui Rabbi Aſſe & Rabbi Hammai conſarcinarunt Thalmud Babyloni-

loni-

PAGIUS XIX.

Ad num. LXVIII. *Thalmud* Babylonicum longe poſt hunc annum a Judæis promulgatum fuit. *Thalmud* liber eſt doctrinalis Judæorum complectens, ut ipſi inquiunt omnem eorum humanam & divinam ſcientiam congeſtus a quibuſdam Rabiniſ, ex multorum ſententiis, ut eſſet Judæis religionis & morum norma. Sub legis Oralis, & Traditionum titulo paſſim circum-

cum-

Thalmud Babylonicum ſæculo ſeq. publicatum.

lunicum blasphemiis scatens. Tertia hæc fuit collectio: nam prima habita est a Juda Simeonis filio, anno centesimo & quinquagesimo ab ultima clade Hierosolymorum: secunda vero a Rabbi Joannam, anno trecentesimo ab eadem clade. Sed da his, pluribus Sixtus (a). Jam vero convertamus oculos in Occidentem.

(a) Sixt. l. 2.

LXIX. Genserici obitus.

Hoc unno Genfericus Rex Wandalorum in Africa vita functus est, cum regnasset (secundum sententiam Victoris b) annos trigintaseptem, licet Procopius (c) trigintanovem Genserici regno tribuat: sed Victorem res sui temporis scribentem præstat audire. Porro ejusmodi numerum annorum regni Genserici ducere eum a tempore captæ Carthaginis, non autem ea quo Wandali in Africam ingressi sunt, satis potest intelligi, dum superius numerat quindecim annos ejusdem regni tempore quo Romanam cepit urbem, quem necesse est numerum cœpisse ab anno quadringentesimo quadragesimo, qui primus numeratur post captam Carthaginem: nam ipsam urbem Romam liquet a Genserico captam (ut dictum est) anno Domini quadringentesimo quinquagesimoquinto. Prædicatur hic Regum omnium felicissimus: Etenim nulli plane umquam id datum est, duarum totius Orbis potentissimarum urbium expugnatorem fuisse, Carthaginis atque Romæ, potitumque manubiis, da eis erexisse trophæa. Ut ex his, quanti Deus faciat mundi regna, atque præsentis vitæ gloriam, quibus locupletavit crudelissimum barbarum, eumdemque perfidum Arianum, ipsi Deo semper infensum, sanguine martyrum cruentatum, intelligi possit.

(b) Victor de pers. Wandal. lib. 1.
(c) Procop. de bello Wandal. lib. 1.

LXX. Hunericus successor Genserici qualis.

Mortuo igitur Genserico (inquit Victor d) *Hunericus major filius patri succedit. Qui primordio regni (ut habet subtilitas barbarorum) cœpit mitius & moderatius agere, & maxime circa religionem nostram: ut etiam ubi antea sub Genserico Rege præjudicatum fuerat, ne spirituales fierent conventus, conventicula concurrerent populorum. Et ut se religiosum ostenderet, statuit solicitius requirendos hæreticos Manichæos, ex quibus multos incendit, plurimos autem distraxit navibus transmarinis: quos pene omnes Manichæos suæ religionis invenit, & præcipue presbyteros & diaconos Arianæ hæreseos. Unde magis erubescens, amplius in illos exarsit. De quibus repertus est unus nomine Clementianus monachus illorum, scriptum habens in femore, Manichæus discipulus Christi Jesu. Propter quod magis laudabilior memoratus Rex videbatur, in uno displicens, quia cupiditati insatiabili vehementius inhiabat, & provincias regni sui variis calumniis atque indictionibus onerabat; ut de illo præcipue diceretur, Rex agens magnus est calumniator.* Hæc de primordiis Hunerici Victor: reliqua autem de eo suis locis dicenda erunt.

(d) Victor. de pers. Wandal. lib. 2.

Se-

PAGIUS

conferebatur, aut in Schedulis aut chartis; sed quidam Rabinus *Jehuda* de lege Orali conservanda sollicitus ex iis librum compilavit quem *Mischnaioth* vocavit; isque omnium Judæorum calculo circa annum Christi CCXIX. approbatus publicam accepit auctoritatem. Tum anno Christi CCXXX. R. *Jochanan Thalmud* Hierosolymitanum compilavit, cum *Mischna* aliquid deesse videretur; Sed cum & *Mischna* concisæ essent, & *Thalmud* Hierosolymitanum, utpote obscurum, paucorum manibus tereretur, R. *Juda* nomine *Raf* novas quasdam collegit Schedulas, easque certa ratione digessit. Postmodum *Raf Asse* anno Christi CCCLXVII. ut legitur in Kalendario Judaico; ac dein circa annum CDXXVII. *Maremar*, ejusque collega *Mar* collegerunt rursus omnium Doctorum chartas, qui ab excessu R. *Juda* aliquid in Mischnam consignaverant, & omnia tandem sub nomine *Gemara* quasi *perfecti & absoluti Operis* ediderunt. Atque sic anno quingentesimo sexto Eræ Christianæ, ut docet Kalendarium Judaicum, & *Mischna* & *Gemara* unum opus confectum, & *Thalmud Babylonicum* appellatum est. Integrum Babylonicum Thalmud primo Venetiis anno MDXX. dein Basileæ anno MDLXXXI. editum. Sed ex illa editione jussu Patrum Tridentini Concilii resecata sunt ea quæ in Christum blasphema videbantur, quæ postea in editione Cracoviensi anno MDCVI. a Judæis adornata, restituta, fuere. Recentior est editio Amsterodamensis, quæ prodiit anno Christi MDCXLV. ad Venetam conformata.

XX. Moritur Gensericus Wandalorum Rex.

Ad num. LXIX. & seq. *Gensericus* Vandalorum Rex potentissimus anno tantum sequenti vivere desiit. Victor enim Vitensis in fine lib. 1. de persecutione Africanæ testatur, eum post occupatam Carthaginem, vixisse *annos XXXVII. menses III.* Auctor vero Fragmenti Augustani, qui extat in Appendice Chronici Prosperi MS. sex dies addit: *Qui regnavit*, inquit, *eandem Africam Civitatem annis XXXVII. mensibus III. diebus VI.* In Bibliotheca Colbertina extat Codex MS. in quo inter alia continetur Chronicon Prosperi cum simili Additamento charactere valde antiquo exaratus. Mortuus est itaque *Gensericus* die XXIV. mensis Januarii sequentis Christi anni, ut patet ex dictis anno CCCCXXXIX. ubi ostendimus, eum Carthaginem occupasse die XIX. Octobris ejusdem Christi anni qui *Genserici* primus in Africa fuit. Cointius anno DCXLII. num. XXXVII. perperam cum Baronio hic scribit, Procopium lib. 1. de Bell. Vandal. cap. 7. errasse, quando *Genserico* post captam Carthaginem *annos triginta novem* tribuit. Nam Procopius, quemadmodum & alii Antiqui in similibus supputationibus, annos tantum Julianos eosque utrimque incompletos numeravit, ideoque confirmat quod mox diximus *Genserici* sc. mortem ad annum sequentem pertinere. Ei successit filius ejus *Hunericus*, qui, ut scribit Victor citatus lib. 2. Regni sui exordio mitius & moderatius egit, & maxime, circa religionem Christianam,

I.

SEquitur Christi annus quadringentesimus septuagesimus septimus, quem nullius illustravit Consulatus; nam nonnisi post Consulatum inscribi consuevit Basilisci atque Armati.

Basiliscus imperare desinit.

Quo ipso anno, eodem Basilisco Imp. in ordinem redacto, Zeno iterum imperavit. Tenuisse autem Imperium Basiliscum annum unum & menses sex, dictum est superius: licet Procopius (a) annum unum & menses octo ipsum imperasse tradat: quinetiam & Cyrillus in Saba testatur menses viginti Basiliscum regnasse. Quonam autem modo acciderit ut pestilens homo sublatus fuerit, audiamus a Procopio, qui ait: *Cum Basiliscus octo menses super annum tyrannidem exercuisset, omnibusque ob ejus avaritiam & aulicis & militibus infensus esset, a Zenone tandem exercitu petitus est. Ubi amborum copiæ in conspectu fuere, Armatus (sic enim nomen Duci erat, qui ab eo missus fuerat) Zenonis Ducibus se cum toto tradit exercitu.* Sic igitur Deo & hominibus invisus Basiliscus, Armati Exconsulis & Magistri militum defectione, Imperio excidit. Sed quid post hæc? Subdit Procopius.

(a) Procop. de bello Vandal. lib. 1.

Igitur Constantinopoli Basiliscus, acceptæ cladis & proditionis nuncio, protinus in templum confugit: ubi captus ab Acacio Præsule Constantinopolitano ob ejus impietatem, ac Zenoni traditus est. Nam ab Orthodoxa fide deficiens, in Eutychianam sectam inclinaverat, omnemque vitam pessimis moribus inquinaverat: ex quo odio cunctis erat. Zeno rursum Imperium repetens, Armati officium ante omnia probavit: verum paulo post eum in suspicionem venientem de medio sustulit. Basiliscum autem tyrannum simul cum uxore & filiis in Cappadociam mittens hiemis tempore, jussit neque veste, neque cibariis juvari. Ex quo breviter una se complexi corporibus, collacrymantes misere perierunt: unde tyrannidis pœnam brevi tempore dedit. Sed hæc postea contigerunt. Hucusque Procopius. Locus præstitutus exilio, Lymnis a Marcellino nominatur, ubi Basiliscus cum suis fame contabuit. Ista quidem ipse hoc anno post Consulatum Armati. *Tali clausit fine vitam impius Basiliscus, ut fame periret, qui* (inquit Suidas) *pecuniam exegit ab Ecclesiarum Episcopis, & Acacium Constantinopoli Episcopatu propemodum pepulisset,* ni-

II. *Basiliscus cum suis fame perire cogitur.*

Ann. Eccl. Tom. VIII. Y y

PAGIUS

SÆC. V. Anno Eræ Hispan. DXV. A. C. 477.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5970.

☉ 10. B. ☽ 3. P. 17. April. Indict. 15.

JESU CHRISTI 477.

SIMPLICII PAPÆ 10.

ZENONIS IMP. 4.

ODOACRIS REG. 2.

I. *Post consulatus.*

[1] HIc annus, ista formula notatus fuit: *Post Consulatum Basilisci II. & Armati.*

II. *Zeno in Imperium restituitur.*

A num. I. ad VI. Auctor Chronici Alexandrini Zenonis restitutionem hoc modo factam tradit: *Hoc anno Imp. Zeno cum ingentibus copiis ex Isauria rediit. Basiliscus, ubi de Zenonis Imp. reditu audivit, misit Armatum militiæ Magistrum cum universo, quem habebat exercitu in Thraciam, & Constantinopolim, atque Palatium, sacramento sancto baptismatis adactum, ne se Zenoni proderet. Armatus acceptis innumeris copiis, exercitus in Thraciam trajecit. Quod ubi Zeno Imp. intellexit, missa ad Armatum Legatione, multa illi pollicitus est, præsentis Præfecturam militiæ perpetuam, & filium illius Cæsarem futurum. Invitatus hisce promissis a Zenone Armatus prodidit rem Basilisci, & ad partes Zenonis se contulit, nec venienti cum exercitu occurrit Zenoni, sed visus est alia via abire. Imperator autem Zeno cum exercitu suo per Isauriam profectus trajecit per locum Pylas seu Portas dictum, & ingressus Constantinopolim cum suis a Prætorianis & Senatu receptus est. Basiliscus Imp. cum accepisset a Zenone Palatium occupatum & ab omnibus receptum, atque ab ipsa etiam socru Domina Verina, assumtis uxore & liberis profugit ad Magnam Ecclesiam atque Magnum Baptisterium. Religiosissimus autem Zeno, velo ad usum Circi dato statim ascendit Hippodromum, & spectavit Circenses ludos, receptusque est a Civitate. Misit idem Imperator* quam-

NOTÆ [1] COss. *Post Consulatum Basilisci II. & Armati.* Victor: *Post consulatum Armati.* Marcellinus: *Sine consulibus.* Epistola Simplicii Papæ ad Zenonem: *Post consulatum Basilisci & Armati.* Gruterus pag. MLI. 6.

POSITA. EST. DIE. KAL. MART.
P. C. ITER. ARMATI. V. C. V.

Forte inquit Blanchinus, deletum est temporum injuria, *Basilisci* nomen, ac legebatur P. C. BASILISCI ITER. ET. ARMATI.

Epitome temporum, & Indiculus Paschæ: PC. SS. idest: *Post consulatum suprascriptorum, Basilisci & Armati.* GEORGIUS

si a multitudine eorum qui monachi dicebantur reprehensus fuisset, homo insigni avaritia, ut ne cerdonibus quidem & contemptis opificibus parceret, omniaque plena essent lacrymarum inter illas exactiones. Hæc Suidas.

III. ☞ His enarratis de miserando interitu Basilisci tyranni, adjungamus quæ idem habet Suidas de nece Armati, qui hoc ipso anno (ut vidimus) ab eodem Basilisco in Consulatu collega assumptus est. Erat hic cognatus ipsius Basilisci, Zenonidis vero Augustæ (ut idem tradit adulter: de cujus interitu ista habet: *Armatus plurimum potuit apud Zenonidem Imperatricem & ipsum Basiliscum. Est autem occisus a Zenone Imperatore, ac cæde ejus cives admodum sunt gavisi: nam sub Leone quoscumque Thraces, qui seditionem moverant, cepisset, hos manibus amputatis dimiserat. Cæterum Onoulus quidam eum interfecit, quem Armatus pauperem & recens a barbaris venientem humaniter susceptum, Comitem primum fecerat, deinde Præfectum Illyricorum, & ad convivia multo argento instruxerat: sed is barbarica perfidia & sanguinaria manu gratiam illi retulit.* Hæc Suidas. Ista porro contigerunt, ubi Zeno, sublato e medio Basilisco, in Imperium regressus est ☜.

IV. Porro hæc omnia superum nutu facta esse, intercedente apud Deum pro Zenone sancta protomartyre Tecla, probavit eventus: nam de ea ista habet Evagrius (a): *Zeno vero per visionem (ut fertur) conspicatus sanctam, strenuam, & eximiam martyrem Theclam, non ipsum solum impellentem, verum etiam pollicentem restitutionem, versus Constantinopolim exercitum ducit. Atque viris qui illum obsidebant, muneribus inductis, Basiliscum, cum jam biennio regnaverat, Imperio exuebat, & ad sacri templi adyta confugientem hostibus ausecendum tradit, Quam ob causam Zeno egregiæ martyri Theclæ amplissimum templum splendore, & pulchritudine eximium Seleuciæ urbis Isauriæ dedicavit, pluribusque ac plane regalibus monumentis, quæ ad nostram usque ætatem servata sunt, exornavit.* Hæc Evagrius. Cæterum de obitu Basilisci ac suorum hæc ab aliis diversa Evagrius habet: *Basiliscus autem mittitur in Cappadociam, mortem oppetiturus. Ubi in diversorio, nomine, Acouso, una cum uxore & liberis trucidatur.* Ita Evagrius. Hunc tandem consecutus est finem homo perfidus, hæreticorum patronus, re vera Romani Imperii pestis & exitium.

(a) Evagr. l. 3. c. 8.

S. Theclæ beneficio Zeno recepit Imperium.

Per

PAGIUS *quamprimum ad Magnam Ecclesiam, & abstulit a Basilisco & uxore ejus, & filio omnia Imperatoria signa, & insignia, ejecitque illum cum conjuge & liberis, data cautione illos non plexum iri capitibus, amandavitque illum Zeno Imp. cum fuit in Limnarum castellum Cappadociam, ubi conjecti sunt in turrim quandam, cujus portam instauravit, custoditumque est castrum, & turris a præsidio militari, & magna manu Isaurorum, fameque necatus interiit Basiliscus, & uxor ejus & liberi ibidemque in Limnarum turri sepulti.*

III. Gesta in ejus restitutione. Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. CDLXVIII. his verbis narrationem suam continuat; *Hoc anno Cleri, Monachorumque Constantinopolitanorum agmine pro Chalcedonensi Synodo decertante, territus Acacius, in unum cum eis ire sententiam dissimulans, ea de causa adversus Basiliscum & Zenonem ex Ecclesia suggestu peroravit. Quo comperto populi furorem Basiliscus metuens excessit Civitate, ne quis Acacio familiaritatis, aut conventus præberet consortium indicens Senatui: jam enim populus igne Civitatem devastare parabat. Daniel autem Stylites Vir ille mirandus e Monasterio, & populi turba nonnullis rerum Divinarum æmulatoribus assumptis, ad Basiliscum profectus multa libertate coram eo disseruit, cujus ille sermonem respuit.*

IV. Basiliscus fugit. Tum anno Incarnat. secundum Alexandr. CDLXIX. scribit: *Hoc anno illo & Procundo Zenonem obsidione bellica prementibus, Basilisco vero, quæ pollicita illis fuerant, nullatenus adimplente, ac insuper Senatu, ob morum improbitatem & vesaniam Basiliscum non amplius ferente, & literis cum memoratis Ducibus agente, ipsi Illus & Procundus Zenoni reconciliati, eodem secum adducto in Regiam Urbem regressi sunt. Basiliscus his refectis Armatium proprium nepotem Thraciæ Ducem cum sibi commissis copiis, & Constantinopolitana plebe adversus Zenonem misit, eumque juramento in sanctum baptismæ dato, ne se proderet, obstrictus est. Armatius ad Nicæam Bithyniæ occurrens Zenoni tantum incussit terrorem, ut eum auxiliaria Isaurorum manu retrocederet, parum abfuerit: verum ampliorum donorum pollicitationibus etiam ipse obcæcatus, tum quod Magistri militum officio succederet inescatus spe, filiumque Basiliscum nomine creandum Cæsarem, Zenonisque ipsius videret assistentem, Basilisco factus hostis iter convertit. Zeno deinde cum Ariadna ad urbium Reginam accedens exceptus est a populo & a Senatu. Basiliscus in Ecclesiam fugiens deposita sacra in mensa corona cum Zenodia conjuge pravarum opinionum sectatrice, in Baptisterium se recipit, Ita Zeno Regiam recuperavit.*

V. Basilisci interitus. *Missis autem in Ecclesia qui Basiliscum detinerent, nec ipsum, nec ejus liberos capite plectendos fidem dedit: Cucusum tamen Cappadociæ missum cum uxore & liberis sub custodia servari, & fame confici jussit. Alii, dum abduceretur, jugulatum narrant. Confestim vero Circensibus ludis celebratis, Armatium Basilisci filium Zeno Cæsarem declarat: hic in Regia Sella juxta patri facta pollicita ad Imperatoris latus adsedit, imo cum Imperatore præmia distribuit aurigantibus. Porro Zeno hæc secum animo volutans, ut Armatius jusjurando fidem oppignoratum Imperatori nullatenus liberavit, ita neque mihi servaturus est imposterum: imo si vires cum ætate sumserit filius ejus Cæsar jam renunciatus, dubio procul in me insurget, quod promiseram implevi, patrem militiæ Magistrum, Cæsarem filium institui. His perpensis, ipsum, ut perjurium in Palatii cochlea, qua tenditur in circum, obtruncari, Cæsarem autem ejus filium Lectorem præ-*

cepit

V. Per hujusmodi autem vexationem nonnihil ad meliorem frugem redditus Zeno videri voluit. Etenim simulac pervenit Constantinopolim, memor prædictionis sanctissimi Danielis, qua prænunciarat fore, ut sicut pellendus, ita & esset paulo post restituendus in regnum; confestim una cum conjuge ad ipsum In columna agentem perrexit, & eo accepto ejus precibus tam insigni a Deo beneficio gratias egit. Hæc quidem ipsius Danielis Acta (*b*) continent.

(*a*) *Acta Daniel. c. 47. Sur. die 11. Decembr.*

VI. *Zeno scribit ad Roman. Pont.*

Ne quid insuper prætermitteret Zeno Catholici Imperatoris imaginis, præclarum pietatis illud specimen edidit, & rectæ fidei indicem prodidit, cum epistolam scripsit ad Simplicium Romanum Pontificem, qua fidei suæ in omnibus testatam redderet integritatem. Non extat ipsa quidem, verum de ea mentionem habet idem ipse Papa Simplicius in Apostolicis litteris ad eum redditis hoc ipso anno mense Octobris, quæ sic se habent (*b*):

(*b*) *Simpl. ep. 7. to. 1. ep. Decret.*

VII. *Epistola Simplicii Papæ ad Zenonem Imp.*

Simplicius Episcopus Zenoni Augusto.

Inter opera divinæ providentiæ, quæ pia semper & justa sunt, nostris quoque temporibus eloqui potentiae Domini, vix qualibet humana lingua sufficiet. Quis etenim valeat vel cogitatione complecti, vel voce depromere, quod in ipso utriusque rei laborantis articulo, & votis publicis religionis sanctæ reddidit vos quieti; nisi quod tanti consideratione miraculis clamandum est cum Propheta (*c*)*: Hæc est mutatio dexteræ Excelsi, quæ exaltantes semetipsos potenter humiliat, & humiliantes se clementer exaltat. In quibus etiam, si dispensationis supernæ sagacius mensura libretur, profecto evidenter apparet, ideo perfidorum irrepsisse perniciem, ut fides clementiæ tuæ etiam inter adversa probaretur; quantoque magis rebus urgeri crederetur infestis, tanto clarius vestra magnanimitas immineret: atque ob hoc mansuetudinis vestræ de Constantinopolitana urbe provenisse discessum, ut universorum desideriis expetite, gloria majore redires? ut ex contrariorum periculis quod in vobis esset, cunctis utilo nosceretur: Davidicæ nimirum illius virtutis exemplo, qua singulari patientia cedens paululum furoribus parricidæ, continuo post victoriam populorum precibus imploratam, præstantiore fastigio est reversus in regnum. Lætare igitur, venerabilis Imperator, eos fuisse tuos hostes, qui extiterunt Divinitatis inimici: atque gaude cum Ecclesia laborasse, & cum fidei Catholicæ libertate Imperium restitutum. Atque ut in omnibus doceas causam tibi cum Deo esse communem, ejus ope viriliter fretus insiste: ut per quem publicos incubatores subegit, Ecclesiæ quoque depellat tyrannos. Sicut enim pietas vestra merito recteque confidit, illo nos tempore nihil aliud Deum nostrum suppliciter implorasse, quam ut nobis Romani Imperii Præsules, quales nunc loquimur, redderentur; ita expectari cernites, ut hujusmodi vos esse, ipsorum actuum qualitate monstretis.*

(*c*) *Psal. 76.*

VIII. *Respicite, quæso, Augustæ memoriæ Marciani atque Leonis omnimodo conspicuam Catholica devotione constantiam: & salubri consideratione perpendite cum eo eodem loco stare nequierint, qui ab eorum rectitudine deviarunt; successorem regiæ potestatis legitimum ac divinitus attributum eum fore sine dubio, qui illorum fidei persisterit imitator. Debes, gloriosissime & clementissime fili Imperator, Augustæ memoriæ tantorum virorum taliumque reverentiam, debes vices muneribus Dei. Ille te ad istorum reduxit Imperium: tu Deo istis similem redde fa-*

PAGIUS

cepit ordinari: Ariadna quippe ipsum, ut consobrinum coluit servatum, & postmodum Cyzici Episcopatum optime gessit. Sed loco, *Armatium Basilisci filium*, legendum, *Basiliscum Armatii filium*, ut in Græco habetur, & ex verbis præcedentibus liquet.

VI. *Basiliscus menses XX. regnavit.*

Perperam tamen Theophanes in tres annos dividit, quæ duobus gesta sunt. *Basiliscus* enim *menses* tantum *viginti* Imperium occupavit, ut patet ex Chronico Victoris Tununensis, & ex Procopio lib. 1. de bell. Vandal. cap. 7. Anno superiori, vigente hyeme, tyrannidem arripuit, ideoque currenti, mense circiter Augusto in ordinem redactus est. Simplicius quippe Pontifex Romanus literis ad Zenonem Imp. *VIII. Idus Octob.* hoc anno datis, & a Baronio num. VII. & seqq. recitatis, eidem de recuperato Imperio gratulatur: & hæc restitutio Romæ sciri non potuit, nisi jam elapso circiter mense postquam facta fuerat.

VII. *Theoderici Amali opera Constantinopolis pulsus.*

Zenoni auxiliatum esse Theodericum Amalum, testatur Ennodius in Panegyrico eidem Theoderico tunc Italiæ Regi dicto, in quo ejus opera Zenonem restitutum scribit: *in ipsis congressionis tua foribus cessit invasor* (scilicet Basiliscus), *cum profugo* (nempe Zenoni) *per te Sceptra redderemur, de salute dubitanti.* Idem habet Anonymus Valesianus: *At ubi ille* (nempe Zeno) egressus est, *mox Basiliscus, qui ei, ut dictum est, insidiabatur, arripuit Imperium. Basiliscus imperavit annos II.* utrinque incompletos.) *Zeno confortavit Isauros intra provinciam, deinde misit ad civitatem Novam, in qua erat Theodericus Dux Gothorum, filius Valameris* (aut potius Theodemiri, ut suo loco dixi) *& eum in solatium sibi adversus Basiliscum objectans militem post biennium veniens* (currenti nempe anno, qui secundus est invasionis Basilisci) *obsidens civitatem Constantinopolim*, &c. Pluribus interpositis: *Zeno itaque recompensans beneficiis Theodericum, quem fecit Patricium & Consulem donans ei multum, & mittens eum ad Italiam*, ut suo loco narrabimus.

VIII. A num. VI. ad XIV. Baronius num. X [illegible]citat Evagrium lib. 3. capp. 8. & 9. quasi scripserit: *In Imperium restitutus Zeno, visus est prudentior esse factus: porro ac bene conscius illud sibi abrogatum a Deo fuisse ob susceptum pa-*

multatum. Et quia hæc, beato Apostolo docente nos Petro, mea nuper humilitate prædicante, refutata sunt; a casuris, Deo fautore, proficiant in regni soliditate mansuris.

IX. *Ego quidem litteris, quas vestra clementia destinavit, pignus immensum venerandæ religiositatis accipiens, & ingenti gratulatione respiro, & omnino non ambige, mentem vestram in rebus divinis gesturam longe potiora quam cupio. Sed mei memor officii, in hanc partem clementiam tuam ideo prolixiori hortor alloquio, quia Imperii sui pariter & salutis affectu illis te causis inhærere semper exopto, quibus solis & præsentis regni stabilitas custoditur, & æterni gloria comparatur. Unde ante omnia precor, ut Alexandrinam Ecclesiam non minus a funesto, quam ab hæretico pervasore clementiæ vestræ dispositionibus liberatam, Catholico ac legitimo restitui censeatis Antistiti; eisque etiam, quos temeritate diabolica diversis Ecclesiis ordinasse perhibetur, ejectis, rectæ fidei subrogari constituatis Episcopos: Ut sicut Rempublicam vestram a tyrannica dominatione purgastis, ita ubique Ecclesiam Dei ab hæreticorum latrociniis atque contagiis exuatis: nec id potius prævalere potiaminis quod iniquitas temporum tulit, & ii quos non solum vestro Imperio, sed & in Deum quoque rebellis spiritus concitavit; quam quod tot tantique Pontifices, & cum egregiis Orthodoxisque Pontificibus universalis Ecclesia decrevit assensus.*

X. *Chalcedonis Synodi constituta, vel ea, quæ beatæ memoriæ prædecessor meus Leo Apostolica eruditione perdocuit, intemerata vigere jubeatis: quia nec ullo modo retractari potest quod illorum definitione sopitum est, nec ullatenus recipi toties uno undique ore damnatur. Ipsa est quippe (sicut experti estis) Catholica fides, quæ potentes de sede læsa deposuit, & exaltandos humiles custodita servavit. Quare satagendum est pietati tuæ, ut qui hujus tibi auctor est doni, sit ipse etiam propagator.* Data septimo Idus Octobris, post Consulatum Basilisci & Armati.

XI. Porro ex sententia Romani Pontificis a Zenone cuncta esse impleta constat. Atque in primis intrusos a Basilisco hæreticos Episcopos ab ipso fuisse ejectos, auctor est Evagrios, dum hæc ait (a): *In Imperium restitutus Zeno, visus est prudentior esse factus: perinde ac bene conscius illud sibi abrogatum a Deo fuisse ob susceptum patrocinium hæreticorum, mox legem sancivit, qua decreta Basilisci tyranni in litteris generatim ad omnes perscriptis comprehensa, abrogata fuere: & Petrus Ecclesia Antiochena, & Paulus Ephesina expellitur. Episcopi Asiæ quo placarent Acacium, deprecari culpam, veniamque petere cœperunt: mittunt quoque ad eum pœnitentiæ libellos, quibus asserebant, se non sua sponte, sed vi ac necessitate coactos, litteris Basilisci generatim ad omnes datis subscripsisse: atque adeo jurejurando confirmant rem ita re vera se habere, seque non aliter quam Concilium Chalcedonense vel credidisse, vel credere. Libelli autem hanc habent sententiam:*

(a) Evagr. l.3. c.8. Zeno prudentior agit pro fide Catholica.

XII. *Epistola, sive libellus supplex ab Episcopis Asiæ ad Acacium Episcopum Constantinopolitanum missus.*

Asiæ Episcopi resipiscunt.

Acacio sanctissimo religiosissimoque Ecclesiæ Constantinopolis, quæ Nova Roma dicitur Patriarchæ S. & postea: *Venit ad vos, uti par est, qui nostrum locum suppleat:* & paulo infra: *Per istos libellos agnoscimus nos non nostra voluntate, sed necessitate adductos, litteris subscripsisse Basilisci, eisdemque non animo, sed verbis dumtaxat consensisse. Nam Dei optimi maximi aspirante numine, cui nostræ preces gratæ acceptæque sunt, credimus non aliter quam a trecentis decem & octo Orbis terræ luminibus, & centum quin-*

PAGIUS

Zeno neque Æluro neque Fulloni patrocinatus est.

patrocinium hæreticorum. Mox legem sancivit, qua decreta Basilisci tyranni in literis generatim ad omnes perscriptis comprehensa, abrogata fuere: & Petrus Ecclesia Antiochena, & Paulus Ephesina expellitur. Verum priora verba, quæ ista præcedunt, *legem sancivit*, non habentur apud Evagrium, nec in editione Christophorsoni nec in editione Valesii, nec in variis lectionibus Historiæ Evagrianæ ab utroque observatis. Neque hæc scribere potuit Evagrius, qui jam cap. 4. de Basilisco dixerat: *Ac primo quidem missa ad ipsum* (nempe Basiliscum) *Legatione quorundam Urbis Alexandrinæ, Timotheum Ælurum ab exilio revocavit, in quo XVIII. annos transegerat.* Quare Baronium in mendosum Evagrii codicem incidisse necesse est. Profecto qui duas priores Epistolas Felicis III. Simplicii Papæ successoris ad Zenonem datas, attente legerit, certo intelliget, Zenonem, antequam ab Imperio deponeretur, *Ælurum* ab exilio non revocasse, nec in sedem Alexandrinam restituisse: *Redeat obsecro*, inquit Felix Papa) *in animi tui integra deliberatione conspectum, qua inimicos tuos facto dejecerunt, qua te ad Imperiale fastigium, Deo comitante, reduxerint; qualiter illi cum nefanda dogmatis receptione conciderunt*, &c. Quod si *Zeno* nefandum hæreticum in priorem statum restituisset, hoc ei tanquam pœnam ob eam culpam admissam proponere non prætermitteret Sanctus Pontifex; cum causam dejectionis *Basilisci* tyranni receptionem hæretici dogmatis fuisse dicat. Immunis itaque ab ea labe *Zeno*. Et quidni immunis? cum Evagrius a Baronio num. IV. citatus tradat, Sanctam *Theclam* Martyrem Zenoni apparentem pollicitam ei esse suam restitutionem, quod & præstitit Sanctus. *Daniel*, cum Zeno ipsum in columna vitam agentem convenit, ut narrat Baronius ex hujus Sancti Actis an. CDLXXVI. num. XXII.

Ad

quinquaginta sanctis Patribus accepimus, Credimus praeterea Actis, quae a S. Patribus Chalcedone coactis sancte sincereque decreta sunt. Hæc ipsi. Sed turpis plane est excusatio illa tum quibuscumque Christianis, tum maxime Episcopis totius Asiæ in quibus omnibus emarcuisset penitus vigor pristinus, & quæ insidebat olim in ejusdem provinciæ Episcopis sacerdotalis constantia penitus enervata esset.

XIII. Quod autem lapsi Episcopi libellum supplicem pro restitutione darent Acacio, & non ex more ad Simplicium Papam miserint; illud in causa fuit, quod ob rem bene gestam adversus Basiliscum tyrannum, idem Simplicius Papa eidem legaverat vices suas: quod sane idem Romanus Pontifex profitetur in litteris postea datis, quas suo loco reddemus. Testatur id & Gelasius ad Dardaniæ Episcopos scribens verbis istis, de ipso Acacio agens (a): *Cur* (inquit) *tanto tempore, cum ista gererentur, vel gerenda cognosceret, non ad sedem Apostolicam, a qua sibi curam illarum regionum noverat delegatam, referre maturavit? &c.*

(a) Gelas. ep. 11. t. 2. epist. Decr.

XIV. Terræmotus prodigiosus. Inter tot autem tantaque læta novus casus animos omnium vehementer exagitavit, terræmotus videlicet, de quo ista Cedrenus: *Anno quarto Zenonis Imp. terribilis fuit terræmotus Constantinopoli die vigesimaquinta Septembris. Corruerunt multa templa, domus, rostraque funditus, & obruta immensa hominum multitudo. Cecidit etiam globus columnæ fori, & statua Theodosii Magni, quæ columnæ Tauri imposita erat, muri interioris satis longa pars. Duravit diu ille terræmotus, adeo ut fætor quoque urbem occuparit*. Hæc ipse. Ita plane (si conjectari licet) terra ipsa suis visa est clamasse vocibus, Pax, pax, & non erit pax: etenim visa est magnorum malorum esse prænuncia, cum videlicet, qui ad horam Imperator Catholici hominis sibi larvam imposuerat, eadem postea cito projecta, qualis esset perfidus omnibus Orthodoxis innotuit. Sed quando id contigerit, suo loco dicemus: modo autem in his immoremur, quæ ab eo pro cultu Catholicæ fidei pie sancteque ipso tenditus sui exordio gesta sunt.

XV. Quod vero ipso primo in Imperium regressu Zenonem hortatu Romani Pontificis ejecisse diximus, quos intruserat Basiliscus depressisseque omnes qui ejus favore vim acceperant Eutychianos Episcopos, & eos etiam Ephesο atque Antiochia removendos esse præcepisse: Quid, inquies, de execrando illo omnium malorum auctore Timotheo Alexandrinæ sedis invasore, quem officiis & beneficiis au-

PAGIUS

IX. Constantinopolis terræ motu quassata. Ad num. XIV. Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. CDLXX. qui Kalend. Septemb. hujus Christi anni exorditur, scribit: *Hoc anno horrendus terræ motus Constantinopoli contigit, mensis Septembris die quinto ac vigesimo, Indictione prima, quo plures Ecclesiæ, domus, & porticus ad solum usque funditus eversæ. Ruinis innumera hominum multitudo oppressa. Globus quoque e manu statuæ, quæ est in foro, statua pariter Magni Theodosii in Tauri columna posita, & interiora Urbis mœnia ad amplum spatium conciderunt. Invaluit terræ motus in adeo longum tempus, ut fætor ex eo erumpens Urbem invaserit*. Marcellinus hunc terræ motum perperam differt in Consulatum Basilisci anno CDLXXX. gestum, sed recte observat, eo Urbem Regiam per XL. continuos dies afflictam fuisse, & hunc formidolosum diem Byzantios celebrare *VIII. Kal. Octob.*

X. Salophaciolus in Sedem Alexandrinam restituitur. A num. XV. ad XXI. In Breviculo Historiæ Eutychianistarum a Sirmondo publicato legitur: *Quamdiu vixit Imperator Leo, vixit Timotheus* (sc. Salophaciolus) *Episcopus Alexandriæ cum quiete. Sed cum Basiliscus occupasset Imperium, damnare cœpit Chalcedonensem Synodum, & Catholicos persequi. Tunc denique Timotheus ille damnatus* (sc. Ælorus) *accepta libertate venit Constantinopolim, & damnatos hæreticos locis suis reddidit. Vadit Alexandriam, fugit Timotheus Catholicus, & in Monasterio latet. Petrus ille* (nempe Fullo) *iterum se junxit Timotheo, cum quo fuerat ante damnatus. Redit Zeno Imperator ad Regnum, Basiliscus opprimitur. Mittitur Alexandriam, ut pulso pervasore, Timotheus Catholicus redderetur Ecclesiæ. Sed Timotheo damnato morte prævento, Petrus* (nempe Mongus, de quo supra locutus fuerat) *consors ipsius ab uno hæretico Alexandrinis Episcopus ordinatur. Quem nihilominus dejici jussit Christianissimus Imperator* (nempe Zeno) *& reduci Timotheum Catholicum, sicut Acacii Constantinopolitani literis continetur*. Evagrius lib. 3. cap. 11. prodit, Zenonem Ælurum Alexandria expellere cogitantem, a quibusdam admonitum illum jam grandævum esse, & propediem fatali sorte periturum: sicque *Zenonem* sententiam mutasse, & non multo post Ælurum mortuum esse. Liberatus etiam in Breviario cap. 16. scribit, hæreticos post *Æluri* mortem sibi *Petrum Moggum* ordinasse; sed eo Imperatoris jussu dejecto, *Salophaciolum* in Sedem Alexandrinam revocatum esse. Æluro anni duo post suam restitutionem in Tabulis Theophanis attribuuntur, ideoque præsenti Christi anno Salophaciolus Ecclesiam Alexandrinam obtinuit. Theophanes enim anno Incarnat. secundum Alex. CDLXIX. qui Kalend. Septemb. superioris Christi anni inchoatur, ait: *In his Timotheus Ælurus moritur & in ejus locum Petrus Mongus inducitur, vir nequam & veritati adversarius, alioqui depositionis pœna mulctatus. Hic ab uno Episcopo, eoque pariter deposito consecratur. Hunc Dei zelo moti Monachi quidam adorti, sex tantum & triginta dies Pontificatus honorem assecutum deturbant: & iterum Timotheum Salophaciolum virum throno dignum restituunt.*

XI. Joannes Apamenus ex Ecclesia Antiochena expellitur. Postquam *Petrus Fullo* in Ecclesiam Antiochensem restitutus fuit, *idem Petrus Joannem quemdam Presbyterum ordinat Apamensi Episcopum, a quibus non receptus venit Antiochiam & Petrum Episcopatus sui pellit auctorem, & invadit ejus Ecclesiam*, inquit auctor Breviculi Hist. Eutych. quod anno sequenti contigisse oportet, cum *Fullo* juxta Nicephorum in Chronico annos tres sederit. Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. CDLXIX. qui Kal. Septemb.

auctum sub Zenone Constantinopoli antea exceptum vidimus? Putans ipse Zenonem vere in Catholicum esse mutatum, spe destitutus, mœrore absortus, Judæ proditoris instar, cruentus carnifex est exitum consecutus. Quod enim inique admodum qui præcesserant eidem ignovissent Imperatores; ipsemet in semetipsum justo Dei judicio vindex scelerum insurrexit, & sui ipsius justus ultor existens, ipse sibi mortem conscivit. Quomodo autem id acciderit, Liberatus Diaconus ita narrat (a):

(a) Liber. Diac. Brev. c. 16. to. 2. Conc.

XVI. De obitu Timothei Æluri.

Postquam Imperator Zeno reversus est ad Imperium, Timotheus Ælurus metuens zelum quem habebat circa Chalcedonensem Synodum, optavit sibi mortem: & istud perseveranter orans, ab humana vita hausto veneno, solutus est. Dicunt sequaces ejus, prævidisse eum diem obitus sui: & re vera qui se parabat veneno interficere sciebat. Hæc Liberatus Diaconus suorum temporum testis. Ex quo redarguas Evagrium (b), qui Zachariæ Eutychiani historici affectatus vestigia, de Timotheo eodem ait, ipsum a Zenone sedere permissum usque ad obitum: nam restitutum fuisse in pristinum locum Timotheum alterum legitimum Episcopum Alexandrinum, agente pro eo Romano Pontifice, suo loco dicemus, cum de turbis Alexandrinis post Timothei obitum iterum repetitis agendum erit.

(b) Evagr. l. 3. c. 12.

Ex hoc nefario Timotheo dicti sunt Timotheani hæretici, adversus quos aliasque hujus temporis hæreses erudite scripsit Samuel Syrus; de quo habet ista Gennadius (c): *Samuel Edessenæ Ecclesiæ presbyter multa adversus Ecclesiæ inimicos Syro sermone construere dicitur, præcipua tamen intentione contra Nestorianos, Eutychianos, & Timotheanos novellos sed sibi diversos hæreticos. Unde & frequenter triformem bestiam Ecclesiastica simul sententia cum auctoritate sanctarum Scripturarum summatim confecit: ostendens Nestorianis, Deum in homine non purum hominem ex Virgine natum: Eutychianis, veram humani generis carnem a Deo sumptam & non de cælo exhibitam, nec crassi aeris substantiam in carne incrassisse * formatum: Timotheanis, ita Verbum carnem factum, ut manente Verbo in sua substantia & homine in sua natura, societate, non commixtione unam Filii Dei reddidisse personam. Vivere adhuc apud Constantinopolim dicitur: nam initio collati Anthemio Imperii & scripta ejus, & esse eum in carne cognovi.* Hæc Gennadius.

XVII. Hæretici Timotheani.

(c) Gennadius de Script. Eccles. c. 81.

* accepisse.

Quis autem pro hujusmodi nefandis Timotheanis scripserit, idem ostendit paulo superius hæc dicens (d): *Syrus natione Alexandrinus, arte medicus, ex philosopho monachus, vir dicendi peritus, scripsit adversus Nestorium prius eleganter*

XVIII.

(d) Genn. c. 82.

PAGIUS

temb. superioris Christi anni exorditor, asserit, *Joannem Apamenum* in Synodo Antiochena electum esse Episcopum; *Cæterum Petrum Fullonem, ut qui Basilisco faverat, Zeno habuit exosum. Orientales itaque Synodi decreto dignitate motus est, & in ejus locum Joannes ordinatur. Hic quoque post menses tres ejicitur, ac demum successit ejus Stephanus vir pietate spectabilis Antiochiæ promovetur Episcopus. Petrus autem Pityus relegatus custodes eludit, & ad sanctum Theodorum Euchaitarum Tutelarem profugit.* Sed contigere hæc anno sequenti; Theophanes enim anno uno citius res per hæc tempora narrat, & in Epistolis Simplicii anno sequenti datis, vel ad eum ex Oriente missis, mentio quidem restitutionis Salophacioli, sed non Petri Fullonis, ut videre est eo anno apud Baronium. Porro erat *Apamea* Metropolis Syriæ secundæ, sive Salutaris, indeque in Concilio Schismaticorum apud Ephesum nominatur post Joannem Antiochenum *Alexander Apameæ Metropolitanus*. De hac Urbe legendus Cardinalis Norisius in Dissert. II. de Epochis Syro-Macedonum cap. 2. parag. 1.

XII. *Simplicius PP. petit ut heretici in Synodo damnantur.*

Holstenius in Collectione Romana publicavit Epistolam Simplicii Papæ ad Acacium Constantinopol. Episcopum, quæ sine die & Consule est, quamque Labbeus Tom. IV. Concil. pag. 1039. post omnes Simplicii Epistolas male collocavit. Cum enim eam scripserit Simplicius paulo postquam accepit ab Acacio vim, quæ illata fuerat Ecclesiis, *sub occasione tyrannicæ dominationis, & per absentiam Christianissimi Principis*; & ipso tempore, quo Ælurus adhuc vivebat, quem cum sequacibus suis *ad irremeabile exilium* dirigi, a Zenone Imp. petendum esse dicit, apparet eam Epistolam in futura Collectione Conciliorum immediate collocandam esse post Epistolam VIII. Simplicii ad Zenonem Imp. datam *VIII. Idus Octob. post Consulatum Basilisci & Armati*, qua Simplicius gratulatur Imperatori de recuperato Imperio; cum post illam in eadem Collectione Concil. sequatur Epistola Acacii ad Simplicium, qua ei Timothei Æluri mortem significat, quæ adhuc Simplicium latebat, cum Epistolam ab Holstenio editam, ad Acacium scripsit. Ex ea intelligimus, *Acacium monuisse Simplicium* de Synodo a se apud Constantinopolim indicta. Ait enim Simplicius: *Unde unicum post Deum, qui Ecclesiam & Rempublicam consolatione mirabili visitavit, etiamsi hoc fieri minime postulasses, Clementissimi Imperatoris auxilium duximus implorandum, ut pro omnibus, quæ Regno ejus Dominus tribuit, in ulterius in Orbe terrarum, quæ subditum suo cognoscit Imperio, Ecclesia Dei ab hæreticorum contagione & pravitate violentur, sed doctrina diabolica præceptione pietatis ipsius præstentur immunes. Ut ii qui sibi crediderint Sacerdotale ministerium damnati hominis præsumtione conferri, promulgata Imperiali constitutione etiam a conventu hominum segregati, jubeantur excludi: quatenus his submotis, atque in solitudinis perpetua relegatione damnatis, Antistites Catholici decepti vel reddantur Ecclesiis, vel creentur. In quo nec nostra preces apud religiosissimum Principem, nec Dilectionis tuæ suggestio, aut tantorum fratrum nostrorum, quod advenisse Constantinopolim reperimus, imploratio Sacerdotum, aut supplicatio Monachorum laborare poterit.*

Imploraverat autem Imperatoris auxilium Simplicius in Epistola ad Zenonem *VIII. Idus Octob.*

XIII.

ter & fortiter: modo autem dum in illum invehitur nimius, & syllogismis magis quam Scripturis agit, Timotheanum dogma fovere cœpit. Denique ambiguus etiam sui, suspendit animum a consensu Chalcedonensis decreti, nec acquiescendum putat Filium Dei duabus post incarnationem constare naturis. Hæc ipse: qui & de eodem Timotheo agens, sic ait (a):

(a) Genn. c. 72.

XIX. Timothei scripta hæretica.

Scripsit ad Leonem Imperatorem libellum valde suasorium, quem pravo sensu Patrum testimoniis in tantum roborare conatus est, ut ad decipiendum Imperatorem, & suam hæresim constituendam, pene Leonem urbis Romæ Pontificem & Chalcedonensem Synodum ac totos Occidentales Episcopos aliorum adminiculo Nestorianos ostenderet. Sed favente Deo, a Chalcedonense Concilio hostis Ecclesiæ arguitur & confutatur. Vivere adhuc in exilio jam hæresiarcha dicitur & habetur. Hunc ipsum libellum nocendi gratia ego rogatus a fratribus in Latinum transtuli, & cavendum prætitulavi. Hæc ipse: quibus apparet, ante hæc tempora, dum Timotheus in exilio ageret, ipsum librum Timothei ab eodem Gennadio esse translatum. Sed etsi hunc Timotheum dictæ hæresis constet auctorem fuisse; ex his tamen quæ superius sæpe dicta sunt, satis apparet eumdem Alexandrinum Timotheum eamdem quam Dioscorus atque Eutyches hæresim sectatum esse. Quinam autem alii scriptores præter Samuelem hoc tempore adversus Eutychianam hæresim scripserint, alibi dictum est.

XX.

Sed qui in locum ejectorum Episcoporum fuerint substituti, Evagrius narrat: nempe Antiochiæ Stephanum, de quo plura inferius dicturi sumus: in locum vero defuncti Timothei fuisse subrogatum Petrum. Sic enim idem auctor ait: *Mortuo Timotheo, Alexandriæ Petrum cognomento Mogum sua ipsius auctoritate sibi Episcopum deligunt: quod Zenonem, ubi ad aures ejus pervenit, vehementer conturbavit. Itaque Petrum multavit morte; Timotheum autem, qui Proterio successerat, quique tum propter quamdam populi seditionem ætatem degebat in Canopo, acer-*

Petrus Mogus Episcopus Alex.

PAGIUS

Simplicius PP. petit ut hæretici in Synodo Constantinopol. damnentur.

Octob. post Consulatum Basilisci & Armatii, ideoque Holsteniana Epistola prioribus mensibus anni insequentis data. In illa enim quam hoc anno *VIII. Idus Octob.* scripsit Simplicius, ait: *Unde ante omnia precor, ut Alexandrinam Ecclesiam non minus a funesto, quam ab hæretico pervasore Clementiæ vestræ dispositionibus liberatam Catholico & legitimo restitui constatis Antistiti, eisque etiam, quos temeritate diabolica diversis ordinasse prohibetur, ejectis, recta fidei subrogari constituatis Episcopos*, &c. Sed redeo ad Epistolam Holstenianam, in qua paulo post laudata superiori numero verba, subjungit Simplicius: *Sicut ergo literis nostris, ita tua Dilectione vel omnium fratrum, qui se ad documenta fidei suæ Christianissimi Principis præsentavere conspectui, suggestione repetendum est, ut Timotheus, cum sequacibus suis ad irremeabile dirigatur exilium. Cum quo Paulus ab Ephesina Ecclesia, & Petrus ab Antiochena Civitate depulsus, atque omnes, qui ab eo se, vel ab his, quos illicite fecerat, æstimant Episcopos ordinatos, eadem debeat Lege percelli ...... De Joanne quondam Constantinopolitano, qui ab hæreticis Apamenum Sacerdotium* (ideoque recte scripsit Theophanes in Synodo eum electum fuisse) *quod ei, qui Presbyter alicunde fuerat, vel a Catholicis sumere non licebat, se hæreticum publicavit, & quod in se perperam factum est, improperium retorsit in auctorem; expellens ab Antiochia Petrum pervasorem ipsius, eandem Ecclesiam ipse pervasit sub anathemate a Christianorum consortio, vel ipsa appellatione removemus: nec unquam his satisfactionis patefaciendus est locus.*

XIV. Fullo, Ælurus, Joannes, & Paulus in hac Synodo damnati.

Denique subjicit Simplicius: *Dum autem fratres & Coepiscopos nostros apud Constantinopolim non convenit demorari: nunc præcipue, cum propter concussionem persecutionis, quæ mota fuerat, sollicita atque attonita sunt in suprascriptis Ecclesiis Civitates.* Valesius in lib. 1. de Observat. Ecclesiast. ad Evagrium cap. 2. recte notat hanc Synodum Constantinopolitanam, cujus nulla mentio apud Baronium, anno sequenti celebratam, & in ea *Fullonem* & *Joannem Apamenum* una cum *Paulo* quodam Ephesiorum, ut videtur, inquit, Episcopo damnatos esse. Verum perparam scribit Valesius *Acacium* hanc Synodum indixisse, postquam accepit Synodicas literas *Stephani Episcopi Antiocheni*, quibus ei & ordinationem suam, & damnationem Petri ac Joannis Antiocheni significabat. Synodus enim Constantinopolitana eo tempore habita, quo *Joannes Apamenus* Sedem Antiochenam adhuc occupabat, nondumque *Stephanus* Antiochenus Episcopus dictus fuerat; quod liquet ex Epistola Holsteniana Simplicii ad Acacium, in qua hic petit ab *Acacio* & a Synodo Constantinopolitana, ut *Joannes Apamenus* ab Antiochena Ecclesia expellatur; & nullam Stephani mentionem facit, quia sc. *Acacius*, quando *Simplicio* indictionem suæ Synodi significavit, de *Stephani* ordinatione loqui non potuit, quia ea nondum tunc peracta erat, & *Joannes* adhuc Ecclesiam Antiochenam tenebat. Recte porro Valesius suspicatus est, *Paulum*, qui cum Æluro, Fullone, & Joanne Apameno in Synodo damnatus est esse *Paulum* Ephesiorum Episcopum, hoc enim diserte asserit *Simplicius* in Epistola Holsteniana, cujus verba num. superiori retulimus.

XV. *Gesta post Synodum Constantinopolitanam.*

Synodo Constantinopolitana absoluta scripsit ad Simplicium Papam *Acacius*, petiitque ab Apostolica Sede, ut si forte ad eam præfati hæretici damnati confugerent, nec visu dignos eos haberet; etsi jam aliquam indulgentiam forsitam impetrassent, irritam esse debere, affirmavit, nec eorum pœnitentiam recipiendam esse, ut refert Auctor Breviculi Eutychian. *Simplicius* Papa acceptis his *Acacii* literis respondit, *Petrum* & *Joannem* a se damnatos esse, & ab Ecclesiæ communione præcisos. Ea quidem Epistola Simplicii ad Acacium hodie non extat, sed ejus meminit Simplicius ipse in Epistola ad Zenonem Aug. qua ei gratulatur ob vindictam Sedeis *Stephani* Antiocheni Episcopi, ut animadvertit Valesius citatus. Ibi enim Simplicius inter cætera hæc dicit: *Sed ut loquar fiducialiter Principi Christiano, si præteriturum literarum, quas de Petri, aliorumque nomine ad fratrem & Coepiscopum meum Acacium scripsisse memini* (loqui-

cessit. Sic Timotheus Imperatoris jussu suam Episcopalem sedem denuo obtinet. Prout ex litteris Papæ Simplicii admonitus fuit. Cæterum quod Petrus morte mulctatus sit, redarguitur Evagrius a Liberato Diacono & aliis historicis. Sed de his agemus anno sequenti.

XXI. Hoc eodem anno, qui numeratur quintus ab obitu sancti Euthymii magni nominis anachoretæ (ut auctor est in ejus Vita (a) Cyrillus) Anastasius Episcopus Hierosolymitanus ex hac vita migravit anno undevigesimo suæ sedis, ut ex tempore obitus Juvenalis prædecessoris colligitur. In ejus vero locum ordinatur Martyrius monachus genere Cappadox: quod quidem futurum S. Euthymius longe ante prædixerat, ut Cyrillus his verbis narrat post recensitam cædem Proterii Episcopi Alexandrini per impium Timotheum illatam (b). *Cum ergo in Ægypto omnia essent plena turba & tumultu; duo anachoretæ, quibus nomen erat Martyrius, & Elias, unus quidem Cappadox, alter vero Arabs, profecti ex monte Nitriæ ad magnum illum veniunt Euthymium, & unusquisque eorum in cellula separata apud ipsum longo tempore sunt versati: quos quidem hic vir divinus amplectebatur lege amicitiæ, & assidue invitabat ad collocutionem, & ad Cutelum & Rubau secessus & descensus eos quoque similiter faciebat participes; cum quibus & una cum Gerasimo & aliis deinceps anachoretis functæ illius manus unaquaque Dominica intemerata sumebat sacramenta. Prævidit autem magnus Euthymius perspicaci oculo animæ ea quæ erant eventura Martyrio & Eliæ; nempe fore, ut Jacobi, qui clarus erat in choro discipulorum, unusquisque eorum sedis sit successor futurus.* Hæc de rebus Martyrii ante Episcopatum, & visionem Euthymii Cyrillus.

(a) *Apud Sur. die 20. Januar.*

Martyrius Episcopus Hierosol.

(b) *Cyril. in Vit. S. Euthy. die 20. Januar. apud Sur.*

XXII. Simulac autem vir sanctissimus thronum Hierosolymitanæ conscendit Ecclesiæ, e sublimi loco oculis mentis lustrans populum sibi subjectum, vidensque adhuc vigere dissidia, foverique studia hæreticorum, quæ tempore nefandissimi Theodosii fuere inter monachos potissimum disseminata: ex imo pectore trahens suspiria, in memoriam revocavit functiones divini pastoris ab Ezechiele ita descriptas (c): *Sicut visitat pastor gregem suum in die, quando fuerit in medio ovium suarum dissipatarum; sic visitabo oves meas, & liberabo eas de omnibus locis, in quibus dispersæ fuerunt in die nubis & caliginis: & educam eas de populis, & congregabo eas de terris, & inducam eas in terram suam, & pascam eas in montibus Israel in rivis & cunctis sedibus terræ. In pascuis uberrimis pascam eas, & in montibus excelsis Israel erunt pascua earum. Ibi requiescent in terris virentibus, & in pascuis pinguibus pascentur super montes Israel. Ego pascam oves meas, & ego eas accubare faciam, dicit Dominus Deus. Quod perierat requiram, & quod abjectum erat reducam, & quod confractum fuerat alligabo.* Ista, inquam, de Israelis pastore, Israeliticæ regionis Episcopus memoria repetens, ut eadem perficeret, totis contendere viribus cæpit; concepitque tantam spem ob nova signa de restituenda collapsa fide Catholica hoc eodem anno ipso Imperatore Zenone ostensa, cum ab eo abjici audiret Eutychianos Episcopos, & explodi editam contra Chalcedonense Concilium sanctionem Basilisci Imperatoris.

(c) *Ezech. 34.*

XXIII. Quamobrem consilium iniit legationis mittendæ Constantinopolim ad eundem Augustum. Deligitur ad opus industria, & sanctitas Phidi diaconi, alumni magni illius Euthymii, quem haud pridem ex hac vita migrasse diximus. At quoniam non latebat Deum, quæ occulta erat hominibus mens perfida Zenonis Imperatoris; ne ea legatio incassum perveniret Constantinopolim, sed revocaretur

Legatio a Martyrio Episc. ad Zenonem Imp.

PAGIUS quitur Simplicius de Epistola ab Holstenio edita, de qua mox actum) *ordo teneretur, ad hoc non potuit pervenire, quod jure non meruit vindicari. Mandaveram namque, ut facta suggestione Pietati Vestræ, prædictus, ut & cæteri, qui per occasionem tyrannicæ damnationis invaserant Ecclesias Dei extra metas vestri pellerentur Imperii* &c. Eadem repetit Simplicius in Epistola, quam eodem tempore, eademque de re, sc. de cæde Stephani Junioris Episcopi Antiocheni, scripsit ad Acacium. Nec dubium, quin de *Petro Antiocheno* hic Simplicius loquatur, etsi enim de Alexandrino *Petro Mongo* dicto, idem Acacio mandaverat Simplicius, ut ex ejus Epistolis liquet; cum tamen hic sermo sit de Antiochena Ecclesia, non de alio Petro loquitur Simplicius, quam de Antiocheno, et animadvertit Baronius.

XVI. Porro damnatus est *Fullo* in Synodo Constantinopolitana anno sequenti habita, quod Trisagio hymno in Ecclesia ab anno CDXLVII. cani solito, ex his tantum verbis composito: *Sanctus Deus, Sanctus Fortis, Sanctus Immortalis miserere nobis*, clausulam hanc adjecisset: *Qui crucifixus es pro nobis*, ut nempe Theopaschitarum hæresim, qua Fullo infectus erat, induceret, & Deo trino, ad quem superiora spectabant, passionem adscriberet. Hæc additio a Fullone facta est, quando primum Leone Augusto Imperante, Sedem Antiochenam invasit, ut testantur Theodorus Lector lib. 1. Theophanes & Cedrenus in Chronicis. Hujus Constantinopolitanæ Synodi nihil superest præter Epistolam ab Holstenio publicatam, de qua rursus anno sequenti, quo eam congregatam fuisse jam diximus.

Clausula Trisagio a Fullone addita.

XVII. A num. XXI. ad. XXX. *Anastasius* Episcopus Hierosolymorum, non hoc anno, ut habet Baronius, neque anno CDLXXIX. et autumavit Papebrocius in Historia Chronologica Pa-

Moritur Anastasius Episc. Hierosolymor.

tur in Palæstinam, divinum consilium antevertit, & quidem immenso miraculo, quod fide dignissimus testis Cyrillus sui temporis & regionis historicus omni fide testatum posteris tradidit hisce verbis (a):

(a) Apud Sur. die 20. Januar.

XXIV. *Quinto anno postea*, ab obitu Euthymii scilicet, *moritur, quidem Anastasius Patriarcha, jam incipiente mense Januario. Zeno vero reversus ab exilio vincit quidem Basiliscum, qui adhuc tenebat Imperium: rursus autem recuperat Imperium, quod amiserat. Et sedi quidem Hierosolymitanæ succedit Martyrius, de quo a me superius sæpe facta est mentio: qui ad ipsum Imperatorem Zenonem & Acacium Episcopum Constantinopolitanum scribit de schismaticis & illorum blasphemia & vitanda hæresi: & cum Phido diacono dedisset litteras, mandat ei quoque non pauca ore dicenda.*

XXV. Legatio tempestate intercipitur. *Ille autem cum Joppen pervenisset, & quoddam ascendisset navigium, quod proficiscebatur in Corycium; ubi fuit in ipso mari Parthenico, in magnam incidens procellam & tempestatem, media nocte patitur naufragium. Cum vero jam demergeretur, nec se supra fluctus posset omnino tollere, sed propterea quod in medio mari esset, & quod mox esset obscura & incerta, periret; in quoddam lignum ex inopinato, vel potius quod Deus id dedisset, incidit: & eum in quemdam locum enatasset, & a tanta calamitate se paululum recreasset, venit ei in mentem admirabilis Euthymius, & statim illius implorabat auxilium adversus periculum, & ambas ei manus tendebat & illius nomen sæpe invocabat. Cum sic ergo laboraret, ei alicunde magnus apparet Euthymius, per mare transiens, & secure in ipsis fluctibus inambulans.* S. Euthymius liberat legatum naufragum. *Quem eum repente vidisset Phidus, adductus est in admirationem. Eum autem ab omni angore & timore volens rursus statim liberare, ea qua prius quoque solebat allocutione: Noli, inquit, timere: Ego sum Euthymius Dei servus. Scias non esse bonum hoc iter in conspectu Dei; neque enim afferet utilitatem aliquam matri Ecclesiarum. Et ideo te oportet reverti ad eum qui te misit, & ei meo nomine jubere, ne sit solicitus de disjunctione schismaticorum: haud enim ita diu abhinc, sed illo Pontificatum obtinente, futuram unionem, & omnes qui sunt Hierosolymis futuros unum gregem & sub uno pastore. Te autem oportet venire ad meam Lauram, & fratrum quidem cellas diruere ab ipsis fundamentis, Cœnobium vero ædificare illic, ubi meum ædificasti cœmeterium. Non enim Lauram, sed Cœnobium potius esse locum, Deo placet.*

XXVI. *Hæc ille quidem mandat Phido, & suo eum pallio induit. Ille autem re ipsa & non in somnis protinus raptus, non dissimili forte modo ei quo Habacuc, ita facile & momento temporis statuitur in littore, & perinde ac si e somno surrexisset (o divinam providentiam!) in sancta invenitur civitate. Sic autem præter opinionem in domo conservatus, deponit quidem illud divinum Euthymii pallium, quod tantum, pelagus transvolare pennæ citius effecit & tutius; consueto autem induitur vestimento: Illud vero (sed est attendendum, miraculo enim cognatum & consimile sequitur miraculum) a quadam veluti manu abreptum, evanescit, & tollitur de medio. Cum ad se ergo rediisset Phidus, & quænam eum mala oppressissent considerasset, undæ, fluctus, nox, desperatio, & quæcumque sunt mala tempestatis: deinde vero animo agitasset repentinam hujus inexpugnabilis calamitatis solutionem, magnumque Euthymium; & quemadmodum eum jam esset defessus, & graviter suffocaretur, ei apparet pedibus ingrediens in fluctibus, & veluti manum illam porrigens hilarem, vultumque una & vocem, & ei mandans ea quæ dicta sunt, & tandem imponens pallium, & tantum mare veluti alatum per aerem transmittens, & domi suæ reddens insensibiliter: Hæc cum apud se considerasset Phidus, emisit illas voces cum magna admiratione: Nunc scio verum esse & germanum Dei servum magnum Euthymium, ab eoque missum me liberasse a calamitate.*

XXVII. *Deinceps autem hæc quoque matri narravit. Illa vero eis aures lubenter accommodans (amabat enim non solum filium, sed etiam Deum) & propterea tam ejus qui servat, quam ejus qui servatur, delectatu narratione, & etiam lacrymas profundens ex oculis; consuluit filio ut omnia impleret. Deinde autem ad Patriarcham quoque transiens, ei Phidus renunciavit*

PAGIUS Patriarch. Hierosol. e vivis excessit, sed anno quadringentesimo septuagesimo octavo. Nam in Vita Sancti Euthymii Abbatis a Cyrillo Monacho elucubrata, quam Pougetus Tom. I. Analect. Græc. publicavit, narrata Euthymii morte, quæ anno CDLXXIII. contigit legitur: *Quinto post hæc anno moritur Anastasius Hierosolymorum Patriarcha, ineunte jam mense Januario*, quod etiam legitur in Vita Sancti Euthymii a Metaphraste scripta, quam Baronius Cyrilli Monachi esse credebat. Quare cum *Martyrius* die XXIII. mensis Aprilis anni quadringentesimi octogesimi sexti, *octavo suo Pontificatus anno*, diem obierit, ut Papebrocius fatetur, sequitur, eum anno sequenti Anastasio in Sedem Hierosolymitanam successisse, perperamque scripsisse Nicephorum in Chronico, Anastasium annos viginti sedisse; cum anno CDLVIII. Sedem inierit. Decepit Papebrocium Codex mendosus Vitæ Euthymii a Cyrillo scriptæ, cujus Vir doctissimus hæc verba citat: *Sexto post mortem Euthymii anno Archiepiscopus Anastasius obiit initio mensis Julii*; loco enim *Sexto*, legendum, *Quinto* & loco, *Julii*

omnia. Ille vero admiratus narrationem, quæ omnem rationem superat & opinionem: Revera (inquit) Dei propheta est magnus Euthymius, magnaque est, & quæ dici non potest apud illum fiducia. De iis enim quæ Lauræ eventura essent, cum nos omnes essemus testes, prædixit jam in Christo consummandus. Hæc cum dixisset, ipsi quoque Phido permittit ut ædificet cœnobium, & concedit ut ad id proficiscatur: simul professus, se quoque omnibus viribus opus aua esse aggressurum.

XXVIII. Miraculum majori probatur miraculo.

Probavit autem eventus hæc omnia Dei nutu atque potentia facta esse, cum ipsa Deus majus atque evidentius subjecit miraculum, quo non unum hominem e mari eripi transferrique momento contigit in Palæstinam, sed multa millia hominum e profundo erroris in regnum lucis in ictu ferme oculi, omnibus cernentibus & admirantibus, inusitato quodam modo accidit sublime ferri. Quid autem id sit, & quomodo factum fuerit, ex eodem Cyrillo auctore accipe: *Cum jam quidem Patriarcha Martyrius, fidem tribuens Phidi visioni admirabili, & iis quæ in mari prædixit ille magnus, de his quidem schismaticis cessavit cogitare. Non multum autem temporis intercessit, & veluti ex diviniore quadam visitatione, Marcianus, cujus paulo ante memini* (hic erat Archimandrita princeps hæreticorum ipse hæreticus) *omnes ipse convocat in cœnobio, quod ab ipso constructum fuerat in sancta Bethlehem: &, Quousque tandem (inquit) o fratres & patres, contendimus corpus Ecclesiæ dividere in partes, idque cum nec nobis quidem constet quæ sit Dei voluntas, sed rem sic credamus propriis cogitationibus? Est ergo nobis considerandum, ne forte existimantibus recta via ingredi, in aviam contingat incidere. Sunt enim incerta hominum cogitationes, sacra ajunt eloquia.* (a) *Et si videtur, sequentes illud Apostolicum, & veluti exemplo utentes, in conspectu jaciamus sortes Episcoporum & monachorum: & si sors quidem venerit ad monachos, oportet omnino perseverare in iis, in quibus nunc manemus, & quæ nobis placent: sin autem ad Episcopos, cum ipsis communicare.*

(a) Sap. 9. Sorte incerta religio.

XXIX.

Cum hanc attulisset sententiam Marcianus, nullus erat ex iis qui aderant, qui non laudaret. Jactam itaque sortem Episcopi quidem eam habuerunt: omnes autem ei statim communicabant, tamquam ex Deo esse cognitam arbitrati, præter Gerontium solum & Romanum: & omnes se ipsos præbent ferentes * *unioni Ecclesiæ, eique de cætero germanam ac sinceram faciunt communionem. Cum eos autem Patriarcha pulchre non solum supinis (ut quis dixerit) manibus, sed etiam cordis sinibus excepisset, præclarum & celebre festum agit. Admodum enim pulchre civitate exortum est bonum pacis, & læcata sunt plateæ Hierusalem & per omnia Deus glorificabatur. Gerontius autem & Romanus, alter quidem cum quadragintaquinque annos præfuisset, beatæ Melaniæ monasteriis; alter vero in Theocorum (ut supra diximus) regione monasterium construxisset, & deinde ex ipsis quoque turpiter fuissent expulsi propter eorum, quæ ipsis visa fuerant impietatem, male huc & illuc obeuntes recesserunt. Sed hæc quidem facta sunt temporibus Zenonis.* Hactenus de his ibi quibus miranda præcedentia confirmentur.

* ferventes.

Unio in Ecclesia Hierosolymitana.

XXX.

Jam vero res Occidentales tandem invisamus, quæ tetra circumquaque offusa caligine ob barbaros ubique regnantes, obscuræ admodum redditæ sunt. Etenim cum defecisset penitus Occidentis Romanum Imperium, regnante Romæ Odoacra Rege, magna ex parte extorres facti sunt cives, aliis ex illis in Orientem, aliis in diversa Orbis loca, ubi haberent rura paterna, migrantibus. Cum interea Ambrosius Aurelianus in Britannia purpuram sumpsit, conatus liberare Britannos ab Anglosaxonibus eos assidua infestantibus. Vocati illi fuerant a Britannis sub Marciano Imperatore, cum a Scotis & Pictis infestarentur: sed (ut superius dictum est) ex auxiliariis in hostes conversi, eosdem Britannos dirissime affligebant, ad hoc usque tempus, quo ab Ambrosio liberantur. Hic purpuram quidem assumpsisse, non autem nomen Imperatoris, reperitur: ipseque primus id tentavit (ut Gilda testatur) non autem & parentes, ut legitur apud Bedam qui

De Ambrosio Britanniæ vindice.

PAGIUS

lii, legendum *Januarii*, ut habet MS. Colbertinum, quo usus est Pougetus, & ut dicitur in Vita Euthymii a Metaphraste scripta.

XVIII. *Ambrosius Rex Britannorum diversus est ab Ambrosio de quo in Vita S. Severini.*

Ad num. XXX. & seq. In Vita Sancti *Severini*, qui Noricis Evangelium per hæc tempora annuntiavit, de Odoacre Italiæ Rege Eugippius Presbyter cap. 9. scribit: *Odobagar Rex S. Severino familiares literas dirigens, si qua speranda duceret, dabat suppliciter optionem, memor illius præsagii, quo eum expresserat quondam regnaturum. Tantis itaque Sanctus alloquiis invitatus, Ambrosium quemdam exulantem rogat absolvi, cujus Odobagar gratulabundus paruit imperatis.* Hunc esse Ambrosium illum, qui Magnam Britanniam fortiter tuitus est, putavit Baronius, ita de illo scribens: *Hic purpuram quidem assumpsisse, non autem nomen Imperatoris reperitur: ipseque primus id tentavit, ut Gilda testatur, non autem & parentes, ut legitur apud Bedam lib. de Sex Ætat. in Zenon. & de Gest. Angl. lib. 1. cap. 16. qui sub Zenonis Imperio hæc contigisse tradit, sicut & Ado in Chronico; licet quoto anno ipsius Zenonis id acciderit, nemo prodat. Nos hoc anno posuimus, sequenti nimirum a liberatione Ambrosii ab exilio sub Odoacra, si hunc eumdem cum illo Ambro-*

(a) Beda de sex ætat. in Zenon. & de Gest. Angl. l. 1. c. 16.

(a) qui sub Zenonis Imperio hæc contigisse tradit, sicut & Ado in Chronico, licet quoto anno ipsius Zenonis id acciderit, nemo prodat; nos hoc anno posuimus, sequenti nimirum a liberatione Ambrosii ab exilio sub Odoacre, si hunc eundem cum illo Ambrosio esse velimus: quod ut opinemur, multa persuadent.

XXXI. Hic, inquam, sumens purpuram, ut aliquod saltem vestigium Occidentalis superesse videretur Imperii, a Britannis diu multumque a barbaris externis afflictatis, ut a Deo missus, acceptus est. Quomodo autem per eum actum sit, ut pluribus fatigatos prœliis hostes tandem penitus vicerit, Gildam Sapientem audiamus rem in hæc verba describentem (b):

(b) Gil. de excid. Brit.

Tempore igitur interveniente aliquando cum recessissent domum crudelissimi prædones, roborata a Deo reliquiæ, quibus se conjungunt undique de diversis locis miserrimi cives, tam avide, quam apes alvearis procella imminente; simul deprecantes cum toto corde, & (ut dicitur) innumeris onerantes æthera votis, ne ad internecionem usque delerentur: Duce Ambrosio Aureliano viro modesto, (qui solus forte Romanæ gentis tantæ tempestatis collisioni, occisis in eadem parentibus, purpura nimirum indutus superfuerat, cujus nunc temporibus nostris soboles magnopere avita bonitate degeneraverit) vires capessunt, victores provocantes ad prœlium: quibus victoria, Domino annuente, ex voto cessit. Et ex eo tempore nunc cives, nunc hostes vincebant: ut in ista gente experiretur Dominus solito more præsentem Israelem, utrum diligat eum, an non, usque ad annum obsessionis Badonici montis, novissimeque ferme de luciferis non minime stragis, qui & mea

De obsidione Badonici montis.

PAGIUS

brosio esse velimus, quod, ut opinemur, multa persuadent. Verum in narratione Eugipii nihil occurrit, quod hoc persuadere possit, præter unum Ambrosii nomen, quod illi cum multis aliis commune fuisse certum est. Præterea nec Beda, nec Ado Ambrosii Regnum sub Zenone cœpisse tradunt, sed tantum uterque refert, Zenone regnante, Saxones a Britannis Duce Ambrosio profligatos, quod verum est. Denique quod ipsum Aurelium Ambrosium, non parentes illius purpuram in Britannia sumpsisse asserit Baronius, illud accepit ex mendosa Gildæ editione, a Polydoro Virgilio procurata, ut Usserius ex MSS. Gildæ exemplaribus observavit in lib. de Britannic. Eccles. Primordiis pag. 448. Legitur enim in vulgatis Gildæ exemplaribus: *Ambrosius solus forte Romana gentis tanta tempestatis collisioni, occisis in eadem parentibus, purpura nimirum indutis superfuerat.* Ubi loco *indutis*, legendum, *indutus*. Nec dissentit Beda lib. 1. cap. 16. ubi de Anglis scribit: *Utebantur eo tempore Duce Ambrosio Aureliano viro modesto, qui solus forte Romana gentis prafata tempestati superfuerat, occisis in eadem parentibus, Regium nomen & insigne praferentibus.* Quæ tamen verba *prafata tempestati*, & sequentia in versione Saxonica desunt.

XIX. *Saxones & Alamanni Gallias turbant.* Gregorius Turonensis lib. 2. cap. 19. narratis iis, quæ anno CDLXV. num. XI. . . . de Saxonibus retulimus, ait: *His ita gestis inter Saxones atque Romanos bellum gestum est; sed Saxones terga vertentes, multos de suis, Romanis insequentibus gladio reliquere: Insula eorum cum multo populo interempto, a Francis capta atque subversa sunt. Eo anno mense nono terra tremuit. Odovacrius cum Childerico fœdus iniit, Alamannosque qui partem Italiæ pervaserant, subjugarunt.* Turonensis annum a Martio sicuti & menses exorditur, ideoque per hunc terræ motum, alium eum intelligit ab eo, quo Constantinopolis hoc anno mense Septembri concussa, ut paulo ante narravimus. Turonensem enim *Januarium* mensem undecimum appellare, anno DXC. num. II. videbimus, & cum de Fredegario ejus Continuatore sermo erit, utrumque a Martio annum inchoare. Franci illi videntur ii, qui Cenomanensi Regulo parebant, de quibus Turonensis lib. 2. cap. 42. *Saxones* vero, sicuti Childericus Francorum Rex ac Visigothi, quorum Regia Tolosa erat Romanos bello infestabant, Insulasque in Ligeri arcibus ac præsidiis munierant, ut postea Normanni in eodem flumine & in aliis Galliarum præstiterunt. Quod spectat ad Alamannos, qui parte Italiæ deprædata in Gallias ingressi erant, Cointius anno CDLXXXI. num. VI. existimat, in Gregorio *Alamannorum* loco, reponendos esse *Alanos*, qui, inquit, consederant ad Ligerim, partemque non Italiæ, sed Galliæ pervaserant. Verum Vir doctissimus errat; nam *Alanorum* Regnum in Galliis jam ab an. CDXLIV. finem acceperat, ut eo anno n. III. demonstravi.

XX. *Provincia occupata ab Eurico Rege.* Jornandes lib. de Reb. Get. cap. 47. narrata Urbis occupatione per Odoacrem Regem scribit: *Euricus Rex Vesegotharum Romani Regni vacillationem cernens, Arelatum & Massiliam propria subdidit ditioni. Gisericus etenim Vandalorum Rex suis eum muneribus ad ista committenda illexit, quatenus ipse Leonis vel Zenonis insidias, quas contra eum direxerant, praecaveret, egitque ut Orientale Imperium Ostrogotha, Hesperium Vesegotha vastarent, ut in utraque Republica hostibus decertantibus, ipse in Africa quietus regnaret. Quod Euricus grato suscipiens animo, totas Hispanias Galliasque sibi jam jure proprio tenens, simul quoque & Burgundiones subegit.* Quare Chronographus Victori Tununensi insertus ad Joannis & Severi Consulatum seu ad annum Christi CDLXX. perperam habet: *Arelatum & Massilia a Gothis occupata sunt.* Præterquam enim quod Jornandes id post Romam ab Odoacre captam contigisse testatur, liquet ex dictis ante *Arvernum* captum Massiliam ab Eurico subactam non esse, sed Chronographus iste sæpissime in Chronologiam peccat. Nec minus errat Jornandes in eo quod asserit, *Euricum* Hispanias, Gallias & Burgundiam subegisse, cum earum regionum partem tantum obtinuerit. Denique Procopius lib. 1. de Bell. Goth. cap. 12. de Gallis scribit: *Ubi illam Odacer in tyrannidem mutavit; tunc Tyranni concesso, Galliam omnem ad Alpes usque, quibus Gallorum ac Ligurum fines terminantur, Visigothi obtinuerunt*, ideoque non ante annum CDLXXVI.

XXI. Provincia *in Eurici* Regis potestatem redacta, *Faustus* Episcopus Regiensis in exilium ob eo amandatus. Faustus enim in Epistola IX. ad Ruri-

meæ nativitatis est. Sed ne nunc quidem ut antea Civitates patriæ inhabitantur, sed desertæ dirutæque hactenus squalent cessantibus licet externis bellis, sed non civilibus. Hæsit etenim tam desperati insulæ excidii, insperatique mentio auxilii memoriæ eorum, qui utriusque miraculi testes extitere: & ob hoc Reges publici privati, sacerdotes, Ecclesiastici suum quique ordinem servaverunt. Hæc Gilda, Ambrosio acceptam ferens libertatem Britanniæ ab ingruentibus barbaris liberatæ, & restitutam Ecclesiasticam disciplinam. Porro quod pertinet ad cladem Badonicam: cum Beda testetur circa annos quadragintaquatuor accidisse a tempore quo Anglosaxones Britanniam invaserunt; habita ratione eorumdem aggressionis, quam tempore Marciani Augusti contigisse idem ipse affirmat, non amplius quam post annos circiter viginti accidisse dicendum est, & triginta annis expletis ab eo tempore quo Scoti & Picti eam invaserunt sub tertio Aetii Consulatu, anno Domini quadringentesimo quadragesimosexto.

Se-

PAGIUS

Faustus Episc. Regiensis in exilium missus.

Ruricium Episc. Lemovicensem, Tom. VIII. Biblioth. Vet. Patr. edit. Lugd. inquit, *Gratias ad vos, dum vobis de patria scribimus, qui nobis patriam in peregrinatione fecistis, qui sudessa liberalitate patriæ desideria temperastis; vim quandam Divina justitia succedentibus sibi beneficiis inferentes: ut quod intulerat ad castigationem, converteret ad honorem, conferret ad consolationem mutaret ad requiem mentis; nostra prætermitteret, ut vestra cumularet; debita obliviscens; & lucra vestra multiplicans; apud utrasque partes magnitudinem suæ bonitatis exerens, nos vestro locupletaret obsequio, vos nostro ditaret exilio.*

XXII. *Locus ejus exilii.*

Hæc post exilium a *Fausto* scripta, qui Regium *patriam* appellat, quia hujus Urbis Episcopatum gerebat, indeque Possessor Episcopus Africanus cum in literis ad Hormisdam, *natione Gallum* fuisse dicit, cum tamen in Magna Britannia natus esset. Ex hac porro Epistola discimus Faustum in Diœcesim Lemovicensem Archiepiscopatui Bituricensi subditam relegatum fuisse, quo in exilio cum versaretur, aliam Epistolam ordine VI. ad eumdem Ruricium dedit, & de se scripsit: *Dum novos tirex commercio charitatis acquirimus, dum de acquisitorum salute gaudemus; inter hæc positi bona, præsenti insultamus exilio, & patrem,* (lege patriam) *nos non amisisse, sed commutasse cognoscimus. Nam dum fideles famuli Dei in necessitatibus nostris bonitatem suæ devotionis exercent, sine sede propria possessores sine possessione divites sumus.* Affert utrumque locum Usserius in Antiquit. Eccles. Britannic. cap. 13. ut probet *Faustum* non in minori, sed in Majori Britannia exortum esse, quod confirmat in Indice Chronologico Operi suo subjuncto ad annum CDLXIII. asserens *Faustum* Britannum apud Gallos exulantem, Maximo in Lirinensi primum Abbatia, atque in Reiensi deinde Episcopatu successisse. Verum non nisi solitudinis amore Lirinum venit Faustus, eo tempore quo illa insula, Eucherio & Cæsario testibus, gloriosos *a sæculo transfugas* recipiebat, & *quos filios patres, quos parvos, magnos, quos Tyrannos Reges reddebat.*

I. Cur unicus Consulatus.

SEquitur annus Christi quadringentesimus septuagesimusoctavus: quo Illus vir clarissimus sine collega Constantinopoli ereatus est Consul. Caruit suo Consule Occidens, quod dum legationes ineundæ pacis causa ultro citroque a Zenone atque Odoacre missitarentur; nihil Odoacer inter hæc præsumere, nec Zeno de juribus Occidentalis Imperii sibi voluit arrogare, ut alterum quoque Consulem Romæ creari solitum nominaret: neque Odoacer id sibi atrogendum putavit, qui nec Imperatoris nomen accepit. Hujus ergo anni principio redditæ sunt Simplicio Romano Pontifici litteræ Acacii Constantinopolitani Episcopi de rebus Alexandrinæ Ecclesiæ anno superiore transactis, quas scire idem Simplicius datis ad eumdem Acacium litteris exigebat. Quæ autem ista fuerint, ipsa docet epistola; quæ honorifico præconio ipsum Romanum Episcopum ornans, ipso sui exordio ista habet (*a*):

(*a*) *Apud ep. Simpl. post ep. 10. to. 1. epist. decret.*

II. Epistola Acacii ad Simplicium Pap.

Domino beatissimo sancto Patri Archiepiscopo Simplicio Acacius. Solicitudinem omnium Ecclesiarum secundum Apostolum circumferentes (b), nos indesinenter hortamini, quamvis sponte vigilantes ac præcaventes. Sed vos divinum zelum solita demonstratis, statum Alexandrinæ Ecclesiæ certius requirentes, ut pro paternis canonibus susceptatis laborem, pessimo stillantes sudore pro his, sicut semper est approbatum. Sed Christus Dominus noster, qui diligentibus se in bonum cooperatur, nostris cogitationibus insidens, & unam nobis in his mentem atque eamdem pro gloria sua esse cognoscens; omnem victoriam ipse perfecit, consortes nos cum tranquillissimo Principe faciens, & Timotheum quidem decessarem spirantem procellas & Ecclesiasticam tranquillitatem (sicut apparuit) conturbantem, vitæ subduxit humanæ, dicens ei (c): Tace, obmutesce.

(*b*) 2. *Cor.* 11.

De morte Timothei.

(*c*) *Marc.* 4.

III. De fuga Petri.

Petrum quoque, qui ab Alexandria, more similiter procellæ surrexerat, dissipavit, atque in æternam fugam, Spiritu sancto flante, convertit, unum de his qui olim fuerant damnati: sicut enim in nostris Archivis inventum est, & de vestris scriniis (si dignamini exquirere) poteritis agnoscere, quæ in tempore de eodem subsecuta, ab Alexandrino Archiepiscopo Romam ad alterutrum sunt relata. Qui Petrus noctis existens filius, & operum dierum lucentium alienus apparens, omnino tenebras ad latrocinium peragendum congruas earum cooperator inveniens; media nocte, adhuc jacente cadavere illius qui paternos canones subvertebat, insepulta surrepsit in sedem sicut ipse arbitratus est, uno & solo præsente, & eo qui concors illius insistebat insaniæ: ita ut propter hoc majoribus suppliciis subderetur, nec quod sperabat, effectum est. Sed ille quidem de se ex parte vel minimum judicans, nusquam penitus omnino comparuit.

IV.

Timotheus autem paternorum canonum custos, qui Davidicæ mansuetudinis exemplo subditur, & usque ad finem patiens

PAGIUS

SÆC. V. Anno Eræ Hisp. DXVI. A. C. 478.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5971.

☉ 11. A. ☽ 4. P. 9. April. Indict. 1.

JESU CHRISTI 478.

SIMPLICII PAPÆ 11.

ZENONIS IMP. 5.

ODOACRIS REG. 3.

I. *Quinquennalia Zenonis.*

[1] ILlus in Oriente sine collega Consul creatus. Is cum *Trocundo*, qui perperam apud Theophanem, cujus verba anno superiori retulimus, *Procundus* vocatur, in gratiam Imperatoris redierat. *Illus cum Zenone conciliatus amicitia Imperium eidem recuperare studuit*, inquit Candidus, quod & Theophanes citatus habet. Inde Zeno eum hoc anno, quo Quinquennalia dedit, Consulatu cohonestavit.

II. *Salophaciolus in persecutione vacillavit.*

A num. I. ad XVII. Simplicius Papa literis ad Acacium datis *tertio Idus Martii Illo V. C. Cos.* & a Baronio num. VIII. recitatis, scribit Acacio Constantinopolitano Episcopo, se se gratulari in reditu Timothei Salophacioli: ait tamen: *Meminisse hoc, cum jam dudum fidelis Præsulis non habuisse constantiam, quando ei, ut damnati Dioscori nomen inter altaria recitaretur, extortum est.* Ipse Salophaciolus Literis sine die & Consulatu datis, & a Baronio num. X. & seqq. relatis deprecatur a Romano Pontifice Romam Legatione ad eum missa. Ex quibus intelligere poterat Baronius in dubium revocandum non esse, quod scribit Zacharias Rhetor apud Evagrium, *Anastasium* Hierosolymorum Episcopum Basilisci *Encyclicis subscripsisse*, *aliosque item complures, adeo ut circiter quingenti*

NOTÆ [1] COss. *Illus sine collega*. Marcellinus: *Illo solo cos.* Epistola Simplicii Papæ ad Acacium. *Illo, viro clarissimo consule.*
Procopius lib. III. cap. I. de ædific. Justiniani hujus consulis meminit. Vide Pearsonium in Prolegomenis ad Hieroclem. Epitome temporum, & Indiculus Paschæ *Illo* V. C. *Consule*. *Theodoricus Durracium ingressus est*. Nonnulli scribunt *Hillum* cum aspiratione. GEORGIUS

tieus, atque potestati propriæ restitutus a Christo propriæ sedis honore lætatur, & spiritualium filiorum voces accipiens, gratiam curationis expectat, multiplicato in se honore a Christo Principe sacerdotum: propter quem & tolerantiæ coronam sibimet religavit. Attentius igitur oret vestra beatitudo pro Christianissimo Imperatore, & pro nobis ipsis. Nihil enim prætermittitur eorum quæ ad custodiam Ecclesiasticæ respiciunt disciplinæ. Universam fraternitatem quæ vobiscum est in Christo, ego & qui mecum sunt, salutamus. Et alia manu: *In Domino conserveris, sanctissime & beatissime Pater.* Hactenus Acacius ad Simplicium Romanum Pontificem.

V. Simplicii pervigil cura totius Eccl.

Qui igitur consolatur humiles Deus totius consolationis, consolatus est sanctissimum Simplicium Papam in adventu harum litterarum. Augebatur ipse mœrore ex lugubri statu totius Catholicæ Ecclesiæ: nec quia premebatur proximis malis damna contemnebat externa. Quantumlibet enim ob barbarum eumdemque Arianum Italiæ Regem Odoacrem sæpe lugeret; haud tamen Orientalis Ecclesiæ pervigilem curam gerere prætermisit: frequentioribus namque agebat & urgebat litteris, ut de ejus Ecclesiæ statu certior redderetur: cum acceptis tandem ejusmodi ab Acacio litteris, mirifice adgavisus est, sperans fore, ut exul pietas Orientalis Ecclesiæ postliminio secundum dies antiquos ex optato restituenda esset. Ita plane ex ejusmodi exordiis par erat reliqua quæ ventura essent existimare: quis enim non maximam spem concipere potuisset, videns Imperatorem suam in Imperium restitutionem hisce pietatis operibus consecrare, & Acacium Constantinopolitanum Episcopum eidem adnitentem, ducemque se ad potiora præstanda præbentem?

VI. Acacii mutatio.

Sed quam inconstans & labilis sit fiducia illa quæ in homine collocatur, quæ post hæc contigerunt reddidere penitus manifestum ambobus (proh dolor!) tam Acacio quam Zenoni in deteriora prolapsis. Videbis, quod & mireris, & cum Hieremia (a) exclamare cogaris: *Obstupescite cæli super hoc, & portæ cæli desolamini vehementer:* videbis inquam ipsum Constantinopolitanum Episcopum quadam mentis vertigine motum, velut, furiis agitatum, nefandissimum illum Petrum Mogum, quem iisdem suis litteris adeo fuerat exsecratus, noctis filium latronem noctu irrepentem, invasoremque alienæ sedis appellans, post hæc omni fovisse studio & officio adjuvasse, ut Ecclesiæ Alexandrinæ thronum reciperet, quem fur & latro compertus jam sponte turpi lapsus fuga deseruisset. Sed levia ista tibi videri poterunt, cum illum spectabis phrenesi quadam abreptum & velut œstro percitum, adversus Romanum Pontificem, violentum insurgere appetere cornibus appetendo primatum quem nuper videris, cum mentis compos esset, & sanos liberosque haberet affectus, Simplicio Papæ adeo obsequentem, in omnibus obtemperantem, ac plane dignum ab eo existimatum, cui crederet vices suas, delegando eidem in Oriente vicariam præfecturam, qua roboratus, intrepidus obstitit Basilisco, repressit furentem, & coegit nova sanctione veterem contra fidem Catholicam latam penitus abrogare: Ista quidem, cum mentis compos, non alta sapiens, humilibus consentiret. At est plane illa æqua mensura, qua quisque diversos uniuscujusque hominis actus metiatur; & probata æqui ponderis trutina, qua quis expendat cujusque opera, quæ sibi contraria esse noscantur: ut illa probet, quæ tranquilliori gesta sunt animo, antequam contigerit

(a) Hier. 2.

PAGIUS

genti numero fuerint, qui Leonis Epistolam & Chalcedonense Concilium damnaverunt, inquit Evagrius lib. 3. cap. 5. In persecutione enim multi vacillare solent. Vide Baronium anno CDLXXVI. num. XL.

III. *Synodi Constantinopolitana & Romana.*

Celebrata hoc anno Synodus Constantinopolitana ab Acacio, & Romana a Simplicio Papa. In illis Timotheus Ælurus, Petrus Fullo, Joannes Apamenus, & Paulus Ephesiorum Episcopus damnati: Nam Felix III. Simplicii Papæ successor in Epistola ad Clericos & Monachos Orientales, apud Baronium anno CCCCLXXXIII. num. LII. ait: *Quos tunc hypocrita Acacius ita fecit ab Apostolica Sede damnari, ut his etiam vocabulum Christianorum tolleretur, quod gesta apud eum habita manifestant.* Quæ ultima verba non nisi de Synodalibus gestis intelligi possunt, inquit Valesius lib. 2. Observat. Eccles. ad Evagrium cap. 5. ex illis probans, Petrum Fullonem in Synodo Constantinopolitana hoc anno congregata damnatum fuisse. Verum inde etiam constat, eum ac consortes in Synodo Romana a Simplicio post Constantinopolitanam habita damnatos; cum Felix Papa dicat: *Quos tunc hypocrita Acacius, ita fecit ab Apostolica Sede damnari, &c.* Quod de more in Synodo fiebat. De hac Synodo Romana loquitur libellus Synodicus asserens, Simplicium, in ea Eutychen, Dioscorum, & Timotheum anathemate notasse, & sanctam Chalcedonensem Synodum confirmasse,

IV. *Fullo sedente Simplicio Romæ & Constantinopoli damnatus.*

Baronius quidem anno CDLXXXIII. num. LII. scripsit, *Petrum Fullonem* damnatum esse in Synodo Romana & in Synodo Constantinopolitana, sed contendit utramque habitam eo Christi anno, & post Simplicii Papæ obitum. Hanc in rem laudat Epistolam Felicis Papæ ad Petrum Fullonem scriptam, cujus initium: *Quis dabit capiti meo aquam*, ut videre est ibidem num. LVI. Extat ea Græce Tom. IV. Concil. pag. 1058. in qua Felix Fullonem monet, ut resipiscat, & singulas ejus blasphemias confutat. Refert deinde Baronius num. LXVI. sententiam a *Felice* adversus Fullonem latam, quæ his verbis inchoatur: *Quoniam pestiferis doctrinis imbutus*, quæ extat etiam Græce & Latine

gerit illum privatorum affectuum turbine agitari; illa vero respuat, quæ ex cæca mente & furoris impetu in transversum acta procedunt. Hæc tibi firma regula ad detegendum dignoscendumque tum Acacium, tum alios prævaricantes, secundum illud ab Apostolo de se ipso firmiter inculcatum (a): *Si quæ ædificavi, hæc destruo; prævaricatorem me constituo.* Hæc quoad Acacium.

(a) Galat. II.

VII. Sed & intueberis (quod non mireris verum ingemiscas) Zenonem Augustum in conflatorio ærumnarum excoctum, visum, ad breve temporis spatium purum aurum, iterum conversum in scoriam: Non inquam miraberis, etsi lugeas; quod haud novum sit impios hæreticos, potissimum vero Principes, sic interdum videri voluisse Catholicos, ut ex religione inconcessum alia via quod cuperent assequerentur Imperium; ut etiam recens de Basilisco demonstravit exemplum. Sancito semel apud impios (quos numquam dixerim Christianos) impio illo de jure regnandi decreto, licere simulare, fallere, religionem violare, pro arbitrioque mutare, ut tamen quis regnet: quomodo non summa consideratione, longa intercedente mora, donec veritatem pariat tempus, expendenda est Principum hæreticorum, quam præseferunt factis, & scriptis proferunt, pœnitentia? Hæc obiter occasione ejus quæ tractatur historia de Zenone, & quæ sunt dicta de Basilisco, & dicturi sumus inferius de Anastasio his omnibus nequiore. Sed jam quæ rescripserit ad Acacium læta nunciantem & adhuc mentis compotem Simplicius Papa, videamus: hoc enim anno mense Martii breviter ista dedit (b):

(b) Simpl. ep. 8. to. 1. ep. decret.

VIII. Simplicii epist. ad Acacium. *Quam sit efficax supplicantium Domino perseverantiu sacerdotum, & quam jucundo gratuletur affectu studium, quod defensioni fidei sinceris mentibus exhibetur, litteris tuæ dilectionis agnoscitur: quando post tanta certamina, quibus Dei misericordia in cunctis propriæ religionis famulos & ministros suæ constituens potestati, probatissimos sibi efficit esse victores. Siquidem Alexandrina Ecclesia divino tandem judicio liberata, in consortium communium nos advocans gaudiorum, eum qui ab hæretico fugatus fuerat, ad ejus sedem rediisse testatur. Unde unimis exultantibus ad universalis Ecclesiæ quietem Christo Domino nostro pro salute primum fidelissimi Principis supplicamus; cui pro devotione, qua cunctos universis sacerdotes, pietas hæc divina concedit, quæ nos liberos pro populis Christianis apud omnipotentiam cœlestem præstat interpretes. Sicut ergo in reditu fratris & Coepiscopi nostri Timothei gratulamur, ita eum commonente dilectione tua, cupimus irreprehensibilem reperiri: quia meministi hoc, eum jamdudum fidelis Præsulis non habuisse constantiam, quando ei, ut damnati Dioscori nomen inter altaria recitaretur, extortum est. Datu tertio Idus Martii, Illo V. C. Consule.* Hactenus ad Acacium Simplicius Papa.

IX. Post hæc autem accidit, ut idem Timotheus Alexandrinus Episcopus in sedem restitutus, legationem ex more mitteret ad Romanum Pontificem. Missi sunt tres legati, nempe Esaias Episcopus, Nilus presbyter, & Martyrius diaconus. Qua quidem legatione in primis rogavit veniam pro antea admisso delicto, cum compressus gladiis Eutychianorum, coactus fuit recitare nomen Dioscori ad altare: quod profecto haud leve facinus in tanto Episcopo videri poterat, licet id præstitisset invitus. Deprecatur a Romano Pontifice veniam, quem Judicem & vindicem sciret, cunctis Episcopis præsidere. Insuper eadem legatione notum fecit, Petrum Mogum ejusdem sedis invasorem, qui fugam captasse videbatur, latitare in Civitate, & secreto rem agere, seducentem multos; & cladem illius Ecclesiæ procurare; rogans ut apud Imperatorem agat, quo longius in exilium pelleretur. His igitur acceptis litteris, mox ad ipsum Imperatorem Zenonem Simplicius Papa ista conscripsit (c):

(c) Simpl. ep. 9 to. 1. ep. decret.

Sim-

PAGIUS

ne in eodem Tom. pag. 1066. sed alterius versionis. Denique Baronius num. LXXI. recitat literas ejusdem Felicis ad Zenonem Imp. in quibus ei Pontifex significat, ut caveat a communione Petri jam judicio Ecclesiastico condemnati. Quæ Epistola Græce & Latine habetur in eodem Tom. Conci. pag. 1070. ubi pag. 1095. & seqq. Concilium illud Romanum contra Acacium & Petrum Fullonem consarcinatur partim ex actis & productis in causa Acacii, partim ex actis & productis in causa Petri Fullonis. Constantinopolitanum vero Concilium ibid. pag. 1108. & seqq. conflatur ex Epistola Acacii ad Petrum Antiochenum, quæ ibi tam Græce quam Latine legitur; & cujus initium in Latino: *Obstupuit cœlum & tremuit terra*, &c. Huic Concilio etiam assignantur quatuor aliæ Epistolæ Græcæ & Latinæ a quatuor Episcopis Orientalibus ad Petrum Fullonem scriptæ. Hæc monumenta a Baronio ibidem, uti in Collectione Conciliorum disposita.

V. Concilium Romanum adversus Fullonem fictitium. Sed hæc farrago est rerum inter se nullum ordinem habentium, imo inter se pugnantium. Nam in Concilio Romano mittitur libellus citationis ad Acacium, & in eodem Concilio profertur sententia in Petrum Fullonem, in qua Felix Papa dicit: *Firma sit hæc tua dispositio a me, & ab his, qui una mecum Apostolicum thronum regunt, & ab Acacio Constantinopolitanæ Ecclesiæ Pastore, & a Venerabilibus Episcopis sibi subjectis, quoniam ipsorum monumenta non sustinuisti.* Et tamen in Epistola, quam ex eadem Synodo Felix ad Acacium scribit, cujus exordium: *Posteaquam sancta memoria decessore* meo

Simplicius Episcopus Zenoni Augusto.

X. Pro Timotheo ad Zenonem Simplicius scribit.

Per Petrum virum spectabilem Comitem Placidiæ nobilissimæ feminæ olim divinorum exultatione munerum, triumphalis in Domino regni vestri gloria delotota: cum universalis Ecclesiæ gaudio mediocritatis meæ litteras obtulisse meminerim, nec inter universos Catholicæ fidei sacerdotes opera Domini nostri vel solus potui tacere, vel primus. Quia secundum beatum Paulum Apostolum (a), *Ecclesiarum omnium curam sustinens, mihi summam gaudii de reddita pro clementia vestra earum quiete specialiter vendicavi, quod vos Divinitatis auxilio, dejectis religionis & regni hostibus, meruerimus habere victores, & in uno eodemque proventu, Christo in vobis ubique vincente, & cultus veræ fidei, & status est reparatus Imperii: quod utrumque ideo fuerat, diabolo se ad tempus interferente, turbatum, ut alterutrius adversariis dissipatis, præconia fierent majora vincentis. Unde tam præclara fructuum virtutis adeptus, cum lætitia universalis Ecclesiæ nunc quoque sine cessatione facio, tacere non possum gratias sine dubio perennes, quod antiquæ veræque fidei in fratre & Coepiscopo meo Timotheo Alexandrinam Ecclesiam reddidistis: cujus apud me nuper litteræ commeantes, expulsa profanitate Eutychetis atque Dioscori damnatorum, ad regendos Orthodoxos B. Petri & Evangelistæ Marci sedem (quod ante compertum est, se recepisse commemoravit, incitans nos volentes, ut hæc ipsa pietatis vestræ sensibus referremus.*

(a) 2. Cor. 11.

XI. *Ut ergo tranquillitas vestri perpetua & fixa sit regni; quietem, quam cunctis in memorata Ecclesia præstitistis, pervigile protectione custodite; & quod, juvante vos Domino, pro innocentium fecistis salute animarum, religiosiore studio & diligentia attentiore protegite. Quia non minoris est gloriæ quod condideris servare, quam condere: & omnibus est probatum, tantum vobis divini favoris impensum, quantum Christianæ religioni a vestra pietate est sedulitatis exhibitum. Et quamvis in omni parte regni sui profutura divino cultui providentia vestra non desisteret curis publicis tranquillitatem Ecclesiæ præferre; precor tamen, ut quod per nos serio postulat, immo quod ipsi specialius supplicamus, Petrum Alexandrinæ Ecclesiæ pervasorem, & ob hoc jure damnatum, quia moliri quædam latens in Alexandrina (sicut ad nos scriptum est) Civitate contra hæc quæ a vobis sunt statuta memoratur: ad exteriora transferri, piissima præceptione jubeatis: ne aliquos modicæ fidei (quod facere perhibetur) inficiat, & ad impietatis suæ instrumenta traducat. Longe sint ab innocentibus perniciosa contagia, ut per vos intra Dominici gregis ovile sit sinceritas* [a], *quam sola tenere potest Imperialis auctoritas.* Hucusque Simplicii epistola ad Zenonem, ad quem etiam aliæ eodem argumento hoc item anno litteræ datæ extant decimo Kalendas Novembris sub eodem Consulatu; est enim earum exordium: *Proxime quidem ab Urbe &c.* Quibus pariter agit de relegando longe ab Alexandria Petro Mogo turbas secreto miscente, atque inter alia illud de scelesto homine prodit, quod arroganter Episcopum ageret Alexandriæ, quem nec constare posset ordinatum aliquando fuisse diaconum.

Petrus Mogus latens Alexandriæ mala molitur.

[a] severitas.

XII. Hæreticus homo procul pellendus.

Præstabat quidem Zenonem obedire Pontifici, atque pestilentem hominem longe longius extra Romani fines Imperii ablegare. Etenim talis est hæreticorum natura, ut nisi ab humano consortio penitus auferantur, non religionem tantum, sed & statum ipsum politicum in maximum discrimen adducant & perdant: satis namque consultum est his a san-

PAGIUS *meo*, &c. suspectus hæresis habetur Acacius, & per *Vitalem & Misenum* citatur. In Concilio vero Constantinopolitano Acacius damnat Petrum Fullonem, qui jam in Concilio Romano eodem anno habito damnatus fuerat & ipsemet Acacius, ut mox dixi, Romam citatur. Præterea *Flaccianus* Episcopus Rhodopensis scribit ad Petrum Fullonem tanquam ad illum, qui hæresum procellas excitavit, aitque: *Falsis literis eur Pontificis erexisti*, idest, Acacii, *ut ad communionem te susciperet*. Unde in Concilio Constantinopolitano Acacius damnabat Fullonem, & Flaccianus Acacium conscium criminis Fullonis dicebat, si res ita actæ sint eo in Concilio, ut Baronius & Collectores Conciliorum existimarunt. Mitto alia multa absurda, quæ necessario consequuntur, si verum sit, in utraque Synodo res ita se habuisse; ut passim dicitur, quia vel sola Epistolarum illarum inter se collatione, quilibet ea observare poterit.

VI. Rem paucis extricare conabor. Certum est, Simplicium & Acacium, illum in Synodo Romano, hunc in Synodo Constantinopolitana *Petrum Fullonem* damnasse; quod non tantum ex iis, quæ modo in medium protuli, sed etiam ex variis aliis testimoniis, quæ brevitatis causa prætermitto, indubitatum redditur. Certum est secundo, *Felicem III.* Fullonem non damnasse, antequam is ejecto *Calendione*, Sedem Antiochenam invasisset, idque non contigisse, nisi postquam *Felix* in Concilio Romano anno CCCCLXXXIV. coacto sententiam tulit adversus Acacium *V. Kalend. Augusti* illius anni, quod ex iis, quæ suo loco afferemus, manifestum fiet. Quare Epistola illa, cujus initium: *Quis dabit capiti meo aquam*, & sententia, quæ incipit: *Quoniam pestiferis doctrinis imbutus*, ab imperitis Librariis male attributæ fuere Felici III. datæ enim sunt a *Simplicio* in Synodo Romana adversus Fullonem hoc anno indicta. Neque res aliter se habere potuit, cum illa sententia prolata sit eo tempore, quo *Acacius* cum Pontifice Romano conspirabat & consentiebat, ut ex verbis supra ex ea recitatis evidenter patet. At nunquam inter *Felicem* & *Acacium* convenit, quinimo in prima Epistola, quam Felix

Aperitur origo hujus communis erroris.

(a) Jo. 2. sanctis Apostolis (*a*), cum ejusmodi perditissimis Deo inferentibus bellum hominibus nec trium quidem litterarum communicatione misceri, ne quis inquam alicui ex istis dicere præsumeret, Ave. Quanto enim detrimento totius Orientalis Ecclesiæ permissus sit homo nequissimus Alexandriæ agere, exitus declaravit. Jure igitur ista prævidens, qui eminenti insistens speculæ (*b*) res obventuras longius contemplatur, Papa Simplicius clamans, ac iterum clamans, geminatis eodem anno datis epistolis, rogat, urget, opportune & importune monet, ut lupus ad lustra ferarum procul ab humano consortio amandetur. Quod quidem ut maximi ponderis opus perficeretur omnino, binas quoque eodem nuncio ad Acacium Constantinopolitanum litteras dedit; quem, ex rebus ab eo constanter gestis in Basiliscum tyrannum sumens argumentum, ad agendum in his viriliter adhortatur: reddemus ex iis earum priorem epistolam, quod missæ a Timotheo Romam legationis exactiorem narrationem contineat. Sic enim se habet (*c*):

(b) Ezec. 33.

(c) Simpl. ep. 10.

Simplicius Episcopus, Acacio Constantinopolitano Episcopo.

XIII. Simplicius Papa ad Acacium.

Quantos & quam uberes fructus constantia, fidei, & devotarum circa religionem Catholicam mentium semper habeat fortitudo, labor tuæ dilectionis, & eorum qui pariter, repente diabolo, jamdudum turbantur, ostendit. Nam cum Christi ini-micus & regni Christiani semper aulam monasturus invaderet, atque impia persecutione fideles Domini plebemque concuteret; oratione atque vigiliis sacrilega tentamenta superavit, & se victoria cælestis eo usque porrexit, ut regressu religiosissimi Principis, Ecclesiæ quoque Alexandrinæ Catholicus redderetur Antistes: de quo mox cum exultatione divinæ gratiæ gaudia nostra contulimus, & mutuis vos litteris fecimus gratulari. Et licet lætitiæ ipsius numquam sua defuerit plenitudo; tamen frater & Coepiscopus noster Timotheus persecutione probabilior factus, pristini non immemor instituti, per fratrem & Coepiscopum Esaiam & filios nostros Nilum presbyterum & Martyrium diaconum Alexandrinæ Ecclesiæ solemnia scripta direxit: quibus & illud, quod ante perterritus de Dioscori nomine fecerat, se destruxisse memoravit, & remissionem ipsius erroris expetiit; nosque de quiete fecit Ecclesiæ gratulari: expertus erga se quantum nobiscum tua charitas videt, quod in eo tunc reprehendimus, nos inultum, & reconciliatum sibi nunc divinæ miserationis affectum impendimus, frater carissime.

XIV. *Memoratis in Urbe, qui mox venerant, constitutis, occasionem filii nostri Petri viri spectabilis Comitis, quasi ex sententia proficiscentis amplexi, tam nostro proposito, quam petitione fratris & Coepiscopi nostri Timothei, legatorumque ipsius precibus, id ipsum volumus ad tuam pervenire notitiam; ut etiam nunc communium fieres particeps gaudiorum, & in prædictæ Ecclesiæ tranquillitate (quemadmodum diximus) laboris tui nobiscum carperes fructum; & Christianissimo, & clementissimo Principi nostras litteras offerres super hac etiam re, ut ipse quoque devotionis & fidei propriæ donis, se Deo protegente, lætetur; atque insistente charitate tua, acrioribus studiis Catholicæ religionis salutaria scripta mittendo, mu-*

PAGIUS Felix ad Acacium dedit, questus est Acacium a decessoribus suis literis incitatum, velut *obstinato silentio* nihil quicquam voluisse referre. Cum contra certo constet, Simplicium & Acacium uno animorum consensu Fullonem damnasse, Simplicium in Synodo Romana, Acacium in Constantinopolitana. Non dubium itaque, quin Epistola laudata, a Simplicio ad Fullonem scripta sit, eoque pertinaciter mandata ejus contemnente, supra dicta sententia ab eodem Pontifice in ipsum lata. Adhæc Epistola, cujus initium, *Obstupuit cælum*, &c. in Synodo Constantinopolitana, hoc anno coacta, scripta ab Acacio ad Petrum Fullonem, postquam in ea damnatus est. Denique Epistola ad Zenonem, cujus exordium: *Convenit Clementia tua*, &c. data quidem a Felice Papa, sed post utramque Synodum Romanam anno CDLXXXV. ab eo congregatam, in quarum priori *Acacius*, in posteriori *Petrus Fullo* Episcopatu depositi fuere, & excommunicati. Id ex ejusdem Epistolæ lectione planum fit; ea enim ad Zenonem scripta eo tempore, quo Zeno obstinata mente Fullonem in Antiochena Ecclesia sedentem tuebatur, parumque de Pontificis monitis curabat.

VII. In error Librariis attribuendus.

Fontem erroris aperio. Cum Librarius incidisset in Codicem, in quo descripta erat hæc Epistola Græco-Latina *Felicis* ad *Zenonem*, insuperque tres laudatæ Epistolæ Græcæ etiam ac Latinæ, quarum altera ab *Acacio* ad *Fullonem*, & duæ priores a Pontifice Romano ad eundem Fullonem inscriptæ erant sine Romani Pontificis nomine, existimavit, priores illas duas Epistolas, quemadmodum & Epistolam ad Zenonem a Felice fuisse datas. Quæ conjectura nostra firmatur ex eo, quod duæ priores illæ Epistolæ a Pontifice Romano scriptæ, editæ sunt cum sola inscriptione Latina, quia nempe in Græco inscriptio Græca desiderabatur; cumque putaret Librarius utramque a Felice datam, utramque etiam in inscriptione Latina *Felici* attribuit; quod non raro accidisse norunt Viri docti. Quare cum certum sit, *Simplicium & Acacium* damnasse *Petrum Fullonem*, idque non multo post Zenonis in Imperium restitutionem, & Felicem in Fullonem sententiam non tulisse ante annum CDLXXXIV. aut potius insequentem, apparet conjecturam nostram certam esse, Epistolam nempe Acacii ad Fullonem, pertinere ad Synodum Constantinopolitanam hoc anno habitam, & utramque Epistolam

*vire dignetur Ecclesias: ne (sicut experti sumus) in aliqua * regione antiquus ille serpens toties excisi capitis virus effundat, & inficiendi aliquos occasionem (quod absit) rursus inveniat, provida praeceptorum suae pietatis ordinatione disponat, & sicut evidentius approbatis, Deo se commendantibus legibus sanciat: ne vel in tenebris delitescant, & improvisi ambulantes, in luce percutiant; & his quos in fide pauperes esse repererint (quod Propheta testatur a) insidietur, ut rapiat.*

* antiqua.

(a) Ps. 10.

XV. De Petro in exilium amandando.

Petrum maxime, qui nonnullarum domorum, suique similium latebris confovetur, & quem zelo fidei ab Episcopatu constituit submoveri, in exteriores terras abjici, sicut & nos pietati ejus scripsimus, ad Ecclesiasticam pacem, speciali praeceptione decernat: quia rursum asseritur aliqua contra dispositionem fidei ipse sine cessatione moliri. Quia igitur hac opportunitate perlatoris fidissimi nos oportuit indicare & specialius admonere; hortamur, ut cum internuncius remeare coeperit, vel si qua forte alia occasio reperietur, quamprimum nos facias certiores, & curam nostram sublevare deproperes. Hæc de Petro populum seducente, Simplicius. Addit vero de plurimis, quos cum Timotheus, tum ipse Petrus seduxissent, ad pœnitentiam revocatis; qui ut in Ecclesiam reciperentur, ad ipsum Romanum Pontificem libellum pœnitentiæ miserunt cum deprecatione veniæ admissorum delictorum: nam subdit:

XVI. De lapsis restitutis.

Ut autem perfecto gaudio gauderemus, idem frater, & Coepiscopus noster Timotheus exemplum libelli satisfactionis eorum, quos a Catholicae fidei veritate Timotheus & Petrus, utrique damnati, damnationis terrore traduxerant, veniam postulantes, ad nos pariter destinavit, sacerdotali pietate lapsis subvenire desiderans: quod divinae misericordiae intuitu, quae neminem vult perire, refutabile non putamus. Hactenus Simplicius ad Acacium: Paulo post autem ad eumdem eodem quoque argumento alias litteras dedit, quarum hoc est principium: *Proxime quidem dilectionis tuae*, &c. Quae datae ponuntur, decimosexto Kalendas Novembris. Hi quidem fuere hujus anni Simplicii Papae labores, pro Alexandrina Ecclesia exantlati. Intelligis, puto, quod tam explicite traditur, quod & alias saepe factum vidimus, nimirum, absolutionem a crimine haeresis reservari solitam Summo Pontifici: dum in eam lapsi pœnitentes libellos pro venia consequenda mittere consuevissent ad Romanum Pontificem, ut Alexandrinos modo fecisse constat, cum tamen eis non deesset Catholicus Episcopus Alexandrinus. Quod si inconcessum id fuit primae post Romanum Pontificem sedis Episcopo; quinam inferiorum sedium sacerdotes sibi id arrogare praesumerent? Quid autem post haec factum sit, dicemus suis locis inferius.

XVII.

Jam vero reliquum est ut de alia legatione ejusdem Timothei Catholici Alexandrini Episcopi ad Zenonem Imperatorem pro actione gratiarum missa Constantinopolim agamus: quae a Liberato Diacono paucis ita describitur (b): *Timotheus, Episcopatu recepto, misit quosdam clericos, gratias agens Imperatori; cum quibus erat Joannes ex Oeconomo presbyter factus Tebennsiotes, cognomento Talaida, & Gennadius Episcopus inferioris Helenopolis, sanguine proximus Salofaciolo, quem expulerat quidem Episcopatu Aelurus, restituit vero Salofaciolus. Cumque hi qui fuerant missi gratias egissent Imperatori, Gennadius quidem ibi remansit,*

(b) Liber. Diac. c. 16. De legatione Timoth. missa Constantinop.

PAGIUS

lam a pontifice Romano ad Fullonem, spectare ad Synodum Romanam adversus eumdem hoc anno coactam. Quo ad alias Epistolas Graeco-Latinas, a quibusdam Episcopis Orientalibus ad Petrum Fullonem missas, quarum mox meminimus, datae illae anno CDLXXXIV. in variis Synodis adversus Fullonem habitis, ut eo anno ostendemus.

VIII. In Synodo Romana Fullo & additamentum Trisagii damnantur.

In Synodo Romana hucusque perperam Felici attributa *Simplicius* damnavit etiam *Fullonem* ob ejusdem clausulae additionem, ut liquet ex Epistola Felici Papae male adscripta, quae incipit: *Quis dabit capiti meo*, &c. & ex Epistola alia, cujus initium: *Quoniam pestiferis doctrinis*, &c. quae utraque ad Fullonem data est, in iisque Simplicius in eum invehitur, quod Trisagiae deprecationi, additionem illam induxerit. Executio sententiae, qua Petrus Fullo damnatus & Episcopatu Antiocheno dejectus, demandata Acacio, ut docet Gelasius Papa in Epistola ad Episcopos Dardaniae: *Haec* (sc. Sedes Apostolica), *dum Acacium certis comperisset indiciis a communione Catholica deviasse, diutius ista non credens, quippe quem noverat executorem saepe necessaria dispositionis sua contra haereticos extitisse, per triennium fere literis destinatis eumdem monere non destitit, sicut per diversos missa frequenter scripta testantur.* Idem habet Gelasius in Commonitorio ad Faustum: *In hac ipsa causa*, inquit, *Timotheus Alexandrinus & Petrus Antiochenus, Petrus, Paulus, Joannes, & caeteri, non solum unus, sed plures utique nomen Sacerdotii praeferentes, sola Sedis Apostolicae sunt auctoritate dejecti, cujus rei testis etiam ipse docetur Acacius, qui praeceptionis hujus extitit executor.* Et paulo post: *Hac igitur modo recidens in consortium damnatorum, est damnatus Acacius, qui eorum damnationem, antequam praevaricator existeret, fuerat executus.* Quas adversus haereticos sententias in Synodo Romana latas Acacius minime executioni dedisset, si Synodus illa anno CDLXXXIII. coacta fuisset; cum anno praecedenti tam ipse, quam *Petrus Moggus* Henotico Zenonis jam subscripsissent, ut testatur Liberatus in Breviario cap. 17. *Communicavit etiam & Petrus Moggus his, qui descenderunt cum Henotico*, & Acacio Synodicam scripsit Epistolam, & ab eo recepit.

Cum-

sit, ut cum aliis responsa faceret Archiepiscopi.

XVIII. *Porro Joannes ex Oeconomo amicus factus est Illo Magistro, qui cum reliquis descendit Alexandriam, factusque est iterum Oeconomus habens causam ecclesiarum: qui multa & pretiosa xenia misit Illo Magistro, despiciens Gennadium parentem Archiepiscopi, & Præsulem Acacium Constantinopolitanum.* Hæc Liberatus: qui subdit de legatione Timothei Romam missa ad Simplicium Papam, de qua nuper actum est. Ipse tamen Liberatus sugillans nonnihil Timotheum ipsum Catholicum Alexandrinum Antistitem nimiæ animi facilitatis ista subdit: *Sed quoniam ipse Timotheus mitissimus erat in Episcopatu, ut etiam a suis communicatoribus accusaretur Imperatori, tamquam nimis remissus, & circa hæreticos placidus; ita ut ei scriberet Imperator, ut neque collectas neque baptismata cum hæreticis celebraret: ille autem mansueto agebat. Dum ergo tali modo gubernaret Episcopatum, amabant eum Alexandrini hæretici, & clamabant ei in plateis & in Ecclesiis: Vel si non tibi communicamus, tamen amamus te.* Hæc Liberatus de nimia indulgentia ipsius Timothei.

XIX. Sed quid præterea pertractaverit Joannes legatus, cum venit hoc anno Constantinopolim, Evagrius ex Zacharia Rhetore ita narrat (a): *Joannes presbyter, cui augusti templi divi Joannis Baptistæ & præcursoris Domini administratio commissa fuit, quorumdam impulsus consilio Constantinopolim venit precaturus Imperatorem, ut si forte Episcopus Alexandriæ migraret e vita, sibi liceret Antistitem quem vellet civibus illius Civitatis nominare: qui quidem (ut Zacharias memorat) Episcopatum pro se ambire, ab Imperatore deprehensus est: & cum se jurejurando obstrinxisset, se numquam sedem Episcopalem petiturum, domum revertitur.* Hæc ex Zacharia Evagrius de Joanne: de quo quæ parum digna referat, verane sint, an in sincerissimum Orthodoxum

(a) Evagr. l. 3. c. 12. De Joanne Alexandrino.

PAGIUS

Cumque Henoticon anno CDLXXXII. emissum sit, post eum annum inter Pontifices Romanos & Acacium numquam convenit, hicque ab eo tempore Episcopis hæreticis, aliis publice, aliis occulte adhæsit, ideoque posthac decretorum adversus eosdem latorum executor non fuit.

IX. *Refelluntur rationes adversus Epistolas ad Fullonem datas.* Valesius citatus utramque adversus Fullonem Synodum *Simplicii* tempore celebratam fuisse docte observavit, sed cum difficiliorem nodum dissolvere non posset, dissecuit, scripsitque omnes Epistolas illas Græcas confictas & commentitias esse. Hæc prima ejus ratio: Cur, inquit, Pontifex Romanus Græce scribit ad *Petrum Fullonem?* Neque enim solebant illis temporibus Episcopi Romani alia quam Latina lingua literas scribere ad Episcopos Græcos, ut testantur Epistolæ Pontificum Romanorum. Ita Valesius cap. 4. At Simplicius quidem ad Fullonem, & ad Zenonem Felix Latine scripsere, sed cum eæ literæ in linguam Græcam conversæ fuissent, ut moris erat, & progressu temporis autographum periisset, Græcæ, quæ etiamnum extant, in Linguam Latinam versæ sunt. Non raro enim contigit, ut monumenta Græca deperdita fuerint, & solæ versiones superfuerint; & vice versa, ut deperditis autographis Latinis solæ versiones Græcæ ad nos pervenerint.

X. *Refellitur II. ratio.* Secundo in medium adducit Valesius verba Simplicii Papæ ad Fullonem, quibus damnationis sententiam in eum contorquet, quæ nos retulimus, licet ex alia versione: *Firma sit*, „ &c. Primo enim, inquit, hic mos non erat „ Pontificum Romanorum, ut Episcoporum, „ qui una cum ipsis in Synodo consederant, „ in decretis suis ac sententiis mentionem ul„ lam facerent. Quid quod *Acacium* sibi ad„ jungit, quasi ejus sententiam in damnando „ Petro Antiocheno secutus esse videatur, omis„ sa mentione Simplicii Papæ, a quo idem Pe„ trus diu antea fuerat condemnatus. Hæc Vir eruditissimus, qui non animadverterat, eas ad *Fullonem* literas, non a Felice, sed a Simplicio datas esse, licet Librariorum errore *Felicis* nomen præferant, non quidem cum epigraphe Græca, sed cum Latina, quia sc. Græca in autographo deerat. Cæterum mirum videri non debet, quod *Simplicius* in sententia, quam adversus Fullonem dedit, *Acacii* mentionem fecerit. Hic enim *Fullonem* in Synodo Constantinopolitana jam damnaverat, petieratque ab Apostolica Sede, ut si forte is & Joannes Apamenus ad eum confugerent, *nec visu dignos haberet: & si jam forsitan aliquam indulgentiam impetrassent, irritam esse debere, nec eorum pœnitentiam recipiendam esse*, inquit Auctor Breviculi Hist. Eutychian. Præterea executio sententiæ in ea Synodo Romana mandata erat *Acacio*, cui, ut lubentiori & acriori animo effectum daret, aliquid præter morem in *Acacii* gratiam faciendum esse judicavit Simplicius. Neque enim levis res erat depositio Patriarchæ Antiocheni, & aliorum Episcoporum, a quibus universa Eutychianistarum factio tunc potentissima stabat.

XI. *Refelluntur IV. & V.* „ Tertiam rationem deducit Valesius cap. 5. „ a clausula, quam *Petrus Fullo* hymno Tri„ sagio addidit. Si enim, inquit, *Petrus Fullo* „ ob adjectionem illius clausulæ a Sede Roma„ na & Constantinopolitana damnatus fuisset, „ numquam profecto appendix illa *Trisagii* re„ tenta esset ab Orientalibus, nec Constanti„ nopolitani & reliqui Occidentales communi„ care deinceps sustinuissent Orientalibus, qui „ eam clausulam retinebant. Huic rationi ad annum DXII. quod de ea clausula nobis agendum erit, commodius satisfaciemus. Dicit denique Valesius, argumenta, quæ convincunt falsitatem Epistolarum ab Episcopis Orientalibus ad Fullonem scriptarum, de quibus supra mentionem fecimus, demonstrare etiam non solam Epistolas Felicis ad Fullonem confictas esse; sed etiam Synodum Romanam a *Felice*, & Constantinopolitanam ab *Acacio* adversus eundem Fullonem celebratas. At eas Orientalium literas sinceras & germanas esse an. CDLXXXV. ostendemus: ne verum est, utramque illam Synodum revera coactam non fuisse. Nam, ut ex dictis constat, erratum a Librariis, qui Epistolas a *Simplicio* scriptas *Felici* ejus successori attribuerunt, & a Baronio ac Conciliorum Collo-

xum ab Eutychiano auctore ex more conficta, in suspicionem quidem non levem adduci posse videntur: cum de Joanne illud certum sit, præ cæteris viguisse fide Catholica, ut ob eam causam omnium in se Eutychianorum arma converterit; ut quæ de eo inferius dicentur, manifestius declarabunt.

Qui

PAGIUS lectoribus, qui errorem illum non suspicati utrumque. Synodum anno CDLXXXIII. quo jam *Felix* in Romana Cathedra sedebat, consignarunt; cum tamen eo anno *Calendio* ab Acacio ordinatus jam Sedem Antiochenam obtineret, ut suo loco monstrabitur.

XII. *Stephanus fit Episc. Antiochenus.*

Dejecto hoc anno a Sede Antiochena Joanne Apamensi *Stephanus* ad dignitatem illam evectus est, ut anno superiori ostendimus.

I. Antiochena Ecclesia ab hæreticis vexata.

QUI sequitur Christi Redemptoris annus quadringentesimus septuagesimus nonus, tertio Zenonis Imperatoris Consulatu notatur in Fastis: quo Orientalis Ecclesia, quæ paululum nacta esse quietis post reditum Zenonis Augusti visa est, rursum opera Eutychianorum hæreticorum novis cœpta est turbinibus exagitari. Etenim præter illa quæ clanculo moliretur Petrus Mogus in Ecclesia Alexandrina, majoribusque in dies accessionibus augerentur (quod exitus demonstravit) Antiochena Ecclesia mirum in modum furore hæreticorum non jam rem secreto agentium, sed in prœlium erumpentium, afflictata est. Etenim cum Stephanus Orthodoxus Episcopus una cum suis in magna Ecclesia sacram Synaxim solemniter celebraret; Eutychiani, soboles Petri Cnaphei omnium perditissimi hæreticorum, conferto agmine, exertis gladiis furentes ingressi, in Dei sacerdotes sævientes, eosdem sævissime trucidarunt; sanctissimumque ipsum Antistitem Stephanum in quem potissimum majori odio æstuabant, & ira incensi erant corripientes, ad necem usque atrocissimis confecere tormentis. De quo ex Joanne Rhetore suorum temporum rerum gestarum scriptore hæc habet Evagrius (*a*):

(*a*) Evagr. l. 3. c. 10.

II. De Stephano Episcopo Antiocheno Martyre.

„ *Petro Ecclesiæ Antiochenæ exturbato, Stephanus illius sedem capessit, quam triennio in hunc usque annum tenuit. Hunc* (subdit ipse) *Antiocheni calamis ad similitudinem hastarum præacutis* (*uti scribit Joannes Rhetor*) *confecerunt*. Hæc Evagrius, paucis admodum rem tantam absolvens. Meminit ejusdem necis Nicephorus (*b*), ejusque corpus in Oronem amnem projectum, ex eodem Joanne auctore tradit. Est de hoc Joanne historico mentio apud Photium, qui ait ipsum sui temporis esse prosecutum historiam Ecclesiasticam, nimirum a temporibus Theodosii Junioris usque ad finem Zenonis. Utinam illam nobis Græcia conservasset, martyrum sanguine adeo illustratam. Porro satis ad pietatem & historiæ veritatem nobile de sanctissimo Episcopo elogium, quod anniversaria memoria vigesimaquinta die mensis Aprilis repetere Ecclesia consuevit verbis istis, veluti egregium martyris epitaphium: *Antiochiæ S. Stephani Episcopi & martyris, qui ab hæreticis Synodum Chalcedonensem impugnantibus multa passus, in Orontem fluvium præcipitatus est tempore Zenonis Imperatoris*. Ita ibi. Post hunc divinum martyrem Stephanum, alium in locum ejus subrogatum Stephanum, sed eumdem tantummodo unum sedisse annum, habet Nicephori Chronicon: postea vero electum esse Calendionem, ibidem notatum ostenditur. Verum de tempore sedis Stephani Junioris, suo loco dicemus.

(*b*) Niceph. l. 15. c. 28.

III. Zeno Imp. punit sacrilegos.

Sed quonam auctore & impulsore tanta ausi sunt impii? nullo quidem alio, quam scelestissimo illo Petro Fullone, Ibidem Cnapheo dicto; qui cum sub Leone Imperatore sedem illam invasisset, tandem post restitutum Zenonem in Imperium, ab ipso throno dejectus, illic inconsulte nimis degere versarique permissus est; reclamante licet a longe Romano

no

PAGIUS

SÆC. V. Anno Eræ Hisp. DXVII. A. C. 479.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5972.

☉ 15. G. ☽ 5. P. 25. Mart. Indict. 2.

JESU CHRISTI 479.

SIMPLICII PAPÆ 12.

ZENONIS IMP. 6.

ODOACRIS REG. 4.

I. *Quinquennalia Zenonis.*

[1] FL. *Zeno Aug. III.* sine collega Consulatum iniit ob *Quinquennalia* Imperii post Leonis Jun. mortem suscepti.

II.

A num. I. ad XIV. Epistola Simplicii Papæ ad Zenonem Aug. ordine XI. *data X. Kalendas Julias, post Consulatum Illi V. C.* & recitatis a Baronio num. IV. & seqq. in qua dicit Simplicius se facinora apud Antiochiam perpetrata accepisse, & quæ ab Imperatore *amore quietis sancte & religiose sunt ordinata*, se se reprobare non posse, ordinationem sc. novi Episcopi Antiocheni Constantinopoli factam post cædem decessoris, (quod & in Epistola ordine XV. ad Acacium scripta, & a Baronio num. X. & seq. relata iterat Simplicius) eidem Baronio, omnibusque persuasit, *Stephanum Seniorem* Episcopum Antiochenum hoc anno ab hæreticis interfectum fuisse, & in ejus locum Imperatoris jussu *Stephanum Juniorem* Constantinopoli ab Acacio ordinatum. Verum ex his, quæ infra in medium adducemus, liquebit vulgarem hanc opinionem falsam esse, & in subscriptione prioris Epistolæ Simplicii Papæ ad Zenonem Aug. loco, *post Consulatum Illi V. C.* legendum esse, *post Consulatum Placidi V. C.* ideoque eam datam anno quo ragen-

Non Stephanus Senior, sed Stephanus Jun. Mart. fuit.

NOTÆ [1] COs. *Fl. Zeno Aug. III. sine collega*: Victor: *Zenone Aug. cos.* Marcellinus: *Zenone Aug. III. solo Cos.* Epistola Simplicii Papæ ad Zenonem: *Post consulatum Illi viri clarissimi.* Epitome temporum, & Indiculus Paschæ: *Zenone Aug. III.* GEORGIUS

no Pontifice, ut pestilens homo quam longissime deportaretur. Probavit eventus, quanto periculo sinantur perditissimi hæretici inter Catholicos commorari. Sensit id primum Zeno sero sapiens, frustra pœnitens non paruisse consiliis Romani Pontificis. Ipse tamen Imperator in perfidos atque sacrilegos homicidas eum immane facinus vindicare quamprimum non destitit, missis illuc ultoribus militibus, qui (ut par erat) de factiosis illis pœnas sumerent.

IV. Qui insuper, ut caveret ne in electione successoris Antistitis compressæ gladio turbæ iterum reviviscerent, eo necessitatis adactus est, ut quod hactenus fuerat a majoribus intentatum, ipse primus ut paci ac quieti ejus prospiceret Civitatis, jusserit, ut Antiochenus futurus Episcopus eligeretur Constantinopoli: male enim obducta cicatrix rursus eruptura timebatur in ulcus, si Antiochiæ sinerentur de Antistite deligendo haberi comitia. Electo igitur Stephano Stephani martyris successore, ut ea cuncta præter regulas Ecclesiasticas præsumpta, occasione illa urgente, rata haberentur a Romano Pontifice, scripsit de his Zeno Augustus litteras ad Papam Simplicium. Hæc quidem ita esse transacta, quæ ab ipso Romano Pontifice ad Imperatorem Zenonem hoc eodem anno redditæ sunt litteræ, manifestant, quæ sic se habent (a):

(a) Simpl. ep. 13. t. 1. ep. decret.

Simplicius Episcopus, Zenoni Augusto.

V. Simplicii epistola ad Zenon. de rebus Antioch.

De Ecclesia Antiochena veneraudos mihi semper vestræ pietatis apices gavisus accepi, quibus ingenito vobis studio Catholicæ religionis, post defensionem fidei, quæ vos servat ac custodit, impietatis audaciam & facinora apud Antiochiam perpetrata coercita reperimus: exultantes, vobis inesse animum fidelissimi Sacerdotis & Principis, ut Imperialis auctoritas & juncta Christianæ religioni acceptabilior Deo fieret, & appareret integritas: cum hi qui in Episcoporum nece sacrilega cæde versati sunt, dignis jubentur perire suppliciis; in quo & quieti Ecclesiæ & vestro consuleretis Imperio: quia vindicata Dei contumelia, ulciscentis est gratia, & conciliator his divini favoris auxilium, quorum cura sacrilegium non reliquerit impunitum.*

* quia.

VI. *Sed ut loquar fiducialiter Principi Christiano: si præteritarum litterarum, quas de Petri aliorumque nomine jamdudum ad fratrem & Coepiscopum meum Acacium scripsisse memini, ordo teneretur, ad hoc non potuit pervenire, quod jure nunc meruit vindicari. Mandaveram namque, ut facta suggestione pietati vestræ, prædictus, ut & cæteri qui per occasionem tyrannicæ dominationis invaserant Ecclesias Dei, extra metas vestri pellerentur Imperii ne pestiferis sensibus quibusque simplicioribus ore sacrilego virus infunderent, & verbis impiis contra fidem Orthodoxam innocentiores animas sauciarent: quod tum apparet, cum minus ista curantur, & levia esse creduntur.*

VII. *Actum est, ut (quemadmodum perhibetis) inter altaria non tam plebs pervasionibus eorum, sed ipsi quoque Præsules, & prædicatores fidei perirent funestis gladiis sacerdotes. Unde si qua & aliæ reliquiæ sub vestro reperiuntur Imperio, eas vel nunc in exteriores terras jubete propelli, ne qua deinceps in eo sit necessitas & causa supplicii. Quia melius est aditum obstruxisse, quam pœnam exegisse peccati.*

VIII. *Et quoniam seditiones Antiochenas religiosissimo proposito sedandas non aliter existimastis, nisi (præter præjudicium venerandi illius Concilii Nicæni) apud Constantinopolim, iisdem petentibus, ordinaretur Antistes: quod in ejus tantummodo persona sic memorastis assumptum, ut deinceps secundum definitiones Patrum, Orientali Synodo creatio Antiocheni Pontificis servaretur; nec haberi loco vultis injuriæ, quod dissensionis gratia factum est auferenda: Tenet hanc pietatis vestræ beatus Petrus Apostolus sponsionem, & Christianissimi fidelissimique Principis mentem in hæc verba jurasse, quod posthac in Antiochena urbe, veteri more servato, a comprovincialibus suis Episcopus ordinetur: ne quod nunc frater & Coepiscopus meus*

Juramento Imp. consultum immunitati antiqui juris.

PAGIUS

gentesimo octogesimo secundo; cum Placidus anno CDLXXXI. Consulatum gesserit. Detritis enim prioribus nominis *Placidi* literis facile fuit Librario errare & loco *Placidi*, legere, *Illi*; eo magis quo Epistola XII. & XIII. quæ eam præcedunt, datæ sunt *Illo V. C. Consule*, anno sc. CDLXXVIII. Erratum enim sæpe esse a Librariis in Consulatibus, vel Postconsulatibus describendis, præsertim cum ancipites & fugitivi Characteres eos devinare cogunt, compluribus exemplis liquet. Duæ itaque Epistolæ Simplicii hoc anno a Baronio recitatæ, in quibus mentio de cæde Episcopi Antiocheni ejus nomine suppresso, pertinet ad annum quadringentesimum octogesimum secundum, eæque non de Stephano Seniori, sed de *Stephano Juniori* intelligendæ. Hic enim ab hæreticis interfectus, & neuter ab Acacio ordinatus, sed *Calendio*, qui Stephano Juniori successit, ut eo Christi anno monstrabo. Quod vero Baronius ait, novo & inusitato exemplo Episcopum Antiochenum Constantinopoli ordinatum fuisse, corruit ex iis, quæ anno CDXLIX. diximus. Ibi enim ostendimus, *Maximum* Episcopum Antiochenum Constantinopoli ab Anatolio consecratum.

III. *Stephanus Senior post biennium demortuus.*

. Stephano Seniori *anni tres* tam in Chronico Nicephori, quam in Tabulis Theophanis assignantur. Quare cum anno superiori Episcopatum Antiochenum consecutus sit vitam produxit

meus Acacius vobis est jubentibus executus, in usum posteritatis veniat; & statuta Patrum, quæ præcipue præstastis illæsa confundat.

IX. Pontifex ratam habet electionem Episc. Antiochen.

*Unde quæ a vobis amore quietis sancte ac religiose sunt ordinata, reprobare non possumus, ne status Antiochenæ Ecclesiæ sub nostra dubitatione videatur ambiguus: præcipue cum is qui legitur ordinatus, testimoniis clementiæ vestræ, & tanta sit prædicatione subnixus, at in eo præter *borum vulnerum dolorem posito, possimus & Ecclesiam, quæ illum meruit, gratulari. * Hæc repensis sermonibus, & venerationis officio respondeate, curavi, ut tantas hæreticorum fraudes, & facinora divinis & secularibus legibus persequenda, quæ sæpe probatis esse tam noxia, de memoria & conversatione hominum jubeatis auferre; quorum impietas nulla (quantum videtis), potest auctoritate compesci. Data decimo Kalendas Julias post Consulatum Illi V. C.* Hactenus Simplicius ad Imperatorem, illud (ut vidisti) vehementius inculcans, & refricans, quod frustra sæpe antea monuisset ut damnati hæretici e finibus Romani propulsarentur Imperii: quod ille adhuc facere prætermittens, tum religionem Christianam, tum ipsum Romanum Imperium pessumdedit, ut inferius ex rebus gestis manifestius apparebit. Repetit & exprobrat hoc ipsum idem Papa Simplicius in epistola ad Acacium Episcopum Constantinopolitanum hoc eodem anno data, non absque animi amaritudine, verbis istis (a):

* gloriari.

(a) Simpl. ep. 15.

Simplicius Episcopus, Acacio Episcopo Constantinopolitano.

X. Simplicius Papa ad Acacium scribit.

Clementissimi Principis litteris, tuæque dilectionis de sacrilega & funestissima cæde, quæ apud Antiochiam facta est, sauciatus & nimium affectus mærore respondeo; astruens, si quæ dudum de Petro, & aliis complicibus eorum scripseram, & ut pietati ejus cum cæteris qui adesset fratribus suggerere, postularam, ut optaveram ordinatum fuisset; hæreticorum temeritas ad tantum facinus non veniret; nec aliquid necessitatis existeret, ut non aliter prædicta subveniretur Ecclesiæ, nisi ut aliquid de jure ejus curatio ipsa minueret. Quamvis enim profecerit ad quietem, quod Christianissimi Principis jussione vel sine præjudicio canonum a tua charitate fuerit Antiochenus Episcopus ordinatus: tamen non est sine invidia factum, cujus cavendum deinceps etiam ille testatur, qui præcepit, exemplum.

XI. Coercere studet Simplicius elatam mentem Acacii.

In quo pietati ejus gratias dignum est nos referre: quoniam ita gloriæ suæ moderatus est potestatem, ut fidelissima devotione patrum regulis submitteret, quæ juberet, nec in auctoritatem recipi, quod sequenti constituit ætate prohiberi; ut scilicet in hac tantummodo persona, quam jussu ejus & studio quietis Antiochensibus, non tua usurpatione, Antistitem consecrasti, quod factum est, necessitate sufficeret. In quo tuæ dilectionis non irrationabilem cognoscimus fuisse famulatum: quia Ecclesiarum jura respiciens, diu te non immerito suspendisse testaris, ne videreris ambire, quod tanto Principi, & in tam gravi causa non poteras abnegare. Quapropter frater carissime, institutorum veterum, quæ in te sunt probata, non immemor, sicut veniale judicare non pervides, quod tibi certum est imperatum: ita ipse dans honorem fratribus, labora ne necessitas sit nulla faciendi, quod optas nunc satisfactione purgari. Hactenus ad Acacium Simplicius, istud ipsum vehementius inculcans, quod hominis ingenium nosceret ad volatum Icarias pennas appetere, & eas quavis oblata occasione captare: nec eum quidem opinatio ista fefellit, ut exitus demonstravit. Sed de his suo loco erit agendum.

XII.

Sic igitur novo & prorsus insitato exemplo contigit, ut qui a totius Syriæ Episcopis ordinari soleret Antiochenus Antistes, agente Imperatore, & ratum habente Romano Pontifice, fuerit ab Acacio Constantinopolitano Episcopo ordinatus Stephanus Junior. At quid accidit? Sicut latens malus humor in cutem cum a na-

PAGIUS

xit usque ad annum CDLXXX. aut insequentem nec; ipse, sed *Stephanus Junior* ejus successor fidei perduellium gladio occubuit, ut ibidem evidenter ostendam. Baronius num. II. refert hæc verba Evagrii lib. 3. cap. 10. *Petro Antiochena Ecclesia exturbato, Stephanus Sedem illius capessit, quam triennio in hunc usque annum tenuit. Hunc* (subdit ipse) *Antiocheni calamis ad similitudinem hastarum praeacutis confecerunt.* Hæc Baronius, cujus est etiam parenthesis. Verum hæc verba, *quam triennio in hunc usque annum tenuit*, neque in editione Christophorsoni, neque in editione Valesii leguntur. Illud itaque errore Typographi, Baronii verba ab Evagrii textu diverso Charactere non distinguentis, ita editum. Evagrius enim durationem Sedis *Stephani* non memorat, & tamen Binius in Nota ad Epist. XV. Simplicii ad Acacium, aliique passim Baronium secuti, locum illum integrum Evagrio adscribunt, quod monendum duxi, ne in posterum locus ille IV. fucum faciat.

IV. Theodoricus Amalus in Imperium Rom. irruit.

Marcellinus in Chronico ad Consulatum III. Zenonis Aug. hæc habet: *Sabinianus magnus Illyriciana utriusque militiæ Ductor creatus, curiam, fragilem, conlapsumque jussum Reipublicæ censum, vel præpaventem fovit, vel, dependentem tutatus est. Disciplina præterea militaris ita optimus institutor exercitorque fuit, ut priscis Romanorum Ductoribus comparetur. Theodoricum idem Sabinianus Regem apud Græciam debacchantem ingenio magis quam virtute deterruit.* Tum anno CDLXXXI. ejusdem Sabiniani mortem recitat. De hac Theoderici grassatione pluribus agit Malchus pag. 80. & seqq. atque eum Epidamnum, hodie Dyrrachium appellatum,

a uatura transmittitur, levi confricatione pruritus mordacior exeitatur; ita plane quæ in Acacio hactenas ambitio latuit, occasione ordinationis Episcopi Antiocheni magis magisque incensa appetitum primatus illi vehemeutiorem ingessit; usque adeo, at famis, seu potius rabiei expellondæ causa, eustodita canonum elaustra ruperit, & vincala Catholicæ communionis confregerit, seque ae posteros suos præcipites dederit: at quæ sæpe dicentur inferius, manifestissime declarabunt.

XIII. De tempore sedis Stephani Junioris Antioch. Episc.

De tempore autem quo sederit Stephanus Janior, corrigendum est Nicephori Chronicon, eam ei unum tantum annum sedis tribuit, quem constat eam ad triennium propagasse, nimirum usque ad annum Domini quadringentesimum octogesimum secundum, quo eteaius reperitar Calendion ejus sueeessor. Id quidem apertissime liquet ex litteris S. Simplici Romani Pontificis ad Aeacium eo anno datis, quibus agit de recenti tunc facta Calendionis electione: sed de his suo tempore opportunius agemus.

XIV. S. Lupi Episcopi obitus.

Hoc eodem anno magnus ille Lupus Trecensis Ecclesiæ Episcopus, Gallicanæ Ecclesiæ decus, cujus immensa præconia superius ea Sidonio Apollinari retalimus, ex hoc mundo migravit in cælum, æternæ vitæ præmia a Deo consecuturus, cum jam annis qainquagintadaobus Episcopali præfectara suam Eeclesiam sanctissime adminustrasset. Porro ejas hoc anno obitus temporis ratio inde certa deducitur: quod eum fidelissimus aactor, qui res ab eo gestas posteris tradidit, testetur ipsam esse erearum Episcopum biennio ante functionem legationis eum S. Germano in Britauoiam, nempe anno Domini quadringentesimo vigesimoseptimo; his si addas ejus sedis annos quinquagintaduos, plane iuvenies ipsum hoc anno quadringentesimo septuagesimuuono mortaum esse. Sed quid de ejus discipulis viris laudatissimis, deque ejusdem Lupi obitu idem auctor scribat, Ipsius hic verbis reddamus (a):

XV. S. Lupi discipuli Sanctissimi.

Multos autem babuit vir beatissimus præclara virtute discipulos, insigni miraculorum gloria illustres. In sancto Polychronio Virdunensis Ecclesiæ Episcopo gratia curationum præfulsit; ita at religatis post tergum manibus, dæmonibus omperaret, priusque sensum reciperent obsessi, quam corporum suorum collisionem. Sanctum Severum Treverensis Ecclesiæ ordinatum Episcopum Primæ Germaniæ Gentibus prædicaatem non ambigimus inter Apostolos suum babere consortium. Sanctum quoque Albinam Catalaunensem Antistitem diuturnæ sanctitatis prærogativa eminentem noa debemus taciti omittere, quam ille crebro permultis locis dæmones ab bominibus profligarit. Nec immerito, dum tantorum virorum celebramus præconia, eximii magistri laudes depromere videri debemus.

(a) Apud Sur. t. 4. die 19. August.

XVI.

Successit autem ei dignus illo bonore sacerdos Camelianus, ejas morum imitator. Jam annis quinquaginta & duobus S. Lupas gloriosæ memoriæ Antistes sacerdotio functus erat, cum vitæ præsentis debitam persolvens, spiritum misit ad superos, dignis in terra laudibus celebraudus. Inde ergo nunc nobis, quo sublimis evectus est, præsidium impendit. Hactenas de Lupo: cujus diem natalem Ecclesia Catholiea religioso cultu annis singulis quarto Kal. Augusti eelebrandum suscepit. At ne putes in tam longævæ sedis Lupi numerum errorem (ut assolet) irrepsisse: accipe ex Sidonio veritatem. Eatat ejus epistola (b) ad ipsam data, cam ageret in sede annam quinqaagesimum: sane hæc enim Sidonii verba: *Jam per quinquennia decem non æquævis sacerdotibus tantum, verum & antiquis quoties collatus, antelatasque sis, &c.* Hæc ipse de Lupo: in cujus locum (ut dictum est) subrogatus est Camelianas ab auctore laudatus, hicqae subscriptas reperitur Concilio Aurelianensi primo.

(b) Sidon. l. 9. ep. 11.

An-

PAGIUS

tum, occupasse, sed ad *Lychnedum* accedentem repulsum esse. Hanc Urbem Ptolomæus *Lychnidum* appellat, & in Macedonia locat. Livius vero in Illyrico. Episcopalem fuisse docet Marcellinus ad Consulatum Petri, seu ad annum DXVI. ubi meminit Laurentii Lychnidensis Episcopi, qui pro Orthodoxis adversus Anastasium Imp. stetit. Porro tam Marcellinus, quam Malchus de Theoderico Amalo loquuntur. Contigebant hi tumoltus ob Zenonis Imp. ignaviam, cujus vitii eum insimulat Malchus tam pag. 87. quam pag. 97. Rediit postea *Theodoricus* in gratiam Zenonis, ut infra videbimus.

Finis persecutionis in Africa adversus Catholicos excitatæ, de qua anno sequenti.

I. Annus sequens Consulatu Basilii Junioris illuxit: quo tandem per legationem Zenonis Imperatoris Carthaginensis Ecclesia, post longa spatia annorum vigintiquatuor ærumnosæ viduitatis, novum accepit sponsum, sanctissimum virum Eugenium Episcopum. Quomodo autem acciderit tam faustum ac jucundum desolatæ Ecclesiæ Africanæ solatium, antequam narrare aggrediamur; de tempore, quo hæc gesta esse hoc anno præsenti dicimus, ratio est exacte disquirenda. Auctor est Victor (a): qui interfuit, ejusdemque Ecclesiæ cladis a Vvandalis illatæ particeps fuit, post occlusam Carthaginensem Ecclesiam, defuncto Deogratias Ecclesiæ ejusdem Antistite, ita perseverasse absque pastore annos vigintiquatuor. Cum autem ea his quæ superius dicta sunt, satis evidens fuerit demonstratum, obiisse dictum Episcopum paulo post captam a Genserico Romam (quod contigisse vidimus anno Domini quadringentesimoquinquagesimoquinto) nempe sequenti anno quinquagesimosexto post quadringentesimum: huic numero si annos vigintiquatuor addas ejusdem sedis cessationis, plane reperies hoc ipso anno Domini quadringentesimo octogesimo creatum fuisse sanctum Eugenium Carthaginensem Episcopum. His de tempore elucidatis, jam rem ipsam a Victore descriptam hic reddamus, qui post Hunerici in regnum

(a) *Victor de perf. Vvandal. l. 2.*

De tempore creationis S. Eugenii Episcop. Carthag.

successionem hæc habet de restituta Ecclesia Carthaginensi:

II. Ecclesia Africana Zenonis Imp. opera sublevatur.

Dedit (inquit), *licentiam Hunericus, Zenone Imperatore atque Placidia relicta Olybrii rogantibus, ut Carthaginensis Ecclesia sibi, quem vellet, Episcopum ordinaret, quæ jam per vigintiquatuor annos tali ornamento fuerat destituta. Misit ergo tunc ad Ecclesiam Alexandrum virum illustrem hujusmodi legationem ferentem, ut præsentia ejus Catholicus populus dignum sibi peteret sacerdotem; destinans quoque per Notarium suum Vvitared edictum, quod publice legeretur, hunc continens modum:*

III. Edictum Hunerici Regis.

Jussit vobis dominus dici, quia Imperator Zeno & nobilissima Placidia per Alexandrum virum illustrem scripserunt, petentes ut Ecclesia Carthaginensis religionis vestræ proprium Episcopum habeat. Hoc fieri præcepit, atque eis rescripsit, vel legatis ab eis directis dici jussit, ut sicut petierunt vobis Episcopum, quem volueritis, ordinetis: eo sub tenore, ut nostræ religionis Episcopi, qui in Constantinopoli sunt, & per alias provincias Orientis, ex ejus præcepto Episcopi, liberum arbitrium habeant, in ecclesiis suis, quibus voluerint linguis populo tractare, & legem Christianam colere, quemadmodum vos hic, vel in aliis Ecclesiis quæ in provinciis Africanis constitutæ sunt, liberum arbitrium habetis in Ecclesiis ve-

stris

PAGIUS

SÆC. V. Anno Eræ Hispan. DXVIII. A. C. 480.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5973.

☉ 13. FE. ☽ 6. P. 13. April. Indict. 3.

JESU CHRISTI 480.

SIMPLICII PAPÆ 13.

ZENONIS IMP. 7.

ODOACRIS REG. 5.

I. Consulatus.

[1] Basilius Junior, [2] ut in lege Cod. Justin. 21. *de testamentis*, & in Chronicis Cassiodori, Mariani Scoti, & Marii Aventicensis vocatur sine collega in Occidente Consul creatus est. Dicitur *Junior* respectu Basilii anno CDLXIII. Consulis; qui ideo ex eadem familia, Deciana nempe, fuit. De tertio Basilio anno DXLI. quo Consulatum ultimus ex privatis gessit, verba faciemus. Basilius junior Præfectus Prætorio Italiæ ac Patricius fuit, vices agens Odoacris; ejusque mentio in Concilio Romano III. sub Symmacho, ut videre est apud Baronium anno CDLXXXIII. num. X.

II. *Finis persecutionis Africanæ.*

A num. I. ad VI. Ecclesia Carthaginensis jam per *annos XXIV*. ut habet Victor Vitensis lib. 2. de Persecut. Afr. Episcopo destituta fuerat, cum *Zenone Imp. & Placidia relicta Olybrii rogantibus*, Hunericus Vandalorum Rex *dedit licentiam, ut Carthaginensis Ecclesia sibi quem vellet Episcopum ordinaret*. Addit Victor Zenonem id petiisse *per Alexandrum virum illustrem* Legatum suum. Sed hæc Legatio, sicuti & finis an-

---

NOTÆ [1] Coss. *Basilius junior*. Inscriptio apud Fabrettum pag. 177.

DEPOSUIT. D. IIII. KAL. MAI. FL. BASILIO. V. C. CO...

In Epitome temporum & Indiculo Paschæ hic consulatus desideratur. Victor: *Post consulatum Zenonis III.* Marcellinus: *Basilio solo Cos.* GEORGIUS

[2] De Basilio hujus anni Consule vide notas ad annum 463. MANSI

stris Missus agere vel tractare, & quæ legis vestræ sunt, quemadmodum vultis, facere. Nam si hoc circa eos non fuerit observatum, tam Episcopus qui ordinatus fuerit, vel clerici, vel alii Episcopi cum clericis suis, qui in Africanis provinciis sunt, jubentur inter Mauros mitti.

IV. Dolosam indulgentiam suspirant Carthaginenses.

Quod edictum dum, nobis præsentibus, decimoquarto Kalendarum Juliarum universa Ecclesia legeretur; gemere cœpimus, mussitantes, eo quod meditantibus dolos, malorum esset futura persecutio præparata. Et ita legato dixisse probamur: Si ita est; interpositis his conditionibus periculosis, hunc Ecclesia Episcopum non delectatur habere. Gubernat eam Christus, qui semper dignatur gubernare. Quam suggestionem legatus accipere neglexit: Simul & populus, ut tunc fieret, ut ignis exarsit, cujus erat clamor intolerabilis, qui nulla posses ratione sedare.

V. Eugenius creatur Episcopus Carthag.

Ordinatur itaque Episcopo Eugenio viro sancto Deoque accepto, sublimis nata est lætitia, & gaudium cumulatum est Ecclesiæ Dei. Exultat multitudo Catholica sub barbara dominatione de ordinatione Pontificis reparati. Nam maximus juvenum numerus atque adolescentularum sibimet in commune congaudens, attestabatur quod numquam vidisset Episcopum in throno sedentem. Porro ille vir Dei sacerdos Eugenius cœpit per conversationem operum bonorum venerabiles ac reverendus haberi etiam ab iis qui foris sunt, & ita esse omnibus gratus, ut si fas esset, animam suam pro eodem universos ponere delectaret. Eleemosynas quoque tales per eum Dominus dignatus est facere, ut incredibile videatur tantarum impendere, ubi Ecclesia, totum barbaris tenentibus, nec unius nummi habere cognoscitur facultatem. Humilitatem in illo, charitatem, pietatem divinitus condonatam, si quisquam incipiat, non poterit explicare. Pecuniam apud eum mansisse non probatur, nisi forte tali hora offerretur, quando jam Sol diei explicans cursum nocturnis tenebris ordinem daret & locum. Unde tantum reservabat, quantum diei sufficeret, non quantum cupiditas expetisset, Deo nostro subinde quotidie ingentia & majora donante. Hactenus Victor de ordinatione Eugenii, & Episcopalis ipsius curæ primo progressu. Quomodo autem occasione ejus vitæ morum non levis adversus eum invidia ab Arianis conflata sit, ac subinde persecutio subsecuta, dicere incipiemus anno sequenti, ut congrue tempora reddamus temporibus.

VI. De Victorio Duce Præfecto Avernensibus.

Decimusquartus hic annus est, quo (ut inquit Gregorius Turonensis (*a*) Evaricus Rex Gothorum in Gallia præfecit septem civitatibus (inter quas adnumerabatur Arvernum) Victorium Ducem. Quomodo autem acceperit civitatem Arvernensem Evaricus non armorum vi, quam sæpe antea frustra tentaverat, sed deditione non quidem civium, verum legatorum ignava promissione, paucis dicamus. Cum enim pax cum Evarico Rege tunc potentissimo sanciretur, inter alias pacis conditiones illa iniquior fuit, ut potiretur Arverno diutius concupito, expugnato numquam. Extat autem de his ingens querela Sidonii Apollinaris ejusdem civitatis Episcopi, dum lacrymis perfusam epistolam dedit ad Græcum, sive Græcium, vel Agricium (*b*) Massiliensis civitatis Episcopum, unum ex legatis, qui dispendio ejusdem Arvernensis civitatis pacem redemerant reliquorum Galliæ proxime degentium populorum: in qua hæc post alia ingerit:

(*a*) Greg. Tur. l. 2. c. 20.

(*b*) Sidon. l. 7. ep. 7.

VII. Expostulatio Sidonii adversus legatos.

*Nostri hic nunc est infelicis anguli status, cujus (ut fama confirmat) melior fuit sub bello quam sub pace conditio. Facta est servitus nostra pretium securitatis alienæ. Arvernorum (proh dolor!) servitus: qui (si prisca replicarentur) audebant * se quondam fratres Latio dicere, & sanguinem ab Iliaco populo computare. Si recentia rememorabuntur: ii sunt qui viribus propriis hostium publicorum arma remorati sunt: cui sæpe populo Gothus non fuit clauso intra mœnia formidini, cum vicissim ipse fieret oppugnatoribus positis intra castra terrori. Ii sunt qui sibi adversus vicinorum aciem tam duces fuere, quam milites. De quorum tamen sorte certaminum si quid prosperum cessit, vos secunda solata sunt; si quid contrarium, illos adversa fregerunt.*

* audiebant.

Nobilitas Arvernensium & præclaræ res gestæ.

VIII.

Illi amore Reipublicæ, Seronatum barbaris provincias propinantem, non timuere legibus tradere, quem convictum de-

in-

PAGIUS

annorum XXIV. e Victore numeratorum, pertinent ad superiorem Christi annum, quo Zeno Imperii sui Quinquennalia dedit, & de more suorum Decessorum eo insigni aliquo facinore illustria voluit reddere. *Deogratias* Carthaginensis Episcopus anno CDLV. ad Deum migravit, eoque mortuo Ecclesia sine Pastore fuit usque ad annum præcedentem, quo Carthaginenses *Eugenium* sibi præposuere.

III. Duæ Legationes ad Zenonem missæ.

De simili Legatione, aliaque a Gothis ad Zenonem facta loquitur Malchus Rhetor pag. 94. ubi que: *Proximo post Zenonis restitutionem anno, advenere Legati a Gothis qui in Thracia consederant, & fœdere Romanis conjuncti erant.* Addit Malchus, eos Imperatorem rogasse, ut reconciliari vellet Theuderico Triarii filio, & consideraret *quanta mala cum hostis extitisset, Romanorum rebus attulisset.* Sed milites accusationibus quas in Theudericum Imperator intenderat auditis, acclamaverunt omnes, Romanorum hostem esse Theudericum. Paullo post Malchus scribit: *Eodem quoque anno Legati a Carthagine Byzantium venere, quos Alexander uxoris Albiæ* (sed legendum, *Olybrii*,

ut

inceps Respublica vix præsumpsit occidere. Hoccine meruerunt inopia, flamma, ferrum pestilentia, pingues cædibus gladii, & macri jejuniis præliatores? Propter hujus tamen inclytæ pacis expectationem, avulsas muralibus rimis herbas in cibum traximus, crebro per ignorantiam venenatis graminibus infecti, quæ indiscretis foliis succisque viridantia sæpe manus famo concolor legit? Pro iis tot tantisque devotionis experimentis, nostri (quantum audio) facta jactura est? Pudeat vos precamur, hujus fœderis nec utilis, nec decori.

IX. Sidonii justa reprehensio de iniqua pacis conditione.

*Per vos legationes meant: vobis primum (quamquam Principe absente (non solum tractata referuntur, verum etiam tractanda committuntur. Veniabilis sit, quæsumus, apud aures vestras veritatis asperitas, cujus convicii invidiam dolor eripit. Parum in commune consulitis; & cum in Concilio convenitis, non tum cura est publicis mederi periculis, quam privatis studere fortunis. Quod utique sæpe diuque facientes, jam non primi comprovincialium cœpistis esse seduli. At quousque ista poterunt durare præstigia? Non enim diutius ipsi majores nostri hoc nomine gloriabuntur, qui minores incipiunt non habere. Quapropter vel consilio quo potestis statum concordiæ tam turpis incidite. Adhuc si necesse est, obsideri, adhuc pugnare, adhuc esurire delectat. Si vero tradimur, quando non potuimus viribus obtineri: invenisse vos certum est quid barbarum * suaderetis ignavi.*

* barbaris.

X. Ne deditio fiat civium cum civitate.

Sed cur dolori nimio frena laxantur? Quin potius ignoscite afflictis, nec imputate merentibus: namque alia regio tradita servitium sperat, Arverna supplicium. Sane si medicari nostri ultimis non valetis; saltem hoc efficite preco sedula, ut sanguis vivat, quorum est moritura libertas: parate exulibus terram, capiendis redemptionem, viaticum peregrinaturis. Si murus noster aperitur hostibus, non sit clausus vester hospitibus. Memor nostri esse dignare, domine Papa. Hactenus Sidonii lugubris epistola. Sed nihil profecit, rebus jam mutuo consensu compositis. Dedita est tandem Gothis civitas ipsa: permissi sunt tamen cives abire liberi, & ad alias migrare civitates. Verum memores iidem Gothi plurimas sibi a civitate illa strages illatas fuisse, cum eam sæpius obsedissent, quod in cives non poterant ob pactum conventum, in muros vindicantes, eamdem incendio concremarunt. Testatur id ipse Sidonius in epistola ad Constantium (a), cum agit de reditu civium eamdem instaurantium.

(a) Sidon. l.3.ep.20.

XI. Instauratur Arvernum.

Etenim ubi exatiatus est Gothicus furor: ne tantæ pateretur dispendium civitatis, quam vix tandem ex pace ceperat, quam bello frustra sæpe tentarat; ad ejus instaurationem adjecit animum, cum hoc anno (ut dictum est ex Gregorio) Rex Evaricus Victorium Ducem illuc misit: qui cum pius esset, sacra etiam illic plura ædificia erexit, de quibus ubi supra ista Gregorius (b): *Protinus Arvernos adveniens, civitatem addere voluit: unde & cryptæ illæ usque hodie persistunt ad basilicam S. Juliani; & columnas, quæ sunt in æde positæ, exhiberi jussit: basilicam S. Laurentii & S. Germani Licaniacensis vici jussit ædificari. Fuit autem Arvernis annis novem.* Hæc de his ibi. Quid præterea mirandum de eodem Victorio Duce Arvernis commorante alibi idem Gregorius habeat accipe (c):

(b) Greg. hist. l.2. c.20.

(c) Greg. Tur. de Glor. confess. c.33.

XII. Cogitur Victorius Dux venerari Sanctum.

Fuit (inquit) in supradicta Arverna urbe admirabilis sanctitatis Amabilis quidam vici Ricomagensis presbyter, qui virtutibus magnis præcellens sæpe serpentibus dicitur imperasse. Nam ad hujus tumulum cum Dux Victorius despexisset orare, adfixo e regione equo, nequaquam poterat amovere: quem cum flagris stimulisque urgeret, & ille quasi æneus staret immobilis; tandem aliquando Dux a suis commonitus, qui (ut ita dicam) ipsi pecudi similis erat factus, ad orationem descendit: cumque fideliter orasset, quo voluit ivit. Ad hujus sepulcrum energumenum vidi mundatum: perjurantem diriguisse ut ferrum: crimen confessum, illico absolutum. Hæc Gregorius. Est ejusdem Victorii honorifica mentio apud Sidonium Apollinarem, ubi agit de S. A-

PAGIUS

ut recte Valesius in Notis ad Malchum) *Procurator ducebat, qui jam olim a Zenone Placidia consentiente, eo missus fuerat. Dicebant vero Legati Honorichum velle cum Imperatore sine fraude amicitiam contrahere, &c. Neque vero ista, quæ in speciem dici videbantur, quia magnam belli suspicionem dederat, a verisimilitudine abhorrebant. Etenim a morte Genserici in omnem mollitiem devenerant, neque amplius sollicitudini aut timori Romæ erant. Neque exercitus alees continuarant, quos Gensericus ad omnes occasiones instructos habebat, ut semper celeritate exequendi aliorum consilia præveniret, & antevelteret. Legatos Zeno liberaliter accepit, & honore debito est prosecutus, & muneribus pro merito ornatos dimisit, & Alexandrum Comitem privatarum rerum fecit.* Alexander itaque qui jam ab aliquot annis Carthaginem profectus fuerat, illuc anno CDLXXIX. rediit, postulaturus ab Hunericho, ut Orthodoxis liceret Episcopum eligere, quod & factum fuit. Verum pacem illam non diu durasse infra visuri sumus.

IV. Nepos quondam Imperator occiditur.

Marcellinus in Chronico, *Basilio solo Cos.* hoc sc. anno scribit: *His Coss. Nepos, quem dudum Orestes Imperio abdicaverat Viatoris & Ovida Comitum suorum insidiis haud longe a Salonis sua in villa occisus est*, quinto sc. anno postquam Imperio dejectus fuerat. Hinc lucem accipiunt

quæ

braham Abbatis obitu, cum & carmine lugubri illum laudavit: hæc enim habet scribens ad Volusianum (a), cum adhuc Victorius præesset Arvernis:

(a) Sidon. l. 7. ep. 17.

XIII. De sancto Abraham Abbate Sidonius ad Volusianum.

Jubes me, domine frater, lege amicitiæ, quam nefas lædi, jam diu desides digitos incudibus officinæ veteris imponere, & S. Abrahæ die functo næniam funebrem luctuosis carminibus inscribere. Celeriter injunctis obsecundabo, cum tua tractus auctoritate, tum principaliter amplissimi viri Victorii Comitis devotione præventus, quem jure sæculari patronum, jure Ecclesiastico filium excolo ut cliens, ut pater diligo. Qui satis docuit, quæ sibi aut qualis erga famulos Christi cura ferveret, cum totum circa decumbentis Antistitis, non dignitatem minus quam membra curvatus, ac supra vultum propinqua morte pallentem, dolore concolor factus, quid viro vellet, lacrymis indicibus ostenderet. Et quia sibi maximas humandi funeris partes ipse præripuit, totum apparatum supercurrentis impendii, quod funerando sacerdoti competeret impartiens; saltem ad obsequium, quæ remanserunt, verba conferimus, nihil aliud exaraturi styli scalpentis impressu, quam testimonium mutuæ dilectionis. Cæterum ei mores, gesta, virtutes, indignissime meorum vilitate dictorum ponderabuntur.

De rebus S. Abrahæ carmen.

Abraham sanctis merito sociande patronis,
Quos tibi collegas dicere non trepidem.
Nam sic præcedunt, ut mox tamen ipse sequare:
Dat partem regni portio martyrii.
Natus ad Euphratem pro Christo ergastula passus,
Et quinquennali vincula laxa fame
Elapsus Regi truculento Susidis oræ,
Occiduum properas solus ad usque solum.
Sed confessorem virtutum signa sequuntur:
Spiritibusque malis fers fugitive fugam.
Quaque venis, lemurum se clamat cedere turba:
Dæmonas ire jubes exul in exilium.
Expetitus cunctis, nec te capit ambitus ullus:
Est tibi delatus plus onerosus honor.
Romuleos refugis, Bizantinosque fragores,
Atque sagittifero mœnia fracta Tito.
Murus Alexandri te non tenet, Antiochique:
Spernis Elisseæ Byrsica tecta domus.
Rura paludicolæ temnis populosa Ravennæ,
Et quæ lanigero de sue nomen habet.
Angulus iste placet, pauperrimusque* recessus,*
Et casa cui culmo culmina pressa forent.
Ædificas hic ipse Deo venerabile templum,
Ipse Dei templum corpore facte prius.
Finiti cursus istic vitaque viæque,
Sudori superest dupla corona tuo.
Jam te circumstant paradisi millia sacri,
Abraham jam te compere grinum habet.
Jam patriam ingrederis, sed ea qua decidit Adam,
Jam potes ad fontem fluminis ire tui.

* propertionsque.

Hactenus epitaphium.

Subdit vero de monasterio, tanto destituto rectore, rogans eumdem Volusianum, ut consolaretur in eo degentes monachos, foveretque præpositum illis Abbatem, cum ait: *Feci ut injunxeras, quæ restant sepulto justa persolvimus. Sed si vicissim charitatis impensis fratres, amicos, commilitones obsequi decet; ad vicem, quæso, tu quoque quibus emines institutis, discipulos ejus aggredere solari, fluctuantemque regulam fratrum destitutorum secundum statuta Lerinensium Patrum vel Grinnicensium festinus informa: cujus disciplinæ si qui rebelles, ipse castiga; si qui sequaces, ipse collauda. Præpositus illis quidem videtur S. Auxianus, qui vir (ut nosti) plusculum justo & corpore infirmus, & verecundus ingenio; eoque parendi quam imperandi promptior, exigit te rogari, ut tuo ipse sub magisterio monasterii magister accedat; & si*

Auxianus successor S. Abrahæ.

PAGIUS

quæ scribit Candidus in Excerptis: *Post interemptum Nepotem Imperatorem Romanum, & ejus successorem Augustulum expulsum Odoacer Italiam, atque ipsa adeo Urbe potitus est. Rebellantibus autem huic Occidentis Gallis, & Legatione ab ipsis aliaque ab Odoacro ad Zenonem missa in Odoacrum magis Zenonis animus inclinavit.* Ubi interpres Candidi hæc verba non bene vertit, ὡς μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ βασιλέως Νέπωτος Ῥώμης. Vox enim ἀναίρεσιν eo in loco *cædem* non significat, *sed depositionem*. Nec verum est, Odoacrem post Nepotis mortem Italiam sibi subjecisse, cum *Nepos* usque ad præsentem annum in vivis fuerit. Ad eumdem lapidem offendit Interpres Zosimi pag. 679. Ubi hic Historicus loquens de pace inter Constantinum & Licinium anno CCCXIV. inita, ait unam e pacis conditionibus fuisse, ut Οὐάλεντα δὲ, τὸν ὑπὸ Λικιννίου καίσαρα καταςαθέντα, ἀναιρεθῆναι, idest, *ut Valens appellatus a Licinnio Cæsar exauctoraretur*. Et tamen Sylburgius in sua versione habet, *e medio tolleretur*, quod non dixit Zosimus, neque etiam verum est, cum Valentem tantum depositum fuisse testentur Anonymus Valesianus, & Petrus Patricius in Excerpt. de Legat. Præterea loco horum verborum, *rebellantibus autem huic Occidentis Gallis*, in Græco Candidi legitur, καὶ ἀποστάντων αὐτοῦ τῶν δυσμικῶν Γαλατῶν, sed vertendum *dissidentibus ab eo Occidentalibus Gallis*. Neque enim Gal-

& si quis illum de junioribus spreverit tamquam imperitum vel pusillanimem, per te unum sentiat utrumque non impune contemni. Quid multa? Vis ut paucis quid velim agnoscas? Quaso ut Abbas sit frater Auxianus supra congregationem, tu vero & super Abbatem. Vale.

XIV. (a) Greg. Tur. l. 2. c. 21.

Porro tam de Abraham, quam de Victorio meminit Gregorius istis verbis (a): *Cum adhuc apud urbem Arvernum Victorius, cujus supra meminimus, moraretur, fuit in monasterio B. Cyriaci urbis ipsius, Abbas Abraham nomine, qui fide atque operibus Abrahæ illius prioris refulgebat, sicut in libro Vitæ ejus scripsimus.* Extat quidem illa tertio loco posita in Vitis Sanctorum Patrum ab ipso conscriptis. Cæterum qui adeo instar Abrahæ Abraham insigniter vixit, moriens perpetuo vivens inhæsit sacris Ecclesiæ tabulis, anniversaria memoria celebris, quæ decimo septimo Kalendas Junias repeti consuevit. At de Abraham satis, qui nobis occurrit in via, dum agimus de Victorio qui eum mirifice coluit.

XV. Victorius in deterius mutatus.

Rursum vero quod ad eumdem Victorium spectat: etsi religiosi valdeque pii hominis sæpe specimen egregium edidit, novissima tamen ipsius gloria caruere: etenim quod barbaro eidemque sævo Regi Gothorum in famulatu esset, ejusdem sæviriam induit, eamdemque in clarissimum Senatorem exercuit: de quo pauca ista Gregorius (b): *Super Eucherium vero Senatorem calumnias devolvit, quem in carcere positum nocte extrahi jussit, ligatumque juxta parietem antiquum ipsum parietem super eum elidi jussit.* Hæc ipse.

(b) Greg. Tur. l. 2. c. 20.

XVI. De Eucherio Senatore.

Porro in quem adeo immaniter Victorius sæviit, hic ille fuisse putatur Senator Eucherius quem mirifice Sidonius prædicat dum ad ipsum scribens hæc habet: (c) *Veneror antiquos, non tamen ita ut qui aquævorum meorum virtutes aut merita postponam. Neque si Romana Respublica in extrema hac miseriarum defluxit, ut studiosos sui numquam remuneretur; non idcirco Brutos Torquatosque non pariunt sæcula mea. Quorsum ista hæc? inquis. De te ad te mihi sermo est, vir efficacissime, cui debet Respublica, quod supradictis saltem laudat historia. Quapropter temerarii rerum temeraria judicia suspendant, nec perseverent satis aut suspicere præteritas, aut despicere præsentes, &c.* Hæc Sidonius: ex quibus plane & causam cædis Eucherii intueris, & cur homo serviens Gothis, in eum sævierit Reipublicæ studiosum, aversum penitus ab eam subiicientibus barbaris.

(c) Sidon. l. 3. ep. 8.

XVII. De Eucherii præstantia.

Porro hunc eumdem Eucherium fuisse & religione præstantem, & plane dignum qui in Episcopum assumeretur, nisi bigamiæ impedimentum obstasset, idem Sidonius fidem facit, & quidem publice, dum pro concione laudans etiam a nobilitate Simplicium a se electum Bituricensem Archiepiscopum, hæc habet (d): *Illustres in utraque conversatione prosapia, aut Episcopis floruit, aut Præfectis: ita semper hujuscemodi aut humanum aut divinum dictare jus usui fuit. Si vero personam suam tractatu consultiore pensemus, invenimus illum tenere istic inter spectabiles Principes locum. Sed dicitis, viros Eucherium aut Pannichium illustres haberi superiores: quod hactenus eos esto putatos; sed præsentem jam modo ad causam illi ex canone non requiruntur, qui ambo ad secundas nuptias transierunt.* Hæc Sidonius de Eucherio viro clarissimo quem non alium quidem a dicto Eucherio Senatore fuisse putamus.

(d) Sidon. l. 7. ep. 9.

XVIII.

Quod vero ad ejus interfectorem Victorium pertinet: sicut truculentis accidere solet hominibus, ut iidem turpiter emolliantur, effluantque carnalibus concupiscentiis, & libidinibus turpissime obruantur (quod de Herode utque Nerone & aliis veteres prodidere) id ipsum plane de Victorio scriptis traditum invenimus. Etenim de ipso idem qui supra Gregorius agens, ad finem, quo ejus vitæ periodum claudit, ista habet: *Ipse vero dum nimium esset amore mulierum luxuriosus, & ab Arvernis vereretur interfici, Romam aufugit: ibidemque tentans exercere luxuriam, lapidibus est obrutus.* Hæc Gregorius, qui ejus mortem accidisse testatur ante quatuor annos ab obitu Evari-

PAGIUS

Galli Odoacri Italiæ Regi subditi fuere. Malchus Rhetor pag. 93. hæc de Odoacre & Nepote scribit, quibus Candidi narratio melius intelligitur, & præsens Imperii status magis explicatur: *Augustus Orestis filius, ut audivit Zenonem iterum Orientis Imperium, expulso Basilisco, recuperasse, Senatum veteris Romæ, Legationem ad Zenonem mittere coegit, quæ illi significaret Urbem proprio Imperatore non indigere. Unum quidem Imperatorem, sed communiter illi utriusque Imperii fines tutandos esse: Odoachum sibi Præpositum assumsisse idoneum, qui salvas res faceret, Ille enim & scientia Reipublicæ administrandæ, & rei militaris peritia præstat. Itaque orare, ut illum Zeno Patriciatus dignitate ornet, & Italicam Diœcesim regendam committat. Profecti sunt igitur ex Senatu veteris Romæ Viri, qui hos sermones Byzantium deferrent.*

V. Zeno Odoacrem Patricium renunciat.

Pergit Malchus: *Iisdem diebus venerant & a Nepote nuncii, qui Zenoni restitutum Imperium gratularentur, & ipsum obtestarentur, cum easdem calamitates, quas Nepos expertus esset, ut omni opera & studio illum in recipiendo Imperio prompto & alacri animo adjuvaret; & pecunias, & exercitus, & alia, quæ opus forent suppeditaret, quod illi reditum ad pristinam fortunam elaboraret & conficeret. Hæc qui dicerent, Nepos misit. At Zeno, his qui venerant, hæc responsa dedit. Et Senatoribus illos ex duobus, qui ab Oriente Imperium susceperant, unum expulisse & Anthemium occidisse. Nunc quid sibi facto opus esset, illos dixit perspicere. Imperatore enim su-per-*

(a) Greg. mirac. l. 1. c. 45.

rici: in libro autem Miraculorum (a) eumdem Victorium occisum esse tradit apud Romam ab Apollinare nobili Arvernensi; qui ea de causa Mediolanum relegatus, ope S. Victoris martyris divinitus est liberatus.

XIX.

Sed ne perfunctorie, lector, id transeas, velim, quod magnam conciliat Arvernensi Ecclesiæ laudem, nimirum adeo populum illum castitatis fuisse cultorem, ut deditus impudicitiis Præfectus nonnisi fuga sibi consultum esse putaret, quo pudicos Arvernenses in seipsum tumultuantes evaderet. Certe quidem virginitatis cultum hac ætate in ea Ecclesia floruisse, tum quæ Sidonius, tum quæ Gregorius posteris tradiderunt, declarant exempla. Et in primis quod ad Sidonium spectat, mirifice laudat, scribens ad Aprum Arvernensem civem, Frontinam virginem verbis istis (b): *Sed & matertera tua bine, & bine fuit sanctior Frontina virginibus, quam verebatur mater, pater venerabatur, summæ abstinentiæ puella, summi rigoris, ac fidei ingentis, sic Deum timens, ut ab hominibus timeretur.* Hæc Sidonius. Sed accipe ex Gregorio duobus præclaris hæc ipsa de cultu illibatæ virginitatis Ecclesiæ Arvernensis declarata exemplis: ait enim (c):

(b) Sidon. l. 4. ep. 21.

(c) Greg. Tur. de Glor. confess. c. 32.

XX.

Duos fuisse apud Arvernum, virum scilicet & puellam, refert antiquitas, qui conjuncti conjugio, non coitu; & in uno strato quiescentes, non sunt ab alterutro polluti in voluptate carnali: post multos vero annos, cum eis esset latenter vita castissima, ex consensu pari vir tonsuratus ad clericatum, puella vero religiosum induit vestimentum. Factum est autem, ut impletis diebus, puella migraret a sæculo: denique vir ejus, præparata sepultura, exhibuit corpusculum ad sepeliendum. Cumque eam sepulcro reconderet, arcanum quod inter eos convenerat, elevatis manibus ad cælum pandit, dicens: Gratias tibi, rerum omnium artifex, ago, quod sicut mihi eam commendare dignatus es, ita tibi reddidi ab omni voluptatis contagio impollutam. At illa subridens ait: Sile, sile, vir Dei; quia non est necesse fatearis nostrum, nemine interrogante, secretum. Post hæc, ubi tecta operturio, recessit.

XXI.

Non post multum vero tempus & ipse migravit a sæculo, sepultusque est in loco suo. Erat autem in una quadam basilica, sed e diversis parietibus utrumque sepulcrum habebatur, & unum quidem ad Meridiem, alterum ad Aquilonem. Mane autem facto, inventa sunt pariter esse sepulcra, quæ usque hodie sic perdurant: idcirco nunc incolæ, Duos Amantes vocitant, & summo venerantur honore. Hæc ipse. Quæ secundum ea facta esse noscuntur, quæ superius suis locis ex Tertulliano, & aliis dicta sunt, nempe frequentia fuisse in Ecclesia vera conjugia, sed quoad commixtionem corporum simulata, dum frequentes essent reperiri in conjugali consortio virgines. Sed & dignum pariter existimamus ut in Annales inferatur exemplum de alia ejusdem civitatis sancta virgine, quam & publicæ Ecclesiasticæ tabulæ scriptam retinent, & Catholica Ecclesia anniversario cultu prosequitur. Georgia huic nomen fuit, de qua ista Gregorius (d):

(d) Greg. de Glor. confess. c. 34.

XXII.

Fertur etiam fuisse in ea urbe puella quædam religiosa atque devota Deo: quæ in rure commanens, quo ab urbica populatione summota liberius dignas Deo laudum hostias exhiberet, quotidie autem jejuniis & orationibus insistebat. Factum est igitur, ut migrans ab hoc mundo, ad basilicam oppidi causa sepeliendi portaretur. Verum ubi levato feretro corpus per viam ferri cœpisset, adveniens grex magnus columbarum super eam volare cœpit, atque huc illuc volitando sequi quo hæc a proximis ferebatur. Qua in basilica delata, grex totus super tectum ædis ipsius visus est consedisse: illaque sepulta, ad cælos evolavere columbæ. Unde non immerito Georgia nuncupata est, quæ sic exercuit mentem cultura spiritali, ut adepto virginitatis sexagesimi fructus proventu, egrediens de sæculo, cælestibus honoraretur exequiis. Hæc Gregorius, a nobis hic opportune relata, occasione Victorii Ducis & Comitis, hoc anno præfecti cum aliis populis etiam Arvernensibus, impudica vita eamdem nobilem Ec-

PAGIUS

perstite non aliam debere valere sententiam, quam illum amplecti & illi adhærere. Ad ea vero quæ Barbarus nunciarat, recte & juste facturum, si a Nepote Imperatore Odoacer Patriciatus dignitatem susciperet. Eum illi missurum, nisi Nepos prævenerit. Hortari simul atque eum adeptus fuerit, ut cultum Romanis convenientem assumant & usurpet. Se quoque confidere fore, ut Imperatorem, qui illum hoc honore affecerit, si quidem justa facere voluerit, observet & colat. Sed tamen in literis regiis, quibus Odoacro eam dignitatem mittere renuit, eum Patricium nominavit. Quæ Zeno cum Nepoti studebat, ex suite, Nepotis malorum commiseratione duci, & proprio casu communi hominum casu ingemiscere edoctus faciebat. Eo quoque illum impulit Verina, quæ Nepotis uxori, cujus erat consanguineus, favebat.

VI.

Multæ Galliarum Civitates adhuc a Romanis stabant.

Malchus Legationis Gallorum ad *Zenonem*, de qua Candidus citatus, mentionem non facit, quia nempe Gallorum Legati diversi non erant ab iis, quos *Nepos* horum Imperator legitimus mittebat. Hæc itaque Legatio anno quadringentesimo septuagesimo septimo obita. Variæ adhuc Civitates in Galliis, uti Remi, Nannetes, aliæque Romanam majestatem venerabantur, & ut liquet ex Jornande lib. de Reb. Get. cap. 45. Burgundionum gens Romanis fœde-

Ecclesiam labefactare non verentis. At quod dicit, debitum virgini sexagesimi fructus proventum: id ea de causa, quod centesimum putavit martyri convenire. Porro ipsius Georgiæ virginis vativa celebritas, in Ecclesia Occidentali quintodecimo Kalen. Martias annis singulis agitur. At de rebus Gallicis satis.

XXIII. De Orientalibus vero nihil hoc anno præterea, nisi quod Marcellinus hæc de prodigioso terræmotu, quo Constantinopolitana civitas agitata est, habet (a): *Urbs regia Constantinopolis assiduo terræmotu quassata, magnopere sese afflictam deplanxit: ambæ Troadenses porticus cadunt: aliquantæ Ecclesiæ vel scissæ sunt, vel collapsæ: statua Theodosii Magni in foro Tauri super cochlidem columnam posita corruit, duabus fornicibus ejus fori collapsis. Hunc formidolosum diem Byzantii celebrant octavo Kalendas Octobris.* Hæc Marcellinus: quem subdubitamus errore lapsum, dum quod fuit terræmotus sub Proclo monumentum (dicta enim die habent ejus memoriam Græcorum Menologia) ipse posteriori huic adscribit terræmotui: sed & Cedrenus ad aliud tempus refert. Quovis anno id acciderit, certe nonnisi magnorum malorum constat fuisse prænuncium; cum non solum Civitas ipsa Constantinopolitana, sed totus plane Orbis ex Eutychianorum turbis graviori motu concussus sit. Sed ad res anni sequentis transeamus.

(a) Marc. in Chron. sub hujus anni Conf.

Chri-

PAGIUS derata erat. Adhæc Arelate, Massilia, cæteræque Urbes Rhodanum inter ac Druentiam, & Alpes sitæ a Romanis stabant. Quare Candidus nomine *Gallorum*, qui in Græco *Galatæ* appellantur, intelligit Missos ab illis Civitatibus & Principibus, qui jure merito verebantur, ne *Euricus* Visigothorum, & *Childericus* Francorum Reges universas Gallias occuparent, si Romanorum Dominatio in eis penitus extingueretur.

JESU CHRISTI ANNUS 481.	SIMPLICII PAP. ANNUS 14.	ZENONIS IMP. 8. ODOACR. REG. 6.

I. CHristi annus quadringentesimus octogesimus primus Placidiam Consulem habuit: quo periclitanti sub gladio Gothico Imperio Orientali, & ipsi Constantinopolitanæ Civitati in discrimen adductæ, Deus improviso casu subvenit. Rem gestam ita narrat Evagrius (a): *Per idem tempus Theodoricus Sebytu genere contra Zenonem arma ferre parat, & copiis suis in Thracia collectis; bellum gerit adversus Zenonem: agrisque omnibus qui ante pedes jacebant usque ad ostium Ponti vastatis, parum aberat quin Constantinopolim; cepisset nisi quidam ex illius maxime necessariis vehementer erga eum offensi consilium de illo interimendo, iniissent. Qui cum suorum intellexisset malevolentiam, retulit pedem, atque non adeo multo post in mortuorum numerum adscriptus est. Verum quo genere mortis occubuerit, dicam, quod ita habet. Pro castris ejus hasta cuspide bifida in sublime suspensa fuit more barbarico. Deinde corpus suum agitare, exercereque cupiens, equum sibi adduci jubet. Tum absque mora (cujus etiam in aliis quoque rebus gerendis impatiens esse solet) in equum insiliit. Equus autem, utpote indomitus & ferox, cum nondum Theodoricus pedibus utrinque rite dispositis firme insideret, pedes anteriores tollit in sublime, ac posterioribus solum insistit rectus: adeo ut Theodoricus cum magna contentione cum eo luctaretur, & neque auderet eum freno, ne in ipsum caderet, retrahere, neque adhuc in sella firme sederet; huc illucque sic volutaretur, ut hastæ suspensæ cuspidem vehementer agitaret: quæ in eum impactus, latus graviter vulneravit. Inde igitur lecto coactus decumbere, paucis post diebus ex eo vulnere periit.* Hucusque Evagrius.

(a) Evag. l.3.c.25.

Theodorici Triarii obitus.

II. Id quidem hoc anno factum esse, Marcellinus testatur in Chronico, huncque esse Theodoricum Triarii filium tradit, eumque pervenisse usque ad Anaphum locum ad quartum lapidem Constantinopoli distantem, inde vero in Illyricum parasse iter, cum eo modo morte præventus est. Ex quibus Jordanum, alias Jornandem dictum, redarguas, dum non Theodoricum Triarii filium fuisse narrat, sed Valemirum Amalum Gothorum Regem fratrem Theodomiri patris Theodorici Amali, qui hoc anno in Gothorum regnum successit. *Quem* (inquit Evagrius) *Zeno Imperator, Evocatoria destinata, ad se in urbem Constantinopolim venire præcepit; dignoque suscipiens honore, inter proceres sui Palatii collocavit. Et post aliquod tempus, ad ampliandum honorem ejus in arma, eum sibi filium adoptavit, de suisque stipendiis triumphum in urbe donavit.* Sed id factum est, cum rebellantes Zenoni domesticos vicit in Oriente: quæ omnia præterierunt Jordanam. At agendum erit de his suo loco inferius.

Theodoricus Amalus vocatus a Zenone.

Hoc

PAGIUS

SÆC. V. Anno Eræ Hisp. DXIX. A.C. 481.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5974.

☉ 24. D. ☽ 7. P. 5. April. Indict. 4.

JESU CHRISTI 481.

SIMPLICII PAPÆ 14.

ZENONIS IMP. 8.

ODOACRIS REG. 6.

I. Consulatus. [1] PLacidus sine collega Consul processit, & quidem in Occidente, ut existimat Onuphrius.

II. Moritur Theodoricus Triarii filius. Ad num. I. & seq. Marcellinus in Chronico *Placido solo Cos.* scribit, Theodoricum *Triarii* filium Gothorum Regem, qui ad quartum Urbis Constantinop. milliarium cum copiis advenerat, pedem retulisse, & non multo post mortuum esse; quod hoc anno notavit Baronius. Errat enim Theophanes ad annum Incarnat. secundum Alex. CDLXX. qui Kalend. Septemb. anni Christi CDLXXVII. inchoatur, ubi quidem motum Theodorici Triarii filii adversus Zenonem accurate narrat, sed illud bellum, & ejusdem Theodorici interitum citius quàm par est, recitat. Nam ex dicendis anno sequenti constabit, Theodoricum Triarii filium ad illud tempus vitam protraxisse. Præter istum Theodoricum fuit alius *Theodoricus Amalus* dictus, quem pater Regni sui designavit hæredem, paulo antequam rebus humanis excederet, ut ait Jornandes de Reb. Get. cap. 56. qui capite seq. de eo subdit: *Theodoricum vero genti suæ audiens ordinatum Imp. Zeno, gratum suscepit, eique, evocatoria destinata, ad se in Urbem venire præcepit, dignoque suscipiens honore, inter Proceres sui Palatii collocavit*, &c. Quæ Jornandis verba Baronius memoriæ lapsu attribuit Evagrio.

III. Historia Gothorum elucidatur. Secundo, Baronius immerito reprehendit *Jornandem* quod lib. de Reb. Geticis cap. 52. scripserit, *Valemirem* Gothorum Regem Amalo stirpe procreatum, dum consueta a Marciano Imp. dona non acciperet, Illyricum pæne totum cum Theodemire & Videmire fratribus devastasse. Hoc enim bellum prorsus diversum

ab

NOTÆ [1] COss. *Placidus sine collega.* Marcellinus: *Placido solo cos.* Epitome temporum, & Indiculus Paschæ: *Placido V. C. Consule.* GEORGIUS

III. De futura persecutione præsagia.

Hoc eodem anno, quo numeratur Hunerici Vvandalorum Regis quinquennium, biennium vero ante excitatam diram persecutionem adversus Africanam Ecclesiam, Deus (sicuti olim vidimus factum temporibus sanctissimi Cypriani Episcopi) multis signis futuram persecutionem (ut Victor ait) pluribus demonstravit, quo se cuncti præpararent ad pugnam. At quænam illa fuerint, his ipse verbis enarrat (a): *Ante persecutionis tamen tempestatem multis præeuntibus visionibus & signis, imminens demonstratum fuerat malum. Nam ferme ante biennium quam fieret, vidit quidam Fausti Ecclesiam solito in ornatu fulgentem: & dum lætaretur tanti fulgoris candore, cereis quoque fulgentibus, palliisque velaminum & lampadibus rutilantem: subito, ait, luminis illius concupiscibilis extinctus est fulgor, & tenebris succedentibus, adversarius naribus natus est fœtor: omnisque illa beatorum turba, expellentibus quibusdam Æthiopibus, minata est foras: ubi hoc jugiter lamentatum, quod eam in claritatem pristinam nequaquam viderit iterum restitutam. Nam visionem istam, nobis præsentibus, sancto retulit Eugenio.*

(a) Victor de persec. Vvand. l. 2.

Visiones diversis ostensæ.

IV. *Vidit & quidam presbyter ipsam Fausti Ecclesiam refertam turbis innumerabilibus populorum, & post paululum evacuatam, & repletam porcorum multitudine atque caprarum. Item alius vidit aream triticeam ventilationi paratam, granis adhuc ventilatoris judicio necdum a paleis separatis: & dum ingentis massæ, licet confusa, magnitudinem miraretur; subito ecce turbo veniens tempestatis sonivago flatu cæpit adventum suum surgente pulvere demonstrare: cujus impetu palea illa omnis omnino volavit, remanentibus granis. Post hæc venit quidam procerus splendido vultu, habituque nitido fulgens: & cæpit grana vacua, macilenta, atque similaginea reproba purgando projicere: quæ diu examinans, vix magnitudinem illius massæ licet probatæ, ad cervum tamen produxit exiguum.*

V. *Item alius ait: Stabat quidam præcelsus super montem qui Ziquensis dicitur, & clamabat dextera, levaque: Migrate, Migrate. Alius conspicit, rugiente cœlo atque turbato, sulphureas nubes, quæ ingentes cæperunt lapides jaculari: qui lapides dum cecidissent in terram, plus accendebantur, & majoribus flammis ardebant: atque intrantes in penetralia domorum, quos invenerant, incendebant. Qui autem vidit, ait, cum se in quodam cubiculo abscondisset, miseratione divina ad eum flamma non potuit pervenire: reor ut illud propheticum compleretur (b): Claude hostium tuum, & abscondere pusillum aliquantulum, donec pertranseat ira Dei.*

(b) Isa. 26.

VI. Quid Paulo Episcopo de futura clade ostensum & aliis.

Vidit & venerabilis Paulus Episcopus arborem usque ad cælos ramis florentibus extensam, quæ etiam dilatione sua omnem pene Africam occupabat: & cum universi ejus magnitudine & speciositate gauderent: Ecce subito (inquit) venit asinus violentus, qui defricans cervicem suam super robur radicum ejus, impulsu suo eum ingenti sonitu illam mirabilem arborem elisit ad terram. Sed & Quintinianus venerabilis Episcopus vidit se super quemdam montem stare, de quo conspiciebat gregem innumerabilium ovium suarum, & in medio gregis duæ erant ollæ nimium bullientes. Aderant autem ovium occisores, quarum carnes ollis bullicantibus demergebant. Et cum ita fieret; omnis illa magnitudo consumpta est gregis. Reor ergo illas duas ollas, Siccam Veneriam & Laribusam, duas esse Civitates in quibus multitudo prima fuerat congregata, a qui-

PAGIUS

ab eo, quod ipse ex Evagrio lib. 3. cap. 25. recitat, a *Theoderico* Triarii filio gestum, quia istius belli non meminit Jornandes, sicuti nec auxilii a Theoderico Amalo, Zenoni Imperatori adversus rebelles præstiti, de quo agit Baronius ex Evagrio lib. 3. cap. 27. anno sequenti num. X. ubi Jordanem illud hoc anno silentio præteriisse, tradit. Quod quidem verum est, sed hic Historiographus non omnia quæ a Gothis gesta, literis mandavit, & Theodoricus ille diversus est a Theoderico Amalo, ut ibidem videbimus. Tertio, *Theodoricus Amalus*, qui postea in Italia imperavit, a Baronio, aliisque multis non bene dicitur filius *Valamiris*, seu *Balameris*, licet ita perperam appelletur a Malcho Rhetore in Excerptis de Legat. & apud Photium in Biblioth. Cod. LXXVIII. Theophanem ad annum XI. Zenonis Imp. & quibusdam aliis. Longe enim major fides Jornandis, tam in lib. de Reb. Get. quam in lib. de success. Regn. ubi eum semper Theodemiri filium nuncupat; cum Gothicæ gentis Historiam accurate scripserit; Gothus ipse, & Episcopus Ravennatensis, quique Theodoricum Amalum videre potuit. Malchus quidem a Constantini M. Imperio Historiam suam quæ ad nos non pervenit, ad Anastasium usque perduxit; sed incertum quo tempore floruerit, quidquid dicat Vossius lib. de Historicis Græcis, ubi eum Anastasii Imp. tempore vixisse gratis asserit. Non mirum autem *Malchum* Theodorici Amali patrem ignorasse; cum similes errores in aliis Historicis etiam coævis non raro occurrant. Magis errarunt Theodorus Lector lib. 1. Theophanes & Nicephorus Calixti, qui Theodoricum *Afrum* appellarunt.

IV. *Persecutionis Africanæ signa prævia.*

Ad num. III. & seqq. Victor. de Persec. Afr. lib. 2. loquens asserit, *ferme ante biennium quam fieret*, multa præcessisse signa, quæ eandem persecutionem demonstrarunt; quæ pluribus ex Victore a Baronio narrata. Verum cum persecutio anno tantum CDLXXXIV. ab *Hunerico* Rege Ariano adversus Orthodoxos mota fuerit, visiones illæ ac signa non contigere ante sequentem annum.

V. Hoc circiter anno *Perozes* Persarum Rex *periit in expeditione adversus Nephtalitas*, quæ gens Hunnica erat, inquit Agathias lib. 4. Pro-

co-

quibus incendii initium sumpsit; aut Hunericum Regem, & Cyrolam Episcopum ejus. Sed de multis visionibus, quia brevitati consulendum fuit, hæc dicta sufficiant. Hucusque Victor. Sic igitur secundum propheticum illud (a): *Dedisti metuentibus te significationem, ut fugiant a facie arcus.* Accidit, ut hæc Deus voluerit ante biennium, hoc nimirum anno, Fidelibus innotescere.

(a) Psal. 59.

VII. Vvandali confluentes ad Catholicam Ecclesiam dira passi.

Verum etsi persecutio ingruens instar grandinis ad biennium sit dilata; præcesserunt tamen furorem bellicum velitationes nonnullæ, quibus diversis in locis dira pati contigit Christianos: atque primum hoc tempore Hunericum insequi cæpisse crudeliter suos, & illos potissimum, quos scisset cum Catholicis Catholicos redditos in Catholicorum Ecclesiam convenire. Erant hi plures utriusque sexus mares & feminæ, qui divino illustrati lumine, ubinam esset dogmatum veritas intelligentes, eo emergentes e tenebris convenere: qui quidem felicissimi non solum Catholicæ fidei participes fieri meruere, & inter Catholicos adnumerari, sed digni habiti sunt ante omnes tormentorum gloria exornari, & aliqui ex eis martyrio coronari. Has igitur ex hostibus abreptas manubias Africana Ecclesia primum omnium Domino consecravit, hasque ex hostili agro sacras primitias acceptas præmisit in cælum. Quomodo autem hæc acciderint, Victor spectator certaminis, res gestas verbis istis omni fide testatas posteris tradidit, cum de sancti Eugenii Carthaginensis Episcopi sanctis operibus agit:

VIII. *Cum fama ejus esset celebris atque manifesta; cœperunt ex more Arianorum Episcopi invidia graviter queri, quotidianis (& præcipue cum Cyrola) calumniis insectantes. Quid plurimum? suggerunt de illo, ut suum nequaquam sederet thronum, neque Dei populo verbum faceret consuetum: deinde quoscumque mares vel feminas in habitu barbaro incedentes in Ecclesia conspiceret, prohiberet. Ille respondit, ut decuit: Domus Dei omnibus patet: intrantes nullus poterit repellere; maxime quia ingens fuerat multitudo nostrorum Catholicorum in habitu illorum incedentium, ob hoc quod domui Regiæ serviebant.*

IX. *At ubi ab homine Dei tale responsum accepit; statuit in portis Ecclesiæ collocare tortores: Qui videntes feminam vel masculum in specie suæ gentis ambulantes, illico palis minoribus dentatis jactis in capite, crinibusque in eisdem colligatis, ac vehementius stringentes, simul cum capillis omnem pelliculam capitis auferebant. Nonnulli, dum hoc fieret, statim oculos amiserunt; alii ipso dolore defuncti sunt: mulieres vero post hanc pœnam capitibus pelle nudatis, præcone præeunte, per plateas ad ostensionem totius Civitatis ducebantur: quod sibi magis, qui patiebantur, lucrum maximum computabant: quorum nos plurimos novimus, nec scimus eorum aliquem tunc etiam pœnis urgentibus a recto itinere destitisse.*

Dira passi qui veniebant ad Ecclesiam.

X. Quid in domesticos Catholicos Hunericus.

At ubi isto modo fidei infringere non valuit murum; cogitat ut nostræ religionis homines in aula ejus constituti, neque annonas, neque stipendia solita perciperentur; addidit quoque & laboribus eos conterere rusticanis. Dirigit viros ingenuos & admodum delicatos ad campum Uticensem, ut sub ardentis Solis incendio cæspites messium desecarent: ubi omnes cum gaudio pergentes, in Domino lætabantur. In quorum contubernio quidam fuit aridam habens manum, quæ per annos quamplurimos nullum ei præstiterat obsequium: qui cum veraciter excusaret se operari non posse magis violenter jussus est pergere. Sed ubi ad locum ventum est, & præsertim pro eo orando ingemuerunt omnes; pietate divina, illa arida incolumis confessoris restituta est manus. Hoc quidem idcirco Deus voluit signum palam edi, ut manifestum omnibus fieret, esse Deum in castris filiorum Israel; & ibi Ecclesiam esse Catholicam, ubi Deus esset, certo certius redderetur expressum, Deo ipso miraculorum testificatione loquente, immo clamante. Sed ne cœptam tyrannus prosequeretur persecutionem, timore suorum cessavit absterritus, unde in suos gentiles gladium convertit.

XI. Quas enim post hæc in suos Hunericus dominandi cupidine ebrius tyrannice carnificinas exercuit, idem Victor ita refert (b): *Ipse autem Hunericus, qui sese jamdudum omnibus lenem ostenderat, desiderans post obitum suum (quod non contigit) regnum statuere Theodoricum fratrem, filiosque ejus, Gentonisque fratres, nihilominus filios crudeliter cœpit insequi: quorum nullum dimitteret, nisi ei mors desiderii sui voluntatem auferret. Primo sciens*

(b) Vict. de persec. Vvandal. l. 2.

Hunericus diram tyrannidem in suos exercuit.

PAGIUS

Moritur Perozes Persarum Rex.

copius lib. 1. de Bell. Pers. capp. 3. & 4. pluribus describit duas ejus expeditiones adversus *Ephtalitas, sive Hunnos Albos*, in quarum ultima Perozes periit cum triginta filiis, & universo Persarum exercitu. De utraque expeditione loquitur etiam Theophanes ad annum 1. & 11. Zenonis Imp. & quos *Ephtalitas* Procopius, ipse cum Agathia, *Nephtalitas* appellat. Obolas Perozis frater ad Regnum evectus nihil memorabile gessit: huic, inquit Agathias, *quatuor duntaxat anni in Regno sunt decursi. Post hunc etiam Cavades Perozi filius Persico imperio potitus multa adversus Romanos bella gessit.* Procopius, aliique illum *Cabadem* vocant, cœpitque regnare anno circiter quadringentesimo octogesimo quinto. De eo sæpius mentio infra occurret.

Mo-

sciens uxorem Theodorici fratris astatam creda ne forte maritum, aut majorem filium, qui prudens & sapiens videbatur consiliis acriaribus adversus tyrannum armasset crimine apposito, gladio eam interfici jubet. Post occiditur & ille filius magnis litteris institutus, cui secundum constitutionem Genserici, eo quod major omnibus esset, regnum inter nepotes potissimum debebatur.

XII. Patriarcho Arianorum incensus.

Accenditur adhuc crudelitas aliquid perpetrare. Astanta vulgo in media Civitate pro gradibus plateæ novæ, Episcopum suæ religionis nomine Jocundum, quem Patriarcham vocitabant, præcepit incendio concremari, ob hoc, quod in domo Theodorici germani Regis acceptissimus habebatur, cujus forte suffragio memorata domus regnum poterat obtinere. In quo impietatis scelere futurum nobis adesse prospeximus malum, ajentes singuli invicem nobis: Qui in suo ita crudelis affectus est sacerdote; quando nostræ religioni, vel nobis parciturus est? Tunc & Gentonis majorem filium, nomine Godagisum, cum uxore, absque solatio servuli aut ancillæ, crudeli exilio relegavit. Fratrem vero Theodoricum post occisionem uxoris & filii nudum atque destitutum similiter exulavit. Post cujus mortem, filium qui superat infantulum duasque filias ejus adultas impositas asinis longius affligendo projecit. Sed & Comites quamplurimos, & nobiles gentis suæ objectionibus falsis insectans, ob hoc quod germano faverent, alios incendit, alios jugulavit imitator Genserici patris, qui sui fratris uxorem, ligato pondere lapidum, in Amsagam fluvium Cirtensem famosum jactando demersit, & post necem matris etiam filios interfecit.

XIII. Hunericus contra patris præcepta sævit.

Sed & multos ei Gensericus pater moriens, sacramento interposito, commendaverat: quos ille immemor fidei, & sacramenti violator, diversis punit & incendiis trucidavit. Nam Heldicam quemdam, quem pater ejus Præpositum fecerat regni, jam veteranum atque annosum, cum dedecore capite detruncavit, ejusque uxorem cum alia nomine Teucaria in medio Civitatis incendit: quarum corpora per vicos, & plateas trahi mandavit; quæ tota die jacentia, rogatus a suis Episcopis, vix vespere sepeliri concessit. Gamuth namque Heldicæ fratrem, quia ad Ecclesiam eorum confugerat, occidere non poterat: quem tamen in loco latrinarum obscæno conclusit, temporeque multo eum ibi degere statuit: postea cum caprario quodam & rustico ad faciendas scrobes vineis profuturas condemnavit: quos etiam duodecies per annum id est, per singulos menses flagellis crudelibus dissipat; vix modica aqua, cibarioque pane concesso. Hoc per quinque vel amplius perpessi sunt annos; quibus hæc supplicia proficere poterant ad æternam mercedem, si Catholici fuissent, & fidei suæ merita illa perferrent.

XIV.

Sed ideo istud silere nequivimus, ut impietatem Regis etiam in suos minime sileremus: qui non solum Episcopum suum Jocundum (ut superius demonstravimus) flammis adussit, sed & presbyteros & diaconos suos, id est, Arianos quamplurimos incendit, necnon & bestiis mancipavit. Amputatis igitur in brevi omnibus, quos timebat, & solidans sibi (ut putabat) regnum, quod breve fuerat & caducum, omni ex parte otiosus atque securus universa tela furoris in persecutionem Ecclesiæ Catholicæ sicut leo rugiens convertit. Hæc victor: qui cum subdat, post biennium esse cœptam persecutionem; æque ad duos annos hanc perseverasse ipsius tyrannidem in suos, possumus intelligere: ut non mireris, si qui hoc anno cœpit insequi suos ad Ecclesiam Catholicorum confluentes, a persecutione cessarit, conversus ad cædem suorum, quos suspicio reddiderat infensissimos hostes. Quæ autem hæc secuta sint, ordine servato temporum, inferius dicemus.

PAGIUS VI.

Moritur *Stephanus Senior* Episcopus Antiochenus, ut videre est anno CDLXXIX. Moritur & *Chilpericus* Francorum Rex ex dicendis anno CDLXXXIV. & Timotheus Salofaciolus Episc. Alex. ut anno CDLXXXII. dicetur.

JESU CHRISTI ANNUS 482.	SIMPLICII PAP. ANNUS 15.	ZENONIS IMP. 9. ODOACR. REG. 7.

I. Calendion eligitur Episcopus Antioch.

QUadringentesimus octogesimussecundus Redemptoris annus Consulatu Severini in publicis adscriptus est monumentis: quo Stephanus Junior Antiochenus Episcopus tertio suæ sedis anno ex hac vita migravit; statimque in ejus locum electus est Calendion Episcopus: moxque a collecta ibi Synodo directus est Anastasius Episcopus ad Romanum Pontificem, ex more, ut ejus electionem ratam haberet. Fuit iste quidem Catholicus, qui & (ut Evagrius ait *a*) omnes qui ipsum adibant induxit, ut tum hæretico Timotheo, tum litteris Basilisci generatim ad omnes scriptis anathema dicerent. Probasse autem sanctum Simplicium Papam Calendionis electionem, litteræ ipsius ad Acacium Episcopum Constantinopolitanum datæ significant, quæ sic se habent (*b*):

(*a*) Evag. lib. 3. c. 10.

(*b*) Simpl. epist. 14.

Simplicius Episcopus, Acacio Episcopo Constantinopolitano.

II. *Antiocheni exordium sacerdotis qua ratione fuerit sarine indicatum, quamvis minime nos latere potuerit; tamen & ipse, vel Synodus ipsius indicavit. Quod sicut non optavimus fieri, ita faciles excusationi, quam necessitas fecit, extitimus: quia quod voluntarium non est vocari non potest in reatum. Et ideo per fratrem & Coepiscopum nostrum Anastasium, qui ex prædicta regione directus est, litteris quoque tuæ dilectionis acceptis, alterni vicissitudinem sermonis tuæ reddimus charitati. Necessario fratris & Coepiscopi nostri Calendionis sacerdotium gremio Apostolicæ sedis amplexi, in consortium nostrum per gratiam Christi Dei nostri tantæ urbis Antistitem collegii unione numeramus. Miramur autem, nihil nos de statu Alexandrinæ Ecclesiæ, te instruente, didicisse; quem nunc ita habere se comperimus, ut improbi per occasionem obitus sanctæ memoriæ Timothei eandem Ecclesiam conentur habere captivam. Unde agendum est dilectioni tuæ cum clementissimo Principe, ne convellatur sub ejus Imperio, quod tyranni temporibus potuit obtineri. Data Id. Julii, Severino V. C. Consule.*

Confirmatur Calendionis electio a Ro. Pontifice.

Fa-

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5975.

SÆC. V. Anno Eræ Hispan. DXX. A. C. 482.

☉ 15. C. ☽ 8. P. 25. April. Indict. 5.

JESU CHRISTI 482.

SIMPLICII PAPÆ 15.

ZENONIS IMP. 9.

ODOACRIS REG. 7.

I. Decennalia Zenonis.

[1] COSS. *Trocundus* & *Severinus* Junior, ut hunc Marius Aventicensis vocat, qui Occidentalis fuit, & ex eadem familia, qua *Severinus* anno CDLXI. Consul, ut ea vox *Junior* indicat. Hinc solus in litteris Simplicii Papæ hoc anno scriptis memoratur. *Trocundus* in Oriente creatus, erat enim frater *Illi* nuper Consulis ordinarii, ut docet Theophanes pag. 112. ubi perperam eum *Trobundum* vocat, qui tamen plura tum de *Illo*, quam de *Trocundo* habet. *Decennalia* Zenonis cum Leone Juniore imperantis.

II. Stephanus Junior Episc. Antiochenus occiditur.

A num. I. ad VII. Stephanus Senior Episcopus Antiochenus anno superiori e vivis excessit, ut anno CDLXXIX. num. I. & seqq. ostendimus. Huic successit *Stephanus Junior*, qui annum unum sedit, Nicephoro & Theophane in Chronicis testibus. Hic anno Incarnat. secundum Alex. CDLXXIII. qui Kalend. Septemb. anni Christi CDLXXX. inchoatur, ait: *Hoc anno Stephano Antiochiæ Episcopo fatis functo Stephanum alterum Zenonis Imp. jussu in ejus locum ordinaverunt: quem fidei perduelles, pro sua in Petrum Fullonem propensione, in amentia subsidium furorem armantes in Sancti Martyris Barlaam Baptisterio acutis calamis perfossum, & necatum in Orontem fluvium projecerunt. Zeno porro facinus atrocitatum ulciscens Acacio Constantino-*

NOTÆ [1] "C*Oss. Trocundus & Severus junior* Inscriptiones basilicæ S. Pauli num. 331.

DEPOSITA XIIII.
KAL. NOVE*Mbris*....... TROCONDE VV CC
CONSUL...

Inscriptio effossa in cœmeterio Callisti via Appia

A. D. 1735. DEP. SVRICA. XG KAL. AVG. &c.

CONS. SEBERINI.

Epitome temporum, & Indiculus Paschæ: *Severino V. C. cons.* Ergo emendandus est Pagius, qui pro *Severino*, *Severum* posuit. Victor: *Trocundo V. C. cos.* Marcellinus: *Trocondo & Severino* Epistola XIV. Simplicii Papæ. *Severino V. C. Cos.* GEORGIUS

III.

Factum autem fuisse Episcopum Calendionem, non ut præcessor ipsius ab Acacio Constantinopolitano Episcopo, sed contra ejus voluntatem, ex eo patuit, quod paulo post, opera ejusdem Acacii, ipso Calendione pulso, in ejus locum Petrus est restitutus, quem Felix Papa primo suæ sedis anno deposuit. Simul enim ac degustasset Acacius in electione Stephani Episcopi Antiocheni ex necessitate sibi credita primatus dulcedinem; factus ebrius, non aliud quam hunc ipsum sitire, & undique sibi captare, licet gravi totius Ecclesiæ scandalo, indefesso studio, malisque artibus arripere ad obitum usque numquam destitit: ut quæ inferius dicturi sumus, abunde satis significabunt.

IV. *Translatio reliquiarum S. Eustathii.*

Quod vero ad Calendionem pertinet: quo tempore in sede pacifice egit, illud inter alia memoria dignum operatus est, ut sacras reliquias S. Eustathii Antiocheni Episcopi, qui Nicæno Concilio interfuit, & fidei protegendæ causa exilium passus, gloriosus confessor occubuit, a Zenone Imp. impetraret ut Antiochiam transferret. Est hujus rei assertor Theodorus Lector, cum ait (a): *Calendion petitas a Zenone Eustathii reliquias e Philippis Macedoniæ, obi ille ex exilio mortuus fuerat, Antiochiam detulit: quas maximo cum honore exceperunt. Tota siquidem Civitas & omnis ætas, (ut ita dicam) ad decem & octo milliaria urbem in occursum illarum egressa est. Qui vero ad id usque temporis separati ac divisi*

(a) *Theod. Lect. Coll. lib. 2.*

PAGIUS

tinopoli Præsuli, ut Antiochia crearet Episcopum, mandavit: qui consecravit Calendionem. Antiochenses ordinationis facta nescii Joannem nomine Codonatum sibi præfecerunt Episcopum, quem Calandion postmodum in Tyri Sedem, quæ post Antiochiam prima est, transtulit. Calandion dicitur etiam *Calendio*, Baronius, qui Theophanem non viderat, scribit *Calendionem* a Synodo Antiochena electum fuisse, eum vero, qui ab Acacio Antiochenus Episcopus ordinatus, Stephanum Juniorem esse. Valesius vero in lib. I, Observat. Eccles. ad Evagrium cap. 3, arbitratur, Stephanum Seniorem ab hæreticis anno CCCCLXXIX, interemptum, & Stephanum Juniorem ab Acacio Antiochenum Episcopum ordinatum, ac post ejus obitum, Zenonem præcepisse *iterum Acacio, ut in Urbe Regia Episcopum Antiochensibus ordinaret*, qui Chalendionem *ordinavit Antiochensem Episcopum*, quod currenti anno factum esse dicit Valesius. Verum tam in anno emortuali Stephani Senioris, quam in ordinatione Stephani Junioris uterque peccavit. Quia *Stephanus Senior* usque ad superioris anni finem, vel circiter vixit, & *Stephanus Junior*, non ab Acacio, sed a Synodo Orientali, ut mos ferebat, Episcopus renunciatus est. Denique in eo etiam fallitur Valesius quod Acacium duos Episcopos Antiochenos. Stephanum sc. Juniorem, & Calendionem ordinasse autumaverit; *Acacius* enim Calendionem tantum ordinavit; & vulgaris sententia, quæ *Stephanum Juniorem* ab Acacio consecratum docet, a veritate aliena.

III. *Calendio succedit Stephano Martyri.*

Et primo quidem, interfecto Stephano Juniore *Calendionem* ab Acacio ordinatum esse, jubente Zenone Imperatore, non tantum Theophanes laudatus, sed & alii Antiqui testantur. Quæ enim de Calendione Theophanes, habet etiam Evagrius lib. 3. cap. 10. qui ait: Ejecto Petro (sc. Fullone) *Stephanus Antiochensis Ecclesiæ Episcopatum sortitus est, quem Antiochenorum pueri calamis instar telorum præacutis interfecerunt, ut scribit Joannes Rhetor. Post Stephanum vero ejusdem Sedis administratio Calendioni commissa est.* Sed quia Evagrius Joannem, qui per menses tres Episcopus Antiochenus fuit, & Stephanum Seniorem, qui annos tres sedit, præterit, hinc factum, ut Baronius, cæterique omnes existimarint, Evagrium prætermisisse *Stephanum Juniorem*, & de Seniori tantum locutum esse; cum tamen ex eo quod *Joannem* etiam tacuerit, & de Stephani successore verba fecerit, proclivius fuisset judicare, eum Joannem & Stephanum Seniorem, uti minus celebres, omisisse, ac existimasse eum, qui proxime Calendionem antecessit, Martyrio coronatum esse. Evagrium Nicephorus lib. 15. cap. 28. secutus est, solumque addidit, Stephano in Episcopatu Calendionem, *qui tum Constantinopoli propter negotium certum erat*, successisse. *Calendionis* enim ordinationem Constantinopoli factam mox videbimus.

IV. *Ordinatur Constantinopoli.*

Secundo, Theodorus Lector lib. 2. ait: *scribit Theodorus noster, Calendionem Constantinopoli ordinatum fuisse cum Theodorito consentiens*, qui Theodoritus seu Theodoretus, non est ille, qui Historiam Ecclesiasticam scripsit, sed Theodoretus Junior, qui prioris Theodoreti Historiam Ecclesiast. adjectis quinque aliis libris, continuarat, ex cujus Historia Ecclesiastica locum affert Joannes Damascenus, ut observarunt Baronius & Valesius in Annotat. ad lib. 2. Hist. Ecclesiast. Theodori Lectoris. Cum enim *Simplicius Papa* in Epistola ad Zenonem Aug. apud Baronium anno CDLXXIX. num. VIII. diserte dicat, Episcopum Antiochenum, qui in locum Episcopi ab hæreticis jugulati subrogatus est, apud Constantinopolim ab *Acacio* ordinatum esse; nullum dubium est, quin de eodem Episcopo Antiocheno Theodorus Lector loquatur; atque ideo quin Calendio Stephano Martyri successerit. Tertio, Auctor Breviculi Historiæ Eutychian. loquens de damnatione Acacii a Felice III, Papa peracta, ait: *Cujus mandata deteriora committens, etiam Petrum Antiochenum (Fullonem sc.) ejecto Catholico Calendione, quem ipse ordinaverat, ad Antiochenam misit Ecclesiam.*

V. *Stephanus Jun. succedit Seniori in Episcopatum Antiochiæ.*

Quarto, Auctor libelli Synodici, recitata Antiochena Synodo, jubente Zenone adversus Petrum Fullonem coacta, quæ hunc *exilio & anathemate subjecit, atque beatum Stephanum substituit*, statim subdit: *Cui mox ad Christum emigranti Stephanus alius successit*, Postea Laodicenam pro Stephano Juniori Synodum his verbis refert: *Qui vero Petri studiosi erant tanquam Nestorianum illum* (Stephanum sc. Juniorem) *insimulabant: & Imperatori Zenoni persuadebant, ut divinam & sanctam Laodiceæ Synodum cogeret. Quæ cum falso accusatum ab impiis Stephanum comperisset, solio eum Antiochiæ restituit. Qui vero falsum dogma profitebantur; non longo tempore interposito, ita maxime ex invidia accensi beatum Martyrem Stephanum arundinibus acutis instar hastarum confixum interemerunt, & in profluentem Orontem fluvium demerserunt*. Meminit hujus Synodi Laodicenæ Theo-

viſi propter Euſtathium fuerant, Eccleſia poſt centum annos a morte illius reſtituta fuit. Hæc Theodorus.

V.

Verum ante hæc tempora Euſtathianos aliis ſe junxiſſe Catholicis, quæ ſuperius dicta ſunt, facile oſtendere poſſunt. Sed & error in numero reperitur, cum amplius quam centum annos ab obitu Euſtathii in hunc uſque annum numerare contingat: cum eum conſtet paulo poſt Nicænum Concilium, quod eſt celebratum anno Domini trecenteſimo vigeſimo quinto, in exilium deportatum. Sed quid accidit? Sicut enim qui recipit Prophetam (a) in nomine Prophetæ, mercedem Prophetæ accipiet; ita plane qui recepit Confeſſorem in nomine Confeſſoris, confeſſionis palmam eſt conſecutus: nam Calendion dignus eſt habitus & exilii cauſa durum exilium pati, & confeſſionis gloria decorus occumbere. Quomodo autem id acciderit, Evagrius ita narrat (b):

(a) Matt. 10.

(b) Evag. l. 3. c. 16.

VI. Calendion Epiſc. Antioch. relegatus in Oaſim.

Calendion Antiſtes Antiochiæ ſcribens ad Imperatorem Zenonem & Acacium Conſtantinopolitanum Epiſcopum, Petrum non ſolum adulterum vocat (illum Mogum ſcilicet, qui Alexandrinam Eccleſiam invaſerat) *verum etiam eum, cum eſſet Alexandriæ, Chalcedonenſi Concilio anathema indixiſſe aſſerit. Qui poſtea ad incolendam Oaſim deterrimum omnium exilium, condemnatus fuit, quod partes illi, Leontii, & Pamprepii contra Zenonem fovebat*. Ita plane hoc velamento criminis majeſtatis Catholicus Antiſtes expulſus eſt ab hæreticis, Acacio id machinante, ut Gelaſius multiplicibus querelis exaggerat. *Poſt amotum Calendionem* (ſubdit Evagrius) *Petrus cognomento Cnapheus, qui ante Calendionem & Stepha-*

Petrus Cnapheus rurſum Epiſc. Antioch.

PAGIUS

Theophanes ad annum III. Zenonis Imp. ſed præterquamquod locus ejus corruptus, eam in cauſa Stephani Senioris habitam eſſe perperam refert; cum non is, ſed Stephanus Junior, & *Calendionis* immediatus deceſſor ab hæreticis interfectus fuerit, ut ipſemet Theophanes citatus fatetur, ideoque & paulo antea ab iiſdem falſis criminationibus læſus. Quare cum Baronius Valeſius, aliique omnes non inficias eant, proximum Stephani Martyris ſucceſſorem Conſtantinopoli ordinatum, conſtetque *Calendionem* non ſolum Stephani Junioris immediatum ſucceſſorem fuiſſe, ſed etiam ejus ordinationem Conſtantinopoli peractam, evidentiſſimum eſt, non *Stephanum Seniorem*, ſed *Stephanum Juniorem* Martyrio vitam finiiſſe.

VI. *Non Stephanus Senior ſed Stephanus Junior Martyr fuit.*

Verum quidem eſt, Candidum Iſaurum de Petro Fullone loquentem ſcribere; *Cum Petrus ille impius Orientis turbaret Eccleſias, miſit Zeno Imperator Calendionem, ut Antiochenæ Sedis Epiſcopus ſacraretur*. Verum locum hunc peſſime vertit interpres, [illegible], verum his locus ita Latine reddendus, *miſit Zeno Imp. Calendionem, ut Epiſcopus Antiochiæ eſſet*, vel, *ut Antiochiæ Sacerdotii honore fungeretur*, poſtquam ſc. jam Conſtantinopoli ab Acacio Epiſcopus, conſecratus fuerat. Quare non eſt, quod quia impoſterum in re tam clara tamque teſtata hærere poſſit, ac in dubium revocare, quin *Stephanus Junior* acutis calamis veluti cuſpidibus jugulatus fuerit. Meminit Martyrologium Romanum ad diem XXV. Aprilis S. Stephani Epiſcopi Antiocheni & Martyris, & ad eumdem diem Henſchenius congerit, quæ Antiqui de Stephano Ep. Antiocheno & Martyre ſcripſere; ſed vulgarem opinionem, licet animi dubius, amplectitur.

VII. *Duæ Simplicii Epiſtolæ de cæde Stephani Jun. hoc anno datæ.*

At, inquiunt Baronius & Valeſius, Epiſtola Simplicii Papæ ad Zenonem Aug. in qua de cæde Epiſcopi Antiocheni, cujus nomen non exprimit, loquitur, legitur *data X. Kalendas Julias, poſt Conſulatum Illi. V. C.* anno nempe CDLXXIX. Qua de re eſt etiam Epiſtola Simplicii ad Acacium Conſtantinopol. Antiſtitem eodem tempore data, licet neque diem, neque Conſulem præferat. Verum jam eo anno oſtendi, errorem eſſe in illo Poſtconſulatu, legendumque *poſt Conſulatum Placidi V. C.* qui cum anno præcedenti Conſulatum geſſerit, ea Epiſtola currenti anno, quo Stephanus Junior trucidatus, ſcripta. Nec refert, quod tres aliæ Epiſtolæ hoc anno a Simplicio exaratæ, dicantur datæ *Severino V. C. Coſ.* Nam, ut in Diſſert. Hyparica demonſtravi, uſus per hæc tempora ferebat, ut vel uterque Conſul, vel unicus exprimeretur, vel formula *Poſt Conſulatum* uſurparetur. Præterea hujus ſubſcriptionis falſitas apparet ex Epiſtola Simplicii ad Acacium num. II. a Baronio recitata, quæ dicitur data *Idibus Julii Severino V. C. Coſ.* hoc ſc. anno. In ea enim Simplicius Calendionis Antiocheni Epiſcopi electionem confirmans, inquit: *Antiochenæ exordium Sacerdotis, qua ratione fuerit indicatum, quamvis minime nos latere potuerit, tamen & ipſe, vel Synodus ipſius indicavit. Quod ſicut non optavimus fieri, ita facilus excuſationi, quam neceſſitas fecit exiſtimus, quia quod voluntarium non eſt, vocari non poteſt in reatum.* Quis enim reatus, quæve neceſſitas excuſanda fuit apud Simplicium, niſi quod *Calendionem* contra leges Eccleſiaſticas ordinarat Acacius? ut ipſemet Valeſius in Annotat. ad lib. 3. Evagrii cap. 16. obſervavit, recteque vidit Calendionem ab Acacio Conſtantinopoli Epiſcopum Antiochenum conſecratum fuiſſe. Præterea factum illud, quod præter præjudicium Concilii Nicæni in laudata Epiſtola ad Zenonem Aug. *data X. Kalend. Julias* dicitur, Simplicio maximopere diſplicuit. Ad hæc Simplicius illud in neceſſitatem refundit in Epiſtola ad Acacium eodem tempore data; in ea enim de Imperatore ait: *In quo Pietati ejus gratias dignum eſt nos referre: quoniam ita gloria ſua moderatus eſt poteſtatem, ut fideliſſima devotione Patrum regulis ſubmittere, quæ jubeat, nec in auctoritatem recipi, quod ſequenti conſtituit ætate prohiberi, ut ſc. in hac tantummodo perſona, quam juſſu ejus, & ſtudio quietis Antiochenſibus, non tua uſurpatione, Antiſtitem conſecraſti, quod factum eſt Neceſſitate ſufficeret.* Tum Epiſtolam ſuam his verbis claudit: *Labora ne Neceſſitas ſit ulla faciendi, quod optas nunc, ſatisfactione purgari*, quia ſc. ſcripſerat Acacius ad Simplicium diu ſe hæſiſſe, an Epiſcopum Antiochenum ordinaret, poſtquam illud ſibi mandatum fuerat ab Imperatore.

VIII.

Vides, ut duæ illæ Epiſtolæ Simplicii datæ *X. Kalendas Julias poſt Conſulatum Illi V. C.* ſicut

phanum Episcopus fuit (ut supra dixi) Antiochiæ, propriam sedem recuperavit, qui & epistolæ subscripsit Zenonis de concordia, & Synodales litteras ad Petrum Mogum Alexandrinum Episcopum scripsit.

Hæc de Petro Cnapheo sive Fullone dicto Evagrius. Addit his Gelasius in epistola ad Dardanos, datum fuisse crimini sancto Calendioni, quod nomen Zenonis Imperatoris, e Diptychis abstulerit. Quod si e-

PAGIUS

Tertia Simplicii Epistola de cade Stephani Jun. hoc etiam anno data.

sicuti errore Librariorum ibi legitur, de eadem plane re agant, de qua in Epistola *data Idibus Julii Severino V. C. Cos.* & in utraque sermo sit de Episcopo Antiocheno, jubente Imperatore & urgente necessitate ex seditionibus Antiochenis proveniente, ab Acacio ordinato. Quare duæ priores Epistolæ die XXII. mensis Junii, ultima vero die XV. mensis Julii datæ sunt, & quidem hoc anno, vel Consulatu Severini vel post Consulatum Placidi notato; quod ex postrema ista Epistola manifestissimum redditur. In ea enim, postquam Simplicius dixit, *Antiocheni Sacerdotis exordium*, & cætera supra recitata, statim subjicit: *Et ideo per fratrem & Coepiscopum nostrum Anastasium, qui ex prædicta regione directus est, Literis quoque tuæ Dilectionis acceptis, alterni vicissitudinem sermonis tuæ reddidimus Charitati, necessario fratris & Coepiscopi nostri Calendionis Sacerdotium gremio Apostolicæ Sedis amplexi*, &c. Neque enim Simplicius de aliis scriptis ab Acacio literis loqui potest, quam de iis, in quibus Episcopi Antiocheni electionem non reprobat, *quia necessitate facta fuerat*. Hinc tres laudatæ Epistolæ de Ecclesia Antiochena agentes continenter recitantur inter Epistolas Sancti Simplicii, quia revera uno eodemque anno, eademque de causa scriptæ sunt.

IX.

Error hujus ultimæ Epistolæ indicatur.

Nec mirum, subscriptionem prioris Epistolæ mendosam esse, & loco, *post Consulatum Placidi V. C.* per errorem exaratum, *post Consulatum Illi V. C.* cum similia menda occurrant in Epistolis Sancti Leonis, Theodoreti, & aliorum; & certum videatur, errorem etiam irrepsisse in diem datæ Epistolæ ad Acacium, ordine XVII. inter Epistolas Simplicii, cujus partem recitat Baronius num. XVI. in qua conqueritur Simplicius, sese una cum Imperatoris literis ab eodem Acacio literas non accepisse; & Imperatorem *Petrum Mongum* hæreticum in Alexandriæ Episcopum petere, dum ipse Simplicius paratus esset Joannem *Talaiam*, ut ab aliis appellatur, confirmare: ac hortatur, ut Imperatorem moneat, ne hæretico jam damnato favere velit. Ea enim dicitur *data Id. Juliis Severino V. C. Cos.* Et tamen in Epistola XVI. Simplicii Papæ ad eundem Acacium eadem die ac mense scripta, eodemque Consule notata, ut videre est apud Baronium num. II. queritur *Simplicius*, quod de statu Alexandrinæ Ecclesiæ cum *Acacius* non edoceat. Quamobrem non potest utraque Epistola eodem die a Simplicio data esse, præsertim cum in Epistola XVI. ad Acacium non dicat, se accepisse literas ab Imperatore de statu Ecclesiæ Alexandrinæ, quod tamen asserit in Epistola XVII. Denique qui utramque Epistolam inter se contulerit, intelliget, eas uno eodemque die datas non esse, licet utraque *Idibus Juliis* signetur.

X.

Acacius unicum Episc. Antiochenum ordinavit.

Valesius tam *Calendionem*, quam *Stephanum Juniorem* ab Acacio Constantinopoli Episcopo consecratum contendit. Sed præterquamquod *Acacium* duos Episcopos Antiochenos Constantinopoli Zenone imperente ordinasse, nullus ex Antiquis prodit, ex Epistola Simplicii ordine XVI. ad Acacium, quæ est de Calendionis consecratione, evidenter innotescit, *Calendionem* duntaxat ab Acacio pro Antiochenis ordinatum.

Simplicius enim ubi didicit, Stephanum Antiochiæ Antistitem ab hæreticis necatum, aliumque in ejus locum Imperatoris jussu subrogatum, ad eum scripsit Epistolam ordine XIV. a Baronio anno CDLXXIX. num. V. & seqq. recitatam, in qua ait, quæ *amore quietis* ab eo ordinata fuissent, sese reprobare non posse, sed rogare, ne quod Acacius eo jubente executus esset, in usum posteritatis veniret: *Et quoniam*, inquit, *seditiones Antiochenas religiosissimo proposito sedandas non aliter existimasti, nisi præter præjudicium venerandi illius Concilii Nicæni apud Constantinopolim, (iisdem nempe Antiochenis Catholicis) petentibus, ordinaretur Antistes, quod in ejus tantummodo persona sic memoratis assurentum, in deinceps secundum definitiones Patrum Orientali Synodo creatio Antiocheni Episcopi reservetur, nec haberi loco velitis injuriæ, quod dissensionis gratia factum est auferendo*. Ita Simplicius, qui eodem tempore scripsit ad Acacium Epistolam ordine XV. a Baronio anno CCCCLXXIX. num. X. & seq. recitatam, significans eam ordinationem *non sine invidia* factam, cum qui præcepisset, cavendum *exemplum*, testatus esset, & in auctoritatem recipi sequenti ætate prohibuisset: *Ut sc.* subdit Simplicius, *in hac tantummodo persona, quam jussu ejus & studio quietis Antiochenisibus, non tua usurpatione Antistitem consecrasti, quod factum est Necessitate sufficeret*. Deinde insinuat, Acacium ad se scripsisse, quod diu hæsisset, an ordinationem illam perageret; monetque, ut imposterum jura Ecclesiarum respiciat, & institutorum veterum memor sit, in utraque Epistola ad Zenonem & ad Acacium testatum faciens, quam ægre tulisset ordinationem illam præter canones factam.

XI.

Id ex ultima Simplicii de cade Stephani Epistola certo deducitur.

Quod si in Epistola XVI. *Idibus Juliis, Severino Consule* data, hoc sc. anno, de nova ordinatione ab *Acacio* peracta loqueretur, ut persuasum habuit Valesius, nunquid vehementissime in *Acacium*, tanquam in hominem, qui aliud clausum in pectore, aliud promptum in lingua habuisset, quando ad eum a triennio scripsit, commotus fuisset Simplicius? Ad me scripseras, dixisset Sanctus Pontifex, te priorem electionem diu suspensam tenuisse, *ne videreris ambire, quod tanto Principi, & in tam gravi causa, non poteras abnegare*. Jusserat Imperator, ut in hac tantummodo persona, quam post Stephani cædem consecraras, jussio ejus locum haberet, tibique ipsemet significaveram, *ut institutorum veterum non immemor Ecclesiarum jura* imposterum respiceres: & Imperator ad me scripserat jussisse se, ut deinceps *secundum definitiones Patrum Orientali Synodo creatio Antiocheni Episcopi* reservaretur, & cavisse ne quod *in una tantummodo persona* actum fuerat, in usum deinceps veniret. Tu nihilominus rursus *Calendionem* non necessitate, sed usurpatione consecrasti, & haberi loco injuriæ voluisti, *quod dissensionis gratia factum fuerat auferenda*. Hæc similiave Acacio Simplicius exprobrasset, si iterum Episcopum Antiochenis dare præsumsisset. Et tamen in posteriori Epistola, quæ ordine XVI. est, quam alterius ordinationis causa scriptam Valesius putavit, non aliud respondet Simplicius, quam quæ certo ostendunt,

ut.

si egit, ea ratione ab eo factum quis dubitat, quod idem Imperator cum hæreticis communicaret:

VII. Sed de Petro Fullone quid accidit? Simulac iste thronum conscendit, palam hæresim promulgavit, & illam quidem nimis enormem sæpe ante damnatam, Theopaschitarum dictam, dum non unam tantum de trinitate personam passam esse diceret; sed ipsi sanctissimæ Trinitati in Trisagio hymno crucem adscriberet: quod quidem vehementer commovit Orien-

Theopaschitarum hæresis instaurata.

PAGIUS

ordinationem, de qua loquitur, fuisse primam & sine exemplo: *Sicut non optavimus fieri ita faciles excusationi, quam necessitas fecit, extitimus, quin quod voluntarium non est, vocari non potest in reatum*. Profecto Simplicium primam ordinationem Episcopi Antiocheni gravissime tulisse, & ad secundam, si peracta esset, obmutuisse, & facilem excusationi fuisse, fidem omnem superat. Quare tam Epistolæ XIV. & XV. Simplicii recitatæ a Baronio anno CDLXXIX. quam Epistola XVI. ejusdem Simplicii ab eodem hoc anno num. II. relata, de una eademque ordinatione, *Calendionis* sc. loquuntur; ideoque tam Epistolæ XIV. quam XV. hoc anno datæ fuere, *X. Kalendas Julius post Consulatum Placidi*, non vero anno CDLXXIX. *post Consulatum Illi*, ut falsa hæc subscriptio hucusque omnibus persuasit.

XII. *Calendio ab Antiochenis suscipitur.* Victor Tunuoensis post Consulatum II. Longini, anno sc. CDXC. Ideoque præpostero ordine, postquam locutus est de Calendionis ordinatione, ait: *Orientales Episcopi tanquam nescientes, Joannem cognomento Codonatum eidem Antiochenæ Ecclesiæ consecravant Episcopum*. Ordinatus Constantinopoli Calendio, mox Antiochiam profectus est, ubi collecta Episcoporum Provincialium Synodo, primo quidem ordinationem suam omnium suffragio comprobandam voluit: deinde Synodicam Epistolam misit ad Simplicium Papam per Anastasium Episcopum, qui Constantinopoli transiens acceptis ab Acacio intercessionis literis Romam profectus est. Ubi cum literas *Calendionis*, simul & *Acacii* Simplicio obtulisset, is libenti animo Calendionem in communionem suam suscepit. Literas quoque ejus rei testes Anastasio tradidit, tum ad *Calendionem*, tum ad *Acacium* perferendas. Extant tantum literæ Simplicii ad Acacium, datæ *Idibus Juliis Severino V. C. Cos.* quas recitat Baronius num. II. & quarum supra mentionem fecimus. Quando *Calendio* Episcopatu dejectus fuerit, dicemus anno CDLXXXV. Baronius enim, qui ei annum unicum, & Valesius, qui ei annos duos assignarunt, Sedem ejus mutilarunt.

XIII. *Translatio S. Eustathii Episc. Antiocheni.* Quoad Translationem Reliquiarum Sancti *Eustathii* Episcopi Antiocheni, de qua Baronius hoc anno num. IV. Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. CDLXXXI. anno Christi CCCCLXXXVIII. inchoato scribit: *Hoc anno Calendion Antiochenus Episcopus Eustathii Magni Reliquias Philippis, ubi Sanctus exul obierat, transtulit; tota Antiochia civitate ad duodecimum milliare in occursum cum plurimo honore effusa. Qui vero Sancti causa ab Ecclesia se resciderant; annis ab ejus obitu exactis centum, iterum se ei sociaverunt*. Idem habet Theodorus Lector lib. 2. cujus verba Theophanes exscripsit, qui cum annum non expresserit, Baronius, qui ea recitat, præsentem elegit. Verum tam Theophanem, quam Baronium male calculos posuisse certum; ut enim jam diximus, *Calendio* sub finem tantum anni currentis, Episcopus renunciatus, annoque CDLXXXV. in exilium missus. Quare ea Translatio anno quadringentesimo octogesimo quarto peracta, antequam scilicet relegaretur. Quod eo magis dicendum, quod Sanctorum Translationes aonis Decennalibus destinatis de more fierent, eodemque Christi anno dedicatio *Lauræ Sancti Euthymii* Abbatis facta fuerit, ut anno CDLXXXV. videbimus.

XIV. *Trajanopoli mortuus est.* Corrigendus & hic alter error Theodori & Theophanis, qui aiunt *Eustathium* Philippos in exilium amandatum; ibi sepultum, & ex eadem Urbe, quæ in Macedonia posita est, ejus Reliquias Antiochiam translatas; *Eustathius* enim, non in Macedoniam, sed in Thraciam relegatus, teste Hieronymo in lib. de Script. Ecclesiast. Ubi de eo scribit: *Sub Constantio Principe pulsus est in exilium Trajanopolim Thraciarum, ubi usque hodie conditus est*. Hieronymus autem librum illum anno CCCXCII. promulgavit, ut suo loco diximus. Baronius anno CCCXL. num. XXI. locum illum Hieronymi refert, & num. XXIV. alium Theodoreti, qui lib. 1. cap. 21. tradit, *Eustathium in exilium abductum esse per Thraciam in urbem quandam Illyrici*, quæ alia non erat, quam Trajanopolis. In priori Tomo hujus Criticæ anno CCCXXIV. ostendi, locum illum Hieronymi corruptum esse, & loco, *sub Constantio Principe*, legendum, *sub Constantino Principe*, annoque CCCXL. monstravi, id accidisse an. CCCXXVII. non vero CCCXL. ut putavit Baronius, qui memoriæ lapso sequitur hic Theodorum errantem, & locum exilii *Eustathii* male designantem, qui tamen jam ibi, eum in Thraciam relegatum recte scripserat.

XV. *Inde ejus Reliquiæ Philippos delatæ fuerant.* Causa erroris Theodori Lectoris & sectatorum inde profluxit, quod postquam Hieronymus librum suum de Script. Ecclesiast. in lucem emisit, Sancti *Eustathii* corpus Trajanopoli *Philippos* delatum fuit, ubi, cum fere per sæculum quievisset, Antiochiam translatum est anno CCCCLXXXIV. inde enim a Theodoro, aliisque creditum, *Eustathium* Philippis demortuum, & ex ea Urbe Antiochiam delatum. Anno CDXLVI. num. VI. & seq. similem errorem correximus, ostendimusque *Cyrum* ideo a quibusdam Scriptoribus Smyrnensem Episcopum creditum fuisse, quod cum propter quandam calumniam sibi impositam, e Phrygia ubi Episcopus erat, Smyrnam fugisset, ibidem usque ad mortem mansisset. Pronum enim fuit, existimare *Cyrum* in ea Urbe Episcopum fuisse, ubi ejus sepulcrum visebatur. Sic Theodorus sciens *Eustathii* Reliquias *Philippis* Antiochiam transitas, non dubitavit, quin Philippos relegatus fuerit, ibique animam Deo reddiderit. Addunt Theodorus & Theophanes *qui Sancti causa ab Ecclesia se resciderant, annis ab ejus obitu exactis centum, iterum se ei sociaverunt*, sed eos ea in re falli; manifestum facit silentium Antiquorum, qui schismatis tam diuturni nullam mentionem fecere. Valesius in notis ad Socratem lib. 4. cap. 14. id etiam falsum existimat, sed perperam hanc Translationem cum Victore Tununensi in Chron. in annum CDXC. confert. Tunc enim, ut jam diximus, *Calendio* Antiochiæ non erat, sed in exilio vitam ducebat.

XVII. *Marciani rebellio.* A num. VII. ad XI. Marciani, Procopii, & Romuli filiorum Anthemii Imp. rebellio narratur a Theophane anno Incarnat. secundum Alex.

rientales Episcopos. Quomodo autem ipsum illi admonuere, necnon Romanus Pontifex dicetur anno sequenti quo blasphemiæ istæ in Occidente viræ sunt innotuisse. Quod vero spectat ad motus Orientales, quorum occasione captata atque affectata Calendionem in exilium pulsum hoc tempore fuisse constat; jam certum est Imperii perduellium conspirationem ad hunc vel superiorem annum esse referendam, non autem post sequentem annum, ut a Marcellino in Chronico ponitur. Res vero gesta ab Evagrio ita narratur (a):

(a) Evag. l. 3. c. 26.

VIII. Marciani rebellio.

Marcianus cum Zenone inimicitias exercere cœpit: qui filius fuit Anthemii, qui ante Imperium gesserat. Iste ubi Leontiam Leonis filiam minorem natu uxorem duxerat, tyrannidem occupare molitur: ac pugna gravi in Palatio commissa, & multis utrinque cadentibus, Marcianus adversarios terga dare coegit: qui certe Palatio potitus fuisset, nisi negotio, quod susceperat, in crastinum dilato, oblatam occasionem omisisset: quæ sicut cum ad pedes accedit, forsan capi potest ita cum quasi e manibus elapsa est, in sublime subvolat, ridetque insequentes, atque de reliquo omnem aditum ad se illis penitus præcludit. Et paulo post: *Quod plane evenit Marciano, qui ut tempus opportunum sibi datum omisit, sic idem ipsum de cætero reperire non potuit: nam postero die, a suis proditus, & relictus solus, confugit ad templum sanctorum Apostolorum; indeque vi abstractus, Cæsaream Cappadociæ demigrat: ibique ad quosdam monachos se aggregans, postea dum latitare reciperet, deprehensus est: atque ab Imperatore Tarsum usque Ciliciæ amandatus, coma abrasa, presbyter designatus est. Sunt ista quidem ab Eustathio Syro scripta perelegante.* Hæc de Marciano Evagrius. Rem eamdem paucis prosecutus Theodorus Lector paulo diversa narrat (b). Sed de aliis Imperii perduellibus Evagrius (c) ista subnectit, atque in primis de Verina Augusta:

(b) Theod. Lect. lib. 1. Coll. in fin.
(c) Evag. l. 3. c. 27.

IX.

Est apud eundem scriptorem, Zenonem Imperatorem infinitas fere insidias contra Verinam socrum suam struxisse, postea vero eam relegasse in Ciliciam: eamque inde denuo ad arcem quæ Papyriana dicitur, Illo jam tyrannidem exercente, transtulisse, in qua excessit e vita. Res autem ab Illo Exconsule gestas idem Eustathius perdiserte scribit, tum quemadmodum a Zenone insidiis appetitus effugerit, tum quo pacto Zeno eum, cui dederat mandatum ut Illum interficeret, morte mulctarit, capite ideo cervicibus abscissa, quod eum ob conatus frustrationem tali mercede compensare voluit. Illum vero, quo facinus tentatum occultaret, Ducem copiarum in Oriente militantium designavit. Is amicitia non cum Leontia solum sed cum Marco viro spectata & Pamprepete contracta, in partibus Orientis commoratus est.

PAGIUS

Alex. CDLXXI. Kalend. Septemb. anni Christi 478. inchoato: *Hoc anno*, inquit, *Marcianus Anthemii, qui Romæ imperaverat, filius idemque Leontiæ Verinæ quidem filiæ, Imperatricis vero Ariadnæ Sororis maritus ad Constantinopolim adversus Zenonem Imp. bellum movet; eo quod Leontia ejus uxor ex Leone jam imperante, Ariadna vero priusquam Imperium fuisset assecutus, nata fuerat. Igitur meri prælio inter Zenonem & Marcianum commisso, Marcianus, Romulo & Procopio ejus fratribus una suppetias ferentibus, viribus superior evasit, omnesque Zenonis copias in Palatium tamquam in præsidium se recipere adegit: tantumque abfuit, ut Palatio simul & Imperio potiretur. Verum de rebus gerendis parum sollicitus ad cœna epulas somnumque capiendum versus, & Illo Magistro dvnis copias ejus subducente belli faciis spoliatus, sequenti luce inferior adeo recessit e pugna, ut ad Apostolorum ædem & tutelam confugerat, & ad Zenonis jussum ab Acacio Presbyter ordinatus ad Papurium Cappadociæ castellum exul ageretur. Procopius autem & Romulus ejus fratres noctu, dum lavarentur ab Illo comprehensi, & ex ejus potestate fuge dilapsi Romam se contulerunt.* Idem refert Baronius ex Evagrio lib. 3. cap. 26. Ex quibus intelligere poterat Cardinalis doctissimus Leoni Magno Imp. duas filias fuisse, *Ariadnam & Leontiam*, qua de re supra dictum est.

XVII.

Sed cum *Theodoricus* Triarii filius circa idem tempus e vivis excesserit, & *Marciani* rebellio ante ejus mortem contigerit, ea ad annum CDLXXVIII. aut insequentem cum Theophane retrahenda. Malchus enim Rhetor pag. 86. narrat, Theodoricum *Triarii* filium magnam Barbarorum copiam coegisse, tanquam sibi propositum esset Imperatorem, & Constantinopolim a periculo liberare, sed revera ut seditionem augeret. Quod Zeno veritus misit Pelagium virum illustrem cum multis pecuniis & non parvis muneribus, & ita Theodoricus secessit. Candidus de Procopio Marciani fratre, loquens, ait: *Procopius vero ad Theodoricum in Thraciam confugit*; ad Theodoricum nempe Triarii filium, de quo & loquitur Marcellinus in Chronico ad Zenonis Aug. III. Consulatum, ad annum nempe CDLXXIX. Ad hæc Evagrius lib. 3. cap. 26. scribit. Theodoricum collectis in Thracia suis copiis expeditionem suscepisse in Zenonem & Constantinopolim infestum venisse, nec multo post vitam cum morte commutasse. Quare cum Theodoricus Triarii filius, de quo tam Malchus quam Candidus, Marcellinus & Evagrius citati loquuntur, quemque *Theodoricum* absque cognomine appellare solent, post reditum e præfata expeditione Constantinopolitana perierit, manifestum est, ut inquit Valesius in Notis ad citatum Evagrii locum, *Marciani* rebellionem recte a Theophane consignatam esse eum tamen & Evagrium in eo errasse, quod motum illum statim post obitum *Theodorici Triarii filii* referant; quod in causa fuit, cur Baronius eam hoc anno recitarit, existimans Evagrium ordinem temporum servasse, quod vel

Contigit anno CDLXXVIII. aut insequenti.

X. Theodoricus Amalus Rex Gothorum pugnat pro Zenone.

Idem vero narrat, quod Leontius Tarsi Cilicia Imperator renunciatus fuerit, & quem fructum ista ex tyrannide sua perceperint, cum Theodoricus vir genere Gothus, & apud Romanos in magno honore habitus Dux cum nostris, tum ceteris copiis stipatus contra eos missus esset. Hæc de his Evagrius, qui ex eodem auctore tradit, hos injuste a Zenone persecutionem esse perpessos, coactosque quodammodo in hostes converti ex amicis de Imperatore benemerentibus. Hæc quidem occasione Calendionis Antiocheni Episcopi a nobis ex Evagrio sunt recensita, quod dictum sit eodem auctore, Calendionem calumniam passum de conspiratione seu favore his præstito fuisse in Oasim relegatum. Hæc autem hoc unno cœpta, sequenti consummata sunt, post quem Theodoricus ob res bene gestas meruit Consulatum, arque equestrem in foro statuam, ut suo loco inferius dicetur: in sequentem hæc enim annum esse propagata videntur, quo ob res bene gestas idem Theodoricus Consul est designatus.

XI. Defuncto Timotheo, electus Jo. Alexandrinus Episc.

Jam vero ad res Alexandrinas oratio se convertat. Ex litteris quidem nuper recitatis Simplicii Pontificis ad Acacium Constantinopolitanum Episcopum hoc anno datis certum habetur, eodem anno diem obiisse Timotheum Catholicum Episcopum Aleuandrinum, cum sedisset annos vigintitres, interpolatis tamen vicibus, cum inde sæpe expulsus fuerit: ita quidem & Liberatus Diaconus (a), qui & totidem sedi ejus annos tribuit ac menses sex. Tunc autem coeuntes in unum Ægypti Episcopi ex communi consensu elegerunt Joannem hominem Orthodoxum, de quo plura superius dicta sunt: sed huic Zeno Imperator impulsu Acacii adversatus est, eo prætextu quod diceret ipsum ante jurasse non futurum aliquando ut in Alexandrinum Episcopum eligi pateretur. His Imperator addidit longe deteriora, cum non erubuit contra eumdem Joannem in sedem restituere nefandum illum Petrum Mogum hæreticum antea pulsum.

(a) Liber. Diac. in Brev. c. 16.

XII.

Jam vero diu sub Catholico nomine latens hypocrisis, omni seposita verecundia, procau exiliit, & ut furia debacchatur. Sane quidem tamquam portentum accidit, ut Zeno Imperator, qui nuper ejectos Catholicos restituerat, & expulerat intrusos hæreticos, ita mutatus sit; & quod Acacius Constantinopolitanus Episcopus, cujus arbitrio ipse Imperator regi videbatur, qui paulo ante adversus Basiliscum certamen pro fide Catholica iniit, cogens illum restituere ejectos Catholicos, modo idem viceversa, pulsis insignibus Orthodoxis, in Pontificiam cathedram hæreticos restituendos curarit. Latuerunt ista quidem de sede Antiochena Simplicium Papam: verum explorata habuit quæ Alexandriæ facta sunt, ex legatione missa a Synodo Alexandrina, qua Joannis electionem confirmandam ab ipso Romano Pontifice petierunt: de quibus ipse expostulans, mox ad Acacium dedit epistolam (b), eum redarguens, quod de rebus adeo magni momenti nihil scripsisset; quod ex credito ipsi officio Vicariæ præfecturæ Apostolicæ sedis quam naviter præstare debuisset. Epistola autem sic se habet:

(b) Simpl. ep. 17. t. 1. ep. decret.

Simplicius Episcopus, Acacio Episcopo Constantinopolitano.

XIII.

*Miramur pariter & dolemus, ita in tua dilectionis animo dissimulatam latere * curam charitatis & fidei, ut cum Christianissimus Imperator pietatis & religionis instinctu affandi me & de causis Ecclesiasticis consulendi, fideles atque solertes internuncios destinaret; ipse & alterna gratiæ, & vigilantiæ pastoralis oblitus, nec alloqui nos volueris, nec de his*

* latitare.

PAGIUS XVIII. Leontius tyrannidem arripit.

ex solis hujus rebellionis relatione refellitur.

Quoad *Leontium*, recte Baronius tradit, cum hoc anno tyrannidem Antiochiæ arripuisse; cum id referat Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. CDLXXIV. qui Kalend. Septemb. superioris Christi anni inchoatur. Præterea Liberatus in Breviario cap. 17. loquens de ordinatione Joannis Episcopi Alexandrini, quæ sub finem superioris Christi anni, vel currentis initio facta est, dicit, *Joannem*, quem *Talaiam* cognominat, Episcopum Alexandrinum neglexisse Synodicas literas de sua ordinatione Acacio destinare, quod haberet amicum *Illum* seu *Ellum* (utrumque enim dicitur) Magistrum Officiorum, ad quem Magistrianum Constantinopolim miserat: *Contigit autem*, inquit Liberatus, *tunc Ellum Magistrum ab Imp. Zenone mitti in Antiochiam, ut teneret Leontium, qui illic ab exercitu cum voto Verinæ Augustæ fuerat ordinatus. Cumque Magistrianus, qui fuerat a Joanne missus, non invenisset Ellum Magistrum, neque Acacio, neque Imperatore literas obtulit, sed perrexit Antiochiam. Post hæc Acacius audiens de ordinatione Joannis, & contristatus, quia Epistolas Synodicas non direxisset*, &c. Acacius vero tardius quam præsenti anno Joannis Talaiæ ordinationem scire non potuit; cum Simplicius Papa in Epistola ad eundem *data Idibus Juliis Severino V. C. Cos.* hoc sc. anno, significet se eam accepisse, sed non confirmasse, quod Zeno Aug. scripsisset, Joannem Episcopatu indignum esse. Itaque Marcellinus in Chronico, quando sub Coss. anni CDLXXXIV. scribit: *Illus natione Isaurus dignitate Magister Officiorum amputata apud Comitatum auricula Orientem Zenoni infestus invasit. Porro cum Leontio tyrannidem arripuit*, significat tantum illum cum Leontio tyranno societatem iniisse.

XIX.

Ad num. XI. ad XXIII. Victor Tununensis in Chronico, *anno post Consulatum Zenonis III.* Christi sc. 480. *Timothei Salophacioli* Episcopi Alexandrini mortem consignat. Verum Theopha-

his quæ ad Catholicæ veritatis custodiam pertinebant, duxeris instruendos. Atque ideo, frater carissime, quæ non immerito cernis libera affectione culpari, potiore diligentia repensanda cognosce, proinde delegatum tibi munus impendens, sensus tuos prudenter attolle, & pro tuendis Chalcedonensis Synodi constitutis vehementer invigila, ne per negligentiam desidiamque nostram subrepatur gregibus Domini lethale dispendium. Hæc tam instanter Simplicius papa ab Acacio exigit, quod ei (ut dictum est superius) delegaverat vices suas. Sed pergit dicere de rebus Alexandriæ gestis:

XIV. Romani Pontificis esse confirmare Patriarchas.

Nuper ab Ægyptia Synodo, quæ & numero plurima, & fidei Catholicæ esset communione suffulta, atque ab ipso omni propemodum clero Alexandrinæ sedis ad nos ex more relatio missa patefecit, sanctæ memoriæ fratrem quondam, & Coepiscopum nostrum obiisse Timotheum; inque ejus vicem consona Fidelium voluntate Joannem, cui ad sacerdotium constare crederentur omnia, subrogatum: & nihil omnino restare videbatur, nisi ut Deo nostro gratias agentibus nobis, atque gaudentibus, ut sine strepitu, quod Catholicus in defuncti ministerium successisset Antistes, Apostolica quoque moderationis assensu voteram sumeret firmitatem.

XV.

Cum ecce secundum consuetudinem mihi talia disponenti, tranquillissimi Principis scripta sunt reddita, quibus memoratum tamquam perjurii reum (quod fraternitati quoque tuæ non esse diceretur incognitum) sacerdotio perhiberet indignum. Illico retraxi pedem, & meam revocavi super ejus confirmatione sententiam, ne quid contra tantum ac tale testimonium præpropere fecisse judicarer. Hæc cum adeo disertis verbis de confirmatione Episcopi Alexandrini Simplicius dicat; puto, lector, intelligis veterem morem, ut non haberetur firma ratave Alexandrini, sicut nec Antiocheni novi Antistitis electio, nisi illa a Romano Pontifice confirmaretur: cum ejus rei causa mox iidem electi, & Synodi quæ elegerant, statim post creationem eorumdem (ut sæpius factum vidimus) mittere solerent ad ipsum Romanum Pontificem legationem cum fidei professione; ut quæ per ipsos acta essent, ab eodem Romano Pontifice confirmarentur. Ante hæc autem haud idonei illi habebantur, ut ipsis reliqui Episcopi communicarent, quibus nondum Romanus Antistes communicasset. At prosequamur quæ sunt reliqua Simplicii Papæ epistolæ ad Acacium justas ingerentis querelas de Petro Mogo, quem ex litteris Imperatoris audisset promovendum in sedem Alexandrinam:

XVI.

Sed illud me non mediocriter facit attonitum, quod iisdem litteris suis (Zeno scilicet Imperator) *Petrum, qui hæreticorum, socius dudum extitisse probatur & princeps (quod conscientiam dilectionis tuæ meminimus non latere, instructionesque ipsas, quibus fuerit confutatus, nosse confidimus: quemque etiam dubium non sit adhuc extra communionem durare Catholicam; sæpeque nos de eodem ex illa urbe pellendo scripsisse, sit certum ad præfatæ Ecclesiæ regimen existimet provehendum: cumque promittat rectæ fidei definitionibus convenire, a cujus utique (sicut superius dixi) consortio tam degit extraneus, quam ab ejus communione discretus est. Ad quam nunc si redire contendit, nisi per satisfactionem Christianis regulis competentem, non potest introire: ac proinde non ad fastigium sacerdotalis dignitatis ascendere, sed medela, quæ post pœnitudinem præbenda est, consequenter aptari animæ suæ cupiens, reconciliatus auxilium, non gradum summi honoris affectans; qui diu convincitur fuisse perversus, ne per speciem remeantis, non remedium sinceræ salvationis inquirat, sed facultatem propagandæ pravitatis inveniat: quo facto non hunc magis ab errore detrahimus, quam perniciem Fidelibus irrogamus; eoque modo Chalcedonensis Synodi statuta violantes, aditum sævæ populationis grassandi in Ecclesiam lupis rapacibus aperimus.*

Non sine satisfactione recipiendi hæretici.

XVII.

*Denique ab eisdem ipsis, cum quibus olim a Catholica participatione divisus est, Pontifex dicitur postulari: ut satis evidenter appareat, non eos rectam fidem velle, sed in Præsule proprio nefandi dogmatis quærere potestatem; neque inter ipsos & veraciter sentientes pax inde possit fida generari, unde hæreticarum mentium crescit funesta damnatio *, & Catholicorum succedit miseranda captivitas. Tantis igitur malis atque periculis pro sacerdotii qualitate, & Catholicæ prædicationis intuitu, ut qua potes ratione vehemen-*

* dominatio.

Hortatur Simplicius Acacium

PAGIUS

Salophaciols demortuo Joannes Talaia fit Episc. Alexandriæ.

phanes in Chronico ad annum CDLXXIII. secundum Alexandrinos, qui Kalend. Septemb. ejusdem Christi anni inchoatur, mortem ejus recitat, & in Tabulis eidem Chronico insertis anni IV. ei tribuuntur, deducti scilicet ab anno Christi CDLXXVII. quo a Zenone Imp. in Sedem restitutus est. At Theophanem intelligere annum Eræ nostræ CDLXXXI. ex mox dictis de ordinatione Joannis ejus successoris manifeste patet. Liberatus qui cap. 16. omnes Præsolatus ejus annos enumerat, perperam scribit, eum *anno Episcopatus sui XXIII. mense sexto* obiisse; Episcopatum enim inierat sub finem anni CDLIX. aut insequentis initio, & Simplicius Papa laudata ad Acacium Epistola data *Idibus Julii* mentionem facit ejus mortis, ac Joannis ejus successoris ordinationis. Joannes itaque quem Græci *Tabennesiotam* cognominant, eo quod esset ex numero Tabennensium Monachorum, qui apud Canopum Monasterium ha-

menter obsistat, maxime undique rebus astringeris. Nec dilectioni tuæ id fas est sperimus operari, quod ad animæ tuæ causam, honoris æstimationisque respectum non dubitas pertinere.

XVIII. *Opportunitatibus ergo repertis, clementissimi Principis voluntatem incessabiliter pro fide Catholica supplicando, & ab his sedulo revocare quæ noxia sunt dogmati Christiano; & secundum hæc quæ mandamus, informare crebro, inque eam partem quæ amica sit veritati, potius instare non desinas; & (ut S. Timotheum venerandus Apostolus Paulus (a) instituit) opportune, importune observando, insinuando, exponendoque nullatenus allegare cessabis; & nobis subinde, quæ geruntur, quæve gerenda sint, veraciter indicare: ut creditorum tibimet dispensatione Dominica talentorum in hac multiplicatione fidelem servum ostendaris: si non tantum in Ecclesia cui præsides, sed ubicumque potueris, pro unitate Catholica, & paternis definitionibus suadere non renuas. Data Idibus Julii, Severino V. C. Consule.* Junxit his ejusdem argumenti litteras ad Zenonem Imperatorem Simplicius Papa, ut ipse testatur in aliis ad eumdem postea datis litteris: sed non extant.

(a) 2. Tim. 4.

XIX. Acacii suspectum silentium. Acacius vero nec his acceptis, quicquam ad Simplicium Papam rescripsit, utpote qui pro subrogendis ac promovendis hæreticis solicitius apud Imperatorem agebat. Quamobrem expletis jam mensibus quatuor, rursus eum Simplicius excitat dormientem, immo coercet hominem ad malum vigilantem: nam sicut de Juda, dicendum illud de Acacio fuit (b): *Adversarius noster non dormit, sed levavit contra me calcaneum suum.* Sic igitur per Restitutum quemdam postremas has ad ipsum perbreves quidem, sed aculeatas mense Novembris litteras (c) dedit, quibus in primis aperit animi sui angorem, in quo versatur.

(b) Jo. 13.

(c) Simpl. ep. 18.

Dilectissimo fratri Acacio, Simplicius.

XX. Rursum ad Acacium Simplicius. *Cogitationum ferias non habemus: nec enim quiescere nos causa permittit; quam si relinquamus, apud Christum Dominum nostrum, cujus interest, inexcusabiles sumus. Et mirum est, dilectionem tuam, tot emensis temporibus, & tot opportunitatibus inde venientibus, nihil ad nos de Alexandrina Ecclesia, quæ tam graviter quatitur, instruere voluisse: cum monere te nec increpatio nostra destiterit, ut participata sollicitudine litteras meas apud Christianissimum & clementissimum Principem præsentibus tua dilectione prosequeretur alloquiis; & instituti veteris memor, in Orthodoxorum defensionem nobiscum sic semper incumberes, ne quisquam nostrum, Christiana plebe pereunte, reatum desidiæ incurrat, & mercenarius potius videatur esse, quam pastor. Unde hortamur dilectionem tuam, ut opportune & importune piis auribus insinuare non desinas, quatenus remotis scandalis quæ in Alexandrinam Ecclesiam recidivis ausibus irruerunt, pax optata reddatur; & celeriter vigilantiæ tuæ profectus, posthabitis difficultatibus, induatur. Data octavo Idus Novembris, Severino Consule.* Directa per Restitutum.

XXI. Sed frustra Simplicius Papa clamat, incassumque laborat excitare & ad prælium in hæreticos provocare Acacium jam transfugam, & in castris adversariorum militantem. Quæ autem, inter hæc affectato silentio, foverit aspidum ova idem prævaricator Acacius, exitus demonstravit, cum ex eis reguli eruperunt: dum egit ut Petrus Cnapheus, pulso Calendione, revocaretur Antiochiam; & Petrus Mogus in sedem Alexandrinam, ejecto Joanne, iterum intruderetur Episcopus: ambo venenati colubri, truculentæ bestiæ, fæces hæreticorum. Exclamavit contra hæc post Simplicium Felix Papa, atque post Felicem sæpe Gelasius adversus eumdem Acacium in epistola ad Faustum: *Quibus* (inquit) *canonibus, quibusve regulis Calendion exclusus est, vel primi urbium diversarum sacerdotes?* Et in epistola ad Episcopos Dardaniæ de eodem Acacio: *Qua Synodo tertiæ sedis Episcopum sanctum Calendionem fecit expelli; ac nihilominus eidem Petrum quem hæreticum manifestum, ut eidem palam nec se communicare prætenderet, sua passus est dispositione substitui?* Idem rursus de eodem in epistola ad Orientales hæc eadem refricat & inculcat.

Acacii facinora in Calendionem.

XXII. De sede autem Alexandrina, pulso inde Episcopo Orthodoxo Joanne, & suffecto-

PAGIUS habitabant, jam inde a Cyrilli temporibus, post mortem Salophacioli a Catholicis ordinatus est Episcopus Alexandriæ, statimque Synodicas literas ex more misit ad Simplicium Papam, & ad *Calendionem* Episcopum Antiochiæ, ut ex Breviario Hist. Eutychian. & ex Liberato liquet. Ad *Acacium* vero Constantinopolit. Episcopum Synodicas mittere neglexit, seu quod amicitiæ *Illi* Magistri Officiorum nimis confideret, seu quod jam diu antea infensus erat *Acacio*, ut mox ex Liberato diximus. Ea res *Acacii* animum graviter commovit. Qui se a Joanne despectum videns, Imperatoris animum adversus eum exasperavit, minus idoneum Episcopatui Alexandrino esse dicens, qui olim de Ecclesia exire voluisset, & *Salophaciolo* suasisset, ut nomen *Dioscori* sacris Diptychis insereret: ad hæc perjurii reum esse affirmans, quippe qui jurasset olim Imperatori, nunquam se Alexandrinam Sedem ambiturum, *Petrum* vero *Moggum* magis idoneum esse Episcopatui, utpote gratum atque acceptum populo Alexandrino: ejusque opera Ecclesias urbis Alexandrinæ ac totius Ægypti ad unitatem reduci posse.

His

Quid Acacius in Jo. Episc. Alexandrinum.

fecto nefario Petro, hæc idem Gelasius ad Faustum: *Qua in Synodo, vel secundum cujus Synodi formam Alexandrinum Joannem de Ecclesia, cui ordinatus fuerat, expulerunt, qui nullis causis evidentibus, nec ante conventus, nec postea provocatus, etiam in judicio competenti potuit accusari? Quod si dicunt: Imperator hoc fecit: Hoc ipsum quibus canonibus, quibus regulis est preceptum? Cur huic tam pravo facto consensit Acacius; cum auctoritas divina dicat* (a): *Non solum qui faciunt prava, reos esse, sed etiam qui consentiunt facientibus?* Et ad Episcopos Dardaniæ, in eumdem Acacium dum rursum invehitur, ait: *Dicat ergo, qua ipse Synodo secundæ sedis Antistitem, qualemcumque, certe Catholicum, & a Catholicis ordinatum, nec de fide Catholica aliquando impetitam, duxerit excludendum; & hæreticum manifestum Petrum sua quoque executione damnatum Pontifici Catholico permiserit subrogandum?* Hæc ad eos Gelasius, quæ & fusius est prosecutus in epistola ad Orientales.

(a) Rom. 1.

XXIII.

Sed cur ita Acacius commotus fuerit contra Joannem creatum Episcopum Alexandriæ Orthodoxum, Liberatus Diaconus sic narrat (b): *Joannes Talaida de ordinatione sua neglexit per suos, Synodicas litteras Acacio Constantinopolitano Episcopo destinare: habens enim amicum Illum* (qui ante quadriennium gesserat Consulatum) *supradictum Magistrum Officiorum, ei de sua ordinatione scripsit; scribens etiam Principi, quatenus per Illum Magistrum omnis ejus causa disponeretur, putans eum Constantinopoli permanere. Mandavit ergo Magistriano litteras Synodicas, delegans ei omnia eum illius facere voluntate. Contigit autem tunc Illum Magistrum ab Imperatore Zenone mitti Antiochiam, ut teneret Leontium, qui illic ab exercitu cum voto Verinæ Augustæ fuerat ordinatus.* Hæc cum dicat Liberatus, corrigendum est ex his Marcellini Chronicon, dum Leontii tyrannidem recenset post annos duos: quod & superius admonuimus. Pergit vero idem Liberatus cœptam semel de Joannis legatione narrationem:

(b) Liber. Diac. Breviar. c. 17.

Acacius ob odium in Joannem universam turbat Eccles.

XXIV.

Cumque Magistrianus, qui fuerat a Joanne missus, non invenisset Illum Magistrum; neque Acacio, neque Imperatori litteras obtulit, sed perrexit Antiochiam. Post hæc Acacius audiens de ordinatione Joannis, & contristatus quia Synodicas epistolas non direxisset, & unum faciens cum Gennadio Episcopo parente beati Timothei, volentes eo nocere, trahebant apud Zenonem, & accusabant eum, habentes adjutores patronos Petri Mogi; quasi opportunus Episcopatui non esset Joannes, eo quod jam, vivente Timotheo Catholico, tractaverit exire de Ecclesia, & ab ipso suaderetur idem Timotheus ut susciperet Dioscorum in Diptychis post mortem: Petrum autem amabilem in populo, & posse eum in communionem populum congregare. Occurrerunt quidam a Petro, volentes quasi fieri unitatem quod jucundissime accepit Acacius, & Imperatori præsentavit, & persuasit ei ut scriberet Apollonio Augustali & Duci Pergamio, ut Joannes expelleretur ab Alexandrina sede: quasi eam contra suum jusjurandum, quod in regia civitate dedit, arripuisset; cooperaretur Petro Mogo, ut remaneret in sede: nec prius hoc faceret, nisi susciperet Enoticon Principis, Synodicas destinaret epistolas Constantinopolitano Acacio, & Simplicio Romano, & cæteris Archiepiscopis. Acacius vero, promittente Petro facere unitatem, nec adhuc impleante legitime, nomen ejus in Diptychis recitari permisit, tanquam jam Alexandrini Præsulis in sede Catholica positi.*

* tractabant.

Acacius laborat pro Petro Mogo.

XXV.

Joannes Talaida judicatur a Zenone ab Episcopatu pelli. Acacius auxilio patronorum Petri persuasit Zenoni, ut fieret Enoticon: ad cujus perlationem, seu Professionem susceptio communicantes sibi clericos Petri hæreticos & laicos ejectos Constantinopoli. Communicavit etiam Petrus Mogus his qui descenderunt cum Enotico, & Acacio Synodicam scripsit epistolam, & ab eo recepit. Hæc Liberatus de causa & progressu rerum Acacii adversus Joannem; cum non est veritus sui animi explendæ vindictæ causa universam Orientalem Ecclesiam perturbare ac funditus per-

PAGIUS XX.

Petrus Mogus fit etiam Episc. Alexandriæ

His adductus Imperator scripsit primo literas ad Simplicium Papa per *Uranium Subadjuvam*, quibus Joannem tanquam perjurii reum, quod quidem *Acacio* etiam Episcopo notum esse perihibebat, Sacerdotio judicabat indignum. Satius autem esse dicebat, ut ad procurandam Ecclesiarum Ægypti unitatem atque concordiam, *Petrus* in eam Sedem restitueretur. His Imperatoris litteris acceptis *Simplicius Papa*, qui Joannis Apocrisiarios in communionem sua recipere, ejusque ordinationem sua sententia confirmare jam paratus erat, pedem repressit, ne contra Imperatoris testimonium quicquam præpropere egisse videretur. Mox per eumdem *Uranium* rescripsit Imperatori. Quod quidem ad *Joannis* ordinationem attinet, lecto Imperatoris testimonio suspendisse se ab ejus confirmatione, quod vero ad restitutionem *Petri Moggi* spectat eum utpote hæreticum & ab hæreticis postulatum, nec posse nec debere restitui, quippe qui Apostolico judicio damnatus, in pristino errore adhuc permaneret. Periere hæ literæ; sed extant, quas eodem tempore scripsit ad Acacium Constantinopolitanum Episcopum, quæ a Baronio num. XIII. & seqq. recitantur, dataque sunt *Idibus Juliis Severino V. C. Cos.* At Zeno cum id quod maxime cupiebat, restitutionem sc. Petri sibi a Simplicio dene-

perdere, ipsamque fidem Catholicam pessumdare, atque sacrosanctum Chalcedonense Concilium penitus labefactare. Quanta, in re una, bone Deus, absurda, quantaque monstra simul oborta cernere fuit! Imperatorem sua sponte deponere Catholicum legitime ordinatum sacerdotem, & hæreticum provehere; recipere in sedem damnatum & depositum hæreticum, idque facere absque Synodo, inconsultoque qui eum damnaverat Romano Pontifice; insuper nomen ejus in tabulas referre Ecclesiasticas: hæcque omnia absque vel oblata saltem ab eo fidei Catholicæ confessione: & quod cunctis his portentis deformius videri poterat, illud fuit, ab Imperatore de fide sanciri decretum; sed & quod magis horrendum apparuit, ab eodem laico homine inferri in Episcopos & omnes alios Orthodoxos anathema. Hæc quidem pavenda adeo visu monstra Acacius primo concepit, sed Zeno Augustus peperit. At quodnam qualeve fuerit edictum illud Zenonis, quod Uniti-vum voluit appellari; ex Evagrio hic describamus (a):

Quot absurda admissa simul.

(a) Evagr. l.3.c.14.

Zeno Imp. Cæsar, Pius, Victor, Triumphator, Max. semper Augustus, reverendissimis Alexandriæ; Ægypti, Libyæ & Pentapolis Episcopis, clericis, monachis, laicis S.

XXVI. *Zenonis epistola conciliatrix.*

Quoniam pro certo scimus Imperium nostrum a sincera solum & vera fide tum initium habuisse, tum stabilitum esse, tum robur ac præsidium quod expugnari nequit, ex ea sumpsisse (quam quidem fidem divino numinis instinctu trecenti decem & octo sancti Patres Nicææ congregati exposuerunt; quam etiam confirmarunt centum & quinquaginta sancti Patres Constantinopoli coacti) noctes diesque non precibus solum, sed studio omni & legibus sanciendis laboravimus, ut ea in sancta Catholica & Apostolica Dei Ecclesia, quæ ubique terrarum est, quæque immortalis & sempiterna nostri Principatus quasi parens est, plene perfecteque exploratur: piusque Dei populus in pace & divina concordia perseverans, gratas acceptasque precationes una cum sanctissimis Episcopis & clero pietati deditissimo, monasteriorum præpositis & monachis, Deo pro nostri Imperii conservatione offerat. Nam si præpotens Deus & Salvator noster Jesus Christus, qui ex sancta Virgine Maria Deipara carnem sumpsit & natus est, & nostras consentientes laudes & cultum quem ei tribuimus approbet, lubensque & quasi parato animo excipiat; non modo omnia adversariorum genera fracta debilitataque concident, verum etiam alii omnes mortales suam ipsorum cervicem jugo nostri Imperii, proxime ac secundum Deum, sponte subiicient: & pax ejusque commoda, æquabilis aeris temperatio, fructuum cujusque generis abundantia, aliaque omnia quæ sunt ad humanæ vitæ usum accommoda; affatim suppeditabaatur.

XXVII. *Affectat pacem turbator quietis.*

Jam igitur cum constet inter omnes, nos Imperiumque Romanum sinceræ fidei subsidio conservari; afferuntur nobis libelli supplices a piis monasteriorum præfectis, eremitis, & aliis reverendissimis viris: qui nos vehementer obtestantur, ut sanctissimis Ecclesiis restituatur concordia, membraque membris conjungantur, quæ hostis probitatis dæmonium longissimo temporis spatio dirimere pro virili laboravit: pro certo persuasus, si corpus Ecclesiæ concordiæ vinculis firme cohærens impugnaret, fore superatum iri. Nam quia membra Ecclesiæ non coalescebant, factum est, ut infinitæ hominum multitudines, quas temporis longinquitas tot annorum curriculis ex hac vita exemerit, partim baptismatis lavacro carentes mortem obierint, partim divinæ communionis minime factæ participes ex corporis custodia (quod nemo homo vitare potest) emigrarint: quinetiam cædes fere infinitæ inde factæ, & non terra modo, verum etiam aer copiosa sanguinis effusione inquinatus. Quotus quisque ergo est, qui non optarit ista corrigi, adque statum reduci meliorem?

XXVIII.

Quocirca dedimus operam, ut vos intelligatis, tum omnes ubique Ecclesias non aliud symbolum, vel doctrinam, vel decisionem fidei, vel fidem, quam sanctum symbolum, de quo diximus, trecentorum decem & octo Episcoporum, quod centum quinquaginta Patres, quos supra commemoravimus, confirmarunt; aut habuisse, aut habere, aut habituros esse, aut scire alios habere. Quod si quisquam aliud habeat, eum alienum ab Ecclesia existimamus. Nam hoc sola nostrum Imperium (uti docuimus) conservari confidimus; idemque ipsum populi amplexati, salutari Spiritus sancti illustrantur lumine, sacroque baptismatis lavacro tinguntur: eidem quoque assensi

PAGIUS

negatam videret, graviter offensus est, ut testatur Auctor Breviculi Hist. Eutychian. his verbis: *Defuncto isto Timotheo Episcopo Joannes Oeconomus Catholicus a Catholicis ordinatur Episcopus. Qui cum de consuetudine Majorum ad Apostolicam Sedem Synodica per Isidorum Presbyterum & Petrum Diaconum) scripta misisset; superveniente Uranio Subadjuva, & contra Joannem jam Episcopum Sacra Principis deferente, ab Episcopatus illius confirmatione Papa suspensus est. Et quia in iisdem Sacris de restituendo Petro* (Moggo scilicet), *quem ipse damnavit fecerat mentionem, hac pars omnino est denegata. Unde videtur Clementissimus Imperator offensus. Cum ergo sanctæ memoriæ Papa Simplicii nihil totiens ad Acacium directu, propter Alexandrinæ Ecclesiæ quietem, & Catholicæ fidei integritatem, Scripta proficerent, superveniens idem sanctus Joannes Episcopus, qui sicut decebat, ab Apostolica Sede susceptus est.*

Ze-

sensi sunt sancti Patres in Concilio Ephesino congregati, qui impium Nestorium & ejus erroris fautores ministerio Ecclesiastico abdicarunt. Cui etiam una cum Eutychete (uterque enim fidei decretis, quæ diximus, repugnat) anathema denunciamus, approbamusque ea quæ duodecim capita dicuntur Cyrilli piæ memoriæ sanctæ & Catholicæ Ecclesiæ Alexandrinæ Archiepiscopi.

XXIX. Zenonis fidei velata professio.

Nam confitemur, unigenitum Dei filium Dominum nostrum Jesum Christum vere incarnatum esse, consubstantialem Patri secundum divinitatem, secundum humanitatem nobis consubstantialem, descendisse de cœlo, carnem suscepisse a Spiritu sancto & Maria Virgine Deipara: unum esse, non duo. Unius enim esse dicimus & miracula quæ edidit, & passiones quas in carne sustinuit. Eos autem qui eum dividunt, aut naturas ejus confundunt, aut carnem suscepisse imaginariam introducunt, omnino rejicimus. Quippe incarnatio sine labe peccati ex Deipara re vera facta, accessionem alterius Filii non effecit. Nam manet Trinitas, etiam cum una Trinitatis persona, nempe Deus Verbum, incarnata sit. Quare cum exploratum habeamus, cum omnes sanctas ubique & Orthodoxas Ecclesias, tum earum Præsides Deo carissimos, tum nostrum Imperium, nullum aliud Symbolum, aliamve fidei decisionem, præter Symbolum, de quo sumus modo locuti, vel admisisse, vel admittere velle; absque ulla hæsitatione nos ad concordiam reducamus. Ista quidem, certa vobis scripsimus, non ut novaremus fidem, sed ut vobis de fide penitus persuaderemus. Cuique autem, qui aliud quiddam vel senserit, vel sentiat sive jam, seu alias, sive in Concilio Chalcedonensi, seu in aliis quovis Concilio, anathema indicimus, maxime vero omnium Nestorio, Eutycheti, & illorum doctrinæ fautoribus.

Chalcedonensis Concilii explosio.

XXX. *Quocirca vos spirituali matri Ecclesiæ adjungite, atque secundum unam solamque fidei decisionem trecentorum decem & octo sanctorum Patrum nobiscum una divina in ea communione fruimini. Nam sacrosancta vestra mater Ecclesia tum vos ingenuos suos filios amplecti cupit, tum vestram diu optatam dulcemque vocem audire desiderat. Propere igitur vos ad eam recipite. Nam si hoc præstiteritis, non modo Domini Salvatoris & Dei nostri Jesu Christi benevolentiam vobis conciliabitis, verum etiam a nostra celsitudine magnam laudem consequemini.* Hactenus Zenonis Enoticon, quo (proh nefas!) anathema infertur in Chalcedonense Concilium. At si effectum consideres, nempe proscriptionem Concilii Chalcedonensis, quid minus habuit ab impia Basilisci tyranni Encyclica, Zenonis Enoticon? Quibus plane intelligas, quam fraudulenta fuerit cum detrimento Catholicæ fidei pax sancita, eademque hisce litteris promulgata.

XXXI. Istane cudit Acacius in secreto cubiculo, quæ voce præconis Zeno promulgat? Quod enim tacuit, cujus erat obsistere & reclamare, satis superque ipso hæc esse facta auctore cunctis innotuit. Proh pudor! istene ille, qui Basilisco eadem conanti, sacerdotali constantia, fulcita auctoritate illius cujus gerebat vices Romani Pontificis, viriliter obstitit? Quo infelix proruit diræ ambitionis furiis agitatus! Unde quam justissima ea fuit querela Gelasii, adversus eumdem expostulantis, quod cum Basilisco viriliter restitisset, Zenoni in eamdem impietatem prolabenti minime obstitisset, quin potius impulisset.

XXXII. Vidisti fidei naufragium, Ecclesiarum ruinam, cladem infelicem Orthodoxorum, sacrorum canonum abrogationem, sancitam tacitam abdicationem Synodi Chalcedonensis, inversa jura, eversa Catholica dogmata, affectos ignominia Patres, irrisas traditiones Ecclesiæ, Apostolicam læsam auctoritatem, spretam sedis Pontificiæ majestatem, pessumdatam funditus Christianam religionem, exturbatamque penitus Ecclesiasticam disciplinam, dum laicus homo fidei decreta sancit Episcopis, & claves potestatis suffurans latro, in non obtemperantes anathema violentus intorquet. Sed considera velatam fraudem: Simulat se Imperator cum Nestorio damnare etiam Eutychetem, quo doceret se non esse hæreticum, qui auctorem hæresis Eutychetem condemnet. At numquid satis ad hæresis proscriptionem unius potuit esse damnatio, quæ quamplurimos habuisset acerrimos defensores? Cur non cum Eutychete hæresim quoque ipsius & omnes qui eam secuti es-

Zeno simulat damnare Eutychianam hæresim.

PAGIUS XXI. *Zeno Henoticum promulgat.*

Zeno igitur spreta Simplicii Papæ responsione, scripsit ad Pergamium Ducem Ægypti, & ad Apollonium Augustalem, *ut Joannes expelleretur ab Alexandrina Sede, quasi eam contra suum jusjurandum, quod in Regia civitate dedit, arripuisset: cooperaretur Petro Moggo, ut remaneret in Sede; nec prius hoc faceret, nisi susciperet Henoticum Principis, Synodicas destinaret Epistolas Constantinopolitano Acacio, & Simplicio Romano, & ceteris Archiepiscopis. Acacius vero promittente Petro facere unitatem, nec adhuc implente legitime nomen ejus in Diptychis recitari permisit tanquam jam Alexandrini Præsulis in Sede Apostolica positi*, inquit Liberatus cap. 17. Soliti erant Imperatores annis suis Decennalibus aut id genus Festis addictis bonum aut pacem Ecclesiæ procurare. Quare Zeno occasione *Decennalium suorum* usus *Henoticum* seu Unitivum Edictum, vel suadente vel dictante Acacio emisit, & ad Ægyptiacæ Diœceseos Antistites, Monachos, plebemque Christianam direxit animo conciliandæ pacis & procurandæ Ec-

eſſent, vel ſequerentur, pariter condemnavit: & cum ſcribat Enoticon illud ad Alexandrinos, cur ne verbum quidem habuit de damnatione Dioſcori Eutychiani erroris antesignani? Satis igitur, puto, intelligis ſanctionem pacis & reconciliationis edictum intra ſe gladios peracutos occuluiſſe ad necem Orthodoxorum, & propinatum aureum calicem Babylonis intus continuiſſe blaſphemias.

XXXIII. Zeno Aug. perfidus ſemper.

De Zenone quidem illud dixerim atque firmiter aſſerverarim, ea his quæ præceſſerunt Imperium & quæ poſtea ſunt ſubſecuta, ſatis oſtenſum fuiſſe ipſum ſemper hæreticum, illorumque patrocinium modo palam, modo clanculo ſuſcepiſſe: ad breve autem temporis ſpatium, ut e Baſiliſci tyrannide ſibi Imperium vendicaret, ſe ſimulaſſe Catholicum; atque tamdiu eam ſuperinductam larvam pietatis præſerulisſet, quoadusque ipſum cerneret eſſe firmiter ſtabilitum: exuiſſe autem illam poſtmodum, ubi ex ſententia proſpere cuncta ſe viderit conſecutum. Mos hic vetus eſt hæreticorum, ad tempus ſimulare ſe eſſe Catholicos, & oſtentare extrinſecus pietatem, donec de religione faciens lenocinium, potiatur optatis. At quænam ſecuta ſint, accipe:

XXXIV. (a) Evagr. l.3.c.13. Petrus Mogus publicat Zenonis Enoticon.

Petrus Mogus (inquit Evagrius *a*) *epiſtola recepta* (ipſum Enoticon ſcilicet) *atque ſubſcripſit; pollicetur que ſe eos, qui partes adverſarias ſequebantur, admiſſurum. Poſtea ergo cum celebris conventus Alexandriæ ab univerſo populo ageretur, & ad unum omnes epiſtolam Zenonis de concordia admitterent; Petrus quoque eos qui ſtabant a Proterio recepit, & concione apud populum in eccleſia habita, epiſtolam Zenonis de concordia legit.* Hæc Evagrius. At quid præter hæc ſceleſtus? Simulac in ſede poſitus eſt, profanavit ſepulcrum Timothei Catholici Epiſcopi nuper defuncti, ejusque corpus inde dimovens, alio projecit potius quam tranſtulit, ut ex litteris Felicis Papæ ad Acacium datis ſuo loco recitandis apparet. Hæc quidem Alexandriæ geſta ſunt.

XXXV.

Cum vero ob tale promulgatum edictum maximus ab Orthodoxis tumultus excitaretur in ipſum Imperatorem, quod Chalcedonenſe Concilium viſum eſſet ignominia affeciſſe, atque tacite abrogaſſe: rurſus Proteus, Zeno inquam, mutat formam, induit forinſecus pietatem, qua contegat latentem intrinſecus lupum, tali ſibi uti arte opus eſſe conſiderans, ſi regnare vellit. Quid facit? ne ab Orthodoxis proclamaretur hæreticus, ſe vindicem demonſtrare conatus eſt ejusdem Concilii Chalcedonenſis, cujus cauſa ſimulat ſe Catholico Joanni Alexandrino infenſum eſſe, quod in ſuſpicionem (ut calumniabatur) adductus eſſe videretur, non recipere Chalcedonenſe Concilium. Nam audi quid de eo Liberatus Diaconus habet (*b*):

(b) Liber. Diac. c.18. XXXVI. Petrus promovetur in ſedem Alexandrinam.

His (inquit) *itaque geſtis, Epiſcopus quidem Antiochiæ ſuſcepit Synodicam Joannis Taluidæ Epiſcopi Alexandrini quam per Magiſtrianum miſerat cum Illo Magiſtro. Imperator autem putans quod Joannes Epiſcopus non ſane ſaperet de Concilio Chalcedonenſi, ſed omnia ſimulate ageret, concilio Acacii ſcripſit litteras Pergamio Duci, & Apollonio Auguſtali, ut pelleret quidem Joannem Taluidam, inthronizaret autem Petrum ſuſcipientem Enoticon, & clericos Timothei Catholici, & quam tranſmiſit Synodicam Acacio & Simplicio Romano. Deſcenderunt ergo Alexandriam Abbas Amon, & qui cum illo pro Petro deferebant apices Imperiales. Et quidem Petrus inthronizatur ab omnibus.* Hæc Liberatus. Sic igitur videas. Catholicum eſſe pulſum eo falſo prætextu, quod non reciperet Concilium Chalcedonenſe, cujus idem erat validiſſimus aſſertor & propugnator: contra vero manifeſtum hæreticum Petrum illius Synodi adverſarium, ceu Catholicum eſſe in ſedem evectum.

XXXVII.

Ita quidem inter eos res videtur fuiſſe compoſita, ut quod negarent factis, ore tamen profiteri viderentur Chalcedonenſe Concilium: quod tantum ab hæreticis exigere videbatur ipſe Imperator, nec non Acacius Conſtantinopolitanus Epiſcopus. Hinc plane accidebat, ut in gratiam hæreticorum Petrus Mogus Concilium illud damnaret; probaret vero, ut ab Orthodoxis benevolentiam eo modo captaret. De quo hæc habet Evagrius: (*c*) *Iſte Petrus homo fraudulentus, verſutus, & temporibus inſerviens, minime in una perſtitit ſententia: ſed modo Concilium*

(c) Evag. l.3.c.17. Hæretici verſipelles.

PAGIUS

Eccleſiarum unitatis. In eo non aliud Symbolum admittendum decernit, quam Nicænum: approbat XII. Sancti Cyrilli Capitula. *Neſtorium* & *Eutychen* damnat anathemate: de *Dioſcoro* ſilet, ne Alexandrinos offendat: Synodum Chalcedonenſem, & fidei definitionem *in* eam editam, ac Epiſtolam Sancti Leonis ad *Flavianum* ſilentio *premit*: imo damnat anathemate ſanctam Synodum, ſi expoſitæ in hoc ſuo Edicto fidei contraria ſit. Cæterum fidem Concilii Chalcedonenſis *reipſa* profitetur, & anathema *iterat in* hæreticos omnes *præſertim* in Neſtorium & in Eutychetem.

XXII. *Illud ab omnibus Viris piis rejicitur.*

Edictum illud *cauſæ* fidei nocuit, fovitque hæreſim, ſilendo tum de Sancti Leonis Epiſtola, tum de Synodi Chalcedonenſis definitione, tum denique de his vocabulis; *Ex duabus & in duabus Naturis* quæ Catholicæ fidei contra Eutychianam perfidiam nota ſingularis erat. Hinc Baronius ait, Zenonem hæreticum fuiſſe evertiſſe Catholica dogmata, & peſſum dediſſe funditus Chriſtianam religionem; Natalis tamen Alexander *in* parte prima ſæculi V. cap.3. & in Differt. XVIII. tam ex ipſius Henotici verbis, quam ex Epiſtola Zenonis ad Felicem Pa-

cilium Chalcedonense anathemate damnavit; modo palinodiam cecinit, idemque ipsum Concilium omnibus suffragiis approbavit. Hæc ipse. Intueris, lector, ludum hæreticorum aliud re, aliud verbis agentium, nec idem præstare factis, quod verbis; sed per occasiones varias, diversas ac plane contrarias easque novas subinducere sibi formas: ut plano ludificatione quadam intuentium oculos perstringere videantur, dum non idem semper, sed diverse admodum de religione sentire, & ad horas ferme fidem mutare noscantur. Ita plane ejusmodi ventorum impulsibus binc inde ferri semper hæresis consuevit, ut quæ nullius pondere veritatis constans firmaque subsistat: sicque ex sua ipsius levitate jure argui possit erroris. Qui igitur adversus Chalcedonense Concilium hactenus decertavit hæreticus Petrus Mogus, accepto Zenonis Enotico, quo trium tantum professione Conciliorum tenebatur adstrictus; ad præferendam tamen speciem aliquam pietatis, qua posset decipere Orthodoxos impudenter nimis hisce litteris ad Acacium scriptis, profitetur se Chalcedonensis Concilii esse constantissimum assertorem. Recitat eas Evagrius, quæ sic se habent (a):

(a) Evag. ib.

XXXVIII. Petri epistola ad Acacium.

Summus omnium Deus tuam sanctitatem pro tantis tuis laboribus & vigiliis susceptis compenset: qui tot annorum temporis curriculo, non modo fidem sanctorum Patrum observasti, sed etiam eamdem sine intermissione palam prædicando confirmasti. Ad quam roborandam, Symbolum a trecentis decem & octo sanctis Patribus apte compositum animadvertimus, secundum quod Symbolum baptizati credidimus & credimus: quod etiam centum & quinquaginta sancti Patres, qui Constantinopoli in unum convenerant, notum fecerunt. Proinde tu assidue omnibus præis ut dux; sanctam Dei Ecclesiam traducis ad concordiam; nobis denique firmissimis rationibus persuades, nihil in sanctissimo & generali Concilio actum contra ista Patrum decreta: sed ea quæ erant olim Nicææ a sanctis Patribus sancita hoc Concilio consensu omnium confirmata esse. Nos igitur quoniam nihil in fide novatum invenimus, nostra sponte illi consensimus, credimusque.

XXXIX.

Attamen non sumus nescii, monachos quosdam, qui nostræ fraternæ concordiæ invident, tuis piis auribus quædam iaculasse convicia, quæ tuam sanctitatem non adeo facile offendere potuerunt. Primum, quod reliquias sanctissimi & beatissimi nostri Patris Timothei Archiepiscopi in alterum locum transtulimus: quam rem nec Deo acceptam, nec legibus consentaneam esse prædicant. Deinde ad alterum crimen transiliunt, quod ut commenticium, ita priore multo deterius est. Nam qui fieri potest, ut nos Concilium Chalcedonense anathemate damnemus, cum idem credendo confirmemus? Tuæ enim pietati minime obscuram aut incognitam esse arbitror populi qui apud nos est æmulationem, monachorumque levitatem rebus novis studentium, qui una cum aliis quibusdam sceleratis hominibus ab Ecclesia refugere cogitarunt, populumque inde avellere conati sunt.

XL.

Quamobrem vestris precibus adjuti, litteras hasce excogitavimus, quæ huic malo sint remedio, quæque de auctoritate Concilii Chalcedonensis nihil detrahant; pro certo persuasi, nihil in eo novatum esse. Atque quo tum simplicibus persuaderemus, tum ut illi qui nobiscum una versabantur, pro defensione idem ipsum dicerent, effecimus: in quod quidem negotium cum assidue incumberemus, exiguo momento populi animum repressimus. Illud etiam vestra sanctitas intelligat velim, quod adhuc etiam monachi non desinunt disseminare zizania, sibique quosdam homines, qui numquam vixere in monasterio, velut instrumenta sibi admiscere; & circumcursando rumores varios contra nos & contra pacem Ecclesiæ Christi dissipare; nihilque nobis permittere, sicut canones & decus etiam sancta Catholica Dei Ecclesia postulat, obire; sed efficere ut noster populus nobis potius imperet, quam pareat: omniaque moliuntur quæ Deo indigna sunt & indecora.

XLI. Fraudes hæreticorum.

Spes est igitur, tuam sanctitatem divinissimo totius Orbis terræ domino Imperatori de omnibus significaturam effecturamque ut decretum ab illius clementia illis tribuatur quod ea quæ sunt consentanea Ecclesiasticæ tranquillitati (quæ cum Deo tum Imperatori congruens est) præscribat ad

PAGIUS

Papam, cujus fragmentum refert Evagrius lib. 3. cap. 20. illud nullam hæresim continere ostendit. Verba Epistolæ Zenonis post Edictum Henoticum datæ, hæc sunt: *Pro certo habere debes & pietatem nostram, & supra memoratum Sanctissimum Petrum, & universas Sacro-sanctas Ecclesias, Sanctissimum Chalcedonense Concilium amplecti atque venerari, quod cum fide Nicænæ Concilii prorsus consentit.* Quamvis autem *Henoticum* nullam hæresim contineret, communiter tamen ab Orthodoxis rejectum fuit. Neque enim Laici Principes decernere de fide possunt, & *Zeno* definitionem Synodi Chalcedonensis, & Epistolam Sancti Leonis ad Flavianum, summo totius Synodi consensu receptam silentio premendo sua œconomia condescendit hæreticis, qui illas execrabantur. Quare sicut *Ecthesim* Heraclii & *Typum* Constantis Imp. rejecit Ecclesia ob suppressas *duarum operationum* voces, quibus Monothelitarum hæresis profligabatur; ita & *Henoticum* ob suppressam Sancti Chalcedonensis Concilii, & Epistolæ Sancti Leonis memoriam, obrutasque silentio voces, *ex duabus & in duabus Naturis*, quibus hæresim Eutychianam jugularunt. Ze-

ad eum sane finem, ut omnes in illis rebus acquiescant. Hactenus Petri Mogi ad Acacium litteræ: quibus illud plane fraudulentum detegitur initum esse consilium, atque ita inter eos ex consensu transactum, ut sic subscribendum daretur Zenonis Enoticon, in quo nulla mentio nisi cum dedecore fieret Concilii Chalcedonensis, quo ea illo possent conciliari hæretici adversarii Chalcedonensis Concilii: sed tamen ne ex adverso excludi viderentur Catholici ejusdem Concilii defensores, actum est inter eos, ut Concilium Chalcedonense haberetur in ore; & tamen ne hæretici indigne ferrent, cum opus esse viderent, illud ipsum anathemate condemnarent: quod idem Petrus visus est egregie præstitisse. Testatur enim Liberatus Diaconus (a), non ad Acacium tantum, sed & ad Simplicium Papam Petrum Mogum dedisse litteras, quibus significaret, professorem se esse Chalcedonensis Concilii. Vidisti subdolas artes, obtectas fraudes, velata commenta, simulata studia, delibuta melle venena, confictaque omnia opera hæreticorum: quibus intelligas militare eos sub eo duce qui pater est mendacii appellatus, & adversus eum qui Veritas est, Christum, inire certamen.

(a) Liber. Diac. in Brev. c. 18.

XLII. Sed quid actum? Comprehensus est astutus in astutia sua: dum enim ea usus est arte Petrus ad Catholicos decipiendos & hæresi addicendos, perdidit ex suis quamplurimos, qui seorsum ab ipso sine capite convenere; de quibus scribit ista Leontius (b): *Unione facta, Petrus apud Alexandrinos in honore præcipuo erat, probatoque unionis illis scripto, in solis ponitur* * *Alexandrinus, nec jam amplius in occulto sed palam erat Episcopus. Quidam tamen nimis contra Synodum Chalcedonensem odiis impulsi, secessionem a Petro faciunt, nec cum illo communicabant ob eam causam, quod unionis scripto probato, Synodum anathemate manifesto non fuisset execratus. Atque hi vocantur Acephali, capite carentes, quod Patriarcham suum minime secuti, seorsum communicarent. Hinc Petrus qui populum multipliciter scindi videret, tandem Synodum Chalcedonensem palam anathematizare cogitur: qui stabat, ut pariter & unionis scriptum reciperet, & palam anathemati Synodum subjiceret. Verum nec sic quidem Acephali cum eo communicabant, quod ab initio scriptum unionis approbasset, non anathematizata Synodo*. Hæc Leontius.

(b) Leont. de sect. act. 5. Acephali unde emersi. * solio ponitur.

XLIII. Ex his omnibus plane satis perspicue potest intelligi, quam inconsulte Christiani Principes quavis ratione, nisi abdicata penitus hæresi, transigant cum hæreticis; & quam procul abhorreat a veritate & simplicitate Catholica, ut religio se velamentis obtegi atque traduci mendaciis & fictionibus patiatur, cum lucis candore gaudeat; contra vero hæreses vespertilionum more latibula quærant, ac lucem fugiant. Quæ autem post fuerint consecuta, dicemus ordine temporis anno sequenti; jam vero quæ sunt an-

---

PAGIUS XXIII. *Ecclesia quadam erga Zenonem usa est œconomia.*

Zenonis Imp. nomen post mortem ex Sacris Diptychis expunctum summo totius Ecclesiæ consensu, quando pax inita est inter Orientalem Ecclesiam & Romanam sub Hormisdæ Pontificatu & Justini Senioris Imperio. Oeconomia autem quadam usa est Ecclesia erga *Zenonem*, nec ejus Edictum diserte damnavit, tum ne ipsius animum exacerbaret, & graviora inde schismata & mala orirentur, quorum difficilior esset sanatio; tum quia *Zeno* Synodum Chalcedonensem diserte non damnavit, nec hæresim ullam adstruxit *Henotico* suo, imo damnavit Eutychianum dogma, & aliunde privatis literis ad Pontifices Romanos datis Synodum Chalcedonensem professus est, ut liquet ex verbis laudatis, quibus scripsit ad Felicem III. Audeodus Facundus Hermianensis, qui multa circa Henoticum notatu digna habet, lib. 12. cap. 4. *Ea vero quæ postea Zeno Imp. calcata reverentia Dei, pro suo arbitrio ac potestate decrevit, quis accipiat, quis attendat? In quibus potestas inconsiderata, non quod expediret, sed sibi liceret attendit: nec intellexit, quod non confusio faciat unitatem. Nam si unitas non hæreticorum conversione, sed contagio & commixtione facienda est, cur Acephali tantum, & non omnes hæretici admitterentur in Ecclesiam suis erroribus non ante damnatis, neque receptis definitionibus, quæ adversus errores eorum constituta sunt? Exhortans quippe memoratos Acephalos ad Ecclesiam reverti, primo loco sic dicit: Flavius Zeno Pius, Victor, Triumphator, Maximus semper Augustus, Orthodoxis Episcopis, Archimandritis, & populis per Alexandriam, & per Ægyptum, & Pentapolim, Lybiam constitutis, & postquam eos vocavit Orthodoxos, commonet, ut socientur Ecclesiæ, dicens: Conjungimini igitur Matri Spiritali Ecclesiæ, ut una divina communicatione fruamini. O Virum prudentem, & undique circumspectum, qui incubare præsumpsit officia Sacerdotum! Orthodoxos vocat Acephalos, si nihil aliud, ab Ecclesia separatos. Cur igitur eos hortatur, ut conjungantur Matri spiritali, si eo ea disjuncti permanserunt Orthodoxi?*

XXIV. *Facundus in Henoticum invehitur.*

Pergit infra Facundus: *Sed quid adhuc potestas mundana sibi & non rationi confidens agat, accipite. Nam valens eisdem Semieutychianis satisfacere, in hoc Edicto fidem suam exposuit profitens quod Nicænum, Constantinopolitanum, Ephesinum Concilium susciperet, taceat autem de Chalcedonensi, & duarum Christi Naturarum professionem refugiens: quasi non antidoto sanandi fiat morbidi, sed ad aliorum contagionem colligendi. Cumque scriptum sit: Loquebar de testimoniis tuis in conspectu Regum & non confundebar; Rex confundebatur in conspectu subjectorum loqui quod verum est. Hoc merebatur de Justitia Divina Dei contemptor, ut qui ejus ordini subditus esse noluit, subditos vereretur. Qui etiam aliud deterius addens, ait: Quod Sancta quæ ubique assent Catholica Ecclesia, & qui eis præessent Deo amabiles Sacerdotes, non aliter crederent. Quasi omnium fides Ecclesiarum ex ejus voluntate penderet, & nemini liceret aliter credere quam præciperet Imperator.* Po-

anni hujus Simplicii res gestæ videamus.

XLIV. Hoc eodem anno, decimo Kal. Julias Simplicius scripta epistola (a) ad Joannem Ravennatem Antistitem, acri cum reprehensione perstringit de adhibita vi Gregorio, eum promovit ad presbyteratum, non ut honoraret, sed ut invidia e loco pristino dimoveret. Huic vero idem Simplicius gubernandam tradidit Mutinensem Ecclesiam, ne quid Joannes eidem in posterum negotii importune facesseret: sed & eidem Gregorio triginta solidorum reddituum possessionem ad Ravennatem pertinentem Ecclesiam, dum viveret, impertiri jussit. Ea quidem epistola, non aliunde quam ab Apostolica sede manasse privilegia Ravennatis Ecclesiæ, æque possumus intelligere, dum si illis abutatur, ablaturum se ea fore minatur. At quænam illa essent, æque demonstrat, nimirum ut præesset Episcopis provinciæ Æmiliensis. Increpans igitur, hæc ait: *Privilegium meretur amittere, qui permissa sibi abutitur potestate.* Et in fine: *Denunciamus, si posthac quicquam tale præsumpseris, & aliquem seu Episcopum, seu presbyterum, seu diaconum invitum facere forte credideris, ordinationes tibi Ravennatis Ecclesiæ vel Æmiliensis noveris auferendas.* Sed pluribus dictum est superius, stropham & commentum esse, quod asseritur, per Valentinianum Imperatorem aucta esse jura & diœcesim Ravennatis Ecclesiæ.

(a) *Simpl. Pap. ep. 16. tom. 1. ep. decret.*

Simplicius Jo. Ravennatem acriter arguit.

XLV. Reperitur idem Simplicius Papa, scripta epistola ad Zenonem Hispalensem Episcopum, suas illi vices in omnibus Hispaniarum Ecclesiis delegasse: sed quod careat illa Consulibus, nec ob id certo anno reddi potuerit, hic ad finem rerum Simplicii ipsius meminisse voluimus; qua quidem pervigil ipsius Papæ Simplicii studium ostenditur, dum videlicet sub gladio Erulorum existens, non prætermitteret sollicitudinem externarum quæ essent longe positæ Ecclesiarum sub Gothica servitute gementium. Ipsa autem perbrevis epistola sic se habet (b):

Zeno Episc. Hispalensis vicarius Apostolicæ Sedis.

(b) *Simpl. ep. 1.*

Dilectissimo fratri Zenoni Simplicius.

XLVI. *Plurimorum relatu comperimus dilectionem tuam fervore Spiritus sancti ita se Ecclesiæ gubernatorem existere, ut naufragii detrimenta, Deo auctore, non sentiat. Talibus idcirco gloriantes indiciis, congruum duximus vicaria sedis nostræ te auctoritate fulciri; cujus vigore munitus, Apostolicæ institutionis decreta, vel sanctorum terminos Patrum nullo modo transcendi permittas: quoniam digna honoris remuneratione cumulandus est, per quem in his regionibus divinus crescere innotuit cultus. Deus te incolumen custodiat, frater carissime.* Hæc Simplicius more majorum ubique per vicarios Catholicæ Ecclesiæ præsidens: nam vidimus ejusdem testificatione, in Orientalibus moderandis Ecclesiis Acacio Constantinopolitano Episcopo suas vices delegasse; quod & in aliis regionibus esse factum facile possumus intelligere, licet quæ ex multis perpaucæ remanserunt Simplicii Papæ litteræ tantummodo ista nos doceant.

XLVII. Hoc eodem anno, sub Consulatu Se-

PAGIUS

XXV. *Et etiam in ipsum Zenonem.*

Postea subjungit: *Deinde cum Palatii causæ transferantur ad Ecclesiam, quomodo Ecclesiæ causam ad Palatium transferebat? Postremo: Nunquid jam docuerat, vel pacaverat omnes Reipublicæ infensas nationes? Jam per diversas Imperii sui Provincias seditiones ac seditionum causas abstulerat, jam cunctis criminalium sive civilium causarum querelis convenientem dederat finem? Cum igitur his non sufficeret, quibus nemo sufficere potest, quomodo si cogitaret tanta loci sui pericula, & de omnibus se rationem Deo crederet redditurum, etiam periculo se alieno immergeret, vel si talem præsumtionem Divina Justitia non damnaret? His autem non contentus hoc quoque ad injuriam Sanctæ Synodi Chalcedonensis adjecit, dicens: Adunate ergo vos in nullo dubitantes. Hæc enim scripsimus vobis non innovantes fidem, sed ut vobis satisfaceremus. Omnem vero aliter sapientem, sive nunc, sive quandoque, sive Chalcedone, sive in quacumque Synodo anathematizamus. Denique sic in memorato dixit Edicto: Coaptentur membra membris, quæ inimicus boni ex multo tempore separare festinavit: scit enim quoniam si integrum corpus Ecclesiæ impugnet, facile superatur. Ex hac ergo divisione contigit per tantas generationes tantorum annorum, ut alii quidem lavacro regenerationis fraudati de hac vita discederent, &c. Quod si consentiamus prædicationi potentiæ sæcularis, quæ post tantas generationes fallendo, vel tacendo quod verum est, facere se posse credidit unitatem; doceamus etiam nos, quod nisi aggregati simus Eutychianis integrum non sit corpus Ecclesiæ, sed væ nobis est, si absque Acephalis truncos nos credimus remansisse. Cumque beatissimus Leo diceret: Nam nullo modo fieri potest, ut qui Divinis audeant contradicere Sacramentis, aliqua nobis communione socientur; ille contradictores in Ecclesiam misit, dans sanctum canibus, & conculcandas ante porcos projicitur margaritas. Denique in ipsos temeratores conversi, disrupérunt eos, & ab Ecclesia diviserunt. Propter quod etiam grande ac diuturnum schisma factum est, donec misericors Deus per vestra Pietatis ministerium eas redderet unitati.*

XXVI. Ad num. XLV. Episcopus Hispalensis in Hispaniis ante cæteros *Primatus* jure politus est. Epistola enim prima *Simplicii* a Baronio hoc anno recitata hic Sanctus Pontifex ei vices suas ad curandam canonum executionem committit. Postea Sanctus *Leander* Hispalensis Episcopus Concilio III. Toletano, ut Sedis Apostolicæ Vicarius interfuit, ut habet Sanctus Isidorus in Chronico lib. 2. Iste Primatus ad Concilii Toletani XII. tempora aut circiter perduravit. Verum Hispalensis Episcopus solus in Hispaniis Primas non fuit: Hormisdas enim Papa Joanni *Tarraconensi* Episc. vices suas commisit anno DXVII. ut patet ex ejus Epistola XXIV.

Episcopus Hispalensis declaratur Primas.

XXVII. A num. XLVII. ad LIII. Concilium Turonen-

verini, decimooctavo Kal. Decembris habita eſt Synodus Turonenſis, cui præfuit S. Perpetuus ejus ſedis *tertius* Epiſcopus *a* S. Martino, ſextus, (*a*) numeratos Turonenſium Epiſcoporum: eidemque Synodo interfuerunt aliquot ex Epiſcopis, quos diximus conveniſſe ad Concilium Andegavenſe ſub Talaſſio ejus Eccleſiæ Epiſcopo, qui etiam ille creditur, qui huic Concilio Turonenſi abſens ſubſcripſit. ☞ Cur autem non poſuerimus ipſum ſub Conſulatu illo Severini, qui habet collegam Dagalaiphum, anno videlicet Chriſti quadringenteſimo ſexageſimo primo, ut propoſueramus, cum de Concilio Andegavenſi ſermonem habuimus anno quadringenteſimo quinquageſimo tertio; quæ proxime dicentur de feſto die, ad quem vocati ſunt Epiſcopi, atque de ſancto Perpetuo Turonenſi Epiſcopo facient manifeſtum, ☜ Sanciti in eo reperiuntur canones tredecim ſpectantes ad Eccleſiaſticam diſciplinam. Quod autem hoc Concilium celebratum dicitur Turoni dicta die, cum (ut ibi narratur) ad ſacratiſſimam feſtivitatem Receptionis ſancti Martini Epiſcopi conveniſſent: quænam hæc ſolemnitas fuerit, diximus in Notis ad Romanum Martyrologium (*b*). Sed mirum quidem quod Gregorius ejuſdem Turonenſis Eccleſiæ Epiſcopus, cum dies feſtos recenſet, qui hoc tempore in ea Eccleſia agerentur, nullam de Receptione habeat mentionem; ait enim (*c*): *Solemnitas hujus baſilicæ triplici virtute pollet, id eſt, Dedicatione templi, Tranſlatione corporis Sancti, Ordinatione ejus Epiſcopatus: hanc enim quarto Nonas Julias obſervabis: Depoſitionem vero ejus tertio Idus Novembris eſſe cognoſces.* Hæc ibi.

(*a*) Gregor. Turon. l.10.c.31.

(*b*) Die 11.Novem.

(*c*) Greg. Turon.l.2. c.14.

XLVIII. Porro diem Ordinationis ſimul agi cum die Tranſlationis, docet idem Gregorius (*d*) in libro quem ſcripſit de Miraculis ſancti Martini, Cæterum Receptionem ſancti Martini eamdem eſſe cum Tranſlatione putamus, cum videlicet e priſtino loco perangusto in ampliorem baſilicam ejus venerandum corpus receptum eſt, ad quam ſolemnitatem invitati ſunt Epiſcopi qui huic Synodo interfuerunt: hoc namque tempore ipſam fuiſſe abſolutam baſilicam, Sidonius, qui de ea carmen ſcripſit, ſatis admonet, cum tamen ex ſupputatione annorum Turonenſium Epiſcoporum poſt S. Martinum a Gregorio facta, hic eſſent numeranda primordia ejuſdem Perpetui Epiſcopatus: ſed Acta Concilii repugnant, quod hoc anno ponitur celebratum poſt abſolutam baſilicam a Perpetuo erectam, de qua Gregorius iſta habet (*e*):

(*d*) Greg. Turon. lib. Mirac. S. Mart.c.6.

Tranſlatio ſive receptio Sancti Martini.

(*e*) Greg. Turon.l. 2. c.14.

XLIX. Baſilica S. Martini a S. Perpetuo erecta.

Cum virtutes aſſiduas ad ſepulcrum ejus fieri cerneret: cellulam, quæ ſuper eum fabricata fuerat, videns parvulam, indignam talibus miraculis judicavit. Qua ſubmota, magnam ibi baſilicam, quæ uſque hodie permanet, fabricavit, quæ abeſt * *a Civitate paſſus quingentos quinquaginta: habet in longum pedes centum ſexaginta, in latum ſexaginta: habet in altum uſque ad cameram pedes quadraginta, quinque feneſtras in altario, viginti duas in capſo: viginti columnas* * . . . . , *quadraginta unas: in toto ædificio feneſtras quinquaginta duas columnas centum viginti, oſtia octo, tria in altario, quinque in capſo.* Erat quod nominat Capſum, ea baſilicæ pars amplior, quam alio nomine Gremium dictam invenies, incipiens a cancellis primarii altaris (quod Sanctuarium dici conſuevit) uſque ad januas, quibus Fideles ingrediuntur in Eccleſiam; dictum Capſum a κάψα, cujus eſt diminutivum καψίον, de quibus vocibus Suidam conſule. Hæc de baſilica, in quam receptum eſt corpus S. Martini: e priori enim cellula fuiſſe ſublatum, quæ de ea idem auctor ſubdit his verbis demonſtrant paulo poſt, cum ait: *Et quoniam camera cellulæ illius prioris eleganti opere fuerat fabricata; indignum duxit ſacerdos ut opera ejus deperirent; ſed in honorem beatorum Petri & Pauli illam conſtruxit baſilicam, in qua cameram illam affixit: & multas alias baſilicas ædificavit, quæ uſque hodie in Chriſti nomine conſtant.* Hæc Gregorius de Perpetuo, quem ex nobiliſſimo Senatore atque ditiſſimo ad ejus Eccleſiæ regimen poſt Euſtochium ipſius propinquum vocatum fuiſſe, alibi tradit (*f*), ubi & de facta in novam baſilicam tranſlatione meminit.

* habetur.

* Aliqua deſunt.

(*f*) Greg. Turon. l.10. c.31.

Opta-

PAGIUS

Concilium Turonenſe.

nenſe primum hoc temporis charactere in Præfatione notatur: *Severino V. C. Conſule, ſub die XIV. Kalend. Decembris.* Extat illud MS. cum iiſdem verbis, ſed ſine nominibus Epiſcopatuum, in Codice Bibliothecæ Regiæ n. 4242. *XIV. Kalend. Decemb.* etiam habent aliqui alii Codices. Verum legendum eſſe cum Codicibus MSS. Bellovacenſi & Remenſi, *ſub die XVIII.* Kalend. Decemb. in Diſſert. *de Anno & die mortis Sancti Martini Epiſcopi Turonenſis* oſtendi. Cum vero *Severinus* anno CDLXI. Dagalaipha collega Conſul fuerit, currentique anno *Severinus* alter cum *Trocundo* eandem dignitatem geſſerit, Baronius ſub hoc Severino Juniori hoc Concilium congregatum exiſtimavit. At recte obſervavit Sirmondus, revocandum illud eſſe ad annum CDLXI. quia *Leo Bituricenſis* Epiſcopus, qui eidem ſubſcripſit, longe ante præſentem annum obiit; interfuit enim Concilio Andegavenſi anno CDLIII. coacto, nec pervenit ad Conſulatum poſterioris Severini; cum Sidonius in literis ad *Perpetuum* Turonenſem anno CDLXXIII. datis recitet res geſtas in electione *Simplicii*, qui poſt Palladium & Eulo-

L. Optavit in eadem basilica idem Perpetuus carmen inscribi, quod ut a Sidonio Apollinari fieret rogavit, præstitit id ipse labenti animo: quod in epistola ad Lucentiam scripta descriptum extat, ubi hæc præmisit de templo ab eo constructo (a): *Basilicam sancti Pontificis confessorisque Martini Perpetuus Episcopus, dignissimus, tanto prædecessore successor, multum priori, quæ fuit hactenus, capaciorem, novavit. Magnum est (ut ferunt) opus nominandumque quod in honorem talis viri factum, talis vir fecisse debuerit. Hujus me parietibus inscribere supradictus sacerdos hoc epigramma compellit, quod recensebis, ut est in his quæcumque deposcit privilegia charitatis imperiosissimus. Atque utinam molis illius pompam, sive donarea, nihil hujus obsequii turpet oblatio. Quod secus fore plurimum timeo; nisi forsitan inter omnia venusta, sic epigrammatis istius fœditas placeat, ut niger nævus candido in corpore, qui quidem solet sic facere risum, quod accipere suffragium. Sed quid hinc amplius? pone fistulas ipse pastorias, & elegiam nostram, quia pede claudicat manum porrige.*

(a) Sidon. l. 4. ep. 18.

De carmine Sidonii indito Basilicæ.

Martini corpus totis venerabile terris,
In quo post vitæ tempora vivit honor,
Texerat hic primum plebea machina cultu,
Quæ confessori non erat æqua suo:
Nec desistebat Cives onerare pudore
Gloria magna viri, gratia parva loci.
Antistes sed qui numeratur sextus ab ipso,
Longam Perpetuus sustulit invidiam.
Internum removens modici penetrale sacelli,
Amplaque tecta levans interiore domo.
Creveruntque simul, valida tribuente patrono,
In spatiis ædes conditor in meritis.
Quæ Salomoniaco potis est confligere templo,
Septima quæ mundo fabrica mira fuit.
Nam gemmis, auro, argento si splenduit illud,
Istud transgreditur cuncta metalla fide.
Livor abi mordax, absolvanturque priores:
Nil movet, aut addat garrula posteritas.
Dumque venit Christus, populos qui suscitet omnes,
Perpetuo durent culmina Perpetui.

Hactenus inscriptio de nova basilica a sancto Perpetuo erecta. Ad eumdem etiam extat ejusdem Sidonii (b) epistola, cum ipsi petenti concionem habitam in electione Episcopi Bituricensis misit.

(b) Sidon. l. 7. ep. 10.

LI. Huic simile idem cecinit carmen, sed alio metro, de basilica Lugdunensi a sancto Patiente ejus Civitatis Antistite excitata, quod extat (c). Ad cujus Ecclesiæ dedicationem cum ex more complures ejusdem provinciæ Episcopi convenissent, Faustus Episcopus Regiensis habuit concionem, cujus auditor idem Sidonius fuit eximius laudator (d). Est quidem admiratione dignum, his temporibus, cum sub barbarorum gladio Galliæ laborarent, sanctos Episcopos in ædificatione basilicarum plurimos fuisse perinde atque summo degerent in otio & libertate. Invigilasseque eosdem in instauranda Ecclesiastica disciplina, certum est. Nam ut non recedamus a S. Perpetuo, de quo agi cœptum, occasione Turonensis Concilii, quod (ut vidimus) congregarunt hoc anno; vide quibus ille suam Ecclesiam excoluit sacris institutis; quæ verbis istis recitat Gregorius Turonensis (e):

(c) Sidon. l. 2. ep. 10.

(d) Sidon. l. 9. ep. 3.

(e) Greg. Turon. hist. Franc. lib. 10. c. 31.

LII. Jejunia a S. Perpetuo populo præscripta.

Hic instituit jejunia vigiliasque qualiter per circulum anni observarentur, quod hodie quoque apud nos retinetur scriptum; quorum ordo hic est:

De jejuniis.

Post Quinquagesimam, nempe Pentecosten, *quarta & sexta feria usque ad natalem S. Joannis.*

De Kalendis Septembris usque ad Kalendas Octobris bina in septimana jejunia.

De Kalendis Octobris usque ad depositionem domni Martini bina in septimana jejunia.

A depositione domni Martini usque ad Na-

PAGIUS lodium Leonis successores Bituricensem Ecclesiam rexit. In hoc Concilio Translatio reliquiarum Sancti *Martini* Episcopi Turonensis facta non est, ut dixi in citata Dissert. de Anno mortis S. Martini Episcopi Turonensis.

XXVIII. *Floret S. Perpetuus Episc. Turonensis.*

Præfuit huic Concilio *Sanctus Perpetuus* Episcopus Turonensis, qui colitur die VIII. Aprilis, ad quem diem Henschenius de ejus virtutibus agit, & refert ejus testamentum *Kal. Maias, post Consulatum Leonis Minoris scriptum*, anno sc. CDXIII. Gregorius Turonensis lib. 1. de Miraculis Sancti Martini cap. 6. tempus nos edocet quo Episcopatum Turonensem Perpetuus suscepit, dum ait: *Anno LXIV. post transitum gloriosi Domini Martini, beatus Perpetuus Turonicæ Sedis cathedram sortitus est dignitatis.* Asserit autem Gregorius, sanctum Briccium divi Martini successorem sedisse annos XLVII. quos suo loco diximus ab anno Christi CCCXCVII. proficisci, & Briccium an. CDXLIV. e vita migrasse. Quare cum S. Eustochius, qui eam excepit annos XVII. Ecclesiam Turonensem

Natalem Domini terna in septimana jejunia.

De natali S. Hilarii usque ad medium Februarium bina in septimana jejunia. Hæc de jejuniis S. Perpetuus instituit præter illa quæ universalis Ecclesiæ auctoritate ab omnibus & ubique custodirentur, ut Quadragesimæ jejunia & alia. Subdit hæc insuper de vigiliis ab eodem S. Perpetuo indictis, designatis pariter locis, in quibus eadem agi deberent, videlicet:

Vigiliæ a S. Perpetuo Turonensi populo præscriptæ.

Natali Domini in Ecclesia primaria scilicet.

Epiphania in Ecclesia.

Natali sancti Joannis ad basilicam sancti Martini.

Natali sancti Petri Episcopatus (quem dicimus Cathedram) *ad ipsius basilicam.*

Sexto Kalendas Aprilis in Resurrectione Domini nostri ad basilicam domni Martini.

Pascha in Ecclesia: moris namque fuisse videtur ejus Ecclesiæ, ut præter mobile Pascha, diem celebraret, qua crederetur Dominus surrexisse.

Die Ascensionis in basilica sancti Martini.

Die Quinquagesima, nempe Pentecostes *in Ecclesia.*

Passione sancti Joannis ad basilicam in Baptisterio.

Natali sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli ad ipsorum basilicam.

Natali sancti Martini ad ejus basilicam.

Natali S. Symphoriani ad basilicam domni Martini.

Natali sancti Lidorii ad ejus basilicam.

Natali sancti Hilarii ad domni Martini basilicam. Hactenus de vigiliis atque jejuniis: quibus commendetur ejus populi in Christianæ religionis cultu laudabilis observantia, redarguaturque simul oscitantia fida tepescentium Christianorum: pariterque antiquæ consuetudinis custoditus usus ad posteros transmissus intelligatur, quo (ut suo loco ex Tertulliano diximus) solerent Episcopi subditis sibi Fidelibus indicere jejunia atque vigilias. Subdit his Gregorius de aliis ab eodem Perpetuo erectis ecclesiis. Porro ipsius natalis dies anniversaria celebratione non in Ecclesia tantum Turonensi, sed in Orbe Occidentali recurrit sexto Idus Aprilis.

LIII. De tempore obitus S. Severini Noricorum Apostoli.

Hoc eodem anno ex hac vita migrare contigit clarissimum illum a Deo missum ad Noricos & alias finitimas nationes Apostolum sanctum Severinum, de quo plura superius pro ratione temporis dicta sunt. Licet autem Eugipius Abbas ejus discipulus, qui res ab eo gestas quam fidelissime posteris tradidit, quo potissimum anno Domini, quibusve Consulibus ipse decesserit, expresse non dicat; satis tamen ex ipsius scriptis veritas temporis consignari posse videtur. Dum enim post victos Rugos, vinctos ductos eorum Regem atque Reginam in Italiam ab Odoacre Rege testatur, additque iterum adversus Fridericum Regis filium ab eodem Odoacre Rege suum missum esse germanum: qui, illo fugato, transtulit gentem illam in Italiæ regiones, quando & sacræ ejusdem Sancti reliquiæ pariter per ejus discipulos translatæ fuere (quod factum esse patebit anno Domini quadringentesimo octogesimooctavo) cumque idem auctor dicat annos sex mansisse ante translationem in sepultura ejusdem Sancti venerandam cadaver; jam certa numeri deducta nota, affirmare opus est, ipsum hoc anno esse defunctum.

LIV.

Quænam autem præcesserint ejus obitum præstat hic eo eodem fidelissimo scriptore narrare: atque primum quæ inter ipsum & Alemannorum Regem transacta sunt, in medium afferemus. Ait enim Eugipius (a): *Batavis appellatur oppidum inter utraque flumina, Rhenum videlicet atque Danubium, constitutum, ubi beatus Severinus cellulam paucis monachis solito more fundaverat, eo quod ipse sæpius illuc rogatus a civibus adveniret, maxime propter Alemannorum incursus assiduos, quorum Rex Gibaldus summa eum reverentia diligebat: qui etiam quodam tempore ad eum videndum desideranter occurrit. Cui Sanctus obviam, ne adventu suo eam Civitatem prægravaret, egressus est; tantaque constantia Regem allocutus est, ut ille tremere coram eo vehementius cœperit, secedensque suis exercitibus indicaret numquam se nec in re bellica, nec aliqua formidine tanta fuisse tremore concussum.*

(a) Eugip. Vit. Sever. c. 19.

Cum-

PAGIUS

sem rexerit, ut prodit Gregorius Turonensis, Sanctus Perpetuus anno CDLX. aut insequenti Episcopus Turonensis dictus est, & Gregorius annum LXIV. *post transitum gloriosi Domini Martini* deducit ab anno CCCXCVII. ut plerumque alibi, quamvis, ut alibi diximus de anno ejus mortis loquentes, certum sit, Sanctum Martinum anno CD. animam Deo reddidisse. Cumque annos triginta Sedi Sancti *Perpetui* Gregorius tribuat, diemque ejus obitus taceat, mortuus est an. CDXC. aut insequenti die incerto.

XXIX. S. Severinus Apostolus Noricorum moritur.

Ad. num. LIII. & seqq. Mortem Sancti *Severini* Noricorum Apostoli recte consignat hoc anno Baronius, quod colligit ex ejus Vita ab Eugippio Presbytero scripta, & recitata a Bollando ad diem VIII. mensis Januarii, quo Severinus ad Deum migravit. Ejus Reliquiæ processu temporis Neapolim translatæ, ubi etiamnum coluntur.

LV. *Cumque Dei famulo daret optionem imperandi quæ vellet: rogavit doctor piissimus, ut sibi potius præstaturus gentem suam a Romana vastatione cohiberet; & captivos, quos tenuerat, gratanter absolveret. Tunc Rex constituit, ut ex suis aliquem dirigeret ad id opus maturius exequendum. Statimque missus Amantius diaconus, e vestigio Regem subsequitur; ejusque præ foribus excubantis adventus multis diebus non potuit nunciari. Cui pro re, qua directus fuerat non peracta tristissimo revertenti, apparuit quidam effigiem sancti præseferens Severini: qui eum minaci compellatione perterritum sequi se jussit: Cumque pavens & concitus sequeretur, pervenit ad januam Regis stationque dux ille prævius ex oculis mirantis evanuit.*

LVI. Gibuldus Rex Alemannorum cultor sanctorum. *Verum Regis internuncius diaconum, unde esset, vel quid expectaret, interrogat. Ille rem breviter insinuans, oblatis Regi, perceptisque remeavit epistolis. Dimissus igitur, revexit fere septuaginta captivos; insuper promissionis Regis gratiam deferens, qua se spopondit, cum diligenter eam provinciam peragraret, remissurum quantus in eadem repertus fuisset numerus captivorum. Pro qua re sanctus Lucillus presbyter postmodum destinatus magnum miserorum copiam ex captivitate revocavit.* Hæc Eugipius de rebus sancti Severini cum Alemannis: qui postea iterum Romanos bello lacessentes, ab iisdem, licet longe dispari militum numero, orante pro eis eodem Severino, quomodo victi sint, idem auctor pluribus narrat: quæ nos brevitati consulentes, sicut alia plurima, prætermittimus, ad ejus obitum recensendum festinantes.

LVII. Sed remorantur adhuc nos, quæ his similia de eodem Alemannorum Rege leguntur in rebus gestis omni fide conscriptis sancti Lupi Trecensis Episcopi, ad quarum finem ista leguntur (a): *Omnes quidem Gentium Reges ei præstabant reverentiam; sed specialius tamen a Rege Gebavulso* (ita enim ibi legitur pro Gibuldo) *eximia ei fuit exhibita obedientia. Namque Brionenses, quos olim captivos abduxerat Alemannorum immanitas, litteris a beato viro acceptis, non illectus cupiditate, non præda hominum captus, non auri pondere nec pretio victus, sed regia dignitate sublimis libertati restituit, hostili servitute absolutos; & nimiæ jam dominationis acerbitate pressos, tamquam devotus Reipublicæ minister, in eum statum, quem legibus omnes amiserant, revocavit, pristina dignitate donatos.* Hæc ibi. At de Alemannorum Rege satis.

(a) Apud Sur. t. 4. die 29. Jul.

LVIII. Verum ad Severinum revocetur oratio: de cujus obitu, qui hoc anno contigit, antequam Eugipius (b) agat, quæ idem Regem Rugorum, & Reginam admonuit, præmittit his verbis: *Post multos agones, & diuturna certamina, cum se idem beatus Severinus de hoc sæculo transiturum, Domino revelante, sensisset; memoratum Rugorum Regem Febam cum uxore ejus crudelissima nomine Gisa ad se venire commonuit: quem cum salutaribus exhortatus esset affatibus, ut ita cum sibi subjectis ageret, quo se jugiter cogitaret pro statu regni sui rationem Domino redditurum, aliisque verbis intrepide monuisset, protenta manu Regis pectus ostendens, Reginam his interrogationibus arguebat: Hanc (inquit) animam, Gisa, an aurum argentumque plus diligis? Cumque illa maritum se diceret cunctis opibus anteferre: vir Dei sapienter adjecit: Ergo (inquit) desine innocentes opprimere, ne illorum afflictio vestram magis dissipet potestatem: etenim mansuetudinem regiam tu sæpe convellis. At illa: Cur (inquit) nos sic accipis, serve Dei? Cui ipse: Contestor (ait) vos ego humillimus jam profecturus ad Dominum, ut ab iniquis actibus temperantes, piis insistatis operibus. Hucusque regnum vestrum auctore Domino prosperatum est: jam ex hoc vos videritis. Hic monitis Rex cum conjuge sufficienter instructi, vale dicentes ei, profecti sunt.* Ita quidem Severinus instar Hieremiæ, (c) ad quem Dominus: *Constitui te super Reges & Principes* barbaros Reges sæpe increpando perterruit, coegitque jussa capessere, a quibus resilientes mox divina est consecuta vindicta: nam (ut de aliis taceamus) isti ipsi cum sancti senis piis monitis non paruissent, post annos quinque victi captivique ducti sunt in Italiam ab Odoacre Rege, ut inferius suo loco pluribus dicetur. Sed pergit Eugipius de obitu dicere:

(b) Eugip. Vit. S. Sev. c. 40.

Quæ S. Severinus ad Rugorum Regem, & Reginam.

(c) Hier. 1.

LIX. Vaticinatio S. Severini de futura transmigratione. *Tunc Sanctus non desinebat de suæ migrationis vicinia suos alloqui dulcedine charitatis, quod quidem facere nec ante cessaverat. Scitote (inquit) fratres, sicut filios Israel constat ereptos esse de terra Ægypti, ita cunctos populos terræ hujus oportet ab injusta barbarorum dominatione liberari. Etenim omnes cum suis facultatibus de his oppidis emigrantes, ad Romanam provinciam absque ulla sui captivitate pervenient. Sed mementote præcepti sancti Joseph (d) Patriarchæ, cujus ego indignus & infimus vos attestatione convenio. Visitatione visitabit vos Dominus: tollite ossa mea hinc vobiscum, quod non mihi, sed vobis est profuturum. Hæc quippe loca nunc frequentata cultoribus in tam vastissimam solitudinem redigentur, ut hostes æstimantes auri se quippiam reperturos, etiam mortuorum sepulturas effodiant. Cujus vaticinii veritatem eventus rerum præsentium comprobavit. Levari*

(d) Exod. 1.

ri vero suum corpusculum Pater sanctissimus pietatis providus argumento præcepit, ut dum generalis populi transmigratio proveniret, secum indivisa fratrum quos acquisierat congregatio proficiscens, obtenta memoria ejus in uno societatis sanctæ vincula permaneret. Diem etiam quo transiturus esset idem beatus Severinus e corpore ante duos seu amplius annos hac significatione monstravit.

LX. Quid in fratrem Regis Severinus.

Præterea Fridericus a fratre suo Rugorum Rege Feba ex paucis quæ super ripam Danubii remanserant oppidis unum acceperat a Favianis, juxta quod sanctus Severinus (ut retuli) commanebat. Ad quem cum idem Fridericus ex more salutaturus accederet, cœpit ei Christi miles iter suum enixius indicare, sub contestatione hæc proloquens: Noveris me (inquit) quantocyus ad Dominum profecturum: & idcirco monitus præcaveto, ne me discedente, aliquid horum, quæ mihi commissa sunt, attaminare pertentes, & substantiam pauperum captivorumque contingas, indignationem Dei (quod absit) tali temeritate sensurus. Sed Fridericus insperata commonitione perculsus: Cur, inquit, hac contestatione confundimur, cum nos optemus tantis orbari præsidiis, & sanctæ largitioni tuæ, quæ omnibus nota est, conferre aliquid deceat, non auferre; quatenus solita, sicut & pater noster Flaccitheus, tua merear oratione muniri, qui experimenta didicit sanctitatis tuæ meritis se fuisse semper adjutum. Et ille: Qualibet (inquit) occasione cellulam meam volueris lædere, & hic statim probabis & in futuro solvet, quam non opto, vindictam. Tunc Fridericus promittens se Christi famuli monita servaturum, remeavit ad propria.

LXI.

Doctor vero dulcissimus non cessabat suos alloqui per monita discipulos, dicens: Confido de gratia Domini mei Jesu Christi, quia vobis in opere suo durantibus, & meæ memoriæ peccata societate conjunctis, æternæ vitæ bona tribuet, nec præsentium solatia denegabit. Nonis itaque Januarii cœpit leniter lateris dolore pulsari, quo durante per triduum, medio noctis tempore fratres adesse præcepit: quos de corpore suo commonens, & paterna informatione corroborans, instanter ac mirabiliter talia prosecutus ajebat: Filii in Christo carissimi, &c.

LXII. Obitus S. Severini.

Post hujusmodi igitur ædificationis alloquium cunctos per ordinem ad osculum suum jussit accedere, & sacramento communionis accepto, fleri se penitus prohibet; totumque corpus signo Crucis tenta manu consignans, ut psallerent imperavit. Quibus mœroris suffusione cunctantibus, ipse psalmum protulit ad canendum: Laudate Dominum in sanctis ejus: & dicto, Omnis spiritus laudet Dominum: sexto Iduum Januariarum die in hoc versiculo, nostris vix respondentibus, quievit in Domino. Quo sepulto, credentes omnimodo seniores nostri quæ de transmigratione prædixerat, sicut & multa alia, præterire non posse; locellum ligneum paraverunt, ut cum prænunciata populi transmigratio provenisset, prædictoris imperata complerent.

LXIII. Barbarica temeritas a Deo punita.

Fridericus vero beati Severini morte comperta, pauper & impius barbara cupiditate semper immanior, vestes pauperibus deputatas & alia nonnulla credidit auferenda. Cui sceleri sacrilegium copulans, calicem argenteum cæteraque altaris ministeria præcepit auferri: quæ cum imposita essent sacris altaribus, nec auderet directus villicus ad tale facinus manus suas extendere; quemdam militem Avitianum nomine compulit diripere memorata: qui quamvis invitus præcepta perficeret, non tamen incessabiliter vexatus omnium tremore membrorum, dæmonio quoque corripitur. Is ergo velociter consilio meliore correxit errata: suscepto namque professionis sanctæ proposito, in insula solitudine armis cælestibus mancipatum militiæ commutavit officium. Fridericus autem immemor contestationis & præsagii sancti viri, abrasit omnibus monasterii rebus, parietes tantum, quos Danubio non potuit transferre, dimisit: sed mox in eum ultio denunciata pervenit. Nam intra mensis spatium a Friderico fratris filio interfectus, prædam pariter amisit & vitam. Hic finis viri sacrilegi: reliqua autem quæ ad S. Severini translationem pertinent, dicturi sumus suo loco inferius. Sed redarguendus hic ille qui penes plures error invaluit, dum eum appellant Episcopum Noricorum, quem nunquam voluisse Episcopatu initiari, Eugipius ejus discipulus disertis verbis affirmat.

LXIV. Justa auctoris in hæreticos compellatio.

Ad hoc ipsum (clamare liceat) vivum semperque manens omnium virtutum dignissimum exemplar digito Dei inscriptum (quot enim miracula per ipsum Deus edidit, tot quisque vere dixerit esse notas amplissimas divinæ manus opera exaratas) ad hoc ipsum inquam prototypum provoco filios desertores, quo sentiant quantum abhorreant a pura illa religione, fideque Catholica, quam acceperunt majores ipsorum a viro sanctissimo; qui jure licet Noricorum Apostolus nominetur, tamen non solum Noricis, sed & Batavis, Vindelicis, Ragis, & aliis Evangelium prædicavit, sequentibus Apostolicis signis; ut plane nihilominus in his habuisse visus sit a cæteris Apostolis. Quo cum eædem nationes tanto glorientur institutore; quid est quod quamplurimi ex ipsis, posthabita recta veraque miraculis etiam ostensa doctrina, conversi sunt ad

re-

recentiorum fabulas hæreticorum? *Currebatis bene*; (sic liceat Apostoli (*a*) eos verbis a fide refugas compellare) *quis vos impedivit veritati non obedire? Persuasio hæc non est ex eo qui vocavit vos*. Cujus rerum præclare gestarum auctorem habetis adeo probatum, utpote qui scripsit ea quæ vidit, & tanta quidem fide, ut non audeant eum vestri reiicere, immo laudent celebrent, atque commendent (*b*). Hæc autem obiter adversus apostatas a Catholica religione dicta sunto; cum tamen sciamus iisdem in locis adhuc superesse, qui eadem quæ Severinus, retineant defendantque Catholica dogmata, & ejus virtutes affectantes, proxime imitatores accedant.

(*a*) Galat. 5.

(*b*) *Valent. Annal. Bojor. l. 2.*

I. QUadringentesimo octogesimotertio Christi anno Anicius Faustus Consul creatus est: quo Joannes Episcopus Alexandrinus Catholicus, expulsus Zenonis jussu anno superiori, Antiochiam primum ad Calendionem Episcopum, inde vero Romam se contulit ad Simplicium Romanum Pontificem, quem ut legitimum Judicem appellarat. Agit de his Liberatus diaconus verbis istis (a): *Joannes autem Talaida ejectus de sede Alexandrina propter Petrum Mogum, profectus est Antiochiam, ut videret Illum* Exconsulem *Magistrum* Officiorum: *cui cum narrasset quæ sibi evenerunt, ejus consilio ingressus est ad Calendionem Antiochenum Patriarcham; & sumptis ab eo intercessionis Synodicis litteris, Romanum Pontificem Simplicium appellavit, sicut & beatus fecerat Athanasius; & suasit scribere pro se Acacio Constantinopolitano Episcopo. Et quidem ad hoc Simplicius præparati animi & voluntatis fuit: Acacius vero susceptis epistolis, simpliciter scripsit ei, quia Joannem quidem ignoraret Episcopum, Petrum vero Mogum suscepisset in communionem in Zenonis Principis Unitivo; & quod citra ejus gessisset sententiam propter unitatem Ecclesiarum, Principis jussione.*

(a) Liber. Diac. in Brev. c. 18. Jo. Episc. Alex. appellat Rom. Pontif.

II. Simplicius redarguit rursum Acacium.

Simplicius suscipiens hujusmodi litteras contristabatur adversus Acacium, eique scripsit; quod non bene fecerit contra sententiam Apostolicæ sedis ad communionem hominum suscipiens. Oportebat enim, communi decreto damnatum tamquam adulterum, communi Concilio damnatione liberari. Ad hæc autem, quia non sufficeret Petro confiteri communicatorem se esse Ecclesiæ Catholicæ secundum edictum, sed oporteret eum secundum terminum Chalcedonensis Concilii & secundum epistolam Papæ Leonis amplecti communionem: unum enim de duobus agere debere, aut suaderet Petro pure suscipere terminum Synodi, aut removere se ab ejus communione. Sed cum ad Acacium hæc scripta venissent, & deliberaret quid eum oporteret scribere, Papa Simplicius defunctus est. Hæc Liberatus. Desiderantur ejusmodi novissimæ Simplicii

PAGIUS

SÆC. V. Anno Eræ Hisp. DXXI. A. C. 483.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5976.

☉ 16. B. ☽ 9. P. 10. April. Indict. 6.

JESU CHRISTI 483.

FELICIS III. PAPÆ 1.

ZENONIS IMP. 10.

ODOACRIS REG. 8.

I. Consulatus.

[1] FAustus absque collega Consul in Occidente processit. Fausti Exconsulis meminit Anastasius in Symmacho Papa, ad quem & Symmachum ac Senatores extat Epistola Aviti Viennensis Episcopi, tanquam præcipue dignitatis in Urbe Proceres de judicio in Synodo Romana adversus Symmachum Papam, Theodorici Italiæ Regis auctoritate facto.

A sum-

NOTÆ [a] COss. *Faustus sine Collega*
Gruterus pag. MLXII. 5. PAUSTO. VIRO. C.... CONSS.
Inscriptiones basilicæ S. Pauli, pag. IV. n. 76.

D P. VIII. KAL. FEBRUARIAS CONS. AGINANTI PAUSTI. V. C.

Reinesius pag. 945.

DEP. KAL. SEPT. CONS. FAUSTI V. C. JUNIORIS.

Fleetwood pag. 400.

DEP. SANC. FELICIS. EPISC. V. ID. FEB. POS. CONS. FAUSTI. V. C.

Hæc est Nolana Inscriptio in Basilica S. Felicis in Pincis, sæpius vulgata, ac etiam apud Ughellum in Nolanis Episcopis, qui *Felicem juniorem* inter Nolanos Antistites recenset post *Laurentium*, qui Laurentius ex eodem Ughello, incerti temporis est, sed ad sæculi sexti initium trahitur. Blanchinus in Præfatione ad Anastasii tom. I. n. XXXI. eumdem lapidem exhibuit, ut ad *Faustum* consulem A. D. 438. retulit.
Victor: *Post consulatum Trocondii* V. C. Marcellinus: *Fausto solo cos.*
Epitome temporum, & Indiculus Paschæ: *Fausto* V. C. *Cos.* GEORGIUS

plicii ad Acacium litteræ : sed quam a-cres fuerint, ex aliis ab ipso ad eundem anno superiori simili argumento conscriptis possumus intelligere. Porro qui Romanum Pontificem appellavit Joannes Alexandrinus Episcopus, appellationem ipse prosecuturus, Romam se contulit, Verum cum venit, Simplicium Papam defunctum inveniens, libellum obtulit ejus successori Felici : quod quidem ex ipsius Felicis Papæ litteris constat.

III. Quod vero ait superius Liberatus in litteris Acacii ad Simplicium Papam redditis in causa Joannis, contrarium plane esse videtur iis quæ inferius idem auctor habet his verbis : *Dum per quinque annos sæpius fuisse admonitus Acacius, de statu Alexandrinæ Ecclesiæ sanctæ, Papæ sollicitudinem relevaret, nihil umquam respondere dignatus est*. Fuit eadem de Acacio querela Simplicii Papæ successorum, quod alto silentio rem tantam præteriisset, sinens hæreticos in Ecclesias debacchari.

IV. *Simplicius Papa obiit.* Obitus autem Simplicii, de quo facta est mentio, principio mensis Martii contigit (ut habet Anastasius de Rom. Pontificibus) cum sedisset annos quindecim, menses quinque, & dies decem : de quo præter eas quæ superius sunt enarratæ digna sanctissimo Præsule res gestæ, hæc in eodem libro leguntur : *Hic dedicavit basilicam S. Stephani in Cælio monte in urbe Roma, & basilicam B. Apostoli Andreæ juxta basilicam S. Mariæ, & aliam basilicam S. Stephani juxta basilicam S. Laurentii, & aliam basilicam intra urbem Romam juxta Palatium Licinianum beatæ martyris Bibianæ, ubi corpus ejus requiescit*.

V. *Res gestæ per Simplicium Papam.* ☞ Quod vero ad basilicam S. Andreæ in Esquilino monte erectam pertinet : cum illa penitus diruta perierit, quod unicum extat de ea monumentum a Platina conservatum, hic memoriæ causa erigam ; ait enim : *Hoc autem in templo hæc carmina legisse me memini musivo opere descripta.*

Hæc tibi mens valide decrevit prædia, Christe,
Cui testator opes detulit ille suas :
*Simplicinsque Papa sacris * cælestibus aptans*
Effecit vere muneris esse tui.
Ne quod Apostolici deessent limina nobis,
Martyris Andreæ nomine composuit.
Utitur hæc heres titulis ecclesia justis,
Succedensque domo mystica jura locat :
Plebs devota veni, perque hæc commercia disce
Terreno sensu regna superna peti.

In antiquarum Inscriptionum volumine, de eodem Simplicio, quod fecerit in Paradiso (erat locus amœnus juxta basilicam S. Petri ita dictus) ædificium, est ejusmodi antiqua descriptio, hoc titulo (a): *In Paradiso*.

(a) *Antiq. Inscript. in Appen. pag. 1164. n. 4.*

CUM SUBITIS PERAGI FALLAX CLEMENTIA VERIS
ET SACER ADDENDO FESTA VETARET AQUIS
SIMPLICIUS PRÆSUL SACRARIA CELSA PETENTEM
PORTICIBUS JUNCTIS TEXIT AB IMBRE DIEM.

Ibidem sub hoc titulo (b): *Super limina introitus ecclesiæ ;*

(b) *Antiq. Inscript. in Appen. pag. 1163. n. 3.*
* habenas.

QUI REGNI CLAVES ET CURAM TRADIT OVILIS
QUI CÆLI TERRÆQUE PETRO COMMISIT* AVENAS
UT RESERET CLAUSIS UT SOLVAT VINCLA LIGATIS
SIMPLICIO NUNC IPSE DEDIT SACRA JURA TENERE
PRÆSULE QUO CULTUS VENERANDÆ CRESCERET AULÆ.

Hactenus vetus inscriptio. Subdit vero Anastasius ☞. *Hic constituit ad sanctum Petrum Apostolum, & ad S. Paulum Apostolum, & ad S. Laurentium martyres hebdomadas, ut presbyteri manerent tibi propter pœnitentes & baptismum, Regionem tertiam ad sanctum Laurentium, Regionem primam ad S. Paulum, Regionem sextam & septimam ad S. Petrum*. Hæc ibi.

VI. Sed pœnitentiariorum presbyterorum in ecclesiis præstolantium pœnitentes haud recentem fuisse in Romana Ecclesia usum, jam superius dictum est. Hebdomadarii erant hujusmodi, quod ob ingruentem populum vicissim succedere solerent. Sed cur pro quatuor tantummodo Regionibus hi propositi erant, cum in septem partitam universam Urbem ad sacrarum rerum u-

PAGIUS *Moritur S. Simplicius PP.* A num. IV. ad XVII. Sanctus *Simplicius* Romanus Pontifex hoc anno vitam cum morte commutavit, *sepultus in Basilica Sancti Petri Apostoli VI. Nonas Martii*, inquit Anastasius. Quare cum anno CDLXVIII. die XXV. Februarii Pontifex Romanus consecratus fuerit, sedit *annos quindecim & dies sex*, die sc. secundo Martii emortuali incluso, quot annos & dies Anastasius in uno exemplari MS. Colbertino, & Marianus Scotus in Chronico eidem assignant. Idem legitur in fusiori Chronico Veterum Pontificum, & in Catalogis nostris IV. & V. In Anastasio vulgato ei attribuuntur anni XV. dies VII. & in variis Catalogis anni XV.

sum, superius, dum de septem diaconis egimus Regionariis, dictum sit? Accidisse putamus, quod reliquas tres regiones Eruli occupassent, qui Catholicæ Ecclesiæ minime communicarent, utpote quod secta essent hæretici Ariani.

VII. *Non humanæ inniti potentiæ Rom. Eccles.*

Ex quibus plane intelligis, quam procul absit, ut Romanorum Pontificum auctoritas ex humanis fuerit deducta auctaque præsidiis; quod inscii rerum gestarum garriunt imperiti, nimirum cum blaterant, ob sedem imperii Romæ fixam, crevisse potentiam Apostolicæ sedis. Antequam enim Christiani Principes regnarent; quinam fovebant Romanos Antistites? Num Ethnici Imperatores, qui eos persequebantur, demetebantque falce Martyrii? Ab his quidem emolumentum plane nullum, damna autem plurima quotidie experiri solebant iidem Rom. Pontifices: quorum tamen temporibus eosdem Romanæ Ecclesiæ Præsules eadem amplissima auctoritate, & potestate cunctis toties Orbis Ecclesiis pastorali regimine præfeisse, manifeste docent res gestæ singulis ferme annis superiori secundo tomo Annalium recitatæ. Quarum plane rerum imaginem, & temporum faciem aliqua saltem ex parte, his annis reddi conspicimus: dum cessantibus penitus Occidentalis Orbis Romanis Imperatoribus, & regnantibus in Italia ad plura annorum spatia barbaris Arianis, Catholicis omnibus, ipsique potissimum Romanæ Ecclesiæ infensissimis; nihilominus Romanæ Ecclesiæ semper effulsit auctoritas atque majestas, perinde ac si tempora essent Constantini atque Theodosii Imperatorum, non Romæ tantum, sed ubique terrarum, ubi vigeret Christiana religio, quod ex rebus gestis suis temporibus enarratis, pervidere facile est.

VIII. Et ne a Simplicio, de quo agimus, digrediamur: vidisti eum sub Odoacre Rege Romam occupante, barbaris Arianis eam replentibus, inter barbaricum furorem, & Arianorum cum potentia junctam procaciam, deploratissimis hisce temporibus, perinde ac in summa pace otio & tranquillitate esset, eadem auctoritate ac libertate, qua semper antea prædecessores, insidere cathedræ Petri, universi Orbis Ecclesiis Occidentalibus & Orientalibus sancire leges, cognoscere causas, definire sententias, illos exauctorare, hos promovere, illosque in sedes Episcopales restituere, relevare oppressos, faste elatos deiicere, coercere Imperatores, obsistere omnibus barbaris victoribus Regibus, insuper ab Oriente & Occidente suscipere legationes, in omnibus denique arbitrum ipsis atque Judicem considere; & ubi corpore non posset præsens assistere, legationem auctoritate, ac per vicarias præfecturas tum Occiduo tum etiam Orientali semper Orbi præsto fuisse, præfuisseque cunctis Ecclesiis. Hæc quidem haud esse ventosa atque inania verba, ex iis quæ singulis ejus Pontificatus annis dicta sunt, haud dubiis, sed probatissimis atque certissimis assertionibus perfacile quisque poterit intelligere: unde simul omnino perspicias, haud super humanam inniti potentiam Petri cathedram, sed supra firmam petram, super quam fundavit eam Altissimus; adeo et adversus eam nec homines eidem adversantes, neque tota vis inferorum prævaleant: sed tamen parva hæc paucaque esse scoties, quæ per Simplicium Papam auctoritate Apostolica præstita esse diximus, si quæ ab ejus successoribus fuere perfecta didiceris.

IX. Sed quæ sunt reliqua de Simplicio, quæ ad ornatum Ecclesiæ pertinent, & alia, ex eodem volumine de Romanis Pontificibus his attexamus: *Hic fecit in Ecclesia Romana scyphum aureum pensantem libras quinque, cantharos argenteos ad B. Petrum sexdecim pensantes singulos libras duodecim. Hic fecit ordinationes in urbe Roma tres per mensem Decembrem, & Februarium, creavitque presbyteros quinquaginta octo, diaconos undecim, Episcopos per diversa loca numero triginta sex. Hic sepultus est in basilica S. Petri sexto Nonas Martii, & cessavit Episcopatus ejus dies sex.* Hactenus ibi.

Ordinationes Papæ Simplicii.

X. Quæ autem hoc tempore sedis Simplicii vacantis nondum successore creato Romæ præsumpta sint per Basilium Præfectum Prætorio vicem agentem Odoacris Regis, hic in medium adducamus ea Actis tertiæ Romanæ Synodi sub Symmacho Papa, quæ sic se habent (a): *Dixerunt inter alia* (schismatici scilicet) *scripturam quamdam illustris memoriæ Basilium quasi pro Ecclesiastica amore substan-*

(a) Conc. Rom. 3. sub. Symmach. c. 22.

PAGIUS XV. mensis unus, & dies sex; sed errore Librariorum. Baronius ex proprio calculo ait, eum sedisse annos XV. menses V. & dies X. Papebrocius denique annos XV. menses XI. & dies VI. Verum *Hilari* ejus decessoris morte suo anno reddita, manifestum est, *Simplicium* supra annos XV. dies tantum sex Ecclesiæ Romanæ præfuisse.

II. Mabillonius in Commentario prævio ad Ordinem Romanum parag. 16. hæc de Simplicio observavit: *Primi Apostolici*, inquit Amalarius in lib. 2. cap. 1. *semper in Decembrio mense, in quo Nativitas Domini nostri Jesu Christi celebratur, consecrationes monstrabant usque ad Simplicium, qui fuit a B. Petro XLIX. Ipse primus sacravit in Februario.* Idem testatur Micrologus ex *Romano Pontificali*, quo nomine librum de Gestis Rom. Pontif. intelligit. Sane inter tot Pontifices, qui ad finem sæculi noni ordinationes fecerunt, unus *Leo* II. in mense Majo ordinationes fecit; & in mense Septembri unam *Gregorius* Magnus, alii post Simplicium omnes vel mense Decembri, vel in prima, vel in mediana hebdomada Quadragesimæ, nulli, quod qui-

Immutatio in tempore ordinationum a Simplicio facta.

stantia conscripsisse, in qua nullus Romana Ecclesia nec interfuit, nec subscripsit Antistes per quem potuisset sortiri legitimam firmitatem. Ne vero ego (inquit Symmachus Papa) *inde disputem, sed ut possit vestrum judicare Concilium; requiratur & deferatur in medium, ut lectione agnoscatis cujusmodi possit habere substantiam. Sancta Synodus respondit: Deferatur in medium, ut cujusmodi sit, possit agnosci. Et dum dixit, Hormisda diaconus recitavit:*

XI. Quid Basilius in sede vacante Papæ Simplicii.

Cum in unum apud B. Petrum Apostolum resedissent: sublimis & eminentissimus vir Præfectus prætorio atque Patricius, agens etiam vices præcellentissimi Regis Odoacris, Basilius dixit: Quamquam studii nostri & religionis intersit, ut in Episcopatus electione concordia principaliter servetur Ecclesiæ, ne per occasionem seditionis status Civitatis vocetur in dubium: tamen admonitione beatissimi viri Papæ nostri Simplicii, quam ante oculos semper habere debemus, hoc vobis meministis sub obtestatione fuisse mandatum, ut propter illum strepitum & venerabilis Ecclesiæ detrimentum, cum de hac luce transire contigerit, non sine nostra consultatione cujuslibet celebraretur electio. Vides quibus artibus sæculares potestates immiscere se conatæ sint in electione Romani Pontificis. Potuit forte rogasse eum Simplicius Papa, ut ad comprimendas turbas, dissidiaque vitanda, præsto esset futuræ electioni successoris Pontificis, non autem ut absque ejus consultatione electio haud fieret. Cæterum hæc omnia fuisse conficta, ac prorsus indigna quæ in medium proferrentur, cum res in controversiam deducta est sub Symmacho in dicto Romano Concilio, Cresconius Ecclesiæ Tiburtinæ affirmans, ista dum legerentur, hæc fuit interlocutus: *Hic perpendat sancta Synodus, uti prætermissis personis religiosis quibus maxime cura est de tanto Pontifice, electionem laici in suam redegerint potestatem: quod contra canones esse, manifestum est.* His ab illo dictis, pergit Hormisda diaconus legere quæ sequuntur.

XII. *Nam & cum quid confusionis atque dispendii venerabilis Ecclesia sustineret; miramur, prætermissis nobis, quicquam fuisse tentatum: cum, etiam sacerdote nostro superstite, nihil sine nobis debuisset assumi. Quare si amplitudini vestræ vel sanctitati placet, incolumia omnia, quæ ad futuri Antistitis electionem respiciunt, religiosa veneratione servemus, hanc legem specialiter præferentes, quam nobis heredibusque nostris Christiana mentis devotione sancimus.*

XIII. Basilii edictum de non alienandis bonis Ecclesiæ Romanæ.

Ne unquam prædium seu rusticum, seu urbanum, vel ornamenta, aut ministeria Ecclesiarum, quæ nunc sunt, vel quæ ex quibuslibet titulis ad Ecclesiarum jura pervenerint, ab eo qui nunc Antistes sub electione communi fuerit ordinandus, & illis qui futuris sæculis sequentur, quocumque titulo & commento alienentur. Si quis vero aliquid eorum alienare voluerit, inefficax atque irritum judicetur: sitque facienti, vel consentienti, accipientique anathema. Ista audiens & exhorrescens Maximus Episcopus Bleranæ Ecclesiæ, hæc mox est interlocutus: *Modo sancta Synodus dignetur edicere: si licet laico homini anathema in ordine Ecclesiastico dictare: aut si potuit laicus sacerdotali* anathema dicere, &c. contra canones quod ei non competebat constituere. Dicite, vobis quid videtur: De me licuit laica legem dare? Sancta Synodus dixit: Non licuit. Et adjecit: Lege sequentia. Hormisda diaconus legit:*

* ordini.

XIV. *Et is qui prædium rusticum vel urbanum juris Ecclesiastici fuerit consecutus, noverit se nulla lege vel præscriptione munitum: sed sive is qui alienaverit, sive qui eum sequetur*, voluntate contraria prædium hujusmodi alienatum revocare tentaverit, id cum fructibus restituat qui illud fuerit consecutus; quam etiam pœnam placuit accipientis heredes prohæredesque respicere. In qua re cuilibet clericorum contradicendi libera sit facultas. Iniquum est enim & sacrilegii instar, ut quæ pro salute vel pro requie animarum suarum unusquisque venerabili Ecclesiæ pauperum causa contulerit, aut certe reliquerit, ab his quos hoc maxime servare convenerat, in aliquem* transferantur. Plane quæcumque in gemmis, vel auro, vel argento, necnon & vestibus minus apta usibus vel ornatui videbuntur Ecclesiæ, quæ servari ac diu manere non possunt, sub justa æstimatione vendantur, & erogationi religiosæ proficiant.* Hæc autem scripta a schismaticis sub Basilii titulo oblata sunt: quæ nullius prorsus fuisse roboris, eadem sancta Romana Synodus sub Symmacho, ipsoque præsente, de-

* consequetur.

* alienationem.

PAGIUS

quidem sciatur, in Sabbato Paschæ. Porro hebdomada *mediana* vocabatur, quæ quartam Quadragesimæ Dominicam proxime subsequitur, sicut etiam in Dominica Passionis, ut in libris *de Ordine Romano* nuncupatur; & quidem sic utraque appellata, ut ibidem Mabillonius paragr. XIX. explicat, quod cum sex Quadragesimæ hebdomades in duas partes æquales dividi possint, prima secundæ partis hebdomada dici potest *mediana*, quasi prima post mediam Quadragesimam, & quæ Quadragesimæ caput a feria secunda incipiebat; Dominica Passionis hebdomadam medianam subsequens itidem *mediana* vocabatur. Hæc recte Mabillonius, nisi quod asserit, Leonem II. mense Maio ordinationem fecisse, in ejus enim morte ostendemus, illum mense Junio ordinationem suam peregisse.

Post

decrevit: in quorum abrogationem cum gravissimæ a sanctis Patribus sententiæ dictæ fuerint; hic satis ex illis vel unam saltem referre Eulalii Episcopi Syracusæ, quæ sic se habuit.

XV. Eulalius Syracusanus Episc. quid adversus edictum Basilii.

Scriptura quæ in sacerdotali Concilio recitata est, evidentissimis documentis constat invalida. Primum, quod contra Patrum regulas a laicis quamvis religiosis, quibus nulla de Ecclesiasticis facultatibus aliquid disponendi legitur unquam attributa facultas, facta videtur. Deinde, quod nullius Præsulis Apostolicæ sedis subscriptione firmata docetur. Quod si cujus libet provinciæ sacerdotes, intra terminos suos Concilio habito, quicquam sine Metropolitani, suive Antistitis auctoritate tentaverint, irritum esse debere Patres sancti sanxerunt; quanto magis quod, in Apostolica sede non existente Præsule, qui prærogativa beati meritis Apostoli Petri per universum Orbem primatum obtinens sacerdotii, statutis Synodalibus consuevit tribuere firmitatem, a laicis, licet consentientibus aliquantis Episcopis (qui tamen Pontifici, a quo consecrari probantur, præjudicium inferre non potuerunt) præsumptum fuisse cognoscitur, viribus carere non dubium est, nec posse inter Ecclesiastica ulle modo statuta censeri? Hæc dixit Eulalius consentientia iis quæ ab aliis sanctissimis Episcopis dicta fuerunt: in quam sententiam & reliqui abiere. Sicque cassa irritaque prorsus reddita sunt, quæ hoc anno a Basilio agente vicem Regis Odoacris, eodemque Præfecto Prætorio facta fuisse dicuntur; sed quæ subdola ac fraudulenta commentitiaque rejecta sunt, penitus antiquata fuere: utpote quod a schismaticis post annos duodeviginti, non ex Archivis Romanæ Ecclesiæ edita, in quæ nunquam illata fuere; sed scriniis fortasse Prætorianis. Porro Basilium hunc Præfectum Prætorio haud alium existimamus fuisse ab illo Cæcina Basilio Consulari Romæ spectatissimo, in cujus laudem plura habet Sidonius in epistola ad Heronium (a). Porro quod ad Simplicium Papam pertinet, ne quis putet eum Romanæ Ecclesiæ bona profudisse, ut ea occasione Basilius Præfectus de non alienandis bonis Ecclesiæ edictum promulgarit. Ipsum quidem Pontificem non minuisse, sed auxisse Ecclesiæ bona, argumento est, quod apud Cassiodorum (b) in litteris Theodorici, de domo quadam ab ipso Papa Simplicio empta Romanæ Ecclesiæ hæc scripta reperiuntur: *Defensores itaque sanctæ Romanæ Ecclesiæ conquesti sunt, beatæ recordationis quondam Simplicium domum in sacratissima Urbe positam ab Euphrasio acolytho instrumentis factis solemniter comparasse: quam per annorum longa curricula Ecclesiam Romanam quieto jure suggerunt possedisse, & in usus alienos transtulisse securitate dominii; nunc autem existere Samareæ superstitionis populum improba fronte daratum, qui synagogam ibidem fuisse, iniquis conatibus mentitur, cum ad humanos usus habitacula longe aliter formata doceantur, quam potest esse memorata constructio, &c.* Sub barbaris Regibus Roma subjecta, omnibus improbis sectis Romæ domicilia & synagogas ad profanos ritus habere concessum fuit, adeo ut etiam Samaritani ibi domicilium sibi quærerent. Sed ad sancti Simplicii successorem electum transeamus.

(a) Sidon. l. 1. ep. 9.

(b) Cassiod. Variar. l. 3. ep. 41.

Sub Barbaris Regibus Urbs referta omni sorde hæreticorum.

XVI. Felix Papa Tertius eligitur.

Post dies sex cessationis Papæ Simplicii; die octava Martii creatus est Pontifex Felix patria Romanus ex patre Felice itidem genitus, functus antea presbyterio in Titulo Fasciolæ: prodit hæc vetus Anastasii liber de Romanis Pontificibus. Simulac autem Felix tantæ moli, tali turbulentissimo tempore subjecit humeros, insistens prædecessorum vestigiis eadem post illos graditur via: nam quod ad fidem Catholicam pertinet, rejecit Zenonis Enoticon. Testatur id quidem Theodorus Lector, qui ait (c): *Cum autem omnes (ut fertur) alii Patriarchæ Conciliationem Zenonis approbarent, solus Felix Romanus illi non communicavit.* Hæc ipse. Præstiturus id erat Simplicius prædecessor: sed morte præventus, rem integram successori reliquit. Falix igitur rem indignissimam detestatus, execratusque est probrosum facinus, quo tum fides Catholica abrogatione Chalcedonensis Concilii magnopere læderetur, tum etiam corrumperetur Ecclesiastica disciplina; dum eo progressa est Zenonis audacia, ut de fide edictum promulgans, leges præscriberet, Ecclesiæ doceret doctores, & Episcopis novum symbolum fidei servandum proponeret: ista inquam Felix exhorrescens, in subscribentes impio edicto intulit anathema, ipsumque proscripsit unitatis edictum, vere impietatis seminarium.

(c) Theod. Lect. Coll. lib. 2.

XVII. Quod vero ad causam spectat Alexandrinæ Ecclesiæ, idem Pontifex Felix audivit Jo-

PAGIUS III. Felix III. Pontifex Rom. creatur.

Post *Simplicii* mortem Anastasius ait, Sedem vacasse *dies VI.* quod & in variis Catalogis nostris legitur; sed Interpontificium fuisse tantum dierum quinque recte scripsit Auctor Chron. Vit. Pontif. Sanctum enim *Felicem* hujus nominis III. natione Romanum die sexta mensis Martii, in quam Dominica incidebat ordinatum esse ex ejus Sedis duratione constabit. Porro diem mortis decessoris, & diem Natalem novi Pontificis aliquando Anastasium & Auctores Catalogorum intra Interpontificium computare, multa exempla ostendunt.

IV. Acacium Romam citat.

A num. XVII. ad LII. Joannes *Talaia* Episcopus Alexandrinus, ubi Romam pervenit, suasit *Simplicio Papæ*, ad quem appellaverat, ut

Concilium Romanum in causa Acacii.

Joannem Episcopum Alexandrinum sedem Apostolicam appellantem; suscepitque ab eo querelarum libellum, quem ille Simplicio offerendum pararat; sed morte prævento, tradidit successori. Eo accepto Felix, quod res magni esset momenti, maximique ponderis, cum jam eo causa producta videri posset, ut messe matura forent evellenda zizania; verteretque periculum non unius Ecclesiæ, sed trium præcipuarum sedium Orientis Ecclesiarum: cum dissimulatum diutius esset, ut post hæc omnis tolerantia ignaviæ potius quam patientiæ adscribenda esset; idem Felix ea de re in maxima omnium causa Concilium ex Italiæ Episcopis more majorum cogendum esse putavit.

XVIII. Convenerunt itaque sanctissimi Patres, habentur sacra Comitia, gravissimæ dicuntur sententiæ: in illud tamen omnium conspiravere suffragia, ut legatio decerneretur Constantinopolim ad Zenonem Imperatorem, scriberenturque robustissimæ litteræ, quibus de proditione Catholicæ fidei, ejusque proditoribus querelæ ingererentur: Scriberetur insuper ad Acacium Constantinopolitanum Episcopum, cui de non defensa fide, deque conniventia cum hæreticis ipse Romanus Pontifex (ut par erat) expostularet: Insuper adderetur his accusationis libellus eidem Romano pontifici adversus eumdem Acacium oblatus a Joanne Episcopo Alexandrino: huic jungeretur ipsius Romani Pontificis libellus ad eumdem Acacium, instar citationis, ut responderet adversum se oblatis in Apostolicæ sedis judicio objectionibus; sed & ea de re alias mitteretur ad Zenonem Imperatorem libellus, ut cogeret Acacium cum accusatore experiri judicio. Hæc nota sunt in Synodo fuisse decreta, præter alia quæ secreto fuerunt commissa legatis. Constant hæc quidem omnia cum ex litteris ipsius Papæ Felicis ad Acacium datis, tum etiam ex epistola ad imperatorem ab ipso conscripta: quæ ambæ, quod rerum gestarum per exactam narrationem complectantur, hic eas describendas putamus; eo magis, quod nusquam (quod sciamus) editæ, nunc primum e penetralibus nostræ bibliothecæ produntur in lucem. Extant ipsæ quidem in pervetusto codice Cresconianæ collectionis.

XIX. Vitalis, & Misenus Episcopi legati.

Datæ sunt autem hæ litteræ iis qui a sancta Synodo ad magnam hanc provinciam obeundam legati delecti sunt, nempe Vitali atque Miseno Episcopis, necnon Felici Ecclesiæ Romanæ Defensori. Quarum vero hi fuerint Civitatum Episcopi nusquam apud aliquem historicum expressum invenimus. De Miseno tantum, in constituto Vigilii Romani Pontificis de tribus capitulis, reperimus eum nominatum esse Cumanum Episcopum. Sed in scripto perantiquo codice nostræ bibliothecæ, cui est titulus, Concordantiæ canonum, inter alia inest perbreve compendium historiæ, complectens tempora ab ortu Nestorii hæresis usque ad Concilium Romanum sub Felice Papa, in quo damnatus est Acacius; quod licet sine auctoris nomine editum reperiatur, alicujus qui hoc sæculo vixit, & veritatis studiosus fuit, esse videtur: in hoc, inquam, opere inter alia habentur hæc de his legatis missis Constantinopolim: *Postquam ergo Felix Papa litteras prædecessoris sui nihil proficere cognovit, & ludibria quædam in eversionem fidei ab Acacio fieri: tunc Vitalem Episcopum Druentinum ex regione Picena, & Misenum Cumanæ Ecclesiæ Episcopum ex regione Campania direxit*, &c. Sed pro, Druentinum Truentinum legendum est. Erat enim tunc ea Civitas apud fluvium eodem nomine nuncupatum Truentum, hodie vulgo, Tronto, dictum: meminerunt ejusdem Civitatis Plinius, Ptolemæus, & alii. Hæc de legatis Constantinopolim missis satis sunto. Sed subiiciamus his litteras in Cresconiana collectione repertas, hactenus nusquam editas; quarum lectio eo gratior accidere debet, quod earumdem mentionem habet ex Græcis Evagrius, ex Latinis vero Liberatus Diaconus, utpote quæ in Oriente atque Occidente essent ubique notæ.

XX. Ipsas igitur datas ex Synodo litteras reddituri, primo loco eas quæ ad Acacium Constantinopolitanum Episcopum scriptæ sunt, hic describamus, per quem optavit sancta Synodus conveniri Zenonem imperatorem, ut quæ adversus Catholicam fidem perperam hactenus egisset, sedulo studio emendaret. Præfigitur his in codice litteris ejusmodi inscri-

PAGIUS ut pro suæ causæ adversus *Petrum Moggum* ad Acacium Constantinopolitanum Episcopum scriberet. Quod quidem prompto ac libenti animo fecit Simplicius Papa. *Acacius* vero acceptis Simplicii literis respondit, se Joannem quidem Episcopum Alexandriæ minime agnoscere; Petrum vero *Moggum* jussu Zenonis Aug. in communione suscepisse. His literis graviter commotus *Simplicius* rescripsit, *Acacium* non recte neque ordine egisse, qui Petrum communi sententia damnatum in communionem recepisset. Cumque Joannes *Simplicio* libellum pararet offerre varia in Acacium crimina continentem, Simplicius morte præventus est, antequam *Acacius* postremis ejus literis respondisset, ut prodit Liberatus cap. 18. Joannes libellum, quem Simplicio ante paraverat porrigendum, obtulit Felici Papæ: *Cum libelli*, inquit Evagrius lib. 3. cap. 18. *a Joanne Felici porrecti essent adversus Acacium, ut qui illicite Petro communicaret*, &c. *alia quædam gereret contra sacrorum canonum præscriptum, Felix Vitalem ac Misenum* Epi-

scriptio: *Felicis ad Acacium Episcopum per Vitalem & Misenum Episcopos*. Ipsa autem epistola sic se habet:

XXI. Felicis Papæ ad Acacium epistola.

Postquam sanctæ memoriæ decessore meo Papa Simplicio de hujus vitæ cursu, superna præceptione, migrante, ministerii, quod regebat, ad meæ humilitatis officium gubernacula pervenerunt; in diversas generalis Ecclesiæ curas, quas ubique terrarum cunctis populis Christianis, summi Pastoris voce delegante, beatissimus Petrus Apostolus pervigili moderatione dispensat: continuo me solicitudo maxima, quæ & prædecessorem meum incessanter urgebat, tam Alexandrinæ urbis, quam status fidei totius Orientalis regionis excepit. Hæc nos diebus noctibusque perstringens, ad dominum filium nostrum Christianissimum Principem per Vitalem & Misenum fratres & Coepiscopos nostros legationem compulit destinare: quæ vice mea pietati ejus & debita præsentaret officia, & pro fide Catholica, majorumque nostrorum servandis constitutionibus supplicaret.

XXII. Felix redarguit Acacium de affectato silentio.

*Hac igitur illa pergente, par fuit dilectionem tuam delectis pariter salutare colloquiis, & consequenter hortari, ut aliquando tandem patrocinium causæ Domini communis impendas; nec despiciendum putes, quod Christi confessione veridica, & universalis ejus Ecclesiæ definitione . . . . . . vel de pace concorditer . . . . fi illius & honore cupis esse clarus & nomine. Fatemur enim secundum Apostolicam (a) vocem, magnam nobis inesse tristitiam & dolorem cordis nostri continuum cogitationibus, quas in dies procedentibus * negotiis sustinemus. In primis illud, quod dudum ante oculos fere omnium vertebatur, occurrit: cujusnam rei causa videlicet intercessit, indica nobis, quod dilectio tua non modo totius opportunitatibus indesinenter exortis, verum etiam sæpenumero a decessoribus meis litteris invitata *, velut obstinata silentio, numquam super hanc partem aut consulere quicquam voluerit, aut referre. Cumque nos aliquid temere sinistrum (quod absit de tua mente conveniat opinari: tamen quia venerabilium virorum, qui Ecclesiam, cui præsides, ante rexerunt, morem formamque destituas, alio modo possis non esse suspectas.*

(a) Rom. 9.

* propellentibus.

* incitata.

XXIII. Acacius superbiæ redarguitur.

Certe si (quod non credimus) dedignaris beati Apostoli victoriis reverentiam tuis deferre fastuosis affectibus; memor, saltem officii pro fidei integritate Catholicæ, pro paternarum custodia sanctionum pro Synodi Chalcedonensis constitutione servanda, quæ Nicæni Conventus penitus probat articulos; atque pro eis ubique hostibus comprimendis, sicut Orthodoxorum urbis illius imitator Antistitum, constanter exurgere debuisses: quoniam te aliter inter membra corporis Christi monstrare non possis, nisi nullatenus providere desisteres, illis, quæ per totum mundum dicuntur obrepsisse, contagiis.

XXIV.

Proinde adire debes sæpius Christianæ mentis Augustum, & causas eidem salutis suæ atque etiam Imperii reddituras, & conservandi ejus auxilium frequenter ingerere; unde inimici illius corruerint, & qua via idem surrexerit, nihilominus intimare ei; scripta illa sensibus pietatis ejus offerre, quibus decessorem meum eximia laude extulit, eo quod hæreticam tyrannidem Catholicæ veritatis assertione confoderit. Item illa quoque, quibus Petrum Alexandrinum ab Alexandrinæ cervicibus excussit Ecclesiæ, & sanctæ memoriæ Timotheum revocavit Orthodoxum: nec illa præterire, quibus, Episcopis & clericis, laicisque per omnem Ægyptum constitutis, quod a divina Christiana professione deviassent, sicut Catholicus Imperator abtestans, nisi intra duos menses ad communionem Timothei redirent; honoribus, Ecclesiis, omnibusque in illa regione denunciavit esse privandos: simul etiam quibus Petri, quem illicite se Alexandrinæ Ecclesiæ injecisse perhibuit, ac Timothei hæretici jam defuncti ordinationes, vel ea quæ secreto per modos dicebant, ita recassavit: necnon etiam illud adnectere, quod cum Timotheus sanctæ memoriæ Catholicus fungeretur extremis divinæ inspirationis instinctu, tam ad ejus Pontificis consulta rescribens, quam ad urbis Alexandrinæ clerum, omni providentia mandaverit praecavendum, ut si præfatum Dominus sacerdotem transire jussserit, nonnisi de Catholicorum corpore clericorum, & qui Orthodoxæ fidei probaretur esse discipulus, omnibusque communicaret Ecclesiis, atque a Catholicis ordinatus succederet defuncto Pontifici: nimi-

PAGIUS

Episcopos ad Zenonem misit petens, ut Synodus Chalcedonensis firmaretur, & Petrus tanquam hæreticus expelleretur, atque Acacius Romam mitteretur, rationem redditurus eorum, quæ Joannes ei objiciebat. Joanni Talaiæ anni tres in Chronico Nicephori & in Tabulis Theophanis attribuuntur, qui utrinque incompleti fuere; cum anno CDLXXXI. Episcopus Alexandrinus renunciatus fuerit, quod annus ejus depositionis, qui certus est, magis confirmat.

V. Ob idque duos Legatos Constantinopolim misit.

In Breviculo Hist. Eutychian. nomina Episcopatuum *Vitalis* & *Miseni* exprimuntur: *Postquam ergo non solum nihil profecisse literas decessori sui Sanctus Felix Papa cognovit, & ludibria quædam Acacio fieri in eversionem totius Ecclesiasticæ disciplinæ electis Vitale Episcopo Trumtinate ex Picena regione, & Miseno Cumanæ Ecclesiæ Episcopo ex regione Campaniæ sub hac instructione direxit, ut Petrus de Alexandrina pelleretur Ecclesia, & ut libello Sancti Joannis Episcopi*

*mirum sapienter intendens, Petram, qui aut a nullis, aut ab hæreticis falsi nominis hujus honore jactaretur, super * petram Catholicæ Ecclesiæ, e qua ejus temeraria fuerat præsumptione depulsus, numquam posse penitus præsidere.* Vides quanta arma neglexit Acacius, quibus, si voluisset, vincere potuisset Imperatorem. Sed subdit:

* unde Petrum.

XXV. *Hæc hujusmodi quæ gesta sunt & dilectionis tuæ conscientiam non latent, convenerat sapias impertiri; præcipue cum in his Christianissimo Principi promulgandis, quando ad regiam potestatem, Deo comitante, remeavit, operam tuam missis huc litteris non tacueris vehementer impensam esse, dignam Catholico Pontifice; gloriareris, omnes qui contra sedem vestram * contraque Chalcedonensem Synodum, & contra prædicationem sedis Apostolicæ venire tentaverint, fuisse prostratos: quo magis te pro tua salute & professione ferventius apud clementia ejus aures oportuerat talia incessabiliter allegare, ac magnopere deprecari, quo nec suam, quam Catholica mente deprompserat, violari aliatenus pateretur cujuslibet subreptione sententiam! nec adversus universalis Ecclesiæ sanctionem per hæreticorum furias, quas, Deo inspirante, pietas ejus eliserat, sineret denuo pullulare, quam manifestissime pervideres; ac tua modis omnibus prædicatione rursum in ea quæ extiterant ei adversa consurgeres, atque eadem sine dubitatione firmares: quando huic reluctantia, sicut dudum fuerant subversa jacuissent; ne vel tua (quod absit) fidei destitator, vel perfidiæ diceremis fautor alienæ. Error enim, cui non resistitur, approbatur; & veritas, quæ minime defensatur, opprimitur. Deinde cum tibi, Domino præstante, apud dominum filium nostrum religiosum Principem familiaritatem esse noverimus; nullus umquam potuit suaderi, dilectionem tuam nequivisse gerere, quin potius noluisse. Et ideo quia non impossibilitatis esset, quod taceretur: ipse quoque non ambigis quid hinc universalis judicare possit Ecclesia.*

* nostram.

Felix Pap. redarguit Acacium tacitæ conspirationis cum hæreticis.

XXVI. *Ubi est, frater Acacii, labor tuus, quo tyrannidis hæreticæ tempore desudasti? Patieris hoc damno conscientiæ tuæ ejusmodi perire mercedem? Respice Apostoli (a) verba, quæ testantur: Currebatis bene: quis vos confascinavit? Cur eorum, frater, quærere semitas veteres nunc relinquis? Cur irruentibus in ovile Dominicum lupis, nulla vigilantia ministerii pastoralis obsistis, sed æquanimiter atque securus commissum gregem aut laniari perspicis, aut necari? Non dicentem recolis Dominum, & animam suam quidem pro ovibus ponere pios pro devotione pastores; mercenarium autem de his curam penitus non habentem, mox ut bestiam forte conspexerit, sine ulla diffugere consideratione testantem? Verum cum tibi fugiendi nulla sit causa: nam nulla formido est: metuo ne septa Dominica non tam pavore deserere, quam (quod est detestabilius) sponte videaris sævis dentibus objecisse *.*

(a) Galat. 5.

*Jejecisse.

XXVII. *Ausculta vocem ejusdem Domini præmonentis (b): Qui mecum non est, contra me est: & qui mecum non colligit, dispergit: & diligenter attende, nihil aliud esse, non procurare quæ Christi sunt nisi se palam profiteri ejus inimicum. Non desperemus facere, frater, veram Salvatoris nostri sententiam (c), qua se usque ad finem sæculi Ecclesiæ suæ non defuturum esse pollicitus est: nec ab inferi portis eam dixit (d) esse superandam; & quæ (e) omnia per Apostolica scita doctrina ligarentur in terris, nec in cælestibus memoravit absolvi. Neque putemus, quod, quibuslibet sit vallata periculis, umquam pondus vigoris sui, vel censura beatissimi Petri, vel auctoritas universalis amittat Ecclesiæ: quæ quanto magis cavet ne mundi prosperitatibus intepescat, tanto non frangitur, sed potius erudita divinitus, crescit adversis. Unde * perspiciendum est, ne eam, quæ nullis potest obrui motibus * procellarum quicumque eam submergere nititur in ipso sæculi pelago fluctuantis; ipse potius a gubernatione salutari in profunda dejectus, illa prævalente, mergatur.*

(b) Luc. 11.

(c) Matt. 28.

(d) Matt. 16.

(e) Matt. 16. 18.

* ubi.

* molibus

XXVIII. *Atque ideo, cum ita sit, moneo, hortor, & suadeo, ut quæ commissa sunt corrigas, & sequentibus studiis de te facias meliora sentiri: Negligere quippe, cum possis deturbare perversos, nihil est aliud quam fovere. Non caret scrupulo societatis occultæ, qui evidenter facinori desinit obviare. Unde si contra Synodi institu-*

Perstringitur Acacius a Felice Papa.

PAGIUS *copi Alexandrini responderet Acacius, atque ipsi denunciaretur Acacio, ut anathema diceret Petro.* Est autem Truentum vulgo *Tronto*, fluvius Piceni, qui dividit Marchiam Anconitanam ab Aprutio ulteriori, juxta quem fluvium erat *Truentum* oppidum, nunc plane excisum. Cumæ vero, vulgo *Cuma*, erat urbs Campaniæ in ora littorali inter Linternum & Misenum oppidum prorsus eversum, sicuti & Linternum & Misenum. Videtur Breviculum Hist. Eutychian. Baronius, ut indicat num. XIX. ubi ex eo laudata verba citat. Extant etiamnum Epistolæ illæ Felicis Papæ ad Zenonem Aug. quas Vitalis & Misenus Episcopi secum detulerunt, & recitantur a Baronio num. XXXI. & seqq. Extant & literæ Felicis Papæ ad Acacium, quas refert Baronius num. XXI. & seqq.

VI. Scripsit etiam Felix ad Vitalem & Misenum Episcopos, ne quicquam agerent, priusquam *cum Cyrillo Acœmetensium Monachorum Præposito essent collocuti, & ab eo quid agendum esset, didicissent*, inquit Evagrius cap. 19. qui sub-

Legati Felicis III. in carcerem conjecti.

stitut a Chalcedonensis tendere hostilia corda perspicis, & quiescis, mihi crede, nescio quemadmodum te Ecclesiæ totius afferis esse participem. Ad te oculos prætereà non reducis, quia non solum in hac causa adversus omnem Catholici dogmatis tendatur unitatem, sed etiam cunctis hæresibus, quæ vel, se nobis melius sentire prætendunt, resumendi vires, atque inter usus pristinos resurgendi, latus campus aperitur, si semel quod a nostris majoribus est dispositum, qualibet occasione pulsetur.

XXIX. *Unde iterum atque iterum protestamur, ne in abruptum totius Ecclesiæ status per audaciam contra Synodum Catholicam insurgere molientium sinatur abduci. In quo quidem certamine firmum fundamentum Deus statuet, sicut de eo nobis licet sperare; & novit Dominus qui sunt ejus. Verumtamen, salva eo, quod in deo indidit talem a nobis Ecclesiam, certum est, qualem a Patribus accepimus, exigendam; etiam in hac vita se ad eam non pertinere cognoscat, quia non solum plenitudine ejus noxia conatur inferre, sed etiam qui ea quæ eidem congruentia sunt, dissimulat providere. Absit ut de tua dilectione taliter nos credamus, quem & dudum pro Catholica fide viriliter stetisse reminiscimur, & a totius Ecclesiæ corpore nolumus discrepare. Quapropter instantius (qui te sincero diligimus charitatis intuitu, crebro repetitis hortationibus incitamus, ut ipse vicissim ea post hæc devites, quæ te ab omni domo Christi ostendant esse disjunctum; nec magis illa secteris, quæ ab eadem te faciant esse divisum. Multa vero (quia non aptè fuit litteris universa congerere) quæque utilitas negotii præsentis efflagitat, fratribus & Coepiscopis Apostolicæ sedis legatione fungentibus, vel cum domno filio nostro clementissimo Principe, vel cum tua dilectione colloquenda mandavimus: quod * æquum est & pro Catholicæ fidei observatione prompta mente suscipere, & pro tua æstimationis intuitu necessariam apud Augustæ mentis benevolentiam suggestionibus adjuvari.* Hactenus ad Acacium Felicis epistola.

* quos

XXX. Vidisti, & (ut par est) magna, puto, admiratione considerasti, quanta humanitate, charitate mansuetudine, ac deoique patientia agitari Apostolicæ sedis, judicia consueverint: ut licet mille undique fuerint obortæ dignæ causæ in Acacium graviores Ecclesiæ censuras experiendi; tamen ne superbum, & arrogantem hominem in foorum pravorum affectuum foveam præcipitem ageret severior disciplina, optimus Samaritanus, & Christi Redemptoris arte bene instructus ad sananda inflicta vulnera medicus, lenitate olei ulcus durum emolliat, adhibens interdum & correctionis debitæ vinum, ut illud omni purgatum sanie redditum suscipiendæ sanitatis compos efficeretur. Ita plane accidit (*a*), ut bonus homo de bono thesauro suo profert bona, malus autem mala: etenim instar alienæ (*b*) vitis conversus est Acacius in amaritudinem: & quæ (*c*) expectata est ut faceret uvas, fecit labruscas. Sed describamus hic ex eodem codice Cresconiano epistolam ejusdem Felicis Papæ ad Zenonem Imperatorem eisdem legatis hoc anno datam, cui præfixus ejusmodi ibi legitur titulus (*d*):

(*a*) *Luc. 6.*
(*b*) *Hier. 2.*
(*c*) *Isai. 5.*
(*d*) *Ex cod. C. Crescon. ex nostra biblioth. pag. 290. 2.*

Incipit epistolæ exemplum beatissimi Papæ Felicis urbis Romæ ad Zenonem Augustum per Vitalem, & Misenum Episcopos.

XXXI. Epistola Felicis Papæ ad Zenonem Imp.

Decebat profectò, venerabilis Imperator, post sanctæ memoriæ decessores mei transitum, meque in ejus locum divina gratia subrogatum, clementiæ tuæ litterarum munus offerre, quod vel ea, sicut rerum poscebat ratio, nunciarem, vel officiositatis meæ primitias exhiberem: quibus tamen rite dependis, etiam, illa pariter necterentur, quæ ad vestri munimen Imperii, prosperitatisque ejus suffragia pertinerent; quantoque essent studio majore curanda, tanto dignioribus internuntiis explerentur. Itaque conveniens fuit, ut Vitalis & Miseni fratrum & Coepiscoporum meorum, & famuli vestri Felicis Ecclesiæ Defensoris ad vos necessariam legationem mitterem, qui non tam bajuli specta ista deferrent, quam meam vicem peragentes, me quodammodo vobis facerent esse præsentem. Per hanc igitur velut cominus honorificentiæ tuæ junctus colloquiis, precor ut supplicationem meam benignis auribus, sicut Princeps Christianus, accipias. Nec existimet pietas tua quod quisquam magis sincera mente te diligat quam qui te pacem in Deo vult habere perpetuam: quando fideli mente non am-

PAGIUS subdit cap. seq. *Scripsit etiam Felix alias ad eosdem commonitoria. Literas quoque dedit ad Zenonem, quibus eum commonebat tum de Chalcedonensi Synodo, tum de persecutione, quæ in Africa excitata fuerat ab Hunerico.* Sed posteriores hæ Felicis literæ perierunt. Eas post vicesimum diem mensis Maii scriptas fuisse oportet; cum literæ Hunerici Vandalorum Regis de persecutione anno sequenti excitanda, datæ sint *sub die XIII. Kalendas Junias, anno VII. Regni Hunerici*, ut videre est apud Victorem lib. 2. de Persecut. Afric. qui eas in medium adducit. Septimus Hunerici Regis annus die XXV. mensis Januarii præsentis Christi anni inchoatur. Legati cum *Abydum* venissent, illic ab Imperatoris satellitibus comprehensi, & chartis eorum ablatis custodiæ mancipati sunt, ut scribit Theophanes, cui hac in re major fides habenda, quam Anastasio, qui eos apud *Heracleam* Thraciæ oppidum captos tradit. Conjecti in custodiam

ambigas, & temporalis culminis potestatem, & æternæ vitæ commercia de superna propitiatione pendere.

XXXII. *Ecce jamdiu est, quod B. Apostoli sedes, datis per beatæ memoriæ decessorem meum ad serenitatem tuam litteris, expectans, & nullum recepit pro Catholica fide, pro Occidentalium * tranquillitate responsum; præsertim cum tuam conscientiam, gloriosissime Princeps, metuendis obstrinxerit illa sacramentis, ut sedes beati Evangelistæ Marci a doctrina magistri sui, vel communione permitteres separari. Sed quoniam præfati decessoris mei studium, longa incommoditate faciente, hæc eadem crebrius iterare non potuit; per meæ nunc humilitatis officium solicitime repetere non quiescit. Rursus ergo Apostoli Petri veneranda confessio materne instat vocibus, & suorum præcipue filiorum compellare non desinens confidentiam tuæ pietatis, exclamat: Christiane Princeps, cur me a curriculo charitatis, quo Ecclesia universalis adstringitur, permittis incidi? cur in me rumpis totius Orbis assensum?*

* Orientalium.

Pro Ecclesia Alexandrina supplicat.

XXXIII. *Quæso te, fili piissime, ne tunica Domini desuper contexta per totum, quæ in unum corpus sancto Spiritu ubique regente, individuam fore Christi figuravit Ecclesiam, ulla patiaris forte violari: neve cujus inter ipsos qui crucifixerunt Salvatorem mansit integritas, tuis videatur temporibus esse divisa. Nonne mea fides est, quam solam esse unam, & nulla adversitate superandam Dominus ipse monstravit, qui Ecclesiæ suæ in mea confessione fundatæ portas inferi numquam prævalituras esse promisit? Hæc te renatum ad regiam sustulit dignitatem, atque ab ejus impugnatoribus potestate extrusa prævalendi tibi denuo viam in ipsius defensione patefecit.*

XXXIV. *Verum, quæso, propone etiam exempla gestorum, & hanc vicem meis repende beneficiis, ut quæ per rerum examina comprobasti, & periculosa præcaveas, & subsidia recuperatæ a te dignitatis affectes. Hæc rogo, quæ dicta Deus esse voluit per dictæ sedis Antistitem, vel per mei ordinis parvitatem, qui tuæ securitatis intuita, hujuscemodi ideo promenda judicavit, ut non tam per ejus qualemcumque Vicarium, sed præsentis Apostoli velut auctoritate commonitus, altius vias & divinæ reverentiæ & humanæ conditionis aspiciens (quod absit) non ingratus existere videare collatæ felicitatis auctori. Redeat, obsecro, in animi tui integra deliberatione conspectum, quæ inimicos tuos facta dejecerunt; quæ te ad Imperiale fastigium, Deo comitante, revexerint; qualiter illi eum nefanda dogmatis receptione conciderunt, & quemadmodum gloria tua in hæreticorum fuerit depulsione reparata; ut illi contra Chalcedonensis Synodi venerabilia constituta & beatissimi Papæ Leonis scripta venientes, ipsa sui molitione collapsi sunt; & quibus modis eorum reformationes ad pristinum remearunt *, tuam reverentiam Principatum.*

* reparasunt.

XXXV. *Liceat, oro, apud te fidenter exponere *, quem convenit non tacere. Unicum in te superest prisci nomen Imperatoris. Ne, quæso, nobis salutem tuam, pie Imperator, invideas: ne fiduciam pro te minuas supplicandi. Causæ, quibus Dominus sit propitius, inquirendæ sunt, non quibus ejus indignatio provocetur. Convenio, contestor, obtestor; quoniam metuo, horresco, formido, ne mutatione causarum (quod absit) mutetur eventus. Respice propitius ad decessores tuos Augustæ memoriæ Marcianum scilicet & Leonem, & tantorum Principum fidem, legitimus eorum successor. Amplecti debes illorum in religione consensum, quorum debes memoriæ reverentiam. Absit a tua devotione, absit a tua potestate, ut talium credaris respuisse judicium.*

* exercete.

XXXVI. *Postremo professionem tuam, conscientiamque recolendam sensibus tuæ pietatis insinuo: Palatii tui facito scrinia recenseri, & scripta illa diligenter investigari, quæ ad apicem summæ regrediens potestatis, ad decessorem meum pietas tua pro communi gratulatione direxit: his cum semper magna laude prosequeris, quod hæreticam tyrannidem prædicationis Catholicæ vigore contriveris, quæ utique istius veritatis prædicatione nihil aliud quam de Eutychiano labores errore prorsus abolendo, ejusque sequacibus excludendis. Hæc pro Synodi Chalcedonensis definitione servanda, reducendoque sanctæ memoriæ Timotheo rectæ fidei sacerdote, tota sua textus serie pie locuta est. Hæc certe tua mansuetudo cognovit: nec res incognitas tua clementia proferre potuisset, & palam aperteque professa, quod laudum tuarum testificatione firmasti.*

XXXVII. *Requirantur illa quoque, quæ ad sanctæ memoriæ Timotheum Orthodoxum Alexandrinum Episcopum serenitatis tuæ paginæ sunt locutæ, atque ex ipsis Actibus in-*

Ex prioribus posteriora redarguit.

PAGIUS. diam Legatis, primo quidem minatus est Imperator, se se eos interfecturum, nisi *Petro & Acacio* communicarent. Sed cum minæ nihil proficerent, ad blanditias conversus donis ac muneribus eos corrumpere aggressus est. Addito etiam jurejurando tam ipse, quam *Acacius* iisdem pollicitus est, integram causam Apostolicæ Sedi servandam esse, nec ullum inde præjudicium causæ futurum, si Legati cum Acacio & Petro communionis societatem iniissent. Testatus id Gelasius Papa in Epistola ad Episcopos Dardaniæ, haud procul ab initio: *Sed Acacius non solum despexit satisfacere postulatis; verum etiam ipsam Legationem Sedis Apostolicæ blandimentis, præmiis, perjuriisque deceptam, quibus ei cum Imperatore promisit, integram Præsu-lis*

intuere, nisi Petro ex ea memorata urbe secluso, qui ei Ecclesiæ tunc temporis incubabat, supradictum Timotheum non fuisse revocatum. Vos ad eumdem venerandæ recordationis Pontificem jam redactum Sacras venerabiles mox dedistis, quibus fideli pectore gloriabamini, quod sanctæ Ecclesiæ magnæ civitatis Alexandriæ providens Orthodoxæ fidei, Dominus noster ac Salvator verum restituerit sacerdotem. Ubi manifestum est, quia cum hoc verbum dicitis, illum fuisse falsum qui pulsus est ostenditis: & cum in venerando Timotheo Orthodoxo fidem Dominum testamini reduxisse perversam in omnibus in Petro perhibetis refutasse doctrinam; non ob aliud, nisi quia & ille qui Orthodoxus pronunciatur & verus, Chalcedonensi Synodo (sicut ejus tunc missa tenet professio) consentiebat; & iste qui falsus & perversus dicitur, ab ejusdem Synodi tramite discrepabat.

XXXVIII. * clericos.

*Denique cunctos Episcopos Ægypti, universosque cleros * increpastis; vestris generaliter apicibus sancientes, ut nisi intra duos menses ab his quæ a principio contra canones, contra Ecclesias Dei, contra Orthodoxam fidem cogitaverunt, abstinerent, atque beati Timothei communionem, quam impie reliquerunt, digna pœnitentiæ satisfactione remearent; non solum despoliandos honoribus, verum etiam & Alexandrina urbe, & omni Ægyptiaca regione carituros: injustum enim videri, sicut Christianus Imperator affirmans, ut qui se ad Ecclesiam, quæ ubique terrarum est, segregarent, haberent sacerdotes, aut ullo sacro ministerii nomine censerentur. Vos indigne ferentes ab Alexandrinis seditiones concitatas, eos qui propter ordinem clericalem simili deceptione tenebantur, nisi salutaribus monitis obedirent, tali pœna dignos arbitrabamini.*

XXXIX. Quæ in Petrum pro Timotheo.

Vos Petrum speciali notantes elogio, quod illicite se Alexandrinæ injecisset Ecclesiæ, omnes qui tam ab eo, quam ab hæretico Timotheo jam defuncto fuerant ordinati, si infra finita tempora resipiscerent, ad communionem Catholici Timothei mandastis recipi, (non etiam ad male præsumpti gradus privilegia decreveratis admitti) consequenter addentes, ceteros deteriora subituros, si eligere meliora noluissent. Vos cojoslibet post has varias satisfactiones causas cunctis penitus abstulistis, quibus ipsos ab unitatis consortio discedentes recensuistis tulisse judicium. Vos de ipsius persona Petri quisquam denuo decernendi, sapienti consideratione tacuistis: quippequem Ecclesiæ arce dejectum, simul pervasi Pontificii videretis honore nudatum; nec ullo modo fieri posse, ut umquam vel Orthodoxis præsideret, qui aut a nullis aut ab hæreticis fuerat institutus; vel recidiva totiens temeritate violentus ovile Dominicum subdolus & invidiosus intraret.

XL.

Atque ideo quod corrigendis ejus prætendebatis sectatoribus irrogandum, hoc jam quasi magistro sceleris rationabiliter deputabatis inflictum: ut quibus fratres merserat ad ruinam, fieret ipse metuendæ damnationis exemplum. Quodque adeo verum est, ut superstite venerando Timotheo legionem solvere jusseritis, si idem humanitus aliquid evenisset. Vos nonnisi de Catholicorum collegio clericorum & a Catholicis consecratum subsistis videre pastorem: quia ubique nullo more, nullo ritu sub vestræ serenitatis obtutibus, hæresis ipse præcipuus Eutychianæ dementiæ potuit esse vel dici Orthodoxi successor Antistitis. Quo igitur animo bestiam, quam a gregibus Christi duxistis abigendam, in eorum denuo patimini sævire perniciem? Certe legibus, quas universis imponitis, magis, vultis vinci, quam promulgare contraria: quanto satius fuerit, intemerata persistere quæ heri pro integritate custodienda totius Ecclesiæ protulistis, quo & tui Catholici Imperii auctoritas inconvulsa permaneat, & nihil accedat quod actibus apud Dominum vestræ felicitati obsistat.

XLI.

*Cernis enim, venerabilis Imperator, quia ut Chalcedonensis Synodi indubitata defensio inimicorum ejus elisio est, sic vicissim manifesta illinc impugnatione comprobatur hostium venerandæ ipsius cognitionis * evectio. Meministis quemadmodum verba divina nos instruant neque in dexterum, neque in sinistrum limitem rectæ dispositionis excedere, sed via (ut scriptum est a) regia mediaque gradiendo; hinc atque inde Nestorii Eutychetisque sacrilegia condemnata detestans, ita magnæ pietatis prædicant sacramentum, ut omnipotentis Dei Patris consubstantiale sempiternumque Verbum, quod incommutabili Deitate & incarnatum est, & ab ipso ineffabilis conceptionis exordio, quam sibi in utero Virginis matris potenter instruxit, unum eumdemque Jesum Christum Dominum nostrum, unum eumdemque Dei & hominis Filium, unum eumdemque inconfuse, indivise Deum hominemque veraciter permanentem intemerata Patris lege prolatum, in hoc mundo fuisse conspicuum *, divino simul humanaque gessisse; mortuum, atque ex mortuis exurgentem, in Patris dextera residere, itemque inde venturum, ut est visus ire in cælos, eatenus profiteremur, quatenus librorum memorat traditio divinorum, & Nicæni Concilii forma, sicuti sancti retro prædi-*

* protectionis.

(a) Deut. 25.

Veræ fidei doctrina.

* perspicuum.

PAGIUS *Ut Apostolici censum de omnibus esse servandam, Petri communione pollutam redire perficeret. Qua* sub finem hujus anni, vel currentis initio contigere.

dicavere Pontifices: sic eorum tam Ephesino primo competenter inserta Conventui, quo beati Papæ Cælestini temporibus Nestoriana pestis extincta est, quam datis Augustæ memoriæ Leoni sanctæ memoriæ Leonis Papæ epistolæ capitula subjecta testantur: quibus vir ille consulens etiam totius Orientis Episcopis, eorumque responsa, subscriptionesque super Synodi Chalcedonensis approbatione suscipiens, ea nullatenus passus est mutari; quo magis Christianus mente perpendit, & hoc esse verum, quod cum divinis assertionibus Catholicorum de toto Orbe doctorum longe antequam hujusmodi quæstio nasceretur, consonantia ubique dicta concinuerant: & ideo nulla iteratione refodienda, quæ constarent jure damnata: ne non solum causa præsens in omne Catholici nominis extendat exitium, sed etiam cunctis residuis publica bella resumendi pandatur occasio, si quolibet modo, quod semel a veteribus universaliter decisum est, retractetur; uti esse jam etiam pervidetis Alexandrinæ Ecclesiæ perversorem funesta diu impunitate grassantem, vestris præceptionibus, quibus merito dudum probatur ejectus, esse nihilominus abigendum.

XLII. Refellit falsos prætextus Zenonis.

An non ipse est per triginta annos Catholicæ desertor Ecclesiæ, inimicorumque ejus sectator & doctor, & ad fundendum sanguinem semper velox fuit & promptus. Numquid ad hunc istam dissimulationem sumus quadam ex conniventia præceptoris? In quo re vera non est opus discussione subtili; quia ejus aperta sunt crimina. Dolet certe pietas tua, quod per diuturnos partis alternæ gravesque conflictus multi ex hoc sæculo videantur abluti aut baptismatis aut communionis expertes. Sub hoc ergo Præsule ne sint baptizati, & officiantur hæretici, & sine communione transeant, ne in perditorum pravitate deficiant: ut quemadmodum scriptum est (a): Cæcus cæco ducatum præbens, cum eodem mergatur in foveam.

(a) Matt. 15.

XLIII.

Non est hoc, oro te, acerrimum decrevisse periculum, quando nec sauciis adhibetur firma curatio, & sanis ingeritur miseranda contagio? Nam quomodo ajunt sedari posse, si in futuro furores suos patiantur? Quid est illud dicere jam causam nullam superesse certaminis, nisi hæreticis victoria tribuatur? Proinde quibus inferri castigationis aliquid etiam corporalis, ut pater benignus horrescit; multa clementius eorum animas non pœnitarie intercipi, sed pia depositione compressos tandem subdi facias Catholico sacerdoti: ut veræ generationis effectum & securam sibimet profuturæ communionis auxilium consequantur. Subjecit vobis divina providentia facultatem, qua eisdem effringatis opera perfidorum. Depulit ille nostræ religionis vastatorem; vos ab ejus Ecclesiæ cervicibus irruptionem deturbate prædonum. Patavit ille Rempublicam (sicut vester quoque sermo testatur) a tyrannide hæretica: libertatem vos ab ipsis hæreseos præceptoribus populos eruentes, Christianis restituite. Ille vos aula legitima restituit Imperatoris jure suffultos: reddite vos magistro discipulum: sedem beati Marci Evangelistæ ad communionem beatissimi Petri, de vita eorum meritis devotione reducite: ut ipso in vobis opus bonum perficiente, qui cœperit, secure audire mereamini (b): Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit: & ad tuæ gloriæ cumulum, ita vice Dei præsidens, verendus veraciter existens Divinitatis imitator; atque adhuc in rebus temporalibus constitutus, jam experiaris & munus in æternum tibi beatitudinem præparatum.

Quæ a Zenone præstanda.

(b) Matt. 10. 24.

XLIV.

Quod vero cuncta litteris non potuerunt comprehendi, quæ negotii qualitas non sinit præteriri; quædam venerabilibus nostris fratribus, & Coepiscopis meis, quibus cura legationis injuncta est, proprio apud vos agenda sermone, commissa sunt. Precor ut ea quaque & audire benignus, & indifficulter annuere tum pro Catholicæ observantia veritatis, tum etiam pro regni vestri incolumitate digne-mini. Hactenus Felicis Papæ epistola ad Zenonem Imperatorem, fortissima ipsa quidem ad redarguendum, & potentissima ad suadendum, ac digna plane tanto Apostolicæ sedis Antistite; sed mendosa scriptio atque cariosa vetustas reddunt eam in nonnullis obscuram.

XLV.

Quod vero magnopere crederetur fore ut Acacius refractarius suasionibus Pontificis & Apostolicæ sedis monitis minime acquiesceret; sed contumaciter solita arrogantia resiliret: optime consultum fuit, ut iisdem legatis daretur citationis libellus, quo Acacius ad Apostolicam sedem ad respondendum objectis coram ipso Romano Pontifice vocaretur; qui sic se habet ex eodem codice scriptus.

XLVI. Libellus Felicis Papæ ad Acacium.

Episcopali diligentia commonente, debuerat dilectio tua Ecclesiasticum morem secuta, quid responsio sanctæ memoriæ prædecessoris mei per virum devotum Uranium subdiaconum apud clementissimum Principem, quid apud te quoque litteræ ipsius in causa Alexandrinæ Ecclesiæ profecerint, indicare: & curam, cujus te non immerito voluit esse participem, cuncto studio prosperorum significatione moliri; ut Catholica fides apud Chalcedonensem Synodum roborata, & iterum firmata responsis omnium qui in eadem resederant Domini sacerdotum, quam inopinato rursus hæreticorum pravitas inquietat, communi opere inimicis propriis subjacere non permitteretur oppressa. Quod cum diu omittitur, superveniens & Coepiscopus

no-

*noster Joannes fugatus ab hæreticis pervasoribus sedis Alexandrinæ, libellum nobis, quem sanctæ memoriæ decessori meo paraverat porrigendum (quantum ex subjectis agnoscos) ingessit. Quem morem, majores sui beatæ memoriæ Athanasii exempla & priorum * nostrorum, non patimur refutare.*

* piorum.

XLVII.

*Et idea lectis subditis *, frater carissime, ad hæc quæ proposita esse cognoscis, apud beatum Petrum Apostolum, cui preces in nobis oblatas pervides, & quem ligandi atque solvendi a Domino potestatem sumpsisse, non potes diffiteri; & in Conventu fratrum, & Coepiscoporum nostrorum respondere festina: ut in alterutram partem quod justitia paraverit, ordinantes, amotis scandalis Ecclesiarum, quas scindi videmus, reparata concordia, & servata integritate fidei, puris mentibus acceptissimas faciamus placationis hostias, quas pro omni populo Christiano & salute gloriosissimi Imperatoris afferimus. Ad quam rem de collegio nostro fratres, & Coepiscopos nostros Vitalem & Misenum, cum quibus illum a latere nostro fidelissimum nostrum Felicem Defensorem, sanctæ Ecclesiæ Romanæ ordinatione direximus: quibus moram fieri non oportet, ne ad indignationem Domini provocandam, quæ corrigenda sunt, procrastinationibus convalescant.* Hucusque libellus Acacio offerendus. Junctus huic fuerat & ille oblatus Romano Pontifici libellus Joannis Episcopi Alexandrini, sed desideratur in codice: ubi tamen scriptus extat hujusmodi ejusdem Felicis Papæ libellus ad Zenonem Imperatorem.

* subjectis.

XLVIII. Libellus ad Zenonem Imp.

*Cum sibi redditam pacem, compressis per vos hæreticis, qui sentiebantur attolli, universalis gauderet Ecclesia, & vestræ pietatis Imperium etiam de inimicis suis victoriam reportasset, & per universum Orbem pro salute vestræ serenitatis oratio cunctorum oraret ad Dominum sacerdotum, & vestra pietas fidei custos & defensor Orthodoxiæ sub æterni Regis propitiatione regnaret: quando venerandi apices vestri, & Deo proxima currens de sacro pectore frequenter auctoritas, inter gaudia recepti Imperii, Petrum conversatum cum hæreticis, & parricidæ illi Timotheo cohærentem, a profanis (quia nec ab aliis fieri poterat) Alexandrinæ Ecclesiæ Episcopum, quantum sibi existimaverat, ordinatum, acceptissima Deo præceptione dejecerat; & tyranni litteras, quas in eversione contra fas & sacrosancti Chalcedonensis Concilii definitiones mens insana dictaverat, pro regni sui commendatione evacuavit: ita deinde illicitas ordinationes ejus, vel etiam Timothei, utpote hæreticorum, irritas fecit; atque eos, quantum extra Ecclesiam fuerint, judicavit *.*

* indicavit.

XLIX.

Sed nunc eum, mutatis omnium gaudiis in mærorem, Ecclesiæ Alexandrinæ cognovimus præsidere. Quod si verum est (ut Christianissimo Principi coram Deo fiducialiter est faciendum) divina judicia suggerimus, non leviter esse pensandum; nisi certis remediis, quod in contumeliam Dei factum dicitur, fuerit expiatum. Et quia (sicut scriptum est) (a) unius membri totum corpus patitur passiones, in persona ejus Orientis concutiuntur Ecclesiæ. Quod fratrem & Coepiscopum meum Constantinopolitanum respicit sacerdotem; adversus quem in Conventu mihi ab eo, cujus sedem præfatus fertur tenere, libellus oblatus est, quem deplorationibus meæ humilitatis annexui; ut idem frater & Coepiscopus meus Acacius (sicut Ecclesiasticis necesse est, & vestris legibus fieri decet) ad hæc quæ de se pervidet intimari, apud beatissimum Petrum Apostolum diluere obedienter procuret, nec ulla modo existimet differendum. Qui si (quemadmodum confidimus) bene conscius est Apostolicum non debet judicium cum consacerdotibus suis & moderationem ubiicere; ut sacerdotalibus actibus & comprobatione fideli comprobatus, primum Christi Domini nostri atque omnium sacerdotum, ac deinde pietatis vestræ gratia gloriosus perfruatur. Hucusque Felicis Papæ libellus ad Zenonem contra Acacium. Desideratur vero (ut diximus) Joannis Episcopi Alexandrini libellus, quem his se subjecisse idem Felix affirmat. Cæterum non ad Zenonem solum atque Acacium per eosdem legatos datæ sunt litteræ Constantinopolim, sed etiam ad clericos, monachos, atque Laicos Orthodoxos, ut testatur Liberatus Diaconus (b). Intueris Romani Pontificis amplitudinem, & eminentem subiici nesciam auctoritatem: dum licet Romæ sub Erulis Arianis propemodum captivus ageret, Zenonem Augustum gravibus coercet epistolis, & Constantinopolitanum Antistitem ad dicendam causam Romam vocat (ut ex recitatis modo Felicis Papæ scriptis vidimus) cum Alexandrinus Patriarcha apud ipsum Romanum Pontificem, oblato libello, eundem accusasset Acacium, probe sciens majorum exemplo Romanum Pontificem universali Ecclesiæ Judicem præsidere.

(a) 1. Cor. 12.

(b) Liber. Diac. in Brev. c. 18.

L. Quæ per hanc legationem Felix Papa perfici voluit.

Meminit etiam earumdem litterarum & aliarum (ut diximus) Evagrius, qui de accusatione Joannis Alexandrini Episcopi contra Acacium in oblato libello contenta agit; & quomodo Felix Papa, ut Romam ad dicendam causam idem Acacius mitteretur, a Zenone petierit, narrat, res omnes paucis complexus post refutatum Zachariam historicum rem tantam ambagibus obvolventem; ait enim: (c) *Cum libelli a Joanne Felici contra Aca-*

(c) Evag. l. 3. c. 18. 19. 20.

Acacium, quod contra Ecclesiæ ritum cum Petro communicaverat, deque aliis facinoribus ab eo contra canones admissis dati erant: mittuntur a Felice ad Zenonem Vitalis & Misenus Episcopi ut ejus auctoritate tum Concilium Chalcedonense firmaret, tum Petrus ut hæreticus Episcopatu pelleretur tum denique Acacius mitteretur ad ipsum Felicem, rationem de rebus, quas Joannes, cujus mentionem sæpe fecimus, ei objectasset, redditurus. At priusquam Vitalis & Misenus venere ad Imperatorem, Cyrillus qui monachis, quos ἀκοιμήτους, hoc est, Insomnes, vocant, præerat, mittit ad Felicem, quod eum, cum tam gravia peccata contra veram fidem commissa essent, insimularet tarditatis.

LI. De tempore persecutionis Africanæ Ecclesiæ,

Felix igitur scribit ad Misenum, ut nihil ante moliretur, quam esset cum Cyrillo collocutus, & ab eo quid esset faciendum didicisset. Aliæ praterea litteræ a Felice tum ad illos, tum ad Zenonem scriptæ fuerunt, quibus eos, non modo Concilii Chalcedonensis, verum etiam persecutionis in Africa regnante Theodorico excitatæ in memoriam redigeret. Hæc Evagrius: ex quibus intelligis pariter, hoc anno postquam legati ab Urbe recessissent, fuisse excitatam in Africa adversus Catholicos persecutionem, de qua legatos jam profectos litteris admonuisset. Agemus de ea inferius, postquam quæ reliqua sunt rerum gestarum anni hujus Felicis Papæ adversus alios hæreticos fuerimus prosecuti. Quæ vero Constantinopoli per legatos acta sint, suo loco dicentur inferius anno sequenti.

LII. Petrus Fullo Episc. Antioc. damnatus Romæ.

Hoc itidem anno primo Felicis Romani Pontificis, in eadem quæ est habita (ut dictum est) Romæ Synodo, ab eodem Romano Pontifice damnatus est Petrus Fullo, idemque dictus & Cnapheus intrusus post ejectum Calendionem Episcopus Antiochenus. Hæc quidem hoc ipso anno facta esse, certum inde argumentum deducitur, quod cum in litteris de ejusdem Petri damnatione mentio habeatur de Acacio adhuc præsidente Episcopo Constantinopolitanæ Ecclesiæ, quem tamen constat anno sequenti a Felice exauctoratum; affirmandum esse videtur, id factum hoc anno: nec dicere possumus eadem facta esse antea; cum hæc ipsa non ab ejus prædecessore Simplicio, sed a Felice Papa peracta esse noscantur, qui (ut vidimus) hoc anno sedere cœpit. Magna profecto ista Romæ habita Synodus dicenda est, in qua tanta fuere gesta, cui Romanus Pontifex præfuit Judex, advenit Alexandrinus Patriarcha actor, citatusque ex ea Constantinopolitanus Episcopus, & Antiochenus depositus sententiam damnationis accepit.

LIII.

Actari igitur de Petri funestissimi hæresiarchæ damnatione hoc anno Romæ in Concilio per Romanum Pontificem Felicem facta, quæ antea præcesserunt in medium adducemus. Accidit autem, ut (quod dictum est) nefarius Petrus, quam occultasset in corde, repentina eruptione in conspectum omnium hæresim propalaret, nempe se non Eutychianum esse tantum hæreticum, sed & Apollinaristam atque Sabellianum: dum sacro Trisagio cani solito in omnibus Orientis Ecclesiis divinitus hominibus impertito, quo dicitur, SANCTUS DEUS, SANCTUS FORTIS, SANCTUS IMMORTALIS, addidit iste in hæc verba blasphemiam, QUI PASUS ES PRO NOBIS, adscribens nimirum passionem sanctissimæ Trinitati: de quae his litteras scripsit ad Acacium Constantinopolitanum Episcopum. Quo quidem portento edito se primo detexit esse Eutychianum, dum unam in Christo affirmabat esse naturam; & cum diceret carnem de cœlo allatam, in Verbum esse conversam, se esse docuit sectatorem Apollinaris: cum vero æque Patri, ac Filio, Spirituique sancto passionem conjungeret, plane Sabellianum se aperuit, asserens unam tantam totius Trinitatis esse personam, sicque majori cumulo redderet proscriptam diu ante nefandum Theopaschitarum errorem, excitans & blasphemias Marcionis, Valentini, Manetis, & aliorum jam diu ante ejectorum hæreticorum.

LIV. Synodus Constantinop. contra Petrum Cnapheum.

Hæc autem ubi audierunt Orthodoxi Episcopi Orientales, horrescentes tot blasphemiarum involucrum instar serpentum mutuis spiris inter se invicem glomerantium continuo exclamavere. Sed & Acacius Episcopus Constantinopolitanus simulac ad se scriptam ab ipso Petro audivit horrendam blasphemiam, quantumlibet eidem Petro nonnihil studuisset, tamen ad dementem hominem curandum, congregavit Constantinopoli Concilium Epi-

PAGIUS VII. *Synodi Constantinopolitana & Romana adversus Fullonem fictitia.*

* A num. LII. ad LXXIX. Baronius, eumque secuti Conciliorum Collectores duas hoc anno Synodos, in quibus *Petrus Fullo* damnatus sit, proponunt, *Constantinopolitanam* sc. ab Acacio, & Romanam a Felice Papa habitam. Verum nulla Synodus hoc anno adversus Fullonem celebrari potuit, quia *Calendio* Episcopus Antiochenus per vim & calumniam anno tantum CDLXXXV. depositus est, & in eius locum Petrus Fullo tunc substitutus. Præterea quorsum, inquit Valesius in *Observat.* Ecclesiast. ad Evagrium lib. 3. cap. 4. *Acacius* Petrum Fullonem iterum damnare necesse habebat, quem *Simplicii* Papæ temporibus jam ante damnaverat, ut anno CDLXXVII. demonstravi. Quorsum item Felix necesse habebat, *Petrum Fullonem* sententia sua damnare, qui jam ante a Simplicio fuerat damnatus in Synodo Romana anno CDLXXVIII. congregata, ut eo anno ostendi. His rationibus hanc addo, quod non solum

Episcoporum, ubi ab omnibus insanus ille Petri damnatus fuir error. Meminit ejusdem quoque Synodi Constantinopoli ab Acacio celebratæ Felix Papa in posteriori epistola ad ipsum scripta. Extant adhuc & epistolæ (*a*) n diversis Episcopis ad eumdem impostorem protinus datæ: & inter alias, quam scripsit Antheon Episcopus Arseniotis in Ægypto, cujus est exordium: *Multum valde angustiatus sum super te frater honorandissime; quoniam per te magnum oritur scandalum, &c.* Meminit de ipsius ad Acacium, quibus astruebat hæresim, litteris.

(*a*) *Habentur t. 2. Conc. in vet. edit. in exordio Quintæ Synod. in recent. edit. in Felice Papa, habet easdem cit. superius C. Vaticanus.*

LV. Scripsit etiam ad eumdem Petrum Faustus Episcopus Apollonidis, necnon Pamphilus Episcopus Abydorum, alias Amidenorum ab Acacio Episcopo Constantinopolitano, nt id faceret, persuasus: nam inter alia: *Multa* (inquit) *tristitia repletus hac tibi addo simul cum Acacio inducente me ad hoc ipsum, &c.* Sed & Asclepas Traliiarum Antistes id ipsum naviter operatus est, scribens pariter ad eum epistolam, cujus est, principium: *Ecce carissime, repletus est mundus scandalo &c.* Acacius quoque qui Auctor illi extiterat reassumendæ sedis Antiochenæ facti sero pœnitens eumdem Petrum gravissimis admonuit litteris, quæ sic incipiunt: *Obstupuit cœlum, & tremuit terra; mota sunt autem & fundamenta sanctæ Dei & Apostolicæ Ecclesiæ; luctus & ploratus apprehendit sacerdotes Christi in his quæ ego & sancta Synodus hic secundum Dei autum congregata audivimus fieri a te frater:* & quæ sequuntur. Qui autem post epistolam subiiciuntur in codice anathematismi, non sunt ad Acacii epistolam spectantes, sed ad epistolam Quintiani Episcopi Asculani, ut præfefert Vaticanum Latinum pervetus exemplar, in quo & dictæ epistolæ emendatiores leguntur, quam in secundo tomo Conciliorum, ubi editæ reperiuntur cum aliis ab Occidentalibus ad eundem datis.

LVI. Tantæ autem blasphemiæ tonitruus, qui Orientem feriendo concussit, non sine horrore in Occidenre auditus est. Cum & Romanæ urbis Felix Antistes super universum gregem invigilans, his quantocyus occurrere festinavit: collectaque Synodo nefandum damnavit errorem, scripsitque ad eumdem Petrum litteras, quibus ejus singulas blasphemias confutavit: sed primo cum luctu ita exorditur: *Quis dabit capiti meo aquam & oculis meis fontem lacrymarum? &c.* In fine autem de collecta Synodo meminit verbis istis: *Hæc tibi scripsi una cum præsenti Synodo conveniens te coram Deo & sanctis Angelis, ut ea doceas, & nobiscum sentias, ut illibata fides nostra permaneat ad gloriam Dei.* Addidit & post has alias commonitorias litteras, ut idem Papa testatur in sententiæ libello adversus eumdem Petrum conscripto: sed cum has omnes despexisset, damnationis in eum sententiam irrogavit, ut suo loco dicemus.

Romana Synodus in causa Petri Cnaphei.

LVII. At non Felix tantum in Occidente, sed (ut dictum est) & Quintianus magni nominis Asculanus Episcopus id ipsum præstitit scribens & admonens nefarium Petrum de illatis ab eo in Deum blasphemijs: est ejus epistolæ exordium (*b*): *Multifariam multisque modis a veritate carissime, declinasti, &c.* Post multa autem duodecim apposuit anathematismos, qui sic se habent:

(*b*) *Extat apud t. 2. Concil.*

LVIII. *Omnis qui dicit unam naturam Dei Verbi & carnis, non duas unitas indivisasque; damnetur.*

Si quis confundit duas Christi naturas dicens Deum passum carne, & non passum Christum carne, secundum Apostolum; damnetur.

Si quis impassibilem & immortalem Deum Verbum dicit conversum in passionem & mortem, & non hoc reddit ejus carni; damnetur;

Si quis nomen Trisagion, hoc est, ter sanctum dicit propter nos crucifixum, & non Dominum Jesum Christum Filium Dei unigenitum; damnetur.

Si quis post vocem ter sanctam, Deum dicit crucifixum propter nos, & non potius unum Filium, cus in medio ter sanctæ vocis hymnus dicitur; damnetur.

Si quis hominem dicit qui pro nobis crucifixus est, sive Deum, dividendo naturas, & non eas copulando in crucifixione ejus damnetur.

Si

PAGIUS. folam utriusque Concilii apud Antiquos nulla mentio fit; sed etiam ex libello Synodico constet, Zenonem Aug. Joannem Tabenniositem Alexandria expulisse, & in eam Petrum Mongum, dato ei suo Henotico, remisisse, *qui hæretica convocata Synodo, Chalcedonensem sanctam Synodum anathemate notavit; Acacium Constantinopolitanum adjutorem habens.* Quare Acacius hoc tempore non tantum hæreticos non damnavit; sed fovit, illisque adhæsit. Imo idem Anonymus refert postea, Synodum Romanam a Felice Papa adversus Petrum Mongum & Acacium habitam, quæ utrumque *anathemate notavit, & sanctam Chalcedonensem Synodum confirmavit*, ann. sc. sequenti, ut ibidem videbimus. De Synodo vero Romana adversus Fullonem non loquitur, nisi postquam istam recitavit, quam infra anno CDLXXXV. celebratam esse dicemus. Quare cum iste Auctor, qui Synodus per hæc tempora in Oriente coactas accurrate narrat, de Synodo Romana adversus Fullonem taceat, ea sine dubio fictitia. Quæ vero Baronius hoc anno de Synodo Romana adversus *Fullonem* congerit, partim ad annum CDLXXVIII. partim ad annum CDLXXXV. pertinent, ubi de ea commodius agemus.

Si quis dicit duas personas, seu subsistentias, & non potius duas naturas in unam personam & unam substantiam concurrentes; damnetur.

Si quis alterius substantiæ dixerit carnem Domini a carne nostra, & non potius nobis consubstantialem absque peccato; damnetur.

Si quis Deum hominem, & non magis Deum & hominem dicit; damnetur.

Si quis dicit creatum Patris Verbum, & non magis ejus carnem; damnetur.

Si quis dicit consubstantialem carnem Domini Deo & Patri, & non potius Deum Verbum; damnetur.

LIX. *Si quis dicit sine mente & sine anima Dominum nostrum Jesum Christum, & pro ea habuisse divinitatem, & ex hoc dicendum passum carne Deum, & non magis mentem cum anima rationali humanatum Deum Verbum, & impassibilem dicendum eumdem divinitate, humanitate vero passibilem; damnetur.* Hactenus Quintiani anathematismi. Qui autem apud secundum tomum Conciliorum post hos duodecim sequuntur octo alii anathematismi, non sunt Quintiani Episcopi Asculani, sed Asclepiadis Trallensis Antistitis, ut apparet ex codice Vaticano: non enim plures quam duodecim fuerunt Quintiani anathematismi, de quibus ipse mox ista pergit dicere.

LX. *Has duodecim damnationes direxi tibi, ut metuens horum judicia, recedas a tua callidissima novitate: sciens quia oportet nos sequi relationem sanctissimi Episcopi Constantinopolitanæ Ecclesiæ Procli: quomodo cum in Campum concurreret cum omni populo suo inundante pro terræmotu eadem fluctuante civitate, & luctu ab omnibus emisso, repente puer in aera a quadam virtute elevatus est, eique præceptum est, ut in Litania diceretur Trisagion, hoc est, Sanctus Deus, Sanctus fortis, Sanctus immortalis, miserere nobis: & hæc denunciare Episcopo jussus est, qui per tres horas stetit in tribunali circa pedes ejusdem Episcopi: & hoc narravit puer. Et istam Litaniam facientibus, steterunt illi terrores. Sic itaque & tu Litaniam facito, & cessabit a te ira prolata: alioquin veniet super te Felicis Papæ nostri damnatio. Custodiat autem Deus Mundum a scandalis nunc & semper & in sæcula sæculorum. Amen.* Hactenus de his Quintiani epistola reddita ex codice Vaticano: quæ licet suo loco, eo anno quo acciderunt, fuerunt enarrata: ob prodigii excellentiam haud piguit ex ejusdem Quintiani epistola hic repetere. Sequebatur in codice post Quintiani litteras epistola Justini Episcopi in Sicilia ad eumdem Petrum blasphemum data, quæ incipit: *Oportet armari militem adversus hostem, &c.* Ubi post nonnulla hanc salubrem admonitionem apponit: *Quiesce ergo ab hac impietate sævissima, non adducens scandalum, & non esse causa perditionis simplicium hominum: ne forte Pontifex noster Felix secundum canones te condemnet; & nihil tibi proderit dicenti: Ego bene hæc apposui, dum Crucifixum in voce Trisagion sum confessus, &c.*

LXI. Sed in eodem codice Vaticano extat epistola Flacciani Episcopi Rhodopensis hactenus nusquam edita. Fuisse hic unus videtur ex illis Episcopis, qui ex Ægypto Romam cum Joanne Alexandrino venerunt, atque Romano Concilio interfuerunt. Habentur in ea nonnulla suo ipsius exordio, quomodo hic nefarius deceperit Acacium Constantinopolitanum Episcopum, ut restitueretur in sedem. Reddamus hic aliqua ex ea, ab ipso epistolæ initio inchoantes, quod est hujusmodi:

LXII. Epistola Flacciani Episcopi Rhodopensis ad Petrum. *Venatores bestiarum iracundia non terrentur, neque sanguineis earum oculis perturbantur; sed potius ex adversa provocant eas qui confidunt in jaculis quæ secum habere noscuntur. Et veritatis indagatores non metuunt Regum & Principum hæreticorum iracundias, nec qui inflammant in subversionem oculos suos; sed accedunt ad eos viriliter, si quo modo possint ex iis cibum Deo venari, cum faciunt furorem cessare eorum, quem habent de mala conscientia, si quando sancto Spiritui reluctantur. Hirundo dum non prævalet in hieme consistere, apprehendit ea loca ubi tranquillus aer est: & pii viri hæreticorum fluctus respicere non valentes, illuc confugiunt, ubi fides temperata consistit.* Præfatur ista Rhodopensis, quod in adeo horrenda tempestate, qua Oriens obriguisset algore perfidiæ, ipse Romam ad Apostolicæ sedis tranquillitatem instar hirundinis commigrasset. Sed quomodo ipse feram bestiam se appetere dicat, ejusmodi eum exagitans invectiva demonstrat:

LXIII. *Quis est igitur qui procellas excitavit hæresum, nisi tu, qui sollicitasti aures Principis innocentis, & falsis litteris cor Pontificis erexisti, id est Acacii, ut ad communionem te susciperet, dicendo: non mihi fiat ulterius crucem apponere Trinitati, prædicando tantum Christum crucifixum. Cui enim non videatur errare summa impudentia? Ubi ergo ex hoc declinans, remaneam non susceptus a vobis? Et ubi sunt viscera Christi ad Petrum?* Sunt hæc verba olim scripta ab ipso Petro ad Acacium, cum se simulavit Catholicum esse ut receptus in communionem ab ipso, sedem, ex qua exciderat, recuperaret. Pergit vero Flaccianus: *Hæc & alia similia dicens, non audis baculum exactoris: institisti in proposito tuo, universisque errores distribuis. At enim cribratas es canonice a Præsulibus nostris, id*

est, a Principe Apostolorum Petro, cui Dominus ait (a): Quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum & in cælo. At nec hoc meruisti, ut per dignam pœnitentiam relaxeris, in temetipsum statuens ut perseveres in hac damnatione. Sed in hac vita spem habes tantummodo sperare in Principibus, ut redeas ubi digne ejectus es a sancta sede: ideoque perfectius es miserabilior omnibus hominibus, tamquam minime desiderium habens ad Deum vivum & ejus regnum cælorum. Veruntamen noli frustra pulvere dealbari, quia irregulariter sacerdotii principatum arripuisti: neque insileris adversus nos pie recteque prædicantes, &c. Pergit ipse pluribus & quidem fortiter confutare ejus blasphemias.

(a) Matt. 16.

LXIV. Petrus Fullo detegitur Arianus.

Cum enim inter alia profiteretur Petrus pro omnibus hæreticis Arium detestari; ostendit ipsum eadem sentire cum Ario; nam cum interdum excusando diceret, se non affirmare Trinitatem esse crucifixam, sed unam ex personis ejus nempe Filium tantum; ad hæc ipse: *Cur* (inquit) *abhorres Arium, ut putes non quæ sunt illius sapere? Ubi apud te Consubstantialitas invenitur, quæ apud illum nequaquam suscipitur? Dixisti, enim; Unum Trinitatis reor passibilem, sed non Patrem, nec Spiritum sanctum, sed Filium Dei. Ecce factus es Arianæ hæreseos a temetipso convictus, cum hoc Arius dixerit: quia si passibilis est Filius. Pater vero non, quomodo consubstantialis?* Ad postremum vero post eruditam satis adversus eum in longum productam disputationem, hæc habet: *Resipisce, vigila, ne permaneas in judicio Patrum: scis enim, quia neque Reges, neque potestates, neque principatus solvere te poterunt hoc vinculo, nisi convictus relinquas temporalem dignitatem, sedeasque tamquam Job super sordes extra civitatem. Hæc est ad te mea salutatio secundum Deum in Christo circa te, non secundum homines.* Hactenus ipse.

LXV.

Porro scripta ista ab eo ad Petrum videtur epistola, cum jam ipse Petrus a Felice Papa damnatus esset: id enim significasse illis visus est verbis: *Cribratus es canonice a Patribus nostris, id est, a Principe Apostolorum, &c.* Cum videlicet auditis adeo horrendis in Occidente blasphemiis, simul cum Romano Pontifice qui collecti fuerunt Romæ Episcopi, aprum illum silvestrem divinæ Scripturæ & sanctorum Patrum scriptis appetivere, confoderque illato in eum ab omnibus anathemate, obnitente in primis in eumdem ipso Romano Pontifice. Extat prolata in Petrum ipsum blasphemum Felicis Papæ sententia in dicta Romana Synodo quadragintaduorum Episcoporum hoc anno habita; quæ sic se habet (b):

(b) Extat t. 1. epist. decr. Rom. Pont. & t. 2. Conc.

LXVI. Felicis Papæ sententia de damnatione Petri Antiocheni.

Quoniam pestiferis doctrinis imbutus, & impietate verborum, non curasti sequi prædicatos sanctos Patres, qui sedem beatæ memoriæ Ignatii gloriosi martyris ordinaverunt: quo etiam cum sis indignus, nescio quemadmodum adeptus fueris principatum, & sceleribus tuis profanis, impiisque dogmatibus inferre putaveris Ecclesiæ Catholicæ novitatem, ut non propter nos Christum crucifixum dicas, sed passionem impassibili Deo iniquissime intulisti, & immortali Spiritus mortem apponere præsumpsisti: Nec exterritus es, quæ tibi a sanctis Evangelistis & Apostolis & viris probatissimis & beatissimis Patribus tradita sunt, sed callidis hæc commentis astruere, & sensum proprii languoris, & hujus hæreseos scandalum simplicioribus inculcare, ita ut nec similis prioribus videatur hæresibus, sed multipliciter potius hac transcendant: Nec ambulare in veritate, nec nostris duabus epistolis aurem voluisti accommodare.* Vides duas præcessisse epistolas a Felice datas, præter alias ad eumdem a prædecessoribus scriptas; & antequam sententiam in eum ferret, a Simplicio Papa antea condemnatum. Sed pergit;

* Evangelistis.

LXVII. Justa percellitur sententia hæresiarcha.

Nunc igitur jam exorsus adversus te proferre sententiam (magis autem Princeps Apostolorum Petrus qui inter sanctorum Apostolorum præconia prace veriditus est) & non solum adversus te, qui ejus nomini non consentis, neque fidei patrem te esse cognoscis, quoniam ultra modum ab ejus intentione recta inviolabili fidei deviasti; sed etiam adversus eos qui non erubescerent Evangelistarum venerabiles characteres, neque horum sequacium Apostolorum perfectorumque virorum doctorum sermones, inconstanti sententia, iniquis traditionibus tuis incumbunt, ita ut mala secta detestabiliter re vera sequantur amaritudinem, nec hujusmodi execrabilem adversantur impietatem. Dicimus ergo tibi, sicut etiam illis (c): Quoniam dilexisti malitiam super benignitatem, iniquitatem magis quam loqui æquitatem: dilexisti omnia verba præcipitationis & linguam dolosam; propterea destruet te Deus in finem, non solum ab Antiochena Ecclesiæ sede, sed etiam ab omni Civitate.

(c) Ps. 51.

LXVIII. Damnatus ab omnibus Petrus Antioch.

Etenim sit in te hæc fixa damnatio a me, & ab his qui sub me constituti Episcopales sedes gubernare noscuntur, & Acacio Constantinopolitanæ Ecclesiæ pastore, & venerabilibus Episcopis ejus jure subjectis, tamquam & ipsis minime consentientibus tuis commentis. Sic aliquando siquidem dixisti, Trinitatem propter nos crucifixam, & non Christum: Aliquando vero immortalem Spiritum, Manichæi secutus errorem: Aliquando autem hæc fugiens, nostrorum sermonum pignoribus in-

tre-

crepatur, Christum post immortalem Spiritum passionem substinuisse dixisti, sicut Paulus Samosatenus & Nestorius, unum Filium dividentes in dualitatem Filiorum. Et cum bis putasti non immorandum, ad pejora venisti, ut hymni, quos Cherubim cum tremore Trinitati incessanter emittunt, ad Trinitatem glorificandam non referuntur; sed ut totus hymnus ad Filium deducatur, confirmare volens sententiam velut cancrum serpentem, quam adversus simplices extulisti: & hinc in omnium heresum laqueos præcipitatus es, a veritate declinando, nec prædicando propter nos Christum crucifixum unigenitum Dei Filium, qui in medio Patris & sancti Spiritus glorificatur.*

* hic.
Quos sit sectatus hæreticos Petrus.

LXIX. *Quid enim hoc erit damnabilius, quam cum a vobis Pater & Spiritus sanctus fiat gloriosus, calumnia Seraphin infe ratur, quamcum non Trinitatem glorificare credatur, cum dicit, Sanctus, sanctus, sanctus, sed solam personam? Quæ infernalis heresis ita crudeliter, ut vos inverecunda fuit? Verumtamen adhuc in ista discurrentes novitate, usque ad fundamenta blasphemiarum Dei pertingitis: Filium Patrem & Spiritum sanctum dicentes, Sabellium sectamini & confusionem inducitis & Trinitatis confessionem pariter abnegatis in qua baptizati sumus & credimus & fatemur. Qui ergo non lugeat talia dicentes de sancta & inviolabili Trinitate? Hoc mihi valde convenit allegare, & planctum sufficienter effundere, cum in hoc simplicium animæ fuerint captivatæ, quæ tam rem impiam divulgaverunt: quos etiam extraneos judicamus a recta fide, Ecclesiaque Catholica & communione gloriosissimi nostri Principis Petri, qui (a) claves regni cælorum a nostro Salvatore percepit.*

(a) Matt. 16.

LXX. *Qui ergo voluerint esse communicatores Apostoli, eius quoque doctrinam sequantur docendo & credendo Christum propter nos crucifixum, neque eum negando sicut Petrus, qui nuper damnatus est, eo quod prave & nefarie in hymno Trisagion noviter introduxit, Qui crucifixus est propter nos. Scientes quia non Trinitatem crucifixam ab Apostolis accepistis, neque Patrem, neque Spiritum sanctum, nisi carnem Christi, Filium Dei unigenitum solum. Igitur fugite ab hujusmodi communione sacrilega, & ero vester socius atque communicator, & vos quoque mei, peste dolosa a vestra rectitudine, procul expulsa. Custodite, Christi discipuli, mei autem filii, traditiones quas a sacris voluminibus accepistis.* Hactenus excommunicationis in Petrum & ejus sectatores sententia missa in Orientem.

Blasphemia adjecta hymno.

LXXI. Adjecit his litteras Felix Papa ad Zenonem Imperatorem, monens eum ut caveat a communione Petri jam judicio Ecclesiastico condemnati. Ipsæ autem sic se habent (b) ut in re seria Romanum Pontificem decuit:

(b) Fel. ep. 3. t. 1. ep. Rom. Pont.

Convenit, tuæ clementiæ rerum ordinem nunciare gestarum pro tranquillitate Imperii serenitatis tuæ. Et oro suscipias precem meam, ac si ipse præsens essem benignis auribus tuis, ut Christianissimus Imperator; & nequaquam arbitretur pietas tua illum puro vos corde diligere, quicumque te pacem cum Deo habere non vult. Quoniam vero fideli mente credidisti, nec ambigis, & temporalis solii potestatem & æternæ vitæ retributionem superno ex momento pendere: per nostram etiam parvitatem dignare suscipere venerabilem ac divinam beatissimi Petri confessionem, Apostolorum scilicet Principis, cui & Regni claves a Salvatore tradita sunt (c); qui etiam præparabit Christianissimo Imperio vestro locum in cælo cum sanctis Angelis: quique immutabilem, & immaculatam fidem in Dominum nostrum Jesum Christum Dei Filium unigenitum, primus exponens a Salvatore ipso beatus dictus est. Nam cum ipse dixisset ad Dominum (d): Tu es Christus Filius Dei vivi, ab ipso audire meruit: Beatus es Simon Bar-jona, quia caro & sanguis non revelavit tibi, sed Pater meus qui in cælis est: & super istam confessionem ædificabo Ecclesiam meam, & portæ inferi non prævalebunt adversus eam.

Felix Papa excitat Zenonem contra Petrum.

(c) Matt. 16.

(d) Matt. 16.

Petri confessione fides stabilita.

LXXII. *Cum ergo Salvator dixerit, quod portæ inferi non prævalebunt adversus ipsius Ecclesiam, ut ab ea ipsius denominationem tollant, qua dicitur Christus Jesus & Dei omnipotentis Filius: Petrus Fullo primogenitus & diaboli filius, qui sancta Antiochena Ecclesiæ indignissime se ingessit, sanctamque sedem Pontificatus Ignatii martyris polluit qui Petri dextera Episcopus ordinatus est, Eustathiique confessoris ac præsidentis trecentorum decem & octo Patrum qui in Nicæa convenerunt, ausus est dicere, non oportere Christum etiam Dei Filium nominare secundum divinam Salvatoris sanctionem & traditionem divinarum Scripturarum, Patrumque expositionem, sed unum de Trinitate passionem pro nobis pertulisse in substantia Deitatis, juxta Arii, Apollinaris, Eunomique blasphemiam, volens hac voce evacuare salutarem Domini incarnationem, secundum quam Christus & passionem subiit (dicitur (e) enim unus ex nobis, qui Abrahæ semen apprehendit). Augere quoque Deorum pluralitatem nititur: quippe sensus ejus tres introducit Deos, unum mortuum, duos viventes. Solvit etiam Consubstantialis nomen, sacrasque abjicit Synodos Nicænam, Constantinopolitanam, & Chalcedonensem: Sanctam quoque Mariam Virginem nequaquam admittere deprehenditur: Si enim*

(e) Hebr. 2.

non ex ea Verbum incarnatum homo factum est: qua necessitas Virginis? & quare ad eam Gabriel: Quod ex te nascetur sanctum vocabitur Filius Dei, & dabit illi Dominus Deus sedem David Patris ejus?

LXXIII. De blasphemia Trisagio addita.

Post hæc autem omnia impia, & blasphemiæ suæ præsumpta, & depravationem Trisagiæ deprecationis, cum illi addere voluit. Qui crucifixus est pro nobis: multa inconvenientia effecit; multumque a nobis & in Christo dilectis fratribus nostris qui in Oriente sunt, & a venerabili Acacio vestræ regalis & a Deo amatæ civitatis Archiepiscopo admonitus, converti noluit. Quapropter nunc sancta Dei Ecclesia maternis te vocibus, utpote ad excellentem ejus filium alloqui non cessat: O a Christo amate Imperator, meæ venerabilitatis vinculum, in quo multitudines Fidelium constringuntur, dissolvi non permittas. Domini autem Christi & unigeniti Filii Dei laudationem transgredi non permittas, quæ & vestram civitatem periclitantem salvavit: sed tamquam Angelorum traditionem indepravatam conserva, & Petrum Arianæ superstitionis sequacem ab Ecclesia Antiochena expelle.

LXXIV.

Qua ex causa Petrus scidit vestem meam desuper contextam? Deus & pater mandavit Principi Apostolorum, quid vocarent Filium (a). Ejus unigenitus Filius in confessione primi Apostolorum fundavit me. Sanctus Spiritus quotidie testatur mihi dicens (b): Non judica te scire aliquid, nisi Jesum Christum, & hunc crucifixum. Si autem inimici, enere dulis insidiatores qui extra vitem sunt, & qui unigenitum Filium Dei mactaverunt, lapidaverunt, & lignum crucis affixerunt, vestem suam non diviserunt; & Petrus fidei meæ vestem derupit? Portæ inferi non prævaluerunt adversus me; & Petrus tentat meos muros demoliri?*

(a) Matt. 16.

(b) 1.Cor. 2.

* lanciaverunt.

LXXV.

Ego, pessime Imperator, te de Imperio expulsum rursus introduxi, & malignos & inobedientes meis divinis dogmatibus dedi pro sepultura tua, viam quoque potentiæ aperui ante te, inimicos tuos percussi una cum iniquo eorum dogmate, antiquam potentiam exquisivi tibi a Deo in altis regnante, ex quo & regnare sumpsisti.

Respice ad prædecessorem tuum piissimum Imperatorem Marcianum, & illius fidem libenter amplectere; Hæreticam tyrannidem Petri quam citissime eradica; Valentini & Eutychetis discipulum expelle & a civitate simul & Ecclesiastico regimine, & a dignitate hierarchica dejectum esse sancito.

LXXVI.

Conspice, sanctissime fili, & Imperator invictissime, qualis in Chalcedonensi Synodo indubitabilis defensio fuit, & quibus expugnavit Eutychetem, & divulgationes hæreticæ doctrinæ Petri expedias. Hæc legat sancta Dei Apostolica & Catholica Ecclesia, ut ab ipsa propter prædictas causas depositum ad communionem non suscipias, sed per divinos apices vestræ serenitatis ab Antiochia confinio propellite. Pro ipso autem constituite virum operibus sacerdotium ornantem, custodemque diligentem sanctæ Chalcedonensis Synodi, & eorum quæ in ea firmata sunt. Omnipotens Deus custodiat vestram potentiam in pace semper.*

* Aeschinum.

Hortatur Felix Zenonem, ut Petrum pellat.

Hactenus Felix Papa ad Zenonem Imperatorem hoc quidem anno (ut dictum est) cum adhuc non esset Acacius ab Apostolicæ sedis communione rejectus, quod fieri contigit anno sequenti. Cur vero de restitutione Calendionis nihil penitus Felix agat; puto quidem rem interim dissimulatam fuisse, quod ille, licet per calumniam, una cum aliis majestatis crimine factus reus, digno (ut apparebat) prætextu fuisset expulsus.

LXXVII. Flores Synodi Rom. actiones.

Ad hæc autem omnia de Petro hoc anno sub Felice Papa conficienda, plures Synodi habitæ esse noscuntur Actiones, in quibus primo scriptæ fuerint litteræ admonitionis ad Petrum: in dicta enim ad eum data tunc epistola de Synodo ea de causa congregata mentio habetur, post quam aliæ secutæ sunt ejusdem Pontificis ad Petrum ipsum litteræ eum iterum admonentis. Postremo vero illa celebrata est Actio, in qua recitata nuper est in Petrum lata sententia: diutius enim detenti Romæ ea de causa Episcopi fuere: nisi velimus dicere ad aliam Synodum iterum eos vocatos Romam eodem anno fuisse. Quæ autem Antiochiæ inter hæc acta sint, in compendio nuper citato ista leguntur: *Dum Acacii scripta legeremus, quæ de Petro & Joanne Antiochenis ad Papam miserat; excessus Acacii etiam in hac causa gravissimus deprehenditur.*

LXXVIII. * Etenim. De Acacio recipiente, & promovente quos damnavit.

*Denique * memoratus Petrus Joannem quemdam presbyterum ordinavit Apameæ Episcopum; a quibus non receptus, venit Antiochiam, & Petrum Episcopatus sui pellit auctorem, & invadit ejus Ecclesiam: quos simul iterum damnatos dixit Acacius, petens ab Apostolica sede, ut si ad eam forte confugerent, nec visu dignos haberet: sed si fortasse jam aliquam indulgentiam impetrassent, irritam esse debere, nec eorum pœnitentiam recipiendam esse. Quod cum sanctus Joannes Alexandrinus Episcopus relegisset, tacere non potuit; quod illum Joannem, quem Acacius damnaverat cum Petro, & sine remedio pœnitentiæ fecit ab Apostolica sede damnari, post tot damnationes Tyriorum miserat Ecclesiæ præsidere.* Hæc ibi; quæ gesta esse ante decretam in Ro-

Romano Concilio legationem, auctor ostendit. Habet hæc etiam de damnatione Petri atque Joannis Antiochenorum intrusorum Antistitum, deque Acacio promovente ad Tyriæ Ecclesiæ Episcopatum eumdem Joannem, Liberatus Diaconus (*a*): eademque exacte explicata habentur in litteris (*b*) Felicis Papæ anno sequenti datis ad clericos & Archimandritas Constantinopolitanos, ubi etiam legitur, Joannis ordinationem in Episcopum Tyri factam esse ab Acacio anno sequenti, cum de ipso cœptum esset Romæ agitari judicium. Quæ autem hæc secuta fuerint, dicemus suo loco. Jam vero in Occidentem clamor persecutionis in Africa excitatæ nos revocat.

(*a*) *Liber. Diac. in Brev. c. 18.*
(*b*) *Felic. epist. 4.*

LXXIX. Persecutio in Ecclesia Africana.

Hoc enim anno, qui secundus numeratur ab eo tempore, quo de ventura persecutione in Ecclesiam Africanam ostensæ sunt recitatæ superius divinæ prædictiones cœpta est eadem provincia dire ab Henerico Wandalorum Rege exagitari: quod & datæ a Felice Papa hoc anno (ut vidimus) litteræ ad Zenonem Imperatorem significant. Quæ igitur hoc anno, quæve sequenti gesta sint, ex Victore, qui aderat prosequemur: sic enim exorditur (*c*): *Censuit primo tyrannus jussione terribili, ut nemo in ejus Palatio militaret, neque publicas ageret actiones, nisi se Arianum fecisset. Quorum ingens numerus, ne fidem perderet, militiam temporalem abjecit. Quos postea domibus projectos, omnique substantia spoliatos, in insulas Siciliam & Sardiniam relegavit.*

(*c*) *Victor de persec. Vandal. l. 2.*

LXXX. * Quo eodem. * vendicasset. Spolia Episcoporum Vvandalicus fiscus rapit.

*Quodam * tempore statuere per totam Africam festinavit, ut nostrorum Episcoporum defunctorum fiscus sibi substantiam vendicaret *: qui autem defuncto succedere poterat, non ante ordinaretur, nisi fisco regali quingentos solidos obtulisset. Sed hoc ædificium ubi construere nisus est diabolus, statim illud destruere dignatus est Christus.*

LXXXI.

Suggesserunt ei domestici sui dicentes: Si istud firmaverit præceptio vestra, nostri Episcopi in partibus Thraciæ & aliis regionibus constituti pejora incipient pati. Quod igitur hæc ipsi via preciosa esset, ne quid contra jus fasque in Episcopos Catholicos agere videretur, quibus permotus Zeno Imperator eadem in sibi subditos Arianos Episcopos irrogare potuisset; aliis dignis sibi visis prætextibus & justis apparentibus causis persecutionem adornare conatus est: nimirum inquirere dirissimis quæstionibus si quæ reperire posset crimina Episcoporum. Sed qua id arte quæsierit, ex eodem Victore audi:

LXXXII. Enormis & dira quæstio de sacris virginibus.

Præcepit (inquit) *deinde sacras virgines congregari dirigens Vvandalos cum suæ gentis obstetricibus ad inspicienda & contrectanda contra jura verecundiæ verecunda pudoris, ubi nec matres aderant, nec aliqua matronarum: quas tremantes gravi suspendio, atque ingentia pondera pedibus alligantes, laminas ferri ignitas dorso, ventri, mamillis, & lateribus apponebant, quibus inter supplicia dicebatur: Dicite quomodo Episcopi vobiscum concubant, & clerici vestri. Quarum acerbitate pœnarum plurimas tunc scimus extinctas esse: aliæ quæ remanserunt, cutibus arescentibus, factæ sunt curvæ. Nitebatur enim fenestram invenire, per cujus aditum publicam, sicut, fecit, faceret persecutionem. Et ita faciens, nullo modo investigare potuit, quomodo Christi Ecclesiam macularet.* Cum igitur nihil inventum esset, unde hac ex causa persecutionem posset inferre, nec quiescere valeret animo, quem furor & crudelitas assiduis stimulis ad cladem Orthodoxorum impellerent; jam vi agere cœpit, quod jure explere quomodo posset non invenit: sicque persecutionem auspicatur acerbam facie, quam Victor cernens lugubri prosecutus est stylo, cum ait:

LXXXIII.

Quibus autem prosequar fluminibus lacrymarum, quando Episcopos, presbyteros, diaconos, & alia Ecclesiæ membra, id est, quatuor millia nongenta sexagintasex in exilium eremi destinavit? in quibus erant podagri quamplurimi, alii propter ætatem annorum lumine temporali privati. In quorum numero beatus Felix Abdiritanus Episcopus habens jam in Episcopatu quadragintaquatuor annos, qui paralysis morbo percussus nec sentiebat quicquam, nec penitus loquebatur. De quo nos maxime cogitantes, quod non posset jumento portari, ut a suis Rex peteretur, ut saltem cum propere moriturum Carthagini esse jussisset; quod ad exilium nulla posset ratione perduci. Cui ita fertur tyrannus cum furore dixisse: Si anima-

Felix Episcop. paralyticus cogitur subire exilium.

PAGIUS VIII. *Primum Hunerici Regis adversus Catholicos Edictum.*

Ad num. LXXIX. & seqq. Chiffletius in Elucidationibus ad Victorem Vitensem cap. 11. observat ex eodem Victore lib. 7. *Hunericum* Vandalorum Regem sæviisse qua in Manichæos, qua in suos Arianos *per quinque annos vel amplius*, inde vero conversum furorem ejus in Orthodoxos; duos Legatos Zenonem Imp. ad eum misisse, *Reginum* sc. hoc anno, & Uranium anno sequenti; ac Honericum duo Edicta emisisse, quorum prius fuit de omnibus Africæ Episcopis Carthagine convocandis ad Kalendas Februarias anni VIII. Hunerici Regis, anno Christi CDLXXXIV. Baronius num. XCI. hæc verba Victoris, quæ de priori Legatione sunt, refert: *Nam die Ascensionis Domini Legatus Zenonis Imperatoris Regino præsente, legendum in media Ecclesia Episcopo Eugenio dirigit præceptum*, &c. ita enim habent variæ Victoris editiones. Verum quomodo sui muneris putavit esse Imperatoris Legatus, ut Hunerici ty-

mali sedere non potest, junguntur boves indomiti qui eum colligatis funibus trahentes perducant ubi ego praecepi. Quem ex transverso super burdonem vinctum, quasi quemdam ligni truncum tota itinere portabamus.

LXXXIV. Orthodoxorum plurimorum exilium.

Congregantur universi in Siccensem & Larensem civitatec, ut illuc occurrentes Mauri sibi traditos ad eremum perduxissent. Supervenientes igitur Comites duo subtilitate damnabili blandis sermonibus cum Dei confessoribus agere coeperunt: Quid vobis (inquiunt) videtur, ut ita pertinaces sitis, ut domini nostri praeceptis minime obtemperetis, qui esse poteritis in conspectu Regis honorabiles, si ejus festinetis facere voluntatem? Statim illis clamantibus & dicentibus ingenti vociferatione: Christiani sumus, Catholici sumus, Trinitatem unum Deum inviolabilem confitemur: includuntur graviori quidem, sed adhuc latiori custodia, ubi nobis copia dabatur & introire, & verbum admonitionis fratribus facere, & divina mysteria celebrare. Ibi & infantuli fuere quamplurimi, quos genitrices materno sequebantur affectu, aliae gaudentes, aliae retrahentes: aliae gaudebant se martyres peperisse, aliae morituros diluvio rebaptizationis nitebantur a confessione fidei revocare. Nullum tamen tunc nec blandimenta vicerunt, nec carnalis pietas aliquem inclinavit in terram. Nam quaedam quid tunc fecerit anus, e brevitate referre delectat.

LXXXV. Christianae feminae egregium exemplum.

Dum iter ageremus cum Dei exercitu comitantes & forte magis noctibus promoveremur propter Solis ardorem: conspicimus mulierculam sacculum & alia vestimenta portantem, manu infantulum unum tenentem, atque his sermonibus consolantem. Curre, domine meus: Vide universos sanctos, quomodo pergunt & festinant hilares ad coronas? Quam cum nos increparemus, quod importuna videretur, aut viris pro sexu jungi, aut exercitui Christi sociari. Respondit: Benedicite, & orate pro me, & pro isto nepotulo meo; quia etsi peccatrix, filia sum quondam Zurritanae civitatis Episcope. Cui nos: & qua ratione di tam longo itinere huc pergere demonstratis? Quae respondit: Cum hoc servo vestro parvulo ad exilium pergo, ne inveniat eum solum inimicus, & a via veritatis revocet ad mortem. Ad haec verba repleti lacrymis, nihil dicere valuimus, nisi ut voluntas fieret Dei.

LXXXVI.

*Sed ubi adversarius, qui jam forte dicebat, (a): Participabor spolia, replebo animam meam, interficiam gladio meo, dominabitur manus mea: nullum potuit occupare: incurrit * angusta & teterrima loca in quorum conclavibus Dei exercitum coarctaret. Tunc eis etiam visitationis humana negata consolatio. Puniuntur & custodes fustibus, & graviter affliguntur. Jactantur confessores Christi super invicem, angustia coarctante, unus super aliam, ut agmina locustarum, & (ut prope dicatur) ut grana pretiosissima frumentorum. In qua constipatione secedendi ad naturale officium nulla ratio sinebat loci: sed & stercora & urinam, urgente necessitate, ibidem faciebant, ut ille tunc foetor & horror universa poenarum genera superaret. Ad quos aliquando, dantes ingentia munera Mauris, dormientibus Vuandalis, vix clam admissi sumus intrare. Qui introeuntes velut in gurgite luti usque ad genua coepimus mergi; illic tunc Hieremiae videntes fuisse completum (b): Qui nutriti sunt in croceis, amplexati sunt stercora sua.*

(a) Exod. 15.

* invenit.

Confessores angustiati arcto carcere.

(b) Hier. Thren. 4.

LXXXVII.

*Quid multa? praecepti sunt, undique perstrepentibus Mauris, ad iter, ubi destinati sunt, praeparari *. Exeuntes itaque die Dominica, linita habentes stercoribus vestimenta, facies simul & capita, a Mauris tamen crudeliter minabantur, hymnum cum exultatione Domino decantantes: Haec (c) est gloria omnibus sanctis ejus. Aderat enim ibi tunc beatus Pontifex Cyprianus Unizibirensis Episcopus consolator egregius, qui singulos pio & paterno fovebat affectu * non sine fluminibus currentium lacrymarum paratus pro fratribus animam ponere, & se ultroneum, si dimitteretur, talibus passionibus dare: qui totum quod habuit egentibus fratribus in illa tunc necessitate expendit. Quaerebat enim occasionem, qualiter confessoribus sociaretur ipse animo & virtute confessor: qui postea per multos agones & squalores carceris ad exilium, quod desiderabat, cum exultatione pertexit.*

* properare.

(c) Psal. 149.

De Cypriano Episcop. & Confessore.

* affatu.

Quan-

PAGIUS

tyranni hoc Edictum Eugenio Episcopo in media Ecclesia legendum dirigeret, quod ad Domini sui rem nihil faceret, quin imo ejus studiis maxime adversaretur? Quare hunc locum optime restituit Chiffletius ex Codice *Cartusiae Portarum: Nam die Ascensionis Domini, Legato Zenonis Imperatoris, Regina praesente, legendum*, &c. Certe Edictum legi non potuit Eudoxia Regina praesente, cum ea hoc tempore in vivis non esset, ut in morte ejus referenda ostendimus.

IX. *Persecutio Africana.*

Missum est itaque prius Edictum die decima nona mensis Maii, in quam hoc anno Festum Ascensionis incidebat, ut legeretur die vicesima ejusdem mensis, seu postridie Ascensionis, cum dicatur *datum sub die XIII. Kalendas Junias anno septimo regni Hunerici*, ut videre est apud Baronium num. XCII. Quamobrem literis dies adscriptus, non quo ex datae, directaeque: sed qua promulgari deberent. Chiffletius putavit ex die promulgationis emendandam esse diem Edicto subscriptum *XIII. Kalendas Junias*. Quomo-

LXXXVIII. Dignæ querelæ occurrentium populorum.

Quantæ tunc multitudines de diversis regionibus & civitatibus ad visendos Dei martyres accurrerent populorum, testantur via vel semita: quæ cum agmina venientium nequaquam caperent, per vertices montium & ima vallium concurrens turba Fidelium inæstimabilis descendebat, cereos manibus gestantes, suosque infantulos vestigiis martyrum projicientes, ista clamabant: Quibus nos miseros relinquitis, dum pergitis ad coronas? Qui hos baptizaturi sunt parvulos fontibus aquæ perennis? Qui nobis pœnitentiæ munus allaturi sunt, & reconciliationis indulgentia obstrictos peccatorum vinculis soluturi? quia vobis dictum est (a): *Quæcumque solveritis super terram, erunt soluta & in cælis. Qui nos solemnibus orationibus sepulturi sunt morientes? A quibus divini sacrificii ritus adhibendus est consuetus?* Hæ fuerunt ex præcordiis erumpentes piorum querelæ, quibus intelligis quæ essent munia sacerdotum, & perseverans in tot angustiis in sacris obeundis, ac ministrandis Ecclesiæ sacramentis traditio accepta a majoribus, & in posteros jugiter propagata: quibus infelicissimos sugilles nostri temporis Novatores.

(a) Matt. 16.

LXXXIX. Crudelitas in lassos a Maurio admissa.

In his vocibus (subdit Victor) *& lacrymis nullus jam pergere admissus est consolator; sed arctabatur multitudo ad currendum, ut ubi cannava erat præparata, laboriosam caperet mansionem. Qui cum senes deficerent & alii forte etsi juvenes delicati, cœperunt hastilium cuspidibus ad currendum & lapidibus tundi: unde magis deficientes, amplius lassabantur. Post vero imperatum est Mauris, ut eos qui ambulare non poterant, ligatis pedibus, ut cadavera animalis mortui traherent per dura & aspera lapidum loca: ubi primo vestimenta, postea membra singula carpebantur: quibus per gladios acutos petrarum huic caput conterebatur, alii latera findebantur, & ita inter manus trahentium spiritum exalabant. Quorum numerum nequaquam valuimus colligere, multitudine coercente. Exaltatur tamen per totum aggerem publicum vilis sepultura sanctorum loquentibus tumulis.*

XC.

Reliqui habilitates ad solitudinis loca pervenerunt, in quibus collocati, hordeum ad vescendum ut jumenta accipiunt. Ubi etiam venenatorum animalium atque scorpionum tanta dicitur esse multitudo, ut ignorantibus incredibilis videatur: quæ sola flatu etiam procul positis veneni virus infundat. Ab scorpii autem percussu nullum dicunt aliquando evasisse. Quorum feritas virulenta usque ad præsens tempus, Christo defendente; nullum servorum ejus nocuisse docetur. Sed cum illic alerentur ordeaceis granis, postea, & hoc ablatum est: quasi non poterat Deus qui pluerat patribus manna, pascere & nunc tali exilio mancipatos.

Durum exilium Orthodoxorum.

Cogitat acriora adversus Ecclesiam Dei, ut qui membra aliqua absciderat, totum laniando perderet corpus. Nam die Ascensionis Domini legatus Zenonis Imperatoris, Regina præsente, legendum in media Ecclesia Episcopo Eugenio dirigit præceptum, quod etiam universa Africa veredis currentibus destinavit:

XCI. Edictum de disputatione facienda.

Rex Hunericus Vvandalorum & Alanorum universis Episcopis Homousianis. Non semel, sed sæpius constat esse prohibitum, ut in sortibus Vvandalorum sacerdotes vestri conventus minime celebrarent, ne sua seductione animas subverterent Christianas. Quam rem spernentes plurimi reperti sunt contra interdictum Missas in sortibus Vvandalorum egisse, asserentes se integram regulam Christianæ fidei tenere. Et quia in provinciis a Deo nobis concessis scandalum esse nolumus, ideo Dei providentia cum consensu sanctorum Episcoporum nostrorum hoc nos statuisse cognoscite: ut ad diem Kalendarum Februariarum proxime futurarum, amissa inexcusatione formidinis, omnes Carthaginem veniatis, ut de ratione fidei cum nostris venerabilibus Episcopis possitis inire conventum, & de fide Homousianorum, quam defenditis, de divinis Scripturis proprie approbetis; quo possit agnosci, si integram fidem teneatis.

XCII. Quo tendebat Hunerici dolus.

Hujus autem edicti tenorem universis Episcopis tuis per universam Africam constitutis direximus. *Data sub die XIII. Kalend. Junias, anno septimo Hunerici.* Est hic ipse annus. Hæc sunt de futura collatione Hunerici mandata, fiduciam habentis defecturos omnino Catholicos ab ea quam ipse exigebat probatione, nempe ut ex divina Scriptura vocem Consubstantialitatis probare possen-

PAGIUS

modo enim, inquit, publice in Ecclesiis lectum est Edictum die XIX. mensis Maii, si tantum postridie nempe die XX. Maii datum confectumque est? Existimat itaque datum ipsa die Ascensionis XIV. Kalendas Junias. At non dicit Victor lectum esse præceptum die XIX. mensis Maii seu die Ascensionis, sed eo tantum die directum; ut nempe postridie, seu XIII. Kalendas Junias, quo, consignatum habetur, legeretur. Victor, & ex eo Baronius produnt Hunericum hoc anno, *Episcopos, Presbyteros, Diaconos, & alia Ecclesiæ membra, idest quatuor millia nongenta sexaginta seu in exilium eremi* destinasse.

X. Theodoricus pro Romanis militat.

Marcellinus in Chronico sub hujus anni Coss. scribit: *Theodoricus Rex Gothorum Zenonis Aug. munificentiis pene pacatus, Magisterque præsentis militiæ factus, Consul quoque designatus, creditam sibi Ripensis Daciæ partem Mœsiæque inferioris cum suis satellitibus pro tempore tenuit.* Magister militum præsentium, seu *Præsentalis* ita dictus erat, quod in procinctu seu comitatu Prin-

sent, quam certo sciret testificatione suorum Episcoporum in divinis Scripturis expressam minime reperiri: sicque patefacta fovea videretur, qua vel Catholici fidem quam non probarent ex divinis Scripturis desererent: vel si perstarent in sententia, oblata justa videri posset occasio omnes Episcopos Orthodoxos ab Africa expellendi. Quæ autem postea secuta fuerint, & quomodo hæc a piis accepta, subdit sic Victor.

XCIII. *Cognoscentibus igitur qui aderamus, simulque legentibus, contrita sunt extemplo corda nostra, & contenebrati sunt oculi nostri & vere tunc dies (a) festi nostri conversi sunt in luctum, & cantica in lamentationem, dum edicti tenor indicaret futuræ persecutionis furorem. Et præsertim ubi dixit: In provinciis nostris a Deo nobis concessis scandalum esse nolumus: quasi diceret: In provinciis nostris Catholicos esse nolumus. Tractatum est quid fieret. Nullum inventum remedium imminentis calamitas, nisi a sancto Eugenio rationabilis (si cor barbarum emolliretur) Suggerenda daretur tali textu conscripta:*

(a) Tob. 2. Moerent Catholici.

XCIV. *Quoties animæ vel vitæ æternæ ac fidei Christianæ causa tractatur intrepide (sicut regalis providentia compromisit) necesse est quod competit, suggeratur. Nuper potestas regia per Vvitaredum Notariam parvitatem meam admonere dignata est, qui nobis de merito ac religione fidei præceptum ejus in Ecclesia præsente clero & plebe, recensuit: Ex cujus tenore cognovimus ad omnes Coepiscopos meos præceptum regium similiter emanasse, ut die constituta pro disputatione fidei veniatur. Quod nos venerabiliter accepisse suggessimus: debere etiam transmarinarum omnium partium, qui nobis sunt in una religione vel communione consortes, agnoscere: quia ubique regna ejus obtemperant universi: maxime quod totius mundi causa est, non specialis provinciarum Africanarum tantummodo. Et quia secundo responso suggerendum me promisi oblaturum; merito suppliciter peto magnificentiam tuam, ut ad domini & clementissimi Regis aures memoratum suggestionem meam perferre digneris; quo ejus clementia dignanter agnoscat, nos disputationem legis cum adjutorio Dei nullatenus declinare, vel fugere; sed sine universitatis assensu nos non debere asserendæ fidei nostræ causas assumere. Quod petimus, ut benignitate qua tantus est, & justitia sapientiæ suæ dignetur annuere. Data ab Eugenio Episcopo Ecclesiæ Catholicæ Carthaginis.*

S. Eugenii libellus ad Hunericum.

Suggestio Eugenii Episc. Carthag.

XCV. *Sed cum hæc suggestio a beato Eugenio afferretur; ille jam (b) qui conceperat dolorem, urgebatur iniquitatem gravius parturire: & ita sancto viro Episcopo Eugenio per Obadum Præpositum regni sui mandasse videtur: Subde mihi universum Orbem terrarum, & sub potestate mea universus mundus redigatur: & facio, o Eugeni, quod dicis. Ad quod beatus Eugenius respondit ut potuit: Quod rationem (inquit) non habet, dici non debuit; sic est hoc, quomodo si dicatur homini, ut per aera feratur & volitet; quod moris non est humanæ naturæ. Dixi enim: Si nostram fidem, quæ una & vera est, potestas Regis cognoscere desiderat, mittat ad amicos suos: scribam & ego fratribus meis, ut veniant Coepiscopi mei qui vobis nobiscum communem fidem nostram valeant demonstrare; & præcipue Ecclesia Romana, quæ caput est omnium Ecclesiarum.*

(b) Ps. 7. Hunericus S. Eugenium deridet.

XCVI. *Ad hæc Obadus: Ergo tu & dominus meus Rex similes estis? Eugenius Episcopus dixit: Ego non sum similis Regis; sed dixi: Si veram cognoscere desiderat fidem, scribat amicis suis, ut dirigant nostros Catholicos Episcopos; & ego scribo Coepiscopis meis, quia Catholicæ universæ una est cura.* Haud quidem hæc inepte Eugenius: siquidem qui Romano præerant Imperio Principes, erant Hunerico fœdere juncti, Odoacer in Occidente, idemque ut ille Arianus, & Zeno in Oriente in Catholicos parum æquus. Sed subdit Victor: *Hæc agebat Eugenius, non quia deesset in Africa qui adversariorum objecta refellerent, sed ut illi venissent qui alieni ab eorum dominatu majorem fiduciam libertatis haberent, paritergue oppressionis nostræ calamnias universis terris & populis nunciarent. Ille autem qui nectebat dolos, audire noluit rationem, agens argumentationibus crebris, ut quoscumque Episcoporum audierat eruditos, variis insectationibus agitaret. Jam ad exilium Vibianensem secundo Donatianum, impositis centum quinquaginta fustibus, miserat Episcopum, necnon & Sufetulensem Præsidium, virum satis acutum: tunc & venerabiles Mansuetum, Germanum, Fusculum, & multos alios fustigavit.*

XCVII. *Dum hæc geruntur, imperat ut eam nostræ religionis viris illorum mensam nullus communem haberet, usque cum Catholicis omnino vesceretur. Quæ res non ipsis aliquod præstitit beneficium, sed nobis maximum contulit lucrum. Nam si sermo eorum*

Vetat Hunericus communicare Vvandalos cum Catholicis.

PAGIUS Principis ageret, & *Præsentalibus* numeris præesset, ut docet Notitia Imperii apud Ducangium in Glossario, in voce *præsens*. Morabatur *Theodericus* in civitate *Nova*, quæ urbs erat Mœsiæ inferioris ad Danubium posita, ut anno CDLXXXVII. probabimus. Porro valde decipiuntur, qui hæc Marcellini verba de Regno Theodorici interpretantur; cum illud in *Pantalia* regione fuerit, ut anno superiori vidimus. De bello a *Theodorico* adversus Zenonem Imp. gesto locuti sumus anno CDLXXIX.

rum (*dicente Apostolo a*) *sicut cancer consuevit serpere; quanto magis communis mensa ciborum poterit inquinare? cum dicat Apostolus* (*b*): *Cum nefariis nec cibum habere communem*. Hucusque Victor res præsentis anni sua historia est prosecutus: quæ vero sequitur subinferre, sequenti anno contigisse noscuntur, nosque suo ea loco reddemus.

(a) 2. Tim. 2.

(b) 1. Cor. 5.

JESU CHRISTI ANNUS 484.	FELICIS PAP. ANNUS 2.	ZENONIS IMP. 11. ODOACR. REG. 9.

I. Theodoricus gratus Zenoni.

JAm volvitur annus Domini quadringentefimus octogefimus quartus, duobus notatus Confulibus, Theodorico Gothorum Rege, atque Venantio. Meruit barbarus Rex ob debellatos Imperii perduelles (ut dictum eft fuperius) non triumphum tantum atque equeftrem ftatuam; fed & Confulatum, immo & adoptionem Imperatoris, ut geftarum rerum fcriptores (a) affirmant: quin infuper evexit illum Zeno in fpem Occidentalis Imperii potiundi. Ita plane Imperator imbellis ad turbas in Ecclefia concitandas tantummodo comparatus, dum rebelles deprimit, barbarum Regem plurimis officiis demeretur; cujus ope fuful-

(a) Jordan. & alii.

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5977.

SÆC. V. Anno Eræ Hifp. DXXII. A. C. 484.

☉ 17. AO. ☽ 10. P. 1. April. Indict. 7.

JESU CHRISTI 484.

FELICIS III. PAPÆ 2.

ZENONIS IMP. 11.

ODOACRIS REG. 9.

I. Decennalia Zenonis.

[1] COSS. *Theodoricus* Orientalis, & *Venantius* in Occidente creatus; duo enim alii, Venantii Confules ordinarii, de quibus fuo loco, Confules Occidentales fuere.

Theodoricus Gothorum Rex a Zenone adoptatus, in Faftis & Actis publicis ejus Confulatu fignatis Rex non dicebatur, ut in priori parte Differt. Hypat. cap. 7. num. VI. monftravi. *Zeno* Imperii poft Leonis Jun. mortem fufcepti *Decennalia* dedit, quorum indicium dedicatio Lauræ S. Euthymii de qua anno fequenti num. XXVII.

II. *Legati Conftantinopolim miffi Romam redeunt.*

A num. I. ad XLIII. *Vitalis* & *Mifenus* Sedis Apoftolicæ Legati, cum variis aftibus decepti fuiffent, e cuftodia producti una cum Acacio & Petri Mongi Apocrifiariis ad Ecclefiam proceflerunt, & Miffarum folemnia celebrarunt, reclamantibus licet Orthodoxis, & prævaricationem hanc effe perditionem fectæ fidei, femel, iterum, ac tertio conteftantibus. Primum quidem proteftationis libellum funiculum ad hamum circumligantes uni ex Legatis fufpende-

NOTÆ [1] COff. *Theodoricus & Venantius.*
Lapis Sitiani in agro Novarienfi, in æde facra, in cujus averfa parte eft antiquior infcriptio; inter Donianas Infcript. cl. XX. num. XII.

✠ HIC REQUIESC. C D
AUGUSTA PARVV
VIXIT IN SAECULO A
UNO ET MESES X ET DIE
XXXIII ET DE POSETA EST SUB DIE
S
IDUS JULIAS IN. D. S. XII.
FL. SEUDERICO V CS CS.

Vetus item lapis apud Aringhum tom. II. pag. 419. & Fleetvvodum pag. 456.

D P. KAL. SEPTEMB.
VENANTIO. V. C. COS

Reinefius pag. 925.

DEP. SAN. FELICIS. V. ID. FEB.
POS. CONS. FAUSTI V. C.

Procopius de bell. Goth. lib. I. meminit *Theuderici, patricii, & qui fellam confularem Byzantii adfcenderat.* Victor: *Theoderito* V. C. *Cof.* Marcellinus: *Theodorico & Venantio.*

Epitome temporum & Indiculus Pafchæ: *Venantio* V. C. *Conf. & Theodorico. Hunericus perfequitur catholicos.*

Theodoricus A. D. 483. a *Zenone Aug.* Conful in annum fequentem defignatus fuerat, ex Marcellini Chronico A. D. 483. ubi habet: *Theodoricum regem Gothorum Zenonis Augufti munificentia pacatum, magiftrumque præfentis militiæ factum, CONSULEM quoque DESIGNATUM, creditam fibi Ripenfis Daciæ partem Mœfiaque inferioris cum fuis fatellitibus pro tempore tenuiffe.* Anonymus Valefii: *Zeno recompenfans beneficiis Theodoricum, quem fecit Patricium & confulem, donans ei multum* &c. Jornandes de rebus Geticis: *Poft aliquod tempus ad ampliandum honorem ejus, in arma fibi eum filium adoptavit, de fuifque ftipendiis triumpham in urbe donavit, factufque eft CONSUL ORDINARIUS, quod fummum bonum primumque in mundo decus edicitur.* Hinc *Theodorici* nummus apud Jo. Georgium Eccardum in Epiftola de nummis quibufdam, fub regimine Theodorici Oftrogothorum regis cafis, Zenonis imaginem referens, manu dextra confularem baculum tenens, quod Gothi confularem dignitatem maximi facerent. GEORGIUS

(a) Luc. 18.

sultus, nec Deum (a) timere, nec homines revereri curavit. Etenim hoc anno eo audaciæ scceleratus progressus est, utcum religione jus quoque gentium violaret. Quomodo autem id acciderit, jam enarrare pergamus.

II. Legati Apostolicæ sedis male habiti a Zenone.

Cum enim duo Episcopi Vitalis atque Misenus Apostolicæ sedis legatione fungentes, ab ipso Felice Romano Pontifice missi, Constantinopolim pervenissent: perinde ac si non ad regiam civitatem, neque ad Christianum Imperatorem se contulissent, sed in silvarum recessibus incidissent in grassatores; continuo tenti, scriptis, quæ ferebant, exuti; atque carceri mancipati sunt: missi namque, loco occurrentis cum facibus cleri, hastati satellites; fuit pro cantu psalmorum sonitus catenarum; loco acclamationum jurgia atque blasphemiæ; pro osculis sputa, pro salutatione repensæ sunt contumeliæ; ac denique pro Ecclesia, in quam primo deduci solerent, tetrus paratus est carcer. Ejusmodi plane esse solent opera hæreticorum, ut omnia vi metuque agant, nulloque charitatis symbolo pacisve cum piis, sed fustibus, gladiis, atque carceribus tractent. Innovata vidit hoc anno Macedoniana tempora Constantinopolis, cum Imperatoris potentia furit hæresis truculenta, sanguinem sitiens Orthodoxorum,

III. Acacius seducit legatos.

Sed quod deterius est, successit violentiæ fraus: illa valuit tamquam leo furens perfidus Imperator; ista prævaluit tamquam draco insidians Acacius ejus civitatis Episcopus: qui pellexit blanditiis, invitavit illecebris, mellitisque sermonibus emollivit tandem ferrea pectora sacerdotum; sicque liberari eos vinculis fecit, ut graviori catena prævaricationis astringeret; sic exemit e carcere, ut in profundum impietatis barathrum conjiceret; & dum sibi subdole reddit eos obsequentes & Principi, apostatare fecit a Deo, & a quo missi fuerant Romano Pontifice. Quid demum? O indignum facinus! o portentum! ignominiose admodum cessit legatorum Apostolicus vigor, enervata est constantia sacerdotum, emarcuitque penitus inconcussum hactenus robur Antisti-

Legatorum prævaricatio.

tum; cum contra mandata Felicis Papæ ut Acacio communicarent inducti sunt, atque audirent absque contradictione recitari in Ecclesiæ sacris Diptychis nomen nefandi hominis Petri hæretici Alexandrinæ Ecclesiæ invasoris.

IV.

Tanta hæc torpescentes admisere legati Apostolicæ sedis, nobile susceptum munus turpi prævaricatione fœdantes; inurentes notam Ecclesiæ non habenti maculam neque rugam; immemores plane petræ (b), e qua scissi, & cavernæ laci e qua præcisi essent, Petri inquam Apostoli successoris Pontificis, & Romanæ Ecclesiæ inviolatæ hactenus amplitudinis, e qua profecti essent Constantinopolim corrigere devios, a quibus ipsi præcipites acti sunt.

(b) Isai. 51.

V. (c) Liber. Diac. c. 18. Quomodo legati habiti Constantinopoli.

Rem adeo funestam paucis his Liberatus Diaconus narrat (c): *Itum est Constantinopolim: & prædicti Episcopi in custodiam sunt redacti, chartis sublatis, ne Catholicis, quibus scriptum fuerat, redderentur. Quos iterum post hæc Acacius de custodia ejiciens, secum fecit procedere, ut quasi confirmato Petri sacerdotio dimitterentur.* Et inferius hæc addit de Felice Defensore socio legatorum: *Felix Defensor Ecclesiæ, qui cum legatis directus fuerat, impediente infirmitate, cum ipsis pergere non potuit: sed postquam Vitalis & Misenus a custodia Constantinopoli sunt egressi, perrexit cum chartis Ecclesiasticis Constantinopolim: passusque est & ipse sublatis chartis, gravissimam custodiam.* Hæc ipse perbreviter nimis, quæ tamen sunt omnino ab Evagrio prætermissa: quippe secutus Zachariam Eutychianum erubescentem nefanda ista memoriæ commendare, ea reliquit omnino pressa silentio.

VI.

Auspicatur autem narrationem Evagrius ab excusatione Zenonis imperatoris ad Felicem Pontificem missa, cum ait (d): Zeno autem rescripsit ad Felicem Romanum Pontificem, *eum frustra perturbatum verbis Joannis, qui cum jurejurando se astrinxisset, numquam omnino sedem Episcopatus Alexandrini occupaturum; violata fide, & jurejurando neglecto, nullius non sacrilegii genus admisisset: Pe-*

(d) Evag. l. 3. c. 20. 21. Zeno male se purgat apud Rom. Pontif.

PAGIUS

derunt, secundum vero in codicem immiserunt, tertium olerum cophino inserentes ad Legatos miserunt, ut scribit Theophanes. His ita gestis Legati Sedis Apostolicæ operti ignominia ac dedecore revertuntur; cum non solum ea ad quæ missi fuerant, non egissent, sed cum Petro Mongo, ad quem expellendum directi erant, inita communione polluti essent. Porro *Zenonis & Acacii* literas, quas illi ad Felicem Papam rescripserant, Romam redeuntes secum detulerunt, plenas contumeliarum in Joannem *Talaiam*: *Petri* vero *Mongi* laudibus ac præconiis refertas. Epistolæ Zenonis Aug. partem refert Evagrius in lib. 3. cap. 20. de Acacii Epistola Felix Papa, Synodus Romana, & Auctor Breviculi Hist. Eutychian. mentionem faciunt.

III. Damnantur cum Acacio & Mongo.

Post discessum Legatorum ex Urbe Constantinopoli *Felix* Defensor Ecclesiæ Romanæ, quem Felix Papa ex Latere suo Legatum miserat, cum *Vitalis* atque *Misenus* ex Sacerdotali collegio delecti fuissent, ut testatur Felix in libello ad Zenonem Aug. cogente morbi necessitate tardius subsecutus, ita contumeliose exceptus est ab *Acacio*, ut nec eum in conspectum suum admittere sustinuerit, ut testatur Felix Papa in sententia damnationis Acacii. Addit Liberatus, *Felicem* præterea detrusum esse in custodiam, & chartas ejus ablatas, quia nempe Acacio & Petro, sicut *Vitalis* & *Misenus*

trum vero non fiat accurata de ejus fide inquisitione ad sacerdotii gradum elatum fuisse: sed eum subscripsisse sua manu, se fidem trecentorum decem & octo sanctorum Patrum qui Nicaæ convenerant, cui sanctum Concilium Chalcedonense consentit, approbare. Ista enim a Zenone scripta sunt his verbis: Debes pro certo cognoscere, & nostram pietatem, & Petrum sanctissimum, de quo ante dictum est, & omnes sanctissimas Ecclesias, sanctissimum Concilium Chalcedonense complecti & venerari: quod quidem Concilium cum fide Concilii Nicæni consentit. Hæc Evagrius de excusatione Zenonis Imperatoris.

VII. Romanum Concilium a Felice Papa cogitur.

His Romam perlatis, necnon quæ ab Orthodoxis monachis ad Felicem Papam contra legatos scripta sunt: statim ipse Romanus Pontifex Felix convocavit, ex more, Episcoporum Concilium, ut tantum nefas ex proditione legatorum admissum sententia omnium damnaretur; & tam ipsos proditores, quam ad scelus impulsores par damnationis pœna perculeret. Quæ autem in hoc Concilio acta sint, Evagrius in primis narrat his verbis: *Extant præterea in Actis ejusdem Concilii* Romæ habiti sub Felice *epistola tum a Cyrillo Monacho Acœmetarum ordinis, quem supra posuimus, tum ab aliis monasteriorum Præpositis Constantinopoli, tum ab Episcopis & clericis Ægypti ad Felicem Papam contra Petrum utpote hæreticum, & eos qui cum eo communicabant.*

VIII. Monachorum laudata constantia.

Porro iidem sanctissimi monachi Orthodoxi degentes Constantinopoli lapsu legatorum veluti ingentis molis ruina concussi sunt: sed tamen minime despondere animum; verum majoribus sumptis spiritibus, mox aliquos delegarunt, qui Romam cuncta referre Pontifici advolarent. De his enim addit Evagrius ista: *Qui autem ex domicilio monachorum, quos Acœmetas vocant, venere ad Felicem, Misenum & Vitalem propterea coarguerunt, quod ad ipsorum usque Constantinopolim adventum Petri nomen clam & occulte in sacris tabulis legi consueverat: ex eo autem ad præsens usque tempus palam & aperte Misenum & Vitalem Petro communicasse. Epistola quidem Ægyptiorum tum ista de Petro complexa est, tam etiam quod Joannes & Orthodoxus esset, & ut leges Ecclesiasticæ postulant, ordinatus; Petrus autem a duobus solum Episcopis eadem erroris pravitate cum illis infectis creatus; tam denique quod statim post Joannis fugam mille non supplicii genera Orthodoxis ab eo inflicta. Quæ omnia Acacio per quosdam, qui Constantinopolim venerunt, significata esse, Acaciumque Petro in omnibus quæ moliebatur subsidio fuisse, memorant.*

IX.

Crevere etiam res istæ sermone Simeonis monachi, qui fuit ex numero eorum qui vocantur Acœmetæ, missi a Cyrillo ad Felicem: Nam Misenus & Vitalis ab eo fuerant reprehensi, propterea quod cum hæreticis communicaverant; idque cum nomen Petri ut hæretici palam in sacris tabulis recitaretur: quodque ea ratione multi simplices homines ab hæreticis in errorem adducerentur, qui affirmare non dubitarunt Petrum ab Episcopo Romano in communionem receptum esse. Addidit etiam Simeon, cum quadam quæstione rogaretur, Misenum & ejus fautores noluisse quemquam Orthodoxorum in colloquium venire, vel litteras reddere, vel quisquam contra veram sinceramque fidem admissum accurate examinare. Producebatur item in medium Silvanus presbyter, qui una cum Miseno & Vitali fuisset Constantinopoli; isque verba monachorum confirmavit. Lecta est præterea Acacii epistola ad Simplicium, qua significabat, Petrum jampridem & abdicatum fuisse, & filium tenebrarum declaratum. Quibus de causis Misenus & Vitalis de sacerdotii gradu dimoverentur, & a sacrosancta & pura separarentur communione: idque de sententia totius Concilii.

X.

Quod quidem Romanum Concilium quæ sequuntur de Petro pronunciavit: Petrum hæreticum jampridem sententia sacræ sedis Apostolicæ condemnatum, interdictum Ecclesia, & anathemate mulctatum Ecclesia Romana non recipit. Cui quidem licet nullum aliud crimen obiiciatur, hoc profecto satis habet ponderis, cum quidem

non

PAGIUS

nus fecerant, communicare noluerat. Priusquam Legati Romam reversi essent, fama adventum eorum præveniens, prævaricationem eorum ubique divulgaverat. Tandem ingressus in Urbem Felix Papa Synodum LXVII. Episcoporum collegit in Basilica Sancti Petri. Illic *Vitalis* ac *Misenus* cum Legationis sibi mandatæ rationem reddere juberentur, & ad vanas excusationes converterentur, *Felix Papa* primo Vitalem ac Misenum Episcopos Sacerdotio & communione privavit. *Petrum* deinde *Alexandrinum*, & *Acacium* Constantinopolitanum a Sacerdotali collegio, & ab Ecclesiastica communione pronunciavit alienos. Hæc est prima damnatio Acacii in Synodo Romana habita *die V. Kalend. Augusti Venantio Cos.* ut colligitur ex sententia depositionis, quam Felix Papa ad Acacium misit. Hujus Synodi Romanæ unicum hodie superest fragmentum, pars sc. sententiæ ab universa Synodo prolatæ in Petrum & Acacium.

IV. *Duæ Synodi Romanæ adversus Acacium non confundendæ.*

Acacius in duabus Synodis Romanis damnatus est, quarum altera hoc anno, ut mox dixi, coacta, & a Baronio diligenter explicata; altera detecta a Valesio lib. 2. Observat. Ecclesiast. ad Evagrium cap. 3. ubi tamen eam hoc anno habitam perperam credidit, ut anno sequenti, quo ea celebrata, ostendemus, in damnatione ac depositione *Acacii* duo maxime posita

non posse Orthodoxis præesse, quod ab hæreticis ordinatus fuit. Eadem Concilii sententia hoc quoque complexa est: Acacium Episcopum Constantinopolitanum gravissimo crimine dignum res ipsa declaravit: quippe tametsi litteras ad Simplicium scripserit, & Petrum appellaris hæreticum; tamen idem ipsum jam Zenoni minime patefecerit; cum certe illud, si modo amaret Zenonem, præstare deberet; verum Imperatoris desiderio satisfacere magis, quam fidei consulere expetierit. Hactenus Evagrius de rebus gestis hoc anno in Romano tali ea causa congregato a Felice Papa Concilio.

XI. Synodus Romana in causa Miseni, & Vitalis.

Verum res tanta haud ita leviter transeunda, sed locupletius explicanda, cum sermo sit de eo Romano Concilio, in quo summi ponderis negotium ventilatum est & definitum. Non ante quidem ejusmodi Synodus habita est, quam missi legati redierunt Constantinopoli Romam: cum iidem ad dicendam causam Synodum ingredi jussi sunt, ubi parata erant scripta, necnon præsentes testes, quibus legati prævaricationis accusarentur: hi enim eorumdem (ut dictum est) adventum præcesserant. Felix igitur in tanto rerum discrimine, licet veluti captiva sub Erulis Arianis teneri videretur Ecclesia, & majores in Oriente sciret ab Eutychianis hæreticis excitatos esse tumultus; insuper Catholicæ fidei adversari Imperatorem, eumque sub Catholico pallio duplo iniquius persequentem; & in quo omnem spem collocaverat, legationem in proditionem esse conversam aspiceret: nequaquam animo consternatus est; sed consurgens alacrior, malis resistere parans, indicit Synodum, in qua septuagintaseptem Episcopi convenere: tot enim subscripsisse reperiuntur sententiæ in Acacium latæ, ut Vaticanus codex ostendit.

XII. Misenus & Vitalis vocati reddere rationem.

Properarunt ergo vocati ex Italia Episcopi ad Synodum: qui simul in unum congregati cum essent apud S. Petrum Apostolum, præsidente Felice Romano Pontifice, solemnibus ex more ritè peractis, jusserunt Misenum atque Vitalem Episcopos de legatione sibi credita reddere rationem. Sed inventi minime ipsi servasse, immo transgressi esse præcepta, quæ obituri eam functionem acceperant: & licet modo negarent, modo excusarent se fuisse deceptos, nescientesque cum hæreticis communicasse; convicti tandem ex ipsius Acacii litteris, quas iidem ipsi secum tulerant ad eumdem Romanum Pontificem, una omnium sententia judicati sunt qui communione Apostolica essent indigni, necnon ab Episcopatus honore alieni. Sic itaque abjecti infelices illi inter Cain (a) projecti a facie Domini, stigmate damnationis justi. Porro quod ad literas Acacii pertinet, quas ad Felicem Papam iidem retulere legati: ipsum illic professum se communione esse junctum cum Petro Alexandrino sæpe damnato hæretico, testatur Gelasius in epistola ad Episcopos Dardaniæ. Eo procaciæ perfrictæ frontis contumax homo pervenit, ut peccata sua sicut Sodoma (b) prædicaret.

(a) Genes. 4.

(b) Isai. 3.

XIII. In Synodo agitur Acacii causa.

His peractis, alia Sessione cognita est Acacii causa, allatisque in medium cunctis manifestis ab eo perpetratis criminibus, sententia omnium est judicatus hæreticus hæreticorum participatione pollutus. At nec sic quidem in eum excommunicationis sententiam intorquere, Patribus hactenus visum est: sed scriptis ad eum rursum litteris Synodalibus, admonitus est, ut resipisceret, alias sciret se excommunicationis sententia percellendum. De hac autem quæ præcessit sententiam admonitione, testatur Liberatus Diaconus verbis istis (c): *Ubi ergo ad plenum detectus est Acacius hæreticus. Papa Felix litteris suis Synodicis ad Acacium sic posuit: Peccasti, ne adjicias, & de prioribus supplica, &c.*

(c) Liber. Diac. Brev. c. 18.

XIV.

Nihil plane factum præpropere ab ipso Romano Pontifice, sed toto suæ sedis tempore usque hanc diem nihil magis ipsum curasse Felicem, quam Acacium admonere, testatur Gelasius in epistola ad Episcopos Dardaniæ. Subdit vero Liberatus: *Susceptis his Acacius litteris, perseverat, neque recedens a communione Petri, neque suadens ei palam suscipere Chalcedonense Concilium & tomum Papæ Leonis.* Hæc Liberatus. Porro desiderantur ejusmodi litteræ Synodales ad Acacium missæ.

Con-

PAGIUS

stea reprehenderunt Græci, ut advertit idem Valesius in Notis ad lib. 3. Evagrii cap. 18. Primum, quod in Synodo damnatus ac depositus non fuisset; Sed solus *Felix* Papa nomen suum sententiæ depositionis præfixisset. Alterum, quod non convictus, nec discussus juxta Ecclesiasticas regulas, damnationis sententiam excepisset. Priori objectioni ita respondebant Romani, non opus fuisse nova Synodo ad condemnandum *Acacium*; omnes enim sectatores & communicatores hæreticorum, qui speciali sententia olim condemnati sunt, simul cum iisdem hæreticis damnatos intelligi, ut scribit Gelasius Papa in Epistola ad Orientales. Nec satisfecit responsio Baronii numero XXI. Gelasium de Oecumenica Synodo loqui dicentis: Neque enim Græci hoc in negotio generale inter ac particulare Concilium discrimen ullum faciebant: sed generaliter affirmebant, *Acacium* nulla in Synodo specialiter ob ipsum congregata fuisse damnatum: *An de eo dolet Acacius, quod speciali Synodo non fuerit confutatus; cum proprium crimen suis literis ipse detexerit, nec audiri debuerit jam sponte confessus, & de tantis Pontificibus*

XV. Constat autem tantum abfuisse ut Acacius resipisceret, ut mox Joannem illum Apameæ Episcopum electum, qui nuper, ipso Acacio agente, fuerat a Romano Pontifice cum Petro excommunicatus; idem Acacius crearit Tyri Episcopum, Petrum vero Fullonem confirmarit in sede Antiochena, ut Papæ Felicis litteræ datæ ad clerum Constantinopolitanum declarant, quæ inferius recitandæ erunt. Ita plane superbus nihil quavis occasione oblatum prætermissum voluit, quo aliena sibi vendicaret jura Ecclesiarum, & adversus Romanum Pontificem niteretur; illum per omnia sectatus, (a) qui ponere statuit suam sedem super astra cœli, ut fieret Altissimo similis: stulte nimis sibi fingens, una cum Romano Imperio in Occidente, etiam esse Romanam Ecclesiam humi depressam; eidem contemnens obtemperàra: superbe ratus ei minime cedere debere Præsulem amplissimæ Civitatis, in qua Romani Imperii sceptra vigerent. Verum non super regnum & Imperium inniti Apostolicam sedem, sed super Christum Regem Regum & Dominum Dominantium, ipse suo tandem expertus est damno, ut quæ sunt reliqua tomi hujus passim ostendent, & quæ sequenti dicentur tomo, cum aboleri jussum est ejus nomen e sacris tabulis, manifestabunt. Sed jam prosequamur historiam.

(a) Isai. 14.

XVI. Acacius condemnatur. Cum igitur ipsi Romano Pontifici Felici & sanctæ Synodo simul innotuisset, Acacium more suo contempsisse novissimam admonitionem, nec spem ullam penitus esse reliquam, ut resipisceret, atque errata corrigeret; collatis calculis una omnium pari sententia condemnatur, & ut indignus penitus Catholica communicatione, ab ea rejectus exploditur: scriptaque in eum excommunicationis sententia, eadem missa est Constantinopolim. Tradit hoc ipsum Liberatus his verbis: *Hæc (inquit) cognoscens Papa Felix*, nempe admonitionem præmissam contemptui habitam, *scripturam misit Acacio per Tutum * Defensorem, cujus est principium: Multarum transgressionum reperiris obnoxius*. Extant ipsæ quidem litteræ, quibus hujusmodi inscriptio præfixa est (b):

* Titum.

FELIX EPISCOPUS SANCTÆ ECCLESIÆ CATHOLICÆ URBIS ROMÆ ACACIO.

(b) Epist. 4. Felic. t. 1. epist. Rom. Pont.

XVII. Sententia contra Acacium. *Multarum transgressionum reperiris obnoxius, & in venerabilis Concilii Nicæni contumelia sæpe versatus alienarum tibi provinciarum jura temerarie vendicasti. Hæreticos pervasores atque ab hæreticis ordinatos, & quos ipse damnaveras atque ab Apostolica instistiti sede damnari, non modo communioni tuæ recipiendos putasti; verum etiam aliis Ecclesiis (quod nec de Catholicis fieri poterat) præsidere fecisti, aut honoribus, quos non merebantur, auxisti. Testatur hoc Joannes, quem a Catholicis Apamea non receptum, pulsumque de Antiochia Tyriis præfecisti: & Hymerius tunc de diaconia dejectus, atque Christiani nominis appellatione privatus, a te etiam in presbyterii provectus officium. Et quasi hæc minora tibi viderentur, in ipsam doctrinæ Apostolicæ veritatem ausu superbia tua tetendisti: ut Petrus, quem damnatum a sanctæ memoriæ decessore meo ipse retuleras (sicut testantur annexa) B. Evangelistæ Marci sedem, te connivente, rursus invaderet; & fugatis Orthodoxis Episcopis & clericis, sui procaldubio similes ordinaret: pulsoque eo qui illic fuerat regulariter constitutus, captivam teneret Ecclesiam. Cujus tibi adeo grata persona est, & ministri ejus accepti, ut Episcopos & clericos plurimos Orthodoxos nunc Constantinopolim venientes detegaris affligere, & Apocrisarios ejus confovere; atque anathematizantem eumdem Petrum Chalcedonensis decreta Concilii, & violantem sanctæ memoriæ Timothei sepulturam (sicut ad nos certiores nunc quoque nuncii detulerunt, per Misenum & Vitalem credideris excusandum: nec eum laudare desieris, & multis efferre præconiis; ita ut damnationem ipsius, quam ante retuleras, veram non fuisse jactaris.* Tan-

PAGIUS

hac Catholicis non dolet sine ulla discussione seclusis, inquit Gelasius in ea Epistola Orientales alloquens, ubi fatetur ingenue *Acacium* in nulla speciali Synodo convictum atque auditum fuisse. Certe ex duabus Synodis Romanis, in quibus damnatus *Acacius*, neutra ipsius causa congregata est, sed prior ob Vitalem ac Misenum Sedis Apostolicæ Legatos collecta; in qua *Vitalis* quidem ac *Misenus* damnati, *Petrus* vero *Alexandrinus*, & *Acacius* perstricti tantum obiter ac notati, ut docet Evagrius cap. 18. Posterior vero causa Ecclesiæ Antiochenæ collecta anno sequenti, in eaque Petrus Alexandrinus & Acacius Constantinopolitanus, ut socii & communicatores Petri Fullonis Antiocheni Episcopi damnati sunt.

V. Quod vero Felicem Papam solum ei sententiæ nomen suum præfixisse querebantur Græci, huic objectioni ita respondet Felix in Epistola Synodica ad universos Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bithyniam consistentes: *Unde nunc causa Antiochena Ecclesia apud B. Petrum Apostolum collecti rursum Dilectioni vestræ morem, qui semper apud nos obtinuit properavimus indicare. Quoties intra Italiam propter Ecclesiasticas causas præcipue Fidei colliguntur Domini Sacerdotes, consuetudo retinetur, ut Successor Præsulum Sedis Apostolicæ, ex persona cunctorum & totius Italiæ Sacerdotum juxta sollicitudinem sibi Ecclesiarum omnium competentem, cuncta constituat*. Idem ante Felicem dixerat Julius Papa in Epistola ad Orientales, quam refert Athanasius in Apologetico. Jam vero quod spectat ad secundam objectionem Orientalium de Acacio sine ulla discussione damnato, satis responsum est a Gelasio Papa

Respondetur rationibus Græcorum in causa Acacii.

XVIII. *Tantum autem perseveras in hominis defensione perversi, ut quondam Episcopos, nunc vero & honore & communione privatos Vitalem atque Misenum, quos ad ejus expulsionem specialiter miseramus, sublatis chartis custodiæ passus fueris mancipari: & ad processionem, quæ tibi cum hæreticis habetur, exinde productos (sicut eorum professione patefactum est) ad hæreticorum tuamque communionem, contempta qua vel gentium jure servari debuit legatione, pertraxeris, præmisisque corruperis: & in læsionem B. Apostoli, a cujus sede profecti fuerant, non solum inefficaces redire feceris; sed etiam impugnatores omnium, quæ fuerant mandata, monstraris. In quorum deceptione tuam nequitiam prodidisti: & ad libellum fratris & Coepiscopi mei Joannis qui te gravissimis objectionibus impetivit, in Apostolica sede secundum canones respondere diffideas, objecta firmasti.*

XIX. *Felicem quoque Defensorem fidelissimum nobis, necessitate faciente, serius subsecutum, indignum tuis censuisti oculis. Eos quoque tecum litteris tuis communicare testatus es, quos constat hæreticos: quid enim sunt aliud, quid post obitum sanctæ memoriæ Timothei ad Ecclesiam sub Petro redeunt, vel qui se ex Catholicis eidem tradiderunt, nisi quod Petrus ab universa Ecclesia atque a te fuerat judicatus? Habe ergo cum his quos libenter amplecteris portionem ex sententia præsenti, quam per tua tibi direximus Ecclesiæ Defensorem, sacerdotali honore & communione Catholica, necnon etiam a Fidelium numero segregatus; sublatum tibi nomen & munus ministerii sacerdotalis agnosce, sancti Spiritus judicio & Apostolica auctoritate damnatus, numquamque anathematis vinculis exuendus.*

XX. Cælius Felix Episcopus sanctæ Ecclesiæ Catholicæ urbis Romæ subscripsi. *Data quinto Kalend. Augusti, Venantio viro clarissimo Consule. Simul subscripserunt sexagintaseptem Episcopi.* Hactenus sententia in Acacium lata. Sed antequam ulterius progrediamur, admonendum, ex ejusmodi recitata epistola, hoc anno sub Consulatu Venantii data, redargui penitus mendacii quæ leguntur in libro de Romanis Pontificibus sub Felice, ubi dicitur, triennio post damnatum Acacium missos esse legatos Constantinopolim Misenum & Vitalem; cum ante ejus damnationem missos esse eosdem legatos, tum ex dicta recitata sententia, tum omnium historicorum testificatione exploratissimum habeatur.

XXI. *De litteris ad Orientales Episcopos datis.*

His igitur datis a Felice Papa atque Synodo de damnatione Acacii litteris, mox aliæ scriptæ fuerunt ad omnes Orientales Episcopos, quibus admoniti sunt, ut Acacii communionem vitarent, quem Ecclesia Apostolica sua communicatione judicasset indignum. Paruerunt Macedones Episcopi, necnon qui præerant Dardaniæ Ecclesiis, testatur id quidem Gelasius Papa in epistola ad Laurentium, & in ea quam ad Episcopos Dardaniæ scripsit. Sed hic ille nobis modo nodus solvendus: Quomodo postea Euphemius Episcopus Constantinopolitanus tempore Gelasii, Felici successoris, ait ad excusationem Acacii, ipsum non fuisse damnatum in Synodo? Patet quidem ex Gelasii epistola (a) quæstionis solutio: nempe intellexisse illum de Synodo œcumenica, quam ipse Gelasius tradit haud fuisse ad damnationem Acacii necessariam; sed & excusat, haud integrum fuisse Felici Orientales vocare Episcopos, quos sciret Acacii communione pollutos.

(a) *Gelas. epist.* 22.

XXII. Scripsit & sancta Synodus Romæ collecta etiam post latam sententiam in Acacium litteras ad clericos & monachos tum Constantinopoli, tum in omni provincia Bithyniæ consistentes, quibus eos de rebus in Synodo adversus Acacium gestis admonuit. Sic enim se habent, magno Dei beneficio conservatæ (b):

Sancta Synodus apud beatum Petrum Apostolum congregata universis presbyteris & Archimandritis Orthodoxis Constantinopoli & Bithyniæ consistentibus dilectissimis filiis in domino salutem.

(b) *Felic. ep. 4. t. 1. ep. Rom. Pont.*

Olim

PAGIUS

VI. *Sententia in Acacium.*

Papa in Epistola ad Orientales, cujus verba supra protulimus. Hæc recte Valesio observata. Baronius num. XIII. postquam retulit damnationem Vitalis atque Miseni scribit; *his peractis alia Sessione*, cognitam esse causam *Acacii*, allatisque in medium cunctis manifestis ab eo perpetratis criminibus, sententia omnium judicatum esse hæreticorum participatione pollutum. At hæc sic quidem in eum excommunicationis sententiam intorquere Patribus hactenus visum esse: sed scriptis ad eum rursus literis Synodalibus admonitum esse, ut resipisceret; alias sciret se excommunicationis sententia percellendum. De hac autem quæ præcessit sententiam admonitione, testari Liberatum cap. 18. sed hujusmodi literas Synodales ad Acacium missas desiderari. Ita Baronius. Valesius in lib. 2. Observat. Ecclesiast. ad Evagrium cap. 8. contendit, Baronium & Liberatum hac in narratione hallucinatos esse, nec *Acacium* secundo admonitum post damnationem Vitalis atque Miseni, nec latam damnationis in Acacium *sententiam dilatam* fuisse. Qui enim fieri potest, inquit Valesius, ut Felix Papa ad Synodicas literas, quas refert Liberatus post damnationem Vitalis ac Miseni ad Acacium scripserit; cum constet Felicem Papam, *quarto aut quinto die* post damnationem illorum sententiam depositionis misisse ad Acacium? Existimat itaque Valesius primo admonitum fuisse Acacium a Felice Papa per Epistolam ad ipsum scriptam, quam Legati Sedis Apostolicæ Vitalis atque Misenus Constantinopolim miserunt, & secundam admonitionem aliam non esse, quam libellum citationis a Felice Papa ad Acacium transmissum per eosdem Legatos; qui

sic

Olim nobis, atque ab initio sedi Apostolicæ omnium nostrorum principi fides vestra probata est sanctitatis: nec dubitari potest, ita vos veræ in Deum pietatis tenere constantiam, ut etiam discernendi justos ab impiis, Fideles ab infidelibus, Catholicos ab hæreticis, dono Divini Spiritus habeatis industriam. De quo gloriantes in Domino; etsi nihil esset quod in causa fidei latere noverimus; tamen ne quis pusillæ forte sit mentis, pro sollicitudine ministerii, per Ezechielem Prophetam (a) a Domino specialiter verba dicta proferimus: Quod si (inquit) speculator gladium viderit venientem, & non insonuerit buccina, & populi se non custodierint, veneritque gladius, & tulerit de eis animam; ille quidem in iniquitate sua captus est, sanguinem vero de manu speculatoris requiram. Videtis ecce quæ nos cura constringat, quæ mandata perterreant: & quod cavendum est paties, ne ipsis taceamus adversis, quam magis verendum divinis subjacere suppliciis; & cum possit cælestis vocis auditu, quisquis se custodierit, sine dubitatione salvari; speculatoris sit gravior reatus, si quemquam taciturnitas ejus amiserit.

(a) Ezec. 33.

XXIII. Unde quæ sint acta, memoremus: Cum Vitalis atque Misenus in nostra judicia constituti causas mandata sibi pro fide legationis exponerent; quoniam astutiores sunt filiis lucis filii tenebrarum, prævaricatores mandata sibi legationis, circumveniente magisque opprimente Acacio, sunt reperti: ita ut (quantum famæ nobilitate præcognitum est) consisteret eos, prædicti contra formam præcepti, prohibitum sui exhibuisse famulatum, cum ab hoc specialiter directi fuissent. Utinam Ecclesia vobis audientibus eum corriperet, & Petro Alexandrino hebe seclaso (quem S. Simplicius Papa sæpius poposcerat longinquo exilio relegandum, ut Catholicis Episcopis subveniretur & populis) ipsi coram vobis inter altaria veneranda non solum Acacio, quod vetitum fuit contrarie perpetranti, sed eisdem ipsis, ad quos directi fuerant evitandos, se nescientes communicasse dixerunt; nec Catholicis Episcopis & clericis quos persequebatur Acacius, callida seductione transflecti, subvenire voluerunt. Et cum se universa sic-

ut illis mandata sunt mentirentur egisse; lectis Acacii litteris, quas ipsi detulerant, manifestum est eos sine excusatione vidisse, unum atque idem Petrum, Acaciumque sentire, qui Petrum a S. Simplicio & ante Episcopatum fuisse damnatum, & ab Episcopatus ipsius retulerat honore propulsum.

XXIV. Adjectum etiam tunc, cum ista in examinatione tractantur, quod Acacius Joannem illum Tyriorum Ecclesiæ fecerit præsidere, qui Apameæ a Petro Antiocheno Ecclesiæ tyranno fuerat Episcopus ordinatus; sed minime receptus, propria ordinatore depulso, eamdem sedem non timuit occupare: quos tunc hypocrita Acacius ita fecit ab Apostolica sede damnari, ut his etiam Christianorum vocabulum tolleretur, quod Gesta apud eum habita manifestant.

XXV. His ergo deterioribus compertis, Vitalem atque Miseanum a sacerdotali collegio & sacrosancta communione suspendimus: Acacium quoque membris Christi perniciosius inhiantem, & per Civitates atque provincias unam de fide Catholica Ecclesiam dissipantem, inter Episcopos sanctos atque inter Christianos judicavimus non haberi. Qualiter enim fieri poterat, ut scindens tunicam Christi, quam nec crucifigentes eum dividere ausi sunt, in numero Fidelium censeretur? Igitur omnia quæ nobis in timore Dei competunt, cogitantes & prævidentes, ne tacente extincta Eutychiana pestis hæreseos, cujus Acacius defensor est & patronus, serpens ut cancer, Christi membra disperderet; eum jam nunc e corpore Ecclesiastico, ut partem putridam anathematizamus, sententia memorata abscissum, Dominicis eloquiis obsequentes (b): Si oculus tuus, aut pes tuus scandalizaverit te, abscinde eum, & projice abs te. Et ut charitas vestra possit agnoscere, venerandas Synodos Nicænum & Ephesinam priorem, atque Chalcedonensem contra Nestorium, & Eutychetem impiissimum, nos tenere, &c. His subjecta fuisse videtur rectæ fidei instructio, quæ desideratur in dicta epistola, opera librariorum ita decurtata relicta, & annexa sequentibus, quæ ejusdem esse noscuntur epistolæ, videlicet?

(b) Matt. 18.

XXVI. Post illam sententiam, qua in Acacium perturbatorem totius Orientis Ecclesiæ dicta

PAGIUS sic incipit: *Episcopali diligentia commonente, debuerat diligentia tua*, & cætera apud Baronium anno CDLXXXIII. n. XLVI. & seq. legenda.

VII. *Sententia Valesii eam statim promulgatam fuisse censentis.* Denique quod Baronius affirmat, dilatam fuisse damnationis sententiam in Acacium, dicit Valesius manifeste refelli ex epistola ipsius Synodi Romanæ *ad universos Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bithyniam consistentes*. In hac enim Epistola, quæ gestorum in illa Synodo Romana accuratam narrationem complectitur, primo quidem Vitalis ac Misenus damnati esse dicuntur: postea vero nulla interposita dilatione Acacius a Sacerdotali honore, & Ecclesiastica communione removetur. Verba Epistolæ a Baronio num. XXII. recitatæ, sunt hæc: *His ergo deterioribus compertis Vitalem atque Misenum a Sacerdotali collegio & Sacrosancta communione suspendimus. Acacium quoque membris Christi perniciosius inhiantem, & per Civitates atque Provincias unam de fide Catholicam Ecclesiam dissipantem, inter Episcopos Sanctos, atque inter Christianos judicavimus non haberi. Qualiter enim fieri poterat scindens tunicam Christi, quam nec crucifigentes eum dividere*

*Ita est, his quoque nunc congregati addicimus * litteris, memoratam subdendo sententiam, quam placuit per Tutum Defensorem Ecclesiæ Acacio dirigi; ne volentes aliqui circumscribere veritatem, malignissimis blandimentis simpliciores quosque seducant. Nam si terra marique Orthodoxis non ponerentur insidiæ, plurimi ex nobis cum eadem Acatii sententia venire potuissent. Unde nunc causa Antiochenæ Ecclesiæ apud beatum Petrum Apostolum collecti, rursum dilectioni vestræ, more qui apud nos semper obtinuit, properavimus indicare.*

* adducimur.

Appendix ad superiorem epistolam.

XXVII. Mox vetus Romanæ Ecclesiæ.

*Quoties intra Italiam propter Ecclesiasticas causas, præcipue fidei, colliguntur Domini sacerdotes, consuetudo retinetur, ut successor Præsulum sedis Apostolicæ ex persona cunctorum totius Italiæ sacerdotum, juxta solicitudinem sibi Ecclesiarum omnibus * competentem cuncta constituat, qui caput est omnium, Domino ad beatum Petrum Apostolum dicente: (a) Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, & portæ inferi non prævalebunt adversus eam. Quam vocem sequentes trecenti decem & octo sancti Patres apud Nicæam congregati, confirmationem rerum atque auctoritatem sanctæ Romanæ Ecclesiæ detulerunt; quam utramque usque ad ætatem nostram successiones omnes, Christi gratia præstante, custodiunt. Quod ergo placuit sanctæ Synodo apud beatum Petrum Apostolum (sicut diximus) per Tutum Ecclesiæ Defensorem, & beatissimus vir Felix, caput nostrum, Papa & Archiepiscopus judicavit, in subditis continetur.* His juncta fuisse videtur exscripta sententia in Acacium lata, jam superius suo loco a nobis posita: cui hæc subjecerunt:

* omnium.

(a) Matt. 16.

Auctoritas Apostolicæ sedis.

XXVIII. *Sic * autem Acacius impietatem pestiferæ damnationis tetendit, ut etiam dejectus insultet, ut scissus sævire non desinat; & cum omnino extra corpus habeatur, ejus tamen membra dilaceret, & de se scriptum esse testetur (b): Impius cum venerit in profundum malorum, contemnit adjiciens deteriora prioribus, persequendo jam mortuos, ejus ausma graviter delinquendo, condemnationem secundæ mortis incurrit: qui, Calendione Episcopo sancto (quemadmodum cognovimus) nuper ejecto, Petrum toties & a se ante damnatum in ejus immisit Ecclesiam; ita ut plurimi (si verum est) Catholici cesserint, relictis suis sedibus, sacerdotes, & nostra projectæ sint porcis & canibus margaritæ.*

* Sicut.

(b) Prov. 18.

XXIX. *Veruntamen neminem terreat, quod damnatus Acacius non quiescat. Elisus est satanas; & tamen operatur. Vicit Christus & vincit, nec adhuc hostis absistit. Et quia certum est nobis, meminisse vos etiam propheticæ lectionis, nec aliquid habere contra consistentia castra formidinis: opportunissime cohortamur expectantes Dominum, ut (sicut & nos) perseveretis in finem; & sententiam, quam reperitis in subditis, animo constanti retineatis.*

XXX. *Ne quid autem maligni in litteris nostris mutari apud pravissimas mentes, aut aliter interpretari possit: primum clementissimo Principi (sicut oportuit) supplicantes, has easdem litteras nostras ad dilectionem vestram, clerum, plebemque, & amplissimum Senatum direximus, quibus singuli universique subscripsimus; divinum petentes auxilium, ut vitatis insidiis, hæc ad vos scripta faciat pervenire.* Et alia manus: *Deus vos incolumes custodiat, filii dilectissimi.* Subscriptiones Episcoporum.

XXXI. *Candidus Tiburtinæ civitatis Episcopus Petro Alexandrinæ Ecclesiæ pervasori, & Acacio quondam Ecclesiæ Constantinopolitanæ, necnon etiam Petro Antiocheno ab Episcopatu & Christianorum numero olim jure & merito segregatis, omnibusque sequacibus eorum, sequens auctoritatem sedis Apostolicæ secundum desiderium nostrum juxta Ecclesiæ statum Catholica delibe-*

PAGIUS

re ausi sunt, in numero fidelium censeatur? Igitur omnia, quæ nobis in timore Dei competunt cogitantes ac providentes, ne totius extincta Eutychianæ pestis hæreseos, cujus Acacius defensor est ac patronus, serpens, uti cancer, Christi membra disperderet, eum jam nunc ut partem putridam anathematizamus sententia memorata abscissum. Vides nullam hic mentionem fieri dilationis interpositæ, sed post damnationem Vitalis atque Miseni, sententiam excommunicationis continuo in Acacium esse libratam. Quod si dilatio interposita fuisset, proculdubio id retulissent Episcopi in Epistola Synodica ad Archimandritas. Id enim ad exaggerandum crimen Acacii non mediocre pondus habuisset; sed nec Gelasius Papa in Gestis de nomine Acacii mentionem ullam facit interpositæ dilationis. Ita Valesius qui nomine *Gestorum de nomine Acacii* intelligit Breviculum Hist. Eutychian. uti etiam a quibusdam aliis appellatur.

VIII. Verum nec Liberatus, nec Baronius, sed ipsemet Vir doctissimus fallitur. Nam, ut recte vidit Baronius, quando Felix Papa *Vitalem* & *Misenum* in Orientem legavit, dedit eis Epistolam a se ad Acacium scriptam, qua significat, optare Sanctam Synodum Romanam, ut Zenonem Imp. inducat ad emendandum sedulo studio ea, quæ adversus Catholicam fidem hactenus perperam egisset, sed quia magnopere credebatur fore, ut Acacius refractarius suasionibus Pontificiis & Apostolicæ Sedis monitis minime acquiesceret, iisdem Legatis datus citationis libellus, cujus initium: *Episcopali diligentia commonente*, &c. Quare libello illo *primum* admonitus fuit Acacius, non vero *iterum*: & Epistola illa, quam etiam duo Legati tulere, non est libellus citationis, sed Epistola exhortatoria, qua Felix Papa Acacium *instantius, crebro, repetitis hortationibus* incitat ut ipse *ea posthac* devitet, *quæ eum ab omni domo Christi ostendant esse disjunctum*, ut legitur in illa Epistola a Baronio anno CCCCLXXXIII. num. XXV. & seqq. relata, in qua nullum admonitionis vel citationis vestigium ex-

Refellitur primo.

liberatione prolatam, anathema dicens, subscripsi. Et quadragintaduo Episcopi similiter subscripserunt. Hactenus ibi de epistola Synodali. Ex hac igitur Candidi Episcopi Tiburtini subscriptione manifestum redditur, non unum tantum esse in Synodo Romana damnatum Acacium, sed & repetitam damnationem Petri Antiocheni, & Petri Alexandrini Episcoporum hæreticorum, eosdemque sedibus exauctoratos.

XXXII. Quod vero ad ipsos monachos Constantinopolitanæ Ecclesiæ, ad quos Synodalis epistola data est, spectat: magna quidem Dei providentia in his moderandis eluxit, ut compensato certamine, tunc pro defensione Catholicæ veritatis insurgerent monachi, cum ejusdem Ecclesiæ Episcopus faveret hæreticis; sicut contra cum Eutyches Archimandrita una cum suis hæresim seminaret, tunc ex adverso staret Catholicus ejusdem civitatis Antistes sanctissimus Flavianus. Perseveravit & in posterum ejusmodi in monachis una cum sancta Romana Ecclesia in fide Catholica defendenda constantia, digna quidem laude: ut plane illud civibus decantare licuerit (a): *Nisi reliquisset Dominus semen, & quidem semen verum, semen sanctum; quasi Sodoma & quasi Gomorrha fuissemus.* Sed de his sæpe dicendum suis locis inferius.

(a) Isa. 1.

XXXIII. Hæc igitur cum hoc ipso anno, qui secundus Felicis Pontificis numeratur, ex nota Consulatus & aliis signis facta esse, certissimum sit: solvenda illa objectio est, quam ex Gelasii Papæ epistola quis posset inferre, cum scribens ad Anastasium (b) Imperatorem dicat, triennio ferme laboratum esse cum Acacio, ut emendaret quod deliquisset, antequam Felix in eum sententiam damnationis inferret: cum tamen hic sit secundus Felicis annus. Ad hæc dicendum est, nequaquam triennium illud ad Felicis sedis tempora referendum esse, sed ad numerum illum explendum extrema Simplicii tempora computanda, ut quæ dicta sunt superius acta ab eo esse contra Acacium docent. Testatur id quidem Gelasius de Acacio ab Ecclesia Romana per triennii ferme temporis spatium sæpe præmonito, in epistola ad Dardaniæ Episcopos data (c).

(b) Gelas. ep. 10.

(c) Gelas. ep. 11.

XXXIV. *Quid autem acciderit cum anathematis litteræ Constantinopolim perlatæ sunt, Liberatus Diaconus narrat his verbis: (d) Datis Acacio hujusmodi litteris, eas non suscepit, patrocinio fultus Imperatoris: ita ut cogerentur qui eas detulerant, per quemdam ignotum monachum Acœmetensem, ipsam chartam damnationis, dum ingrederetur ad celebranda sacra, suspendere in ejus pallio, & discedere.* Addit ad hæc Nicephorus (e), monachos illos monasterii Dii nominati, qui comministri ad hoc opus fuere, ab Acacianis dira passos esse, occisos ex iis aliquos, nonnullos vulneratos, vel custodiis mancipatos: quorum celebris est memoria in tabulis Ecclesiasticis, in quibus monachorum Dii monasterii ejusmodi occasione necatorum gloriosum martyrium innotescit (f). Porro monasterium Dii dictum fuit ab Archimandrita Dio, qui egregia ibi Constantinopoli claruit sanctitate, cujus meminimus in Notis.

(d) Liber. Diac. Brev. c. 16.

Acacio quomodo redditus libellus sententiæ.

(e) Niceph. l. 16. c. 17.

(f) Martyrol. Rom. ex Græc. die 8. Februar.

XXXV. Addit Nicephorus ex Basilio Cilice veteri historico (cujus meminit Suidas, quem ait fuisse Episcopum Irenopolis) Acacium eo insaniæ pervenisse, ut nomen ipsius Felicis Papæ e sacro eraserit Albo; cum nullus ante eum, quamvis complures hæretici & hæresiarchæ illi præfuerint civitati Episcopi, tantum nefas nec cogitare ausus esset. At cum legis Acacium e sacris Diptychis nomen Felicis Pontificis obliterasse, in memoriam revoca Dioscorum Alexandrinum id ipsum adversus S. Leonem Papam, in eum anathema inferendo, tentasse: & considera quales esse consueverint qui adversus Romanos Pontifices insurrexerunt. Non id prædecessores Acacii Alexander, Paulus, Chrysostomus, Proclus, & Flavianus Episcopi sanctissimi & laudatissimi aliquando vel in animum induxere; neque antecessoris Dioscori Dio-

Acacius nomen Felicis Papæ delet.

ny-

PAGIUS extat. Multo minus in libello citationis; qui incipit: *Episcopalis diligentia commonente.* Imo hæc verba, quæ Liberatus refert; *Peccasti, ne adjicias, & de prioribus supplica*, ipsemet Valesius attentius consideraverat in Notis ad Evagrium lib. 3. cap. 18. ubi libellum istum primam admonitionem fuisse affirmavit, quod non video in dubium revocari debere.

IX. Refellitur secundo. Secundam admonitionem ad nos non pervenisse, optime etiam scripsit Baronius num. XIV. eamque recte suo tempori assignavit Liberatus cap. 18. ubi hæc habet: *Redeunt aliquando Legati: sed præcesserant Monachi, qui eos graviter de proditione arguebant. Auditi communione & convicti ex ipsis literis, quas detulerunt, a locis propriis sunt remoti.* Et paulo post: *Ubi ergo ad plenum detectus est Acacius hæreticus, Papa Felix in literis suis Synodicis ad Acacium sic posuit: Peccasti, ne adjicias, & de prioribus supplica. Susceptis his Acacius literis perseverat, neque recedens a communione Petri, neque suadens ei palam suscipere Chalcedonense Concilium, & Tomum Papæ Leonis. Hæc cognoscens Papa Felix damnationis scripturam misit Acacio per Totam* (seu melius Tutum) *Defensorem, cujus est principium. Multarum transgressionum reperiris obnoxius.* Prima itaque admonitio anno præcedenti ex Synodo Romana cum literis Felicis Papæ supra citatis missa in Orientem per *Vitalem & Misenum*: secunda, quæ in Edicto sententiæ memoratur his verbis, *Acacius, qui secundo a nobis admonitus*, &c. Acacio currenti anno denunciata; sed non per Vitalem & Misenum, ut fuerat prior, quia, ut testatur

Li-

nysius, Petrus, Alexander, Athanasius vel levi saltem cogitatione tentarunt: immo hos omnes, eorumque similes constat omni reverentiæ & honoris cultu prosecutos esse Romanos Episcopos: adversus quos dumtaxat cornua erexisse ejusmodi cornutas bestias illis similes, quas Joannes (a) sæpe in visu prævidit. His sese jungent socios Novatores, eorumque vestigia sectentur, tantis ducibus gloriantes, eamdem a Domino cum illis accepturi in fine mercedem.

(a) Apoc. 12.13.17.

XXXVI. Sed quid insuper contemptor Acacius? Addit Liberatus (b), numquam cessasse sacra peragere, anathematis licet vinculis alligatum. Et quid sibi non licere, inconcessumve existimat esse, qui semel castra Fidelium deserens, ad inimicos se contulit transfuga? Et quid diabolo suadenti negabit hæreticus, qui ejus impulsu vallum transiliit pietatis? Et quomodo humilis acquiescet mandatis saluberrimis imperantis, qui ei se subdidit servus, qui est Rex super omnes filios superbiæ? At leviora hæc visa sunt cruentæ bestiæ, quæ pro nihilo duxit præcipuas sedes & totius Orientis metropoles hæreticis tradidisse, cum & Orthodoxos omnes quos sciret Episcopos ab Ecclesiis suis expellens ac fugans, easdem nefariis hominibus dederit, quos tum hæresis infamaret, tum vitæ turpitudo damnaret.

(b) Liber. c.18.

XXXVII. *Catholici Orientales Episcopi ab Acacio depositi.* Sic igitur auctum est malum, & ruina latius patuit, cum post collatas Patriarchales sedes possidendas immo dissipandas hæreticis, etiam in alias præcipuas Orientalis Orbis Ecclesias, pulsis pastoribus Orthodoxis, subinduxerit latrones & fures, atque ad hoc tantum in ovile ovium, ut perderent atque mactarent, immiserit. Audi de his Gelasii Papæ querelas, & lacrymas intuere nec post plura annorum spatia detersas vel exsiccatas, sed uberiori scaturigine iterum atque iterum erumpentes pro mensura excrescentis in Ecclesiæ sata malorum alluvione torrentis: ista enim ipse deplorat in epistola ad Episcopos Dardaniæ scripta, cum in eumdem Acacium ait (c): *Qua denique per totum Orientem Synodo, ejectis Orthodoxis nullo crimine maculatis, pravos quosque & criminibus involutos sua provisione supposuit? Qua Synodo tot alienæ privilegia nefandus populator invasit? Sed libri non sufficerent, si tragedias ejus, quas per Ecclesias totius Orientis exercuit, sigillatim describere moliamur. An illud ipsius argumentum nobis æstimant opponendum, quod facinora sua in Imperialem nisus est jactare personam? Cur igitur quando voluit, obstitit Basilisco tyranno, certe hæretico vehementer infesto?* Et inferius de iisdem agens sic exaggerat.

(c) Tom. 2. ep. Rom. Pont. ep. 22.

XXXVIII. *Quanta mala Acacius perpetrarit.* *Quasi vero tantum in Alexandrini Petri communione Acacius prævaricator extiterit, & non in omnibus quos vel fecit, depulsis Catholicis Pontificibus tamquam tyrannis, Ecclesiis quibuslibet præponi, vel taliter præpositis perversa communione permixtus est: qui hoc ipso secundum canones fuerant ab Ecclesiastica communione pellendi, quod se passi sunt successores vivis sacerdotibus adhiberi. Quis autem non perspiciat Christianus, quod Catholicis Pontificibus propria sede dejectis, nonnisi hæretici potuerint introduci? Quibus tamen cunctis vel auctor fuit Acacius subrogandis, vel subrogatis communicator accessit, his atique qui a communione hæreticorum nullatenus discrepabant. Cur igitur vel cum hæc fieri videret Acacius non sicut sub Basilisco jam fecerat, ad Apostolicam sedem referre curavit; ut si solus ipse non poterat, junctis cum eadem consiliis atque tractatibus, apud Imperatorem quæ religioni competerent, allegarent? Nam si Basiliscus (ut dictum est) tyrannus & hæ-*

PAGIUS Liberatus, ii jam Romam redierant, quando ea Constantinopolim missa. Quare cum sententia adversus Acacium, cujus initium: *Multarum transgressionum reperiris obnoxius*; data sit *V. Kalend. Augusti Venantio V. C. Cos.* anno sc. currenti, apparet Synodum Romanam verno tempore celebratam; alioquin ut literæ Synodicæ secundæ admonitionis effectum aliquem habuissent, Romæ *V. Kalend. Augusti*, quo die sententia lata sciri non potuisset.

X. *Refellitur tertio.* Decipitur etiam Valesius, quando asserit, *Felicem Papam* quarto, aut quinto die post damnationem *Vitalis*, atque *Miseni*, sententiam depositionis misisse ad *Acacium*: sententia enim adversus Vitalem & Misenum menses aliquot data antequam Acacius damnaretur, ut mox dixi. Præterea Epistola Synodi Romanæ *adversus Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli, & per Bithyniam consistentes*, a Baronio num. XXII. & seq. recitata, pertinet ad secundam Synodum Romanam autumno anni sequentis habitam, non vero quatuor aut quinque dies post Synodum Romanam, de qua hic agimus. Quare cum ea ad universos Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli, & per Bithyniam consistentes data sit in secunda Synodo Romana, in ea summarie tantum referuntur, quæ in priori gesta sunt; neque enim opus erat in ea siculi nec in Breviculo Hist. Eutychian. exaggerare quæ Acacius ante priorem sententiam in eum latam gessisset, sed sufficiebat, ut paucis verbis, siculi moris est, perstringerentur, & quæ post damnationem *Acacius* egerat, fusius narranda erant. Ex illo igitur argumento mere negativo nihil deduci potest contra sententiam Baronii. Alia, quæ Valesius scribit adversus aliqua ejus dicta, cum loquitur de Synodo Romana hoc anno coacta, remitto ad annum sequentem, quo verba faciam de secunda Synodo Romana, quæ Baronio ignota fuit.

vet iens scriptis Apostolicæ sedis vehementer infractus est, & a pluribus revocatus excessibus: quanto magis legitimus Imperator, qui se Catholicum videri volebat, potuit cum Apostolica sede cunctorum quoque Pontificum moderata suggestione mitigari, præcipue cum ejusdem Acacii esset specialis fautor & amator, qui litteris suis tam ipsum Acacium, quam sanctæ memoriæ Papam Simplicium magnis laudibus extulisset; doceretur quod hæreticis constantissime restitisset? Cur tanto tempore Acacius inter ista conticuit, nisi quia præpediri nolebat ullatenus quæ desiderabat expleri? Hæc & alia Gelasius in detestationem Acacii.

XXXIX. Porro pulsi ex Oriente Episcopi Orthodoxi magno suorum luctu, hinc inde dispersi sunt apud Occidentales; ubi fides Catholica illibata magis servaretur & illæsa inter barbaros Exules, quam in Oriente, ubi tum Episcopi, tum Imperator atque ei parentes dominarentur hæretici. Qui autem pulsi ex Ægypto, vel aliunde a Petro Mogo, vel ab Orientalibus Ecclesiis a Petro Cnapheo se contulerunt Constantinopolim apud Imperatorem de passis contumeliis conquesturi, ibi dirioribus eos pœnis afflictari contigit. Nam de his hæc Liberatus (a) summatim narrat: *Porro Petrus de propriis civitatibus proprios expulit sacerdotes, ex quibus nonnulli apud Constantinopolim persecutionem gravissimam pertulerunt.*

(a) Liber. Diac. Brev. c. 18.

XL. *Scandalizabat autem Imperator & illos, qui a parte Nephalii Abbatis erant, & qui circa Joannem Episcopum Egumenum**, *& Præpositum monasterii Diochon: & agens contra Joannem, præposituram ei abstulit, & eam tradidit monasterio Abbatis Amonis. Sed permanens in Episcopatu, scribens Acacio quia esset Synodi communicator; & fallens Alexandrinos, quia non communicaret Synodo: ita ut quidam communicatorum ejus clerici, monachi, & laici, cognoscentes ejus fallaciam, separaverint se ab ejus communione: & extra collectas facientes non passi sunt nomini ejus communicare, & eorum qui post Episcopatum habuerunt Alexandrinum, eo quod nomen Petri haberent in Diptychis.* Sed subobscura sunt hæc ex mendis (ut puto) in codicem illapsis, quæ tamen ex his quæ dicentur inferius fient clariora. Porro etsi aliæ provinciæ horum occasione dire concussæ sunt; Ægyptus tamen gravius exagitata est: cum enim proni sint ad rixas ipsa natura, addita vero impietate, redditi sunt penitus intolerabiles: hæresum enim est, animos, quos semel occupaverint, efferare, & homines reddere peni-

* Acuminum.

Turbæ Orientales endique auctæ.

PAGIUS XI. Valesius tamen recte observavit, hallucinatum esse Baronium num. XV. quando scripsit, *Acacium* post Vitalis atque Miseni damnationem *Joanni Apameno* seu *Joanni Codonato*, ut eum vocat Theophanes, Tyriorum Episcopatum tradidisse. Id enim factum anno CDLXXXII. ut eo anno num. II. . . , . . ex eodem Theophane ostendi. Quare diu ante Synodum Romanam hoc anno coactam, in qua *Vitalis* ac *Misenus* damnati, *Joannem Codonatum* ad Episcopatum Tyri promoverat *Acacius*. Certe cum *Joannes Tabennisiota* paulo post illam translationem Romam venisset, legereturque Epistola Acacii ad Simplicium Papam, qua postulabat, ut Petrus Mongus & Joannes ille Codonatus judicio Sedis Apostolicæ condemnarentur, hac etiam in parte gravissimos Acacii lapsus atque excessus se observasse dixit, ut refert Auctor Breviculi Hist. Eutychian. *Quod cum præfatus Joannes Alexandrinus Episcopus relegisset, tacere non potuit, quod Joannem illum* (sc. Codonatum) *quem Acacius damnaverat cum Petro* (nempe Fullone) *& sine remedio pœnitentiæ fecit ab Apostolica Sede damnari: post tot damnationes Tyriorum miserit Ecclesiæ præsidere. Postquam ergo non solum nihil profecisse, litteras prædecessoris sui Sanctus Felix Papa cognovit, & ludibria quadam ab Acacio fieri in eversionem totius Ecclesiasticæ disciplinæ, electis Vitali Episcopo*, &c. Et paulo post narrata proditione Vitalis & Miseni, subdit: *Quibus rebus habita Synodo commotus beatissimus Papa Vitalem ac Misenum ab officio & communione suspendit, Acaciumque damnavit.* Viderat Baronius Breviculum Hist. Eutychian. ex quo laudatum locum refert anno CDLXXXIII. num. XIX. ad quem tamen animum hic non advertit. Sed & Liberatus in Breviario cap. 18. hanc promotionem Joannis Codonati ad Episcopatum Tyri, refert ante Legationem Vitalis ac Miseni, & Felix Papa in Sententia damnationis adversus Acacium prolata, ejusdem etiam meminit.

Ante damnationem Acacii Joannes Apamenus Tyriorum Episcopus dictus.

XII. Fefellit Baronium Epistola Synodi Romanæ *ad universos Presbyteros & Archimandritas, Constantinopoli & per Bithyniam consistentes*, in qua leguntur hæc verba: *Adjectum est etiam tunc, cum ista in examinatione tractantur, quod Acacius Joannem illum Tyriorum Ecclesiæ fecerit præsidere, qui Apamenis a Petro Antiochenæ Ecclesiæ tyranno* (sc. Fullone) *fuerat Episcopus ordinatus.* Nam hæc verba non id dicunt, quod Baronius existimavit, Joannem sc. Tyriorum Ecclesiæ ab Acacio præpositum fuisse, tunc cum Acacii causa in Romana Synodo examinaretur. Sed id tantum dicunt, inquit Valesius citatus, dum *Acacii* crimina in supra dicta Synodo discuterentur, adjectum esse illud inter cætera, quod *Joannem Antiochenum* (nempe Codonatum) olim a se damnatum, & quem a Sede Apostolica una cum Petro Antiocheno (sc. Fullone) damnari curaverat, Tyriorum Ecclesiæ præfecisset. In quo duplex erat delictum: tum quod Provincias nihil ad se pertinentes temere invasisset, Antiochenum sc. & Tyriorum Episcopum ordinando: tum quod hominem Sedis Apostolicæ judicio condemnatum, citra ejusdem Sedis consensum, non modo in communionem suam recepisset; verum etiam ad honorem Sacerdotii promovisset.

Refellitur opinio contraria.

XIII. Quod vero Baronius ibidem num. XV. Epistolam illam Synodi Romanæ ad *universos Presbyteros & Archimandritas, Constantinopoli & per Bithyniam consistentes*, vocat litteras Felicis Papæ ad Clerum Constantinopolitanum, in eo Cardinalem doctissimum etiam non audiendum esse, idem Valesius laudatus recte notavit. Datæ enim sunt

Epistola Felicis P. ad Archimandritas Constantinopoleos & Provinciæ Bithyniæ data.

(a) Evag. l.3.c.21.

XLI. Tumultus Alexandrini.

nites inhumanos. Sed Evagrium audiamus, qui ait (a):

Itaque cum schisma Alexandriae Ecclesia exardesceret, Petrus quibusdam Episcopis & monasteriorum Præpositis persuasit, ut cum ipso communicarent, Leonisque etiam de fide decisionem & Acta Concilii Chalcedonensis rejicerent: atque eos qui libros Dioscori & Timothei non reciperent, damnavit; quinetiam alios plurimos, cum illis idem persuadere non posset, suis ipsorum monasteriis exturbavit. Quod igitur idem Petrus invasor Ecclesiæ Alexandrinæ omnia per vim & metum agens, civitatem illam, atque universam Ægyptum in magnum discrimen adduxisset, ut jam bello civili inter se confligerent, mutuoque se conficerent hæretici ac Orthodoxi; Nephalius, qui his occurrere conatus est, quomodo in discrimen adductus sit, idem qui supra Evagrius ita narrat (b): *His de caussis Nephalius Constantinopolim profectus, quid factum sit, nunciat Zenoni. Qui animo propterea conturbatus, Cosmam unum ex satellitum numero eo mittit, qui quidem gravissimis minis coargueret Petrum, quod tum contra litteras Zenonis de concordia scriptas fecisset, tum sua asperitate gravem seditionem excitasset. At cum nihil Cosmæ succederet ex sententia, præterquamquod monachi expulsi ejus opera, suis ipsorum monasteriis essent restituti; ad Imperatorem revertitur. Quare Imperator mittit rursum Arsenium Ægypti Præsidem, & militum præsidiariorum Præfectum: qui una cum Nephalio Alexandriam profectus, de concordia inter eos constituenda verba facit. At cum illis non posset persuadere, nonnullos eorum mittit Constantinopolim: & quamquam multa verba coram ipso Zenone de Concilio Chalcedonensi fiebant, nihil tamen de eo conclusum: quando quidem Zeno nequaquam illi omnino assensit.* Hæc Evagrius.

(b) Evag. l.3.c.22.

XLII. Joannes creatus Nolanus Episcop.

Interea autem Felix Romanus Pontifex cum videret res adeo in Oriente esse turbatas, ut nulla penitus spes foret Joannem Episcopum Alexandrinum in suam sedem restitui posse; eumdem Antistitem confessorem Nolanæ in Campaniæ nobili præfecit Ecclesiæ. Testatur id quidem Liberatus Diaconus, ubi ait (c): *Joannes vero Talaida habens Episcopi dignitatem remansit Romæ; cui Papa Nolanam dedit Ecclesiam, quæ est in Campaniæ regione; in qua plurimos sedens annos, in pace defunctus est.* At de rebus gestis hoc anno a Felice Romano Pontifice satis.

(c) Liber. Diac. Breviar. c.18.

XLIII.

Sed succedunt lacrymæ lacrymis, & mœror mœrori conjungitur ex persecutione Uvandalica in Ecclesia Africana majoribus in dies accessionibus aucta, & novis sem-

PAGIUS

sent ad Archimandritas Urbis Constantinopoleos, & Provinciæ Bithyniæ, qui Presbyterorum erant honore decorati. Certe Episcopi in Epistola illa ad universos Presbyteros & Archimandritas, Constantinopoli & per Bithyniam consistentes, testantur, se easdem literas misisse ad Clerum Urbis Constantinopolis. Distinguendi sunt igitur Presbyteri & Archimandritæ Constantinopolis a Clero ejusdem Civitatis. Eosdem porro esse Presbyteros & Archimandritas docet Epistola III. Felicis Papæ, quæ hanc habet inscriptionem. *Felix Rufino, Talassio, Presbyteris & Archimandritis, & cæteris Monachis circa Constantinopolim & Bithyniam constitutis.* Ita docte Valesius, qui in eo tamen fallitur, quod existimet, has literas a Felice Papa datas in Synodo Romana hoc anno celebrata cum scriptæ sint in alia Synodo Romana anno sequenti habita, ut ibidem demonstrabo.

XIV. *Refellitur opinio Henschenii.*

Henschenius ad diem XXV. mensis Februarii in Vita Sancti Felicis III. Papæ, secutus Chronica tum Theophanis, tum Victoris Tunonensis, arbitratus est, *Joannem Tabennesiotam* Alexandrinum Præsulem, *Acacio* cum Petro Mongo communicante, Romam venisse anno sequenti, eodemque Felicem Papam Synodum Romæ coegisse, & *Vitalem* ac *Misenum* Legatos Constantinopolim misisse: utrumque eo anno detentum *Abydi* in carcere fuisse, & anno CDLXXXVII. pecunia corruptos Acacio consensisse; eodem anno tam ipsos, quam Acacium a Felice Papa damnatos, ideoque suspicari se errorem irrepsisse in Edicti subscriptionem Felicis Papæ, & loco, *Venantio V. C. Cos.* anno sc. CDLXXXIV. legendum esse, *Boetio V. C. Cos.* qui Consulatus cadit in an. CDLXXXVII. nisi forsan, inquit Henschenius, Venantius Boetii in Consulatu collega fuerit. Verum Boetius sine collega Consul processit, ut ex omnibus Fastis liquet, & tam ex hucusque dictis, quam ex his, quæ anno sequenti in medium proferemus, constat, Chronologiam illam cum certis Antiquitatis documentis consistere non posse, neque Venantii Consulatum a præsenti anno removeri. Quoad Victorem Tunonensem, mira, in ejus Chronico per hos annos temporum perturbatio; & quoad Theophanem, licet is per hæc tempora in rerum narratione, ut plurimum accuratus sit, in Chronologia tamen non raro peccat.

XV. *Præfata Epistola anno sequenti scripta.*

Missa est per *Tutum* Defensorem Ecclesiæ Romanæ ad *Acacium* sententia, quemadmodum & Epistola ad *Zenonem* Aug. qua rogabant Episcopi, ut Synodi decretis obtemperaret. Valesius Baronium secutus ait, his duabus Epistolis subjectas fuisse literas Synodicas scriptas ad universos Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bithyniam consistentes, quibus subscripserant Episcopi XLII. Verum, ut jam dixi, literæ illæ Synodicæ datæ sunt tantum anno sequenti post celebratum posterius Concilium Romanum adversus Acacium. Sententia adversus *Acacium* & literis ad Zenonem Aug. acceptis, *Tutus* in Orientem navigavit; sed ibi amore pecuniæ corruptus *Acacio* promisit, se omnia quæ Romæ contra ipsum agerentur, aperiturum. Recitatæ sunt *Tuti* literæ in Conventu, non hoc anno habito, ut Valesius & Baronius putarunt, sed in posteriori Synodo Romana, in qua *Tutus* officio pariter & sacrosancta communione privatus est, ut anno sequenti videbimus.

XVI.

A num. XLIII. ad CXXX. Posterius *Hune-rici*

semper prætexribus restaurata. Meminisse hic lector debet (ut posteriora prioribus conjungamus) anno superiori promulgatum a Rege Uvandalorum edictum de Synodo colligenda Africanorum omnium Orthodoxorum Episcoporum, io qua Orthodoxi cum Arianis de fide Catholica disputarent; præscripteæque sunt ad certamen ineundum anni hujus Kalendæ Februariæ, ut relata a Victore Acta (*a*) testantur, & Ipsius Regis Hunerici edictum, quod datum ibi dicitur anno octavo regni ipsius, quem quidem sub Consulibus anni bujus iocidere, ex Marcellino disces in Chronico: ut plane intelligas omnia suo reddi tempori; atque cognoscas eriam, res gestas sub anno septimo Hunerici, eoocinoe superiori anno esse relatas. His de tempore confirmatis, quænam præcesserint hoc anno publicum a Rege indictum Couventum, ex eodem auctore bic sunt describenda, quæ sic se habent:

(*a*) *Victor de persec. Vvandal. l. 2.*

XLIV. Eugenius illuminat cæcum.

*Cum ignis jam persecutionis accenderetur, & flamma infestantis ubique Regis arderet; ostendit Deus noster quoddam miraculum per servum suum fidelem Eugenium, quod præterire non debeo. Fuit in eadem civitute, id est Carthagine, quidam cæcus civibus eivitutique notissimos, nomine Felix. Hic visitatur a Domino prædeciturque ei noctu per visum (dies enim Epiphuniorum illucescebat) Vade ud servum meum Eugenium Episcopum, & dices ei, quia ego te ad illum direxi. Et illa bora, qua benedieis fontem: ut baptizentur accedentes ud fidem, continget oculos tuos, & aperientur & videbis lumen. Qui tuli visione commotus, putans se (quomodo ussolet) de ludi per somnium, surgere noluit cæcus: sed eum iterum mergeretur * in somnos, similiter ut ad Eugenium pergeret, compellitur. Rursum negligit; tertioque festinanter & graviter increputur. Excitat puerum, qui ei solitus erut manum porrigere. Pergit veloci ugilitate ud Fausti basilieum, orat: veniens eum ingentibus lacrymis, suggerit euidam diucono, nomine Peregrino ut eum Episcopo nuneiaret, indicans se babere aliquad secreti genus intimundum.*

* urgeretur.

XLV. *Audiens Episcopus jussit bominem introire. Jam enim ob festivitutem eelebritutes bymni nocturni per totum ecclesium, canente populo, concrepabant. Indicat cæcus Antistiti ordinem visitutionis * suæ; dieitque illi: Non te dimittam, nisi mibi, sicut a Domino jussus es, reddideris oculos meos. Cui Eugenius sanctus: Recede a me frater: peccutor sum, & indignus, & super omnes bomines delinquens, utpote qui iu bæc tempora servatus sum. Ille autem tenens genua ejus, uliud non diecbat, nisi illud quod jam dixerut: Sicut jussum est redde mibi oculos meos. Attendens quoque Eugenius inverecundum credulitatem, & quia jam tempus urgebat, pergit cum eo, comitante officio clericorum, ad fontem: ubi fixis genibus cum ingenti gemitu, pulsans singultibus cælum, crispuntem benedixit ulveum fontis: & eum completa surrexit oratione, ita cæco respondit: Jum tibi dixi, fruter Felix, peccutor bomo ego sum: sed qui te visitare dignatus est, præstet tibi secundum fidem tuum, & aperiat oculos tuos. Simulque vexillo Crucis consignonte oculos ejus, statim cæcus visum, Domino reddente, recepit. Quem secum, quousque universi baptizarentur, ibi detinuit ob boc, ne tunto miraculo populus excitatus virum contereret, qui receperat lumen.*

* visionis. Quomodo illuminatus sit cæcus.

XLVI. *Fit postea manifestum Ecclesiæ universæ. Procedit ud altare eum Eugenio, sicut moris, qui fuerat cæcus, suæ salutis oblationem Domino redditurus: quam Episcopus necipiens altari imposuit. Fit strepitus, gaudio metante *, irrevocubilis populorum: statim nuncius pergit ad tyrunnum. Rapitur Felix: inquiritur ab eo quid factum sit, qualiterque receperit lumen. Dicit illi ex ordine totum. Dicuntque Arianorum Episcopi: Hoc Eugenius per maleficia fecit. Et quia oppressi confusione, non poterant nubilare, eo quod Felix universæ eivitati manifestus esset & notus; tamen volebant eum, si fas esset, necare, quemadmodum Judæi suscitatum Lazarum* (*b*) *cupiebant occidere.* Hæc Victor de cæco per Eugenium Orrhodoxum Carthaginensem Episcopum divinitus illuminato.

* manante

(*b*) *Joan. 12.*

PAGIUS

Hunericus Orthodoxos in Africa persequitur.

rici Vandalorum Regis contra Orthodoxos Edictum, quod refert Baronius ex Victore Vitensi lib. 4. datum est sub die *VI. Kalendas Martias Carthagine*, idque hoc anno, qui Bissextilis fuit. Jusserat enim Hunericus priori suo Edicto anno superiori emisso, ut *ad Kalendas Februarias anni octavi Regni nostri sine metu aliquo convenirent*, sc. Orthodoxi, ideoque hoc anno, quo die XXV. mensis Januarii, cœptus est annus octavus Regni Hunerici. Observat Chifflerius in Elucidat. ad Victorem Vitensem hoc secundum Edictum datum esse *VI. Kalendas Martias* nempe ipso intercalari die, cujus diei infelix esse omen, Majorum opinio fuit, vel teste Valentiniano, qui anno CCLXIV. proximo post Bissextilem diem apud Nicæam Imperator levatus est, cum Bissextilem ipsum quasi ominosum declinasset, ut scribit Ammianus lib. 26. quod confidentius dixisset Chiffletius; si ejus tempore liber Lactantii de Mortibus Persecutorum lucem vidisset. In eo enim traditur, Diocletianum, eum anno CCCIII. persecutionem adversus Christianos excitavit, ominosum diem elegisse, sc. Terminalia, *quæ sunt ad septimum Kalendas Martias, ut quasi terminus imponeretur huic religioni*, inquit Lactantius cap. 12. ut videre est Tomo I. hujus Criticæ anno CCCII.

XLVII. Ex miraculo ostensa veritas fidei.

Quia non sentiat, divino consilio, antequam de fide iniretur cum adversariis indictus conflictus, id factum esse ad veritatem fidei Catholicæ confirmandam? Ut sciretur a piorum parte stare Deum, qui per fidelem Antistitem talia inconcessa naturæ signa ederet; sicque absque alia disceptatione satis superque exploratum redderetur, quænam Deo probata esset Catholica fides: illudque initum tyranni consilium cassum penitus & irritum redderetur, quo (ut vidimus) anno superiori in exilium duci jusserat qui in Africa erant doctiores Episcopi; ut qui relicti essent ad Conventum hujusmodi celebrandum, ut minus periti dantes manus, causa caderent; & sic de fide Catholica impietas Ariana trophæa victoriæ exaltaret. Sed (quod scriptum est (a): *qui habitat in cælis irridebit eos, & Dominus subsannabit eos:* jam ante certamen, Dei potentia victi sunt adversarii, & vera religio tanto totius populi plausu de prostrata perfidia triumphavit, atque cum illa universa simul Ecclesia, quæ eidem ut Catholico communicabat, atque communicatura est in æternum, cum eadem sit unius corporis omnium membrorum conditio, dum capiti inhærere noscuntur; unde vel hoc uno potissimum signo Orthodoxi ab hæreticis distinguantur.

(a) Ps. 2.

XLVIII. Orthodoxi male habiti.

Verum quod diaboli moria est, non cedere superatum, sed majori audacia post casum redintegrare certamen; instant una cum barbaro tyranno Episcopi Ariani, ut jam propinquante indicta ad disputandum die, consererent cum Catholicis Episcopia manus. Non refugiunt nostri, sed expectant parati. Quæ autem inter eos transacta fuerint, idem Victor ita describit: *Appropinquabat jam futurus dies ille calumniosus Kal. Februariarum ab eodem statutus. Conveniunt non solum universæ Africæ, verum etiam insularum multarum Episcopi afflictione & mœrore confecti. Fit silentium diebus multis, quousque peritos quosque & doctissimos viros exinde separaret, calumniis appositis, enecandos* (præter alios anno præterito exilio separatos) *Nam unum ex ipso choro doctorum, nomine Lætum, strenuum atque doctissimum virum, post diuturnos carceris squalores incendio concremavit, æstimans tali exemplo timorem incutiens, reliquos elisurum.*

Lætus Episc. Martyr.

XLIX.

Tandem venitur ad disputationis conflictum, ad locum scilicet, quem delegerant adversarii. Evitantes igitur nostri vociferationis tumultus, ne forte postmodum Ariani dicerent, quod eos nostrorum oppressit multitudo: eligunt de se nostri, qui pro omnibus respondeant, decem. Collocat sibi Cyrila * (erat hic princeps omnium Arianorum Antistitum) *cum suis satellitibus in loco excelso superbissimum thronum, astantibus* * *nostris. Dixeruntque nostri Episcopi: Illa est semper grata Collatio, ubi superba non dominatur elatio, sed ex consensu communi venitur, ut Cognitoribus decernentibus, partibus agentibus, quod verum est, agnoscatur. Nunc qui erit Cognitor? qui examinator? vel libra justitiæ, ut bene prolata confirmet, & prave assumpta refellat?*

* Cyrola.

* stantibus

L. Affliguntur Orthodoxi.

Et cum talia & alia dicerentur, Notarius Regis respondit....... Patriarcha Cyrila dixit .... Legatur nobis, quo concedente istud sibi nomen Cyrila assumpsit. Et exinde strepitum concitantes, calumniari adversarii cœperunt. Et quia hoc nostri petierant, ut saltem si examinare non licebat, prudenti multitudini vel spectare liceret; jubentur universi filii Catholicæ Ecclesiæ qui aderant, centenis fustibus tundi. Deesse quidem in textu nonnulla noscuntur, quibus significaretur, negatam esse Catholicis præsentiam Judicis Cognitoris: sed instantibus iisdem, ut saltem populo interesse liceret, nec id concessum, immo (ut vidisti) jussi sunt qui aderant fustibus verberari: Sed pergit Victor:.

LI.

Tunc clamare cœpit beatus Eugenius: Videat Deus vim quam patimur: cognoscat afflictionem persecutionum, quam a persecutoribus sustinemus. Conversique nostri Cyrilæ dixerunt: Propone quod dispenis. Cyrila dixit: Nescio Latine. Nostri Episcopi dixerunt: Semper te Latine esse locutum, manifesto novimus; modo excusare non debes, præsertim quia tu hujus rei incendium suscitasti. At videns Catholicos Episcopos ad conflictum magis fuisse paratos, omnino audientiam diversis cavillationibus declinavit. Quod ante nostri providentes, libellum de fide conscripserant satis decenter, sufficienterque conscriptum, dicentes: Si nostram fidem cognoscere desideratis, hæc est veritas quam tene-

PAGIUS XVII. *Eclipsis Solis post persecutionem Africanam.*

Idem Victor lib. 5. multis describit famem ac luem, quæ Africam depopulatæ sunt, saltem ab æstate anni octavi Hunerici, currentis nempe, qua clade sæviente cessavit persecutio Catholicorum ab Arianis, quos fecerat communis calamitas de sua ipsorum salute sollicitos: tunc enim Rex ipse Hunericus, ut ait Victor, *suis Provinciis, & domibus singulos vocari jussit.* Cum igitur *Hunericus* octavi Regni sui anno ad finem vergente interierit, ejus in Catholicos persecutio haud multum supra duos annos solidos tenuit; nempe toto anno Regni septimo cum parte anni sexti, & parte octavi. Non solum pestis & fames in Africa grassatæ sunt, sed ut inquit Turonensis lib. 2. cap. 3. *Tunc & Sol teter apparuit, ita ut vix ab eo pars vel tertia eluceret, credo namque pro tantis sceleribus & effusione sanguinis innocentis.* Calvisius in Opere Chronologico observat, hanc eclipsim contigisse anno sequenti die vicesima nona mensis Maii, horis septem post meridiem, Lutetiæ. Quare erravit Chiffletius loco citato,

tenemus, &c. Subiicitur a Victore oblatus tunc libellus fidei, cujus est exordium: *Regali imperio, fidei Catholicæ, quam tenemus, praecipimur reddere rationem*, &c.

LII. Libellus Eugenii, non Victoris.

Cui quidem libello perperam inditus ejusmodi titulus reperitur: *Victoris Episcopi Uticensis de Catholica fide liber*. Eam namque inscriptionem ex nomine auctoris commentarii illius puto additam: nam a Gennadio idem ipse libellus Eugenio tribuitur, cum de ipso ait: *Eugenius Carthaginis Africæ civitatis Episcopus admonitus ab Hunerico Vuandalorum Rege, Catholicæ fidei expositionem, & maxime verbi Homousii proprietatem disserere, cum consensu omnium Africæ, Mauritaniæ, & Sardiniæ, atque Corsicæ Episcoporum & confessorum, qui in Catholica permanserunt fide composuit librum fidei non solum sanctarum Scripturarum sententiis, sed & Patrum testimoniis communitum, & per collegas confessionis suæ porrexit*. Hæc Gennadius: verum apud Victorem idem fidei libellus minime integer reperitur: quæ enim desunt, habes in Bibliotheca SS. Patrum Tom. 4. ubi integro cusus habetur. Quæ autem hæc secuta sint, idem Victor narrare pergit his verbis (a):

(a) Victor de pers. Vuandal. lib. 3.

LIII. Ariani tumultuantur.

Cum noster libellus legeretur oblatus, veritatis lumen nequaquam sufferre cæcis oculis potuerunt, insanientes vocibus inferendis, graviterque ferentes, quare nos nomine nostro, Catholicos, diximus: statimque mentientes suggerunt Regi de nobis eo quod strepitum fecerimus, audientiam fugientes. Qui eadem hora accensus, & credens, mendacio, festinavit facere quod volebat. Et jam conscriptum habens decretum, *& occulte cum eodem decreto per diversas provincias suos homines dirigens Episcopis Carthagine positis, una die, universæ Africæ Ecclesias clausit, universamque substantiam Episcoporum & ecclesiarum suis Episcopis munere condonavit. Nesciens quoque quid loqueretur, neque de quibus affirmabat, legem quam dudum Christiani Imperatores nostri contra eos & contra alios hæreticos pro honorificentia Ecclesiæ Catholicæ promulgaverant, adversum nos ille proponere non erubuerunt, addentes multa de suis, sicut placuit tyrannicæ potestati. Hæc est enim series data & proposita legis:*

LIV. Hunerici edictum contra Catholicos.

Rex Hunericus Vuandalorum & Alanorum universis populis Regno nostro subjectis. Triumphalis majestatis & Regiæ probatur esse virtutis, mala in auctores consilia retorquere. Quisquis enim aliquid pravitatis invenerit, sibi imputet quod incurrit. In qua re nutum divini judicii clementia nostra secuta est, quod quibusque personis, prout eorum facta meruerint, seu bona, seu forte talibus contraria dum facit expendi, simul etiam provenit compensari. Itaque his provocantibus, qui praeceptionem inclytæ recordationis patris nostri vel mansuetudinis nostræ crediderant esse temnendam, censuram severitatis assumimus. Auctoritatibus enim cunctis populis fecimus innotesci, ut in sortibus Vuandalorum nullos conventus Homousiani sacerdotes assumerent, nec aliquid mysteriorum (quæ magis polluunt) sibimet vendicarent. Quod cum videremus esse neglectum, & plurimos esse repertos dicentes se integram regulam fidei tenere; postmodum universos constat fuisse commonitos spatio temporis prorogato mensium. . . . . novæque contentionis, si quid ab eorum proposito posset optari, ut ad Kalendas Februarias anni octavi regni nostri sine metu aliquo convenirent.*

* innotescere.

LV. Multa mentitur Hunericus.

Qui dum huc ad Carthaginensem confluerent civitatem, post moram temporis præstituti, aliam quoque dilationem aliquantorum dierum dedisse cognoscimur. Et dum se conflictui paratos instruerent, primo die a venerabilibus Episcopis nostris eis videtur esse propositum, ut Homousion, sicut admoniti erant, ex divinis Scripturis proprie approbarent, aut certe quod a mille & quod id excurrunt, Pontificibus de toto orbe in Ariminensi Concilio, vel apud Seleuciam amputatum est, præ-

PAGIUS

to, ut animadvertit Card. Norisius in Addendis ad Historiam Pelagianam, dum autumavit Turonensem locutum esse de alia eclipsi, quæ hoc anno die XIII. Januarii post meridiem contigit. In hac enim fere totus Sol defecit, cum tamen tertiam Solis partem non fuisse obscuratam Turonensis tradat. Marinus in Vita Procli de utraque eclipsi loquitur, & de ea, quæ præsenti anno die XIII. Januarii visa est, ait: *Apparuerunt ante finem anni prodigia veluti Solis defectus, adeo perspicuus, ut nocte atque interdiu perduraverit. Obscuritas enim profunda ingruit, & stella conspecta sunt. Defectus autem iste contigit in Capricorno plagam versus Orientalem.* De ea eclipsi legendus Card. Norisius, qui eam juxta calculum Astronomicum explicat, observandumque Marinum, qui id tempore Athenis Procli successor morabatur, ut docet Photius Biblioth. cod. 242. incipere annum a verno tempore; cum scribat eclipsim, quæ die XIII. Januarii visa est, accidisse ante finem anni.

XVIII. Magnus numerus Episcoporum in Africa.

Victor Vitensis prodit, *Hunericum* post Edicti sui promulgationem, jussisse cunctos Episcopos, qui Carthagine fuerant congregati, numero CCCXLVIII. extra muros propelli, & misisse qui ab eis peterent, ut jurarent se facturos, quod in charta illis exhibita continebatur, si Ecclesias suas ac domos recuperare vellent. Continebat charta, ut jurarent, se post obitum Regis ejus filium *Hildericum* Regni successorem desiderare, seque ad regiones transmarinas Epistolas non directuros. Refert postea Victor his, qui juraverant, dictum esse:

Jus-

prædamnarent: Quod nequaquam facere voluerunt universa ad seditionem per se concitati populi revocantes. Quinimmo & secunda die, dum eis mandaremus, ut de eadem fide (sicuti propositum fuerat) responderent: hoc evidenter assumpsere temeritate transacta, ut seditione & clamoribus omnia perturbantes, ad conflictum facerent minime perveniri.

LVI. * nos.

*Quibus hoc * provocantes statuimus, ut eorum Ecclesiæ clauderentur, hac illis conditione præscripta, ut tamdiu essent clausæ, quamdiu mallent propositum pervenire *; quod ea obstinatione facere noluerunt, quam pravis videntur assumpsisse consiliis. Adeo in hos est necessarium ac justissimum retorquere, quod ipsarum legum continentia demonstratur, quas inductis secum in errorem Imperatoribus diversis, tunc contigit promulgari; quarum illud videtur tenere conceptio. Ut nulla super exceptis institutionis suæ Antistitibus Ecclesia patuisset, nulli liceret alios aut convictus * agere, aut exercere conventus, nec ecclesias aut in urbibus, aut in quibusdam parvissimis locis penitus obtinere, neque construere: sed præsumpta Fisci viribus * jungerentur; sed etiam & eorum patrimonia Ecclesiæ suæ fidei sociata suis Antistitibus provenissent: nec commemorare quacumque loca talibus licentia patuisset, sed extorres omnibus urbibus redderentur & locis, nec baptismatis omnino haberent aliquam facultatem, aut forte de religione disputarent, & nullam ordinandi haberent licentiam sive Episcopos, sive presbyteros, vel alios quos ad clerum pertinere contingeret, proposita severitate vindicta; ut tam hi qui se paterentur hujusmodi honores accipere, quam etiam ipsi ordinatores denis libris auri singuli mulctarentur: eo adjecto, ut nullus eis locus esset vel aditus supplicandi, sed etiam si qua specialia meruissent, minime prævalerent; & si in hac pernicie perdurarent, & de populo * ablati in exilium sub prosecutione idonea mitterentur.*

* retinere. Jubentur claudi Ecclesiæ omnes Catholicorum.

* juribus.

* de proprio.

LVII.

*In populos quoque præfati Imperatores similiter sævientes, quod eis nec donandi libertas, nec testandi, aut capiendi vel ab aliis derelictum penitus subjaceret, * non fideicommissi nomine, non legati, non donationis, aut relictionis quæ mortis causa appellatur, vel quolibet codicilla, aliisve forsitan scripturis: ita ut etiam qui suis Palatiis militarent condemnationi gravissimæ pro dignitatis merito facerent subjectos, ut omni honoris privilegio spoliati, infamiam incurrerent, & publico crimini hujusmodi personæ se cognoscerent esse subjectos: Officialibus etiam Judicum diversorum triginta argenti pondo pœna proposita: quam si quinque vicibus in errore perdurantibus contigisset inferre, tum demum tales convicti, atque subjugati verberibus, in exilium mitterentur.*

Contra hæreticos leges latæ convertuntur adversus Catholicos.

Deinde codices universos sacerdotum, quos persequebantur, præceperunt ignibus tradi. Quod de libris hujusmodi, quibus sibi nominis illius errorem persuasit iniquitas, præcipimus faciendum. Hæc enim (ut dictum est) pro singulis quibusque personis illi observanda præceperant, ut illustres singillatim auri pondo quinquagenta darent, Spectabiles auri pondo quadragena, Senatores auri pondo tricena, populares auri pondo vicena, sacerdotales auri pone tricena, Decuriones auri pondo quina, Negotiatores auri pondo quina, plebeii auri pondo quina, Circumcelliones auri pondo dena. Et si qui forte in hac pernicie permanerent, confiscatis omnibus rebus suis, exilio mulctarentur. Ordines autem civitatum, sed & procuratores, & conductores possessionum tali pœna videbantur affligere, ut si forte tales celare detegerentur, & minime publicassent, & retentos judicio non facerent præsentari, ipsi tenerentur ad pœnam: Conductoribus etiam regalium prædiorum hac mulcta proposita, ut quantum domui regia inferrent, tantum etiam Fisco pœnæ nomine cogerentur exsolvere. Id generaliter in omnibus conductoribus, vel possessoribus, qui in eadem superstitione crediderint perdurandum, constituerunt observari. Judicibus etiam, qui huic rei instantissime non imminebant, pœna proscriptionis, & sanguinis supplicium poneretur: sed & de primatibus Officiorum

LVIII. De aliis pœnis contra hæreticos olim statutis.

PAGIUS *Jussi Reu, ut Civitates atque Ecclesias vestras nunquam videatis, sed relegati colonatus jure ad excolendum agros accipiatis:* non jurantibus vero: *Jussi estis in Corsicam insulam relegari, ut ligna profutura navibus Dominicis incidatis.* Ex illis itaque, CCCII. extra Civitates suas per Africæ Provincias dispersi terram coluere, quadraginta vero sex in Corsica ligna cædere coacti sunt. Quibus si addas viginti octo, qui effugerant, passum unum, & confessorem unum, cum octoginta octo, qui ante Conventum Carthaginensem e vivis excesserant, habebis numerum quadringentorum sexaginta sex Episcoporum in Africa currenti anno sedentium. Et sic fiunt omnes Episcopi diversarum Provinciarum num. CDLXVI. ut legitur in Notitia Provinciarum & Civitatum Africæ, quam Sirmondus Tom. I. Opusculorum publicavit, quæque extat apud Victorem lib. 4. de Persecutione Vandalica. In Collatione Carthaginensi anno CDXI. Honorii jussu habita, mentio fit DLXXV. Sedium Episcopalium. Quare intra annos LXXIV. centum & quatuor Episcopatus in Africa extincti. Victor quidem lib. I. testatur ex Zeugitana & Proconsularis Provinciæ Episcopis, quorum erat numerus CLXIV. paulatim omnes defecisse: *Et nunc,* inquit, *si vel ipsi supersunt, tres tantum esse videntur, Vincentius Gigitanus, Paulus Sinu-*

rece numero punirentur, aliis viginti librarum auri condemnatione mulctandis.

LIX. Retorquet leges latas contra Arianos in Catholicos.

Quare his necesse est constitutionibus obligari Homousianos omnes, quos hujusmodi malæ persuasionis constat tenuisse & tenere materiam: quos ab omnibus supradictis abstinere decrevimus in prosecutione venturis per ordines cunctarum urbium; sed etiam Judices, qui superioribus neglectis dica supplicia diversis non intulisse monstrantur, omnes supradictæ fidei Homousion erroribus implicatos, quæ cuncto prædamnata est Concilio tantorum numero sacerdotum, universis rebus prædictis & contractibus præcipimus abstinere; quod nihil sibi noverint esse permissum. Sed universos similis pœna maneat & astringat, si ad veram religionem, quam veneramur & colimus, intra diem Kalendarum Juniarum anni octavi regni nostri conversi non fuerint. Ad diem autem præstitutum eadem pietas nostra constituit, ut prædamnatis errorum indulgentia non negetur, & obstinatos animos supplicia digna coerceant. Qui autem in eodem errore permanserint, seu domus nostræ occupati militia, seu forsitan diversis titulis necessitatibusque præpositi, pro gradibus suis dictarum superius mulctarum illationes cogantur excipere, nihil valituris quæ forsitan per subreptionem quemquam talium contigit promereri. In privatos etiam, vel cujuscumque gradus & loci personas hoc nostra promulgatio præcepit observandum, quod circa tales supradictis legibus videbatur expressum, ut pœnæ congruæ subderentur. Judices autem provinciarum quod statutum est negligentes exequi, superiori pœna, quæ talibus est præscripta, constituimus obligandos.

LX. Suis sacerdotibus Rex dat cuncta Orthodoxorum.

Veris autem majestatis divinæ cultoribus, id est, sacerdotibus nostris Ecclesias universas vel totius cleri nominis supradicti quibuscumque terris, & regionibus constitutas, quæ propria Divinitate, Imperii nostri regimine possidentur, una cum rebus quæ ad easdem pertinent, hoc decreto statuimus debere proficere: non dubitantes plus alimoniæ inopum proficere, quod sacrosanctis Pontificibus nostris collatum est. Hanc igitur legem a fonte justitiæ prodeuntem, cunctis præcipimus innotescere; quatenus nullus sibi ignotum esse, quod præceptum est, possit obtendere. Optamus vos bene valere. Data sub die sexto Kalendas Martii, Carthagine. Hactenus edictum, quod quidem satis intelligitur diu ante Conventum Episcoporum fuisse conscriptum: haud enim paucorum dierum potuit opus, cunctas promulgatas in hæreticos ab Orthodoxis Imperatoribus leges invenire, legere, ex eisdemque pœnas inflictas in hæreticos, adversus Catholicos retorquere: ut plane verum esse experimento noscatur, antequam convenirent utriusque partis Episcopi, eam fuisse in Catholicos legem scriptam, quam velamento illo, quod in disputatione defecissent, vel tumultuati essent in dicta Collatione, voluit obumbrari.

LXI. Dira persecutio ubique Orthodoxorum.

Sed quid acciderit in singulis locis, in quibus per universam Africam Hunerico subjectam ejusmodi fuit promulgatum edictum, in Actis passionis septem martyrum, quæ ad finem librorum Victoris habentur apposita, hæc leguntur: *Post modicum quoque temporis, universas simul ecclesias præjudicatis * venerabilibus portis, cæmentis ingentibus claudi mandavit. Universa namque monasteria virorum, vel puellarum sanctarum, Gentibus, id est, Mauris cum habitatoribus donare præcepit; unus fuit omnibus ejulatus, unus pro Christo moriendi integer & plenus affectus. Paria currebant flumina lacrymarum, quia permiserat Dominus (a) cibari eos pane lacrymarum, & potari eos in lacrymis mensurarum, aut forsitan sine mensura. Etsi reperta est exiens de arca (b) inhians cadaveribus mortuis pars aliqua pereuntium corvorum, major est tamen in nomine Trinitatis numerus felicium columbarum. Quanti nobiles & optimi viri, ampli & lati cæspitis domini, terram cum cœlo commutaverunt, & simul corpus cum substantia tradiderunt? atque delicatæ & nobilissimæ feminæ, contra verecundiam naturæ, spectante vulgo, virgis cæsæ, variisque tormentis cruciatæ, victricia trophæa portarunt? Quanti infantuli irridentes edicta feralia, ante mundum contempserunt, quam illecebrosam ejus semitam introirent? &c.* Hæc ibi.

* præclusis dicatis.

(a) Ps. 79.

(b) Genes. 8.

Sed

PAGIUS

maritanus, vere, merito, & nomine Paulus; & alius Quotianus, qui nunc persecutionem fugiens apud Edessam Macedoniæ civitatem, commanet peregrinus; sed ibi loquitur Victor, non de Episcopatibus, sed tantum de Episcopis, qui ad eam redacti erant paucitatem, postquam Gensericus anno CDLV. ne aliqui ordinarentur, prohibuit; adeo ut intra annos triginta quatuor mortui fuerint Episcopi in duabus tantummodo Provinciis, CLXI. Victor enim, ut mox videbimus, hæc scripsit anno CDLXXXVIII. aut insequenti.

XIX. Procopius lib. I. de Bel. Vandal. cap. 8. de hac persecutione loquitur, cujus locum, sed corruptum refert Baronius num. XCVI. quem ideo hic integrum exhibebo: *Christianos Africæ tam crudeliter, tamque injuste nemo vexavit, quam Honericus. Cum enim illos ad sectam Arianam compelleret, quoscumque parum ad hoc sequendum promptos deprehendebat, igne, aliisque suppliciis enecatos necabat. Multis linguam faucium tenus abscidit, qui etiam nostra ætate superstites Byzantii explanate loquebantur, nullum capientes sensum illius pœnæ. Ex his duo tamen habere aust cum meretricibus sermones usum amiserunt. Annos demum octo Vandalis dominator, morbo oppetiit, &c. Extincto Honorico, in manus Gundamundi, cujus pater Genzo Gizerico*

Martyres elingues loquuntur.

LXII. Sed redeamus ad sanctos Episcopos, quos inter dracones Carthagine agentes reliquimus. Victor enim his verbis lugubrem tragœdiam prosecutus, sic ait (a): *Post hæc dicta feralia veneno toxicata transversa, jubet Hunericus cunctos Episcopos qui Carthagine fuerant congregati, quorum jam ecclesias, domos & substantiam ceperat, in hospitiis quibus erant expoliari, & expoliatos foras muros propelli: non animal, non servus non mutanda quæ ferebant vestimenta penitus dimittuntur: addens adhuc, ut nullus quempiam illorum hospitio reciperet, aut alimoniam præstaret: qui autem hoc miserationis causa facere tentasset, cum universa domo sua incendio cremaretur. Sapienter tunc etiam projecti Episcopi fecerunt, ut licet mendicantes, exinde non abirent: quia si recederent non tantum violenter omnino revocarentur, sed & mentirentur, eos, sicut mentiti sunt, fugisse conflictum; maxime, quia ubi reverterentur, jam nequaquam fuerat, ecclesiis, substantia, vel domibus occupatis.*

(a) Victor de pers. Vvandal. l. 3.

Episcopi Orthodoxi quam male habiti.

LXIII. Convenientes Orthodoxi Episcopi Regem protsiti. *Dum ergo gementes in circuitu murorum nudo sub aere jacerent, factum est ut Rex impius in piscinas exisset. Cui universi occurrere maluerunt, dicentes: Ut quid taliter affligimur? pro quibus malis forte commissis ista perpetimur? Si ad disputationem congregati sumus, quare expoliati? quare traducimur? quare differimur, & sine ecclesiis & domibus nostris foras civitatem fame & nuditate laborantes, mediis stercoribus volutamur? quos ille torvis oculis aspiciens, priusquam suggestionem eorum audisset, jussit super eos cum sessoribus equos dimitti, ut tali violentia possent non solum conteri, verum etiam necari. Quorum tunc multi contriti sunt, & præcipue senes & infirmi. Tunc deinde jubentur ad quemdam locum, qui dicitur Aedes Memoriæ, illi viri Dei occurrere, fraudem sibi nescientes aptatam. Ubi cum venissent; charta eis ostenditur involuta: diciturque illis ista subtilitate serpentis: Dominus noster Rex Hunericus licet doleat quod fueritis contemptores, & adhuc ejus voluntati obedire tardetis, ut ejus efficiamini religionis, cujus est ipse: nunc tamen bonum de vobis cogitavit. Si juraveritis ita, ut quod ista charta continet, faciatis: dimittit vos ecclesiis & domibus vestris.*

Tentat Rex nova arte Episcopos.

LXIV. *Ad quod universi Episcopi responderunt: Semper dicimus & diximus & dicturi sumus: Christiani sumus, Episcopi summus, Apostolicam fidem unam & verum tenemus. Factoque, post confessionem fidei silentio modico, illi qui a Rege fuerunt destinati festinabant extorquere Episcopis sacramentum. Tunc beati viri Hortulanus & Florentinianus Episcopi pro omnibus & cum omnibus dixerunt: Numquid animalia nos irrationabilia sumus, ut nescientes quid charta contineat, facile aut temere juremus? Acceleraverunt quoque illi a Rege destinati scripturæ ejus propalare tenorem, qui hujusmodi sermonibus fuerat coloratus: Sic enim calumniosa series continebat: Jurate, si post obitum domini nostri Regis, ejus filium Hildericum desideratis esse Regem: vel si nullus vestrum ad regiones transmarinas epistolas diriget. Quia si sacramentum hujus rei dederitis, restituet vos Ecclesiis vestris.*

LXV. *Cogitavit tunc multorum pia simplicitas etiam contra prohibitionem divinam sacramentum dare, ne Dei populus in posterum diceret, quod vitio sacerdotum, qui jurare noluerunt, non fuerit Ecclesia restituta. Alii quoque astutiores Episcopi sentientes dolum fraudis, nequaquam jurare voluerunt, dicentes, prohibitum fuisse Evangelica auctoritate, ipso Domino dicente (b): Non jurabis in toto.* Diu sane penesque multos invaluit ista sententia, quod prohibente Domino verbis illis, *Non jurabis omnino.* Prohibitum esset unicuique Christiano jurare: verum adjunctis iis que Dominus dicit per Hieremiam (c): *Jurabis in veritate, in judicio, & in justitia.* Licitum esse jurare, Catholica (d) Ecclesia docuit. Sed de his pluribus suo loco: pergit Victor:

(b) Matt. 5.

(c) Hier. 4.

(d) 22. q. 1. per tot.

LXVI. Hunericus in omnes perfidus. *Quibus ministri Regis: Secedant in parte (inquiunt) qui jurare disponunt. Qui cum secederent, Notariis scribentibus, quis quid diceret, ex qua civitate fuisset exceptum est. Similiter factum est de illis qui minime juraverunt. Statimque pars utraque custodiis mancipatur. Post vera fraus quæ celabatur, apparuit. Juranti-*

PAGIUS

ei filius fuerat, Sceptrum Vandalicum devenit, &c. Christianos excarnificavit atrocius.

XX. Zeno Legatum ad Hunerirum mittit. Hac persecutione sæviente Zeno, qui anno superiori *Reginum* Legatum ad Hunericum Regem miserat, alterum Legatum, *Uranium* sc. hoc anno ad eundem misit, de quo Victor lib. 5. habet: *Sed qui hoc fabulosum putat, Uranium Zenonis Legatum interroget, cujus præsentia præcipue gesta sunt; illa sc. causa, quia veniens Carthaginem sese pro defensione Ecclesiarum Catholicarum venisse jactabat, & ut illi ostenderet tyrannus se neminem formidare, in illis plateis vel vicis plures tortores & crudeliores statuit, in quibus, Legatus moris est ascendendo ad Palatium, & descendendo transire, ad opprobrium videlicet reipublicæ ipsius, & nostri jam deficientis temporis facem.* Hæc Legatio ad Decennalia Zenonis referenda.

XXI. Victor non Uticensis, sed Vitensis Episc. Baronius *Victorem Vitensem* Auctorem librorum quinque de persecutione Africana, errore tunc communi vocat Victorem *Uticensem*, Episcopum in Provincia Proconsulari. Verum Chiffletius loco laudato cap. 7. ostendit, certum esse Victorem fuisse *Vitensem* Episcopum, quæ Provinciæ Byzacenæ, Civitas, cum ignota esset recentioribus Librariis, hi mendum in antiquis

exem-

bus dictum est: Quare contra praeceptum Evangelii jurare voluistis? Jussit Rex ut civitates atque ecclesias vestras numquam videatis; sed relegati, colonatus jure ad excolendum agros accipiatis: ita tamen, ut non psallatis, neque oretis, aut ad legendum codicem in manibus gestetis, non baptizetis, neque ordinetis, aut aliquem reconciliare praesumatis. Similiter non jurantibus ait: Quia regnum filii domini nostri non optatis; idcirco jurare noluistis: ob quam causam jussi estis in Corsicanam insulam relegari, ut ligna profutura navibus dominicis incidatis. Hæc Victor, hucusque prosecutus de Episcopis Carthagine ad Collationem congregatis historiam, illosque relinquens, ad persecutionem, quam in aliis Africæ provinciis mox post promulgatum edictum Orthodoxi sunt passi, stylum converrit. At nos non relinquamus hunc celebrem sanctissimorum Antistitum confessorum Conventum.

LXVII. Exhorruisti, lector, simulque compassus es, ubi tot venerandos Episcopos confessores barbaricæ feritati truculentissimi Regis subjacere conspexisti, cum furoribus Arianis in mansuetissimos sacerdotes dire sæviendi est permissa potestas. Quibus illud Dominicum (a) jure fuerit exprobrandum: *Hæc est hora vestra & potestas tenebrarum.* Cum mutandæ sint vices, & tempus affuturum, *cum videntes (b) impii turbabuntur timore horribili & mirabuntur in subitatione insperatæ salutis, dicentes intra se, pœnitentiam agentes, & præ angustia spiritus gementes: Hi sunt quos aliquando habuimus in derisum, & in similitudinem improperii: Nos insensati vitam illorum æstimabamus insaniam, & finem illorum sine honore: Ecce quomodo computati sunt inter filios Dei & inter sanctos sors illorum est.*

(a) Luc. 22.

(b) Sap. 5.

LXVIII. Quæ autem post hæc ita exagitatis apud Charthaginem contigerit sanctis Episcopis, dolemus a Victore prætermissa: nisi æquius sit existimare injuria temporis ea ex codice excidisse, sicut & alia plura vel decurtata, vel saltem mendosa reperiuntur. Constat quidem nullam penitus apud eum mentionem haberi de S. Vindemiali Episcopo, hoc tempore martyrio illustrato, notissimo martire, universo Catholico Orbi conspicuo ex publicis Ecclesiæ Catholicæ monomentis (c). De Ruffiniano præterea profugo ex provincia Bizacena, & in Sicilia vitam anachoreticam excolente, noto ex Actis S. Fulgentii, nulla prorsus est apud Victorem mentio: ut plane acciderit ut idem Victor rerum scribendarum copia nimium exuberante victus fuerit: quod & ipse liberaliter ingenueque fatetur. Quamobrem quæ ex sacris martyrum passionibus de his Gregorius Turonensis in lucem prodidit, hic describamus.

(c) Martyr. Rom. die 2. Maii.

LXIX. Agens enim Gregorius de eadem persecutione Uvandalica sub Hunerico excitata, ex alia plane quam Victoris historia ista narrat: (d) *Legimus* (inquit) *Quorumdam ex ipsis martyrum passiones: ex quibus quædam replicanda sunt, ut ad ea quæ spopondimus, veniamus. Igitur Cyrola falso vocatus Episcopus, haereticorum tunc maximus vocabatur assertor. Cumque ad persequendum Christianos Rex per diversa transmitteret, S. Eugenium Episcopum virum inenarrabili sanctitatis, qui tunc ferebatur magnæ esse prudentiæ, in suburbano civitatis suæ reperit persecutor: quem ita violenter rapuit, ut nec ad hortandum gregem Christi ullum abire permitteret. Ille vero cum se videret abduci, epistolam civibus pro custodienda fide Catholica hoc modo transmisit:*

(d) Greg. Turon. hist. Franc. l. 2. c. 3.

Eugenius ducitur intra Carthaginem mittendus in exilium.

Dilectissimis & in Christi amore dulcissimis filiis & filiabus Ecclesiæ mihi a Deo commissæ, Eugenius Episcopus.

LXX. *Regalis emanavit auctoritas, & pro exercenda fide Catholica, edicto nos e Carthagine venire* * *præcepit. Et ideo ne abiens a vobis, Ecclesiam Dei in ambiguo, hoc est, in suspenso dimitterem, aut oves Christi non verus pastor silentio relinquerem; necessarium duxi has pro me vicarias vestræ dirigere sanctitati. In quibus non*

* abire

PAGIUS exemplaribus suspicati, & nominum ac vocum delusi affinitate, Uticensem pro Vitensi reposuerunt. In codice Carthusiæ Portarum MS. bonæ notæ, ipso Operis initio legit Chiffletius: *Incipit Prologus in Historia persecutionis Africanæ, edita a Sancto Victore patria Vitensis Episcopo.* Idem ego legi in duobus MSS. quorum alterum in Bibliotheca Colbertina, alterum in Bibliotheca Monasterii Sancti Martini de Campis in Urbe Parisiensi siti asservatur. His adde, in libello Notitiæ Episcoporum Africæ, qui sub Hunerico persecutionem sustinuere, in Catalogo Episcoporum Provinciæ Proconsularis legi: *Florentinus Uticensis*, sed in Indice Præsolum Provinciæ Byzacenæ ita scribi: *Victor Vitensis non occurrit*. Quare Uticensis Ecclesia ad Provinciam Carthaginensem, Vitensis vero ad Byzacenam pertinebat, & tempore persecutionis Africanæ Victor noster Vitensis Episcopus erat, Florentinus Uticensis.

XXII. Porro cum Victor Vitensis ipso Operis sui initio dicat: *Sexagesimus nunc, ut clarum est, agitur annus, ex quo populus ille crudelis & sævus Vandalicæ gentis Africæ miserabilis attigit fines*, & ingressus Vandalorum in Africam acciderit anno Christi CDXXIX. ut suo loco ostendi, liquet eam Historiam anno CDLXXXVIII. aut sequenti elucubratam esse. Baronius in Martyrologio Romano ad diem mensis Augusti XXIII. *Utica in Africa*, inquit, *Beati Victoris Episcopi*, a quo & scriptam Historiam Vandalicæ in Africa persecutionis affirmat in Notis: de quo tamen Victore, cum nulla sit apud Bedam, Usuardum, Adonem, Rabanum Maurum, aliosque Antiquos mentio, relinquendum est sacræ Rituum Congregationi, inquit Chiffletius citatus,

Scribit Librum de Persecutione Africana.

Eugenii epistola ad suos Carthaginenses.

non sine lacrymis peto, hortor, moneo, & satis abundeque obtestor per Dei majestatem, & per tremendum Judicii diem, atque adventus Christi terribilem claritatem ut fixius teneatis Catholicam fidem, asserentes Filium Patri esse æqualem, & Spiritum sanctum eamdem habere cum Patre & Filio deitatem.

Hortatur ut caveant rebaptizationem.

Servate itaque unici baptismatis gratiam, custodientes chrismatis unctionem. Nemo post aquam revertatur ad aquam renatos ex aqua: natu enim Dei sal in aqua conficitur; sed si in aquam redactum fuerit, omnis species ejus confestim evacuatur. Unde non immerito Dominus in Evangelio ait (a): Si sal infatuatum fuerit, in quo salietur? Et utique hoc est infatuari, velle secundo condiri, cum semel factum sufficiat. Nam audistis Christum dicentem (b): Qui semel lotus est, non habet necessitatem iterum lavandi. Ideoque fratres, & filii, filiaque mea in Domino, non vos contristet absentia mea, quin Catholicæ disciplinæ inhæreatis. Ego vos nec longinquitate aliqua obliviscor, nec morte a vobis divellor.

(a) Matt. 5. Marc. 9. Luc. 14.

(b) Jo. 13.

LXXI.

Scitote quia quocumque me fecerint dividi agone, mecum est palma. Si ad exilium abiero, beati Joannis Evangelistæ exemplum habeo. Si ad mortis exitium: vivere (c) mihi Christus est, mori lucrum. Si rediero, fratres, implebit Deus desiderium vestrum. Attamen sufficit modo, quod vobis non tacui. Monui, instruxi quomodo potui; ideoque immunis sum a sanguine omnium pereuntium: & scio quia adversus eos legentur litteræ istæ ante tribunal Christi cum venerit reddere unicuique secundum opera sua. Si reversus fuero, fratres, videbo vos in hac vita: si non reversus fuero, videbo vos in futura. Dico tamen vobis, Valete, orate pro nobis & jejunate, quia jejunium & eleemosyna semper Dominum ad misericordiam deflexerunt. Mementote esse scriptum in Evangelio (d): Nolite timere eos qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere: Timete autem eum, qui postquam occiderit, habet potestatem & animam & corpus perdere & mittere in gehennam. Hucusque Eugenii sanctissimi confessoris epistola cursim & furtim præ angustia temporis & loci conscripta, tum jam ex tyranni sententia esset in exilium deportandus. Verum multa antea præcesserunt, quæ Victoris volumen non habet; qui ut ipse testatur, relictis antequam in exilium ire juberentur, Episcopis, ad enarrandas clades, quæ ex Regis edicto tunc inferebantur Ecclesiis, orationem convertit. Porro ex Gregorio referemus, quæ in Victore desiderantur; quæ quidem esse germana, germanitas recitatæ epistolæ satis indicare posse videtur. Gennadius enim meminit istiusmodi S. Eugenii epistolarum, ubi ait: *Epistolas veluti commonitorias fidei & unius sacri & conservandi baptismatis omnibus suis quasi pastor dereliquit.* Sed quænam epistolam illam præcesserint, audi Gregorium; qui ait:

(c) Philip. 1.

Ut perstent in fide admonet.

(d) Matt. 10. Luc. 12.

LXXII.

De Vindemiale & Longino Episcopis.

Tractus itaque sanctus Eugenius ad Regem, cum illo Arianorum Episcopo pro fide Catholica decertavit. Cumque eum de sancta Trinitatis mysterio potentissime devicisset, & insuper multas per eum virtutes Christus ostenderet; in majorem insaniam idem Episcopus, invidia inflammante, succenditur. Erant enim tunc temporis cum sancto Eugenio viri prudentissimi atque sanctissimi, Vindemialis & Longinus Episcopi, pares gradu, virtute non impares, nam sanctus Vindemialis eo tempore ferebatur mortuum suscitasse; Longinus autem multis infirmis salutem tribuit. Eugenius quoque non solum visibilem oculorum cæcitatem, sed etiam mentium depellebat. Horum gloriam æmulatus idem Arianorum Antistes, ne vel hac ex parte inferior appareret, quod virtute perficere non daretur subdola arte facere cogitavit. Quid autem egerit, audi Gregorium, dum subdit:

LXXIII.

Cyrola strophám struit falsi miraculi.

Quod cernens ille nequam Arianorum Episcopus, nempe Cyrola, vocatum ad se quemdam hominem ab illo quo ipse vivebat errore deceptum, ait: Non patior, quod hi Episcopi multa in populo signa depromant, illosque cuncti, me neglecto, sequantur. Acquiesce nunc his quæ præcipio: & acceptis quinquaginta aureis, sede in platea, per quam nobis est transitus; & manum super clausos oculos ponens, me praeunte cum reliquis, exclama magna virtute, dicens: Te beatissime Cyrola nostra religionis Antistes, deprecor, ut respiciens manifestes gloriam ac virtutem tuam, ut oculos meos aperiens, merear lucem videre, quam perdidi. Qui jussa complens, residensque in platea, trans-

PAGIUS

tus, non Victor Auctor Operis de Persecutione Africana in Sanctorum Canonem relatus censeri possit. Holstenius in Animadvers. ad Martyrologium Rom. verba illa a Recentioribus addita fuisse conqueritur.

XXIII. *Moritur Hunericus Rex Vandalorum.*

Denique cum *Hunericus* Vandalorum Rex Dominationem tenuerit annos septem, mensibus decem, ut habet Victor lib. 5. & Anonymus Augustanus *dies* addat *duodecim*, apparet illum obiisse hoc anno XI. mensis Decembris. Cointius anno DCXLII. num. XXXVIII. reprehendit *Procopium* citatum, quod scripserit, *Hunericum annos octo* Vandalis præfuisse. At Procopius numero rotundo loquitur. Errat tamen Isidorus in Chronico, non solum quia tradit Hunericum annos septem, menses quinque regnasse; sed etiam quia mortem ejus confert in Eram DXIV. quæ in annum Christi CDLXXVI. convenit. *Hunerico* successit *Gundabundus*, ut supra cum Procopio diximus.

transeunte hæretico cum sanctis Dei: iste qui Deum irridere cogitabat, exclamat magna virtute dicens: Audi me, beatissime Cyrola: audi me, sancte sacerdos Dei: respice cæcitatem meam: Experiar ego medicamenta, quæ sæpe cæci reliqui a te meruerunt, quæ leprosi experti sunt, quæ ipsi etiam mortui persenserunt: Adjuro te per istam virtutem quam habes ut mihi desideratam restituas lucem, quia gravi sum cæcitate percussus.

LXXIV. Qui videbat, cæcatur ab Ariano Episcopo.

Veritatem enim nesciens, verum dicebat, quia cæcaverat eum cupiditas, & virtutem Dei omnipotentis irridere per pecuniam æstimabat. Tunc hæreticorum Episcopus paululum se divertit, quasi in virtute triumphaturus, elatus vanitate atque superbia posuit manum suam super oculos ejus, dicens: Secundum fidem nostram, qua recte Deum credimus, aperiantur oculi tui. Et mox ut in hoc nefas erupit, risus mutatur in planctum, & dolus Episcopi est patefactus in publico. Nam tantus dolor oculos miseri illius invasit, ut eos digitis vix comprimeret, ne creparent. Denique miser clamare cœpit, ac dicere: Væ mihi misero, quia seductus sum ab inimico legis divinæ, Væ mihi qui Deum per pecuniam irridere volui, & quinquaginta aureos accepi, ut hoc facinus perpetrarem. Ad Episcopum autem ajebat: Ecce aurum tuum; reddo lumen meum: quod dolo tuo perdidi. Vosque rogo, gloriosissimi Christiani ne despiciatis miserum sed velociter succurrite pereunti. Vere enim cognovi (a) quia Deus non irridetur.

(a) Galat. 6. Marc. 9.

LXXV.

Tunc sancti Dei, misericordia moti: Si (inquiunt) credis, omnia possibilia sunt credenti. At ille clamabat voce magna: Qui non crediderit Christum Filium Dei & Spiritum sanctum æqualem habere substantiam atque deitatem cum Deo Patre, hodie quæ ego perfero, patiatur. Et adjecit: Credo Deum Patrem omnipotentem, Credo Filium Dei Christum Jesum æqualem Patri, Credo Spiritum sanctum Patri & Filio consubstantialem atque coæternum. Hæc illi audientes, & se invicem amore mutuo prævenientes, oritur inter eos sancta contentio, quis oculis ejus signum beatæ Crucis imponeret. Vindemiales vero ac Longinus Eugenium; ille autem e contra eos exorat, ut manus imponeret cæco. Quod cum fecissent, & manus suas super caput ejus tenerent; sanctus Eugenius Crucem super oculos cæci faciens, ait: In nomine Patris & Filii & Spiritus sancti veri Dei, quem trinum in una æqualitate atque omnipotentia confitemur, aperiantur oculi tui. Et statim ablato dolore, ad pristinam rediit sanitatem. Manifestissime autem patuit per hujus cæcitatem, qualiter hæreticorum Episcopus oculos cordium misero assertionis suæ velabat amictu, ne veram lucem ille liceret fidei oculis contemplari. O miserum! qui non ingressus per januam, id est, Christum, qui est janua vera, lupus magis gregis, quam custos effectus est; & pacem fidei, quam in credentium cordibus debuerat accendere, pravitate cordis sui conabatur extinguere. Sancti vero Dei alia signa in populo multa fecerunt, & erat vox una populi dicentis: Verus Deus Pater, verus Deus Filius, verus Deus Spiritus sanctus una fide colendus, uno timore metuendus, eodemque honore venerandus: nam quæ Cyrola asserit, falsa esse cunctis est manifestum.

Eugenius illuminat cæcum.

Hæc quidem tunc illi: ex quibus æque irrideas & sibilis insecteris recentiorum quoque hæreticorum strophas in miraculis affectandis, cum pariter & ipsi Dei virtute delusi vitam adimunt viventi, dum videri volunt revocasse ad vitam fingentem se mortuum. Sed de his suo tempore. Jam vero quæ post hæc Hunericus in sanctos admisit Episcopos, oratio Gregorii ita prosequitur:

LXXVI.

Videns autem (inquit) *Hunericus Rex assertiones suas per sanctorum fidem gloriosam taliter denudari, nec erigi sectam erroris, sed potius destrui, fraudemque Pontificis sui in hoc scelere fuisse detectam; sanctos Dei post multa tormenta, post aculeos, post flammas, post ungulas, jussit interfici. Beatum vero Eugenium decollari jussit, sub ea specie, ut si in ea hora qua ensis super cervicem ejus incumbebat non reverteretur ad hæreticorum sectam, non occideretur, ne eum pro martyre excolerent Christiani; sed exilio damnaretur. Quod ita factum esse, manifestum est. Nam cum imminente morte interrogatus fuisset, si mori pro fide Catholica destinaret: respondit: Hæc est enim sempiterna vita, pro justitia mori. Tunc suspenso gladio, apud Albigensem Galliarum urbem exilio deportatus est, ubi & finem vitæ præsentis fecit.* Hæc Gregorius. Verum quæ tradit de sancti Eugenii exilio in Gallias, sub successore Hunerici contigerunt, ut suo loco dicturi sumus: hoc autem tempore non in Gallias, sed in eremum Tripolitanæ provinciæ relegatum, Victor tradit inferius, ubi quænam passus ibi S. Eugenius fuerit, narrat.

LXXVII.

Sic igitur barbari furentis animus, ex sanctorum Eugenii & Vindemialis virtutibus magis magisque exsauciatus, mox jubet omnes illos Carthagine congregatos sanctos Episcopos, gloriosissimos confessores, martyres designatos, cives Sanctorum, domesticos Dei, mundi exules, cæli incolas in exilium deportari: quod illis triumphus gloriæ, præmium vitæ, iter ad cœlum, atque regni corona fuit. Cæterum non una de omnibus fuit sen-

ten-

tentia Hunerici, licet unum ejus pravæ mentis fuerit institutum, nimirum, ut omnes (si posset) prævaricari compelleret asperis, vel emolliret flecteretque lenitate. Hinc itaque accidit, ut in insulam Corsicam ad opus navium alios relegaverit, in deserta alios Africæ, alios vero in amœniora loca proxima suis, quibus præerant Episcopi, civitatibus. Eugenium vero in eremum Tripolitanæ provinciæ relegavit, ubi præfectus erat Antonius quidam sævissimus Arianus, ut ab eo cogeretur durissima pati. Qui quidem ubi illuc deferendum se vidit tradi militibus, eam quam ex Gregorio recitavimus epistolam ad suos Carthaginenses conscripsit. Cæterum licet ipse in desertum locum longe abductus esset, haud tamen cessavit suis Carthaginensibus prodesse, alias commonitorias (ut dictum est ex Gennadio) scribens epistolas. At quid universæ Ecclesiæ Catholicæ superscripto præstitit, idem Gennadius testatur his verbis (a): *Altercationes quoque, quas cum Arianorum Præsidibus per internuncios habuit, conscripsit, & relegendas per Majorem domus Hunerico transmisit; similiter & preces pro quiete Christianorum eidem veluti Apologeas obtulit.* Hæc Gennadius. De alio autem ejusdem Eugenii exilio in Gallias, atque ejus obitu, suo loco dicturi sumus.

(a) Genn. de Scrip. Eccl. c. 97.

LXXVIII. De Fausto Episcopo.

Porro sicut exemplo Eugenii demonstratum est, non omnes Episcopos Africæ relegatos in Corsicam insulam esse; ita etiam ex his quæ habentur in Actis S. Fulgentii Episcopi liquet nonnullos haud longius amandatos: in eis enim hæc leguntur: *Fuit autem tunc temporis Episcopus quidam laudabiliter prædicandus, nomine Faustus, qui pro fide Catholica non longe a cathedra sua jussus fuerat relegari. De multis enim sacerdotibus hoc Hunerici tyranni astuta malignitas ordinaverat, ut juxta patriam propriam peregrinationis incommodum sustinentes, ad negandum Deum facile flecterentur. In eodem proinde loco, ubi relegatus tenebatur; monasterium sibi construxerat; in quo spiritualiter vivens, apud omnes Christianos venerabilis habebatur. Ad hunc ergo S. Fulgentius (quippe ei notissimus) alacriter venit, eique secretum cordis sui fideliter indicavit, &c.* Narrat enim quomodo apud eum idem S. Fulgentius vitam monasticam exercuit, atque tandem ad regimen Ruspensis Ecclesiæ vocatus est. At de exulibus hactenus.

LXXIX.

Prosequamur jam modo quæ de eadem Uvandalica sub Hunerico persecutione Gregorius recenset his verbis (b): *Sanctum vero Vindemialem gladio percuti præcepit, quod & impletum est in hoc certamine. Octavianus vero Archidiaconus & multa millia virorum ac mulierum hanc fidem asserentium interempta atque debilitata sunt. Sed pro amore gloriæ nihil erant hæc supplicia confessoribus sanctis, qui in paucis vexati, in multis bene se noverunt disponendos, juxta illud Apostoli (c): Quia non sunt condignæ passiones hujus temporis ad futuram gloriam, quæ revelatur in Sanctis. Multi tunc errantes a fide, accipientes divitias, inseruerunt se doloribus multis. Infelix autem quidam Episcopus, nomine Revocatus, eo tempore est revocatus a fide Catholica.* Hæc de his Gregorius ex passionibus quas legit Sanctorum, ut ipse testatur exordio narrationis.

(b) Greg. Turonens. histor. Franc. l. 2. c. 3.

De S. Vindemiale Episcopo & Martyre.

(c) Rom. 8.

LXXX.

Præter illos a Victore sub hac persecutione recensitos martyres, alii etiam (ut dictum est) passi reperiuntur. Nam & Isidorus (d) meminit Læti Episcopi Leptensis hoc tempore sub Hunerico martyrio coronati: qui & miranda hæc de ipsius præstantia addit, post centum ferme annos Justinianum Imperatorem fuisse ab eodem martyre excitatum, ut exercitum ad recuperandam Africam mitteret; nam ei omnia dextera eventura pollicitus est; quod quidem ut ab eodem insigni martyre Læto fuerat prænunciatum, evenit. Hæc de præclaris martyribus a Victore prætermissis, & quidem insignibus: ut probe intelligas ipsum haud omnia prosecutum, vel scias codicem trium librorum ab ipso scriptorum haud integrum reperiri, sed plura in eo desiderari.

(d) Isidor. histor. Vvandal.

Lætus Episcopus Leptensis Martyr.

LXXXI.

Jam vero quæ reliqua sunt anni hujus persecutionis Uvandalicæ, victor prævio, prosequamur, qui ait (e): *Addidit itaque bestia illa, sanguinem sitiens innocentum, Episcopis necdum adhuc in exilium directis, per universas Africanæ terræ provincias uno tempore tortores crudelissimos destinare; ut nulla remansisset domus & locus, ubi non fuisset ejulatus & luctus; ut nulli ætati, nulli parceretur sexui, nisi illis qui eorum succumberent voluntati. Hos fustibus, illos suspendio, alios ignibus concremabant. Mulieres & præcipue nobiles contra jura naturæ nudas omnino in facie publica cruciabant. Ex quibus unam nostram Dionysiam cursim ac breviter nominabo. Cum viderent eam non solum audacem, sed etiam matronis cæteris pulchriorem, ipsam primo nisi sunt fustibus expoliatam aptare. Quæ cum peteret, diceretque de Domino suo secura: Qualiter libet cruciate, verecunda tamen membra nolite nudare: amplius illi magis furentes, celsiori loco vestimentis exutam consistunt, spectaculum eam omnibus facientes. Quæ inter ictus virgarum, dum rivuli sanguinis toto jam corpore fluitarent, libera voce dicebat: Ministri diaboli, quod ad opprobrium meum facere* com-

(e) Victor de persec. Vvandal. l. 3.

Feminæ opprobriis & tormentis cruciatæ.

transeunte baretico cum sanctis Dei: iste qui Deum irridere cogitabat, exclamat magna virtuta dicens: Audi me, beatissime Cyrola: audi me, sancte sacerdos Dei: respice cacitatem meam: Experiar ago medicamenta, qua sape caci reliqui a te meruerunt, qua leprosi experti sunt, qua ipsi otiam mortui persenserunt: Adjura te per istam virtutem quam babee ut mibi desideratam restituas lucem, quia gravi sum cæcitate percussus.

LXXIV. Qui videbat, cæcatur ab Ariano Episcopo.

Veritatem enim nesciens, verum dicebat, quia cacaverat eum cupiditac, & virtutem Dei omnipotentie irridere per pecuniam æstimabat. Tunc bareticorum Episcopus paululum se divertit, quasi in virtuta triumphaturus, elatue vanitate atque superbia posuit manum suam super oculos ejue, dicens: Secundum fidem nostram, qua recte Deum credimue, aperiantur oculi tui. Et mox ut in boc nefae erupit, risue mutatur in planctum, & dolus Episcopi est patefactus in publico. Nam tantus dolor oculus miseri illius invasit, ut eoe digitis vix comprimeret, ne creparent. Denique miser clamare cupit, ac dicere: Væ mibi misero, quia seductus sum ab inimico legis divinæ, Væ mibi qui Deum per pecuniam irridere volui, & quinquaginta aureos accepi, ut boc facinue perpetrarem. Ad Episcopum autem ajebat: Ecce aurum tuum; redde lumen meum: quod dolo tuo perdidi. Vosque rogo, gloriosissimi Christiani ne despiciatis miserum sed velociter succurrite pereunti. Vere enim cognovi (a) quia Deue non irridetur.

(a) Galat. 6. Marc. 9.

LXXV.

Tunc sancti Dei, misericordia moti: Si (inquiunt) credis, omnia possibilia sunt credenti. At ille clamabat voce magna: Qui non crediderit Christum Filium Dei & Spiritum sanctum æqualem babere substantiam atque deitatem cum Deo Patre, bodie qua ego perfero, patiatur. Et adjecit: Credo Deum Patrem omnipotentem, Credo Filium Dei Christum Jesum æqualem Patri, Credo Spiritum sanctum Patri & Filio consubstantialem atque coæternum. Hæc illi audientes, & se invicem amore mutuo prævenientee, oritur inter eos sancta contentio, quis oculis ejus signum beata Crucis imponeret. Vindemialis vero ut Longinus Eugenium; ille autem e contra eos exorat, ut manus imponeret cæco. Quod cum fecissent, & manus suas super caput ejus tenerent; sanctus Eugenius Crucem super oculas cæci faciens, ait: In nomine Patris & Filii & Spiritus sancti veri Dei, quem trinum in una æqualitata atque omnipotentia confitemur, aperiantur oculi tui. Et statim ablato dolore, ad pristinam rediit sanitatem. Manifestissime autem patuit per bujus cæcitatem, qualiter bæreticorum Episcopus oculos cordium misero assertionie suæ velabat amictu, ne veram lucem illi liceret fidei oculis contemplari. O miserum? qui non ingressus per januam, id est, Christum, qui est janua vera, lupus magis gregie, quam custos effectue est; & pacem fidei, quam in credentium cordibus debuerat accendere, pravitate cordis sui conabatur extinguere. Sancti vero Dei alia signa in populo multa fecerunt, & erat vox una populi dicentie: Verus Deus Pater, verue Deus Filius, verus Deus Spiritus sanctue una fide colendue, una timore metuendue, eodemque bonore venerandue: nam quæ Cyrola asserit, falsa esse cunctis est manifestum.

Eugenius illuminat cæcum.

Hæc quidem tunc illi: ex quibus æque irrideas & sibilis insecteris recentiorum quoque hæreticorum strophas in miraculis affectandis, cum pariter & ipsi Dei virtute delusi vitam adimunt viventi, dum videri volunt revocasse ad vitam fingentem se mortuum. Sed de his suo tempore. Jam vero quæ post hæc Hunericus in sanctos admisit Episcopos, oratio Gregorii ita prosequitur:

LXXVI.

Videne autem (inquit) *Hunericur Rex assertiones suas per sanctorum fidem gloriosam taliter denudari, nec erigi sectam erroris, sed potiue destrui, fraudemque Pontificis sui in boc scelere fuisse detectam; sanctos Dei post multa tormenta, post aculeos, post flammas, post ungulas, jussit interfici. Beatum vero Eugenium decollari jussit, sub ea specie, ut si in ea bora qua ensis super cervicem ejus incumbebat non reverteretur ad bæreticorum sectam, non occideretur, ne eum pro martyre excolerent Christiani; sed exilio damnaretur. Quod ita factum esse, manifestum est. Nam cum imminente morte interrogatus fuisset, si mori pro fide Catbolica destinaret: respondit: Hæc est enim sempiterna vita, pro justitia mori. Tunc suspenso gladio, apud Albigensem Galliarum urbem exilio deportatus est, ubi & finem vitæ præsentis fecit.* Hæc Gregorius. Verum quæ tradit de sancti Eugenii exilio in Gallias, sub successore Hunerici contigerunt, ut suo loco dicturi sumus: hoc autem tempore non in Gallias, sed in eremum Tripolitanæ provinciæ relegatum, Victor tradit inferius, ubi quænam passus ibi S. Eugenius fuerit, narrat.

LXXVII.

Sic igitur barbari furentis animus, ex sanctorum Eugenii & Vindemialis virtutibus magis magisque exsauciatus, mox jubet omnes illos Carthagine congregatos sanctos Episcopos, gloriosissimos confessores, martyres designatos, cives Sanctorum, domesticos Dei, mundi exules, cæli incolas in exilium deportari: quod illis triumphus gloriæ, præmium vitæ, iter ad cœlum, atque regni corona fuit. Cæterum non una de omnibus fuit senten-

tentia Hunerici, licet unum ejus pravæ mentis fuerit institutum, nimirum, ut omnes (si posset) prævaricari compelleret asperis, vel emolliret flecteretque lenitate. Hinc itaque accidit, ut in insulam Corsicam ad opus navium alios relegaverit, in deserta alios Africæ, alios vero in amœniora loca proxima suis, quibus præerant Episcopi, civitatibus. Eugenium vero in eremum Tripolitanæ provinciæ relegavit, ubi præfectus erat Antonius quidam sævissimus Arianus, ut ab eo cogeretur durissima pati. Qui quidem ubi illuc deferendum se vidit tradi militibus, eam quam ex Gregorio recitavimus epistolam ad suos Carthaginenses conscripsit. Cæterum licet ipse in desertum locum longe abductus esset, haud tamen cessavit suis Carthaginensibus prodesse, alias commonitorias (ut dictum est a Gennadio) scribens epistolas. At quid universæ Ecclesiæ Catholicæ superscripto præstitit, idem Gennadius testatur his verbis (a): *Altercationes quoque, quas cum Arianorum Præsidibus per internuncios habuit, conscripsit, & relegendas per Majorem domus Hunerico transmisit; similiter & preces pro quiete Christianorum eidem veluti Apologeas obtulit.* Hæc Gennadius. De alio autem ejusdem Eugenii exilio in Gallias, atque ejus obitu, suo loco dicturi sumus.

(a) Genn. de Scrip. Eccl. c. 97.

LXXVIII. De Fausto Episcopo.

Porro sicut exemplo Eugenii demonstratum est, non omnes Episcopos Africæ relegatos in Corsicam insulam esse; ita etiam ex his quæ habentur in Actis S. Fulgentii Episcopi liquet nonnullos haud longius amandatos: in eis enim hæc leguntur: *Fuit autem tunc temporis Episcopus quidam laudabiliter prædicandus, nomine Faustus, qui pro fide Catholica non longe a cathedra sua jussus fuerat relegari. De multis enim sacerdotibus hoc Hunerici tyranni astuta malignitas ordinaverat, ut juxta patriam propriam peregrinationis incommodum sustinentes, ad negandum Deum facile flecterentur. In eodem proinde loco, ubi relegatus tenebatur; monasterium sibi construxerat; in quo spiritaliter vivens, apud omnes Christianos venerabilis habebatur. Ad hunc ergo S. Fulgentius (quippe ei notissimus) alacriter venit, eique secretum cordis sui fideliter indicavit, &c.* Narrat enim quomodo apud eum idem S. Fulgentius vitam monasticam exercuit, atque tandem ad regimen Ruspensis Ecclesiæ vocatus est. At de exulibus hactenus.

LXXIX.

Prosequamur jam modo quæ de eadem Uvandalica sub Hunerico persecutione Gregorius recenset his verbis (b): *Sanctum vero Vindemialem gladio percuti præcepit, quod & impletum est in hoc certamine. Octavianus vero Archidiaconus & multa millia virorum ac mulierum hanc fidem asserentium interempta atque debilitata sunt. Sed pro amore gloriæ nihil erant hæc supplicia confessoribus sanctis, qui in paucis vexati, in multis bene se noverant disponendos, juxta illud Apostoli (c): Quia non sunt condignæ passiones hujus temporis ad futuram gloriam, quæ revelatur in Sanctis. Multi tunc errantes a fide, accipientes divitias, inseruerunt se doloribus multis. Infelix autem quidam Episcopus, nomine Revocatus, eo tempore est revocatus a fide Catholica.* Hæc de his Gregorius ex passionibus quas legit Sanctorum, ut ipse testatur exordio narrationis.

(b) Greg. Turonens. histor. Franc. l. 2. c. 3.

De S. Vindemiale Episcopo & Martyre.

(c) Rom. 8.

LXXX.

Præter illos a Victore sub hac persecutione recensitos martyres, alii etiam (ut dictum est) passi reperiuntur. Nam & Isidorus (d) meminit Læti Episcopi Leptensis hoc tempore sub Hunerico martyrio coronati: qui & miranda hæc de ipsius præstantia addit, post centum ferme annos Justinianum Imperatorem fuisse ab eodem martyre excitatum, ut exercitum ad recuperandam Africam mitteret; nam ei omnia dextera eventura pollicitus est; quod quidem ut ab eodem insigni martyre Læto fuerat prænunciatum, evenit. Hæc de præclaris martyribus a Victore prætermissis, & quidem insignibus: ut probe intelligas ipsum haud omnia prosecutum, vel scias codicem trium librorum ab ipso scriptorum haud integrum reperiri, sed plura in eo desiderari.

(d) Isidor. histor. Vvandal.

Lætus Episcopus Leptensis Martyr.

LXXXI.

Jam vero quæ reliqua sunt anni hujus persecutionis Uvandalicæ, Victor prævio, prosequamur, qui ait (e): *Addidit itaque bestia illa, sanguinem sitiens innocentum, Episcopis necdum adhuc in exilium directis, per universas Africanæ terræ provincias uno tempore tortores crudelissimos destinare; ut nulla remansisset domus & locus, ubi non fuisset ejulatus & luctus; ut nulli ætati, nulli parceretur sexui, nisi illis qui eorum succumberent voluntati. Hos fustibus, illos suspendio, alios ignibus concremabant. Mulieres & præcipue nobiles contra jura naturæ nudas omnino in facie publica cruciabant. Ex quibus unam nostram Dionysiam cursim ac breviter nominabo. Cum viderent eam non solum audacem, sed etiam matronis cæteris pulchriorem, ipsam primo nisi sunt fustibus expoliatam aptare. Quæ cum peteret, diceretque de Domino suo secura: Qualiter libet cruciate, verecunda tamen membra nolite nudare: amplius illi magis furentes, celsiori loco vestimentis exutam constituunt, spectaculum eam omnibus facientes. Quæ inter ictus virgarum, dum rivuli sanguinis toto jam corpore fluitarent, libera voce dicebat: Ministri diaboli, quod ad opprobrium meum facere* com-

(e) Victor de persec. Vvandal. l. 3.

Feminæ opprobriis & tormentis cruciatæ.

computatis, ipsa est laus mea. Et quia erat Scripturarum divinarum scientia plena, arctata panis, & ipsa jam martyr, alios ad martyrium confortabat. Quæ suo sancto exempla universam suam patriam liberavit.

LXXXII. De Martyrio Majorici filii Dionysiæ.

Quæ cum suum unicum filium, admodum adhuc teneræ ætatis & delicatum, timore pœnarum formidolosum conspiceret, verberans eum nutibus oculorum, & increpans auctoritate materna ita confortavit, ut matre multo fortior redderetur. Cui inter crudelia verbera constituto, ita dicebat. Memento fili mi, quia in nomine Trinitatis in matre catholica baptizati sumus: non perdamus indumentum nostræ salutis; ne veniens invitator, vestem non inveniat nuptialem, & dicat ministris (a): *Mittite in tenebras exteriores, ubi erit fletus oculorum, & stridor dentium. Illa pœna timenda est, quæ numquam finitur: illa desideranda vita, quæ semper habetur. Talibus itaque filium solidans verbis, velociter martyrem fecit. Venerabilis vero adolescens, Majoricus nomine, in certamine confessionis spiritum reddens, cursum palmiferum consummavit. Amplexansque illa hostiam suam, quantis potuit vocibus Domino gratias agens, ad gaudium spei futuræ in sua domo maluit sepelire; ut quotiens super sepulcrum ejus Trinitati preces effunderit, alienam se a filio numquam esse confidat. Quanti igitur per eam in illa civitate (ut fati sumus) acquisiti sunt Deo, longum est enarrare. Nam & ejus germana, nomine Dativa, atque Leontia filia S. Germani Episcopi, cognatusque Dativæ venerabilis Emelius medicus, religiosus quoque Tertius Trinitatis confessione præclarus, vel Sibidensis Bonifacius quanta pertulerint, qualibusque cruciatibus evisceratæ, vel eviscerati fiant, qui valet ex ordine dicat.*

(a) Luc. 13.

LXXXIII. Servus Suburbitanus dire vexatus. * Suburbitanæ.

*Servus quoque Suburbitanæ * civitatis majoris generosus & nobilis vir pro Christo quas pertulit, quis explicet pœnas? qui post cædes innumerabilium fustium, trochleis frequentibus elevatus, dum tota præ urbe penderet, nunc in sublime se tollente icta celeri, dimissis iterum cannabinis, super silicet platearum pondere corporis veniens, ut lapis super lapides corruebat. Sed & sæpius tractum, & lapidibus acutissimis defricatum, & cutibus separatis, pelles corporis lateribus dorsoque videres & ventra pendere. Iste jam temporibus Genserici non valde dissimilia pertulerat, ne amici cujusdam sui secreta nudaret: quanta magis nunc, ut suæ fidei sacramenta muniret? Et si hominis gratia fideliter exhibuit fidem; quantum debet illi, qui redditurus est pro fide mercedem?*

LXXXIV. Victoriæ Culusitanæ certamen.

In civitate vero Culusitana non valeo quæ gesta sunt nunciare: quia & ipsam quantitatem martyrum, vel etiam confessorum, impossibile est homini supputare. Ubi quædam matrona natrix sui nominis Victoria, dum in conspectu vulgi continuato suspendia cremaretur, a marito jam perdito, filiis præsentibus, taliter rogabatur: Quid pateris, conjux? Si me despicis, vel horum, quos genuisti, miserere impia parvulorum. Quare obliviisceris uteri tui, & pro nihilo ducis quos cum gemitu peperisti? Ubi sunt fœdera conjugalis amoris? Ubi societatis vincula, quæ inter nos dudum honestatis jure tabulæ conscriptæ fecerunt? Respice, quæso, filios ac maritum, & regia jussionis implere festina præceptum, ut & imminentia adhuc tormenta lucreris, simul & mihi doneris & liberis nostris. Sed illa nec filiorum fletu, nec serpentis audiens blandimenta, affectum multo altius elevans e terra, mundum cum suis desideriis contemnebat. Quam cum in continuatione supplicii vulsis humeris, etiam qui cruciabant conspicerent emortuam, deposuerunt prorsus omni parte exanimem. Quæ postea retulit, quandam sibi virginem astitisse, atque tetigisse membra singula, & illico fuisse sanatam.

LXXXV. De Victoriano Adrumentino.

Qualiter autem Adrumentinæ civitatis civem Victorianum tunc Proconsulem Carthaginis prædicem nescio, deficientibus verbis: quo in Africæ partibus nullus ditior fuit, qui etiam apud impium Regem pro rebus semper sibi commissis fidelissimus habebatur. Mandatur ei a Rege familiariter diciturque quod eum habiturus esset præ omnibus, si ejus præcepto facilem accomodasset assensum. Sed ille vir Dei missis ad se tale dedit cum fiducia magna responsum: Securus de Deo & Christo Domino meo, dico quæ Regi dicatis: Subigat ignibus, adigat bestiis, excruciet generibus omnium tormentorum: si consensero, frustra sim in Ecclesia Catholica baptizatus. Nam si hæc præsens vita sola fuisset, & aliam, quæ vera est, non speraremus æternam; nec ita fecissem ad modicum atque temporaliter gloriari, & ingratus existere, qui suam fidem mihi contulit creditori. Ad quod tyrannus excitatus, quantorum temporum, & quantis eum afflixerit pœnis, humanus sermo non poterit explicare. Qui tripudians in Domino, feliciterque consummans martyrialem coronam accepit.

LXXXVI. Duo germani Aquisregienses martyres.

Apud Tambajensem quoque civitatem gesta quis queat certamina martyrum explicare? Ubi duo germani Aquisregiensis civitatis sibi securi de Domino invicem juraverunt, & rogaverunt tortores, ut una pœna parique supplicio torquerentur. Et dum primo suspendio, mollibus lapidum pedibus alligatis, tota die penderent, unus

illo-

illorum petivit sese deponi, & sibi induoias dari. Cui frater alius metuens ne fidem negaret, de suspendio clamabat: Noli noli frater: non ita juravimus Christo. Accusabo te, cum ante thronum ejus terribilem venerimus, quia super corpus ejus & sanguinem juravimus, ut pro eo invicem patiamur. Ista dicens & alia multa, confortavit germanum ad prælium passionis. Qui clamans ingenti voce dicebat; Adigite suppliciis quibus vultis, & pœnis Christianos arctate crudelibus: quod frater meus facturus est, hoc etiam ego. Quantis jam laminis ignitis adusti sunt, quantibus ungulis exarati, quibus cruciatibus torti, ipsa res docet, & quod eos ipsi tortores a sua facie projecerunt dicentes: Istos imitatur universus populus, ut nullus ad nostram religionem penitus convertatur, & præcipue quia nulli livores, nulla pœnarum vestigia in eis penitus videbantur.

LXXXVII. *In Typasensi vero quod gestum est Mauritaniæ Majoris civitate, ad laudem Dei insinuare festinemus. Dum suæ civitati Arianum Episcopum ex Notario Cyrillam * ad perdendas animas ordinatum vidisset; omnis simul civitas evectione navali de proximo confugit, relictis paucissimis, qui aditum non invenerant navigandi. Quos Arianorum Episcopus primo blandimentis, postea minis compellere cœpit, ut eos faceret Arianos: sed fortes in Domino non solum suadentis insaniam irriserunt, verum etiam publice mysteria divina in domo una congregati celebrare cœperunt. Quod ille cognoscens, relationem occulte Carthaginem adversus eos direxit. Quæ cum Regi innotuisset, Comitem quemdam cum iracundia dirigens; præcepit, ut in medio foro, congregata illuc omni provincia, linguas eis & manus dexteras radicitus abscinderet. Quod cum factum fuisset; Spiritu sancto præstante, ita locuti sunt, & loquuntur, quomodo antea loquebantur. Sed si quis incredulus esse voluerit, pergat nunc Constantinopolim, & ibi reperiet unum de illis subdiaconum Reparatum sermones politos sine ulla offensione loquentem; ob quam causam venerabilis nimium in Palatio Zenonis Imperatoris habetur, & præcipue Regina mira eum reverentia veneratur.* Intelligis ex his, lector, Victorem ipsum ejusmodi scripsisse historiam adhuc vivente Zenone Augusto.

* Cyrolam.

Linguis excisis Confessores loquuntur.

LXXXVIII. Miraculum in fidei confirmationem editum.

Quod ad hujusmodi adeo ingens, totoque Orbe vulgatum miraculum pertinet; summa providentia factum est ejus qui facit mirabilia solus, ut cum divinitas Filii sui impugnaretur in Africa, adeo ut qui lingua eam defendere potuissent, extra provinciam in insulas & alia loca fuerint relegati, eamdem sine linguis, sed sublimioribus vocibus, tuba cælesti, divino præconio, Spiritus sancti tonitruo, quo etiam adversariis timor incuteretur & tremor, voluerit non in Africa solum, sed ubique terrarum audiri: ut plane dicere vere licuerit (a): *Non hominum, sed Dei voces*: & illud occinere (b): *Altissimus dedit vocem suam*: & (c): *Vox Domini in virtute, vox Domini in magnificentia*: cum sine humana lingua ab hominibus in sui nominis confessione ipsa veritas proferretur lingua cælesti ejusdem quidem generis cum illis quæ super singulos qui convenerant, dum (d) completi essent dies Pentecostes, linguæ dispertitæ tamquam ignis cælitus missæ sunt. Ut illud propheticum usurpare liceret (e): *Dominus locutus est: quis non prophetabit?* cum admirando modo: Intonuit de cælo Dominus (f), & Altissimus dedit vocem suam: cujus sono tinnirent audientium aures non eorum dumtaxat qui eodem vixerunt tempore, sed & qui hoc nostro sæculo sunt Christiani) nisi instar aspidis surdæ obturent aures) si velint possint audire Dei vocem, testantis apud illos esse Catholicam fidem, quos testificatione sua ipse Deus significavit esse Catholicos. At quamnam fidem sectari se antea illi professi sunt? Audisti nuper eorumdem Episcopos in publica Collatione, publico dato libello, esse professos, sequi se fidem illam, quam Romana profiteretur Ecclesia; quam & professi sunt esse caput omnium Ecclesiarum.

(a) Act. 12.

(b) Ps. 17.

(c) Ps. 28.

(d) Act. 2.

(e) Amos 3.

(f) Ps. 17.

LXXXIX. Miraculum a pluribus assertum.

Porro rem tantam non uni vel alteri, sed unius provinciæ omnibus qui remanserant Catholicis divinitus impertitam: nec una die, vel mense, annove, sed uno ferme sæculo, usque ad obitum scilicet illorum omnium qui talia passi sunt, patefactam; neque una in civitate, vel provincia Africæ, sed etiam in transmarinis regionibus, in quas illi dispersi sunt, prædicatam, voluit Deus etiam summæ auctoritatis scriptoribus reddi posteris omni ex parte testatam. Etenim non solum Victor idemque gloria confessionis illustris, qui istæc omnia oculis vidit & manibus contrectavit, posteris commendavit; sed & Imperatoriæ quoque sanctionis testificatione res tanta meruit celebrari. Audi Divini operis dignum præconem, Justinianum inquam ipsum Imperatorem; qui in constitutione a se edita de Officio Præfecti Prætorio Africæ ista ait: *Vidimus* (inquit) *venerabiles viros, qui abscissis radicitus linguis, pœnas suas miserabiliter loquebantur.*

XC.

Accipe alium rursum de visu testem, doctissimum virum Æneam Gazæum (g), qui his temporibus claruit Platonicus philosophus, de quo & paulo inferius dicturi sumus: hic enim ad calcem disputationis elucubratissimæ de animarum immortalitate, & corporum resurrectione, in dialogo qui inscribitur; *Theophrastus*, ista habet, cum per dialogismum Axi-

(g) Habetur in Biblioth. Patr. t. 9.

Æneæ Gazæi testificatio de loquentibus sine linguis.

thæus sic ad Theophrastum: *Quod autem heri, & quidem paulo ante factum est, id (opinor) ipse quoque vidisti. THEOPHRASTUS: Quod id est, cedo? AXITHÆUS: Magnam Libyam dura premit tyrannide? Ac quoniam tyrannis humanitatem sive benignitatem & suam atque veram de rebus sententiam haud admittit; sane tyrannus criminis ea loco ducit, eorum qui ipsius imperio subsunt, pietatem; jubetque illud tam praeclarum & bonum dogma sacerdotes abnegare: iis qui non obtemperant (proh scelus!) caram Deo linguam excindit, Terei illius, de quo scriptum est in fabulis, exemplum imitatus: qui cum vim virgini fecisset, & accusationem sceleris declinare studeret, linguam ex secuit. At virgo peplo facinus intexuit, & exposuit arte, cum natura, ut loqueretur, non daret. Illi vero, de quibus nobis est oratio, nec peplo opus habent; sed ipsius naturæ conditorem implorant, qui recentiorem eis naturam die tertio post largitur, non data quidem alterius lingua, sed facultatis sine lingua articulate quam unquam antea quod vellent eloquendi munere. Ego vero putabam fieri non posse, ut tibicem carens tibiis, artis suæ specimen ullum daret, itemque citharædus destitutus cithara musicam artem eam exerceret.*

XCI. *At novum hoc spectaculum cogit me sententiam illam mutare, nihilque eorum quæ videntur rerum fixum ac firmum existimare, si quidem id Deus loco sub movere velit. Ipse ego hos viros vidi, & loquentes audivi, & vocem adeo articulatam esse posse miratus sum. Instrumentum vocis inquirebam, & auribus non credens, oculis judicandi munus remisi: atque ore aperto, linguam totam radicitus evulsam vidi, ac stupefactus mirabar, non sane quo pacto vocem conformarent, sed quomodo conservati essent. Atque hoc ipsum etiam imperiti cujusque ad credendum duritiem emolliret, ac doceret, verumne sit quod dicimus, corpora collapsa resurgere.* Hæc Æneas Gazeusis, qui (ut diximus) hoc Zenonis tempore claruit, non ab Ænea Trojano ita denominatus, sed a viro divino Ænea Gazensi Episcopo, quem subrogatum Irenioni Antistiti, & præcessisse Porphyrium virum sanctissimum Gazensem Episcopum, quæ dicta sunt superiori tomo in rebus gestis ejusdem Porphyrii declarant. Quæ præterea miranda his ferme diebus in Syria accidisse eodem in loco ipse narrat, nos (ne a suscepta narratione longius emigremus) post hæc mox narraturi sumus.

XCII. Sed & de re tanta quæ reliquæ sunt testificationes (licet ad fidem faciendam illæ opus non sint in re adeo perspicue demonstrata, & omni fide probata) in medium afferamus, quo fiet ut nec improbus adversarius & refractarius contradictor negare & a fide resilire omnino possit. Addamus igitur citatis auctoribus Marcellinum Comitem, qui & his viventibus vixit, claruitque sub Justiniano Imperatore. Ipse enim eadem habet in Chronico, qui & hoc addit mirabilius: *Tunc idem Rex Hunericus unius Catholici adolescentis vitam a nativitate sine sermone ducentis linguam præcepit abscindi: Idemque mutus, qui sine humano auditu Christo credens, fidem didicerat; mox præcisa sibi lingua locutus est, gloriamque Deo in primo vocis suæ exordio dedit. Denique ex hoc Fidelium contubernio aliquantos ego religiosissimos, præcisis linguis, manibusque truncatis, apud Byzantium integra voce conspexi loquentes.* Hæc Marcellinus: quibus omnibus adde Procopium Rhetorem historicum, qui eodem vixit tempore, & sub Justiniano nobilissimos duxit militiæ ordines, & eadem quæ vidit scriptis testatus est.

Duplex miraculum.

XCIII. Miracula fidem probant.

Habes itaque (ut de aliis taceam) quinque qui eadem quæ viderunt & audierunt, scriptorum monumentis, posteris commendarunt, nempe Victorem Episcopum Uticensem, Justinianum Imperatorem, Æneam Gazæum, Marcellinum Comitem, atque Procopium, quibus tanta prodigia voluit Deus reddi omni fide testata, omnibusque perspicua, ut posteris cunctis innotesceret, curare nostra Deum: cum tam magno miraculo, jam subacta a Vvandalis Africa, ipsa Catholica fides pressuram passa tunc de victoribus triumpharet, ubi extingui penitus putaretur: Sicque certa, fida, tutaque semita monstraretur, per quam Fideles cuncti absque errore, periculove securi, quo tendunt, in cælum perveniant. Ex quibus non illius tantum temporis corrigi & emendari valuissent hæretici, sed omnes qui postea emersere, quive hoc perditissimo tempore tamquam ranæ in Ægypto ebullientes Catholicam veritatem infestant.

XCIV. Etenim quos Deus tanto signo, tot sine lingua testantibus vocibus, docuit esse Catholicos, & fidem, cujus causa subirent martyrium, esse veram; plane & Ecclesiam, in qua essent, dici debere Catholicam, perspicue demonstravit. At ab ea quam longe absint Novatores, qui se hodie Catholicos profitentur hæretici, lectis quæ ipse Victor & mox post ipsum Fulgentius, vel alii hujus temporis Africani doctores scripsere, perspicue satis, si modo velint, intelligere possunt. Contra vero cum nos eamdem cum illis sectemur fidem, eademque habeamus communia sacramenta, per omniaque doctrinam similem; Catholicos nos non esse, haud dicere possunt, re-

dar-

dargati ab iis, qui linguas non habentes, pro nobis altissima voce clamant: ut plane per consecrata illi ex fidei confessione organa benedicta Ipse Deus loqui intelligatur.

XCV.

Ad postremum vero succedant iis qui viderunt, testes qui audierunt ab illis tamen qui viderant. Est is sanctus Gregorius Papa, qui de iisdem hæc in dialogis habet (a): *Zenonis * quoque Augusti temporibus, dum contra Catholicorum fidem exorta a Uvandalis persecutio Ariana in Africa vehementer insaniret; quidam in defensione veritatis Episcopi fortiter persistentes ad medium sunt deducti: quos Vvandalorum Rex verbis ac muneribus ad perfidiam flectere non valens, tormentis frangere posse se credidit. Nam cum eis in ipsa defensione veritatis silentium indiceret, nec tamen ipsi contra perfidiam tacerent, ne tacendo forsitan consensisse viderentur; raptus in furorem, eorum linguas abscindi radicitus præcepit. Res mira, & multis nota senioribus: quia ita pro defensione veritatis etiam sine lingua loquebantur, sicut prius loqui per linguam consueverant. Hi itaque eo tempore profugi ad Constantinopolitanam urbem venerunt. Eo quoque tempore quo pro expleadis responsis Ecclesiæ ad Principem ipse transmissus sum, seniorem quemdam Episcopum reperi, qui se adhuc eorum ora sine linguis loquentia vidisse testabatur; ita ut apertis oris clamarent: Ecce videte quia linguas non habemus, & loquimur. Videbantur enim a respicientibus, ut ferebant, quia abscissis radicitus linguis quasi quoddam barathrum patebat in gutture, & tamen ore vacuo plena ad integrum verba formabantur. Quorum illic unus in luxuriam lapsus, mox privatus est dono miraculi: recto videlicet omnipotentis Dei judicio, ut qui carnis continentiam servare neglexerat, sine lingua carnea non haberet verba veritatis.* Hactenus S. Gregorius. Eadem de iisdem confessoribus, qui linguis abscissis, recte tamen nihilominus loquerentur, S. Isidorus testatur in historia Vvandalorum.

(a) Greg. dial. l. 3. c. 32.

* Justiniani.

Lapsi in fornicationem dono Dei privati.

XCVI.

Ex his autem quæ ex S. Gregorio recitavimus, possumus intelligere quæ habentur depravata satis apud Procopium, dum hæc ita leguntur (b): *Multis etiam linguam incidendo afflixit scilicet; suntque usque meo tempore Byzantii qui impedita sunt voce: non autem omnes hoc pœnæ genus passi: sed si duo conscii fuissent amicarum cum illo concubitus, loqui amplius non permittebantur.* Hæc apud Procopium magis, quam Procopius ipse: siquidem sive depravatione textus, sive interpretis imperitia, nullum ex his verbis germanum sensum historiæ consonum elicere possumus; qui tamen ex narrata a S. Gregorio facti serie legitimus ille esse cognoscitur, ut dicere ipse velit, multos lingua præcisos ad sua tempora perseverasse Constantinopoli voce expedita loquentes; sed duo concubitu amicarum fœdatos, haud permissos esse amplius loqui. Hæc quidem Procopius; quæ in eo tantum differunt a sancto Gregorio, quod unum ipse lapsum refert, eaque gratia nudatum, Procopius autem duos.

(b) Procop. de bello Vvandal. l. 1.

Locus Procopii restitutus.

XCVII. De puero e mortuis suscitato.

Sed antequam reliqua de rebus in Africa gestis hic jungamus, prosequamur quæ polliciti sumus narrata ab hujus temporis florentissimo auctore Platonico philosopho Ænea Gazæo ad mortuorum resurrectionem insinuandam: ait enim: *Nec fabulæ sunt quod dicimus, nec e longa vetustatis memoria repetitum, sed hac tempestate factum miraculum. Ego ipse vidi senem & egregie bonum & Deo cum primis carum. Ei familiaris erat quidam agricola vir simplicis ingenii, & pater unius tantum pueruli: cum quo puero vir ille rusticus senem illum frequenter adibat, volens aliquid boni facere & discere; illacque suarum frugum primitias, tamquam ad fanum quoddam afferebat. Accidit haud ita multo post, ut puer gravi morbo correptus vitam cum morte commutaret. Eum jam defunctum pater non (uti lex mandabat) sepulcro condit; sed sportæ impositum, foliis obtectum, atque in humeros sublatum portans, ad senem ipsum intrat. Deinceps autem, deposito onere, senem (uti consueverat affatus, cum ei intentis in ipsum oculis assedisset, paucaque & dixisset & audisset, puero (ut habebat) ceu uvarum primitiis, illic relicto, discessit.*

XCVIII.

At ubi Sol jam occidisset, facta solita precatione, senex fructus illos attrectans, foliis remotis, non uvas, sed mortuum invenit; & quantam pater spem fidemque habuisset, est admiratus. Ergo cum animo ad Deum intento super puerum incubuisset, prius non surrexit, quam puerum resuscitasset; atque sic cum resuscitatum ad patrem misit: ipse vero in exilium ivit, ne admiratione ejus homines perciti, nimis molesti deinceps essent. Hæc auctor, ex tanto miraculo probans Theophrasto Catholicam fidem de resurrectione mortuoram in Ecclesia prædicatam; cum & superius idem testetur, ad hoc ipsum indicandum sanctorum virorum usa plurima edere solita crebro miracula. At de his hactenus. Jam res Africanas iterum repetamus, & quæ reliqua sunt de persecutione, atque legatione Zenonis Imperatoris ad Hunericum tyrannum suasione Felicis Ecclesiæ Romanæ Pontificis: qui ante (ut vidimus) ad eumdem datis litteris Africanam Ecclesiam sub Uvandalica persecutione laborantem, ut i-

dem opem ferret, commendaverat. Testatur quidem Evagrius (a), etiam Zenonis in Africam ad Uvandalorum Regem legationem missam, jam per Felicem Romanum Pontificem procuratam: de qua acturus Victor (b) ista prius de ejusdem persecutionis acerbitate præmittit:

(a) Evag. l. 3. c. 20.

(b) Victor de perf. Vvandal. lib. 3.

XCIX. Supplicia diversa & multiplicia.

Sed quis (inquit) *congruo sermone possit exequi aut coacervare diversitates pœnarum, quas ex jussu Regis sui etiam ipsi Uvandali in suos homines exercuerunt? In ipsa quoque quæ gesta sunt Carthagine, si nitatur scriptor singillatim astruere etiam sine ornatu sermonis, nec ipsa nomina tormentorum poterit edicere. Quæ res hodieque posita in promptu demonstrat: alios sine manibus, alios sine oculis, alios absque pedibus, alios truncos naribus auribusque intendas; aliosque videas nimio suspendio pilis evulsis, caput quod eminere solebat, in medio scapularum fuisse demersum, dum jugiter in altis ædibus suspendio cruciantes, impulsione manuum funibus agitatis per vacuum aerem huc atque illuc faciebant vagari pendentem: qui nonnumquam diruptis funibus de illa altitudine suspensionis ictu valido corruentes, plurimi arcem cerebri cum oculis amiserunt; alii confractis ossibus, spiritum continuo reddiderunt; alii post paulum exhalaverunt.*

C. *Sed qui hoc fabulosum putat, Uranium Zenonis legatum interroget, cujus præsentia præcipue gesta sunt, illa scilicet causa, quia veniens Carthaginem, sese pro defensione Ecclesiarum Catholicarum venisse jactabat. Et ut illi ostenderet tyrannus se neminem formidare, in illis plateis vel vicis plures tortores & crudeliores statuit, in quibus legatis moris est ascendendo ad Palatium, & descendendo transire, ad opprobrium videlicet Reipublicæ ipsius, & in nostri jam deficientis temporis facem.*

CI. *Tunc igitur & quædam uxor cujusdam Cellaritæ Regis, nomine Dagila, quæ temporibus Genserici multoties jam confessor extiterat, matrona nobilis ac delicata, flagellis & fustibus omnino debilitata, exilio arido & invio relegatur, ubi nullus hominum forte consolationis gratia veniendi haberet accessum, relinquens cum gaudio domum, maritum, simul & filios. Cui postea oblatum esse dicitur, ut in mitiorem eremum translata, frueretur, si vellet, solatio sociorum. Illa vero ingens sibi adesse credens gaudium, ubi nullus humanus esset consolantis affectus, ne fieret, supplicavit.* Subdit his Victor enarrare exilium cleri Carthaginensis: sed quoniam ante ipsum præcessit certamen septem martyrum monachorum, de eo primum ordine temporum agendum erit.

Septem Monachorum certamen.

His etiam diebus & duo negotiatores, Frumentius, & alius Frumentius ejusdem urbis Carthaginensis, egregio martyrio coronati sunt. Tunc & septem fratres non natura, sed gratia, simul in monasterio commanentes, confessionis certamine expleto, immarcescibilem pervenerunt ad coronam, id est, Liberatus Abbas, Bonifacius diaconus, Servus subdiaconus, Rusticus subdiaconus, Rogatus monachus, Septimus monachus, & Maximus monachus: In quorum martyrio quoniam mirum in modum divinæ potentiæ vis enituit, ipsorum certamen hic ex veteribus monumentis describere pergratum erit: sic enim se habuit (c):

(c) In Appen. ad lib. 3. de pers. Vvandal.

CII. *Erant hi de territorio Capsensis civitatis, cui præfuit sanctus Videmialis sacerdos egregius & Christi fidelis Antistes. Quibus attractis ad urbem Carthaginensem, primo eis illecebrosis blandimentis serpens voluit sibilare, promittens honores caducos & divitias ingentium voluptatum, necnon & Regis amicitias, vel alia multa, quæ solent insipientium animas, occupante diabolo, visco mundiali captare: sed hæc omnia milites Dei ac si contagia respuerunt, clamantes uno ore (d): Unus Dominus, una fides, unum baptisma; nec poterit in nobis, adjuvante Domino, iterari, quod in sancto Evangelio semel præceptum est dari: quia qui (e) semel lotus est, non habet necesse iterum lavari, quia mundus est totus. Facite quod vultis, inferte pœnas corporibus nostris: melius est temporalia ad modicum ferre supplicia, quam æterna pendere & subire tormenta. Habete quæ promittitis cum ipsis divitiis post paululum perituri. Nobis vero nullus de postibus frontium valebit evellere, quod uno baptismate artifex Trinitatis dignatus est titulare.*

(d) Ephes. 4.

(e) Joan. 13.

CIII. Martyres in carcere docent.

Quid multa? dum tali constantia divinitus munirentur, jussi sunt carcerali custodiæ mancipari: & ita crudelius onerati ferri ponderibus, tenebrosis deputati sunt locis, ubi nulla miseratio arrideret lenitatis. Sed populus ille memoratæ urbis in Domino semper fidelis, dato munere carcerariis; die ac nocte Christi martyres frequentabat; & ita ab eis doctrina & virtute fidei roborabatur, ut talia etiam ipsi pro Christi nomine plena delectatione perferre cuperent, & capulo persequentis facilia supponerent colla. Hoc autem tyrannicas pervenit ad aures: qui ebrietate furoris incensus, jubet eos adhuc inauditis suppliciis adigi, & majoribus vinculis onerari: navimque imperat lignorum aridorum manipulis adimpleri, atque in eadem omnibus alligatis, in medio pelago igne supposito concremari. Eductisque illis de custodia, multitudo populi Dei, bellatores Trinitatis, quasi agnos innocuos ad victimam deducebat, & rigentium pondera catenarum quasi quædam monilia pervidebat: quia non fue-

rant

rant illa vincula, sed potius ornamenta.

CIV.

Incedebant itaque cum fiducia ad supplicium, quasi ad epulas concurrentes, una voce per ambitum platearum Domino decantantes (a): Gloria in excelsis Deo, & in terra pax hominibus bonæ voluntatis. Votiva nobis hæc dies est, & omni festivitate festivior. Ecce (b) nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis, quando pro fide Domini Dei nostri perferimus præparatum supplicium, ne amittamus acquisitæ fidei indumentum. Sed & populus publica voce clamabat: Ne timeatis, o populi Dei, neque formidetis minas, neque terrores præsentium tribulationum: sed potius moriamur pro Christo, quomodo ipse mortuus est pro nobis, redimens nos pretio sui sanguinis salutaris. Unum tamen vehementi conatu, qui inter eos infantulus videbatur, nomine Maximum, cupiebant auctores malorum a sanctorum consortio separare, dicentes: infantule, quid festinas ad mortem? dimitte eos; insaniunt: & audi consilium nostrum, ut possis invenire vitæ remedium, & tanti Regis adire Palatium.

(a) Luc. 2.

Pergunt hilares ad martyrium.

(b) 2. Cor. 6.

CV. Pueri Generosa confessio.

Tunc ille ætate quidem puerili, senili tamen maturitate clamabat: Nemo me separet a sancto Patre meo Liberato Abbate, & fratribus meis, qui me in monasterio nutrierunt: cum ipsis sum in timore Dei conversatus, & cum ipsis desidero passionem suscipere, cum quibus credo me & futuram gloriam invenire. Nolite putare quia potestis seducere pueritiam meam: simul nos Dominus septem voluit congregare: simul dignabitur omnes uno martyrio coronare. Quomodo nemo perire potuit de septenario illo numero felicium Machabæorum (c) ita etiam septenas nostræ congregationis numerus nullum inveniet detrimentum. Nam si negavero eum, & ipse negabit me; quoniam ab ipso dictum est (d): Qui me negaverit coram hominibus, negabo & ego eum coram Patre meo, qui est in cælis: & qui me confessus fuerit coram hominibus, confitebor & ego eum coram Patre meo, qui est in cælis.

(c) Mach. 2.

(d) Matt. 10. Luc. 12.

CVI.

*Perducti itaque cum festinatione ad annale supplicium pro voluntate infandi Regis, vel crudelium ministrorum, extensis manibus & pedibus, clavati * fuerunt potius, quam ligati. Qui dum ignis fuisset lignis injectus, statim imperio divino, videntibus cunctis, extinctus est. Et dum sæpius renovaretur nutrientibus pabulis, iterum atque iterum extinguebatur rogus globo flammarum. Et cum exinde magis tyrannus furore simul esset & rubore repletus, jussit eos remorum ictibus enecari, & ita singulos in modum canum, cerebris comminutis extingui: qui tali genere mortis debitum spiritum feliciter Domino reddiderunt: nec expa-*

* elevati.

Iterata de igne miracula.

verunt, lignis quatientibus mortificari quibus semper fuit spes omnis in ligno.

CVII. Reddita mox a mari corporea & sepulta.

*Sed cum in mari venerabilia corpora jactarentur, illico (quod contra naturam est æquoris) eadem bona illæsa corpora pelagus littori reddere maturavit, nec ausum fuit (ut moris est) tridauna dilatione in profundo retinere, ne præcepto Dominico minime paruisset. At quod miraculi genus & ipse tyrannus, licet impœnitens, ut fertur, expavit. Gaudens autem quæ aderat multitudo, corpora sanctorum martyrum diligenti tradidit sepulturæ præeunte clero venerabilis Carthaginensis Ecclesiæ. Ubi etiam & prædicandi diacones tertio jam confessores effecti, Salutaris & Muritta, gemuli reliquiarum affuerunt. Humata sunt igitur cum hymnis solemnibus lipsanæ beata Sanctorum in monasterio Bigua continuo basilicæ quæ dicitur Celebrinæ *.* Hactenus certamen & corona septem sanctorum martyrum. Post hæc autem secutum est exilium lacrymabile totius cleri Carthaginensis, qui sanctos martyres mandaverat sepulturæ, quod a Victore ita describitur (e):

* Celerinæ.

(e) Victor de pers. Vvandal. lib. 3.

CVIII.

Tunc etiam Eugenio Pastore jam in exilio constituto, universus clerus Ecclesiæ Carthaginensis cæde inediaque maceratur, fere quingenti vel amplius: inter quos quamplures erant lectores infantuli, qui gaudentes in Domino, procul exilio crudeli traduntur. Quos autem intelligat Victor lectores infantulos, quæ nuper dicta sunt in certamine septem martyrum docent, nempe ea voce esse pueros nominatos: at Notas in Romanum Martyrologium de his consule. Pergit Victor.

CIX. Helpidiphorus apostata crudelissimus.

Sed libertatem tunc, dum media urbe cæderentur, Murittæ diaconi cæteris liberiorem tacere non debeo. Fuit quidam Helpidiphorus nomine nimium crudelis & ferus, cui fuerat delegatum membra confessorum Christi suppliciis grassantibus laniare. Hic enim dudum fuerat apud nos in Ecclesia Fausti baptizatus, quem venerabilis Muritta diaconus de alveo fontis susceperat generatum. Post vero dum apostataret, tantæ extitit feritatis adversus Ecclesiam Dei, ut superior omnibus executor persecutionis esset inventus. Quid multa? Dum primo presbyteri suppliciis macerandi ordine citarentur; post Archidiaconum Salutarem, arctatur pœnis memoratus Muritta (fuit enim secundus in officio ministrorum) Qui cum, Helpidiphoro sedente & fremente, honorabilis senior cœpisset extendi, priusquam exueretur, clam furto nescientibus cunctis, illa quibus eum susceperat de fonte dudum texerat, sabana bajulabat. Quibus ventilatis, simulque in ostensione cunctorum tutensis, in his verbis totam ad fletum lacry-

Quid Muritta in Helpidiphorum.

crymas commovisse dicitur civitatem.

CX.

Hæc sunt linteamina, Helpidiphore minister erroris, quæ te accusabunt, dum majestas venerit judicantis, custodiente diligentia mea ad testimonium tuæ perditionis, ad demergendum te in abyssum putei sulphurantis: hæc te immaculatum cinxerant de fonte surgentem: hæc te acrius persequentur, flammantem gehennam cum cœperis possidere: quia induisti te maledictionem sicut vestimentum, scindens atque amittens veri baptismatis & fidei sacramentum. Quid facturus es miser, cum servi patrisfamilias ad cœnam regiam congregare cœperint invitatos? Tunc te aliquando vocatum, terribiliter indignatus, exutum stolam Rex conspiciet nuptialem, dicetque tibi (a): Amice, quomodo huc venisti, vestem non habens nuptialem? Non video quod contuli, non nosco quod dedi. Perdidisti militiæ chlamydem, quam in tela virgineorum membrorum decem mensibus texui: & tendiculas Crucis, quas extenderis, aquam mundavi, & purpura mei sanguinis decoravi, non conspiciunt oculi mei: characterem non video Trinitatis: talis interesse non poterit epulis meis. Ligate eum pedibus & manibus, funiculis suis, quia se ipse voluntarie separare voluit a Catholicis dudum fratribus suis: ipse funes extendit continuatos in laqueum, quibus & semetipsum vinxit, & alios ne ad istud venirent convivium impedivit: juxta semitam multis scandalum posuit, quem nunc cum rubore perpetuo & dedecore sempiterno de convivio meo projeci. Hæc & alia Muritta dicente, igne conscientiæ ante ignem æternum obmutescens Helpidiphorus torrebatur.

(a) Matt. 22.

CXI. Victualia parata confessoribus ablata.

Parantes itaque universi dorsa sua verberibus, alacres ad exilium pergunt. Quibus adhuc in itinere longioris viæ constitutis, destinantur, Episcopis Arianorum suggerentibus, homines immisericordes ac violenti; ut illud quod eis forte miseratio Christiana victui contulerat profuturum, crudeliter auferretur. Quando unusquisque eorum libentius fortiter * cantabat (b): Nudus exivi de utero matris meæ, nudum me oportet ad exilium pergere: quia Dominus novit esurientibus cibum porrigere, & in deserto vestire. Uvandali namque duo sub Genserico sæpius confessores, comitante matre, contemptis omnibus divitiis suis, cum eisdem clericis in exilium perrexerunt. De multitudine autem pergentium confessorum, id est, Ecclesiæ Carthaginis clericorum, suggerente quodam ex lectore Theucario perdito, quos ille noverat vocales, strenuos atque aptos modulis cantilenæ, designatione sua debere, dicit, duodecim infantulos separari, quos ipse, dum Catholicus esset, discipulos habuit. Statim illo suggerente, sub festinatione dimittuntur, & vi barbarici furoris bissenus numerus puerorum de itinere revocatur: segregantur corpore, non spiritu a grege sanctorum. Qui timentes præcipitium, cum suspiriis lacrymarum, ne divellerentur constringebant manibus genua sociorum; quos violentia tamen hæretica minacibus separans gladiis Carthaginem revocavit. Sed cum eis, quasi cum tali ætate, non blanditiis ageretur, superiores suis inventi sunt annis; & ne obdormirent in morte, lucernam sibi Evangelici luminis accenderunt. Indignantur ob hoc graviter Ariani, & se superatos a pueris erubescunt. Unde accensi, subdi fustibus jubent, quos jam ante paucissimos dies variis verberibus dissipaverant. Imprimuntur vulneribus vulnera, & rursum pœna restaurata recrudescit. Factum est, Domino confortante, ut nec ætate minor deficeret in dolore, & magis animus crescerot roboratus in fide. Quos nunc Carthago miro colit affectu, & quasi duodecim Apostolorum, chorum conspicit puerorum. Una degunt, simul vescuntur, pariter psallunt, simul in Domino gloriantur. Et inferius:

* forte.

(b) Job. 1.

Duodecim puerorum clericorum certamen.

CXII. Antonii Ariani Episc. crudelitas.

Illo tempore crudelius Arianorum Episcopi, presbyteri, clerici, quam Reges & VVandali sæviebant: Nam ad persequendum ipsi cum suis clericis ubique gladiis accincti sæviebant: sicut quidam Episcopus inter illos cæteris crudelior, Antonius nomine, qui tam nefaria & incredibilia in nostros exercuit, ut narrari non queant. Fuit iste in quadam civitate proxima eremo, quæ Tripolitanæ provinciæ vicinatur; qui ut bestia insatiabilis Catholicorum sitiens sanguinem, huc illucque ad rapiendum fugientes excurrebat. Nam impius Hunericus sciens Antonii ferocitatem, in ipsis eremi partibus voluit sanctum Eugenium relegare. Quem dum custodiendum Antonius accepisset, ita eum arctiore custodia cinxit, ut nullum ad eum introire permitteret; insuper variis insidiarum atque pœnarum suppliciis extinguere cogitavit.

CXIII. S. Eugenius quæ passus in exilio ab Antonio.

Sed Eugenius sanctus dum nostræ persecutionis defleret incommoda, & asperitate cilicii senile attereret corpus, nudamque super humum cubitans, stratum sacci sui rigaret imbribus lacrymarum, aliquando sensit infestum paralysis morbum. Quo nuncio in gaudia conversus Antonius, pergit festinus ad cubile eximii hominis Dei. Et cum videret, urgente passione, verum Pontificem balbutientia verba producere: cogitavit simul extinguere, quem superesse nolebat. Præcepit, ut acetum asperum, nimisque acerrimum quæreretur. Cui cum fuisset allatum, venerabilis senis recusantibus & nolentibus faucibus ingerebat. Nam si communis Dominus, qui ad hoc venerat ut pateretur *, cum gustasset, noluit bibere; quanto

* potaret.

to magis iste servus & confessor fidelis omnino nollet, nisi haretica feritas ingessisset? Ex quo aceto præsertim ille passionis noxiæ morbus accepit augmentum: cui pietas Christi misericordia subveniens, postea sanum exhibuit. Hæc de Eugenio Victor.

CXIV. Porro post Hunerici obitum eumdem Sanctum supervixisse, pugnasseque rursum strenue pro fide Catholica, Gelasius Papa auctor est, qui de ipso ejusque collegis hæc habet in epistola ad Episcopos Dardaniæ: *Ecce nuper Hunerico Regi Vvandalicæ nationis vir magnus & egregius sacerdos Eugenius Carthaginensis Episcopus, multique cum eodem Catholici Sacerdotes constanter restiterunt sævienti, cunctaque extrema tolerantes, hodieque persecutoribus resistere non omittunt.* Hæc Gelasius. Propagasse quidem vitam sanctum Eugenium saltem usque ad Pontificatum Gelasii, etiam Gennadius (a), qui eo tempore scripsit, ostendit, dum superstitem adhue fuisse Eugenium tradit, cum de ipso agit, ejusque lucubrationes recenset. At de eo nobis sæpe dicendum inferius. Sed rursum Victor.

(a) Genn. de Vir. illustr. c. 97.

CXV. Antonius Habetdeum Episcopum invitum rebaptizat.

Alio autem nostro Episcopo Habetdeum similiter relegato, Tamalumensis civitate, in qua Antonius fuerat, quantum potuerat infestari, res ipsa demonstrat. Nam cum diversis eum persecutionibus affligeret, nec posset eum facere Arianum, videretque Christi militem semper in confessione constantem; promiserat suis, dicens: Nisi eum nostræ fecero religionis, non sit Antonius. At ubi in sua professione minor inventus est, suggerente sibi diabolo, cogitat aliud: Pedibus manibusque ligatis, vinculis ingentibus arctat Episcopum: oreque obturato, ne lingua clamaret; aquam corpori, ut putabat, rebaptizationis spargit, quasi valeret conscientiam ligare cum corpore, aut non adesset qui audit gemitus compeditorum, & cordis secreta rimatur: vel superare posset aqua mendax tanta voluntatis propositam, quod jam homo Dei manantibus * *lacrymis miserat legatum in cælum. Exuit statim virum vinculis, & tali quasi gaudens prosequitur voce: Ecce jam frater Habetdeum noster Christianus effectus es: quid altra facere poteris, nisi ut voluntati consentias Regis? Cui Habetdeum: Illa est, impie Antoni, mortis damnatio, ubi voluntatis servatur assensio. Ego fidei meæ tenax, vocibus consitens crebris, quod credo & credidi, clamando defendi. Sed & postquam catenis vinxisti, & oris januam oppilasti, in pratorio cordis violentiæ meæ, scribentibus Angelis, Gesta confeci, & legenda Imperatori meo transmisi.*

* metantibus.

CXVI. Inviti rebaptizantur ibique.

Erat quidem generalis ista violentia tyrannorum. Nam Vvandali pro hac re ubique fuerant destinati, ut transeuntes itinera, sacerdotibus suis adducerent jugulandos. Ac ubi eos fallacis aquæ gladio peremissent, indicium eis perditionis, scriptura teste, tradebant; ne alibi sua violentia tegerentur: quia non licebat sive privatis, sive negotiatoribus alicubi transire, nisi scriptam characteris indicio suam miseri ostenderent mortem: quam per revelationem servo suo Joanni olim ostenderat Christus, ubi dicit (b): nulli licebit aliquid vendere, vel emere, nisi qui habuerit characterem bestiæ in fronte sua, & in manu sua. Nam & Episcopi atque presbyteri illorum cum armatorum manu nocturnis temporibus vicos & oppida circuibant, & sic despicientibus * *januarum aquam, gladiumque gestantes, animarum prædones intrabant: & quos domi repererant, alios forte in lectulis soporatos imbre igneo atque fulmineo respergentes, dæmoniaca vociferatione Christianos suos ipsi pariter vocitabant; ut ludum prorsus suæ hæreseos magis, quam aliquam religionem ostenderent. In quo minus capaces & ignori impletum in se pollutionis sacrilegium putabant; prudentiores vero, nihil sibi, quod nolentibus atque dormientibus ingestum est, obesse gaudebant. Nam & multi eadem hora cinerem capitibus suis injecerunt: alii sese vel (quia factum est) cilicio lugubri texerunt: nonnulli cœno fætido linierunt, & linteamina violenter imposita per fila consciderunt, atque in latrinis fætidisque locis manu fidei projecerunt.*

(b) Apocal. 13.

Rebaptizatis tantum patebat commercium.

CXVII. Quid in nobilem puerum Cyrola.

Tali violentia, nobis videntibus, in Carthagine filius cujusdam nobilis annorum circiter septem jussu Cyrolæ Patriarchæ Arianorum, *a parentibus separatus est, matre sine verecundia matronali, solutis crinibus, post raptores tota urbe currente, infantulo clamante, ut poterat: Christianus sum, Christianus sum, Christianus sum. Cui & os obturantes, insontem infantem in suum gurgitem demerserunt. Ita de filiis medici venerabilis Liberati factum esse probatur. Nam cum jussu Regis cum uxore & liberis ad exilium mitti juberentur: cogitavit impietas Ariana a parentibus filios parvulos separare, quo posset per pietatis affectum etiam virtutem prosternere genitorum. Disjunguntur tenera pignora filiorum. Qui cum vellet lacrymas emittere, auctoritate uxoria increpatur, ut in ipso exitu sui illico lacrymæ siccarentur. Ait enim ei conjux: En propter filios, Liberate, perditurus es animam tuam? Computa eos non fuisse natos: nam & ipsos omnino vindicaturus est Christus. Nonne vides eos clamantes & dicentes: Christiani sumus?* Sed

CXVIII. Liberati & uxoris ejus certamen.

Sed hæc mulier quid in conspectu Judicam egerit, tacendum non est. Nam cum ipsa & maritus, licet seorsum, carceris tamen custodia tenerentur, ita ut se penitus non viderent: mundatur mulieri, diciturque illi: Solve iam duritiam tuam ecce vir tuus paruit imperio Regis, & noster factus est Christianus. Atque illa: Videam illum, & faciam ego quod voluerit Deus. Educta igitur de carcere, invenit virum suum stantem cum ingenti multitudine pro tribunalibus connexum. Et verum existimans quod fecerant inimici, iniecta manu apprehendens oram vestimentorum ejus gutturi proximam, videntibus omnibus, suffocabat eum, dicens: Perdite & reprobe, gratia Dei & misericordia ejus indigne, quare voluisti ad modicum gloriari, & in æternum perire? Quid tibi proderit aurum? quid argentum? numquid liberabunt te de camino gehennæ? Dixit & alia multa. Cujus maritus respondit: Quid pateris mulier? Quid tibi videtur? Aut quid forte de me audire potuisti? Ego in nomine Christi Catholicus permaneo, nec amittere potero aliquando quod teneo. Tunc hæretici mendacis sui conscii & detecti, & fallaciam suam colorare minime potuerunt.*

* celare.

CXIX. Migrant in solitudinem pii, ibique mortui.

Et quia superius de violentia immanitatis eorum breviter diximus; hanc plurimi metuentes, alii se in speluncis, alii in desertis locis, viri, vel feminæ, nullo sibi conscio, sese claudebant: & ibidem, nulla succurrente sustentatione ciborum, fame vel frigore victi, contritum & contribulatum spiritum exhalabant, per hæc afflictionis incommoda inviolatæ secum fidei securitatem portantes. Sic enim Crescoinus presbyter Myzentinæ civitatis in spelunca Ziquensis montis repertus est, putrescente jam solutus cadavere.

CXX.

Et quia de sancto Habetdeum præfati jam sumus: pergit tunc ad Carthaginem: adire censuit nefarium Regem, ut conscientiam suam, quam semper familiarem Trinitas habuit & amicam, etiam hominibus faceret manifestam. Nec eum retinere potuit Antonius propter verecundiam suam: offert impiissimo Regi libellum in hac similitudine verborum.

CXXI. Habetdeum Episc. præsens compellat Regem.

Quid quæso, jam cum projectis habetis? Quid cum eis, quos exilio relegastis, quotidie dimicatis? Abstulistis substantias, Ecclesiis, patria, domibusque privastis; sola anima remansit, quam captivare contenditis. O tempora, o mores! Universus hæc mundus intelligit, & ipse qui persequitur videt. Si fides dicitur quam tenetis, quid veræ fidei membra tantis persecutionibus agitatis? Quid vobis cum exilio nostro? Quid vobis cum egenis in sæculo, quorum est vita semper in Christo? liceat saltem gaudere consortio bestiarum eis, quos abjecistis a facie omnium populorum.

CXXII.

Dum hæc & alia similia Pontifex dixisset: sceleratus tyrannus hoc ei mandasse perhibetur: Vade ad Episcopos nostros, & quod tibi dixerint sequere; quia ipsi hujus rei habere noscuntur per omnia potestatem. Sed neque Antonium hæc res ab insania potuit revocare, scientem se magis imperio Regis ob hoc multum posse placere. Habetdeum vero Episcopum gaudentem bono conscientiæ suæ ad locum exilii maluit revocare.

CXXIII. Fame dira vexata Africa.

Ea tempestate facta est incredibilis fames, & cœpit Africam totam una depopulatione vastare: nullus tunc affuit imber, nulla prorsus gutta de cælo profluxit: nec frustra, sed vero & justo judicio Dei, ut ubi persequentibus cœnosi gurgitis aqua & ignis sulphuris bulliebat: indulgentiæ cælestis, quæ semper affluenter aderat, pluvia negaretur. Lurida remanserat terræ facies omnis: non vitis tegebatur æstate pampineis opaca virgultis; non sata respersa vultus cæspitum viridabant; non olea semper viridis, foliisque repleta jucundis decoris sui consuetum tegmen habebat; non pomorum virgulta, maritante tellure, gemmas produxerant florum, postea fructus (ut assolent) editura. Tristia fuere terraque omnia, ut par pestilentiæ clades Africam confunderet omnem, &c.

CXXIV. Pestilentia simul grassatur in Africa.

Prosequitur pluribus recensere funera non Africanorum tantum, sed & Vvandalorum, tum fame, tum etiam peste pereuntium: at plane ipsa elementa clamarent, in ultionem offensæ Divinitatis tales tantasque simul immitti in Africam clades, quibus omnes desolatæ fuerint urbes: quorum consideratione, & eorum quæ essent ante oculos inspectione, idem Victor confessor instar Hieremiæ seorsum positus lugubres threnos flebili voce, crebris interrupta suspiriis dolens ac mærens occinuit. En collige tibi fructus ex semine, quod in sulcis impietatis seminat hæresis, ut plane secundum illud Evangelii (a): *Ex fructibus eorum cognoscetis eos*: cognosci ex inferis & satanæ regno dixeris prodire radicem, quæ in tot germina maledictionis & desolationis excrescit. Meminit etiam Gelasius in Andronicum scribens ejusmodi famis, quæ Africam dire vexavit.

(a) Matt. 7.

CXXV. Hunerici portentosus obitus.

Ceterum qui (b) dispergit superbos in furore suo, & respiciens omnem arrogantem humiliat: excitatus tamquam dormiens Dominus, vermibus tradidit consumendum eum qui robustorum militum agminibus vallabatur, Hunericum. Hoc enim anno, cum de prostrata fide Catholica amens putaret parandum sibi triumphum, divinam cogitur experiri vindictam, & hominum hominum miserrimus redditur. Quomodo autem id acciderit, idem Victor ad calcem operis his verbis,

(b) Job. 40.

di-

dignum apponens colophonem, rem paucis describens sic ait (a): *Tenuit sceleratissimus Hunericus dominationem regni annis septem, mensibus decem, meritorum suorum mortem consumans, nam putrefactam & ebulliens vermibus, non corpus; sed partes corporis ejus viderentur esse sepulta. Et illa legis dator & transversor ex Donatianorum hæresi ad eos veniens quodam Nicusius in brevi simili morte periit.* Hactenus Victor.

(a) *Victor. de pers. Vvandal. l.3. in fin.*

CXXVI. Quod vero ad execrabilem obitum impii Hunerici spectat, rem aliter sciptam a Gregorio Turonensi reperimus, cum ait (b): *Tunc & Sol teter apparuit, ita ut vix ab eo pars vel tertia eluceret: credo namque pro tantis sceleribus & effusione sanguinis innocentis. Hunericus vero post tantum facinus arreptus a dæmone, qui diu de sanctorum sanguine pastus fuerat, propriis se morsibus laniabat: in quo etiam cruciatu vitam indignam justa morte finivit.* Hæc Gregorius; licet perperam ipsum Hunericum successisse Trasamundo testetur. Porro sanctus Isidorus interitum Hunerici ab his etiam diversu refert his verbis: *Hunericus octavo regni sui anno, ut Arius pater ejus interioribus cunctis effusis, miserabiliter vitam amisit.* Hæc Isidorus in historia Vvandalorum, ubi ait eumdem Regem menses nonnisi quinque post septem vixisse annos.

(b) *Greg. Turon. de Gest. Franc. l.2. c.3.*

CXXVII. Verum prærogativa antiquitatis atque præsentiæ, cum hæc omnia Victor oculis intueri potuerit, ei potius præ cæteris deferendum esse videtur, ut dicamus vermibus ultricibus truculentum carnificem instar Antiochi, Herodis, & Maximini, esse consumptum, secundum antiquam illam prædictionem fortissimæ Judith dicentis (c): *Væ genti insurgenti super genus meum: Dominus enim omnipotens vindicabit in eis: in die judicii visitabit illos: dabit enim ignem & vermes in carnes eorum, ut urantur & sentiant usque in sempiternum.* Fuit plane ejusmodi tam dirum supplicium præjudicium æternæ damnationis: in cujus funere næniæ illæ fuerint concinnendæ, quibus Tyri Regem Ezechiel flere videtur, cum ad illum Dominus (d): *Fili hominis, leva planctum super Regem Tyri:* & post multa in exprobationem ejus scelerum: *In multitudine* (inquit) *iniquitatum tuarum polluisti sanctificationem meam: propterea ego educam ignem de medio tui, qui comedat te. Et dabo te in cinerem super terram in conspectu omnium viventium. Omnes qui te viderunt in Gentibus, obstupescente super te.* Istiusmodi planè canticis decuit impium, contumacem, & Deo rebellem homicidam tumulari: ex adverso Fidelibus gratias Deo agentibus & illud Davidicum (e) occinentibus: *Cognoscetur Dominus judicia faciens: in operibus manuum suarum comprehensus est peccator:* Et quæ sequuntur. Sarcophagum vero ejus, ipsa putrium carnium theca, iræ Dei præclarum atque perspicuum monumentum, quonam fuit digniori epitaphio inscribendum, nisi quod ad Regem Tyri dictum Ezechiel addit (f): *NIHIL FACTUS ES, ET NON ERIS IN PERPETUUM.* Vel quod Magnus ille Mathathias de huic simili Antiocho dixerat (g): *GLORIA EJUS FUMUS ET VERMIS EST.* Sed sepultum sua ignominia hominem relinquamus, jam digne (ut par erat) eidem persolutis extremis.

(c) *Judith. 13.* Impio Regi auctor postrema persolvit.

(d) *Ezech. 28.*

(e) *Ps. 9.*

(f) *Ezech. 28.*

(g) *Mach. 2.*

CXXVIII. Ad hoc usque tempus, ad Hunerici obitum scilicet, perduxit suam Victor de Vvandalica persecutione historiam. Porro ipse Victor particeps passionum, jugi confessiona clarus, titulo sanctitudinis relatus reperitur in Romanum Martyrologium (h). Quo tempore etiam alii ejusdem nominis claruere in Africa Episcopi, ut Victor Cartennæ in Mauritania, qui ad Gensericum volumen adversus Arianos conscriptum misit. Sed & alius fuit Victor Martyrianus Episcopus, cujus est mentio apud Cassiodorum (i); qui Cassiani Collationes purgavit, ut suo loco superius dictum est.

(h) *Roman. Martyrol. die 23. Augusti.*

(i) *Cassiod. Institut. divin. lect. c. 10.*

CXXIX. Successit Hunerico VVandalorum Regi in Africa Gundabundus Gensonis alias Gentonis fratris filius, qui proprior genere Gensericum attingebat, ut Procopius (k) tradit. Hunc Victor Godagisum nominat; quem natu majorem, ne succedere posset in regnum, idem Hunericus una cum uxore (ut ait Victor l) crudeli exilio relegavit. Hunc imitatione suorum persecutum esse Africanam Ecclesiam, Procopius tradit; secus vero Isidorus, qui ait: *Gundabundus regnavit annis duodecim, qui pacem statim Ecclesiæ donavit, & Catholicos protinus ab exilio revocavit.* Hæc ipse de rebus Wandalorum compendioso Chronico. Sed utrumque verum dixisse putamus: Isidorum quidem; quia Victor qui post annos tres eam scripsit historiam de persecutione Wandalica, si illa post obitum Hunerici adhuc perdurasset, exigebat ratio argumenti, ut de ea vel saltem meminisset: Sed & Procopium quoque vera locutum esse existimamus; quod ex Actis sancti Fulgentii in Africa Episcopi Ruspensis apparet persecutionem rursus excitatam fuisse, in qua ipsum multa pati contigerit. Præterea constat Gelasii testificatione, adhuc ipso sedente fuisse in Africa persecutores: quibus S. Eugenium Carthaginensem Episcopum & alios ejus collegas sacros Antistites testitisse tradit. Quamobrem dicendum existimamus, ad aliquot annos novi Wandalorum Regis quievisse in Africa Wandalicam persecutionem, postea vero recruduisse: quando autem id acciderit, dicemus inferius suo loco.

Gundabundus Rex Vvandalorum.

(k) *Procop. de bello Vvand. l. 1.*

(l) *Victor de pers. Vvandal. lib. 2.*

CXXX. Evarici Reg. obitus.

Hoc eodem anno alius Princeps barbarus, itidemque Arianus, & Ecclesiæ persecutor in Gallia moritur Evaricus Rex Gothorum, haud longe dissimili fine ab interitu Hunerici: nam de eo Gregorius: (a) *Non multum post tempus ultione divina percussus interiit*. At quomodo id acciderit non dicit. Porro quod ad tempus ejus obitus spectat, ipsum hoc anno extremum clausisse diem, inde facile colligere possumus, quod ejus filius Alaricus, ipsi statim succedens, hoc ipso anno regnare cœpisse reperitur, ut optime colligitur ex Concilio Agathensi; quod cum celebratum habeatur sub Consulatu Messalæ, quo numeratur annus Domini quingentesimus sextus, ibidemque dicatur habitum esse anno vigesimosecundo ejusdem Regis; affirmare necesse est, hoc anno ipsum ibi regnare cœpisse: ex quo erroris redarguuntur, qui Evaricum tradunt regnasse annos quindecim, ut Isidorus habet in Chronico: cum enim (ut dictum est superius) constet ipsum regnare cœpisse Christi anno quadringentesimo sexagesimoquarto, ad vigesimum annum pervenisse liquet. Sed cum superius idem auctor usque in annum Zenonis Imperatoris undecimum pervenisse tradit, rectæ chronographiæ concinna disponit: verum error in numero inest, dum decem & octo tantum anni ponuntur intercurrisse ab anno octavo Leonis Imperatoris, qui est Domini quadringentesimus sexagesimusquartus, quo & regnare cœpisse Evaricum ponit, usque in hunc annum quo obiit, cum viginti numerentur. Ex quibus etiam habes in quo emendes Gregorium Turonensem (b), dum Evaricum habet regnasse annos viginti septem. At admonitum lectorem volumus, ab auctore recentiore (c), qui res Gothorum prosecutus est, suorum gentilium nimis studioso perperam positum eumdem Evaricum Regem pium, quem tradit temporali regno ad æternum gloriosa morte migrasse; quem Arianum fuisse, & Ecclesiam Gallicanam persecutum, testificatione Sidonii, & Gregorii Turonensis, perspicua luce superius est demonstratum.

(a) Greg. hist. Franc. l. 2. c. 25. in fin.

Alaricus Rex Gothorum in Gallia.

(b) Greg. Turon. de Gest. Franc. l. 2. c. ult.

Evaricus impius.

(c) Joann. Magn. hist. Goth. l. 16. cap. ult.

CXXXI.

Hoc pariter anno defuncto Childerico Francorum Rege apud Parisios in Galliis regnante, ejus filius Clodoveus successit, qui regnum tenuit (ut Gregorius Turonensis tradit d) annis triginta. Hoc quidem anno regnare cœpisse Clodoveum, ex tempore ejus obitus, quem contigisse dicemus anno Domini quingentesimo decimoquarto, satis liquet. Consentit & Sigubertus, qui & hoc anno ejusdem Clodovei Regis ingressum ponit. Porro ejus nomen diverso modo ab antiquis etiam ponitur: ab aliis Clodoveus, ab aliis vero Hludovicus, vel aliter scriptum reperitur.

(d) Greg. hist. lib. 2. c. 20. in fin.

Clodoveus Rex Francorum regnare cœpit.

CXXXII.

Sic igitur Imperio Romano Occidentali collapso, barbarisque triplicis generis Gallias occupantibus, nempe Gothis, Burgundionibus, atque Franchis: deploratis penitus rebus, divina providentia factum est, ut ejus tantummodo gentis regnum ad posteros feliciter propagaretur, penes quam cultus pietatis foret excel-

PAGIUS XXIV.

Interitus Evarici Visigothorum Regis.

Ad num. CXXX. *Evarici* Visigothorum Regis Ariani obitus anno sequenti contigit. Auctor enim Anonymus Chronici inserti Chronico Victoris Tunnunensis, *post Consulatum Theoderici*, anno nempe CDLXXXV. scribit: *His diebus Euricus Rex moritur, & Alaricus filius pro eo Rex efficitur*. Præterea Jornandes lib. de Reb. Get. cap. 47. asserit, eum *decimo nono anno Regni sui*, vita privatum esse. Quare cum ineunte anno CDLXVII. regnare cœperit, ad annum sequentem vitam propagavit. Ideo autem Isidorus in Chronico Gothorum *annos ei decem & septem* attribuit, quia non nisi annos completos Regni ejus enumerat. Mortuus est ante diem secundum Februarii insequentis anni; cum Rescriptum ab Alarico ejus filio ac successore, quo Codicis Theodosiani epitomen confirmat, datum sit *sub die quarto Nonas Februarii, anno XXII. Alarici Regis Tolosæ*, anno nempe Christi DVI. quod verum non esset, nisi ante secundum diem mensis Februarii insequentis Christi anni primum Regni sui inchoasset. Baronius inciderat in Codicem mendosum Chronici Isidori; siquidem scribit, eum testari Euricum regnasse annos quindecim; cum tamen in correctis hujus Chronici Editionibus a Labbeo & Grotio curatis, anni septemdecim Eurico assignentur. In eo vero errat Isidorus, quod affirmet, hunc Principem Arianum & Ecclesiarum Gallicanarum persecutorem e vivis excessisse Era DXXI. superiori sc. Christi anno. Denique Turonensis lib. 2. cap. 20. ait, *Euricum* vita functum *an. XXVII. regni sui*, sed erroneo nato ex numero X. a Librario perperam geminato.

XXV.

Moritur Childericus Francorum Rex.

A num. CXXXI. ad CXXXVI. *Childericus* Francorum Rex vitam cum morte commutavit anno quadringentesimo octogesimo primo, cum *Clodoveus* ejus filius ac successor annos triginta juxta Turonensem lib. 2. cap. 43. regnaverit, ejusque mors in annum DXI. inciderit, ut certis argumentis suo loco ostendetur. Regnavit *Childericus* annos viginti quatuor, Anonymo in Gestis Regum Francorum cap. 9. Aimoino lib. 1. cap. 12. & Roricone lib. 1. testibus. Sed his annis menses aliquot addendi. In *Tornaci*, quæ Regalis civitas quondam fuit, ut habet Audoenus in Vita Sancti Eligii Noviomensis Episcopi, sepultus est Ethnico ritu, cum multis ornamentis, gladio Regali, annulo, aliisque, quæ anno millesimo sescentesimo quinquagesimo tertio XIII. Kalendas Junias reperta sunt, & post aliquot annos Lutetiam allata, ut scribit Joannes Jacobus Chiffletius in libro de hac sepulcrali gaza elucubrato, inscriptoque: *Anastasis Childerici Regis*. Ex Clodovei initio & fine perperam in Annalibus consignatis, rerum Francicarum Chronologia in iisdem valde depravata. Unde operæ pretium nos facturos existimamus, si eam ad accuratos apices reducamus, cum postquam Christianam religionem *Clodoveus* amplexus est, frequens Francorum in Ecclesiastica Historia mentio occurrat.

Flo-

excellentius effulsurus, cujus in Childerico (ut dictum est) flores apparuerunt, in Clodoveo autem collecti sunt fructus. Coluit ille licet Ethnicus sanctissimam virginem Genovefam: quam non tantum veneratus est, sed & muneribus frequentavit ejus filius Clodoveus; qui licet Gentilis adhuc, magna etiam veneratione prosecutus est sanctum Remigium Rhemensem Episcopum, cui etiam amplissimas villas dono dedit, quas tamen illa erogandas curavit in pauperes.

CXXXIII. Testatum id quidem peregregie reliquit ipse S. Remigius publica testificatione, nempe testamento suo, in quo ista leguntur (a): *Villas, quas mihi dominus, illustrisque memoriæ Hludovicus Rex, quem de sacro baptismatis fonte suscepi, cum adhuc Paganus Deum ignoraret, ad proprium* [a] *tradidit, locis pauperibus deputavi; ne forte cum esset infidelis, cupidum terrenarum rerum me arbitrari posset, & non potius suæ salutem animæ, quam exteriores ab ipso bona requirere. Quod admiratus, intercedere me pro quibuscumque necessitatem patientibus, & fideles, & ante fidem benigne liberaliterque concessit. Et quia ex omnibus Episcopis Galliarum pro fide & conversatione Franchorum potissimum me laborare cognovit: dedit mihi Deus tantam gratiam in conspectu ejus, virtusque divina, quæ per Spiritum sanctum me peccatorem plurima signa ad salutem præfatæ gentis Franchorum operari fecit, ut non solum ablata omnibus Ecclesiis Franchorum restitueret, sed etiam de proprio gratuita lenitate plurimas ditaret Ecclesias. Neque prius de regno ejus, quantum passus est pedis, Ecclesia Rhemorum jungere volui, donec ut hoc omnibus Ecclesiis adimpleret, obtinui. Sed neque post ejus baptismum, &c.* De illius enim post baptismum, rebus gestis, suo loco agemus. Hæc satis ex verbis ipsius S. Remigii, aureis plane exaranda notis, insinuasse; ut intelligas reverentia erga sacerdotes, atque erga Ecclesias munificentia Clodoveum adhuc Ethnicum instar Cornelii Centurionis ad promerendam Christianam fidem sibi stravisse viam, & ad stabiliendum regnum Franchorum jecisse solida fundamenta: quæ si concutiantur, totam desuper structam molem necesse sit in discrimen adduci; si vero convellantur, deficera penitus; permanere vero firmiter, si ipsa permaneant.

(a) Briss. de Form. l. 7.

[a] usum.

CXXXIV. At summa laude dignus ipse Remigius, jure dicendus Franchorum Apostolus, dum quod Apostolum decet, & Apostolus docet, (b) non quæ sua sunt quæsivit, sed aliorum, neque quod sibi (c) utile, sed multis, ut salvi fiant: illud ore versans & opere (d): *Non quæro vestra; sed vos.* Ita plane moribus ipse compositus, virtutibus imbutus, & a divino Spiritu afflatus esse debuit, qui nobilem Franchorum gentem, ejusque præstantissimum Regem e tenebris gentilitiæ superstitionis ad lucem Evangelicæ veritatis adduceret: Sicut & talem tantumque decuit esse Regem, qui primus Franchorum regnum Christiana religione perpetuo illustraret, atque regno eamdem Christianam religionem jugiter protegeret & foveret.

(b) Philip. 2.
(c) 1. Cor. 10.
(d) 2. Cor. 12.

CXXXV. Dei consilium in sublevanda ab oppressoribus Ecclesia. Quis ista considerans, oculisque perlustrans præsentis temporis Ecclesiæ statum omni ex parte deploratissimum, non magnopere admiretur Dei providentiam in sua semper Ecclesia protegenda? Etenim ubi penitus collapsum esset Occidentis imperium, & ubique tam in Oriente quam Occidente Reges regnarent hæretici; tunc e Gentilibus Deus voluit sibi Principem suscitare, & aggregare sibi populum, qui ab ingruentibus hæreticis atque exundantibus barbaris sanctam Ecclesiam liberaret, necnon etiam magnopere illustraret: ad id namque a Deo instituti Reges visi sunt esse Franchorum. Hæc autem quomodo se vere habuerint, quæ suis singulis dicenda sunt annis, perspicuo declarabunt. Erit plane digito etiam demonstrare, quod ubi fides Catholica viguit, ibi regna majoribus in dies gloriæ augmentis ad posteros sunt transmissa; in quibus autem hæresis alta radice fixa coaluit, ipsa penitus esse collapsa, & e terris quas occuparant evulsa, ut Gothorum, Vvandalorum, Erulorum, Alanorum, Suevorum, & Gipedarum: secundum illam Domini prædictionem: *Omnis plantatio, quam non plantavit Pater meus, eradicabitur:* contra vero Franchorum ob pietatis irriguum lato lætoque cæspite germinasse. Sed de his modo satis: quæ anni hujus sunt reliqua prosequamur.

CXXXVI. Hunc ipsum annum Domini octogesimumquartum supra quadringentesimum signat sua epistola ad Oresium, sive potius

PAGIUS XXVI. *Floret S. Genovefa.* Florebat hoc tempore in Galliis Sancta *Genovefa*, in cujus Vita legitur, Parisienses aliquot annis gravem a Francis obsidionem passos esse, finitoque bello famem mox durissimam secutam, ac eo tempore *Genovefam* miraculis claruisse.

XXVII. Ad num. CXXXVI. & seqq. Epistola Sidonii libri noni duodecima ad Oresium Hispanum, qui poema aliquod ab eo flagitabat, neque hoc anno, ut putavit Baronius, neque anno CDLXXXII. ut alii arbitrati sunt, sed tantum anno sequenti data. In ea enim se se huic exercitio, a tempore quo dictus est Episcopus, renunciasse dicit, addens: *Insuper desidia nostræ verecundia comes ad hoc sententiam inclinat, ut me postquam in silentio decurri tres Olympiadas, tam pudeat novum poema conficere, quam pigeat.* Quare cum Sidonius anno CDLXXIII. Arvernensis Episcopus creatus fuerit, ut suo loco ostendi, tres illæ Olympiades

Sidonius factus Episcopus poesi renunciavit.

(a) Sidon. l. 9. ep. 12.

tius Orentium data Sidonius (a) Apollinatis, cum numerat a tempore sui Episcopatus tres Olympiadas; quem superius vidimus creatum Arvernensem Antistitem anno Domini quadriagentesimo septuagesimosecundo. Interpellatus enim a viro docto & poeticis facultatibus satis exculto Orentio Tarraconensi, ut carmen aliquod de fertili deprompetum ingenio mitteret; ipse se excusans, hæc paucis (b):

(b) Sidon. l. 9. ep. 12. CXXXVII. Sidonii Epistola ad Orentium.

Venit in nostras a te profecta pagina manus, quæ trahit multam similitudinem de sale Hispano in jugis caso Tarraconensibus. Nam recensenti lucida & salsa est: nec tamen propter hoc ipsum mellea minus, sed sermo dulcis & propositionibus acer, Sic enim oblectas eloquio, quod turbat imperio; quippe qua parum mentiens quid ordinis agem, carmina a nobis nunc nova petat. Primum ab exordio religiosæ professionis, huic principaliter exercitio renuntiavi: quia nimirum facilitati posset accommodare, si me occupasset levitas versuum, quem respicere cœperat gravitas actionum. Tum præterea constat, omnem operam, si longa intercapedine quiescat, ægre resumi, Quisnam enim ignorot, cunctis aut artificibus, aut artibus maximum decus usu venire? Cumque studia consueta non frequentantur, brachia in corporibus, ingenia pigrescunt in artibus. Unde est & illud, quod sero correptus, aut raro, plus arcus manus, jugo bos, equus freno rebellat. Insuper desidia nostra verecundia comes ad hoc sententiam nostram inclinat, ut me, postquam in silentio decurri tres Olympiadas, tam pudeat novum poema conficere, quam pigeat. Hoc item nefas, etiam difficilia factu tibi negari, cujus affectum tanto minus decipi decet, quanto constantius nil repulsum veretur. Tenebimus ergo quippiam medium: & sicut epigrammata recentia modo nulla dictabo, ita litteras (si qua jacebunt versu referta stilicet, unto præsentis officii necessitatem) mittam tibi, petens, ne tu sis catenus justitiæ prævaricator, ut me opineris numquam ab hujusmodi conscriptione temperaturum. Neque enim suffragio tuo minus augear, si forte digneris jam modestum potius, quam facetum existimare. Vale. Hactenus Sidonius: quæ Orentii occasione haud oportuit prætermissa.

CXXXVIII. Orentius poeta Hispanus.

Porro hunc ipsum Orentium Tarraconensem, ad quem Sidonius scribit, & laudat, illum puto, qui postea Episcopus Eliberitanus interfuit Concilio Tarraconensi, licet Oruntius pro Orentio, vel Orontius in diversis exemplaribus scriptus inveniatur; & plane eumdem cum illo de quo Sigebertus (c): *Orentius Commonitorium Fidelibus scripsit metro heroico, ut mulceat legentem suavi breviloquio.* Id enim opinari, patriæ nomen, ac studium poeticæ facultatis, & inscribendo suavitas æque a Sigeberto atque a Sidonio laudata, facile persuadeat. Dolemus nobilis ingenii omnia periisse monumenta, immo & nomen ipsum ferme oblivione sepultum, quod vix tandem eruderatum, obtectaque rubigine purgatum reddere liceat, At de Orentio satis ☞. Post priorem vero nostrorum Annalium editionem contigit, opportune in lucem edi Antverpiæ Commonitorium ejus Orentii, industria Martini Delrio Societatis JESU presbyteri, ab eodemque doctis notis elucidatum, cui bene precamur, atque gratias agimus, optantes nobile ejus ingenium in hujusmodi sapientiæ thesauris terra obrutis Ecclesiæ usui restituendis indefesso studio laborare. ☜

(c) Sigebert. de vir. illustr. c. 34.

CXXXIX.

Quod vero ad ipsum Sidonium spectat: haud diu post hæc putamus supervixisse: etenim non pervenisse ad tempora Anastasii Imperatoris, Gennadius significare videtur, dum ipse scribens opus illud sub Anastasio, de Sidonio dum agit sub Leone atque Zenone eum claruisse tradit. Porro de ejus lucubrationibus agens (d): *Scripsit* (inquit) *varia & grata volumina & sana doctrinæ: homo siquidem tam divinis, quam humanis litteris ad integrum imbutus, acerque ingenio. Scripsit ad diversos diverso metro, vel prosa compositum insigne volumen, in quo quid in litteris possit, ostendet, Verum in Christia-*

(d) Genn. de Scrip. Eccl. c. 92. Sidonii scripta.

PAGIUS

des anno sequenti, quo nova Olympias, nempe CCCXVI. cœpit, decursæ. Mortuus est postea *Sidonius* Zenone imperante, ut ex Gennadio lib. de Script. Ecclef. ejusque Epitaphio colligitur: Recitat illud Savaro ex MS. Cluniacensi in Vita Sidonii, quam in hujus Operibus a se Notis illustratis præfixit, in cujus fine legitur:

Dextrum funde preces super sepulchrum,
Nulli incognitus, & legendus Orbi,
Illic Sidonius tibi invocatur.

XII. Kal. Septemb. Zenone Imp.

Refert etiam illud Sirmondus post Vitam Sidonii, sive ab eodem MS. sive a Savarone acceperit, sed loco, *tibi invocatur*, legit, *tibi invocetur*. Nota temporaria ab Imperio Zenonis desumta demonstrat, Epitaphium longe post Sidonii mortem conditum; cum enim Sanctus Præsul Visigothorum Regibus *Arverno* dominantibus ad Deum migrarit, si ejus mortis tempore illud exaratum esset, non Imperatoris Orientis, sed Regis Visigothorum nomen in eo legeretur; cum in ipsis etiam Conciliis, tam in Hispaniis, quam in Septimania, Visigothis regnantibus, celebratis, aliisque monumentis publicis, eorumdem Regum nomina describerentur. Savaro laudatus eo Epitaphio, & Martyrologii Claromontanis tam MSS. quam vulgatis Sidonium *XII. Kal. Septembris*, seu die XXI. mensis Augusti demortuum, & ex Gre-

stiana vigore polleat, etiam inter barbaræ ferocitatis duritiem, quæ eo tempore Gallos oppresserat, Catholicus, Pater, & doctor habetur insignis. Hæc ipse. Sed quæ vexatio a duobus sceleratis clericis ante obitum eidem illata fuerit, & quomodo in eosdem severissime ultus sit Deus, ex Gregorio hic describamus auditu dignam historiam; ubi enim ipse ejus doctrinam & erga pauperes effusam largitatem enarravit, hæc subdit (*a*):

(*a*) *Greg. de Gest. Franc. l. 2. c. 23.*

CXL. Quæ passus Sidonius a pravis presbyteris.

Cumque ad officium Dominicum fuisset mancipatus, & sanctam ageret in sæcula vitam, surrexere contra eum duo presbyteri, & ablata ei omni potestate a rebus Ecclesiæ, arctum ei victum & tenuem relinquentes, ad summam eum contumeliam redegere. Sed non longi temporis spatio inultam ejus injuriam Divina voluit sustinere clementia: nam unus ex his nequissimus & indignus dici presbyteris, cum ante noctem minatus fuisset eum de Ecclesia velle extrahere, signum ad matutinas audiens fuisse commotum, fervens felle contra Sanctum Dei surrexit, hoc iniquo corde explere cogitans, quod die præcedente tractaverat. Ingressus autem in secessum suum, dum ventrem purgare nititur, spiritum exhalavit. Expectabat enim puer a foris cum cereo dominum egressurum. Jamque adveniebat lux; & satelles ejus, id est, alter presbyter, mittit, nuncium dicens: Veni, ne tardaveris, ut quæ nobis die hesterna convenerant, pariter expleamus. Sed cum responsa dare differret exanimis, elevato puer velo ostii, reperit dominum super cellulam secessus defunctum. Unde indubitatum est, non minoris criminis hunc reum esse, quam Arium illum, cui similiter in secessu fuere interna deposita per partes inferiores egesta: quia nec istud sine hæresi potest accipi, ut in Ecclesia non obediatur sacerdoti Dei, cui ad pascendum oves commissæ sunt: & ille se ingerat potestati, cui neque a Deo, neque ab hominibus aliquid est commissum. Dehinc beatus sacerdos, uno adhuc manente nihilominus inimico, suæ restituitur potestati.

CXLI. Quid Sidonius diem obiturus.

Factum est autem post hæc, ut accedente febre ægrotare cœpisset. Qui rogat suos, ut eum in Ecclesiam ferrent. Cumque illuc illatus fuisset, conveniebat ad eum multitudo virorum ac mulierum, simulque etiam & infantium plangentium, atque dicentium: Cur nos deseris pastor bone, vel, cui nos quasi orphanos derelinquis? Numquid erit nobis post transitum tuum vita? Numquid erit postmodum qui nos sapientiæ sale sic condiat, aut ad Dominici nominis timorem tali prudentiæ ratione redarguat? Hæc & his similia populis cum magno fletu dicentibus; tandem sacerdos, Spiritu in se sancto influente respondit: Nolite timere, o populi: ecce frater meus Aprunculus vivit, & ipse erit sacerdos vester. Qui non intelligentes, putabant eum loqui aliquid in extasi. Quo migrante, presbyter ille nequam, alter ex duobus qui remanserat, protinus omnem facultatem Ecclesiæ, tamquam si jam Episcopus esset, inhians cupiditate, præoccupat, dicens: Tandem respexit in me Deus cognoscens me justiorem esse Sidonio; largitusque est mihi hanc potestatem.

CXLII. Visio de divino judicio.

Cumque per totam urbem superbus ferretur, adveniente die Dominico, qui imminebat post transitum sancti viri, præparato epulo, jussit cunctos cives in domo Ecclesiæ invitari: despectisque senioribus, primus recumbit in toro. Cui oblato pincerna poculo ait: Domine mi, vidi somnium, quod, si permittis, dicam: Videbam hac nocte Dominica, & ecce erat domus magna, & in domo erat thronus positus, in quo quasi Judex residebat, cunctis potestate præstantior: cui adsistebant multi sacerdotum in albis vestibus, sed & promiscua populorum turbæ valde innumerabiles. Verum cum hæc trepidus contemplarer, conspicio eminus inter eos beatum astare Sidonium, & cum presbytero illo tibi carissimo, qui ante hos paucos annos de hoc mundo migravit, attente litigantem: quo devicto, jubet Rex, ut in imis carceris angustiis retrudatur: ablatoque isto, contra te iterum suggerit, dicens, te in eo scelere, propter quod ille

PAGIUS

Gregorio Turonensi lib. 2. cap. 23. diem illum in *Sabbatum* incidisse deducit. Indeque recentiores Historici, tacito *Savaronis* nomine, Sidonii mortem in annum CDLXXXII. quo Sabbatum in diem XXI. Augusti cadebat, passim conferunt.

XXVIII. *Dies & annus ejus mortis frustra hactenus investigati.*

Verum non meram & sinceram gemmam, sed adulterinam & supposititiam *Savaroni* suffurati sunt. Nam tam incertum, an Sidonius die XXI. Augusti spiritum Deo reddiderit quam an dies ejus mortis cum Sabbato concurrerit. Innumeris enim exemplis in hac Critica demonstravimus, Sanctos aliis diebus, quam quibus vita functi fuerint, aut eorum corpore terræ mandata, sæpe cultos fuisse. Certe Epitaphii conditor satis ostendit, se ad diem ei consecratum, non vero ad eum, quo mortuus est, aut terræ mandatus, respicere, cum ait, *tibi invenitur*, vel, *ut* habet Sirmondus, *tibi invocetur*. Præterquam quod videtur *Sidonius* serius inter Sanctos connumeratus, cum nulli veteri Martyrologio nomen ejus inscribatur. Memoravit illud quidem Baronius in Martyrologio Rom. sed ex Additionibus Molani ad Martyrologium Usuardi, idque ad diem XXIII. mensis Augusti, quia Martyrologi diei mortis aut Translationis Reliquiarum Sanctorum plerumque rationem habere non solent. Parte alia ex Turonensis loco laudato Sanctum Antistitem die Sabbati ad cœlum migrasse, perperam infertur. Narrat Turonensis duos Presbyteros, qui adversus Sidonium, dum viveret, insurrexerant, malo fine per-

illo prior damnatus fuerat, fuisse participem. Verum ubi Judex quem ad se transmitteret, solicite cœpit inquirere, ego me inter reliquos occulere cœpi, & a tergo steti, tractans apud memetipsum, ut forte ego, qui notus sum homini mittar.

CXLIII. *Dum hæc mecum tacitus volverem, amotis omnibus, remansi solus in publico: vocatusque a Judice, propius accedo. Cujus virtutem atque splendorem contuens, cœpi hebes effectus, titubare præ metu. Et ille: Ne timeas puer, inquit: sed vade, dic presbytero illi: Veni ad respondendam causam; quia Sidonius te accersiri deprecatus est. Tu vero ne moram facias ad eundem; quia sub grandi testificatione mihi præcepit Rex ille tibi hæc loqui, dicens: Si tacueris, morte pessima morieris. Hæc eo loquente, exterritus presbyter, elapso de manu calice, reddidit spiritum, ac de recubitu ablatus, mortuus sepulturæ mandatus est, possessurus infernum cum satellite suo. Tale judicium super contumaces clericos Dominus in hunc pertulit modum, ut unus Arii sortiretur mortem, alius tamquam Simon magus, Apostoli sancti oratione ab excelsa arce superbiæ præceps allideretur: Qui non ambigitur, pariter possidere tartarum, qui simul legerunt nequiter contra sanctum Episcopum suum.*

Terribilis ultio in presbyterum perversum.

CXLIV. *Interea cum jam terror Francorum resonaret in his partibus & omnes eos amore desiderabili cuperent regnare; sanctus Aprunculus Lingonicæ Civitatis Episcopus apud Burgundiones cœpit haberi suspectus: cumque odium de die in diem cresceret, jussum est ut clam gladio feriretur. Quo ad eum perlato nuncio, nocte a castro Divionensi per murum demissus, Arvernos advenit, ibique juxta verbum Domini, quod posuit in ore S. Sidonii, undecimus datur Episcopus.* Hæc Gregorius. Ad Aprunculum hunc spectare videtur Aper ille itidem Arvernensi matre ortus, & Arverniæ educatus, ad quem extat ejusdem Sidonii epistola, (a) qua ad patriam eum ausus est revocare. Quantum vero temporis Aprunculus sederit, ignoratur: constat tamen in Aurelianensi Concilio sedisse ejus successorem Euphrasium. ☞ At cogimur post priorem editionem his ista addere ob calumniam quam patimur a novo Scholiaste in Sidonium Apollinarem, cum de Aprunculo agens, hæc ait: *Male etiam Baronius hunc Aprunculum putat esse Aprum, de quo supra lib. 4. epist. 21.* Non ista dixi, ut vides Lector (te appello) eumdem esse Aprunculum cum Apro, sed tantum ex eadem patria & cognitione nominis videri illum ad hunc spectare, quod existimare vel opinari quis prohibet? Ipse, contradicendi & redarguendi quodam velut percitus œstro, stylo mendaci; cum vero ex nostrorum scriptorum proficit lectione, tacet, & suo vult ingenio tribui quod invenit alieno multo labore paratum. Quam digna sint ista animo libero, judicent omnes: cum tamen ipsi non ingrati, cum quid juste corrigendum admonuit, eidem gratias agamus, & bene precemur. De quibus autem sumus calumniam passi, vindex erit Jacobus Sirmondus: qui etiam quantum scholia illa schola indigeant viri peritioris, ut vel voces ipsas auctor discat Ecclesiasticas, & quam multipliciter in eis erraverit, cuique intuenti apertissime demonstrabit, cum suas in Sidonium ante ipsum elucubratas edet Notationes: deponetque tunc plane fastum, cum sentiet se discipulum qui magnus sibi visus est esse magister; erubescetque cum viderit se redactum sub ferulam, & ingemiscet Savarus sentiens non se verum. ☜

Aprunculus Arvernensis Episc.

(a) Sidon. l. 4. ep. 21.

Sym-

PAGIUS periisse, & cum Sidonio mortuo unus ex illis *per totam Urbem superbus ferretur, adveniente die Dominico, qui imminebat post transitum Sancti Viri*, jussisse præparato epulo cunctos Cives in domo Ecclesiæ invitari, quia scilicet se Sidonio successurum credebat, Pincerna dixit se *hac nocte Dominica* vidisse thronum & Sidonium coram Judice adstantem. Quæ cum narraret Pincerna, Presbyter ille subita morte interiit, ut pluribus narrat Baronius ex Turonensi. At si Sidonius anno CDLXXXVII. U. G. vivere desierit, idque die XXI. Augusti, qui eo anno in feriam sextam incidebat, dies Dominica, quæ tunc concurrebat cum die XXIII. Augusti, recte potest dici dies Dominicus adveniens, *qui imminebat post transitum Sancti Viri*. Quare sicut ex Martyrologiis & citato Epitaphio non sequitur, *Sidonium* die XXI. Augusti ad superos evolasse; sic nec etiam ex Turonensi diem ejus emortualem in Sabbatum incidisse. Annus itaque & dies emortualis *Sidonii* non minoribus, quam antea, tenebris circumfusi.

Translatio S. *Eustathii* Episc. Antiocheni du qua anno CDLXXXII. num. XIII. & seqq.

I. Obscura facies Orientalis Ecclesiæ.

SYmmacho Consule absque collega notatur in Fastis tam Græcis, quam Latinis præsens annus Domini quadringentesimus octogesimusquintus, quo res Orientalis Ecclesiæ in deterius dilabuntur, cum pulsis (ut dictum est anno superiori) Orthodoxis, & suffectis in eorum locum hæreticis, vel saltem communicatoribus hæreticorum, tenebræ undique sparsæ impietatis tetram ubique & horrendam noctem induxerunt: ut cum Hieremia lugubre illud exclamandum jugiter fuerit (*a*): *Quomodo obtexit caligine in furore suo Dominus filiam Sion*: cum tamen officio non defuerit Felix Papa, qui exemplo Domini, (*b*) qui vulnerat & medetur, post damnatum Acacium Constantinopolitanum Episcopum, malorum omnium (ut demonstratum est) & auctorem & propagatorem, ipsum filium tenebrarum in lucem, & desertorum revocare ad Ecclesiam omni studio laboravit.

(*a*) Hier. 2.

(*b*) Job. 5.

II. Egisse id in primis eumdem Pontificem per Andromachum virum illustrem, testatus est Gelasius Papa in Commonitorio ad Faustum, ubi hæc habet: *Illud autem nimis est impudens, quod Acacium veniam postulasse confingunt, & nos extitisse difficiles. Testis est frater vester, filius meus vir illustris Andromachus, qui & a nobis abundanter instructus est, ut cohortetur Acacium, deposita obstinatione, resipiscere, & ad sedis Apostolicæ remeare consortium: Quique se, sub jurejurando, magnis cum eodem malitionibus egisse, testatur; nec ad ea quæ recta sunt, potuisse deflecti, sicut rerum probatur effectu.* Hæc Gelasius de Romana Ecclesia eo tempore cum Felix Papa illi præesset, non autem postquam in locum ejus ipse Gelasius est subrogatus; nam tunc jam Acacius defunctus erat. At ille quidem instar illius propheticæ bestiæ (*c*), induravit cor suum tanquam lapidem, & (ut est in Job) instar fabrilis incudis, ne crebro percussus, mallei verbi Dei cederet ictibus, sed magis ex piis sanctisque monitis obrigesceret; optime imitatur auctorem suum, proximus illi comes ucce-

Invitatus Acacius ad resipiscentiam.

(*c*) Job. 41.

PAGIUS SÆC. V. Anno Eræ Hispan. DXXIII. A. C. 485.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5978.

☉ 18. F. ☽ 12. P. 21. April. Indict. 8.

JESU CHRISTI 485.

FELICIS III. PAPÆ 3.

ZENONIS IMP. 12.

ODOACRIS REG. 10.

I. Consulatus.

[1] Q. *Aurelius Memmius Symmachus Junior* absque collega Consulatum gessit, ut omnes Fasti docent, & quidem in Occidente. In Epitaphio *Naamatii* Episcopi Viennensis, quod integrum Viennæ in Gallia legitur, dicitur *Junior*, quia scil. ejusdem familiæ erat ac *Simmachus* an. CDXLVI. Consul Occidentalis. Sirmondus in Notis ad Epistolam 15. Ennodii ad eum datam, ostendit *Symmachum* illis omnibus nominibus appellatum. Gener fuit *Boetii* Philosophi; & a Theodorico Rege Italiæ Judex in causa Basilii & Prætextati, qui magicarum artium accusabantur, inter alios delectus, ex Epist. 22. libri 1. apud Cassiodorum, apud quem & aliæ sunt Theodorici ad Symmachum istum Epistolæ.

II. Inventio corporis S. Barnabæ.

A. num. I. ad XX. Victor Tunnunensis in Chronico *post Consulatum Longini II.* qui juxta ejus supputandi modum annus est Christi CDLXXXVIII. scribit: *Corpus Sancti Barnabæ Apostoli in Cypro, & Evangelium secundum Matthæum ejus manu scriptum ipso eodem revelante inventum est.* Quod Sigebertus in Chronico anno uno tardius consignat, Cedrenus ad annum IV. Zenonis Imp. refert. Nicephorus vero lib. 16. cap. 37. Anastasio Imperante id contigisse scribit. Quare hujus Inventionis annus incertus. Quoad controversiam, quæ diu extitit Patriarcham inter Antiochenum & Episcopum Cypri, cujus Ecclesia ab Antiochena independens declarata est, postquam corpus S. Barnabæ ibidem repertum, legendus Locus in Scholiis ad Concilium Ephesinum pag. 565. Sed cum corpus Sancti *Barnabæ* Petro Fullone Ecclesiam Antiochenam tyrannice administrante inventum sit, accidit id inter præsentem annum, quo Ecclesiam illam iterum invasit, annumque CCCCLXXXVIII. quo interiit.

III. Fullo invadit Ecclesiam Antiochenam.

Auctor Breviculi Hist. Eutychian. his verbis Opus suum absolvit: *Quibus rebus habita Synodo commotus beatissimus Papa Vitalem & Misenum ab officio & communione suspendit, Acaciumque damnavit* (anno scil. præcedenti) *cujus audacia deteriora committens, etiam Petrum Antiochenum, ejecto Catholico Calendione, quem ipse ordinaverat, ad Antiochenam misit Ecclesiam*

NOTÆ [1] Coss. L. *Aurelius Memmius Symmachus junior* sine collega.
Relandus habet *Q. Aurelius Symmachus*.
Gruterus pag. MLVII. 5. & Reinerius Cl. XX. pag. 981, ex Aringho

D. P. V. IDUS. SEPT. SYMMACHO V. C. CONS.

De *Symmacho* consule exstat Alcimi Aviti Epistola XXXI. Epitome temporum & Indiculus Paschæ: *Symmacho V. C. Cons.* GEORGIUS

cedens, qui rex dicitur (*a*) super omnes filios superbiæ; cum rebellans adversus eum a quo amplissimam acceperat digni, tatam, Vicariam dico Præfecturam Apostolicæ sedis, tanta sibi delegata a Simplicio Papa auctoritate, in ipsum auctorem atque ejus successorem Felicem arma convertit: quibus universam Orientalem Ecclesiam perturbavit, de cujus usque ad mortem obstinatione hæc idem Gelasius per ironiam: *Sed revera tali percussus pœna resipuit, correctionem promisit, emendavit errorem; qui ille tractatus lenior voluerit coerceri, qui etiam verbera dura non sensit: quo in sua perfidia & damnatione moriente, &c.*

(*a*) *Job.* 41.

III. Inanis tergiversatio defensorum Acacii.

Ex officiis igitur (ut vidimus) per Apostolicam sedem adhibitis ad curationem inflicti Acacio vulneris, plane detegitur, quam calumniose ejus post obitum defensores cavillare conati sint illatam in eumdem anathematis a Felice sententiam, quod in ejus fine Pontifex illa verba posuerit: *Apostolica auctoritate damnatus, numquam anathematis vinculis exuendus*: quasi excluserit omnino eum a venia per pœnitentiam consequenda. Nam quonam pacto januam misericordiæ prorsus clausisse Acacio Felicem Papam per illam sententiam dicere potuerunt; cum ipse Felix, ut eum revocaret in Ecclesiam, tantopere requisierit? Sed siquidem numquam absolvendum ad calcem ponit, si in errore persisteret: quod adversus eos Gelasius agens in tractatu de Anathemate pluribus docet. Qui itaque Acacio non defuit omni consilio, idem Felix Papa in officio continere studuit eos, qui reliqui erant in Oriente, Orthodoxos Episcopos, ne cum hæreticis communicarent: scimus id quidem præstitisse Felicem ex datis litteris ad Illyricos Præsules, quarum Gelasius (*b*) meminit.

(*b*) *Gelas. ep.* 1.

IV. Corpus S. Barnabæ repertum, & cum eo Evangelium S. Matthæi.

In tantis autem Orientalis Ecclesiæ offusis ubique tenebris, fecit Deus in insula Cypri ad illustrationem veritatis splendescere lumen suum, cum veluti redivivus collega Pauli Apostoli S. Barnabas una cum S. Matthæi Evangelio, quo potissimum Christi vera humanitas comprobatur, in opprobrium Eutychianæ hæresis tunc grassantis apparuit, certis signis, miraculorum virtute veluti digito, ubi Catholica fides esset, edocens. Historia quidem omni acceptatione dignissima, omnium assertione atque consensione recepta, ab egregio viro illius temporis Alexandrino monacho Orthodoxo scripta, extat. Quam ut egregium monumentum, & lucernam caliginoso loco lucentem, ad Dei summam in sua Ecclesia moderanda providentiam commendandam, hic tibi opportune intexendam putavimus. Etenim quod ad tempus spectat, cum hæc cuncta auctor contigisse tradat, simolac pulso in Oasim S. Calendione, immissus est in Antiochenam Ecclesiam Petrus Fullo, & jam vexare Orthodoxos omnes aggressus; his plane eam rem convenire temporibus certum est. Quæ igitur tunc temporis transacta sint, idem auctor verbis istis aggreditur enarrare (*c*):

(*c*) *Extat apud Sur. die* 11. *Jun.*

V.

Ubi Zeno Imperator beatum Calendionem Patriarcham in Oasim exulem relegavit

PAGIUS

sum. Quare Calendio sedit annos IV. ut legitur in Chronico Nicephori, & in Tabulis Theophanis, non vero unum aut alterum, ut perperam Baronius anno CDLXXXII. num. IV. & seqq. & anno CDLXXXIII. num. LI. & seq. autumavit. *Imperator autem Zeno*, inquit Theophanes, *a Tyrannis se opprimentibus liber Calendionem Antiochensium Ecclesia expulit, & Oasim relegavit, atque Petrum Fullonem in Sedem restituit*. Paulo post: *Petrus autem Fullo Antiochiam ingressus multa nefanda perpetravit, ut puta Synodi execrationes Episcoporum abrogationes, monachorum intrusiones, ordinationes illegitimas, & his similia. Inprimis autem Ter Sancto hymno addidit; Rex Christe, qui pro nobis crucifixus es. Reversus idem sustulit verba; Rex Christe*. Theodorus tamen Lector lib. 2. additamentum illud non Petro Fulloni sed Calendioni attribuit: *Scribit etiam* (nempe Theodorus) *eumdem Calendionem Ter Sancto hymno adjecisse, Christe Rex, propter eos, qui adjecerant appendicem illam; Qui crucifixus es pro nobis*. Quod & Nicephorus lib. 15. cap. 28. tradit. Quare recte Sirmondus in Notis ad Epist. III. Aviti, & Valesius in Annotat. ad lib. 2. Theodori observant, ea Theodori loco emendandum esse Theophanem, & ubi de Petro Fallone scribit, πρότερον δὲ τῷ τρισαγίῳ προσέθηκεν, Χριστὲ βασιλεῦ ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς. Πέτρος δὲ πάλιν ἐλθὼν περιεῖλε τὸ Χριστὲ βασιλεῦ, id est, *in primis autem Ter Sancto hymno addidit: Rex Christe, qui pro nobis crucifixus es*, legendum esse, πρότερον δὲ ὁ Καλανδίων τῷ τρισαγίῳ id est *prius autem*, vel, *primo autem Calendio Ter Sancto hymno*, &c. Nam hoc Theophanis verba necessario videntur exigere. Cum enim postea dicat: Πέτρος δὲ πάλιν ἐλθὼν id est, *Petrus vero reversus sustulit*, &c. omnino significat, qui clausulam illam addiderat Trisagio, *Christe Rex*, alium fuisse a Petro. *Calendionis* igitur nomen eo loco omissum est negligentia Librariorum, idque a multis sæculis; cum Anastasius in Historia & Cedrenus in Chronico idem additamentum Fulloni etiam adscribant. Goarus, qui Theophanem Latine reddidit, vocem *Petrus* in sua versione prætermisit, eoque pacto locum jam mutilum obscuriorem reddidit. Porro Theophanes citatus Calendionis exilium cum anno Incarnat. secundum Alex. CDLXXXII. male alligavit.

IV. *Secunda Synodus Romana.*

Ex ejectione *Calendionis* e Sede Antiochena, factum, ut Eutychianis hæreticis aditus panderetur, & in locum Catholicorum Antistitum subrogarentur hæretici, ut testatur Gelasius Papa, tum in Epistola, quam ad Episcopos Dardaniæ, tum in ea quam ad Episcopos Orientales scripsit. Hanc calamitatem Antiochenæ Ecclesiæ cum Felix Papa accepisset, Synodum Episcoporum Romæ hoc anno coegit, cujus superest Epistola ejusdem Felicis ad Zenonem Aug. ordine V. recitata Tom. IV. Concil. pag. 1070. & a Baronio anno CDLXXXIII. num. LXXI. & seqq.

Qua Petrus Fullo adversus Catholicos molitus sit.

vit, Fullone illo Antiochenæ sedis Episcopatum vi capiente; qui ut impius, & nullam spem reliquam habens, tyrannidem ipsam impune vel scelerate potius exercebat, interficiens, proscribens, & omnes eos fugans qui nolebant cum ejus impietate communicare. Sed hæc quidem missa faciam, cum multa sint, & propriam historiam requirant. Conferet autem se oratio nostra ad id quod magis urget, ut sancti Apostoli Barnabæ gratiam omnibus notam faciamus; & quanta patriam suam cura, & benignitate prosequatur declaremus. Cum nondum contentus esset Petrus Fullo innumerabilibus illis malis, quibus Orientis partes affecit; in provincias etiam illas, quæ nihil ad eum pertinebant manus injecit. Cum enim Imperatoris, & eorum qui erant apud Imperatorem gratiosi, lenitatem auro sibi comparasset: ipsius etiam Dei legem deinceps contempsit: & Cyprios homines Dei & fidei amatores ac recta sentientes omnimodo vexare cogitavit: quoniam ejus insulæ habitatores pietatem a parentibus suis traditam servantes, recusabant cum ejus impietate communicare.

VI. Petrus Fullo nititur contra acta in Concil. Ephesino.

Itaque Cypri sedem sanctissimam, & a principio inde usque ab Apostolorum tempore liberam, ipse arripere & sibi subjicere aggressus est: idque ad Imperatorem retulit, falsum deferens ac dicens: Quoniam verbum Dei ab urbe Antiochia ad Cyprum insulam manavit; ob id Cypri Ecclesiam sub Antiochenæ sedis Patriarcha esse oportet, quandoquidem Apostolica & Patriarchica sedes est. Hæc ille rectæ fidei & sententiæ desertor contendebat, cum tamen non ignoraret, ea quæ in urbe Epheso sancta illa Synodus, Cyrillo præsidente, definierat a se violare atque corrumpi. Extant quidem ejus rei Acta Synodalia ejusdem Ephesini Concilii (a), quorum suo loco meminimus. Subdit his vero hæc mox Alexander: *Sed pietatis præco & sanctissimus Apostolus Barnabas patriæ suæ opportuno tempore subveniens, illius Petri stultitiam, vel malitiam potius redarguit.*

(a) Conc. Ephes. t. 2. append. 1. cap. 4. edit. Rele.

VII. Petrus Fullo defert Acacio.

Cum enim Episcopus Salaminæ jussus fuisset ad regiam urbem se conferre, & adversus Antiochenos coram Patriarcha causam dicere, præ timore torpescebat, Fullonis illius insidias suspectas habens. Considera hic, lector, amabo te usitatum morem hæreticorum, nempe a sententia ab œcumenica Synodo lata provocare ad Imperatorem: insuper & illud prorsus Antiocheno Patriarcha indignum, quod cum post Alexandrinum censeatur Antiochenus primus Episcopus Orientis, subjicit se tamen judicio Constantinopolitani Episcopi. Ex quibus quasi per transennam, imo aperte nimis intueri & intelligere valeas, cur Acacius nefandi heretici sæpe damnati patrocinium suscepisset, & communicationem amplexus esset: ea nimirum ex causa, quod Fullo nequissimus turpiter ei cessisset jus primatus contra Leonis Papæ & successorum Pontificum Romanorum sententiam. Sed pergit Alexander:

VIII. Prima apparitio S. Barnabæ.

Erat tunc Salaminæ urbis Episcopus Anthemius vir cum primis admirabilis, quod ad rectam fidem & vitæ innocentiam pertineret, sed ad disputationem cum adversariis sustinendam parum valebat. Cum igitur ancipiti fluctuatione fluctuaret, neque certum haberet, quid ageret, num videlicet Constantinopolim proficisci deberet, nec ne: nocte in somnis astitit illi quidam, divinam quandam speciem præseferens, & luminis splendore multo effulgens, lucidaque veste indutus, ac sacro habitu decorus; qui & hæc dixit: Cur ita tristis es nunc, Episcope. Quomodo tantus iste torpor eo corripuit? Cur vultus tuus ita concidit? Nihil mali ab adversariis tuis patieris. Hæc cum dixisset, ab Anthemio discessit. Qui experrectus, & timore perterritus Episcopus, in faciem se prostravit, & multis lacrymis ita Deum deprecatus est: Domine Jesu Christe Fili Dei vivi, adjuva Ecclesiam hanc. Scio autem quod illam adjuvas. Si visio hæc a te profecta est; fac, quæso, ut ea iterum ac tertio mihi ostendatur; ut te mecum esse, certo scire possim.

PAGIUS seqq. Ea nunciat *Felix* Imperatori *Fullonem* Synodali judicio sententia anathematis condemnatum, ideoque ab ejus communione abstinendum esse. Hortatur præterea eundem Imperatorem, ut Fullonem depositum ex Antiochena Ecclesia expellat. Hujus Epistolæ, initium est: *Convenit Clementiæ tuæ.* Supersunt præterea Epistola Synodica ad *Clericos*, & *Monachos Orientales*, Epistola Felicis Papæ ad *Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & Bithynia consistentes*, Epistola ejusdem Pontificis ad *Vetranionem Episcopum* ipsaque adversus Acacium sententia. Valesius in Observat. Ecclesiast. ad Evagrium lib. 2. existimat, literas Felicis Papæ ad Zenonem, quæ traditæ sunt *Tuto* Defensori Ecclesiæ Romanæ, ad hanc Synodum etiam pertinere. Sed *Tutus* post priorem Synodum Romanam anno elapso habitam, non vero post posteriorem, in Orientem missus est, ut ostendunt eæ literæ *Tuti* mentionem facientes quæ datæ sunt, *V. Kalend. Augusti Venantio V. C. Consule*; cum tamen hæc secunda Synodus Romana *III. Nonas Octob.* coacta fuerit, ut mox videbimus. In hac secunda Synodo *Petrus Fullo*, qui tyrannico more Antiochensem Ecclesiam occupabat, anathemate perculsus est, & *Acacius* Constantinopolitanus Episcopus, cum *Petro Mongo* Alexandrino Episcopo iterata excommunicatione damnatus.

Hanc

IX. Secunda & tertia apparitio S. Barnabæ.

Interea Episcopus illo divinis precibus attentius vacabat, ab omnium hominum congressione remotus. Nocte autem qua deinceps consecuta est, cum astitisset idem ille vir eadem forma & habitu quo antea visus fuerat: Jam (inquit) tibi dixi, nihil mali te passurum ex iis quæ tibi adversarii minantur. Nihil igitur suspicans, prompto animo ad urbem Constantinopolitanam venias. Hæc cum dixisset discessit. Episcopus vero rursum Domino gratias egit, neque quicquam alicui dixit, sed expectabat tamen revelationem tertiam. Nocte igitur consequente idem vir apparuit: qui gravius eum increpans: Quousque (inquit) non vis credere verbis meis, quæ diebus his complenda sunt? Proficiscere in urbem regiam prompto & alacri animo: illinc enim cum gloria reverteris, nec quicquam mali ab adversariis patieris, cum Deum ipsum propter me servum suum tui propugnatorem habeas. Tunc Episcopus: Quæso, inquit, domine mi, dic, quis es tu, qui hæc mecum loqueris. Tunc ille ait: Ego sum Barnabas discipulus Domini nostri Jesu Christi, segregatus a Spiritu sancto, ut una cum Paulo Apostolo electionis vase munus Apostolicum inter Gentes exercerem. Hujus rei signum hoc habeas: Egredere extra urbem Occidentem versus, stadiis quinque in eam regionem quæ sanitatis locus appellatur (per me enim Deus ipse in loco illo miracula efficit) & sub arbore siliqua effodias. Speluncam enim atque arcam invenies: quoniam illic totum corpus meum conditum est, & Evangelium propria manu scriptum, quod a sancto Apostolo & Evangelista Matthæo excepi. Quoniam vero adversarii tui sursum & deorsum miscentes omnia, & jura quædam obicientes tecum disceptant, Antiochiæ sedem Apostolicam esse contendentes; & tu contra jus tuum illis oppones: Et mea, inquiens, sedes Apostolica est: nam & Apostolum habeo in patria mea. His dictis Barnabas discessit.

X. Inventio corporis S. Barnabæ cum Evangelio S. Matthæi.

Episcopus vero experrectus, Deum adoravit; totoque clero & populo Christianissimo congregato, exiit in eum locum quem per revelationem didicerat, multo apparatu, & Cruce ipsa prælata. Cumque preces ad Deum misisset, jussit locum effodi: quem postquam paulum fodissent, invenerunt speluncam lapidibus obstructam. Illis autem sublatis, apparuit arca illa: qua detecta, invenerunt venerandas sancti & venerabilis Apostoli Barnabæ reliquias suavem gratiæ spiritualis odorem spirantes. Invenerunt etiam Evangelium supra Barnabæ pectus impositum. Illam vero arcam plumbeo signo munierunt. Cumque Deum precati essent, discesserunt, viris religiosis in eo loco ab ipso Episcopo constitutis, qui vespertinis & matutinis hymnis Deum collaudarent.

XI. Anthemii adventus Constantinopolim.

Illo ergo insigniores Episcopus secum habens, venit in urbem regiam Constantinopolim, & ad Patriarchæ domum deductus est. De cujus adventu cum Imperator audisset, Patriarchæ ipsi mandavit, ut cum Synodo, quæ illuc convenerat, omnium Patrum, controversiam audiret, & quod illi videretur decerneret. Coacto igitur Concilio, cum causa illa tractaretur, adversarii afferebant sua jura, ut sibi videbantur, quod Antiochena sedes Apostolica

PAGIUS V. *Baronium lapsus.*

Hanc Synodum Romanam Baronius non agnovit, sed *Petrum Fullonem* a Felice damnatum existimavit, in alia Synodo Romana, an. CCCCLXXXIII. ut ipse credidit, habita. Cum tamen nondum tunc Petrus Fullo Antiochenam Ecclesiam invasisset, & in ea quiete *Calendio* viveret. Hujus Synodi meminit libellus Synodicus, qui tam Synodi Romanæ anno præcedenti contra Petrum Mongum & Acacium coactæ, quam alterius Romanæ mentionem facit & de hac secunda ait: *Quin & ipse Felix Romæ divina & sancta convocata Synodo, depositionis libellum Fulloni misit*; sed Baronii tempore libellus hic lucem non viderat. Valesius citatus recte utramque distinxit, sed graviter peccavit, cum secundam Kalendis Augusti superioris Christi anni congregatam tradidit, ita ut quatuor dumtaxat dierum spatium inter utramque Synodum intercesserit; prima enim *V. Kalend. Aug.* illius anni coacta fuit. Illud colligere se putat Valesius ex subscriptione Epistolæ Felicis Papæ *ad Zenonem Aug.* quam primus in lucem protulit Sirmondus, quæque extat Tom. IV. Concil. pag. 1083. ex quo factum esse Valesius opinatur, ut ea quæ in utraque Synodo gesta erant, unica Epistola complexi fuerint Episcopi. Verum ea ad Zenonem Epistola ad secundam Synodum pertinere non potest, licet dicatur data *Kalendis Augusti Venantio V.C. Cos.* Nam ea in Epistola ad Zenonem, sicuti & in sententia Acacii, nulla fit mentio Ecclesiæ Antiochenæ, & quælibet Synodus propriam de more Synodicam dictabat. Ideo vero Epistola ad Zenonem, triduo post sententiam adversus Acacium emissam data est, quia non in Synodo, ut fuerat sententia, sed post eam solutam, a solo Felice Papa scripta.

VI. *Memoratur a Felice PP. in literis ad Presbyteros & Archimandritas.*

Præterea Epistola, quæ est ad *Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & in Bithynia consistentes*, anno elapso data non est, ut Valesius putavit, sed currenti. Hujus Epistolæ titulus est apud Baronium anno superiori num. XXII. *Universis Presbyteris & Archimandritis Constantinopoli & Bithynia consistentibus*: in Collectione vero Concil. ubi recitatur pag. 1124. ejus inscriptio est: *Epistola Synodi Romanæ ad Clericos & Monachos Orientales*. In ea quidem Epistola duplex Acacii excommunicatio, duæ item Synodi Romanæ, in quibus damnatus est Acacius, clare & distincte commemorantur; sed ea data est *III. Nonas Octobris Symmacho V. C. Cos.* ut ex veteri codice MS. in margine notat Labbeus. Hæc temporaria nota non legitur in fine ejusdem Epistolæ a Baronio recitatæ, sicuti nec in præcedentibus Conciliorum editionibus: at eam germanam & sinceram esse, tenor ejus demonstrat. In ea enim Synodus Romana prima designatur hoc textu. *Cum Vitalis atque Misenus*

ba & Patriarchica esset, ob idque contendebant & alias provincias sibi subjectas esse debere. Hæc cum assererent; ii, qui præsentes erant, ratione consentanea dicere videbantur: Beatus vero Anthemius paulum moratus, contra objiciens: Et mea (inquit) sedes Apostolica fuit, inde usque a principio & libertate honorata, qui & Apostolum habeo in patria mea integro corpore constantem, beatissimum, inquam, illum Barnabam sanctarum laudum præconiis celeberrimum. Hoc cum Anthemius opposuisset, nihil loci adversariis relictum est, cum Episcopi qui præsentes erant, silentio Anthemii orationem confirmassent. Adversarii vero rubore perfusi, muti remanserunt responso illo tum justo perculsi.

XII. Repulso Petro Fullone, Anthemio causa adjudicata.

Hæc cum Imperator audisset, Episcopum Cypri ad se accersiri jussit, & de revelatione sancti Apostoli Barnabæ diligenter ab eo quæsivit. Ille nihil ex his quæ vera cognoverat occultavit, sed ordine rem omnem Imperatori narravit. Ille hæc audiens, valde gavisus est, divinæ gratiæ divitias admirans, quod Imperii sui temporibus tantum miraculum a Deo factum cognosceret. Tunc Antiochenæ urbis Episcopum illinc expulit, & jussit ut in posterum Cypri Episcopo, quod ad eum causam pertinebat, nihil omnino molestus esset. Beatum vero Anthemium Episcopum ita rogavit: Quoniam sancti Pontificatus tui temporibus Domino nostro Jesu Christo placuit sanctum suum Apostolum Barnabam revelare: jubeo, quæso, celeriter Evangelium illud, quod inventum est, nobis afferre. Id si feceris, mihi filio tuo gratissimum erit: habebis enim & me ipsum posthac tibi, pater, in omnibus, obtemperantem. Assensus est ejus petitioni Episcopus; & quemdam ex iis quos secum habebat, una cum fidelissimo Imperatoris ministro Episcopum misit, qui Evangelium illud in urbem Constantinopolim attulerunt: erant autem libri tabellæ thinis lignis compositæ.

XIII. Evangelii codex Constantinop. asservatus.

Evangelium illud Imperator in manibus sumpsit, & deosculatus est, auroque multo exornatum in Palatio suo reposuit, ubi ad hodiernum usque diem servatur, & in magna quinta Paschæ feria quotannis in Palatii Oratorio Evangelium ex eo libro recitatur. Episcopum vero Anthemium magnis honoribus prosecutus, pecuniis multis donatum ad insulam Cyprum remisit, eique mandavit, ut sancto Apostolo Barnabæ templum in eo loco erigeret, ubi venerandæ ipsius reliquiæ inventæ fuerant.

Ecclesia S. Barnabæ cum monasterio erecta.

Multi autem ex optimatum numero pro illius templi ædificatione pecuniam contulerunt. Ille igitur in Cyprum reversus, multos artifices atque operarios collegit, & ædificationi non mediocrem operam dedit, & Apostolo Barnabæ templum valde magnum tum ædificio, tum multo & vario ornatu insigne construxit. Ad eam vero templi partem quæ ad Libyam spectat, aulam quamdam composuit quatuor porticus habentem, & cellas hinc atque illinc e regione sibi oppositas in aula construxit; ut qui divina officia in templo monachi celebrarent, in illis cellis habitare possent. Quinetiam e longinqua regione aquæductum derivari fecit, & in medio atrio concham quandam pulcherrimam construxit, in quam aqua illa defluerent; ut tam qui in eo loco habitabant, quam qui peregre venissent, abunde aquis illis frui possent: ita ut qui locum illum vidisset, parvæ alicujus & jucundæ urbis figuram videre si-

 bi

PAGIUS

uno nostro judicio constitimi, &c. *Prævaricatores mandata sibi Legationis circumveniendo, magisque opprimente Acacio sunt reperti*, &c. Deinde prima Acacii damnatio refertur his verbis: *Acacium quoque membris Christi perniciosas inhiantem, & per Civitates ac Provincias unam de fide Catholica Ecclesiam dissipantem inter Episcopos Sanctos, atque inter Christianos judicavimus non haberi*, &c.

VII. Valesius eam anno suo non reddidit.

Altera Synodus Romana, in qua Acacius iterum damnatus, paulo post fusius memoratur his verbis: *Unde nunc causa Antiochena Ecclesia apud beatum Petrum Apostolum collecti, rursum Dilectioni vestræ morem, qui apud nos semper obtinuit, properavimus indicare.* Tum infra: *Sic autem Acacius impietatem pestifera damnationis tetendit, ut etiam dejectus insultet, ac sæpius sævire non desinat, & cum omnino extra corpus habeatur, ejus tamen membra dilaceret, & de se scriptum esse tolletur*: Impius cum venerit in profundum malorum contemnit, *adjiciens deteriora prioribus, persequendo jam mortuos, animæ ejus graviter delinquendo, condemnationem secunda mortis incurrit. Qui Calendione Episcopo sancto, quemadmodum cognovimus, nuper ejecto, Petrum toties & a se damnatum, in ejus immisit Ecclesiam.* Quæ verba cap. 3. refert etiam Valesius citatus, ut duas Synodos Romanas in causa Acacii celebratas fuisse ostendat. At quomodo Romæ post quartum a priori Synodo diem, ut ipse vult, sciri poterunt crimina illa ab Acacio commissa post sententiam adversus se latam? Profecto major Romam inter & Constantinopolim distantia intercedit, quam ut intra quatuor dies res in Oriente gestæ Romæ nunciari potuerint. Unde ex laudatis verbis intelligere poteat Vir eruditissimus posteriorem Synodum Romanam anno præcedenti post diem *V. Kalen. Augusti* coactam non fuisse. Præterea priori Synodo sexaginta septem Episcopi, posteriori duo & quadraginta tantum interfuere; ideoque intra quatuor dies utraque Synodus non habita. Nam in fine laudatæ Epistolæ Synodicæ hæc verba leguntur, ut videre est apud Baronium anno superiori num. XXXI. *Subscriptiones Episcoporum. Candidus Tiburtinæ Civitatis Episcopus Petro Ecclesiæ Alexandrinæ pervasori, & Acacio quondam Ecclesiæ Constantinopolitanæ; nec non etiam Petro Antiocheno ab Episcopatu & Christianorum numero olim jure & merito segregatis, omnibusque sequacibus eorum, sequens auctoritatem Sedis Apostolicæ secundum nostrum juxta Ecclesiæ statum Catholicæ deliberatione prolatam anathema dicens subscripsi. Quadraginta duo Episcopi similiter*

bi visus esset. Deinde arcam illam, in qua Barnabæ Apostoli reliquiæ traditæ erant, in dextera sacræ aræ parte collocavit: qui locus multo argento & marmoreis columnis ornatus erat.

XIV.

Diem vero festum, quo beati Apostoli & generosi martyris Barnabæ memoria celebraretur, Patres ago per singulas annos constituerunt tertio Idus Junii, ut Romani numerant, ut vero Cypri Constantientes, die undecimo ejusdem mensis qui ab illis dicitur Mesores & decimus numeratur, ut autem Asiani homines, vel Paphii numerant, decimonono mensis, qui Pthithipatus dicitur, & nonus numeratur. Hoc igitur anni tempore in eum locum, quem supra diximus, gentes plurimæ conveniunt, & divina officia concelebrant in gloria Patris & Filii & Spiritus sancti, amen. Reliquiarum S. Apostoli Barnabæ revelatio ita se habuit, ut diximus: quæ vero miracula quotidie a sanctissimo ipsius sepulcro abunde proficiscuntur, ea si quis conscribere velit, ne multis quidem voluminibus (ut opinor) illa complecti poterit. Hactenus de his Alexander: eadem breviter habent Theodorus Lector, Suidas, Nicephorus, atque alii tum Græci tum Latini historici. Porro Nicephorus (a) errasse plane convincitur, dum ejusmodi reliquiarum inventionem factam sub Anastasio Imperatore recenset, refragantibus ceteris omnibus, ipsiusque inventionis Actis.

(a) Niceph. l. 16. c. 37.

XV. Petri Fullonis temeritas repressa divinitus.

Sic igitur Deus ad convincendam & conculcandam insultantem regia auctoritate pollentem Petrum hæreticum, ista tam grandia hoc ipso tempore in revelatione sacrorum pignorum, & editione signorum voluit demonstrasse: quibus non id tantum factum est, ut de subiicienda Cypri Ecclesia sub Antiochena metropoli nullum amplius negotium fuerit a Fullone impio facessitum; sed & fides Catholica ubique in Oriente exagitata, illic absque ulla molestia fuerit intacta servata. At idem perditissimus Fullo, cui in animo nihil erat magis inhærens, nisi ut cuncta a Catholicis bene gesta irritaret si posset, non tantum ista adversus sententiam Patrum Concilii Ephesini molitus est; verum etiam cum audisset vagum quemdam nebulonem Persam, fugitivum servum, agentem se ut clericum ab Ecclesia ejectum, assumit ipse hominem, atque ad Episcopatum usque provexit: rem plane monstruosam, ut nondum Christianus, absque baptismo quis inventus, fuerit ordinatus Episcopus: quam quidem Nicephorus ita narrat (b):

(b) Niceph. l. 16. c. 27.

XVI. Petrus Fullo ordinat Xenajam.

Xenajas quidam erat (Philoxenum Græca lingua recte vocet) genere Persa, & fortuna servus, perditus satanæ minister: qui sub Calendionis Episcopatu, cum ab hero suo profugisset, ad Ecclesiam Dei accessit, clericum se esse affirmans, cum quidem nondum divinæ regenerationis lavacro initiatus esset. Calendion ubi hominem eum, & latentem in eo malevolentiam ex signis & conjecturis quibusdam cognovit, ab Ecclesia eum proscripsit. Ubi vero Calendioni Petrus Cnapheus (qui & Fullo dictus est) successit, Xenajam illum non solum recepit, verum etiam nondum baptismo initiatum, vicinæ Hierapolis Episcopum creavit, & Philoxenum nominavit. Et Petrus ubi tandem se Episcopatum viro nondum baptizato mandasse intellexit, dixisse fertur, sufficere ei pro baptismo consecrationem. Xenajas iste primus (o audacem animum & ac impudens!) vocem illam evomuit, Christi & eorum qui placuere imagines venerandas non esse &c. Quæ enim subdit sub Flaviano contigisse, suo loco dicenda erunt. Recitantur hæc eadem ex antiquiori auctore per Anastasium diaconum in posteriori Niceno Concilio, nempe ex Theodoro Lectore, quo tempore ejus historia integra habebatur: in qua hæc amplius leguntur, quonam modo scilicet idem scelestissimus Xenajas inventus tandem sit, quisnam qualis ve esset, qui in Syria agebat Episcopum: *Hunc* (inquit Theodorus) *non longe postea quam factus est a Petro Fullone Episcopus Hierapolis, Episcopi Persici insequentes, servilibus parentibus natum ipsum quoque servum, & nondum baptizatum accusabant, &c.*

Xenajas auctor Iconoclastarum.

Vi-

PAGIUS

liter subscripserunt. In fine vero sententiæ adversus Acacium, in priori Synodo Romana emissæ, habetur: *Data V. Kalend. Augusti Venantio V. C. Consule.* Simulque subscripserunt *sexaginta septem Episcopi.* Quare hæ duæ literæ Synodicæ diversis annis scriptæ, licet Baronius utramque in una eademque Synodo datam sumaris, & Valesius non nisi quatuor dies inter utramque interpositos crediderit. Ad hanc Synodum revocanda Epistola Felicis Papæ ad Zenonem Aug. de quo legenda quæ diximus anno CDLXXVI. Sententia adversus *Acacium* lata refertur ab Auctore Breviculi Historiæ Eutychianistarum sub hoc titulo: *Edictum sententiæ Felicis Papæ propter Acacii Episcopi Constantinop. damnationem.* Sententia his verbis concepta: *Acacius, qui secundo a nobis admonitus statutorum salubrium non destitit esse contemptor, meque in meis credidit carcerizandum, hunc Deus, caelestis prolata sententia, de Sacerdotio fecit exturrem. Ergo si quis Episcopus, Clericus, Monachus, Laicus, post hanc denunciationem eidem communicaverit, anathema sit, sancto Spiritu exsequente.* Et cum illa sententia egregium suum libellum claudit Auctor ille Anonymus, cujus aliqua verba in medium adducit Baronius anno CDLXXXIII. num. XIX. licet Henschenius in Vita Sancti Felicis III. Papæ ad diem XXV. Februarii num. XV. perperam existimaris, Auctorem Historiæ ibidem a Baronio citatæ diversum

XVII. Vidistine quanto gloriari possit auctore impii Iconoclastæ? homine scilicet scelestissimo & servilis conditionis errone, vix nomine cognito, a sanctissimo Orthodoxo Episcopo ejecto, a nefandissimo Fullone recepto; qui Episcopus fuerit sine baptismate, & sine Christo dictus tantum nomine Christianus, dicendus potius dæmoniscus, cui nondum pulsus per baptismum spiritus nequam fuerat, sed inhabitans semper in eo jam esset per sacramentum consecrationis quasi vestibus, ne pro-

PAGIUS. sum esse ab Auctore Breviarii Eutychianistarum. Præterea Henschenius ibidem num. XVIII. utramque Synodum Romanam adversum Acacium habitam, & utramque adversus illum sententiam male confundit. [1]

VIII. *Tutus Defensor Ecclesiæ Romanæ damnatur.* Non multo post secundam Synodum Romanam *Tutus* Defensor Ecclesiæ, & officio Defensoris Ecclesiæ, ac communione fidelium privatus. Is enim qui sententia *Acacii* accepta anno præcedenti in Orientem navigavit, sententiam damnationis, quam attulerat, *Acacio* inter altaria tradidit, ejusque pallio affixit, ut scribunt Victor Tununensis, Liberatus, ac Theophanes. Epistolas quoque *Felicis* Papæ, ad quos scriptæ erant, reddidit. Sed & Edictum sententiæ Felicis Papæ universis in Urbe Constantinopoli legendum proposuit. Extat illud ibidem apud Baronium num. XXVI. & seqq. quod tamen huc revocandum. His omnibus fideliter peractis dolis *Acacii* circumventus est. Nam, ut

NOTÆ [1] NUper opera Cl. Maffei in Collectione Veneta Conciliorum tom. V. col. 180. &c. e vetustissimo Veronensi Codice vulgatum fuit supplementum Acacianum, nempe Epistola de evitanda communione Acacii ad Orientales Episcopos, Gelasio I. in eodem Codice adscripta; sed quæ prædecessori ejus Felici III. adscribenda videtur, ut infra. In ea vero quædam occurrunt, quæ ad hanc historiæ portionem illustrandam, atque ad Pagium emendandum valent. Id autem cum ante nos egregie præstiterit Vir Cl. P. de Rubeis Ordinis Prædicatorum in Dissertatione sua de hoc argumento anno 1729. excusa Venetiis, ideo ejus meditamenta in rem nostram transferemus. Igitur ex hac epistola constat cum Acacio & Romano Pontifice fuisse *priscam communicationem. Quæ ut servaretur illæsa per quinquennium fere* (ait Pontifex) *monuimus. Et licet nec rescribere dignaretur* Acacius, *nos tamen numquam destitimus adhortari. Postremo legatis missis* Vitali, & Misenio *terruimus* &c. Quinquennium istud ducendum videtur ab anno, quo Timotheus Solofaciolus, amoto Petro Moggo, Alexandrinæ cathedræ restitutus fuit, quod anno 477. ut Pagius ibid. contigit. Nam Timotheus pristino restitutus muneri per literas Simplicium Pontificem rogavit, ut scribens ad Zenonem Imperatorem id efficeret, ut Moggus, qui depositus a Sacerdotio, Alexandriæ tamen agebat, *ad longinquum exilium deportaretur. Ex tunc Simplicius non desiit scribendo ad Acacium &c. Sed numquam inde rescriptum est.* Verba sunt Authoris gestorum de nomine Acacii. Ab hoc igitur anno vel a subsequenti cœptum quinquennium ducit nos ad annum 883. quo Legati, Vitalis & Misenius Constantinopolim missi sunt. Redierunt tandem anno sequenti, & in Synodo Romana ejusdem anni, de male gesta legatione convicti, depositi sunt ab Episcopatu, sententiam que damnationis subierunt. Tunc & ad Acacium damnandum processum fuit, ut Pagius 484. 6. &c. Hæc autem damnatio unica processit; nec unquam alias damnatus fuit, qua in re fallitur Pagius, putans anno 485. in alia Romana Synodo iterum ejusdem causam Acacii discussam, ac nova sententia abdicatum illum fuisse. Id enim falsum esse, & semel tantum damnatum Acacium Epistola illa nuper vulgata probat, in qua Græcis postulantibus ut absolvatur Acacius, absolvanturque pariter Vitalis, & Misenius, reponitur, absolvi nequaquam posse Legatos, quin simul illi *dicant anathema Petro Alexandrino, & omnibus qui ei post anathema communicaverint*, adeoque & Acacio. Dein subdit Author. *Quomodo vultis eum* (Acacium) *absolvere? An grave videtur semel damnatum Acacium; & bis damnatum non erit grave?* Et iterum: *Quam* (damnationis Acacii sententiam) *si denuo confirmo, definitionis sua tenore mansura est*. Tum & aliud; *Sufficit vel semel dicta sententia procurare solutionem. Quid eam me vis meo iterare decreto, si semel latam indignamini.* Semel igitur non bis Acacius damnatus fuit; quamquam bis damnatus dici rectissime potuerit a Felice Papa in Epistola ad Vetranionem; semel scilicet quod in excommunicationem latam in Synodo Calcedonensi contra Eutichianos eorumque fautores obvolutus fuerit; iterum vero in sententia contra Acacium, vel nomine ejus expresso prolata.

In altera vero Synodo Romana, anno 485. habita, de qua Pagius, de damnando iterum Acacio actum minime fuit; sed cum iidem Patres qui Synodo antecedentis anni interfuerant, iterum hoc ipso anno 485. convenissent, literas ad Presbyteros, Archimandritas Regiæ Urbis dederunt, in quibus inter cætera hæc leguntur: *Post illam sententiam qua in Acacium ...... dicta est* (anno 484.) *his quoque nunc congregati* (anno 485.) *addicimus* (addimus) *literis memoratam subdendo sententiam quam placuit per Tutum ......* dirigi; id est sententiam illam, jam in Acacium anno superiori istam, & ad Regiam Urbem per Tutum missam, nunc iterum nostris hisce in literis inferimus. Ita verba illa explicat non inepte P. de Rubeis, ex qua demum expositione constat in Synodo anni 485. nullam novam sententiam in Acacium dictam fuisse.

Porro novam illam Epistolam nuper vulgatam ad Felicem III. pertinere, licet in MS. Veronensi & in Collectionibus Gratiani, Cardinalis Deus dedit, & Anselmi, ac demum in Epistola Nicolai I. *ad universos Episcopos Galliæ*, in quibus fragmenta quædam ejusdem Epistolæ servantur, Gelasii nomen præfert; probat invictis rationibus idem P. de Rubeis §. 23. Idque demum ex eo constat, quod Author se Acacium damnasse non semel prodat: *Acacium a nostra communione submovimus*, additque se missis Legatis illum rogasse damnationem minitando, ut pareret, atque alia plura, quæ cum Felici plane congruunt. Insuper tunc temporis adhuc Petrus Moggius vivebat, qui decessit anno 490. *Quamdiu vivit*, ait Epistolæ Author de eodem Petro, *nolite illi communicare*. Denatus fuit Petrus anno 490. idest antequam Felix obierit, & Gelasius inceperit. MANSI

progredi posset, inclusus: tali afflatus numine qui & tanto promotore dignus est factus Episcopus. Huic igitur tam nobili hæresiarchæ dignissimi ejus sectatores Iconoclastæ ut suo ipsorum duci & principi columnas erigant, inscribant titulos, statuant simulacra: hujus follus imagines prosequantur honore, conscribant panegyricos, laudent pro rostris, incendant thura, accendant lumina, effundant unguenta, & omni denique monimentorum genere immortalitati ejus memoriam consecrent: ut omnis posteritas notum habeat, a quo ipsi gloriosum duxere principium, & cujus imitatores atque discipuli facti sint: non enim invidemus.

XVIII. Sed quænam sapientissimus Persarum, ex Manichæis proveniens, docere in Syria cœperit, accipe ex antiquo historico, Joanne Diacrenomio: quæ his verbis recitantur in Nicæno Concilio posteriori: *Xenajar non esse decens, dicebat, Angelus existentes incorporeos corporea forma effigiare, & in humana effigie incorporeos repræsentare. Quinetiam & hæc fuit opinio ejus, Christo non dandum esse honorem, aut laudem dicendam picturu arte hominum elaborata: esse autem illi solummodo acceptum adorationem in spiritu & veritate. Inter cætera autem dicebat & hoc esse puerilis animi factum, fingere in columbæ idolo ter adorabilem Spiritum sanctum: nusquam enim Evangelicis literis traditum esse, Spiritum sanctum columbam esse, sed quod in specie columbæ aliquando visus est: id autem dispensative, & non substantialiter factum est. I-*

te

PAGIUS ut liquet ex Epistola Felicis Papæ ad Monachos Urbis Constantinopoleos & Bithyniæ, quæ Tomo IV. Concil. pag. 1085. legitur; missus ad eum seorsum quidam Maronas nomine magnam pecuniæ viro *Tuto* pollicitus est, si Acacio omnia, quæ Romæ contra ipsum agebantur, aperire vellet. Verum *Rufinus* & *Thalassius* Archimandritæ, & cæteri Monachi Constantinopoli & per Bithyniam constituti, simul atque *Tutus* Romam reversus est, literas scripserunt ad *Felicem* Papam, missis etiam *Tuti* ipsius literis, quibus in Conventu Episcoporum lectis, officio pariter & Sacrosancta communione privatus est Tutus, ut docet Felix in laudata Epistola a Sirmondo primum in lucem edita: *Lecta sunt*, inquit Felix, *litera ipsius in Conventu fratrum qualiter pacta, interposita persona Marone condemnato ei, cui sententiam portacat, inhasisse creditur*. Quæ verba depravata sic corrigenda censet Valesius: *Qualiter pacto interposito per senem Maronam condemnato ei, cui sententiam portavat, inhasisse creditur*. Sed quo in Conventu, quove anno Totus damnatus, incompertum.

IX. *Valesius Tutum a secunda Synodo Rom. in Orientem missum putat.* Valesius in Notis ad lib. 3. Evagrii cap. 21. contendit, sententiam a Felice Papa adversus *Acacium* latam, quæ incipit: *Multarum transgressionum*, &c. dictatam esse in posteriori Synodo Romana, & per Tutum Defensorem Ecclesiæ ad Acacium missam; non vero tunc cum Vitalis & Misenus damnati sunt. Dicit primo id docere, Felicem Papam in Epistola Synodica *ad Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bitynsam consistentes*. Postquam enim de Vitale & Miseno & Acacio damnatis in Synodo Romana, scripsit, hæc addit Felix Papa: *Post illam sententiam, qua in Acacium perturbatorem totius Ecclesiæ Orientis dicta est, his quoque nunc congregati, adjecimus literis*, &c. Et paulo post: *Unde nunc causa Antiochena Ecclesiæ apud beatum Petrum Apostolum collecti, rursus Dilectioni vestra morem, qui apud nos semper obtinuit, properavimus indicare*. Ex quibus verbis apparet, hanc Epistolam scriptam esse a Felice nomine Synodi tertiæ Romanæ, quæ collecta erat, causa Antiochenæ Ecclesiæ quam pulso Calendione Petrus Fullo invaserat. In hac igitur Synodo *Felix* sententiam adversus Acacium; quæ incipit. *Multarum transgressionum*, dictavit, & per Tutum Defensorem ad Acacium transmisit. Ita Valesius, qui putat anno superiori tres Synodos Romæ habitas; alteram adversus Vitalem & Misenum; alteram adversus Acacium; tertiamque in causa Antiochenæ Ecclesiæ; quam Tutum in Orientem destinasse arbitratur.

X. *Refellitur.* At jam anno superiori ostendi, unicam eo anno Romæ Synodum coactam, eamque verno tempore inchoatam, in una Sessione Vitalem & Misenum damnatos esse, & postea Acacium secundo monitum; cumque certo innotuisset, eum non resipiscere, latam esse adversus eum sententiam *V. Kalend. Augusti*, & post primum mensis Augusti diem, quo Felix Papa de iis, quæ Romæ gesta erant, Zenonem Aug. per literas certiorem fecit. *Tutum* in Orientem navigasse, qui Acacio sententiam, cujus initium: *Multarum transgressionum*, denunciavit. Quia vero nihil omitti debuit, ut Acacius in viam rediret, existimo *Tutum* jussum esse remanere Constantinopoli, ut iteratam damnationem, si eam ferri opus esset, Acacio intimaret. Certe, ut legitur in Breviculo Hist. Eutychian. *Per ferme triennium sancta memoria Papa Simplicius non destitit scribendo ad Acacium Episcopum, ut ageret cum Imperatore, & fieret de Petro* (sc. Mongo) *quod Timotheus* (Solaphaciolus) *Episcopus postulabat. Scriptum est etiam Principi, sed nunquam inde rescriptum est*. Quare non arbitrandum, Felicem Simplicii successorem in iterata Acacii damnatione præcipitanter egisse. Cumque in Epistola laudata ad Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bithyniam consistentes, diserte dicatur, sententiam in Acacium datam per *Tutum* Defensorem Ecclesiæ Acacio directam esse; quando postea sermo est de his, quæ causa Antiochenæ Ecclesiæ in posteriori Synodo Romana gesta sunt, dicitur: *Quod ergo placuit sancta Synodo apud beatum Petrum Apostolum, sicut diximus, per Tutum Ecclesia Defensorem, & beatissimus vir Felix caput nostrum Papa & Archiepiscopus judicavit, in subditis continetur*: apparet locum illum corruptum esse, sicuti & quædam alia ejusdem Epistolæ, quod ultimum nullus negaverit; ideoque, ut quidem mihi videtur, sic esse emendandum, *per Tutum Defensorem Ecclesia dirigi, & beatissimus vir Felix*, &c. Nisi enim locus ille corrigatur, sensum imperfectum habet; emendatus vero ostendit, *Tutum* utramque damnationem Acacio denunciasse.

XI. „ Dicit secundo Valesius: Non est quod quis „ dicat, eam sententiam jam antea latam fuisse

in

ta (ut semel dicam uno verbo) intempestivum putabat & inconveniens prius homines Spiritum sanctum ut corpus habentem delineare.

XIX. *Hæc quidem Xenajas, qui & Philoxenus, docens, simul cum ipsa doctrina, & opere rem demonstrabat. Sæpe Angelorum imagines afferens jecit: Christum autem imagines repræsentantes, omnes in unum locum collocavit.* Hactenus Joannes de Xenaja; de quo haud mirandum, si nondum Christianus, divinas Scripturas non perlegit, Christianæque religionis traditiones minime pervestigavit. Si enim scisset Dei præcepto jussos esse incorporeos Cherubin in Arca & in Sanctuario effigiari; sicque novisset Christianos procul abesse, ut columbam dicant esse Spiritum sanctum, sed ipsum repræsentare, qui in ea forma est ostensus hominibus: si scisset a temporibus ipsius Domini nostri Jesu Christi, ejus imagines in veneratione habitas in Ecclesia, & a posteris digno honore cultas; sique intel-

PAGIUS *Refellitur secundo.* „ in secunda Synodo Romana (sic enim primam Valesius vocat) tunc cum Vitalis ac Misenus damnati sunt: sed aliquanto post missam fuisse a Felice ex præcepto Synodi tertiæ Romanæ (sic secundam Valesius appellat.) Id enim refutat Evagrius, qui in Synodo Romana, qua *Vitalis* ac *Misenus* damnati sunt, sententiam depositionis in *Acacium* latam non esse dicit. Ita Vir doctissimus, qui ipsemet in Notis ad idem caput Evagrii, dubium a se propositum, dum minus advertit, dissolvit. Ait enim: Post Synodum Romanam, quæ ob causam *Vitalis* ac *Miseni* collecta fuerat, & in qua Vitalis quidem & Misenus damnati sunt, *Petrus* vero & *Acacius* notati & perstricti, consequens erat, ut Evagrius de sententia depositionis in Acacium lata, & per *Tutum* Defensorem Constantinopolim missa loqueretur. Nec tamen id hoc loco fecit Evagrius: cujus rei duæ possunt afferri rationes. Aut enim ob reverentiam Sedit Constantinopolitanæ id factum est ab Evagrio aut propterea id jam supra retulerat ex Zacharia Rhetore, ut videre est in cap. a8. Quod igitur illic retulerat, id hoc loco repetere superfluum duxit. Ita Valesius. Hæc autem Evagrii verba: *Joannes Felici persuasit, sicut a Zacharia proditum est, ut sententiam mitteret ad Acacium, cui quidem sententiæ non acquievit Acacius.* Hæc Valesius, quibus evertit, quæ adstruere volebat.

XII. *Refellitur tertio.* „ Dicit tertio Valesius: Liberatus in Breviario cap. a8. manifeste docet, sententiam illam depositionis adversus Acacium diu post damnationem Vitalis ac Miseni prolatam fuisse. Audi enim quid dicat Liberatus: *Redeunt aliquando Legati, sed præcesserant Monachi, qui eos graviter de proditione arguebant, Auditi cominus & convicti ex ipsis literis, quas detulerunt, a locis propriis sunt remoti.* Et paulo post: *Ubi ergo ad plenum detectus est Acacius hæreticus, Papa Felix in literis suis Synodicis sic posuit: Peccasti, ne adjicias & de prioribus supplica. Susceptis his Acacius literis perseverans, neque recedens a communione Petri, neque suadens ei suscipere Synodum Chalcedonensem & Tomum Papæ Leonis, Hæc cognoscens Papa Felix damnationis scripturam misit Acacio per Tutum Defensorem, cujus est Principium: Multarum transgressionum reperiris obnoxius.* Paulo ante scripserat Valesius: Post damnatos Vitalem & Misenum Felix literas Synodicas misit ad Acacium, in quibus ita scriptum: *Peccasti, ne adjicias, & de prioribus supplica.* Quibus acceptis, cum Acacius adhuc recalcitraret, Felix Papa convocatis iterum Episcopis apud Sanctum Petrum depositionis sententiam in Acacium promulgavit, eamque per Tutum Defensorem Ecclesiæ Romanæ direxit Acacio, quæ sic incipit: *Multarum transgressionum reperiris obnoxius.* Ita Valesius.

XIII. *In hac Historia varius & incertus.* Sed hoc argumentum ad rem non facit, cum tantum probet, illam depositionis sententiam, cujus initium: *Multarum transgressionum*, &c. latam esse post priorem Sessionem Synodi Romanæ, seu, ut Valesius vocat, post primam Synodum Romanam, in qua Vitalis & Misenus damnati, quod nullus in dubium revocat. Sed quæstio vertitur, an in ultima Sessione prioris Synodi Romanæ, aut ut vult Valesius, in secunda Synodo Romana, *V. Kalendas Augusti* habita sententia illa dictata fuerit; an vero in altera Synodo Romana Antiochenæ Ecclesiæ causa congregata. Valesius in hac postrema datam contendit, eamque in rem Liberatum laudat, qui tamen nihil minus dicit, nec ullum de hac Synodo verbum habet. Quomodo autem hoc asserere potest Vir eruditissimus, cum ipsa sententia data sit *V. Kalend. Augusti*, & ipsemet scribat, postremam Synodum Romanam *Kalendis Augusti* congregatam fuisse? Præterea fatetur Valesius, Acacium bis damnatum esse, quod & diserte habet Felix Papa in Epistola ad Votranionem Episcoaum, ubi ait: *Unde meritis prædictus Acacius iterata excommunicatione depulsus est*: duplex autem excommuoicatio duplicem sententiam necessaria exigit, & secunda excommunicatio nova perpetrata crimina post priorem latam. At quomodo intra quatuor dies nova illa crimina Constantinopoli commissa Romæ innotescere potuere? Quod si Valesius velit, ut velle videtur, Acacium bis damnatum esse; unicamque adversus eum latam sententiam, quæ incipit: *Multarum transgressionum*, &c. Profecto monstra loquitur. Quæ a se in Notis dicta diligentius in lib. 2. Observat. Ecclesiast. ad Evagrium retractans ex parte revocavit; ibi tamen etiam lapsus est. Nam cap. 2. fatetur sententiam depositionis datam esse *V. Kalend. Aug.* in prima damnatione Acacii. Tum cap. 3. scribit, Felicem Papam eam sententiam protinus ad Acacium mittendam non putasse, sed cum his adhuc graviora crimina adjecisset, *Calendionem*, aliosque Orientis Episcopos e Sedibus suis dejecisset, Felicem Papam iterum Acacium damnasse in alia Synodo Romana *Kalendis Augusti* congregata, quatuor sc. dies post istam. Deinde cap. 4. tradit, cum de Caleadionis destitutione, & de violenta Petri irruptione nunciatum fuisset, eandem sententiam, quæ aliquandiu suppressa fuerat, jussu ultimæ Synodi Romanæ missam esse ad Acacium per *Tutum* Defensorem Ecclesiæ. Ac denique cap. 6. asserit, Liberatum cap. 18. cujus verba numero præcedenti retulimus, errasse, quando scripsit, in secunda admonitione ad Acacium missa Felicem Papam hæc verba posuisse: *Peccasti, ne adji-*

tellexisset rudium esse Scripturam imagines, ac proinde quibus signis voluit innotescere Deus mortalibus per ipsam Scripturam divinitus traditam, eadem licere coloribus repræsentare; si his inquam, institutus esset catechumenus homo, sine baptismo, & sine Christo, nomine tantummodo Christianus; haud illa adeo impia & insulsa aliquando effutisset. Sed danda venia cæmentario, si inve-

PAGIUS

cias, & de prioribus supplicia. Ait denique Valesius, secundam admonitionem aliam non esse, quam libellum citationis a Felice ad Acacium transmissum, qui incipit: *Episcopalis diligentia commonente*, in quo citata a Liberato verba non leguntur. Quæ ea mente hic referenda duxi, ut quisque intelligat, quam incertus veri hac in re fuerit Vir de Historia Ecclesiastica optime meritus. Vide interim quæ anno superiori num. IX. de loco Liberati ab eodem citato dixi.

XIV. *Fullo Chalcedonensem Synodum damnat, & ipse in Oriente damnatur.*

Baronius anno superiori num. LVII. & seqq. recitat partem Epistolæ Synodicæ a *Quintiano* Episcopo *Arculianorum*, quem ipse perperam Episcopum *Arculanum* appellat, scriptæ, cui subiiciuntur duodecim adversus eundem *Fullonem* anathematismi. Hæc Epistola his verbis exorditur: *Multifariam multisque modis* &c. & Græce ac Latine extat integra cum XII. anathematismis Tom. IV. Concil. pag. 1103. Synodus a qua ea Epistola scripta, legitur in libello Synodico ante annos DCC. scripto, primumque Græce edito, & in linguam Latinam verso a Joanne Pappo Argentorati anno MDCI. & recitatur tam in Bibliotheca Juris Canonici veteris Tom. II. quam in citato Tomo Concil. pag. 1153. Auctor Anonymus illius libelli more a Veteribus usurpato, illum per capita aut per Synodos non distinxit, indeque gravi errore hic titulus præponitur Synodo a Petro Fullone celebratæ: *Alexandrina alia, Petri Mongi*, cum tamen a Fullone Antiochiæ, vel in alia Urbe sui Patriarchatus convocata fuerit, ut constat ex ejusdem Synodi summario in quo legitur: *Zenon Claudione*, (legendum Calendione) *Antiocheno in exilium acto in Oasim; Petrum Fullonem denuo restituit: qui hæretica convocata Synodo sacram Chalcedonensem Synodum anathemate mctavit, & multis cum sceleribus Xenaiam Hierapolis Episcopum designavit.* Hierapolim autem Patriarchatus Antiocheni civitatem esse inter omnes convenit. Tum eidem Synodo altera subiicitur, cujus titulus non minus insulsus: *Alexandrina proxime opposita*: cum tamen in Patriarchatu Antiocheno coacta fuerit. Hoc illius summarium in eodem libello recitatum: *Beatus igitur Felix Romæ veteris Episcopus cum ab Orthodoxis Orientis Episcopis, Petri* (nempe Fullonis) *impietatem cognovisset, per Quintianum Arculianorum Episcopum, divinam & sanctam convocans Synodum, Fullonem deponendum curavit.* Quare Petrus Fullo tam in Occidente, quam in Oriente hoc anno damnatus fuit, & in altera editione Conciliorum harum duarum Synodorum tituli expungendi erunt. Porro ubi sita fuerit *Arculianorum* Civitas, nec Ortelius in Thesauro suo Geographico, nec quivis alius, quem viderim, explicat; sed non dubium, quin Urbs fuerit Patriarchæ Antiocheno subjecta. Habitæ & aliæ Synodi adversus *Fullonem*, de quibus mox, in Civitatibus etiam parum notis aut nominibus, quæ aliis Civitatibus communia erant, appellatis, ut liquet de *Arsinoe*, quo nomine quatuordecim Urbes vocatas fuisse, docet Ortelius citatus.

XV.

Dicit ibidem Baronius, in Codice Vaticano post illam Epistolam & anathematismos, sequi Epistolam *Justini* Episcopi in *Sicilia* ad eundem Petrum blasphemum data, quæ incipit: *Oportet armari militem adversus hostem*, &c. Quæ etiam Græce & Latine extat Tom. IV. Concil. pag. 1103. Sed utrobique loco in *Sicilia*, legendum, in *Cilicia*, utraque enim Ciliciæ Metropolis Episcopo Antiocheno subdita erat, nihilque Siculis cum Orientalibus commune fuit. Ait etiam Baronius ibidem num. LXI. & seqq. in eodem Codice Vaticano extare Epistolam *Flacciani* Episcopi Rhodopensis adversus Petrum Fullonem, cujus fragmentum Latinum recitat, quemadmodum & Labbeus Tom. IV. Concil. pag. 1107. In eodem Tom. Concil. refertur *Anthemii Episcopi Arsinoes Epistola ad Petrum Episcopum Antiochiæ*, quæ est de additione Crucis in Trisagio, extatque tam Græce quam Latine. Tum Epistola etiam Græce & Latine *Fausti* Episcopi Apollonidæ seu Apolloniadis. Deinde Epistola *Pamphili* Episcopi *Abydorum* seu *Abyderum* ad eundem Petrum, quæ etiam Græce legitur. Ac denique Epistola *Asclepiadis* Episcopi Tralliarium (seu potius Trallium sub Episcopo Ephesino) ad eundem Petrum, cui subjecti sunt anathematismi novem. Quas omnes Epistolas in Synodis diversarum Provinciarum adversus Petrum Fullonem celebratis datas esse oportet. Lambecius Tom. VIII. Biblioth. Cæsareæ pag. 497. ait, in codice Græco ibidem asservato præmitti Concilio Constantinopolitano sub Menna novem Epistolas diversorum Episcoporum ad Fullonem, quarum prima est *Quintiani Episcopi Arculianorum*, post quam sequuntur aliæ.

Varia Epistola adversus Fullonem scripta.

XVI. *Valesii rationes adversus illas Epistolas.*

Valesius lib. 2. Observat. Ecclesiast. ad Evagrium cap. 4. contendit, has omnes Epistolas falsas esse ac supposititias, additque hujus rei potissimum causa totam illam a se susceptam esse Disputationem. „ Qua in re Vir doctissimus summopere hallucinatur. Hæc prima ejus „ ratio: Omnes illæ Epistolæ a diversis Epi„ scopis ad Petrum Fullonem scriptæ; ex Græ„ co sermone in Latinum conversæ sunt. Quod „ quidem evidenter apparet, tum ex elocu„ tione, quæ barbara est & inconcinna, tum „ ex eo quod duæ habentur earum inter„ pretationes longe inter se diversæ. Ita Va„ lesius. Verum incertum, an autographum pe„ rierit, & solæ versiones Latinæ remanserint, „ quæ progressu temporis ab uno eodemque „ Scriptore in Græcum sermonem conversæ fue„ rint, indeque factum sit, ut duæ habeantur „ earumdem interpretationes Latinæ ita inter se „ diversæ. Secundo dicit Valesius: Nomina ip„ sa Episcoporum, qui ad Petrum Fullonem „ scribunt, haud dubie conficta sunt, & com„ mentitia. Cui enim notus est *Faustus* Apol„ loniadis, *Pamphilus* Abydorum, *Asclepiades* „ Trallium, *Anthemius* Arsinoes Episcopi? Cui „ compertus est *Quintianus* Episcopus *Asculanus*, aut *Justinus* Episcopus Siciliæ. Neque „ enim additum est nomen Urbis, sed totius „ Insulæ Episcopus appellatur. Nullus certe ex „ istis Episcopis in Historia illorum temporum „ reperitur nominatus. Ita Vir eruditissimus.

XVII. *Secunda Valesii ratio.*

Verum vana hæc ratio; cum quotidie varia nomina antiquorum Episcoporum antea ignotorum, e tenebris eruantur. Certe vel in solo Synodico adversus Tragœdiam Irenæi plura Episcoporum Græcorum nomina exhibentur, quæ omnes antea fugerant. Præterea *Quintiani* dif-

veniatur in arte futoria imperitus. At quid recitatis Xenajæ blasphemiis in eo

concilio œcumenico? *Patriarcha dixit: Audivimus, viri sacerdotes, quales fuerint* qui

PAGIUS

certe meminit Auctor libelli Synodici, ut mox vidimus, neque is *Asculanus* in Italia, sed *Arculianorum*, vel *Erculianorum* in Oriente Episcopus fuit, ut legitur in eodem libello. Ex *Quintiani* itaque ibidem mentione liquet, aliorum Episcoporum nomina conficta non esse; alioquin qui ea supposuisset, Episcopis per hæc tempora viventibus, ut impostorum mos est, illas attribuisset. *Justinus* Exscriptoris errore dicitur Episcopus in *Sicilia*: loco, in *Cilicia*, passimque apud Veteres occurrunt exempla, in quibus aliquis dicitur Episcopus Galliarum, vel Hispaniarum, ut omnibus notum. Præterquamquod Librarii in inscriptionibus Epistolarum exarandia non raro peccarunt.

XVIII. *III. Valesii ratio.*

„ Tertia ratio Valesii Felicem Romanæ Urbis Episcopum atque *Acacium* Episcopum Urbis Constantinopolitanæ, per literas corripere atque admonere Petrum Fullonem, ut ad meliorem frugem revertatur, haudquaquam certe miramur: id enim juris habuerunt in collegam & consortem Patriarchalis Dignitatis. Isti vero modicarum Urbium Episcopi, nulla auctoritate præditi, & in diversis Provinciis longe ab Antiochensi Diœcesi positi, qua ratione impulsi sunt, ut Antiochenum Patriarcham scriptis ad eum literis admonerent, quibus id sufficere oportebat, ut *Petri Fullonis* hæreticam novitatem ad suos Patriarchas deferrent, ipsi vero per se ac suo nomine ad *Petrum Fullonem* scribere nequaquam debuerant; verum id munus Metropolitanis suis ac Primatibus suis reservare. Ita Valesius non attendens animum ad miserandum Ecclesiæ Orientalis statum, in quo hoc tempore ea versebatur, neque reminiscens, quæ in Notis ad Theodoretum lib. 4. cap. 13. & lib. 5. cap. 6. ipsemet jam scripserat, ordinationem sc. Presbyterorum ac Episcoporum, multaque similia in Ecclesiastica Historia occurrere contra vigorem canonum gesta a præstantissimis Episcopis; qui ubi Christianam religionem periclitari videbant, parvi pendere solebant regulas & canones Ecclesiæ, dummodo Ecclesiam ipsam salvam & integram conservarent. Ad hæc, ut alibi diximus, ipsi Laici homines adversus nascentem hæresim sæpe insurrexere, uti *Constantius*, magnus servus Dei, qui Pelagianis primus obstitit, *Eusebius Rhetor*, qui primus Nestorii dolum detexit affixa ad Ecclesiæ valvas obtestatione, & *Marius Mercator*, qui etiam Laicus Pelagianos persecutus est. Miror itaque Valesium, qui doctissimis Notis Evagrium illustravit, animum non advertisse ad ea, quæ is scribit lib. 3. cap. 34. *Cosmas*, inquit Evagrius, *Episcopus nostra Epiphania, quam Orontes fluvius alluit, & Severianus Episcopus vicina Urbis Arethusa, Synodicis Severi literis commoti, cum ab ejus communione sese abrupissent, libellum depositionis ad eum mittunt, Antiochena Ecclesiæ etiam tum præsidentem.* Si enim anno DXII. duo Episcopi libellum depositionis ad Severum, unum e successoribus Fullonis, mittere ausi sunt, longe credibilius est, laudatos Episcopos Fullonis doctrinam anathemate perculisse, eumque, ut resipisceret, literis Synodicis monuisse.

XIX.

Quomodo autem modicarum Urbium Episcopi ad suos Metropolitas, hique ad Patriarchas novitates hæreticas deferre poterant, cum Petrus Alexandrinus, Petrus Antiochenus, Acacius Constantinopolitanus, & plerique Metropolitæ Zenonis Henoticon tuerentur, maximaque eorumdem pars cum hæreticis communicaret? Victor enim Tunnunensis *post Consulatum Theodorici*, anno nempe præsenti, scribit: *Orientales Episcopi præter paucos Henoticum Zenonis communione atque consensu polluti, Petri Alexandrini, Petri Antiocheni, & Acacii Constantinopolitani Episcoporum, Synodo Chalcedonensi renunciant.* Insuper recitatæ litteræ omnes Synodicæ sunt, non vero ab Episcopis privato nomine scriptæ, & grassante hæresi nullus erat Episcopus, qui adversus eam Clerum suum cogere non posset, si Patriarcha ea infectus esset. Hinc anno CCCCLXXVI. *Joannes Cyri Episcopus Beatus, cum Petrum Fullonem iterum Antiochia videret impie administrantem Ecclesiam, & Basilisci potentia suam fulcientem infirmitatem: Divinam & sanctam suæ in Urbe congregavit Synodum, & Petrum Fullonem anathemate damnavit*, inquit Auctor libelli Synodici, qui nono Ecclesiæ sæculo vixit. Et tamen Cyrus urbecula tantum erat, ut eam appellat Cyrillus Alexandrinus in Responsione ad ea, quæ Theodoretus, unus ex præfatis Joannis decessoribus, contra anathematismos dicit: πολίχνιον, idest, *oppidulum*, non vero Oppidum, ut perperam vertit interpres, oppidulum sc. Euphratensis Provinciæ, Episcopo Antiocheno subditum, de quo oppidulo, Provinciaque meminit *Hierocles* in Notitia Provinciarum Imperii Romani. Si itaque quando *Petrus Fullo* iterum invasit Ecclesiam Antiochenam, modicorum oppidorum Episcopi Synodos adversus eum celebrarunt, quis dubitare potest, quin in tertia ejus Ecclesiæ Antiochenæ invasione, idem, & quidem majori ratione præstiterint.

Episcopi modicarum Urbium in Fullonem insurrexere.

XX. *IV. Valesii ratio.*

„ Quarta Valesii ratio: Omnes illæ Epistolæ, licet a diversis Episcopis, & ex Provinciis longe inter se dissitis conscriptæ, uno tamen eodemque stylo elaboratæ sunt, idest, rudi ac barbaro sermone. Quo maxime argumento falsitas earum deprehenditur. Neque enim fieri potest, ut tam diversarum nationum Episcopi eodem prorsus genere sermonis utantur. At si hoc verum sit, oportet omnes illas Epistolas Græcas, ab uno eodemque Auctore e Latino sermone, postquam autographum Græcum periit, in linguam Græcam versas fuisse eoque tempore, quo jam barbaries invaluerat. Verum opus non est ad eam conjecturam recurrere, cum argumentum a stylo deductum, si alia desint, infirmum sit ac lubricum, mirumque videri non debeat, Epistolas eodem tempore eademque de causa ab Episcopis in scribendo parum ornatis datas, inter se non multum dissimiles esse.

XXI. *V. Valesii ratio.*

Quintam rationem deducit Valesius ex Epistola Placciani Rhodopensis Episcopi ad Petrum Fullonem data, in qua hæc verba leguntur: *Quis est igitur qui procellas excitavit hæresum, nisi tu qui sollicitasti aures Principis innocentis, & falsis literis cor Pontificis erexisti, ut ad communionem te susciperet, dicendo: Non mihi fiat ulterius Crucem apponere Trinitati, prædicando tantum Christum crucifixum. Cui enim non videatur horrere sermo impudentia? Ubi ergo ex hoc declinans remaneam non susceptus a vobis? & ubi sunt viscera Christi ad Petrum?* Huic rationi jam satisfecit Baronius anno CCCCLXXXIII. num. LXIII. observavitque, hæc esse verba Fullonis in aliqua Epistola

qui imagines non receperunt, nempe non baptizati, Manichæi, qui non vere, sed per imaginem Deum hominem factum tradunt. Hæc ibi. At de his satis.

Hoc

PAGIUS

la ad Acacium, ab eo scripta, tunc cum se simulavit esse Catholicum, eo consilio, ut susceptus in communionem Acacii, Sedem Antiochenam recuperaret.

XXII. *Acacius cum Fullone communicabat sed non palam.*

At, inquit Valesius, ex Gelasii Papæ Epistola ad Orientales constat, *Acacium* numquam „ Petro Fulloni communicasse. Scribit enim „ Gelasius in Epistola supra memorata, idque „ frequenter inculcat, gloriari solitum esse „ Acacium, quod Petro Antiocheno nunquam „ communione sociatus fuisset. *Idem* quoque „ testatur in Epistola XIII. ad Episcopos Dar„ daniæ. *Qua Synodo Calendionem idem expelli* „ *fecit Acacius? Nihilominus eidem Petrum* „ *tam manifestum hæreticum, ut eidem palam* „ *nec se communicare prætenderet, sua passus est* „ *dispositione substitui.* Sic enim locus ille scri„ bendus est. Quo igitur modo literas ab eo „ accepit Acacius? Hæc Valesius. Sed cum, teste Breviculo Hist. Eutychian. variisque Romanorum Pontificum literis pateat, *Acacium* Petrum Fullonem in Ecclesiam Antiochenam immisisse, manifestum est, hunc ad Acacium scripsisse, & secreto cum eo communicasse. Neque enim Gelasius loco citato dicit, Acacium prætendisse sese cum Petro Antiocheno non communicasse, sed tantum Palam cum illo non communicasse. Sic in Epistola ad Orientales, non dicit, Acacium cum Petro Antiocheno non communicasse, sed tantum Petro Antiocheno *usque in finem se non communicasse gloriabantur Acacius.* Et paulo post addit Gelasius; *Hoc modo etiam ille vir bonus Acacius Antiocheno Petro, cui se palam non communicare jactabat, per alios sine ambiguo communicasse detegitur.* Flaccianus itaque in sua Epistola loquitur de latenti & secreta communione Acacii cum Petro Antiocheno, non vero de publica. Ad alia Valesii argumenta jam respondimus anno CCCCLXXVIII. num. IX & seqq. Porro in eam sententiam delapsus est Vir doctissimus, quod incredibile judicasset, *Quintianum* Episcopum Italum, & *Justinum* in Sicilia Episcopum damnasse Fullonem Episcopum Orientalem, huneque etiam a Felice Pontificatus sui initio condemnatum esse. Sed post ea, quæ in medium adduximus, res difficultatem non habet.

XXIII. *Tres Epistolæ Græcæ Felici PP. inscriptæ legitimæ sunt.*

Restant tres Epistolæ Græcæ & Latinæ Felici Papæ adscriptæ, quarum prior in Edit. Concil. III. ordine est inter Felicianas, data ad *Petrum Fullonem ex Synodo Romana.* Secunda ordine IV. ad eundem Fullonem scripta, qua deponitur & anathematizatur. Ejus initium apud Baronium anno CCCCLXXXIII. n. LXVI. & seqq. *Quoniam pestiferis doctrinis imbutus*, &c. in Editione vero Conciliorum ex alia versione: *Quoniam importabilibus verbis impie garrulasti*, &c. Tertia ordine V. ad Zenonem Aug. qua ei Felix significat, se Fullonem Synodali judicio damnasse, ejusque initium: *Commisit Clementiæ tuæ*, &c. Has tres literas Va„ lesius loco citato falsas esse contendit. Ait „ enim; Cur Episcopus Asculanus, cur Pon„ tifex Romanus Græce scribit ad Petrum Ful„ lonem? Neque enim solebant illis temporibus „ Episcopi Romani alia quam Latina lingua „ literas scribere ad Episcopos Græcos, ut te„ stantur Epistolæ Pontificum Romanorum. Hæc Valesius. Verum *Quintianus*, non Episcopus Latinus, sed Episcopus Græcus fuit, idque *Asculanorum* se Ercalianorum, ut jam diximus. Tres vero laudatæ Epistolæ fuere Latina lingua scriptæ; sed deperdito Latino autographo remansit tantum versio Græca, ex qua Latinæ factæ sunt. Idem fatum subiere aliquæ aliæ Epistolæ, quæ alia lingua, quam qua scriptæ fuerant, in lucem editæ sunt. Neque aliæ conjecturæ Valesii adversus tres laudatas Epistolas alicujus momenti sunt.

XXIV. *Acacius damnatus non est tanquam hæreticus.*

Cæterum quamvis *Acacius* justissimis de causis a *Felice* Papa damnatus fuerit, a fide tamen Catholica non defecit, ut ostendit Natalis Alexander in Dissert. XIX. quinti Ecclesiæ sæculi. In Epistolis enim Summorum Pontificum, in ejus causa scriptis, multorum quidem criminum, nusquam tamen hæreseos arguitur. Ad hæc *Facundus* Hermianensis Episcopus in libro adversus Motianum, ob eam causam damnatum scribit *Acacium*, quod inimicos Synodi Chalcedonensis in communionem suam susceperit, non quod ipsius Concilii fidem impugnarit, aut anathemate damnarit. Adde Auctorem Breviculi Hist. Eutychian. qui licet excessus *Acacii* gravissimos memoret, quod sc. Petrum *Mongum* & Petrum *Fullonem* in communionem suam susceperit, laudaverit, & primum in Sedem Alexandrinam, secundum vero in Sedem Antiochenam a Zenone restitui curaverit: quod *Simplicii* & *Felicis* Romanorum Pontificum sanctissima monita spreverit & ludibrio habuerit *in eversionem totius Ecclesiasticæ disciplinæ*; & quod hostili more Sedis Apostolicæ Legatos in carcerem detruserit: nusquam tamen hæresim Acacio improperat. Denique Felix Papa in sententia adversus Acacium, cujus exordium est; *Multarum transgressionum repertus es obnoxius*, &c. omnia capita recensens ob quæ eum damnat, violatæ fidei ab Acacio mentionem non fecit. Hinc Basilius Cilix, qui, ut testatur Photius in Bibl. cod. XLII. scripsit Historiam a morte Simplicii Papæ usque ad initium Justini Senioris, non dicit Acacium tanquam hæreticum damnatum esse, sed tantum ait; *Hic Petrus* (sc. Mongus) *sanctam Chalcedone habitam Synodum publice atque in Ecclesia anathemate damnabat. Per quem & Acacius (recte quidem initio contra illum permotus) post, quod ab illo non abhorreret, hæretici opinionem apud multos non effugit, a Romanis etiam Sede motus est.*

XXV. *Sed tanquam hæreticorum communicator.*

Nec refert quod *Zenoni* auctor fuerit condendi aut promulgandi *Henotici*, aut etiam quod ipsum conscripserit, quia Ecclesia Edictum illud non rejecit ut hæreticum, sed ut insufficiens ad hæresim Eutychianam profligandam, aut etiam quia professionem fidei modis omnibus absolutam non complectebatur. Quare licet *Acacius* ea in re graviter peccaverit, non propterea tamen a fide apostatavit. Quando vero Liberatus in Breviario cap. 18. ait. *Ubi ergo ad plenum detectus est Acacius hæreticus*, significat tantum eum detectum esse hæreticum communione, non dogmate, quia sc. cum Petro Mongo aliisque hæreticis communicabat, quod indicat ipsemet Liberatus, cum statim subjungit; *Susceptis his Acacius literis perseverat, neque recedens a communione Petri, neque suadens ei palam suscipere Chalcedonense Concilium & Tomum Leonis Papæ.* Perseveravit itaque Acacius in suo crimine, in communione nempe cum Petro Mongo hæretico manifesto, & jam olim ab Ecclesia damnato. Quam justis vero de causis *Acacius* damnatus fuerit, ejusque nomen ex sacris Diptychis post mortem expunctum pluribus probat Natalis Alexander laudatus.

A num.

XX. Obitus Martyrii Epis. Hierosolymitani. (a) Nicep. in Chron. Cyril. in Vit. Saba. (b) Evagr. l.3. c.16.

Hoc eodem anno vita functus est Martyrius Hierosolymitanus Episcopus, cum sedisset annos octo; tot enim anni ejus sedi a Nicephoro (a) adscribuntur, necnon a Cyrillo in Saba: cui cum ab Evagrio (b) crimen communicationis cum hæreticis adscribatur, injuria id factum scias: nam honorificentissima est ejus memoria apud Cyrillum in rebus gestis sanctissimi viri Euthymii, quas scripsit post ejus obitum. Quamobrem haud facile Evagrio assenserimus ea petenti a Zacharia Eutychiano; cum præsertim eumdem Martyrium Euthymii testimonia commendarint, cujus ultima functio legitur in Ecclesiæ dedicatione apud monasterium ejusdem sancti Euthymii insignibus miraculis declarata: quæ tu apud eumdem auctorem consulas, qui de Ecclesiæ dedicatione ista habet (c): *Cum vero miraculum brevi totam pervasisset solitudinem, & pervenisset etiam ad ipsum Archiepiscopum Martyrium; descendens ille multis copiis ad cœnobium, præclaram quidem egit synaxim & vigiliam cum multis lampadibus & suffitibus: splendidam autem & magnificam fecit dedicationem, deponens sub ara quasdam partes reliquiarum martyrum Tarachi, Probi, & Andronici, septimo mensis Maii: erat vero jam duodecimus annus post decessum Euthymii*. Hæc Cyrillus. Porro ex annorum notato numero duodeno ab Euthymii migratione, quæ ipso teste contigit anno decimo sexto Leonis Imperatoris, qui numeratus est annus Domini quadringentesimus septuagesimus secundus; dicendum est, anno præterito eamdem dedicationem fieri contigisse; cui cum divina miracula fuerint suffragata, & eadem una cum Catholicis sanctisque viris habita sit; non nisi a Catholico Episcopo potuit celebrari.

(c) Cyril. in Vit. Euthy. apud Sur. die 20. Jan. — Dedicatio Ecclesiæ facta a Martyrio.

XXI. Sallustius Epis. Hierosolymitanus.

Successit autem Martyrio Episcopo Sallustius, & ipse Catholicus; haud enim aliter dignum sentire de eo, qui magnum illum Sabam presbyteratus ordine insignivit, jam antea calumniis circumventum, sed ab ipso absolutum: ut plane sicut ex dedicatione Ecclesiæ S. Euthymii Orthodoxa Martyrii fides fuerit demonstrata, ita & ex ordinatione Sabæ & alterius dedicatione Ecclesiæ contingat Sallustium ipsum ejus successorem Catholicum exhibere. At scias, non parvi esse negotii certum quempiam his temporibus ostendere Orthodoxum, cum totus ferme Oriens vel hæresi, vel communicatione cum hæreticis esset diluvio pene mersus. Porro hujus rei gestæ historiam, qua videlicet occasione sanctissimus Sabas a Sallustio Hierosolymitano Episcopo presbyter ordinatus sit, idem Cyrillus est litteris prosecutus his verbis (d):

(d) Cyril. in Vit. S. Saba apud Sur. die 5. Dec.

XXII.

Cum Patriarcha, Martyrius scilicet, *octavo anno Pontificatus vita excessisset, & Sallustius sedem post accepisset; jam quadragesimumoctavum ætatis*, inchoatum videlicet, *agente beato Saba, quidam ex Laura pravis animis, menteque perversa & illiberali, qui plane erant canes, & ut cum divina dicam Scriptura (e), spiritum non habebant &c.* Et paulo post: *Seditiosi ergo isti (oportet enim non ex nominibus, sed ex studiis potius illos vocare) mala meditantes adversus divinum Sabam, veniunt in sanctam Civitatem; & ad Sallustium Episcopum linguis dolosis, aut (ut melius dicam) cordibus accedentes, eum quærebant, quis esset præfuturus. Ille autem cum esset sapiens, & aures non haberet faciles, nec ea admitteret, nisi prius examinata; accurate rogavit, quinam essent, & unde. Illi vero dicebant, se habitare prope quemdam torrentem, & illic peragere certamina exercitationis, celantes nomen Sabæ; sciebant enim eum ex virtute notum esse omnibus, quomodo ipsi studium ponebant, ut ex vitio cognoscerentur ab omnibus. Cum ii autem sæpe rogarentur, ut dicerent cujusnam esset torrens, & quomodo vocaretur, & non possent effugere interrogationem dicunt: Qui ab aliquibus vocatur torrens Sabæ.*

(e) Jud. 1.

PAGIUS XXVI. *Moritur Martyrius Hierosolymorum Episc.*

A num. XX. ad XXVI. Martyrius Hierosolymitanus Episcopus anno tantum sequenti diem obiit. Cyrillus enim Monachus in Vita Sancti Sabæ cap. 38. scribit: *Saba jam quadragesimum octavum ætatis suæ annum agente, Patriarcha Martyrius anno sui Pontificatus octavo excessit e vivis*. Natus erat Saba mense Januario *Theodosio XVII. Consule*, anno sc. Christi CCCCXXXIX. ideoque anno tantum sequenti XLVIII. ætatis annum inchoavit. Baronius existimat, non esse audiendum Evagrium lib. 3. cap. 16. asserentem Martyrium ad Petrum Mongum Alexandrinæ Urbis Episcopum hæreticum, qui in locum Salophacioli subrogatus fuerat, Synodicas suas misisse. Verum subdit statim Evagrius: *Postea tamen quidam a communione Petri se se abjunxerunt; atque exinde Petrus Chalcedonensem Synodum publice anathematizavit*. Quare non mirum si *Martyrius* ad Petrum Mongum, simulantem se Catholicum, literas Synodicas miserit; præsertim cum Liberatus cap. 18. testetur; Mongum initio Episcopatus sui scripsisse *Acacio & Simplicio quia communicator eorum esset, & sanctæ Synodi*, & eos qui erant ex parte Salophacioli in communionem suam admitteret. Certe Cyrillus Monachus in Vita Sancti Euthymii Abbatis Græce & Latine a Pougeto edita, de Martyrio prodit: Is ad Zenonem Imp. & Acacium Constantinopolitanum Episcopum de Apochitarum (idest, Eutychianorum) *negotio blasphemia & fugienda heresi scripsit*. Idem Cyrillus de Martyrio nondum Episcopo loquens, asserit duos commemorabiles Anachoretas e Nitria egressos in Palæstinam se contulisse; *Alter*, inquit, *nomine Martyrius genere Cappadox erat: alter Elias appellatus ex Arabia ortum ducebat. Utrumque vehementer amabat mente illuminatus Euthymius,*

& ad

XXIII. Sallustius commovetur in Sabæ accusatores.

Ille autem cum intellexisset eum esse Præfectum, adversus quem isti struebant calumniam, rogavit rursum: Ubi est hic Sabas. Illi autem mittentes respondere ad propositum (o arrogantiam & amentiam!) dixerunt ei non posse sufficere curæ de tam multis suscipiendæ propter simplicitatem nimium & rusticitatem: lenitatem illius, & moderationem simplicitatem vocantes improbi, eo quod nollet hic populus (ut admirandus dixit Isaias a) aquas Siloe, quæ fluunt silentio. Porro autem illud quoque addiderunt accusatores, nempe nimiam in suscipiendo sacerdotio cautionem, dicentes neque ipsum velle esse sacerdotem, neque alteri, ut fiat sacerdos, concedere. Sed hæc quidem illi.

(a) Isai. 8.

XXIV.

Quiricus autem quidam sacerdos & virtutis amator ardentissimus, cum tunc adesset apud Episcopum, & quæ dicta essent audivisset. Quid vero (inquit) vos primi Sabam suscepistis, an ille vos? Cum autem illi respondissent, illum quidem ipsos suscepisse & congregasse, eis vero regendis eum minime sufficere, qui in magnam crevissent multitudinem, cum esset agrestior & simplex. Excipiens rursus Quiricus: Si ille (inquit) vos ab initio congregavit, & locum qui erat desertus construxit ad habitandum; quanto magis & ipsum locum jam constructum & habitatum, & vos qui in unum estis congregati, erit is aptus ad regendum? Cui enim in his quæ erant magis difficilia opem tulit Deus, ipse etiam omnino adjuvabit in iis quæ sunt minus laboriosa, & facilem ei reddet præfecturam & administrationem. Ad hæc illi qui pacem oderant, cum quibus erat Sabas pacificus, & clam de proximo illiberaliter detrahebant, cum nihil possent respondere; tunc dimisit Episcopus: Considerate (inquit) in præsentia: crastino autem die accuratius de his inquiremus.

XXV. Sabas absolutus & ordinatur Presbyter.

Et statim quidem accersit beatum Sabam, nescientem cur esset accersitus. Porro vero eosdem quoque adducit & ad probandum quidem (ut putabant) suam accusationem, & ad expellendum Sabam a præfectura; ut autem rei ostendit exitus, ad ora eis potius obstruenda, & ad omnem auferendam sermonis occasionem. Nam postquam astiterunt, rectus ille & incorruptus Judex, nihil illis omnino dicens, non arguens, neque alio egens testimonio, qui de virtute Sabæ optime esset certior factus, & ab ea jam esset satis persuasus, eum quidem ordinat sacerdotem in conspectu omnium. Hac autem apud eos usus admonitione: Ecce (inquit) habetis vestrum Patrem, & Lauræ vestræ Præfectum, quem Deus desuper, & non homo elegit: nos vero solum Spiritui sancto manus commodavimus, non ipsum sed vos potius ipsos afficientes beneficio. Sic dixit: & cum statim assumpsisset beatum Sabam, & ipsos seditiosos, ac religiosum qui tunc aderat Quiricum, cum eis in Lauram proficiscitur, & primum illud sanctum consecrat templum, deinde etiam aram in eo, constituit, & gloriosorum Christi martyrum illic multas recondit reliquias. Hucusque Cyrillus de rebus gestis Sallustii Episcopi cum S. Saba. Sed jam ad Imperatoris aulam transferatur oratio.

XXVI. De Longino Zenonis Imperatoris fratre.

Sub ejusdem anni Consulatu Symmachi, de fratre Zenonis Imperatoris Longino nomine hæc habet Marcellinus in Chronico: *Longinus Zenonis frater Augusti post decennalem custodiam, quam eidem Illus apud Isauriam injecerat, ad germanum Constantinopolim venit.* Conatus est hunc Zeno Imperator creare Cæsarem, ut relinqueret Imperii successorem: sed quod esset perditissimis imbutus moribus, numquam id est consecutus resistente inter alios Pelagio Patricio laudatissimo viro, qui & quomodo ea de causa a Zenone sit jussus interfici, paulo post dicturi sumus. Quam vero iste Longinus germanus Imperatoris, æque ac ipse Zeno, rapacissimus & impurissimus esset, Suidas prodit his verbis: (b) *Longinus & Conon fratres Zenonis Imperatoris injuste potentia utentes, in urbibus omnibus alienas possessiones sibi vendicabant, & mercede gravissimorum delictorum reos defendebant. Longinus autem omni quoque incontinentia refer-*

(b) Suid. in hist.

PAGIUS

& ad colloquium frequentius invitabat, perspicienti sc. oculo, Potius providens unumquemque ipsorum proprio tempore Sancti Jacobi Apostoli Sedi successurum esse.

XXVII. *Martyrius Lauram S. Euthymii dedicat.*

Idem Cyrillus in Vita sancti Euthymii pag. 93. narrato quodam miraculo opera sancti Euthymii patrato, scribit, Martyrium dedicasse Lauram ejusdem Sancti; *Hoc miraculo cognito Archiepiscopus Martyrius multa cum magnificentia in dedicationem Monasterii advenit, celebrataque est Vigilia cum insigni luminum apparatu, & synaxim agentes sub altare deposuerunt Reliquias sanctorum & egregiorum victorum Martyrum Tarachi, Probi & Andronici septima die mensis Maii. Erat vero jam annus duodecimus ab Euthymii obitu.* Mortuus est Euthymius mense Januario anni CCCCLXXIII. ideoque ea dedicatio anno superiori Decennalibus Zenonis Imp. memorabili peracta; & quidem feria secunda, quæ eo anno cum die VII. Maii concurrebat. Sed dies ille solemnis erat ob Translationem Reliquiarum Sancti *Euthymii*, de qua suo loco locuti sumus. Nicephorus in Chronico annos octo Martyrio tribuit, & *Salustium* ei successisse scribit. Addit: *A quo separatus est Episcopus Romanus propter Edictum Concordiæ a Zenone editum.* Laudator tamen in Vita Sancti Sabæ a Cyrillo Monacho, cujus verba Baronius recitat.

XXVIII. *Longinus e carcere exit.*

Ad num. XXVI. Marcellinus in Chronico sub Symmachi Consulatu scribit: *Longinus Zenonis frater Augusti post Decennalem custodiam,* quam

*refertus, erat semper ebriorum hominum utens consuetudine, & multos lenones secum habens: qui cum se illi principum virorum uxores adducturos pollicerentur, scorta magnifice exornata in curribus insignibus adducendo, fucum illi faciebant, quasi illas ipsas adduxissent. Idem etiam monialium cœtum diremit hoc modo: Cum crebro Pergis versaretur, nunciatum illi est a Isaonibus, admodum formosas esse illas mulieres. Itaque illis misit legumina & siccos panes & vestes & alia quædam, quasi curaret eas scilicet e solitudine, vel conversione timorum *: Facile enim causas speciosas ad illaqueandas mulierculas, feminarum aucupatores comminiscuntur. Et monasterium ingressus, multas earum vi potius, quam persuasione deduxit. Nam adeo lascivus fuit, ut & in ingenuas & magistratuum uxores & virgines importune faceret impetum, omniaque ageret impudenter. In progressu autem globos argenteos & armillas projiciebat: multaque alia mala perpetravit Longinus iste.* Hæc Suidas de spurcissimo homine ad delinquendum Imperatoria male uso potentia: ut plane ad malorum cumulum accesserit turpitudo soluta licentia exundans, veluti alluvione lutum ubique relinquens.

XXVII. Quales Zenonis magistratus.

Quid præterea idem Suidas de ipsius Zenonis magistratuum avaritia dicat, accipe: *Bonam* (inquit) *gubernationem Romani sensissent, nisi Sebastianus tum in aula potentissimus illum quovis suo arbitratu impulisset, velut in foro cauponantem omnia, nec sine pretio quicquam in Regia sinens confici. Nam & magistratus vendebat omnes, pretio tum sibi reservato, tum Imperatori communicato. Quod si quis accessisset qui paululum quicquam adjiceret, is præferebatur. In toto denique Palatio nihil erat rerum omnium, quod venale non esset. Quod si Zeno magistratum aliquem suis familiaribus contulisset, ipse mancipii instar eum ab illis redemptum, pluris vendebat aliis, Zenoni furta præbens.* Hæc de magistratibus. Extant ad hunc ipsum Sebastianum Prætorii Præfectura fungentem ejusdem Zenonis Imperatoris complura rescripta (*a*). De male vero educatione Zenonis filii, quem optabat Imperii relinquere successorem, idem Suidas (*b*) non ista addit:

(*a*) *ll. 37. 38. C. de Episc. & cleric.*
(*b*) *Suid. in hist.*

XXVIII.

Zeno Romanorum Imperator filium suum admodum adolescentem Imperii successorem relinquere cupiens, & dignitatibus ornabat, & corpus exercere jubebat ad staturæ incrementum. At Imperatoris proceres potestatem nacti Fisci affatim exhauriendi, curabant ut adolescens Sybaritico luxu corrumperetur, & lenocinio suo ad insanos amores æqualium incitabant. Itaque vita ratione ad voluptatem & superbiam comparata, ab omni honestate remotus, & jam tum arrogantiam ob expectationem Imperii e vultu elucentem præseferens sublimis incedere, & erigere cervices cœpit, ac (ut paucis dicam) erga omnes non alium se præbere, quam adversus servos. Verum inspector omnium rerum, & nativa & edocta ejus improbitate perspecta ita illum mulctavit, ut alvi profluvio multos dies sine sensu lectum inquinans, immatura ætate rebus humanis eximeretur. Hactenus Suidas.

Filius Zenonis male moratus interiit.

XXIX. Pravis moribus facile se jungunt hæreses.

Vides igitur, præter hæresum excrescentes omni ea parte torrentes, pravorum quoque morum exuberasse profluvium, ex ipsa aula regia erumpentibus iniquitatum omnium fontibus: ut non mireris ejusmodi homines hæreticis favisse, Catholicamque fidem lacerari adeo permisisse, ipsisque Romanis Pontificibus refractarios obstitisse, qui ab ipso bonorum omnium auctore Deo vitæ turpitudine separati, ab eodem fuerint divinæ præsidio gratiæ derelicti. Haud enim reperire facile erit aliquem se ab Ecclesia Catholica separasse, quem, delictis præcedentibus, non projecerit Deus, instar Saul (*c*), a facie sua.

(*c*) *1. Reg. 16.*

XXX.

Sed ad deploratissimum rerum statum illud accessit, quod cujus muneris erat Imperatorem admonere, ut tam sua quam aliorum peccata corrigeret, idem ipse servus gloriæ, & non Apostolicus pastor Acacius, non id tantum facere prætermisit, oblitus Apostoli admonentis (*d*): *Argue, increpa, obsecra*; sed etiam (proh nefas!) turpi adulatione connivit. Quid enim corrigeret pravos mores Imperatoris Acacius, qui in graviora delicta, nempe in hæreticorum communionem, ipsum veluti vinctum secum in impietatis profundum abduxerat? Testatus id quidem est ipse Zeno litteris ad Felicem Pontificem scriptis, ut tradit Gelasius Papa scribens ad Dardanos, ubi ait (*e*): *Ipse Zeno Imperator suis litteris profitetur, cuncta se ex Acacii egisse consilio.* Sicque plane accidit, ut dum cæcus cæco ducatum præstaret, in altissimam ambo foveam ceciderint præcipites cum ruina

(*d*) *2. Timoth. 4.*
(*e*) *Gelas. epist. 11.*

PAGIUS

quam eidem Illus apud Isauriam infixerat, ad germanum suum Constantinopolim advenit. Ita quidem legitur tam in editione Onuphrii, quam in editione Sirmondi: verum loco, *Decennalem* legendum, *annalem*. Illus enim, teste ipsomet Marcellino, anno tantum superiori adversus Zenonem rebellavit.

XXIX. *Filius Zenonis Imp. moritur.*

Ad num. XXVIII. Suidas in Historia sua scribit, *Zenonem* habuisse filium immatura ætate demortuum. Sed Theophanes ad ann. Leonis Imp. XV. dicit eum fuisse spurium, cujus filiam *Ermenericus* Ardaburii Patricii filius uxorem duxit. Hæc Theophanis de Erme-

na multorum. Unus tantum inventus est Pelagius Patricius omni laude dignissimus, qui Zenonem redargueret, cujus rei causa ab eodem Zenone est jussus occidi, ut suo loco dicemus.

Se-

PAGIUS nmenerico loquentis verba, καὶ τῆς Ζήνωνος νόθης γαμβρὸς κατέστη ita interpretatur Petavius, ut Ermenericus spuria Zenonis filia conjugio copulatus fuerit. At cum constet, Zenonem habuisse filium, & nullus ei filiam fuisse tradat, recte Theophanis verba Latine reddidit Goarus; Et a spurio Zenonis filio gener assumitur,

JESU CHRISTI ANNUS 486.	FELICIS PAP. ANNUS 4.	ZENONIS IMP. 13. ODOACR. REG. 11.

I. De Joanne Antiocheno Presbytero.

SEquens annus Domini quadringentesimus octogesimussextus Consulatu Longini atque Decii innotescit, quo hæc a Marcellino de Joanne Antiocheno narrantur in Chronico: *Joannes Antiochenæ parœciæ ex Grammatica presbyter scripsit adversus eos, qui in una tantum substantia adorandum esse Christum asserunt, nec acquiescunt duas in Christo confitendas esse naturas.* Hæc cum dicat ipse, affirmare quidem visus est hunc fuisse Catholicum, & adversus invasorem Antiochenæ Ecclesiæ Petrum Fullonem vexillum veræ fidei confessionis erexisse. Verum Nestorianismi suspectus est redditus, dum & redarguere aggressus est scripta Cyrilli contra Nestorium; de quo iste Gennadius habet (a): *Simul & impugnat aliquas Cyrilli Alexandrini Episcopi sententias, dicens incaute ab illo adversus Nestorium prolatas, quæ fomentum & robur addunt Timotheanis; quod valde inaniter dicit. Vivere adhuc dicitur, & extempore declamare.* Hæc Gennadius. At licet hic Joannes ex Grammatico dicatur presbyter, diversus plane esse videtur a Joanne Grammatico dicto, qui & Philoponus cognominatus est; nam ille non Antiochiæ, sed Alexandriæ & post hæc tempora claruit.

(a) Genn. de Script. Eccl. c. 93.

II. Cæterum quod ad dogmata pertinet: sane quidem sicut Alexandriæ & Antiochiæ per ipsarum Ecclesiarum Episcopos Eutychiana hæresis magnopere invalescebat, ita etiam in Syria Superiori Nestorianæ blasphemiæ altiores in dies radices figentes extendebant usque in Persidem propagines suas. Edessæ enim palam aderant professores Nestoriani, qui doctrinam Theodori Mopsuesteni publice in scholis docebant, ut Theodorus Lector fidem facit his verbis (b): *In Civitate Edessæ locus quidam doctrinæ erat Persicæ (ut ajunt) scholæ; unde Persæ Nestorianam opinionem contraxisse putantur, quod nonnulli Nestorio adhærentes, & loco Theodori præsidentes, dogmata sua, quibus delectabantur, Persis tradiderunt.* Hæc Theodorus. Nisibi etiam hoc sæculo fuisse celebres sacrarum litterarum scholas, ex Cassiodori (c) testificatione cognoscimus. Id pepererunt bella civilia, ut præcipuis Ecclesiis occupatis a defensoribus Eutychiani erroris, adversusque Catholicos concertantibus, Nestoriani, nemine illis facessente negotium, in Syria Superiori & Perside magnopere fuerint propagati: ex quibus postea illud infernale monstrum (ut suo loco dicetur) secta Mahometanorum erupit.

Nestoriana hæresis propagatur.

(b) Theod. Lect. l. 2. Collectan.

(c) Cassiod. instit. div. lect. in præfat. exord.

III. Petri Fullonis obitus.

Hoc eodem tempore perditissimus ille, Orientalis Ecclesiæ pestis, fidei Orthodoxæ demolitor, potentissimus diaboli minister Petrus Fullo, invasor Ecclesiæ Antio-

---

PAGIUS

SÆC. V. Anno Eræ Hispan. DXXIV. A. C. 486.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5979.

☉ 19. E. ☽ 12. P. 6. April. Indict. 9.

JESU CHRISTI 486.

FELICIS III. PAPÆ 4.

ZENONIS IMP. 13.

ODOACRIS REG. 11.

I. Quindecennalia Zenonis.

[1] COSS. *Longinus* & *Decius*, ille Orientalis; erat enim Imperatoris frater, ut anno superiori vidimus; *Decius* in Occidente creatus, ubi familia Deciana in magno splendore erat. Hujus Decii respectu Decius anno DXXIX. Consul ordinarius *Junior* appellatur, ut ibidem dicemus. In hunc annum incidunt *Quindecennalia* Imperii vivente Leone Jun. a Zenone suscepti, quorum indicium Consulatus ab ejus fratre gestus.

II. Moritur Fullo Epis. Antiochenus.

Ad num. III. *Petro Fulloni* Ecclesiæ Antiochenæ invasori, tam in Nicephori Chronico, quam in Tabulis Theophanis, anni tres post *Calendionis* depositionem assignantur; ideoque interitus ejus contigit anno CCCCLXXXVIII. quo & eum recitat Victor Tununensis in Chronico. Valde porro hallucinatus est Theophanes, qui Fullonem post Petri Mongi mortem superstitem fuisse scripsit. Gelasius enim Papa in Epistola ad Orientales illum ante Mongum demortuum indicat, cum scribit: *Sed donec advixit Antiochenus Petrus, qui utrique post Acacia-*

NOTÆ [1] C*Oss. Longinus*, & *Decius*.
Victor; *Longino V. C. cos.* Marcellinus; *Longino solo cos.* Fleetwod pag. 458.

F I L I A. E I V S. P R A E T E X T A T A
C. F. D P. X V. K A L. A V G.
D E C I O. V. C. C O S.

Inscriptiones basilicæ S. Pauli num. 198. *Depos*ITA. V. KAL. NOBEBRES. CONS. DECI.
Epitome temporum & Indiculus Paschæ, anno a Passione Domini CCCCLX. *Decio V. C. cons.* GEORGIUS

tiochenæ, ex hac vita ad tremendum justitiæ divinæ tribunal, sera licet morte vocatur. At nec licuit tunc, adultero e medio sublato, Ecclesiæ Antiochenæ Catholici alicujus Antistitis consortio frui. Etenim prævalente hæreticorum factione favore Zenonis Imperatoris, ex ipsorum sententia delectus est ejusdem hæreticæ pravitatis Antistes Palladius, qui communicationem retinuit cum nefando Episcopo Alexandrino, dum vixit, de quo suo loco inferius dicturi sumus. Sic nobilissimæ Antiochenæ Ecclesiæ miserandus plane erat ubique status & luctuosa conditio, prementibus eam nefandis hæreticis: ita ut videretur esse facta omnium Orientalium hæreticorum illuc undique confluentium infelix errorum emporium. Porro hoc anno sedere cœpisse Petri successorem Palladium, anni sedis ejus inferius numerandi docebunt.

Qua-

PAGIUS *etiamnum cum Petro Alexandrino fœdus initum, defunctus ostenditur, numquam Antiochena Petro, Alexandrinus Petrum communicare desiit.* Cæterum Petrus Fullo favore Zenonis Aug. Episcopatum Antiochenum usque ad mortem retinuit, [b] & *Palladium* hæreticum successorem habuit.

III. *Aquarum benedictio in Vigilia Epiphaniæ.*

Theodorus Lector lib. 2. prodit, Petrum Fullonem instituisse, *ut Sacrum Chrisma in Ecclesia coram omni populo consecraretur, utque invocatio super aquas die Festo Theophaniorum fieret, sub vesperam. Item, ut in omni precatione nomen Deiparæ proferretur. Denique ut in singulis Collectis Symbolum recitaretur.* Fiebat hæc sancti Unguenti seu Chrismatis consecratio feria quinta Magnæ hebdomadis, qua de re legendum Euchologium Græcorum pag. 628. & quæ ibi notavit Goarus, qui & pag. 467. Fullonem id solum instituisse censet, ut aquarum benedictio in pervigilio Theophaniorum fieret ad vesperam, cum antea media nocte fieri consuevisset, ut ex Sancto Chrysostomo ostendit.

IV. *Symbolum in Missa recitari solitum.*

Quoad *Symbolum*, cum in Græco Theodori legatur: *ἐν πάσῃ συνάξει*, idest, *in quavis Synaxi*, & Synaxeos nomine Sacri conventus intelligantur, in quibus Sacra mysteria peragebantur, Valesius in Notis ad Thodorum recte existimat, eum intelligendum de Missis solemnibus, in quibus etiamnum *Symbolum* fidei recitatur. Quod vero idem Theodorus paulo antea scripsit, *Timotheum* sc. Constantinopolitanum Episcopum primum instituisse, ut *Symbolum* Nicænum in singulis Collectis recitaretur, arbitratur Valesius *Timotheum* id primum instituisse Constantinopoli, quod, *Petrus Fullo* longe antea Antiochiæ instituerat. Sane ritus isti, qui a Fullone primum inducti dicuntur, non illico ab omnibus Ecclesiis usurpati sunt, sed progressu temporis paulatim inoleverunt.

Obitus *Martyrii* Episc. Hierosolymitani, de quo anno superiori num. XXVI.

I. QUadringentesimus uctogesimusseptimus Chtisti annus Boetii Consulatu nutatur: hic ille putatur Boetius, qui Aniclus familia, Manlius Severinus cognominatus est, vir clarissimus, de quo suis locis inferius dicturi sumus.

Concilium Romanum de lapsis restituendis.

Sub hoc Consulatu celebrata est Rumæ Synodus, cujus Acta his verbis descripta leguntur: *Flavio Boetio V. C. Consule, sub die III. Iduum Martiarum, in Basilica Constantimana, residente venerabili viro Papa Felice una cum Candido Tiburtino Paschasino Centumcellensi, Constantio Aqamate, &c.* Postque enumeratos duodequadraginta Episcupos, presbyterusque Romauæ Ecclesiæ, ista subnectuntur: *Felix Episcopus Ecclesiæ Catholicæ urbis Romanæ & præsidens Synodo dixit: Communis dolor, & generalis est gemitus, quod intra Africam rebaptizatos etiam Episcopos, peesbyteros, diacoaosqae cognovimus: quæ vet sine dubio ad vestræ quoqae perveuit notitiam sanctitatis. De qao quid observari debeat, ordinare nos convenit, Proinde ut manifesta sit super hoc nostra sententia, qaæ nobis sunt visa recetentur.* Hæc jure quidem præfatus est Felix ob funera ante bieuuium receusita ex Victore & alis: quibus mauifesta reddita sunt, quæ egerint Vvaudali, cum blanditiis, minis, ac vi adhibita, nolentes etiam ac reluctantes rebaptizarent.

II. Porro hujus hoc anuu celebrandæ Synodi unde manarit occasiu, est dicendum. Cum novi Vvandalorum Regis indulgentia (ut vidimus) essent relaxata Episcoporum & aliorum Orthoduxurum exilia: qui lapsi fuerant, resipiscentes, medicinam quæsivere vulneribus: horum autem ingentem fuisse numerum, quæ ex Victore superius dicta sunt, manifestant. Sed cum hujusmodi a confessoribus postliminio redditis vitarentur; ne iidem ita relinquerentur foris absque medela, consultum fuit petere pharmachiam, ipsam videlicet adire Rumanam Ecclesiam, ex qua congruum & præsentaneum præpararetur antidotum ægrotantibus.

Lapsi confugiunt Romam.

III. Sic itaque cullecta ab ipso Felice Rumanu Pontifice Synodu, quod ejus muneris potissimum esset, lapsos cunsacerdotes erigere, cum a Dominu dictum sit ad Petrum (*a*): *Et tu aliquando conversus confirma fratres tuos*: pro qualitate vulnerum pharmaca oppurtuna composuit pluribus distincta capitibus: quæ ipsa recensentur in antiqua Crescuniana cullectione. Sic quidem omnia attemperata, ut cum ulei lenitate sit cunjuncta acrimunia vini, severitasque putredinem abstergeret ulceris, quod clementia deliniret. Idque mure majorum, quu scilicet lapsis succurrere Romana semper cunsuevit Ecclesia, prout quæ ulim iuter Rumanum clerum, Corneliumque Romanum Puntificem, & Cyprianum Carthaginensem Episcupum intercessere declarant. Sic igitur ista decernens, ita præfatus est Felix, scribens ad eos generalem epistulam (*b*):

(*a*) Luc. 22.

(*b*) Felic. ep. 6. t. 1. epist. Rom. Pont.

Qqq Di-

Ann. Eccl. Tom. VIII.

PAGIUS

SÆC. V. Anno Eræ Hispan. DXXV. A. C. 487.

ANNO PERIODI GRÆCO-RUMANÆ 5980.

☉ 20. D. ☽ 13. P. 19. April. Indict. 10.

JESU CHRISTI 487.

FELICIS III. PAPÆ 5.

ZENONIS IMP. 14.

ODOACRIS REG. 12.

I. Consulatus.

[1] FL. *Boetius* absque collega Consulatum gessit, ut omnes Fasti testantur, idque in Occidente. Baronius & Onuphrius eum *Boetium Anicium Manlium Severinum* vocant, quia *Boetius* Philosophus anno DX. Consul, ita appellabatur. Verum hujus conjecturæ fundamentum prorsus falsum. Desumitur enim ex Epistola Felicis Papæ ad Sanctum Cæsarium Arelatensem Episcopum, a Baronio anno sequenti num. VII. recitata, quæ dicitur data *post Consulatum M. Sev. Boetii V. C.* Et tamen ea Epistola a Felice IV. non vero a Felice III. scripta, idque *post Consulatum Mavortii*, ut anno sequenti videbimus. Boetius in Synodo Romana *de Lapsis restituendis* habita, dicitur *Flavius Boetius*, ut videre est apud Baronium num. I.

Ad

NOTÆ [1] COss. *Fl. Boetius* sine collega Fleetwod pag. 411.

DEPOSITVS. IN. PACE. VII. ID. OCTOB. BOETIO. V. C. CONS.

Victor: *Post consulatum Longini V. C.* Marcellinus: *Boetio solo cos.* Epitome temporum & Indiculus Paschæ: *Boetio V. C. cons.* GEORGIUS

Dilectissimis in Christo Jesu fratribus, universis Episcopis per diversas provinciae constitutis,

IV. *Qualiter in Africanis regionibus astutia diaboli saevierit in populum Christianum, atque in id multiplici deceptione prorupérit, ut non modo vulgus incautum, sed ipsos quoque in mortis profundo demersit sacerdotes; nullus non Orbis ingemuit, nulla terra nescivit. Unde in grandi maerore positi dissimulare non possumus pereuntium atque a nobis exigendarum discrimen animarum. Quapropter competens adhibenda est talibus medicina vulneribus, ne immatura curandi facilitas mortifera, captis peste nihil possit, sed sequens tracta perniciee reatu non legitimae curationis involvat pariter saucios & medentes. In primis itaque venientis ad nos, & remedia postulantis, solicite discutienda est professio & persona decepti, ut medela possit congruens adhiberi, &c.*

V. Decreta de poenitentibus. Statuit enim, ut Episcopi, presbyteri, atque diaconi misere lapsi, etiam si coacti poenis ad id fuissent impulsi, ad obitum usque ab omni Fidelium exclusi caetu, atque etiam a catechumenis segregati orantes, ad finem vitae laica tantummodo communicatione impartirentur: Reliqui autem inferioris ordinis clerici, vel monachi, aut laici, si sponte in facinus prolapsi essent, iidem triennio inter Audientes perseverare deberent, septem autem annis inter poenitentes sub manibus sacerdotum collocarentur, peregrinae tantum communicationis participes facti, dum cum saecularibus permitterentur orare, nondum vero eisdem communicationis viatico impertito, nisi interea aliquem ex eis mori contingeret. Pueros insuper atque puellas, sive clericos, sive laicos, quos aetas excusat, non tamen sine poenitentia ad Ecclesiam admittendos, sed inter poenitentes sub manus impositione retineri debere, ut tandem communicationis participes esse possent. Additum insuper his, ut ejusmodi lapsis nullus umquam aditus patere deberet ad clericatum, inter laicos Catholicos tantummodo ad exitum usque vitae connumerandis, nec inter eos ab aliquo recipiendis, nisi litteris reconciliationis ab Episcopis scriptis ostensis.

VI. Romanae Ecclesiae auctoritas juncta modestiae. His igitur ab ipso Felice Romano Pontifice constitutis, ad calcem epistolae Apostolica auctoritate conscriptae, Apostolica itidem eamdem noluit caruisse modestia, cum ista subjunxit: *His itaque rite dispositis, & ad Ecclesiarum vestrarum notitiam nostra deliberatione perlatis, parere vos convenit. Quibus licet ad animarum reparationem nihil deesse videatur: tamen si cui novi aliquid, quod praeterire nos potuit, fuerit revelatum; secundum beatum Apostolum Paulum, tacente priore, fideliter insinuet: quia Spiritus sanctus ubi vult spirat, maxime cum sua causa tractatur; nec nos pigebit audire, si quae sunt omissa, non arroganter abnuere, sed rationabiliter ordinare.* His Felix verbis clausit epistolam: quae quidem cum nos sub anni hujus Consulatu, sed sequentis Idibus Martii data legatur, quae hoc anno, dicta superius die, in Synodo lecta est; accidisse potuit, ut tunc minime mitti valuerit, sed cum diu Romae retenta esset, exscripta iterum, dies apposita illa fuerit, qua in Africam mitteretur.

VII. Theodoricus infestus Zenoni. Eodem anno Constantinopolitana civitas defectione Theodorici Gothorum Regis in discrimen adducitur: de quo ista sub anni hujus Consulatu habet Marcellinus in Chronico: *Theodericus Rex Gothorum Zenonis Augusti beneficiis saturatus, cum magna suorum manu usque ad regiam civitatem & Melentiadem oppidum infestus accessit; plurimisque locis igne crematis, ad Novensem Mysiae civitatem, unde advenerat, remeavit.* Haec ipse, quae quidem incomperta fuisse videntur iis qui dixerunt Theodericum veneratum semper esse Zenonem ut patrem, & concessisse eidem Italiam ab Erulis vindicandam: nam tentasse constat primum infidelem & in-

PAGIUS II. *Theodoricus insurgit adversus Zenonem.* Ad num. VII. & seq. Marcellinus in Chronico sub hujus anni Coss. ait: *Theodericus Gothorum Rex Zenonis Aug. numquam beneficiis satiatus, magna suorum manu usque ad Regiam Civitatem, & Melentiadam Oppidum infestus accessit, plurimisque locis igne crematis ad Novensem Mysiae civitatem, unde advenerat, remeavit.* Erat Melentias *Thraciae pagus CXL. stadiis Byzantio distans*, inquit Suidas in Historia. *Nova* vero Oppidum Moesiae inferioris ad Danubium sita, ut videre est apud Ptolomaeum in Tabula nona Europae. Ibi morabatur Theodoricus, ut etiam testatur Anonymus Valesianus, qui ait, Zenonem cum *Basiliscus* Imperium invasisset, misisse ad civitatem Novam, in qua erat Theodoricus Dux Gothorum. Tum de rebus anno sequenti gestis loquens, scribit: *Mittens Theodoricum ad Italiam, patinatus est (nempe Zeno) ut si victus fuisset Odoachar, pro merito laborum suorum loco ejus dum adveniret, tantum praeregnaret. Ergo superveniente Theodorico Patricio de civitate Nova cum gente Gothica missus ab Imperatore Zenone de partibus Orientis ad defendendam sibi Italiam.* Hanc Theodorici adversus Zenonem ingratitudinem tacet Jordanes, qui sicuti & Cassiodorus, gloriae Theodorici nimium studiosus erat. Post illam invasionem Zeno, ut refert Anonymus Valesianus, Theodoricum in Italiam misit, sed anno sequenti ut ibi dicetur.

III. *Regnum Rugorum in Germania extinctum.* Anonymus a Cuspiniano editus sub Boetii Consulatu habet: *Pugna facta est inter Odoacrem Regem, & Febanum Regem Rugorum, & vicit Odoacer, & adduxit captivum Febanum Regem sub XVII. Kal. Decembris.* Idem habet Cassiodorus in Chronico; sed quem *Febam* aut *Febanum* appellat, Eugipius in vita Sancti Severini Noricorum Apostoli recitata a Bollando ad diem VIII. Januarii, num. XII. *Flaccitheum* vo-

& ingratum barbarum Orientale sibi Imperium (si licuisset) arripere; sed spe tanta frustratum, anno sequenti (ut suo loco dicetur) invasisse Italiam possessam ab Erulis, quos hoc anno Rugos populos infestos Italiæ debellasse, Cassiodorus affirmat in Chronico. Sic plane vides, barbaros beneficiis Romanorum sæpe demeritos, semper proditores effectos. Sed quæ fides sincera inveniri in hominibus posset, qui infideles Deo hæretica essent imbuti perfidia? Ex his omnibus per Marcellinum sincerissime patefactis, totam illam Jordani orationem Theodorici ad Zenonem de invadenda Italia, & Zenoni ipsi tradenda, ut effictum commentum ad contegendam barbari Regis ingratitudinem, explodendam esse facile sentias, simulque corrigendos alios ipsum secutos. Sive igitur illam accepit Jordanus (ut de aliis profitetur) a Cassiodoro erga Regem illum propensissimo, sive in gratiam gentis suæ ipse confinxit; satis sit ostendisse esse commentum. Sed quæ sint ista, ab eodem auctore accipe:

VIII. Quæ transacta fuguntur inter Theodosicum & Zenonem.

Inter hæc ergo Theodericus Zenonis Imperio fœdere sociatus, dum ipse in urbe bonis omnibus frueretur, gentemque suam in Illyrico (ut diximus) residentem non omnino idoneam aut refertam audiret, elegit potius solito more gentis suæ labore quærere victum, quam ipse otioso frui regni Romani bonis, & gentem suam mediocriter victare: secumque deliberans, ad Principem ait: Quamvis nihil deest nobis Imperio vestro famulantibus: tantum * *(si dignum ducit pietas vestra) desiderium mei cordis libenter exaudiat. Cumque ei (ut solebat) familiariter facultas fuisset loquendi concessa: Hesperia (inquit) plaga, quæ dudum decessorum prædecessorumque vestrorum regimine gubernata est, & urbs illa caput Orbis & domina quare nunc sub Regis Turcilingorum & Rugorum* * *tyrannide fluctuat? Dirige cum gente mea (si præcipis) ut hic expensarum pondere cares; & ibi, si adjutus a Domino vicero, fama vestra pietatis irradiet. Expedit namque ut ego, qui sum servus vester & filius, si vicero, vobis donantibus regnum illud possideam; haud ille, quem, non nostis, tyrannus jugo Senatum vestrum, partemque Reipublicæ captivitatis servitio premat. Ego vero si vicero, vestro dono, vestroque munere possidebo: si victus fuero, vestra pietas nihil amittit, immo (ut diximus) lucratur expensas. Quo audito, quamvis ægre ferret Imperator discessum ejus, nolens tamen eum contristare, annuit quæ poscebat, magnisque ditatum muneribus dimisit a se, Senatum populumque ei commendans Romanum.* Hæc ipse; sed prorsus inania esse, quæ superius dicta sunt, manifestant. Accessit nova commotionis causa Theodorico in Odoacrem expeditionis parandæ, nempe invidia ex rebus prospere gestis adversus Rugos, ab ipso hoc anno devictos, cum Regis filius, captivo ducto patre, ad eumdem Theodericum confugit. At hæc quomodo se habuerint, enarremus.

* tamen.

* Erulorum.

IX.

Factum id quidem hoc anno, Cassiodorus paucis refert: *His Consulibus* (inquit) *Odoacer Phœba Rege Rugorum victo captoque potitus est.* Hæc ipse. Porro hæc ante quinquennium esse prædicta a sancto Severino, Eugipius fidelis testis enarrat, nosque suo loco superius diximus. At quæ idem auctor de his dicat, audiamus: post enim recensita sacrilegia a filio Regis admissa, quibus Dei iram accelaravit, ita mox subdit: *Quapropter Rex Odoacer Rugis intulit bellum. Quibus devictis & Friderico fugato, patrem ejus Felethеum eumdem & Phœbum dictum, captivum duxit, atque ad Italiam cum noxia conjuge supra memorata, videlicet Gisa, transmisit.* Hæc Eugipius. Quæ autem his subdit de misso iterum

PAGIUS

vocat, testaturque salutaribus ejus monitis instructum fuisse, ac *Feletheum* seu *Favam*, aut Favum filium successorem nactum esse. Is, ut prodit Paulus Diaconus lib. 1. de Gestis Langobard. cap. 19. ulteriorem Danubii ripam incolebat, quam a Norici finibus idem Danubius separat; ac illum, ejusque conjugem Severinus, *ut ab iniquitate quiescerent, cælestibus monitis monuit. Quibus pia verba spernentibus, hoc quod eis postmodum contigit, longe antea futurum prædixit.* Addit Paulus, Odoacrem adunatis gentibus, quæ ejus ditioni parebant venisse in *Rugiland*, pugnasse cum Rugis, ipsosque, & Feletheum eorum Regem extinxisse. Erat vero *Rugiland* Rugorum patria jam descripta. Eugipius citatus num. LIV. hæc de Odoacre addit: *Friderico fugato, patre quoque Fava capto, cum ad Italiam cum noxia conjuge supra memorata, videlicet, Gisa, transmigravit.* Post hæc cum Fridericus ad propria revertisset, Odoacer misit Aonulphum fratrem suum, *ante quem denuo fugiens Fridericus ad Theodericum Regem, qui tunc apud Novam civitatem Provinciæ Mœsiæ morabatur, profectus est.* Cum eo postea in Italiam venit, & pro eo adversus Odoacrem militavit. Verum Fridericus fregit deinde fidem, & hostibus sociatus est; inter quos orta discordia ipsemet victus, ut testatur Ennodius in Panegyrico Theodorico dicto pag. 306. ubi Ennodius Theodosicum alloquens ait; *Fridericus, postquam tibi de adversariis tuis peregit triumphum, de se præbuit.* Ita extinctum Rugorum in Germania Regnum, in quod Langobardi de suis regionibus egressi venere, & *aliquantis commorati sunt annis*, ut prodit Paulus Diaconus citatus.

IV. *Floret S. Eugendus Abbas.*

Florebat hoc tempore in Regno Burgundico Sanctus *Eugendus* Abbas Monasterii Jurensis, seu Condatescensis postea Sancti *Claudii* appellati, quem Sanctus *Romanus* & Sanctus *Lupicinus* primi ejusdem Cœnobii Abbates successorem designaverant. Ille septem vix annos natus

ab Odoacre germano suo adversus Fridericum, qui fuga lapsus se contulerat ad Theodoricum Gothorum Regem in Mœsia agentem, atque iterum reversus paternum ceperat regnum, dicemus anno sequenti, quo contigere; itemque de translatione sacrarum reliquiarum S. Severini in Italiam, cujus prædictione & spreta admonitione ad Regem & conjugem facta, ista omnia contigisse diximus: ut perspicue apparuerit, quanto & vitæ & regni dispendio Principes non audiant sacerdotes salubria ingerentes, & quam graviori supplicio se reddant obnoxios, qui in eosdem delinquunt. Etenim quod ad Rugorum Regis statum, pertinet, tanto contempto monitore, sero didicit, frustra inniti militum viribus, qui destituitur divino præsidio: violentiusque insurgere solere in auctores suos admissa peccata, quam adversariorum exercitus, qui justitiæ obice sæpe languescant, sed in vindictam delinquentium invicti reddantur.

Qui

PAGIUS

tus Romano a genitoribus oblatus est, ut legitur in Sancti Romani Vita cap. 4. scripta ab Anonymo Monacho Jurensi discipulo trium horum Sanctorum, citatis testimoniis Seniorum, qui adhuc supererant, atque olim sub Sanctis Romano & Lupicino vitam isthic Monasticam egerant. Eam S. Romani Vitam recitat Bollandus ad diem XXVIII. mensis Februarii. Successit *Eugendus* Sancto Lupicino circa annum CDLXXX. &, ut ait idem Auctor in Vita Sancti Eugendi, relata a Bollando ad diem primum Januarii, & a Mabillonio Sæculo I. Benedictino, vixit *annos sexaginta & sex fere menses*. Cumque annos vix septem natus Romano a progenitoribus oblatus fuerit, ut testatur idem Anonymus in Vita S. Romani cap. 4. usque ad annum circiter DXII. in vivis esse potuit. Quespellus Tom. II. Oper. Sancti Leonis M. in Dissert. V. cap. 2. pluribus contendit, Vitas SS. Romani, Lupicini, & Eugendi corruptas fuisse, & interpolatas ab aliquo posterioris ætatis Auctore, sed ejus conjecturas supra refellimus, easque Vitas genuinas esse supra monstravimus. In Vita S. Eugendi habemus insigne exemplum Sacramenti Extremæ Unctionis. Is enim morti proximus, *vocato ad se uno de Fratribus, cui cum libertate peculiari olim etiam perungendi infirmos opus injunxerat, secretissime quoque sibi pectusculum petiit (ut moris est) inungi*. In unctione enim infirmorum non eædem partes semper inunctæ sunt, nec servata eadem temporis ratio, ut ostendit Mabillonius in Præfat. ad citatum Tomum num. XCVIII.

I. Obitus Acacii Episc. Constantinop.

QUi sequitur annus quadringentesimus octogesimus octavus, duobus Consulibus Dinamio atque Siphidio adnotatur: quo & finem vivendi fecit Acacius Constantinopolitanus Episcopus in anathemate perseverans, cum sedisset annis (ut Nicephorus habet in Chronico) decem & septem, atque mensibus novem; cujus nomen licet a successoribus cum Catholicis in Ecclesia recitaretur, contradicentibus Romanis Pontificibus, ex Diptychis tandem ignominiose abolitum est, id fortiter agente Hormisda Papa apud Justinum Imperatorem, ut suo loco dicetur. Tanti fuit hic fastus & arrogantiæ, ut sineret suas ipsius imagines adhuc viventis (quod de nullo ante eum Episcopo legitur) in Ecclesiis dedicari; qui enim ei assentabantur, ipsius effigies in Ecclesiis pingere vel affigere consueverunt; de quibus ista Suidas habet: *Cum omnes Ecclesias in sua potestate haberet, sollicitam curam impendit his qui præerant: quorum sagaciores ejus imaginem in templis consecrarunt. Cum igitur universe omnibus in Ecclesiis imagines ostenderentur: opinati quidam sunt, eum ex ambitione dedicationem illam imperasse. Confirmabat pictura templi juxta navale, e calculis musivo opere elaborata.*

Arrogantia Acacii in imaginibus ejus declarata.

Cum enim totum opus sub Gennadio fuisset perfectum, in insigni templi loco eum effinxerunt, & inter hunc, Salvatorem Gennadio dicentem: Solvite (a) templum hoc, & Acacio: Post te hunc excitabo. Quod scilicet post Gennadium fuisset Acacius creatus Constantinopolitanus Episcopus. *Ob tales igitur imagines Acacius, quamvis benignus & officiosus, spinam insanæ cupiditatis gloriæ est consecutus.* Hæc Suidas de Acacio. Sed eum ejus nomen e sacris tabulis, ita decernentibus Romanis Pontificibus, sublatum est, utique, & ejusmodi imagines ab ecclesiis oportuit fuisse deletas.

(a) Joan. 26.

II. Flavitas malis artibus mercatus thronum.

Acacio igitur in hunc modum ex hac vita subducto, in locum ejus Flavitas, quem & Flavianum alii appellant, malis artibus subrogatus est; de quo ista Nicephorus: (b) *Post Acacium Flavitas Constantinopolitanum suscepit Episcopatum, vir qui quidem presbyter esse visus sit, sed atque adeo ad audaciam & improbitatem summam pervenit, ut id quod dicturus sum facinus, satis qualis fuerit, indicare possit. Zeno Imperator chartam puram in sacro posuit altari, atque in charta alia per scriptum Deo supplicavit, ut per Angeli manum, qui in hominum conspectum non veniret, nomen ejus adscriberet,*

(b) Nicep. l. 16. c. 18.

PAGIUS

SÆC. V. Anno Eræ Hisp. DXXVI. A. C. 488.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5981.

☉ 11. GB. ☽ 14. P. 17. April. Indict. 11.

JESU CHRISTI 488.

FELICIS III. PAPÆ 6.

ZENONIS IMP. 15.

ODOACRIS REG. 13.

I. Quindecennalia Zenonis.

[1] COss. *Dinamius & Sifidius*, in Occidente inquit Onuphrius, creati. *Quindecennalia* Zenonis post Leonis Jun. obitum imperantis in hunc annum incidunt.

II. *Moritur Acacius Constantinop. Episc.*

A num. I. ad VII. *Acacii* Constantinopolitani Episcopi obitus contigit anno sequenti, *Eusebio Consule*, ut scribit Victor Tununensis, cui suffragantur Nicephorus Patriarcha, qui annos septemdecim & menses novem Acacio assignat, & Theophanes, qui eum defunctum tradit anno Incarn. secundum Alex. *CDLXXXI.* Kalend. Septemb. currentis Christi anni inchoato. Hæc Tununensis verba: *Acacius Constantinopolitanus Episcopus sub damnatione moritur: & pro eo Flavianus Episcopus ordinatur, qui tertio promotionis sua mense mortuo Euphemius Synodi Chalcedonensis decretorum custos in Episcopatu succedit.* Sed quem *Flavianum* Tununensis vocat, Nicephorus lib. 6. cap. 23. *Flavitam*, Theophanes vero *Phravitam* appellant. Et Nicephorus in Chronico, qui eum *Phraitam* nominat, tres menses, & dies XVII. assignat. Denique Zona-

---

NOTÆ [1] * COss. *Dinamius & Sifidius.*

Relandus Dynamio, *Claudii* prænomen, seu nomen dat; & *Sifidium* legit. De *Dynamio*, Fabrettianus lapis, pag. 518. ubi

CLAVDIVS. IVLIVS. ECCLESIVS.
DYNAMIVS. V. C. ET INL.

In epistola Felicis P. III. cod. monasterii S. Crucis: *Dynamius & Sifidius.*
Victor: *Post consulatum II. Longini*, Marcellinus: *Dynamio & Sifidio.*
Lapis apud Georgium Gualtherium in antiquis Siciliæ tabulis, sed inemendatus; nuper vero accurate editus ab Antonio Maria Lupo in dissertatione ad Epitaphium S. Severæ Martyris. DEPOSITA SVB DIE PRIDIE NON. FEBRVARIAS DYDIMI DIOSIFIDIO VV. CC. Epitome temporum & Indiculus Paschæ: *Dinamio & Sifridio.* GEORGIUS

beret, quem cælesti calculo Constantinopolitanæ Ecclesiæ Hierarcham præfectum vellet. Atque ob eam rem quadraginta dierum jejunium indixit; & Deum omnes orare, ut qui illi placitus esset ostenderetur, jussit. Hæc ubi Flavitas cognovit, auro multo templi custodem, qui idem princeps Imperialium cubiculariorum erat, corrupit, ut in charta pura nomen ajus adnotaret, eamque rursus Imperatoris sigillo obsignaret. Hoc ubi factum est, & ubi constitutum jejunii tempus præteriit, sigillo e charta sublato, derepente Flavitas ingenti gloria, perinde atque a Deo designatus esset, affluens, correptus est, & magnifico saltu in Patriarcha Thronum is conscendit.

III. Detecta impostura Flavitæ.

Verum enim vero piaculum id omnipotens providentia non diu latere passa, illusionem eum, secutamque actionem quamprimum in apertum duxit. Infelix enim ille cum non totos quatuor menses in sede ea transegisset, morte repentina ex hominibus sublatus est, cum ne dimidiam quidem partem muneris ejus, quo Episcopalem dignitatem redemerat, corradere potuerit. Argentarii hæredibus ejus insistere, & pecuniam nuper admodum mutuo datam exigere. Atque illi qui solvendo non essent, Zenonem adiere, eique ut ab acerbis illis creditoribus liberaret, supplicarunt, & rem ipsam secreto ei ipsi, qui de illa inquirebat, indicarunt. Zeno autem, re audita, obstupuit. Et postquam non Christum, sed Chrysum, hoc est, aurum potius Flavitæ nomen in libello illo, adscripsisse cognovit, judicium re vera & justitiam juxta psalmum (a) fecit. Atque eunuchum quidem, qui sibi divinam existimationem & gloriam arrogasset, tolli; pecuniam autem creditam ex substantia ejus dissolvi argentariis jussit. Ipsam vero Ecclesiam Episcopis permisit, ut illi suffragiis fuit, quem idoneum esse procurationi ei judicarent, eligerent. Hæc ipse: sed de successore Flavitæ agendum anno sequenti. Porro nec inter Catholicos fuit adnumerandus Flavitas, utpote hæreticorum communione pollutus: insistens enim vestigiis prædecessoris Acacii, ejus nomen inter sacra recitari fecit, quem sciebat a Catholica communione esse defunctum extorrem, ut Gelasii Papæ litteræ (b) indicant, de quibus suo loco dicendum: quinetiam (ut testatur Evagrius c) idem est repertus hostis Concilii Chalcedonensis.

(a) Psal. 118.
(b) Gelas. commonit. ad Faust.
(c) Evagr. l. 3. c. 23.

IV. Flavitas hæreticus vult videri Catholicus.

Sed cum talis esset, nihilominus affectavit dici Catholicus ob ineundam communicationem cum Romano Pontifice, expetens quasi Catholicus a Felice Papa communionem, ex qua sciret magna infamia Acacium excidisse. De eo autem ista in primis Liberatus Diaconus habet (d): *In his turbis Ecclesia constituta, moritur Acacius, & ordinatur post eum Flavianus * presbyter, qui fuit a Sancta Thecla; qui non consensit sine Romano Pontifice inthronizari, sed transmisit Synodicam Papæ Romano Felici. Qui modico vivens tempore, moritur, non accipiens epistolam ipsius.* Hæc Liberatus. Vides hæreticum hominem, & in ovile ovium ingressum aliunde quam per ostium ut latronem, & furem: quo tamen suffurari æque posset Catholicum nomen, sedere renuisse, donec acciperet a Romano Pontifice litteras communicatorias. Sed quid insuper fraudulentus homo?

(d) Liber. Diacon. in Brev. c. 18.

* Flavitas.

V.

In gratiam Zenonis Imperatoris litteras etiam dedit ad ejus amicos hæreticos Episcopos, ut de eo Nicephorus ita testatur (e): *Cum Flavitas adhuc thronum obtineret, Synodales ad Petrum Alexandrinum epistolas dedit, & ejusdem generis litteras ab eodem accepit, in quibus eadem de Chalcedonensibus Actis, anathemati ea subiiciens, scripsit.* Et paulo post: *Appusuissem* (inquit) *& Petri & Flavitæ litteras, nisi me prolixitas illarum exterruisset. Et Flavitas ad Felicem scribens, se illius communionis esse, Petri autem conjunctionem aversari significaverat: idem ad Petrum litteras dans fecerat, communionem se illius recipere, Felicem autem reiicere insinuans. Quas litteras ubi Felix Papa a piis quibusdam ad se perlatas accepit, legatos Flavitæ cum contumelia Roma expulit.* Hæc de Flavita atque Felice Nicephorus: quibus plane usitatus hæreticorum mos detegitur nihil sincere agere, sed miscere omnia subdole, temporibus atque personis pro vitæ præsentis commodis inservientes.

(e) Nicep. l. 16. c. 19.

VI. Suspecta Hæreticorum pœnitentia.

At quis negare potuisset, rem tantam non serio agere Proteum istum, cum tanti se facere communicationem Romani Pontificis præsetulerit, ut absque ejus consensu noluerit in throno sedere, legationemque miserit honorificam dignam proculdubio Romano Pontifice, & litteras de-

PAGIUS

naras Acacio *annos XVII*. Flavitæ vero *menses tres cum semisse* attribuit.

III. *Constantinopolitan. Patriarcharum imagines in Ecclesiis posita.*

Observat Valesius ad libr. Theodori Lectoris, morem olim fuisse, ut Patriarcharum imagines in Ecclesiis collocarentur. Nec Patriarcharum solum id enim non tam mirandum esset, cum Patriarchæ non minus quam Imperatores ipsi colerentur; verum etiam Orphanotrophorum, & aliorum Clericorum imagines honoris causa in Ecclesiis apponebantur. Testatur id vetus Auctor apud Suidam in voce ἀκάκιος, ubi dicit, eos qui ab Acacio beneficiis affecti fuerant, vivente adhuc *Gennadio* ejus decessore, imagines ejus in cunctis Ecclesiis erexisse: præcipue vero in Ecclesia, quæ est juxta navale, Gennadium Patriarcham & *Acacium* depinxisse; atque inter hos medium Servatorem nostrum Jesum Christum, qui hæc Gennadio diceret: *Destrue hanc Ecclesiam, & Successoris ejus temporibus illam restaurabo.* Baro-

dederit eum professione Catholicæ fidei: tales namque oportuit illas fuisse, quibus se detestari communicationem Petri Alexandrini significarat. Quis, inquam, talia ac tanta videns, recipiendum esse ad communicationem Flavitam negaret? Attamen prudenter distulit Felix, & quid tempus pareret, provide expectavit: probe sciens, quod fictum est, haud diutius permansurum. Sed opportune, Deo volente, factum est, ut Alexandria cum litteris Flavitæ ad Petrum datis Romam nuncii adventarent, ex quibus totius fabulæ patefactum est argumentum. Unde accidit, ut in præsentes hæretici hominis legatos, quos utique ex auctore qui miserat, tales & ipsos esse existimavit, jure Pontifex commotus fuerit, ut in fraudulentos & impostores homines, qui circumvenire atque decipere sedem Apostolicam advenissent. At de his modo satis.

Hoc item anno, qui notatur post Consulatum Manlii Severini Boetii, Felix Papa ad S. Cæsarium Arelatensem Episcopum has litteras dedit de non ordinando in sacerdotem quemquam ex laicis,

Dilectissimo fratri Cæsario, Felix.

VII. *Legi quod inter fraternitatem vestram est constitutum, non licere ex laica conversatione ad officium sacerdotale ante probationem temere promoveri; de qua re etiam a te ad nos pervenit opinio, aliquos post ordinationem ad sæcularis vitæ mores fuisse transgressos. Et licet sit talis nefanda præsumptio, plus tamen est periculosa neglectio. Qui enim potest venienti malo resistere, & hoc dissimulans fieri permittit, ipse magis mali auctor operis approbatur. Nemo se itaque per antiquam consuetudinem speret exuere: quia quæ illicite inchoata sunt, si damnentur, in posterum suos fructus generare non possunt; nam quod gradibus eruditur sine perfectione doctrinæ ad suum pervenit constitutum, errat per examinationem: quia non recepit firmitatem, nec honorem * quis per timorem potest servare, qui in ejus gloriam semel laborare pervenit. Et luus inanis cui tribuitur lædit, ad elationem nutriens magis, quam provocans ad opera vera virtutis. Vas electionis ad suum discipulum Timotheum scribit, dicens (a): Nemini cito manus imposueris, nec communicaveris peccatis alienis. Quid sibi vult: Ne citius imponas manus? Quia dignitas quæ datur, ideo datur, ut duret immobilis; debet enim antequam concedatur, longa sub deliberatione tractari. Unde magister, qui elementorum ignorat initia? Unde gubernator, qui inter nautas sua servitia non monstravit? Ignorat quænam ratis magistris debetur, qui ad obedientiam sua corda non flexit. Unde quemadmodum in domo Dei conversari debent posteris sit in exemplum, sit in omnibus clericis, & in his maxime qui sunt ad sacerdotia deligendi, Apostolicæ monitionis eloquium, qui ait (b): Oportet & testimonium habere bonum ab his qui foris sunt. Quapropter communi consensu sub observatione venerabilium canonum ordinandum eligite sacerdotem, ut & de nostra simus salute soliciti, & illorum utilitatibus consulamus, qui fuerint ad hunc ordinem diligenter adsciti. Dominus te incolumem custodiat, frater carissime. Dat. III. Non. Febr. P. C. M. Sev. Boetii V. C.*

(a) 1. Tim. 5.

(b) 1. Tim. 3.

VIII. Theodorici expeditio adversus Erulos.

Sub hujus quoque anni Consulibus apparatum atque procinctum Theodorici Amali Regis Gothorum ad invadendam Italiam Marcellinus recenset; ipsius autem ingressum in Italiam atque progressum refert sub sequentis anni Consulibus, sicut etiam Cassiodorus; quos in his sequemur, res gestas propriis temporibus aptantes. Dei plane consilio factum est, ut Ariani, qui diversorum nationum principatu suo Orbem jam cinxisse viderentur Occidentalem, pervasuri quoque Orientem, si unanimes inter se fuissent, adversus se invicem arma converterent, armarenturque Gothi in Erulos & alios illis inhærentes populos Arianos. Incessit plane animum Theodorici Regis invidia, quod ipse cum suis velut extorris incertis sedibus vagaretur, Eruli autem vix ante cogniti populi universam Italiam jam annos plurimos obtinerent, quam Gothi primi omnium bellico robore superassent: adeo ut non tam aliena quam sua sibi Theodoricus repetere videretur. Accendebatur æmulatione insuper ejus animus, cum sciret suæ gentis Alaricum Regem nobilissimam Galliarum provinciam occupasse, illicque jam vagandi finem imponentem, honorificam fixisse sedem. His igitur bellicosissimi atque altissimi animi ipse juvenis stimulis agitatus, ad invadendam totis viribus Italiam vires undique sibi comparat. Quibus autem progressibus rem perfecerit, annis singulis apparebit.

IX. Iterum Rugos Odoacer vincit.

Hoc item anno, qui sequens est a clade Rugorum per Erulos facta, eorum Rex atque Regina in Italiam captivi ducti sunt; Fridericus Regis filius, qui

PAGIUS

ronius quidem num. I. existimavit, eas imagines *Acacio* positas dum esset Patriarcha, illumque primum ex Patriarchis fuisse, qui hunc honorem affectaris. Sed Baronium refellunt verba Suidæ, qui Ecclesiam illam juxta navale, in quo erat Acacii imago tessellato opere fabricata, sub Gennadio Patriarcha absolutam esse affirmat. Quare is mos ante Gennadii tempora jam invaluerat.

IV. *Epistola Felicis IV. perperam Felici III. attributa.*

Ad num. VII. Epistola *Felicis Papæ* ad Sanctum Cæsarium Arelatensem Episcopum de non ordinando in Sacerdotem quemquam ex Laicis, quam Baronius recitat, data est a *Felice IV.* non vero a *Felice III.* quo Ecclesiam Romanam re-

qui in Mœsiam ad Theodoricum Gothorum Regem fugerat, viribus pollens in paternum regnum veniens, illud præsidio destitutum invadens tenuit. Cujus rei gratia Rex Erulorum Odoacer, comparato rursum exercitu, ad eumdem debellandum germanum suum mittit, ut eum obtineat, gentemque illam ab ejusdem tyrannide liberatam in Italiam transferat. Quod cum feliciter impleretur, ex eo factum, ut etiam venerandum corpus S. Severini ante annos sex defuncti, ejus discipuli memores id ab eo vivente jussum, sustulerint, atque religioso pietatis officio in Italiam transtulerint. Sed quomodo cuncta hæc acciderint, Eugipius in rebus gestis ejusdem sancti Severini narrat his verbis:

X. Fridericus fugatur, & populi in Italiam transferuntur.

Post audiens idem Odoacer Fridericum ad propria revertisse, statim fratrem suum misit cum multis exercitibus Onoulphum. Ante quem denuo fugiens Fridericus, ad Teudericum Regem, qui tunc apud Novam civitatem, provinciæ Mœsiæ morabatur, profectus est. Onoulphus vero præcepto fratris admonitus, universos jussit ad Italiam migrare Romanos. Tunc omnes incolæ, tanquam de domo servitutis Ægyptiæ, ita de quotidiana barbaricæ frequentissimæ deprædationis educti, sancti Severini oracula cognoverunt: nempe omnes fore transferendos in Italiam accolas regionis illius.

XI. ☞ Quod autem ad Fridericum spectat: postea accidisse videtur, ut ipse rursus pugnans adversus Erulos, eosdem superarit, sed vinceretur postmodum ipse a Theodorico Italiæ jam facto Rege. Id quidem ex verbis Ennodii Ticinensis in Panegyrico Theodorico dicto intelligi satis potest, cum sic ait: *Nam Fridericus postquam tibi de adversariis tuis peregit triumphum, de se præbuit.* Pugnasse enim visus est adversus Odoacrem sub ipso Theodorico in Italia, eumque vicisse, rebellans vero ipse postea ab eodem Theodorico esse superatus. Sed ad S. Severini translationem revocemus orationem ☜. Quomodo vero discipuli sancti Severini exhumatum venerandum ejus corpus transtulerint, idem Eugipius ita docet, cum ista mox subdit:

XII. S. Severini corporis translatio.

Cujus præcepti non immemor venerabilis noster presbyter tunc Lucillus, dum universi per Comitem Pierium compellerentur exire, præmissa cum monachis vespere psalmodia, sepulturæ locum imperat aperiri. Quo patefacto, tantæ suavitatis fragrantia omnes nos circumstantes accepit, ut præ nimio gaudio atque admiratione prosterneremur in terram. Deinde humaniter æstimantes ossa funeris invenire disjuncta (nam annus sextus depositionis ejus effluxerat) integram corporis compagem reperimus: ob quod miraculum immensas gratias retulimus omnium conditori, quia cadaver Sancti, in quo nulla aromata fuerant, nulla manus accesserat conditoris, cum barba pariter & capillis usque ad illud tempus mansisset illæsum. Linteaminibus igitur immutatis, in loculo multo ante jam tempore præparato funus includitur, carpento, trahentibus equis, impositum; mox evehitur, cunctis nobiscum provincialibus idem iter agentibus: qui oppidis super ripam Danubii derelictis, per diversas Italiæ regiones, varias suæ peregrinationis sortiti sunt sedes. Sancti itaque corpusculum ad castellum nomine Felethem emensis regionibus apportatum est.

XIII. Mutus loquitur precibus S. Severini.

Per idem tempus multi variis occupati languoribus, & nonnulli a spiritibus immundis oppressi medelam divinæ gratiæ sine ulla mora senserunt. Tunc & mutus quidam ad id castellum suorum miseratione perductus est: qui dum in oratorio, quo sancti viri corpusculum super carrum adhuc positum permanebat, alacer pervenisset, ac sibi eo clauso oris sui ostio in cordis cubiculo supplicaret; illico lingua ejus in oratione soluta laudem dixit Altissimo. Cumque reversus ad hospitium quo suscipi consueverat, interrogatus fuisset, ex more, nutu, signoque pulsatus; & orasse, & laudem se Deo obtulisse, clara voce respondit. Quo loquente, pavefacti qui eum noverant, ad oratorium cum clamore currentes, S. Lucillo presbytero, simulque nobis, qui cum illo eramus, ignorantibus quod evenerat indicarunt. Tunc omnes exultantes in gaudio divinæ gratiæ clementiæ gratiarum retulimus actionem. Quod vero quæ his subdit Eugipius de translatione facta inde Neapolim, dicat contigisse sub Gelasio Papa: plane nonnisi post annos quatuor sacras S. Severini reliquias illuc translatas esse, affirmare necesse est. Agemus de ea suo tempore.

Ma-

PAGIUS

regente, Sanctus *Cæsarius* Monasticam vitam duxit. Fefellit Baronium codex, in quo Librarii errore legitur: *Dat III. Non. Feb. P.C. M. Sev. Boetii U. C.* Legendum enim, *post Consulatum Mavortii*, ideoque anno DXXVIII. quo ea nota temporis usurpata. Quam emendationem Sirmondus eruit ex codice MS. Ecclesiæ Arelatensis, in quo ea Epistola legitur data *post Consulatum Mabortis*, idest, *Mavortii*. Sed imperitus Librarius locum, quem legere nescivit, ut sæpe fit corrupit.

V. *Translatio Reliquiarum S. Severini.*

Ad num. XIII. Corpus sancti *Severini* Noricorum Episcopi ter translatum est. Primo anno sexto depositionis ejus, ut refert Baronius ex ejus Vita, idque ex Monasterio, quod juxta *Fabianam* construxerat, in Italiam *ad montem Feletem*. Eam Translationem describit Eugippius in Vita Sancti Severini cap. 12. qui eidem interfuit. Quare cum hic annus sextus sit a morte Severini, & Quindecennalibus Zenonis Imp. insignatur, hæc Translatio recte a Baronio

hoc

XIV. Ex miraculis innotescere rectam fidem.

Magna quidem Dei providentia factum apparet, ut in summa Occidentalis orbis obscuritate. Arianis ubique regnantibus, densaque errorum caligine veritatem obnubilantibus; tantæ lucis radii eruperint cunctis miraculorum virtute perspicui: ut audiretur ab omnibus, loquente muto, immo & defuncto virtutis voce clamante, illum esse Deum verum, quem Severinus coluisset, cujus ossibus tanta posse præstare; idem Dominus concessisset. Ac proinde palam factum cunctis mortalibus, ea fide, iisdemque ritibus sacrificiis Deum esse colendum, quibus idem vir sanctissimus divinum sibi numen conciliaverat. Cui micanti fulgori si filii tenebrarum oculos aperire voluissent, rectam per quam incederent viam evidentissime perspexissent.

XV. De S. Antonio S. Severini discipulo.

At vero non simul cum Severino præclaræ ejus virtutes extinctæ sunt: nam & illa eum Deus auxit benedictione, ut locupletem sanctorum morum hæreditatem veluti testamento relictam transmiserit in discipulos; quos egragia enituisse sanctitate, non solum quæ unus ex illis Eugipius scribit ostendunt, sed & Ennodius Ticinensis hujus temporis scriptor celeberrimus docet. Scripsit enim iste Vitam S. Antonii ejusdem S. Severini discipuli. Fuerat hic nepos æque sanctissimi viri Constantii Lauriacensis Episcopi, cujus meminit pariter Eugipius in Vita ipsius Sancti Severini. Quomodo autem idem Antonius post obitum Severini e patria exire coactus, pluribus annis una cum discipulis quos collegit, vitam exercuerit eremiticam, in qua mirifica resplenduit sanctitate, dono prophetiæ clarus atque miraculis; ac quomodo fugiens humanas laudes, demum inde recesserit, atque ubi aliæ plures elucerent accensæ lucernæ, ne solus ipse vere lucerna ardens & lucens intuentium pateret aspectui, in Lerinense monasterium se contulerit, & sancto ibi fine quieverit; idem Ennodius pluribus narrat. Asservari hactenus clarum miraculis ejus venerandum corpus in Ecclesia ejusdem cœnobii Lerinensis, accepimus; solemnique ritu annis singulis ejus diem natalem a monachis S. Benedicti illic agentibus peragi, certa relatione comperimus. Sed de his modo satis.

PAGIUS hoc anno recitata. De duabus aliis suis locis sermo erit.

VI. *Leontius & Illus morte affecti.*

Marcellinus in Chronico sub hujus anni Coss. scribit: *Leontius interea Rex, & Illus tyrannus in Papyrio Isauriæ castello capti, decollatique sunt. Capita eorum Constantinopolim allata præfixa hastilibus tabuere. Eodem anno Theodericus Rex omnium suorum multitudine Gothorum in Italiam tendit.* Illi & Leontii interitum hoc etiam anno recitat Theophanes ad annum nempe Incarnat. secundum Alex. CCCCLXXX.

Petri Fullonis interitus hoc anno contigit, ut anno CCCCLXXXVI. innuavi.

JESU CHRISTI ANNUS 489.	FELICIS PAP. ANNUS 7.	ZENONIS IMP. 16. ODOACR. REG. 14.

I. Euphemius Epis. Constantinop. eligitur. (a) Evag. l.3. c.23.

Redemptoris nostri annus quadringentesimus octogesimusnonus, Probino, & Eusebio Consulibus aperitur: quo Euphemius ex Constantinopolitanæ Ecclesiæ presbytero eligitur post Flavitam ejus Civitatis Episcopus; de quo ista Evagrius (a): *Cum Euphemius litteras Petri Alexandrini de mutua inter eos communione accepisset, animadverteretque eas Actis Concilii Chalcedonensis anathema indixisse; valde omnino commotus fuit; seque a Petri communione penitus se junxit.*

Euphemius rejecit Petrum Mongum.

Hæc Evagrius, eademque Nicephorus: ex quibus plane idem Euphemius posset videri Catholicus; cum & hoc addidit, ut Chalcedonense Concilium probarit, atque nomen Petri in sacra Diptycha relatum expunxerit, Felicis vero Papæ nomen ab Acacio abolitum in easdem sacras tabulas referret: sed quod reliquerit in eis nomen Acacii, factum est ut Felix eum Apostolicæ sedis communicatione indignum existimarit. Testatur hæc omnia Nicephorus ibis

---

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5982.

SÆC. V. Anno Eræ Nisp. DXXVII. A. C. 489.

☉ 12. A. ☽ 25. P. 2. April. Indict. 12.

JESU CHRISTI 489.

FELICIS III. PAPÆ 7.

ZENONIS IMP. 16.

ODOACRIS REG. 14.

THEODORICI REG. 1.

I. *Consules.*

[1] COSS. *Eusebius & Probinus* Prior Orientalis; cum ejus solius meminerint Fasti Heracliani, ubi sæpius Consules Occidentales per hæc tempora prætermittuntur; posterior Occidentalis, & ex familia Anicianæ. Reinesius enim in Syntagmate Inscript. pag. 67. ubi hujus familiæ genealogiam a se conditam exhibet, observat cognomen Probi, Probini, Probiniani ac Probæ Aniciis plerumque datum fuisse. Eusebius post quinquennium iterum Consul fuit.

II. *Euphemius Epis. Constantinop. Synodum Chalced. veneratus est.*

A num. I. ad VI. *Euphemius* Constantinopolitanus Episcopus Chalcedonensem Synodum suscepit, & veneratus est, ac *Mongum* eidem Synodo anathema dicentem exosum habuit, ut testatur Evagrius lib. 3. cap. 23. Id unum in ipso dignum reprehensione fuit, quod Acacii nomen e sacris Diptychis non expunxerit, ut testatur Gelasius Papa in Epistola prima ad eundem data. De eo pluribus infra. Euphemio Ecclesiam Constantinopolitanam regente Sanctus *Daniel Stylita* octogenarius ad Deum migravit, ut refert Baronius ex Metaphraste in ejus Vita ad diem XI. Decemb.

A num.

NOTÆ [1] COss. *Eusebius* & *Probinus* Relandus: *Anicius Probinus*, & *Eusebius*. Fleetwood. pag. 457. ex Aringho.

CONSULA....PROBINO. VV. CC.

Gudiana:

GENIO. CONSER
VATORI. DOM. ANIC. SACR.
ANICIUS. PROBINUS. V. C.
CONSUL ORDINARIUS.

Gruterus pag. MLVII. 5. ex quo Reinesius pag. 980. & alii ex Cornelii Margarini inscriptionibus basilicæ S. Pauli pag. III. num. 21.

HIC REQUIESCIT. AEMILIA. SAC. VG. DP.
V. ID. DEC.
PRORINO V. C. CONSS.

Vetus lapis sepulcralis S. *Amasii* episcopi *Spoletani*, apud Ughellum tom. I. in Spoletanis n. XI.

DP. SCI. AMASI. EP. CONS. PROBINI. V. C.
SVB. D. X. KAL. AVG. QVI VIXIT.
ANNIS LXXXXV. EX QVIBVS. EP.
ANNIS. XIII. MENS. II.

Item alias Massiliæ ex Bimardo apud Muratorium in novo thesauro veterum Inscriptionum. tom. I. pag. CDXIII. 6.

RECESSIT VIII. KALEN.......
PROBINO. ET EVSEB.

Victor. *Eusebio V. C. Cos.* Marcellinus: *Eusebio & probino*. Epitome temporum & Indiculus Paschæ: *Probino V. C. Consule*. GEORGIUS

(a) Niceph. l. 16. c. 19.

Cur Euphemius non admissus a Rom. Pontif.

ftis verbis (*a*): *Euphemius simulatque Episcopatum iniit, nihil moratus, suis ipse manibus in sacris tabulis Petri Mogi nomen expunxit, & Felicis appellationem reposuit; atque in sacro suggestu considens, Synodales more recepto epistolas Romam ad Felicem dedit. Porro Papa scripta quidem illius recepit, & Euphemio veluti Orthodoxo favit, sed illum in Episcopalem communionem non admisit, propterea quod Acacii quoque & Flavitæ nomen de sacro libro non deduxisset.* Hæc Nicephorus. Sed quod Liberatus Diaconus tradit, suscepisse a Felice Romano Pontifice Euphemium scripta; intelligas ea fuisse commonitoria, non autem communicatoria, sicut & esse comperiuntur litteræ quas ipsius in sede successor ad eumdem Euphemium scripsit, quibus eum admonuit, ut nomen Acacii aboleret, si vellet consequi Ecclesiæ Catholicæ communionem. Hæc quidem hoc modo inter Euphemium atque Felicem hoc anno transacta sunt.

II. Contentio inter Euphemium, & Petrum.

Inter ipsum autem Euphemium atque Alexandrinum Episcopum Petrum Mogum res aliter se habuere. Confirmante enim Chalcedonense Concilium Euphemio, illo autem improbante; mutuo inter se digladiari cœperunt, cogentes alter adversus alterum Synodos, seque mutuo anathemate ferientes usque in sequentem annum, quo ex hac vita perfidum illum Mogum abripi contigit, ut tradunt Evagrius (*b*) atque Nicephorus.

(b) Evagr. l. 3. c. 23. Niceph. l. 16. c. 20.

III.

(c) Baruch. 3.

Summam plane Euphemius laudem consecutus fuisset, nisi illud divinæ Scripturæ, de eo dici potuisset (*c*): *Coinquinatus es cum mortuis, deputatus es cum descendentibus in infernum*: dum videlicet haud adduci potuit, ut impii Acacii expungeret nomen e Diptychis. Flavitæ autem Episcopi nomen quidem ab eo sive cassatum, sive inter defunctorum memorias non receptum, inde certum deducimus argumentum, quod cum de Acacii nomine illi a successore Felicis Gelasio negotium sit facessitum, numquam in ejus litteris de nomine Flavitæ facta mentio reperitur, qui quidem ex scriptis ejus ad Petrum, Romam perlatis manifestus fuit comprobatus hæreticus: ob id igitur de illo minime tacendum fuisset, nisi id sponte Euphemius ante præstitisset. Inde etiam accidit, ut in aliquibus Græcorum monumentis post Acacium eidem dicatur successisse Euphemius, nulla facta de Flavita penitus mentione: ut videre est in Actis magni illius Danielis Stylitæ, ubi describitur ejusdem Danielis obitus hoc ipso tempore, cum videlicet ipse Euphemius creatus est Constantinopolitanus Episcopus. Res quidem memoria digna, cum sanctissimus vir miraculis plurimis nobilitatus, migraturus e vita hac, nihil magis quam fidem Catholicam quasi Dei depositum testatum atque obsignatum suis reliquerit: post quæ reddidit Deo spiritum, cum antea ista præcessissent, quæ his verbis ab auctore narrantur (*d*):

Flavitæ nomen sublatum e Diptychis.

(d) Extant apud Sur. die 11. Dec.

IV. Danielis Stylitæ obitus.

Divinum mysterium Daniel celebravit, & intemerata ipsa sumpsit sacramenta, & iis, quibus præerat, impertiit. Atque jam quidem Magnus extremum agebat spiritum; & ipse Antistes Episcoporum (is erat Euphemius, jam enim mortuus erat Acacius) cum aliis veniebat ad emigrationem. Aderat autem Rais fidelissima, & vir quidam qui possidebatur a Dæmone, ac pergebat ad columnam; qui & Sanctorum ad Sanctum adventum, clamando, aperte significabat, & eos suis appellabat nominibus; & ipsorum, ut qui convenissent, meminerat Angelorum. Deinde adjiciebat fore ut tertia hora ejus diei Daniel excedat ad Dominum, & a diuturna habitatione immundus expellatur spiritus: quæ utraque suo tempore evenerunt. Quæ autem prius dicta est Rais magnifice parabat ea quæ pertinebant ad sepulturam: & cum multos adduxisset artifices, & jussisset fieri tumulum in inferiore parte columnæ & usque ad fastigium, statuit ex utraque parte tumuli homines qui faces ferrent, & lampades tenerent in manibus, & ea canerent quæ canı solent in decessu.

Sepultura Danielis Stylitæ.

V.

Cumque illa corpus infra detulisset, in plumbeo id ponit loculo: in hoc quoque servans magni Danielis testamentum. Ille enim mandavit discipulis: Seu Imperatores, seu Reges, aut alii alii se invicem superare contendant in loculi sumptu & magnificentia; nolite suscipere: sed & illic & sic corpus deponi sinite, ubi & quomodo voluerit Rais fidelissima. Hæc ergo peracta sunt, & expulsus est immundus dæmon, cum multum hominem discerpsisset, &c. Pergit dicere de mirandis quæ post ejus obitum contigerunt. Sed illud observa: recusari jussisse, si quæ ab Imperatore ultima munera solverentur, utpote homine consuetudine hæreticorum inquinato, & ob id a communione Catholica alieno. Sic igitur magnus Daniel, octogenarius ex hac vita decessit, cujus memoriam cum viventis tum mortui miraculis illustratam Dei Ecclesia perpetuitati anniversariis solemnibus consecravit.

VI.

His etiam Consulibus (inquit in Chronico

PAGIUS III.

A num. VI. ad XIII. Theodoricum hoc anno Italiam intrasse, non tantum Marcellinus & Marius Aventicensis; sed etiam Cassiodorus & Anonymus a Cuspiniano editus in suis Chronicis docent. Hæc verba ejusdem Anonymi, sed Librarii errore sub anni sequentis Coss. collo-

Theodorici in Italiam ingressus.

Adventus Theodorici in Italiam.

nico Cassiodorus) *felicissimus atque fortissimus dominus noster Rex Theodericus intravit Italiam: cui Odoacer ad Isontium pugnam parans, victus cum tota gente fugatus est. Eodem anno, repetito conflictu, Veronæ vincitur Odoacer.* Hæc ipse. Sed quæ tunc transacta sint inter sanctum Epiphanium Ticinensem Episcopum, & Theodoricum Regem, scribit Ennodius Ticinensis diaconus verbis istis (a) ex codice tamen nonnihil depravato acceptis.

(a) Ennod. Ticin. in Vit. S. Epiphan. Episc. Ticinen.

VII. "*Dispositione cœlestis imperii ad Italiam Theodoricus Rex cum immensa roboris sui multitudine commeavit. Ad quem vir integerrimus Epiphanius, dum Mediolani positus esset, occurrit. Quem cum ille Regum præstantissimus cordis oculis inspexisset, & solita judicii sui sacerdotem nostrum libra pensaret; invenit in eo pondus omnium constare virtutum: cujus integritatem velut fabrilibus lineis ad perpendiculum mentis emensus est. Quique tali apud suos de illo sermone usus est: Ecce hominem, cui totus Oriens similem non habet; quem vidisse, præmium est; cum quo habitare, securitas. Fortissimo muro Ticinensis Civitas, incolumi isto, vallatur: quos impugnantium nulla vis possit obruere, quos numquam balearis funda transcendat excursus. Si qua necessitas inter undas certaminum accesserit, tutum est apud istum matrem familiasque deponere, expeditum excursibus militare bellorum. Interea perduelles animos dedititii * exercitus mutationum incendit ambitio: quorum caput Tufa fuit, homo in perfugarum infamia notitia veteri pollutus; qui concepit mente, ut se desperantibus partibus cum ingenti multitudine redderet. Quod cum Theodoricus Rex principali solicitudine cognovisset, continuo omnem illam, quam totus Oriens vix sustinuit, contraxit manum, atque ad Ticinensis Civitatis se angustiam contulit. Videres urbem familiarem cœtibus scatentem, domorum immanium culmina in angustissimis resecata tuguriis cerneres, nec ad recipiendam habitantium densitatem solum ipsum posse sufficere.*

* Ticinenses quid passi sint.

VIII. *Inter hæc ille in bonis vir exercitatissimus, in quo animorum amplitudo cunctis pandebat accessum, opportunum sibi conspicicus tempus offerri, quo benignitatis suæ pleno austro vela laxaret, & portum gloriæ per variarum notitiam gentium & actuum celebritatem secunda navigatione pertingeret, præmiore in loco (quod nulla charta veterum, nulli librorum de quocumque loquuntur annales, quod cum stupore relator affirmet, vel cum admiratione lector admittat, ut cum sagacissima gente habitans, & quam nulla suspicionum aura prætervolat, in rebus dubiis; quando metus periculi etiam mitia contra quoslibet corda solicitat) sic illis fidelissimus extitit, ut inimicos eorum toto devinctos teneret affectu, & inter dissentientes Principes solus esset, qui pace frueretur amborum. Applicabat enim ad compendium unius, quicquid præstabatur ab altero: & reverentia personæ suæ atque dulcedine sic largientis temperabat animum, ut nullatenus accenderetur, si aliquid a se beneficii per Episcopum & inimicus acciperet. Ille fuit sic circa quemcumque, ut concordiam pugnantes servarent, & ejus quietem bella non læderent. Jam si ad illud veniamus, quot quotidiana & ipse pascebat humanitate captores, & illis intra Civitatem sumptuum necessaria ministrabat, qui foris prædia illius continua vastitate deleverant. Nam tot millia hominum uno eodemque tempore, cum diversa poscerent, reficiebat blanditiis, humiliabat alloquio, pascebat muneribus. Si cujus liberi uxorque inimicis qualibet ex parte fuissent intercipientibus occupati; illico supplicationis illius pretio reddebantur suis, quos auri redimere non potuisset effusio. Regi aptissimus & præ sanctis omnibus venerabilis existebat: ut quoscumque Romanorum bellandi licentia hominum ejus fecisses esse captivos, mox illi restitueret, quem sola intelligebat aliorum libertate ditari.*

Digne officia S. Epiphanii Episcop. Ticin.

IX. *Deinde enumerare nequeam, quanta ille subjugatorum agmina solo propero reddidit: quanta, ne vexarent, vix imposuit, &c.* Paulo post hæc sequitur, dicens: *Post hinc digressis Gothis, Civitas Ticinensis Rugis est tradita, hominibus omni feritate immanibus, quos acris & acerba vis animorum ad quotidiana scelera solicitabat: diem putabant periisse, qui illos sine facinore, casu aliquo interveniente, fugisset. Quos tam beatissimus Antistes sermonum suorum melle deliniebat, ut effera corda auctoritati se submitterent sacerdotis; & amare discerent, quorum*

Rugi Gothis truciores.

PAGIUS locatis His Coss. *ingressus est Rex Theodoricus in Fossato pontis Sontis V. Kal. Septembris, & fugit Odoacer Rex de Fossato, & abiit Veronam. Eo anno ingressus est Odoacer Rex in Fossatum Herulis in Pineta existentibus. Et occisus est Libella Magister militum, & ceciderunt plurimi ab utraque parte, & clausit se Ravennam Odoacer Rex VI. Idus Julias. Et regressus est Rex Theodoricus in Ticino XI. Kal. Septembris.* Sed error irrepsit in numeros, qui corrigendi ex Anonymo Valesiano in Excerptis de Constantio Chloro, & aliis Impp. Loco itaque *V. Kal. Septembris*, legendum, *V. Kal. Octobris*. Deinde loco, *VI. Idus Julias*, legendum, *pridie Kalendas Octobris*. Hæc porro verba Anonymi Valesiani a *Zeno recompensans beneficiis Theodericum, quem fecit Patricium & Consulem, donans ei multum & mittens eum ad Italiam, pactuatus est, ut si vi-*

rum pectora odiis semper fuisse dedicata cognovimus. Mutata est per meritum illius perversitas naturalis, dum in horum meatibus radix peregrina apud illos affectionis inseritur. Quis sine grandi stupore credat dilexisse & timuisse Reges Episcopum & Catholicum & Romanum, qui parere Regibus vix dignabatur? Cum quibus tamen integrum pene biennium exegit, ut ab eo flentes discederent etiam ad parentes & familias regressuri. Hæc Ennodius.

X. At quid Mediolanensis Civitas passa sit, cum ei præesset Laurentius Episcopus, idem Ennodius docet his verbis, dum ejusdem Episcopi res præclare gestas recenset: (a) *Veniamus ad illa quæ religioso sunt digna memoratu. Cum hostilis irruptio, more pecorum, Christianum populum per diversa distraheret: tu variorum generibus cruciatuum capiebaris in omnibus: tu paterna conventus pietate sustinebas tormenta multorum, ut ait Apostolus* (b): *Quis vestrum cruciatur, & non ego? Inter ista tamen fractum te non vidit adversitas. Hoc triumphis suis decerpi sensit inimicus, quod capti sacerdotis animum non subegit. Pugnabas adhuc pro absolutione plurimorum: & tibi nihil metuens, de plebis tua anxietate pendebas. Nolo diutius tristibus immorari, nolo tragœdiam maligni temporis aperire: libens de illustri conversatione tua aliquanta prætervolo; ne te, narrando, cogam denuo sustinere quæ passus es: quamquam Doctor Gentium in tribulatione exercitum se fuisse commemoret, vociferans:* (c) *Cum infirmor, tunc potens sum. Taceo inediam, frigus, & injurias, & illa quæ tibi inimici animus providit augmenta morborum. Sed credo hæc puerilia, & succo antiquæ valetudinis robusta membra tolerabant. Nonne o mortuis per compages artubus, & a passibilitate propria longa jam ætate distractis, sola anima flecti nescia sustinebat, & ad imitanda intentione adversos impugnantes muro constantiæ stabilita certabat?*

(a) Ennod. in natal. Laurent. Episc. Mediolan.

Quid egerit cum capta est Civitas Mediolanensis a barbaris.

(b) 2.Cor. 11.

(c) 2.Cor. 12.

XI. *Posthæc ad redivivum statum libertatis optatæ, numquam pia vota despiciens Christus Redemptor noster occurrit, & fractar ratione nominis vires artifici medela solidata, in vigorem salutiferum res contrita remeavit: cum ex alto benignis oculis cælestis dominator aspexit, Mediolanensium urbi lux est proprii reddita sacerdotis. Tunc enim rarus habitator, tunc horror* in domibus, & per dulcia cubiculorum limina confusa discursio. Tunc enim ubique pavor & luctus: & Dei templa ferarum habitationibus deputata sordebant, cum marcens incuria splendidissima dudum atria situ vetusti humoris obnubilat. Lætitiam cæteris tuo dedisti de reditu, tu regressus ad lacrymas, &c.* Hæc & alia Ennodius; qui & de se ipso, quæ tunc passus sit, cum agit de rebus suis, hæc ait (d):

Laurentius Episc. Mediolanensis cum suis redit.

* error.

(d) Ennod. in dict. de rebus suis.

XII. *Tempore quo Italiam optatissimus Theodorici Regis resuscitavit ingressus: cum omnia ab inimicis ejus inexplicabili clade vastarentur, & quod superest gladiis fames necaret: & excelsa montium, castrorumque arces penuria perrumperet, & in culminibus locatos armis sævior egestas obsideret: ego annorum ferme sexdecim, amici qui me aluerat, tempestate ea, privatus sum: remansi solus, inops, re & consilio destitutus, &c.* Subdit enim, se Dei ope ex conjugio nobilis ac prædivitis puellæ postea in meliorem statum collocatum. At demum mutuo consensu illa cælibem sanctamque vitam professa, Ipse vero Ennodius fuit diaconus ordinatus: cum post hæc incidens in mortalem ægritudinem, ope S. Victoris curatus est, ut suis ipse scriptis affirmat.

Ennodii ætas.

XIII. Cum autem ejusmodi malis vehementer affligerentur Ecclesiæ; coegit tunc necessitas, ut Episcopi, quibus facultas suppeteret, ne paterent greges quibus præerant hostium frequentibus incursionibus, ædificarent castella munita: inter alios enim id præstitisse Honoratum Episcopum Novariensem, ejusdem Ennodii eidem inscriptum epigramma declarat his versibus.

VERSUS DE CASTELLO HONORATI EPISCOPI.

De Castello Honorati Episcopi.

Pontificis castrum spes est fidelissima vitæ,
Qui tutor sanctus quæ nocitura petant.
Hic clypeus: votum est, procul hinc Bellona recede:
Quod meritis constat, prælia nulla gravant.
Conditor hic muros solidat, munimina factor,
Nil metuat quisquis huc properat metuens.

Scias

PAGIUS *si victus fuisset Odoachar, pro merito laborum suorum loco ejus dum adveniret, tantum præregnaret. Ergo superveniente Theoderico Patricio de civitate Nova* (ibi enim morabatur, ut idem Anonymus jam insinuaverat, quod & indicat Marcellinus ad Consulatum Boetii) *cum gente Gothica missus ab Imperatore Zenone de partibus Orientis ad defendendam sibi Italiam. Cui occurrit venienti Odoachar ad fluvium Sontium, & ibi pugnans cum eodem victus fugit. At vero Odoacer abiit in Veronam, & fixit Fossatum in campo minore Veronensi V. Kalendas Octobris. Itaque persecutus est eum Theodericus, & pugna facta ceciderunt populi ab utraque parte; tamen superatus Odoachar fugit Ravennam pridie Kalendas Octobris. Et perambulavit Theodericus Mediolanum, & tradiderunt se ipsi maxima pars exercitus Odoacris nec non & Tufa Magister militum*

Scias insuper, fuisse etiam & Episcopis milites pro defendendis Ecclesiæ juribus: nam de his idem Ennodius in epistola ad Faustum his verbis meminit: *Ille mancipia sua a me sublata deflevit, & contra potentiam Ecclesiastici militis advocandam credidit regium defensionem, &c.*

XIV. Quod autem spectat ad Honoratum Episcopum, a quo munitum castrum erectum fuit ad suorum confugium hisce temporibus barbarorum tumultuum: licet in epigrammate nulla mentio; fuisse scias Honoratum hunc Novariensem Episcopum, ad quem ejusdem Ennodii oratio extat in dedicatione Basilicæ Petri & Pauli Apostolorum, quam prædecessor Victor Episcopus ex fano idolorum purgatam converterat in Deo dicandum templum sub memoria eorumdem Apostolorum; auxit vero eamdem & ornavit idem Honoratus Antistes, atque per S. Laurentium Mediolanensem Episcopum, aliosque ad Encænia convocatos, ex more, Præsules consecrari curavit. Hæc quidem omnia in oratione in dedicatione dicta, ipso ejus exordio in primis narrantur, ipsius nomine Honorati, his verbis:

XV. De Basilicæ SS. Petri & Pauli dedicatione.

*Credo ego vos, fratres carissimi, tota mentis cura venerari, quod in loco hoc, manente templi nomine, vetus perierit pro religione cultura, quod delubri reverentia fugatis instituatur libaminibus, quod Sacrarium appelletur: merito postquam seniores hostias abjuravit, & in adolendi * mutatione sacrificii, ædis nomen assumpserit; postremo quod in alium statum inconcussis migraverunt fundamenta culminibus, & eum ad structuram parum humanus sudor adjecerit.* Et paulo post de Victore prædecessore Episcopo hujus operis auctore ista subiicit: *Requirendum fuerat, quis hujus operis, quis innovationis auctor extiterit, prædecessor nempe parvitatis meæ, venerabilis Victor Antistes: futuræ annunciatrix innocentiæ Divinitas nomen imposuit &c.* Eadem Ennodius itidem istis versibus:

* adorandi.

—— possessas linquite sedes,
Quod fecit Victor, victor ubique tenet.
Accidit ad cumulum merito successor & actis.
Qui morum lumen hinc Honorate geris.

At de facta dedicatione basilicæ hæc in dicta oratione: *Ubi sunt dii, quibus potentiam dederunt homines fulgore gemmarum? Non invideo: omnia ista (ut credo) fugerunt. Christus ingressus est: respiciamus, quibus fultus auxiliis. Venerunt cum eo cælorum radii, Apostolorum diademata Petrus & Paulus. Qui enim in restauratione ædis essent necessarii, nisi architectus & petra? nisi lapis & superædificans? nisi fundamentum & opifex? &c.* At de de his modo satis ad insinuandum non Honoratum tantum atque Victorem SS. Antistites, sed etiam eum qui apud Catholicos omnes semper viguit Sanctorum cultum.

XVI. Syagrius vincitur a Clodoveo.

Hoc eodem anno, qui numeratur quintus regni Clodovei, idem Rex Syagrium Romanum, qui Suessionensem tenebat Civitatem, vicit: quem fugientem ad Alaricum Gothorum Regem Arianum, ab eo petitum, redditum & acceptum idem Clodoveus occidit. Accidisse videtur, ut diruto penitus Occidentali Imperio, regnante in Italia Odoacre, qui in Galliis tunc gerebant Prætorii Præfecturas, easdem quibus præerant, retinerent sibi Civitates. Inter hos Syagrius fuit, quem (ut diximus) a Clodoveo peremptum Gregorius scribit. Porro hunc illum putamus Syagrium pronepotem Syagrii Consulis ordinarii, his temporibus degentem in Gallia, ad quem extat Sidonii Apollinatis jocosa epistola, (*a*), qua eundem inhæsisse Burgundionibus docet, cum eum appellet novum Burgundionum Solonem.

(*a*) Sidon. l. 5. ep. 5.

XVII. His autem Francorum incursionibus non mediocre damnum est illatum Ecclesiis: sed tum eluxit justitia Clodovei, licet adhuc Gentilis; de quo ista narrat Gregorius (*b*): *De quadam* (inquit) *Ecclesia urceum miræ magnitudinis ac pulchritudinis hostes abstulerant cum reliquis Ecclesiastici ministerii ornamentis.* Epi-

(*b*) Greg. Turonen. de Gest. Fran. l. 2. c. 27.

PAGIUS

litum, quem ordinaverat Odoachar cum Optimatibus suis Kal. April. Eo anno missus est Tufa Magister militum a Theoderico contra Odoacrem Ravennam. Veniens Faventiam Tufa, obsedit Odoacrem cum exercitu, cum quo directus fuerat, & exiit Odoachar de Ravenna, & venit Faventiam, & Tufa tradidit Odoacri Comites Patricii Theoderici, & missi sunt in ferro, & adducti Ravennam. Hæc partim hoc anno partim sequenti gesta, ex iisque lucem accipiunt, quæ recitat Baronius ex Ennodio in Vita Sancti Epiphanii Episcopi Ticinensis, qui Theodericum Regem, dum Mediolani esset, invisit.

IV. Ad ann. XVI. & seqq. Cum *Clodoveus* Francorum Rex anno CCCCLXXXI. regnare cœperit relata ab eo, quinto Regni sui anno de Syagrio Suessionum Rege victoria pertinet ad annum CCCCLXXXVI. De ea Gregorius Turonensis lib. 2. cap. 27. scribit: *Anno quinto Regni ejus Syagrius Romanorum Rex Ægidii filius ad civitatem Saxonas, quam quondam supra memoratus Ægidius tenuerat, Sedem habebat. Super quem Clodovechus cum Ragenario parente suo, quia & ipsi timebat, veniens campum pugna pro se præparari deposcit, sed nec iste distulit ac resistere metuit.* Addit Gregorius Syagrium superatum, ad Alaricum Gothorum Regem Tolosæ morantem confugisse, a quo datus Clodoveo eum petenti, Regno & vita privatus est. Porro per *Saxonas* Turonensis Suessionas intelligit, ut multi alii rerum Fran-

Clodoveus Regni Francici fines amplificat.

Episcopus autem Ecclesiæ illius missos ad Regem dirigit, ut si aliud de sacris vasis accipere non mereretur, saltem vel urceum Ecclesiæ suæ reciperet. Hæc audiens Rex, ait nuncio: Sequere nos usque Suessionas; quia ibi cuncta quæ acquisita sunt, dividenda erunt. Cumque mihi vas illud sors dederit, quæ Papa poscit adimpleam. Dehinc adveniens Suessionas, cuncto onere prædæ in medium posito, ait Rex: Rogo vos, o fortissimi præliatores, ut saltem mihi vas istud (hoc enim de urceo supra memorato dicebat) extra partem concedere non abnuatis. Hæc Rege dicente, illi quorum erat mens sanior, ajunt: Omnia, gloriose Rex, quæ cernimus, tua sunt: sed & nos ipsi tuo sumus dominio subjugati. Nunc quod tibi beneplacitum videtur, facito: nullus enim potestati tuæ resistere valet.

XVIII. Quod Clodoveus in militem sacrilegum.

Cum illi hæc ita dixissent, unus levis, invidus, ac cerebrosus, cum voce magna, elevatam bipennem urceo impulit, dicens: Nihil hinc accipies, nisi quæ tibi sors vera largitur. Ad hæc obstupefactis omnibus, Rex injuriam suam patientiæ lenitate coercuit: acceptumque urceum nuncio Ecclesiastico reddidit, servans abditum sub pectore vulnus. Transacto vero anno, jussit omnem cum armorum apparatu advenire phalangam, ostensuram in Campo Martio suorum armorum nitorem. Verum ubi cunctos circuire deliberat, venit ad urcei percussorem, cui ait: Nullus tam inculta, ut tu, detulit arma; nam neque tibi hasta, neque gladius, neque securis est utilis. Et apprehensam securim ejus in terram dejecit. At ille cum paululum inclinatus fuisset ad colligendam eam, Rex elevatis manibus, securim suam capiti ejus defixit: Sic inquit tu apud Suessionas in urceo illo fecisti. Hæc Gregorius. Fuisse autem vas illud Rhemensis Ecclesiæ, requisitum vero a S. Remigio ejus Ecclesiæ Episcopo, tradit Hincmarus, dum ejusdem Sancti res gestas refert.

XIX.

Cæterum quæcumque alia damna intulissent sui Ecclesiis, idem Clodoveus factus postea Christianus (ut S. Remigius testatur) resarcienda curavit. De alio ab eo donato ipsi S. Remigio vase argenteo, hæc in testamento suo idem S. Remigius habet: *Aliud argenteum vas decem librarum, quod mihi sæpe nominatus dominus illustrisque memoriæ Hludovicus Rex (quem, ut prædixi, de sacro baptismi fonte suscepit) donare dignatus est, ut de eo facerem quod ipse voluissem; tibi hæredi meæ Ecclesiæ supra memoratæ jubeo thuribulum & imaginatum calicem fabricare; & epigrammata quæ Laudani in argenteo ipse dictavi, in hoc quoque inscribi volo: quod per me faciam, si habuero spatium vitæ.* Hæc ipse in suo testamento (a), Remigius. Quod pertinet ad imaginatum calicem, intelligere potes propagatum ad posteros veterem usum effigiandi sacras imagines in calicibus, de quo Tertullianus meminit in libro de Pudicitia. At de his satis.

(a) *Apud Briss. form. lib. 7.*

No-

PAGIUS

Francicarum Scriptores, *Chararicus* Rex, qui apud Morinos Sedem habebat, cum Ragenario in auxilium adversus Syagrium a Clodoveo vocatus, *eminus stetit, neutram adjuvans partem sed eventum rei exspectans, ut cui eveniret victoria, cum illo & amicitiam colligaret*, inquit Turonensis lib. 2. cap. 41. qui addit, *Ragnacharium* apud Cameracum regnasse. Eo bello defecit potestas omnis Romanorum in Gallia. Clodovei ditiones auctæ sunt, prima Belgica integra: accessit & secundæ Belgicæ pars non ignobilis Civitas Metropolis Remorum, cum Civitatibus Suessionum, & Catuellaunorum; nec non Civitates Melduorum & Tricassium in Provincia Lugdunensi quarta, seu Senonia cum pagis aliquot Lugdunensis primæ; penetravit enim *Clodoveus* usque ad fines Burgundionum, ut Gregorius lib. 2. cap. 23. indicat. Sed de his legendi recentes rerum Francicarum Scriptores.

V.

Hoc vel superiori anno *Hengistus* Saxonum Rex incerto mortis genere obiit. Huntindoniensis lib. 2. cum quadragesimo anno adventus in Britanniam mortuum offerit, Malmesburiensis lib. I. de Reg. cap. 2. scribit: *Post hæc anno tricesimo nono adventus sui Hengistus diem clausit, Vir qui successus suos non minus fraudibus quam viribus urgens, multumque sævitiæ genuinæ indulgens, omnia cruentius quam civilius agere mallet.* Huntindoniensis vero & Malmesburiensis primum Anglorum in Britanniam adventus annum repetunt ab anno Christi 449. quem tamen Beda ab anno CDXLVII. quo in Britanniam vocati sunt, in temporum intervallis dimetiendis deducit. *Hengisto* mortuo successit in Cantii Regnum *Æsca* filius, de quo, sicut nec de ejus successoribus, antequam Christianam fidem amplectantur, verba non faciemus. Ab *Hengisto* originem duxit Sanctus *Edilbertus* Cantii Rex, qui Sancto Gregorio Magno Ecclesiam Romanam administrante Sacrum baptisma suscepit, & subditos ad religionem Christianam adduxit.

Moritur Hengistus Rex Anglo-Saxonum.

Moritur *Acacius* Episcopus Constantinopolitanus, ut anno superiori num. II. diximus.

JESU CHRISTI ANNUS 490.	FELICIS PAP. ANNUS 8.	ZENONIS IMP. 17. ODOACR. REG. 15.

I. Perfecutio Vvandalica recrudefcit.

Nnnagefimo fupra quadringentefimum Chrifti anno Fauftus Junior & Longinus fecundo Confules recenfentur a Marcellino, a Caffiodoro autem unus tantum Conful ponitur Fauftus. Quo anno in Africa (quantum ex Actis S. Fulgentii Rufpenfis Epifcopi colligere licet) Vvandalica adverfus Catholicos perfecutio recrudefcit, non quidem adverfus Catholicos omnes, fed in illos dumtaxat facerdotes, qui lapfos in errorem reconciliarent pœnitentes. Scripta funt Acta illa ab ejufdem Fulgentii difcipulo exilii comite ad ipfius fucceffnrem Felicianum, omni fide teftata, utpote fcripta ab auctore res fui temporis profequente: qui de dira eadem perfecutione licet tantum pertingat quæ ad eumdem beatum Fulgentium fpectent, tamen ex ejufmodi tenui lucis fpeculo cætera quæ remanfo-runt obfcura poffumus intelligere.

II. Porro res Fulgentii aggreffuri, de ejus genere atque natali pauca præfari opus effe putamus. Atque in primis corrigendus eft error, qui in ejus Vitæ exordium manifeftus irrepfit, dum loco Genferici, ponitur Hunericus; ubi auctor ejus genus defcribens, hæc ait (a): *Fulgentius parentes habuit ex numero Carthaginenfium Senatorum: avus denique ejus, nomine Gordianus, dum Rex Hunericus memoratam Carthaginem victor invadens, Senatores plurimos, immo cunctos amiffis omnibus bonis ad Italiam navigare compelleret, inter cateros etiam ipfe impofitam peregrinationem liberali voluntate fufcepit: volens faltem facultatibus perditis, non perdere libertatem. Poft cujus obitum duo ex filiis ejus, fpe recuperandæ hæreditatis, Africanam provinciam repetentes, manere intra Carthaginem minime potuerunt, domo propria donata Arianis facerdotibus: fed poffeffionibus fuis ex parte auctoritate regia repetitis, ad Bizacium * perrexerunt: ibique in Lepte Civitate unus eorum nomine*

(a) *Apud Sur. t. 2. die 5. Jan.* S. Fulgentii primordia.

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5983.

SÆC. V. Anno Eræ Hifpan. DXXVIII. A. C. 490.

☉ 23. G. ☽ 16. P. 25. Mart. Idict. 13.

JESU CHRISTI 490.

FELICIS III. PAPÆ 8.

ZENONIS IMP. 17.

ODOACRIS REG. 15.

THEODORICI REG. 2.

I. *Vicennalia Zenonis.*

[1] COff. *Longinus II. & Fl. Fauftus Junior*, ut notatur in veteri charta Veneta apud Mabillonium in itinere Italico pag. 201. Dicitur etiam *Junior* in Faftis Caffiodori, qui ideo ejufdem familiæ erat ac *Fauftus* anno CCCCLXXXIII. Conful Occidentalis. Ad Fauftum hoc anno Confulem extat Epiftola Ennodii tertia lib. 2. & Epiftola V. ejufdem libri ubi Fauftus vocatur *Avienus*. *Longinus* Conful in Oriente creatus: erat enim frater Zenonis Imp. ut ex dictis liquet, qui ficut in ejus Quindecennalibus, ita & in Vicennalibus Imperii vivente Leone Jun. fufcepti, Confulatum geffit. Begerus in Thefauro Numifmatum-Palatino, unum hujus Imperatoris producit in poftica infcriptum, Victoria Augg. infra, Conob. ideft, *Conftantinopli obfignata moneta*. In ea poftica repræfentatur *Victoria* fcribens in clypeo, XXX. ideft, vota Tricennalia, a Zenone Imp. in fuis Vicennalibus de more fufcepta. Fallitur itaque Ducangius in Differt. *de inferioris ævi Numifmat.* num. XLII. ubi ait, vota Decennalia & id genus alia poft extinctam Theodofii familiam Nummis adfcribi defiiffe. Cæterum voces hæ *Auggg.* vel Augg. nihil peculiare in nummis per hæc tempora eufis denotant; cum legantur etiam in Nummis Marciani, Maximi tyranni, Aviti, Glycesii Nepotis, Majoriani, Severi, Anthemii & Anaftafii. Quare ea fcribendi in nummis formula communi ufui ac errori attribuenda.

NOTÆ [1] COff. *Longinus II. & Fl. Fauftus junior*. Fabrettus pag. 757. num. 627.

EX SVPERANTIA D. XV. KAL. SEPT. DEPOSITA: &c.

CONS. FAVSTI. IVN. IV. ID. IANVARIAS

Fleetwod pag. 494.

DIE. KAL. SEPT.
CONS. FAVSTI. V. C. IVNIORIS.

Mabillonius in fupplem. rei Diplomat. ex veterrimo diplomate: RAVENNAE. SVB DIE QVARTO. NONAS. IANVARIAS. P. C. FLAVI. FAVSTI IVNIORIS. V. C. CONS.

Victor: *Poft Confulatum III. Longini* V. C. Marcellinus: *Longino II. & Faufto*. Epitome temporum & Indiculus Pafchæ: *Faufto juniore*. GEORGIUS

mine Claudius ex conjuge nomine Mariana, Christiana scilicet & honesta femina, istum, Fulgentium videlicet, *cui tanta gloria debebatur, genuit, &c.* Corrigendum itaque esse pro Hunerico, Gensericum, illud in primis admonet, quod quæ dicta sunt, non Hunerico, sed Genserico conveniunt, qui victor Carthaginem cepit; ut quæ de eo superius diximus, declarant: nec patitur ratio temporis, ut sub Hunerico sit natus Fulgentius qui sub hac recrudescente persecutione jam Abbatis nomine præfecturam gerebat monasterii: Qui igitur annum agens ætatis sexagesimumquintum (ut idem auctor testatur) in pace sub Rege Hilderico decessit, hoc tempore cum egisse annos ætatis circiter duodetriginta, intelligere possumus. Quæ autem tunc ipse Fulgentius passus sit, idem auctor rem gestam sic exorditur:

III. Fulgentius fugit.

Nascitur rursum talis persecutio fidei, ut sanctæ memoriæ Faustum Episcopum cogeret per diversas latebras commigrare, nec in ipso monasterio sineret jugiter quiescere. Tunc beatus Fulgentius timens, aut ille loco solus remanere, aut de loco in locum frequentius commigrare, consulto prius Episcopo Fausto, vicinum monasterium petiit, ubi paucis & simplicibus fratribus, Felix nomine Abbas præerat amicus ejus ab adolescentia, cum quo etiam latens familiariter vixerat. Et post nonnulla: *Cum subito barbaricæ multitudinis provincia turbaretur incursu: videntes salutem temporalem fugæ præsidio vindicandam, labores illico perferendæ peregrinationis excipiunt; limatoque consilio, procul abscedunt, ubi nulla belli nascentis opinio construendi monasterii præberet integram facultatem. Permovent igitur castra spiritualia duces inclyti cælestis exercitus, & per ignotas Africæ regiones, monachorum suorum caterva comitante, pariter gradiuntur, ubique facientes gaudium bonis, invidiam malis.*

IV. Arianus presbyter quid in Catholicos.

In territorio denique Siccensi dum cogitant certas sedes statuere, regionis fecunditate delectati, virorum etiam Fidelium favore suscepti: presbyter, quidam secta Arianus in fundo Babardilla perfidiam prædicabat, cui nomen quidem fuit inter homines Felix, natione barbarus, moribus sævus, facultatibus potens, Catholicorum persecutor acerrimus. Hic beati Fulgentii nomen in illis regionibus clarum fieri sentiens, reconciliandos occulte multos, quos deceperat, suspicabatur. Neque virum dignum sacerdotio vere adhuc esse monachum credidit, sed eum sub habitu monachi sacerdotis officium putat implere. Et re vera sacerdotis officium etiam tunc laudabiliter implebat, non aliquantos reconciliando, sed omnes quos attingere poterat, ad reconciliationem salutaribus monitis invitando: cujus sermo dulcis & rectus quia dura quoque corda molliebat, nec immerito hunc presbyterum sic timere pro sua perfidia compellebat. Arripit igitur presbyter insani furoris stimulis concitatus Dei servos crudeliter persequi; & per omnes vias custodiis distributis, ambulantium simpliciter obsidet itinera. Necessarium quippe fuerat, athletas fortissimos voluntariæ abstinentiæ laboribus ad omnem tolerantiam præparatos, persequentium paululum tradi manibus: ut martyrialis agonis effecti participes, illata discerent supplicia tolerare, probaturi quid profecissent, si flagellis membra omnia dissipantibus, a fide vera minime defecissent.

V. Captivi ducuntur confessores.

Nescientes igitur cogitationes maligni serpentis, habentesque fiduciam conscientiæ, nihil timentes, simul ambo gradiebantur secum loquentes. Et ecce subito quasi violentia sævissimæ tempestatis invadit incautos, dividit junctos, ligat divisos, & feralibus vinculis oneratos perducit ad presbyterum Arianum vinctos: efficiuntur subito sine crimine rei, sine bello sorte captivi. Quibus enim fugientibus nihil nocere potuerant Mauri, poenos ingerunt Ariani. Tunc antequam teneretur Felix Abbas paucos solidos, unde fratrum sustentabatur inopia, simpliciter ubi metus pervaserat, projecit, & custodiendos Dei servis ipsi Deo commisit. O divinæ singularis potentiæ miraculi! Nemo voluit solidos illos projectos aspicere, nullus permissus est victum pauperum pauperibus tollere. Sed illi soli, qui sic probandi fuerant, tenentur, ligantur, ad presbyterum perducuntur. Quibus ore terribili violentus presbyter intonat: Cur ex vestris regionibus occulte venistis Christianos Reges evertere? Bene enim miser Christianos Reges esse dicebat, in quibus Christum Regem Regum miserabiliter exsufflaverat, & quos Filium Patri æqualem negare similis Antichristo docuerat. Illis ad hæc verissimæ responsionis verba parantibus, inferri præcepit verbera primitus.

VI. Felicis Abbatis charitas erga Fulgentium.

Igitur Felix Abbas vehementi charitate commotus: Parcite, ait, fratri Fulgentio, qui non potest tormenta perferre: nolite istum cadere inter vestras manus forsitan moriturum. Convertatur in me vestra crudelitas: ego scio quid confitear, in me est omnis causa. Tunc dilectionis admiratione stupefacti, removeri paulisper beatum Fulgentium jubet, atque illum gravius cædi, ministris sævissimis imperat. Tunc hilari animo Felix Abbas verberibus subditur: dolorem quippe cum gaudio sustinebat, quia beatum Fulgentium nihil adhuc pati videbat. Et inferius: *Tunc sævissimus presbyter*

Fulgentius dire cruciatur.

etiam de Felicis Abbatis injuria minime satiatus, nec beato Fulgentio parcendum putavit. Beatus autem Fulgentius vir omnino delicati corporis, utpote ex familia natus illustri, violentos impetus fustium, repentini doloris acerbitate crescente, vix tolerans (sicut ipse nobis postea referebat) cogitavit presbyteri furentis insaniam vel mollire, si posset; vel certe paululum, donec recrudesceret, avocare: quo facilius inter ipsas moras inveniret spatium respirandi, ne continuata pœna omnino intolerabilis fieret: Dico aliquid, si loquendi potestas tribuitur, dum cæderetur, exclamat.

VII. *Tunc presbyter putans eum confiteri velle, jubet, quiescere cædentes: & sic adhuc ad flagella suspensum, loqui præcepit quod volebat. Ubi dum beatus Fulgentius eloquentia solitæ sermonibus blandis, suæ peregrinationis, narrare est aggressus historiam, presbyterum facit attonitum, dinque nimia verborum suavitate delinitum, pene totius crudelitatis reddit oblitum. Miratur presbyter beati Fulgentii facundiam, probat sapientiam, magnumque aliquem virum conjicit, erubescit inferre violentiam. Sed ne proderet suam superatam esse sævitiam: Cædite, ait iterum fortiter, & multiplicatis flagellis lacerate verbosum. Me etiam, puto, seducere cogitat; longoque inanis fabulæ circuitu quid conficere moliatur, ignoro. Recrudescit iterum manus vesana tortorum, flagellisque innumeris beatus Fulgentius exaratur. Tandem presbyter de illa cæde confusus, virorum laudabilium merita sensit, nec apud se eos tenere diutius ausus est; sed deformiter decalvatos, ablatis etiam omnibus vestimentis, ex domo sua nudos inanesque projecit.* Porro decalvationem virorum etiam apud barbaros magnum fuisse supplicium, docent leges Theodorici, quibus ejusmodi pœna pro diversis delictis infligitur. Pergit auctor:

Arianus presbyter ignominia afficit Fulgentium & Felicem.

VIII. *Sed nec illa decalvatio viris sanctissimis turpitudinem, nec nuditas attulit confusionem: quos tolerata propter odium religionis injuria, primæ jam confessionis decoraverat ornamento superna gratia fulciendos. Processerunt itaque de domo presbyteri tamquam de loco gloriosi certaminis insignis victoriæ laureis coronati. Reversique per campum, ubi fuerant capti solidos, quos Abbatem Felicem projecisse diximus, integro sibi numero servatos inveniunt; & quasi ex divina manu restitutos hilariter accipiunt: agentesque ineffabiles gratias Deo, qui consolatur humiles in omni tribulatione, revertuntur ad proximos fratres. Hujus autem crudelissimi facti detestabilis opinio cunctam simul mestificat regionem: nunciatur etiam Carthagine fama. Inter alios quoque Arianorum Episcopus dolet mactatam gravi cæde beatum Fulgentium: & quia parentes ejus cognitos habebat idem Episcopus, ipsumque beatum Fulgentium singulariter adhuc laicum dilexerat; adversus presbyterum suæ religionis & parochiæ, qui cædis auctor extiterat, graviter commovetur, vindicare beatum Fulgentium paratus, si querelam de memorato presbytero deponere voluisset. Sed beatus Fulgentius, multis ut hoc faceret suadentibus: Non licet, ait, in hoc sæculo vindictam quærere Christiano, &c.* Puniendus quidem erat presbyter ille, quod non inventos homines reconciliare lapsos, ita fustibus verberari jussisset: nam de illis tantum pœna sumenda erat, qui addictos jam Arianis ad Ecclesiam Catholicam revocassent. Post hæc vero Fulgentius profecturus in Ægyptum ad invisendos anachoretas, navigans in Siciliam, ab Eulalio Episcopo Syracusano detinetur: quomodo autem inde Romam navigaverit, suo loco dicturi sumus. At de Fulgentio modo hactenus. Porro mitiorem putamus persecutionem hanc ab illa sub Hunerico excitata: siquidem hæc illos tantum pertingeret Dei ministros, quos esset suspicio reconciliare Ecclesiæ clanculum pœnitentes.

Factum Ariani hominis omnes detestati sunt.

IX. Hoc anno, qui Zenonis Imperatoris ultimus numeratur (nam anno sequenti, mense Aprilis decessit) moritur Theodulus celebris in Cœlesyria scriptor, de quo ista Gennadius (a): *Theodulus presbyter in Cœlesyria scripsisse multa dicitur. Sed ad me liber ejus pervenit, quem de Consonantia divinæ Scripturæ composuit, id est, veteris & novi Testamenti adversus antiquos hæreticos, qui propter differentiam præceptorum vel cæremoniarum alium veteris Testamenti Deum dixerunt, alium novi. Moritur hic scriptor ante triennium, regnante Zenone.* Hæc Gennadius post tres annos ista scribens. Porro ejusdem Theoduli celebris est memoria vivens jugiter in tabulis Ecclesiasticis etiam apud Latinos decimo Kalendas Aprilis, ubi Antiochenus presbyter dicitur. Certe quidem perditissimis his temporibus cum res Antiochenæ penitus collapsæ essent, dominantibus nefandis Eutychianis, iisdemque pollentibus auxilio Imperatoris, hunc inventum esse Orthodoxum inter eos qui scriptis exagitarent hæreticos, maximæ fuit gloriæ: etenim summæ constantiæ specimen extitit, unum hominem contra hæreticorum phalanges Orthodoxæ confessionis erexisse vexillum.

De Theodulo presbytero.

(a) *Genn. de Scrip. Eccl. c. 92.*

Quo

X. S. Cæsarius Episc. Arelatens. scriptor nobilis.

Quo etiam tempore in Occidente S. Cæsarius Arelatensis Episcopus, doctrina celebris, sanctitate conspicuus, ad Felicem Romanum Pontificem de Gratia & libero arbitrio librum scripsit: quem agnitum ipse Felix non solum probavit, sed & scripta de eo epistola confirmavit, vulgandumque ubique curavit: non extat ille quidem, sed quantus fuerit, ex Romani Pontificis addita illi epistola (quod de aliis hactenus non meminimus factum) possumus opinari. De eo enim apud Gennadium hæc leguntur (a): *Cæsarius Arelatensis urbis Episcopus, vir sanctitate & virtute celeber, scripsit egregia & grata valde & monachis necessaria opuscula. De Gratia quoque & libero arbitrio edidit testimonia, divinarum Scripturarum, & sanctorum Patrum judiciis munita; ubi docet, nihil hominem de proprio agere aliquid boni posse, nisi eum divina gratia prævenerit. Quod opus etiam Papa Felix per suam epistolam roboravit, & in latius promulgavit.*

(a) Genn. de Scrip. Eccl. c. 86.

XI. Fausti scripta de Gratia & libero arbitrio.

Sed accuratius disquirendum, quid est quod commentarium illum a Cæsario scriptum de Gratia & libero arbitrio *Felix Papa per suum epistolam roboravit*, & quod (ut ait Gennadius) *in altius promulgavit?* Hæc ut percipias, lector, illa est tibi horum temporum rerum gestarum historia repræsentanda de rebus gestis in eadem Gallia Narbonensi & Aquitania. Idem enim Gennadius antequam de Cæsario agat, capite quod præcedit, recensens scripta Fausti ex Abbate Lerinensi Episcopi Regiensis in Aquitania, inter alia hæc habet (b): *Edidit quoque opus egregium de Gratia Dei, qua salvamur. In quo opere docet, gratiam Dei semper & invitare & præcedere & adjuvare voluntatem; & quicquid ipsa libertas arbitrii de labore piæ mercedis acquisierit, non esse proprium meritum; sed esse gratiæ donum.* Hæc Gennadius. Quisnam, rogo, sub tam pulchro titulo, adeo fidei Orthodoxæ concinno, existimare posset inesse librum in quo lateret hæresis, ceu anguis in herba sub prominentibus floribus? quod quidem haud rudes tantum, sed & disertos potuit decepisse.

(b) Genn. de Scrip. Eccl. c. 85.

XII.

Quot enim quantisque præconiis lucubratio ista Fausti accepta fuerit (ut ex hoc magis periculum imminens innotescat, & quantum præstiterit Catholicæ Ecclesiæ Cæsarius suis scriptis, atque quam opportuna illis accesserit comprobatio facta a Felice Romano Pontifice per epistolam, magis intelligas) necesse est, ut quæ Sidonius Apollinaris in sacris dogmatibus olim adhuc tyro jam diu ante de eisdem libris ad Faustum ipsum auctorem conscripsit, patienter audias. Res sane agitur (ut intelligis) magni momenti, utpote quæ non in Galliis tantum atque in Italia, sed & Constantinopoli atque in Africana Ecclesia (ut videbis) exagitata, cui ipso sui exordio opus fuerit dignissimorum Romanorum Pontificum intercedere auctoritatem, Felicis, atque Gelasii successoris, illa probando scripta, quæ eo argumento a S. Cæsario edita essent; ista autem reprobando, atque reiiciendo inter apocryphorum quisquilias, quæ eodem argumento essent ab ipso Fausto conscripta.

XIII.

Sidonius igitur ad eumdem Faustum data epistola, quomodo duo libri ab eo editi, a se vero diutius expetiti in manus suas devenerint, docet: atque primum verbis istis ipsum ita compellat auctorem: (c) *Venisti, magister, in manus meas: nec exulto tantum, verum insulto: Venisti, & quidem talis, qualem ubbinc longo jamdiu tempore desideria mea præstolabantur. Dubito sane, utrum & invitus, aut certe similis invito: quippe quo providente * vel (si tamen hoc nimis abnuis) acquiescente, sim tuis libris insalutatus; iisque (quod multo est injuriosius) territorium Arvernum cum præterirent, non solum mœnia mea, verum etiam latera radentibus. An verebare, ne tuis dictis invideremus? Sed Dei judulsu, vitio nulli minus addicimur. Cui si ita ut cæteris a mea parte subiiceretur, sic quoque auferret, congrediendi emulationem desperatio* consequendi. An supercilium tamquam difficilis ac rigidi plosoris extimescebas? Et quænam est cujusque * peritia cervix tanta, quive hydrops, ut etiam tepida vestra non ferventissimis lan-*

(c) Sidon. l. 6. ep. 9. Celebrat Sidonius Fausti scripta valde. * prohibente. * disputatio. * cuiquam

PAGIUS II. *S. Cæsarius adversus Faustum Regiensem Episc. scribit.*

A num. X. ad XLII. Sanctus *Cæsarius* Arelatensis Episcopus hoc tempore adhuc Abbas erat *in suburbana Civitatis insula*, ut scribit Cyprianus in ejus Vita, Civitatis sc. Arelatensis, ut supra ostendimus; sed adversus librum Fausti Episcopi Reiensis in secunda Narbonensi *de Gratia & Libero arbitrio* non scripsit ante annum DXXIII. eo sc. tempore, quo Constantinopoli a Scythis Monachis, & ab Africanis in Sardinia exulibus contra Faustum agebitur. Plures in Gallia eus *Fausti* libros admirati fuerant, horumque doctrinam secuti. Verum eo Christi anno sese eorum conatibus opposuit *Cæsarius* tunc Arelatensis Episcopus, librumque edidit *de Gratia & Libero Arbitrio* eodem prorsus titulo, quem suo Operi Faustus inscripserat. Hunc librum a Felice Papa hujus nominis IV. laudatum, atque Apostolica auctoritate communitum, scribit Interpolator Gennadii cap. 86. cujus verba recitat Baronius num. X. Verum hic *Cæsarii* liber ad nos non pervenit. Eum an. DXXIII. scriptum fuisse ex dicendis constabis.

III. *Synodus Arelatensis adversus Prædestinatianos.*

Faustus Regiensis Episcopus suorum Lerinensium ac Cassiani Magistri opinioni adhærens, Augustini sententiam de efficaci electorum Prædestinatione hac occasione impugnavit. Fama erat, nonnullos ita Sancti hujus Doctoris sententiam de gratuita Prædestinatione defendere, ut

laudibus prosequatur? An ideo me fastidiendum, negligendumque curasti, quia contemneres juniorem? quod parum credo. An quia indoctum? quod magis fero: ita tamen, ut qui dicere ignorem, non & audire: quia & qui Circensibus ludis adfuerunt, sententiam de cursibus ava ferunt. An aliquo casu diffidebamus, ut putaremur, iis quos edidisseris, libellis derogaturi? Atqui, præsule Deo, semus nobis esse amicitias, nec inimici fingere quæunt. Hæc cum scribat Sidonius, & conqueratur ad se missos non fuisse illos libros, satis intelligi posse videtur, Faustum illos non omnibus communicasse, utique ex mala conscientia timentem, ne, qui in eis essent laquei sub herbis latentes, ab aliquo acuti ingenii viro & dogmatum callentissimo detecti, penitus dissiparentur. Sidonius autem etsi vir pius & doctus, penetralia tamen rerum Ecclesiasticarum adhuc junior haud fuerat perscrutatus. Sed pergit ipse:

XIV. Sidonius vi obripuit Fausti scripta.

Ista quorum? inquis. Ecce jam prodo, vel quid indagasse me gaudeam, vel quid te celasse succenseam. Legi volumina tua, quæ Riochatus Antistes ac monachus, atque istiusmodi bis peregrinus tuis Britannis pro te reportat; illo jam in præsentiarum Fausto potius, qui non senescit, quique viventibus non defuturus post sepulturam, fiet per ipsa quæ scripsit sibi superstes. Hic igitur ipse venerabilis, apud oppidum nostrum cum moraretur donec gentium concitatarum procella deferveret (* defremeret.) *(cujus imaginis hinc & hinc turbo tunc inhorruerat) sic reliqua dona vestra detexit, at perturbane quæ præstantiora portabat operuerit spinas meas illustrare dissimulans tuis floribus. Sed post duos aut iis amplius menses sic quoque a nobis cito profectum, cum quispiam prodidisset de viatoribus mysticæ gazæ clausis involucris clam ferre thesauros; pernicibus equis insecutus abeuntem, qui facile possint itineris pridiani spatia prævertere, osculo in fauces occupati latronis insilui, humano loco*, gestu ferino,* (* joco.) *veluti si excussura quæcumque catulorum Parthi colla raptoris pede volatico tigris orbata supereminet. Quid multa? capti hostis genua complector, jumenta sisto, fræna ligo, sarcinas solvo, quæsitum volumen invenio, produco, lectito, excerpo, maxima ex magnis capita defructuans. Tribuit & quoddam dictare celerantis scribarum sequacitas saltuosa compendium, qui comprehendebant signis, quod litteris non tenebant. Quibus lacrymis sane maduerimus, mutuo vicissim fletu rigati tunc, cum ab amplexu sæpe repetito separaremur, longum est dixisse, nec refert: quod triumphali sufficit gaudio, spoliis onustum charitatis, & spiritualis compotem prædæ me domum retuli.* Vidisti, lector, quanta aviditate Fausti, libri illi fuerint expetiti, quantave tandem inventi fuerint rapacitate sublati: qui in Britanniam mittebantur, ubi diu viguit (ut dictum est) dogma Pelagii. Ut non mireris si a Cæsario paratum antidotum voluerit Felix Papa suis litteris ubique vulgari, ne conditum dulce venenum (quod a viris haud imperitis ipso primo gustu tam suave, tamque gratum apparuit) incaute legentibus necem inferret, cum laudati viri laudibus adeo immensis prædicaretur. Fuisset hic integra ipsa reddenda Sidonii ad Faustum epistola, nisi nimiæ prolixitatis argui veritus essem; tu ipsam otiosius consulas.

XV. De quibus Fausti libris Sidonius intellexit.

Et ne dubites Sidonium de alio aliquo a Fausto edito scripto potius intelligere voluisse, quam de opere de quo agitur; perpende accurate ipsius Sidonii verba illa, quibus ait: *Legimus opus operosissimum, multiplex, acre, sublime, digestum titulis, exemplisque congestum, bipartitum sub dialogi schemate, sub causarum themate quadripartitum.* Ita plane: apparet enim commentarium illum in duos libros esse distinctum: per capita titulosque divisum, dialogismi figuram concinne referentem, sub causarum themate quadripartitum. Nam priori libro tum adversus Pelagium omnia libero arbitrio hominis tribuentem, tum adversus eos qui cuncta Divinæ gratiæ tantummodo accepta ferenda esse jactarent, disputat: posteriori vero de præscientia & prædestinatione cumulatissime differit, ut idem in præfatione operis ad Leontium (quæ inscribitur Fausti professio fidei) apertissime profitetur: ut nemo jure inficias ire possit, alium aliquem a Sidonio Fausti exprimi commentarium, quam qui duobus libris partitus, de Gratia Dei & humanæ mentis arbitrio inscriptus habetur.

Sed

PAGIUS

at in absurdos prorsus errores declinarent, quos Augustiniani dogmatis adversarii altius exaggerabant, *Leontius* Arelatensis Episcopus, qui ex Hilari Papæ Decreto in Galliis Synodos cogebat, Concilium *Arelate* indixit, in quo cum plurima contra nova ac periculosa dogmata Patres statuissent, uni *Fausto* communi consensu injunctum fuit, ut editis libris ea fusius pertractaret, de quibus in Synodo actitatum fuerat. Testatur hoc ipsemet Faustus in Præfatione ad Leontium, cui Opus suum inscripsit: *Quod pro sollicitudine*, inquit, *Pastorali Beate Papa Leonti, in condemnando Prædestinationis errore, Concilium summorum Antistitum congregastis, universis Galliarum Ecclesiis præstitistis. Quod vero ad ordinanda ea, quæ collatione publica doctissime protulistis, operam infirmis humeris, curamque mandastis, parum, ut reor, tanto negotio, parum sanctæ existimationi vestræ consuluistis, & me judicio charitatis, vos periculo electionis onerastis.*

Inte-

XVI. Sed lectorem monitum velim, posteriorem Fausti librum haud integrum reperiri, sed desiderari in eo illa de quibus ad Leontium idem Faustus in fine istius præfatur: *In qua quidem opusculo post Arelatensis Concili subscriptionem, novis erroribus deprehensis, adjici aliqua, Synodus Lugdunensis exegit*. Hæc ibi. At quænam ista subscriptio Arelatensis Concilii? Numquid Episcoporum Concilium Fausti commentarium illum subscriptione firmavit? minime gentium: verum subscripsit Synodus Fausti illi tantum epistolæ, quam dedit ad Lucidum presbyterum, ut hominem in errores lapsum revocaret ad Catholicam fidem. Sed cur, dices, illa subscriptio Arelatensis Concilii non in fine Fausti operis amplius, sed in fronte ipsius ante præfationem posita legitur, quam illis (ut ait) adjici, Synodus Lugdunensis exegit? Numquid hoc casu factum? nequaquam: sed accipe Fausti vafrum consilium. Sic ipse quidem ad finem sui commentarii ista apposuit, quibus videri posset edita scripta ab ipso jam a duabus Synodis esse recepta: sed scias prudenter jureque inde postea esse sublata, & ante illud Fausti opus collocata, ut sua quæque tempori & auctoribus redderentur ne Fausti fraus simpliciores decipere posset.

XVII. De hæresi prædestinatorum. Acturi nos vero de his quam accuratissime, in primis in memoriam revocandam putamus, post sancti Augustini obitum prodiisse quosdam, qui ex ejus scriptis male perceptis complures invexerunt errores, quos S. Augustini nomine & auctoritate defendere conabantur: sed eos pro defensione ipsius S. Augustini agens, sanctus Prosper valide confutavit. Dicebantur isti (ut Sigebertus (a) adnotavit) hæresis Prædestinatorum sectatores: qui idcirco eo nomine vocabantur, quia de prædestinatione & divina gratia disputantes, assererent, nec pie viventibus prodesse bonorum operum laborem, si a Deo ad damnationem præsciti essent, nec impiis obesse, etiamsi improbe viverent, si a Deo prædestinati fuissent ad vitam: qua assertione boni a bonis avocarentur operibus, & mali stabilirentur in malis; quæ quidem (ut diximus) ex scriptis sancti Augustini male perceptis, qui hujusmodi erant, se accepisse jactabant. His autem detentus erroribus fuit Lucidus quidam magni nominis presbyter, ad quem Faustus epistolam illam scripsit, quam ut vere Catholicam ab Episcopis Concilii Arelatensis probatam & subscriptione munitam diximus; cujus etiam auctoritate libros illos duos, de quibus est sermo, Faustus probare voluit. Ut igitur cuncta quam exactissime in re magni momenti explorata reddantur, hic tibi primum ipsam ad Lucidum Fausti epistolam reddendam putavimus, ut de reliquis Fausti scriptis pretiosum a vili secernas: sic enim se habet.

(a) Sigeb. Chron. anno Dom. 415.

Domino devinctissimo & mihi speciali affectu venerando ac suspiciendo fratri Lucido presbytero, Faustus.

XVIII. Fausti epistola ad Lucidum. *Grandis charitas est, parum cauti fratris errorem per Dei adjutorium & gratiam magis velle curare, quam, sicut summi Antistites meditantur, a bonitate suspendere. Quid possum de hoc sensu, sicut vis, cum unanimitate tua, per litteras loqui, cum te præsens multa & blanda & humili allocutione numquam potuerim ad viam veritatis attrahere? Loquentes ergo de Gratia Dei & obedientia hominis, id omnimodo statuere debemus, ut neque proni in sinistrum, neque importuni in dexteram regiam magis gradiamur viam. Illud autem venerationem tuam dixisse miratus sum, quod nullus umquam sub religiosa professione contra Catholicam fidem vel scripserit, vel prædicaverit, cum plurimi multiplices & profanos auctores suos etiam scriptorum monumentis crediderint inferendos, qui tamen Christiano nomine gloriabantur. Breviter ergo dicam, quantum cum absente loqui possum, quid sentire cum Catholica Ecclesia debeas, idest.*

Ut cum gratia Domini operationem baptizati famuli semper adjungas; & eum qui prædestinationem, excluso labore hominis, asserit, cum Pelagii dogmate detesteris.

XIX. Anathematismi Fausti Regiensis. *Anathema ergo illi, qui inter reliquas Pelagii impietates, hominem sine peccato nasci & per solum laborem posse salvari, damnanda præsumptione contenderit; & qui eum sine gratia Dei liberari posse crediderit.*

Item anathema illi, qui hominem cum fideli confessione solemniter baptizatum, & asserentem Catholicam fidem, & postmodum per diversa hujusmodi oblectamenta prolapsum, in Adam & originale peccatum perisse asseruerit.

Item anathema illi, qui per Dei præscien-

PAGIUS IV. *Prædestinatiani in Concilio Lugdunensi damnati.* Interim cum rursus errores de Divinæ gratiæ auxiliis suborti essent, in Lugdunensi Synodo eorum pariter confutandorum cura eidem Fausto commissa fuit. Asserit id Faustus in fine ejusdem Præfationis: *In quo quidem*, inquit, *Opusculo post Arelatensis Concilii subscriptionem novis erroribus deprehensis adjici aliqua Synodus Lugdunensis exegit*. At Faustus mala fide atque animo contra Augustini sententiam præoccupato demandatum munus executus, a rectiori dogmate exorbitavit; etenim dum Prædestinatianam hæresim confutat, librosque duos *de Gratia & libero Arbitrio* scribit, *Augustini* de gratuita Prædestinatione sententiam totis viribus impugnat, & Massiliensium dogmata dudum a Sancto Doctore eversa restaurat. Sæpe fidem ex viribus Liberi Arbitrii nasci docet: *Unde hic extra legem positi accensentur, increduli, nisi quia legem*

stientiam in mortem deprimi hominem dixerit.

Item anathema illi, qui dixerit, illum qui perit, non accepisse ut salvus esse posset, id est, de baptizato, vel de illius ætatis Pagano, qui credere potuit & noluit.

Item anathema illi, qui dixerit, quod vas contumeliæ non possit assurgere, ut sit vas in honorem.

Item anathema illi, qui dixerit, quod Christus non pro omnibus mortuus sit, nec omnes homines salvos esse velit. Hactenus Fausti anathematismi, qui mox ista subjungit:

XX. *Cum autem ad nos in Christi nomine veneris, aut cum a sanctis sacerdotibus evocatus fueris: tunc opportune (si Dominus jusserit) locis suis testimonia proferemus; quibus & quæ Catholica sunt, manifestentur; & quæ Catholicis sunt contraria, destruantur.* Hæc Faustus, qui & mox subdit quæ de his ipse sentiat, verbis istis:

XXI. Fausti professio. *Nos autem per illuminationem Christi veraciter & confidenter asserimus, & eum qui perit per culpam, salvum esse potuisse per gratiam, si gratiæ ipsius famulatui, laboris obedientiam non negasset: & eum qui per gratiam ad bonæ consummationis metas, servitio obsequente, pervenit, cadere per desidiam, & perire potuisse per culpam.*

XXII. *Nos ergo per medium, Christo duce, gradientes, post gratiam, sine qua nihil sumus, laborem laboriosæ servitutis asserimus: sed omnimodo arrogantiam & præsumptionem laboris excludimus; ut totis viribus desudantes, ne gratia in nobis evacuetur, quicquid de manu Domini suscepimus, donum pronunciemus esse, non pretium: scientes laboris ipsius fructum officii rem esse, non meriti: cum Evangelista dicentes (a): Servi inutiles sumus: quod debuimus facere, fecimus. Hæc quæ strictim pro epistolæ brevitate memorata sunt, aut recipere se, aut respuere, unanimitas tua, recurrente sermone, respondeat. Ceterum qui hanc veritatis mensuram, gratia præcedente, & conatu assurgente, non sequitur, dignus erit qui a sacris liminibus arceatur.*

(a) Luc. 17.

XXIII. *Ego autem individuam mihi bonitatem tuam toto sinceræ benignitatis amplexu in via retinens, in matris Ecclesiæ gremio permanere, repudiato hoc errore, desidero: Qui si cito respuatur, ignorantiæ fuisse videbitur, blasphemia vero reputabitur, si pertinaciter defendatur. Gravem namque in auctorem retorquemus invidiam, si dicamus, quod ei possibilitatem capessendæ salutis noluerit dare qui perit, ei dumtaxat, qui capere jam possit arbitrii libertatem: cum minime negare possimus, quod mandati prævaricatorem in judicii sui examinatione damnabit. Qui enim non est obnoxius de suscepto, nescio quomodo reus esse possit de perdito. Ac sic peccantes in Deum, cujus in primis incautius asserimus gratiam, in postremis ejus videbimur impugnare justitiam. Hujus autem epistolæ exemplar mecum retine, in conventu sanctorum Antistitum, si ita necesse fuerit, proferendum. Quam si suscipiendam putaverit fraternitas tua: aut subscriptam manu propria mox remittat, aut sequentibus scriptis omnino se improbasse respondeat. Quod si eam subscriptam (ut dixi) transmittere nolueris, aperte adhuc te in errore persistere, ipso silentio comprobabis: ac proinde jam necessitatem mihi facies ad personam tuam publicis conventibus exponendam. Et ideo secundum hæc quæ a me sunt directa, rescribe, utrum ea, remotis circuitionibus, aut cognoscas, aut respuas.* Hactenus ad Lucidum Fausti epistola.

XXIV. Synodus probat Fausti epistolam. Protulit vero idem postea eamdem epistolam exposuitque cognoscendam Patribus in Concilio congregatis: qua Catholica cognita, undecim Episcopi qui interfuerunt, eidem subscripserunt in hunc modum:

Auxanius in Christi nomine Episcopus relegi & subscripsi.

Faustus exemplar epistolæ meæ relegi & subscripsi.

Paulus Episcopus in Christi nomine relegi & subscripsi.

Eutropius in nomine Christi Episcopus relegi & subscripsi.

Prægmatius in Christi signo Episcopus relegi & subscripsi.

Patiens in Christo Episcopus relegi & subscripsi.

Eu-

PAGIUS *legem naturæ, cui fides juncta est, servare noluerunt. Unde obiicitur incredulitas nisi quia in promptu fuit credendi facultas? Liberi itaque Arbitrii ratio facit, ut remuneretur credens, ut damnetur incredulus*, inquit Faustus lib. 2. cap. 8. Controversiam istam de Prædestinatianis, quæ nostris diebus maximopere exarsit accurate discussere Em. Card. Norisius lib. 2. Hist. Pelagianæ cap. 15. & Natalis Alexander sæculo quinto part. 2. Dissert. 5. cum quibus sequentia observanda.

V. Exordium hujus sectæ. Inter ceteros, qui *Prædestinatianorum* erroribus infecti censebantur, erat quidam *Lucidus* Presbyter, quem ut ab eo dogmate *Faustus* abduceret, Epistolam misit eumdem amice conveniens, quo horridam sententiam exueret, publicam sin minus obsequeretur, delationem apud Synodum interminatus: hanc Epistolam subscripsere undecim Episcopi, ac ipse etiam postea *Lucidus*. Hæc apud Faustum legitur, in qua suorum errorum palinodiam canit. Primus, qui Prædestinatianorum meminit fuit Prosper Tiro in Chronico Imperiali, qui ad annum Honorii XXIII. ait: *Prædestinatorum hæresis, quæ ex Augustini libris male intellectis accepisse dicitur initium, his temporibus serpere exorsa est.* Cum vero Honorius anno CCCXCV. die XVII. Januarii Theodosio Magno patri successerit, anno Christi 417. Prædestinatorum hæresis ex isto Auctore prorupit. Sigebertus ad annum CDXV. illam

Euphronius relegi & admiratus sum plenitudinem sanctam.

Megetius Episcopus relegi & subscripsi.

Claudius in nomine Christi Episcopus relegi & subscripsi.

Leucadius in nomine Christi Episcopus relegi & subscripsi.

Julianus in nomine Christi Episcopus subscripsi.

Lucidus presbyter relegi & subscripsi.

Quod autem huic epistolæ ipse Lucidus presbyter subscriptus legatur, accidisse videtur, ut qui per litteras palinodiam recantarar, etiam in Synodo coram Episcopis id ipsum voluerit præstitisse.

XXV. Voluimus hic Episcoporum recensuisse nomina, quod omnes ferme magnæ famæ Antistites fuerint, quorum apud Sidonium mentio habeatur: nam Auxanius primo loco positus, in Lucidi epistolæ inscriptione Auxianus legitur; quem illum puto hujus temporis Episcopum, apud Sidonium mendose *Auliaaum* nominatum in antiqua lectione, qua mendosius recens habet *Julianum*. Est mentio Auxanii, qui & Auxamius scriptus reperitur, in epistola Hilari Papæ ad Leontium & alios Episcopos de controversia inter eum atque Ingenuum Ebredunensem Episcupum. Nominatur & Faustus, ad quem extat Sidonii epistola (a). Pragmatius item, qui habetur ordine quintus, idemque sanctus, (b) ad quem extant litteræ Sidonii (c) fuit iste Episcopus Augustudunensis, idemque notus in Concilio Epaunensi. Patiens, qui sequitur ordine sextus, & ipse inter Sanctos relatus, fuit Episcopus Lugdunensis, de quo sæpe idem qui supra Sidonius (d) meminit, nosque plura de eo in nostris Notis. Euphronii pariter, qui numeratus septimus, memoria apud Sidonium (e) viget, quem sanctum nominat: sicut & Megetii, ad quem ejusdem Sidonii extat epistola (f). Claudius, qui ordine sequitur nonus, Episcopus fuit Bisuntinus, idemque inter Sanctus memoria (g) celebris, qui item subscriptus legitur Concilio Epaunensi. De Leucadio nihil invenimus. Julianum vero, qui ultimo loco ponitur, illum putamus fuisse, qui Carpentoratensem rexit Ecclesiam, Epaunensique subscripsit Concilio.

(a) Sidon. l.9, ep 6.
(b) Martyrol. Rom. die 22. Novembr.
(c) Sidon. l.9, ep.2.
(d) Sidon. l.6, ep.12.
(e) Sidon. l.5, ep 25.
(f) Sidon. l.7, ep.3.
(g) Martyrol. Rom. 6. Jun.

XXVI. At subiiciamus hic ejusdem Lucidi epistolam, quam ad alium Episcoporum Conventum in detestationem eorumdem errorum his verbis conscripsit;

Episcopi Synodi Lugdunensis.

Dominis beatissimis in Christo reverendis Patribus Leontio, Euphronio, Fontejo, Viventio, Mamerco, Patienti, Veriano, Auxiano, Fausto, Megetio, Paulo, Græco, Eutropio, Basilio, Leontio, Claudio, Leucadio, Pragmatio, Marcello, Prætextato, Juliano, Amicali, Joanni, Opilioni, Liciaio, Viveatio, Theophrasto Episcopis, Lucidus.

Correctio vestra, salus publica; & sententia vestra, medicina est. Unde & ego summum remedium duco, ut præteritos errores accusando excusem, & salutifera confessione mea diluam.

XXVII. Lucidi plena confessio.

Proinde juxta prædicandi recentia statuta Concilii, damno vobiscum sensum illum qui dicit, humanæ obedientiæ laborem divinæ gratiæ non esse jungendum.

Qui dicit, post primi hominis lapsum ex toto arbitrium voluntatis extinctum.

Qui dicit, quod Christus & Salvator noster mortem non pro omnium salutem susceperit.

Qui dicit, quod præscientia Dei hominem violenter compellat ad mortem, vel quod cum Dei pereant voluntate qui pereunt.

Qui dicit, quod post acceptum legitime baptismam in Adam moriatur quicumque deliquerit.

Qui dicit, alios deputatos ad mortem, alios ad vitam prædestinatos.

Qui dicit, ab Adam usque ad Christum, nullum ex Gentibus per primam Dei gratiam id est, per legem naturæ in adventum Christi fuisse salvatos, eo quod liberum arbitrium in primo parente perdiderint.

Qui dicit, Patriarchas ac prophetas, vel summos quosque Sanctorum, etiam ante redemptionis tempora, intra paradisum deguisse. Hæc omnia quasi impia & sacrilegiis repleta condemno.

XXVIII. *Ita autem assero gratiam Dei, ut annisum hominis & conatum gratiæ semper adjungam, & libertatem voluntatis humanæ non extinctam, sed attenuatam & infirmatam esse pronunciem, & periclitari eum qui salvus est, & eum qui periit potuisse salvari.*

Christum etiam Dominum & Salvatorem nostrum, quantum pertinet ad divitias bonitatis suæ, pretium mortis pro omnibus obtulisse: & quia nullum perire velit, qui est Salvator omnium, maxime fidelium, dives in omnibus qui invocant illum. As-

PAGIUS illam recitat, ejusdemque mentionem faciunt Faustus in Præfatione ad Leontium, ac Arnobius Junior in Expositione Psalterii. Verum, anno XCXVII. Augustinus nondum de Prædestinatione electorum scribere cœperat, ut suo loco demonstravi, ideoque vana hæc Prædestinationis Chronologia.

VI. Baronius recte tradit, libros de Prædestinatione Sanctorum & de Dono perseverantiæ contra Semipelagianos scriptos fuisse; itemque Prosperum & Hilarium Romam profectos adversus eosdem a Celestino literas obtinuisse. Verum num. XVII. hæc scribit; Post *Sancti Augustini obitum prodiisse quosdam, qui ex ejus Scriptis male intellectis complures invenerunt errores, quos Sancti Augustini nomine & auctoritate defendere conabantur: sed eos, pro defensione ipsius Sancti Augustini agens Sanctus Prosper, valide* con-

A Monachis Adrumetinis non reprehendum.

Assero etiam, per rationem & ordinem sæculorum alios lege gratiæ, alios lege Moysi, alios lege naturæ, quam Deus in omnium cordibus scripsit, in spe adventus Christi fuisse salvatos; tamen ex initio mundi ab originali nexu nisi intercessione sacri sanguinis non absolutos.

XXIX. *Profiteor etiam æternos ignes & infernales flammas factis capitalibus præparatas: quia perseveranter humanas culpas merito sequitur divina sententia; quam juste incurrunt qui hæc non toto corde crediderint. Orate pro me, domini sancti & Apostolici Patres.* Hactenus professio Lucidi secundum ea quæ a nominatis Episcopis in Synodo definitæ fuissent, in hoc incumbentibus Patribus, ut errores exploderent illorum potissimum, qui ex doctrina S. Augustini male ab ipsis percepta, sive in pravum sensum calumniose detorta, pravas deduxissent conclusiones, quasi ex necessitate prædestinationis fatum introduxisset, sive alios errores, quos omnes ante hanc Synodum S. Prosper (ut dictum est) confutavit, cum adversus calumniatores doctrinæ ejusdem S. Augustini, responsionum quatuor libros conscripsit. Ex cujus sententia iidem nominati nuper Episcopi ejusmodi emergentes condemnaverunt errores, nulla prorsus de S. Augustino habita mentione; ex quo fonte improbe illi atque falso assererent esse deductos: cum re vera non ex S. Augustino ista proferre, sed pravis eorum sensibus convicti sint.

XXX. Bene quidem hucusque res gesta: sed qui inter eos consedit Faustus S. Prosperi successor Episcopus Regiensis & æmulus, instar cauponis, (a) qui miscens aquam vino, non justificatur a peccatis; primum summam fidem apud Patres invenit, quod successor esset acerrimi defensoris Catholicæ fidei, & Lucidum magni nominis virum ad pœnitentiam perduxisset, meruissetque laudem apud sacros Synodales conventus, quibus interfuerunt (ut vidimus) viri sanctissimi atque doctissimi: nam præter recensitos illos qui Fausti epistolæ subscripsere, inter eos etiam, ad quos suæ pœnitentiæ Lucidus presbyter libellum direxit, magnus ille adnumeratur Mamercus Viennensis Episcopus, cujus præconia Sidonius Apollinaris posteris satis copiose testata reliquit; & alii, quorum apud eumdem auctorem celebris fama est, ut Leontius Episcopus Forojuliensis, ad quem etiam Faustus libros illos suos inscripsit, & Sidonii extat epistola; (b) Theoprastus, ad quem item ipsius Sidonii data reperitur epistola; (c) sicut & ad Eutropium; (d) necnon ad Græcum, (e) quem plurimum laudat; item Joannes, cujus est mentio apud eumdem Sidonium in epistola ad Domnulum; (f) necnon Basilius, ad quem extant ipsius litteræ (g).

(a) *Eccl.* 26.

Fausti commius.

(b) *Sidon. l.6. ep.3.*

(c) *Sidon. l.5. ep.5. l.6. ep.4.*

(d) *Idem l.6. ep.6.*

(e) *Sidon. l.6. ep.8.*

XXXI. Quod igitur duorum ista Conciliorum extarent monumenta a Fausto suis libris affixa, quibus visus esset a se editum commentarium illum duobus libris distinctum confirmare voluisse: Cæsarius quod videret venenum ea arte esse paratum, ut decipere etiam prudentem hominem posset, eodem argumento (ut diximus) Catholicos edidit libros, quos epistola sancti Felicis Romani Pontificis confirmavit: cum e contra Gelasii Papæ censura scripta Fausti inter rejecta sint adnumerata.

(f) *Idem l.5. ep.15.*

(g) *Idem l.7. ep.6.*

XXXII. At non unus tantum præstitit hoc Cæsarius, ut scriptis suis Catholicam fidem firmans, Fausti refutaret errores: sed & sanctus Avitus Viennensis Episcopus eodem ferme tempore istud ipsum exhibuit: de quo habet ista ejusdem Ecclesiæ Episcopus Ado (h), cum de Fausto agit his verbis: *Faustus ex Abbate Lerinensis monasterii apud Regium Galliæ Episcopus factus, Pelagianum dogma destruere conatus, in errorem labitur: unde qui ejus sensus in hac parte Catholicos prædicant (sicut Gennadius de Illustribus viris scribens) omnino errant. Ita enim liberum arbitrium tam Augustinus, quam cæteri Catholici in Ecclesia Dei docent, ut illuminatio, virtus, & salus illi a Christo & per Christum & cum Christo sit: Faustus vero istu, eta liberum Christianum arbitrium docere conatur, ut illuminatio ejus, virtus, & salus non a Christo, sed a natura sit. Contra hunc scribit lucidissima fide Avitus Viennensis Episcopus, ejus redarguens errorem: similiter & Joannes vir eruditus Antiochenus presbyter.* Hæc Ado.

(h) *Ado in Chron. anno Dom.* 492.

Errores Fausti.

XXXIII. Non est quidem, ut pro Fausto aliqua possit in ejus defensionem vel excusationem Apologia elaborari, quem constat in universo orbe Catholico impugnatum. Etenim in Occidente Cæsarius & Avitus doctissimi atque sanctissimi in Galliia Episcopi adversariis eum scriptis exagitarunt, eumdemque in Africa S. Fulgentius Ruspensis Episcopus septem libris vehementissime oppugnavit, de quibus Isidorus (i): *Legimus de Gratia Dei & libero arbitrio Fulgentii libros Responsionum septem, Fausto Galliæ Regeensis urbis Episcopo Pelagianæ pravitatis consen-*

(i) *Isidor. de Vir. Illustr. c.14.*

PAGIUS *confutavit; dicebantur illi, ut Sigebertus adnotavit, hæresis Prædestinatorum sectatores.* Sed imprimis falsum est, Adrumetinos Monachos Prædestinatianæ hæresi initium dedisse, licet id etiam Sirmondus in libello de hac hæresi cap. 7. existimarit; imo apud illos Semipelagianismus exortus est, & in ipsis cunis ab Augustino suffocatus. Nam cum Sanctus Doctor accepisset, quosdam Adrumetinos Monachos in sinistras opiniones de divina Gratia & homi-

nis

sentienti respondentis: obnititur ejus profundam destruere calliditatem. Hæc ipse: sed qui præstant his omnibus Felix atque Gelasius Romani Pontifices eadem Fausti scripta rejecerunt: ut plane universum Occidentalem orbem in eosdem Fausti libros insurrexisse eosdemque oppugnasse, atque hæresis condemnasse manifestam sit.

XXXIV. In Oriente vero non unus dumtaxat (quem refert Ado) Joannes presbyter Antiochenus eos Fausti libros refellit, sed Orthodoxi ferme omnes, obniteatibus contra & turbas moventibus Constantinopoli Scythiæ monachis, qui de his libellum obtulerunt legatis Hormisdæ Papæ Constantinopoli agentibus: quem cum illi recipere noluissent, ipsi Romam profecti eumdem Pontificem convenere.

XXXV. Sed ad Possessorem Episcopum ea de re ipsum Pontificem litteris itidem consulentem, de Fausti libris ista rescripsit Hormisda: *Hi vero, quos de Fausti cujusdam Galli Antistitis dictis consulisse litteris indicastis; id sibi responsum habeant: Neque illum, neque quemquam, quos in auctoritate Patrum non recipit examen Catholicæ fidei, aut Ecclesiasticæ disciplinæ ambiguitatem posse gignere, aut religionis præjudicium comparare. Fixa sunt a Patribus, quæ Fideles sectari debeant instituta.* Et post nonnulla: *De libero tamen arbitrio & gratia Dei, quod Romana, hoc est Catholica sequatur & servet Ecclesia, licet in variis libris beati Augustini & maxime ad Hilarium & Prosperum possit agnosci; tamen in scriniis Ecclesiasticis expressa capitula continentur, quæ si tibi desunt & necessaria creditis, destinabimus.* Hæc & alia Hormisda Papa ad Possessorem Episcopum Africanum: quibus valeas intelligere libris illis Fausti ab omnibus contradictum, & a sede Apostolica Catholicaque Ecclesia eosdem esse rejectos. Sed de scriptis Hormisdæ ad Possessorem suo loco uberius agendum erit. Quinam autem colligantur ex Fausti duobus libris illis errores scriptis S. Augustini & sententiæ Catholicæ Ecclesiæ adversantes, tu vide illos collectos a Maxentio in Responsione ad Hormisdam Romanum Pontificem, (a) ubi in pluribus Faustus declaratur hæreticus.

(a) *Extat ipsa t. 4. Bibl. sanct. secunda edit.*

XXXVI. *Fausti latebræ deteguntur.* Videre namque est, eumdem Faustum in conventibus sanctorum Patrum, ut Saul inter Prophetas, Prophetam & ipsum apparuisse, eadem cum illis sentientem: sed privatis postea scriptis dolosa arte totam de justificatione hominis destruxisse sententiam, dum capitiose videri volens pugnare contra Pelagium, Pelagio favisse compertus est. Ejusmodi plane erant Pelagianorum, immo & Pelagii ipsius (ut superiori tomo ostensum est) fallaces artes; dum videri volentes eam hæresim confutare, eamdem firmius stabilirent. Cum igitur Fausti sententiæ ubique ab Ecclesia Catholica fuerit contradictum; videant quanto periculo quidam ex recentioribus, dum in Novatores insurgant ut eos confutent, a S. Augustini sententia de prædestinatione recedunt: cum alioqui arma non desint, quibus adversarii profligentur.

XXXVII. At non his contentus novas dogmatista, novas in Ecclesia astruere conatus est sententias, cum illud insalsum edito scripto importunus invexit, ut assereret animas esse corporeas. Extat hactenus ipsius ea de re elucubratio in opusculo quod inscripsit de Creaturis, in quo quidem miram quamdam deteximus hominis in erroribus astruendis calliditatem, an dicam nequitiam? eam, ut lectorem decipiat, abutens S. Hieronymi nomine, eam ex eodem auctore sententiam citat, qua ille (b) Origenistas impugnat. Audi, rogo, Fausti verba: *Sicut in quodam sancti Hieronymi tractatu legimus: Globos (inquit) siderum comparatos esse spiritus arbitrantur.* At quam procul ab hac sententia sanctus Hieronymus fuit, qui Origenistas ex philosophorum scholis deducentes ista figmenta ad corpora glorificata deridet? Verum ejusdem mendaciorum latebras & captiosas fallacias detexit & confutavit Claudianus Mamerci * Episcopi Viennensis germanus, tribus disertissimis libris ad Sidonium Apollinarem conscriptis, quos idem Sidonius luculenta laudavit epistola (c). Sed cum eximia illa præconia in ignominiam Fausti vertantur, adversus quem Claudianus disputavit: plane intelligere potes ejus erga Faustum priores affectus friguisse, immo & in contrarium esse conversos.

(b) *Hier. ep. 27. & contra Jo. Hierosol.*

Claudianus Faustum confutat.

* Mamerti.

(c) *Sidon. l. 4. ep. 3. & in præf. Claud. oper.*

XXXVIII. At quod in talem tantumque virum incidimus, ejus obviam veneremur sepul-

PAGIUS nis Arbitrio prolapsos, quo eosdem ab errore revocaret, librum statim perscripsit de Gratia & Libero Arbitrio, de quo lib. 2. Retract. cap. 66. hæc habet: *Propter eos, qui cum defenditur Dei Gratia putantes negari Liberum Arbitrium, sic ipsi defendunt Liberum Arbitrium, ut negent Dei Gratiam, asserentes eam secundum merita nostra dari, scripsi librum, cujus titulus est, de Gratia & Libero Arbitrio. Ad eos autem scripsi Monachos Adrumetinos, in quorum Monasterio de hac re cœperat esse contentio.* Hic ergo liber scriptus non fuit contra Prædestinatianos qui Libero Arbitrio sublato omnia Gratiæ dabant, sed contra reliquias Pelagianorum asserentium Liberum arbitrium auferri, si nulla hominum merita Divinam Gratiam antecedant. Sanctus Doctor a cap. 4. hujus libri totus in eo est, ut probet, Gratiam nulla hominum merita supponere, quod ex delatione Cresconii & Felicis intellexerat, quosdam oppositum de-

ctrum, & sacros cineres salutemus. Verum de ejus excellentia ante dicendum, & quæ de eo præmittit Sidonius, in medium adducenda. Qualis enim quantusque fuerit Claudianus cognomento Mamercus, pollens una cum Theologicis facultatibus ceteris quoque scientiis, ipsi fidem tres libri sunt indices; ut plane veritatis assertorem, non autem adulatorem Sidonium fuisse cognoscas, cum duabus epistolis ejus scripta cumulatissime laudat, altera ad ipsum, altera ad Hypsidium data. Sed quod præstat in Claudiano, illud est, quod ad scientiæ cumulum haud angustiori mensura probitatem adjecit; ut paucis verbis istis Sidonius declaravit in alia ad ipsum epistola data (*a*): *Cum precatu Deum placas, eundem non modo amicis, sed & ignotis concilias: Cum Scripturarum cælestium mysteria rimaris, quo te studiosius imbuis, eo doctrinam ceteris copiosius infundis; Cum tuas opes in usus pauperum prodigis, tibi quidem maxime, sed aliis quoque consultum facis*, &c. Et in epistola ad Petrejum (*b*), post multa, quibus excellentem viri doctrinam commendat, hæc de ejus sanctis operibus, quibus sacerdotium decorabat, addit: *Ceterum cetera quis competenti præconio extollat? quod conditionis humanæ per omnia memor, clericos opere, sermone populares, exhortatione mœrentes, destitutos solatio, captivos pretio, jejunos cibo, nudos operimento consolabatur; pariter, & super his plura replicare superforaneum stattuo: nam merita sua, quibus divitem conscientiam censu pauperatus locupletavit, spe futuræ retributionis celare plus studuit*, &c.

Qualis Claudianus.

(*a*) Sidon. l. 4. ep. 2. vet. edit. & inter scripta Claud. t. 4. Bibl. sanct. perperam autem in edit. Tornesiana sub titulo legitur Claudiani.

(*b*) Sidon. l. 4. ep. 11.

XXXIX. At ne contingat quempiam errare ex nomine, vel ex munere; non hic Claudianus (ut aliqui opinati sunt) Viennensis Episcopus fuit, sed presbyter germanus sancti Mamerci Episcopi Viennensis: nominant eum presbyterum Gennadius (*c*) & Ado, sed & Sidonius pariter id ipsum affirmat, additque eumdem fratri accessisse Vicarium, sive dixeris Corepiscopum: unde tuto eos redarguas, qui hunc ipsum Viennensem Episcopum appellant. Accipe de eo quid Sidonius subdat (*d*): *Episcopum fratrem majorem natu affectuosissime observans, quem diligebat ut filium, cum tamquam patrem veneraretur. Sed & ille suspiciebat hunc granditer, habens in eo consiliarium in judiciis, Vicarium in Ecclesiis, procuratorem in negotiis, villicum in prædiis, tabularium in tributis, in lectionibus comitem, in expositionibus interpretem, in itineribus contubernalem*, &c.

Claudianus presbyter, non Episcopus.

(*c*) Genn. c. 83.

(*d*) Sid. l. 4. ep. 11.

XL. Constat autem Claudianum ante Mamercum fratrem ex hac vita subductum; cui Sidonius Apollinaris hoc in ejus sepulcro epitaphium scripsit, quod ad Petrejum misit:

Epitaphium Claudiani.

Germani decus & dolor Mamerci,
Mirantum unica gemma Episcoporum,
Hoc

PAGIUS

docentes, insuper ad Sixtum Epistolam, in qua error ille refellitur, impugnare.

VII. Sed quod neque eadem Cælestino Pontifice in Galliis emerserit, neque a Prospero impugnata, vel a Pontifice damnata fuerit, docet ipsemet Prosper, quem pro se testimonium dicere Sirmondus putavit. Hæc Prosper ad Augustinum scribit: *Multi ergo servorum Christi, qui in Massiliensi urbe consistunt, in Sanctitatis tuæ Scriptis, quæ adversus Pelagianos hæreticos condidisti, contrarium putant, Patrum opinioni & Ecclesiastico sensui, quidquid in eis de vocatione electorum secundum Dei propositum disputasti*. Num ergo isti erant Prædestinatiani, qui sententiam Sancti Doctoris de vocatione electorum non impugnabant, sed eandem uti Pauli Apostoli dictis conformem totis viribus defendebant. Quid vero sententiæ Augustini objicerent, paulo inferius Prosper narrat his verbis: *Hoc autem propositum vocationis Dei, quo vel ante mundi initium vel in ipsa conditione generis humani eligendorum & rejiciendorum dicitur facta discretio, ut secundum quod placuit Creatori, alii vasa honoris, alii vasa contumeliæ sint creati, & lapsis curam resurgendi adimere, & sanctis occasionem teporis asserri*, &c. *Removeri itaque omnem industriam, tollique virtutes, si Dei constitutio humanas præveniat voluntates, & sub hoc Prædestinationis nomine fatalem quandam induci necessitatem*. Hæc aliaque plura Sanctus Prosper, in quibus nunquam designat *Prædestinatianos*.

Prosperi ætate incognita fuit.

VIII. Neque etiam Baronio consentire possumus in eo quod autumat Prosperum contra Prædestinatianos scripsisse. Prosper enim non eos refellit, qui suos errores *Sancti Augustini nomine & auctoritate defendere conabantur*, ut scribit Baronius, sed illos, qui Augustino obloquentes, per summam injuriam eidem immania errorum portenta affricabant, quo universos ab illius sententiis defendendis revocarent. Scripsit Prosper ad Capitula Gallorum, quibus Sancti Augustini doctrinam contra Pelagianos, ut ait in Præfatione: *Visum est, aut non intelligendo, aut intelligi eam nolendo, reprehendere*. Profecto isti non fuere Prædestinatiani, qui in uno Augustino opinionis patrocinium locabant. Idem respondit objectis Vincentii, qui ea ipsa, quæ Prædestinatianorum dogmata fuisse publicant, Prospero ac reliquis Sancti Augustini defensoribus imponit. Unde huic merito iratus Prosper scribit in Proœmio: *Contexunt enim & qualibus possunt sententiis comprehendunt ineptissimarum quarundam blasphemiarum prodigiosa mendacia, eaque ostendenda & ingerenda multis publice privatimque circumferunt, asserentes talia in nostro esse sensu, qualia diabolico continentur indiculo, quæ falso in nos ad excitandam invidiam jactitare facile & sufficienter subscriptione unius perhaberemus anathematis, nisi malignitas eorum, qui se gravari putant, si de nobis bene sentiatur*, &c. Ex his Prosperi verbis patet, Augustinum, ejusque discipulos tanquam Prædestinatianæ hæreseos assertores a Semipelagianis accusatos fuisse.

S. Prosper contra adversarios S. Augustini scripsit.

IX. Manifestum itaque est, Prosperum editis Apologiis errores non quidem, quos Prædestinatiani tradebant, sed quos Augustini hostes per sum-

Hoc dat caspite membra Claudianus:
Triplex bibliotheca quo magistro,
Romana, Attica, Christiana fulsit:
Quam totam monachus, virente in ævo
Secreta bibit institutione,
Orator, Dialecticus, Poeta,
Tractator, Geometra, Musicusque,
Doctus solvere vincla quæstionum,
Et verbi gladio secare sectas,
Si quæ Catholicam fidem lacessunt.
Psalmorum hic modulator & phonascus,
Ante altaria, fratre gratulante,
Instructas docuit sonare classes.
Hic solemnibus annuis paravit,
Quæ quo tempore lecta convenirent.
Antistes fuit ordine in secundo
Fratrem fasce levans Episcopali.
Nam de Pontificis honore summi* (* tenore.)
Ille insignia sumpsit, hic laborem.
At tu, quisque doles, amice lector,
De tanto quasi nil viro superfit,
Udis parce genis rigare marmor.
Mens & gloria non queunt humari.

Hactenus epitaphium. Inter alia autem Claudiani scripta recenset Ado librum unum expositionis extremæ partis in Ecclesiasten; st non extat: sed & aliæ perierunt florentissimi ingenii lucubrationes, non sine jactura Ecclesiasticæ antiquitatis.

XLI. S. Mamerci obitus.

Qui vero ei superstes fuit ejus germanus Mamercus Viennensis Episcopus, haud diu eam Ecclesiam gubernavit: mortuus est enim clarus sanctitate; cujus ex hac vita ad Deum transitus dies solemnibus ritibus consecratus a posteris anniversaria memoria celebratur quinto Idus Maii. Successit huic Isicius (sive potius dixeris Esichius) ac post eum Avitus, qui (ut ex Adone dictum est) adversus Faustum stabilire conantem Pelagianum errorem commentarium scripsit.

XLII. De Fausto errores.

Porro Faustus ipse, cum ejus fallaciæ detectæ essent, quibus conatus est revellere Pelagianas scrobes in lapsum simplicium, abalienavit a se animos Episcoporum, atque decessit inglorius: quem miramur ab aliquibus imprudenter sane inscribi Sanctum. ☞ Ista quidem priori editione ex adductis diversorum scriptis affirmasse, non indecens quidem fuit. At vero ex postea cognitis & adductis, rursus ad judicium ipsum revocandum, haud existimamus indignum, cum tamen de ejus scriptis immotæ maneant sententiæ Patrum. Quod enim usque ad hæc tempora nostra eumdem Faustum continuit inter Sanctos Martyrologium Gallicanum, a quo ipsum Molanus primum expunxit: quod etiam, ut accepimus, Ecclesia Regiensis in Gallia, ubi ipse sedit Antistes, semper eum ut Sanctum coluerit, celebrans ejusdem natalem decimaseptima Januarii: ibique in ejus memoriam antiquitus erecta basilica ejus nominis titulo insignita hactenus ejus cultu a fidelibus frequentetur: quodque tot sæculis, Christiano orbe spectante, Ecclesia Romana tacente, nemine penitus (quod sciatur) contradicente, ista eidem Fausto exhibita intelligantur; opinari non pro-

Ann. Eccl. Tom. VIII. Ttt 2

PAGIUS

Prosper de Prædestinatiana secta accusatus.

summam calumniam de eodem Sancto Doctore, imo de ipsomet Prospero publicabant, confutasse. In Galliis *Prosper* tanquam Prædestinatianæ sectæ passim traducebatur, quasi doceret *adversantia veritati*: teste Celestino Papa in epistola ad Episcopos Galliæ. Sane hoc principale Prædestinatianorum dogma esse ferebatur: Deum alios prædestinasse ad gratiam & gloriam, alios ad malum & gehennam, ut patet ex anathematismis Fausti; hoc autem a Massiliensibus Augustino objectum: non vero a Prædestinatianis sub nomine Augustini defensum, scribit Sanctus Fulgentius lib. 1. ad Monimum cap. 30. *Non autem ignorat etiam præterito tempore illi luculentissimo Sancti Augustini Operi, quod scripsit de Prædestinatione Sanctorum a quibusdam Gallis objectum, quod B. Augustinus in assertione prædestinationis Divinæ peccatores, non ad solum prædestinatos diceret judicium, sed etiam ad peccatum, cujus dicta quia ipse celers pravitatis est obitu, Prosper vir eruditus & sanctus recta defendit fide & copioso sermone.* Postea duobus Massiliensium objectis recitatis ait: *Huic itaque pravitati, qua B. Augustini dictis, non ex veritate, sed ex livore obstrebatur, tali Prosper sermone respondit.*

X. *Et quidem a Semipelagianis.*

Cum vero plures in Galliis Massiliensibus ac Lerinensibus adhærerent, Augustinianam non modo sententiam de gratuita Prædestinatione ad fidem abhorrebant; verum etiam quoslibet ejusdem sectatores *Prædestinatos* ignominiæ causa appellabant. Ita Prosper ille Tiro citatus, ita etiam Arnobius Junior loquebatur in Psal. 146. ubi ait: *Nota tibi, Prædestinate, quod loquor omnium generaliter bonam voluntatem Christi.* At ex Fausti libris & Epistola ad Lucidum, hujusque palinodia, *Prædestinatorum* non modo nomen; sed & dogmata grandioribus veluti tibiis insonuere. *Lucidus* ex Synodi præscripto errores suos damnat in libello ad Gallicanos Episcopos transmisso, & recitato a Baronio num. XVIII. & seqq. Gennadius Massiliensis in Catalogi Hieronymiani *de Hæresibus* Appendice, errores Prædestinatianorum etiam proponit, qui diversi non sunt ab iis, quos Massilienses a Sancto Augustino traditos fuisse calumniabantur, at inde plurimorum opinio derivarit, nullos umquam fuisse tales hæreticos, sed sub *Prædestinatorum* nomine Augustinianæ doctrinæ accusari. Certe non videtur verosimile tempore *Prosperi* aliquos fuisse Prædestinatianos nemo enim horrida illa dogmata tunc defendebat, & nusquam *Prosper* illa a quopiam defendi insinuavit, sed a Semipelagianis esse illas sententias concinnatas, & publicatas asseruit, quo Sancti *Augustini* & sectatorum de prædestinatione doctrinam in bonorum omnium detestationem traherent.

XI. *Prædestinatiani fuere pauci & obscuri nominis.*

Cæterum minime dubitandum, quin nonnulli rudioris intelligentiæ ea dogmata, vel omnia, vel aliqua etiam, juxta rejectum a nobis sensum propugnarint, sed hos nec eruditio, nec numerus condendæ sectæ pares faciebat; hoc ex Epistola *Lucidi* patet, qui illis erroribus se adhæ-

prohibemur, de eodem Fausto accidere potuisse (quod de multis viris sanctis asseritur) quod delinquens erraverit, cum quæstio illa fuerit auctoritate Sedis Apostolicæ definita, & ejus opinio aliorum Patrum sententia condemnata, ipse suum errorem fuerit scriptis contrariis detestatus, quæ potuerint, ut alia quamplurima periisse, vel ipsum ante suorum scriptorum factam ab Ecclesia damnationem diem obiisse (incertus est enim ejus obitus annus) habentem in animo in his sequi, quod sequendum doceret Ecclesia. Ita quidem ipsum compositum animo fuisse aliisque innotuisse, inde facile potest intelligi, quod semper (ut indicant Acta Conciliorum Arelatensis & Lugdunensis superius recitata) communicationem habuit cum sanctissimis Orthodoxis Galliarum Episcopis. Maneant igitur Fausto integra jura sua, nec ex nostris scriptis sentiat præjudicium; neque privato judi-

çio

PAGIUS

adhæsisse ore proprio fatetur. Profecto sequenti sæculo *Monimus* quidam Afer capitale dogma, quod *Prædestinatianorum* fuisse dicunt, nempe homines a Deo ad peccata prædestinatos tenebat, teste Luculento Fulgentio lib. I. ad eumdem Monimum cap. 3. Verum qui damnata illa dogmata tradiderint, adeo obscuri nominis fuisse videntur, ut an vere quidam tales fuerint, apud aliquos Viros doctos dubium evaserit. Hinc cum *Hincmari* factio anno circiter DCCCL. Prædestinatianam hæresim adversariis in faciem veluti illideret, Patres qui eidem resistebant, hanc hæresim aliquando fuisse negarint. Sanctus Prudentius Episcopus Trecensis in lib. contra Joannem Erigenam cap. 4. ait: *Tertiam vero hæresim, quam Pelagianis contrariam asseris, qua ita donum gratiæ prædicatur, ut libertas arbitrii funditus auferatur, nec legimus, nec audivimus.* Et postea: *Nescio quem elogio tertio tuæ hæreseos denotare volueris, nisi B. Augustini dictorum, quæ præmisimus, imo Catholicorum omnium fideliter, tenaciterque sequaces.* Idem omnino sensus fuit *Flori Magistri* Ecclesiæ Lugdunensis in libro contra eumdem cap. 4.

XII. *Hæresis Prædestinatiana imaginaria non fuit.*

Cum itaque *Semipelagiani* Doctores contra Sanctum *Augustinum* argumentantes ea dogmata ex ejusdem doctrina veluti absurda inferri contenderent; quidam pinguioris Minervæ homines ea ipsa devorarunt, indeque *Prædestinatiani* appellati sunt. Neque enim Prædestinatianorum hæresis imaginaria fuit, ut Jansenius Yprensis Episcopus, Usserius, Gilbertus Mauguinus in *Prædestinatiana Fabula Confutatione*, aliique quidam dixere, autumantes *Prædestinatianorum* nomine Sancti *Augustini* discipulos invidiose traductos fuisse, utramque Synodum Arelatensem & Lugdunensem, itemque *Lucidi* Epistolam fictitias esse, & subdola *Fausti* Episcopi Regiensis arte compositas, ut Sancti Augustini doctrinam sub nomine Prædestinatianæ hæresis a Synodis Gallicanis damnatam venditaret. Verum nullus sibi facile tantos *de Fausto* dolos persuaserit, ut coram universis Galliarum Episcopis, tantorum mendaciorum architectum sese sistere non timuerit. Quo enim animo *Leontio* Metropolitano Arelatensi doctissimo imponere ausus fuisset, quasi de remotissimis Asiæ rebus perscriberet, non vero de iis, quæ in duabus nobilissimis Urbibus nudiustertius gesta fuerant? Illud ergo solum dici potest, *Faustum* mandati a *Leontio* & a Synodo postea Lugdunensi sibi impositi limites excessisse, dum non modo *Lucidi* & quorumdam fortassis aliorum circa Prædestinationem errores, ut injunctum fuerat, confutavit; verum etiam occasione data Sancti Augustini doctrinam de gratuita prædestinatione impugnavit, & Semipalagianum virus toto illo Opere passim evomuit.

XIII. Sirmondus anno MDCXLIII. Auctorem Anonymum publicavit, cui titulus, *Prædestinatus*. Scriptus est ille liber ante annos MCC. in eoque *Prædestinatorum* hæresis, & liber Sancto Augustino temere attributus, refutantur; *Tandem*, inquit iste Anonymus, *aliquando ad manus nostras pervenit liber, qui Augustinum mentitur titulo, cum se hæreticum ostendit in textu. Hunc librum aliquando sibi oblatum Sanctus Pontifex Cælestinus ita exsecrationi habuit, ut eum perpetuo damnari juberet silentio.* Verum huic Auctori fides in omnibus adhiberi non potest. Librum enim hujusmodi sub Sancti Augustini nomine confictum, & Cælestino Papæ oblatum, cujus errores totum mundum, ut ait, vulnerarent, & hujus libri nec *Cælestinum* ipsum in suis Decretalibus meminisse, nec Sanctum Prosperum, nec reliquos Sancti Augustini discipulos & fidei Catholicæ vindices illum Scriptis impugnasse, aut illam confutasse hæresim, quæ sub Sancti *Augustini* nomine suppositis libris totum mundum vulneraret, prorsus incredibile est. Deinde Auctor ille Prædestinati meros Pelagianorum errores tuetur, & Catholicos etiam sub Prædestinatianorum nomine insectatur, ideoque dubium non est, quin *Prædestinatus* librum illum confixerit, ut eum velut Sancto Augustino suppositum refelleret, quasi erroribus *Prædestinatianorum* scatentem.

Auctor Prædestinati Pelagianus fuit.

XIV. *Synodus Arelatensis adversus Lucidum.*

Sed redeo ad *Fausti* Epistolam & ad utramque Synodum Arelatensem & Lugdunensem, de quibus Baronius hoc anno agit. Scripsit Faustus ad *Lucidum*, Virum e secta Prædestinatiana, ut eum ab erroribus, quorum delatus fuerat, revocaret, in cujus exordio hæc præfatur apud Baronium num. XVII. *Grandis charitas est parum cauti fratris errorem per Dei adjutorium, & gratiam magis velle curare, quam sicuti summi Antistites meditantur a bonitate suspendere.* Ex quibus patet. *Lucidi* errores Gallicanis Episcopis innotuisse, eosque Ecclesiasticis censuris contra eumdem uti meditatos fuisse; sed *Faustum* ejusdem corrigendi sibi onus assumentem Patrum sententiam suspendisse. Superest ea ad Lucidum Epistola cum subscriptionibus plurium, & quidem insignium Galliæ Antistitum, nempe *Auxanii*, *Fausti*, *Pauli*, *Eutropii*, *Pragmatii*, *Patientis*, *Euphronii*, *Megetii*, *Claudii*, *Leucadii*, & *Juliani*, ut videre est apud Baronium num. XXIV. Cumque Leontii nomen illis in litteris desideretur, qui tamen Præses primo loco nominandus erat inde colligit Emin. Card. Norisius, memoratam illorum XI. Episcoporum subscriptionem non spectare ad Synodum Arelatensem, sed peractam fuisse in quodam privato eorumdem pro dedicanda Basilica, vel aliquo quopiam congressu. Putavit Baronius plerosque eorumdem Antistitum diversos non esse ab iis, qui sæculo sequenti Concilio Epaunensi interfuere. Verum cum illud anno DXVII. non vero DIX. ut credidit Baronius, congregatum sit; verosimilius est Episcopos, qui *Fausti* lite-

ras

cio novitati liceat convellere antiquitatem ☞. Sed miramus eumdem ab aliis redigi in classem monachorum ordinis sancti Benedicti; cum antequam idem Sanctus auspicaretur vitam monasticam, jam Faustus senex ex hac vita decessisset, jam longe antequam idem Benedictus nasceretur, creatus Episcopus. Hæc igitur de his satis; quæ diversis temporibus actitata, hic in unum oportuit collegisse, ut perdifficilis quæstionis caussa facilius percipi posset.

XLIII. *Honorati Episcopi Massiliensis scripta probata.*

Quia autem occasione scriptorum Cæsarii a Gelasio Papa probatorum ad ista digressi sumus, prætermittere minime debemus, & S. Honorati Massiliensis Episcopi hujus temporis scriptoris luculentissimi scripta ab eodem Gelasio Papa fuisse pariter comprobata. Usu namque venisse videtur, ut Romani Pontifices quæ essent

PAGIUS

ris subsignarunt tempore Leontii Arelatensis, diversos fuisse ab iis, qui Epaunensem Synodum habuere.

XV. *Synodus Lugdunensis adversus Lucidum.*

Interim *Lucidus* cum passim in Gallia uti pravorum dogmatum professorem se traduci intelligeret, quod famæ suæ consuleret, palinodiæ libellum contexuit, quem ad Episc. Gallicanos transmisit, quorum nomina in Epigraphe recitantur apud Baronium n. XXVI. Hos inter leguntur *Leontius* Metropolita Arelatensis, *S. Patiens* Metropolita Lugdunensis, & *S. Mamertus* Metropolita Viennensis. Incertum an *Lucidus* suum retractationis libellum miserit ad Patres Synodi Lugdunensis, vel ad Arelatensis Concilii Episcopos. Em. tamen Card. Norisius probabilius censet, *Lucidum* suas literas destinasse ad Synodum Arelatensem, quia hæc Synodus a Leontio contra Prædestinatianos coacta fuit; *Quod pro sollicitudine Pastorali*, inquit Faustus, *Beatæ Papæ Leontii in condemnando Prædestinationis errore Concilium summorum Antistitum congregastis, universis Galliarum Ecclesiis præstitistis*, &c. Et postea: *In quo quidem opusculo post Arelatensis Concilii subscriptionem novis erroribus deprehensis adjici aliqua Synodus Lugdunensis exegit.* Quare cum Faustus laudet Synodum *summorum Antistitum* Arelate a Leontio peractam pro Prædestinatianis extirpandis, ad illius Synodi Patres *Lucidus* scripsit, quorum sententia errores Prædestinatianorum damnati fuerant. Sirmondus putat, relatas Synodos congregatas fuisse circa annum CDLXXV, quæ opinio cæteris probabilior: tunc enim, ut constat ex litteris Sidonii Apollinaris *Patiens* Lugdunensis, *Græcus* Massiliensis, aliique Episcopi, qui in Epigraphe literarum Lucidi leguntur, vivebant. Illud certum, eas ante annum CDXCIV. indictas esse; cum eo anno die XVII. mensis Junii *Avitus* Episcopus Viennensis ordinatus fuerit post *Isicium* ejus patrem Mamerti immediatum successorem. Plura de hæresi Prædestinatiana Card. Norisius.

XVI. *Doctrina & patria Fausti.*

Quoad Fausti libros *de Gratia*, licet non pauci Viri docti eos Orthodoxos censuerint, nihilominus cum Gelasius Papa eos damnaverit, Synodus Africanorum Patrum apud Sardiniam in Epistola ad Maxentium Archimandritam impugnaverit, & Sanctus Fulgentius, teste Isidoro lib. de Illustr. Script. cap. 14. libros septem *de Gratia Dei, & Libero Arbitrio* eisdem opposuerit, non immerito Baronius num. XVI. & seqq. quemadmodum & plerique Viri eruditi in eosdem libros insurrexere. Sirmondus tamen pro *Fausto* in Historia Prædestinatiana Apologiam satis prolixam concinnavit, & in Notis ad Epistolam Facundi ad Mutianum existimavit, Avitum Viennensem in Epistola ad Gundabodum Regem, quæ ordine IV. est, in qua Faustum *ortu Britannum, habitaculo Tegirensem* vocat, intelligendum esse non de Insulanis, sed de Armoricis Britannis. Verum Avitum de majori Britannia intespectandum esse, adventus Saxonum in Britanniam certo ostendit; cum non prius in Armoricam deducta fuerit Britannorum colonia, quam eorum patriam *Saxones* occuparint, & pluribus post Britannorum in Galliis commorationem annis Armorica *Minor Britannia* appellata fuerit, ut suo loco monstravi. Quare cum adventus Anglorum in Magnam Britanniam contigerit post longam Fausti in insula Lirinensi commorationem, isque Abbas Lirinensis anno CDXXXIII. renunciatus fuerit, in illud Monasterium, non e minori, sed e majori Britannia venit. Hoc etiam deducit Usserius in Antiquit. Britannicarum Eccles. juxta secundam editionem cap. 13. tam ex Epist. IX. lib. IX. Sidonii ad ipsummet Faustum data, quam ex Fausti Epistola VI. ad Ruricium Episcopum Lemovicensem, ut apud eum legere est.

XVII. *Faustus Regis officio Ecclesiastico cohonestatur.*

Annus emortualis *Fausti* incertus, ad hæc tamen tempora pervenisse videtur; cum Gennadius, qui librum de Illust. Script. initio Imperii Anastasii scripsit, cap. 85. de Fausto uti adhuc vivente loquatur, & non solum quo Principe imperante mortuus sit, ut ei in aliis Auctoribus memorandis in more positum, non dicat; sed etiam asserat: *Sunt vero ejus & alia Scripta, quæ quia necdum legi, nominare nolui, Vivæ tamen voce egregius Doctor & creditur & probatur.* Libri duo *de Spiritu Sancto*, qui Paschasii Diaconi nomine editi sunt, extant sub Fausti Regiensis nomine MSS. in Bibliotheca Vaticana, & Faustum eorum parentem Sirmondus existimat. Trithemius pariter, qui hos libros MSS. viderat, antequam typis mandarentur, allegat eorum prima verba sub Fausti nomine, ideoque eosdem ipsemet legerat. Quare *Faustus* eorum Auctor indubitatus. Ecclesia Regiensis, cujus is Episcopus fuit, proprium de eo Officium celebrat, quod ipsemet legi in libro Chorali ejusdem Ecclesiæ anno MDXLV. exarato. Verum quidem est in alio libro etiam MS. propriorum Officiorum ejusdem Ecclesiæ a Petro de Millia Episcopo Regiensi an. MCCXCIV. ordinatorum, cujus inscriptionem anno CCCCLXVI. num. V. . . . . . retuli, nullam de Fausto fieri mentionem. Sed existimandum, sicuti *Faustum* Molanus primus omnium e Martyrologio Gallicano expunxit; ita Petrum de Millia primum ex Episcopis Regiensibus illum ex Officiis propriis suæ Ecclesiæ erasisse, quem tamen ejus Successores jure merito sacris ejusdem Ecclesiæ Fastis rursus inscripsere, ob rationes a Baronio in secunda Annalium suorum editione assignatas. Petrum enim de Millia in Institutionibus Reiensis Ecclesiæ Cathedralis aliqua immutasse, manifestum fit ex his verbis Sammarthanorum in Episcopis Reiensibus, quando de illo Episcopo sermonem habent: *Anno MCCXCIV. Officium B. Theclæ Martyris Patronæ Reiensis celebrari jussit.*

XVIII.

Ad num. XLIII. & seq. In Catalogo Virorum

essent scripta Catholica cognoscerent, cognitaque probarent. Porro de Honorato ista habet Gennadius ejusdem Massiliensis Ecclesiæ presbyter (a): *Honoratus Massiliensis Ecclesiæ Episcopus, vir eloquens, & absque ullo linguæ impedimento ex tempore in Ecclesia declamator; & quia a pueritia in timore Dei crescens, etiam in negotiis Ecclesiasticis exercitatus est; ut suum quasi armarium aperit, & in homiliarum modum ad utilitatem legentium multa componit, maximeque ad colendam fidei rationem, & revincendam hæreticorum perversitatem. In cujus libera prædicanda* * *constantia non solum vicinarum civitatum sacerdotes & populi delectantur, sed & longe positi, cum ad eos necessario pergit, summam ei docendi in suis ecclesiis rogantes injungunt. Sanctus quoque Papa Gelasius Romanæ urbis Pontifex per scripturam cognoscens ejus fidei integritatem, rescripto suo probatam indicavit.* Erant hæ Apostolicæ litteræ, quibus innotescebat, commentarium illum ut consentientem in omnibus Catholicæ veritati ab omnibus absque offensionis scrupulo tuto legi posse. Sed subdit hæc demum idem Gennadius de ejusdem Honorati reliquis scriptis: *Sanctorum Patrum Vitas ad ædificationem posterorum coaptas ipse legendas, præcipue nutritoris sui sancti Hilarii Arelatensis Episcopi. Litanias ad supplicandam Dei clementiam cum plebe sibi credita pro viribus agit.* Hæc ipse, cum adhuc Honoratus superstes esset, Ecclesiasticis officiis totus intentus. At quod ingemiscendum est, omnia disertissimi viri nobilia periere monumenta, quæ digna æstimata sunt ut a doctissimo viro Gelasio cognita probarentur.

(a) Genn. de Script. Eccl. c. 99.

De scriptis Honorati Episcopi Massiliensis.

XLIV. Gennadius ad Gelasium sua dirigit scripta.

Imitari voluit, ut par erat, suum Episcopum Honoratum ipse Gennadius presbyter Massiliensis, dum a se scriptum de fide librum ad eumdem Gelasium Rom. Pontificem misit: sed non sicut ille ab ipso probatus apparet: non enim id ipse tacuisset de eo testari; qui ad postremum sua recensens scripta (ut Suffridi editio habet) hæc ait (b): *Ego Gennadius Massiliæ presbyter scripsi adversus omnes hæreses libros octo, adversus Nestorium libros sex, adversus Pelagium libros tres, & tractatus de mille annis. Et hoc opus de fide mea misi ad B. Gelasium urbis Romæ Episcopum.* Hæc ipse postremo capite, quo licet complura exemplaria careant, tamen re vera Gennadii esse comprobat & scholiastes (c).

(b) Genn. de Script. Eccl. c. 100.

(c) Suffrid. præf. ad Genn.

XLV. De Gennadio scribente Pelagianis.

Sed quod tradat, se ad Gelasium suas misisse lucubrationes, & non ita de eis, sicut dixerat de Honorati Episcopi scriptis, ab ipso Gelasio probata, & scriptione munita testetur; plane intelligi posse videtur, illa non absque erroris nube esse inventa. Sed si ita est, inquies: Cur Gelasius non ea inter improbata scripta

PAGIUS

Floret S. Honoratus Massiliensis Episc.

rum Illustrium a Gennadio edito, qui legitur inter Opera Divi Hieronymi juxta editionem Mariani Victorii; duo ultimi Scriptores sunt *Pomerius*, & *Honoratus* Massiliensis Episcopus, Auctor Vitæ Sancti Hilarii Episcopi Arelatensis, nutritoris ejus, qui ideo usque ad hæc tempora vitam produxit, anno postea incerto demortuus. Eam Sancti Hilarii Vitam Baronius deperditam existimabat, sicuti & Labbeus in Dissert. de Script. Ecclesiast. ubi eam perperam distinguit ab ea Hilarii Vita, quæ extat apud Barralem in Chronologia Lerinensi & apud Surium ad diem V. mensis Maii. Verum post Baronii mortem ea ex MS. Codice Arelatensi, ubi *Reverentio* cuidam attribuitur, eruta est, & tam in Actis Sanctorum Bollandianis, quam in fine Operum Sancti Leonis Magni rursus typis data. Papebrocius Tom. VII. SS. mensis Maii in Appendice ad diem V. ejusdem mensis, eam *Honorato* Massiliensi abjudicat; præsertim quod Miræus in quadam sua Epistola asserat suspectam sibi esse illam apud Gennadium Honorati Massiliensis mentionem, quod in exemplari a se viso *Pomerius* num. XCI. recenseatur, & Honoratus Massiliensis prætermittatur. At cum Catalogus Episcoporum Arelatensium accurate habeat Episcopos omnes, qui quinto sæculo Ecclesiam Arelatensem rexere; non dubium, quin Librarii errore *Reverentius* dictus sit Auctor illius Vitæ. Verum quidem est, in exemplaribus Gennadii Scriptores non eodem ubique ordine collocatos esse; cum in veteri codice San-Germanensi, ut mihi per literas significavit Vir Clarissimus Bernardus Mont-Fauconus illius Cœnobii Monachus, Honoratus Massiliensis positus sit num. CCXX. *Maximus* Taurinensis n. CCXXI. & *Petronius* Bononiensis num. CCXXII. Cum tamen *Maximus* Taurinensis, & *Petronius* Bononiensis in editione Victoriana laudata Divo Augustino & Orosio Presbytero subjiciantur.

XIX. Auctor Vitæ S. Hilarii Episc. Arelatensis.

Sed nec hæc transpositio, nec illa *Honorati* in codice a Miræo citato omissio magnum hac in re pondus habent, quia certum est Vitæ Sancti Hilarii Auctorem antiquissimum esse, & *Gennadium* de alia Sancti Hilarii Vita intelligi non posse, quam de ea, quæ modo sub ejus nomine lucem videt. Dicit secundo Papebrocius, testari *Honoratum* num. XXX. se, dum Hilarii exequiæ peragerentur, Hebræam concinnentium linguam audiisse, & *Honoratum* ante annum CCCCXC. Episcopum Massiliensem dictum non esse. Cum tamen illa Oratio recitata sit ab Episcopo annos circiter XL. aut L. nato. Verum si *Honoratus* anno CCCCXXXVII. in lucem prodierit, anno CCCCXLIX. vocem illam audivit, annoque CCCCLXXXVII. jam quinquagenarius Orationem illam habuit. *Græcus* enim, qui anno CCCCLXXV. adhuc vivebat, anno incerto mortuus est, etsi *Sabinianus* ac *Canatus*, quorum solum nomen exhibent San-Marthani, Honoratum præcessere, eorum mors ante annum CDLXXXVII. contingere potuit. Neque video ex ætate Honorati & ex ejus Episcopatus exordio aliquid erui posse quod Viri doctissimi opinioni suffragetur.

XX.

Ad num. XLV. & seq. Baronius, ut probet, Gennadium Presbyterum Massiliensem hoc anno librum suum de Scriptoribus Illustribus scripsi-

pta rejecit? Ad hæc dici primum poteſt, librum Gennadii ad Gelaſium eſſe miſſum, poſtquam illud Romanum Concilium, in quo de his actum eſt, fuerat celebratum; vel (quod verius eſt) ipſam Gennadii lucubrationem fuiſſe ejuſdem cura Gelaſii perpurgatam, ut quæ proxime dicturi ſumus, oſtendent. Cæterum quod ad Gennadii doctrinam ſpectat, ipſum aliquando æque ac Fauſtum impugnando Pelagium, faviſſe Pelagianis erroribus, qui ejus ſcripta accurate perlegerit, intelliget. Videas ipſum inſuper & in hoc ipſo de Scriptoribus Eccleſiaſticis libello plus ſatis favere Pelagianis, eos vero impugnare qui illis ſunt adverſati, uti ſuperius ſæpe demonſtratum eſt; in illam vero Pelagianorum claſſem rejiciendum, qui intrinſecus faventes Pelagianis erroribus, exterius viſi ſunt impugnare Pelagium: unus plane hic fuit ex presbyteris illis Gallicanis, de quibus Proſper & Hilarius apud ſanctum Cæleſtinum Papam conqueſti ſunt, adverſus quos extat ejuſdem Pontificis ad Galliarum Epiſcopos data epiſtola; contra quos etiam Concilium Arauſicanum collectum eſſe, ſuo loco ſuperius dictum eſt; collega enim hic fuit Caſſiani ejuſdem Maſſilienſis Eccleſiæ presbyteri licet ille ætate provectior, eademque fuligine denigratus, cujus iſte videtur affectatus eſſe veſtigia.

XLVI. Quod autem extat ejuſdem Gennadii opus de Definitionibus Orthodoxæ fidei, ſive de Eccleſiaſticis dogmatibus (*a*), & in aliquibus codicibus ſub Auguſtini nomine falſo admodum ſovebatur, a majoribus omnibus Gennadii cognitum eſſe, qui cenſuram appoſuit, probe docet. Porro hunc Gennadii librum illum ipſum eſſe, quem ad Gelaſium de fide a ſe ſcriptum ipſe Gennadius tradit, æque intelligi poteſt, ſed Gelaſii præcepto emendatum: ipſum enim auctorem in meliorem frugem eſſe redditum, factumque plena Catholicum, & vita laudabilem, aſſumptum poſtea ad ejuſdem Eccleſiæ Maſſilienſis Epiſcopatum, ut dicamus, Hadriani Papæ in epiſtola ad Carolum Magnum de eodem Gennadio elogium perſuadet, quod ſic ſe habet (*b*): *Sanctiſſimorum Pontificum hæc oblata ſunt teſtimonia, id eſt, ſancti Gennadii Maſſilienſis Epiſcopi, qualiter veneranda ſunt corpora & reliquiæ Sanctorum, capite quadrageſimo, ubi ait: Sanctorum corpora & præcipue beatorum reliquias ac ſi Chriſti membra ſinceriſſime honoranda, & baſilicas eorum nomine appellatas, velut loca divino cultui mancipata, affectu puriſſimo & devotione fideliſſima adeundas. Si quis contra hanc ſententiam venit, non Chriſtianus credatur*, ſed Eunomianus.* Hæc ex ipſo Gennadio Hadrianus, accepta (ut apparet) ex commentario illo, de quo modo mentio facta eſt, de Eccleſiaſticis dogmatibus, capite ſeptuageſimo tertio: quæ enim a capite vigeſimo primo ejuſdem commentarii uſque ad quinquageſimum ſecundum interjacent, non eſſe Gennadii, ſed Gennadii correctoris, optime obſervavit doctiſſima ſchola Lovanienſis: fueritne id factum cenſura Gelaſii librum ad ſe miſſum cognoſcentis & emendantis, vel ejus juſſione alius aliquis id præſtiterit, haud affirmare omnino auderem, vel negare. At de Gennadio hactenus; quem librum illum ſcripſiſſe circa exordia Imperatoris Anaſtaſii, aſſequi licet: cum de Felice Papa agens, ipſum vita functum eſſe ait ſub Anaſtaſio Imperatore, quem conſtat primo Anaſtaſii anno nondum abſoluto vita functum eſſe. Quod vero de reliquis ſcriptoribus, qui poſt hæc floruerunt, nihil ſcribat Gennadius, ut de Avito Epiſcopo Viennenſi, & aliis: ſatis poſſe intelligi videtur, jam editum librum eſſe, ipſo (ut dictum eſt) exordio ejuſdem Anaſtaſii Imperatoris.

XLVII. Rurſum vero quod pertinet ad libros a diverſis auctoribus ſcriptos ad Gelaſium Romanum Pontificem miſſos, non Occidentales tantum id præſtitiſſe noſcantur, ſed

(*a*) Extat apud Aug. in appen. ad tom. 3. pag. 380. edit. Plantin.

Gennadius redditus omnino Catholicus.

(*b*) Hadrian. ep. ad Carol. Magn. l. 3. ep. Rom. Pont.

* ſed Eunomianus & Vigilantianus creditur.

PAGIUS

ſcripſiſſe, ait: *Hoc anno moritur Theodulus celebris in Cœleſyria Scriptor, de quo iſta Gennadius:* Theodulus Presbyter in Cœleſyria ſcripſiſſe multa dicitur, &c. Moritur hic Scriptor ante triennium regnante Zenone: *Hæc Gennadius poſt tres annos iſta ſcribens*, inquit Baronius num. IX. qui ideo *Gennadium*, librum illum, hoc anno publicaſſe credidit. Verum, ut obſervavit Emin. Card. Noriſius lib. 2. Hiſt. Pelag. cap. 16. incertum eſt, an *Theoduli* mors hoc anno contigerit; cum Marcellinus in Chronico ad Conſulatum *Illi* anno CDLXXVIII. geſtum, tantum dicat, eum tunc inclaruiſſe, & multa conſcripſiſſe. Ex laudatis itaque Gennadii verbis tantummodo colligitur, non vixiſſe *Theodulum* poſt annum CDXCI. Zenonis emortualem, & librum de Script. Illuſt. elucubratum non fuiſſe poſt annum CDXCIV. quoniam non diceret Gennadius, *ante triennium regnante Zenone*. Quo vero ex illis tribus anno liber ille in lucem emiſſus ſit, incompertum.

XXI. Gennadio attribuitur etiam liber *de fide*, ſive *de Eccleſiaſticis dogmatibus ad Papam Gelaſium miſſus*, qui extat inter Opera SS. Auguſtini & Iſidori Hiſpalenſis. De eo enim cap. ult. de Script. Eccleſiaſt. videtur loqui, quando ait: *Et Opus de fide mea miſi ad beatum Gelaſium Urbis Romæ Epiſcopum*, ita enim legendum tradit Voſſius lib. 1. Hiſt. Pelag. cap. 10. non vero, uti communiter ponitur, *& hoc Opus de fide mea*; nam pronomen *hoc* non poteſt denotare librum de Scriptoribus Illuſtribus; neque enim ille eſt liber de fide, ut inquit Card. Noriſius laudatus. Baronius ex Adriani Papæ, in Epiſtola ad Carolum Magnum de Gennadio loquentis, verbis colligit, eum ad meliorem frugem redditum eſſe, & poſtea ad Eccleſiæ Maſſilienſis Epiſcopatum aſſumptum. Hæc

Genadius ſcribit lib. de Script. Illuſt.

Gennadius ſcribit lib. de Eccleſiaſticis dogmatibus.

Arbiter scriptorum omnium Romanus Pontifex.

sed etiam Orientales. Photius enim in Bibliotheca meminit de Joanne Orthodoxo Episcopo Alexandrino, scriptam ab eo Apologiam, qua damnavit Pelagianos, eorumque primos auctores atqoe patronos Pelagium, Cæleſtium, & Julianam, & se ipsum ostendit Catholicis lo omnibus consentite dogmatibus, hæreticorumqoe omnium sententiis penirus adversari. Vides igitur in universa Ecclesia Catholica Romanum Poorificem præsidere solltum arbitrum scripturarum, & quidem non præsentium tantum, sed etiam præteritorum auctorum: ut ea esse probata vel improbata omnes scirent, quæ ipsa Romana Ecclesia reciperet, vel reiieeret, eujus censura in Romano Coneilio a Gelasio Papa post alios edita reperitur; utpote quod & scientiæ clavem apud eam esse, majores omnes Orthodoxi absque controversia aliqua intellexerint, atque opere ptofessi sint. Sed de his modo hactenus.

XLVIII. *Petrus Mogus moritur. Athanesius subrogatur.*

Quod vero ad res pertinet Orientalis Ecclesiæ, hoc anno sedis Alexandrinæ invasor nefandus Petrus cognomento Mogus moritur, eum sedisset (numerendo a tempore obitus Timothei Orthodoxi) annos tredecim, quibus instar feræ bestiæ depastus est vineam Domini: adeo at Ecclesia nobilissima, quæ primum post Romanum locom obtinuit, a Catholica & Apostolica communicatione divisa, ceu palmes e vite præcisus alanguerit penitus & aruerit; vixque post plurimos annos reviviscere, reddita pace, valoerit. Ad hune usque annom pervenissa Mogum, arrareque eos qui dixetont ante hac morte præreptum, ex eo perspicue declaratur, qaod vixit aliqao tempore sedis Euphemii; eum, teste Evagrio, ambo inter sa conflictarent, altero adversus alterum cogente Synodos. Sabtracto itaqae de luce hac impio, & demerso cum impiis in tenebras exteriores, in locum ejus ab hæreticis hæreticus pariter est subrogatus Athanasios feda illa ac nomine prorsus indignus. Foit hic cognomento Heeniosus, Palladio æque hæretico communicatione conjunctus: de eo Evagrius, Nicephorus, Liberatus Diaconus, Leontius Scholasticus, & alii historici veteres meminerunt, licet res ab eo gestæ utpote filii tanebrarum obscuræ remanserlot: hoc tantum de illo Leontius habnt, quod cum Petrum Mogum reciperet, cum ipso non commuoicabaut Acephali:

Sub

PAGIUS

Hæc Adriani Papæ verba: *Sanctissimorum Pontificum hac oblata sunt testimonia, id est, Sancti Geanndii Massiliensis Episcopi, qualiter venevanda sunt corpora & Reliquia Sanctorum cap. quadragesimo*, &c. Verum Gennadii Episcopatus prorsus commentitius, quemadmodum & Episcopatus Prosperi ac Salviani. Gennadius enim Presbyter tantum fuit Massiliensis, quem ex Semipelagianorum Scriptorum laude ac Prosperi reprehensione in libro de Script. Eccl. constat, fuisse Semipelagianum, quando illum eaaravit. Verom in posteriori Opere de dogmatibus Ecclesiasticis idem sensisse, licet communis tradat opinio, & Ecclesia Lugdunensis jam eh octingentis ennis eum Pelagiano dogmati consentientem arguerit, Emin. tamen Card. Norisius citatus ostendit, eo in Opere sanam esse ejus doctrinam, & loca quæ in contrarium adducuntur, docte eaplicat. Et sane, inquit Card. Norisius, non eliter potuit scribere *Gennadius* ad Gelasium, quem sciret Faustum ac Cassianum reprobasse, quod initium salutis humanis viribus tribuissent, minusque quam par erat, Divinæ gratiæ detulissent. Ex bis manifestum fit, Catalogum Illustrium Scriptorum ante decretum Gelasii de libris Apocryphis seripsisse, librum vero de dogmatibus Ecclesiasticis, postquam illud in lucem emissum fuit, ideoque Gelasium, verum illius decreti Auctorem esse, qua de re infra.

XXII. *Liber ille interpolatus fuit.*

Libro illi de Ecclesiasticis dogmatibus infarta sunt plura capita ex Cælestini, ut putant, Epistola ad Episcupos Galliæ, & quod caput est, maxima pars Concilii Arausicani secundi, itemque Carthaginensis a capite 21. inclusive usque ad LI. Baronius scribit nescire se, an ista capita addita fuerint a Gelasio ipsomet Pontifice, vel ejusdem jussu eb eliquo alio. Verum eum Synodus Arausicana II. anno DXXIX. celebrata fuerit, *Gelasius* neque per se, neque per alterum hoc præstare potuit. Incerto itaque tempore, & ab incerto Auctore illud additamentum factum.

XXIII. *Ejus Appendix ad lib. Augustini de hæresibus.*

Ad hæc Gennadius subjunxit tamquam Appendices ad librum Augustini de *Hæresibus* quatuor hæreses, Nempe Prædestinatianam, Nestorianam, Eutychianam, & Timotheanam, ut docet Hincmarus in lib. de Prædestinatione cap. 1. *Sed & de hæresibus XXCVIII.* inquit, *idem Doctor mirificus Augustinus conscripsit, quibus novissime hæresim Pelagianorum subjunxit. Inde Gennadius Massiliensis Sacerdos valde doctus hanc Prædestinatianam, nonagesimam hæresim secta Pelagiana supposuit. Deinde nonagesimam primam Nestorianam ponit, sicque Eutychianam, & post hanc Timotheanam.* Sirmondus in Histor. Prædestinatiana cap. 6. testatur extare codicem MS. in Biblioth. S. Victoris Parisiensis, in quo post finem libri Sancti Augustini de *Hæresibus* subjuncta est Genosdii Appendix in hunc modum: *Finit relatio S. Augustini Episcopi de Hæresibus. Hæc vero quæ sequuntur a S. Gennadio Massiliensi Presbytero sunt posita.* „ XC. Prædestinatiani „ sunt, qui dicunt, &c. XCI. Nestoriaoi dicunt, „ &c. XCII. Eutychiani dicunt, &c. XCIII. Timotheani dicunt, &c. Tem denique. *Explicit liber de Hæresibus.* Hæc in illo MS. Patres tamen Benedictini in Notis ad librum Augustini de *Hæresibus* observant in codicibus MSS. plerisque, addi tantum Nestorianos, & Eutychianos, & in quibusdam etiam Timotheanos; qua in re hi codices ab Hincmaro, & a codice Victoriano, qui Prædestinatianos memorant, diversi sunt.

XXIV. *Moritur Mongus Episc. Alexandriæ.*

Ad num. XLVIII. Theophanes anno Incarnat. secundem Alex. CDLXXXII. qui Kalend. Septemb. superioris Christi anei inchoatur scribit: *Hoc anno Petrus Mongus Alexandriæ decessit e vivis; & Athanasius cognomine Celites in ejus locum promotus est.* Quare recte Petri Mon-

gi

XLIX. Pelagius Patricius occiditur a Zenone.

Sub hujus quoque anni Consulibus (inquit Marcellinus in Chronico) *Zeno Imperator, in insula quæ Paganorum dicitur Pelagii gulam laqueo frangi præcepit.* Hæc ipse. At non ita leviter magni ponderis factum prætereat, sed accuratius pertractemus. Iste siquidem Pelagius (quod superius diximus) summa animi altitudine atque constantia solus aggressus est agere, quod nec reliqui omnes Comites Imperatoris, vel ipsi Constantinopolitanæ sedis Episcopi ausi sunt pertentare; nempe monere impurissimum atque sævissimum Principem, ut a nefandis perpetrandis sceleribus desisteret: cujus rei causa mortem illam sibi nobilem comparavit, omni vita majorem: utpote magnum Baptistam imitatus: Principem arguendo, æque cum eo accepit pro mercede a diro tyranno supplicium, immo coronam, quæ ipsum terræ cæloque reddidit gloriosum. Rem gestam breviter a Cedreno narratam accipe:

L. Pelagii justæ ad Deum preces.

Interfecit etiam (inquit) *Zeno Imperator Pelagium Patricium, virum præclarum, & carminum scriptione insignem; quod is pro sua prudentia & justitia libertatem dicendi sibi sumens, Zenonis nefanda facinora palam incessebat. Moriturus autem, manibus ad cælum erectis, Deum omnium gubernatorem sic est precatus: O justissime Deus, mihi quidem injustissime mors infertur, propterea quod libero ore Zenonis multa facinora violenta repressi, & quod fatuum ejus fratrem nolui Cæsarem designari. Tu autem Domine omnipotens, qui justitiæ rationem habes, quamprimum eorum scelerata homicidia punito. Extat historia ab eo scripta versibus ab Augusto Cæsare exorsa. Homerocentra etiam composuit, & alia quamplurima laude digna. Zeno autem Zosimum præterea interfecit Rhetorem Gazæum, & Arcadium Præfectum, aliosque illustres viros.* Hæc Cedrenus.

LI. Quamdiu mali Principes tolerantur.

Porro innocentissimi Pelagii preces implorantis a Deo justissimam adversus scelestissimum Imperatorem vindictam quam celerrime exauditæ sunt: neque enim elapsus est annus, cum Zeno terribilem a Deo irato ultionem excepit: quomodo autem id acciderit, anno sequenti dicturi sumus. Sic namque sæpe sæpius accidisse vidimus, ut cum Deus ob populi peccantis delicta sinat sævissimos regnare interdum tyrannos, qui scelestos pœnis addicant, potissimum vero potentes, qui impune hactenus deliquissent; cum vero iidem Principes & innoxium sanguinem effundere non sunt veriti, clamante illo sicut sanguine Abel (a) ad Dominum, mox & ipsi Deum vindicem experti sint. Ac jure quidem: nam cum omnis potestas a Domino Deo sit, tamen nonnisi ad vindictam malorum (ut ait Petrus b); laudam vero bonorum eisdem Principibus a Deo gladius impertitus est: quem cum inique in innocentes convertunt, ab eis a Deo qui dedit, aufertur: fitque secundum imprecationem Propheticam (c); *Gladius eorum intret in corda ipsorum, & arcus eorum confringatur.* Regni namque simul & vitæ dispendia miserrime patiuntur: sicut & Zeno diu toleratus a Deo, licet impurus, licet hæreticus, licet avarus & iniquus, expertus est: cum enim in Pelagium virum innoxium atque timentem Deum gladium convertit, in se ipsum e cælo vindictam eduxit.

(a) Genes. 4.

(b) 1. Pet. 2.

(c) Ps. 36.

LII. Quæ Leontius de Zenone.

Cum autem innocentis Pelagii Patricii obitus auditus esset, præter ea quæ Zeno in Catholicam Ecclesiam in dies magis magisque peccaret, magnus bonorum auctus est mœror. Sed quæ tum Leontius monachus, qui divinas litteras profitebatur, dixerit, accipe a Suida, ubi de ipso agit his verbis (d): *Leontius monachus sub Zenone, cum occulta Scripturæ loca prophetica gratia declararet, multos studiosos habuit asseclas. Cum vero quidam* In-

(d) Suid. verbo Leon.

PAGIUS

gi mors hoc anno a Baronio recitata. Nicephorus in Chronico & Tabulæ Theophanis annos ei sex post *Joannem Tabennisitam* e Sede expulsum assignant, quia sc. Nicephorus & Auctor illarum Tabularum annos tres Joanni Tabennisitæ attribuunt, annosque Mongi ab anno tantum CDLXXXV. deducunt. Porro Athanasius, sicuti & Mongus hæretici fuere. Hujus Athanasii istius nominis II. cujus Euthalius, de quo supra, Diaconus fuit, nomen in Sacros Coptitarum Fastos ad diem IX. mensis Thot seu diem VI. Sept. nostri insertum est, ut legitur apud Seldenum de Synedriis Hebræorum lib. 3. cap. 15. & apud Ludolfum in T. II. Hist. Æthiop. p. 300.

XXV. *Post mortem Mongi Alexandria in duas factiones divisa.*

Petri Mongi morte non solum pax Ecclesiæ Alexandrinæ reddita non est, sed etiam Ecclesia illa in duas factiones divisa, aliis *Henoticum* Zenonis amplectentibus, Synodumque Chalcedonensem damnantibus, aliis vero suscipientibus quidem Concordiæ Edictum, sed Synodum Chalcedonensem non anathematizantibus, indeque invicem inter se pugnantibus. De hoc conflictu loquuntur Monachi Palæstinæ in Epistola ad Alcisonem Episcopum Orthodoxum, recitata ab Evagrio lib. 3. cap. 31. *Mortuo Petro inter se ipsos iterum discissi sunt. Et Alexandria quidem & Ægyptus ac Lybia intra suam communionem permansit. Reliquus item Oriens seorsum ab aliis communicavit, propterea quod Occidentales prorsus communicare illis recusabant, nisi Nestorium, Eutychem ac Dioscorum sub anathemate damnantes, Petrum quoque Mongum & Acacium iis adjicerent. In hoc igitur rerum statu, cum essent totius Orbis Ecclesiæ Eutychiani & Dioscoriani ad exiguum prorsus numerum redacti sunt.* Duravit illa divisio usque ad initium Dioscori Junioris, qui Sedem Alexandrinam anno DXVII. indeptus est. Is enim, ut scribit Liberatus, *Testatus est in expulsione Synodi se suscipere Edictum. Unde cum satisfactum fuisset iis, qui propter Petrum Mongum extra illam Ecclesiam communicabant, uniti sunt ei. Nam usque ad istum* Dio-

Imperatoris portenta contra Ecclesiam moleste ferrent: Non (inquit) miranda sunt ea, quæ fiunt ab homine ad Imperium ab hominibus adscito, cum (a) *Saul divino suffragio Rex designatus Achimelech* sanctissimum sacerdotem *& ejus filios in domo Domini gladio confecerit. Aliis autem dubitantibus, & ingenium ejus e mansueto sævum factum esse opinantibus, quod initio Imperii quædam pollicitus esset, quæ ad bonum tenderent: Non mutavit (inquit) naturam, sed in rebus secundis improbitatem declaravit longo tempore Illi* Exconsulis *metu dissimulatam. Idem Leontius, cum quidam Clementis Stromatei librum legeret, & ad locum pervenisset, quo ille viros deridet qui faciem meretricio more pingunt & capillos tingunt, dixissetque Leontius: Num quisquam est præter Imperatorem, qui capillos tingat, aut fucet faciem? Monachus alius subjecit: Nos aniversi de homine dubitamus, num is ullo modo sustineret ornatu mutare naturam: nec tamen hoc facere putavimus Imperatorem. Perargute sane deriserunt monachi eos, qui naturam virilem transformare in muliebrem student.* Hactenus Suidas de Leontii viri doctissimi salibus in Zenonis putoribus accommodatis.

(a) 1. Reg. 22.

LIII. *Hoc eodem anno sub notatis Consulibus, ad Duram fluvium* (inquit Cassiodorus *b*) *Odoacrem Regem dominus noster Theodoricus tertio certamine superavit: qui Ravennam fugiens, obsidetur inclusus.* Hæc ipse: sed Marcellinus sub anni superioris Consulatu hæc refert. At præferendus fide Cassiodorus, qui res ante oculos positas scripsit; cujus auctoritate etiam liquet triennium interlapsum, usquequo Odoacre occiso, Theodoricus absque alicujus obice tota est potitus Italia. Id ipsum Jordanus (*c*) atque Procopius (*d*) tradunt.

(b) Cassiod. in Chron.

Odoacer iterum vincitur & obsidetur.

(c) Jord. de reb. Get.

(d) Procop. de bello Gothico l. 1.

Qui

PAGIUS

Dioscorum in divisione erat Alexandrina Ecclesia. Quæ Liberati verba, si perpendisset Valesius in Notis ad laudatum Evagrii locum, non hæsisset, an Evagrius de Petro Antiocheno, vel de Petro Alexandrino intelligendus sit, cum ea divisio non in Ecclesia Antiochena, sed in Ecclesiæ Alexandrina contigerit.

XXVI. *Salvianus Episc. Massiliensis non fuit.*

Vivebat adhuc hoc tempore *Salvianus* presbyter Massiliensis quem Baronius passim aliique plures Ecclesiæ Massiliensis Episcopum fuisse scripsere, decepti editionibus libri Gennadii de Script. Illust. tam ab Erasmo, quam a Mariano Victorio curatis, in quibus *Salvianus* Massiliensis Episcopus perperam dicitur, quod in correctioribus Gennadii editionibus non legitur. Et certe quomodo hoc tempore, quo eum in senectute versatum esse testatur Gennadius cap. 67. Episcopus Massiliensis esse potuit; cum Sanctus *Honoratus* eodem Gennadio teste cap. 99. Massiliensem Sedem occuparet: *Honoratus*, inquit Gennadius. *Massiliensis Ecclesiæ Episcopus, Vir eloquens* &c. Scribit Gennadius: *Salvianus Massiliensis Presbyter Divina & humana litteratura instructus: & (ut sine invidia loquar) Episcoporum Magister scripsit scholastico & aperto sermone multa.* Et post alia, ait; *Composuit versu quasi Hexameron librum unum Homilias Episcopis multas, Sacramentorum vero quantum nec recordor.* Ita enim legitur in melioris notæ codicibus MSS. quorum unum profert Bibliotheca Regia, tres Colbertina. Sed, ut observat Antelmius in Dissert. de Operibus SS. Leonis Magni & Prosperi Aquitani, Dissert. VI. num. VIII. cum aliqui haud existimarent, verbum, *composuit*, ista consequentia satis sustinere, *Homilias Episcopis multas* ad majorem claritatem adjunxere, *Homilias Episcopis factas*, quod tamen redundat, cum ultro id explicet dictio *composuit*; alii in hoc loco magis laborantes, pro *Episcopis* verterunt, *ad Episcopos*: tandemque alii textum omnium pessime depravarunt; cum illis nunquam possibile videretur, quorsum Presbyter Homilias Episcopis fecisset, vel composuisset. Facili itaque negotio rem componendam arbitrati, ex hac voce *Episcopis*, unum apicem I, in U. commutarunt, ac legerunt *Homilias Episcopus multas*. Tum, *Homilias Episcopus factus multas*. Nam ita variant inferioris pretii & posterioris ævi quidam codices MSS. & alii editi catalogi. Indeque exorta illa de *Salviani* Episcopatum Massiliæ exacto sententia; cum tamen Gennadius nihil significare voluerit, quam *Salvianum* Homilias elucubrasse, quas illius ævi Præsules interdum exponebant, ac recitabant, ut recte interpretatur locum illum Baluzius in Notis ad Salvianum, quem ex MSS. emendavit.

I. *De obitu Zenonis Imperatoris.*

QUi sequitur annus Domini quadringentesimus nonagesimus primus, unius tantummodo Olybrii Consulis nota inseritur Fastis [1]. Extat ad Olybrium Ennodii carmen & plures familiares epistolæ, ex quibus præter avitam ejus insignem nobilitatem, doctum ipsum fuisse atque pium cognosces [2]. Cujus Consulatu (ut Cassiodorus atque Marcellinus tradunt, & alii omnes absque controversia ulla consentiunt) Zeno Imperator finem vivendi fecit. Mortuum tradunt

PAGIUS

SÆC. V. Anno Eræ Hispan. DXXIX. A. C. 491.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5984.

☉ 24. F. ☽ 27. P. 24. Apsil. Indict. 14.

JESU CHRISTI 491.

FELICIS III. PAPÆ 9.

ANASTASII IMP. 1.

ODOACRIS REG. 16. THEODORICI REG. 3.

I. *Consul absque collega.*

[1] OLybrius Junior absque collega Consulatum gessit, ut omnes Fasti habent, & quidem in Oriente. Dicitur *Junior* in Fastis Heraclianis & in Chronico Mariani Scoti: *Olybrius* enim anno CDLXIV. Consul ordinarius, pater fuit Aniciæ Julianæ hujus Olybrii matris. Auctor Chronici Alexandrini loquens de Olybrio marito Placidiæ Valentiniani Imp. filiæ, ad eum Christi annum scribit: *Creavit Olybrius ex Placidia Julianam conjugem Areobindi magni illius Herois, qui in Perside singulari certamine cum hoste est congressus. Ex quibus natus est Olybrius Junior.* Huic uxor fuit *Irene* filia *Magna* Anastasii Augusti sororis, ut docent Nicephorus in Chronico & Codex MS. Biblioth. Cæsareæ apud Lambecium lib. 2. pag. 585. Ducangius in Familiis Augustis Byzantinis pag. 74. dicit, ex Juliana & Areobindo natum etiam esse *Dagalaiphum*, eamque in rem citat locum Auctoris Chronici Alexandrini mox a nobis descriptum, & Theophanem in Chronico pag. 225. Verum Auctor Chronici Alexandrini alium filium Julianæ & Areobindo non tribuit, quam *Olybrium*, & Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. CDXCVII. qui Kalend. Septemb. anni Christi DIV. exorditur, scribit eo anno Areobindum missum esse adversus Persas ab Anastasio Imp. illum vero fuisse filium Dagalaiphi & Dyagesthea Ardaburii filiæ, & avum paternum habuisse Areobindum *qui Theodosii Junioris temporibus in præliis adversus Persas claruit*. Addit Theophanes, Areobindum, Juniorem sc. variis prœliis Persicas acies lacessivisse: *Quin etiam præcipuum Persarum in quodam conflictu occidit Ducem*, ubi Græcum habet, ἐν μιᾷ συμπλοκῇ significatque Theophanes Areobindum in prælio, ad manus cum illo Duce venisse, quod ipsum Auctor Chronici Alexandrini his verbis explicat, Ἀρεοβίνδου μεγάλου τοῦ μονομαχήσαντος ἐν Περσίδι, *id est Areobindi, qui singulari certamine in Perside pugnavit*.

II. *Ejus familia & Vicennalia Zenonis Imp.*

Quare Theophanes & Auctor Chronici Alexandrini de uno eodemque Areobindo, Juniori sc. verba faciunt. Idemque *Olybrius Junior*, non Areobindi Senioris, ut putavit Ducangius, sed Areobindi Junioris filius, & *Dagalaiphus*, qui anno CDLXI. Consulatum gessit, non Olybrii Junioris frater, sed avus, & Areobindus Senior atavus anno CDXXXIV. Fastis nomen dedit; quo pariter honore exornatus fuit *Areobindus Junior* anno DVI. Confirmat hæc Procopius in lib. 1. de Bell. Pers. cap. 8. ubi postquam expeditionem illam Persicam narravit, scribit: *Quatuor erant belli Imperatores, Areobindus, Olybrii qui Imperium Occidentis paucis ante annis tenuerat, gener, ac tum temporis Magister militum per Orientem*, &c. Ex quibus Fasti Consulares per hæc tempora lucem accipiunt, liquetque hallucinatum esse Onuphrium in Fastis, ubi Olybrium Juniorem Consulem Occidentalem facit, cum Imperante Anastasio, qui hoc anno Imperium iniit, Areobindus Junior & Juliana uxor, de qua crebra in Annalibus mentio, in Oriente vixerit. Fallitur etiam Baronius qui ait, *Olybrium* hoc anno Consulem, non minus pietate & doctrina, quam nobilitate illustrem fuisse, intelligi ex Ennodio. Ennodius enim lib. 2. Epist. XXIV. lib. 2. Epist. IX. lib. 3. Epist. II. & in Carmine loquitur de Olybrio *Eugenetis* fratre insigni causidico, ut illum legenti patebit, & Sirmondus in Notis indicat. *Vicennalia* Zenonis post Leonem Jun. imperantis in hunc annum incidunt.

III. *Moritur Zeno Imp.*

A num. I. ad VII. Marcellinus in Chronico ad Olybrii Consulatum scribit: *Zeno Aug. vita decessit, tam sui Imperii annis, quam Basilisci tyrannidis computatis, anno XVII. mense VI.*

NOTÆ [1] COss. *Olybrius junior* sine collega. Fleetwod pag. 483.

POST CONSVLATO
LONGINI BIS. ET
FAVSTI.

Inscriptiones basilicæ S. Pauli num. 242.

DE. XI. KAL. FEBRVARIAS. OLIBRIO VC. CONS

Alia inscriptio Viennæ in Galliis, apud Muratorium in novo thesauro veterum inscriptionum tom. I. pag. CDXIV. 4.

ORIIT. FRIDIR IOVS AVGVSTAS
RESVRGIT IN XPO DMO NOSTRO
POST CONSVLATO LONGINI BIS
ET FAVSTI

Epitome temporum, & Indiculus Paschæ: *Olybrio juniore* V. C. *consule Zeno defunctus est, Levatur Anastasius*, Victor. *Olybrio* V. C. COS. GEORGIUS

dunt hoc anno, sed quo mensa & die, ub antiquis non proditur, a recentiore suo arbitrio ponitur octavo Idus Aprilis. Sed quo mortis genere, accipe de pavendo Dei judicio quid dicant historici: atque primum Evagrius (*a*): *Cum autem Zeno absque liberis decimoseptimo regni sui anno confecto esset, comitiali morbo extinctus est, &c.* Ataudi Cedrenum (*b*): *Fertur* (inquit) *fama, Zenoni a quadam divina potestate fuisse caput abscissum, ut ea res conspectum hominum fugeret, solaque cute caput cum cervice coniungeretur.* Sed haud est recepta sparsa vulgo sententia. Verum illud magis certum, ipsum quidem morbo comitiali arreptum, adeo ut videretur mortuus, viventem vero fuisse sepultum: nam idem subdit: *Itaque uxorem & cubicularios propriæ saluti consulentes, mortuum in aëre jacentem reliquisse: diluculo tandem quemdam eum nulla necessitudine attingentem sindonem cadaveri injecisse. Satellites porro, qui ad sepulcrum, in quo repositus fuit, custodiendum erant collocati, retulerunt se per duas noctes lamentabilem vocem audivisse ex sepulcro elatam: Misеremini, & aperite mihi. Cum illi dicerent, alium jam imperare: Nihil, inquit, curo: In monasterium me adducite. Sed cum non aperirent, ferunt aliquanto post monimentum fuisse reclusum, inventumque in eo Zenonem, qui præ fame suos ipse lacertos mandiderat, & caligas quas gestabat. Quia crebro comitiali corripiebatur morbo, quæ ipso adhuc vivente Ariadna Zenonem amabat, eadem mandaverat custodiis regi sepulcri ne aperirent.* Hæc Cedrenus.

(*a*) Evag. l. 3. c. 29.

(*b*) Cedr. in Comp. histor.

Zeno vivus sepultus.

II. Zonaras autem alias causas, ut vivus sepeliretur, enarrat his verbis (*c*): *Tradunt enim quidam eum gulæ & ebrietati indulgentem errore mentis affici solitum, & prolapsum a mortuo nihil destitisse. Cum vero ipsi etiam conjugi Ariadnæ invisus esset, sic inebriatum, pro mortuo in monumentum Imperatorium ab illa conjectum, lapide maximo, qui pro operculo esset, imposito: factumque sobrium, vociferatum quidem esse lamentabiliter; sed nemine curante, misere periisse. Alii dicunt, cum ægrotus acerbissimis doloribus urgeretur, pro mortuo habitum, & in sepulcro positum, ibique expirasse, lamentantem & domesticos implorantem, cum Ariadna prohiberet, ne quis monumentum aperiret, aut quicquam illum curaret.* Hæc Zonoras. Verum Evagrius asserens eum comitiali morbo extinctum, haud his repugnat: mortuus enim creditus & ut mortuus sepultus est.

(*c*) Zonar. t. 3. Annal.

III. Hunc tandem Zeno consecutus est finem, postquam annos septemdecim & menses quinque (ut habet Marcellinus) imperasset, digno vita impia atqua probrosa exitu consummatus, & horenda morta præreptus; ut vivens inter mortuos deputatus sit, qui mortuus inter viventes, impius inter pios voluit adnumarari, fallens per simulationem Ecclesiæ Catholicæ judicium: sed Deum minime decipere potuit, cujus licet seram, diram tamen vindictam expertus est: ut ei acciderit, secundum quod de impiis Job sanctus vaticinatus ait (*d*): *Involutæ sunt semitæ gressuum eorum: ambulabunt in vacuum & peribunt. Considerate semitas Thema & itinera Saba, & expectate paulisper. Confusi sunt, &c.*

(*d*) Job. 6.

IV. Involutas plane fuisse semitas Zenonis gressuum, quæ singulis annis de ipso sunt narrata declarant: Involutas dixerim; cum ad tempus faciem præseferret Catholici Principis, cum pellens hæreticum tyrannum Basiliscum studuit apparere Catholicus; eum & leges pro fide Catholica sanxit, hæreticos expulit, Orthodoxos in Ecclesias restituit: rerum vero potitus, in tutoque Imperio collocato, rursum hæreticos, pulsis Catholicis, revocavit. Ut plane tali exemplo appareurit, maxime infidam esse fidem regnantis hæretici hominis, non ad pietatem, sed ad regni stabilitatem cuncta volventis, ac susdeque miscentis. Toleratus ast ipsa diu a Felice Romano Pontifice, quod se esse negaret hæreticum: communicationem vero cum hæreticis ex Acacii consilio, præmissa fidei Catholicæ confessione, se iniisse professus est; sic plane studens occultare, quod erat, exhibens se Catholicum, cum non esset.

Zeno ut hæreticus damnatus.

Verum

PAGIUS VI. Baronius loco, *mense VI.* habet, *mense V.* quia sc. mendoso Marcellini codice usus est. Verum cum *Zeno* anno CDLXXIV. mense Februario a Leone Juniore filio in consortium Imperii adscitus sit, & die nona mensis Aprilis currentis anni perierit, imperavit annos XVII. ac menses tres utroque extremo mense pro integro numerato. Neque aliter Marcellinus scripserat, sed Librarii duas priores unitates in infima earum parte, quod sæpe contigit, copularunt, & loco, *menses III.* scripsere, *menses VI.* Diem hujus Imperatoris emortualem hactenus ignoratum docuit nos Joannes Malela in Chronico nuper in Anglia e tenebris eruto: *Imperator*, inquit, *Zeno dysenterio correptus fatis concessit annos natus LX. & menses IX. dies IX. mensis Xanthici, anno Antiochiæ DXXXIX. Indict. XIV.* Annus ille DXXXIX. Eræ Antiochenæ exorditur a Kalendis Septembribus superioris Christi anni. Auctor Chronici Alexandrini scribit, Zenonem, obiisse natum *annos LXV. dies IX.* sed numerus quinarius, vel additus a Librario vel in Malela prætermissus. In eodem Chronico Alexandrino alter error admissus in designando anno accepti ab Anastasio Imperii, Librario etiam potius quam Auctori tribuendus. Nam ibidem dicitur Anastasius *Olybrio Areobindi filio Consule coronatus*

mro-

V. Verum involucra ista fictionum, quibus serpentes inisus latentes obtegebantur, post aliquot annos Hormisda Papa, Apostolica usus auctoritate, palam fieri, ob oculosque omnium exponenda curavit, cum Justinum Imperatorem adegit, ut Zenonis nomen tamquam hæretici ex Albo Catholicorum Imperatorum expungeret. Quomodo autem res tanta fuerit peracta, suo loco dicemus. Non enim mortuos damnatus est; sed qualis re vera vivens fuerit, perfectius agnitus: cum defunctum absque pœnitentia hæreticum Pontifex judicavit alienum a consortio communicationis Catholicæ, qua solet præscriptis ritibus Ecclesia communicare cum mortuis.

VI. Anastasius ex Silentiario Imperator. *Mortuo Zenone* (inquit Evagrius *a*) *Longinus ejus frater magnam adeptus potentiam, tametsi spem animo concepit se Imperio potiturum, tamen ea quæ expectabat, minime est consecutus: nam Ariadna Anastasio, qui nondum ad Senatorum ordinem ascenderat, sed solum in schola Silentiariorum (sic enim dicitur) adscriptus erat, coronam imposuit Imperatoriam.* Et paulo post: *Iste Anastasius patriam habuit Epidamnum, quæ jam Dyrrhachium nuncupatur. Et primum Longinum fratrem Zenonis, officio fungentem Magistri, quem vetustiores Præfecturam ordinum Aulicorum vocabant, mittit in patriam; multisque aliis postea Isauris eadem postulantibus, ad suos revertendi concessit potestatem.* Hæc Evagrius. Res adeo inopinata suspicionem haud levem concitavit, promotum fuisse ab Ariadna Augusta inferioris Palatinæ militiæ hominem ad maximum dignitatis fastigium ob turpem amborum commixtionem. Quodnam autem fuerit Silentiarii munus, ex quo Anastasius in Imperium evectus est, Procopius sic breviter docet (*b*): *Qui* (inquit) *in Palatio Imperatoris militantes, ea quæ sunt quietis curarent, Silentiarii sunt appellati.*

(*a*) Evag. l. 3. c. 29.

(*b*) Procop. de bell. Pers. l. 2.

VII. Euphemius exegit professionem fidei ab Anastasio Imp. Sic igitur conatu Ariadnæ Imperatricis Anastasius Imperator creatus, primum omnium Euphemium Episcopum Constantinopolitanum adversarium sensit; quippe qui eum coronari non consensit, nisi prius emissa Catholicæ fidei professione: etenim eum non recte sentire de fide Orthodoxa, vehemens suspicio erat. At quid ille? Ut regnaret, statim absque obice interjecto, rectæ fidei confessionem Euphemio obtulit. Hæc quidem in primis docet Theodorus Lector, cum ait (*c*): *Et restitit Euphemius Episcopus, vocans eum hæreticum, & indignum qui Christianis imperaret: Ariadna vero & Senatores vi tractum cogunt. Ille vero consentire noluit, nisi scriptam ab eo confessionem retulisset, qua Chalcedonensis Synodi decreta determinationi fidei inserta comprobaret; quod ille fecit. Manichæi & Ariani lætabantur propter inaugurationem Imperii Anastasii: Manichæi, quod mater illius zelo ac studio ipsorum prædita erat; Ariani vero, quod Clearchum avunculum Anastasii consentientem haberent.* Hæc Theodorus. Quæ præterea verba transancta fuerint inter Anastasium & ipsum Euphemium Episcopum Constantinopolis, Suidas sic narrat: *Hic sub Euphemio Patriarcha Constantinopolitano, cathedra parata, cum quibusdam cœtus agitabat. Verum Euphemius minitabundus ei dicit: Ut, aut si frequentaret ecclesiam cum ea consentiret; aut nequaquam eam ad pervertendos simpliciores ingrederetur. Sin secus (inquit) feceris; resecta tua coma te in triumpho ducam cum populo. Ex eo tempore quievit, felicis illius*

(*c*) Theod. Lector. l. 2. Collect.

PAGIUS *mense Xanthico, seu Aprili, die quinta Magnæ Hebdomadis, Indict. XIV. anno magnæ Antiochiæ septimo ac trigesimo supra quingentesimum.* Verum loco, *septimo ac trigesimo supra quingentesimum*, legendum, *nono ac trigesimo supra quingentesimum*, qui annus Antiochenus mense Aprili præsentis Christi anni in cursu erat. Quare Anastasius Imperator coronatus est die undecima mensis Aprilis in quam hoc anno quinta dies Majoris Hebdomadis incidebat. Quo die *Anastasium* corona redimitum esse demonstrat Em. Cardinalis Norisius in Dissert. III. de Epochis Syro-Macedonum cap. 4. ex annis mensibus, ac diebus, quibus Regnum tenuit, quod & in ejus obitu ostendemus. Post biduum itaque a Zenonis morte Anastasius, Ariadnæ Augustæ opera, in ejus locum subrogatus est: [1] *Coronatus est Anastasius*, inquit Theophanes in Chronico *Indictione XIV. mensis Aprilis XIV. Magnæ Paschalis solemnitatis feria quinta;* Sed loco *mensis Aprilis XIV.* legendum, *mensis Aprilis XI.* Pascha enim hoc anno die XIV. Aprilis celebratum; feria vero quinta in Cœna Domini cum die XI. ejusdem mensis concurrebat.

IV. Anastasius Henoticon Zenonis servandum jubet. A num. VII. ad XI. Qualiter Anastasius Imp. erga res Ecclesiasticas, & qua ratione se gesserit in earum administratione, docet Liberatus in Breviario cap. 18. *Non post multum tempus*, inquit, *moritur & Petrus Moggus Alexandriæ, & post eum in ea Sede ordinatur Athanasius, qui & ipse*

NOTÆ [1] TOta hæc de conspiratione Ariadnæ Augustæ in Zenonem historia, & de Anastasii exaltatione ejusdem Ariadnæ favore mihi admodum suspecta est, cum Ariadnam Augustam ante Zenonem decessisse, & Imperatorem ad alia vota transisse cum Arcadia, doceant Antiquitatum C. P. Scriptores, ut Theodorus Lector in Tract. *de Mulieribus* apud Bandurium in Enarrat. Chronog. Antiq. C. P. l. 5. pag. 77. & Suidas in Excerptis V. ΣΤΗΛΗΝ Ambo illi diserte affirmant Arcadiæ huic, *secundæ* Zenonis Uxoris, monumentum positum fuisse C. P. in loco ubi Zeno *judicaverit eos qui cum Basilisco fecerant.* Ariadnam vero primam non tertiam fuisse Zenonis uxorem, nemo est qui ambigat. MANSI.

lius gloriæ causa retinenda. Hæc cum dixit Euphemius, plane exauctorationem ei comminatus est: siquidem idem erat recidere Imperatoris comam, quod in ordinem monachorum redigere ad pœnitentiam, ut de pluribus factum legitur. Vidisti quanta sibi auctoritate sacerdotii sumat Euphemius, ut abrogationem Imperii magna animi celsitudine intrepidus publice comminatus fuerit imperatori. Quod timens ille, ab hæreticorum cœtu ad tempus saltem abscessit, simulans se esse Catholicum.

VIII. Felix Papa scripsit ad Anastasium Imp.

Antequam vero ista de perfidia detecta & contradictione ab Euphemio Anastasio exhibita innotescerent Romano Pontifici, de creatione ejus summa celeritate nuncio Romam allato, gavisus quidem est Romanus Pontifex Felix. Qui enim expertus esset, quanto discrimine sub Zenone in Oriente fides Catholica laborasset: existimans advenisse diem, quo priora illa infelicissima tempora, quibus sola hæresis triumpharat, penitus desinerent, & fides oppressa consurgeret: gratulatoriam statim ad Anastasium Augustum dedit epistolam, ut benignitate eum allicere & ejus capere animum festinaret: & sic hæreticos anteverteret in hoc ipsum solitos omnem impendere diligentiam, ut recens creatum Imperatorem in suas partes mille comparatis undique artibus veluti captivum adducerent. Scripsit igitur Felix Papa ad Anastasium litteras gratulatorias, quarum Gelasius Romanus Pontifex ejus successor his verbis meminit in Commonitorio ad Faustum: *Prædecessor meus non solum minime ejus nomen attigit, verum insuper quando principia adeptus regiæ potestatis exercuit, in ejus se scripsit Imperii promotione gaudere*. Hæc Gelasius.

IX.

Quod enim ante Imperium Anastasius haud adeo illustris persona esset, qui nec adhuc inter Senatores militare meruerat; haud mirum videri debet, si qualis re vera esset, hæreticus, Romæ minime innotuisset. Verum etsi quis rumusculus de hæresi diffamatus fuisset, oblata ab eo fidei Catholicæ confessione Euphemio, penitus evanuerat. Cæterum nec levis susurrus in populo adversus eum potuit diffamari, cum ab omnibus vir sanctissimus haberetur, prout populi acclamationes declarant, quas recitaturi sumus. Hæc igitur in his quæ spectant ad Catholicam fidem fuerunt primordia Anastasii Imperatoris, cum se per rectæ fidei professionem ab omni suspicione hæresis liberavit.

X. Anastasius Optimi Principis specimen edidit.

Quod autem ad politicum statum pertinet: magnam quidem de se expectationem concitavit, fore optimum Principem, qui omnes prædecessores facile superaret. Talia quidem ab eo præstari debere, concitata de ipso expectatio extorquebat: nam in pristino statu humili collocatus, specimen viri sanctissimi in omnibus fere vitæ

PAGIUS

ipsi in Edicto Constantinopolitana, & Antiochena, & Hierosolymitana communicavit Ecclesia. Cumque scandalizarentur & in ipso populi, eo quod nomen Petri haberet in Diptychis, aftenderunt quidam & adversantium, & communicantium ei, ad Imp. Anastasium: & dum haberent contra Principem contentionem, aliis quidem proponentibus anathematizari Synodum, & ita communicare: aliis vero pacatis in unitivo Edicto adesse ea, quæ satisfacerent his, qui communicaverant Petro: considerans Imperator quod si adjectionem Edicto faceret, tumultum moveret Ecclesia, & anathematizari Synodum esset impossibile; persuasit eis sufficere unitivum Edictum, ut communicarent ad invicem sibi, sicut & cæteri Ecclesiarum Episcopi. Et eum non obedirent hoc agere, nihil impetrantes dimisit. Ex quibus apparet, Anastasium Imp. Zenonis Edictum prorsus secutum esse, nec præterea quicquam innovari voluisse.

V. *Miser statum Ecclesiarum sub Anastasio Imp.*

Sed nullus Evagrio luculentius narravit statum Ecclesiarum sub *Anastasio*, ad quem plerique animum non attendentes, Præsules innocentissimos reos existimarunt, & quæ ab Antiquis inter se pugnantibus de iis, quæ tunc gesta sunt, in literas relata solido criterio non discussere. Evagrius itaque lib. 3. cap. 30. ubi de Anastasii Imperatoris nuncupatione locutus est, scribit: *Idem porro Anastasius, utpote pacis studiosissimus, nihil omnino innovari voluit, præcipue vero in Ecclesiæ statu; modisque omnibus elaboravit, ut & Sanctissimæ Ecclesiæ absque ulla perturbatione remanerent, & cuncti qui ipsius Imperio parebant, altissima pace fruerentur, omni rixa & contentione, tum ab Ecclesiæ statu, tum a rebus publicis procul amandata. Et Chalcedonensis quidem Synodus iis temporibus nec palam prædicabatur in Sanctissimis Ecclesiis, nec omnino rejiciebatur. Singuli enim earum Præsides, prout ipsis visum fuerat, agebant. Et nonnulli quidem eorum, cuncta quæ in illo Concilio exposita fuerant, pertinacissime defendebant. Neque in ejus decretis vel ullam syllabam remittere, ac ne unius quidem litteræ mutationem admittere sustinebant; sed magna cum fiducia recedebant ab iis, qui Decreta illius Concilii nequaquam suscipere, nec illis communicare ullo modo sustinebant. Alii vero Chalcedonensem Synodum ejusque Decreta non modo non suscipiebant; verum etiam illam una cum Leonis Epistola sub anathemate damnabant.*

VI. Orthodoxi in varias sententias distracti.

Alii Zenonis Henotico mordicus inhærebant: idque etiamsi inter se dissiderent de una aut de duabus naturis: hi quidem compositione Imperialium literarum decepti: illi vero paci & concordia magis studentes. Adeo ut totius Orbis Ecclesiæ in varias factiones divisa essent, ac ne Antistites quidem sibi mutuo communicarent. Hinc multa dissidia in Orientis & in Occidentis partibus, & per Africam extiterunt, cum nec Orientales Episcopi Occidentalibus & Afris sociarentur, nec isti vicissim coirent cum Orientalibus. Quin etiam ad majorem absurditatem res progressa est. Nam nec Orientales Antistites inter se ipsi communicabant: nec Occidentales item, nec Afri inter semetipsos communionem fovebant, nedum cum peregrinis & extraneis. Quæ cum Imperator Anastasius videret, Episcopos, qui aliquid innovarent, Ecclesiis extrudebat, si quem forte deprehendisset, aut Concilium Chalcedonense prædicantem contra insolitam locorum consuetudinem,

aut

vitæ actibus ediderat: unde hac ex parte in his quæ foris apparebant, Ariadna Augusta eaculationem metuisset, immo & laudem haud mediocrem consecuta esset: utpote quæ obstitisset ne regnaret impurissimus Longinus frater Zenonis Imperatoris evexissetque in Imperatorem virum optimis moribus adeo comparatum, ut eo nomine celebris, licet militiæ ordine infimus, haberetur: visa in his egregium factum sanctæ Pulcheriæ imitata, cum posthabitis illa reliquis, Marcianum virum rectissimum in Imperii regimen divino consilio promovisset.

Cum

PAGIUS

aut idem sub anathemate damnantem. Et in Regia quidem Urbe primum ejecit Euphemium, deinde Macedonium, cui successit Timotheus. Antiochia vero Flavianum expulit. Ita Evagrius.

VII. *Hac animorum disjunctione non ponderata aliqui Scriptores Præsules sanctissimos criminati sunt.*

Is agendi modus *Anastasii* Ecclesias innumeris perturbationibus replevit, quas tolli via posse multi Sancti Præsules existimarunt, nisi calamitosis illis temporibus œconomia uterentur & salva religione orthodoxa alia ad substantiam ejus non pertinentia dissimularent. Verum rigidiores & ardentiores Orthodoxi, quos primo loco nominat Evagrius, istos perinde ac hæreticos habebant; indeque qui tunc vel postea scripsere, tradunt eosdem Synodum Chalcedonensem non suscepisse, quod scilicet Henoticum Zenonis, in quo tamen nulla hæresis continebatur, amplecterentur, vel *Theodorum* Mopsuestiensem, & *Theodoretum*, quibus Acta Concilii Chalcedonensis favebant, pro hæreticorum fautoribus haberent. Et tamen *Euphemius*, *Macedonius*, *Flavianus*, aliique Sanctissimi Præsules Ecclesiæ saluti consulentes, ut quidem nominabant, aliam vitam non iniere, & quam tenebant rigidiores Orthodoxi Ecclesiæ detrimentosam fore putarunt. Eodem modo se postea gessisse Sanctum *Germanum* Episcopum dein Constantinopolitanum, quando *Philippicus* Imperator sextam Synodum generalem abrogare conatus est, infra videbimus. Sapienter Baronius anno CD. num. LXII. loquens de iis, quæ scripta sunt in causa Catholicorum & Origenistarum, a quibus ultimis stabat Joannes Chrysostomus sanctitate & doctrina celeberrimus: *Cum sæpe contingat*, inquit Baronius, *sapientissimos quosque falli, eosdem tamen a sapientia & insita probitate non excidere, cum nimirum ad ea quæ agunt, recto sincéroque mentis feruntur intuitu*, &c. *Cum igitur de Sanctissimorum Virorum Epiphanii, Hieronymi (ut de Theophilo dicere prætermittamus) atque Joannis Chrysostomi optima mente dubitare religio sit, quæcumque ab eis acta sunt, in meliorem partem accipias necesse est.*

VIII. *Elias Episc. Hierosolymitanus in vituperationem reprobatæ Synodi Chalced. male adductus.*

Verum contra hanc regulam in factis hominum metiendis sæpe Scriptores peccarunt, imo quæ jam ab aliis sincere tradita fuerant, in malum sensum interpretati sunt. Theodorus v. g. lib. 2. pag. 561. scribit: *Eliæ Hierosolymorum Episcopo præcepit Imp. Anastasius, ut Synodum Episcoporum, qui sub ipso erant, colligeret, & IV. Synodum condemnaret. Elias vero Synodum quidem Episcoporum minime convocavit. Ipse vero solus Imperatori rescribens, Nestorium & Eutychen, Diodorum item ac Theodorum anathematizavit, & Synodum Chalcedonensem.* Verum Elias Præsul Sanctissimus Synodum Chalcedonensem nunquam reprobavit; sed apud rigidiores Catholicos a quibus hæc Theodorus accepit, idem erat Synodum Chalcedonensem non recipere, ac Diodorum & Theodorum, qui in eo Concilio approbati fuerant, damnare. Quod si Eliæ literæ extarent, eas in perversum sensum ab iis, qui, ut ait Evagrius laudatus, *in ejus decretis* (sc. Chalcedonensis Synodi) *vel ullam syllabam remittere, ne et unius quidem litteræ mutationem admittere sustinebant*, expositas fuisse constaret.

IX. *Goarus super Flaviani fide suspenso hæret animo.*

Goarus in Notis ad Theophanem legens hujus Auctoris locum de Flaviano, quem anno DX. num. III. . . . . recitabimus, ubi & legi potest, ne bis eadem repetamus, videns Historicos Byzantinos de *Flaviano* Episcopo Antiocheno inter se minime consentire, & alios eum ut Virum Sanctissimum, alios ut adhærentem hostibus Synodi Chalcedonensis repræsentare, nescit quo se vertat, quia scilicet non animadvertat rigidiores Orthodoxos per hæc tempora alios fere pro hæreticis habuisse. Sed ipsum Goarum loquentem audire juvat: Discriminis, inquit, haud exigui Theophanem inter
„ & Evagrium Flaviani Antiocheni Episcopi
„ fides subjectum & materia: hoc eam integram
„ perseverasse, illo corruptam penitus & extin-
„ ctam asserente, Monachorum gregem haud con-
„ temnendum suis literis ab hæresi Flavianum
„ vindicantium adducit Evagrius lib. 3. cap. 31.
„ Xenaiæ inimicitias, & ea simultatibus calu-
„ mnias, confictam ab adversariis hæreseos no-
„ tam, ut a fide discederet vim illatam, perse-
„ cutiones, minas, seditiones, mortem ipsam
„ intentatam & inflictum exilium narrat cap. 32.
„ Quis tantæ constantiæ Vir a sanctitatis & in-
„ nocentiæ judicibus, quales Baronius, Petavius
„ & alii in Sanctorum album recenseri non me-
„ reretur? In adversum rapere me molitur Theo-
„ phanes, & *Flavianum* imbellem, timoris man-
„ cipium, favoris aucupem a probis rejectum,
„ ipsis hæreticis ob animum nutantem & incer-
„ tum, exosum, ac propriis tandem technis mulcta-
„ tum repræsentat, hoc, & tribus, qui sequun-
„ tur annis. Utri fides adhibenda, Evagrio
„ *Flaviani* temporibus viciniori, an poste-
„ riori Theophani? Auctoribus sola innititur
„ Theophanes: testes juratos, Senes, cum qui-
„ bus de Flaviano disseruit exceptione majores
„ adducit Evagrius. Hæreticus an Orthodoxus;
„ Sanctus an impius Flavianus? Decidant alii.
„ Sanctum prædicabo, quem Sanctus Theopha-
„ nes ut impium, damnat? Hæreticum asseram,
„ quem veritatis & fidei assertorem fidelis Hi-
„ storicus Evagrius celebrat? Utrumque abhor-
„ ret animus.

X. *Ob Scriptorum ea loquentium dissidia.*

„ Ut ut se res habeat, Flavianum suo jam
„ tempore hæreseos insimulatum mihi suggerit
„ Evagrius; nam ubi cap. 31. Nestorianum er-
„ rorem impingit Xenaias. Ut quid enim Ne-
„ storii pravitatis admissæ reum accusaret, quem
„ solo fidei Orthodoxæ nomine poterat damna-
„ re: sola fidei integritas crimen erat in
„ *Flaviano*: non ex Nestorii reatu crimen fue-
„ rat in Flavianum refundendum, quem sola
„ fidei puritas reum agebat. Nestorianum ita-
„ que inclamabat *Xenaias*, quia quem Euty-
„ chianæ suæ hæreseos conscium & adversarium
„ noverat, Orthodoxum probare nequibat. Tum
„ etiam cum cap. 32. Seniores, quos memorat,
„ in *Flaviani* defensionem adducit Evagrius,
„ quos certe tanto studio, quasi juratos testes
„ non proferret, nisi Flaviani nomen in judi-
„ cium trahi ejus causæ totius agendæ providus

non

XI. Cum vero recens electus Imperator, ex more, munera Circensia populo exhiberet qualis de eo hactenus viguisset in populo fama, quæve opinio parta, spes concepta, & expectatio aucta, accipe quæ ex ejus temporis scriptis Cedrenus affert (a), verbis ex publicis Actis proditis: *Cum autem Anastasius, habitu sumpto Imperatorio, in Circo sederet: omnis populus uno ore directe inclamavit: Sicut vixisti, ita etiam impera, domine. Quippe qui ante galli cantum templum adire solebat: ibique dum concio dimitteretur, stabat Deum precans; frequenter jejunabat; & sua pauperibus & mendicis erogabat*. At ne putes adulatorias has fuisse populi voces, audi quid Gelasius Papa habeat in litteris ad eum datis (b): *Non me* (inquit) *latet, Imperator, quod tuæ pietatis studium fuerit in privata vita: optasti semper fieri particeps promissionis æternæ, &c.* Hæc de pristinæ ejus vitæ institutis, quibus magna hominum admiratione diutius assuevisset. Iis ut responderent reliqui vitæ actus, cum moderandas suscepit habenas Imperii, ista statuit, quæ idem Cedrenus subdit his verbis: *Delatores funditus ex urbe dejecit: abolevit etiam tributum, quod Chrysargyrum dicebatur, Auro argentum alias. Id tale fuit: Quisquis mendicus, quævis meretrix, quævis repudiata, quivis servus, quivis libertus ærario aliquid impendebant, atque etiam de mulo, de fimo, de jumentis, de canibus in urbe vel rure degentibus homo sive mas esset, sive femina, nummum argenteum pendebat, tantumdem equus, bos, mulus, asinus, aut etiam canis obulos sex: & erat tum in agris, tum in urbibus magnus ejulatus, cum id tributum absque aliqua miseratione exigeretur.*

(a) Cedr. in Comp.

Prior vita Anastasii quam laudabilis.

(b) Gelas. epist. 10.

XII. Chrysargyrum ademptum.

Itaque Imperator, cum ea de re legatos ad eum misissent monachi Hierosolymitani & Timotheus Gazæus vir sapientissimus tragœdiam de ea finxisset, excidit ista: atque eo sane tempore illustrem suam fecit liberalitatem. quod tributum illud quadriennale, quod magna cum omnium pernicie ingentem talentorum corradebat numerum, & Chrysargyrum appellabatur, sustulit, tabulasque ejus tributi descriptionem continentes in Circo coram populo omnes cremavit. At Rempublicam quidem ille tanta magnificentia emendabat. Eadem Theodorus Lector de Chrysargyro sublato; qui & alia ab eo tunc recte instituta recenset, ubi ait (c): *Anastasius Chrysargyrum remisit, & venationes sustulit, & magistratus qui venales fuerant, gratis contulit.* Hæc ipse. At quis talia tantaque videns & audiens, summam elevandæ Reipublicæ spem de ipso recens creato Imperatore non concepisset?

(c) Theod. Lect. Collect. l. 2.

XIII. Aviditas succisa, non avulsa.

Sed quod omne quod non ex animo, sed ex ambitu partum est, quodve firmas non habet in virtute radices, & in charitate Dei minime fundatum est, diutius consistere haud valet, secundum illud Sapientis (d): *Plantæ adulterinæ non dabunt altas radices*: ad momentum ferme ista sunt visa, & statim ab intuentium oculis evanuere: ac plane accidit perinde atque cum radice non evulsa, si stipes præcidatur arbusculæ, multiplicatis fœtibus erumpant hinc inde majori vigore germina & coalescant: ita plane Anastasio accidit, cum post firmatum jam & stabilitum Imperium, post excisum Chrysargyrum, ejus cupiditas in radice latens rursus pullulavit in diriores exactiones & publica furta. Nam accipe quid de ipso

(d) Sap. 4.

PAGIUS

„ non persensisset. Ab omni tamen hæreseos suspicione laborasse, & Orthodoxam ejus fidem „ apud omnes testatam voluisse videtur Liberatus Breviarii cap. 18. & 19. Ita Goarus.

XI. Fons & origo deceptionis eorum qui adversus Flavianum scripsere.

Verum inculpata *Flaviani* fides fuit, & quæ Theophanes de eo scripsit, a rigidioribus Orthodoxis, ut jam dixi, accepit, qui non communicabant cum iis qui *Henoticum* admiserant, & apud quos omnibus in Synodo Chalcedonensi contentis non adhærere, idem erat ac eam ejurare. At *Flavianus* moderatior erat, satisque esse existimabat, ut Synodus damnaretur silentio, aut si de ea loquendum esset, alia œconomia utendum, ac consentiendum damnationi Diodori, Theodori, ac quorumdam aliorum, ac insuper quorumdam capitum ad substantiam fidei non spectantium. Unum ei tantum ante oculos erat, salus nempe Ecclesiæ & fidei integritas. Sed cum hæc ejus moderatio, nec Catholicis ardentioribus, nec hæreticis probaretur, ab utrisque insimulatus est, a Catholicis Eutychianismi, ab hæreticis Nestorianismi. Indeque Evagrius, qui longe melius quam Theophanes, quæ in ejus causa gesta fuerant scire potuit, quo potest argumentorum genere ejus innocentiam tuetur; e contra Theophanes ab hæreticis & rigidioribus Catholicis deceptus eum Synodum Chalcedonensem *ex animi dejectione* reprobasse scribit, Quod *Flaviano*, *Macedonio* Episcopo Constantinopolit. & *Elia* Hierosolymorum Episcopo etiam contigit. Licet enim uterque propter Synodi Chalcedonensis defensionem persecutionem sustinuerit, & dignitatem amiserit, ut recte Baronius suis locis ostendit, quia tamen in illis rerum circumstantiis Ecclesiæ utiliorem fore censuere œconomiam, quam ardentiu in omnibus ejus juribus defendendis studium, vitare non potuere, quin ab aliquibus Scriptoribus Catholicis incaute ab aliis deceptis infamarentur. Verum si in legendis antiquis Auctoribus, qui de Euphemio, Flaviano, Elia, & Macedonio locuti sunt, quæ supra ex Evagrio retulimus, præ oculis habeas, nullius apud te momenti erunt, quæ adversus hos Sanctos Præsules dicta fuerint, quia eorumdem Scriptorum deceptionis causa & origo tibi certo perspecta erit.

XII. Chrysargiruo sublatum

A. num. XI. ad XIV. Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. CDXCIII. qui Kalend. Septemb. anni Christi quingentesimi exorditur, ait

(a) Suid. in histor.

Anastasius expilator Imperii.

ipso Suidas enarret (a): *Anastasius Romanorum Imperator mutatus in deterius, universum Imperium aristocratiam effecit, magistratibus omnibus vendendis, & delinquentibus ignoscendo, inexplebili pecuniæ aviditate incensus. Unde factum, ut provinciæ militaribus catalogis exhaustis, provinciales rebus insuetis & peregrinis percellerentur. Neque enim armis infestos barbaros propulsabat, sed pecunia subinde pacem redimebat. Ad hæc in bona defunctorum inquirebat, & communem omnibus paupertatem donabat. Quorum enim ipse rem familiarem auferebat, eis paulo post pietatis nomine distribuebat; & quarum urbium incolas nudabat, earum ædificia renovabat, ut & patriam studiose exornaret, tribusque coronis circumdaret. Sub hoc Libycæ urbes graviter sunt afflictæ ab iis qui Lazici dicebantur: præfecerat enim his nepotem ex filia Marinum, hominem adolescentem, levissimoque præditum ingenio: rursus post illum Basianum filium. Is vero suis factis quovis modo superioris Prætoris intemperiis superatis, effecit ut priorem statum desiderarent, quamvis neces & ademptas sibi opes recordarentur.* Hæc Suidas. Porro ad extremam Orientalis Imperii cladem & Catholicæ fidei desolationem talem hominem in Imperatorem ab impia Ariadna esse promotum, exitus patefecit.

XIV. Civile bellum Constantinopoli.

Quid autem infaustum hoc anno acciderit, cum idem Anastasius creatus est Imperator, Marcellinus sub anni hujus Consulatu ita ait: *Bellum plebejum inter Byzantios ortum, parsque urbis plurima atque Circi igne combusta.* Hæc ipse: sed cujus rei gratia ejusmodi civile bellum conflatum, fuerit, nusquam mentio: putantur quidem illi qui Zenoni ejusque germano studuissent, ægro animo ferentes, illo posthabito, huic mediocris conditionis homini Romanum Imperium esse decretum, ejusmodi civilium conflictationum auctores fuisse. Confundunt nonnulli præsens incendium cum eo, quod a Zenone superstite contigisse diximus, cum bibliotheca regia conflagravit. Porro tunc accidisse creditur quod Procopius tradit, incensum esse nobilissimum omnium templum, Sophiam dictum: ait enim (b): *Viles quidam & vulgi fæx olim templum Christianorum concremare ausi fuere, templum inquam quod Byzantini Sophiam vocant, opportuno in primis nomine excogitato. Permisit Deus impium fieri opus, prævidens nimirum in quantam olim elegantiam templum restitui deberet. Etenim totum templum in cineres redactum Justinianus (quamquam multo post) ita reparavit & expolivit, ut quisquis de priori templo audierit, ex monstrata præsenti venustate, optare possit illud jamdudum periisse.* Hæc Procopius; qui item

(b) Procop. de ædific. Justin. Imp. orat. 1.

Incendium a turba excitatum.

X x x   addit

Ann. Eccl. Tom. VIII.

PAGIUS ait: *Hoc anno Chrysargirum tributum & venationes sive pugnas cum bestiis publicas Anastasius abolevit, & Magistratus qui antea venales erant, gratis contulit.* Evagrius lib. 3. cap. 39. & Glycas in Annal. pag. 255. Anastasium, quod intolerabile tributum sustulerit, summis laudibus exornant: *Quod ipsum sane præclarum facinus elevare multa cætera potuisset, si nihil in cultu, religioneque Divina erroris fuisset*, inquit Glycas, qui addit, Imperatorem Viros quosdam solitariæ vitæ deditos reveritum, *qui, apud ipsum hanc ob causam intercesserant*, hoc onus in universum sustulisse. Hæc præclara actio Anastasii *Decennalia* memorabilia reddidit.

XIII. *Pugnæ & venatio cum bestiis abolita.*

Quoad venationes cum bestiis, & sanguinaria illa certamina, inter bestias & homines in spectaculis publicis fieri solita, hæc pariter ab *Anastasio* in suis *Decennalibus* abolita. Sed quia postremis maxime Imperii temporibus spectacula publica adeo erant Consulibus Dignitatem ineuntibus propria, ut viderentur hi summum illum quondam Magistratum ad nihil aliud conservasse, quam ut ludis & spectaculis edendis populum Romanum talium rerum avidissimum oblectarent, continuatum est illud Amphitheatralis venationis genus, quod in eo præcipue situm erat, ut arte & industria vitarentur belluæ, non sine ingenti tamen venatorum discrimine, sed tanto majore spectantium voluptate, eo quod feræ durando, & vivendo diu oblectarent populum; cum illis cæsis breve fieret spectaculum, & terror existeret ex rugitu belluarum intereuntium: eædem vero subtilibus saltibus & levi corporum motu evitatæ visum & lætos clamores elicerent.

XIV. *Aliud pugnæ genus cum bestiis relictum.*

Illud spectaculum Consulare, ut videre est, apud Withemium in Diptycho Leodiensi cap. 6. repræsentatur, in Diptycho *Anastasii viri e Familia* Imperatoria, annoque DXVII. Consulis, ubi hemicyclus floribus scalptus refert amphitheatrum, circa quem in angulis capita confertim locata populum spectantem designant. Januæ duæ patentes aditum præbent ad amphitheatrales caveas, in quibus feræ detinebantur. Habent januæ in hyperthyro geminas decussatas palmas, omnium quondam spectaculorum & certaminum ambitiosissima præmia. In januis patefactis stant bestiarii, qui feras e caveis emittunt. Spectaculi genus est venatio, sed aliquantum diversa ab antiquissimis illis Romanorum amphitheatralibus venationibus, quæ sic edebantur, ut cum feris tantum pugnaretur. Ibi enim nihil tale. Quare videtur is venationis modus post Decennalia Anastasii Aug. solus in amphitheatris valuisse. Virabundum illud ludricæ venationis genus graphice describit Cassiodorus lib. 5. cap. 2. & egregie explicat Wilthemius in opusculo laudato.

XV. *Constantinopoli tumultuatur.*

Ad num. XIV. Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. CDLXXXV. qui Kal. Septemb. sequentia Christi anni inchoatur, ait: *Hoc anno Anastasius Imp. Isauros Constantinopoli commorantes ob pleraque fœda ab illis admissa flagitia Urbe ejecit, qui post discessum tyrannidem excitare sunt moliti.* De ea tyrannide anno sequenti agemus; Baronius enim, qui Theophanem non viderat, scribit illius nusquam mentionem reperiri. Ex his lucem accipiunt, quæ ipse recitat ex Marcellino de bello Plebeio hoc anno Constantinopoli ortu.

Ad

addit de augustissima domo hospitali sancti Samsonis exusta. His plane funestis exordiis Anastasius est Imperium auspicatus; quibus facem ipsum ferre ad Ecclesiam Catholicam inflammandam videri poterat præsignatum. Reliqua de ipso inferius annis singolis referemus.

XV. At vice versa hoc item anno accidit, ut cum Anastasius Silentiarius esse desiens, creverit in Imperatorem; Dei consilio vir sanctissimus Joannes ex Antistite Coloniæ in Armenia evaserit Silentiarius: cum videlicet sedi nuncium remittens, profectus ad loca sancta, subiiciens se disciplinæ magni Sabæ, mutatus in monachum, ob incomparabilem silentii observantiam, Silentiarius fuit cognominatus. Historia quidem scitu digna & Annalibus Ecclesiasticis congrua, cum præsertim a Cyrillo monacho discipulo admirandi illius Euthymii, qui his vivebat temporibus, scripta fuerit. Liceat absque invidia dicere, me neminem reperisse post sanctos Athanasium atque Hieronymum, qui majori fide scripserit sanctissimorum virorum res gestas, digerens eas atque distinguens accurate per tempora, ac ipse Cyrillus; dum quæ ipse vidit, vel sanctorum omni probitate præstantium virorum relatione didicit, absque levi suspicione mendacii, sinceram veritatem veluti sacrosanctum depositum posteris tradidit: nempe Acta Euthymii, itemque Sabæ, & Joannis Silentiarii de quo est sermo. Sed & ejusdem auctoris creduntur esse Vitæ Theodosii Cœnobiarchæ, necnon Quiriaci anachoretæ, qui iisdem temporibus claruere viri sanctissimi; sed quod illæ careant auctoris inscriptione feruntur nomine ejus qui postremo edidit Metaphrastes, cum tamen ipse ea antiquitus scripta tantum exscripserit.

Cyrillus verax & accuratus scriptor rerum SS. Monachorum.

XVI. Sed quod spectat ad Joannis adventum in Palæstinam: erat quidem in Orientali Ecclesia florentissima fama sancti Sabæ Abbatis in Palæstina degentis, utpote viri ob egregias virtutes Deo acceptissimi: adeo ut cum ex aliis Orientis partibus, tum ex Armenia ad ipsum convolarent, qui excultioris monasticæ observantiæ cupidi essent: nam hæc de ipso in primis idem Cyrillus (a): *Tunc quidem* (inquit) *agebat Sabae quinquagesimum tertium annum sua ætatis, quo tempore Anastasius quidem sedem tenebat Imperatoriam, cum a vivis jam excessisset Zeno. Eodem autem anno ad Lauram accedit vir quidam divinus, quem dona decorabant spiritualia, genere Armenus, nomine Hieremias; quem duo quoque sequebantur discipuli, qui vocabantur Petrus & Paulus, qui cognoscebantur ejus vitam aperte referre & exprimere*, Et paulo post: *Cum itaque Hieremias, & qui cum ipso erant, ita venissent ad Lauram; divinus quoque Episcopus & Silentiarius Joannes eorum vestigia sequens, eodem accedit jam agens trigesimumoctavum annum ætatis, &c.* His ducibus Armenos plurimos in Lauram confluxisse tradit. Porro quomodo divino monito tantus Antistes tum generis claritudine, tum egregiis virtutibus exornatus, missam faciens sedem, incognitus sub Sabæ disciplina profiteri cœpit, ex ipso Cyrillo rem gestam audire pergratum erit: post enim enarrata gloriosa Joannis primordia & functionem muneris Episcopatus, hæc subiicit:

(a) Cyrill. in Vit. S. Sab. Abb. apud Sur. t. 6. c. 26.

De Joanne Silentiario ex Episcopo Monacho.

XVII. *Cum hic ergo divinus Joannes transegisset jam decem annos in Episcopatu accidit, ut maritus sororis ejus, qui vocabatur Pasinicus, Armeniorum haberet administrationem: qui instinctu satanico cœpit damno afficere & conturbare eam quæ illi credita fuerat Ecclesiam: his quidem qui eam administrabant, non permittens ut Ecclesiasticarum rerum curam gererent; eos autem qui intra ejus fines confugiebant, vi avellens, & jus asyli solvens ac violans. Qui cum sæpe cogaretur a Dei servo, evadebat deterior, Maria ejus sorore jam mortua. Cum autem ex eo vir justus in gravissimam incidisset afflictionem, cogitat venire Constantinopolim. Cum vero illic fuisset, & quæ erant ejus Ecclesiæ utilia peregisset circam finem Imperii Zenonis, Euphemio Episcopo Constantinopolitano pro se decertante; Deo gratum init consilium, nempe ut in sanctam secedat civitatem, & per se quiescat ab omnibus hujus vitæ negotiis. Cum autem dimisisset eos qui cum eo erant presbyteros ac clericos, ac divinis jussis paruisset, & omnibus nescientibus solus navem conscendisset; venit Hierosolymam, & manet in primo sanctæ Civitatis Gerocomio, in quo Gerocomio est oratorium sancti martyris Georgii.*

Coloniensis Ecclesia afflictata.

XVIII. *Cum autem illic fuisset & mandaam illic turbam aspexisset; magno animi dolore*

PAGIUS XVI. Ad num. XV. ad XIX. Vitam sancti *Joannis Silentiarii* Exepiscopi Coloniensis in Armenia, & Monachi Lauræ sancti Sabæ in Palæstina scripsit Cyrillus Monachus testis in pluribus oculatus, ac refertur in Actis SS. Bollandianis ad diem XIII. mensis Maji. In ea dicitur Sanctus Joannes natus *octavo mensis Januarii, septima Indictione, quarto anno Imperii Marciani*, ideoque anno Christi 454. *octavo decimo anno sua ætatis* assumptis decem fratribus, Nicopoli construxisse Cœnobium, & *anno ætatis XXVIII.* invitum ordinatum esse Episcopum *Coloniæ* a Sebastiæ Metropolitano. Postea dimisso Episcopatu secessit ad Lauram sancti Sabæ eo tempore, quo *Sallustius* præerat Ecclesiæ Hierosolymitanæ, *quarta decima Indictione, tricesimo octavo sua ætatis anno: quo quidem tempore a Deo constructa maxima Laura Ecclesia celebrata fuit encænia*, ideoque hoc

Floret S. Joannes Silentiarius.

Quo signo Joannes in solitudinem ductus.

fore affectur, Deum rogavit cum lacrymis, ut duceretur in locum sibi gratum & quietum & aptum ad salutem consequendam. Postquam autem in dicto Gerocomio mansit venerandus pater noster Joannes, in fundendis noctu ad Deum precibus versans longo tempore: cum una nocte ex omnibus solus Gerocomii impluvium cælum aspexisset, aspicit repente stellam lucis, quæ habebat figuram Crucis, & ad ipsum veniebat, & audivit vocem ex illa luce dicentem: Si vis esse salvus, sequere hanc lucem. Is autem cum credidisset, protinus est egressus, & illam lucem secutus, venit in maximam Lauram S. patris nostri Sabæ, cum eo tempore esset Hierosolymitanæ Ecclesiæ Pontifex Sallustius, quartadecima Indictione, trigesimooctavo ætatis suæ anno: quo quidem tempore a Deo constructæ maximæ Lauræ Ecclesiæ celebrata sunt encænia, seu dedicatio: Anastasius autem, mortuo Zenone, susceperat imperium, ut eum audivi sua lingua loquentem. Hæc de progressu Joannis Coloniensis in Armenia Episcopi in Lauram Cyrillus, signans hunc ipsum annum etiam ex Indictione, quo nimirum decimaquarta absoluta, decimaquinta mense Septembris inchoatur: ut videas omnia quam exactissime reddita tempori. Porro

Ann. Eccl. Tom. VIII.

voluit Deus, tanto signo cælitus misso, fieri manifestum, haud ignaviæ adscribendum S. Joanni, si Ecclesiam in persecutione reliquit. Verum & exitus declaravit, ex fructibus nempe productis, Dei voluntatem fuisse, ut nobilis Ecclesiæ pastor pascendus ex Armenia transferretur in Palæstinam, illic uberem fructum redditurus tempore suo, ut ejus vitæ Acta declarant, necnon Sabæ, quæ quis otiosus magna animi delectatione legere poterit.

XIX. Quo autem statu res Italiæ, confligentibus simul duobus barbaris Regibus, fuerint, Cassiodorus his paucis declarat: *Hoc Consule* (nempe Olybrio) *Odoacer cum Erulis egressus Ravenna nocturnis horis ad pontem Candidum a domino nostro Rege Theodorico memorabili certamine superatus. Tunc etiam Vuandali, pace suppliciter postulata, a Siciliæ solita deprædatione cessarunt.* Hæc Ipse. Porro adhuc biennio Odoacer Ravennæ se muniens restitit Theodorico, qui interea tota est potitus Italia.

XX. Obitus S. Patricii. Sub hujus anni Consulatu a Mariano Scoto ejus gentili (nam Hibernia Scotia dicta reperitur) obitus recensetur S. Patricii Hiberniæ primi Episcopi. Ait enim: *sub Olybrio Consule: S. Patricius Hiber-*

Xxx 2 *niæ*

PAGIUS

hoc Christi anno, quo Indictio XIV. in cursu fuit usque ad Kalendas Septemb. & Zeno Imperii sui *Vicennalia* dedit. Hæc de initio Vitæ Sancti Joannis Silentiarii, de quo rursus infra sermo redibit. Quod autem Baronius ait, Vitas *Theodosii* Cœnobiarchæ & *Quiriaci* seu Cyriaci Anachoretæ existimari scriptas a Cyrillo Monacho, error vulgaris est, infra confutandus.

XVII. *Bellum Italicum Theodoricum inter & Odoacrem.* Ad num. XIX. Anonymus Valesianus, quæ anno superiori & currenti Theodoricus in Italia gessit, his verbis narrat: *Fausto & Longino. Hic Coss. Odoachar Rex exiit de Cremona, & ambulavit Mediolanum. Tunc venerunt Vvisigotha in auxilium Theodorici, & facta est pugna super fluvium Addnam, & ceciderunt populi ab utraque parte; & occisus est Pierius Comes Domesticorum III. Idus Augustas, & fugit Odoachar Ravennam, & mox subsecutus est eum Patricius Theodoricus veniens in Pineta, & fecit fossatum, & obsidens Odoacrem clausum per triennium Ravennam, & factum est usque ad sex solidos modius tritici. Et mittens Legationem Theodoricus Festum caput Senati ad Zenonem Imperatorem, & ab eodem sperans vestem se induere Regiam. Olybrio V. C. Hoc Consule exiit Odoachar Rex de Ravenna nocte cum Erulis ingressus in Pineta, in fossata Patricii Theodorici, & ceciderunt ab utraque parte exercitus.*

XVIII. *Moritur S. Patricius Hiberniæ Apostolus.* Ad num. XX. Marianus quidem Scotus, Sigebertus, & alii quidam mortem Sancti *Patricii* Episcopi Apostoli, & Primatis Hiberniæ hoc anno consignant; Bollandus tamen ad diem XVII. mensis Martii in Commentario prævio ad ejus Vitam, ubi pluribus de triplici ejus captivitate, Vita Monastica, & peregrinationibus disserit, existimat mortem ejus contigisse anno quadringentesimo sexagesimo, ætatis LXXXIII. non vero CXX. vel CXXII. ut plerique Scriptores Hiberni tradidere. Totius Historiæ Patricianæ chronotaxim Bollandus verosimilibus conjecturis innixus digessit; sed cum tam multa in Sanctorum Hibernorum Vitas irrepserint, fabulis simillima, non est quod hic immoremur, qui certa quærimus. Hæc tantum dicam, *Hibernos* olim unam rithmicam poesim novisse, & habuisse in pretio, nullaque alia præter memoriam conservandæ Antiquitatis illis adjumenta fuisse. *Patricius* Romanis excultus disciplinis, litterarum (sine quibus Sacra nequeunt Christiana tractari) usum in Hiberniam primus induxit; cumque auxiliarium e Britannia & Romano orbe Sociorum non tanta ei adesset copia, ut omnium Ecclesiarum necessitati posset facere satis; privatim ipse instituebat, erudiebatque indigenas, quos erectis ab se Ecclesiis idoneos inveniebat; quibus sua manu scribebat, tradebatque Alphabetum, ex quo novos ipsi discipulos informarent. Quod qui consideraverit, non mirabitur tam multa commentitia in Vitis Sanctorum Hiberniæ reperiri, cum Latina Lingua, quæ subjectis Romano Imperio in Occidente atque Africa Provinciis, abolita antiqua patria, facta, fuerit naturalis, etsi non sine depravatione multiplici, *Hibernis* omnino peregrina esset, nisi Sacra tractantibus, & domi vel peregre operiosius eruditis cognita; cum alibi etiam feminæ Latine nossent, & loqui & scribere.

XIX. *Ei uni Hibernorum conversio debetur.* Vita tamen Sancti *Patricii* multis fabulis purgari potest ope libri illius, quem ipsemet *de sua Vita & conversatione composuit*, & ex iis, quæ literis mandavit Jossetinus Monachus Ordinis Cisterciensis, qui varia Sancti Patricii Acta collegit sæculo duodecimo, quod utrumque Opus Bollandus laudatus recitat; nam quod Probum antiquioris Vitæ ejus Scriptorem vel interpolatus fuit, vel non satis edoctus de his quæ scripsit, cum mendosus deprehendatur in notissi-

nia Archiepiscopus obiit, cum esset annorum nonagintaduorum *. *Qui cum esset annorum sexdecim venditus est; sex annis vixit in servitute in Romanis partibus, sexaginta annis in Hibernia prædicavit.* Verum ex recensitis annis deducto numero, nonnisi octogintaduo ejus reperiuntur ætatis: sed alia est apud Probum, qui Vitam ejus scripsit, supputatio annorum S. Patricii: qui eum centum atque trigintaduobus annis vixisse tradit. Ad hanc plane ætatem eum pervenisse oportuit, si (ut ait) annos triginta natus extitit discipulus S. Martini. At qui vivens prædicatione, post obitum magis illas regiones miraculis illustravit.

* LXXXII.

Chri-

PAGIUS

...morum Hiberniæ locorum nominibus. Porro Hiberni *Patricio* debent, quod patria sua facta sit *Sanctorum Insula* & literarum scientiarumque fuerit aliquando gymnasium. Nam quamvis nonnulla Christianæ doctrinæ semina ante eum in Hibernia sparsa fuerint, & ideo Sanctus Palladius *ad Scotos in Christum credentes* missus dicatur, conversæ tamen Hiberniæ decus & titulos uni debetur *Patricio*, per quem non pauci aliqui atque ex vulgo homines; sed Reges & Principes, populique gregatim salutari tincti baptismate, jugo fidei submisere cervices. Ipse Sanctam *Brigidam* velavit, aliqua Concilia a Spelmanno relata congregavit, ejusque opera plurimæ sparsim Ecclesiæ erectæ, in iisque Episcopi ordinati. Plura de eo Bollandus citatus.

XX. *Exordium Regni Australium Saxonum.*

Hoc anno secundum Regnum Heptarchiæ Anglo-Saxonicæ, Regnum sc. *Australium Saxonum*, ab *Ella* Principe, qui Australem regionem Britanniæ occupavit, indeque Britannos ejecit institutum est, teste Huntidonensi lib. 2. pag. 312. quod eisdem claudebatur terminis, ac hodie *Sussexia* Provincia, & reliqua *Surra* pars. Primus *Ella* fuit Regum potentissimorum inter Anglo-Saxones.

XXI. *Prosperi ex Manichæo conversi Professio fidei.*

Sirmondus *Prosperi* cujusdam ex Manichæo conversi, pristinos *Manichæorum* errores detestantis anathematismos & fidei Catholicæ Professionem publicavit ex codice MS. Ecclesiæ Lugdunensis, in quo dicit Sirmondus ea Capitula subjici Concilio Carpentoractensi anno DXXVII. celebrato, sed Consulum ordinem exigere, ut antecedant; cum in fine eorum legatur: *Nat. sub die XIII. Kalendas Decembris, Olybrio Juniore V. C. Consule*. Cumque annus DXXVI. Olybrii Consolatu insignitus fuerit, ea ad eum Christi annum revocanda esse censuit Sirmondus, cui adhæsit Labbeus in Edit. Concil. Verum *Olybrius*, qui illo Christi anno Consulatum gessit, nullibi *Junior* appellatus reperitur; ideoque ea Capitula currenti anno sine dubio edita, & in altera Edit. Concil. ad illum omnino referenda erunt.

JESU CHRISTI ANNUS 492.	GELASII PAP. ANNUS 1.	ANASTASII IMP. 2. ODOACR. REG. 17.

I. Felicis Papæ obitus.

CHristi Redemptoris nostri anno quadringentesimo nonagesimosecundo, Consulibus Anastasio Augusto atque Ruffino, quinto Kalendas Martias moritur S. Felix Papa, cum sedisset annos novem minus diebus duodecim, summa laude Pontificia administratione perfunctus; receptusque cum beatis in cœlis, in terra etiam venerandus in perpetuum anniversario cultu remansit ipsa die natalis sui. (a) In Martyrologio enim Romano, explosa depravata lectione, qua legebatur Felis Quartus pro tertio, hæc leguntur dicta die vigesimaquinta Februarii: *Romæ natalis S. Felicis Papæ Tertii, qui S. Gregorii Papæ atavus fuit; de quo is refert, quod S. Tarsillæ nepti apparens, illam ad cælestia regna vocavit.* Verum quod atavus Gregorii fuerit Felix Tertius, & non Quartus, ut Joannes Diaconus existimavit, tum ratio temporis persuadet, tum etiam patria affirmare cogit: siquidem ille Samnita, hic vero Romanus sicut & Gregorius fuit. Sed de his pluribus in Notis egimus. Porro historiam de Tarsilla atque Felice idem Gregorius publico concionis præconio evulgavit, itemque dialogorum commentariis est prosecutus, his scilicet verbis (b) post centum ferme annos:

(a) Martyr. Rom. die 25. Febr.

(b) Greg. homil. in Evang. 38. & dialog. l. 4. c. 26.

II. De Tarsilla, Gordiana, & Æmiliana.

Tres pater meus sorores habuit, quæ cunctæ tres sacræ virgines fuerunt, quarum una Tarsilla, alia Gordiana, alia Æmiliana dicebatur. Uno omnes ardore conversæ, uno eodemque tempore sacratæ, sub districtione regulari degentes, in domo

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5985.

SÆC. V. Anno Eræ Hisp. DXXX. A.C. 492.

☉ 25. ED. ☽ 18. P. 5. Indict. April. 25.

JESU CHRISTI 492.

GELASII PAPÆ 1.

ANASTASII IMP. 2.

ODOACRIS REG. 17.

THEODOSICI REG. 4.

I. Consules.

[1] COss. *Anastasius Aug. & Rufus*, ille ob susceptum anno superiori Imperium in Oriente Consul processit, hic in Occidente, si fides sit adhibenda Onuphrio sine teste loquenti.

II. Obitus S. Felicis III. Papæ.

A num. I. ad VII. S. *Felix* Papa hujus nominis III. die vicesima quarta mensis Februarii ad Deum migravit, sexto sc. Kalendas Martii, quia hic annus Bissextilis fuit. Anastasius quidem ejus sepulturæ diem præter morem prætermisit, & in Martyrologio Romano juxta ultimam ejus recognitionem nomen ejus inscribitur ad V. Kalendas Martii, seu ad diem XXV. mensis Februarii, quia, ut conjicere licet, eo die sepultus fuit, & in annis communibus dies V. Kalendas Martii idem est, ac dies XXV. mensis Februarii. *Felicem*, autem III. die XXIV. Februarii vitam cum morte commutasse, ejus Sedis duratio, & interpontificium quod post mortem illius fuit, demonstrant. Ordinatus fuerat die VI. mensis Martii anni CDLXXXIII. seditque annos *VIII. menses XI. dies XVIII.* ut habent Anastasius MS. Colbertinus varii Catalogi ejusdem Bibliothecæ, Regino, Martinus Polonus, Luitprandus, & Hermannus Contractus

NOTÆ [1] COss. *Anastasius Aug. & Rufus*.
Relandus: *Flavius Anastasius Aug.* Sponius Antiqu. lugdun. pag. 48.

IN PACE. SVB. DIE. X. KAL. DECEMBRIS.
ANASTASIO ET RVFO. VV. CC.

Gruterus pag. MXLIX. 3.

VIIII. KAL. IANVAR.
ANASTASIO. V.C. CONSVLE.

Alius lapis in agro Aquilano apud Muratorium in novo thesauro veterum inscriptionum tom. I. pag. CDXIV. num. 8.

SD XÇI KAL DECEMBRIIS DN ANASTASIO
PP. AG CONSL.

Reinesius pag. 899. ex Aringho.

ANASTASIVS. &c. CONS. ORD.

Epitome temporum & Indiculus Paschæ: *Anastasio Aug. & Rufo.* Victor, & Marcellinus: *Anastasio & Rufo.* GEORGIUS

mo propria socialem vitam ducebant. Cumque essent diutius in eadem conversatione, cœperunt quotidianis incrementis in amorem conditoris sui Tarsilla & Æmiliana succrescere; & cum solo hic essent corpore, quotidie animo ad æterna transire. At contra Gordianæ animus cœpit a calore amoris intimi per quotidiana decrementa tepescere, & paulisper ad hujus sæculi amorem redire. Crebro autem Tarsilla dicere Æmilianæ sorori suæ cum magno gemitu solebat: Video Gordianam sororem nostram de nostra sorte non esse: perpendo enim, quia foras defluit, & cor, ad quod proposuit, non custodit. Quam curabant blanda quotidie redargutione corripere, atque a levitate morum ad gravitatem sui habitus conformare. Quæ quidem resumebat vultum subito gravitatis inter verba correctionis: sed cum ejusdem correctionis hora transisset, transibat protinus & superducta gravitas honestatis; moxque ad levia verba cedebat; puellarum gaudebat societate laicarum; eique persona valde onerosa erat quæcumque huic mundo dedita non erat.

III. De Felice Papa e cælo Tarsillam proneptem ad se vocante.

Quadam vero nocte huic Tarsillæ, quæ inter sorores suas virtute continuæ orationis, afflictionis studiosæ, abstinentiæ singularis, gravitate vitæ venerabilis, & honore & culmine sanctitatis excreverat (sicut ipsa narravit) per visionem atavus meus Felix hujus Romanæ Ecclesiæ Antistes apparuit; eique mansionem perpetuæ claritatis ostendit, dicens: Veni quia in hac te lucis mansione suscipio. Quæ subsequenti mox febri correpta, ad diem pervenit extremum. Et sicut nobilibus feminis, virisque morientibus multi conveniunt, qui eorum proximos consolentur; eadem hora ejus exitus multi viri ac feminæ ejus lectulum circumsteterunt, inter quas mater mea quoque affuit. Cum subito sursum illa respiciens, Jesum venientem vidit; & cum magna animadversione cœpit circumstantibus clamare, dicens: Recedite, recedite: Jesus venit. Cumque in eum intenderet, quem videbat, sancta illa anima a carne soluta est: tantaque subito fragrantia miri odoris aspersa est, ut ipsa quoque suavitas cunctis ostenderet, illuc auctorem suavitatis venisse. Cumque corpus ejus ex more mortuorum, ad lavandum esset nudatum, longa orationis usu in cubitis ejus & genibus camelorum more inventa est obdurata cutis excrevisse; & quod vivens spiritus ejus semper egerit, caro mortua testabatur. Hæc autem gesta sunt ante Dominici Natalis diem.

IV. De transitu Æmilianæ, & reprobatione Gordianæ.

Quo transacto, mox Æmilianæ sorori suæ per visionem nocturna visionis apparuit, dicens: Veni: ut quia Natalem Dominicum sine te feci, S. Theophaniam jam tecum faciam. Cui illa protinus de sororis suæ Gordianæ salute solicita respondit: Et si sola venio, sororem nostram Gordianam cui dimitto? Cui (sicut asserebat) tristis vultu, iterum dixit: Veni; Gordiana etenim soror nostra inter laicas deputata est. Quam visionem mox molestia corporis secuta est, atque ita ut dictum fuerat, ante Dominicæ Apparitionis diem, eadem molestia ingravescente, defuncta est. Gordiana autem mox ut solam remansisse se reperit, ejus pravitas excrevit; & quod prius latuit in desiderio cogitationis, hoc post effectu pravæ actionis exercuit. Nam oblita Dominici timoris, oblita pudoris & reverentiæ, oblita consecrationis; conductorem agrorum suorum postmodum maritum duxit. Hactenus Gregorius, quæ nos occasione sanctissimi Papæ Felicis e cœlis vocantis ad se proneptes voluimus retulisse.

V. Reliquæ res gestæ Felicis Papæ.

Sed non prætereamus de eodem Felice, quæ in libro de Romanis Pontificibus scripta leguntur his verbis: *Hic fecit basilicam S. Agapeti juxta basilicam S. Laurentii martyris.* Et inferius: *Hic fecit ordinationes duas in urbe Roma per mensem Decembrem, presbyteros vigintiocto, diaconos quinque, Episcopos per diversa loca triginta unum. Hic sepultus est in basilica S. Pauli Apostoli. Cessavit Episcopatus ejus dies quinque. Et post transitum ejus factum est a presbyteris & diaconibus Constitutum de omni Ecclesia.* Hæc ibi. Porro Constitutum de omni Ecclesia, idem esse quod universale decretum spectans ad universam Catholicam Ecclesiam, superius alia occasione declaratum est. Verum haud rem novam aggressus, vacante sede, clerus Romanæ Ecclesiæ, qui

PAGIUS dus, ideoque mors ejus contigit die vicesima quarta mensis Februarii currentis Christi anni, & dies ejus emortualis in ea enumeratione comprehenditur. In Anastasio vulgato supra annos VIII. & menses XI. dies XXIII. Felici attribuuntur; sed errore Librariorum, quam detegunt Codices MS. Anastasiani in fine editionis Regiæ citati, qui omnes habent dies XVII. sicuti, Ordericus lib. 2. Honorius Augustodunensis & varii Catalogi, in quibus sc. excluditur dies, quo animam Deo reddidit. Baronius annos IX. minus diebus XII. ei assignat; sed contra Anastasium & rectam Chronologiam. Papebrocius vero in Conatu Chronico-Historico mortem ejus cum die XXX. Januarii perperam illigat.

III. *Gelasius fit Papa.*

Post Felicis III. mortem *cessavit Episcopatus dies quinque*, ut tradit Anastasius vulgatus, cui consentiunt exemplaria ejus MSS. Ordericus, Auctor auctioris Chronici Veterum Pontif. & varii Catalogi nostri. Quare *Gelasius* natione Afer consecratus est Pontifex Romanus die prima mensis Martii in quam Dominica incidebat, ideoque ab Interpontificio Anastasius diem emortualem Felicis exclusit.

qui sibi, ut jure concessum, jam (ut vidimus) tempore vacatis sedis Papæ Fabiani idem factitasse cognoscitur. Porro perditissimis temporibus istis Dei Ecclesiæ infestissimis, adversantibus ei Imperatoribus & Episcopis præcipuarum sedium Orientis, & in Occidente Principibus Arianis, viguit tam in Romanis Pontificibus, quam in Romanæ Ecclesiæ clero Apostolicum robur atque constantia, ut nihil penitus remissum fuerit pristini eorum vigoris ac disciplinæ.

VI. Gelasius creatur Papa.

Elapsis igitur diebus quinque die secunda Martii creatur Romanus Pontifex Gelasius ex patre Valerio. Quod vero Afer natione fuisse ponitur in libro Anastasii de Romanis Pontificibus; repugnare aliquo modo videtur, quod ipsemet Gelasius ad Anastasium Imperatorem scribens, hæc ait: (a) *Gloriose fili, te, sicut Romanus natus, Romanum Principem amo, colo, suscipio*. Verum cum Africanus fuerit, multis potuit rationibus dici Romanus Civis natus; sicut & Paulus, Tarsensis cum esset, se Civem Romanum natum gloriatur (b). De tempore autem ejus ordinationis, eam constet ex ipsius etiam litteris hoc anno sedere cœpisse, corrigendus est Marcellinus, dum post annum sequentem Gelasii ponit ingressum. Sub hujus enim anni Consulibus leguntur plures litteræ (ut dicemus) ab ipso Gelasio datæ (c). Doctissimum quidem fuisse, cum sua scripta testentur, Euphemius Constantinopolitanus Episcopus suis litteris testatus est: cæterum etsi doctus, minime tamen inflatus scientia, sed mente humilis: nam ad ipsum Euphemium: (d) *Ego quidem* (inquit Gelasius) *sum omnium hominum minimus, satis immeritus ad tantæ sedis officium, nisi quod superna gratia semper operatur magna de parvis. Quid enim de me sentiam, cum hoc ipse de se Magister Gentium* (e) *testetur qui se ultimum & non vocari dignum Apostolum profitetur?* Hæc de se ipse.

(a) Gelas. ep. 10. t. 1. epist. Rom. Pont.

(b) Act. 22.

(c) Gelas. ep. 1. 2. 9.

(d) Gelas. epist. 9.

(e) 1. Cor. 15.

VII. Euphemius Epis. Constantinop. scribit ad Gelasium Papam.

Porro Euphemius Constantinopolitanus Episcopus, simulac Gelasium subrogatum in locum Felicis accepit, more majorum epistolam scripsit, qua & suæ fidei professionem inseruit, ut sic consequi mereretur Catholicæ Ecclesiæ communicationem. Cum vero Gelasius missas ab eo litteras accepisset, invenissetque fidei professionem in omnibus consonam Catholicæ veritati; reperit tamen quid in Euphemio magna reprehensione dignum esset: nimirum quod nequaquam e Diptychis nomen Acacii prædecessoris ab Ecclesia Romana damnati, ut Felix Papa monuerat, expunxisset; sed pateretur in sacris recitari cum aliis Episcopis Orthodoxis. Quamobrem detrectavit Gelasius Catholica communicatione Euphemium impertire; sicque non pacificas seu communicatorias ad eum litteras dedit, sed commonitorias potius, quibus ipsum admonuit, frustra sperare, se posse Catholicæ Ecclesiæ communicationem nancisci, nisi anathemate damnato Acacio, nomen illius e sacris tabulis penitus aboleret. Hæc quidem ita transacta esse inter Euphemium atque Gelasium, litteræ Gelasii ad eumdem tunc redditæ satis docent.

VIII. Legatio Sinclitii diaconi ad Gelasium.

Cum vero accepisset ex Galasii prioribus litteris Euphemius, ipsum admodum resilire, atque procul abesse, ut optatam & expetitam communionem impertiret; rursus legationem aliam ad eumdem Gelasium misit per Sinclitium diaconum, cui ad eumdem litteras dedit, quibus eum persuadere nisus est, ut absque damnati expunctione Acacii nominis, condescendens fide Catholicis communicare deberet. Quibus aliis præterea usus sit Euphemius argumentis, ut a Gelasio Catholicam communicationem extorqueret, posteriores quæ extant ad eum redditæ litteræ docent, quas hic ad rerum gestarum absolutissimam cognitionem necessario recitandas esse existimavimus: hisce namque litteris, quæ ipsorum alter adversus alterum jure prætendere videretur elucidantur.

IX.

Non fuit controversia ista inter Catholicum & hæreticum, sed inter ambos fide Catholicos, licet Euphemius inter schismaticos potius fuerit adnumerandus. Certe quidem de Euphemio nequaquam dubitari poterit, quin faveret Orthodoxæ doctrinæ, qui rectæ fidei confessionem ab invito licet Anastasio magno animi robore exegit, nec destitit, quousque illam Imperatoris ore prolatam & scripto professam accepit; quam ob causam liberius sibi agendum apud Gelasium Romanum Pontificem arbitratus est. Tu quidem ista perlegens, magnæ palæstræ spectator eris; in qua tamen fortissimum licet virum viribus senties destitutum, penitusque languescere, cum altero pede implicitus communione Acacii teneretur. Sed Gelasii audiamus epistolam, cujus hic est titulus (f):

(f) To. 1. ep. Rom. Pont. Gelas. ep. 9.

X.

Dilectissimo fratri Euphemio * *Gelasius*.

* Euphemiano.

Non exhorruisse Orthodoxos interdum vocare fratres Christianos etiam a communicatione extorres, superius aliis exemplis est demonstratum: compagine enim humanæ naturæ & nominis Christiani, licet non fidei Orthodoxæ, neque Catholicæ communionis conjunctione, ejusmodi reperitur a Patribus aliquando usurpata nomenclatura. Porro epistola sic se habet:

De litteris Euphemii atque Gelasii.

Quod plane cupimus, atque sincera fidei communionisque Catholicæ redintegratione firmari asseres tua dilectio, quod alteri solus non sufficiat auditus, nisi per litteras spectaverit significationem provo-

catam * (hoc est, reddam certiorem eum qui ante litteris provocaverat) *de his qua circa nos dispensatio divina perfecit, ut sic in secundis vicem salutationes impendeream.* Hæc idcirco Gelasius, quod Euphemius questus suis litteris esset, electionem Gelasii ex auditu tantum a se perceptam, cum nihil ipse provocatus licet litteris significasset, ut quæ post hæc idem Gelasius subdit declarant. Pergit vero: *Non arbitramur vel dilectionem tuam, vel aliquem sic hoc sperare potuisse, ut putares nos vel aliquempiam potiorem quæ sunt gesta referentes debuisse responsa* * *promereri: quia nimis judicaretur arrogans, si de prima sede taliter existimasset.* Locus quidem subobscurus: verum illa verborum videtur esse sententia, non putare eo sensu scriptum ab ipso, ut quereretur non accepisse litteras a Romano Pontifice, quasi ad id præstandum ex debito teneretur: nimis enim arrogans fuisset, id sibi sumere voluisse: nam his addit: *Quod si (ut magis opinamur) quasi sociis, quibus præesse Christi munere delegatum est, Apostolicam sedem institutum sibi noviter sacerdotem, præeuntibus oportuisse demisti litteris indicare; fuit quondam Ecclesiastica vetus hæc regula apud Patres nostros, quibus una Catholica Apostolicaque communio ab omni prævaricatorum libera pollutione constabat.*

* provocantem.

Cur neget Euphemio communionem Gelasius.

XI. *Nunc autem, cum societatem præferre malitis extraneam, quam ad B. Petri purum redire illibatumque consortium: Quomodo (a) cantabimus canticum Domini in terra aliena? Quomodo dispositionis Apostolicæ antiqua fœdera præbeamus hominibus communionis extraneæ? Quemadmodum vobis ordinationem renunciatura est, cui, vestro etiam testimonio, hæreticos damnatos præponitis?* Intelligis, puto, ex his, lector, veterem morem Romanæ Ecclesiæ, ut novo subrogato successore Romano Pontifice, de his litteras date solere ad omnes Episcopos, quod omnium esset causa communis, cum præeminens membris caput visibile Catholicæ præficeretur Ecclesiæ: quo gaudio illi dumtaxat reputabantur indigni, qui Catholicæ communicationis expertes essent. Sed pergit inculcans, aureo munere indignus fuerit ipse existimatus Euphemius ob retentam communicationem Acacii:

(a) Ps. 136.

XII. *Dicet forsitan tua dilectio, hæreticos damnatos dici Acacium & Petrum: cur* * *fas non est præsentibus saltem litteris colloquamur? quia alter appellamus Dominica mensa participes, alter qui in ejus nobiscum societate dissentiunt: quia ipse Dominus alio modo verba faciebat a sua prædicatione discretis, alio discipulis regni cælestis secreta pandebat. Consequenter quoque Apostoli non ita a suo collegio separatis, quemadmodum fidei domesticis consortibusque loquebantur.* Hæc idcirco Gelasius, quod ut extraneo scribens, nullum Euphemio Apostolicæ salutationis & benedictionis ex more munus fuerat impertitus. At prosequitur ex litteris Euphemii objecta diluere: *Sed ait dilectio tua, tantum circa me sese charitatis habuisse, ut non solum ad scribendum fueris contentus, sed affatus audire: legisti sententiam (b): Fides ex auditu, auditus autem per verbum Dei: illud scilicet verbum, quod confessioni beati Apostoli Petri (c), portas inferi numquam prævalituras esse promisit. Atque ideo rationabiliter existimasti, quia fidelis Deus in verbis suis, non nisi aliquid tale promisisset instituere, veram sponsionis sua promissionem imploret.*

* quod.

Non communicandum cum communicantibus cum hæreticis.

(b) Rom. 10.

(c) Matt. 16.

XIII. *Ait denique dilectio tua, nos divina providentia gratia, quod ille monstraverit, sanctarum Ecclesiarum non deserere charitatem: quia me in Pontificali sede locaverit non indigentem (sicut ait) doceri, sed intendentem omnia necessaria ad Ecclesiastici corporis unitatem. Ego quidem sum omnium hominum minimus, satis immeritus ad tanta sedis officium, nisi quod superna gratia semper operatur magna de parvis. Quid enim de me sentiam, cum hoc ipse de se Magister Gentium testetur, (d) qui se ultimum & non indignum vocari Apostolum profitetur? Veruntamen ut ad dilectionis tua verba redeamus: Si veraciter asseruitis es, hæc divinitus mihi fuisse collata, quæ & profecto quæcumque sunt bona, dona sunt Dei: sequere ergo hortamenta non indigentis doceri, & secundum supernam dispositionem universa cunctaque inspicientis, quæ ad Ecclesiarum pertinent unitatem, & adversus diabolum conturbatorem veræ pacis atque compagis (ut asseris) fortiter resistentis. Si ergo de me ista pronuntias; aut sectanda tibi sunt quæ a Christo (ut perhibes) constituta sunt; aut palam (quod absit) Christi dispositionibus obviare depromis; aut ad veniam* * *luxuria de me cognosceris ista jactare.*

Gelasii modestia.

(d) 1. Cor. 15.

* venam.

XIV. *Sed consequenter adnectis, condescendere debere me, & optima dispositione revocare posse concordiam. Proinde quoniam isto verbo frequenter utimini, quid sibi velit explorem. Optima enim illa est Ecclesiæ Catholicæ atque Apostolicæ dispositio, ad meliora proficiendo condescendere, non ad inferiora descendendo deficere. Cum autem dicis condescendere nos debere vobiscum: interim jam vos aut descendere, aut descendisse monstratis. Unde, quæso, vel quo ista descensio est? Utique ex superiori quodam loco ad inferiora quæque dispositos, a Catholica Apostolicaque communione ad hæreticam damnatamque prolapsos vos videtis, cognoscitis, non negatis: & non solum vos in infimis*

Falsi prætextus Euphemii.

jace-

jacere delectat, sed etiam in superiore manentes sede vultis impelli. Condescendere nos vobiscum invitatis ad ima de summis; nos conscendere vos nobiscum rogamus ad summa de imis. Nunc igitur sub conspectu illius excelsa justitiæ judicet genus humanum, quis nostrum debeat alteri obedire.

XV. *An dicis (ut cætera nunc omittam) descendit Dominus ipse de cælo? Descendit plane, sed ut hominem ab errore liberaret, non ut ejus misceretur errori. Nonne ipse præmonuit (a), ut qui in tecto consisterent, non descenderent nec ad ea quæ in domo videntur esse tollenda? Nonne pro omnibus Apostolus clamat unus, qui (b) plus omnibus laboravit, cum de custodia veritatis ageretur: Quibus (c) nec ad horam cessimus subjectionis gratia, ut veritas Evangelii permaneret apud vos? Videtis talestem magistrum condescendere noxiis recusantem? Postremo faciamus aliquem corruisse: ad quem benignissime sublevandum, paululum quispiam velit inflecti: Ergo ut erigatur jacens, miscentem convenit inclinari, non ut cum eodem præcipitetur in foveam.*

(a) Matt. 24.
(b) 1. Cor. 15.
(c) Galat. 2.

XVI. In quo Gelasius condescendat. *Igitur per litteras, quas per Sinlitium diaconem destinastis de his quos baptizavit, quos ordinavit Acacius, majorum traditione confectam & veram præcipue religiosa solicitudini congruam præbemus sine difficultate medicinam. Quo nos vultis ultra descendere? Quid tacetis? Quid verecundamini verbis exprimere, quod corde gestatis? Ipsa vos saltem verecundia (quod nonnunquam fit) debuit commonere. An forsitan, ut hæreticorum, damnatorumque, & his vel eorum successoribus communicantium nomina consentiamus admitti? Hoc non est condescendere ad subveniendum, sed evidenter in inferna demergi. Parcite, quæso, & nobis & vobis. Quod si curam vestri adeo non habetis; date veniam nobis. Dolere & flere possumus & debemus: in hæc abrupta deduci non possumus, nec debemus, qui præstante Deo nostro, sinceram puramque paternæ traditionis fidem communionemque retinere, & ab omni prævaricatorum contagione discretam, etiam intentato periculo mortis, optamus: eligentes (si velit Deus) quælibet illa perpeti, quam causas incidere damnationis æternæ. Date, inquam, veniam: si tamen vos propter amorem cujuslibet hominis vel timorem hæc libenter incurritis: nos propter amorem Dei & timorem gehennæ talia refutamus.*

XVII. De Acacii nomine abdicando. *Nec vos credatis, dissimulando causas atque personas, cujuslibet amicitiis posse subrepere: quia * neque vos ita subtiles estis, qui non possitis intelligi; & nos, præstante Domino, non reperietis incautos. Nonne missis huc sæpe litteris indicastis, cum cæteris hæreticis vos Eutychetem quoque respuere? Hoc si verum est: aut vos qui communicaverunt Eutychetis successoribus pariter abdicate; aut aliorum quoque hæreticorum successoribus communicantes admittite. Sed Acacius (inquis) nihil contra fidem, sicut Eutyches & successor ejus, legitur, ubicumque dixisse: quasi non sit deterius & non ignorasse veritatem, & tamen communicasse veritatis inimicis. Si enim cum aliquis recte sapiens de fide Catholica communicet cum illis hæreticis, inter quos Eutychetem posuistis, vel successoribus eorum; non est fas eos inter Catholicorum altaria nominare: ita ergo ne illius Eutychetis successoribus communicando simili sorte tenetur obnoxius? De talibus quippe convenienter dicitur (d): Descendant in infernum viventes: qui dum illa vita, qua (e) justus vivit, vera atque Catholica putantur vivere, repente aut in prona pravitatis, aut in hæreticæ communionis inferna vergunt. Ecce quales Christo dicitis esse præponendos, cum ille nec animas nostras sibimet præcipiat anteponi.* Vides Romanum Pontificem, quam tenacissimus custos sit servandæ Catholicæ integritatis a communicatione perfidiæ hæreticorum intactæ? Sed & aliis occurrit argumentis Euphemii, ubi subdit:

* qua.

(d) Ps. 54.
(e) Rom. 1.

XVIII. Acacius damnatus cum Eutyche a Synodo Chalcedonensi. *Immo & adhuc quæritis, quando fuerit damnatus Acacius? Quasi re vera, etiam si eum nullus ante damnasset, non debuerit Orthodoxæ & Apostolicæ communionis, cujus prævaricator extitit & desertor, participatione secludi: sicut etiam quilibet qui fuerit ante Catholicus, cuicumque hæresi communicans, merito judicatur a nostra societate removendus; aut in tali sorte defunctus, inter Catholicorum nomina nullatenus computari.* Hæc quidem obiiciebantur ab Euphemio (ut postea patuit) quod diceret damnatum minime fuisse Acacium in Concilio œcumenico. Sed pergit Gelasius.

XIX. *Miramur tamen (inquit) quomodo ista profertis, hoc est, ut & Synodum Chalcedonensem vos suscipere pro fide Catholica profiteamini; & eos quos damnavit sectantium communicatores, non particulariter * generaliterque putetis fuisse damnatos. Ostendite ergo, quæ Synodus in unaquaque hæresi cum erroribus successores eorum his communicantes simulque omnes non damnet & complices. Itaque ille vester Acacius, qui Eutychianis hæreticis * detestabili communione factus est particeps, ab eadem Synodo sine dubitatione damnatus est, qua & Eutychetem, Dioscorumque cum successoribus eorum, hisque communicantes Synodico tenore prostravit: sic sequaces quoque eorum Timotheum, Petrumque simili definitione dejecit. Proinde si ea quæ in Synodo Chalcedo-*

* pariter.

* hæresibus.

cedonensi pro fide & communione Catholica lege Apostolica definita sunt, vere certeque sectamini, sicut vestra professione multiplici continetur; aut successores ab illa Synodo damnatorum, hisque communicantes abjicite: aut, si istos admittitis, ea quæ in illa Synodo pro fide & communione Catholica & Apostolica sunt peracta, non solum falso vos retinere perpenditis, sed insuper labefactare conamini, & in Eutychianam hæresim sine retractatione recidistis, meritoque a Catholicis probamini esse vitandi: quia ut talem pestilentiam perpetuo possemus avadere, ea quæ contra ipsam ab ea congregatione sanctorum Patrum salubriter decreta leguntur, nullatenus mutilanda, non solum sedis Apostolicæ Præsules, sed etiam Orientalium regionum Catholici censuere Pontifices.

XX. Non satis non esse hæreticum si communicat cum hæretico.

An Petrum dicitis fuisse purgatum, cui communicavit Acacius? Veris assertionibus edocete, hoc ostendite, hoc probate, quibus ille modis, quibus ille regulis ab Eutychiana fuerit professione vel communione mundatus: at cum id nihilominus evidenti rerum claruerit demonstratione, convictum palam apertoque possitis advertere, aut vos debere cedere veritati, aut adversus hanc manifesta dimicatione confligere. Nec vobis blandiamini, quia fidem Catholicam profitemini vos tenere; quia Eutychetis nomen ademistis; quin ea veluti prædicare videamini, quæ Orthodoxa prædicavit antiquitas. Clamat enim nobis illa Evangelica sententia (a): Aut facite arborem bonam, & fructus ejus bonos; aut facite arborem malam, & fructus ejus malos: a fructibus enim arbor cognoscitur: id est, si voce, si fide, si professione Catholica & Apostolica fideliter veraciterque gloriamini, hujus & communionem recipite: si vero hæreticorum, scilicet damnatorum, vel his aut successoribus eorum communicantium communio vobis placet, quid statis? quid circumspicitis? simul & eorum aperte manifesteque, remotis obstaculis, dogma defendite. Quid enim juvat? immo & satis gravat dictis polliceri, quod factis negatur; ut non solum ipsa per se hæresis Eutychiana quam sit funesta Christiano sacramento possitis agnoscere, sed quanta & quam gravia hæresis ista in sui definitione contineat.

(a) Matt. 12.

XXI. Quæ mala condescensio.

Ecce ad quæ nos præcipitia condescendere provocatis, atque ad quæ nos vitæ æternæ pericula cupitis inclinare. Hoc descensu salvare est ægrotantem, an cum languente consumi? Hæc erit optima dispositio illius quam memoras, reparanda concordia; an illa potius, ut rejectis contagiis perfidorum, integra fide, sincera sui communione potiatur communio Catholica atque Apostolica; ne hæreticorum labe depulsa, intemeratam suæ fidei confessionem nitatur adstruere, atque invicem sibimet congruentis Orthodoxæ professionis, communionisque sit nexus? Hanc (sicut dilectionis tuæ litteræ cohortantur) meis quoque temporibus custodiri, qua valeo prece deposco, quæ per tot annos ab illis Patribus gloriosis illibata intactaque servata est. Hæc enim est (sicut ipse dicis) quam Deus noster de omnibus bene futuram, & secundum suam veritatem & regulam gubernandam & præscius ante constituit, & singulis quibusque temporibus sua dispositione convenienter aptavit. Hæc est voluntas Dei, cujus tu ingeris mentionem, quam ego quoque pro meo modulo, quem Dominus donare dignetur, cupio prorsus implere: ut non reus de hujus talenti cælestis diminutione reperiar: sed in hoc talento (sicut ipse quoque nos admones) incrementum, Christi gratia postulo consequi, & nullum prorsus incidere detrimentum.

XXII.

Hinc est, quod prioribus dilectionis tuæ litteris (sicut tua quoque pagina designavit) pro vestra sumpsi salute tristitiam, ubi comperi quod erat vobis noxium, & quod veræ paci contrarium reperi. Contristatur enim Apostolus (b) de errore deviantium, & lætitiam recipit de eisdem sua prædicatione correctis. Si autem tua charitas (ut dixit) nescio quorum necessitate constringitur, quod (pace tua dixerim) sacerdos pro veritate promenda nec tacere deberet omnino, nec dicere: ignoscunt nobis hominibus timidissimis, si, coarctante nos terribilis & divini judicii grandi necessitate constringimur, sicut qualescumque ministros Christi decet, nos animas nostras ponere pro veritate salvandas, quam eas lucrari velle veritatis diminutione perdendas, ut non dicam contra fidem libitis cujuslibet abdicandas.

(b) 2. Cor. 7.

Justa Gelasii excusatio.

XXIII.

*Ista mihi sunt (quas dilectio tua commendat) certa fidei perpetua cum eo quicumque voluerit in Christi visceribus amicitia. Hic non tam optamus præponi aliis (sicut prædicas) quam cum Fidelibus cunctis sanctum & Deo placitum habere consortium. Hæc mihi (quam mandat dilectio tua) pax solida inconvulsa, & perennis: hoc unum vinculum (sicut etiam ipse desideras) faluture, quo cuncta uniri possit Ecclesia. Hoc quibus est creditum (sicut etiam ipse deprecaris) protectio divina perficiat. Hæc est (quæ Deus (c) est) charitas, quam poscis de (d) corde puro & conscientia bona, & fide non ficta. Quomodo ergo de corde puro, si hæreticorum fuerit participatione polluta? Quomodo conscientia bona, si malorum fuerit confusione permixta? Quomodo fide non ficta, si fuerit mixta cum perfidis? Quæ si prudentia tua (sicut etiam precamur) diligenter advertat, perspicie Apostolicam sedem non vitare pacem, sed hæreticorum damnatorumque vitare vestigia *.*

(c) Joan. 4. (d) 1. Tim. 1.

* contagia.

Quæ

XXIV. Populus non sequendus, sed ducendus.

Qua etiam vos rationabiliter intueatur, credetis commovendum, populum Constantinopolitanum non permittere submoveri nomen perfidorum. Quisnam hoc in Ecclesia Dei (quaeso te) possit audire, cum utique pastorem sequi grex debeat ad pascua salutaria revocantem, non per devia gregem pastor errantem? Dic mihi (rogo te) grex pro te, an tu pro grege redditurus es rationem? Certe si vobis hoc placet, multa magis causa est nobis factior, qui populum Romanum a fide illa sua laudabili, majorum traditione percepta, declinare non sinentem nos penitus libenter audivimus; si vos Constantinopolitanam plebem ab haeretica communione discedere recusantem non vultis offendere. Hæc idcirco Gelasius, quod Constantinopolitana plebs Acacii nominis studiosa haud suaderi facile poterat nomen Acacii e Diptychis submoveri. Ad postremum vero quod idem Euphemius suis litteris petiisset mitti ab ipso Romano Pontifice legatos Constantinopolim pacis sequestres; cur id facere renuat, ejusmodi causam affert, quam subdit his verbis:

XXV.

*Sed nos dicitis, debere dirigere, qui eam valeat mitigare. Quomodo me auditurus est, quem videtur habere suspectum si Praesules suos despicit admonentes? Nonne ipsius Apostoli est praeceptum (a), in aliquibus regionibus verbi praedicatione non uti: his quippe, in quibus non fuerant audiendi? Verumtamen frater Euphemi *, sine dubitatione veniemus ad illud pavendum tribunal Christi (ut taceam, quae ex hoc sit metuenda vindicta) circumstantibus illis, a quibus fides ipsa defensa est. Non illic inficiationibus, non dilationibus, non inclusionibus est agendum; sed manifestissime comprobandum, utrum beati Petri gloriosa confessio cuiquam eorum, quos regendos accepit, quicquam subtraxerit ad salutem; an eam auscultare nolens etiam cum suo periculo rebellis extiterit obstinata pernicies? Ibi certe dilucidabitur, utrum ego (sicut putatis) acerbus, asper, & nimis durus difficilisque sim vobis, qui cum ratione vestram salutem parturio, qui clamo: Etiam si austerum videtur antidotum, accipite, quaeso, bibite, vivite, nolo moriamini: an vos, qui a noxiis prohibiti, medicos ducitis execrandos, omnino qui vultis vobiscum medicos aegrotare, quam vos recipere sanitatem.* Et alia multa. *Deus te incolumem custodiat.* Hæc Gelasius ad Euphemium Constantinopolitanum Episcopum.

(a) Act. 13.

* Euphemiane.

Comminatio de divino judicio.

XXVI. Nihil profecit Euphemius ex Gelasii admonitione.

Sed aspidis surdæ instar ipse vocem non exaudit incantantis, qui alias post hæc (ut suo loco dicturi sumus) struxit pro sua defensione adversus Pontificem rationes: resiliens enim ostinatior factus, eo magis obduruit, quod ea jure viderentur sibi concedi debere, quod solus adversus ingruentes hæreticos in Oriente fidei Catholicæ ageret defensorem, tutareturque Chalcedonense Concilium adversus eumdem Imperatorem, illud ipsum labefactare conantem. Tali igitur prætextu justitiæ, veluti thorace quodam superposito roboratus, sicut adversariorum illæsus excepit ictus, & amicorum cum curantium admonitiones despexit, visus sibi sacrorum dogmatum magister esse, qui non indigeret ab aliis edoceri, ob idque derisit (sicut illud de Behemoth in Job *b*) vibrantem hastam. Nihil plane in Ecclesia Dei execrabilius ipsi Deo, quam majori resistere potestati: nihilque a curationis spe magis alienum, quam delinquentis animus justitiam præferens. De his enim Dominus ad suos (*c*) *Nisi abundaverit justitia vestra plusquam Scribarum & Pharisæorum, non intrabitis in regnum cælorum.*

(b) Job. 41.

(c) Matt. 5.

XXVII. De litteris inter Gelasium & Euphemium.

Hæc autem omnia inter Gelasium & Euphemium transacta esse hoc anno, nihil prohibet ut dicamus: nam cum Gelasium hujus ferme anni exordio Pontificem creari contigerit, ut hoc eodem anno accepto de ejus electione nuncio Euphemius ad eum primo & secundo rescripserit, idemque Gelasius reddiderit ad eum litteras, nulli esse potest impedimento angustia temporis, cum (quod superius demonstratum est) mensis unius spatio ad summum Constantinopoli missæ Romæ litteræ redderentur; sicut & quæ Roma Constantinopolim mitterentur. Hæc satis quod ad res gestas Gelasii ipso sui Pontificatus exordio cum Euphemio. Quid vero cum Anastasio Imperatore egerit, jam dicemus.

XXVIII.

Quod enim ipse Gelasius scisset eumdem Imperatorem Anastasium rectæ fidei Catholicæ confessionem Euphemio Constantinopolitano Episcopo obtulisse: licet nullas ab eo accepisset epistolas, nihilominus ad eum scripsit pacificas ea more dari solitas litteras. Testatur id ipse in Commonitorio ad Faustum his verbis: *Ego nulla ipsius scripta percipiens, honorificis (ut nostis) eum litteris salutare curaverim.* Hæc ipse. Quæ autem reperiuntur datæ litteræ Gelasii ad Anastasium Imperatorem, non hoc anno, sed sequenti potius scriptæ esse noscuntur, ut suo loco dicemus.

XXIX.

Inter hæc autem cum in scandalum plurimorum Thessalonicensis Ecclesiæ Episcopus, idemque totius Macedoniæ provinciæ Metropolitanus, qui alias semper cum schisma aliquod obortum esset inter Orientales & Romanum Pontificem, ipsi sedi Apostolicæ firmissime inhærere, suscipereque consuevisset ejusdem sedis patrocinium, modo Acacianis turpiter inhæsisset: idem Gelasius Papa, ut reliquos

ejus provinciæ Episcopos in officio Catholicæ & Apostolicæ communionis contineret; ad ejusdem provinciæ Antistites litteras dedit Circulares, missas autem non ad Thessalonicensem, utpote indignum, sed ad Laurentium Lignidi Episcopum. De illo vero ita ad Dardaniæ & Illyrici Episcopos idem Gelasius (*a*): *Noverit autem vestra fraternitas, Ecclesiæ Thessalonicensis Antistitem nostris adhortationibus sæpius incitatum, contagia communionis externa numquam declinare voluisse, nec apud nos nomen Acacii, vel cæterorum similium perfidorum, hisque communicantium congrua professione damnasse; quapropter eum communionem sedis Apostolicæ non recepisse, manifestum est.* Hæc Gelasius de Episcopo, cujus tamen populus perstabat in fide: nam de eo & de statu Ecclesiarum ejus provinciæ cum in dictis litteris ad Laurentium agit, qualis esset, earum exordio narrat his verbis (*b*):

(*a*) Gelas. ep. 8. t. 1. ep. decretal.

(*b*) Gelas. epist. 1.

XXX. Gelasius ad Laurentium & alios Episcopos Macedoniæ.

*In prolixitate epistolæ dilectionis tuæ, magno nos gaudio replesti in ea parte, in qua dictum est, quod in Thessalonicensi Ecclesia, vel in aliis similiter recitata epistola prædecessoris nostri de excessibus Acacii, cuncti ei anathema dixerint, nec quisquam communioni prævaricatoris sese miscuerit. Unde quia nos admones dilectione fraterna, ut velut medicinam quamdam fidei Episcopis per Illyricum, vel aliis ministrare debeamus: quamquam hoc copiosissime factum sit a beatæ recordationis prædecessore nostro, ut * quia mos est Romanæ Ecclesiæ sacerdoti noviter constituto formam fidei suæ ad sanctas Ecclesias prærogare: hæc eadem compendiosa nimis brevitate studui renovare: ut sub qua fide vivendum sit, secundum statuta Patrum, per hanc nostram epistolam propter brevitatem sine fastidio lector agnoscat. Confitemur ergo Dominum nostrum Jesum Christum, &c.* Ponit namque integram Catholicæ fidei confessionem, tamquam exemplar, quod Catholici omnes ad imitandum intueri deberent, ut mererentur & Catholici dici, & Catholica communione digni existimari. Sic namque moris fuit (ut ait) Romanorum Pontificum, Fidelibus omnibus credendi formam præscribere, quæ (ut Gelasius profitetur) nihil haberet alienum diversumve ab iis quæ iidem a majoribus accepissent; verum omnia accomodata ad ingruentium hæresum medicinam: sicuti ipse Gelasius eadem fidei confessione, quæcumque obortæ essent adversus veram Verbi Dei incarnationem hæreses damnans, recte credendi regulam docuit. Porro hanc epistolam ad Laurentium datam communem esse voluisse omnibus Macedoniæ Episcopis, & textus ipse declarat, cum & fidem æque communem omnibus præscribit: ad finem vero hæc habet de officio ab eodem Laurentio requisito:

* &.

XXXI. Admonitio Gelasii.

*Hæc ergo sunt, frater dilectissime, quæ pro antidoto nos debere mittere flagitasti, quod cum nullum amarum neque dulce noxium habeat, bibere * ne refugiste. Nam & de nostro conventu disposueramus quosdam dirigere, si ratio id temporis fieri permisisset: quod facere credimus opportune, cum illarum partium correctio ad nos, juvante Domino, legatione plenissima (sicut confidimus) fuerit nunciata: sperantes etiam de Dei nostri misericordia, ut huic prædicationi nostræ clementissimus & Christianissimus Imperator unanimitatem suam, auxiliumque conjungat, quatenus pro fide, quæ pollet, in illis regionibus coerceat, quia sua quæstiuncula & secundum elementa mundi (sicut Vas electionis ante prædixit c) superflua vanaque concinnant, nolentes contineri salutaribus disciplinis. Sed vos (sicut ait idem Apostolus d) non ita didicistis Christum, si tamen illum audistis, & in illo docti estis, sicut est veritas in Jesum: quam utique ille apprehendere poterit, qui Orthodoxorum Patrum (sicuti jam sæpe dictum est) observaverit instituta.* Hæc Gelasius: quibus plane significatur, magnam spem ipsum de fide Catholica Imperatoris concepisse, cum audisset fidei Catholicæ libellum Euphemio Constantinopolitano Episcopo ab eo oblatum. Ita quidem hanc de se concitaverat Anastasius Imperator expectationem; sed periit illa prorsus, cum postea auditum est chartam suæ confessionis reddi sibi voluisse.

* videndum.

(*c*) Coloss. 2.

(*d*) Ephes. 4.

Eodem ferme tempore sui ipsius Pontificatus exordio idem Gelasius ad universos Dardaniæ Episcopos litteras dedit monitorias per Tryphonem, quæ non extant: erant autem ejus argumenti, ut monens præciperet Dardaniæ Episcopis vitare communionem Eutychianorum. Extat eorum responsio ad Gelasium istis verbis (*e*):

(*e*) Post secundam Gelasii epist. 1. ep. decretal.

XXXII. Dardanorum Epis. epistola ad Gelasium.

Domino sancto Apostolico & beatissimo Patri Patrum Gelasio urbis Romæ, humiles Episcopi Dardaniæ.

Saluberrima Apostolatus vestri præcepta, Tryphone viro religioso filio nostro deferente, qua oportet devotione suscepimus; & maximas Deo omnipotenti & beatitudini vestræ referimus gratias, quod nos pastorali admonitione & Evangelica doctrina visitare dignatus es, domine sancte Apostolice & beatissime Pater Patrum. Desiderii enim & voti nostri est, jussionibus vestris in omnibus obedire; & quemadmodum a Patribus nostris accepimus, sedis Apostolicæ, quæ vita & meritis vestris deluta est, præcepta intemerate servare; atque religionem Ortho-

thodoxam, cujus estis prædicatores, fideli & inculpata devotione, prout nostræ rusticitatis sensus patitur, custodire. Eutychetis enim, vel Petri, Acaciique, & omnium sectatorum ejus atque consortium, velut quadam pestifera contagia, ante vestram quoque vitavimus jussionem, & multo magis nunc post admonitionem sedis Apostolicæ & ab eadem nos pollutione necesse est abstinere: & si qui alii ejusdem Eutychetis sectam, vel Petri, & Acacii aut secuti sunt, aut sequentur, vel eorumdem se complicibus atque consortibus æstimant immiscendos, a nobis, qui sedi Apostolicæ secundum divina præcepta & Patrum statuta inculpati servire desideramus, omni ratione vitandi sunt.

XXXIII. Vere Orthodoxos se esse docent.

Et si qui prava intentione (quod neque arbitramur, neque optamus) a sede Apostolica se crediderint segregandos; ab eorum nos alienos esse consortio profitemur: quoniam (ut dictum est) Patrum in omnibus custodientes præcepta, & inviolabilia sacrosanctorum canonum instituta sectantes, Apostolicæ & singulari illi sedi vestra communi fide & devotione parere contendimus. Et quoniam suggerendi fomitem nobis pro insita sibi benignitate beatitudo vestra concessit, aliqua memorato Tryphoni viro religioso filio nostro præceptorum vestrorum portitori suggerenda mandavimus. Et ut suggestionem ejus, quantum arbitramur, justam & rationabilem pro supplicatione nostra libenti animo Apostolatus vester dignetur admittere: justis precibus exoramus (quod supplicatio nostra mereatur effectum) unum ex Angelica sede vestra cum sæpe dicto viro religioso ad nos usque præcipite destinare: ut sub ejus præsentia, quæ fides Orthodoxa & vestræ jussionis sinceritas postulat, ordinentur.* Hactenus epistola: sequitur post hæc ibi posita Episcoporum subscriptio.

* junctis.

XXXIV. Observantia erga Catholicam sedem.

Vides, qua sequerentur observantia Catholici Episcopi Apostolicam sedem, quantoque dignarentur honore ipsum Romanum Pontificem; qui quidem non defuit officio: licet enim ob tumultus bellicos aliquanto tardius, misit tamen ad eos secundum petitionem ipsorum Ursicinum Episcopum; adjecitque litteris suis, quas voluit esse communes omnibus illarum provinciarum Episcopis, iteratam admonitionem de cavendis hæreticis & communicantibus illis: quam quidem epistolam hoc tempore fuisse scriptam, satis ex eo apparet, quod numerat annos quadraginta quinque ab ortu Eutychianæ hæresis. Sed & horum temporum statum Italiæ bellis Theodorici & Odoacris exagitatæ demonstrat verbis istis (*a*): *Ubi primum respirare fas est a continuorum tempestate bellorum, quæ in illis provinciis, vel in istis temporum* qualitas incessanter exercuit, cunctos per Dardaniam Domini sacerdotes fraternæ sollicitudinis charitate duximus alloquendos: primum quia regimen Apostolicæ sedis adepti, strepitu publico (sicut dictum est) retardante, commissum nobis sacræ dispensationis officium, propriis (ut mos erat) litteris nequivimus indicare, quo vestra fraternitas de communionis Domine nobiscum munere gratuletur.* Vides, lector, ad hoc scribi solitas a Romano Pontifice recens creato litteras, ut ad quos ille scriberet, eosdem esse Catholicæ communicationis participes omnibus innotesceret.

(*a*) Gelas. epist. 2.

* temporibus.

XXXV. Quid Gelasius ad Dardanos per Ursicinum Episc.

Legavit igitur idem Pontifex cum his litteris Ursicinum Episcopum, ut hisce remediis eosdem populos non solum ab hæresi Eutychiana, sed a communicatione cum communicantibus ipsis hæreticis, alienos esse debere, instantius commoneret. Ad postremum vero eos cautos reddit his verbis: *Si* (inquit) *aures vestras de hac crediderit subreptione pulsandas: sollicitudine pastorali ad nos quantocyus referre properetis, & communi studio Catholicoque tractatu pro domo unius Domini cuncti Catholici conferant sacerdotes; ut quæ Orthodoxæ definitioni competant, intemerata serventur.* Et paulo post: *Hac autem vestra dilectio ad contiguas sibi quasque provincias, vicinosque Pontifices prudenter faciat pervenire; ut Ecclesiarum Præsules universi veritatis instructione percepta, mortiferam declinare valeant falsitatem.* Circulares erant hæ Gelasii litteræ per universam saltem Græciam circumferendæ. Sic igitur res anni hujus se habuere: quæ autem post a refractariis tentata sint, dicemus anno sequenti.

XXXVI. Sallustii Episc. Hierosol. obitus.

Moritur hoc anno Sallustius Hierosolymorum Episcopus: cum enim pervenisset ad annum octavum suæ sedis, ex hac vita decessit. Ita quidem ex Cyrillo constat in Actis S. Sabæ, in quibus hæc de eodem Sallustio enarrantur laude digna, cum præcavit ne monachi schismate dividerentur (*b*): *Lazarus* (inquit) *& Anastasius*

(*b*) Cyrill. in Vit. S. Sabæ apud Sur. t. 6. die 5. Decemb. c. 38.

PAGIUS IV. *Moritur Sallustius Episc. Hierosolymorum.*

Annum. XXXVI. ad XLI. *Postquam Archiepiscopus Sallustius obtenta Sede Hierosolymorum, per octo annos, mensesque tres in Christo dormisset, mense Julio, vicesima tertia die, Indictione secunda Elias in Patriarchatu successit, quinquagesimo sexto beati Sabæ ætatis anno,* inquit Cyrillus Monachus in Vita Sancti Sabæ Abbatis cap. 31. natus est Sanctus Sabas *Theodosio Augusto XVII. Cos.* ut habet idem Cyrillus. anno sc. Christi 439. ideoque mors Salustii anno tantum quadringentesimo nonagesimo quarto contigit; qua de re dubitare nos non sinit Indictio II. cum mense Julio conjuncta, quæ eo Christi anno in cursu erat. Quare Papebrocius

in

stasius monasticæ perfectionis cum parvam aut nullam curam gererent, ad quasdam autem mundanas curas & pecuniæ emolumenta tota mente & anima conversi essent; maxime cum tunc Anastasius post Zenonem suscepisset Imperium, & schismata cum summa impudentia & licentia loquerentur adversus Ecclesiam: cum tunc ergo divinus Sallustius (erat autem is Patriarcha Hierosolymitanus) statuisset liberare fratres ab illa tempestate: primum quidem constituit, ut qui jam a me dictus est Marcianus eis præesset, & eorum susciperet rectionem. Cum vero intercessisset aliquantum temporis, ægrotabat quidem divinus Sallustius & corpore erat male affectus: ad eum ergo convenerunt omnes qui erant in solitudine. Ipse autem communi suffragio eorum qui simul convenerunt, statuit, ut monasteriis quæ erant circa sanctam Civitatem præessent Sabas & Theodosius, it quos præsens vobis ostendit narratio. Ab illo ergo tempore Theodosius quidem iis qui communiter vivebant, Sabas autem iis qui cum nemine congrediebantur & erant omnino separati, præerant. Sic itaque Sallustius ex hac vita recessurus optimorum Præsidum robore munitam relinquere voluit monachorum Catholicam fidem. Subdit vero Cyrillus:

Sallustii res gestæ ante obitum.

XXXVII. Elias Episcopus Hierosol. creatur.

Postquam autem Sallustius migravit ex hac vita, Elias quidem, cujus sæpe memini in Vita magni Euthymii, in sedem illius evehitur: Et quidem hoc anno, ut apparet ex his quæ inferius idem auctor ait, dum res gestas sub Elia tertio anno Anastasii Imperatoris recenset (*a*). Porro ad secundum annum Anastasii Sallustium pervenisse, itidem ipsæ res gestæ indicare videntur. Fuit Elias Arabs genere, laudatissimus discipulorum S. Euthymii, de cujus sede idem Sanctus (sicut de Martyrio accidit) ante prædixerat: nam idem Cyrillus in actis Eutymii hæc ait (*b*): *Prævidit autem magnus Eutymius perspicaci oculo animi ea quæ erant ventura Martyrio & Eliæ, nempe fore, ut Jacobi qui clarus erat in choro discipulorum, unusquisque eorum sedis sit successor futurus.* Hæc de prædictione. Venerant hi ex Ægypto monachi, ut superius cum de Martyrio egimus dictum est: sed de Elia dicturi, eadem hic repetemus. Ait enim idem Cyrillus: *Cum ergo in Ægypto omnia essent plena turba & tumultu* ob hæreticos occupantes Alexandrinam Ecclesiam, *duo quidam anachoretæ, quibus nomen erat Martyrius & Elias, unus quidem Cappadox, alter vero Arabs, profecti ex monte Nitriæ, ad magnum illum veniunt Euthymium, &c.* Quot autem annos Elias sederit, dicemus in ejus obitu.

(*a*) Cyrill. in Vita Saba c. 69.

(*b*) Cyrill. in Euthym. apud Sur. die 20. Jan.

XXXVIII. Magna plane Dei providentia factum est, ut e monasteriorum latebris in sedem illam sublimem eveheretur Elias, qui in spiritu Eliæ adversantem Achab Ecclesiæ Dei posset arguere, & prophetas Baal confodere verbi gladio. Constat autem eumdem S. Eliam consectatum esse idem vitæ genus cum est factus Episcopus, quod excoluerat antea monachus; & numquam bibisse vinum, ut Polychronius testatur apud Sophronium (*c*). Subdit vero hæc idem Cyrillus (*d*) de eodem Elia: *Ubi factus est Hierosolymorum Episcopus, statim omni studio contendit, ut circa se congregaret bonos monachos sanctæ Resurrectionis circa Turrim David dispersos in aliquibus cellis. Monasterium quidem certe construit apud Episcopatum, & cellas ædificat ad illos excipiendos: & unicuique eorum qui conveniebant, abunde suppeditabat ea quæ erant necessaria. Cum hi ergo omnes monachi illic congregarentur, divinissimus Sabas rursus emens multas cellas, in quibus illi prius habitabant, adjecit eas ad illos hospitio recipiendos, qui veniebant ad Lauram.* Hæc ipse, qui & de hymno Trisagio hæc paulo inferius habet (*e*):

(*c*) Sophron. Prat. Spirit. c. 35.

(*d*) Cyrill. in Saba c. 39.

Elias Episcop. Monachos apud se congregat.

(*e*) Cyrill. in Saba c. 40.

XXXIX. *Quoniam autem quidam sequentes inanem vocem Petri cognomento Fullonis, qui eadem sentiens quæ Eutyches, cum Antiochenam sedem impie invasisset, sæpe fuit expulsus a sacris vestibulis, angelico Tersancti hymno inferebant, qui propter nos fuit crucifixus: divinus Sabas adulterinam hanc tollens novitatem, aliam quidem sacrorum hymnorum consequentiam (quandoquidem sciebant eum recte profiteri Armenos) permisit eis solita voce canere: solum vero hymnum Trisagium sanxit canere lingua Græca: hoc quoque præterea præcipiens, ut die quidem Sabbati in templo speluncæ, diebus autem Dominicis fierent synaxes in templo Deiparæ: in aliis autem Ecclesiis & Dominicis & insignioribus festis magis solemnibus a vespera usque ad mane producerent vigilias.* Hæc Cyrillus.

XL. De Hymno Trisagio Græce canendo.

In his autem observa, quod ait Sabam instituisse, ut propria lingua ipsi psallerent, nempe Armena reliquos hymnos, ipsum autem Trisagion Græca lingua concinerent. Ea quidem ratione, ut audi-re-

PAGIUS

in Historia Patriarcharum Hierosolymitanorum mortem ejus in annum sequentem male confert. Nicephorus in Chronico de Salustio scribit: *Salustius, a quo separatus est Episcopus Romanus propter Edictum Concordiæ a Zenone editum annis VIII.* At cum Zenonis Henoticum turbaret quidem Ecclesiam, sed nullam hæresim contineret, *Salustius* non destitit esse Orthodoxus, ut ex his, quæ Baronius ex Cyrillo Monacho narrat, intelligere est. *Salustio* successit *Elias*, quam Præfecturam ei prædixerat Sanctus Euthymius Abbas, ut supra ostendimus. Porro Salu-

retur ab omnibus, Catholicos longe aliter hymnum illum occinere, quam docuisset Petrus Fullo impius hæresiarcha; & qua lingua ille hæresim sacræ cantioni admiscuisset, eadem Catholici illam absque ullo additamento occinentes, errorem redarguerent hæreticorum, & se perspicue esse Catholicos declararent. Quo salubri consilio introductum est pariter in Occidentali Ecclesia, ut ubique solemni ritu in Parasceve, cum sancta Crux adoratur, absque illo additamento, *Qui crucifixus pro nobis*, a nefario Petro Fullone apposito, Trisagion Græce tantummodo publice concinatur: qui laudabilis usus hactenus in detestationem antiquæ blasphemiæ perseverat.

XLI. Bellum Isauricum.

Hoc eodem anno, qui secundus est Imperatoris Anastasii, cœptum esse bellum Isauricum, auctor est Marcellinus, qui & sexennio illud perdurasse tradit, quinquennio vero Theodorus Lector (*a*). Cum ex rebus ipso exordio prospere succedentibus Anastasius insolentior factus, pœnitens se dedisse fidei Catholicæ professionem Euphemio, eamdem ab eo restitui sibi coegit: id quidem ipse Theodorus affirmat, & Cedrenus hoc anno ejus Imperii secundo accidisse testatur. Quonam autem colore id Anastasius egisse dicatur, audi Evagrium (*b*) rem gestam referentem (ut puto) ab Eutychiano historico Zacharia, a quo & alia plura se deprompsisse fatetur: *Iste* (inquit) *Anastasius pacis studiosus cum in Rempublicam, tum maxime in Ecclesiæ administratione nihil omnino rerum novarum moliri voluit: immo vero modis omnibus elaboravit, ut tum Ecclesiæ sanctissimæ ab omni tumultu & perturbatione vacarent, tum omnes qui ipsius parebant Imperio, summa tranquillitate fruerentur, omni contentione & discordia ex rebus tam Ecclesiasticis, quam civilibus personis sublata.*

(*a*) Theod. Lect. Coll. lib. 2.

(*b*) Evag. l. 3. c. 30.

Quo colore Anastasius foveret hæreses.

XLII. Miserrimus status Ecclesiæ Orientalis.

Quod autem ad Concilium Chalcedonense attinet: illud id temporis neque palam in Ecclesiis sanctissimis prædicatum fuit, neque ab omnibus rejectum. Nam singuli Ecclesiarum Præsides arbitratu suo in ea re egerunt. Atque ut nonnulli decretis in eo Concilio editis firme & constanter adhæserunt, & ne syllabam quidem de rebus ab eo definitis remittere, immo nec litteræ mutationem adimere voluerunt; quinetiam ab illis qui ejusdem decreta repudiabant, magna cum animi confidentia refugerunt, recusantes penitus cum iis communicare: sic alii non solum illud Concilium & ejus decreta rejecerunt, verum etiam tum illud, tum Leonis de fide decisionem damnarunt anathemate. Alii vero epistolam Zenonis de concordia mordicus tenuere; idque cum inter se, utrum una, an duæ sint in Christo naturæ, graviter dissiderent. Ac pars eorum ipsa litterarum compositione decepti sunt; pars ad pacem se magis inclinarunt: usque adeo ut omnes Ecclesiæ in separatas factiones dividerentur, & earum Præsides inter se ipsos minime communicare vellent. Unde plurimæ dissensiones tum in Oriente, tum in Occidente, tum in Libya ortæ sunt: dum Episcopi Orientis, neque cum Episcopis Occidentis, neque cum Episcopis Libyæ, neque ipsi vicissim cum Orientalibus in gratiam reduci poterant. Sed res ad majorem absurditatem in dies prolapsa est: quippe Antistites Orientis nec secum ipsi communicare voluerunt, nec Europæ præterea & Libyæ Episcopi, nedum cum exteris.

XLIII. Quid male consultus agat Anastas. Imp.

Quas res cum Anastasius Imperator animadverteret, Episcopos, sicubi eos novis rebus studentes, aut quemquam præter consuetudinem illorum locorum, in quibus ætatem degebant, Concilium Chalcedonense prædicantem, aut idem ipsum damnantem anathemate comperiret, exturbavit. Hæc de prætexto Anastasii Evagrius: quibus plane significatur, ipsum Imperatorem nequaquam fuisse Eutychianum hæreticum, quod prohiberet damnari Concilium Chalcedonense; neque Catholicum, quod nec illud permitteret prædicari, cujus & a se editam professionem receptam voluit aboleri; at ipsum falso existimasse, imposito tum Catholicis tum hæreticis silentio, pacem induci posse: cum vera pax semper justitiam consequatur, secundum Davidicum illud (*c*). *Justitia & pax osculatæ sunt.* Cujus-

(*c*) Ps. 84.

PAGIUS

Justinus paulo ante mortem SS. *Sabam & Theodosium Cœnobiarcham* Monasteriis Palæstinæ præfecit.

V. *Bellum Isauricum.*

A num. XLI. ad XLIV. Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. CDLXXXV. qui Kalend. Septemb. hujus Christi anni exorditur, postquam locutus est de flagitiis in Urbe Constantinop. ab Isauris commissis, & a nobis superiori anno recitatis, ait: *Longinus Exmagister*, *istis* (nempe Isauris) *cum ingenti Barbarorum ac prædonum multitudine ad centum & quinquaginta millia collectis, & armorum atque pecuniarum, quas Zeno in Isauria reposuerat, copia fretus, in Isaurorum Provinciam contendit.* Fuse postea in Isauria gesta narrat Theophanes, quæ Marcellinus ad Consulatum Anastasii Aug. & Rufi, in pauca contrahit: *Dum bellum paratur Isauricum, dumque Isauri Imperium sibi vindicare nituntur, in Phrygia juxta Cotiaum civitatem undique confluunt, ibique Lilingis segnis quidem pedes, sed eques in bello acerrimus a Romanis primus in prælio trucidatur, omnesque simul Isauri fuga dediti per montana asperaque loca Isauriam repetunt. Hoc bellum Isauricum per sex annos tractum est.* Quem Marcellinus *Lilingim*, Theophanes vocat *Niniliugim*. Lectio tamen Marcellini retinenda videtur, cum Jornandes lib. de Success. Regn. cap. 107. *Lilingim*, etiam habeat.

XLIV. Cujusnam ergo hæresis Anastasius sectator fuit? Acephalorum fuisse sectæ hæreticum habent Acta (a) Theodosii Cœnobiarchæ; affirmant, id ipsum Cedrenus & alii: fuerunt autem qui dixere eum secta fuisse Manichæum, utpote Manichæa matre natum. Leontius vero ait, Anastasium ex numero illorum hæreticorum fuisse, qui ob id quod neutri duarum adversantium sibi partium inhærerent, nominati sunt *Hæsitantes*: qui & ipsi, quod capite carerent *Acephali* dicti esse reperiuntur. De ejusmodi *Hæsitantibus* cum Leontius agit, hæc ait (b): *Age de argumentis quoque nonnullis, quæ omnes hi Hæsitantes obiiciunt Ecclesiæ, paucis disseramus.* Et inferius: *Primum est, Synodum Chalcedonensem non esse recipiendam, quod ei homines inconstantes & sibi ipsis dissimiles interfuerint: nimirum eos & Eutychetem ab officio removisse Byzantii, & Ephesum profectos Eutychetem una cum Dioscoro recepisse, rejecto Flaviano.* Rursum post hæc confutata subdit: *Alterum argumentum est, quod hæc habita Chalcedone Synodus (uti de ipsis Actis intelligi potest) dixisse videatur, Dioscorum non propter fidem abdicatum esse. Recte igitur sentiebat Dioscorus, & male Synodus eum abdicabat. Talem Synodum quo pacto nos probare possumus?* Confutato & hoc falso ipsorum prætextu, ostendens eam fuisse tantum unius Anatolii Episcopi Constantinopolitani sententiam, cum ibi dixit: *Non propter fidem depositus est Dioscorus, sed quia fecit excommunicationem beato Leoni*; & aliis adversus eos inductis, pergit ipse Leontius: *Alterum dubium est, cur Synodus definitionem illam repudiaverit, qua continebatur verbum istud, Ex duabus naturis; cum tamen sanctus ille vir Cyrillus sursum deorsumque ex duabus naturis dicat.* Sed & his penitus confutatis, addit, hæc dicens:

(a) Cyrill. in Vit. Theod. apud Sur. die 11. Jan.

(b) Leont. de Sect. Act. 5. & 6.

Hæsitantium rationes & falsi prætextus.

XLV. *Quarta difficultas est (secunda enim in duo dividitur) quod homines sectarios,* nempe hæreticos, *Synodus Chalcedonensis receperit, Theodoretum scilicet & Ibam.* Et postquam hæc refellit, adjungit: *Rursum obiiciunt: Cur Synodus ab eo,* Theodoreto videlicet, *non postulaverit, ut sua scripta, quæ adversus duodecim beati Cyrilli capitula composuerat, anathematizaret?* Erant hæ objectiones *Hæsitantium* adversus Chalcedonense Concilium, quas omnes idem Leontius perfacile dissolvit: quem consulant, quibus ea visa sunt alicujus esse momenti: cum alioqui iidem *Hæsitantes* cum Eutychianis eos redarguerent, qui duas assererent in Christo naturas; quos idem Leontius egregie confutat: Sed hæc satis ad *Hæsitantium* errores, quibus sub pacis nomine quasi neutri partium vellet hærere Anastasius Imperator inhærens, ab Euphemio palam quidem fidei suæ professionem, qua probarat Chalcedonense Concilium, reddi sibi voluit.

XLVI. Istane Principis vera prudentia, & non potius ea quam mortem Apostolus (c) nominat? Hac Anastasius usus recessit a Catholica fide, quam si asseruisset ut alii Imperatores, cito Ecclesiis pacem restituere potuisset. Stulte enim in meditullio se constituens, tantum abfuit ut exulem diu pacem Ecclesiis redderet, ut ex discordiis novas discordias propagarit, omniaque ubique miscuerit turbis, atque dissensionibus agitarit. Sed quid accidit? Cum sic multiplicarentur in Oriente adversarii Chalcedonensis Concilii, qui unus ejus patrocinium susceperat Euphemius Constantinopolitanus Episcopus ab Orthodoxis compluribus colebatur licet extorris esset a communicatione Apostolicæ sedis. Etenim non communicare cum Euphemio plane videbatur iis qui erant in Oriente, id ipsum esse adversari Concilio Chalcedonensi, cujus erat ipse protector: sicque veluti contingere solet in nocturno conflictu, nec qui erant amici ab adversariis facile dignosci valebant, accidebatque omnes inter se mutuo commisceri, cum inimicis interdum se jungerent Orthodoxi putantes eos vere esse fidei Catholicæ defensores. Hæc ita hoc anno se habuere: reliqua autem dicemus inferius suis locis.

(c) Rom. 8.

Cur Catholici communicarent cum Euphemio.

Qua-

JESU CHRISTI ANNUS 493.	GELASII PAP. ANNUS 2.	ANASTASII IMP. 3. THEODORICI REG. 1.

I. QUadringentesimus nonagesimus tertius Christi annus Consulatu Albini in Fastis Cassiodori reperitur adscriptus; apud Marcellinum vero collega Eusebius; additur. Porro in veteribus Latinis monumentis unus ponitur Consul Albinus, idemque Junior insciptus, quod alter Albinus Major gesserit Consulatum anno Domini quadringentesimoquadragesimoquarto una cum Theodosio Imperatore. De hoc autem Juniore Albino mentio est in titulo sepulturæ ad ostium cryptæ S. Juvenalis Narniæ posito verbis istis.

HIC QUIESCIT PANCRATIUS EPISCOPUS FIL. PANCRATII EPISCOPI, FRATER HERCULI EPISC. DEPOSITUS III. N. OCTOB. CONS. ALBINI JUNIORIS. Ita ibi. Sed quod audis Pancratium Episcopum filium Pancratii Episcopi; memoria repete quæ superius dicta sunt ex S. Hieronymo adversus Jovinianum, pristinu more fuisse receptum ut conjugati frequenter ad Episcopatum postularentur, ea tamen lege, ut a conjuge abstinerent?

II. Quod autem ad res gestas pertinet: *Hoc* Z z a *an-*

Ann. Eccl. Tom. VIII.

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5986.

SÆC. V. Anno Eræ Hispan. DXXXI. A. C. 493.

☉ 16. C. ☽ 19. P. 18. April. Indict. 1.

JESU CHRISTI 493.

GELASII PAPÆ 2.

ANASTASII IMP. 3.

THEODRICI REG. 1. & 5.

I. Consules. [1] COss. *Eusebius II.* Orientalis & *Albinus Junior* Occidentalis. Prior ante quinquennium eandem dignitatem gesserat, indeque cum numerali nota ab Auctore Chronici Alexandrini, a Marcellino, & in Fastis Heraclianis editur. Hunc *Eusebium* illum esse puto, quem Theodorus Lector, Theophanes, & aliquæ leges Codicis Justinianei *Magistrum Offi-ciorum* per hæc tempora fuisse docent. Post *Eusebium* nullus ex privatis geminato Consulatu exornatus est, isque honos hoc seculo paucis concessus. *Albinus* dicitur *Junior* in Epitaphio a Baronio num. I. recitato, & in Chronicis Marii Aventicensis & Cassiodori, ideoque ejusdem familiæ fuit ac *Albinus* anno CDXLIV. Consul ordinarius. Cassiodorus lib. 1. Epist. XX. scribit ad Albinum & Albienum Patricios, & ex Epistola Ennodii CCXXI. libri II. *Albinum* Patricium fuisse etiam intelligimus; Albinum Boetius apud Theodoricum falso majestatis crimine delatum tuitus est, ut liquet ex lib. 1. de Consolat. prosa 4. quem ab Albino Juniore diversum non existimo. Eusebium Consulem Orientalem fuisse inde liquet quod Chronographus Cuspinianeus Occidentales memorare solitus Albinum tantum profiteatur.

II. Theodoricus Regnum Italiæ obtinet. A numer. II. ad VI. Chronographus Cuspinianeus ad Albini Consulatum scribit: *Regressus est Rex Theodoricus ad Ravennam & venit ad Fossatum Palatioli IV. Kalend. Septembris.* Hoc

---

NOTÆ [1] COss. *Eusebius II. & Albinus junior* Fabretius pag. 738. num. 634.

VII. ID. SEP.
DEP. HONORIVS. IN. PACE. QVI. VIXIT
AN P. M. LIIII. MEN. VII. D. XII.
CONS. ALBINI. V. C. LOCVM
COMPARAVIT. MARTINA. SE. VIVA

Donianæ Inscriptiones Cl. XX. num. 31. pag. 551. Genuæ exstantem hunc lapidem produnt

☧ HIC REQVIESCIT. BONAE MEMORIAE.
SANCTVLVS SVEDIAC. IN PACE.
QVI VIXIT ANNOS. P. M. LXXX.
D. P. EIVS. VI. KAL. MAIAS. CONS.
ALBINI. V. C. CONS.

Inscriptio Christiana eruta Romæ in basilica S. Pauli c. A. D. 1735.

LOCVS. VBI. IACET GEMMVLA....
XVIII. KAL. OCTOB. CONS. L........
ET ALBINO V. C.
GEMMVLE. QVI VIXIT.....
V. DIES. XXV. DEPOSITVS....

Marcellinus: *Eusebio II. & Albino*. Epistola Gelasii Papæ. *Albino V. C. Consule*; Epitome temporum & Indiculus Paschæ: *Albino V. C. Cons. & Eusebio. His* (diebus) *ignari præsumptores Antechristum nasciturum*, supple, *dixerunt. Ravenna Theodoricus ingressus.* GEORGIUS

anno (inquit Cassiodorus) *dominus noster Rex Theodoricus Ravennam ingressus. Odoacrem molientem sibi insidias interemit.* Quomodo autem id acciderit, Procopius breviter ita narrat: (a) *Theodoricus vero in Ravennæ obsidione cum annum jam tertium contrivisset, Gothique ipsi diutius hanc obsidendo, tædio ac molestia afficerentur, & Odoacris insuper milites necessariarum rerum urgerentur inopia; conventum adinvicem est (Ravennæ Antistitis interventu pacificantis) Theodoricus Odoacerque æqua ac simili sorte ea in urbe ut viverent, pariterque potirentur imperia. Quibus conditionibus aliquandiu utrinque servatis, Theodoricus per causam, quod in se machinatus insidias esset, Odoacrem ad epulas fraudulenter vocatum cum occidisset, barbaris sibi & hostibus conciliatis, qui reliqui fuerant, Gothorum solus & Italicensium imperium tenuit: Romani tamen Imperatoris nec insignia quidem, nec nomen sibi desumpsit, sed quoad vixit Rex est appellatus, quo nomine suos barbari nuncupant duces.* Hæc de extincto Odoacre & Theodorici regno Italiæ adepto Procopius. Sed prætermiserunt hæc fuisse proditorie acta Cassiodorus atque Jordanus; Ille, quia in gratiam Theodorici, cui erat ab epistolis, cuncta disponeret: iste, quia suorum Gothorum scriberet historiam.

(a) Procop. de bello Goth. l. 1.

Odoacer occiditur, regnat Theodoricus.

III. Quod vero ad Odoacrem Regem pertinet: plane illi accidit, quod a sancto Severino Noricorum Apostolo fuerat prænunciatum verbis illis: *Odoacer integer erit inter tredecim & quatuordecim annos.* Nam reliquis quibus supervixit annis usque ad decimumseptimum, haud integer fuit: siquidem sæpe victus & obsessus triennio Ravennæ detentus est. Theodoricus autem Rex una cum Ravenna integra potitus Italia, diuturno bello fatigatus ad stabiliendum adeptum regnum pacem optat: quam inire in primis cum Anastasio Imp. cupiens, duos ad eum mittit legatos cum litteris, cum ipse alias sæpe (ut iisdem testatur) ab eodem Imperatore ante accepisset. Theodorici autem epistola sic se habet (b):

(b) Cassiod. ep. 1.

Anastasio Imperatori, Theodoricus Rex.

IV. *Oportet nos, clementissime Imperator, pacem quærere, qui causas iracundiæ noscimur non habere: quando ille moribus obnoxius jam tenetur, qui ad justa deprehenditur imparatus. Omni quippe regno desiderabilis debet esse tranquillitas, in qua & populi proficiunt, & utilitas gentium custoditur: hæc est enim bonarum artium devota* mater: hæc mortalium genus reparabili successione multiplicans, facultates protendit, mores excolit; & tantarum rerum ignarus agnoscitur, qui eam minime quæsisse sentitur. Et ideo, piissime Princeps, potentiæ vestræ convenit & honori, ut concordiam vestram quærere debeamus, cujus adhuc amore proficimus. Vos enim estis regnorum omnium pulcherrimum decus, vos totius Orbis salutare præsidium, quod ceteri dominantes jure suspiciunt*, quasi in vobis singulare aliquid inesse cognoscunt; nos maxime qui divino auxilio in republica vestra curam didicimus, quemadmodum Romanis æquabiliter imperare possimus. Regnum vestrum, imitatio vestra, forma est boni propositi, unici exemplar Imperii: qui quantum vos sequimur, tantum gentes alias antecimus. Hortamini me frequenter, ut diligam Senatum, leges Principum gratanter amplectar, ut cuncta Italiæ membra componam. Quomodo potestis ab augusta pace dividere, quem non optatis a vestris moribus discrepare? Additur etiam veneranda Romanæ urbis affectio, a qua segregari nequeunt, qui se nominis unitate junxerunt.*

Theodoricus pacem quærit ab Imperatore.

* decora.

* suscipiunt.

V. *Proinde illum atque illum* (reticuit Cassiodorus nomina legatorum) *legationis officio ad serenissimam pietatem vestram credidimus destinandos: ut sinceritas pacis, quæ causis emergentibus cognoscitur fuisse vitiata, detersis conditionibus, in sua deinceps firmitate restituta permaneat: quia pati vos non credimus inter utrasque Respublicas, quarum semper unum corpus sub antiquis Principibus fuisse declaratur, aliquid discordiæ permanere; quas non solum oportet inter se otiosa dilectione conjungi, verum etiam decet mutuis viribus adjuvari. Romani regni unum velle, una semper opinio sit. Quicquid & nos possumus, vestris præconiis applicetur. Quapropter salutationis honorificentiam præferentes, prona mente deposcimus, ne suspendatis a nobis mansuetudinis vestræ gloriosissimam charitatem, quam ego sperare debui, etiam si aliis non videretur debere posse concedi.*

Ca-

PAGIUS *Hoc Consule quoque facta est pax inter Theodericum Regem & Odoacrem III. Kal. Martias, & ingressus est Ravennam Rex Theodericus III. Nonas Martias, & occisus est Odoacer Rex a Rege Theoderico in Palatio cum commilitonibus suis.* Anonymus Valesianus ait, Thedericum Legationem misisse ad Zenonem: *At ubi cognita morte ejus, antequam Legatio reverteretur, ut ingressus est Ravenna, (loco Ravennam) & occidit Odoacrem, Gothi sibi confirmaverunt Thedericum Regem non expectantes jussionem novi Principis. Vir enim bellicosissimus, fortis, cujus pater Vvalamir dictus Rex Gothorum, naturalis tamen ejus fuit: Mater Erelieva dicta Gothica, Catholica quidem erat, quæ in baptismo Eusebia dicta. Ergo præclarus & bonæ voluntatis in omnibus, qui regnavit annos XXXIII. cujus temporibus Felicitas est secuta Italiam per annos XXX. ita ut etiam Pax pergentibus esset: nihil enim perperæ gessit, sic gubernavit duas gentes in uno Romanorum, & Gothorum, dum ipse quidem Arianæ sectæ esset, tamen militia Roma-*

nis

Cætera vero per latores præsentium pietatis vestræ verbo suggerenda commisimus, ut nec epistolaris sermo redderetur extensior, nec aliquid pro utilitatibus nostris prætermisisse videremur. Hactenus Theodoricus ad Anastasium Imperatorem. Porro missam hanc fuisse legationem post pacatas undique res ultimo anni hujus tempore persuadet, quod Gelasius Kalendis Novembris ad Episcopos Piceni provinciæ scribens, ad illam ferme diem tumultus bellicos perdurasse testetur.

VI. Faustus & Irenæus Legati.

Quinam autem fuerint duo hi a Rege missi legati Constantinopolim, licet suppresserit Cassiodorus silentio; ex litteris tamen Gelasii Papæ possumus intelligere, alterum ipsorum fuisse Faustum Magistrum Officiorum, cui idem Pontifex Commonitorium dedit, ut paulo post dicturi sumus; alterum vero fuisse Irenæum, ut litteris ejusdem Pontificis ad Anastasium Imperatorem postea datis apparet: nam in ejus epistolæ exordio de ambobus missis legatis, iisdemque reversis, hæc habet: *Famuli pietatis vestræ, filii mei, Faustus Magister, & Irenæus, viri illustres, atque eorum comites publica legatione fungentes ad Urbem reversi &c.* Quam hic Gelasius dicit publicam legationem, in Commonitorio ad Faustum regiam legationem appellat: ut non sit dubium, de legatione missa a Theodorico debere intelligi. Cæterum quod ad ejusdem legationis effectum pertinet; factus est voti compos Theodoricus, ut ab Anastasio Imperatore pacem perfacile obtineret, utpote qui (ut dictum est) auro etiam ab hostibus eam redimere consueverit: sed etsi bellicosissimus quoque fuisset, ratio temporis exigebat, ut implicito ipsi periculosissimo Isaurico bello, pacem non dandi tantum, sed petendi onus incumberet.

VII. Theodoricus pacem cum omnibus Regibus sibi conciliat.

Ad stabiliendum quoque sibi Italiæ regnum eumdem Theodoricum legationem misisse constat (a) ad Clodoveum Francorum Regem, ejusque filiam Audeflendam in matrimonium dari sibi postulasse quod ille grate concessit. Ante cujus connubium ex concubina adhuc in Mœsia positus duas Theodoricus genuerat filias, quarum alteram nuptui tradidit Alarico Wisigothorum Regi, alteram vero Regi Burgundionum in Gallia regnantibus. Jam vero & antequam obtinuisset penitus, occidissetque Odoacrem, cum Wandalorum Rege in Africa regnante pacem sibi conciliasse, superius dictum est. Sic igitur cum omnium in Europa regnantium Principum fœdere Italiæ regnum pacatum sibi reddidisset atque tranquillum: hinc factum est ut rebus politicis moderandis animum penitus addixerit, usus Romanis magistratibus, de civibus omnibus ac potissimum Senatoribus benemereri solitus. In primis vero Aurelium Cassiodorum Senatorem virum illustrem ac doctum auxit dignitate Patriciatus, de qua eidem collata dignitate extant ejusdem Theodorici litteræ cum ad ipsum Cassiodorum, tum ad Senatum datæ (b), in quibus magistratus tum ab ipso, tum a majoribus ejus bene perfuncti honorifica mentio habetur. Retinuit num apud se, cujus consilio regnum moderari consuevit, & leges sancire populis, usus etiam ejus ministerio in conscribendis ad diversos epistolis, ex quibus ipsius Cassiodori libri Variarum confecti sunt. At de his satis: reliqua vero de ipso annis singulis pro temporum ratione promemus. Jam ad res Ecclesiasticas revocemus orationem.

Cassiodoro collata Patriciatus dignitas.

(a) *Jord. de rebus Goth.*

(b) *Cassiod. Varian. l. 1. ep. 3. 4.*

VIII. Gelasio Papæ occasio data commonitorii scribendi.

Decreta, quam diximus a Theodorico Rege ad Anastasium Imperatorem legatione, alteri legatorum Fausto Magistro Gelasius Papa causam commendat quæ vertebatur cum Euphemio Episcopo Constantinopolitano a Catholica communione diviso: ut si posset, quod justum esset ei persuaderet, nempe ut Ecclesiæ Romanæ æquissimis jussionibus parens, ejusdem consequi mereretur communicationem frustra hactenus expetitam. Hujus autem delegandi Fausto negotii ea potissimum ratio intercessit, quod acceptis a Gelasio anno superiore datis litteris Euphemius Patriarcha, tantum abfuit, ut illis pro consequenda communione Romani Pontificis acquieverit; ut etiam animo obstinatiori resiliens, non solum Acacii nomen e sacris tabulis minime dempserit, sed & ejus defendendi susceperit patrocinium: immo & eo de-

PAGIUS

nie sicut sub Principe esse præcepit. Hinc etiam titulos Virorum insignium, uti *Clarissimatus* & aliorum, quemadmodum postremis Imperatoribus regnantibus in Italia fieri consueverat, retinuit, ut ex Epistolis Cassiodori, Theoderici Regis nomine scriptis, certo innotescit. Procopius lib. 1. Hist. Goth. cap. 1. scribit, Theodoricum *adepta potentia post annos septem & triginta vivendi finem fecisse*. Quare duæ epochæ Regni ejus distinguendæ, altera ab anno CCCCLXXXIX. quo post suum in Italiam ingressum *Odoacrem* Veronæ vicit; & secundum hanc regnavit annos XXXVII. altera a currenti anno quo *Odoacrem* occidit, juxta quam regnavit annos XXXIII. Prior illa epocha confirmatur ex Eugippio in Vita Sancti Severini Noricorum Apostoli, de Odoacre *Severinum* dixisse tradente: *Odoacer integer erit inter tredecim & quatuordecim annos videlicet Regnum integrum significans* Quare *Severinus* prædixit Odoacrem usque ad annum CDLXXXIX. regnaturum. Porro Epistola Theodorici ad Anastasium Imperatorem a Baronio recitata incerto anno scripta.

III.

Ad num. VII. *Theodoricus* Cassiodori præsertim opera usus est in administratione Regni Italici. Hunc *Odoacer Comitiva privatarum* orna-

mentiæ progressus fuerit, ut inops consilii, quid aliud faceret nescius, ipsam Apostolicam sedem ad judicium vocare in animum duxerit, & jactarit præter hæc alia plura ab eisdem hæreticis & schismaticis contra Apostolicam sedem effutiri solita. His accessit, quod ab eo & aliis Orientalibus ad concitandam Anastasii Imperatoris invidiam & odium adversus Romanum Pontificem, in vulgus sparsum fuerit, ipsum Anastasium ab Episcopo orbis Romæ non recipi, neque a Senatu Romano: cujus rei causa ipse Imperator commotus est.

Querelæ Imper. adversus Gelasium.

IX. Ne igitur horum occasione Romana Ecclesia in discrimen adduceretur, arctataque inter duos hæreticos Principes Anastasium & Theodoricum durioribus angustiis premeretur; viro pio Fausto Magistro alteri legatorum tantæ molis negotium credidit, ut cum esset Constantinopoli objecta dilueret, tentata destrueret; atque sequester pacis existens, Orientalis Ecclesiæ cum Occidentali conciliator accederet. Profectus est Faustus, naviterque negotium susceptum peregit; sed non ex sententia ut erat in optatis absolvit, refragante Euphemio, & majora rixarum fomenta miscente. Qui & de omnibus quæ transacta erant cum ipso, datis ad Gelasium litteris, eum reddidit certiorem. Quibus acceptis Gelasius, ad eum rescripsit adversus adversariorum calumnias defensionem, qua posset idem Faustus ab adversariis objecta refellere. Extat ipsa quidem Commonitorii nomine nuncupata, quod scilicet eum Gelasius, admoneret, quonam modo petulantiam calumniantium retundere valide posset. Est vero ejus argumenti tractatio, qua rerum gestarum series aperiatur, & illorum refellantur objectiones, digna utique quam perlegas & exacte consideres; cujus hic est titulus:

X. *Beatissimi Gelasii Papæ Commonitorium ad Faustum Magistrum fungentem legationis officio Constantinopoli.* Quod quidem tum scriptum videtur, cum ad litteras ipsius Fausti Gelasius respondit, cum ad eum ille scripsisset de Græcorum animo obstinato. Epistola autem ita habet:

Commonitorium Gelasii ad Faustum.

Ego quoque mente percepi, Græcos in sua obstinatione mansuros: nec cui valus insperatum videri potest, quod est ante præcognitum. Quapropter non jam propter religionis causas student dispositionibus publicis obviare, sed potius per occasionem legationis regiæ Catholicam fidem moliuntur evertere, & tali commenso nituntur sperata præstare. Quid sibi vult autem, quod dixerit Imperator a nobis se in religione damnatum; cum super hac parte & decessor meus non solum minime nomen ejus attigerit, sed insuper quando principia adeptus regiæ potestatis exercuit, in ejus se scripsit Imperii promotione gaudere; & ego illa ipsius umquam scripta percipiens, honorificis (ut nostis) eum litteris salutare curaverim? Decessores mei, sacerdotes, qui prævaricatoribus se communicasse, propria voce confessi sunt, a communione Apostolica submoverunt. Si isti (Imperatori scilicet) *placet se miscere damnatis, nobis non potest imputari: si ab eis velit discedere, tanto magis a nobis non potest esse damnatus, sed potius ad gratiam sinceræ communionis admissus.* Hæc quod ad excusationem Pontificum pertinet: sed quod nec recipi se a Senatu, ut hæreticum, esset ejusdem Imperatoris Anastasii querela; hæc ad ipsius Senatus excusationem idem Gelasius subdit in eodem ad Faustum Commonitorio:

Anastasii querela in Senatum.

XI. *Ad Senatum vero pertinet Romanum, ut memor fidei, quam a parentibus se suscepisse meminit, contagia vitet communionis externæ, ne a communione hujus sedis Apostolicæ (quod absit) reddatur externus. Veniam sibi dare proponunt. Legatur ex quo est religio Christiana, vel certe dicatur exemplum in Ecclesia Dei, a quibuslibet Pontificibus, ab ipsis Apostolis, ab ipso denique Salvatore veniam nisi corrigentibus se fuisse concessam. Auditum autem sub cælo nec legitur omnino, nec dicitur, quod eorum voce depromitur: Date nobis veniam, dum tamen nos in errore duremus.*

XII. *Id quoque pariter ostendant, qui nobis canones nituntur opponere: quibus hoc canonibus quibus regulis, qua lectione, quove documento sive a majoribus nostris si-*

Gelasii causa justissima.

ve

PAGIUS

Cassiodorum Theodoricus Rex ad varias dignitates evehit.

naverat dignitate, & deinde Comitem Sacrarum Largitionum eundem instituerat; sed post Odoacris mortem in Brutiorum plagas se se recepit, ubi cum intellexisset, Siculos adversus *Theodoricum* rebellasse, eos tum eloquentiæ, tum armorum viribus novi Regis parere coegit Imperio; sicque se se in aulam ipsius insinuavit. Excepit eum Rex cum eo honore, qui splendori generis & raræ virtuti debebatur, & non immemor officii, quod sibi strenue præstiterat *Cassiodorus*, eum Brutiis & Lucanis præfecit. Expleto annuo Magistratu, eum apud se revocavit, ac postea Quæstura donavit. Cumque in obeundo illo munere omnium sibi animos conciliasset, *Theodoricus* virum integritate notissimum honore Magisterii affecit, & exinde ad Prætorii Præfecturam, culmen honoris altissimum evexit. Quo in dignitate, quamvis tributa imponendi munus, populis exosum, tractaret, ea tamen singulis tanta æquitate dispensabat, ut nemo gravari se taxatione quereretur, nemo solvere detrectaret. Hanc Dignitatem gerebat *Cassiodorus* anno DI. quo *Theodoricus* Romam venit. Quæ omnia ex variis ejus Epistolarum locis deducta;

Conjugium *Clodovei* Francorum Regis cum *Clotilde*, de quo anno seq. num. IX.

ve ab ipsis Apostolis (quos potiores merito fuisse non dubium est) seu ab ipso Domino Salvatore, qui judicaturas creditur vivos & mortuos, sive factum est umquam, vel faciendum esse mandatur Mortuos suscitasse legimus Christum: in errore mortuos absolvisse non legimus. Et qui certe hoc faciendi solus habuit potestatem, beato Petro principaliter mandat Apostolo (a): Quæ ligaveris super terram, ligata erunt & in cælis: & quæ solveris super terram, soluta erunt & in cælis. Super terram, inquit. Nam in hac ligatione defunctum nusquam dixit absolvi. Quod ergo numquam factum est, vel mente concipere formidamus, scientes in divino judicio non posse penitus excusari. Hæc idcirco Gelasius, quod petiissent Orientales Acacii communicatores, dari illi veniam, quod in Romanum Pontificem deliquisset, a quo fuerat excommunicatus: quod nisi fieret, comminarentur se penitus a Romana Ecclesia discessuros. Ad hæc quidem ipse Gelasius ista respondit.

(a) Matt. 16.

XIII. De Euphemii vanitate.

Si autem, quod nunc prætendunt, a Romana Ecclesia se sunt divisuri; id jamdudum fecisse monstrantur. Euphemium vero miror, si ignorantiam suam ipse non perspicit, qui dicit, Acacium ab uno non potuisse damnari. Itane non perspicit, secundum formam Synodi Chalcedonensis Acacium fuisse damnatum? nec novit eam, aut se nosse dissimulat? in qua utique per numerosam sententiam sacerdotum erroris hujus auctores constat fuisse damnatos, sicut in unaquaque heresi a principio Christianæ religionis & factum fuisse, & fieri, manifesta rerum ratione monstratur, decessoremque meum executorem fuisse veteris constituti, non novæ constitutionis auctorem. Quod non solum Præsuli Apostolico facere licet, sed cuicumque Pontifici; ut quoslibet, & quemlibet locum, secundum regulam hæreseos ipsius ante damnatæ a Catholica communione discernant. Acacius quippe non fuit novi vel proprii inventor erroris, ut in eum nova scita prodirent, sed alieno facinori sua communione se miscuit. Itaque necesse, est, ut in eam recideret justa lance sententiam, quam cum suis successoribus per conniventiam Synodalem susceperat auctor erroris.

XIV. De appellationibus ad Apostolicam sedem.

Nobis opponunt canones, dum nesciunt quid loquantur: contra quos hoc ipso venire se produnt, quod primæ sedi sana rectaque suadenti parere fugiunt. Ipsi sunt canones, qui appellationes totius Ecclesiæ, ad hujus sedis examen voluere deferri; ab ipsa vero nusquam prorsus appellari debere, sanxerunt: ac per hoc illam de tota Ecclesia judicare, ipsam ad nullius commeare judicium. Nec de ejus umquam præceperunt judicio judicari, sententiamque illius constituerunt non oportere dissolvi, cujus decreta sequenda mandarunt.

XV. Patriarchæ damnati ab Apostolica Sede.

In hac ipsa causa Timotheus Alexandrinus, & Petrus Antiochenus, Petrus Paulus, & Joannes & cæteri, non solum unus, sed plures utique nomen sacerdotii præferentes, sola sedis Apostolicæ sunt auctoritate dejecti: cujus rei testis etiam ipse docetur Acacius, qui præceptionis hujus extitit executor. Quod utique sicut Apostolicam sedem juxta formam Synodicam fecisse, manifestum est; sic neminem resultare potuisse, certissimum. Hoc igitur modo recidens in consortium damnatorum, est damnatus Acacius, qui eorum damnationem, antequam prævaricator emisceret, fuerat executus. Nobis ausi sunt facere canonum mentionem contra quos semper ambitionibus illicitis fecisse monstrantur.

XVI. Injuste facta ab Acacio.

Qua ipsi Synodo, vel secundum cujus Synodi formam Alexandrinum Joannem de Ecclesia, cui ordinatus fuerat, expulerunt? qui nullis ausis evidentibus nec ante convinci, nec postea provocans etiam in judicio competenti potuit accusari. Quod si dicunt: Imperator hoc fecit. Hoc ipsum quibus canonibus quibus regulis est præceptum? Cur huic tam pravo facto consensit Acacius, cum auctoritas divina dicat (a): Non solum qui faciunt prava reos esse, sed etiam qui consentiunt facientibus? Quibus canonibus, quibusve regulis Calendion exclusus est, vel primi urbium diversarum Catholici sacerdotes? Qua traditione majorum Apostolicam sedem in judicium vocant? An secundæ sedis Antistites & tertiæ, cæterique bene sibi conscii sacerdotes pelli debuerunt; & qui religionis extitit inimicus, depelli non debuit? Viderint ergo si alios habeant canones, quibus suas ineptias exequantur.

(a) Rom. 1.

XVII. Præsumptio vocandi ad judicium Sedem Apostol.

Cæterum isti qui sacri, qui Ecclesiastici, qui legitimi celebrantur, sedem Apostolicam ad judicium vocare num possunt? & Constantinopolitanæ civitatis Episcopus quæ utique per canones inter sedes nullum nomen accepit, in communionem recidens perfidorum, non debuit submoveri? An qui homini mentitus est Imperatori, & qui Imperatorem læsisse perhibentur, depelli debuerunt; & in Deum qui summus & verus est Imperator, Acacium delinquentem, sinceramque communionem divini sacramenti studentem miscere cum perfidis secundum Synodum, qua hæc est damnata perfidia, non oportebat excludi? Sed velint, nolint ipsius judicio antiquæ canonum constitutiones firmabuntur. Sed religiosi viri atque perfecti secundum canones concessam sedi Apostolicæ potestatem nimirum conantur eripere, & sibimet eam contra canones usurpare contendunt? O canonum magistros atque custodes! Nobis nullum fas est intra certamen cum

ho-

hominibus communionis alienæ, divina Scriptura dicente (a) *: Hominem hæreticum post primam & secundum correctionem devita, sciens quod hujusmodi delinquit proprio judicio condemnatus. Ecce cognoscant, quia non solum ab alio, sed a se ipso damnetur hæreticus.*

(a) Tit. 3.

XVIII. Mendacia convincuntur prolata.

Illud autem nimis est impudens, quod Acacium veniam postulasse confingunt, & nos extitisse difficiles. Testis est frater vester, filius meus, vir illustris Andromachus, qui & a nobis abundanter instructus est, ut cohortaretur Acacium, deposita obstinatione resipiscere, & ad sedis Apostolicæ remeare consortium: quique se sub jurejurando magnis cum eodem molitionibus egisse testatur, nec ad ea quæ recta sunt potuisse deflecti, sicut rerum probatur effectu. Quod vero hic dicant Gelasius, a nobis instructum Andromacham ad Acacium cohortandum, non ita intelligi potest, ut id Gelasius ipse præstiterit, cum idem Acacius jamdiu antequam ipse Pontifex crearetur, decessisset ex hac vita: sed illud, quod a nobis, hoc est, ab ipsa Apostolica sede factum intelligit. At pergit: *Certe proferatur judicium, quando miserit, quando veniam postularit, correctionemque suam nobis promiserit exhibendam: nisi forte hunc animum gessit, quem successores ejus habere perspicimus, ut tamen si veniam postularet, sic sibi vellet impendi, ut nihilominus in errore persisteret: ubi utique non tam a nobis recipi videretur, quam nos potius ad suam traducere pravitatem. Quem reatum se confessuros asserunt ante certamen? Si reatus est, utique corrigendus est. Si corrigendum non putant, fallaciter se reatum perhibent profiteri: nisi (quod est infelicius) cum & fatentur reatum, & non æstimant corrigendum.*

XIX. Falsa & inanis prætensio schismaticorum.

Illud quoque me ridere libuit, quod ait: si necesse fuerit, veniam postulare: Existimant nimirum tunc se peccati veniam necessario postulare, si ei concedimus ne peccare desistat; immo etiam (quod absit) cum eodem consentiamus nos quoque peccare. Nescio inter quæ mundi prodigia hæc vox possit ammitti. Remitti culpa de præterito potest, correctione sine dubio subsequente. Nam si deinceps finitur mansura perversitas, non est benignitas remittentis, sed consentientis assensio. Non est mirum si isti sedem beati Petri Apostoli blasphemare præsumunt, qui talia portenta vel corde gerunt, vel ore diffundunt, & nos insuper superbos esse pronunciant: cum eis prima sedes, quicquid est pietatis, non resistat offerre, illi eam ipso protervo spiritu subjugare se posse confidant. Sed captos mente facere ista, non mirum est: sic phrenetici solent medicantes quosque vel ut hostes putare, vel cædere.

XX. Apostolica sedes judicat omnia.

Quæro tamen ab his: judicium quod prætendunt, ubinam possit agitari: an apud ipsos, ut iidem sint inimici & testes & judices? Sed tali judicio nec humana debent committi negotia, nedum divinæ legis integritas. Si quantum ad religionem pertinet: nonnisi Apostolicæ sedi juxta canones debetur summa judicii totius. Si quantum ad sæculi potestatem: illa a Pontificibus, & præcipue a B. Petri Vicario, debet cognosci; quæ divina sunt, non ipsa eadem judicare. Nec sibi hoc quisquam potentissimus sæculi (qui tamen Christianus est) vendicare præsumit, nisi religionem forsitan persequens.

XXI. Auctoritas Apostolicæ sedis.

Quid tamen dicerent, si non chartis suis in omnibus vincerentur? Ineptias itaque suas sibi servent, nisi resipiscant potius cogitantes Christi vocem non esse superfluam, quæ confessioni beati Petri Apostoli (b) *inferni portas numquam prævalituras asseruit. Quapropter non veremur, ne Apostolica sententia resolvatur, quam & vox Christi, & majorum traditio, & canonum fulcit auctoritas; ut totam potius Ecclesiam semper ipsa dijudicet. Sed cogitent magis (si quis in eis religionis est sensus) ne pravitatem suam nullatenus deponentes, apud Deum hominesque sedis Apostolicæ perpetua constitutione damnentur. Sic autem dicitur fuisse definitum, ut deinceps de negotio nihil dicatur; quasi vel nunc eos (quemadmodum nostis) meo duxerim nomine specialiter alloquendos: Neque plane cum istis non corrigentibus ineunda congressio, quemadmodum cum aliarum quoque hæresum sectatoribus dimicatio renuenda. Vos autem salvos & sospites quantocyus huc reverti, continuis Divinitatem votis expetimus.* Hactenus ad Faustum legatum Commonitorium de his quæ ipse adversariis respondere deberet, cum jura impeterent Apostolicæ sedis.

(b) Matt. 16.

XXII. Unde crevit arrogantia Constantinop. Episcopis.

Vidisti, lector, ex responsionibus Papæ Gelasii, quonam progressa fuerit arrogantia Constantinopolitanorum Antistitum, Apostolicæ sedi veluti captivæ sub jugo barbarico insultantium; unde eis animositas tanta succrevit: ut qui ministri esse solerent in mandatis (ut vidimus) exequendis Apostolicæ sedis, modo iidem, quod illic vigeret adhuc Imperium, in Occidente autem fuerit desolatum, statim putarint Romanæ Ecclesiæ jura, quasi super homines vel mœnia innixa, non Dei promissione firmata, esse diminuta atque collapsa. Cum e contra in ipsis Romanis Pontificibus videas eumdem inesse vigorem, atque eamdem residere in iisdem cum auctoritate & potestate etiam majestatem, optime conscius prædecessores suos etiam temporibus Ethnicorum Imperatorum, cum gravissimæ persecutiones ingruerent, non solum nihil remisisse roboris sacerdotalis, sed majorem

sem-

sampet præfetulisse constantiam; utpote qui probe scirent, supra firmam petram fundatam Ecclesiam nullis umquam posse labefactari contrariis, vel debilitari pressuris, immo majora ex adversis virium sumere incrementa. Ut plane fiat cuique rem attentius intuenti perspicuum, ipsam Ecclesiam, non hominum, sed summi Dei regimine gubernari, providentia regi, protectione defendi, & auxilio jugiter sublevari. At quid actum sit Constantinopoli, cum isthæc per Faustum sunt allata atque relata, dicturi sumus anno sequenti.

XXIII. Pelagiani in Dalmatia iterum pullulare deferuntur.

Jam vero quæ ab eodem pervigili pastore Gelasio hoc ipso anno adversus Pelagianos in provinciis Dalmatiæ & Piceni detectos acta sint, enarremus. Extant eo argumento conscriptæ hoc anno sub Albini Consulatu ipsius Gelasii Papæ epistolæ, e quibus rerum gestarum series satis sufficiens colligi posse datur: excripseramus nos ante ex codice Vaticano, collatione facta cum vetustissimo exemplari petito e monasterio S. Petri in Avellana in Umbria sito, quas nuper Vaticanis typis gaudemus editas. Porro datæ Gelasii primo noscuntur litteræ ad Honorium in Dalmatia Episcopum hoc anno, quinto Kalendas Augusti, sub Consulatu Albini, licet mendose & Fausti collegæ legatur: nullus enim Fausti Consulatus sub Pontificatu Gelasii reperitur. Ipsa autem epistola sic se habet (a):

(a) Gelas. ep. 3. t. 1. ep. Rom. Pont.

XXIV. Gelasius ad Honorium de Pelagianis inquirendis.

Dilectissimo fratri Honorio, Gelasius.

Licet inter varias temporum difficultates continuis occupationibus implicati vix respirare valeamus; pro sedis tamen Apostolicæ moderamine totius ovilis Dominici curam sine cessatione tractantes, quæ beato Petro Salvatoris nostri voce delegata est (b): Et tu conversus confirma fratres tuos: & item (c) Petre amas me? pasce oves meas: dissimulare nec possumus, nec debemus, quæ nostram sollicitudinem ferme perstringat, cum beato Paulo Apostolo sentientes, atque dicentes: (d) Quis infirmatur, & ego non infirmor? Quis scandalizatur, & ego non uror? Ita quippe nos repente tristis, horrenda, & vix credibilis confecit opinio, ut mentem nostram et confunderet, sauciaret, affligeret. Nunciatum est enim, in regionibus Dalmatiarum quosdam recidivæ Pelagianæ pestis zizania seminasse, tantamque illic eorum prævalere blasphemiam, ut simplices quosque mortiferi furoris insinuatione decipiant. Addit his complura in detestationem Pelagiani erroris ante tum sententia Romanorum Pontificum, tum sacris Conciliis sæpius prædamnati.

(b) Luc. 22.
(c) Joan. 21.
(d) 2. Cor. 11.

His acceptis Honorius litteris, negans, ad Gelasium rescripsit querens tamquam calumniam passus, cum accusaretur nomine negligentiæ, & occultæ proditionis Catholicæ fidei. Gelasius vero, datis rursum ad eum litteris, quam expediat in his pervestigandis videri studiosior quam remissior, declarat, his verbis exorditus epistolam (e):

(e) Gelas. ep. 4. t. 1. ep. Rom. Pont.

XXV. Inquirendi diligentius hæretici.

Miramur dilectionem tuam fuisse miratam, curam sedis Apostolicæ, quæ more majorum cunctis per mundum debetur Ecclesiis, pro vestræ quoque regionis fide fuisse sollicitam. Cumque ad eam perlatum esset, quod quidam per Dalmatias integritatem Catholicam vitiare niterentur, & divinis humanisque legibus ante damnatum Pelagianæ pestilentiæ virus inferre, non putaverimus ullatenus differendum, quo minus hæc diligentius inquirentes; ut aut si fortasse irrepserant, de proximo sanarentur; aut anxietatem nostram, si falso probarentur jactata, relevarent: æstimantes, melius non videri impatientius talia investigare voluisse, quam crescere dissimulando perniciem. Neque enim vel silentio premere causam hujusmodi, vel differendo fovere deberemus: cum dicente Magistro Gentium (f): Sollicitudine non pigri: atque iterum (g): Qui præst in sollicitudine: reos procul dubio nos nisi continuo quæreremus, etiam si inaniter essent vulgata, convincerent. Nec interest peu quæ ad aures nostras eadem pervenissent dum quomodolibet ista referentibus, postquam nostram conscientiam penetrarent, in his veraciter indagandis pastorales excubias esse non oportuerit negligentes, quatenus vel evestigio possent lupis inhiantibus obviari, vel nullis existentibus ferie, ovium custodia secura persisteret,

(f) Rom. 12.
(g) 1. Cor. 14.

XXVI.

Vides qua intentia Gelasius ista inculcet energia: ex quibus plane intelligas, ex sanctorum Patrum præscripto in hæreticis sollicite inquirendis vigilantissimum esse debere studium primæ sedis Antistitis, indefessumque exhibendum officium, atque diligentiam incomparabilem adhibendam: in quo munere ex ipsius Gelasii sententia constet segnitiem magis culpandam, quam exquisitam improbandam esse solertiam; adeo ut præstet, delatum a quovis etiam innocentem in quæstionem adduci, quam sub levi suspicione relinquere Catholicæ fidei integritatem.

XXVII.

Cæterum quod pertinet ad Pelagianos in Dalmatia degere nunciatos: veram eam fuisse delationem, credi absque piaculo potuit, cum in proximis provinciis transmarinis eadem erroris semina sparsa esse competita sint. Etenim brevis interstitio maris ex adverso positam Piceni provinciam iisdem temporibus liquet Pelagii fuisse contagione labefactatam. Hoc namque anno sub ejusdem Albini Consulatu data habetur Kalendis Novembris Circularis epistola ejusdem Gelasii ad omnes Episcopos in Piceno positos, qua plurimum dolat, eandem pelagianam hæ-

Pelagiani in Piceni provincia.

re-

resim in eadem provincia coalescere cœpisse. Sed quo magis adversus eos Romanus Pontifex commoveretur, illud quidem fuit, quod non sicut in Galliis, vel aliis provinciis Pelagianorum doctissimi fraudulenta calliditate sub Catholico nomine subque titulo defensionis Catholicæ pietatis, immo & sub prætextu impugnandi ejusdem erroris Pelagiani, Pelagianam (quod vix credi possit) vafre nimis hæresim propinarant: verum homo rudis, illiteratus, obtusus ingenio, vecors, stupidus, & infantissimus eamdem cum doceret hæresim, qui eum audirent & essent, & qui inducerentur in errorem invenirentur etiam sacerdotes summi, populis præsidentes Episcopi.

XXVIII. Ad hæc autem mala curanda legatum misit Gelasius Papa Romulum S. R. E. diaconum Cardinalem, cui & cum Apostolica ei tributa auctoritate litteras etiam ad dictos Episcopos dedit. Audiamus igitur ipsum Gelasium juste expostulantem cum Episcopis Piceni provinciæ in epistola ad eos simul omnes conscripta; ex qua tamen, omissis reliquis, illa dumtaxat, quæ ad historiam pertinent, hic describemus, sic enim se habet (a):

(a) Gelas. ep. 1. t. 1. ep. Rom. Pont.

Gelasius Episcopus, universis Episcopis per Picenum in Domino salutem.

XXIX. Gelasius ad Episcopos Piceni.

Barbaricis hactenus dolebamus incursibus & bellorum sæva tempestate vastari: sed quantum inter ipsa recentium calamitatum ferventia pericula comperimus, perniciosiorem diabolus Christianorum mentibus labem quam corporibus hostilis feritas irrogavit. Quod malum principaliter illarum regionum respicit sacerdotes, qui tanta segnitie, tantaque ministerii dissimulatione suscepti, commissarum sibi negligunt regimen animarum, ut eas etiam ab exiguis quibusque bestiolis lacerari sub conspectibus suis impune patiantur: quinimmo subrepentes nequitias componendo, & depravatoribus acquiescendo Fidelium, non solum eas minime retrahant, sed ipsi magis præbeant propria nutrimenta perditionis exemplo. Quid autem tales essent acturi Pontifices, si (quod absit) vel aliqua nova pestis & primitus ignorata prorumperet; vel ingeniis acrioribus sensibusque versutis, aut aliqua sæcularium doctrinarum perita callidis sacrilega blasphemiarum dicta promerentur, qui tam veteris erroris detrita commenta, tamque majoribus Ecclesiarum magistris, quam etiam nostra ætate convicta non recolunt, nec refutant, atque ab imperitis stultisque prolata non respuunt?

XXX. Piceni Episcopi reprehensione digni.

Gratias omnipotenti Deo agimus, quoniam suorum corda per hujusmodi personas examinat, quæ hoc ipsum virus nesciunt, quod loquuntur. Nam quid facerent populorum Præsules sub astutioribus inimicis, qui se subiiciunt libenter indoctis? Quando utique etiamsi tanta erat in rectoribus Dominici gregis prorsus ignavia; ut ne tam vilem, hebetemque personam possint vel intelligere, vel refrænare; potius pastorali cura debuerint a nobis cognoscenda perquirere, quam suasionibus inconsideranter absurdis facile submittere voluntatem.

Oblatus est enim nobis miserabilis senex, Seneca nomine qui non modo totius est eruditionis alienus, sed ipsius quoque intelligentiæ communis prorsus extraneus, in Pelagianæ voraginis cœno (sicut de quibusdam in Apocalypsi (b) legimus velut una ranarum impudenter immersus, inque illa face horribiliter volutatus, nullatenus inde qualiter emergere possit, inveniens; quia puritatem relinquens Catholicæ veritatis, quanto se per lubricum falsitatis conatur attollere, tanto magis eius lutosis foveis circumclusus obruitur, de illis unus existens, de quibus Petrus dixit Apostolus (c): Hi vero, velut irrationabilia pecora, naturaliter in captione & in pernicie, in his quæ ignorant blasphemantes in corruptione sua; & peribunt recipientes mercedem injustitiæ.

(b) Apoc. 16.

Senecæ Pelagiani hæretici cum pravitate stupiditas.

(c) 2. Pet. 2.

XXXI. *Re vera enim sic ejus stolidus & obtusus est animus, ut de his venenis quæ male hausit & vomuit, nullam rationem vel accipere valeat omnino, vel reddere: sed induratus occæcatione diabolica, sibique jam traditus sordis sui funesta sit obstinatione damnatus; nihilque superest ei, nisi ut Deus noster, qui dixit (d), quæ hominibus impossibilia videntur, apud se esse facilia, hujusmodi mentem potenti compunctione transfigat, ut secundum beatum Apostolum Paulum (e) resipiscat a diaboli laqueis, quibus captivi detinetur sententia divini judicii. Multa ex illis, quæ de Pelagianis sensibus nec in somnis omnino contigerant, vobis magis patefacto prodidimus, eaque dudum convicta fuisse monstravimus, &c.*

(d) Matt. 19. Marc. 10. Luc. 18.

(e) 2. Tim. 2.

XXXII. Quænam autem essent Pelagianæ hæresis capita, quæ circulator iste prædicans, corruperat populum illum alioqui pium hactenus, & qui ante hac nec vel levi suspicione hæresis reperiatur aspersus, idem Gelasius memorat, simulque jungit antidotum, quo Episcopi illi & se ipsos & alios eo veneno potatos curare possent, ac pristinæ reddere sanitati. Tres autem enumerat Pelagianas sententias Gelasius, quarum senex delirus erat assertor. Earum prima illa est, quod negaret infantes cum peccato originali concipi, & ei obnoxios reddi. Secunda ista, parvulos sine baptismo non posse damnari. Tertia demum erat, hominem per liberum arbitrium, ipsa natura suffragante, posse beatum reddi. Istis tribus capitibus, immo portentis, cerberus iste

tri-

triceps haud levia populo illi damna intulit, tacentibus qui bestiam abigere debuissent Episcopis, immo & eidem consentientibus: unde ad finem epistolæ ipse Gelasius eosdem hujuscemodi exagitat querimonia:

XXXIII. *Nimis incusamus fratres & Coepiscopos nostros maxime per Piceni provincias Dei Ecclesiam gubernantes, qui non solum ineptissimi senis abjectaque personæ pravum non deterruere colloquium, verum & suo nutrivere consensu. Quis audiat? Quis ferat? passos esse Pontifices, ut eundem nescio quod indignum, presbyterum sibi non acquiescentem audire, communione privaret? Quomodo talis vel susceptus ab aliquo, vel patienter auditus est?* Hæc cum exclamet ipse Gelasius, & jure redarguat tantum sibi sumpsisse cariosum senem, ut resisteorem ipsi presbyterum excommunicare præsumpserit; demum silentio obvolutam hactenus pandit causam, cur tantam sibi deforme monstrum vendicaret auctoritatem: nimirum quod ad hæresim illecebras proposuisset carnis oblectationes atque lascivias. Magnum profecto & late patens esse solet ad illaqueandas animas ejusmodi hæreticorum rete: ut ubicumque tensum fuerit, capiantur omnes bestiæ terræ; tantummodo vero evadant illi, qui sicut columbæ pennis (a) cœlestia petunt, & de quibus est Sapientis sententia (b): *Frustra jacitur rete ante oculos pennatorum.* Quod quidem plus satis infelicissima nostra tempora edocent. Sed audi insectantem ista Gelasium, & de inveterato dierum malorum sene hæc nefanda prodentem:

(a) Ps. 54.
(b) Prov. 1.

XXXIV. Miscebat puellis monachos Pelagianus hæreticus.

Insuper leges dedit, libenter acceptus, ut servi Dei cum puellis sacris congregatione dedecorosissima misceantur. Nam cum spirituales animi, etiam cum desint ista consortia, imaginariis infestentur illecebris: quemadmodum alterius sexus intuitu sic illicita volentes, non vehementius incitentur? Hæc quidem probrosus senex, cum vim tantam assereret homini etiam sine Dei adjutorio inesse liberæ voluntatis, ut si vellet, posset inter adolescentulas versari, contrectare, & tamen nullatenus inquinari. Talibus ergo suis concessa licentia, & dempto a sacris virginibus candido pudoris velamina, superinducto autem naturalis furvo tegmine libertatis; quod libidinum putas lutum ejusmodi commixtione porcorum esse contractum, concretum, & augmentarum, longe superans Augiæ stabulum Herculis sudore mundatum?

XXXV. Sed etsi tanto sues isti essent obtuti cœno libidinum, sanctissimi tamen voluerunt hominibus apparere, nobilique velati corona redimiti digni victores, qui thorace libertatis arbitrii potentes, spicula carnis ut sagittas infantium se superasse jactarent, sicque divinam sententiam reddidissent irritam, qua Sapiens asserit: (c) *Scivi quoniam aliter non possem esse continens, nisi Deus det: & hoc ipsum erat sapientiæ, scire cujus esset hoc donum.* Hæc qui sapit, non qui dicentes se esse sapientes, stulti facti sunt. Adversus ergo ejusmodi sociantes se sacris virginibus pœnas decernit idem Gelasius (d) in epistola data anno sequenti ad universos Episcopos, qua & coercet clericos ejusdem Piceni provinciæ negotiationibus & turpibus lucris vacantes.

(c) Sap. 8.
(d) Gelas ep. 6. c. 1. ep. decret.

XXXVI. Sed quod insitum est hæreticis, cum prava & adversantia Catholicæ fidei dogmata sectanda proponunt, ut in eos quos sciunt his adversari viros sanctissimos Catholicæ fidei defensores mox jacula maledictionum intorqueant: audi quid de sene bis puero, ter fatuo, quaterque improbo idem Gelasius addat: *Adhuc majus scelus accrescit, ut sub conspectu & præsentia sacerdotum, beatæ memoriæ Hieronymum atque Augustinum Ecclesiasticorum lumina magistrorum, musca moritura (sicut scriptum est e) exterminans oleum suavitatis, lacerare contenderet. Sed quid miremur Ecclesiarum Præsules ista negligere; quos (sicut a multis audivimus) contra canones omnia gerere, & contra Apostolicam disciplinam passim cuncta miscere, manifestum est; non servatis regulis, ordinare; liciteque non solum monachos, sed etiam ministros Ecclesiæ cum feminis ad peregrina migrantes, remeare rursus, & ab aliis Episcopis in militiam provehi clericalem? Quæ cum singula toleranda non sint: quis sustineat tot & tanta facinora perpetrari, quibus spectaculum Gentilibus & Judæis & Hæreticis non immerito præbentes, in ipsum (quod absit) tendere videantur religionis excidium? Digne ista facientibus aptabitur illa sententia dicentis Apostoli: (f) Nomen Dei per vos blasphematur in Gentibus.* Ne vero hæc ulterius progrediantur, quibus ut altius coalescerent, quæ hactenus in Italia inter Odoacrem & Theodoricum fuere bella, occasionem præbuerant, idem Pontifex his admonet verbis:

(e) Eccl. 10.
Neglecta custodia canonum.
(f) Rom. 2.

XXXVII. Admonitio Gelasii & comminatio.

Sufficiat igitur hactenus fuisse hæc commissa: & ut placetur Deus humanis rebus, solicitius divina curentur. Nusquam loci prorsus inveniatur præfatæ pestis assertor, nec accessum prorsus Ecclesiæ, vel usquam participationem Catholicæ communionis inveniat, qui hæreticorum mavult subsequi nefariæ professione consortium: & hi cum quibus antea probabitur noxium miscuisse colloquium, nisi resipiscunt, & ab ejus societate discedunt, ab Ecclesiastico remoti servitio, devota ultione plectantur, quo cæteris cavendi ministretur exemplum. Nullum adeat; nec usquam loci damnatæ olim blasphemiæ jam sinantur.

Discreta sint habitationibus virorum atque feminarum (sicut sanctum propositum decet) exerceatur circumspecta devotio. Contra canonum constituta nullus ad Ecclesiasticum permittatur officium: non ignoraturis provinciæ cujusque Rectoribus, nec de præteritis se veniam reperturos erroribus, si deinceps dissimulaverint vitare patefactos. Nec excusationis de cætero relinquetur occasio, si post præcepta præsentia, quæ per Romulum diaconum (cujus tolerantiam pro fide Catholica & pro religione vigilantiam gratissime comprobamus) duximus destinanda, quisquis super his omnibus aut contemptor, aut negligens deprehendetur Antistes. Sicut enim ad sedis Apostolicæ moderamina pertinet, cunctis solicitudinem debitam ministrare congruenter Ecclesiis: ita necesse est ut in contumaces & desides traditam sibi divinitus non dissimulet potestatem. Data Kal. Novemb. Albino V. C. Consule: Quo (ut dictum est) Theodoricus regnare in Italia cœpit.

XXXVIII. *Ecclesiæ Romanæ auctoritas integra sub Ariano rege.*

Intueris, lector, nihil penitus Apostolici vigoris remissum vel hebetatum, deploratissimis licet temporibus, Ariano Rege omnibus Italiæ provinciis dominante; nihilque solitæ Romani Pontificis auctoritatis vel juris diminutum, quin idem Romanæ urbis Episcopus pro arbitrio absque ullo implorato a Rege consensu liberas dirigeret legationes ad Italiæ provincias corrigendas; non quidem favore fultus Imperatoris, cui se constituerat adversarium; non amicitia & gratia Theodorici regnantis, cui Ariano existenti nulla poterat Pontifex communicationis compagine glutinari. Ut plane intelligas Romanæ Ecclesiæ summam auctoritatem barbarum Arianumque Regem reveritum esse, qui nulli fuit illius sedis Episcopo impedimento, quin plenissima auctoritate cuncta quæ essent jurium sedis Apostolicæ exerceret. Ut merito hac ex parte lugenda sint tempora nostra, dum sub Principibus Orthodoxis sæpe Catholica ingemiscit Ecclesia, suis ubique juribus spoliata, quæ sub æmulis Principibus hæreticis & barbarico gladio libera atque secura, suo decora splendore fulgebat, propriæ dignitatis ubique venerabilis majestate: cum subjici nescia exigebat auctoritate sua etiam ab hostibus dominantibus reverentiam. Sed ad Gelasium redeamus adversus Pelagianos agentem. Legitur ejus nomine volumen adversus Pelagianam hæresim, cujus est exordium: *De Pelagianis quidem sensibus, &c.* fine tamen carere videtur: at nulla de eo est mentio apud Gennadium, dum Gelasii Papæ scripta relegit.

XXXIX. Quod ad Orientales res pertinet, sub hoc eodem anni hujus Albini Consulatu hæc Marcellinus in Chronico: *Bella civilia adversus Anastasii regnum apud Constantinopolim gesta sunt. Statuæ Regis, Reginæque funibus per urbem tractæ. Julianus Magister militiæ nocturno prælio pugnans, Getica ferro in Thracia confossus interiit.* Hæc ipse: quæ accidisse videntur vulgi furore sine capite debacchantis, quod indigne ferret (ut dictum est) exclusum germanum fratrem Zenonis, hominis ob profusas impensas plebi infimæ acceptissimi. In ludis autem spectans vulgus tumultuatum esse, habent etiam litteræ Gelasii Papæ ad Anastasium, anno sequenti suo loco ponendæ. Sed quæ sine auctore vel duce tumultuaria grassatio facta est, cito deferbuit. Quomodo vero post hæc detectus Euphemius Constantinop. Episcopus favere Isauris, indignationem commeruit Imperatoris, suo loco dicturi sumus.

Vulgi tumultus Constantinopoli.

XL. *Quomodo Episcopi Orthodoxi communicent Euphemio.*

De Ecclesiasticis autem controversiis hoc anno Constantinopoli agitatis habet hæc Cyrillus (a): *Tertio anno Imperii Anastasii incidit gravis seditio inter eos qui præerant Ecclesiis, Romanis quidem Pontificibus dissidentibus & Byzantinis; quod Acacium, qui Constantinopolitanus quidem fuit Episcopus, de rebus autem Christianis non recte sentiebat, inscriptum haberent in sacris Diptychis Byzantini, rursus exclusis Alexandrinis, qui Chalcedonensem quidem Synodum feriebant anathemate, Dioscori autem admittebant communionem. Cum ergo inter eos invicem magna esset dissensio; qui prius dictus est Elias Episcopus Hierosolymitanus, solius Euphemii, qui erat Constantinopoli, amplexabatur communionem, Occidentalibus (ut diximus) depugnantibus; Palladio vero Antiocheno, ad gratiam intuente Imperatoriam, & ideo Chalcedonensem quidem Synodum feriente anathemate, ea autem amplectente quæ tenebant Alexandrini, utpote quod Anastasius eadem quæ Alexandrini sentiret.* Hæc Cyrillus.

(a) *Cyril. in Vit. Sabæ c. 69. Sur. t. 6.*

XLI. At dum laudat Eliam, quod Euphemii tantummodo communionem teneret, absque dubio id egit, quod probaret, defenderetque Concilium Chalcedonense, rejectum ab Alexandrinis (quos nominat Occidentales) & a Palladio Episcopo Antiocheno, atque ab ipso denique Anastasio Imperatore: adeo ut res tunc Catholicæ fidei in Oriente in eo viderentur statu repositæ, ut omnes (ut dictum est) qui essent Catholici Euphemio communicarent; quod si secus agerent, viderentur consentire hæreticis primarum sedium Patriarchis, & Imperatoris sequi perfidiam. Ut non mireris, si Elias vir sanctissimus habitus, in meditullio positus inter Alexandrinum & Antio-

tiochenam hæreticos Patriarchas, se cum Euphemio propugnante fidem Catholicam consentire professas sit: cam tameu uon ob hanc caasam ipsum Eliam diaerimaa inter schismaticos numerandam, qaod Euphemio communicaret: nam licat (ut Idem restarur Cyrillus) controversiæ hoc anno maaimæ verterent iuter Romanam Episcopam & Constantinopolitanum; nondum tamen eo res progressa erar, ur Gelasias Papa in Euphemium damnationis sententiam protalisset, qaando aatem id factum sit, suo loco dicemus. Rarsum vero non erar pro Romana Ecclesia in Oriente legatas, qai colligeret absque Euphemii communicatione Catholicos: nam vidimas res Ecclesiasticas commisisse Gelasiam Papam Fausto uui ex legaris Theodorici Regis: quod proculdabio non fecisset, si aliquis legatus Apostolicæ sedis faisset in Oriente, eai ea more agenda tractandaque committere valeret. Neque enim in litteris ad Euphemium, vel ad Imperatorem datis, vei ad Episcopos Macedoniæ missis alia est de aliqao mentio, qui iu Orienre vices agerer Apostolicæ Sedis. Hæc ad Eliæ Episcopi eacusationem dicta santo.

XLII. Sub hoc eodem anno secundo Gelasii Papæ facta ponitur (*a*) iuventio cryptæ Gargani montis in Apulia, quæ ex apparitione S. Michaelis Archangeli reddita celeberrima, pio est cultai mancipata. Rei gestæ extar historia, iu eo tamen emendanda, dum ibi dicitur bellam tunc viguisse inter Neapolitanos & Sipontinos; restiruendumqae est, Inter Odoacrem & Theodoricum: ejasmodi enim bello & non alio privato tunc vexabarur Italia: cum Sipontini, qui se Theodorico dediderant, male habiti sunt ab Odoacre. Quamobrem occiso randem Odoacre, famma rerum potitus idem Theodoricas Sipontinis negotiatoribus duorum anuorum tributa relaaari jussit. Extat de his epistola ejusdem Regis ad Faustam Præpositam (*b*). Crevit majoribus in dies accessionibas semel cœptus illic religiosas caltus S. Michaelis Archangeli, quem & aniversa Occidentalis Ecclesia anniversaria solemnitate celebrandum susceplt; & locus ipse ob ingentia illic solita edi miracula jugi in posterum peregriuatione Fidelium est frequentatus.

(*a*) *Sigebert. hoc ann. 2. Gelas.*

De apparitione S. Michaelis in Gargano monte.

(*b*) *Apud Cassio. Var. l. 2. ep. 38.*

XLIII. Cæterum alia apparitione erat Romæ illustris memoria S. Michaelis Archangeli, iu cajas venerationem auaua festa dies peragi consuevit. In ejus laudem Drepanias Floras celebris ætatis suæ poeta cecinit sacrum hymoum; iu ipsius vero eaordio hæc de ejus apparitioue, festaque die (*c*):

Cultus Romæ S. Michaelis Archangeli.

(*c*) *Extat t. 8. Bibl. san.*

Clarent Angelici sublimia festa diei
Allatura piæ dona beata animæ.
Hunc etenim Michael aulæ cælestis alumnus
Conspicuo nobis coesecrat ore diem,
Dignatus Petri, Paulique invisere sedem,
Imperiumque fovens, inclyta Roma, tuum.
Qui proceres inter pia mœnia luce coruscos,
Egregio vultu splenduit orbe novo.
Cum Deus expelsis lucem depromeret umbris,
Conderet & stabilem nocte ruente diem, &c.

Ex qaibus facile intelligas, ante apparitionem in Gargano factam, jam celebrem Romæ fuisse cultum ejasdem Michaelis Archangeli.

XLIV. Porro ipse Drepanius, cognomento Florus, ☞ diversus plane est ab eo, ☜ cujas Sidonius Apollinaris in epistola ad Lupum (*d*) meminit sicut & Antidii æque poetæ, de quo idem in carmine ad Felicem. ☞ De eo etiam ☜ errare illi couvincuotur, qai Drepanium Florum ad tempora reiiciunt S. Gregorii Papæ. Longe vero ante hæc tempora sub Theodosio Majore alter Drepanius vialt clarus orator, qaem Panegyricam eidem Theodosio diaisse meminimus: qaem & iilam puramus qui eodem tempore Proconsalatum in Africa gessit, ad quem eatat ejusdem Theodosii rescriptum (*e*); qui Pacatus dictus reperitur: hic autem poeticis facultatibus noras, Florus est nuncupatus. At de his satis.

(*d*) *Sidon. l. 8. ep. 11.*

De duobus Drepaniis.

(*e*) *De exhib. reip. lib. 4. C. Theod.*

I. Reditus legatorum.

CHristi annus quadringentesimus nonagesimusquartus Consulato Asterii atque Præsidii illucescit: quo remeantibus Theodorici Regis legatis circa finem anni superioris Constantinopolim missis, nunciatisque Gelasio Papæ quæ ab Imperatore Anastasio accepissent; ipse Gelasius apologeticam epistolam ad eumdem Augustum conscripsit: Citatur ipsa in Capitolaribus (a) Regum Franchorum: est namque celebris ob argumenti egregii dignitatem. Reddemus eam integre, ut par est, exemplaribus Vaticanis e mendis (quantum licuit) emaculata: sic enim se habet, ut in ea sacerdotalis effulgeat eminentia, & rerum gestarum co-

(a) Capitul. Franc. l. 3. c. 267.

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5987.

SÆC. V. Anno Eræ Hispan. DXXXII. A. C. 494.

⊙ 17. B. ☽ 1. P. 10. April. Indict. 2,

JESU CHRISTI 494.

GELASII PAPÆ 3.

ANASTASII IMP. 4.

THEODORICI REG. 2. & 6.

I. Consules.

[1] COss. *Turcius Rufius Apronianus Asterius*, Occidentalis, & *Præsidius* etiam Occidentalis Em. Card. Norisius in Cenotaphiis Pisanis Dissert. IV. §. 1. de *Asterii* hoc anno Consulis familia, nomine, cognominibus, ac dignitatibus egregie differit, Virosque doctissimos refellit, qui eum cum *Asterio*, verius *Asturio* anno CDXLIX. Consule confudere. Ipsemet Asterius in eximio codice Virgilii in Biblioth. Medicea asservato, & a mille ducentis circiter annis exarato his omnibus nominibus se se appellat, subiicitque elegans epigramma de triplicibus ludis Circensibus Scenicis, & Theatralibus, ob honorem sibi delati Consulatus a se editis. Cardinalis Norisius ibidem existimat *Præsidium* Consulem in Oriente renunciatum, quia, inquit, *in Fastis Græcis primo loco ponitur ante Asterium, uti patet ex Chronico Alexandrino: cum tamen in Latinis Fastis Cassiodori, & Auctarii Victoris Aquitani, aliisque Præsidius post Asterium nominetur*. Verum tam in Fastis Græcis seu Chronico Alexandrino, & in Fastis Græcis Heraclia-

NOTÆ [1] COss. *Turcius Rufius Apronianus Asterius & Præsidius*; Fabrettus pag. 759. num. 649.

DEPOSITVS. XIII. KAL. APRIL. CONS. ATERI. ET PRESIDI CC. VV.

Hic *Turcius Rufius Asterius* vulgasse dicitur Sedulii Poetæ Christiani carmen, qua de re V. C. Justus Fontaninus de Antiquitatibus Hortæ lib. II. cap. III. pag. 229. Vulgati enim Sedulii & libri & codices plerique habent, carmen illud Paschale Sedulii luci datum *a Turcio Rufio Asterio Quinto* V. C. *Exconsule ordinario atque Patricio*. At in codice Sedolii pervetusto Bibliothecæ Othobonianæ num. 555. olim in Bibliotheca Reginæ Suecorum num. 1396. legitur, vulgatum fuisse carmen a *Turcio Ruffo Asterio quinto vicaria consule ordinario atque Patricio*. Mox sequitur: *Incipit ars Sedulii Poeta qui primo laicus in Italia philosophiam didicit, postea cum aliis metrorum generibus heroicum metrum Macedonio consulente docuit. In Achaja libros suos scripsit in tempore Imperatorum minoris Theodosii filii Archadii & Valentiniani. Constantii pax*. Paullo aliter præferunt, quæ Fontaninus ex Analectis Mabillonii, & ex Usserio prodit. Censet autem longe antea, Sedulii carmen fuisse vulgatum, & quidem C. A. D. 434. recognitum vero & emendatum, iterum vulgatum fuisse ab *Asterio*. Quid si dixeris, Sedulii libros scriptos fuisse, A. D. 420. ex nomine *Constantii*, qui in codice Othoboniano legitur? *Constantius* enim postquam A. D. 417. *Placidiam* Honorii sororem duxerat, A. D. 421. Augustus est renunciatus, quo etiam anno periit, Apud Victorium Aquitanum legitur: *Asterio & Præsidio*. Epistola S. Gelasii Papæ: *Asterio & Præsidio* VV. CC. *Coss.*

Inscriptiones basilicæ S. Pauli num. 207. DEPOSITA. IN. PACE.... .. ASTERIO. ET. *Præsidio* VV. CC. *Cons.* Alia item ex Sirmondo ad Ennodium epist. XXIV. apud Reinesium pag. 412.

FL. ASTVRIVS V.C. ET. INL. COM.
ET MAG. VTRIVSQVE MILIT.
CONS. ORD.

Epitaphium Sancti Johannis Archiepiscopi Ravennatis erutum e veterrimo pavimento Metropolitanæ Ecclesiæ Ravennatis A. D. 1734.

✠ HIC REQ. IN P SCS PAP IOHAN Q SD AN. XVI.
M. X. D. XVII. DP. SVB. D. NON. NN. ASTERI. ET
PRAES. VV. CC.

Ex his patet, *Johannem* consecratum fuisse A. D. 477. die XXI. Augusti, qui incidit in Dominicam, littera Dominicali B. eo anno.

Epitome temporum & Indiculus Paschæ: *Asterio & Præsidio*, GEORGIUS

(a) Gelas. epist. 10.

II. Gelasii Papæ ad Anastas. Imp. epistola.

cognitionem haud mediocrem exhibeat: Est autem hujusmodi (a):

Famuli vestræ pietatis, filii mei, Faustus Magister, & Iræneus viri illustres, atque eorum comites publica legatione fungentes, ad Urbem reversi, clementiam vestram quæsisse dixerunt, cur ad vos meæ salutationis scripta non miserim. Non meo, fateor, instituto: sed cum directi dudum de partibus Orientis, vel videndi me, licentiam sibi vestris præceptionibus abnegatam, tota Urbe disperserint; a litteris credidi temperandum, ne onerosus potius quam officiosus existerem. Videtis igitur non mea dissimulatione provenisse, sed competentis fuisse cautelæ, ne respuentibus animis molestias irrogarem. Sed ubi serenitatis tuæ benevolentiam comperi, præfatis indicantibus, humilitatis meæ clementer expetiisse sermonem; jam re vera perpendi, imputandum non immerito mihi, si tacerem: quia, gloriose fili, te sicut Romanus natus & Romanum Principem amo, colo, suscipio; & sicut Christianus, cum eo qui zelum Dei habet, secundum scientiam habere desidero; & qualiscumque Apostolicæ sedis Vicarius, quodcumque plenæ fidei Catholicæ deesse comperero, pro meo modulo suggestionibus opportunis supplere contendo.

III.

(b) 1. Cor. 5.

Pontificis est admonere Imperatorem.

Dispensatione etenim mihi divini sermonis injuncta: væ mihi est, si non evangelizavero. Quod cum Vas electionis B. Paulus Apostolus formidet & clamet (b): multo magis mihi exiguo metuendum est, si divinitus inspiratum & paterna devotione transmissum subtraxero ministerium prædicandi. Pietatem tuam precor, ne arrogantiam judices divinæ rationis officium. Absit, quæso, a Romano Principe, ut intimatam suis sensibus veritatem arbitretur injuriam. Duo quippe sunt, Imperator Auguste, quibus principaliter mundus hic regitur, auctoritas sacra Pontificum, & regalis potestas: in quibus tanto gravius est pondus sacerdotum, quanto etiam pro ipsis Regibus Domino in divino reddituri sunt examine rationem. Nosti etenim fili clementissime, quod licet præsideas humano generi dignitate, rerum tamen Præsulibus divinarum devotus colla submittis, atque ab eis causas tuæ salutis expetis; inque sumendis cælestibus sacramentis, eisque (ut competit) disponendis, subdi te debere cognoscis religionis ordine potius quam præesse. Nosti itaque inter hæc, ex illorum te pendere judicio, non illos ad tuam redigi velle voluntatem.

IV. Leges omnes justas recipit Ecclesia.

Si enim quantum ad ordinem pertinet disciplinæ, cognoscentes Imperium tibi superna dispositione collatum, legibus tuis ipsi quoque parent religionis Antistites, ne vel in rebus mundanis exclusæ videantur obviare sententiæ: quo, rogo, te decet affectu eis obedire, qui pro erogandis venerabilibus sunt attributi mysteriis? Quod audis Gelasium profiteri Pontifices obedire legibus Principum; jam dictum est iterum superius, nec refugisse Romanos Pontifices parere legibus Ethnicorum, immo & persecutorum Imperatorum, quæ justitia pollerent & veritate. Pergit vero Gelasius: *Proinde sicut non leve discrimen incumbit Pontificibus siluisse pro Divinitatis cultu, quod congruit: ita his (quod absit) non mediocre periculum est, qui cum parere debeant, despiciunt.*

V. Excellentia sedis Apostolicæ.

(c) Matt. 16.

Et si cunctis generaliter sacerdotibus recte divina tractantibus Fidelium convenit corda submitti: quanto potius sedis illius Præsuli consensus est adhibendus, quem cunctis sacerdotibus & Divinitas summa voluit præminere, & subsequens Ecclesiæ generalis jugiter pietas celebravit? Ubi pietas tua evidenter advertit, numquam quolibet penitus humano consilio elevare se quemquam posse illius privilegio vel confessioni, quem Christi (c) vox prætulit universis, quem Ecclesia veneranda confessa semper est & habet devota Primatem. Impeti possunt humanis præsumptionibus quæ divino sunt judicio constituta; vinci tamen quorumlibet potestate non possunt. Atque utinam sic contra nitentibus perniciosa non sit audacia, quemadmodum quod ab ipso sacræ religionis auctore præfixum est, non potest alla virtute convelli. Firmamentum enim Dei stat.

VI.

Captat apud Anastasium benevolentiam Gelasius.

Numquidnam cum aliquibus infestata religio est, quantacumque potuit novitate superari, & non magis hoc invicta permansit, quo æstimata est posse succumbere? Desinant ergo (quæso te) temporibus tuis quidam per occasionem perturbationis Ecclesiasticæ præcipitanter ambire quæ non licet; ne & illa quæ male appetunt, nullatenus apprehendant, & modum suum apud Deum & homines non teneant. Quapropter sub conspectu Dei pure ac sincere pietatem tuam deprecor, obtestor, & exhortor, ut petitionem meam non indignanter accipias. Rogo, inquam, ut me in hac vita potius audiat deprecantem, quam (quod absit) in divino judicio sentiat accusantem. Nec me latet, Imperator Auguste, quod pietatis tuæ studium fuerit in pri-

PAGIUS. elianis, qui quando Card. Norisius Cenotaphia Pisana elucubravit, lucem non viderant, quam in omnibus Fastis Latinis, qui supersunt, *Præsidius* post *Asterium* nominatur, sicuti & in tribus Gelasii Papæ Epistolis Asterii & Præsidii Consulatu notatis. Quare non minus ac *Asterius* Consul Occidentalis fuit, licet Onuphrius eum etiam in Oriente creatum velit. Denique apud Mabillonium lib. 5. de Re Diplomatica pag. 354. Asterius dicitur *Curcius Rufius Apronianus* ex inscriptione de qua infra, ab Aldo Juniori mendose descripta.

privata vita. Optasti semper fieri particeps promissionis æternæ. Quapropter noli, precor, irasci mihi, si te tantum diligo, ut regnum quod temporaliter assecutus es, velim te habere perpetuum, & qui imperas sæculo, possis regnare cum Christo.

VII. *Tuis certe legibus, Imperator, pateris nihil perire, Romano nomini nullum admittis ingeri detrimentum. Itane verum est, Princeps egregie, qui non solum præsentia Christi beneficia, sed desideras & futura, ut religioni ut veritati, ut sinceritate Catholicæ communionis & fidei temporibus tuis patiaris quemquam inferre dispendium? Qua fiducia, rogo te, illic ejus præmia petiturus es, cujus hic damna non prohibes? Non sunt gravia, quæso te, quæ pro tuæ salutis æternitate dicuntur. Scriptum legisti (a): Meliora sunt vulnera amici, quam oscula inimici. Quæso pietatem tuam, ut quo affectu dicuntur a me, eo tuis sensibus intimentur. Nemo pietatem tuam fallat. Verum est quod figuraliter per Prophetam Scriptura testatur (b): Una est columba mea una est perfecta mea: Una est Christiana fides, quæ est Catholica: Catholica autem veraciter illa est, quæ ab omnium perfidorum, atque ab eorum successoribus atque consortibus sincera, pura immaculata, communione divisa est. Alioquin non erit divinitus mandata discretio sed miseranda confusio. Nec ulla causa jam superest, si hoc in quolibet contagio voluerimus admittere, ne cunctis hæresibus aditum januamque pandamus. Qui enim in uno offenderit (c), omnium reus est. Qui minima spernit (d), paulatim decidit.*

(a) Prov. 27.
(b) Cant. 6.
(c) Jacob. 2.
(d) Eccl. 19.

VIII. Quid potissimum caveat sedes Apostolica.

Hoc est, quod sedes Apostolica magnopere cavet, ut quia mundo radix est Apostoli gloriosa confessio, nulla rima pravitatis, nulla prorsus contagione maculetur. Nam si (quod Deus avertat, quod fieri non posse confidimus) tale aliquid proveniret: unde cuiquam resistere auderemus errori? vel unde correctionem errantibus posceremus? Proinde si pietas tuæ unius Civitatis populum negat posse pace componi: quid nos de totius Orbis terrarum sumus universitate facturi, si (quod absit) nostra fuerit prævaricatione deceptus? Si totus correctus est mundus, profana patrum suorum traditione despecta; quomodo non corrigatur unius Civitatis populus, si prædicatio fida succedat? Hæc ingerens Gelasius, haud dubium de Acacii abolendo nomine, cui cives faverent, intelligit; & proinde subdit: *Ergo gloriose Imperator, volo ego Ecclesiarum pacem; quam, etiamsi cum mei sanguinis impendio provenire posset, amplector. Sed precor te cujusmodi debeat esse pax ipsa, non utcumque, sed veraciter Christiana mente libremus.*

IX. Quæ ad pacem veram requirantur.

Quomodo enim potest esse pax vera, cui charitas intemerata defuerit? Charitas autem qualiter esse debeat, nobis evidenter Apostolus prædicat, qui ait (e): Charitas de corde puro, & conscientia bona, & fide non ficta. Quomodo (quæso te) de corde erit puro, si contagio inficiatur externo? Quomodo de conscientia bona, si pravis fuerit malisque commixta? Quemadmodum fide non ficta si maneat sociata cum perfidis? Quæ cum a nobis sæpe jam dicta sint, necesse est tamen incessabiliter iterari, & tamdiu non taceri, quamdiu nomen pacis obtenditur: ut nostrum non sit (ut invidiose jactatur) facere pacem, sed talem velle doceamus, qualis & sola pax esse, & præter quam nulla esse monstratur. Eutychianum certe dogma, contra quod Apostolicæ sedis cautela pervigilat, si creditur salva fidei Catholicæ posse veritate constare, promatur, asseratur; & quantislibet viribus adstruatur; ut non solum per ipsum, quam inimicum sit fidei Christianæ possit ostendi, sed quantas & quam letales hæreses in sua contineat colluvione, monstrari. Si autem (ut magis confidimus) a Catholicis judicatis mentibus excludendum: quæso te, cur non & contagia simul eorum, qui hac probantur esse polluti, decernitis refutanda? cum dicat Apostolus, (f) non solum qui non facienda faciunt, reos videri, sed etiam qui consentiunt facientibus.

(e) 1. Tim. 1.
(f) Rom. 1.

X. Qui se indignos venia constituunt.

Proinde sicut non potest, perversitatis communicatore suscepto, non pariter perversitas, approbari; sic non potest refutari perversitas, complice sectatore perversitatis admisso. Legibus certe vestris criminum conscii, susceptoresque latrocinantium pari judiciorum pœna constringuntur; nec expers facinoris æstimatur, qui licet ipse non fecerit, facientis tamen familiaritatem fœdusque receperit. Proinde cum Chalcedonense Concilium, pro fidei Catholicæ atque Apostolicæ veritate communioneque celebratum, damnaverit Eutychetem detestandi furoris auctorem, non satis habuit nisi ut pariter ejus quoque consortem Dioscorum cæterosque percelleret. Hoc igitur modo sicut in unaquaque hæresi vel factum semper, vel fieri, non habetur ambiguum, successores eorum Timotheum, Petrum, atque alterum Antiochenum Petrum, non viritim propter singulos quosque rursus facto Concilio, sed Synodi semel acta regula consequenter elisit. Quemadmodum ergo non evidenter apparet, etiam cunctos simili tenore constringi, & qui eorum communicatores & complices extiterunt, atque omnes omnino a Catholica & Apostolica merito communione discerni? Hinc Acacium quoque jure dicimus a nostro consortio submovendum,

qui

qui maluit in furtem transire perfidiæ, quam in Catholicæ & Apostolicæ communionis sinceritate constare; cum fere per triennium, ne in id veniret, Apostolicæ sedis epistolis doceatur competenter instructus. Postquam vero communionis est factus aliena, non potuit nisi a Catholicæ & Apostolicæ mox societate præcidi; ne per eum, si vel paululum cessaremus, nos quoque videremur subisse contagia perfidorum.

XI. Commixtione malorum malus quis efficitur.

Sed re vera vel tali perculsus pœna resipuit, correctionem promisit, emendavit errorem? aut ille tractatus lenius voluerit coerceri, qui etiam verbera dura non sensit? Quo in sua perfidia & damnatione moriente, tum ejus in Ecclesiastica recitatione non potest nomen adscribi, quam externæ contagium non debet communicationis admitti. Quapropter aut doceatur ab hæretica participatione sincerus, quorum se ille communicationi permiscuit; aut cum iisdem non potest non repelli.

XII. Quid prætexerent Orientales Episc.

Si autem susurrant Orientis Episcopi, quod ad eos sedes Apostolica non ista conscripserit, quasi vel ipsi de recipiendo legitime Petro sedem Apostolicam suis litteris fecerint certiorem; vel hujus receptionis inconditæ non jam pariter complices extitissent, quem sicut vere non possunt docere ab hæretica pravitate fuisse purgatum, ita se hæreticorum nullatenus poterunt excusare consortes. Quod si fortassis adstruxerint, quod ad Apostolicam sedem de susceptione Petri per Acacium cuncti consona voce retulerint; per eumdem sibimet omnes pari voce sentiunt fuisse rescriptum. Apostolicæ vero sedis auctoritas, quod cunctis sæculis Christianis Ecclesiæ prælata sit universæ, & canonum serie paternorum, & multiplici traditione firmatur. Sed vel hinc, utrum sibi quisquam contra Nicænæ Synodi constituta quippiam valeat usurpare, collegio potest unius communionis ostendi non mentibus externæ societatis aperiri. Apud illos si quis confidit, egrediatur in medium, & Apostolicam sedem de utraque parte revincat & instruat. Tollatur ergo nomen e medio, quod Ecclesiarum discretionem procul a Catholica communione operatur; ut sincera pax fidei, communionisque reparetur & unitas: & tunc quis nostrum contra venerandam vel insurrexerit, vel nitatur insurgere vetustatem, competenter & legitime perquiratur: & illic apparebit, quis modesto proposito custodiat formam, traditionemque majorum; qui supra hæc irreverenter insiliens, rapinam æqualem posse fieri arbitretur.

XIII.

Quod si mihi populi Constantinopolitani persona proponitur, per quam dicatur, nomen scandali, id est Acacii, non posse removeri. Taceo quia & hæretico quondam Macedonio pulso, & Nestorio nuper ejectu, plebs Constantinopolitana Catholica permanere delegerit potius, quam majorum Præsulum damnatorum affectione retineri. Taceo, quod qui ab eisdem ipsis damnatis Præsulibus baptizati fuerant, in fide Catholica manentes, nulla sint exagitatione turbati. Taceo, quod pro rebus ludicris populares tumultus nunc etiam vestræ pietatis auctoritas refrænarit: atque ideo multo magis pro salute animarum suarum necessario vobis Constantinopolitanæ civitatis obtemperat multitudo, si eam ad Catholicam & Apostolicam communionem vos Principes reducatis. Etenim Imperator Auguste, si contra leges publicas aliquid (quod absit) quispiam fortasse tentaret, nulla pati id ratione potuisses; ad Divinitatis puram sinceramque devotionem ut tibi plebs subdita redigatur, conscientiæ tuæ non putas interesse? Postremo si unius civitatis populi animus non putatur offendi, ne divina (ut res postulat) corrigantur: quanto magis ne divina offendantur, Catholici nominis universi piam fidem nec lædere debemus omnino, nec possumus? Et tamen iidem nostra se poscunt voluntate sanari.

Falsa excusatio de populo reflagante.

XIV.

Competentibus ergo sinant curari se posse remediis: alioquin (quod absit) in eorum transeundo perniciem, cum illis perire possumus, ipsos autem salvare non possumus. Jam hic quod sit magis sequendum, sub divino judicio vestræ conscientiæ derelinquo: utrum (sicut nos optamus) simul omnes certum redeamus ad vitam; an (sicut illi poscunt) manifestam tendamus ad mortem. Sed adhuc Apostolicam sedem sibi medicinalia suggerentem, superbam vocare arrogantemque contendunt. Habet hoc qualitas sæpe languentium, ut accusent magis medicos congruis observationibus ad salubria revocantes, quam ut ipsi suos noxios appetitus deponere vel reprobare consentiant. Si nos superbi sumus, qui animorum remedia convenientia ministramus; quid vocandi sunt qui resultant? Si nos superbi sumus, qui obediendum paternis dicimus institutis; qui refragantur, quo appellandi sunt nomine? Si nos elati sumus, qui divinum cultum puro atque illibato cupimus tenore servari; qui contra Divinitatem quoque sentiunt, dicant, qualiter nuncupentur? Sic & nos cæteri, qui in errore sunt, æstimant, quod eorum non consentiamus insaniæ. Ubi tamen spiritus superbiæ veraciter consistat & pugnet, veritas ipsa indicat. Hactenus ad Anastasium Augustum Gelasius Papa.

Injuste superbiæ redarguitur Apostolica sedes.

XV. Anastasius occulte hæreticus.

Quod autem tota hac epistola in eo tantummodo versetur Gelasius, ut reprehendat eos qui Acacii nomen adhuc reti-

ne-

nerent in Diptychis; nec in Anastasium tamquam in hæreticum improbantem Chalcedonense Concilium invehatur: intelligere satis possumus, ipsum Imperatorem haud eo palam provenisse audaciæ, ut se Eutychianum esse hæreticum & Acephalorum sectæ signiferum propalarit. Post hæc enim, & non ante præsentem annum Anastasium prœlium excitare cœpisse adversus Catholicam fidem, Marcellinus profitetur in Chronico, qui addit cum persecutione prodigiose esse terræmotum exortum: *Maximus terræmotus* (inquit) *extitit, ex quo Laodicea, Hierapolis, atque Agathicum civitates eodem tempore prostratæ sunt*. Hæc Marcellinus.

XVI.

At ne istis quidem datis hoc anno a Gelasio Papa litteris, vel minimum Anastasius persuaderi valuit, ut remoto obice, Ecclesiis unio redderetur & pax; Euphemio insuper cum suis in sententia obstinate persistente, immo & alios ab Apostolicæ sedis communione revocare conante: cum ad decipiendos simplices illa jactaret, non esse ejusmodi inter se & Gelasium quæstionem, qua Catholica communio solvi deberet; utpote quod non de fide (ut mentiebantur) sed de moribus altercatio orta esset: per Apostolicam vero sedem magis exerceri vindictam, quod ab Acacio spreta esset, quam justitiam defendi. His & aliis ille prætextibus dum involveret eos qui antea secum communicare renuerant, in suas partes blandis sermonibus captivos abducere satagebat.

Falsi prætextus schismaticorum.

XVII. Duo Legati missi a Gelasio Papa.

Attamen complures ab eo resilierunt omnino, fortesque in sententia permansere, ut Episcopi Dardaniæ & Illyrici, qui nullis indui valuere argumentis, ut communicarent cum Euphemio & aliis illi conjunctis Episcopis. Docent id quidem litteræ Gelasii Papæ hoc eodem anno sub dictis Consulibus datæ tertio Nonas Augusti: cum ad eosdem in fide consolidandos idem Pontifex duos legatos misit Cyprianum atque Macarium, ambos sanctæ Romanæ Ecclesiæ diaconos: quibus & dictas litteras dedit, quas a laude dictorum Antistitum verbis istis exorditur (*a*):

(*a*) *Gelas. ep. 8. s. 1 ep. decretal. Rom. Pont.*

XVIII. Gelasii epistola ad Episcopos Dardaniæ & Illyrici.

Audientes Orthodoxa vestra dilectionis in Christo constantiam, atque ita vos antiquæ fidei, communionisque sinceræ traditionibus inhærentes, ut mentem Christianæ deditam veritati nullatenus infecerint prævaricatorum vicina contagia: magnificavimus Dominum; charitatemque vestram missis litteris alloqui per religiosos filios nostros Cyprianum atque Macarium diacones tota cordis aviditate curavimus. Quoniam pro sedis Apostolicæ principatu, ejus sollicitudo delegata divinitus, cunctis debetur Ecclesiis: nos (*b*) *vivimus, si vos statis in Domino: magnisque gaudiis triumphamus, cum ubique terrarum Dominum Sabaoth semen puræ confessionis reliquisse cognoscimus, &c.* Ad finem vero hæc de falsis schismaticorum prætextibus: *Nec quisquam omnino vobis persuadeat, Acacio prævaricationis suæ crimen fuisse laxatum: quia qui postquam in collegium recedens pravitatis, jureque meruit ab Apostolica communione secludi, in hac quidem persistens damnatione defunctus est: absolutionem quam superstes nec quæsivit omnino, nec meruit, mortuus jam non potest impetrare.* Et inferius: *Sed neque vos quisquam circumvenire pertentet, quod dicat non de religione, sed de moribus esse certamen: vel Apostolicam sedem non causam communionis Catholicæ fideique tractare, sed injuriam dolere, cum videatur ab Acacio fuisse contempta: quoniam hæc & hujusmodi, quatenus simplices quoque decipiant, hi qui in errore sunt positi, spargere non quiescunt. Videtis enim (sicut supra jam dictum est) per nomina prævaricatorum, si (quod absit) in Ecclesia recitanda credantur, simul & contagium prævaricationis induci. Sedes autem Apostolica in tantum non contumeliam docet, sed fidem defendit, &c.* Quæ insuper ad excusationis prætextum iidem Orientales schismatici addiderint, dicemus suo loco anno sequenti.

(*b*) *1. Thessal. 3.*

XIX. Concilium Romanum LXX. Episcoporum.

Placuit autem inter hæc Gelasio, congregato Romæ Concilio septuaginta Episcoporum, in eodem quæcumque ad fidem Catholicam illibate custodiendam, dissidia tollenda, pacemque in Ecclesia restituendam spectare viderentur, communi omnium Epi-

PAGIUS II. *Decretum de Libris recipiendis & non recipiendis.*

A num. XIX. ad XXIII. Decretum de Scripturis Divinis, & Opusculis Sanctorum Patrum, *quæ in Ecclesia Catholica recipiuntur* valde urget Heterodoxos, qui traditionem rejiciunt, & librorum Canonicorum numerum pro libito, ac sectarum suarum commodo mutilant. Job enim, Tobiæ, Judith, Machabæorum Libri, Epistola ad Hebræos, Apocalypsis Joannis, Petri duæ, Joannis Apostoli III. Judæ I. in eo memorantur. Pearsonius in Vindiciis Ignatianis prolixiorem sermonem de ejus Auctore ac tempore, quo conditum est, instituit, & pag. 53. ait, se existimare hoc Decretum post Synodum V. anno DLIII. celebratam, promulgatum fuisse, Neque Catholici de hujus sanctionis Auctore, annoque, quo ea emissa, inter se conveniunt; quod MSS. Codices eam tribus diversis Pontificibus adscribant. Vetustissimus Codex Collectionis Dionysii Exigui, quem secum communicatum a Dacherio Baluzius testatur, hoc Decretum *Damaso Papæ* attribuit, & Baronius anno LXIX. num. IV. refert, Crescomianam Collectionem continere Concilium Romanum sub Damaso, in quo de Libris Apocryphis agitur, cujus Decreta repetita credit Baronius a Gelasio in Decreto LXXII. Episcoporum, de quo currenti anno cum Collectoribus Conciliorum verba facit. Verum Codex antiquissimus a Pearsonio lectus & a Lanfranco ex Beccensi Cœnobio in Angliam delatus hunc titulum præfert:

Episcoporum consensu, Deo inspirante, constituere: sed in eo potissimum laboravit, ut Catholicæ & Apostolicæ Ecclesiæ communio nulla vel levi macula conspersa, illibata penitus & impolluta sarta tecta in omnibus servaretur. Ad hoc autem præstandum solicitiorem curam impendens, non solum vindicasse voluit ipsam Ecclesiam ab omnibus (ut semper fuit) immunem hæresibus atque hæreticorum consortio; sed ut eam redderet a pravorum scriptorum contagione securam, omne studium adhibens, delectum habuit Ecclesiasticorum librorum, qui hactenus editi legi solerent: distinguens, separansque quasi os Domini (a), mundum ab immundo, & secernens pretiosum a vili. Cujus rei perficiendæ gratia, decretum constituit ab Ecclesia Catholica perpetuo retinendum, in quo post recensitos canonicos libros tum veteris tum novi Testamenti, adjecit de primatu Romanæ Ecclesiæ & aliarum Patriarchalium Ecclesiarum juribus, ad reprimendam Constantinopolitanorum Antistitum præsumptionem, & audaciam infringendam, qua se Acacius primum, inde ejus successores adversus Romanam Ecclesiam proterve nimis erexerant; ista subiiciens non nova, sed quæ a prædecessoribus servata, & a Damaso (ut vidimus) olim fuerant promulgata, longe vero antea ab ipso Ecclesiæ nascentis exordio (ut sæpe demonstratum est) traditione prodita, usu retenta, & observatione firmata, quæ sic se habent:

(a) Hier. 15.

XX. *Post Propheticas*, inquit *Evangelicas atque Apostolicas scripturas, quibus Ecclesia Catholica per gratiam Dei fundata est, illud etiam intimandum putamus, quod quamvis universæ per Orbem Catholicæ Ecclesiæ unus thalamus Christi sit: sancta tamen Romana Catholica & Apostolica Ecclesia nullis Synodicis constitutis cæteris Ecclesiis prælata est, sed Evangelica voce Domini & Salvatoris nostri primatum obtinuit (b): Tu es Petrus, inquientis, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, & portæ inferi non prævalebunt adversus eam, & tibi dabo claves regni cælorum; & quæcumque ligaveris super terram, erunt ligata & in cælis; & quæcumque solveris super terram, erunt soluta & in cælis. Cui data est etiam societas beatissimi Pauli Apostoli Vasis electionis: qui non diverso (sicuti hæretici garriunt) sed uno tempore, uno eodemque die gloriosa morte cum Petro in urbe Roma sub Cæsare Nerone agonizans coronatus est; & pariter supradictam sanctam Romanam Ecclesiam Christo Domino consecrarunt, talemque omnibus urbibus in universo mundo sua præsentia atque venerando triumpho prætulerunt.*

De primatu Romanæ Ecclesiæ.

(b) Matt. 16.

XXI. De prærogativa sedium Patriarchalium.

Est ergo prima Petri Apostoli sedes Romana Ecclesia non habens maculam, neque rugam, nec aliquid hujusmodi. Secunda autem sedes apud Alexandriam B. Petri nomine a Marco ejus discipulo & Evangelista consecrata est: ipseque a beato Petro Apostolo in Ægyptum directus, verbum veritatis prædicavit, & gloriosum consummavit martyrium. Tertia vero sedes apud Antiochiam ejusdem beatissimi Petri Apostoli nomine habetur honorabilis; eo quod illic, priusquam Romam venisset, habitavit; & illic primum nomen Christianorum novellæ gentis exortum est. Et quamvis aliud funda-

PAGIUS

fert: *Decreta Gelasii Papæ de recipiendis & non recipiendis libris. Quæ scripta sunt ab eo cum LXX. eruditissimis Episcopis.* Nicolaus I. Pontifex Romanus in Epist. XLII. ad Episcopos Galliæ circa annum DCCCLXV. data Lupus Abbas Ferrariensis in fine Epistolæ ad Carolum Calvum, & in fine Quæst. de Sanguine Christi, Gratianus dist. 15. cap. *Sancta Romana*, Burchardus Wormatiensis Episcopus, varii Codices MSS. omnesque excusi *Gelasium* hujus Decreti Auctorem produnt. Denique *Hormisdæ Papæ* in antiquissimo Vergellensi codice Baluzius & Chiffletius in Jurensi, illud adscribi testantur. Indeque Chiffletio in fine Notarum ad Vigilium Tapsensem existimatum, Decretum hoc primo sancitum fuisse a Gelasio in Concilio Romano hoc anno; ita tamen ut non quasi Decretum Pontificium, sed velut totius Concilii quidam Canon prodiret: tum deinde ab *Hormisda* editum esse sub forma Pontificii Decretalis & in quinque titulos methodi gratia divisum, ac fortasse nonnullis in locis restitutum.

III. *Gelasius hujus Decreti verus & indubitatus Auctor.*

Gelasium tamen celeberrimi hujus Decreti auctorem esse, & non nisi per errorem illud Hormisdæ attributum demonstrabo, & litem ni valde fallor, dirimam. In eo cum damnatorum voluminum index texitur, inter ea libri Cassiani ac Fausti Reiensis numerantur hac præmissa sententia: *Cætera quæ ab hæreticis sive Schismaticis conscripta, vel prædicata sunt, nullatenus recipit Catholica & Apostolica Romana Ecclesia, e quibus pauca, quæ ad memoriam venerunt, & a Catholicis vitanda sunt, credimus esse subdenda.* Cumque plurimos libros hæreticorum aliorumque incertorum Auctorum Patres Synodi Romanæ damnassent, hos inter Cassiani & Fausti volumina posuere hoc titulo: *Opuscula Cassiani Presbyteri Galliarum apocrypha. Opuscula Fausti Regiensis Galliarum apocrypha.* Sæculo sequenti exortis de Divina Gratia contentionibus ex *Fausti* præsertim libris, non modo in Occidente; verum etiam in Oriente, alii *Faustum* defenderunt, alii eundem acerrime confotarunt, præcipue Monachi Scythæ, qui ex Asia erumpentes adversus eum Europam atque Africam commoverunt, ut anno DXX. explicabimus. Eo rerum statu consultus *Possessor* Episcopus Africanus a Trasamundo Africæ Rege in exilium missus, dum Constantinopoli morabatur, ubi *Fausti* libri a pluribus defendebantur ut Catholici, a Maxentio vero & a Monachis Scythis, uti hæretici damnabantur, consulit ipsemet Hormisdam Papam, quid de iisdem libris sentiendum esset; eamque in rem Justinum Diaconum suum ad eum misit. Extat ejus ad Hormisdam Relatio Tom. IV. Concil. pag. 1519.

De Synodis œcumenicis.

mentum nullus possit ponere præter id quod positum est, qui est Christus Jesus: tamen ad ædificationem nostram eadem S. Romana Ecclesia post illas veteris & novi testamenti, quas regulariter suscepimus, etiam has suscipi non prohibet scripturas, id est, sanctam Synodum Nicænam trecentorum decem & octo Patrum, mediante Maximo Constantino Augusto, in qua Arius hæreticus condemnatus est; sanctam Synodum Constantinopolitanam, mediante Theodosio Seniore Augusto, in qua Macedonius hæreticus debitam damnationem excepit; sanctam Synodum Ephesinam, in qua Nestorius condemnatus est consensu beatissimi Cælestini Papæ, mediante Cyrillo Alexandrinæ sedis Antistite & Arcadio Episcopo ab Italia destinato. Hic observa, lector, nullam fieri de Theodosio Juniore mentionem, sicut de cæteris Imperatoribus, sub quibus reliquæ contigerunt Synodi celebrari; quod ipse Theodosius male audire visus sit. Sed pergit: *Sanctam Synodum Chalcedonensem, mediante Marciano Augusto & Anatolio Constantinopolitano Episcopo, in qua Nestoriana & Eutychiana hæreses simul cum Dioscoro, ejusque complicibus damnatæ sunt.* Hæc de quatuor œcumenicis Synodis Gelasius.

XXII. Ad finem vero damnationem inserit omnium hæresiarcharum & schismaticorum, inter quos adnumerat recentiores hæreticos post Eutychetem atque Dioscorum duos Petros, Alexandrinum & Antiochenum: atque ad postremum recenset Acacium eadem anathematis sententia innodatum. Hæc Gelasius Papa hoc anno statuit in Romano Concilio profutura posteris, si non præsentibus refractariis proficua forent. Sed de rebus Synodalibus hactenus.

XXIII. Disciplinam Ecclesiasticam Gelasius revocare studet.

At ipse licet rerum Orientalium totus assiduis curis distentus, haud tamen prætermisit quæ spectarent ad statum Occidentalis Ecclesiæ, ac præcipue rerum Italiæ. Hoc enim ipso anno sub nominatis Consulibus epistolam scripsit ad universos Episcopos in Lucania, Brutiis & Sicilia constitutos: cum enim ob bella inter Erulos & Gothos annis pluribus agitata Ecclesiastica disciplina collapsa admodum atque protrita esset, ad eam restaurandam laboravit omnem curam impendens: qui & suæ epistolæ exordio tradit, relatione Joannis Ravennatis Episcopi, Italiæ Ecclesias ob bella & famem esse sacris ministris exhaustas. Quamobrem ad Ecclesiæ ministros pertinentia accurata inspectione complura constituit.

XXIV. De bonis Ecclesiæ in quatuor partes dividendis.

De Ecclesiæ vero bonis rursus illud sollicitius inculcavit, ut de redditibus ejus tam ex fructibus, quam ex oblationibus quadripertita divisio fieret: quarum prima Episcopo, clero secunda, tertia pauperibus, quarta vero ædificiis Ecclesiæ tribuenda. Addidit autem præter ea quæ hac de re fuerant a Simplicio constituta, provida ratione Gelasius, ut pars illa quæ in usum pauperum convertenda esset, nequaquam clanculo erogaretur, sed palam, omnibus videntibus atque scientibus; ne rapiendi vel ex parte diminuendi eam daretur occasio: nam ait: Ipsam nihilominus adscriptam pauperibus portionem, quamvis divinis rationi-

PAGIUS

1520. diciturque accepta *XV. Kal. Augusti Rustico V. C. Cos.* idest anno DXX. Hæc Possessoris in ea verba: *Arbitror vestram Beatitudinem non latere quantis in Constantinopolitana Urbe Ecclesia laboret insidiis, & ad morem veteris morbi in sanitm vulnus iterum quærat irrumpere, quod obductum creditur cicatrice. Unde cum quorundam fratrum animus de codice Fausti cujusdam natione Galli Regina Civitatis Episcopi, qui de diversis rebus & frequentius de Gratia Dei diserte visus est disputare, in scandalum moveretur, aliis (ut se habent humana studia) in contrarium renitentibus me crediderunt de hoc ambiguo consulendum.* Addit postea Possessor: *Quæso, ut consulentibus, quid de præfati Auctoris dictis videatur, auctoritate Apostolicæ responsionis agnoscant: maxime quod filii quoque Magistri militum Vitalianus & Justinianus præcipue super hac re rescripto Beatitudinis vestræ similiter informari desiderant.*

IV. *Id ipsemet Hormisda, cui tribuitur, indicat.*

Hormisda Possessoris Epistolam die XVIII. mensis Julii anni DXX. accepit, & die XIII. mensis Augusti ad eundem rescripsit Epistolam ordine LXX. in qua inter alia ait: *Hi vero quos vos de Fausti cujusdam Galli Antistitis dictis consuluisse, litteris indicastis, id sibi responsum habeant: neque illum recipi, neque quemquam, quos in auctoritate Patrum non recipit examen Catholicæ fidei, aut Ecclesiasticæ disciplinæ ambiguitatem posse gignere, aut religiosis præjudicium comparare. Fixa sunt a Patribus, quæ fideles sectari debeant Instituta: sive interpretatio, sive prædicatio, seu verbum populi ædificatione compositum, si cum fide recta, & doctrina sana concordat, admittitur, si discordat abjicitur.* Ubi Hormisdam de Decreto Gelasii loqui recte observarunt Cardinales Baronius anno DXX. num. XXI. & Card. Norisius loco citato pag. 445. Verum, quæ paulo post idem Pontifex subjungit, non se se, sed eundem Gelasium illius Decreti conditorem fuisse, manifeste insinuant: *Non improvide veneranda Patrum sententia fideli posteritati quæ essent Catholica dogmata, definiit; certa librorum etiam Veterum in auctoritatem recipienda, Sancto Spiritu instruente, præfigens, ne opinioni suæ Lector indulgens, non quod ædificationi Ecclesiasticæ conveniret, sed quod voluptas sua concepisset, assereret.* Decretum itaque de libris recipiendis, & non recipiendis, non ab *Hormisda*, sed ab aliquo ex ejus decessoribus in aliqua Synodo Romana emissum, non quidem ab Anastasio, & Symmacho, qui Gelasium secuti sunt, & Hormisdam antecessere; cum nullus unquam id asseruerit, nullumque MS. alterutrius nomen præferat, sed a Gelasio, cui innumeri Codices illud attribuunt.

V. *Origo hujus erroris.*

Nec dici potest, illud scriptum esse a Damaso, cujus nomen Librariorum errore præfert in Collectione Cresconiana; cum plerique Opus-

cu-

tionibus se dispensasse monstraturus Episcopus esse videatur: tamen juxta quod scriptum est (a): *Ut videant opera vestra bona, & glorificent Patrem vestrum, qui in cælis est: oportet etiam præsenti testificatione prædicari, & bonæ famæ præconiis non taceri.* Hæc ipse.

(a) Matt. 5.

XXV. Rursum hoc eodem anno ad Siciliæ Episcopos scribens, præter illam partem quæ erogari deberet in pauperes, ut de sua Episcopus debeat alere peregrinos atque captivos inculcat: quibus plane demonstrat, quod pars, illa pauperibus debita, non in alios pauperes, quam in eos qui sunt scripti suæ cujuscumque diœcesis, sit eroganda: nam audi quid dicat: (b) *Præsulum auctoritas nostrorum emanavit, ut facultates Ecclesiæ Episcopi ad regendum habeant potestatem: ita tamen, ut viduarum pupillorum, atque pauperum, necnon & clericorum stipendia distribuere debeant: hoc eis etiam statui-*

(b) Gelas. ep. 7. l. 1. ep. decret.

mus dari, quod hactenus decretum est. Reliquum sibi Episcopi vendicent, ut (sicut ante diximus) peregrinorum atque captivorum largitores esse possint, &c. Hæc autem in Ecclesia Dei exolevisse, jam superius deploratum est: dolemus rem tantam negligi, vel involucro aliorum prætextum prætermitti: unde mihi facile persuadeo hac potissimum causa Dei Ecclesiam assiduis atteri malis. *Etenim propter miseriam inopum & gemitum pauperum nunc exurgam, dicit Dominus* (c) Cognovi enim (dicam cum Propheta d) *quia faciet Dominus judicium inopis & vindictam pauperum.*

(c) Ps. 11.

(d) Psal. 139.

XXVI. ☞ Hoc anno scripta extat epistola Gelasii Papæ ad Eonium Episcopum Arelatensem de mutua conservanda charitate cum fide Catholica, accepta ex codice Arelatensi: sed corrigendam puto in ejus inscriptione, dum Eonium habet; ejusque loco restituendum esse Cæsarium: etenim quo-

PAGIUS

culosum in eo memoratorum Auctores post Damasum vixerint, & scripserint. Nihil præterea ab *Hormisda* immutatum, ut credidit Chiffletius; cum Hormisda in sua ad *Possessorem* Epistola citata hunc remittat ad ea, quæ jam fixa fuerant a Patribus, nihilque novi de *Fausto*, de quo consultus fuerat, statuere voluerit. Apparet igitur *Hormisdam* tam ad Possessorem, quam ad Legatos suos, qui Constantinopoli tunc agebant, Decretum *Gelasii* Papæ misisse ac mandasse, ut illud ab omnibus religiose observaretur. Quo pacto *Possessoris* petitioni faciebat satis. Contigit vero, ut Decretum illud tunc in varia exemplaria transcriptum, & latius per Europam, Africam, & Orientem præsertim a *Pausti* adversariis disseminatum fuerit, & quia ab *Hormisda* Papa missum fuerat, ejusque nomine ubique divulgatum, eidem ab aliquibus, tempo-

ris progressu, imprudenter adscriptum fuerit. Hæc falsæ illius inscriptionis sine dubio origo.

VI. *Decretum de Libris recipiendis vel non recipiendis post hunc annum editum.*

Baronius & Conciliorum Collectores scribunt, Decretum Gelasii datum esse *Asterio & Præsidio Coss.* hoc sc. anno; verum refellunt eos Codices MSS. in quibus nota illa temporaria non habetur. Legi unum in Bibliotheca Regia antiquissimo charactere exaratum, sed sine nota Consulari, aliumque in Bibliotheca Sancti Victoris Parisiensis, a quo ea etiam abest; nec dubito, quin in cæteris MSS. desideretur; cum Concilium Romanum LXXII. Episcoporum, in quo illud emissum ante annum CDXCVI. celebratum non fuerit. In laudato enim Decreto hæc verba de Seduli, leguntur: *Item Venerabilis viri Sedulii Opus Paschale, quod heroicis descripsit versibus, insigne laude præferimus* In fine vero libri Bucolicorum codicis Virgilii Medicei vetustissimi hæc habentur.

TVRCIVS RVFVS APRONIANVS ASTERIVS V. C. ET INL EX COMITE DOMEST. PROTECT. EX COM. PRIV. LARGIT. EXPR AEF. VRBI PATRICIVS ET CONSVL ORDIN. LEGI ET DISTINCXI CODICEM FRATRIS MACHARII V. C. NON MEI FIDVCIA SET EIVS CVI SIT AD OMNIA SVM DEVOTVS ARBITRIO XI. KAL. MAII. ROMAE

P. VEGILI MARONIS

Distincxi emendans gratum mihi munus amici * succedens operi sedulus incubui

BVCOLICON LIBER EXPLICIT

VII. *Carmen Paschale Sedulii anno sequenti publicatum.*

Em. Card. Norisius laudatus, qui eam clausulam produxit, observat in vetusto Codice Vaticano num. 1165. post Carmen Paschale Sedulii hæc legi: *Hoc opus Sedulius inter cartulas dispersum reliquit, quod recollectum & adunatum, atque omni elegantia divulgatum est a Turcio Rufio Asterio quinto V. C. Exconsule ordinario atque Patricio*. Similem huic codicem etiam vidit Cuspinianeus, qui ad Consulatum *Asterii & Præsidii*, ait, Carmen Sedulii *a Turcio Ruffo Asterio Quinto V. C. Exconsule ordinario atque Patricio* scriptum esse. Eadem annotatio erat etiam in codice, quo Aldus Manutius senios usus est; siquidem advertit, Opus illud non a Sedulio, sed a *Turcio Rufo Asterio V. C. ex Consule ordinario atque Patricio* publicatum esse. Verum quidem est, Sirmondum in Notis ad Epist. XXIV. lib. Ennodii scribere, in codice Remensi poematis Paschalis Sedulii hæc haberi: *Hoc Opus Sedulius inter chartulas dispersum reliquit, quod recollectum, adornatumque ad omnem elegantiam, divulgatum est a Turcio Rufo V. C. Consule ordinario atque Patricio.* Verum ex laudatis MSS. liquet, loco *Exconsule ordinario*, Exscriptorem per errorem posuisse, *Consule ordinario*; cumque Asterius ante annum sequentem *Exconsul* dici non potuerit, ante eum annum *Sedulii* Carmina nec collegit, nec evulgavit, ideoque, nec antea Synodus Romana, in cujus Decreto de Sedulio mentio, celebrata fuit, ut recte videre Usserius lib. 9. de Primordiis Eccles. Britan. cap. 16. Pearsonius in Vindiciis Epistolarum Sancti Ignatii pag. 46. & Card. Norisius laudatus, qui plura habet de Sedulio & ejus Opere. Cum vero mense Martio alia *Synodus Romana* habita sit, ea de qua agitur, pertinet ad annum CCCCXCVI. fuitque II. Romana, sub Gelasio, non I. ut perperam hactenus a Conciliorum Collectoribus appellata, & horum exemplo ab aliis.

VIII. Ad num. XXVI. & seq. Refert Baronius Epistulam Gelasii Papæ ad Eonium Episcopum Arela-

modo poteſt hoc tempore ſediſſe Eonius Arelate, ſi, qui poſt eum ſedit, Cæſarius, exploratiſſimum eſt tempore Felicis Papæ, qui Gelaſium præceſſit, jam ſediſſe? Id quidem tum Felicis Papæ ad eum datæ litteræ, quarum Gennadius meminit, docent; tum illæ quas ejuſdem Felicis ad Cæſarium ex eodem archivo Arelatenſi hic tibi primum edendas curavimus. Qua etiam caſtigatione emenda, quas a Symmacho Papa ad Eonium Arelatenſem Epiſcopum datas epiſtolas leges. Epiſtola vero Gelaſii ſic ſe habet:

* Cæſario

XXVII.

*Dilectiſſimo fratri Eonio * Gelaſius.*

*Inter difficultates varias copiam nos reperiſſe gratulamur, qua per divinam gratiam ſedis Apoſtolicæ regimen nos adiſſe paadentes, prætermiſſum diu cum tua miſceremus fraternitate ſermonem, & ſalutatione directa, mutua charitate ſoliciti dilectionis quoque tuæ proſpera quæreremus. Quanto enim totius ovilis, cura Chriſto Domino delegante, ſuſcepta beati Petri Apoſtoli gubernatio principalis univerſo gregi in Orbe terrarum, * tanto pietatis affectu cunctas Eccleſias, earumque rectores amplectitur, & inter diverſos mundi turbines ſi paterna fide vel traditione firmiter perſeverant, ubi primum facultas arriſerit, & quærit anxia, & gaviſa cognoſcit. Quapropter, frater chariſſime, inſtantius religioſis viris filiis noſtris Euphronio presbytero & Reſtituto viro religioſo, qui ad Italiæ partes ad providendam congregationi ſanctæ ſubſtantiam commearunt, remeantibus ad propria, ſilere nequivimus: ſed omni voto dilectionem tuam duximus admonendam: quatenus & vigere apud nos alterna viſcera gratiæ fratres & Coepiſcopi noſtri per Gallias conſtituti, charitate tua vulgante, cognoſcerent: & deſiderantibus omnium, per quos tua charitas voluiſſet, referret mutuo ſoſpitatem, conſtaretque nullatenus quantumlibet ſæculo detrahente divelli, ſed Catholicam profeſſionem manere ſemper ubique conjunctam. Dominus te incolumem cuſtodiat, frater chariſſime. Dat. X. Kal. Septembr. Aſterio & Præſidio. VV. CC. Conſſ.*

XXVIII. Hoc ipſo anno, qui numeratur decimus regni Clodovei regnantis in Gallia, idem Rex fœdere nuptiarum junxit ſibi in matrimonium Crotildem Chriſtianam feminam neptem Burgundiæ Regis Gundebaldi * nomine, ex qua ipſi bona cuncta fluxerunt, cum primum per mulierem Fidelem ſalvus factus eſt vir infidelis. Rem geſtam exacte deſcripſerunt, qui res Franchorum proſecuti ſunt, ut Gregorius Turonenſis (*a*); Amonius (quem Aimonem, alii Aimoinum nominant) nec non qui Vitam S. Remigii ſcripſit Hincmarus (*b*). Porro ex Amonio iſta reddamus, qui rem ſic auſpicatur (*c*): *Quo ordine Clodoveus ad matris Eccleſiæ ſinum ac Catholicæ pervenerit fidei unitatem, paucis dicam. Duxit uxorem ex genere Burgundionum Crotildem nomine, Chriſtianam ab ipſis incunabulis infantiæ. Hæc tali quadam ex cauſa ad notitiam ipſius Regis pervenit. Miſerat idem Princeps legatos ad Gundebaldum Regem Burgundionum ferendæ pacis gratia: qui dum in Palatio immorantur, Crotildem puellam contemplati, inquirunt quæ ſit. Dictum eſt eis neptem eſſe Regis, ex fratre progenitam: quæ (inquit) parentibus orbata, nunc ſtipe alitur regia. Regreſſi itaque legati, annunciant perfecta eſſe pro quibus ierant. Inter cætera dicunt vidiſſe ſe puellam adeo forma venuſtam, ut cuilibet potentiſſimo Regi nuptui poſſit tradi: Quam, inquiunt, in regia nutritam patre ejus hac vita carente, patruus ab ineunte nutrivit ætate.*

Crotildis nupta Clodoveo.

* Gundebadi.

(*a*) *Greg. Tur. de reb. geſt. Franc. l. 2. c. 28. 30.*

(*b*) *Hincmar. in Vita ſancti Remigii apud Sur. tom. 1.*

(*c*) *Aimon. de Geſt. Franc. l. 2. c. 13.*

XXIX. *Hoc audito Rex Clodoveus amore capitur puellæ, ſperans & ex hac occaſione regnum Burgundiæ accipere poſſe. Dirigit eveſtigio quemdam ſibi familiarem, nomine Aurelianum, qui munera puellæ a ſe miſſa perferens, ſpeciem ejus diligentius contemplaretur. Huic imperat, ut puellam adeat, de nuptiis voluntatem Regis edicat; & quid in animo illa ſuper hac re habeat, agnoſcat.* Eſt mentio Aureliani Patricii apud Gregorium (*d*) Turonenſem, cum agit de ejus ſervo apud ſacras reliquias ſancti Victoris Maſſiliæ liberato. Sed pergit auctor: *Ille præcepto parens, Burgundiæ partes ingreditur. Palatio appropinquans, ſocios ſilvis ſe abdere juſſit: ipſe habitu mendici circumamictus, ad aulam properat; & ut futuræ ſibi dominæ colloqui poſſit, explo-*

Aurelianus Legatus ad Crotildem.

(*d*) *Greg. Turon. mirac. l. 1. c. 77.*

Res geſtæ inter Crotildem & Aurelianum.

PAGIUS

Gelaſius PP. non ad Cæſarium ſed ad Eonium Epiſc. Arelatenſem ſcripſit.

relatenſem datam, *X. Kal. Septembr. Aſterio & Præſidio VV. CC. Coſſ.* ſed ſuſpicatur, *Eonium* loco *Cæſarii* perperam poſitum fuiſſe. Verum poſt Leontium, qui anno CCCCLXXIV. adhuc Eccleſiam Arelatenſem regebat, ſedit *Joannes* I. ut habet Saxius in Pontificio Arelatenſi; in Diptychis enim Eccleſiæ Arelatenſis a Mabillonio Tom. III. Veter. Analect. pag. 432. publicatis, *Eonius* per errorem præponitur *Joanni*. Sanctum vero *Cæſarium* initio tantum ſequentis ſæculi Epiſcopum Arelatenſem renunciatum eſſe, & Eonio ſucceſſiſſe, ex dicendis certo conſtabit.

IX. *Clodoveus Clotildem uxorem ducit.*

A num. XXVIII. ad XXXII. *Clodoveus* Francorum Rex *Clotildem* anno ſuperiori uxorem duxit. Turonenſis enim lib. 2. cap. 27. de Clodoveo ſcribit: *Anno Regni ſui decimo Thoringis bellum intulit, eoſdemque ſuis ditionibus ſubjugavit*, ſeu ut accuratius habet Auctor de Geſtis Reg. Franc. cap. 10. *tributarios Francorum fecit*; Turingi enim ſequentibus annis Reges proprios habuere. Confecto bello Turingico *Clotildem* ſtatuit in uxorem per Legatum poſcere, eamque in rem *Aurelianum* Legatum in Burgundiam miſit, ut fuſe referunt Turonenſis cap.

plorat. Tunc fortuſſe illa ad Eccleſiam proceſſerat Domino ſuarum vota relatura precum; erat quippe dies Dominica. Aurelianus inter cæteros pauperes præ foribus ſtans, egreſſum ejus opperiebatur. Expletis Miſſarum ſolemniis, egreditur puella, egenis (ut mos erat) eleemoſynam largitura. Accedit Aurelianus ut mendicus ſtipem poſtulaturus. Cumque illa aureum ei porrigeret: ipſe apprehenſam manum ejus, pallio ſuper brachium reducto, nudam ori ejus oſculaturus admovit. Illa pudore puellari perfuſa domum repetit. Mittit continuo puella, qui inventum (ut putabat) mendicum ad ſe deduceret compoſitum, quem taliter alloquitur:

XXX. *Quid tibi, o homo, viſum, ut eleemoſynam accepturus, manum meam veſte denudans oſculareris? Cui ille, interrogata umittens, tale dedit reſponſum: Dominus meus Rex Francorum, audita generoſitatis tuæ excellentia, deſiderat te habere conjugem: ecce annulus ejus & cætera ornamenta ſponſalia. Converſus autem, ut ſacculum, quem poſt oſtium depoſuerat, ſumeret, oblaturus ei munera quæ detulerat, furtim ablatum eſſe reperit. Quæſtione habita, invenitur ſacculus, recepit eum ut peregrinus, munera puella offert, de nuptiis jam ſecurus. Nam illa ubi de tori copula audivit, legato in hæc verba reſpondit: Non eſt (inquit) fas Chriſtianæ mulieri Paganum ſortiri maritum: ſed ſi hoc cunctorum præordinaverit conditor Deus, ut ille per me Creatorem agnoſcat ſuum; petita non abnuo, quinimo omnipotentis fiat Domini juſſio. Illo dicente, Regem per omnia aſſenſum præbiturum; rogat illa ut ſecretum apud ſe hoc verbum teneat, ne patruus aliquo illud pacto perſentiſcat. Qui fidem dans, ſe id nulla proferre ratione, regreditur ad Regem, quem proſpero nuncio reddidit alacrem. Puella ſane eum quem Clodoveus miſerat annulum in theſauris patrui repoſuit cuſtodiendum.* Quomodo autem eadem expetita prius, poſtea petita a patruo, aſſentiente illo, ſponſalibus contractis, ad Clodoveum deducta, & illi conjuncta ſit fœdere nuptiarum, idem auctor pluribus narrat.

Sed hæc modo ſatis: quibus repræſentatam ferme videas in Aureliano induſtriam ſervi Abrahæ (a) quærentis conjugem filio domini ſui, afferentiſque munera futuræ ſponſæ puellæ, & in Crotilde illi primum eleemoſynam large dante, & poſtea munera ab eo accipiente, ſanctam redditam eſſe Rebeccam. Talibus plane dignis exordiis e domo Abrahæ patris credentium exemplo deductis tantum decuit connubium auſpicari, ex quo fides eſſet in nobilem gentem fœcundis germinibus propaganda.

(a) Geneſ. 24.

XXXI. Primogenitus Clodovei baptizatus moritur.

At voluit Deus tanti conjugii primitias ſibi offerri, ut ſic magis cæleſtibus benedictionibus augeretur, cùm videlicet primogenitum ex eo filium natum in cælum accepit. Nam ſubdit auctor, natum puerum, baptizatum & Ingomerem nominatum, adhuc in albis poſitum, antequam diuturniore vitæ hujus uſura potiretur eu humanis ſubductum, quaſi obſidem & pignus credituri * parentis ad Deum præmiſſum; ut filius patris voluntate permiſſus fieri Chriſtianus, precibus parentem generaret in fide. *Cum Rex ignorans Dei conſilium* (inquit auctor) *nonnihil in ſanctam Reginam commotus, dixit: Quia puer in Dei veſtri baptizatus eſt nomine, dii noſtri illum præſenti luce fraudaverunt. Cui Regina: Gratias ago, ait, omnipotenti Deo, qui dignatus eſt ex meo utero progenitum in ſuum recipere regnum. Genuit & alium filium, quem baptizatum vocavit Clodomirum: quo ægrotante, Rex conjugem cœpit increpare, dicens: Et hic propter ſuperſtitionem veſtram deorum incurrit offenſam. Sed orante Regina, puero ſalus eſt reſtituta.* Hæc auctor; eadem Gregorius, Hincmarus, & alii. Reliqua autem, quomodo videlicet Rex ipſe Chriſtianam fidem eſt conſecutus, ſuo loco dicturi ſumus: hæc modo ſatis.

* credituri.

XXXII. Hoc ipſo anno, quo tranſacta ſunt hæc inter Clodoveum atque Gundebaldum Burgundiæ Regem, pariter ad eumdem Gundebaldum Theodoricus Rex legationem miſit: qua functus eſt, ad hoc delectus, ſanctiſſimus ille Epiſcopus Ticinenſis Epiphanius, hujuſcemodi muneribus jam diutius aſſuetus. Sed & hoc ipſo anno, an-

PAGIUS cap. 18. Auctor de Geſt. Reg. Franc. cap. 11. Fredegarius cap. 17. & ſeq. & Aimoinus lib. 1. cap. 13. Hæc Legatio obita poſt ejus reditum e Turingia. Tum anno CCCCXCIII. ut teſtatur idem Auctor de Geſt. Franc. & Hermannus, *Aurelianus* rurſus ad Gundobadum Burgundionum Regem miſſus eſt, ut *Clotildem* requireret nuptiali fœdere *Clodoveo* copulandam, quod ægre obtinuit. *Clotildis* Orthodoxam religionem profitebatur, parenteſque habuerat eadem fide imbutos. Denique *Clodoveus*, ut ex Turonenſi lib. 2. cap. 30. & ſeq. liquet, bellum *Alemannicum* geſſit *anno Regni ſui XV*, & priuſquam illi expeditioni ſe ſe accingeret, duos ex Clotilde ſuſceperat filios, alterum hoc anno, alterum ſequenti. Qui hoc anno natus eſt, *Ingomeres* dictus, qui poſt ſuſceptum baptiſmum paucis dumtaxat diebus vixit, ut ſcribit Turonenſis, qui cap. 28. jam prodiderat, *Clodoveum* habuiſſe *jam de concubina filium nomine Theodoricum*, de quo inferius plura. Addit Cointius anno CDXCII. num. III. habuiſſe & ex eodem toro filiam *Theudechildem*. Sed hæc filia commentitia eſt, ut ſuo loco demonſtrabimus.

X. A num. XXXII. ad LIX. Fuſe narrat Baronius Legationem Sancti *Epiphanii* Ticinenſis Epi-

antequam trans Alpes ad Regem Burgundionum dirigeretur, una cum Laurentio Episcopo Mediolanensi ad sublevandas Ligurum afflictiones, quibus universus populus ille penitus obrutus tenebatur, ad ipsum Theodoricum Regem se contulit, Ravennæ adhuc consistentem, jutaque regni disponentem: qui quidem, quo difficiliori negotio per plures annos ancipiti semper fuisset suspensus eventu, rerum summam tandem consecutus, eo cautius atque prudentius agendum putavit, ut retineret adepta: nam præter inita cum omnibus Europæ Principibus fœdera, conciliatosque sibi Romanos, ne spes aliqua Erulis superesset ad amissum regnum Italiæ redeundi; quos sciret sibi adversatos esse, atque Erulis studuisse, ne rursum pro illis consurgerent, eosdem ut perduelles dure admodum exagitandos curavit. Quorum quidem cum haud exiguus numerus esset, & omnia eorum gemitibus atque lacrymis repleta; ne Rex in eos quicquam videretur hostiliter agere leges adversus eosdem difficiles promulgavit.

Theodoricus ulciscitur in Erulorum fautores.

XXXIII. *Laurentius & Epiphanius Episcopi Legati.*

Cum vero irrogatæ legibus pœnæ potissimum eos pertingerent, qui Liguriam & Æmiliam provincias incolebant: ad hæc funera dimovenda populorum lacrymæ suos ipsorum rogant & urgent Episcopos ad suscipiendam ad Regem barbarum legationem. Sic igitur sanctus Laurentius Mediolanensis, itemque sanctus Epiphanius Antistes Ticinensis Ecclesiæ, ambo selectissimi Domini sacerdotes, in hæc infelicia tempora, ut Dei donum, ad abstergendas infelicium lacrymas reservati, pro venia miseris promerenda ad Theodoricum proficiscuntur, comitantibus eos reorum precibus de statu suo ad momentum periclitantium.

XXXIV.

Quæ vero ab eisdem cum Rege transacta sint, Ennodius Ticinensis Ecclesiæ diaconus laciniuso stylo in rebus gestis quas prosecutus est ipsius sancti Epiphanii, scriptorum monumentis omni fidelitate posteris commendavit; simulque aliam illam legationem recenset, quæ mox subsecuta est: cum postea Theodoricus Rex ipsum Epiphanium, addito collega Victore Episcopo Taurinensi, misit in Gallias pro redimendis Liguribus & aliis Italiæ captivis a Burgundionum Rege detentis, quorum diversa conditio erat: alii enim ex illis voluntarie extorres, tum famis tum belli acriter ingruentium necessitate solum vertentes patrium, in Galliam Lugdunensem se contulerant, ubi a Gundebaldo ibi agente Rege detenti fuere; alii vero ab iisdem Burgundionibus sæpe fines Italiæ incursantibus captivi ducti erant. Perduravit ista grassatio usque ad annum præteritum, cum Theodoricus, pulsis Erulis, regnare cœpit, prout ex Cassiodoro intelligi potest, ubi ait (a): *Cum se feritas gentilis prioris temporis animasset, Æmilia & Liguria nostra (sicut vos retinere necesse est) Burgundionum incursione quateretur, geretque bellum de vicinitate furtivum; subito præstatis Imperii*, nempe Theodorici, *tamquam Solis ortu fama radiavit: expugnatum se hostis sua præsumptione congemuit, quando illum cognovit nominatæ gentis esse rectorem, quem sub militis nomine probaverat esse singularem. Quoties se optavit de suis finibus non exire Burgundio, ne Principe nostro pugnaret adverso, &c.* Quomodo igitur ad redimendos captivos, hoc ipso anno mox post indulgentiam impetratam a Theodorico Rege idem (ut dictum est) Epiphanius in Galliam missus sit, Ennodius Ticinensis prosecutus est; ex cujus verbis, quo purior ipsa rerum gestarum series innotescat, hic cuncta reddemus: sed decet ut a priori legatione narrationem exordiamur cum ait.

Epiphanio credita a Rege legatio ad Regem Burgundionum.

(a) Cassiod. Vari. l. 12. ep. 29.

XXXV. *Theodorici lex adversus Erulorum fautores.*

Interea subita animum præstantissimi Regis Theodorici deliberatio occupavit, ut illis tantum Romanæ libertatis jus tribueret, quos partibus ipsius fides examinata junxisset. Illos vero, quos aliqua necessitas diviserat, ab omni jussit & testandi, & ordinationum suarum ac voluntatum licentia submoveri. Qua sententia promulgata, & legibus hac ita plurimis tali lege calcatis, universa Italia lamentabili justitio subjacebat. Itur rursus ad Epiphanium Episcopum Ticinensem, illum qui manu medica publicis consueverat subvenire vulneribus, cujus fonte, ærumnarum sæpe fuerat ardor extinctus. Qui dum se diceret solum ad tantam sarcinam sustinendam non posse sufficere, rogatur pariter venerabilis Laurentius Mediolanensis Episcopus. Qui profecti una Ravennam, etiam pariter pervenerunt. Suscepti pariter. Postquam illis agendi aditus reclusus est: beatus Laurentius necessarium duxit, illi potissimum perorandi copiam dari, cujus vestigia frequentium legationum laboriosus callis attriverat, & per tramitem hujuscemodi itineris cursitantem, non semel hispidum ca-

PAGIUS *Legatio S. Epiphanii Ticinensis Episc. ad Reges Burgundia.*

Episcopi a *Theoderico* Italiæ Rege ad *Gundebadum* Burgundionum Regem missi, ut captivos, qui in bello facti fuerant, redimeret. *Gundebadus* enim Liguriam hostiliter populatus multa captivorum millia Lugdunum abduxerat, agrosque colonis pene vacuos reliquerat. Quare ad hos redimendos quarta Legatio *Epiphanio* imposita est, adjecto ipsius rogatu collega *Victore* Episcopo Taurinate. Hanc Legationem Baronius & post eum Sirmondus in Notis ad Ennodium hoc anno consignarunt; & quidem recte, ut ostendit Epistola Gelasii Papæ ad Rusti-

castrensis pulvis effecerat. Qui tali publicas petitiones est orditus eloquio:

XXXVI. Epiphanii Episcopi Ticinensis oratio.

Quantus, Invictissime Princeps, per innumerabiles successus felicitatem tuam favor divinus evexerit, si per ordinem relegam, agnoscens te votorum parcum majora semper a Deo nostro beneficia, accepisse, quam optasse meminetis. Sufficit tamen horum unum narrare, sed maximum: quod apud te Principem ibi servorum tuorum causas agimus, ubi solebat inimicus tuus hujus solii possessione gaudere. Habes plurimum Christo Redemptori nostro quod debeas: pro quibus rogamus, ipse largitus est. Cavendum nobis est, ne offendatur auctor muneris, si quod præstitit, non amemus. Diu suspendo fiduciam meam: placet ire per singula, quæ fando comperi atque perspexi accessisse tibi Divinitatis auxilio. Scis quæ te pollicebaris acturum, quando confertissimis inimicorum cuneis urgebaris, & circa muros hostilis ruæ Ticinensis civitatulæ clangor streperet: quando armis, numero adversarii præstantiores substitere: sola tecum dimicante cælitus invisibili virtute, non poterat, non audebat te aggredi, qui exercitus tuos nuda æstimatione pensabat: solatiorum tuorum pondus omnis bellandi apparatus sustinere non valuit. Quotiens utilitatibus tuis aer ipse servierit, si recenses, tibi cæli serena militarunt, tibi convexa * pluvias pro voto fuderunt. Quis resistere dexteræ tuæ ausus fuerit & cum gratia superna pugnanti? Quotiens inimici tui ceciderunt mucronibus sodalium suorum? Quotiens tibi vicit, qui pro hostiam tuorum utilitate certabat? His ergo donis cælestibus vicissitudinem, impensa circa homines pietate, restitue. Mysticæ oblationis holocausta sunt supplicantium lacrymas non sperni. Illud certe perpende, qualibus in regno successeris; quos (sicut liquet) malitia expulit. Casus illorum necesse est ut sequentes informet: ruina præcedentium posteros docet: cautio est semper in reliquum lapsus anterior. Non sincero exemplo militat, qui * respicit qua causa decessor ejectus est.

Dona divinitus præstita Theodorico.

* contecta

* non.

XXXVII. Pro Liguria supplicat.

His freta Liguria vestra, nobiscum profusa supplicat, ut legum vestrarum beneficia sic tribuatis innocentibus, ut noxios absolvatis. Exigua est apud Deum nostrum misericordia, si illos tantum læsio non sequatur, qui reatu carent. Culpas dimittere, cæleste est: vindicare, terrenum. Post hæc siluit. At eminentissimus Rex infit: quo loquente, attonita da voluntate ejus corda pavor arctabat.

XXXVIII. Quid Theodoricus responderit.

Quamvis te, venerabilis Episcope, pro meritorum luce suspiciam, & multa apud me confusionis tempore reposuisses beneficia, quibus frui te convenit, tranquillitate revocata: regnandi tamen necessitas, qua concludimur, misericordiæ, quam suades, non ubique pandit accessum. Et inter res duas nascentis Imperii, pietatis dulcedinem censuræ pellit utilitas. Exemplorum cælestium testimonio (a) assertio mea nititur. Offendisse legimus Principem, qui cælitus destinatum nec inimicum subduxit exitio. Pœnam meruit levitas, quam potuit intulisse districtio. Ultionem suscepit, qui detrectat inferre. Locum divini judicii aut attenuat, aut contemnit, qui hosti suo, cum potitur, indulget. Jollitia coercendi sunt, quos constat gratiam non secutos. Vitia transmittit ad posteros, qui præsentibus culpis ignoscit. Nam quod de Redemptoris nostri patientia loquetis: illos vere amplectitur lac gratiæ, quos auctoritas legis informat. Numquam a medico ad plenissimam curationem æger adductus est, nisi ab illo, qui primum putrida ferro membra desecuit, & latentem saniem penitus a sinu viscerum produxit in lucem. Qui criminosos patitur impune transire, ad crimina hortatur insontes. Tamen quia precibus vestris, quibus superna assentiuntur, obsistere terrena non possunt: omnibus generaliter errorem dimittimus: nullius caput noxa prosternet: quoniam potestis & apud Deum nostrum agere ut sceleratæ mentes a propositi sui perversitate discedant. Paucos tamen, quos malorum incentores fuisse co-

(a) 1. Reg. 15.

PAGIUS

sticum, data. *VIII. Kalend. Februarias Asterio & Præsidio VV. CC. Coss.* a Dacherio Tom. V. Spicilegii, post utriusque mortem publicata; *Ceterum*, inquit Gelasius, *frater noster Epiphanius, qui ad gentis sua relevandos & redimendos captivos ad partes vestras destinatur, fraternitatem tuam certiorem faciet quantam ob impiissimi Acacii causam persecutionem sustinemus.* Quare decretum illud iter mense Januario, sed mense tantum Martio, ut susceptum testatur Ennodius in Vita Sancti Epiphanii cap. 11. qui ait: *Ticinum impiger venit. Et quamvis adhuc hiemali torpore Martius mensis glaciales fluminibus frenos imponeret, & cana nivibus juga Alpium transituris minarentur exitium,* &c. Tum cap. seq. asserit Ennodius, Rusticum *trans Rhodanum fluvium adventui ipsius* occurrisse, cum Epiphanius *mira celeritate Lugdunum venit*. Ibi Gundebodus Sedem Regiam habebat uti *Godegeslius* frater ejus Genevæ. Erat Sanctus *Rusticus* Episcopus Lugdunensis, cujus mentio ad diem XIX Julii in continuatione Martyrologii Adonis. Porro vides Vitam Epiphanii ostendere Epistolam ad Rusticum sinceram & genuinam esse, cum altera confirmet quod in altera dicitur. Ennodius captivorum liberatione narrata ait: *Dum tertio mense cum tali trophæo Ticinum remearet Antistes, ut Tarantasiam venit,* &c. Quare cum Ennodius mense Martio se se itineri commiserit, mense circiter Junio Ticinum rediit; de his quæ gesta erant ad Theodoricum Regem rationem per literas reddidit, & quæ ab eo *pro miseris per paginam petiit, incunctanter obtinuit.*

cognovi, locorum suorum tantummodo habitatione privabo, ne forte exurgens necessitas vicinos inveniat nutritores & malorum adjuta successibus bella consurgant.

XXXIX. Lex de Indulgentia lata per Urbicum.

His præcellentissimus Rex dictis, virum illustrissimum Urbicum acciri jubet; qui universa Palatii ejus oneta sustentans, Ciceronem eloquentia, Catonem æquitate præcesserat: cui præcepit ut generalis indulgentiæ pragmaticum promulgaret. Quod ille ad omnem benignitatem paratissimus illico tanta brevitate & luce contexuit, ut & illa culparum genera cognoscerentur abolita, quæ putabantur fuisse reservata.

XL. Theodoricus agit cum Epiphanio de Legatione ad Regem Burgundiæ.

Interea secretius Rex præstantissimus sacerdotem venerandum Epiphanium imperat evocari: quem tali compellat affatu: Judicii nostri ex ipsa sententia, gloriose Antistes, pondus intellige; ut si jam in toto regni nostri circulo Pontifices esse videantur, tu potissimum in tanta ee quasi unicus eligaris: nec enervata per meritum tuum hujusmodi æstimatores illudit opinio: solus esse juste crederis, cujus splendore tamquam globis lunaribus minorum siderum lumen obtunditur, & modicæ luces radii perfulgida conscientia tuæ luce fuscantur. Quis quærat, noctis lampadem, ubi Solis jubar effulserit? quis candelæ præsidium, ubi caminis indesinentibus fidei pyra succenditur? Postremo talem a me oportet dirigi, qualem suscipiens libenter auscultet. Vides universæ Italiæ loca originariis viduata cultoribus? In tristitiam meam segetum ferax spinas atque injussa plantaria campus apportat: & illa mater humanæ messis Liguria, cui numerosa agricolarum solebat constare progenies, orbata atque sterilis jejunum cæspitem nostris monstrat obtutibus. Interpellat me terra, quocumque respicio ubecem vinetis faciem, tum arotris impexa contristant. O dolor! nullus humor illorum labris infunditur, quos a vini copia Neotrios vocavit antiquitas. Hæc quamvis Burgundio immittis exercuit; nos tamen, si non emendamus amisimus: populatæ patriæ cessamus succurrere, si aurum apud nos habetur in conditis. Quid interest, pecuniis, an ferro adversariorum animos inclinemus? Obtulisse quod mentes capiat hostis, vicisse est; occuluisse, superoei.

XLI. Pro captivis redimendis Epiphanius mittitur. * Gundebadus Gundebadus Gundebaldus.

*Suscipe ergo, Christo adjuvante, hujus laboris sarcinam, ex qua communem habeamus in cælesti repromissione mercedem: quia novus iste propriis insignibus titulus laudis adcrescit, per manus tuas de oppugnatoribus nostris sine sanguine triumphare. Princeps eorum Gondovadus * est, cui reverentiam tui venustas inservit: quem videndi te nimia cupido stimulat. Mihi crede, pretium captivitatis Italicæ erit vester aspectus: eedemptos putabo esse, quot cupio; si ad terras illas talis redemptor accesserit. Quam magno suffragio vincentur oculi, quibus te offerimus. Sed quid demoror? manus arva poscant jam, polliceor tibi redivivum statum Liguriæ, polliceor soli lætitiam, & post Transalpinam peregrinationem reducem fœcunditatem. Ex accidenti aurum tibi commodatur, pro quo talis legatus acturus et.*

XLII. Epiphanius gratias agit Regi.

Ad hæc Episcoporum lux Epiphanius eespondit: Quanto venerabilis Princeps, pectus meum tripudio repleveris, si sermone possit ambiri, pro divitiis meritorum tuorum immediate continua verba profunderem: sed quam sermoni meo interceptus denegetar successus, monstrant lacrymæ gaudiorum, quas dolorum alumnas nunc parturit exultatio. Proinde satellige, ad referendos optimo Regi tam pro nobis, quam pro se ipso gratias, plus me sentire posse, quam eloqui. Justitia prius, an bellorum exercitatione, an quod hic præstantius est, omnes retro Imperatores te pietate superare commemorem? Haber unde gentis nostræ rectores accuses. Tu redimis, quos illi persæpe aut permisere fieri, aut fecerunt ipsi captivos. David (a) legimus, pro singularis laudationis exemplo, idcirco maxime cælorum proximitates adeptum, quod oblato montibus suis Saul pepercit inimico: & in testimonium concessæ potestatis, exuviarum ejus particulam rapuit, per quam & licentiam probaret & votum.

(a) 1. Reg. 24.

XLIII.

Deus bone, in quanta remuneratione hujus factum suscipis pro tot millibus oppressorum libertate tractantis, qui illum pro unius servati hominis sanguine sublimasti! Perage ergo cœpta festinus, & felicitatis tuæ oblationem latus adporta: meque quamvis sim paratus, stimula, ne in offerendo tam odorato sacrificio tarditatis obice fræneris. Christi Redemptoris nostri erit, concedere (sicut ex operibus futurum confidimus) ut vere holocausta tua per meas manus possis offerre. Precor tamen, ut indultu clementiæ tuæ Victor Taurinensis urbis Episcopus comes mihi & particeps hujus itineris adjungatur, in quo clarum est epitomen omnium constare virtutum: quo socio adhibito, da Deo securus respondeo, nullum effectum propriis petitionibus abnegandum.

Victor Taurinensis Episcopus.

XLIV. Tempus legationis.

Quibus auditis, Rex eminentissimus annuit: ac tremendus Pontifex, dicto Vale, discessit. Extempore portandæ pro redemptione pecuniæ destinantur, suscipiuntur: egreditur: Ticinum impiger venit. Et quamvis adhuc hiemali tempore Martius mensis glacie fluminibus frænum imponeret, & cana nivibus juga Alpium transituris minarentur exitium: sed mortiferum frigus & concretas algore glebas fi-

dei

dei ardor exuperat: numquam in gelu labitur cujus fundamentum petra solidavit. Ordinato ergo itineris sui viatico, profectus est: quæ poterat retinere necessitas, nec cibi ipsius capiendi mora sustinebatur. Et cum singulos cum ipso positos ille plenus discriminibus callis turbaret; solus inter pericula timere non noverat, quem spes vitæ certa comitabatur. Concurrebat omnis ætas & sexus; & quos a vicinitate viæ ipsius longa intervalla sejunxerant, ardore animi proximabant.

XLV. *Quicquid habuit quisque pretiosum, obtulit; & si non habuit, aliunde mercatus est. Patria ubique, ubique opulenta diffusio. Inemptis dapibus mensa cumulabantur peregrinorum; & illis, quas nisi comparatas habere non poterant, escis sine pretio utebantur externi. Tunc quoscumque indigentium reperit, illis quæ erant donata dispersit: domi forisque pascebat miseros: neque fieri potuit, ut quod ad ipsum delatum est, pauperum usibus subtraheretur. Hoc ordine, mira celeritate Lugdunum ingressus est, ubi Rusticius tunc Episcopalem cathedram possidebat* (dignus hic successor S. Patientis Episcopi, ad quem adhuc laicum extat Sidonii Apollinaris epistola (a) *homo, qui & in sæculares titulo præfiguratione sacerdotem semper exhibuit, & sub prætextu fori gubernationem gessit Ecclesiæ:*

Rusticius Lugdunensis Epis.

(a) Sidon. l. 2. ep. 12.

qui trans Rhodanum fluvium adventui ejus spiritualis lætitiæ copia repletus occurrit: causam commeationis inquirit: quæ essent astutiæ Regis edocuit; quem ne inopinatum objectionum aut responsionum calliditas inveniret, intra penetrale pectoris certaminum prolusionem firmabat. Quem postquam Gondebadus terræ illius dominus venisse cognovit: Ite (inquit ad suos) & videte hominem, quem & meritis & vultu semper ego Laurentii martyris personæ conjunxi. Qui quando nos velit videre, inquirite; & cum jusserit, invitate. Mox ad eum omnis Christianorum Principi adsistentium turba confluxit: qui affatim admiratione capiebantur, quod illa tot linguarum fama tamen minorem se in isto, quamvis etiam ampla, monstraret: cui numquam sufficeret paupertas sermonum, quamvis ditior justo esset in reliquis.

XLVI. *Constitutus est ergo videndi Regis dies. Ad quem cum ingressus, salutavit: & sua utrique visione lætati sunt. Dedit summo viro Victori licentiam, si juberet, ipse principium legationis ordiri: qui ad illum omne pondus retulit, & fuit ad cunctam humilitatem paratissimus. Evestigio decus Italiæ, Antistes noster talibus verbis cœpit affari:*

XLVII. *Inexplicabilis mihi dudum, probatissime Princeps, vestri amor imposuit per iter istud contra naturam & tempus bella suscipere, & conflati montis pericula non timere: quibus dudum in metallum aquas arctaverit, coagulatam ex liquore minatur exitium. Transcendi alienis mensibus, languidos per saltus posui gressus, quos in suis locis vis frigoris obligabat. Postremo mortem non timui, ut tibi celer præmium æternæ lucis afferrem. Inter duos optimos Reges testimonium in cœlestibus dicturus adhibeor: si quod ille misericorditer postulat, tu clementer accommodes. Munus repromissionis Dominicæ æqua lance dividite; & cum ambo amplius habueritis, nemo damna lugebit. Certate, Duces invictissimi; & alterutrum vos, exequendo præcepta mystica, superate. In qua conflictatione sic bravium victor accipiet, ut victus præmium non amittat. Sequimini consilium meum, & ambo superiores, & ambo pares extabitis,*

Epiphanii Episc. oratio.

XLVIII. *Redimere cupit ille captivos, tu sine pretio redde genitalibus glebis. Mihi credite, nemo uberius in hac causa, nemo majus accipiet, quam qui nihil acceperit. Defraudabitur præmium partis illius, atque ad tua compendia lucrum transit alterius, si quos vendere gloriosum est, donare disponas. Divites exercitus tuos faciet contempta pecunia, acquisita mendicos. Audi Italorum supplicum voces, & de te præsumentium preces serenus admitte. Audi Italiam numquam a te divisam, & multum de animi tui clementia confidentem: quæ si una voce uteretur, hoc diceret: Quotiens pro me (si reminisceris) ferratum pectus hostibus obtulisti? Quotiens pugnasti consilio, ne bella subreperent; ne aliquis meorum duceretur in quacumque Orbis parte captivus? Quos nunc detines, tu nutristi. Dolose mihi victus tua beneficium præstitit, si quos ab extraneis tutatus est, custos invasit. Quis catenarum nexibus impeditus, duræ sorti non uberiores lacrymas exhiberet, cum se ad conditionem liberator impelleret? Quis se subduceret, cum armorum tuorum crepitus audiretur, in quo in necessitatibus tutissimum habuere perfugium? Elisis collo manibus matrona sublimes, cum traheretur ad vincula, promisit sibi vindicem te futurum.*

De relaxandis captivis Italis.

Burgundiones laborasunt pro Italia.

XLIX. *Virgo ab stupratoris insidiis pudorem suum tibi credebat displicere posse, si perderet. In summam capti sunt, quos nemo fugientes invenit. Agricolarum laboriosa stirpes, & duris exercitata ligonibus soboles, quas per terram suam pascit infabricata simplicitas, cum loris colla nectuntur, & palmas vinciret arcta connexio: nihil pro defensione sua aliud clamitabant: Scimus & evidenter agnoscimus, nonne vos estis Burgundiones nostri? Videte ne ante pium Regem, quæ facitis, excusetis, & illa urbanorum consuetudine crimina supprimatis. Quotiens*

ista, quas ligare praesumitis manus, domino communi tributa solverunt. Novimus, quia ille fieri ista non jussit. Hac auctoritate miseri pro solatiis utebantur. Multos tamen integritatis tuae fiducia fecit interimi, dum capti superbius responderunt.

L. Instat Epiphanius pro redemptione captivorum.

Redde ergo residuos patriae: redde origini, redde gloriae tuae. Antiquus dominus provinciam dilige, quam & modernus amplecteris. Remitte, quamvis ad alienam ditionem, qui se & ibi positi tuos esse cognoscant. Parum enim gratiae impendimus illius imperio, cujus misericordiae nihil debemus. Vacua sentibus illam quam bene nosti Liguriam, & reple culturis. Quantum muneribus tuis obnoxia sit, intelliget, si faciem suam aliquando cognoverit. Domesticum tibi semper est indulgere supplicibus, sicut superbos opprimere: sic tu utroque fortissimus, ibi per gladium, hic per temperantiam triumphos acquires. Nostros nostrorumque movere fletibus: sic in successione regni istius legitimus tibi haeres accrescat, & per spem adultae progeniei ad Burgundionum gubernacula reviviscas. Et licet hoc Deo tribuas: adice & illud, quod nec hominibus externis istud impendis. Sed juncto tibi Italiae domino etiam necessitudine affinitatis, sit filii tui sponsa laxa captivitas; absolutio captivorum offerat pactum suae munus, quod & Christus accipiat. Haec cum dixisset, commonito sancto Victore collega, surrexit; & usque ad pectus regium lacrymantes, & cum omnibus prope astantibus capita submiserunt.

LI. Regis Burgundionum responsio.

Tunc Rex probatissimus, ut erat fando locuples, & eloquentiae, dives opibus, & facundus assertor, verbis taliter verba reposuit: Belli jura pacis suasor ignoras, & conditiones gladio decisas concordiae auctor eviscerare. Lex est certantium, quem putas errorem. Frenum nesciunt inimicitiae, quod tu Christianae lucis jubar ostendis. Praeliis temperantiam nullus inducit, quae oris tui nitore, egregie moderator, attollitur. Statuta sunt dimicantium: Quicquid non licet, tunc licere. Ista sibi forte quies vendicet, quae narrasti. Hostem suum qui non laesit, adjuvat. Paulatim adversarius a regni sui mole succiditur, cujus Imperii radices viribus amputantur. Reposui Regi partium illarum contumeliam, quam putas illatam: Indificatus speciem foederis, nihil egi studiosius, nisi, ut, quod ut est cautelae, apertos inimicos agnoscerem. Concedat tamen Divinitatis assensus, ut solidatum inter nos foedus longa aetate servetur. Invenient partes illae constantem in amicitia, quem senserunt perniciosum sibi fuisse, dum litigatur. Vos tamen sancti viri ad domos, in quibus manetis, sine tribulatione discedite; dum ego animae meae & regni utilitate discussa, quod me conveniat, praestare pronunciem.

LII. Laconius potens apud Regem Burgundionum.

His auditis, Pontifices obscesserunt. At ille, vocato Laconio, cui & rerum & verborum fides ab illo semper tute mandata est: quem & praerogativa natalium & avorum curules per magistra probitatis insignia sublimarunt: cum quo confert, quotiens pia & religiosa meditatur. Et sicut non est cum vitiis fucata nobilitas, nec adstringitur ad illecebras jus naturae: si quid ille benigne facere voluerit, duplicari iste hortatur adhibitus. Cui Princeps: Vade (inquit) Laconi, & tota votorum tuorum vela suspende. Et sacerdos a nobis, & beatus Epiphanius libenter auditus est; cujus te precibus fuisse permotum, cum apud nos verba faceret, animorum, indices lacrymae testabantur. Vade & pleno pectore dicta sententias, per quas pactionis illius durissimae nexus irrumpas. Liceat omnibus Italis, quoscumque Burgundionum nostrorum metus captivitatis fecit esse captivos, quo famis necessitas, quos periculorum timor advexit; postremo quoscumque concessit aut addixit consensus Principis sui, noster absolvat. At paucos quos ardore praeliandi tunc ab adversariorum suorum dominatione rapuerunt, pro illis pretii quantulumcumque percipiant; ne detestabiles apud illos fiant certaminum casus, quorum cum discrimina sustinuerint, lucra non sentiant.

Solvuntur captivi & & dimittuntur diversa conditione.

LIII.

Post praeceptam venerandi Regis impiger ille verborum salibus indulgentiae species aut formas exposuit, & chartas ad insignem Antistitem detulit: quas ille tum expectatissima devotione suscepit, & portitorem tanti doni ambienter amplexus est. Qui postquam rumor innotuit, tanta istius jam liberae multitudinis frequentia subito astitit, ut desolata crederes esse etiam incolis rura Gallorum. Nam testis hujus rei ego sum, per cujus manus pictacia ad clausuras jussio sacerdotis elicuit. Quadringentos homines die una de sola Lugdunensi Civitate reditus ad Italiam fuisse dimissos, identidem per singulas urbes Sabaudiae * *vel aliarum provinciarum factum, indubitanter agnovimus. Ita ut istorum, quos sola preces beatissimi viri liberarunt, plusquam sex millia animarum terris patriis redderentur. Eorum vero qui redempti auro sunt, numerum ad liquidum cognovisse non potui; quia inter eos etiam multos fuga eripuit. Sic factum est, ut tunc ad liberationem omnium subjugatorum transcendi occasio concessa sufficeret. Postquam tamen pecuniarum ille cumulus effusus est, continuo ad expensas redemptionis suggessit necessaria, illa, quae ibi est, thesaurus Ecclesiae Syagria, cujus prolixam quaeris vitae narrationem: sufficit autem, ut ex operibus cognoscatur, quam verba transcendunt.* Ejusdem stemma-

Numerus captivorum dimissorum.

* Spaudiae

Syagria sanctima femina.

matis hanc putamus esse Syagriam, cujus & Syragius, qui apud eumdem Regem Burgundionum agebat magno ab eo honore habitus: nam Burgundionum Solonem appellat eum Sidonius, quem & Syagrii quondam Consulis ordinarii pronepotem fuisse testatur (a). *Dedit etiam* (subdit Ennodius) *præstantissimus inter Gallos Avitus Viennensis Episcopus, in quo se peritia velut in diversorio lucidæ domus inclusit.* Hic illustris ille Alcimus Avitus, qui ejusdem Regis Burgundionum salutem curans (ut auctor est Ado Viennensis) ad eumdem dialogum scripsit, quo vehementer impugnavit hæresim Arianam: sed de eo inferius pluribus agendum erit. At pergit auctor:

(a) Sidon. l. 5. ep. 5.

LIV. *Quid pluribus? auro illorum ex maxima parte actum est, ne Gallis diutius servitum pubes Ligurium duceretur. Nec in uno loco summus vir in illa se regione continuit: ne forsitan in longinquo degentes dominorum feritas impediret. Fuit Genevæ, ubi Godigisclus germanus Regis larem statuerat: qui formam fraternæ deliberationis secutus, bonis operibus ejus se socium dedit. Brevi tamen tanta liberatorum phalanges remissæ sunt, ut videres longe lateque agminibus ferventia itinera cum laude Dei nostri, tum etiam splendidissimi sacerdotis Epiphanii, cujus ministerio atque labore erepti fuerunt, redeuntium. Et ne tanti lux nostra trophæi muneris privaretur, atque ab oculis ipsius pulcherrimum spectaculum tolleretur, ipse cum his remeavit. Videres duci in triumphis cælestibus vulgus liberum, & pro mactandorum sanguine terram madefieri lacrymis exultantium.* Et paulo post: *Ecce tunc comperimus armatorum mentes sanctitate superatas, & cessisse precibus electi legati Principem, qui obvium semper lanceis pectus ingessit. Quantum acutior fuerit verborum quam ferri lamina, hinc lector agnosce: expugnavit sermo, cui se gladii subduxerunt.*

Godigisclus suos captivos relaxat.

LV. *Dum ergo tertio mense cum tali tropbæo Ticinum remearet Antistes; ut Tarantas jam venit (sic enim vocitatur oppidum Alpibus vicinum) ibi quadam mulier gravi immundi spiritus vexatique laborabat: quæ continuo, percepta benedictione, absoluta discessit. Ipse tum suis inopinatus nec suspicantium oculis astitit. Visus est subito, de quo vix credebatur aliquis posse rumor audiri. Mox tamen ut rediit, curis ex more animum fatigat, ne forte quibus absolutionem Deus noster per illum dederat, proprii census possessione turbarentur: præcipue ob nobilium considerationem personarum, quibus immanior apud suos poterat constare calamitas, si vitam inopes reduces sustinerent, & de peregrinationis incommodis sola misericordia solatia perdidissent. Ad Regem Theodoricum invictissimum per se mox ire noluit, ne forte laboris sui vicissitudinem in relatione gratiarum, aut in exhibitione munerum coram positus videretur exigere: flagitat enim quasi debitam retributionem, qui pro flagitatis Principum jussionibus ipse quid actum sit auctor annunciat. Hoc ergo ille totius acuminis vir perspiciens, declinare gestiebat. Scripsit tamen; & quæ gesta sunt, loqui commisit epistolis: ne aut tacendo contemptor, aut occurrendo per arrogantiam pronunciaretur intemperans. Quantum tunc, admirande Pontifex, tua plus egit absentia, quantum impetravit humilitas deprehensa; dicant illi quos de exulibus ditissimos reddidisti. Igitur omnia, quæ a piissimo Rege pro miseris per paginam petiit, singularis Antistes incunctanter obtinuit, &c.* Hactenus de legatione Epiphanii Ennodius Ticinensis, cui ipse comes ac sancto viro minister accessit.

Epiphanii prudens consilium.

LVI. Redempti sunt alias etiam sub eodem Theodorico captivi, non pecunia Regis, sed eleemosynis Romanæ Ecclesiæ, eas abundanter impendente Symmacho Papa, de quo hæc leguntur in libro de Romanis Pontificibus: *Hic captivos per Liguriam & Mediolanum & per diversas provincias pecuniis redemit, & dona multiplicavit, & dimisit.* Sic ibi. Hæc autem de legatione ad Gundebaldum cum contigisse auctor dicat biennio ante ejusdem Epiphanii obitum, hoc ipso facta sunt anno: nam idem desiit ex hac vita (ut suo loco dicemus inferius) anno Domini quadringentesimo nonagesimosexto. His plane officiis idem Burgundionum Rex demeruit Theodoricum: a quo, sumpta fiducia, petiit horologia ejus generis, quæ Romæ aliquando vidisset, nempe tum ad aquæ fluxum attemperata, quæ clepsydras vocant; tum etiam quibus Sol umbra gnomonis diei horas edocet. Impertitus est Theodoricus quæ ille petiisset, Boetio Severino viro in omnibus scientiis, & mathematicis præcipue facultatibus callentissimo in ejusmodi curandum opus incumbente. Extant ejusdem Theodorici Regis de his tum ad Boetium datæ epistolæ, tum ad ipsum Burgundionum Regem, cum horologia misit, redditæ litteræ (b).

Romana Ecclesia captivos redemit.

(b) Cassiod. Variar. l. 1. ep. 45. 46.

LVII. Hæc quidem laude digna præstitit Theodoricus hoc ipso regni sui exordio, relaxans reos, redimensque captivos, sic sibi animos concilians subditorum: adjecit autem, quod licet Arianus esset, Catholicis bene usus est, non tantum nihil negotii illis more hæreticorum facessens, sed & indulgens, & gratiis ornans, & omni officiorum genere prosequens, deque illis benemereri in omnibus studens; adeo ut se ægro animo indignoque ferre monstrarit, si quis in e-

Theodoricus favit Catholicis.

jus gratiam e Catholica fide ad Arianam sectam, cujus ipse cultor erat, transiret: quod & aliquando ejusmodi facto egregio declaravit, a Nicephoro & aliis ita descripto (*a*):

(*a*) Nicep. l.16.c.35.

LVIII.

De Theodorico quiddam hujusmodi historiæ tradunt. Ministrum is quemdam saniorem fidem sectantem vehementer intenso amore prosequebatur, & ad voluptatem eo abutebatur. Et ille, ut quæ grata placentque ei essent, faceret, a Consubstantiali fide descivit ad Arianismum. Quod ubi Theodoricus comperit, caput illi, quem tantopere amaverat, resecuit, inquiens: Si Deo fidem sinceram non servasti, quomodo mihi, qui homo sum, conscientiam sanam præstabis? Hæc Nicephorus: eadem Zonaras, & Cedrenus, licet loco uterque erret, dum Theodoricum Africæ Ducem appellant. Scribit id ipsum Theodorus Lector libro posteriori Collectaneorum, sed nihil de fœditate ministri.

LIX.

Quænam autem miranda hoc tempore Anastasii Imperatoris acciderint Constantinopoli de alio item a Catholica fide deficiente ad Arianam perfidiam, & horrenda blasphemia impetente sanctissimam Trinitatem, ex Theodoreto historico S. Joannes Damascenus enarrat, cum sic exorditur a titulo: *Ex historia Ecclesiastica Theodoreti tomo quarto*. Ita ipse ante rei gestæ narrationem. Sed in hoc ipso limine prudens lector obiiciet de titulo recitato, quomodo de rebus gestis sub Anastasio Imperatore citari potuit Theodoretus, quem constat etiam ante Zenonis Augusti tempora defunctum esse; cum pariter liqueat, historiam Theodoreti quinque partitam libris Valentiniani tempora minime prætergressam & Theodosii Junioris Imperium? Nodus hic tibi primo solvendus, ne anceps in ipsa lectione fluctues, qui de auctoris fide jam justa objectione vacillas. In primis autem dici posse videtur, Theodoretum pro Theodoro mendose conscriptum: nam tradit Suidas, Theodorum Lectorem Ecclesiæ Constantinopolitanæ scripsisse historiam Ecclesiasticam a Constantini temporibus usque ad Justiniani Imperium, plane diversum opus a perbrevibus illis duobus Collectaneorum libris, quæ fragmenta potius esse videntur, quam ordinata rerum tractatio, quam idem Joannes Damascenus inferius citat. Hæc scholiastes apud ipsum Joannem Damascenum sensit, & quidem haud insulse.

Pro Theodoro Theodoretus.

LX. Theodoretus junior.

Sed magis placet, ut dicamus præter Theodoretum Cyri Episcopum, alium extitisse post eum Theodoretum historicum, qui a S. Joanne Damasceno citatur. Nec putes hæc a nobis inani tantummodo opinatione effingi, quæ scriptoris ejusdem sæculi assertione firmantur. Etenim idem, de quo modo egimus, Theodorus Lector posteriori Collectaneorum libro eumdem Theodoretum Juniorem citat his verbis: *Petrus Mongus reliquias Timothei Solofascioli effodisse fertur, quod & Theodoretus scribit.* Hæc ipse de rebus gestis sub Zenone longe post obitum Senioris Theodoreti: ut plane certo certius affirmandum sit, post Theodoretum Episcopum Cyri Theodoretum alium citatum tum a Theodoro Lectore tum a S. Joanne Damasceno, claruisse: ex quo de Arianis admiranda ista, eo præfixo titulo, narrat his verbis (*b*):

(*b*) Jo. Damascen. de Imag. orat. 3.

LXI.

*Hoc Consulatu, octavo Kalendas januarii, res admiranda, terribilis & singularis, qua aures audientium obstupebant evenit. Olympius enim quidam nomine cum Euthymius Arianæ factionis defensor cursorem saltantem * circuret in balneis Palatii Heleniani, accedens ad eum qui præmolliebat, & quosdam qui lavabantur ὁμοούσιοι, hoc est, ejusdem substantiæ de Filio dici comprobantes conspicatus, istiusmodi verbis eos compellavit: Quid enim est (inquiens) Trinitas? aut quo non in pariete inscripta est? Membrisque corporis necessariis apprehensis: Ecce (inquit) & ego Trinitatem habeo. Qua re qui illic aderant, commoti, illum erant interfecturi; sed in valli ambitu prohibiti sunt a quodam Magno sanctorum Apostolorum presbytero viro admirando, Deique studioso, qui sic eos est allocutus: Justitiæ non latet oculum cuncta spectantis & punientis. Cum igitur homines venerationa quievissent: surrexit Olympius* blasphemus ille Arianus, *& calidarum aquarum balneo lotus (ut fit) ad illud quod frigidas continebat ingreditur (suscepit enim aquas e terra medium venerandi alturis sancta ædis Stephano protomartyri dicatæ, quam Aurelianus inter veteres præcipuis dignitatibus illustris exædificavit, ex quo divinis aquam spectaculis fieri dignum existimo.) In hanc ille cum descendisset, confestim egressus est, clamans: Misereminí. Et carnes suas ungulis dilanians, ab ossibus divellebat.*

* Olympius Arianus blasphemus dat pœnas.

LXII. Dira ultio in Olympium Arianum.

Hunc illum qui circum aderant comprehensum linteo obvolverunt, & præ frigore animo deficientem reclinarunt. Rogantibus autem, quidnam illi contigisset? Respondit Olympius: Hominem vidi candidis indutum vestimentis, qui super Nerophorum incedens, tres mihi calidæ situlas infudit. Ne maledixeris, inquiens. Qui igitur erant illi necessitudine conjuncti, sublatum in aliud balneum, quod Arianorum hæreticæ Ecclesiæ gestarunt. Verum cum ex linteo vellent illum eximere, omnes illius carnes dilaceraverunt, atque ita moriens animam efflavit. Quæ quidem res per totum fere pervagata regnum est. Prodiderunt autem quidam, Olympium cui

id

id contigerat, quodam tempore ab eorum qui Filium Homousium, hoc est, ejusdem essentiæ cum Patre fatebantur, cœtu, ad Arii partes defecisse:

LXIII. **Anastasius Imp. pictura repræsentari miraculum jubet.**

Verum cum ad aures regias pervenisset (erat autem Rex Anastasius) jussit miraculum in tabula coloribus expressum ad Nerophorum collocari. Joannes autem quidam ædis illius, de qua supra mentionem fecimus, Stephano protomartyri sacræ diaconus & curator, vir qui (ut si quis alius) decreti illius, quo Filius ejusdem cum Patre essentiæ declaratur, se perpetuo studiosissimum ostendit; ipse quoque rem pictura, sed non simpliciter promulgavit. Nam eorum qui illic lavabantur, spectatoresque fuerant, quique in balneo ministrabant, nomina inscripsit, & ubi eorum singuli habitarent, indicavit. Quæ quidem pictura ad hoc usque tempus rem ipsam testatur, in fronte quartæ porticus, quod sæpe vocatum est Oratorium, affixa.

LXIV.

Cæterum quando res admiranda rem ad mirandum consecuta est, cum ejusdem argumenti sit, nefas est eam contemnere. Itaque licet præsens subeat tempus, illam non gravabor commemorare. Cum enim illi qui Arii partibus studebant, triumphum progredi perspicerent; precibus impulerunt eum, cui Palatii Helenianorum cura fuerat demandata, ut tamquam balnei administrationis Præfectus imaginem auferret & abscondiret. Hic facili inventa excusatione, quod ob aquarum humiditatem esset corrupta, sustulit eam (ut ajunt, inter disputandum, & abscondit. Verum cum Rex singula loca regia obiret atque inviseret, ad hunc quoque pervenit, & imaginem inquirendam, ac parieti rursus affingendam curavit. At Eutychianum (ministro enim illi id erat nomen) divina quædam sic invasit indignatio, ut dexter oculus ei difflueret, pessimeque reliqua item membra conflictarentur, quo ad sacrum Oratorium, ubi beatorum Pantaleonis & Mariæ pars reliquiarum conservatur, accederet: quod quidem Oratorium, Concordia, vocatur quoniam illuc Episcopi centum & quinquaginta, Imperatore Theodosio Magno regnante, concordes in eam sententiam convenerunt, ut Divinæ Trinitati eamdem essentiam constituerent, & Dominum ex Virgine humanam assumpsisse carnem declararent. Verum cum illic septem circiter dies commoratus nihil acciperet adjumenti, quinetiam gemini exederetur: media quadam nocte, minister,

Eutychianus occultans imaginem dat pœnas.

cujus erant partes ut totam noctem insomnis duceret, secundum quietem vidit quemdam Regem astantem, manuque illum qui ægrotabat ostendentem, dicentemque: Quomodo hunc suscepisti? Iste cum illis sentit, qui in me maledictum conjiciunt: iste miraculi abscondit imaginem.

LXV. **Nullam Eutychianus consequitur veniam.**

Clericus igitur somno solutus, quod in quiete viderat, enarravit: negans fieri posse, ut is ab ea calamitate liberaretur. At Eutychianus, eadem nocte, cum doloribus subactus obdormisset, adolescentem quemdam eunuchum astantem vidit, splendido indutum vestimento, seque sic alloquentem: Quid habes? Cum autem ille: Vi morbi consumptus pereo, nec curationem ullam invenio, respondisset: audivit eum dicentem: Nemo tibi potest opitulari: Rex enim vehementer iratus est tibi. Ipse vero: Quem (inquit) movebo, aut quid faciam? At ille: Si vis (inquit) curari, ad Helenianorum balneum contende, & probe combusti Ariani imaginem quiesce. Protinus is experrectus, unum e ministris vocavit. Admirati sunt autem, quoniam tertium jam diem vocis usu caruerat. Se igitur, ut fuerat imperatum, abduci jussit. Verum cum ad locum pervenisset, prope imaginem collocatur, expiravit. Is enim, quem in somnis viderat, per animæ sejunctionem a corpore, morbi curationem significans, vera pronunciavit. Hactenus ex citato auctore Joannes Damascenus. Narrant hæc eadem de Olympio sacrilego Ado Viennensis, & Miscellæ auctor; sed in eo corrigendi, dum in Africa id referunt accidisse, id putantes scilicet, quod illic vigeret Arianorum principatus. Verum ab Anastasio, icto fœdere cum Theodorico Ariano Rege, Arianis Constantinopoli agere, Ecclesiam habere, conventus cogere licere, pactis conventis esse statutum, possumus intelligere.

LXVI. **Cur his temporibus tanta miracula.**

Hæc Deus adeo ingentia atque perspicua in primaria Orientis Civitate his potissimum temporibus edi voluit adversus Arianam impietatem divinitus signa, ut universo innotescerent Christiano orbi, qui undique Arianis confertus erat; regnantibus ubique Arianis Principibus, Theodorico in Italia, Guntabundo in Africa, Alarico in Gallia Narbonensi, & Gundebaldo in Gallia Lugdunensi ac Viennensi: ne quis crederet illic esse Deum, ubi vi armorum Principes dominarentur.

LXVII.

Potuerunt quidem hæc signa, vel alia tamquam potens pharmacum expergiscere eos,

PAGIUS XI.

A num. LXVII. ad LXX. Collationem Episcoporum Burgundiæ præsertim *Aviti* Viennensis Episcopi adversus Arianos, memorat hoc anno Baronius, quia ejus tempore non extabat. Verum postquam ea inter hujus S. Præsulis Opera lucem vidit, tardius habitam esse innotuit. De ea anno DI. verba faciemus, interimque hic aliqua de Avito observabimus. Is nullo labori pepercit, ut Gundabodum Regem ad fidem Orthodoxam adduceret: in libro enim Agobardi Lugdunensis Episcopi adversus legem Gundabodi legitur: *Avitus fide Catholicus, elo-*

S. Avitus Viennensis Episc. Regem Burgundiæ ad fidem Catholicam perducere conatur.

eos, qui eminentioris ingenii sed salutis suæ non obliti penitus essent. Inter alios enim Gundebaldum Burgundionum Regem, de quo plura nuper locuti sumus, admonuerunt, ut errori nuncium omnino remitteret, fidemque Catholicam, quam veram esse sciebat, expeteret, id potissimum suadente sanctissimo viro Alcimo Avito Episcopo Viennensi: de eo enim habet ista Gregorius (a):

(a) Greg. Turon. de Gest. Fran. l. 2. c. 34.

LXVIII. *Cum autem cognovisset Gundebaldus assertiones hæreticorum nihil esse a S. Avito Episcopo Viennensi, Christum Filium Dei & Spiritum sanctum æqualem Patri confessus, clam ut chrismaretur, expetiit. Cui ait sacerdos: Si vere credis; quod nos ipse Dominus edocuit, exequere. Ait autem (b): Si quis me confessus fuerit coram hominibus, confitebor & ego eum coram Patre meo, qui est in cælis: qui autem negaverit me coram hominibus, negabo & ego eum coram patre meo, qui est in cælis. Sic & ipsos sanctos ac dilectos suos beatos Apostolos cum de futuræ persecutionis tentationibus doceret, insinuavit dicens (c): Attendite vobis ab hominibus: tradent enim vos in Conciliis, & in Synagogis suis flagellabunt vos, & ante Reges & Præsides stabitis propter me in testimonium illis & Gentibus. Tu vero cum sis Rex, & a nullo apprehendi formides seditionem pavescis populi, ne Creatorem omnium in publico fatearis. Relinque hanc stultitiam; & quod corde te dicis credere, ore profer in plebe: sic etenim & B. Apostolus ait (d): Corde creditur ad justitiam, ore autem confessio fit ad salutem. Sic & Propheta ait: (e) Confitebor tibi in Ecclesia magna, in populo gravi laudabo te. Et iterum (f): Confitebor tibi Domine in populis, psalmum, dicam nomini tuo in Gentes. Metuens enim populum, o Rex, ignoras, quia satius est ut populus sequatur fidem tuam, quam tu infirmitati faveas populari? Tu enim es caput populi, non populus caput tuum. Si enim ad bellum proficiscaris, tu præcedis ad catervas hostium, & illa quo abieris subsequuntur. Unde melius est, ut te præcedente, cognoscant veritatem, quam te pereunte, permaneant in errore. Nam Deus non irridetur: nec enim diligit illum, qui propter regnum terrenum, eum non confitetur in sæculo.*

(b) Matt. 10. Confessionem fidei manifestam acquirit S. Avitus.

(c) Matt. 10.

(d) Rom. 10.

(e) Ps. 34.

(f) Ps. 56.

LXIX. Aviti scripta. *Iste ille oratione confusus, usque ad exitum vitæ suæ in hac insania perduravit, nec publice æqualitatem Trinitatis voluit confiteri.* Verum etsi non valuit S. Avitus ipsum Gundebaldum ab errore liberare, ejus tamen filium Sigismundum ad fidem Catholicam convertit, ut suo loco dicemus. Addit Gregorius, eumdem Avitum, ipso regnante Gundebaldo, scripsisse commentarios adversus Eutychianam hæresim tunc in Oriente invalescentem; relegitque alia ab eo edita scripta. Quod insuper ad eumdem spectat, non est prætermittendum, quod de ipso agens ejusdem Ecclesiæ Episcopus Ado, hæc de ejus genere & ipsi conjunctis, dum ejus recenset scripta, habet his verbis (g): *Avitus quoque Viennensis Episcopus eloquentia & sanctitate præcipuus, & ejus frater Apollinaris Valentiæ Episcopus miraculis insignis, Isicii Senatoris primum viri postea Viennensis Episcopi, duo lumina, clarissimi filii.* Ejus mater Audentia dicta est, ut de Virginitatis laude ad sororem scribens Avitus ipse testatur. Sed pergit: *hic B. Avitus adversus hæresim Arianam, quæ tunc non solum Africam, sed & Galliam, Italiamque magna ex parte occupaverat, magno sudore decertavit: quod clarissima ejus opera testantur. Scripsit enim dialogum hæresim illam oppugnans fidelissimo & doctissimo immortalique ingenio ad Gundebaldum Burgundionum Regem filium Gundovei: item alios libros duos contra Nestorium & Eutychetem auctores erroris luculentissimo & castigato satis sermone. Fuerunt & alia illius plura eximia opera in Christi Ecclesia probatissima:* quæ recens Gregorius, ista subdit (h): *Scripsit enim homiliarum librum unum de Mundi principio, & de diversis aliis conditionibus libros sex versu compaginatos: Epistolarum libros novem, inter quas supradictæ continentur epistolæ.* Sed periere omnes ejus epistolæ gravi damno memoriæ rerum illorum temporum.

(g) Ado in Chron. ann. Dom. 492.

(h) Greg. de Gest. Fran. l. 2. c. 34.

LXX. S. Benedictus eremum petiit. Hoc eodem anno magnus ille monachorum Patriarcha, Occidentalis decus Ecclesiæ Benedictus, Nursinus patria, Romæ litteris dans operam, ab Urbe recedens profecturus in solitudinem, sublimioris vitæ monasticæ prima jecit feliciter fundamenta: habet hæc de tempore ve-

PAGIUS *loquentia facundissimus, ingenio acerrimus, Sacrarum litterarum Expositor suavissimus, litterarum etiam sæcularium doctissimus, & in metris facillimus, tam eodem Gundobado frequenter de fide altercans, & Dialogis in præsenti conficiens & Epistolis absenti scribens plura & clara ingenii sui & virtutis Opera reliquit.* Unum ex illis Dialogis seu Collocutionibus proponit Avitus Epist. XXI. ad Gundabodi filium Sigismundum. Turonensis lib. 2. cap. 34. testatur, Avitum rogante Gundabodo Rege scripsisse contra hæresim, *nihil Divinitatis habuisse Dominum nostrum Jesum Christum.* Quæ fere continentur in Epist. XXVIII. ad Gundabodum Regem. Idem Avitus exigente Gundabodo Rege Epistol. II. & III. confutavit hæreses Eutychianorum, Nestorianorum, Photinianorum, & Bonasiachorum. Sed præsertim contra hæresim Arianam decertavit scriptis integris libris, quorum aliqua fragmenta extant in ejus Operibus a Sirmondo publicatis, quæ Baronius periisse arbitratur. Bollandus ad diem Fe-

vetus historia Cassinensis. At cum de re ipsa liquido constet, de anno tamen diversæ admodum inter se pugnantes sententiæ reperiantur; quænam autem ipsarum magis sit veritati consentiens, id nobis est diligentius explorandum, & ab annis vitæ ejus & obitus tempore in primis natalis expiscandus est annus. Marianus Scotus complures fuisse tradit, qui sanctum Benedictum annos nonagintasex vixisse testentur, obiisseque anno Christi sexcentesimo tertio: eamdemque sententiam secutus est Sigebertus; quam ipsam & verisimilem esse Trithemius dicens, aliis errandi occasio fuit. Secundum autem hujusmodi assertionem, ipsum sanctum Benedictum natum esse anno Domini quingentesimo septimo, dicendum esset: quod omnino falsum esse, plurima sunt quæ demonstrent.

LXXI. Longe ante S. Gregorium S. Benedictus.

Re igitur accuratius pervestigata, longe longius horum sententiam a veritate discrepare, perfacile erit ostendere. Nam in primis, si vera ea sententia esset, dicendum plane opus erit sanctum Benedictum æqualem S. Gregorii Papæ sub Pontificatu ejusdem ex hac vita migrasse, anno ejusdem Pontificis sedis decimotertio, uno tantum vel paulo amplius ante ipsius Gregorii obitum: quod quidem valde repugnat iis quæ idem Pontifex in Dialogorum libro secundo de eodem sancto Benedicto conscripsit, dum quibus auctoribus res ab eo gestas didicerit, his verbis, ipsius narrationis exordio tradit (a): *Hujus ego omnia gesta non didici; sed pauca quæ narro, quatuor discipulis illius referentibus, agnovi, Constantino scilicet reverendissimo valde viro, qui ei in monasterii regimine successit; Valentiniano quoque, qui annis multis Lateranensi monasterio præfuit; Simplicio, qui congregationem illius post eum tertius rexit; Honorato etiam, qui nunc adhuc cellæ ejus, in qua prius conversatus fuerat, præest.* Hæc Sanctus Gregorius, satis perspicue docens, post obitum Sancti Benedicti quatuor substitutos esse in præfectura monastica successores, cum ipse ea de ipso sancto scriberet in Dialogis, quos liquet scripsisse anno quarto sui Pontificatus, dum sæpe in illis tradit (b) ante triennium diram illam pestilentiam contigisse, quæ quidem ipsius Pontificatus exordio Urbem vastabat, anno nimiram Domini quingentesimo nonagesimoprimo. Si igitur ipse Gregorius anno Christi quingentesimo nonagesimoquarto Dialogorum libros conscripsit, quibus & vitam & obitum ejusdem S. Benedicti prosecutus est: quomodo dicto anno sexcentesimotertio eum mortuum esse tradunt? Et quonam pacto potuit Gregorius ejus scripsisse obitum, si post annos ferme decem ab ea scriptione ipse S. Benedictus dicatur fuisse superstes? Cum igitur quæ scripsit Gregorius de Sancto Benedicto, testetur se accepisse ab ejus in monastica præfectura successoribus Constantino & aliis ejusdem discipulis in idem munus postea subrogatis; affirmare necesse est ipsum longe ante jam fuisse defunctum.

(a) Greg. Dialog. l. 2. in princ.

(b) Greg. Dialog. l. 4. c. 26. & 36.

Redarguuntur errores.

LXXII. Ætas S. Benedicti.

Veritati autem magis consentiens ea apparet esse sententia, qua ipse asseritur ex hac vita decessisse anno Domini quingentesimo quadragesimosecundo, quam affert Leo Ostiensis Episcopus ex Cassinensis cœnobii antiquioribus monumentis; quibus etiam traditur, eumdem sanctum Benedictum annos vixisse tantum sexagintaduos: qua ratione æque ponitur ipse natus anno Domini quadringentesimo octogesimo; hocque anno quo ab Urbe ponitur recessisse, annum ætatis egisse decimumquartum. Sed falli, mea quidem sententia, puto, qui Benedictum ejus ætatis puerum eremum petiisse existimarunt, haud assecuti Gregorii verborum sententiam. Nec sane verisimile est, ut tam teneræ ætatis puer adeo arduum vitæ arripuerit institutum, a quo potius per Romanum prudentem monachum revocandus fuisset, quam famulatu pollicito impellendus. Hanc quidem sententiam de ejus pueritia cum eremum petiit, inde ortam puto, quod S. Gregorius puerum eum appellat. Sed eum talem fuisse studeat demonstrare, qui si voluisset, mundi voluptatibus frui utique valuisset, sed abstinuisse virtute animi; adulescentulum potius quam puerum eum exhibere videtur.

LXXIII.

At reddamus hic verba Gregorii: *Fuit* (inquit c) *vir vitæ venerabilis, gratia Benedictus & nomine ab ipso suæ pueritiæ tempore cor gerens senile. Ætatem quippe moribus transiens, nulli voluptati animum dedit; sed dum in hac terra adhuc esset, quo temporaliter libere uti potuisset, despexit quasi aridum mundum cum flore. Qui liberiori genere in provincia Nursiæ exortus, Romæ liberalibus litterarum studiis traditus fuerat: sed cum in eis multos ire per abrupta vitiorum cerneret, eum quem quasi in ingressu mun-*

(c) Greg. Dialog. l. 2. in princ.

PAGIUS Februarii varia de *Avito* colligit, ubi cum dicat, Saussaium in Martyrologio Gallicano celebrare ordinationem Sancti Aviti die XVII. mensis Junii, & in ejus Vita legatur: *Tempore Zenonis Imp. B. Avitus Episcopus Viennensem Ecclesiam post patrem Isicium atque Episcopum suscepit regendam*, si die XVII. Junii Avitus ordinatus est, contigit id anno CDXC. quo dies illa in Dominicam incidit, & Zeno adhuc imperabat. Hinc Sigebertus in Chronico ad annum CDXC. ait: *Avitus Viennensis Episcopus claruit, qui Gallias ab Ariana hæresi defendit.*

mundi posuerat, retraxit pedem: ne, si quid de scientiæ ejus attingeret, ipse quoque in immane præcipitium totus iret. Despectis itaque litterarum studiis, relicta domo rebusque patris, soli Deo vacare desiderans, sanctæ conversationis habitum quæsivit. Recessit igitur scienter nesciens, & sapienter indoctus. Hæc Gregorius. Quem igitur tempore abdicationis sæculi puerum dixit, adolescentem fuisse verisimile videri potest: nam & dum idem ipse Gregorius hominum distinguit ætates, illudque explicat Job: *Consumere me vis peccatis adolescentiæ meæ*; non pueritiam, sed adolescentiam esse primam ætatem in virtutum operatione dicit. Sed & saias essa, peculiara eidem S. Gregorio, ut per puerum intelligat adolescentem: nam inter alia puerum, immo puerulum eum dicit (a) monachum, qui cum aliis construebat parietem monasterii, super quem paries ipsa recidit; quam ex opera quam præstabat, adolescentem utique fuisse oportuit: sicut & cum ad Eulogium scribens (b) agit de puero ordinato diacono, quem tamen nullum repulisset ætatis impedimentum.

(a) Greg. Dialog. l.2. c.11.

(b) Greg. l.11. ep. 28. Rom. edit.

LXXIV. Nisi magis placet, ut eumdem sanctum Benedictum dicamus puerum ab Urbe recessisse jam puberem, quem ut adhuc ætate tenerum nutrix (ut ait S. Gregorius c) est consecuta, retinuitque apud se in loco illo qui Eufide * dicitur, aliquandiu ibi commorata: domicilium namque illic fixisse nutricem, tota illa de tritico purgando atque capisterio fracto historia docet. Tunc vero demum constat recedendi a loco illo ipsum Benedictum iniisse consilium cum vulgato edito a se grandi miraculo, sibi timens, aufugit, jamque ætate adolescens, animo promptus & viribus, perarduum illud vitæ genus sectandum suscepit. Hæc satis de his quæ ad tempus spectant: ex quibus quæ in Notis antea diximus, corrige.

(c) Greg. Dialog. l.2. c.1.

* Enfide.

Benedictus puer ab Urbe recessit, & adolescens solitudinem petiit.

LXXV. Quod admiratione dignum est, sane quidem in S. Benedicti vocatione summa Dei in consulendo suæ Ecclesiæ innotuit providentia. Etenim tempore, quo (ut diximus) universa Italia, Gallia, Hispania, atque Africa a Gothis & Wandalis hæreticis Arianis possidebantur, Oriens quæ pene totus esset infectus hæresibus; in tam tetræ noctis obscuritate, densaque caligine, ejusmodi claritudo lucis effulsit, qua universus Catholicus orbis illustraretur. Quantus autem splendor ex viro Dei Benedicto ad Ecclesiam illustrandam divinitus emicuerit, inferius suis locis ordine temporis enarrabimus. Sed quibus ista sint aucta progressibus, breviter audi.

LXXVI. Egit vir Dei tres annos in specu, tantum conscio sancto Romano, ut S. Gregorius tradit (d): inde vero Dei revelatione notior factus, & virtute miraculorum redditus universæ regioni illi conspicuus, invidiæ jaculis ab hominibus appetitus, postquam vires Satanæ confregisset, victor in omnibus, ad vitæ sanctæ æmulationem suo exemplo quamplurimos traxit: cum tamquam ex alveari excrescentia apum examina in alia vasa ipse inferens, duodecim a se erecta monasteria replevit: ibique perseverasse usque ad annum Domini quingentesimum undetrigesimum, atque postea migrasse Cassinum, ex Cassinensi Chronico compertum habetur.

(d) Greg. dialog. l.2. c.1.2.3. & seq.

LXXVII. At vero cum innumerorum pene sanctissimorum, atque etiam doctissimorum Patrum Patriarcha Benedictus fuerit fœcundissimus propagator: perperam mea sententia illi faciunt, qui ei, quos non genuit alienos partus supponunt: qui, inquam, nimio ejus ordinis, sub quo profitentur, amore, nonnullos fama illustres viros, qui etiam ante sancti Benedicti tempora floruerunt, ejusdem fuisse regulæ professores imprudenter & inconsulte nimis affirmant. Etenim non fœcundis, sed sterilibus supponi aliena soboles consuevit. Præstitit hoc inter alios Trithemius, auctorque cæteris posterioribus fuit id ipsum faciendi. Quid, rogo, cum S. Benedicto S. Cæsarius Arelatensis Episcopus, qui, antequam nasceretur ille, erat Antistes, ut superius demonstratum est? Quid ad eumdem pertinet Faustus Regiensis Episcopus, qui eodem cum S. Cæsario vixit tempore? Quid insuper, ad sanctum Benedictum Eugipius Abbas, qui, antequam ipse sanctus Benedictus sumeret monasticum habitum, jam sancti Severini discipulus & monachus erat, ut ipse de se testatur. Sed quid insuper Cassiodorum pro animi arbitrio, sub ejusdem sancti Benedicti regulis monachum referunt; cum agens ipse de monachis a se collectis in commentario de Divinis lectionibus (e), nec ullam quidem (cum in eo argumento versatur) S. Benedicti vel regularum ipsius habuerit mentionem? quæ certe ante omnia ipsis suis monachis ob oculos ponendæ erant. Quid præterea Orientales sub institutis S. Basilii militantes monachi ad S. Benedictum pertinent, ut Anastasius Persa, idemque martyr illustris? Quid etiam S. Joannes Damascenus, & alii plures?

Qui falso dicti professores S. Benedicti.

(e) Cassiodor. Divin. lect. c.29. 32.

LXXVIII. Dolui, fateor, considerans veritatis candorem non illustrari, sed obscurari ab his, qui nullum habentes delectum, quoscumque repererunt doctrina vel sanctitate claros vitæ monasticæ alumnos eosdem sub S. Benedicti regula constituunt professores; cum tamen jam ante tempora S. Benedicti constet etiam in omnibus Occidentalis Ecclesiæ provinciis vi-

viguisse diversa genera monachorum; ut quæ sæpe superius dicta sunt, certissimam fidem faciunt. Non est nostrum modo de singulis agere; quos prudentissimus indagator, adhibita temporis ratione, alterius potius instituti quam sancti Benedicti monachos fuisse cognoscet: cum tamen illud gloriose prædicare liceat, coalescente nobili planta, majoribus incrementis in dies magis magisque dilatatum esse eumdem ordinem monachorum S. Benedicti, progressuque temporis complures alios extitisse in Occidente monachorum ordines, sub ejusdem Sancti regulis militantes.

LXXIX. (a) *Beda de Gest. Anglor. l. 1. c. 15. & 16. in fin.*

Britanni victis hostibus respirant.

Hoc eodem anno, qui quadragesimusquartus (a) numeratur a tempore Imperii Marciani, contigit Britanniæ Ecclesiam ab hostibus insulæ invasoribus liberari, qui Badonicum montem obsidentes dire ab incolis trucidati sunt. Fuit annus iste Gildæ sapientis (ut ipse testatur) natalis: quo tempore florens ille extitit Britannicæ Ecclesiæ status, ut qui pressi præteritis malis superfuerunt sacerdotes, pie sancteque Christianam religionem excoluerint; qui autem his postea successerunt, torpescentes otio, emarcescentesque putredine vitiorum Ecclesiam illam adeo fœdavere, ut maximi fuerint paucis bonis qui remanserant causa luctus. Sed Gildam istæc lamentantem audiamus (b):

(b) *Gildas de excid. Britannor.*

LXXX.

Ex eo tempore nunc cives, nunc hostes, vincebant: ut in ista gente experiretur Dominus solito more præsentem Israelem, utrum diligat eum, an non, usque ad annum obsidionis Badonici montis, novissimæque ferme de furciferis non minimæ stragis: qui & meæ nativitatis annus est. Sed ne nunc quidem, ut antea civitates patriæ inhabitabuntur, sed desertæ dirutæque hactenus squalent, cessantibus licet externis bellis, sed non civilibus. Hæsit etenim desperati insulæ excidii, insperatique mentio auxilii memoria eorum, qui utriusque miraculi testes extitere: & ob hoc Reges, publici, privatique sacerdotes, Ecclesiastici suum quique ordinem servarunt. At illis decedentibus, cum successit ætas tempestatis illius nescia, & præsentis tantum servitutis non expers, ita cuncta veritatis ac justitiæ moderamina concussa & subversa sunt, ut earum non dicam vestigium, sed ne monumentum quidem in supradictis propemodum ordinibus appareat, exceptis paucis & valde paucis, qui ob amissionem tantæ multitudinis, quæ quotidie prona ruit ad tartara, tam brevis numeri habentur, ut eos quodammodo venerabilis mater Ecclesia in sinu suo recumbentes non videat, quos solos veros filios habet, &c.

Britannicæ Ecclesiæ status varius.

LXXXI. Britanni puniendi ob male cultam religionem.

Quinam autem pravi mores omne hominum genus ibi corruperint, ipse exacte recenset atque deplorat, nempe polluta sacra altaria nec regiorum puerorum: dimissas legitimas uxores, & scorta subintroducta, incestuosas præterea & sacrilegas nuptias, cum cognatas, & eas quæ Deo voverant castitatem sibi impie matrimonio conjungerent: apostasiasque eorum, qui voverant monachatum. Sed hæc quidem, quos refert: Principes perpetrabant. In quas vero vitiorum voragines & peccatorum profunda ordinis Ecclesiastici viri demersi fuerint, idem ipse distincto volumine luget, atque redarguit,

PAGIUS XII. *Pugna Britones inter & Saxones ad montem Badonicum.*

Ad num. LXXIX. & seqq. Refert hic Baronius celebrem victoriam ab Antiquis Britonibus de Saxonibus reportatam, & Bedæ lib. 1. cap. 16. verba de anno XLIV. a tempore Imperii Marciani elapso explicat, sensu a mente ejus alieno. Hæc Bedæ verba, postquam locutus est de prima Britannorum victoria: *Hic ergo Duce* (nempe Ambrosio Aureliano) *vires capessunt Britones, & victores* (sc. Anglos & Saxones) *provocantes ad prælium, victoriam ipsi* (*Deo favente*) *suscipiunt. Et ex eo tempore nunc cives nunc hostes vincebant, usque ad annum obsessionis Badonici montis, quando non minimas eisdem hostibus strages dabant quadragesimo circiter & quarto anno adventus eorum in Britanniam. Sed hæc postmodum.* Ita Beda. Is in temporum intervallis dimetiendis Anglorum in Britanniam adventum repetit ab anno quadringentesimo quadragesimo septimo, quo, ut in eam venirent, a Britannis invitati sunt, licet fateatur eum communiori cæterorum gentis suæ Historicorum sententia Anglos & Saxones anno CDXLIX. illuc adventasse, quod utrumque a nobis suo loco explicatum. Quare juxta laudatum Bedæ locum anno quadringentesimo nonagesimo, aut insequenti pugnatum ad Badonicum montem & Saxones fusi fugatique. Hæc genuina Bedæ sententia.

XIII. *Controversia ex textu Gildæ orta.*

Hausit eam nobilis iste Historicus ex Gilda, quem postea cap. 22. laudat, sed cum Auctores, quibus utitur, aliquando non satis intelligat, orta nostra ætate controversia, an Gildæ mentem assecutus sit. In libello enim de *Excidio Britanniæ* juxta Codices impressos ita hac de re loquitur Gildas: *Ex eo tempore nunc cives, nunc hostes vincebant; ut in ista gente experiretur Dominus, solito more præsentem Israelem; utrum diligat eum an non: usque ad annum obsessionis Badonici montis, novissimæque ferme de furciferis* (ita Saxones vocat) *non minimæ stragis, qui & meæ nativitatis est.* Quæ verba etiam ex Gilda refert Baronius num. LXXX. Verum Usserius in Antiquit. Britann. Eccl. cap. 13. contendit, *Bedam* locum illum corrupisse, ac eum MSS. legendum: *Ex eo tempore* (quo a Saxonibus victoriam Ambrosius Aurelianus reportavit) *nunc cives, nunc hostes vincebant, ut in ista gente experiretur Dominus, solito more præsentem Israelem, utrum diligat eum an non: usque ad annum obsessionis Badonici montis* (*qui prope Sabrinum ostium habetur,*) *novissimæque ferme de furciferis non minimæ stragis, quique quadragesimus quartus* (*ut novi*) *orditur annus, mense jam uno emenso, qui & meæ nativitatis est.* In margine habet Usserius, *MS. Cantabrig. mitus.* Addit postea Bedam annum

cujus hoc est exordium: *Britannia habet sacerdotes, sed nonnullos insipientes; quamplurimos ministros, sed multos impudentes; clericos, sed quosdam raptores, subdolos; pastores (ut aiunt) sed occisioni animarum lupos paratos, &c.* Tu ipse, si cupis, ea consulas, quæ veluti celte exculta habes, unde cognoscas ob collapsam in ea insula in viris Ecclesiasticis canonicam vivendi formam meruisse illam habitatoribus reddi vacuam, atque alienigenis dari gentibus incolendam, quæ uberem redderent tempore oportuno proventum. Quando autem id acciderit, suo tempore dicturi sumus; jam vero ad sequentis anni res gestas oratio transferatur.

Se-

PAGIUS

num illum quadragesimum quartum a Gilda ad suam nativitatem & illam victoriam relatum referre ad anteriora tempora, ad adventum nempe Saxonum in Britanniam, licet *Gildas* tempus quo ea scripsit, spectaverit, significaritque se a parentibus suis accepisse, & suæ nativitatis & illius victoriæ eumdem fuisse annum. Præterea scribit Usserius Sabrini maris mentionem ansam dedisse glossemati, quod *Gildæ* verbis ex Biblioth. Cantabrig. MS. Codice attextum ipse exhibet, & nos ex eo.

XIV. *Pugna Badonica ad annum DXX. revocanda.*

Alfordus vero in Annal. Eccles. Britan. anno DXX. num. III. & seqq. ait, correctissima Gildæ exemplaria penes Bedam fuisse, huncque potuisse *Gildæ* mentem melius assequi, quam posteriores Criticos, ideoque anno Christi CDXCIII. ad Badonicum montem pugnatum esse, quia scilicet Alfordus non animadverterat, *Bedam* Anglorum in Britanniam adventum non ab anno CDXLIX. sed ab anno CDXLVII. deducere, qui vulgaris error supra a nobis detectus confutatusque. Subjungit Vir doctissimus, nescire se quo ex Codice hunc textum Usserius emendarit, & Cantabrigiensem ex eo vitiatum convinci quod montem Badonicum prope *Sabrinum ostium*, interjecta parenthesi, posuerit, quod Gildæ verbis additum, & alienum a veritate constat. Ita Vir doctissimus. At licet verum sit referre debuisse Usserium, an *Gildæ* exemplaria MSS. quæ cum Editis non conveniunt antiqua sint, si plura vel unicum tantum, ac ubi asserventur, quia tamen in hoc Opere vidimus, Bedam Auctores, quibus utitur, quandoque non bene explicasse, quod & de Gregorio Turonensi observavimus; & Veteres Britanniæ Scriptores prælium *Badonicum* cum anno Anglorum in Britanniam adventus XLIV. a Beda memorato non connectunt, licet eum alibi de more sequantur, non dubito, quin Usserius illud cum anno Christi DXX. accurate copularit.

XV. *Pugna Badonica anno DXX. pugnata.*

Cerdicus itaque, qui anno DXIX. Saxonum Occidentalium Regnum inchoavit, ut ibi monstrabimus, insequenti ab armis non destitit. Quare Saxones ejus usque ad mare Sabrinianum facta Britannorum depopulatione, inde itin re facto Urbem *Badonis* sive *Bathonia* obsidione cinxere; sed superveniens *Arthuri* Britonum Regis exercitus, hostium castra ad proximum montem compulit, & sequenti die prorsus profligavit ut ex Galfrido Monemuthensi lib. IX. Histor. Britan. narrat Usserius laudatus, qui jam cap. 12. rei gestæ annum notarat, retuleratque ex antiquissimis Chronicis lingua Cambro-Britannica conscriptis, *a bello Badonico usque ad bellum de Camlan, in quo cæsus est Arthurus*, XXII. annos numerari. *Arthurum* autem anno DXLII. occisum, eo anno videbimus. Præterea West-monasteriensis, qui & *Floriegus* dicitur diserte asserit hoc prælium anno DXX. factum esse. Denique Huntindoniensis lib. 2. enumerat duodecim bella ab *Arthuro* Rege gesta adversus *Cerdicum & Kinricum* ejus filium, qui post patrem in West-Saxonia regnavit, atque ultimum fuisse in monte Badonis, & *Arthurum* victorem extitisse. Duodecim illa bella seu prælia narrant etiam alii Scriptores Anglici quorum ultimum haberi non potuit, nisi jam fundato West-Saxonum Regno, ut ex iisdem Historicis eruitur. Ex quibus consequens est, *Sanctum Gildam* Auctorem libelli de *Excidio Britanniæ*, in quo prodit, se eo anno natum, quo ad montem Badonicum pugnatum, in lucem prodiisse anno DXX. & libellum illum conscripsisse anno DLXIV. qui ab illo prælio quadragesimus quartus est. Qui hæc aliis annis assignarunt rem implexam magis impedivere. De eodem libello & *Gilda* morte suis locis sermo erit.

I. SEquitur ordine temporis annus Domini quadringentesimus nonagesimus-quintus. Consulatu Viatoris notatus in Fastis apud Cassiodorum & Marcellinum; addunt alii collegam Æmilianum: cujus exordio rursum fuit Gelasio Papæ adversus Orientales schismaticos laborandum. Qui enim communionem defuncti fovebat Acacii Euphemias Constantinopolitanus Episcopus, causam iniquam & impiam falsis prætextibus ornans, Orientales Episcopos, sedi Apostolicæ communicantes, ab ejus conjunctione divellere conatus est. Hæc cum Gelasio innotuissent, ipsis Kalendis Febr. prolixam valde atque disertam epistolam dedit ad Dardaniæ Episcopos, cujus est exordium: *Valde mirati sumus, quod dilectio vestra quasi novam & difficilem quæstionem, & adhuc nunquam inauditum quippiam nosse desiderat.* Alias enim superius litteras miserat, quibus cunctas quæ ab Euphemio afferebantur pro retinendo Acacii nomine rationes, veris certisque confutaverat argumentis. Est de illis mentio habita in dato, ad Faustum Commonitorio. Porro ex his postremo scriptis ad Dardanos litteris, ex Vaticana bibliotheca & codice veterrimo monasterii S. Petri in Avellana in Umbria in integrum, ut licuit) restitutis & editis, ista deprompsisse sat est, quæ de Apostolicæ sedis auctoritate narrat his verbis (a):

Euphemius quid moliatur.

(a) Gelas. ep. 11. t. 1. epist. decr.

II. Gelasius quid ad Dardanos.

Non reticemus autem, quod cuncta per mundum novit Ecclesia: quoniam quorumlibet sententiis ligata, sedes B. Petri Apostoli jus habet resolvendi; utpote quod de omni Ecclesia fas habeat judicandi, neque cuiquam de ejus liceat judicare judicio. Siquidem ad illam de qualibet mundi parte canones appellari voluerint, ab illa autem nemo sit appellare permissus. Quapropter cum satis constet, Acacium nullum habuisse pontificium, sententia sedis Apostolicæ damnatum, sine ulla ejus notione solvendi: dicant certe, qua Synodo hoc ille præsumpsit (Euphemius scilicet) *quod nec sit quidem absque Apostolica sede fas haberet efficere? Cujus sedis Episcopus? cujus Metropolitanæ civitatis Antistes? nonne Paræcia Heracliensis Ecclesiæ?* nempe Constantinopolitanæ sub Metropoli Heracliensis Ecclesiæ constitutæ: quibus plane indicat Gelasius, omnia concessa Constantinopolitanæ Ecclesiæ privilegia absque consensione Apostolicæ sedis esse irrita. Post ista vero suggerit.

Sed nec præterimus, quod Apostolica sedes frequenter (ut dictum est) more majorum, etiam sine ulla Synodo præcedente, & absolvendi quos Synodus inique damnaverat, & damnandi nulla existente Synodo, quos oportuit, habuerit facultatem. Sanctæ memoriæ quippe Athanasium Synodus Orientalis addixerat; quem tamen exceptum sedes Apostolica, quia damnationi Græcorum non consensit, absolvit. Sanctæ memoriæ nihilominus Joannem Constantinopolitanum Synodus etiam Catholicorum Præsulum certe damnarat; quem simili modo sedes Apostolica etiam sola, quia non consensit, absolvit. Itemque sanctæ memoriæ Flavianum Pontificem congregatione damnatum, pari tenore, quoniam sola sedes Apostolica non consensit, absolvit; potiusque qui illic receptus fuerat, Dioscorum secundæ sedis Præsulem sua auctoritate damnavit, & impiam Synodum non consentiendo submovit: ac pro veritate, ut Synodus Chalcedonensis fieret, sola decrevit, in qua Pontificibus innumeris qui Latrocinio corruerant Ephesino veniam poscentibus sola concessit, & in sua perfidia permanentes nihilominus sua auctoritate prostravit: quam congregatio, quæ illic pro veritate reparanda collecta fuerat, est secuta.

III. Non indiget Synodali conventu ut judicet sedes Apostolica.

PAGIUS | ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5988. | ANASTASII IMP. 5.

SÆC. V. Anno Eræ Hisp. DXXXIII. A. C. 495.

☉ 28. A. ☽ 2. P. 26. Mart. Indict. 3.

JESU CHRISTI 495.

GELASII PAPÆ 4.

THEODORICI REG. 3. & 7.

I. Consulatus.

[1] FL. *Viator* absque collega Consul processit, ut in omnibus Fastis legitur, idque in Occidente secundum Onuphrium in Fastis.

A num-

NOTÆ [1] COs. Fl. Viator sine collega.
Relandus habet: *Fl. Viator & Æmilianus* ex leg. II. Cod. de bonor. poss. contra tabulas. Victor: *Victore V. C. Cos.* Marcellinus: *Viatore solo Cos.* Acta Concilii Romani II. *Flavio Viatore* V. C. Cos. Inscriptiones basilicæ S. Pauli num. 193. VIATORIS. V. C. *Cons.*
Epitome temporum & Indiculus Paschæ: *Viatore V. C. Cons.* GEORGIUS

euta. Quoniam sitas id, quod prima sedes non probaverat, constare non potuit; sic quod illa censuit judicandum, Ecclesia tota suscepit, &c. Hæc atque alia Gelasius, illa adducens exempla; quæ non in angulis facta essent, sed in summis causis, toto Orbi perspicuis, omniumque sententia comprobatis.

IV. Non pro ratione dignitatis sæcularis, Sedium prærogativa.

Post nonnulla vero idem Gelasius Papa ridet illud omnino ab Euphemio stulte admodum inculcatum, dum ratione Regiæ dignitatis prærogativas sedium expenderet, atque sibi primatum supra Orientales Ecclesias vendicaret, quod Regia Urbs Constantinopolis esset. In quæ ipse: *Risimus autem* (inquit) *quod prærogativam volunt Acacio comparari, quia Episcopus fuerit Regiæ Civitatis. Numquid apud Ravennam, apud Mediolanum, Sirmium, apud Treviros, multis temporibus non constitit Imperator? Numquidnam harum urbium sacerdotes ultra mensuram sibimet antiquitus deputatam quippiam suis dogmatibus usurparunt? &c.* Hactenus Gelasius in dicta epistola ad Dardanos, ex qua etiam nonnulla sunt a nobis suis locis pro ratione temporis superius recitata. Porro hanc ipsam epistolam non ipsis tantum Dardaniæ Episcopis voluit esse communem, sed vulgari in Orientales Ecclesias, notamque reddi omnibus Orthodoxis, necnon schismaticis & hæreticis: nam hæc habet in fine: *Recte autem faciet vestra dilectio, ut ista quæ scribimus, pariter Catholicis & contraria sapientibus innotescant, quo & sanis necessaria firmitas, & male sanis competens medicina præbeatur. Dat. Kal. Februarii, Viatore V. C. Consule.*

V. Concilium Romanum in absolutione Miseni.

At cum ne sic quidem istis ipsis Gelasius quicquam profecerit, Deus per hæreticum Principem voluit Euphemium schismaticum Episcopum sede dejici, atque abscindi qui scindebat Ecclesiam; quomodo autem id se habuerit, paulo post dicturi sumus. Prosequamur interea ejusdem Gelasii Papæ anni hujus res gestas. Qui igitur hoc anno mense Februarii (ut vidimus) dictam epistolam ad Orientales scripsit, idem mense Martii habuit Romæ Synodum, cui interfuerunt Episcopi quinquagintaquinque, præsente simul clero Romano. Extant acta ipsa ex bibliotheca Vaticana deprompta, sed mendosa nonnihil, quæ & fine careant. Sed accidit opportune, Dei providentia, quæ rebus nostris invigilat, ut dum ea utcumque se habent depravata ac decurtata hic edere pararemus, vir doctissimus Fronto Ducæus Societatis JESU, professor sponte, meque nihil penitus cogitante, miserit eadem ex codice Virdunensi descripta, integra ipsa quidem; quæ etsi (ut in omnibus antiquis scriptis ferme accidit) aliquibus essent corrosa mendis, collatione tamen facta cum iis quæ Romæ habentur cusa (a), parum abest quin in pristinum candorem recipias restituta; quæ sic se habent:

(a) Extant tom. 2. ep. Rom. Pont. in Gelas.

VI. Acta Romani Concilii.

Residente in Synodo venerabili Papa Gelasio una cum Bonifacio, &c. Et inferius: *Gelasius Episcopus Ecclesiæ Catholicæ urbis Romæ dixit: Meminit dilectio vestra superiore Conventu oblatum nobis a Miseno libellum in conspectu vestro fuisse recitatum: hunc eumdem si placet dilectioni vestræ, denuo recensendum, ut Acta nostra contineant. Et quia aliud se quoque petitorium præ manibus habere profitetur, quid etiam in hoc contineatur, possimus agnoscere. Et adjecit: Miseni libellus denuo recitetur. Anastasius diaconus recitavit: Datum a famulo vestro Miseno die octavo Iduum Martiarum Viatore V. C. Consule. Quantum ad mea pertinet infelicitatis abruptum, errori meo qualibet ratione contracto definio non esse parcendum: quoniam hoc ipso pœna carere non debeo, quod me rei ad causam pœnalem, quæcumque fonet, perduci.*

VII. * respicit.

*Quantum vero pertinet * ad remediale subsidium, duo sunt quæ me ad hoc suppliciter implorandum venire constringunt: ne vel ego desperatione magis perpetuis cruciatibus sim dignus addici Judæ prævaricatoris exemplo; & quia tanta est ineffabilis illa clementia, quæ Apostolica potestate universum facinus possit absolvere. Hanc igitur solam in meo negotio, Papa venerabilis, vocem miserandus effundo: Parce prostrato, porrige manum jacenti. Nullis ignorantiæ excusationibus nitor, nullas decipulas circumventionis* obten-

PAGIUS II. *Concilium Romanum I.*

A num. V. ad XXII. Celebratum hoc anno Concilium Romanum, in quo *Misenus* olim Apostolicæ Sedis Legatus, & Acaciana communione infectus, cum Ecclesia reconciliatus, cum jam Vitalis in excommunicatione mortuus fuisset. Indictum illud *VIII. Idus Martii*, ut in Actis legitur, *Flavio Viatore V. C. Cos.* In fine Actorum apud Baronium num. XX. per Librariorum errorem habetur, *tertio Idus Maii*, sed legendum, *tertio Idus Martii*, qui dies paulo antea ibidem semel & iterum expressus. Quare hanc Synodum Romanam primam sub Gelasio Papa non fuisse, a Collectoribus Conciliorum perperam hactenus traditum. Cum enim Synodus Romana, in qua de libris recipiendis & non recipiendis actum, quam *primam* appellant, anno superiori celebrata non fuerit, ut ibidem ostendimus, nec etiam currenti ante diem VIII. mensis Martii haberi potuerit, ut omnibus notum, ea vel autumno hujus anni, vel quod longe verisimilius, anno sequenti congregata, ideoque & *Secunda Synodus Romana* sub Gelasio nuncupanda. In priori in causa *Miseni* habita Episcopi LV. in posteriori, in qua de libris Apocryphis actum, Episcopi LXXII. adfuere; indeque liquet, utramque eadem anni tempestate, quod etiam usus non ferebat coactam non esse.

*obrendo; nec in quemquam calamitatis meæ studeo transferre discrimen: quia alios incusare non debeo, qui postam clementer absolvi: quia licet mihi pro mea defensione nihil afferam, non ambigam tamen hæc omnia tuo judicio esse tractanda. Tantum quæso, ut superno numini obsequentes, quod pronunciat per Prophetam (a): Nolo mortem morientis, donec revertatur & vivat: vos potius cuncta quæ in persona mea gesta sunt, benigna consideratione librantes *, viaticum seni ægritudine, & continua maceratione consumpto, ne sine Ecclesiastica communione rapiar, non negetis, ex alterius casu experimentum meæ formidinis intuentes: qui auxilium, etiam vobis conferre volentibus, non potuit indipisci. Et me per imperitiam hac clade potius implicatum hoc ipso dignanter ostendite, quod ad receptionis Ecclesiasticæ superstes gratiam valui pervenire.*

(a) Ezech. 33.

* deliberantes.

VIII. *Quo lecto, Gelasius Episcopus dixit: Petitorium Gesta retinebunt. Et adjecit: Ipse nunc Misenus adveniat: & petitorium quod obtulit, ipso præsente, recitetur. Cumque ingressus fuisset Misenus, prostratus in terram aliud petitorium obtulit, & rogavit ut susciperetur. Cumque susceptum fuisset, Gelasius Episcopus dixit: Utraque petitoria quæ obtulit, ipso quoque præsente, legantur. Iterum Anastasius diaconus recitavit: Datum a famulo vestro Miseno, octavo Id. Mart. Fla. Viatore V. C. Coss.*

IX. *Quantum ad meæ pertinet infelicitatis abruptum *, errori meo qualibet ratione contracto definio non esse parcendum: quoniam hoc ipso pœna carere non debeo, quoniam merui ad pœnalem causam quacumque forte perduci. Quantum vero respicit ad remediale subsidium, duo sunt quæ me ad hoc suppliciter implorandum venire constringunt: ne vel ego desperatione magis perpetuis cruciatibus sim dignus addici Judæ prævaricatoris exemplo; & cætera quæ superius continentur. Item aliud petitorium recitat: Datum a famulo vestro Miseno sub die tertio * Id. Mart. Fla. Viatore V. C. Cons.*

* obtutum.

* quarto.

X. *Oblato primitus petitorio meo nihil aliud suppliciter exoravi, quam ut misericordia mihi sedis Apostolicæ non in perpetuum negaretur; cujus mihi spem quoniam pro immensa Dei pietate, qua regitur, relucere jam sentio, magis magisque conscientiam meam contagiis perfidorum, quæ infeliciter potius, quam studio, circumventus incideram, liberam purgatamque esse pronuncians, toto corde atque ore protestor sub divinæ contemplationis intuitum, me omnes quidem hæreses & quicquid inimicum est Catholicæ & Apostolicæ fidei communionisque sinceræ, prona mente refutare, tum præcipue Eutychianam hæresim cum suo scilicet auctore Eutychete & ejus sectatore Dioscoro, vel successoribus eius atque communicatoribus Timotheo Æluro, Petro Alexandrino, Acacio Constantinopolitano, Petro Antiocheno, cunctisque eorum complicibus & communicatoribus respuere, damnare, & anathematizare perpetuo; omnesque istos & hujuscemodi horribiliter execrari: nec umquam me cum talibus ullum quolibet modo profiteor habiturum esse consortium, sed ab his omnibus futurum prorsus alienum. Quorum pravitatem licet numquam voluntate receperim; tamen quia me calamitatis impulsu minus cautus videor incidisse, sub conspectu Dei & beati Petri Apostoli ejusque Vicarii, ac totius Ecclesiæ, mea (sicut dixi) professione *, voceque condemno, detestor, exhorreo: in sola me fide communioneque Catholica & Apostolica semper duraturum esse confirmans. Cui petitioni meæ manu mea subscripsi die tertio Id. Martiarum, Viatore V. C. Cons. Hæc vestræ beatitudini in Conventu venerandorum * credidi meis manibus offerenda:* Et alia manu. *Ego Misenus huic petitioni meæ & a me oblatæ subscripsi, die & Consule suprascripto.*

* confessione.

* Episcoporum.

XI. *Gelasius Episcopus dixit: Quæ lecta sunt, transcribantur. Et adjecit: Quid videtur fraternitati vestræ statuendum, vestri quoque consilii participatione desideramus agnoscere. Levaverunt se omnes Episcopi & presbyteri, rogantes & dicentes: Exaudi Christe; Gelasio vita: dictum vicies. Quod vobis Deus dedit in potestate, præstate: dictum duodecies. Hoc fac, quod facit dominus Petrus: dictum decies. Ut indulgeas, rogamus: dictum novies. Cum denuo sedissent, Gelasius Episcopus dixit: Sedes Apostolica quidem, quæ Christo Domino delegante, totius Ecclesiæ retinet principatum, pro dispensatione curaque generali, quam vel pro fide Catholica, vel pro paternis canonibus regulisque majorum necessaria semper circumspectione dependet, Misenum atque Vitalem, quos contra Eutychianæ pestilentiæ sectatores, vel contra eos qui talium se communione polluerant, suæ potestatis legatione suffultos ad Orientem dudum sub sanctæ memoriæ decessore meo Præsule destinarat, quod Apostolica præcepta declinantes quolibet modo in eorum, adversum quos missi fuerant consortia recidissent; Gestis Synodalibus rerum discussione patefacta, communione pariter & honore merito jureque summovit.*

XII. *Quibus tamen misericordiæ locum memor supernæ pietatis pro suo moderamine reservavit: & dum conditionem posuit ultionis, spem noluit propitiationis abscindi: sicque suam sententiam temperavit, ne istorum veniam cum illorum mallet salute provenire, quorum fuerant partici-*

pa-

patione decepti; ac potius præberent eis, quos sua firmaverant in pravitate consensu, & salubrem correctionis metum, & emendationis imitandæ consortium. Denique sic ipsa animadversionis verba librata sunt, ut si illi & cum istis perculsos adverterent, & ex eorum conditione non diffiderent posse salvari. In qua utique & his non est in totum via præclusa remeandi; & illis, si mallent, per istos est oblata correctio, studiumque porrectum, quo possint meliore conatu præteritos compensare prolapsus: si favorem, quem prævaricatoribus facili voluntate detulerant, in reformationem Catholicorum potius convererent sacerdotum.

XIII. *Dictum est enim, tamdiu istos fore suspensos, donec auctore Deo, & adnisu Catholicorum Principum, vel populi Christiani, Alexandrina Catholicum sacerdotem recepisset Ecclesia. Gratulandum scilicet crederetur, nullo modo Græcos non posse renuere quod viderent ab Apostolica sede fuisse damnatum: facileque eos posse de istorum supplicio commoveri, ut nossent quid vitarent, & quid consequenter ambirent, ac velle putarent resipiscendo magis sentire cum rectis, quam jugiter errare cum perfidis. Expectatumque diu est, ut his rationibus incitati contagia nefanda deponerent, una cum Apostolica sede consentiendo, sicut de eorum speratum fuerat voluntate; nitenteſque Catholicis sacerdotibus revocandi studium potius commodarent, quo ipsi ad Orthodoxam recurrerent unitatem; & istis, qui illorum participes erroris extiterant, ministrarent præstitutæ receptionis effectum. Nec qua fieri potuit occasione cessatum est; quo competenter admoniti & sufficienter instructi, pariter pericula vitanda cognoscerent, ac patere sibi januam, si sinceris mentibus hanc petiissent, Apostolicæ communionis adverterent.*

XIV. *Sed quia eo perventum est, ut hortamentis quoque medicinalibus, dum etiam quæ referrent contraria non haberent, differrent tamen hactenus adhibere consensum; illorum quidem difficultatibus paternum quemdam debemus pii doloris affectum, deprecantes omnipotentiam Dei nostri, quæ sola quamvis devias in veritatis viam potest convertere voluntates, ut eisdem suæ prodistionis operatione mirabili spiritum resipiscentiæ & efficaciam correctionis dignanter infundat. Quæ donec (sicut de ejus virtute confidimus) divinæ placatione proveniant, hunc interim qui supplicat desiderabiliter expetentem nullatenus perire patiamur: ut cujus non sunt Orientales dejectione perterriti, ne in errore persisterent, saltem curatione provocentur, ut redeant ad salutem; præcipue cum dispositionis sedis Apostolicæ clementiam tenor comitetur ipso dictorum, neque prolata sibi repugnare constitutio judicetur. Definitum quippe est (ut superius jam prædictum est) eos de quibus agimus eatenus debere suspendi, donec auctore Deo, & præfatis adnitentibus, Alexandrina Catholicum receperit Ecclesia sacerdotem: non abrupte & sine exceptione propositum est, sed ea ratione depromptum est, qua non sive illis adnitentibus, sive non adnitentibus, indifferenter videretur infixa sententia: ideoque sub quo tenore librata conditio est, eodem non existente, necessitatem suæ professionis absolvit. Quod enim cum adnisu prædictorum pronunciatum est esse faciendum, hoc eodem non succedente non fieri posse, manifestum est. Sed cum eorum etiam faciendum memoratur adnisu, satis evidenter ostensum est quod sine hoc non posset impleri. Licet ergo illi, quorum deesse probatur adnisus de sua sint obstinatione miserandi: tamen quia deest, sicut sine eo effici non potest quod cum eodem effici posse præsumptum est; ita desistentibus causis, per quas hic articulus veniret ad terminum, insolubiliter non retinet obligatum.*

XV. *Quapropter lata sententia non existentibus per quæ possit usque ad sui exitum deputatam tenere mensuram, his consulendi, & his qui arctati tenebantur, tribuet libertatem. Et Apostolica quidem sedes (ut sæpe repetendum est) æstimans Orientales nullo modo non posse respuere quod sedes Apostolica refutasset, eosque saluti propriæ & Apostolicæ communioni nullius præferre posse personam, hæc de eorum mentibus melius æstimarat. Sed quod iterum non tacendum est, dolenda pernicies non velut improvidam bene de Orientalibus sentientem potest opinionem magis Apostolicæ sedis arguere, quam suæ pervicaciæ potius deputare, quod oblatum sibi tramitem propriæ redintegrationis secuta non fuerit: nec ideo tamen aliis debet medicinalem desiderantibus impedire per suam pervicaciam facultatem. Tunc enim dicta sunt de Græcorum consensione fidenter, quia & simul beati Petri societatem quibuslibet videbantur præponere posse personis; & qui extiterunt ante Catholici, æstimabantur consensuri facile veritati, atque ideo cujuslibet hominis affectum in desideriis Apostolicæ communionis non posse præponere: quæ cum nondum susceperint per quas hic ordo decurreret voluntates; id quod per eas fieri posse præsumptum est, cernitur absolutum: quoniam * cum desunt qui perficiant, nullus provenire possit effectus; immo cum iidem ipsi, per quos judicabatur esse faciendum, ne efficiatur obsistant: qui si in hoc sunt (quod absit) obstinatione mansuri, resoluta conditio est illius rei, quæ eorum studiis fiducialiter censebatur impleri.*

* si desint per quos id efficiant.

Sin

XVI. *Siu vero (sicut potius optamus) fuerint ad meliora conversi, ne inter hæc interim qui misericordiam postulat, vel ætate, vel morbo quo frequenter impeditur, possit intercipi, dum super istis est consulendum, ne defuncto jam nullum possit remedium subrogari; quippe cum dictum sit, sive illis adnitentibus, sive etiam fortussis invitis, sed cum eorum magis adnisu quod promulgatum fuerat posse constare: sicut igitur cum illis adnitentibus nullatenus pace fixa * perdurant: hoc etiam tenore B. Paulus Apostolus non ideo (quod absit) fefellisse credendus est, aut sibi extitisse contrarius; quoniam cum se ad Hispanias promisisset (a) iturum, dispositione divina majoribus occupatus ex causis, implere non potuit quod promisit. Quantum enim ipsius voluntatis interfuit, hoc pronunciavit, quod revera voluisset efficere: quantum ad divini secreta consilii, quæ ut homo omnia non potuit licet Spiritu plenus agnoscere, superna prætermisit dispositione præventus. Nec quia B. Petrus Apostolus pro affectu divinæ reverentiæ ipsi Domino respondit: (b) Non lavabis mihi pedes in æternum; fefellisse (quod absit) aut in sua putabitur minime constitisse sententia, quod mox eidem divinæ cesserit voluntati: & quod se dixerit non esse facturum, causis adstrictus humanæ salutis expeteret prona voluntate faciendum.*

* præfixa.

(a) Rom. 15.

(b) Joan. 13.

XVII. *Idcirco illa non accedente via, qua eorum fuerat reconciliatio constituta, alteram licet adoriri, quæ subveniatur, quibus subveniendum esse decretum est: maxime cum Miseno ex quolibet excessu, vel qualibet prævaricationis pœna sufficiat, quæ usque eo tractata est, ut sola considerationis humanæ suprema consideratione laxetur, remittendaque punitio sit, quæ non habet ultra quo crescat. Quia cum nulli animæ Deus omnipotens & miserator per Ecclesiasticum pietatem quærenti noluerit remedium denegari; non dubium est hoc ipso auctore Deo, & divina compunctione prodire, ut tunc de ejus receptione tractetur, quando ea non protelanda quoque necessitas compellat impendi: nostro præterea Salvatore B. Petro Apostolo præ cæteris delegante (c): Quæcumque ligaveris super terram, ligata erunt & in cœlis; & quæcumque solveris super terram, erunt soluta & in cœlis: sicut & his verbis nihil constat exceptum, sic per Apostolicæ dispensationis officium & possit generaliter alligari & totum consequenter absolvi. Præcipue cum ex hoc magis præberi cunctis oporteat Apostolicæ miserationis exemplum, ut absolutione damnati, si resipiscunt universi, & ab errore se retrahant, atque ad Apostolicæ communionis sincerum redeant unitatem *; vinculis se damnationis illius, quam universaliter merito prævaricatores exceperant, non ambigant exuendos.*

(c) Matt. 16.

* puritatem.

XVIII. *Neque enim qui longe positos ad integrum fidem curare nitimur, revertentes in præsenti supplices refutare debemus: ubi solicite præcavendum est, ne conscientiæ detrimentum negantes usque ad extremum peccati * materiam (quod absit) nullatenus incidamus: censuræque veritas etiam circa supplices sine fine persistens transeat in reatum. Proinde quantum, præmonente Domino possibilitatis humanæ desideranti remedia præbeamus, totum quod supra nostræ facultatis est modulum divino judicio relinquentes, non autem nobis poterunt imputare, cur prævaricationis offensam viventibus remittamus; quod Ecclesiæ, Deo largiente, possibile est: qui nos etiam mortuis veniam præstare deposcunt: quod nobis possibile non esse, manifestum est. Quia cum dictum sit (d): Quæ ligaveritis super terram: quos ergo non esse jam constat super terram, non humano, sed suo judicio reservavit: nec audet Ecclesia sibimet vindicare, quod ipsis beatis Apostolis conspiciat non fuisse concessum: quia alia sit causa superstitum, alia defunctorum.*

* petenti.

(d) Matt. 16.

XIX. *Tulerit Vitalis sortem divini judicii, cui etiam cum magnopere vellemus, non potuit subveniri: huic saltem prosit, dum copia viventis admittat, in remediis assequendis ulterius experimenta repente subtracti. Cumque scriptum noverimus (e): Unus adsumetur, & unus relinquetur: hortatur nos intercepti periculum in superstite subsidia non differenda sanandi, qui hoc ipso recipiendus divinitus indicatur, cum illi supervivit, qui ad hæc non meruit pervenire: & quoddam de utroque cælestis judicii refulget examen; ostenditurque nobis evidentius in duobus, in quo fuerit causa sine venia, & in quo sit quæ indulgentia carere non debeat, utque ideo quam ipse quoque, si superstes competenter Acacius expetisset, poterat obtinere (quippe de quo sic positum est, insolubilem fore, ut non discederet, etiam si forte, corrigeret) multo magis huic qui communione ejus infectus, est implorans flebiliter, pietatis est Apostolicæ non negare.*

(e) Luc. 17.

XX. Misenus absolutus.

Professus ergo Misenus regulariter, se omnes hæreses, Eutychianam præcipue cum Eutychete, Dioscoro, Timotheo Æluro, Petro Alexandrino, Acacio Constantinopolitano, Petroque Antiocheno, vel cunctis eorum successoribus, sectatoribus & communicatoribus detestari, eosque anathemate ferire perpetuo, communionis Apostolicæ, & sacerdotalis gratiam, quam Catholica traditione percepit, recipiet dignitatis. Omnes Episcopi & presbyteri surgentes in Synodo adclamaverunt: Exaudi Christe: Gelasio vita: dictum quindecies

decies. Domne Petre, tu illum serva: dictum duodecies. Cujus sedem & annos: dictum septies. Vicarium Christi te videmus: dictum sexies. Cujus sedem & annos: dictum septies trigesies.

Sixtus Notarius sanctæ Romanæ Ecclesiæ jussu domini mei beatissimi Papæ Gelasii ex scrinio edidi die tertio Id. Maji, Flavio Viatore V.C. Cons.

XXI. Sic igitur apparuit divina vindicta in Vitalem Episcopum irrogata, cum antequam Catholicæ communioni restitueretur, ex hac vita subductus est. Sed & in Acacii fautorem Euphemium Constantinopolitanum Antistitem Deus pariter ultus est, cum eum (ut diximus) per Anastasium Imperatorem in exilium duci voluit. Frequens est enim, ut qui monita patris non audit, tyrannum interdum experiri cogatur, & Deum ultorem sentiant, qui præpositos ab ipso negligunt monitores. Sed de Euphemii exilio historiam recitemus.

XXII. Hoc namque anno sub iisdem Consulibus rei summam Marcellinus perstringens, hæc habet in Chronico: *Euphemius Episcopus Constantinopolitanus falso ab Anastasio Principe accusatus atque damnatus, in exilium ductus est.* Hæc ipse. Quænam vero in illum accusationes objectæ fuerint, audiamus: quas quidem Theodorus Lector sic narrat (a): *Anastasius insidias Isaurorum Euphemio acceptas retulit.* Re vera autem, quod (ut Suidas ait) comminatus Euphemius illi fuisset, se illum in ordinem redacturum, si perseveraret hæreticus. Sed pergit Theodorus: *Et cum Præfectis scripsisset, Episcopos domi præsentes congregavit. Hi ut Imperatori gratificarentur, Euphemium excommunicant ac deponunt. Elegit autem Imperator Episcopum Macedonium quemdam presbyterum Ecclesiæ & custodem. Populus vero seditionem movet propter Euphemium, & ad Hippodromum supplicandi gratia currunt: ut nihil efficiunt: pervicit enim Imperatoris resistentia. Macedonius Imperatori morem gerens, Concordiæ Zenonis subscripsit* Enotico scilicet. *Hic Macedonius vir erat religiosus & sacer, utpote a Gennadio educatus, cujus etiam (ut fama habet) nepos erat ex sorore. Euphemium Imperator in exilium duci præcepit. Ille vero per Macedonium cautionem petiit, ut sine insidiis inde abduceretur. Macedonius vero aliquid laude dignum cogitans, ut cautio illi & ratio redderetur conseasit: & cum Euphemius in baptisterio esset, Episcopalia insignia a diacono sibi ipsi auferri præcepit, atque ita ad Euphemium accessit: factaque mutatione, pecunias illi ad sustentandos eos qui cum illo erant, dedit.* Hucusque Theodorus.

(a) Theod. Lect. lib. 2. Collect.

Euphemius Episc. Constantinopol. in exilium ejicitur.

XXIII. Passus hæc quidem est Euphemius, licet injuste, & a perfido Imperatore Catholicæ fidei adversario: quod tamen contempsisset parere Romanis Pontificibus in abdicatione Acacii nominis, metuit ipse justo Dei judicio abdicari. Sic plane qui gloriosum fuisset confessionis ob hæc quæ passus est titulum consecutus; quod ab ipsa Romana Ecclesia minime meruit ad communionem admitti (extra quam nulla potest esse, ex sententia Patrum, vera confessio, neque martyrium) infelix decessit ingloriús, & postea (ut dicemus) nomen ejus e Diptychis est sublatum.

XXIV. Quod vero ejus successori Macedonio Theodorus inurit notam subscriptionis Zenonis Enotici: longe aliter rem se habuisse, quæ horum temporum scriptor Cyrillus (b) narrat, edocent; nam ait: *Eu-*

(b) Cyrill. in Vit. S. Saba c. 69. apud Sur. t. 6.

PAGIUS III. A num. XXII. ad XXV. Marcellinus in Chronico scribit, *Euphemium* Constantinopolit. Episcopum falso ab Anastasio Imp. accusatum atque damnatum, in exilium ductum esse & in ejus locum *Macedonium* subrogatum quod & Cedrenus habet anno Anastasii Imp. quinto. Verum rectius Theophanes scripsit, hæc facta esse sequenti anno. Is enim anno Incarnat. secundum Alex. CDLXXXIX. qui Kalend. Septemb. sequentis Christi anni inchoatur, ait: *Hoc anno Anastasius Euphemium Euchaitum exulem misit. Ille fidem sibi dari per Macedonium postulavit, ut insidiarum securus, dum deduceretur, in itinere maneret. Macedonius fidem obstringere permissus Euphemium in Baptisterio adiit, Archidiacono a suis humeris auferri prius jusso, atque privato Sacerdote habitu Euphemium conveniens, pecunias mutuo ab aliis acceptas elargitus est illi adeo ut ex utroque capite non minimum a plerisque laudem reportaret, virtutis quippe pietatisque juris tamquam a Gennadio, cujus nepos erat, educatus curabat.* Quare cum Euphemius anno CDCX. Sedem inierit, tamque annos VI. & menses tres, teste Nicephoro in Chronico tenuerit, manifestum est, eum anno tantum sequenti in exilium missum; cujus rei indicium aliquod sunt *Quinquennalia* Anastasii Imp. eo anno peracta; cum annis hujusmodi solenniis addictis Imperatores paci Ecclesiæ consulere soliti fuerint, eoque tunc obtentu Anastasius usus sit.

Euphemius Constantinop. Episc. in exilium mittitur.

IV. *Macedonium* Zenonis Henotico subscripsisse Baronius negat, & Theodorum Lectorem lib. 2. qui illud asserit, non audiendum esse contendit. Verum id non tantum Theodorus, sed & Theophanes, Liberatus in Breviario lib. 16. cap. 26. aliique in literas misere. Liberatus cap. 31. de Joanne Hemula Alexandrino Episcopo scribit: *Qui & ipse Petrum & Athanasium prædecessores suos secutus in Edicto unitivo communicavit, aliis Sedibus, id est, Constantinopolitana, Antiochena, & Hierosolymitana.* Et paulo post de Joanne Niceota Hemulæ successore, subdit: *Denique cum ei Imperator scripsisset, ut uniretur Constantinopolitano Episcopo, hoc rescripsit, quia non sufficeret ei ad perfectam unitatem, eo quod non anathematizaret Synodum,* sc. Macedonius. Victor vero Tunnunensis hæc habet: *Anastasio Aug. Cos. Macedonius Episc. Constantinop. Synodo facta condemnat eos qui*

Macedonius Zenonis Henotico subscripsit.

Macedonius Episc. Constantinopol. Orthodoxus.

Euphemius quidem propter rectam de fide sententia ab Imperatore (o justitia !) impie depellitur a sedis rectione, & in ejus locum evehitur Macedonius. Cum vi bis autem esset Ecclesia; iis quidem qui Euphemium sede expulerant assentiri non sustinuit Elias Episcopus Hierosolymitanus, ut qui eum expulissent præter regulam; Macedonio vero non dubitavit communicare, & cum eo convenire, ut qui ipse quoque rectam fidem amplecteretur: quod quidem non parum ab initio turbavit Imperatorem. Hæc de Macedonio Cyrillus: reliqua vero suis locis dicenda.

XXV. De exilio S. Eugenii in Gallias.

Moritur hoc eodem anno Gundabundus Wandalorum Rex in Africa, regni sui anno duodecimo inchoato. Abripuit Deus a vita hominem, cum intermissam aliquamdiu persecutionem instaurat: hoc namque tempore rursum sanctissimum virum Eugenium Episcopum Carthaginensem exagitat, non ferens tantum virum in locis quibuslibet Wandalicæ ditionis licet exulem degere. Quod enim sciret ipsum restituere lapsos ad pœnitentiam, & stantes ad martyrium roborare, scribereque frequentes (ut dictum est ex Gennadio) litteras pastorales; consilium illud iniit, ut trans mare eum in Gallias amandaret: qui illuc delatus, Albigensem incoluit Civitatem. Hæc quidem ex Gregorio Turonensi (a). Sed dum sub persecutione ab Hunerico facta ipsum in Gallias missum dicit, plane fallitur, pervenisse eum, namque ad Anastasii Imperatoris tempora, quæ de ipso narrat Gelasius Papa (b) ad Episcopos Dardaniæ manifestant. Sed & cum Gennadius (c), dum de eodem agit scribens librum illum sub Anastasio Imperatore, adhuc vita esse superstitem tradat; nullum videri possit reliquum esse dubium ad hæc tempora devenisse, atque ex Africa in Gallias transmissum esse. Immo & cum idem Gennadius nequicquam de ejus in Gallias relegatione ipse Gallus dicat; plane accidisse videri potest eumdem S. Eugenium fuisse relegatum in Gallias post scriptum ab eo libellum illum de Scriptoribus Ecclesiasticis: adeo ut ad hoc tempus, ante tamen obitum Gondabundi ejus in Galliis referendum exilium sit: etenim qui in locum ejusdem Regis successit Trasamundus, ipso regni exordio pacem cum Catholicis habuit, de omnibus benemeritus.

(a) Greg. de Gest. Franc. l. 2. c. 3.

(b) Gelas. ep. 11. t. 1. ep. Rom. Pont.

(c) Genn. de vir. ill. Inst. c. 97.

XXVI.

Quomodo autem in loco exilii, in ipsa Albigensi Civitate idem Eugenius diem clausit extremum, idem Gregorius ita narrat (d): *Hic cum magnis in sæculo polleret virtutibus, & jam victor de tormentis martyrialibus exilisset: tempus vocationis suæ, quo accerseretur ad gloriam, Domino revelante, cognovit: illud præcipue, quod populis occultabatur, manifestum noscens se martyri Amarantho socium esse futurum* (colitur iste martyr in ea ubi sepultus est Civitate) *ad ejus sepulcrum, dirigitur, prostratusque solo diutissime orationem fudit ad Dominum. Deinde expansis super pavimentum brachiis, spiritum cœlo direxit. Quia Chri-*

(d) Greg. Turon. Mirac. l. 1. c. 58.

De obitu S. Eugenii Episc. Carthag.

PAGIUS

qui Chalcedonensis Decreta Synodi suscipiunt, & eos qui Nestorii & Eutychis defendunt. Sed in eo errat, quod hæc gesta scribit, *Anastasio Aug. Cos.* anno sc. CDXCVII. secundo, *Macedonius* ad majora inconvenientia vitanda aliqua tantum Concilii Chalcedonensis Decreta reprobavit, & *Diodorum* Tarsensem, *Theodorum* Mopsuestenum, *Theodorum* Cyrensem, & quosdam alios Episcopos qui in Concilio Chalcedonensi tanquam Catholici habiti fuerant, anathematizavit. De Decretis enim hujusmodi quæstionem tunc fuisse, ex infra dicendis liquebit. Cæterum *Macedonium* Concilium Chalcedonense suscepisse, licet Zenonis Henotico subscripsisset, patet non tantum ex Liberato citato; sed etiam ex Epistola Monachorum Palæstinæ, ad Alcisonem ab Evagrio lib. 3. cap. 31. recitata, ubi aiunt, Xenaiam & sectatores inter alios Macedonium aggressos esse: *sed & a Macedonio chirographum fidei suæ postularunt. Qui quidem eam exposuit, affirmans se trecentorum & octodecim SS. Patrum & centum ac quinquaginta fidem solam nosse: Nestorium vero & Eutychen, anathemati subjiciens, eosque qui duos filios & duos Christos asserunt, aut qui naturas dividunt, nulla tamen mentione facta, nec Ephesinæ Synodi, quæ Nestorium deposuit, nec Chalcedonensis, in qua depositus est Eutyches*.

V.

Ex quibus manifestum fit, *Macedonium* quidem Zenonis Edicto subscripsisse, sed Chalcedonensem Synodum veneratum esse. Immo Auctor libelli Synodici, in Synodo Constantinopolitana contra Euphemium, de Macedonio dicit: *Qui simpliciter convocata Synodo Decreta quidem Chalcedonensia scripto confirmavit; Henoticum vero Zenonis metu Anastasii silentio præteriit*. Hinc Monachi Palæstinæ in laudata Epistola ajunt: *Interea Xenaia & Dioscorus multis Episcopis sibi adjunctis, intolerabiles erant, dum tumultus concitarent adversus eos, qui Synodum* (sc. Chalcedonensem) *anathemati subjicere recusabant. Ex quibus eos, qui ad finem usque ipsis non cesserant, multis machinationibus in exilium ejici curarunt. Hoc modo Macedonium & Joannem Episcopum Palti, & Flavianum in exilium tradunt*. Nec Cyrillus Monachus in Vita Sancti Sabæ cap. 69. Baronii sententiæ favet, cum scribit: *Iis qui Euphemium Sede expulerant, assentiri non sustinuit Elias Episcopus Hierosolymitanus, ut qui eum* (nempe Euphemium) *expulissent præter regulam. Macedonio vero non dubitavit communicare, & cum eo convenire, ut qui ipse quoque rectam fidem amplecteretur*: tantum enim indicat Cyrillus, *Macedonium*, Synodum Chalcedonensem amplexum esse, eamque ob rem cum eo *Eliam* communicasse, sed nullam Henotici Zenonis mentionem facit in quo cum nulla hæresis contineretur, impedimento illud non fuit *Eliæ*, quin communicaret cum Macedonio, qui in misero illo Ecclesiæ statu, œconomiæ causa, illud susceperat.

Communicat cum eo Elias Episc. Hierosolymitanus.

VI.

Ad num. XXV. & seq. *Gundamundus* seu *Gundabundus* Vandalorum in Africa Rex anno tan-

stianis collectis in ipsa quam diximus crypta sepultura mandatus est. Hæc Gregorius, qui & de miraculis illic editis subiicit narrationem. At de sancto Eugenio satis. Ultus est autem Deus ejus exilium in Regem, quem hoc anno ex hac vita subduxit; eum in locum ejus successit Trasamundus ipsius germanus, de quo ista Procopius (*a*): *Gundabundus excessit ex morbo anno regni sui duodecimo: post quem frater Trasamundus regnum suscepit, vir indole sapientia maxima, tum animi magnitudine omnes majores antecedens: Christianos autem non pœnis corporis aut suppliciis, ut ille, sed præmiis & honoribus omnibus ad deserendam fidem invitavit; non auscultantes vero minime plectebat. Si quos magis criminibus obnoxios vidisset, seu fortuna, seu voluntate, hos non dare prævisorum pœnas, sed præmiis muneribusque meliorem inducere mentem cogebat. Fuit autem Anastasio Principe amicissimus*. Hæc de Trasamundo Rege Procopius. Sane quidem S. Fulgentius (*b*) ad hunc Regem eum in libros scripsit, eum parente meliorem appellat. Huic Trasamundo Theodoricus Italiæ Rex matrimonio junxit sororem suam nomine Amalafridam, ut ex ejusdem Theodorici ad ipsum data epistola constat: ad quem extat (*c*) etiam alia qua eum antea redargutum suscipit, licet missa ab eo munera respuat. Sed de eo sæpe inferius dicendum erit.

Qui

(a) Procop. de bello Vvand. l. 1.

Trasamundus regnat in Africa.

(b) Fulg. ad Trasam. l. 3. in fin.

(c) Apud Cassiod. l. 5. epist. 44.

PAGIUS

Moritur Gundamundus Vandalorum Rex.

tantum sequenti obiit. Auctor enim fragmenti Augustani ab Henrico Canisio publicati docet, eum Africæ dominatum esse *annos XI. menses IX. dies XI.* Quare die vicesima prima mensis Septembris sequentis Christi anni interiit; cum die undecima Decembris anni CDLXXXIV. regnare cœperit. De eodem Rege citatus Auctor hæc narrat: *Guntabundus tertio anno Regni Cœmeterium Sancti Martyris Agilei apud Carthaginem Catholicis dari præcepit, Eugenio Carthaginensi Episcopo jam de exilio revocato. Decimo autem anno Regni sui Ecclesias Catholicorum aperuit, & omnes Dei Sacerdotes, petente Eugenio Carthaginensi Episcopo de exilio revocavit*. Utrum Ecclesiæ clausæ fuerint *annos undecim, menses sex, dies quinque*; an vero duntaxat *annos decem menses sex, dies quinque*, in dubio relinquit idem Scriptor quia Canisius incidit in Codicem depravatum, qui sibi non constat. & utrosque characteres in eadem periodo sic exhibet: *Ecclesiæ fuerunt clausa annos XI. menses VI. dies V. hoc est, ab octavo anno Hunerici, id est, ex die VII. Idus Februarii usque in decimum annum Regis Guntamundi in diem IV. Idus Augusti, in quo completi sunt supra dicti anni X. menses VI. dies V.* Canisius ad marginem harum vocum *anni X.* reposuit istas, *anni XI.* Sed, ut advertit Cointius anno DCXLII. num. XXXIX. mendum irrepsit, non in *annos X.* qui retinendi sunt, sed in *anno XI.* quorum loco restituendi *anni X.* ita ut legendum sit: *Ecclesiæ fuerunt clausa annos X. menses VI. dies V. ab octavo anno Hunerici ex die VII. Idus Februarii* (anni videlicet quadringentesimi octogesimi quarti) *usque ad decimum annum Regis Guntamundi, in diem IV. Idus Augusti*; anni nempe quadringentesimi nonagesimi quarti quam sententiam confirmat idem auctor cum subdit: *Qui memoratus Guntabundus Rex postmodum vixit annos duos, mensem unum*, ubi dies negligit. Hermannus juxta editionem Canisii *Guntamundi* mortem cum anno CCCCXCVI. recte copulavit.

VII.

Eugenius Carthaginensis Episc. primum ab Hunerico, dein a Trasamundo in exilium missus.

Baronius, qui fragmentum illud Augustanum non viderat, arbitratus est *Guntabundum* ex Africa, ubi *Eugenius* exul sub Hunerico Gundabundi decessore vixerat, eumdem *Eugenium* Carthaginensem Episcopum in Gallias transmisisse, & Gregorium Turonensem lib. 2. cap. 3. errasse, quando de Hunerici persecutione loquens, de Eugenio habet: *Apud Albiensem Galliarum urbem exilio deportatus est, ubi & finem vitæ præsentis fecit*. Verum Eugenius non ex uno exilio in aliud transmissus, sed diversis temporibus eadem pœna affectus. Anno CCCCXCIV. a Gundabundo in Episcopatum Carthaginensem revocatus est, & ab Episcopis Arianis multa pertulit, ut ex Epistola Gelasii Papæ ad Episcopos Dardaniæ discimus. Ut enim Sanctus Pontifex ostendat, debuisse Acacium Constantinopolitanum Episcopum increpare Zenonem Imp. quod non sineret Ecclesiæ regulas custodiri, affert inter alia exemplum Eugenii, aitque: *Ecce nuper Hunerico Regi Vandalicæ nationis Vir magnus & egregius Sacerdos Eugenius Carthaginensis Episcopus, multique cum eodem Catholici Sacerdotes constanter resisterent sævienti, cunctaque extrema tolerantes, hodieque persecutoribus resistere non omittunt*. Sed loco *resisterent*, legendum, *restiterunt*. Epistola dicitur data *Kalendis Februarii Victore V. C. Cos.* Sed ibi etiam loco *Victore*, legendum. *Viatore*, qui hoc anno Consulatum gessit. Hoc mendum etiam Baronius correxit, licet de emendatione a se facta Lectorem non monuerit.

VIII.

Turonensis duo Eugenii exilia in unum confundit.

Cum vero *Gundabundus* Episcopos exules in suas Ecclesias anno præcedenti restituerit, quæ de Eugenio Gelasius Papa scribit, de persecutionibus ab Arianis post ejus restitutionem excitatis, intelligi debent. Verum cum anno DIV. *Trasamundus* Vandalorum Rex & Gundabundi fratris successor rursus Episcopos Orthodoxos in exilium miserit, apparet, tunc Eugenium in Civitatem Albigensem relegatum esse; dum Episcopi Byzacenæ Provinciæ exules in Sardiniam missi sunt, & Gregorium Turonensem secundum hoc Eugenii exilium cum priori confudisse. Colitur *Eugenius* die XIII. mensis Julii, tam in Martyrologio Romano, quam in quibusdam aliis. Mabillonius Tom. III. Veter. Analect. refert antiquissimum Kalendarium Ecclesiæ Carthaginensis, in quo legitur: *Nonas Jan. Depositio Sancti Deogratias & Eugenii Episcoporum*, ubi de nostro Eugenio sine dubio sermo est.

IX.

Nascitur Chlodomerus Clodovei filius.

Hoc anno, qui bellum Alemannicum præcessit, Chlotildis *genuit alium filium, quem baptizatum Chlodomerem vocavit, & hic cum ægrotare cœpisset, dicebat Rex, Non potest aliud, nisi & de hoc, sicut & de fratre ejus contingat, ut baptizatus in nomine Christi vestri moriatur; sed orante matre, Domino jubente, convaluit*, inquit Turonensis lib. 2. cap. 29. Chlodomeres Chlodoveo patri superstes, in Galliarum parte regnavit, ut suo loco ostendemus.

JESU CHRISTI ANNUS 496. | GELASII PAP. ANNUS 5. | ANASTASII IMP. 6. THEODORICI REG. 4.

I. Gelasii Papæ obitus.

QUi sequitur Christi Redemptoris annus quadringentesimus nonagesimus sextus Consulem habuit Paulum sine collega, idemque Gelasii Papæ novissimus numeratur: hoc enim anno, XI. Kal. Decembris ipsum ea hac vita migrasse, habent Indices Vaticani & Anastasius de Romanis Pontificibus, cum sedisset annos quatuor, menses octo, dies undeviginti. De ejus lucubrationibus ista Gennadius tradit (a): *Gelasius urbis Romæ Episcopus scripsit adversus Eutychetem & Nestorium grande & præclarum volumen, & tractatus diversarum scripturarum & sacramentorum limato sermone; & adversus Petrum & Acacium scripsit epistolas, quæ hodie in Ecclesia tenentur Catholica: fecit hymnos in similitudinem Ambrosii Episcopi*. Hæc Gennadius de Gelasii Papæ scriptis. Sed de his altior perscrutatio habenda est, cum videlicet qui ejusdem Papæ nomine inscribitur liber de Duabus naturis adversus Eutychetem & Nestorium, num ipsius opus dici re vera possit, accuratius differemus. Est ejus exordium: *Necessarium quoque fuit &c.* Sci-

Ann. Eccl. Tom. VIII.

(a) Genn. de Scrip. Eccle. 14.

mus in his quidem nobilia complurium Orthodoxorum sudasse ingenia, dum adversus Novatores inde sibi arma parantes studio indefesso iniere certamen; cum e contra Orthodoxi una ferme sententia opus illud Gelasii esse negarint.

II. In primis vero inter alios scimus Suffridum in præfatione ad Gennadium præfixa, non esse Gelasii, sed Gennadii tractationem illam asseverare, accidisseque ut quem Gennadius librum misit ad Gelasium (ut ipse testatur *b*) scripta eadem Gelasii nomine edita fuerint. Verum cum Gennadius illos sex libros non adversus Eutychetem, sed Nestorium, se scripsisse tradat, & neque eos ad Gelasium Papam missos dicat, sed opus de fide sua (ut ait) ad illum dederit; & quodnam illud fuerit, satis sit suo loco superius demonstratum: nihil est ut lucubratio illa, quæ Gelasio tribuitur, Gennadii esse dici possit.

(b) Genn. c. ult.

III. Sunt præterea, qui negantes pariter scriptionem illam esse Gelasii Papæ, eamdem tribuant Gelasio Episcopo Cæsariensi cujus mentionem habet S. Hieronymus (c);

(c) Hier. de Scrip. Eccle. 130.

Eeee 2 quod

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5989.

SÆC. V. Anno Eræ Hispan. DXXXIV. A. C. 496.

☉ 1. CF. ☽ 3. P. 14. April. Indict. 4.

JESU CHRISTI 496.

ANASTASII II. PAPÆ 1.

ANASTASII IMP. 6.

THEODORICI REG. 4. & 8.

I. Quinquennalia Anastasii Aug.

[1] PAulus absque collega Consulatum gessit, ut omnes Fasti habent, idque in Oriente; erat enim frater Anastasii Aug. ut testatur Marcellinus in Chronico ad ejus Consulatum: *Augustatico suo*, inquit Marcellinus, *dudum Anastasii militibus præstito donativum quoque hoc fratre Consule tribuit. India Anastasio Principi Elephantem, quem Plautus Poeta noster Lucabum nomine dicit, duasque Camelopardalas pro munere misit*. Hæc sunt indicia Quinquennalium Anastasii Imp. annis enim hujusmodi festis destinatis Imperatores vel Consulatum sumebant, vel in propinquiores & illustriores eam dignitatem transferebant, donativum militibus dabant, & animalia antea non visa populis exhiberi jubebant. Sic Severus Imp. in Decennalibus suis, teste Dione lib. 76. Elephantem & Crocotam Romam advehi jussit. *Id animal est Indicum ac tum primum, quod sciam, Romam advectum est*, inquit Dio de Crocota loquens, de quo animali legendus Salmasius in Notis ad Scriptores Historiæ Augustæ. Sic etiam Antoninus Pius, ut testatur Capitolinus in ejus Vita cap. 10. edidit munera, *in quibus Elephantos & Crocotas, & Strepsicerotas, Crocodilos, atque Hippopotamos, & omnia ex toto orbe terrarum cum Tigridibus exhibuit*. Porro Scaliger lib. 7. de Emendat. Temp. pag. 681. recte observat Marcellinum citatum *India* nomine *Æthiopiam* intelligere, quam a Veteribus ita appellatam fuisse ibidem ostendit, & nos suo loco certis argumentis demonstrabimus.

II. Moritur Gelasius PP.

A num. I. ad LVI. Anastasius scribit, *Gelasium Papam sepultum esse in Basilica B. Petri Apostoli XI. Kal. Decembris*, nempe die vicesima prima mensis Novembris: sedisse vero *annos* qua-

---

NOTÆ [1] COss. *Paulus* sine collega.
Victor: *Paulo V. C. Coss.* Marcellinus: *Paulo solo* Coss. In veteri lapide apud Schelestrat. Antiqu. Eccl. tom. I.

COMPARAVIT.
P. C. VIATORIS.

Epitome temporum & Indiculus Paschæ anno a Passione Domini CCCCLXX. *Post consulatum Viatoris. Alii delirantes, hoc consule dicunt Antechristum nasciturum.* GEORGIUS

De Gelasio Episc. Cæsareæ Palæstinæ.

quod cum ætate tunc juvenis esset, ad tempora Nestorii & Eutychetis supervixisse, atque ea scripsisse potuerit. At ne id quidem jure affirmari posse videtur; cum ex his quæ dicta sunt superius duos saltem Episcopos numerari contingat post Gelasium usque ad Nestorii & Eutychetis tempora; nempe Joannem, qui una cum Porphyrio Gazensi functus est legatione ad Arcadium Imperatorem; & Eulogium, qui reperitur interfuisse Concilio Diospolitano, ubi Pelagius doloso visus est recantasse palinodiam: qui autem primo loco ibi in Concilio Palæstino nominatur Eulogius Synodo præsidens, Metropolitanum oportuit Palæstinæ totius fuisse, nempe Cæsariensem Episcopum. Sic igitur nihil est, ut opus illud Gelasio Palæstino quoquo modo possit adscribi.

IV. De scriptis Gelasii contra Eutych. & Nestorium.

Sunt tamen alia re vera nonnulla, quibus probari posse videtur, commentarium illum non esse Gelasii Romani Pontificis. Etenim cum Gennadius scribat, grande volumen a Gelasio editum adversus Eutychetem atque Nestorium: plane dissimile ab eo esse apparet, quod ejus nomine fertur perbreve satis. Verum non unum dumtaxat librum; sed quod grande & præclarum opus Gennadius nominat, in quinque libros fuisse partitum liquet: habet id enim Anastasius Bibliothecarius in libro de Romanis Pontificibus, cum affirmat quinque libros adversus Nestorium & Eutychetem ab eodem Gelasio fuisse conscriptos; cum tamen opusculum, quod Gelasii nomine editum extat, unius libri periodo terminetur.

V. Gelasii nomine scripta supposita.

Haud autem novum inauditumque est, ut his ipsis temporibus Gelasii Papæ nomine scripta adulterina supponerentur: nam audi Cassiodorum locupletissimum testem, temporisque hujus scriptorem; *In Epistolas* (inquit a) *tredecim S. Pauli annotationes conscriptas in ipso initio mea lectionis inveni, qua in cunctorum manibus ita celebres habebantur, ut eas a S. Gelasio Papa urbis Romæ doctissimi viri studio, dicerent fuisse conscriptas: quod solent facere qui res vitiosas cupiunt gloriosi nominis auctoritate defendere. Sed nobis ex praecedentibus lectionibus diligenti retractatione patuerunt, subtilissimas quidem esse ac brevissimas dictiones, sed Pelagiani erroris venena illic esse seminata.* Hæc Cassiodorus; quibus intelligas id ipsum de eodem libello evenire facile potuisse. Si enim tempore Cassiodori Gelasii æqualis, sive ipso Gelasio vivente, sive potius paulo post ejus obitum, tantum nefas aggredi ausa est audax hæreticorum præsumptio, ut Pelagianum opus Gelasii nomine prænotarit: quid adeo mirandum, si commentariolus ille, de quo est quæstio, ejusdem nomine inveniatur eodem tempore esse vulgatus?

(a) Cassiod. de Divin. lect. c. 8.

VI. Quis Gelasius germanus auctor operis.

Sed est beneficio Dei, ut tibi ostendere possimus, ac velut digito indicare, quisnam auctor ejus opusculi Gelasius iste fuerit. Accipies enim id ex his quæ Photius in Bibliotheca habet his verbis: *Acta Primæ Synodi*, nempe Nicænæ, *tribus tomis, auctore Gelasio: quæ, inquam, non vere sunt Acta ipsa, sed de rebus gestis in Synodo historia: humili namque sermone, sed diligenti tractat ea quæ in Synodo contigerunt.* Hæc ipsa. Est autem istud ipsum opus non aliud, quam quod Græce scriptum Vaticana bibliotheca possidet, ab Alphonso Pisano Societatis JESU professore in lucam vindicatum in suo, quod edidit, Nicæno Concilio. Quonam autem iste Gelasius vixerit tempore, in ejus operis præfatione ipse declarat, dum se exagitatum ab Eutychianis hæreticis tradit, cum iidem invalescerent tempore Basilisci Imperatoris. Cum vero ibidem auctor addat, se eosdem disputando confutasse hæreticos Eutychianos, & in exordio libelli illius Gelasii de duabus naturis habeatur, ob recentem obortam ea de re controversiam, se esse opus illud aggressum; unum eumdemque Gelasium utriusque tractatus esse scriptorem possumus intelligere. Sic igitur cum nomen auctoris, tempus quo vixit, & quæ idem ipse in utraque scriptione præfatur, in unum conveniant: quæ alia de his esse potest ratio dubitandi?

VII. Laudator Eusebii Gelasius auctor operis.

Sed & ex nævo, immo profunda potius cicatrice, quæ in utriusque Gelasii operis facie cernitur, unum omnes cognoscent vultum unius ejusdemque Gelasii. At quænam ista? Inspice. Qui Gelasius de duabus naturis opusculum illud scripsit, cum in fine profitetur se Catholicorum (ut ait) magistrorum testimonia afferre, quibus a se dicta confirmet: tamen inter plures sanctorum Orthodoxorum Patrum assertiones, ponit post Magnum Athanasium, ante Gregorium Na-

PAGIUS *quatuor, menses octo, dies novem.* Verum cum die primo mensis Martii anni CDXCII. Pontifex Romanus consecratus fuerit, & e vivis excesserit *XIII. Kal. Decemb.* hujus anni, quo Marianus Scotus in Chronico de Gelasio ait: *Obiit XIII Kalend. Decembris*, die sc. decima nona mensis Novembris, quo & Martyrologium Bedæ attributum & Martyrologium Usuardi depositionem ejus consignant, Gelasius Ecclesiam Romanam administravit annos IV. menses VIII. dies XVIII. die emortuali excluso; quot anni, menses, ac dies eidem attribuuntur in MSS. Anastasii Freheriano & uno Thuaneo, in Luitprando, in Orderico lib. 2. in Honorio Augusto.

Nazianzenum Eusebium Cæsariensem, conciamatum jam sæpe ab omnibus antesignanum Arianorum; ejusque tres sententias ex diversis locis acceptas refert: quæ quidem quam indigna sint Gelasio Papa nemo non videt; quamque alienus sit auctor ille ab aliquo Latino scriptore; cum in re tanta nitatur Græcorum dumtaxat auctoritate, vix duobus Latinis ex plurimis in testimonium adductis. Quam vero e contra ea conveniant Gelasio illi a Photio recensito, cognosce, dum ipse in dicto opere de Niceno Concilio eumdem Eusebium Cæsariensem plurimum laudat, & titulis Orthodoxo magno viro dignis exornat, utque ab omni Arianæ hæresis suspicione vult exemptum, dum ipsum numquam Ario consensisse, non sit veritus affirmare, dealbans Æthiopem. Ex qua tam enormi in vultu utriusque operis perspicua cicatrice quis unum eumdemque esse Gelasium utriusque auctorem operis, visu, tactuque (ut ita dicam) admonitus negarit umquam? quem citans Joanes Romanus Pontifex ejus nominis secundus in epistola ad Avienum & alios Senatores, absque aliquo titulo Romani Pontificis nominat.

VIII. Quam contemnat auctor adversarios.

Hæc autem cum omni ex parte constantia firmaque pie lector satis intelligas, exultesque germanum operis auctorem inventum: haud tamen nos piget post victoriam instaurare certamen: adeo enim parvi facimus hostes, ut non timeamus victricia arma deponere, atque illos sinere nimis uti quæ volunt, dareque auctorem opusculi esse Gelasium Rom. Pontificem. Ita liberaliter indulgendo libet in re seria cum pueris ludere (pueros sane dixerimus omnes qui inani studio veritatem oppugnare nituntur, utpote leves, imperiti, atque prudentiæ prorsus expertes, sed animo pertinaces, de quorum corde stultitiam virga tantum (a) fugabit) nam cum res sit in tuto, neque si ista demus, ullum penitus ex hoc passura sit Ecclesia Catholica detrimentum.

(a) Prov. 22.

IX. Porro qui putant ex Gelasii Papæ verbis suam ipsorum hæresim confirmari, non sunt Sacramentarii quos omnes uno ictu auctor conficit, dum disertis verbis transubstantiationem panis & vini in Christi corpus & sanguinem astruit; sed ii qui eam negant, cum tamen in utraque substantia Christum inesse confirment. Verum quomodo insit in sacratissima Eucharistia Christi corpus & sanguis, cum iidem adversarii inter se hactenus de hoc ipso indefesso certamine altercentur, nec constans permanensve eorumdem sit una sententia, sed pro numero capitum, & varietate temporum, variæ atque diversæ reperiantur: plane a veritatis scopo omnes longius aberrare, cum una eademque sit semper veritas, intelliguntur.

X. Gelasii verba redduntur & elucidantur.

Sed reddamus hic primum ipsa auctoris verba, quæ iidem exultantes atque pariter insultantes, publico conflictu inito, adversus Catholicos tamquam firmissimum arietem induxere. Sunt autem hujusmodi, (b) quæ velim attendas: *Certa sacramenta quæ sumimus corporis & sanguinis Christi, divina res est, propter quod & per eadem divinæ efficimur consortes naturæ; & tamen esse non desinit substantia vel natura panis & vini. Et certe imago & similitudo corporis & sanguinis Christi in actione mysteriorum celebrantur. Satis ergo nobis evidenter ostenditur, hoc nobis in ipso Christo Domino sentiendum, quod in ejus imagine profitemur, celebramus, & sumimus; ut sicut in hanc, scilicet in divinam transeunt, sancto Spiritu perficiente, substantiam, permanente tamen in sua proprietate naturæ; sic illud ipsum mysterium principale, cujus nobis essentiam virtutemque veraciter repræsentant: ex quibus constat, proprie permanentibus, unum Christum, quia integrum verumque permanere demonstrant.* Hæc auctor a simili argumentum deducens de sacratissima Eucharistia ad Christi incarnationem, nimirum quod sicut in illa simul cum speciebus juncta divinitate unum efficitur corpus Christi, ita in mysterio incarnationis Verbo carni unito, unus idemque factus sit Christus, duarum simul in una persona naturarum proprietate conjuncta.

(b) Gelas. adversus Eutych. & Nestor.

XI. Omnis similitudo dissimilis.

At sicut in aliis rebus, ita in his non necesse est ut similitudo in omnibus æque respondeat, sed satis sit, si aliqua tantum ex parte conveniat: nam & secundum Jureconsultum (c): Nullum simile est idem. Neque enim cum in S. Athanasii Symbolo dicitur: *Sicut anima rationalis & caro, unus est homo; ita Deus & homo, unus est Christus.* Similitudo ipsa procedit in omnibus, cum re vera ejusmodi comparatio in pluribus reperiatur esse dissimilis, quam similis. Et ne longius argu-

(c) l. quod Nerva. ff. depos.

PAGIUS

stodunensi, in Catalogo Reginonis, & in Cronico Hermanni contracti. His adde utrumque Catalogum a Mabillonio Tom. III. Veter. Analect. publicatum, in quibus idem legitur. In Catalogo Vaticano-Palatino, & in uno MS. exemplari Anastasii habentur dies XIX: uti re. vera Anastasius scripsit, sed Librarii in editionibus vulgatis denarium omisere. Porro Anastasium diem Gelasii emortualem in illa enumeratione inclusit. Cum vero idem Anastasius diem sepulturæ, non vero diem obitus Rom. Pontificum de more memoret, ut ipsemet diserte insinuat, *Gelasius* non nisi *XI. Kalend. Decembris*, seu die XXI. mensis Novembris sepultus est, ut etiam habet Chronicon auctius Veterum Pontificum, ubi tamen, sicuti & in plerisque Catalogis, menses & dies, quibus supra annos IV. sedit, corrupti sunt.

Li-

argumentum petatur: cum ex ea deducerent ratione Eutychiani, unam tantum dici debere in Christo esse naturam, sicut dicimus unam esse hominis humanam naturam, non duas humanas naturas, licet diversæ substantiæ, nempe corpus & anima conjungantur; tamen idem auctor adversus eos pluribus disputans, docet non esse necesse similitudinem in omnibus concordare: ut plane nihil sit atquis importune ex ea similitudine ab ipso auctore exigere valeat, in omnibus simile demonstrare voluisse sacrum mysterium Eucharistiæ cum incarnationis Verbi œconomia.

XII. *Vocum proprietatem neglexit auctor.* Quis igitur adeo severus censor ad illud auctorem astringi velit, ad quod longa disputatione quempiam velle teneri neget? Quis item tam austeras Orbilius ab auctore importune velit exigere eam vocum proprietatem ad quam ipse ea ratione nullatenus voluit obligari, & omnino præstare contempsit non in his tantum quæ obiter dicta essent, sed ubi cardo vertitur totius, de qua disputat, quæstionis? ☞ Profitetur auctor hæc ipsa superius, nempe negligi vocum proprietatem, cum non de eis principalis est quæstio; attendi tunc autem, cum adversus dimicantes hostes est de eisdem disserendum: *Aliud est*, inquit, *quod usitato loquendi compendio sæpe de quolibet rei parte dicimus, & totum, quod est, sine dubio profitemur. Aliud, cum prorumpit humanæ temeritatis audacia, quæ sic aliquam partem nuncupare contendit, ut quod totum est, negare molatur: necesse sit pro veritate certantes, illos qui partem suscipiunt, partemque contemnunt, etiam de toto convincere.*

XIII. Cum igitur non tractaretur ab auctore ibi quæstio de substantia vel accidentibus post transubstantiationem, quam disertis verbis affirmat, remanentibus; sed in exemplum adductum Divinæ Incarnationis, quod fit in sacratissima Eucharistia, ex parte saltem, etsi non ex toto conveniens: quis est qui exactiorem vocum proprietatem ab auctore requirat, ad quas ipse noluit adstringi? cum præsertim, ut illa accidentia post transubstantiationem remanentia speciali vocabulo species dicerentur; nondum esset in Ecclesia usu receptum, quod postea, ventilata scholasticæ quæstione, reperimus factitari cœptum. ☞ Vides ergo, quam inique ab eo quis extorqueat vocis proprietatem, ad quam noluisse teneri, adeo certo exemplo perspicue declararit. Sic igitur qui dixit in Eucharistia substantiam panis & vini remanere, absque dubio ipsas dicere voluit, quas nos magis distincte dicimus species ejusdem panis & vini, utriusque accidentia continentes. Sed hæc tibi perspicua magis fient.

XIV. *Substantia pro accidentibus.* Intelliges enim ista facilius, si hoc ipsum attendas, quomodo nomen substantiæ interdum improprie pro ipsis accidentibus substantiæ inhærentibus consueverit idem auctor (si velimus esse Gelasium) usurpare. Agens ipse aliquando contra Pelagianos in epistola data ad Episcopos Piceni provinciæ, ait peccato originali substantiam hominis esse depravatam; cum tamen eadem substantia hominis, quæ ante erat, permanserit integra: sed depravatam ait hominis substantiam, cum accidentia ipsa quæ inerant homini tamquam in subjecto, ut originalis justitia, & alia dona, fuere vel deperdita, vel imminuta: quæ cum accidentia sint, adesse & abesse dicuntur substantiæ hominis præter subjecti corruptionem: adeo ut minime potuerit proprie dici substantiam esse corruptam. Verum cum aliquando voluit aliquid exprimere vere secundum substantiam fieri, substantialiter illud agi, dicere consuevit, ut in libro de Anathemate, ubi ut vere exprimat mortem hominis, eam esse definit, cum quod erat, substantialiter non esse, vel substantialiter perire dicitur.

XV. Sic igitur ejusmodi usu vocum, & attenta Gelasii dicendi phrasi, nihil est quod adeo mireris si dixit remanere in Eucharistia substantiam panis, cum sub nomine substantiæ intellexerit usu dicendi du inhærere solitis panis substantiæ accidentibus: quod si re vera remanere panem communem in Eucharistia intellexisset, more suo non substantiam panis, sed substantialiter panem remanere dixisset: cum tamen re vera non amplius in ea esse communem panem, sed illum transisse in divinam substantiam, non ibi tantum disertis verbis affirmet, sed in epistola etiam ad Dardaniæ Episcopos scripta, (a) ubi totidem verbis ait: *Ut salutaris alimonia panis illius, qui de cœlo descendit, Fideles hunc sumentes ad vitam perducat æternam.* Hæc ipse: ex quibus intelligas unam tantum in Eucharistia ipsum fateri substantiam, eamque divinam, quam non communem, sed panem cœlestem appellat: sicque quod ait, ibi remanere substantiam panis, usu dicendi, panis accidentia intellexisse.

(a) *Gelas. ep. 8.*

Porro

PAGIUS III. Liber *de duabus in Christo naturis* a Baronio num. I. & seqq. abjudicatur *Gelasio* Papæ. Verum Sirmondus testatur, eum in MSS. probæ notæ descriptum reperiri inter indubitatas ejus Epistolas, & Viri docti observarunt illum Gelasii Papæ nomine citari a Sancto Fulgentio in libro *de Quinque Quæstionibus*, apud Ferrandum Diaconum cap. 18. & a Joanne II. Papa in Epistola ad Avienum, cæterosque Senatores, qua fidem de Christi Divinitate & Incarnatione variis

Gelasius Auctor libri de duabus naturis.

XVI.

Porro quis adeo severus vitio tribuat, his esse usos vocibus Patres, antequam usu venerit ut eadem sacra symbola specierum nomine dicerentur? Sicut quis temere errasse dixerit antiquiores Patres, qui ante Nicænum Concilium in Filii Dei divinitate insinuanda, eumdem consubstantialem Patri dicere prætermiserint, cum nondum ea vox fuerit usu recepta, quæ definitione ejusdem Nicæni Concilii promulgata est? Nova (omnes sciunt) in Ecclesia Catholica opus fuit excogitare vocabula, cum hæretici prioribus abusi vocibus simpliciter proferri, solitis ex illis suam ipsorum pravam sententiam roborare conati sunt.

XVII.

Habes igitur, lector, ex usu verborum, phrasique dicendi Gelasii Papæ, & alia ejus sententia perspicue demonstratum, ipsum per substantiæ nomen significare voluisse accidentium naturam, non autem ipsam communis panis substantiam, quam amplius non extare, sed in divinam esse transfusam sententiæ ipsius nuper recitatæ tam ea eo contra Eutychetem commentario, quam etiam ex dicta epistola ad Dardaniæ Episcopos data demonstrant: ut plane scias nullam accedere veriorem germanioremque interpretationem ad cujusque auctoris verba atque sententias, quam quæ elicitur ex aliis ejusdem auctoris verbis atque sententiis. Eadem prorsus est ratio de his quæ in eamdem sententiam afferuntur ex Theodoreti libro primo atque secundo dialogorum; de quibus consulas quæ eruditissime in suis Controversiis affert doctissimus Bellarminus (*a*) quibus penitus obstruit blaterantium & blasphemantium ora hæreticorum. ☞ Quæ cum obstinatio cum perfidia reserarit, frater collega noster Cardinalis de Perona Archiepiscopus Senonensis, decus & ornamentum Ecclesiæ Gallicanæ, & Catholicæ totius validissimum fulcimentum, præstanti virtute scriptorum suorum tamquam novus (*b*) Daniel fauces Draconis occludet, cogetque disrumpi. ☜

(*a*) *Bellarm. de Sacram. Euchar. l. 2. c. 27. l. 2. Contr.*

(*b*) *Dan. 12*

XVIII.

Sic igitur jam puto, vides lector veri cultor, ipsa ingentia tela, acuminata spicula illa, quæ tanta jactantia insultantes vibrarunt hostes adversus Cathlicam veritatem, secundum Davidicum (*c*) illud, in sagittas infantium esse conversa; & tonitrua illa horrendum quiddam obstrepentia, diraque minantia, in tenuem auram dissilantem pulverem levem evanuisse: ita quidem, etiam si millies convincere possent esse Gelasium scriptionis illius auctorem. Ejusmodi plane sunt hæreticorum machinæ bellicæ, quæ aspectu ipso perterreant, sed nullo negotio dissolvantur, cum veritas ipsa validioribus mendacium ictibus quatit. Insultavit petulans hæresis, instar filiæ Herodiadis coram Rege saltantis, præconiumque studuit opprimere veritatis, cum domestico nostro nos confodere gladio credidit, testificationeque tanti Pontificis impias suas roborare sententias: cum alioqui velint, nolint, ejusdem Gelasii scriptis Novatores una cum aliis, in quos ipse invehitur, hæreticis atque schismaticis, jugiter feriantur, ac penitus prosternantur.

(*c*) *Ps. 63.*

XIX.

Sed instaurat denuo certamen cedere nescia hæreticorum procacia, eademque prostrata licet, audacior, tamen in Gelasii scripta rursum insurgit, ut si possit, eumdem constituat fidei Catholicæ proditorem; calumniari iterum eum quærens, a quo se scit vehementius impeti. Sed dum notam inurere conati sunt impii ejusdem Gelasii commentariis, ipsi sese imperitos esse penitus demonstrarunt. Nam audi quæso, quorsum ipsorum temeritas sit progressa. Extat ipsius Gelasii Papæ decretum, ex quo illi novam venati sunt objectionem, qua ipsum redderent suorum ipsorum adstipulatorem errorum: sed quænam ista fuerint, ut intelligamus, ipsum hic primo integrum reddere opus est, quod sic se habet apud Gratianum inceatum (*d*):

(*d*) *De consecr. dist. 2. c. comperimus.*

XX. Gelasii decretum de communicatione sub utraque specie elucidatum.

Comperimus autem, quod quidam sumpta tantummodo corporis sacri portione, a calice sacri cruoris abstineant. Qui proculdubio, quoniam nescio qua superstitione docentur astringi, aut integra sacramenta percipiant, aut ab integris arceantur: quia divisio unius ejusdemque mysterii sine grandi sacrilegio non potest provenire. Hæc Gelasii decretum, ex quo inferunt Novatores, necessario sub utraque specie communicandum: quibus nostri qui repugnant, Gelasium de sacerdote sacrificante dixisse, interpretantur. At re vera nulla ibi de sacerdote sacrificante mentio habetur: ut plane quod generaliter esse dictum appa-

ret

PAGIUS

tiis testimoniis confirmat. *Gelasio* Opus illud etiam tribuunt Gennadius cap. 94. de Script. Ecclesiast. Honorius Augustodunensis lib. 4. cap. 93. & Anastasius, aut quisquis est Auctor Vitæ Gelasii in libro Pontificali. Quod argumentum quod inde desumunt Heterodoxi, ut probent substantiam panis & vini in Eucharistia remanere, illis jam abunde satisfactum est a Baronio num. XI. & seqq. ab Auctoribus Catholicis qui de controversiis tractarunt, ac nuper a Natali Alexandro parte I. quinti sæculi Ecclesiæ pag. 680. & seqq. Non itaque Opus illud *Gelasio Cyziceno* Cæsareæ Palæstinæ Episcopo attribuendum, ut contendit Baronius num. VI. & seqq. Gelasius enim Cyzicenus, qui Basilisco tyranno imperante, ut ipsemet in sua Præfatione testatur, vixit, tantum Græce scripsit libros tres, quorum titulus: *Historia de Actis*

ret, ad sacerdotes minime restringi debere, satis intelligi possit.

XXI. Rejicimus igitur frigidam ejusmodi, qua haud indigemus, solutionem, qui unde germanus sensus Gelasii verborum accipi possit, habemus. Dum enim ait, eos qui talia agerent, quadam superstitione teneri plane occultos illos Manichæos significat, qui ob sectæ superstitionem, sic ipsi eum Catholicis communicare solerent, ne detegerentur hæretici; sed tamen abstinerent ab haustu vini, quod hæresis prohiberet. Hanc quidem non esse divinationem, sed germanum Gelasii decreti sensum, quæ Sanctus Leo habet in sermone quarto habito Quadragesimæ tempore satis aperte docent, his verbis detestatus Manichæorum errores: *Cumque ad tegendam infidelitatem suam nostris audeant interesse mysteriis: ita in sacramentorum communione se temperant, ut interdum tutius lateant; ore indigno Christi corpus accipiunt, sanguinem vero redemptionis nostræ haurire omnino declinant. Quod ideo vestrum volumus scire sanctitatem, ut nobis hujuscemodi homines ex his manifestentur indiciis: & quorum deprehensa fuerit sacrilega simulatio, notati, & proditi, a sanctorum societate sacerdotali auctoritate pellantur.* Hæc S. Leo.

XXII. *Manichæos investigat, invenit, ac punit Gelasius Papa.*

Quod igitur abstinentia calicis proderentur penitus Manichæi; idem plane remedium, quo usus est S. Leo adhibendum putavit esse Gelasius, ut latitantes sub Catholico nomine impios detegeret Manichæos: hincque est quod subdit, dum sanciti decreti rationem affert: *Quia divisio unius ejusdemque mysterii sine grande sacrilegio non potest provenire:* nimirum non sine labe suspicionis nefandissimæ hæresis. Observa enim, non dictum esse, Non potest perfici, sumique; sed, Non *potest provenire sine grandi sacrilegio:* quod scilicet nemo Catholicorum haustum calicis penitus exhorreret, ut Manichæi. Sic ergo ne si Catholici calice abstinerent, in suspicionem adduci possent hæresis Manichææ; neque si id facerent Manichæi, quod Catholici facerent, haud eo signo detegi possent: prudentissime quidem S. Leonis insistens vestigiis Gelasius id prohibens, istud quod vidimus sancivit decretum. Profecisse ejusmodi Gelasii remedium ad Manichæos pervestigandos, plane docent quæ apud Anastasium Bibliothecarium scripta leguntur, nempe Manichæos sub ejus Pontificatu inventos, ejusdemque auctoritate in exilium deportatos, eorumque codices publice concrematos. Vides lector, quomodo ignoratione rerum gestarum Novatores temere ante victoriam consueverint parare triumphum; sed, & perspicis eorum immensa studia quam facillime veluti inflatas bullas cito disrumpi.

XXIII. Sed nec quidem hic finis pugnacis hæreticorum protervlæ, dum ea aliis ejusdem Gelasii Papæ scriptis aliam rursus captant oppugnandæ veritatis occasionem, qua iidem Novatores rerum secularium usu verbis Gelasii putant penitus excludi Christianæ religionis Antistites, quibus spiritualium tantummodo præfecturam creditam esse volunt. Sunt autem ista verba Gelasii in libello quem de Anathematis vinculo scripsit, illud arguentis, non esse secularis potestatis de personis Ecclesiasticis judicare; dum hanc politicæ atque Ecclesiasticæ potestatis distinctionem habet: *Fuerint* (inquit) *hæc ante adventum Christi, ut quidam figuraliter, adhuc tamen in carnalibus actionibus constituti, pariter Reges existerent & pariter Sacerdotes: quod sanctum Melchisedech fuisse, sacra prodit historia* (a). *Quod in suis quoque diabolus imitatus est, utpote qui semperque divino cultui convenirent, sibimet tyrannico spiritu vendicare contendit, ut Pagani Imperatores iidem, & Maximi Pontifices dicerentur.*

Distinctio de potestate Ecclesiastica atque Politica.

(a) Genes. 14. Hebr. 7.

XXIV. *Sed cum ad verum ventum est eumdem Regem atque Pontificem, ultra sibi nec Imperator Pontificis nomen imposuit, nec Pontifex regale fastigium vendicavit: Quamvis enim membra ipsius, id est, veri Regis atque Pontificis secundum participationem naturæ, magnifice utrumque in sacra generositate * sumpsisse dicantur, ut simul regale genus & sacerdotale subsistunt* (b): *attamen Christus memor fragilitatis humanæ, quo suorum saluti congrueret, dispensatione magnifica tempe-*

* generatione.

(b) 1. Pet. 2.

PAGIUS

llis Nicæna primæ Synodi, quæ in lucem emissa est, sed in qua Auctor in quamplurimis falsus, ut videre est apud Natalem Alexandrum parte II. quarti Ecclesiæ seculi, Dissert. XIII. ubi ejus hallucinationum specimen exhibet.

IV. *Non est Auctor Breviculi Hist. Eutychianistarum.*

Valesius in lib. I. Observat. Ecclesiast. ad Evagrium cap. I. & passim in Notis ad eumdem Evagrium, Gelasio Papæ attribuit Tractatum inscriptum: *Breviculus Historiæ Eutychianistarum* seu, ut vetus habet inscriptio: *Gesta de nomine Acacii*. Sed nullos dubito, quin, deceptus fuerit; prior enim hujus libelli pars totidem verbis excerpta est ex Breviario Liberati Diaconi, qui Opus illud imperante Justiniano elucubravit; posterior vero ex ipsis Gelasii Epistolis collecta ut legenti patebit.

V. *Missale Gelasius recognovit.*

Gelasius antiquum *Missale*, seu codicem de Missa recognovit, uti postea fecit Sanctus Gregorius Magnus, & post ipsum quamplurimi Pontifices Romani. Nam Joannes Diaconus in Vita Sancti Gregorii Magni, quam referunt Bollandus ad diem XI. mensis Martii, & Mabillonius seculo I. Benedictino, hæc scribit lib. 2. cap. 5. *Sed & Gelasianum codicem de Missarum solemniis, multa subtrahens, pauca convertens, nonnulla adjiciens pro exponendis Evangelicis lectio-*

perans, sic actionibus propriis, dignitatibusque distinctis officia potestatis utriusque discrevit, suos volens medicinali humilitate salvari, non humana superbia rursus intercipi: ut & Christiani Imperatores pro æterna vita Pontificibus indigerent, & Pontifices pro temporalium cursu rerum Imperialibus dispositionibus uterentur: quatenus spiritalis actio a carnalibus distaret incursibus; & ideo militans Deo minime se negotiis sæcularibus implicaret (*a*); *ac vicissim non ille rebus divinis præsidere videretur qui esset negotiis sæcularibus implicatus: ut, & modestia utriusque ordinis curaretur, ne extolleretur utroque suffultus, & competens qualitatibus actionum specialiter professio aptaretur. Quibus omnibus rite collectis, satis evidenter ostenditur, a sæculari potestate, nec ligari prorsus, nec solvi posse Pontificem: quo manifestius approbatur, Alexandrinum Petrum per Imperialem tantummodo sententiam nullo modo potuisse prorsus absolvi.* Hæc ipse: quæ sunt accuratissime examinanda, singulaque in his contenta capita certis limitibus distinguenda.

(*a*) 2. Tim. 2.

XXV. Sententiæ Gelasii elucidatio.

Per hæc enim in primis insinuare voluisse Gelasium, ipsum secundum ordinem Melchisedech Regem atque Pontificem & Dominum dominantium Christum Redemptorem nostrum conservatam voluisse, quam repererat in terris politicam potestatem, sed certis limitibus circumscriptam, ne se sacris rebus immisceat, omnes puto percipiunt. Rursus autem ita a politica potestate distinctum Ecclesiasticum statum, & auctoritatem sartam tectam ab eodem Domino nostro relictam, ut tamen quæ sunt Regum Regibus ministranda relinquat, eumdem Gelasium significare voluisse, omnes æque consentiunt. At qui ita voluit utramque potestatem ab invicem omnino esse discretam, numquid negavit civilem potestatem Ecclesiasticæ subiiciendam? minime gentium: nam ad eundem Anastasium Imp. idem (ut vidimus) Gelasius scribens, hæc de regia potestate Christi sacerdotibus subiicienda: *Nosti enim, fili clementissime, quod licet præsideas humano generi dignitate, rerum tamen Præsulibus divinarum devotus colla submittis.* Et de ipso Romano Pontifice hæc inferius: *Et si cunctis* (inquit) *generaliter sacerdotibus recte divina tractantibus Fidelium convenit corda submitti: quanto magis sedis illius Præsuli consensus est adhibendus, quem cunctis sacerdotibus & Divinitas summa voluit præeminere, & subsequens Ecclesiæ generalis jugiter pietas celebravit?*

XXVI.

Intelligis ex his, ita distinctam a Gelasio civilem, & Ecclesiasticam potestatem, ut tamen civilis subiiciatur Ecclesiasticæ in his quæ sunt ad Deum, prout inquit S. Apostolus (*b*): *Omnis Pontifex ex hominibus assumptus, pro hominibus constituitur in his quæ sunt ad Deum*: subordinatam subjectamque sibi habeat ad hoc ipsum potestas Ecclesiastica politicam præfecturam; & in his quæ ad hæc pertinent, sacerdotes illis præcipiant atque jus dicant, & eosdem in omnibus moderentur. Nam ad hoc spectat quod idem Apostolus ait (*c*): *Nescitis quia Angelos judicabimus? quanto magis sæcularia?* Non ergo Gelasius ea distinctione discrevit regiam a Pontificia potestate, ut negaret huic illam esse subjectam: neque cum ait ex Apostoli sententia (*d*): *Nemo militans Deo implicet se negotiis sæcularibus*; voluit sæcularium illis inhibuisse jus ac potestatem in his quæ ad Deum pertinent: non enim sententia Apostoli potuit vetuisse, quæ illorum esse, judicare nimirum sæcularia, idem Apostolus tradit. Hæc quo ad judiciariam pertinet potestatem.

(*b*) Heb. 5. Pontificum jura in sæcularibus rebus.

(*c*) 1. Cor. 6.

(*d*) 2. Tim. 2.

XXVII.

Quod autem ad temporalium rerum dominium spectat, haud his carere debere Christi Ecclesiæ sacerdotes potuit Gelasius intellexisse, qui quonam modo redditus Ecclesiarum, & oblationes Fidelium quadripartita deberent divisione distribui, epistola (*e*) sua data ad Episcopos Lucaniæ, Brutii, & Siciliæ, statuit. Nam, & quod ad Romanam Ecclesiam pertinet, in diversis Occidentalis Orbis provinciis latifundia possedisse, quæ sæpe superius dicta sunt, manifeste declarant. Cum igitur neque quo ad jus, neque quo ad res sæculares, sive dixerimus temporales, Gelasius quicquam voluerit Ecclesiæ imminutum: reliquum est, ut salvis rebus ac juribus sæcularibus, quæ omnia omnino (ut vidimus) in his quæ ad Deum pertinent, competunt sacerdotibus, actiones prohibitæ his illæ tantum sæculares

(*e*) Gelas. ep. 6.

 esse

PAGIUS

lectionibus, in unius libri volumine coarctavit, sc. Gregorius M. Utriusque Pontificis Missalia separatim extabant anno Domini DCCCXXXI. in Abbatia Centulensi, sive Sancti Richerii, ut animadvertit Bona Cardinalis eruditissimus lib. 1. Rerum Liturg. cap. 15. §. 10. Sic enim recensentur in Chronico hujus Monasterii lib. 3. cap. 3. Tom. IV. Spicilegii in Indice Bibliothecæ: *De libris Sacrarii, qui ministerio altaris deserviunt, Missales, Gregoriani tres; Missalis Gregorianus & Gelasianus modernis temporibus ab Albino ordinatus: Missales Gelasiani XIX.* Sed codex Gelasianus periit, Gregorianus vero, *liber Sacramentorum Sancti Gregorii* appellatus, editus est cum Notis Hugonis Menardi Monachi Benedictini.

VI. *Gelasius translatis Reliquias S. Severini.*

Gelasio Papa sedente facta est secunda *Translatio* Reliquiarum Sancti *Severini* Presbyteri Noricorum Apostoli ad *Lucullanum* Castrum, sive Oppidum Lucullanum, ut testatur Eugippius in ejus Vita cap. 12. Erat autem Castellum illud Neapolim inter ac Puteolos, ubi condi-

esse dicantur, de quibus ait Paulus Apostolus (a): *Nemo militans Deo implicat se negotiis sæcularibus*. Quænam vero sint ista, cum Patres, tum etiam Canonici juris interpretes declararunt. In reliquis vero, nempe in his, quæ sunt ad Deum, vides quanta vi in ipsum Imperatorem Gelasius ipse se erigat, & sub Rege Gothorum licet, leges Urbi præscribat, dum Pontificia edita sanctione, vetuit conservata hactenus Lupercalia, nullo ab impio Rege requisito consensu, vel Placet (ut ajunt) accepto.

(a) 2. Tim. 2.

XXVIII. Pugnæ Gelasii adversus Gentilitios ritus.

Quis credere possit, post tot Christianorum Imperatorum edicta adversus Idololatriam sæpissime lata, postque sanctorum Pontificum ad eandem extirpandam adhibita studia, viguisse tamen adhuc Romæ ad Gelasii tempora, quæ fuere ante exordium Urbis allata in Italiam Lupercalia? Et quis satis digne admirari queat, eadem quoque recepta ab hominibus Christianis? Sed & non obstupescat amplius, audiens eadem habuisse defensores Christianos, qui Gelasio illa penitus extirpare conanti restiterint, eosdemque fuisse nobiles Senatores? Adversus hos autem idem Pontifex acerrimam struxit Apologiam, qua quod ipse tam nefaria prohibendo statuerat decretum, ut sancte pieque sancitum, voluit custoditum; ne posteritas convellere auderet, quod auctoritas Pontificia decrevisset, & edita nobili scriptione firmasset: quam cupienti lectori hic ex Vaticano codice editam describendam esse putavimus, erroribus (quantum licuit) emaculatam: multa enim habet quæ ad rerum gestarum horum temporum pertineant cognitionem, est autem libelli palam editi ejusmodi inscriptio:

XXIX.

Gelasius Papa adversus Andromachum Senatorem, cæterosque Romanos, qui Lupercalia secundum morem pristinum colenda constituebant. Hic ille esse videtur Andromacus vir illustris, homo Christianus, frater Fausti Magistri Officiorum, cujus se opera usum ad monendum Acacium Constantinopolitanum Episcopum, idem is Gelasius tradit in Commonitorio ad eundem Faustum ejus germanum dato, de quo suo loco superius dictum est. Ipse autem apologeticus libellus Gelasii sic se habet:

XXX. Quid in Gelasium quidam obmurmurarent.

Sedent quidam in domibus suis, nescientes neque quæ loquantur, neque de quibus affirment; de aliis judicare nitentes, cum se ipsi non judicent; & volunt prius accusare, quam nosse; ac docere, quam discere; & indiscussis rebus, nec investigatis causis, nec rerum ratione quæsita, quod eis in buccam venerit, inconsideranter effundere, & præcipitanter evomere, non veritatis assertione prolata censentes, sed studio cacologiæ, quæ nesciunt, arguentes: eoque progressi sunt, ut etiam recte facta malevolentiæ proposito lacerare contendant. Qui si saperent, non præcipitarent omnino sententiam; sed perscrutatis ante rebus, loquenda depromerent. Verum quia nos arguunt segnes esse censores in vitiis Ecclesiæ coercendis: & a nobis consequenter agnoscant, non tantum corporalis adulterii esse peccatum, quod & discuti debeat & jure puniri, sed esse longe majus fornicationis & adulterii genus, quod in quolibet Christiano (quia membrum omnis Christianus Ecclesiæ est) competenter debeat vindicari. Tanto enim sacrilegii majus est crimen, quam anima fornicatio prior est corporis: nam per animæ fornicationem ab ipsius Dei conjunctione disceditur, atque ad immundos spiritus spiritualis adulterii genere transitur.

XXXI. De Lupercalibus retinendis impia assertio.

Quomodo autem non in hanc partem recidit, qui cum se Christianum videri velit & profiteatur & dicat, palam tamen publiceque prædicare non horreat, non refugiat, non pavescat, ideo morbos gigni quia dæmonia non colantur, & deo Februario non libetur? Video ubi hæc deliramenta conceperit. Quomodo prævaricator non est, qui in has blasphemiæ profanitates incurrit? Quomodo sacrilegus non æstimetur, qui abjurata unius Dei providentia & potestate, quam confessus est, ad prodigiosas superstitiones & vana figmenta seducitur, secundum Apostolum (b) *longe deterior reus? jureque* da-

(b) Hebr. 6.

PAGIUS

ditum est postea Cœnobium, cujus meminit Sanctus Gregorius lib. 2. Epist. 40. & in aliis Epistolis. Cum vero Sanctorum Translationes annis Quinquennalibus Imperatorum & id genus Festis addictis de more fierent, nullaque per totum Gelasii Pontificatum hujusmodi Festa edita sint, præterquam currenti Christi anno, quo Anastasius *Quinquennalia* dedit, apparet, secundam hanc *Severini* Translationem currenti anno peractam esse. De ea loquitur Baronius num. XLIX. & seqq. sed perperam eam confundit cum tertia, de qua anno DCCCCII. sermo erit.

VII. In Anastasio vulgato legitur, post *Gelasii* Papæ mortem cessasse Pontificatum *dies octo*, in uno MS. Colbertino, & in duobus Thuaneis, ac Orderico, *dies septem*, in auctiori Chronico Veterum Pontificum, *dies sex*. Verum cum *Anastasius* natione Romanus Pontifex ordinatus fuerit die vigesima quarta mensis Novembris, in quam hoc anno Dominica incidit, Interpontificium sex tantum dierum fuit, diebus emortuali Gelasii & Natali Anastasii in summam collatis. Baronius Anastasii ordinationem in diem XXVIII. mensis Novembris differt, ut videre est num. LV. & Papebrocius in Conatu Chronico-Historico, eandem in diem VIII. mensis Septembris Natali Deiparæ sacrum retrahit, quod ex dictis ac dicendis subsistere non potest.

Anastasius fuit Pontifex Romanus.

damnandus, confessam veritatem deserere, quam si in eam nullatenus credidisset? Quamvis enim ridiculosa sint figmenta quæ proferat, tamen ipse affectus & voluntas in crimine est, & professio ac prædicatio jure damnanda. Ac per hoc qui in alium sententiam damnationis vult sine delatione proferri, in quo alium judicat (a), semetipsum se condemnare cognoscat.

(a) Rom. 2.

XXXII. Quid in eos Gelasius qui clericorum tantum peccata punienda produnt.

Numquid enim Pontifex vindicare debet in eos qui adulterium corporale committunt; & in eos qui sacrilegium, id est, fornicationem & adulterium spirituale gerunt, non debet vindicare? Nonne ipse Dominus (b), cum adultera ad eum esset adducta, accusantibus dixit: Si quis vestrum sine peccato est, primus in eam lapidem mittat? Non ait: Si quis vestrum non similiter adulter est, sed, Si quis sine pecato est. Quolibet ergo obstrictus quisque peccato in alterius peccati reum lapidem non audeat mittere.

(b) Jo. 8.

XXXIII.

Quibus tunc pro sua conscientia discedentibus, mundi Salvator adjecit: Mulier, ubi sunt accusatores tui? Nemo te condemnavit? Nec ego te condemnabo. Sed vade, ulterius jam noli peccare. Tenes & teneris urges & urgeris: obstringis & obstringeris: Pontificis discussionem flagitas, vindictamque deposcis. Memento in adversum omne crimen esse proferendum. Numquid non etiam leges humanæ dicunt, quod reus reum facere non possit? Festucam (c) vides in oculo fratris, & in tuo trabem non vides? Qui mœchos accusas, adulterium facis, & corporales adulteros spiritualis adulter incessis? Certe discussionem poscis: homo diligens, maturus, religiosus, non vis aliquem in Ecclesia peccare; peccantem cupis discuti, & pœnæ consequenter addici. Quæcumque in alium promis, & in te proferre cogeris: hoc enim facis, ne segnitia Pontificis accusetur & maculetur Ecclesia. Debet ergo & Pontificis in omnibus malefactis solicitudo & severitas non deesse & ab omnibus Ecclesiæ fama purgari.

(c) Matt. 7.

XXXIV. De his qui sua excusant peccata, quod laici sint.

Sed dicas forsitan, te laicum, illum Ecclesiæ ministrum. Et ergo gravius crimen exaggerans: Verum dicis, nec ego diffiteor. Tanto solicitius examinandus est, quanto magis propinquus est. Tanto magis reus est, quanto in illo ministerio constitutus, & hæc facere minime debuisset. Ecce censura non deest: auditus, & si convictus fueris, vindictæ consequenter addicitur. Age modo, quod vis de te? Numquid quia in ministerio sacro non es? in plebe sacra non es? An nescis, & te membrum esse Summi Pontificis? An nescis, totam Ecclesiam, Sacerdotium vocitatam? Postremo si ille reus est, qui accidens ad ministerium Ecclesiæ delinquit, numquid, & tu reus non es, qui post confessionem veritatis ad prava & perversa, & profana, & diabolica, quibus te renunciare professus es, figmenta reduceris? Itaque etiam tu post blasphemias palam publiceque profusas, a sacro corpore modis omnibus abstinendus es: Non potes enim (d) mensa Domini participare, & dæmoniorum; nec calicem Domini bibere, & calicem dæmoniorum: nec potes templum Dei esse, & templum diaboli: lux simul, & tenebræ in te convenire non possunt. Viderim utrum urgeas atque compellas in alio maleficia vindicare; tu tamen sceleris tui pondus non potes declinare. Et quanto in alio transire crimen non pateris impunitum, tanto quid etiam in te pro rerum ratione facere debeamus, ostendis.

(d) 1. Cor. 10.

XXXV.

Verum tamen in ipsis blasphemiis tuis, quibus es jure plectibilis, imperitiam tuam evidenter agnosce, & sicut ait ille, voluntatem habere te mentiendi, artem fingendi non habere: cum sic te intelligas malum habere affectum, perversumque apostatandi propositum, ut tibi materia prorsus vanitatis illius nulla suppeditet, nec possis astruere quod corde concupiscis & ore, depromis. Dic mihi, cum sæpenumero in Romanis historiis legatur, Livio auctore, sæpissime in hac Urbe exorta pestilentia, infinita hominum millia deperiisse, atque eo frequenter ventum, ut vix esset unde illis bellicosis temporibus exercitus potuisset adscribi: illo tempore deo tuo Februario minime litabatur? An etiam cultus hic omnino nihil proderat? Illo tempore Lupercalia non celebrabantur? Nec enim dicturus es, hæc sacra adhuc illo tempore non cœpisse, quæ ante Romulum ab Evandro in Italiam perhibentur illata. Lupercalia autem propter quid instituta sunt (quantum ad ipsius superstitionis commenta respectant) Livius secunda Decade loquitur: nec propter morbos inhibendos instituta commemorat, sed propter sterilitatem (ut ei videtur) mulierum, quæ tunc acciderat, exolvendam. Proinde si vel ad hoc ipsum aliquid hoc valeret; hoc intermissa, non morbus accideri, contra quem Lupercalia reperta non sunt; sed feminæ nequaquam generare debuerant, pro quarum fœcunditate concinnantur inventa.

Confutat impios ex ritibus impiorum.

XXXVI. Scite redarguit superstitiosos Gelasius.

Quid dicturi estis de peste, de sterilitate, de bellorum tempestate continua? numquid & hæc propter sublata Lupercalia contigerunt? Si autem non propter ista vel vitanda vel curanda Lupercalia sunt provisa; quid maxi turbatione jactamini? Quid Tuscia, quid Æmilia, ceteræque provinciæ, in quibus hominum prope nullus extitit: ut bellica necessitate consumerentur, Lupercaliorum fecit offensio, quæ longe ante vastatæ sunt, quam

Lupercalia tollerentur? Quando Anthemius Imperator Romam venit, Lupercalia utique gerebontur, & tamen pestilentia tanta subrepsit, ut toleranda vix fuerit. Numquid per Campaniam Lupercalia gerebantur, quæ sublata morbos illic & pestilentiam procrearent? Sed dicturi estis: Ad Romam, tamquam ad caput, omnia pertinere; & quod hic factum non est, diversis provinceis ad eam pertinentibus obfuisse. Cur ergo antequam ad Romam istæ provinciæ pertinerent, præter Lupercalia, propriis opibus floruerunt? Ut sterilitas sit continuata tarrarum, Lupercalia sublata fecerunt, an nostrorum merita peccatorum? de quibus olim dictum est:

Et quicquid Romani meruerant pendere mores.

Sterilitas certæ feminarum debuit provenire, propter quam auferendam Lupercalia instituta jactantur; non sterilitas terrarum, propter quam Lupercalia non sunt instituta.

XXXVII. Peccata quibus præsens sæculum obundavit.

Quid in Africa? unde sterilitas. Quid in Galliis? Lupercalia ista fecerunt, an nostri mores, furta, homicidia, adulteria, injustitiæ, iniquitates, ambitiones, cupiditates, perjura, falsa testimonia, oppressiones miserorum, bonarum causarum impugnatio, malarumque defensio, & in omnibus inaudita perversitas, postremo (quod supra omnia est) Deo fictæ mentes, & sacrilegia, artesque magicæ etiam Paganis horrendæ? Ecce quæ faciunt omnia adversa, & inimica nobis, non Lupercalia quæ sunt pro vestra salute sublatæ.

XXXVIII. Retorquet Gelasius in impios argumentum.

Sed quid dicitis vos ipsi, qui Lupercalia defenditis & agenda proponitis? Vos eadem non pretiatis, vos eorum cultum celebritatemque vilem vulgaremque reddidistis. Si offensio Lupercaliorum vobis adversa procuravit, vestra culpa est, qui quod vobis singulariter prodesse putatis, negligentissime & tam longe impare cultu, & devotione ea ducitis celebranda, quam profanitatis vestræ celebravere majores. Apud illos enim nobiles ipsi currebant, & matronæ, nudato publice corpore, vapulabant. Vos ergo primi in Lupercalia commisistis. Satius fuerat non agere, quam ea cum injuria celebrare. Sed deduxistis venerandum vobis cultum & salutiferum, quem putatis, ad viles trivialesque personas, abjectos & infimos. Si vere ergo profitemini hoc sacrum ac potius execramentum vobis esse salutare ipsi celebrato more majorum, ipsi cum amiculo nudi discurrite, ut rite vestra salutis ludibria peragatis. Si magna sunt, si divina, si salutifera, si in his vitæ vestræ pendet integritas: cur vos pudet per vos ipsos talia celebrare? Si pudet & dedecus est: ita ne salutiferum est & divinum & profuturum, quod vos ipsi dedecus esse fateamini? Nemo religionem profitetur, quam per se exequi prorsus erubescit & refugit. Ipsa verecundia vestra vos docet, crimen esse publicum, non salutem, non divinitatis cultum, de quo sapiens nullus erubescit; sed instrumenta pravitatum, quibus mens vestra contra semetipsam testimonium ferens, quod gerendum profitetur erubescit implere.

XXXIX.

Castores vestri certe, a quorum cultu desistere noluistis, car vobis opportuna maria minime præbuerant, ut hiemis tempore venirent huc navigia cum frumentis, & civitas inopia minime laboraret? An diebus sequentibus hoc futurum est æstatis? A Deo constitutum beneficium est, non Castorum vana persuasio. Dicite nobis, nec Christiani, nec Pagani, ubique perfidi, unsquam fideles; ubique corrupti, nusquam integri, qui tam utrumque tenere non potestis, quam sibi utrumque contrarium est: dicite, inquam, Lupercaliorum patroni, & re vera divinitates ludibria, & cantilenarum turpium defensores; digni magistri vesaniæ, & qui non sine causa sana capita non habetis, digni hac religione, quæ obscœnitatum & flagitiorum vocibus celebratur: videritis ipsi, quid vobis salutis impendat, quæ tantam moribus labem perniciemque proponit. Nec est, quod dicatis, potius hæc agendo & facinora uniuscujusque vulgando deterreri, a talibus commissis animos, & pudore refrænari, ne de his publica voce cantetur; quando (sicut ille ait) non tam deterrere, quam admonere animos hæc ludibria videantur, & sicut ille dixit:

Quæ agi solebant in Lupercalibus.

—— iram atque animos a crimine sumunt:

*Eo impudentiores effecti, quo crimine publicato, expositaque verecundia, nihil superest omnino quod pudeat; nec habet quod metuatur publicari; sed jam se fiducialiter exerat, qualis in propatulo non per coercitionem, sed potius per quamdam lætitiam, & celebritatem nominum decantata est qualibet illa persona *: immo & religione se præstare confidit, ut sint unde numinum solemnia celebrentur, quæ nisi criminum decantationibus non coluntur.*

* pro una

XL.

Dicite nobis itaque, qui voluntatem profanitatis habetis, cujus causas asserere non potestis; qui tuendæ habetis propositum falsitatis, quam defendere non potestis: quid dicturi estis de siccitate, de grandine, de turbine, de tempestatibus, variisque cladibus, quæ pro morum nostrorum qualitate proveniunt? numquidnam & hæc omnia pro sublatis Lupercalibus contigerunt? an in malis moribus castigandis, meritis retributionibus inferuntur? Sed non mirum est, homines non judicio divino velle ista contingere;

Fatalis necessitas a superstitiosis inducta.

re, sed vanæ superstitionis incursibus, quibus sua crimina & malefacta cooperiant, auctoritatem cœli sidora perhibent adhibere, & fatalem inducunt errorem, necessitatemque peccandi, facinoraque sua non de cordis proprii perversitate procedere, sed cœlo auctore pendere. Proponite igitur, pro quibus aut submovendis malis, aut promerendis bonis Lupercalia vestra fuerint instituta: & videamus quæ illa bona provenerint, cum Lupercalia gererentur; & quæ mala successerint, cum Lupercalia viderentur ablata.

XLI. Convincuntur superstitiosi certis rationibus.

Figite gradum: ad quod vestrum excidium dicatis, hæc prodigia fuisse reperta, digni qui monstrum nescio quod pecudes hominisque mixtura compositum, sive vere, sive false editum celebretis. Si propter pestilentiam submovendam (ut antiquiora prætereã) ecce antequam meis temporibus tollerentur, pestilentiam gravem tam in hac Urbe, quam in agris hominum pecudumque fuisse, non dubium est. Si pro sterilitate jactatis: cur in Africa, vel Gallia ista contingunt, ubi nec fuerunt aliquando Lupercalia, nec constat fuisse sublata? Cur nunc Oriens omnium rerum copiis exuberat & abundat, qui nec celebravit umquam Lupercalia, nec celebrat? An dicitis, illic nocere, ubi per plurima sæcula fuerant celebrata, & repente sublata sunt? Videamus ergo, si his temporibus, quibus dicitis agitata, & rite ac plena sui (sicuti vobis videtur) devotione completa sunt, numquam famis numquam pestilentia prorsus extiterit. Si vero sæpenumero his cladibus ad extremum periculi ventum est: apparet his malis submovendis nihil Lupercalia profuisse etiam eo tempore, quo (sicut dictum est) ut putatis, competente ordine gererentur; sic de singulis quibusque necessitatibus, propter quas dixeritis fuisse provisum: si constiterit etiam illis non defuisse, vana hujus remedii convincitur esse præsumptio.

XLII. Urget eos ab eventu rerum.

Veruntamen cur non hoc etiam experiamini, utrum valeant aliquid etiam rite celebrata? Et vos per ludibria ista discurrite, vestrorum more majorum; ut divinam rem & salutarem vobis (ut dicitis) devotius celebrando, saluti vestræ prospicere magis magisque valeatis. Numquid cum hæc celebrarentur, a Gallis Roma capta non, est & sæpenumero ad extrema quæque pervenit? Numquid bellis civilibus sub hac celebritate non concidit? Numquid Lupercalia deerant, cum Urbem Alaricus evertit? Et nuper cum Anthemii & Ricimeris civili furore subversa est, ubi sunt Lupercalia? cur istis non profuerunt? Certe si divinum? est, si salutare vobis: cur non per vos ipsi, ut majores vestri ista facitis? cur causas vestræ salutis minuitis? cur decoloratis? cur eliditis? cur ad vilia quæque deducitis? Quid imputatis nobis, cum ipsi remedia vestra calcetis? Satius est non tentare, quam contumeliose peragere. Majores certe vestri, si vitiase (ut illis videbatur) sacrum aliquod celebrassent, instaurandum esse ducebant. Cur non, quod vitiosum cultum redegistis per indignas quasque in exequendo personas, competenti instauratione reparatis, ut causas vestræ salutis plenius perfectiusque tractetis? Cur vos pudeat agere, si salutare est, si divinum, quod tractasse, sit dedecus?

XLIII.

Sed, inquis, vel imaginem ipsius rei non debere moveri. Si prodest, si salutare est; cur non imago potius apud vos, & non ipsa sit veritas? Aut si certe nec tunc profuit, quando ritu integro (sicut dicitur) tractabatur; quid quæritis ejus imaginem, cujus nec ipsam profuisse cernitis veritatem? Sed dicitis, tot sæculis rem gestam non oportere secludi: nihilominus multis temporibus paganitatis superstitio ventilata est; sacrificetur in templis dæmonum, & in Capitolio profana vanitas celebretur. Cur portionem defenditis, & quæ majora sunt præteritis? Si plura genera vanitatum multis acta sæculis probantur esse sublata: cur portio quantovis tempore ventilata non possit auferri? Si temporibus præscribitur, imputate majoribus vestris, qui cum hac temporis præscriptione non usi sint, posse quod superfluum est, & debere removeri, dum plura & majora sublata sunt, indicarunt.

XLIV. Non omnia a prædecessoribus emendata Pontificibus.

Sed dicitis, etiam Christianis temporibus hæc fuisse: sed etiam illa aliquandiu Christianis quoque temporibus celebrata sunt. Numquidnam quia sub primis Præsulibus Christianæ religionis ablata non sunt, ideo sub eorum successoribus tolli minime debuerunt? Multa sunt quæ a singulis Pontificibus diverso tempore sublata sunt noxia, vel abjecta. Non enim simul omnes in corpore curat medicina languores, sed quod periculosius conspicit imminere; ne aut materia corporis non sufficiat medicina, aut pro conditione mortali simul omnia non possit avertere. Quære quale sit unde agis: Si bonum est, si divinum, si salubre: merito quandocumque tolli non debuit. Si nec salubre, nec divinum: causandum tibi magis est, cur tardius auferatur, quod superstitiosum constat & vanum: quod certe Christianæ professioni non convenire, manifestum est.

XLV. Ob retentum Gentilitium cultum collapsum Imperium.

Postremo (quod ad me pertinet) nullus baptizatus, nullus Christianus, hoc celebret: sed soli hoc Pagani, quorum ritus est, exequantur. Me pronunciare convenit, Christianis ista perniciosa & funesta indubitanter existere. Quid me incusas, si quod professo nomini inimicum est, a- con-

consortibus professionis Christianæ pronuncia submovendum? Ego certe absolvam, conscientiam meam: ipsi videant qui justis admonitionibus obedire neglexerint. Quod etiam prædecessores meos forsitan fecisse non ambigo, & apud Imperiales auros hæc submovenda tentasse. Et quia auditos esse non constat, dum hæc mala hodieque perdurant; ideo hæc ipsa Imperia defecerunt: ideo etiam nomen Romanum, non remotis etiam Lupercalibus, usque ad extrema quæque pervenit. Et ideo ea nunc removenda suadeo; quæ cum nihil profuisse cognosco; tamquam contraria veræ religioni noxia potius extitisse pronuncio. Postremo si de meorum persona præscribendum æstimas prædecessorum; unusquisque nostrum administrationis suæ redditurus est rationem, sicut etiam in publicis dignitatibus fieri pervidetis. Ego negligentiam accusare non audeo prædecessorum: cum magis credam fortusse tentasse eos ut hæc pravitas tolleretur, & quasdam extitisse causas & contrarias voluntates, quæ eorum intentiones præpedirent, sicut ne nunc quidem vos istius absistere insanis conatibus velle perpenditis. Hactenus Gelasius in Andromachum.

XLVI. Profecit autem Romanus Senatus, ut non Lupercalia tantum, in quæ Gelasius eo modo declamavit, sed etiam quæ minoris esse superstitionis, & majoris oblectamenti videri poterant spectacula abstulerit saltem ad tempus, quæ in novis creandis Consulibus celebri cultu peragi consueverant: delinita olim ad tollendam idolatriam, & superstitionis suspicionem male superinducto Christi nomine, dum (quod ex Salviano (*a*) diximus) non in Martis vel aliorum deorum honorem, sed ad Christi gloriam eadem celebrari Circensia faterentur; falso prætextu, sed digno velamento obtegentes potius quam abolentes superstitionem avitam. At rem fucatam saniori judicio detestantes, serioque agendam esse censentes, aliam longe nobiliorem loco Gentilium munerum paravere spectaculi pompam: dum profusa illa impensa fieri solita in editione Circensium, in pauperum fuit vestimenta conversa, de qua ista Ennodius Ticinensis in defensorio libello habet his verbis: *Mentior* (inquit *b*) *nisi egena agmina adventum Consulatus vestri in subsidio miseriarum præstolantur. Etenim purpura vestra, quæ anni vocabulum nobis dates, subveniente miseris, vestimentorum largitate pellit algorem. Probe jam iterum necessitatibus ferunt auxilium decora Fastorum; & veteri infidelitate deposita, in tali præparatione census dispendia efficiuntur lucra animarum.* Hæc Hennodius.

(*a*) Salv. de vero judic. l.6.

Expensæ ludorum conversæ in usum pauperum.

(*b*) Extat e.1. Conc.

XLVII. Haud vero hæc parvi fuere momenti: quanta enim hactenus in creatione Consulum, etiam regnantibus Christianis Principibus, superstitio viguisset, vix quis crederet, nisi fidelissimus testis adesset ista deplorans hujus sæculi scriptor, quem retulimus, Salvianus Massiliensis Episcopus, cujus hic iterum sunt verba reddenda (*c*): *Quid enim* (inquit) *numquid non Consulibus, & pulli adhuc Gentilium sacrilegiorum more pascuntur, & volantis pennæ auguria quæruntur, ac pene omnia fiunt, quæ etiam quondam Pagani veteres frivola atque irridenda duxerunt? Et cum hæc omnia ipsi agant, qui annis nomina tribuunt, & a quibus anni ipsi exordium sumunt: credimus nobis bene annos posse procedere, qui a rebus talibus ordiuntur? Atque utinam sicut hæc propter Consules tantum fiunt, ita illos tantum inquinarent, propter quos fiunt. Illud est feralissimum, & gravissimum, quod dum consensu publico aguntur, honor paucissimorum fit crimen omnium: ac si ex singulis bini inaugurentur, prope est ut in omni mundo nullus evadat.* Hæc Salvianus talia nefanda deplorans: ex quibus magis perspicue, lector, intelligas jure questum esse Gelasium ob ejusmodi superstitiones a Romanis retentas atque defensas Romanum esse penitus collapsum Imperium, & Romanum nomen abolitum, regnantibus in Occidente Gothis, & aliis ubique barbaris.

Superstitio hactenus retenta.

(*c*) Salv. de vero judic. l.6.

XLVIII. At quæ reliqua sunt sancti Pontificis monumenta hic reddamus. Inter alia quæ reperiuntur decreta Gelasii, illud fuit, ut qui suum occidissent Episcopum, in posterum indigni proprium habere pastorem, sub vicinioris Episcopi diœcesi redigerentur. Ista Gelasius scripsit (*d*) ob Scyllacæorum geminatam cædem Pontificum.

(*d*) Gelas. ep.25. q.2. cap. 25.

XLIX. Sub Pontificatu quoque Gelasii (quoto autem ejus sedis anno, nescitur) facta est ejusdem Pontificis auctoritate translatio venerandi corporis S. Severini Neapolim nobilissimam Campaniæ Civitatem; eamque paucis descripsit Eugipius ejusdem Sancti discipulus. Mirifice enim civitas illa studiosa semper fuit reliquiarum sanctorum martyrum & confessorum: non enim satis habuit e proximo accipere S. Januarium, & e longe ex Africa ejusmodi ditari thesauris; sed & e Danubii ripis sacra pignora S. Severini in Italiam delata, a S. Gelasio Pontifice impetravit, quæ in præsentem usque diem honorificentissimo cultu prosequitur: cujus rei gratia videatur locupletem benedictionem Obededom (*e*) consecuta, ut sicut illi in sua recipiens Arcam Domini, multiplicibus bonis affluit; ita civitas ista recipiens sacrata Dei templa, ipsa Sanctorum corpora, meruerit semper amplioribus gloriæ accessionibus illustrari. Sed quæ pauca de hac translatione scribat idem Eugipius, audiamus:

Translatio Corporis S.Severini Neapolim.

(*e*) 2. Reg. 6.

Illu-

L. * Barbara.

*Illustris femina Barbaria * beatum Severinum, quem fama vel litteris cum suo quondam jugali optime noverat, religiosa devotione venerata est: quæ post obitum ejus audiens corpusculum Sancti in Italiam cum multo labore perductum, & usque ad illud tempus terræ nullatenus commendatum, venerabilem presbyterum nostrum Marcianum, sed & cunctam congregationem litteris frequentibus invitavit. Tunc S. Gelasii sedis Romanæ Pontificis auctoritate, & Neapolitano populo exequiis reverentibus occurrente, in castello Lucullano per manus S. Victoris Episcopi mausoleo quod prædicta femina condidit collocatum est: qua celebritate multi languoribus diversis afflicti quos recensere longum est, recepere protinus sanitatem. Inter quos quædam venerabilis ancilla Dei, Processa nomine, civis Neapolitana, cum gravissimum ægritudinis pateretur incommodum, sanctis funeris provocata virtutibus in itinere properanter occurrit; & ingressa sub vehiculo quo corpus venerabile portabatur, statim caruit omnium languore membrorum. Monasterium igitur eodem loco constructum ad memoriam Beati hactenus perseverat: cujus meritis multi obsessi dæmonibus sunt curati, & diversis obstricti languoribus receperunt ac recipiunt, operante Domini gratia, sanitatem: cui est honor & gloria in sæcula sæculorum. Habes egregie Christi minister, commemoratorium, de quo opus efficias cum magisterio fructuosum.* Hactenus Eugipius, qui scriptam omni fide ejusmodi de rebus gestis S. Severini tractationem misit (ut sua epistola præfatus est) ad Paschasium Romanæ Ecclesiæ diaconum, cujus ad eumdem Eugipium reddita extat epistola: quod quidem viri clarissimi monumentum hic tibi reddi, grato accipies animo, cum intelliges hunc illum esse Paschasium diaconum, cujus S. Gregorius in Dialogis miraculum recitat: cujus & extant libri duo de Spiritu sancto. Epistola autem sic se habet:

De Translatione S. Severini Neapolim.

Domino sancto semperque carissimo Eugipio presbytero, Paschasius diaconus frater in Christo carissimus.

LI. Paschasii epistola ad Eugipium.

Dum Sanctos peritiæ tuæ facundia, & otii felicitate, perpendens amaritudines occupationesque multiplices peccatorum, te tractare contemnis: pudoris jacturam delectionis contemplatione sustineo. Direxisti commemoratorium, cui nihil possit adjicere facundia peritorum; & opus quod Ecclesiæ possit universitas recensere, brevi reserasti compendio, dum B. Severini finitimas Pannoniorum provincias incolentis vitam moresque verius explicasti, & quæ per illum divina virtus est operata miracula diuturnis mansura temporibus tradidisti memoriæ posterorum. Nesciunt facta piorum perire cum sæculo: at omnes præsentem habeant, & secum quondam modo sentiant commorari, quibus eum relatio pervexerit lectionis. Et ideo quia tu hæc, quæ a me narranda poscebas, elocutus es simplicius, explicasti facilius: nihil adjiciendum labori vestro, studio nostra credidimus. Siquidem aliter audita narramus, aliter experta depromimus. Facilius virtutes magistrorum a discipulis exponuntur (quæ suggeruntur crebrius conversatione docentium) divinis charismatibus inspirates sanctis bonorum mentibus excolendis.

LII.

Quantum gesta Sanctorum utilitatis impertiant, quantum fervoris attribuant, quantum puritatis infundant: de hac re Apostolicæ vocis auctoritas latius innotescens (a): Forma, (inquit) facti gregis, & B. Paulus Timotheo præcipit (b) formam esse Fidelibus. Unde idem Apostolus (c) justorum catalogum summa brevitate contexens, ab Abel incipiens, insignium virorum pergit narrare virtutes. Sic & ille fidelissimus Mathathias morti gloriosissimæ jam propinquans, filiis suis hæreditario jure sanctorum exempla distribuit: quorum certaminibus admirandis celebrius excitati, animas suas pro legibus sempiternis sanctitatis fervore contemnerent. Nec paterna liberos fefellit instructio. Tantum enim profuerant memoratis facta majorum, ut aperta fide armatos Principes deterrerent, castra sacrilega superarent, cultus arasque dæmoniacas longe lateque diruerent, civicamque coronam, gestis decorati perennibus, splendentis patriæ providerent. Unde nos ornamentis sponsæ Christi quiddam fraterno ministerio provideri gaudemus: Non quo illis (ut credo) temporibus defuerit clarior vita majorum, sed quod domum magni Regis plurimorum vexilla trophæorum habere conveniat. Non enim vera virtus excluditur numerositate victorum, sed optatis successibus eatenus ampliatur. Hucusque in codice Paschasii diaconi epistola; quem illum ipsum esse, cujus S. Gregorius in Dialogis meminit, nomen, tempus, locus, & sacra functio docent.

(a) 1. Petr. 5.
(b) 2. Tim. 2.
(c) Hebr. 13.

LIII. Gelasii res gestæ.

De cætero, ab eodem Gelasio rebus gestis hæc leguntur in libro de Romanis Pontificibus: *Hujus temporibus inventi sunt Manichæi in urbe Roma; quos in exilium deportari præcepit, quorum quoque codices ante fores basilicæ S. Mariæ incendio concremavit. Hic sub Gesta Synodica cum fletu, & sub satisfactione libelli purgatum Misenum Episcopum revocavit, quem & Ecclesiæ suæ restituit, qui peccaverat in causa Acacii, & Petri. Hic fuit amator cleri, & pauperum, & clerum ampliavit. Hic liberavit periculo famis civitatem Romanam. Hic fecit constitutum de omni Ecclesia. Hujus temporibus iterum venit relatio de Græcia, eo quod multa mala facta essent a Petro, & Aca-*

& Acacio Constantinopolitano. Sed dicendum potius horum occasione patrata: nam hi, jampridem decesserant: sicut, & antea factum esse constat, quod subdit auctor de Joanne his verbis: *Eodem tempore fugiens Joannes Alexandrinus Episcopus Catholicus venit Romam ad sedem Apostolicam: quem B. Gelasius suscepit cum gloria, cui etiam, & secundum sedem præbuit*. Sed, & quod adjungit de Acacio, & Petro tamquam viventibus a Gelasio damnatis, procul abhorret a vero ubi ait: *Ipsis temporibus fecit Synodum, & misit per tractum Orientis, & iterum damnavit in perpetuum Acacium, & Petrum, si non pœnitentes sub satisfactione libelli postularent pœnitentiam secundum humanitatem primæ sedis Ecclesiæ*. Hi enim jam damnati erant, & vita functi. His addit auctor:

LIV. *Hic dedicavit Basilicam S. Euphemiæ martyris in Civitate Tiburtina milliario vigesimo ab Urbe: dedicavit autem, & basilicas alias sanctorum Nicandri, Eleutheris, & Andreæ via Lavicana ad fundum in villa Pertusa*. Fecit autem Basilicam Sanctæ Mariæ via Laurentina in fundo Crispini milliario, ab Urbe vigesimo. Hic fecit libros quinque adversus Nestorium, & Eutychetem, qui hodie in bibliotheca, & archivio Ecclesiæ conservantur. Fecit, & hymnos in modum beati Ambrosii Episcopi; item duos libros adversus Arium*. Ea nimirum ratione, quod regnantibus in Italia Gothis iisdemque Arianis, hos voluit fidei veræ doctrina confodere, a quibus armorum potentia Catholici populi tenerentur oppressi. Sed addit: *Fecit etiam, & Sacramentorum præfationes & orationes lauto sermone, & epistolas fidei elimato sermone. Multum sub hujus Episcopatu clerus crevit. Hic fecit ordinationes duas in urbe Roma per mensem Februarium, & Decembrem, presbyteros trigintaduos, diaconos duos, Episcopos per diversa loca numero sexagintaseptem: qui etiam sepultus est in Basilica S. Petri Apostoli undecimo Kalen. Decembris. Et post obitum ejus cessavit Episcopatus dies septem*. Hactenus ibi Anastasius.

* Petrosa. Gelasii scripta.

LV. Anastasius Papa. Sic igitur eodem anno, vigesimaoctava mensis Novembris in locum Gelasii Papæ subrogatus est Anastasius Romanus ex Petro genitus in Regione quinta, Caputtauri cognominata: cujus res gestas suis locis dicturi sumus. Porro de tempore creationis Anastasii corrigendum est Marcellini Chronicon, cum post annos duos, sub Consulatu Joannis Scythæ, & Paulini ejus in sedem ingressum ponit.

LVI. Flavianus Episcopus Antiochenus. Eodem quoque anno Palladius Antiochenus Episcopus moritur, cum annos decem sedisset: inque locum ejus Flavianus Junior subrogatur, qui quidem pro Concilio Chalcedonensi adversus Imperatorem, & alios hæreticos stetit, cujus rei causa meruit cum aliis Episcopis confessoribus exilium animo constanti subire: sed quando id contigerit, suo loco pluribus dicendum erit: modo vero ex Cyrillo hæc pauca de ejus Orthodoxa fide promamus: *Postquam autem* (inquit) *Flavianus quoque, qui post mortem Palladii Antiochenæ præfuit Ecclesiæ, eadem qua ii*, nempe Elias Hierosolymitanus & Macedonius Episcopus Constantinopolitanus, *sentiebat, & in recta veraque ratione ingrediebatur: non poterat amplius contineri ira Imperatoris, qui adversus pietatem solum erat fortissimus, nec ferre poterat eorum concordiam; sed efferatur, acri ira percitus, utrosque damnat exilio &c.* At hæc de exilio Eliæ, & Flaviani longe postea contigerunt, quæ suo loco dicentur.

LVII. Posterior legatio Epiphanii Episc. Ticin. ad Theodor. Reg. Ital. Eodem ipso anno, nempe post biennium a legatione ad Gundebadum Regem Burgundionum, Epiphanius Episcopus Ticinensis ad Theodoricum Regem Italiæ pro Liguriæ populis iterum legatione perfunctus, ea hac vita migravit. Rem gestam Ennodius Ticinensis narrat his verbis: *Cum necdum biennio exacto a deliberatæ quietis gremio, tamquam a portu cymba illata tempestate propelleretur. Nam infirmis Ligurum, & labantibus humeris vix ferenda tributorum sarcina mandabatur. Rursus ad te, afflictorum consolator, adcurritur. Doceres frustra reddidisse patriæ vices, si illis in solo avito periclitantibus non adesses. Et quia* apud

PAGIUS VIII. *Moritur Palladius Episc. Antiochenus.* Ad num. LVI. Cum *Palladius* Antiochenus Episcopus anno CCCCLXXXVIII. *Petro Fulloni* successerit, & teste Nicephoro in Chronico annos X. sederit, mors ejus contigit anno quadringentesimo nonagesimo octavo, ut recte Theophanes, qui ad annum Incarnat. secundum Alex. CCCCXCI. Kalend. Septemb. illius Christi anni inchoatum, scribit: *Palladio Antiochiæ Præsule defuncto, Imperator Flavianum Presbyterum, & ejusdem Ecclesiæ Missum, in mortui locum designavit. Flavianum hunc Chalcedonensibus decretis mentem oppositam tenuisse narrant*. Sed rumor ille falsus erat, ut ex dictis liquet.

IX. *Obitus S. Epiphanii Episc. Ticinensis.* Ad num. LVII. & seqq. Sirmondus, qui Ennodii Ticinensis Episcopi Opera Notis illustravit, tradit Sanctum *Epiphanium* Episcopum Ticinensem, cujus Vitam Ennodius scripsit, ad Deum migrasse XII. Kal. Februarii sequentis Christi anni, ætatis duo de sexagesimo nondum expleto; natum anno CDXXXIX. creatum Episcopum anno CCCCLXVII. Verum *Epiphanium* anno CDLXVI. renunciatum esse Episcopum, currentique demortuum, accurate scripsit Baronius & post eum Bollandus in Actis SS. ad diem XXI. mensis Januarii, licet neuter viderit Epistolam Gelasii Papæ ad Avitum Viennensem Episcopum, de qua anno CDXCIII. mentionem fe-

apud te unnquam fatigatas est qui rogavit, suscepisti causam infelicium, & te protinus ad rediviva onera præparasti. Ravennam pro nobis Regem rogaturus excurris. Quantas ibi, postquam Gallicana insignia effugeras, minas Cœli, procellarumque discrimina, adhuc quasi ævi integer, aut valens corporis munitus exuperas? Numquam tibi ad officium animorum se membra quamvis invalida subduxerunt: frigus, pluvia, Padus, jejunia, navigatio, periculum, tonitrua, sine tecto mansio in ripis fluminis incerti, pene sine terra portus virtuti tuæ dulcia fuerunt, & grata successui. Consolatus est de præsentia tui ille Eminentissimus Rex, qui te videre ambienter optabat. Exposuisti necessitates nostras adventu tui, antequam diceres: & quales tecum habitantium lacrymæ te compulerint, docuerunt superata discrimina. Ast ubi ad Principem ingressus est, ita loqui cœpit.

LVIII. Oratio Epiphanii ad Theodoric. Regem.

Solita, Rex venerabilis, mentis tranquillitate famulorum preces intellige. Et me ad postulanda necessaria, & vos ad tribuenda usus informat. Lex tua est, ductor invicte, misereri jugiter. Tu semper nutristi spem intercessionum in posterum, dum præsentibus non resistis: viam supplicationi nostræ patefecit ad reliqua semper apud vos beneficii fides impetrati. Liguribus tuis largire quod proferat; tribue quod reponas. Futurorum quæstus est temporalis indulgentia. Boni Principis mos est cum virtutibus amare famam, & regnum ita ordinare, tamquam ad stirpis suæ posteros transiturum. Nutantes domini hæc tantum, quæ accipiunt, diligunt: firmissimi illa potius, quæ dimittunt. Sic terris, semina parva committimus, ut multiplicata capiamus: Fœnus sine crimine fit triplicatum: boni Imperatoris est possessoria opulentia. Concede immunitatem anni præsentis Liguriæ: qui eos ab externis, qui supplicant, reduxisti. Quamobrem præsentem nativitatem habuerimus, clementia vestra astantes interroget: nemo illi mentitur, cui serviunt, qui convincant.

LIX.

Ad hæc Princeps; Licet nos immanium expensarum pondus inlicitet, & pro ipsorum quiete legatis indesinenter munera largiamur: tamen vis meritorum tuorum tractatibus nostris reverenter intervenit. Opus est fieri quidquid injunxeris; juvat omne quod præcipis: æstimamus enim compendiis nostris. Nihil tu quasi ex accidenti depreceris, qui habes in nobis plurima quæ reposcas. Duas tamen præsentis indictionis fiscalis calculi partes cedemus, tertiam tantummodo suscepturi: ne aut ærarii nostri angustia Romanus pariat majora dispendia aut supplicatio tua

PAGIUS

fecimus. Ex ea enim cum Vita Sancti Epiphanii collata, annus emortualis ejus certo erui potest. *Ennodius* narrata Legatione Sancti Epiphanii ad Gundebodum & Godegesilum Burgundionum Reges, mense Martio anni CDXCIV. obita, cap. 13. subdit, *tertio mensem Ticinum* remeasse sanctum Antistitem, reducibus captivis, quos uterque Rex dimiserat. Tum subjungit, *nec dum biennio exacto a deliberata quietis gremio*, suscepisse causam infelicium Ligurum, imposita illis a Theodorico Italiæ Rege tributa deprecaturum *inter minas cœli procellarumque discrimina*, *Ravennam*, ubi agebat Theodoricus, sese contulisse, & duas indictionis Fiscalis partes ab eo impetrasse. Sed dum Ticinum rediret, Parmam ingressus catarrhum contraxit, quo postquam Ticinum pervenit, sublatus est *septimo die*, ideoque vel autumno vel hieme. In Fastis Romanis ac Ticinensibus *XII. Kal. Februarii*, a quibusdam *XI. Kal. Februarii* colitur Epiphanius, sed dies XXI. Januarii ad ejus Mortem, & dies XXII. ejusdem mensis ad ejus sepulturam referri non possunt, cum Ennodius in fine ejus Vitæ scribat: *Illud silentio praterire non debeo, quod ejus sancta Reliquia usque in diem tertium, quo cum summa veneratione recondita dinoscantur, tanto lumine ac decore vestita, cunctorum visa sunt oculis ut splendorem vita vultus signaret defuncti*, &c. Dies itaque mortis ejus incertus, licet verosimile sit, eum die XXI. Januarii, ad Deum migrasse; ad Pascha tamen currentis anni vitam non pertraxit.

X.

Natus erat Epiphanius juxta dicta anno CDXXXVIII. cum anno ætatis LVIII. mortuus sit. Asserit Ennodius eum quinquagesimo octavo ætatis anno ductum esse ad tumulum, & *triginta in Sacerdotali conversatione* vixisse. Qui Episcopatus anni incompleti numerandi. Constat enim ex Ennodio eum anno superiori in ipsum finem etiam vergente, Pado fluvio sese commisisse, & Ravenna egressum *per omnes Æmilia Civitates* celerem venisse, *tanquam ad Sepulcri receptaculum* properantem; ideoque medio circiter mense Januario hujus anni Ticinum pervenisse, ac septimo post die obiisse. Inter Ennodii Carmina, nonum hunc titulum præfert: *Dictio, qua habita est in Natali S. ac Beatissimi Papa Epiphanii, in annum XXX. Sacerdotii.* Quæ Oratio, non hoc anno, ut putavit Sirmondus, sed præcedenti recitata in die ejus Natali. Is tamen recte advertit in Notis pag. 74. quemadmodum Principes Natali suo Panegyricis orationibus laudari mos erat, ut testantur Panegyrici dicti in Quinquennalibus, Decennalibus & aliis: ita etiam Episcopos anniversario die suscepti Episcopatus. Illud discrimen inter utrosque fuit, quod Episcopi solum die suo Natali Panegyricas orationes haberent, Imperatores vero non tantum singulis annis die Natali genuino; sed etiam singulis quinquenniis die Natali Imperii publicis laudibus celebrarentur. Juvabit legere Exercitationem IX. *de Natalitiis Episcoporum* a Willelmo Ernesto Tenzelio Viro doctissimo nuper publicatam.

Oratione in die Natali Episcoporum habita.

XI. *Zamasphes fit rex Persarum.*

Hoc vel sequenti anno Persæ Cabadem Regno submovent; *conspiratione enim facta omnibusque insurgentibus eum abdicant undecimo ex quo regnarat anno, & in Lethes castellum conjiciunt; Regni vero potestatem in Zamasphem transferunt, qui & ipse Perozi filius erat, & alioqui lenitatis & justitia nomine optime audiebat* inquit Agathias lib. 4. qui jam dixerat, legem ob eo latam, *qua femina viris communes pro-*

qua expectatæ patriæ gaudia non reportet. Taliter præfato Regi egit gratias summus Antistes; a quo, Vale dicens, abscessit, &c. Hæc Ennodius de legatione ultima Epiphanii; qui (ut idem auctor ait) regressurus in patriam Parmæ ægrotare cœpit, ac Ticinum perveniens septimo die decessit, anno suæ ætatis quinquagesimooctavo, cum sedisset annos triginta, sedereque cœpisset (ut diximus) anno Domini quadringentesimo sexagesimosexto. Suffectus est in ejus locum Maximus qui adfuisse reperitur Symmacho Papæ adversus Laurentium schismaticum. Extat ejusdem Ennodii oratio in laudem Maximi Episcopi, quæ incipit: *Prodit religiosa votum conscientiæ:* & quæ sequuntur.

Qua-

PAGIUS XII. *Alia ad hunc annum referenda.*

sustinerentur, hujus commotionis causam fuisse.

Bellum *Alemannicum* a *Chlodoveo* Francorum Rege hoc anno gestum, & baptismus ab eo susceptus, ut anno CCCCXCIX. ostendemus. Moritur *Athanasius* Patriarcha Alexandrinus hæreticus, ut videre est anno sequenti. *Euphemius* Episc. Constantinopolit. in exilium missus, ut dictum est anno superiori num. III. Obitus Guntamundi Vandalorum Regis ibid. num. VI. Finis belli Isaurici, ut anno CCCCXCVIII. num. III. refertur.

I. Legatio ab Anastasio Pap. ad Anastasium Imp.

QUadringentesimus nonagesimus septimus Christi annus Anastasio Augusto iterum Consule adnotatur: quo Anastasius Papa ipso sui exordio Pontificatus, nihil antiquius habens quam succurrere periclitanti sub hæretico Principe Ecclesiæ Orientali, legationem ad eumdem misit, quo eum ad meliorem frugem revocaret: functi sunt amplissima hac legatione præstantissimi viri, nempe Germanus Episcopus Capuanus sanctitate conspicuus, qui & sub Hormisda Pontifice iterum eodem munere functus est, & Cresconius Episcopus Tudertinus vir plane egregius. Datæ ab ipso tunc litteræ ad Anastasium Imp. hactenus integræ extant: reddemus hic eas, quod ex eisdem qui in hac legatione scopus Romani Pontificis fuerit, possimus apertissime noscere. Sed ante illud monere debemus, toleratum hactenus ab Apostolica sede Anastasium Imperatorem, cañimirum [illegible]c, ut ad Catholicæ fidei, unde aberraverat, lineam reduceretur, & per eum Orientalis Ecclesia schismatibus & hæresibus lancinata, posset aliquo modo sanari. Ipsa autem epistola sic se habet:

Gloriosissimo ac clementissimo filio Anastasio Augusto Anastasius Episcopus.

II. Epistola Anastasii Pap. ad Anastas. Imp.

Exordium Pontificatus mei, primitus oblata populis pace, pronuncio, & consequenter pro fide Catholica humilis pietati tuæ precator occurro. In quo primum mihi divinum favorem propinquasse confido, quod nunc consonantia in me augustissimi nominis tui non dubium præstat auxilium; ut sicut præcelsum vocabulum pietatis tuæ per universas gentes toto Orbe perfulget, ita per ministerium humilitatis meæ (sicut semper est) sedes Beati Petri in universali Ecclesia assignatum sibi a Domino Deo teneat principatum: nec propter unum mortuum diutius tunica illa Salvatoris desuper contexta per totum, malæ fortis patiatur incertum, quæ sola in discissionem pro firmitate sui venire non potuit: serenitate tua præcipue Rempublicam gubernante, cui etiam in privata vita tantum circa sinceram religionum studium fuit, ut (sicut fama certissima celebravit) nemo magis vel inter præcipuos sacerdotes præfixas a sanctis Patribus regulas Ecclesiæ custodisse dicatur: quod sanctum studium cum majestate Imperii crevisse confidimus.

III. De nomine Acacii abolendo.

Legatione itaque fungimur pro Christo; ne eos propter offensionem vel scandalum patiamini publice nominari, quorum merita, vel actus illum Judicem latere non possunt, in cujus jam sunt judicio constituti. Nec illic se potest interserere in corpore mortali adhuc temeraria præsumptio, in quo non solum confessio facit aperta merita singulorum, sed etiam silentii ipsius non potest latere secretum.

IV.

Namque & prædecessor noster Papa Felix, & etiam Acacius illic proculdubio sunt, ubi unusquisque sub tanto Judice non potest perdere sui meriti qualitatem. Itaque monente nos beatissimo Paulo Apostolo (a), ne quid sit in hoc offendiculum in Ecclesia; dum quod facere non possumus, de his qui jam transierunt judicare conemur, observandum esse tranquil- Gggg 2 *letas*

(a) 1. Cor. 9.

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5990.

SÆC. V. Anno Eræ Hisp. DXXXV. A.C. 497.

☉ 1. E. ☽ 4. P. 6. April. Indict. 5.

JESU CHRISTI 497.

ANASTASII II. PAPÆ 1.

ANASTASII IMP. 7.

THEODORICI REG. 5. & 9.

I. *Anastasii secundus Consulatus.*

[1] ANastasius Aug. II. sine collega Consul in Oriente processit, novumque morem induxit, ut septimo Imperii anno Imperatores Consulatum capesserent; quod postea a *Justino* Seniore, & a *Justiniano* ejus successoribus, post quos nulli amplius Consules ordinarii fuere, præstitum. Hanc mutationem ex eo provenisse suspicatus sum in Dissert. Hypat. quod remissiones tributorum publicorum, quæ hactenus in Quinquennalibus, aliisque hujusmodi solenniis destinatis, fieri solitæ essent ab Imperatoribus, Anastasius, quem Suidas in voce Ἀναστάσιος, scribit, inexplebili pecuniæ parandæ cupiditate flagrasse, septimo tantum Imperii anno eas fieri præceperit. Procopius enim in Hist. Arcan. cap. 23. postquam Justinianum Imp. criminatus est, quod intra annos triginta duos, quibus tunc imperabat, quando ea Historia scripta, nullum tributorum remissionem fecisset, addit: *Quid si per septennalem ut Anastasius Imperator illis indulsisset, publicorum dissolutionem, nec se quidem satis pro rei ne* sem-

---

NOTÆ [1] COss. *Anastasius Aug.* sine collega. Victor & Marcellinus: *Anastasio Aug. Cos.* Epitome temporum & Indiculus Paschæ: *Iterum post consulatum Victoris*, idque secundum Occidentalium morem, quem sequitur eadem epitome. GEORGIUS

litas tua cognoscat. Ait enim de his qui de rebus ad Deum solum pertinentibus judicare præsumunt: Nemo (a) *enim nostrum sibi vivit: & nemo sibi moritur; sive enim vivimus, Domino vivimus: sive morimur, Domino morimur. Sive ego vivimus, sive morimur, Domini sumus: in hoc enim Christus resurrexit a mortuis, ut & vivorum, & mortuorum, dominetur. Tu autem quid judicas fratrem tuum? aut tu qua re spernis fratrem tuum? Omnes enim stabimus* (b) *ante Tribunal Christi: scriptum est enim* (c): *Vivo ego* (*dicit Dominus*) *quia mihi flectetur omne genu, & omnis lingua confitebitur Deo. Itaque unusquisque nostrum pro se rationem reddet Deo. Non* (d) *ergo amplius invicem judicemus: sed hoc judicate magis, ne ponatis offendiculum fratri vel scandalum.* Monet igitur B. Apostolus, ne de his nobis præsumamus judicium, de quibus nemo potest melius vel verius judicare, quam Deus: ne sibi in hoc quispiam temerarius ausus usurpet, & propter hoc pax, & unitas Ecclesiæ dissipetur. Nam in Regnorum libro dicitur (e): *Non quomodo videt homo, videt Deus: quia homo videt in facie, Deus autem videt in corde.* Item in Paralipomenon libro primo: (f) *Et nunc, o Salomon, scito Deum patrum tuorum, & servi illi in corde perfecto, & animo volente, quoniam omnia corda scrutatur Deus, & omnem cogitationem novit.* Item in Ezechiele (g): *Hæc dicit Dominus Deus: Sic dixistis, domus Israel, & cogitationes spiritus vestri ego novi.* Unde, & de Domino Judice dicitur in Evangelio (h): *Sciens autem Jesus cogitationes eorum, dixit: Quid cogitatis mala in cordibus vestris?*

(a) Rom. 14. (b) 2. Cor. 5. (c) Eccl. 45. (d) Philip. 2. (e) 1. Reg. 16. (f) 1. Paral. 28. (g) Ezech. 21. (h) Matt. 9.

Divinum judicium ob oculos ponit.

V. *Precamur itaque clementiam vestram, ut specialiter nomen taceatur Acacii, & quod multis ex causis scandalum vel offendiculum Ecclesiæ concitavit, speciali appellatione taceatur: cum (sicut diximus) in generalitate, sacerdotum uniuscujusque meritum illum Judicem latere non possit qui novit quid cuique tribuendum sit pro æstimata dispensatione meritorum, cui soli cogitationes quoque manifestæ sunt.* Hæc quidem adeo vehementer inculcat Anastasius, quod qui ex bona conscientia Acacium defenderent, nihil detrimenti in ipsum inferri ex sententia in eum lata a Felice Pontifice niterentur ostendere; nimirum quod cum diversorum sint fora diversa judiciorum, judicetque Ecclesia secundum ea quæ in Acta certa probatione inducuntur, judicet vero Deus secundum illas quæ latent in corde cogitationes, ob id ex Ecclesiæ judicio inferri divino examini præjudicium non possit. Sic igitur Anastasius Papa apud Imperatorem de Acacii nomine abolendo, cujus causa schismate divisi essent, Orientales, instantius urget, ostendens ex iis quæ ad judicium Ecclesiasticum perducta sunt, Acacium jure esse damnatum, cum addit:

VI. Qui Legati mittantur.

Quantos vero excessus, atque præsumptiones habuerit Acacius, ne clementiæ tuæ suggerere per singula fortasse videatur onerosum; Cresconio, vel etiam Germano fratribus, & Coepiscopis meis, quos misimus ad serenitatem tuam, de caussis singulis, qualis fuerit, instructionem plenissimam dedimus, clementiæ vestræ specialius recensendam, si hoc pietati tuæ placuerit curiosius indagare, ne in aliquo suggestionibus nostris veritas defuisse videatur: ut pro divina sapientia vestra perspicue videre possitis, non superbia vel elatione Sedis Apostolicæ in Acacium talem processisse sententiam, sed facinoribus certis (quantum nos extra illud judicium, quod solum falli non potest, æstimamus) zelo magis Divinitatis exortam.

VII. *Nos vero humiliter supplicantes, controversiam in Ecclesia remanere nolumus; cum magis vitanda contentio sit, sicut dicitur in Proverbiis* (i): *Odium suscitat contentiones: omnes autem qui non contendunt, protegit amicitia. Nam, & Apostolus ad Corinthios* (k): *Cum enim sint inter vos æmulationes, & contentiones, non ne carnales estis, & secundum hominem ambulatis? Item ad Philippenses:* (l) *Si qua ergo consolatio in Christo, si quod solatium charitatis, si qua societas spiritus, si qua viscera, & miserationes: implete gaudium meum, ut id ipsum dicatis, omnes eamdem charitatem habentes: nihil per contentionem, neque per inanem gloriam, sed in humilitate mentis*

in-

(i) Prov. 20. (k) 1. Cor. 3. (l) Philip. 2.

PAGIUS *temporis conditione fecisset.* Jam antea idem Procopius Romanorum Principum morem his verbis descripserat: *Fuit Romanis Imperatoribus mos perantiquus, ut qua superessent Æris alieni publici partes tenuiores, harum remissionem non semel, sed iterum ac sæpius* (in quinquennalibus nempe & id genus Festis) *subditis darent, ne quia arctitie fortunæ nomina hoc dissolvenda non essent, perpetuo his angustiis versarentur, neve indebito exagitandi vectigalis ansam, Quæstores haberent. Hic autem Princeps* (*nempe Justinianus ipsum annos duos atque triginta nihil tale subjectis condonavit*). Existimo itaque illud denovo ab Anastasio inductum, ut anno Imperii septimo indulgentiæ debitorum fierent, & Consulatus Quinquennalibus debitus in annum illum differretur, aliaque & eo anno fierent, quæ in Quinquennalibus, & Decennalibus fieri solita essent. Certe Procopius lib. 1. de Bell. Pers. cap. 7. prodit, *Anastasium* Amidenis, qui egregie Urbem adversus persas defenderant, digna munificentia præstitisse: *Siquidem*, inquit, *Civitati ad septennium solidum vectigalia remisit;* cum tamen Imperatores hujusmodi debitorum remissiones cuilibet Quinquennio alligassent.

invicem æstimantes semetipsis superiores: non sua singuli respicientes, sed aliorum.

VIII. De causa Alexandrinæ Ecclesiæ.

Hoc tamen præcipue insinuo serenitati tuæ, gloriosissime, & clementissime fili Auguste, ut cum causa Alexandrinorum patuerit piissimis auribus vestris, ad Catholicam, & sinceram fidem eos auctoritate, sapientia, divinisque vestris monitis redire faciatis. Nam quid tenendum sit in religione Catholica secundum definita Patrum, & prædicationem omnium sacerdotum qui in Ecclesia floruerunt, si hoc quoque præceperitis, scientibus in memoriam transmittendo renovabimus, ignorantibus ad dicendum pro officio nostræ instructionis offeremus, ut nulla extra hæc ingeniorum jactantia vel pravitate audiatur.

IX. Parendum ab Impp. Pontificibus.

Illud vero peculiarius pro amore Imperii vestri, & beatitudine, quæ consequi poterit regnum, pro Apostolico officio prædicamus, ut (sicut decet, & Spiritus sanctus dictat) monitis nostris obedientia præbeatur, ut bona omnia vestram Rempublicam consequantur, sicut in Exodo promittitur (a): Si audieris vocem Domini Dei tui, & quæ placent ei feceris coram ipso, & obedieris præceptis ejus, & custodieris omnem justitiam ejus: omnem infirmitatem quam importavi Ægyptiis, non importabo in te: ego enim Dominus sum, qui salvum facio te. Et illic iterum tuba potentissima canitur (b): Et nunc Israel quid Dominus Deus tuus postulat a te aliud, quam ut timeas Dominum Deum tuum, & ambules in omnibus viis ejus, & diligas eum, & servias Domino Deo tuo ex toto corde tuo, & ex tota anima tua custodire præcepta Domini Dei tui, & justitias ejus, quas ego mando tibi? Hæc me suggerentem frequentius non spernat, ante oculos habens Domini in Evangelio verba (c): Qui audit vos, me audit: & qui vos spernit, me spernit: & qui me spernit, spernit eum qui me misit. Nam Apostolus concinens Salvatori nostro, ita loquitur (d): Quapropter qui hæc spernit, non hominem spernit, sed Deum, qui dedit Spiritum sanctum suum in nobis.

(a) Exod. 15.
(b) Deut. 10.
(c) Luc. 10.
(d) Thess. 4.

X. Sacramenta per Acacium ministrata tenent.

Pectus clementiæ vestræ sacrarium est publicæ felicitatis; & per instantiam vestram, quam velut vicarium Deus præsidere jussit in terris, Evangelicis Apostolicisque præceptis non dura superbia resistatur, sed per obedientiam quæ sunt salutifera compleantur. Nam secundum Ecclesiæ Catholicæ consuetudinem sacratissimum serenitatis tuæ pectus agnoscat, quod nullum de his vel quos baptizavit Acacius, vel quos sacerdotes sive Levitas secundum canones ordinavit, ulla eos ex nomine Acacii portio læsionis attingat, quo forsitan per iniquum tradita sacramenti gratia minus firma videatur. Nam & baptismum (quod procul sit ab Ecclesia) sive ab adultero, vel a fure fuerit datum, ad percipientem munus pervenit illibatum: quia vox illa, quæ per columbam sonuit, omnem maculam humanæ pollutionis excludit, qua declaratur ac dicitur (e): Hic est qui baptizat Spiritu sancto & igne. Nam si visibilis Solis istius radii cum per loca fœdissima transeunt, nulla contactus inquinatione maculantur; multo magis illius, qui istum visibilem fecit, virtus nulla ministri dignitate constringitur. Nam & Judas cum fuerit sacrilegus atque fur, quicquid egit inter Apostolos pro dignitate commissa, beneficia per indignum data nulla ex hoc detrimenta senserunt, declarante hoc ipsum Domino manifestissima voce: Scribæ (inquit f) & Pharisæi super cathedram Moysi sedent: quæ dicunt, facite: quæ autem faciunt, nolite facere. Dicunt enim, & non faciunt. Quicquid ergo ad hominum profectum quilibet in Ecclesia minister officio suo videtur operari, hoc totum contineri implente Divinitatis effectu, ita ille per quem Christus loquitur, Paulus affirmat (g): Ego plantavi, Apollo rigavit, sed Deus incrementum dedit. Itaque neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus. A Deo autem non quæritur, quis, vel qualis prædicet, sed quem prædicet: ut invidos (h) etiam bene prædicare Christum confirmet, quo malo diabolus ipse dejectus est, & hoc ipse prædicare non desinit.

(e) Matt. 3. Luc. 3.
(f) Matt. 23.
(g) 1. Cor. 3.
(h) Philip. 1.

XI. Reicit objectiones.

Ideo ergo, & hic, cujus nomen dicimus esse reticendum, male bona ministrando sibi tantum nocuit: nam inviolabile sacramentum, quod per illum datum est, aliis perfectionem suæ virtutis obtinuit, ei autem obfuit. Quod cum ita sit, aliquorum in tantum se extendit curiosa suspicio, ut imaginentur, prolato a Papa Felice judicio, postea inefficaciter in sacramentis quæ Acacius usurpavit, egisse: ac perinde eos metuere, qui vel in consecrationibus, vel in baptismate ministeria tradita susceperunt, ne irrita beneficia divina videantur. Meminerint in hac quoque parte similiter tractatum prævalere superiorem: quia non sine usurpatione nominis sacerdotii adjudicatus hoc egit, in quo virtutem suam obtinentibus mysteriis, in hoc quoque olim rea sibi persona non nocuit: nam ad illum pertinuit, quod tuba Davidica canitur (i): Verumtamen Deus conquassabit capita inimicorum suorum, verticem capilli perambulantium in delictis suis. Nam superbia semper sibi, non aliis facit ruinam; quod universa Scripturarum cœlestium testatur auctoritas: sicut etiam per Spiritum sanctum dicitur a Propheta (k) Non habitabit in medio domus meæ qui facit superbiam. Unde cum sibi sacerdotis nomen vendicaverit condemnatus, in ipsius verticem su-

(i) Ps. 67.
(k) Psal. 100.

superbiæ tumor sustictus est: quia non populos, qui in mysteriis donum ipsius sitiebat, exclusus est: sed anima solo illa quæ peccaverat justo judicio, propriæ culpæ erat obnoxia: quod ubique numerosa Scripturæ testatur instructio. Unde remotis hominum studiis, sive versutiis, in hac adhuc præsenti fragilitate positorum, secundum preces nostras adnisu, & auctoritate Imperiali offerte Deo nostro unam Catholicam Ecclesiam & Apostolicam: quia hoc solum est, in quo non solum in terris, sed etiam in Cælo triumphare possitis. Subscriptio.

XII. Festus Patricius cum Legatis profectus Constaat.

Omnipotens Deus regnum, & salutem tuam perpetua protectione custodiat, gloriosissime & clementissimo semper Auguste. Hactenus Anastasius Papa ad Anastasium Imperatorem. Porro Festum quoque Patricium cum legatis Apostolicæ sedis profectum esse, libellus Apocrisariorum Ecclesiæ Alexandrinæ declarat, qui paulo post recitabitur.

XIII. Cum hos suscepisset Apostolicæ sedis legatos Anastasius Imperator, bene illos habuit, detinuitque spe pacis usque ad finem anni sequentis, dolosam molitus interea, si quo modo ad subscribendum Enotico Zenonis ipsum Romanum Pontificem posset inducere: quomodo autem id tentarit per ipsum Festum legatum anno sequenti, suo locp dicemus. Constat etiam Macedonium Constantinopolitanum Episcopum erga Romanum Pontificem fuisse redditum propensiorem; sed votis suis passum esse ipsum Imperatorem magnopere adversarium, quæ paulo post dicturi sumus, significabunt. Cum vero per universam Orientalem Ecclesium innotuisset ab Apostolica sede legatos esse missos Constantinopolim pro pace Ecclesiarum concilianda: Apocrisarii Alexandrinæ Ecclesiæ egerunt id ipsum cum legatis Constantinopoli agentibus, nimirum ut Ecclesia Alexandrina in communicationem Catholicam ab Ecclesia Romana reciperetur: libellumque supplicem iisdem obtulere legatis: quem adhuc integrum asservatum in Codice Vaticano sæpius citato, hic describere, dignum duximus, quod locupentam contineat rerum gestarum tractationem in his quæ spectant ad epistolam sancti Leonis Papæ, ab interpretibus depravatam: quibus videas, & admireris, quanta soleant arte hæretici suas hæreses honestare, & circumspecte vestire habitu Catholicæ veritatis: ut plane non adeo mirandum existimes, si ipsi errantes, in errorem traxerunt innumeram multitudinem, quos iste vetus hæreticorum, ut illud potissimum curent, ut comparatis undique velamentis sub Catholici nominis involucro impietatem abscondant. Sed audi: ita libelli se habet inscriptio:

XIV. *Libellus, quem dederunt Apocrisarii Alexandrinæ Ecclesiæ legatis ab urbe Roma missis ab Anastasio Papa.*

Libellus ex parte Eccles. Alexan. ad Legatos Anastasii Papæ.

Gloriosissimo atque excellentissimo Patricio Fecto Festo, & venerabilibus Episcopis Gresconio & Germono simul cum ejus potestate directis in legatione ab urbe Roma ad clementissimum & Christo amabilem Imperatorem Anastasium. Alexandrinæ Venerabilis Ecclesiæ Dioscorus presbyter, & Cheremon lector responsis ejusdem Ecclesiæ servientes.

Venerabiles sanctæ Ecclesiæ Romanæ urbis atque Alexandrinæ non solum fidem rectam & immaculatam, ex quo salutaris in eis prædicatus est sermo, sed etiam in divino ministerio semper concordiam servaverunt. Quippe cum ab uno fuerit in utrisque jactum fidei fundamentum (Petrum memoramus beatum Apostolum, cujus per omnia sanctus Evangelista Marcus extitit imitator) ita ut si quando contigerit in rebus ambiguis quædam Episcoporum Concilia celebrari sanctissimus is, qui Romanæ præsideret Ecclesiæ, reverendissimum Alexandrinæ civitatis Archiepiscopum deligeret, ut sui curam loci susciperet.

XV. De causa discordiarum inter Rom. Eccl. & Alexand.

Sed hostem humani generis, cui bona perosa sunt, qui in perniciem nostram impio semper furore grassatur, non piguit per satellites proprios zizania inter utrasque conserere, at tantæ unitatis discordiam perpetraret. Nam Eutychetæ impiissimo contra fidem, quæ in beatissimis Apostolis prædicata est, sentiente, & docere tentante, contigit per idem tempus sedis Apostolicæ Præsulem tunc Leonem Literas ad Chalcedonense Concilium destinare: quarum litterarum fuere interpretes hi, qui cum Theodoreto Cyrorum civitatis Episcopo tunc fuerant Nestorianæ hæresis sectatores: contraque eam fidem, quæ a venerabilibus trecentis decem, & octo Patribus est edita, supra memoratæ literæ probantur existere; & non parvas occasiones his qui ejusdem nefandissimi Nestorii blasphemias vindicant, præstiterunt; ita ut licentius astruerent eundem Nestorium minime perversa sensisse. His igitur causis Deo amabilis populus noster offensus est, & de Græca translatione arbitratus est in Latino quoque sermone sensum similem contineri, ac sese ab unitate Romanæ divisit Ecclesiæ. Necnon etiam Romanus Antistes, existimans nos contra eam fidem, quæ tradita est a beatissimis Apostolis, conspirasse, a nostra se communione suspendit.

XVI. De Legatis Alexandria Romam missis.

Verumtamen ejus volentes satisfacere sanctitati, nos eam fidem tenere, quam Princeps Apostolorum Petrus, ejusque discipulus Marcus beatissimi crediderunt, & post modum trecenti decem & octo ve-

ae-

norabiles edidere Pontifices, legatos ad urbem Romam nostra dirigere curavit Ecclesia. Sed ibi quidam civitatis nostræ repertus est a recta fide dissentiens, atque ab ea ex causis quoque diversis alienus existens, qui hoc visus est perpetrare, ne ulla in suscipiendis legatis copia præberetur: qui nec ad faciem usque salutationis admissi, sine aliquo effectu reversi sunt.

XVII. De Legatione Thessalonicensis Ecclesiæ.

Quia vero ante non multum temporis Photinus religiosus diaconus sanctæ Thessalonicensis Ecclesiæ nobiscum de pace sanctarum Ecclesiarum verba contulit, dixitque, se ante spatium parvi temporis destinatum a sanctissimo Archiepiscopo Andrea Thessalonicensis Ecclesiæ ad Romanum Pontificem Anastasium: & affirmabat de his, quæ nos vehementer offendunt, in translatione epistolæ sibi satisfactum fuisse a supradicto Præsule Romanæ Ecclesiæ, quod scilicet in epistolæ translatione comprobarentur errores: ipsam vero Latinam epistolam juxta fidem trecentorum decem & octo sanctorum Patrum editam constitisse. Insuper quædam retulit ex persona ejusdem Antistis fuisse narrata, quæ ad vituperationem eorum, quæ in translatione sunt indita, pertinerent: & ad illos, qui ea confringere tentaverunt, ad satisfactionem eorum qui rectam fidem immaculatamque custodire non negligunt.

XVIII. De repurgata & ad purum restituta epistola S. Leonis.

Quibus abunde sanatis, cupientesque pristinam reintegrari concordiam: maluimus etiam a vobis, si vera sunt illa quæ Photinus religiosus diaconus nobis retulerat, edoceri, vestræque desideravimus occurrere sanctitati, & de his omnibus habere colloquium. Verum sanctitas vestra non semel, sed crebro nos docere dignata est, in epistola interpretatione errores interfitos, non in Latino textu fuisse conceptos. Quapropter supplicavimus vobis, ut confessionem nostræ fidei sumeretis, pro qua Venerabilis Ecclesiæ nostræ legatione perfungimur: quam fidem etiam ubique sanctissimus Archiepiscopus intimavit, & approbantium accepit rescripta cunctorum. Quod si etiam vestram huic fidei sanctam Ecclesiam videritis congruere, nobis satisfieri jubeatis; ut sublatis e medio scandalis, ad pristinam tam Romana, quam Alexandrina venerabiles Ecclesiæ redeant unitatem.

XIX. Professio fidei ex parte Eccles. Alexand.

Hanc autem fidei confessionem vobis obtulimus taliter continentem ex Evangelicis Apostolicisque præconiis inspiratione divina solam veram rectamque fidem, quam trecenti decem & octo venerabiles Patres, qui in Nicæna Synodo congregati sunt, ediderunt: quam, & secuti sunt centum quinquaginta qui ad urbem regiam convenerunt, æque venerandi Pontifices. Hanc etiam exequentes qui Ephesi collecti sunt Patres, annuente quoque sedis Apostolicæ Papa sanctissimo Cælestino, sacrilegum damnavere Nestorium, pœnam in eos qui tentaverint fidem aliam statuere præfigentes: quem Nestorium nos quoque simul cum Eutychete contraria his quæ superius dicta sunt sentientes anathematis actione damnamus, suscipientes duodecim illa capitula, quæ veneranda memoriæ Cyrillus Alexandrinæ Ecclesiæ quondam Archiepiscopus scripsit. Confitemur autem unigenitum Dei Filium, & Deum, qui secundum veritatem factus est homo, Dominum nostrum Jesum Christum consubstantialem Patri secundum divinitatem, & consubstantialem nobis eumdem ipsum secundum humanitatem: qui descendit, & incarnatus est de Spiritu sancto ex Maria Virgine Theotoco, hoc est, Dei genitrice, unum Filium non duos existere. Unius namque dicimus unigeniti Filii Dei sive miracula, sive etiam passiones, quas sponte pro nobis carne sustinuit. Eos autem qui dividunt, vel confundunt, aut phantasiam aliquam introducunt, nequaquam omnino recipimus: quia incarnatio illa, quam Dei genitrix secundum veritatem ex se edidit, augmentum filii non effecit: Mansit enim Trinitas, etiam incarnato, quod unum ex Trinitate est, Verbo Dei. Hæc itaque scripsimus, non fidem novantes, sed vobis causa concordiæ satisfacere cupientes. Omnem autem qui aliter sentit, senseritve, seu nunc, seu aliquando in quocumque loco, vel in quolibet Concilio, anathematis pœna percellimus, præcipue vero Nestorium, & Eutychetem, universosque qui illis assentiunt.

Nullam de Conc. Chalced. mentionem habent.

XX. De his quæ gesta essent inter ipsos Legatos.

Vestra igitur reverentia suscipiens fidem nostram, hanc se Præsuli Romanæ Ecclesiæ Anastasio asseruit relaturam; quem & paratam existere memorabat satisfacturum illis, qui fuissent a nobis hac causa transmissi. Illud etiam asserebat, hanc fidem Dioscorum, Timotheum, Petrumque sensisse nostræ quidem civitatis Archiepiscopos, nec deberi in Diptychis eorum nomina recenseri. Nos contra poposcimus, aut perduci adversus eos qui astruant talesque demonstrent; aut si non reperientur qui eos convincere potuissent, nobis pro eorum persona satisfacientibus acquiescant; demonstrantibus & approbantibus quod hanc fidem tenuerint, docuerint, cunctisque quos informaverunt, tradiderint præfati parentes nostri, & Archiepiscopi Timotheus, Dioscorus, & Petrus. Vestra autem sanctitas renuit, dicens, non sibi fuisse præceptum, ab Apostolicæ sedis Antistite de his facere quæstionem.

XXI.

Hujus rei gratia obtestamur vos coram magno Deo, & Salvatore nostro Jesu Christo, qui de sancta, & Dei genitrice Maria Virgine incarnatus, & natus est,

Hæretici cum sint quærunt subripere Apostolicam communionem.

est, quique concordem glorificationem servitutemque Fidelium probat libenter, & suscipit, & sanctis Angelis ejus, per hanc eamdem immaculatam quæ de illo est fidem; ut ad urbem Romam, favente Domino, venientes, hanc chartulam afferatis Apostolicæ sedis Antistiti Anastasio, quæ ex persona sanctæ Ecclesiæ Alexandrinæ vobis oblata est: ut ejus sanctitas relegens, quæ sibi fuerint placita, seu litteris ad sanctissimum nostrum Archiepiscopum datis, seu per aliquem internuncium manifestare dignetur. Nam cum a sanctitate ejus fidei rectæ fuerit servata confessio, quæ est a beatis Patribus constituta, nos paratos existare profitemur ad urbem Romam legatos, qui pro unitate sanctarum Dei Ecclesiarum agere debeant, destinare.

XXII. *Confidimus autem in Domino nostro Jesu Christo, quod huic fidei ejus beatitudo consentiens, juxta illa quæ in responsione sunt posita, velut proprios etiam nostros populos arbitretur, & pro eorum regimine sollicitudinem gerat, cupiens secundum Deum omnibus utilis approbari. Exemplum autem hujus chartulæ apud nos detinuimus, necesse habentes, si qua mora provenerit quo minus sanctarum Ecclesiarum unitas fiat, in illo glorioso de Cœlis adventu Domini nostri Jesu Christi, cum venerit judicare vivos & mortuos, ante tribunal ejus, ubi nulla est acceptio personarum cum hoc assistere ad refellendum eos qui sanctarum Ecclesiarum neglexerunt unitatem.* Hactenus hæretici Ecclesiæ Alexandrinæ, bis impii, dum sicut in sua fidei professione verbum nullum posuerunt de Synodo Chalcedonensi, ita nefandissimos hæreticos, & sacrilegos Dioscorum, Timotheum, & Petrum volunt, salvos, atque eorum nomina inter Diptycha recitari; ac proinde haud dubium digni qui repellerentur ab Apostolica sede. Videre plane fuit restaurata antiqua, sed diverso modo, figmenta diaboli: dum sicuti olim ad decipiendos Gentiles Ægyptios, intra parietes ornatissime structos crocodilum, vel simiam, vel apin, aliud, vel monstrum exhibere consueverat adorandum, ita modo ad seducendum populum Christianum Ægypti sub specie quadam foris ostensa Catholicæ pietatis, inducit miseros ad hæresum monstra colenda, & ipsos nefandos hæreticos venerandos.

XXIII. Res gestæ per Festum Patricium legatum.

Sed quid interea laudabiliter egerit Festus Roma missus legatus ad Anastasium Imperatorem, audi: scribit enim de eo Theodorus Lector his verbis (*a*): *Festus quidam Senator Romanus cum ad Imp. Anastasium propter quasdam civiles necessitates missus, ad Imperatorem venisset, adhortatus est, ut memoria coryphæorum Apostolorum Petri & Pauli multa cum reverentia, & veneratione celebraretur. Quamvis itaque, & antea celebrata esset, tamen ex petitione Festi multo amplius, & splendidius panegyris illa celebrari cœpit.* Simulac enim adversari cœpere Constantinopolitani Antistites Apostolicæ sedi, ipsi Ecclesiæ Petri, & Petri successoribus Romanis Pontificibus, pariter & ipsius Apostoli Petri cultus Constantinopoli neglectus est, quem Festus Senator restituendum curavit. Mos iste hæreticorum, ut prœlia primo adversus homines ineuntes, in cælites demum illa convertant: quo in genere cognoscas Novatores audaciores progredi pugnatores, dum in Romanæ Ecclesiæ odium, non solum Petri Apostoli cultum penitus omiserunt, sed execrabilibus eumdem Neronem truculentiores confodere blasphemiis numquam cessant.

(a) Theod. Lect. Collectan. l. 2.

XXIV. Sed pergit Theodorus: *Per hunc Festum Macedonius Episcopus Constantinopolitanus Anastasio Romano Episcopo rationem reddere voluit: verum ne hoc faceret, ab Imperatore est prohibitus. Festus vero (sicuti fertur) Imperatori clanculo pollicitus est, persuasurum, se Romano Episcopo, ut Concordiæ Zenonis subscriberet. Cum autem Romam venisset, Anastasium Episcopum mortuum reperit.* Hæc Theodorus, eademque Nicephorus. (*b*) Ex quibus satis apparet Anastasium papam integrum sincerumque in Catholica fide permansisse: decessisse autem, antequam a Festo ejusmodi perfidiæ tentaretur. Redditum autem legatorum in sequentem annum fuisse productum, cum jam Anastasius Papa decessisset, ex modo dictis apparet.

(b) Niceph. l. 16. c. 35.

XXV. Anastasius Papa Catholicos perseveravit.

Porro quantum attinet ad integritatem Anastasii Papæ: haud invidiam pati debet, quod in illud inclinasse monstrant litteræ Justini Imperatoris, ut acquiesceret tolli tantum nomen Acacii, cæterorum autem qui cum eo communicassent Constantinopoli, non similiter. Id enim Justinus Imperator ad Hormisdam Papam scribens testatur his verbis (*c*): *Anastasius religiosissimæ memoriæ vestræ culmen Ecclesiæ palam aperteque constituit, cum hoc idem scriberet negotium decessori nostro, satis esse pacem affectantibus, si nomen tantum reticeatur Acacii. Ergo priora vestræ sedis constituta sequitur, qui non omnes memorias mortuorum judicat contemnendas, &c.* Hæc Justinus Imperator. Cæterum si attendas epistolam Anastasii Papæ ad Anastasium Imperatorem: etsi in ea de Acacii tantum nomine habita videatur mentio; nihilominus de cæteris cum Acacii nomine communicantibus nequicquam visus est decrevisse; sed tantum suggessisse, se recepturum quos baptizavit, vel ordinavit Aca-

(c) Tom. 2. Concil.

Probata Anastasii Papæ in fide Orthodoxa perseverantia.

Acacius: quod Apostolica dispensando auctoritate fieri posse cognovit, cum sciret Gelasium Papam se idem præstiturum pollicitum esse.

XXVI. At vero nullam concordiam iniisse Anastasium Papam cum Anastasio Imperatore, sed magis illum execratum esse, satis declarant litteræ apologeticæ ipsius successoris Symmachi Papæ ad eumdem Anastasium Imperatorem datæ, in quibus hæc leguntur (a): *Dicis, quod mecum Senatu conspirante, excommunicaverim te. Ista quidem ego: sed rationabiliter factum a decessoribus meis sine dubio subsequor.* Hæc Symmachus Anastasii successor ad Anastasium Imperatorem: quæ profecto tam libere de prædecessoribus affirmare ausus non fuisset, nisi Anastasii Papæ fides sincera, atque in ea tuenda probata in omnibus fuisset sacerdotalis constantia.

(a) *Habentur tom. 1. Bibl. sanct.*

XXVII. *Confutatur objectio in Anastasium.* Ex his porro habes, unde corrigas, vel quomodo sane intelligas quod in libro de Romanis Pontificibus habetur his verbis: *Eodem tempore* Anastasii Papæ scilicet, *multi clerici & presbyteri se a communione ipsius retraxerunt,* * *eo quod communicasset sine consilio Episcoporum, vel presbyterorum, vel cleri cunctæ Ecclesiæ Catholicæ, diacono Thessalonicensi nomine Photio* *, *qui communionis erat Acacii; & quia occulte voluit revocare Acacium, & non potuit: qui nutu divino percussus est.* Hæc ibi, quæ scias contra Anastasium sparsa esse a schismaticis Laurentianis, de quibus suo loco dicetur. Etenim illum Photii cum Anastasio consuetudinis usum in restituenda (ut vidimus ex libello Alexandrinorum legatorum) corrupta ab interprete Leonis Papæ epistola, in deteriorem adversarii acceperunt partem: cum tamen requisitum hujusmodi Papæ officium nec hæreticis denegari poterat, dum non aliud peteret, quam ut depravata S. Leonis epistola vitiosa translatione, ex prototypo ab archivio Ecclesiæ Romanæ petendo, in pristinam germanitatem, integritatemque veterem redderetur.

* erexerunt.

* Photino.

XXVIII. *Custodita a Deo Romanæ Ecclesiæ integritas.* Cæterum si contentiose nimis quis asserere velit, Anastasium propensiorem fuisse in restituendo sublato e Diptychis Acacii nomine, sed morte præventum id præstare minime valuisse: in hoc est quidem, quo magis magisque admireris Dei providentiam erga Romanam Ecclesiam, cum titubantem Apostolicæ sedis præsidentem Pontificem ex humanis ante subduxerit, quam quod meditaretur impleret; & antea morte præreptum, quam vel tentari posset a Festo legato de subscribendo Zenonis Enotico. Ita namque sæpe divino consilio, quo potissimum Catholicæ fidei semper servare consuevit integritatem, factum scimus, ut quam citissime morte mulctatus sit, qui in aliquod discrimen adducturus esset Catholicam Romanæ Ecclesiæ puritatem. Sunt de his plura exempla suis locis reddita, vel reddenda: quibus plane secundum illud Davidicum (b): *Ecce non dormitabit, neque dormiet qui custodit Israel:* Noscas Deo Romanam Ecclesiam curæ esse.

(b) *Psal. 120.*

XXIX. *Joannes Mela Alexandrinus Episcopus.* Eodem anno Athanasius hæreticus Episcopus Alexandrinus, cum sedisset annos septem, defunctus est: inque locum ejus illi non impar est suffectus Joannes, plane diversus ab illo Joanne Orthodoxo, de quo supra. De hoc autem habet hæc Liberatus diaconus: *Sic enim Athanasio hæretico tempus sui Episcopatus complente, post eum ordinatur Episcopus Joannes cognominato Mela, qui & ipse secutus est Athanasium prædecessorem, qui in edicto Unitivo communicavit aliis sedibus, id est, Constantinopolitanæ, & Antiochenæ, & Hierosolymitanæ: in cujus Præsulatu dum Alexandrina Ecclesia divisionem habuisset Diacrinomenorum propter Petrum Mongum, quasi communicasset Synodo, etiam ipse defunctus est tempore Macedonii Constantinopolitani Episcopi.* Hæc Liberatus. Verum calumniose quidem de trium sedium Episcopis, nempe de Macedonio Constantinopolitano, Flaviano Antiocheno, & Elia Hierosolymitano refert, recepisse Unitivum Zenonis; cum aperte sit demonstratum hos esse professos Chalce-

do-

PAGIUS II. *Moritur Athanasius Episc. Alexandrin.* * Ad num. XXIX. In Historia Copitarum legitur, *Athanasium* Episcopum Alexandrinum (qui hæreticus erat) sedisse cum Petro Mongo, obiisseque *vigesima mensis Thot, die Martis,* postquam eam Ecclesiam administrasset *annos VI. & dies CCXXIII.* Dies XX. mensis Ægyptiaci Thot concurrit cum die XVII. Septembris nostri, in quem anno superiori feria tertia incidebat. Quare mors Athanasii in eum retrahenda; quod Joannis *Mela* seu Joannis *Hemula*, ut a Theophane appellatus, Athanasii successoris mors magis confirmabit. Hinc liquet, *Athanasium* anno CDXC. die nona Februarii Alexandriæ sedere cœpisse, & *Petrum Mongum*, cujus Vicarius fuisse dicitur, eodem anno interiisse. Liquet secundo, Theophanem Athanasii mortem recte copulasse cum anno Incarnat. secundum Alex. CCCCLXXXIX. qui *Kal. Sept.* præcedentis Christi anni inchoatus, recteque Nicephorum in Chronico annos VII. ei tribuisse.

III. *Cum aliis Patriarchis communicavit.* Liberatus cap. 31. de Joanne Mela scribit: *Qui & ipse secutus est Athanasium prædecessorem qui in Edicto unitivo communicavit aliis sedibus id est, Constantinopolitana, Antiochena, & Hierosolymitana.* Baronius scribit, calumniose id dici de trium Sedium Episcopis, nempe de Macedonio, Flaviano, & Ælia; cum professi fuerint Chalcedonensem Synodum. At licet verum sit, eos admisisse Concilium Chalcedonense hoc tamen non obstat, quia Henotico Zenonis subscripserint œconomiæ causa, ut jam ostendimus de Macedonio, idque indicat de *Flaviano* Episco-

donense Concilium. De ipso autem Joanne liquet fuisse hæreticum, adversatumque sacrosancto Chalcedonensi Concilio: nam de eo ejusque successoribus hæreticis Episcopis hæc Leontius habet: *Post Athanasium Joannes fit Episcopus, rursumque Joannes alter, inde Dioscorus, & tandem Timotheus, qui omnes Unionis scriptum recipiebant, & Synodum anathematizabant.* Hæc Leontius: at de his satis.

Qui

PAGIUS.

scopo Antiocheno Evagrius lib. 3. cap. 23. *Mortuo post hæc Palladio, Antiochensis Ecclesiæ Antistite; Flavianus cum in ejus locum successisset, Salamonem Antiochenum Presbyterum misit Alexandriam, qui Synodicas ipsius perferret, & Joannes vicissim literas flagitaret.* Idem Evagrius cap. 30. testatur, postea Anastasium Antiochiæ Flavianum expulisse, quod Concilium Chalcedonense prædicaret.

IV. *Floret S. Eleutherius Episc. Tornacensis.*

Florebat hoc tempore in Galliis Sanctus *Eleutherius* Tornacensis Episcopus, de quo in auctiore ejus Vita apud Bollandum, ad diem XX. Februarii hæc leguntur: *Decimo ordinationis anno, præsidente Papa Anastasio, Tornacenses omnibus Christianos rebelles ad finem reduxit, & in eadem hebdomada plusquam undecim millia baptizavit.* Hic autem est decimus Eleutherii ordinationis annus, ut in ejus morte videbimus. Ita paulatim post *Chlodovei* baptismum Gallia flebat Christiana.

V. *Moritur Aurelius Ambrosius Britann. Rex.*

Ambrosius Aurelius Britannorum Rex hoc anno moritur proditione Pascentii Vortigerni Regis filii, qui a morte patris in Germaniam fugerat, ut scribit Florilegus. Venit in Britanniam Pascentius cum manu valida, cumque in fugam fuisset conjectus, & *Ambrosium* ægrotare accepisset, conduxit Saxonem, qui Britannum se, Medicumque simulavit, & venenum propinavit Ambrosio, cui *Utherus* ejus frater successit, postquam Pascentio occiso, Ducibusque aliis, qui cum eo venerant, insigni victoria potitus fuit.

I.

QUi sequitur annus Domini quadringentesimus nonagesimus octavus Paulino & Joanne Scytha Consulibus Fastis adlicitur, idemque Ecclesiæ Romanæ funestus, scissa eadem diro schismate ob Anastasii Papæ successoris creationem oborto. Hoc enim anno idem Romanus Pontifex, cum sedisset annos duos minus diebus septem, moritur XVI. Kal. Decembris. *Anastasius Papa moritur.* Rediens enim Festus legatus Constantinopoli post obitum Anastasii Papæ, ut præstaret quod pollicitus fuerat Imperatori, suadere Romano Pontifici subscribere Zenonis Enotico; cum jam de id agendo cum Anastasio spes omnis evanuisset; operam dedit, ut successor crearetur, qui ad id præstandum suaderi facile posset. Sic igitur studiis ejusdem Festi negotium agentis Anastasii Imperat. cum conaretur aliquem subrogari Pontificem qui ejus votis annueret, resistente vero majori saniorique parte Romani Cleri atque Senatus, ejus rei causa Ecclesiasticum bellum conflatur: de quo antequam agere aggrediamur, quæ sunt reliqua Actorum Anastasii Papæ dicamus: in dicto enim libello Romanorum Pontificum hæc habentur.

II. *Hic fecit Confessionem B. Laurentii martyris ex argento, pensantem libras centum* *. Et inferius: *Hic fecit ordinationem unam in urbe Roma per mensem Decembrem, creavit presbyteros duodecim, Episcopos per diversa loca numero sexdecim: qui sepultus est in basilica S. Petri Apostoli XIII. Kalendas Decembris, & cessavit Episcopatus ejus dies quatuor.* Hæc ibi. Fertur decretum nomine Anastasii Papæ, cujus est exordium (a): *Sane Thessalonicenses Episcopi &c.* Sed quoniam in eo mentio habetur Timothei Episcopi Constantinopolitani, necnon Dioscori Junioris Episcopi Alexandrini, ad Hormisdæ Papæ tempora, & actiones referendum esse putamus: quod quidem miramur eruditos viros emendatores libri Decretorum Romanorum Pontificum prætermisisse: agemus de eo nos suo loco.

* octoginta.

(a) 16. q. 3. & 4. 1. Concil.

III. Quarto autem die ab obitu Anastasii, nempe decimo Kalendas Decembris, Romæ in basilica Constantiniana creatur Romanus Pontifex Symmachus natione Sardus, *Symmachus Papa creatur.*

Ann. Eccl. Tom. VIII.

PAGIUS

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5991.

☉ 5. D. ☽ 5. P.29. Mart. Indict. 6.

JESU CHRISTI 498.

SYMMACHI PAPÆ 1.

ANASTASII IMP. 8.

THEODORICI REG. 6. & 10.

SÆC. V. Anno Eræ Hispan. DXXXVI. A. C. 498.

I. *Consules.* [1] COSS. *Joannes Scytha & Paulinus Decius:* prior Orientalis qui sub Zenone Imp. adversus *Illum* missus tam hunc, quam *Leontium* in Papurio Castello stricta obsidione pressit, ut testatur Theophanes pag. 112. qui pag. 120. scribit, Joannem Scytham anno quinto Anastasii *Longinum* Magistrum, cæterosque tyrannos per longam obsidionem cepisse, & gladio feriisse; Anastasium Imp. *tam Joannem Scytham, quam alterum Joannem Cyrtum Consulatus dignitate & aliis honoribus* auxisse. Joannes *Cyrtus*, seu melius *Gibbus* anno CCCCXCIX. Consulatum gessit, ut infra videbimus. *Paulinus* Consul Occidentalis fuit, de cujus causæ defensione suscepta a *Boetio* contra Theodorici Italiæ Regis Aulicos, legendus Boetius lib. 1. de Consolat. pros. 4. Paulinum vero e familia Deciana fuisse, ideoque & Consulem Occidentalem, liquet ex Cassiodoro lib. IX. Epist. XXII. Paulino anno DXXXIV. ab Athalarico Rege data. Cum enim *Paulinus* ille e familia Deciana ibi dicatur, & in Fastis *Junior* appelletur, evidens est *Paulinum* hoc anno Consulem, cujus respectu ille *Junior* dicitur, ex eadem ortum. *Paulinus* quidem hoc anno Consul *Junior* etiam vocatur in Epistola Symmachi Papæ ad Eonium Episc. Arelatensem, a Baronio anno CDXCIX. num. XXXVI. recitata, in ea enim legitur: *Data III. Kalend. Octob. iterum post Consulatum Paulini Junioris V. C.* anno nempe Christi quingentesimo. At vox *Junior* in eam subscriptionem ab aliquo sciolo, qui hunc Paulinum cum altero confudit, infarta. Quomodo enim *Paulinus* hoc anno Consul dici potest *Junior*, cum nullus ejusdem nominis eum in Consulatu præcesserit? Sic nonnisi alicujus scioli temerario ausu in Epistola Anastasii Aug. anno DXVII. Hormisdæ Papæ scripta, & e Baronio eo anno num. XLVIII. & seq. relata habetur: *Data Constantinop. V. Idus Julii, Anastasio Aug. IV. & Agapito Coss.* Anastasius enim, qui eo Christi anno Consulatum gessit, non Augustus, sed vir privatus fuit, ut suo loco monstrabimus. Utraque emendatio certa, & ad præcavendos errores necessarie.

II. *Moritur Anastasius PP.* A num. I. ad IX. Anastasius Bibliothecarius scribit, Anastasium Papam *XIII. Kalend. Decembris* sepultum esse, seu die XIX. mensis Novembris, & sedisse *annum unum, menses undecim, dies quatuor & viginti*, quod etiam omnes fere Ca-

NOTÆ [1] C*Oss. Joannes Scytha & Paulinus Decius.* Nomen *Decii* omittit Relandus. Victor: *Johanne Scytha & Paulo Cos.* Marcellinus......, *& Paulino.* Epitome temporum & Indiculus Paschæ: *Paulino*; omisso Orientali Consule. GEORGIUS

dus, patre Fortunato: quo item die in baſilica ſanctæ Mariæ Laurentius in ſchiſmate creatur Papa, id agente Feſto Patricio in gratiam Anaſtaſii Imperatoris, quod ſciret ab eo fore ſubſcribendum Zenonis Enoticum. Res inſignis turpitudinis, univerſæ Eccleſiæ palam facta, ita deſcribitur a Teodoto Lectore Græco auctore (a): *Feſtus vero (ſicuti fertur) clanculum Imperatori pollicitus, perſuaſurum ſe Romano Epiſcopo, ut Concordiæ Zenonis ſubſcriberet: cum Romam veniſſet, Anaſtaſium Epiſcopum mortuum reperit. Qua propter ſtudium impendit, ut (quod quærebatur) quibuſdam prætextibus ſubſcriberetur. Multis enim pecunia corruptis, id perfecit, ut præter conſuetudinem Epiſcopus quidam eligeretur, Romanus natione, nomine Laurentius. Ordinantur itaque duo: a pluribus quidem ex diacono ordinatur Symmachus, ab aliis vero Laurentius. Quorum gratia Romæ cædes, rapinæ, & alia innumera mala perpetrantur.* Hæc Theodorus de ſchiſmate, maliſque inde ſecutis, & ad triennium propagatis, ut ipſe teſtatur. Quæ autem poſtea contigerint, idem recenſet, ſed a nobis ſuo loco narranda: eadem quoque Nicephorus (b) habet.

(a) Theod. l. 2. Collect.

(b) Niceph. l. 16. c. 32.

IV. At non Clerus tantum, ſed & Senatus Romanus ea de cauſa mutuis inter ſe diſcordiis rixiſque certavit; partis alterius, nempe Laurentii, patrocinium ſuſcipientibus Feſto atque Probino potentiſſimis Senatoribus; alteri vero parti, Symmachi videlicet, Fauſto Exconſule & aliis Senatoribus faventibus, quorum inter ſe conflictus ab Anaſtaſio deſcribitur: nos vero pro temporis ratione ſuis quæque reddemus locis. Haud enim anni unius, ſed plurium fuit ejuſmodi in Eccleſia Romana certamen; quod ſæpe conſopitum, vehementiori eruptione recruduit. Parti quidem Laurentii additæ vires vehementer ex eo fuerunt, quod idem habuit promotorem Paſchaſium ſanctæ Romanæ Eccleſiæ diaconum, virum, qui tum ex doctrina tum etiam ex vitæ ſanctitate ſummam ſibi gloriam comparatat; quo populus perfacile commoveri poſſet.

V. De rebus autem hoc anno geſtis Anaſtaſius Bibliothecarius iſta habet: *Facta contentione, hoc conſtruxerunt partes, ut ambo Ravennam pergerent ad judicium Regis Theodorici. Qui dum ambo introiſſent Ravennam, hoc judicium æquitatis invenerunt: Ut qui primo ordinatus fuiſſet, vel ubi pars maxima cognoſceretur, ipſe ſederet in ſede Apoſtolica: quod tandem æquitas in Symmacho invenit, & cognitio veritatis & factus eſt Præſul Symmachus.* Hæc ipſe. Vides, lector, quo neceſſitas impulit altercantes ut ad ſedandum repentinum ingruens malum, quo univerſa Urbs ſanguine fœdabatur, ſubire judicium Regis Ariani ſponte delegerint: haud enim inſtans urgenſque civile bellum patiebatur, ut congregandi, more majorum, Concilii tempus exſpectaretur. Id quidem (ut dictum eſt) ſuaſit, impulitque importuna & male ſuada neceſſitas legum neſcia: cum tamen ea via repentino compreſſo tumultu, datus eſt tandem locus cogendæ Synodi, de qua idem auctor iſta mox ſubdit: *Eo tempore Papa Symmachus congregavit Synodum, & conſtituit Laurentium in Nucerina civitate Epiſcopum intuitu miſericordiæ.* In ea quidem Synodo ab omnibus qui interfuerunt Epiſcopis cognitus & approbatus eſt Symmachus Romanus Pontifex. Sed de Synodo dicendum anno ſequenti quo celebrata eſſe cognoſcitur.

Theodoricus Rex dirimit ſchiſma.

Neceſſitas compulit ſubire judicium Regis Ariani.

VI. Turbulentiſſimus quidem hoc anno fuit ſtatus Romanæ Eccleſiæ cum & clerici inter ſe mutuo ſaiſſi certarent, & Senatores ampliſſimi ordinis magno periculo totius perdendæ Urbis inter ſe invicem obſtinatis animis confligerent: illud autem nutriebat incendium, quod res nequaquam eo ſtatu repoſita eſſet, ut palam omnino de alterius legitima electione conſtaret, quo de alterius intruſione certum quid paremque affirmari valuerit: adeo ut cujus eſſent potiora jura, videri potuiſſet aliquandiu excuſabilis ignorantia; atque venialis fuerit culpa, magis Laurentio ſtudere, quam Symmacho, uſque ad Synodi decretum, quo cauſa Symmacho adjudicata fuit. Quis enim in re tanta ac quieſcere judicio ſæcularis Principis ejuſdemque Ariani cogi poſſe, ſibi videri poterat? Poſtea autem Epiſcoporum Synodali ſententiæ non acquieviſſe, gravi culpa non caruit. At quid ſanctus Gregorius Papa in ſuis Dialogis de Paſchaſio diacono eximiæ probitatis viro inhærente Laurentio, atque ſub ejuſmodi ſchiſmate tempore Symmachi Papæ defuncto narrat, audiamus, ubi ait (c): Cum

Schiſma ambiguitate perplexum.

(c) Greg. Dialog. l. 4. c. 40.

PAGIUS Catalogi; Regino Ordericus lib. 2. & Hermannus Contractus habent. Quare cum anno CDXCVI. die viceſima quarta Novembris Pontificatum inieris, die XVII. menſis Novembris præſentis anni vitam cum morte commutavit & die XIX. menſis Novembris, ſeu XIII. Kal. Decemb. ſepulturæ mandatus eſt. Ex diebus illis XXIV. dies emortualis excluditur; neque enim Anaſtaſius annum unum, menſes XI. dies XXIV. ſediſſet, ſi mors ejus die XIX. Novemb. contigiſſet. Tam Anaſtaſius, quam varii Catalogi noſtri ac Ordericus teſtantur, vacaſſe Sedem *dies quatuor*: ideoque *Symmachus* natione Sardus ordinatus eſt Pontifex Romanus die viceſima ſecunda menſis Novembris, in quam Dominica cadebat. *Symmachi* ordinationis diem accurate notavit Anaſtaſius qui ait, eum fuiſſe *a die X. Kal. Decembrarum* uſque in diem XIV. Kalend. Auguſtarum: Sed ab Interpontificio diem emortualem Anaſtaſii Papæ excluſit

VII. De Paschasio Diacono poenis Purgatorii mancipato.

Cum essem adhuc juvenculus atque in laico habitu constitutus, narrari a majoribus atque scientibus audivi, quod Paschasius hujus Apostolicæ sedis diaconus cujus apud nos rectissimi & luculenti de sancto Spiritu libri extant, miræ sanctitatis vir fuerit, eleemosinarum maxime operibus vacans, cultor pauperum, & contemptor sui. Sed hic in ea contentione, quæ inardescente zelo Fidelium inter Symmachum atque Laurentium facta est, ad Pontificatus ordinem Laurentium elegit, & omnium post unanimitate superatus, in sua tamen sententia usque ad diem sui exitus perstitit, illum amando atque præferendo, quem Episcoporum judicio præesse sibi Ecclesia refutavit.

VIII. Quomodo Paschasius obtinuit veniam.

Hic itaque cum temporibus Symmachi Apostolicæ sedis Præsulis esset defunctus, ejus dalmaticam feretro superpositam dæmoniacus tetigit, statimque sanatus est. Post multum vero temporis Germano Capuano Episcopo (cujus superius memoriam feci) medici pro corporis salute dictaverant ut in Angulanis thermis lavari debuisset. Qui ingressus easdem thermas, prædictum Paschasium diaconum stantem & obsequentem in caloribus invenit. Quo viso vehementer extimuit, & quid illic tantus vir faceret, inquisivit. Cui ille respondit: Pro nulla alia causa in hoc pœnali loco deputatus sum, nisi quia in parte Laurentii contra Symmachum sensi. Sed quæso te, pro me Dominum deprecare: atque in hoc cognosces quod exauditus sis, si huc rediens me, non inveneris. Qua de re vir Domini Germanus se in precibus strinxit & post paucos dies redit, sed jam dictum Paschasium in loco eodem minime invenit. Quia non malitia, sed ignorantiæ errore peccaverat, purgari post mortem a peccato potuit. Quod tamen credendum est, quia ex illa eleemosinarum suarum largitate hoc obtinuit, ut tunc posset promerere veniam, cum jam nihil amplius posset operari. Hæc Gregorius: qui dum ait perstitisse in sententia Paschasium usque ad diem exitus sui, exclusive intelligendum est: etenim omnium est receptum assensu, non posse in cœlum admitti, qui in terra se ab Ecclesia separavit. Gravis illa quidem Paschasii culpa fuit, quod post receptum a sancta Synodo Symmachum in Romanum Pontificem, ei minime communicare voluerit; venia tamen factus dignus, cum in exitu ipso facti pœnituit.

IX. Longini miserandus exitus.

Quod ad res pertinet Orientales: sub anni hujus Consulibus meminit Marcellinus in Chronico de Longino Zenonis Imperatoris germano pœnas tandem Dei nutu exolvente omnium turpitudinum, quibus (ut diximus ex Suida) obrutus, sacra profanaque simul fœdaverat: *Hoc igitur anno* (inquit Marcellinus) *Longinus Isaurus, cognomento Selinuntius, apud Antiochiæ Isauriæ civitatem a Prisco Comite captus, Constantinopolim missus est; catenatusque per Agentem circumductus, Anastasio Principi, spectante populo, ingens spectaculum fuit, variisque deinde cruciatibus apud Nicæam Bithyniæ civitatem expensus est. Nummis vero, quos Romani Terentianos, * Græci Folles vocant, Anastasius Princeps suo nomine figuratis, placabilem plebi commutationem distraxit.* Hæc Marcellinus. At de Follibus & Terentianis, seu potius Tertianis nummis nos superius pluribus egimus.

* Tertianos.

X.

Hoc eodem anno sexta Indictione currente, innotescit in Palæstina magnus ille Joannes anachoreta cognomento Silen-

PAGIUS

sit Anastasius Bibliothecarius. De Schismate, quod in electione Symmachi fuit, legendus Baronius, & quæ de eo sequentibus annis dicemus. Ex his corruunt quæ habet Papebrocius in Conat. Chron. Anastasium sc. obiisse die VIII. Septembris & supra annum ac menses sedisse dies XXV.

III. Interitus tyrannorum.

Ad num. IX. Interitus *Longini Isauri*, quem Baronius hoc anno perperam fratrem Zenonis Imp. arbitratur, pertinet ad annum quadringentesimum nonagesimum sextum, quo & bellum Isauricum profligatum est, & triumphus de tyrannis actus. Et quia hoc bellum in Annalibus non satis explicatur, & ex tribus Longinis multis errandi occasio sumpta, juvat hic illos inter se distinguere. Theophanes itaque anno Incarnat secundum Alex. CDLXXXIV. qui Kalend. Septemb. anni Christi CDXCI. auspicatur, ait: *Hoc anno cum Anastasius Dyrrhachiensis Dicorus imperaret, Longinus Zenonis fratris seditionem & insidias perpessus est, eumque mox in potestatem accipiens, Alexandriam Ægypti mittit exulem & Presbyterum jubet ordinari. Ille septennio Alexandriæ superstes mortem obiit. Imperator vero Longinum Magistrum & adversus Isauros habens suspectos, Magisterium Longino abrogavit;* ubi vides Longinum Zenonis fratrem alium esse a Longino Magisterio militum privato, illumque posthac tumultus excitare non potuisse; cum Presbyter ordinatus fuerit. Evagrius tamen lib. 3. cap. 19. utrumque confundit, aitque Anastasium, ubi ad Imperium pervenit, *Longinum Zenonis fratrem, qui Magistri*, inquit, *dignitatem gerebat* in patriam amandasse. Verum multipliciter peccat; neque enim Longinus Zenonis frater Magister militum erat, neque etiam in patriam amandatus fuit; neque demum idem erat cum Longino alio Magistro militum, quod recte animadvertit Zonaras, qui ait: *Anno secundo sui Imperii, Patriarcham Euphemium ejecit, &c. Longinum item Zenonis fratrem affectato Regno Anastasius superatum Alexandriam relegat, ubi Presbyter electus obiit. Isauros etiam multos in Regia Urbe versantes expulit, quibus Longinus Magister, non Zenonis frater, sed alius, assumptis, mota seditione, Orientales Provincias populatur.*

IV. Tres Longini distinguendi.

Marcellinus ad Consulatum primum Anastasii Aug. anno CDXCII. gestum, de bello Isaurico sermonem instituit, cujus verba eo Christi anno retulimus. Theophanes pariter anno secundo Anastasii Imp. refert, *Longinum* Exmagistrum rebellionem Isaurorum executum esse, constitisque tyrannis Imperatorem opposuisse Joannem Scy-

Joannes Silentiarius innotuit.

lentiarius, de quo superius dictus sub S. Saba incognitum vitam exercuisse monasticam: cum vero invitus cogeretur ejusdem Sabæ patris jussu initiari presbyterate ab Elia Episcopo Hierosolymitano, ne in sacerdotii iteratione sacrilegium patraretur, se jam Episcopum fuisse ordinatum coactus est eidem propalare: quod cum & S. Saba divinitus cognovisset, ipso rogante, seorsum agere, & silere permisit: ex quo factum est, ut Silentiarii fuerit cognomentum adeptus. Agebat autem hoc ipso Domini anno quadringentesimo nonagesimo octavo ipse Joannes suæ ætatis annum quadragesimumquartum. Scripsit vero res ab eo præclare

PAGIUS

Scytham & Joannem *Cyrtum*, seu melius, *Gibbum*. Denique Evagrius lib. 3. cap. 35. de hoc bello etiam scribit: *Longinus Zenonis consanguineus cum in patriam suam, sicut antea commemoratum est, advenisset, palam adversus Imperatorem bellum suscepit*. Ita Valesius in sua Evagrii Versione, qui tamen vertens laudatum Evagrii locum lib. 3. cap. 20. Longinum cum Evagrio Zenonis fratrem in sua versione appellarat: & quidem recte, cum Græcam ibi habeat, λογγῖνος Ζήνωνος ἀδελφός; neque enim vox hæc ἀδελφός eo in loco aliud quam *fratrem* significare potest. Sed quia Evagrius cap. 35. citato ait, λογγῖνος ὁ Ζήνωνος ὅμαιμος, & ultima hæc vox, ὅμαιμος, tam fratrem vel sororem, quam consanguineum designat, quem antea Valesius *fratrem* postea *consanguineum* vocat; cum utrobique, ut recte in Versione Christofersoni Longinus Zenonis frater dici debeat, Evagrio mentem suam erroremque manifestissime prodente. Nicephorus lib. 16. cap. 14. & cap. 26. Evagrium errantem secutus est & *Longinum* Exmagistrum cum Longino Zenonis fratre confudit. In quem etiam errorem delatus est Ducangius in Familiis Byzantinis, ubi de Familia Zenonis Augusti agit.

V. Bellum Isauricum anno superiori profligatum.

Theophanes ad annum Incarnat. secundum Alex. CCCCLXXXVIII. qui Kalend. Septemb. anni Christi CDXCV. inchoatur, mortem Longini Isauri, & aliorum tyrannorum his verbis refert: *Hoc anno Joannes Scytha post diuturnam obsidionem tandem Longinum Exmagistrum, & Longinum Selinuntium atque Athenodorum, cæterosque tyrannos cepit, & gladio ferit, eorumque capita Byzantium Anastasio Imp. misit: qui ludum equestrem celebrans, tyrannorum capita, & Isauros, qui missi fuerant, vinctos in triumphi morem circumduxit, ac tandem præfata capita palis affixa publice exposuit in Sycis* (est suburbanum Constantinopoleos, hodie Galata dictum.) *Isaurorum autem multitudinem in Thraciam migrare adegit*, ubi hæc verba: καὶ τοὺς πεμφθέντας δεσμίους τῷ ἱππικῷ ἐθριάμβευσε, sic vertenda, *& Isauros, qui missi fuerant, vinctos in triumphum duxit*. Eamdem rem narrat Evagrius lib. 3. cap. 35. & duorum Longinorum mentionem faciens in errore perstat priorem Zenonis fratrem appellans, posteriorem *Longinum cognomento Selinuntium*. Marcellinus sub Consulato II. Anastasii, & sub Consulatu Joannis Scythæ & Paulini annis CDXCVII. & sequenti gestis, eandem rem recitat; sed quia unius Longini Isauri cognomento Selinuntii mentionem facit, Baronius Marcellini verba referens, tertium *Longinum* non solum cum Longino Zenonis fratre confundit; sed etiam ex tribus unum conflat. Verum tres Longinos distinguendos esse, nempe *Longinum* Zenonis fratrem natione Isaurum, *Longinum* Exmagistrum, & *Longinum* Selinuntium, etiam natione Isaurum *præcipuum robur tyrannicæ factionis*, ut scribit Evagrius, certum tandem esse debet.

VI. Duratio belli Isaurici.

Marcellinus in Chronico, cujus verba anno CDXCII. num. V. retulimus, asserit, bellum Isauricum *per sex annos* tractum esse. Jornandes de Reg. Success. cap. 107. *pene per sex continuos annos*, & Theodorus Lector lib. 2. ait, *durasse quinque annos*, πέντε ἔτη, non vero, *quinque annos continuos*, ut perperam vertit Valesius. Verum bellum illud anno CDXCVI. extinctum; cum Theophanes anno Incarnat. secundum Alex CDLXXXVIII. qui Kalend. Septemb. anni Christi 495. exorditur & Cedrenus ad annum V. Anastasii Aug. ejus finem referant, & tam Theodorus citatus, quam iidem Theophanes recitant depositionem Euphemii ab Episcopatu Constantinopolitano, cui Anastasius insidias Isaurorum adscribebat, postquam tyrannorum interitum narrarunt. Quare cum certum sit, *Macedonii* initium ultra annum CDXCVI. protrahi non posse, bellum Isauricum eo anno profligatum, anno nempe quinto, quo inchoatum fuerat, ut recte Theodorus Lector. Jornandes vero qui *pene per sex continuos annos* durasse tradit, illud ab anno CDXCI. quo *Isauri* Constantinopoli tumultuari cœperunt, ut habet Marcellinus in Chronico, deducit. Porro idem Marcellinus satis errorem suum prodit, quando sub hujus anni Consulatu affirmat, *Anastasium* Romanum Pontificem ordinatum esse, & *Longinum* Selinuntium Constantinopolim missum. Si enim utrumque eodem anno contigit, ut scribit Marcellinus, & ex dictis sequitur, profecto utrumque ad annum CDXCVI. revocandum. Ex uno Marcellini errore in notitiam alterius ducimur. Denique Onuphrius in Commentario de Triumphis non meminit hujus *Triumphi* Anastasii de tyrannis devictis; cum tamen ex Theophane & Evagrio laudatis verus Triumphus fuerit, qui fortuito casu in Quinquennalia hujus Imperatoris incidit.

VII. Nihil prætermittit Macedonius Episc. Constantinop. ut Concilium Chalced. recipiatur.

Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. CDXCI. qui Kalend. Septemb. hujus Christi anni auspicatur, scribit: *Hoc anno Macedonius Imperatoris consilio Monasteria Urbis a præcipua Ecclesiæ communione ob Zenonis Concordiæ sanctionem se dirimentia, studuit reconciliare. At cum propositum non posset exequi de convocandis in unum per Urbem peregrinantibus Episcopis, deque Scripto firmandis, quæ Chalcedonensis Synodus recte decreverat, Imperatori auctor fuit: quod per actum scripturæ consignatum postea factum est. Adhortabatur subinde ad pacem & concordiam Monasteria, Dii Maximo, & Bassiani, & Insomnium, atque Matronæ, quæ ab iis, qui Unionis sanctionem admiserant, Cœtus Ecclesiasticos separatim agere proposuerant, aut potius exilia quoque sponte & alacriter tolerare. Illis igitur in arrepto semel consilio constanter perseverantibus, illos potius sua concedere voluntati decrevit Macedonius, quam duriorem in eos exere persecutionem. Porro Matrona sancta inter vivos adhuc superstes, nec tamen cæteris feminis parem religiosa vitæ normam observantibus, ob Zenonis sanctionem communionis impendens consortium,* mul-

20

clare gestas idem qui scriptis prosecutus est Acta sancti Euthymii Abbatis Cyrillus, ut ipse testatur, dum tradit se convenisse ipsum Joannem, & monasticæ vitæ institutum aggressum esse anno ætatis Joannis (ut ait) nonagesimo, Christi vero quingentesimo quadragesimoquarto; idemque (ut dictum est superius) vitam sancti Sabæ; omni fide diligentia, & integritate prosecutus est. Has Deus lampades in tanta totius orbis Orientalis caligine voluit effulsisse; ut per vastum mare omni ex parte procellarum turbinibus agitatum essent, quæ portum tutum ostenderent super pharum elevatæ lucernæ.

Chri-

PAGIUS

multa vel supra humanam fidem fortiter aggressa est, & tulit, dum Chrysaorius Ecclesiæ Diaconus illam vi cogere vellet. Altera pariter nomine Sophia inter Moniales scientiarum cultu insignis multa passa, eximiam prorsus constantiam exhibuit. S. Matronæ monasterium feminarum fuit ita appellatum, quod S. Matrona Pergensis in eo aliquamdiu vixerit obieritque. Legenda Menæa ad diem IX. Novemb. & ad diem X. Octob. & quæ anno CDXCI. de Edicto unionis dixi.

VIII. *Anastasius Imp. Concilii Chalcedonensis inimicus.*

Tunnensis ad Consulatum *Gibbi* sequenti anno gestum rem aliter narrat his verbis: *Anastasius Imp. Flaviano Antiocheno, & Philoxeno Hierapolitano Præsulibus Constantinopoli Synodum congregat: & contra Diodorum Tarsensem, Theodorum Mopsuestenum cum Scriptis, Theodoritum Cyri, Ibam Edessenum, Andream, Eutherium, Quirum, & Joannem Episcopos, cæterosque alios, qui in Christo duas prædicabant naturas, duasque formas, & qui non confitentur unum de Trinitate crucifixum, una cum Leone Episcopo Romano, & ejus Tomo, atque Chalcedonensi Synodo inferre anathema persuasit.* Verum ut anno CDXCI. demonstravi, Scriptores qui de rebus Ecclesiasticis imperante Anastasio gestis scripsere, inter se non conveniunt ob dissidia, quæ inter ipsosmet Orthodoxos versabantur. Quæ in causa fuere, cur Historici falsis relationibus decepti res aliter sæpe narraverint, quam revera sese eæ habuerint. Quare Tunnensis narratio ex Theophanis narratione corrigenda. Denique quis credat, Constantinopoli Synodum habitam a qua abfuerit *Macedonius* Patriarcha Constantinopolitanus, & interfuerit *Flavianus* Patriarcha Antiochenus? Hoc procul dubio absurdum. Porro *Flavianum* hoc tantum anno Episcopum Antiochenum renunciatum esse anno CDXCVI. ostendimus.

I. Concilium Romanum primum sub Symmacho.

CHristi annus quadringentesimus nonagesimusnonus uno Consule Joanne Gibbo notatus ponitur a Marcellino, & Cassiodoro: qui autem addit Asclepium, unde acceperit, non habet quo probet: Antequam autem Consul Joannes in Oriente creatus innotesceret Occidentalibus, sive alia de causa id acciderit, post Consulatum Paulini præsens annus reperitur inscriptus, ut in Romano Concilio hoc anno prima die Martii a Symmacho Romano Pontifice congregato, non a Theodorico Rege, ut perperam tradidit Theodorus Lector in Collectaneis: ipsa enim Acta Synodi id expresse declarant, quæ proxime reddituri sumus.

II. Qui igitur potior tempore, æque jure potior, anno superiori declaratus est legitimus Romanus Episcopus Symmachus, mox ad Italiæ Episcopos litteras dedit, quibus iidem quamprimum ad Synodum convenire jubebantur. Cujus quidem Synodi convocandæ illud Symmachi consilium fuit, ut decerneretur legitime creato Pontifici Urbis Episcopatus; insuper, et ob eadem canones sancirentur, quibus retunderetur procacitas ambientium: quod declarat ipsa Symmachi Papæ Archidiaconi ad Synodum prælocutio, quæ in ejusdem Concilii Actis, hoc præmisso titulo, legitur:

III. *Post Consulatum Paulini V. C. die Kalend. Martiarum, in basilica beati Petri Apostoli, Synodo præsidente beatissimo Papa Symmacho: Beatitudo vestra, direxit ante hac per provincias auctoritatibus frequentem Italiæ sacerdotum Synodum convocavit, quorum præsentia in vestris videtur oculis constituta. Nunc Beatitudo vestra, quæ ad Ecclesiasticas indemnitates, vel ad pacem totius Ecclesiæ pertinent, seu concordiam, dignetur tractabiliter ordinare.* Hæc præfato Fulgentio Archidiacono, secutæ sunt Synodi faustæ acclamationes Symmacho Papæ: quibus sæpius repetitis, idem Pontifex hæc ad nos: *Concilium dilectionis vestræ, neglecta hiemis asperitate, sollicitudo nostra pro Ecclesiastica indemnitate specialiter congregavit; ut Episcopalem ambitum, & confusionis incertum, vel popularem tumultum, quem per subreptionem diaboli usurpatione aliquorum tempore creationis meæ constat exortum, communicato pariter tractatu, in futurum possimus robuste, ac vivaciter * amputare.*

* veraciter.

IV. *Atque ideo caveamus in posterum, ne subversio disciplinæ, aut audacia præsumen-*

PAGIUS ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 5992.

SÆC. V. Anno Eræ Hisp. DXXXVII. A. C. 499.

☉ 4. C. ☽ 6. P. 12. April. Indict. 7.

JESU CHRISTI 499.

SYMMACHI PAPÆ 2.

ANASTASII IMP. 9.

THEODORICI REG. 7. & ex.

I. Consules.

[1] JOannes Gibbus absque collega Consul processit, ut Fasti omnes habent, & quidem in Oriente; hic enim est Joannes ille, quem supra cum versionibus vulgaribus *Joannem Cyrtum* appellavimus. Verum Interpretem Theophanis male illum eo nomine appellasse ex eo liquet quod Marcellinus & Victor Tununensis, qui sequenti sæculo vixere, eum *Gibbum* nominent argumento manifesto illum eo nomine vulgo tunc appellatum; quia tamen in Græco dicitur: Ἰωάννης τὸ ἐπίκλην κυρτός, cum vertere debuisset, Interpres, *Joannes cognomento Gibbus* (κυρτὸς enim *Gibbum*, seu *gibbosum* significat) vocem illam Latinam fecit, & hunc *Joannem Cyrtum* vocavit, uti etiam Christophorsonus in sua versione, & Raderus in versione Chronici Alexandrini, a quo errore cavit Valesius in versione Evagrii lib. 3. cap. 35. ubi de isto Joanne sermo est, quem recte *Joannem Gibbum* appellat. Baronius ait *Gibbum* appellari a Cassiodoro in Chronico, sed Cassiodorus eum tantum *Joannem* sine cognomine nuncupat. Præterea Baronius scribit, antequam ejus creatio Occidentalibus innotesceret adhibitam in Occidente fuisse formulam, *post Consulatum Paulini*, anno superiori Consulis Occidentalis. Sed licet Consul in Oriente creatus, in Occidente nunciatus fuisset, liberum erat, vel similem formulam usurpare, vel nomen Consulis Orientalis in Actis publicis memorare, ut alibi demonstravi. Denique Joannem Gibbum Onuphrius Consulem Occidentalem perperam existimavit, quia sc. Theophanem tunc adhuc ineditum non viderat.

II. A num. I. ad XI. Synodi Romanæ sedente *Symmacho* celebratæ, in Collectionibus Conciliorum, & in Annalibus Ecclesiast. suo ordine hæc-

NOTÆ [1] COss. *Joannes Gibbus* sine collega.
Relandus: *Joannes Gibbus*, & *Asclepio* ex leg. XXV. Cod. de excusat. tutor. & ex leg. V. Cod. de silentiar. Victor: *Gibbo* V. C. *Cos.* Marcellinus: *Joanne Gibbo solo Cos.* Procopius Histor. Arcan. Cap. VI. meminit hujus *Joannis*, qui cognominabatur *Gibbus*.
Epistola Symmachi Papæ: *Post Consulatum Paulini.* Quod quidem inter vetera monumenta aliquando occurrit.
Epitome temporum & Indiculus Paschæ *P. C. Paulini.* GEORGIUS.

De ordinatione Rom. Pontif.

mentium gestat tentare similia: & pari adunatione tractemus, expressis sententiis sancientes, quid circa Romane Episcopi ordinationem debeat custodiri. Universi Episcopi vel presbyteri dixerunt: Ut fiat, rogamus: dictum est decies. Ut scandala amputentur, rogamus: dictum est novies. Ut ambitus extinguatur, rogamus: dictum duodecies *. *Exaudi Christe; Simmacho vita: dictum est sexies. Cujus sedem, & annos* Deus conservet, & augeat: *dictum est quinquies. Ut de præsenti fiat: dictum est decies. Symmachus Episcopus dixit:*

* quindecies.

V. *Quoniam fraternitas vestra curam provisionis nostræ suis exhortationibus incitavit, & parilem circa Ecclesiæ tranquillitatem Dei nostri contemplatione animam præstat (sicut præfati sumus) deliberatione in præsenti habita quid placeat ex omnibus, vestris informatis sententiis, quæ in hoc venerabili Concilio per Ecclesiastica recitentur officia. Cumque surrexissent, & paulo post iterum consedissent, Æmilianus Notarius Synodi decreta vulgavit:* quæ sunt hujusmodi.

VI. Adversus ambientes Pontificatum.

Propter frequentes ambitus quorumdam, & Ecclesiæ nuditatem, vel populi collisionem (quæ molesta, & iniqua incompetenter Episcopatum desiderantium generavit aviditas) ut extinguantur futuris præsumptio tam perniciosa temporibus: constituit sancta Synodus, Ut si quis presbyter, aut diaconus, aut clericus, Papa incolumi, & eo inconsulto, aut subscriptionem pro Romano Pontificatu commodare, aut pitacia promittere, aut sacramentum præbere tentaverit, aut aliquod certe suffragium polliceri, vel hac de causa privatis conventiculis factis, deliberare atque decernere: loci sui dignitate atque communione privetur. Universa Synodus surgens exclamavit: Exaudi Christe: Symmacho vita: dictum est decies. Hæc pax cum Symmacho; dictum est quindecies. Cujus sedem, & annos: dictum est octies. Hisque absolutis acclamationibus, hæc sancta Synodus subjecit:

VII. *Pari severitate feriendo eum, qui hoc, vivo (sicut dictum est) Pontifice, quolibet modo fuerit ambisse convictus, aut certe tentasse: omnibus pariter hujus culpæ reis anathematis pœna plectendis. Symmachus Episcopus dixit: Ergo universitati placet quod ab omnibus recognoscitur vel probatur ista sententia? Universa Synodus dixit: Placet: & quod omnibus placet, fiat.* Peractis his, aliam in hæc verba subjecit Symmachus rogationem:

VIII. De eligendo Romano Pontifice.

Si (quod absit) transitus Papæ inopinatus evenerit, ut de sui electione successoris (ut supra placuit) non possit ante decernere: siquidem in unum totius inclinaverit Ecclesiastici ordinis electio, consecretur electus Episcopus. Si autem (ut fieri solet) studia cœperint esse diversa eorum de quibus certamen emerserit; vincat sententia plurimorum: sic tamen, ut sacerdotio careat, qui captus promissione; non recto judicio de religione decreverit. Synodus dixit: Placet. Dictum est decies. Quod audis, lector, prædecessorem de sui successoris electione decernere, non sic accipias, ut Romani Pontifices sibi ipsis subrogarent successores: numquam enim post Petrum id ab aliquo reperitur fuisse tentatum: sed quod modestiæ causa dignum putarent sede Petri, ut decedentis Pontificis de successore sententia rogaretur: quæ tamen ipsius Romanæ Ecclesiæ cleri consilio, num rata esset habenda, omnium rogata sententia, collatis suffragiis, statueretur. Adjecit porro hæc Symmachus:

IX. Præmia delatoribus.

Propter occultas autem fraudes, & conjurationum secretas insidias, quas hujus sententiæ districtionis consequitur: Si quis ad Ecclesiasticam pertulerit notitiam consilia eorum qui contra hanc Synodum de Pontificali egerint ambitu, & rationali probatione convicerit: particeps actionis hujusmodi non solum purgatus ab omni culpa sit, sed etiam remuneratione, quæ non indigna sit, sublevetur. Secutæ sunt hæc consuetæ acclamationes: confirmatisque decretis, adjecta est subscriptio septuagintaduorum Episcoporum, quæ singulorum expressa nominibus iisdem subjicitur Actis: appositum item chirographum Romanorum Presbyterorum numero sexagintaseptem, & diaconorum quinque.

X. Qui autem Presbyterorum primo loco subscripsit, fuit Cælius Laurentius Archipresbyter tituli S. Praxedis: ille ipse, quem diximus creatum anno superiori in schismate contra Symmachum. Porro in hoc ipso Concilio eumdem ordinatum Episcopum Nucerinum, habet Anastasius Bibliothecarius, *intuitu* (ut ait) *misericordiæ*. Cum vero hæc omnia Theodorico Ariano Regi Theodorus adscribat; procul a veritatis scopo aberrare, ipsa Acta declarant. Sed, & decipitur, dum etiam Pontificatum Symmacho ab eodem confirmatum effutiit verbis istis: *Theodoricus Afer* (ita pro Gotho) *Romæ tunc*

PAGIUS

Synodus Romana I. sub Symmacho PP.

hactenus non collocatæ, variarum hallucinationum causa fuere. Hunc ordinem ibidem perturbatum esse observavit Sirmondus, & IV. Synodo suum locum assignavit. Verum restat præcipua difficultas infra proponenda, quam nos tandem eludatos esse, & omnes sex Symmachianas Synodos Romanas in integrum restituisse existimamus. Prima Synodus Romana sub Symmacho currenti anno celebrata, *Post Consulatum Paulini V. C. Kalendis Martiis*, ut habent vulgatæ ejus Editiones, quibus suffragantur Codices MSS. San-Germanensis, Carolo

temporis potens, licet Arianus esset, collecta Episcoporum Synodo, Symmacho Romanum Episcopatum confirmavit, Laurentium vero unius civitatis nomine Nuceriæ Episcopum constituit. Hæc ipse, quæ cuncta ex certis germanisque ejusdem Synodi Actis corrigenda sunt. Non ante autem sequentem annum Romam venisse Theodoricum, ex Cassiodoro suo loco dicetur.

XI. Symmachus Papa admonet Anastasium Imp.

His igitur de creatione Romani Pontificis a Symmacho ac universo Concilio stabilitis, ad Orientalis Ecclesiæ turbines idem Symmachus Papa convertit obtutum: & cum aliquandiu expectasset ab Anastasio Imperatore accipere litteras, quas consueverunt omnes Christiani Imperatores ad recens creatum Romanæ Ecclesiæ Præsulem more majorum dare, nec quicquam ab eo litterarum accepisset: ipse Symmachus ad eum scripsit, admonens ut a communicatione, & patrocinio hæreticorum desisteret. Sed tantum abest, ut Anastasius litteris Symmachi obtemperarit, hæreticosque a se dimoverit, ut etiam qui erant in Oriente Catholicæ communionis Antistites, & his subditi Orthodoxi, eosdem, immissis in eos militibus, cogerent cum hæreticis communicare. Quid vero demum his permotus idem Symmachus Papa fecerit, inferius suo loco dicemus. Ita quidem in deploratissimo statu collocatis rebus Orientalis Ecclesiæ, in dies magis magisque collabentibus, nulla spes erat ut more solito sublevandæ essent ope Romani Pontificis, a cujus se communione præciderant ob Acacium illi ipsi qui ibi videbantur esse Fideles, & defensores Concilii Chalcedonensis.

XII. Bulgari invadunt Thracias.

Ita autem cum populo simul, & Principe delinquente, Deus barbaros in eum movet. Hoc enim anno gens ignota nomine, ex intimis Borealibus finibus palabunda progressa, timenda cunctis, violento agmine sese infudit in Thracias; Fuerunt hi barbari, Bulgari nominati, de quibus Romanos superantibus ita sub hujus anni Consulatu Marcellinus in Chronico: *Aristus Illyricianæ ductor militiæ cum quindecim millibus armatorum, & cum quingentis viginti plaustris armis ad præliandum necessariis oneratis, contra Bulgaros Thraciam devastantes progressus est. Bellum juxta fluvium Zurtam consertum, ubi plus quam quatuor millia nostrorum aut in fuga, aut in præcipitio ripæ siccæ, & sine flumine interempta sunt. Ibique Illyriciana virtus militum periit, Nicostrato, Innocentio, Tanco, & Aquilino Comitibus interfectis*. Hæc Marcellinus; sed qui ab eis victus est ferro Anastasius Imperator, auro hostem superare contendit, dum ingenti vi auri persoluta, ad tempus grassationem illam a Bulgaris redemit.

XIII. Terræmotus in Ponto.

Additum est ad vindictam, ut quod Marcellinus testatur) magno terræmotu Pontica regio concuteretur. Quid autem mirandum tunc acciderit Neocæsareæ in Ponto civitatis, Theodorus Lector in Collectaneis (a) hoc dignum memoria affert: *Cum Neocæsareæ terræmotus aliquando futurus esset; miles quidam civitatem ingressus, duos milites in illam abeuntes, & alium quemdam post tergum istorum clamantem vidit, ac dicentem: Servate domum in qua theca est Gregorii. Et terræmotus factus est, ac maxima civitatis portio prolapsa, domus vero Gregorii mirabilium patratoris servata*. Hæc Theodorus; quibus vides esse Deo curæ reliquias, ac monumenta sanctorum virorum. Sic igitur frequentibus diversisque cladibus affligitur Oriens, quamdiu perfidia illic hæretica viguit.

(a) *Theod. Collect. l. 2. prope fin.*

XIV. Dei mira providentia in moderanda Ecclesia Catholica.

Sed antequam ulterius te mærentem tristi narratione perducam, hic, lector, paululum consistens, contemplare, rogo, præsentis temporis Ecclesiæ Catholicæ statum quo (mirum dictu) nullus esset reperiri in toto terrarum orbe penitus Princeps Christianus Catholicus: nam & qui velamento fidei Orthodoxæ diu latuit Anastasius Imperator, jam apertissime cognitus hæreticus, Catholicæ fidei oppugna-

gna-

PAGIUS

Magno, ut ex charactere apparet, imperante, exaratus, & Victorinus ab annis amplius quadringentis. In vetustissimo quidem Codice MS. Biblioth. Colbertinæ apud Baluzium in Nova Collect. Concil. dicitur hæc Synodus habita *Paulino Consule sub die Kalendarum Martiarum*, anno scil. superiori. Sed cum Symmachus die tantum XXII. mensis Novembris illius anni Pontificatum consecutus fuerit, hæc subscriptio, evidenter mendosa. Merlinus in sua Concil. Collectione ex Synodis Symmachianis, solius istius meminit, eamque *secundam* appellat, sed manifesto errore, ut ex dicendis liquebit.

III. *Gesta in hac Synodo.*

Actum in hac prima Synodo de tollendo ambitu in Comitiis Pontificiis & de præcludenda Schismaticis via. Ob id decretum, ut cujusvis ordinis Clerici, qui Papa incolumi suffragium alicui in proxima futura Romani Pontificis electione polliciti fuissent, aut sacramento se in alicujus gratiam obstrinxissent loci sui dignitate, & communione privarentur. Baronius num. X. refert, *Laurentium* anno superiori in schismate contra Symmachum erectum, præsenti Episcopum Nucerinum factum esse; quam in rem Anastasium Bibliothecarium citat. At is annum rei gestæ non memorat, & ex his quæ infra dicemus, constabit, *Laurentium* in secunda tantum Synodo Romana Episcopatum illum adeptum esse. Præterea Baronius num. I. reprehendit Theodorum Lectorem, quod adscribere videatur *Symmachi* confirmationem *Theodorico* Italiæ Regi. Verum quomodo intelligendus sit *Theodorus*, anno D. num. IX. ostendemus.

IV.

Ad num. XII. *Bulgarorum* in Oriente nomen sub Anastasio Imp. primum auditum, idque

hoc

gnator, juste meruit tandum a Romano Pontificu excommunicatione percelli, cum ipse acerbias tanto accepto vulnere sæviit. Quis ista considerans, animum non desponderet, atque putaret scintillam fidei Orthodoxæ tot undique a portis inferi sæva rabiæ erompentibus ventis agitatam extingui?

XV.

At nequicquam timeas, sed potius velim exultes ad istiusmodi serium divinæ sapientiæ ludum: *Ludis* quidem *ipse* (ut Sapiens ait *a*) *coram eo omni tempore, ludit in orbe terrarum:* Quo sic doceat mortales, non hominum arbitrio, & humanæ potentiæ inniti, sed divina providentia Ecclesiam regi, erigique demersam, secundum illud propheticum de Domino dictum (*b*): *In manibus abscondit lucem, & præcipit ei, ut rursum adveniat.* Ita namque veluti ludo quodam tenebras absconsione lucis inducit; statimque adaperiens manum, easdem reddita luce fugat. Etenim hoc ipso anno (quis credat?) quo tam densæ tenebræ operiunt ubique terram, & caligo populos, in Galliis plane divinitus novæ lucis fulgidum sidus apparuit, cum videlicet Clodoveus ille magnus Franchorum Rex, de cujus regni exordio plura superius dicta sunt, illustratione sacri baptismatis filius lucis efficitur: Hoc ipso (inquam) anno qui ejus regni numeratur decimasquintus, (*c*) a S. Remigio Rhemensi Episcopo ipsum esse baptizatum, qui res ab eo gestas sunt prosecuti, testantur. Quomodo autem Deus, qui (*d*) de tenebris fecit splendescere lumen suum, ipse illuxit in corde Franchorum Regis ad illustrationem Catholicæ fidei, antiquior ceteris historicis Gregorius Turonensis ita narrat (*e*):

(*a*) Prov. 8.
(*b*) Job. 30.
De Clodovei conversione.
(*c*) Hincmar. in Vit. sancti Remigii apud Sur. tom. 1.
(*d*) 2. Cor. 4.
(*e*) Greg. Tur. de Gestis Franchor. l. 2. c. 30.

XVI. Clodoveus ope Christi superat Alamannos.

Regina vero (Clotildis videlicet femina Christiana, Clodovei conjux, de qua plura superius) *non cessabat prædicare, ut Deum verum cognosceret, & idola negligeret; sed nullo modo ad hæc credenda poterat commoveri; donec tandem aliquando bellum contra Alamannos commoveretur, in quo compulsus est ex necessitate, quod prius voluntate negaverat. Factum est autem, ut confligente utroque exercitu, vehementer cæderentur, atque exercitus Clodovei valde ad internecionem ruere cœpit. Quod ille videns, elevatis in cælum oculis, compunctus corde, commotus in lacrymis ait: JESU CHRISTE, quem Clotildis prædicat Filium Dei vivi, qui dare auxilium laborantibus, victoriamque in te sperantibus tribuere diceris, tuæ opis gloriam devotus efflagito: ut si mihi victoriam super hos hostes indulseris, & expertus fuero illam virtutem, quam de te populus tuo nomini dicatus probasse se prædicat: credam tibi, & in nomine tuo baptizer. Invocavi enim deos meos, sed (ut experior) elongati sunt ab auxilio meo: unde credo illos nullius potestatis esse præditos, qui sibi obedientibus non succurrunt. Te nunc invoco, & tibi credere desidero, tantum ut eruar ab adversariis meis.*

XVII.

Cum autem hæc diceret, Alamanni terga vertentes, in fugam labi cœperunt. Cumque Regem suum cernerent interemptum, Clodovei se ditionibus subdunt, dicentes: Ne amplius, quæsumus, pereat populus: jam tui sumus. At ille prohibito bello, contractoque populo, cum pace regressus, narravit Reginæ, qualiter per invocationem nominis Christi victoriam meruit obtinere. Insignis plane nobilisque ista de subactis Alamannis victoria fuit, ut ex Theoderici Italiæ Regis litteris intelligi potest, quas legatis dedit missis, statim in Gallias ad Clodoveum, ut per eos eidem de victoria accepta gratularetur: ipsæ autem litteræ sic se habent (*f*):

(*f*) Apud Cassiod. Variar. l. 2. ep. 41.

XVIII.

Luduin * *Regi Franchorum Theodoricus Rex.* Sic namque pro diversitate nationum diverso modo Clodoveum (ut diximus) invenies appellatum.

* Ludovico.

Gloriosa quidem vestræ virtutis affinitate gratulamur, quod gentem Franchorum prisca ætate residem feliciter in nova prælia concitastis, & Alamannicos populos cæsis fortioribus inclinatos victrici dextera subdidistis. Sed quoniam semper in auctoribus perfidiæ resecabilis videtur excessus (quia eorum primariorum plectibilis culpa omnium debet esse vindicta)

 mo-

PAGIUS

Bulgari primum innotescunt.

hoc anno, quo, ut Baronius ex Marcellino in Chronico narrat, Romanorum exercitus ab eis fusus ac deletus est in Thracia. Tum anno DII. Thracia rursus ab eisdem deprædata, ut ex eodem Marcellino eo anno num. XXXIX. narrat Baronius. Sed anno DIV. ut Baronius ibidem num. 1. ex Cassiodoro in Chronico habet, *Theodoricus* Italiæ Rex *Sirmium* Bulgaris eripuit, quod in Illyricum transeuntes expugnarant. Nicephorus Patriarcha in Breviario, & Theophanes in Chronico pag. 197. docent, *Bulgaros* primum incoluisse Regiones Mæotidi Paludi conterminam, juxta *Cophinum* fluvium Tanai proximum. Adjacens Regio ad ortum *Magna Bulgaria* vocabatur, idque nominis inde consecuta est, quod sese circa Volgam fluvium porrigeret. *Patzinacitis* vicinos fuisse Bulgaros, auctor est Porphyrogenneta lib. de Administ. Imp. cap. 5. 8. & 37. & *Patzinacitæ* eos tractus incolebant, quos *Danapris* & *Danastris* fluvii permeant, quorum alter est quem *Dnieper* vocant, seu Borysthenes. Verum progressu temporis prolata dominatione, armorumque vi ac fortitudine imperium ad Danubium usque produxerunt. *Justiniano* imperante Bulgari rursus *Thraciam* afflixere tandemque a *Belisario* victi sunt, ut infra videbimus: de ipsorum ad fidem Christianam conversione sæculo nono verba facturi.

V.

A num. XV. ad XXXIV. Baronius Sigebertum in Chronico secutus bellum *Alemannicum* a *Clodoveo* Magno, paulo antequam bapti-

motus vestros in fessas reliquias tempera-re: quia jure gratiæ merentur evadere, quos ad parentum vestrorum defensionem respicitis confugisse. Estote illis remissi, qui nostris finibus celantur exterriti. Memorabilis triumphus est, Alamannum acerrimum sic expavisse, ut tibi eum cogas de vitæ munere supplicare. Sufficiat illum Regem cum gentis suæ superbia cecidisse: Sufficiat innumerabilem nationem partim ferro, partim servitio subjugatam: nam si cum reliquis confligis, adhuc cunctos superasse non crederis. In talibus causis accipe frequenter expertum: illa mihi feliciter bella provenerunt, quæ moderato fine peracta sunt. Is enim vincit assidue, qui novit omnia temperare: dum jucunda prosperitas illis potius blanditur, qui austeritate nimia non rigescunt. Cede itaque suaviter genio nostro, quod sibi gentilitas communi remittere consuevit exemplo. Sic enim fit, ut & meis petitionibus satisfecisse videamini, nec sitis solliciti ex illa parte, quam ad nos cognoscitis pertinere.

XIX. *Quocirca salutantes gratia, honore, & affectione, qua dignum est; illum, & illum legatos nostros ad excellentiam vestram consueta charitate direximus, per quos, & sospitatis vestræ judicium & speratæ petitionis consequamur effectum. Quædam vero, quæ ad nos pro vestris utilitatibus pervenerunt, per harum portitores verbo vobis insinuanda commisimus: ut cautiores effecti, optata possitis victoria constanter expleri. Vestra siquidem salus, nostra gloria est; & toties regnum Italiæ proficere judicamus, quoties de vobis læta cognoscimus. Citharœdum etiam arte sua doctum pariter destinavimus expetitum; qui ore, manibusque consona voce cantando, gloriam vestræ potestatis oblectet. Quem ideo fore credimus gratum, quia ad vos eum judicastis magno opere dirigendum.* Hæc Theodoricus ad Clodoveum Regem, qui datis ante ad eum litteris, citharœdum ad se mitti rogaverat; quem ipse Theodoricus a Boetio Patricio viro cum aliis facultatibus tum musica scientia disertissimo deligendum, scripta ad eum epistola (a), in mandatis dederat ☞. Qui autem a tanta clade superfuerunt Alamanni, haud in Germaniam reversi sunt, sed a Theodorico Rege in Italiam vocati, ut patet ex Ennodio, qui hæc habet in Panegyrico: *Quid, quod a te Alamannia generalitas intra Italiæ terminos sine detrimento Romanæ possessionis inclusa est? cui evenit habere Regem, postquam meruit perdidisse. Facta est Latialis custos Imperii semper nostrorum populatione grassata, cui feliciter cessit fugisse patriam suam, &c.* Sed ad Clodoveum revocetur oratio. ☞

(a) Apud Cassiod. l. 2. ep. 40.

XX. His itaque de Alamannico bello feliciter confecto narratis, jam quæ sunt reliqua de ejusdem Clodovei Christianitate dicamus. Subdit autem ista Gregorius (b): *Tunc Regina arcessiri clam S. Remigium Rhemensis urbis Episcopum jubet, deprecans, ut Regi verbum salutis insinuaret. Quem sacerdos arcessitum secretius cœpit instigare, ut Deum verum factorem Cœli, & terræ crederet, idola negligeret, quæ neque sibi neque aliis prodesse possunt. At ille ait: Libenter te, sanctissime Pater, audiam: sed restat unum quod populus, qui me sequitur, non patitur relinquere deos suos. Sed vado, & loquor eis juxta verbum tuum. Conveniens autem cum suis, priusquam ille loqueretur, præcurrente potentia Dei, omnis populus pariter acclamavit: Mortales deos abjicimus, pie Rex: & Deum quem Remigius prædicat immortalem, sequi parati sumus. Nunciantur hæc Antistiti: qui gaudio magno repletus jussit lavacrum præparari. Velis depictis adumbrantur plateæ Ecclesiæ, cortinis albentibus adornantur, baptisterium componitur, balsama diffunduntur; micant fragrantes odore cerei, totumque templum baptisterii divino respergitur ab odore: talemque ibi gratiam astantibus Deus tribuit, ut æstimarent se paradisi odoribus collocari.*

(b) Greg. Turon. de Gest. Franch. l. 2. c. 31.

Clodoveus & Franchi conversi ad fidem.

XXI. *Rex ergo prior poposcit se a Pontifice baptizari. Procedit novus Constantinus ad lavacrum, deleturus lepræ veteris morbum, sordentesque maculas gestorum antiquorum recenti latice deleturus. Cui ingresso ad baptismum, Sanctus Dei sic infit ore facundo: Mitis depone colla Sicamber: Adora quod incendisti: incende quod adorasti. Erat enim S. Remigius Episcopus egregiæ scientiæ, & rhetoricis apprime imbutus studiis, sed & sanctitate ita præclarus, ut Silvestri virtutibus æquaretur. Est enim nunc liber Vitæ*

Clodoveus baptizatur.

PAGIUS

Bellum Alamannicum a Chlodoveo Rege gestum.

pugnaretur, gestum, hoc anno consignat. Verum bellum illud anno quadringentesimo nonagesimo sexto contigisse certum esse debet. Turonensis lib. 2. cap. 30. & seq. fuse illud narrat atque, *actum anno XV. regni sui* fuisse, pugnamque ad *Tulbiacum* initam. Idem habet Auctor de Gest. Francorum. Tacitus lib. 4. Hist. *Tulbiacum*, seu Tolbiacum *in finibus Agrippinensium* collocat. Alamanni Francos ultro lacessebant spe potiundarum Provinciarum, quæ sinistræ Rheni ripæ vicinæ sunt. Chlodoveus cum in eo prælio frustra Deorum, quos colebat opem implorasset, conversus ad Christum dicensque, *Te nunc invoco, & tibi credere desidero, tantum ut eruar ab adversariis meis*, de Alamannis victoriam obtinuit, sed nihil ei cessit præter Alemanniam, neque enim in finitimos populos movit, pace cum Ostrogothis ac Burgundionibus servata.

Co-

tæ ejus, qui cum narrat mortuum fuisse. Igitur Rex omnipotentem Deum in Trinitate confessus, baptizatus est in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti, delibutusque sacro chrismate cum signaculo Crucis Christi. De exercitu vero ejus baptizati sunt amplius quam tria millia. Baptizata est, & soror ejus Albofledis; quæ non post multum tempus migravit ad Dominum; pro qua cum Rex contristaretur, S. Remigius consolatoriam misit epistolam, quæ hoc modo sumpsit exordium: Angit me & satis angit vestræ causa tristitiæ, quod bonæ memoriæ germana vestra transiit Albofledis: sed de hac re consolari possumus, quia talis de hoc mundo migravit, ut suscipi magis debeat, quam lugeri. Conversa est enim, & alia soror ejus Lantbildis nomine, quæ in hæresim Arianorum dilapsa fuerat: quæ confessa æqualem Filium Patri, & Spiritum sanctum chrismata est. Hactenus ipse de conversione Franchorum.

XXII. His igitur a Gregorio de Clodovei, & Franchorum baptismo narratis, jungenda sunt quæ de S. Vedasto Episcopo Attrebatensi Albinus Flaccus sanctissimi viri res gestas profecurus recenset his verbis (a) post relatam victoriam de Alamannis feliciter consecutam: *Hac* (inquit) *accepta victoria, de qua ante diximus, Rex populoque suo causa fuit salutis æternæ, & ne lucerna* (S. Vedastus videlicet) *sub modio lateret absconditus, sed supra candelabrum positus, exemplis vel prædicationibus in domo Dei lucens, ab errore idololatriæ, & caligine ignorantiæ in viam plurimos educeret veritatis. Igitur superatis hostibus, & rebus in pace compositis, & Alamannis suæ subjectis ditioni, Rex ovans cum laude triumphi ad patriam rediit. Et ut fidelis tantæ sibi gloriæ largitori sponsor appareret, festinavit servorum Christi sacra imbui prædicatione, & sancti baptismi ablui sacramentis. Venit autem ad Tullum oppidum: ubi sanctum agnovit Vedastum laudabili religione soli Deo servire, & dulcissimos contemplativæ vitæ carpere fructus. Hunc vero ad sanctum Remigium Christi carissimum sacerdotem ad Rhemorum properans civitatem sibi socium assumpsit, quatenus per singulos itineris sui gressus saluberrimis ab eo imbueretur doctrinis, & Catholicæ fidei firmis initiaretur fundamentis: ut paratus fide, & virtutum scientia, a tanto Pontifice* (Remigio scilicet) *spirituali ablueretur lavacro & ab illo donis cælestibus confirmaretur, quod ab isto divinæ prius provenient gratiæ, Evangelicis captum fuerat prædicationibus.*

(a) Apud Sur. t. 1. die 6. Februar.

S. Vedastus primus Clodovei Catechista.

XXIII. *Hic ad fontem vitæ festinantem deducebat Regem: ille in fonte salutis æternæ venientem abluebat: ambo propemodum pari pietate patres, hic doctrina fidei, ille baptismatis unda. Utrique æterno Regi Regem temporalem munus obtulerunt acceptabile. Hi sunt duæ (b) olivæ, & duo candelabra lucentia: a quibus Rex præfatus in via Dei eruditur, miserante Deo, portam æternæ lucis ingressus cum fortissima gente Franchorum credidit Christo, & facta est gens sancta (c), populus acquisitionis, ut annuncientur in eo virtutes illius, qui eos de tenebris vocavit in admirabile lumen suum. Sacræ igitur Evangelicæ auctoritatis narrat historia (d), Dominum Jesum Jericho pergentem, ad confirmandæ fide suæ majestatis corda populi præstatis, cuidam cæco ad se clamanti lumen reddidisse oculorum, ut per corporale unius cæci lumen, spiritualiter multorum illuminarentur pectora. Ita & sanctus Vedastus, Deo Christo donante per cujusdam illuminationem cæci, fidem quam verbo prædicavit, in corde Regis miraculo confirmavit: ut Rex ipse intelligeret; tam sibi esse necessarium cordis lumen, quam cæco oculorum illustrationem: & quod divina operata est gratia per preces famuli sui in oculis cæca nocte castigatis, hoc per sermones ejusdem famuli, eadem operante potentia, per spiritualis intelligentiam lucis in suo pectore perficeretur.*

(b) Zach. 4.

(c) 1. Petr. 2.

(d) Luc. 18.

XXIV. *Nam regiæ excellentia condigno comitatu cum multitudine maxima populi, iter agentibus illis, venerunt in quemdam pagum*

PAGIUS VI. Cointius anno CDXCVI. num. V. & seq. auctoritate Aventini lib. 3. Annal. Bojorum, ubi asserit. *Suevos* & *Bojos* communi vocabulo Alamannos fuisse, Alamannis a Clodoveo devictis, *Boioarios* adiicit, aitque ab hoc tempore *Bojos* fœdus societatemque cum Francis perpetuo fecisse. Hadrianus vero Valesius lib. 24. *Rer. Fran.* pag. 460. & seqq. contendit *Bojos* gentem Gallicam fuisse, quæ nihil commune cum *Bojoariis* habuerit; sed hos Antiquitatis amore ac qualicumque nominum similitudine a rerum Boicarum Scriptoribus ita vocatos, ut gentis obscuræ & ignobilis origines augustiores facerent. Verum hæ opiniones vanæ, & contra Veterum Scriptorum auctoritatem excogitatæ. Valesium enim refellit Strabo lib. 4. pag. 206. ubi inquit; *Deinceps montium* (scilicet Alpium) *partes, quæ ortum spectant, & ad meridiem vertuntur, Rhæti & Vindelici tenent, Helvetiorum & Bojorum contermini, quorum campis imminent.* Helvetii autem Rheno & Lacu Constantiæ seu Brigantino terminabantur. Quare *Boii* hanc Sueviæ partem, quæ vicina est Danubii origini & proxima loca Lacui Constantiæ *Algoviam* usque habitabant, loca nempe inter Lacum Constantiensem & Augustam Vindelicorum posita. Idem Strabo lib. 7. Possidonium citat, atque *Bojos* post diversas ultra Rhenum Sedes occupatas, habitasse tunc ad confinia Helvetiorum. Tum: *Lacum Rhæti exigua parte, majore Helvetii & Vindelici attingunt: unde est Bojorum solitudo, usque ad Pannonias.* Plinius lib. 4. cap. 24. de desertis Bojorum, etiam mentionem fecit, & eumdem situm illis assignat.

Bojoarii seu Boii ab Alamannis diversi erant.

His

Cæcus illuminatus coram Clodoveo.

gum, qui incolarum terræ illius consuetudine Ungise pagus dicitur, prope Regulisacam villam, quæ sita est super florigeras Axonæ fluminis ripas: Et ecce ejusdem fluminis fontem Rege transeunte cum multitudine populi, obviavit illi cæcus quidam, hujus diutissime solaris expers luminis, forte nec sua cæcatus culpa, sed ut manifestarentur opera Dei in illo, & per illius illuminationem præsentem plurimorum illuminarentur corda spiritualiter. Qui cum intellexisset a prætereuntibus, S. Vedastum Christi servum in eodem iter agere comitata, clamavit: Sancte, & electe Deo Vedaste, miserere mei, & supernam pio pectore diligentius deposce potentiam, ut mea subveniat miseria. Non aurum posco, nec argentum, sed ut mihi lumen per sanctitatis tuæ preces restituat oculorum. Sensit itaque vir Dei virtutem sibi adesse supernam, non ob illius cæci tantummodo curationem, sed plus propter præsentis populi salutem totum se in sacras effudit preces, in divina fidens pietate; & dexteram cum signo Crucis posuit super oculos cæci, dicens; Domine Jesu, qui es lumen verum, qui aperuisti oculos cæci ad te clamantis, aperi oculos istius: ut intelligat populus iste præsens, quia tu es Deus solus faciens mirabilia in cælo, & in terra. Mox ille cæcus, lumine recepto, gaudens perrexit viam suam. In quo loco, tempore sequenti, a religiosis viris ædificata est Ecclesia in testimonium miraculi istius; in qua orantibus, & credentibus usque hodie beneficia præstantur divina.

XXV. Clodoveus pervenit ad S. Remigium.

Igitur Rex a viro Dei Evangelicis apprimo imbutus disciplinis & hoc præsenti miraculo in fide firmiter confortatus, nihil moratus in via, nihil dubitans in fide, sed magna alacritate animi, magna festinatione mentis sanctissimum Pontificem Remigium videre properavit; ut illius sacratissimo ministerio, Spiritu sancto operante, in remissionem peccatorum & spem vitæ æternæ Catholici baptismatis vivo ablueretur fonte, Cum quo aliquantis moratus est diebus, ut Ecclesiasticis satisfaceret sanctionibus, & pœnitentia (secundum Apostolicum præceptum) prius ablueretur lacrymis, dicente B. Petro (a) Principe Apostolorum: Pœnitentiam agite, & baptizetur unusquisque vestrum in nomine Jesu Christi; & in nomine sanctæ Trinitatis cælestis mysterii baptisma susciperet. Sciens vero B. Pontifex, Apostolum dicere Paulum (b): Omnia vestra honeste cum ordine fiant: statuit diem quo Rex intraret ad suscipienda divinæ pietatis sacramenta. Quale fuit tunc sanctis Dei gaudium, qualis in Ecclesia Christi lætitia, cum viderent Regem Ninive ad prædicationem Jonæ de solio majestatis suæ descendisse, & in cinere sedisse pœnitentiæ, & sub pia Dei sacerdotis dextera suæ excellentiæ caput humiliare? Hactenus de his quæ sacrum præcessere baptismum Albinus. Laborasse etiam, & quidem impigre sanctum Solemnem Episcopum Carnutensem in conversione Franchorum, auctor est Sigebertus (c):

(a) Act. 2.

(b) 1. Cor. 14.

(c) Sigeb. in Chron. an. 490.

XXVI.

Verum præ ceteris S. Remigio conversionis ejus populi, atque Regis esse gloria tribuenda videtur, ipseque Franchorum appellatus est Apostolus. Nam, & Hormisda Romanus Antistes in literis postea ad eumdem S. Remigium, cum eidem credidit vices suas, datis quæ hactenus extant, hæc habet (d): *Vices nostras per omne regnum dilecti & spiritualis filii nostri Ludovici, quem nuper, administrante superna gratia, plurimis, & Apostolorum temporibus æquiparandis signorum miraculis prædicationem salutiferam comitantibus, cum gente integra convertisti, & sacri dono baptismatis consecrasti, &c.* Hæc Romanus Pontifex. Sed & Ipse S. Remigius in testamento suo (ut dicetur) affirmat, divino munere factum, ut ad conversionem Franchorum plura signa faceret.

(d) In Vit. Remigii apud Sur. die 13. Jan.

De miraculis S. Remigii.

XXVII.

Quod vero de miraculis plurimis Apostolicis temporibus æquiparandis tradit Hormisda editis ab eodem S. Remigio, quibus Clodoveus, & universa gens Franchorum Christianam fidem fuerint amplexati; hæc summatim in rebus gestis S. Remigii scripta leguntur (e). *Videntes, Franchi scilicet idololatræ, miracula quæ fiebant per B. Remigium reverebantur eum, & licet, Pagani, diligebant eum,* in

(e) Hincmar. in Vit. S. Remigii apud Sur. die 13. Jan.

PAGIUS VII. *Bojoarii a Boiis non diversi.*

His ita constitutis invicte probatur Bojoarios a Boiis diversos non fuisse. Jornandes enim lib. de Reb. Get. cap. 53. referens quæ inter Gothos imperantibus Leone & Glycerio circa annum CDLXXIII. gesta sunt scribit: *Danubium Theodemir Gothorum Rex congelatum cernens, pedestrem ducit exercitum: emensoque Danubio Suevis a tergo improvisus apparuit. Nam regio illa Suevorum* (quæ a Danubio usque ad Mœni fluvii originem extendebatur) *ab Oriente Bojoarios habet, ab Occidente Francos* (qui Alsatiam, Spiram, & Vormatiam obtinebant) *a meridie Burgundiones* (id est Helvetios, quorum regio Burgundia Transjurana appellabatur, & ante quadringentos annos antiquum Burgundiæ nomen adhuc retinebat,) *a septentrione Thuringos,* qui tunc Thuringiam, Hassiam, ac Veteraviam, uti olim, continebant.

VIII. *Theodoricus Italiæ Rex Alamannos fugientes recepit.*

Vides *Bojoarios* ante quinti sæculi finem partem Orientalem antiquæ Sueviæ occupasse, & verosimiliter Palatinatum superiorem, seu Nordgaviam ultra Danubium sitam e regione Ratisponæ, cum viciniis Urbium Noslingæ, Nurembergi, Dilingæ, Augustæ, Vindelicorum Kemptæ, Memmingæ versus *Lycum* Fl. usque ad Ulmam Civitatem: & parte alia usque ad Lacum Constantiensem. *Helvetii* vocabantur etiam *Alamanni*, uti omnibus notum; ideoque cum

in qua lux cœlestis gratiæ omnibus resplendebat: & Rex illorum libenter illum audiebat, & audito eo multa faciebat, & a multis nequitiis se cohibebat. Erat enim S. Remigius vir sapiens atque sanctissimus, egregius rhetoricus, præclarus in virtutibus, cæcis visum restituens, mortuis vitam reparans, dæmonia ejiciens, omniumque infirmitatum languoribus medelam præbens: & inferius de miraculo, quod divinitus editum est ante baptismum, hæc habet auctor Hincmarus:

XXVIII. *Cum illi tres, Pontifex scilicet, & Rex atque Regina, despositis sedibus consedissent, circumstantibus quibusdam clericis qui cum Pontifice venerant, & familiaribus Regis atque Reginæ, & sanctus Pontifex Regem monitis instrueret salutaribus, ac Evangelicis disciplinis imbueret: ad confirmandam veræ fidei prædicationem per sanctum depromptam Pontificem, etiam visibiliter ostendere Dominus voluit, quod cunctis Fidelibus promisit* (a): *Ubi sunt duo, vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum. Repente namque lux copiosa totam replevit ecclesiam, ut claritatem solis evinceret; & cum luce vox pariter audita: Pax vobis: ego sum: nolite timere: manete in dilectione mea. Et post hæc verba lux quæ advenerat recessit, & incredibilis suavitatis odor in eadem domo remansit: ut patenter ostenderetur, illuc auctorem lucis, & pacis atque suavitatis venisse; quem nemo eorum qui aderant, præter Episcopum, propter fulgorem luminis fulgore perculsi intueri valuerunt: tantaque claritatis gloria Pontificem sanctum perfudit, ut splendor ex eo procedens, plus conspicuam domum in qua sedebant redderet, quam lucernarum lumina ibidem lucentia. Rex autem, & Regina pedibus sancti se prosternunt sacerdotis, & cum magno pavore, & gemitu consolationem ejus requirunt; & quid sibi ad utilitatem atque salutem pertinens esset agendum, cum magna expectant devotione, parati audire, & opere complere quæ a sancto Pontifice discerent.* Hæc secuta sunt Sancti Remigii exhortatio, & alia quæ baptismum præcedere solent.

(a) Matt. 18.

Lux cælitus circumfulsit eos.

XXIX. Quid rursum factum sit; Apostolorum temporibus (ut verbis utar Hormisdæ) dignum miraculum, illud plane ingens recolitur tum ab Amonio, tum etiam ab Hincmaro ejusdem Rhemensis Civitatis Episcopo, nempe ampullam chrismatis columbæ ore cælitus advenientis allatam esse, qua tum fons ipse more solito, tum etiam Rex Clodoveus sacratus est, cujus exemplo, & reliqui omnes successores Franchorum Reges consueverunt inungi. His tam ingentibus signis plane innotescere fecit Deus, quantæ molis esset, ut Reges Franchorum cum populo suo Christianæ religioni adnecterentur.

De ampulla chrismatis cælitus missa.

XXX. *Baptizatus autem Rex* (subdit Hincmarus) *cum gente integra plurimas possessiones per diversas provincias S. Remigio tam ipse quam Franchi potentes dederunt: quas ipse per diversas Ecclesias tradidit; ne Franchi eum rerum temporalium cupidum, esse & ob id ad Christianitatem eos vocasse putarent, & fidem Christi ac sacerdotium vilipenderent.* Hæc ille. Meminit ipse Remigius, & de bonis datis ab eo ante baptismum (ut patet ex ejus testamento) atque de aliis postea impertitis: quamobrem jucundius erit

PAGIUS cum sub quinti sæculi finem Suevi & Alamanni a *Bojis* seu *Bojoariis* distincti fuerint, sine fundamento dicitur, *Clodoveum*, cum Alamannos vicit, *Bojoarios* etiam superasse, hosque illorum partem fuisse. Præterquam quod nullus ex Antiquis prætensæ hujus de Bojoariis victoriæ, horumque cum Francis aut Clodoveo fœderis mentionem fecisse reperitur. Paruere, *Boji* seu *Bojoarii* Theodorico Italiæ Regi, quoad vixit, isque Alamannis postquam Regem suum amiserunt, in extremis Regni sui terminis, hoc est, ut recte Hadrianus Valesius lib. VI. pag. 257. in Rhætiis, quæ Provinciæ Italiæ proximæ Alamannorum finibus erant, terras assignavit. Hinc Ennodius in Panegyrico, quem eidem Regi paucis post annis dixit: *Quid quod a te Alamanniæ generalitas intra Italiæ terminos sine detrimento Romanæ possessionis inclusa est? cui evenit habere Regem, postquam meruit perdidisse: cui feliciter cessit fugisse patriam suam; nam sic adepta est soli nostri opulentiam.* Quibus positis Aventini & tot Scriptorum, qui eum secuti sunt, fabulosæ narrationes corruunt ut ex dicendis anno DLVI. magis patebit.

IX. Post illam victoriam *Clodoveus* baptizatus est a Sancto Remigio Episcopo Remensi, de quo Alcuinus in Vita Sancti Vedasti Attrebatensis Episcopi, ait, illum statuisse *diem quo Rex Ecclesiam intraret, ad suscipienda Divinæ pietatis Sacramenta.* Diem illum interpretatus est *Pascha Domini* Fredegarius in Epitome cap. 21. & in errorem induxit Hincmarum, in Vita Sancti Remigii, Flodoardum lib. 1. cap. 13. & ante nostram ætatem recentiores pene omnes. Sed Epistola *Aviti* Viennensis Episcopi in Regno Burgundiæ ad *Chlodoveum* scripta, ubi accepit eum fidem Christi amplexum esse Fredegarium errasse, & die Natali Domini Chlodoveum baptizatum esse, demonstrat. Ait enim Avitus: *Gaudent ergo quidem Græcia, habere se principem legis nostræ, sed non jam, quæ tanti muneris dono sola mereatur illustrari, quod non desit & reliquo Orbi claritas sua. Siquidem & occiduis partibus in Rege non novo, novi jubaris lumen effulgurat. Cujus splendore congrue Redemptoris nostri Nativitas inchoavit, ut consequenter eo die ad salutem regenerari ex unda vos pateat, quo natum redemptioni suæ cœli Dominum mundus accepit. Igitur qui celeber est Natalis Domini sit & vestri quo vos sc. Christo, quo Christus ortus* est

Clodoveus Rex die Natale Christi baptizatus.

erit hæc haurire ab ipso fonte: ex quo etiam illud accipitur memoria dignum, nempe ipsum Regem Clodoveum mox factum Christianum, cunctaque fuerant belli tempore Ecclesiis ablata, restitui voluisse, addidisseque iisdem alia magni pretii bona. Sed cum primum mentionem habeat de bonis donatis Ecclesiæ in gratiam S. Genovefæ sanctissimæ virginis Parisiensis, de qua plura sunt dicta superius; hic recenseamus, quæ auctor Vitæ ejus, quod hoc ipso vixit tempore, de eodem Clodoveo Ecclesiam erigente ait his verbis (a):

(a) Apud Sur. die 3. Januar.

XXXI. Collata a Clodoveo S. Genovefæ.

Gloriosæ memoriæ Clodoveus Rex, qui ob ejus amorem, in carcerem retrusis sæpe veniam dedit, & ob diversa crimina animadversione dignissima capite plectendos, in ipso prope carnificis ictu, supplicante pro eis Genovefa, absolverat, Basilicam mirabili opere extruendam susceperat sanctæ virginis adhortationibus permotus: quæ postea, illo, e rebus humanis excedente, studio illustrissimæ Clotildis Reginæ conjugis ejus mirifice, ædificata, & exornata in sublime crevit fastigium triplici porticu insignitæ. Superstes fuit hæc admiranda virgo diutius, utpote quam idem auctor propagasse vitam dicat ultra octoginta annos. Sed, & quibus donis, quo sedulo studio, quantaque reverentia, & officiis eam frequentaverit Clodoveus, præter illa quæ dicta sunt, accipe ab ipso Remigio, cujus hæc ipsa sunt verba in testamento descripta, quod apud Brissonium quam fidelissime editum invenies (b):

(b) Brisson. Formul. l. 7.

XXXII.

Crusciniacum vero, & Faram, sive villas, quas sanctissima virgo Christi Genovefa a Rege Christianissimo Ludovico pro compendio itineris sui, cum Rhemensem Ecclesiam sæpissime visitare soleret, adipisci promeruit, alimoniisque ibidem Deo famulantium deputavit: sicut ab ea ordinatum est, ita confirmo, ut Crusciniacus futuri Episcopi successoris mei obsequiis, & sartatectis principalis Ecclesiæ deputetur. Faram, vero eidem Episcopo, & sartis tectis Ecclesiæ, ubi jacuero, perpetualiter servire jubeo. Rursum vero Gentilis adhuc idem Clodoveus complura contulit dona S. Remigio; quæ ille (ut dictum est) ne offendiculum poneret Evangelio, omnia erogavit in pauperes, ipse continens nihil prorsus ex eis accipiens. Quanta autem eidem sanctissimo sacerdoti Remigio pro rerum temporalium contemptu Deus rependerit, ipsum hæc profitentem, in eodemque testamento mox ista subdentem attende, quæ, & superius memoravimus.

Remigius cur abstinuit a donis Clodovei.

Et quia ex omnibus Episcopis Galliarum pro fide, & convocatione Franchorum potissimum me laborare cognovit, dedit mihi Deus tantam gratiam in conspectu ejus, virtusque divina per Spiritum sanctum me peccatorem plurima signa ad salutem præfatæ gentis Franchorum operari fecit: ut non solum ablata omnibus Ecclesiis regni Franchorum restitueret, sed etiam de propria gratuita bonitate plurimas ditaret Ecclesias. Neque prius de regno ejus quantum passus est pedis Ecclesia Rhemorum jungere volui, donec ut hoc omnibus Ecclesiis adimpleret, obtinui. Sed neque post ejus baptismum, nisi Condiciacum, & Julsiacum, super quibus idem dictus puer, & unanimis mihi Hlodovadus, & incolæ loci illius multiplicibus Xeniis obnixe deprecantes, quod Regi debebant, Ecclesiæ meæ solvendum, me petere compulerunt: quod idem piissimus Rex & gratulanter accipiens, promptissima voluntate largitus est. Addit, & de aliis bonis in Aquitania, & Septemannia * positis, ab eodem Rege Rhemensi Ecclesiæ dono datis, deque vase argenteo decem librarum ipsi Remigio elargito, ex quo thuribulum, & imaginarum calicem fieri debere jussit. Sed exigua sunt hæc respectu eorum quæ aliis totius Galliæ donavit Ecclesiis. At de his hactenus.

XXXIII. Clodoveus oblata Ecclesiis restitui voluit.

* Septemannia.

His autem de rebus Franchorum gestis hoc anno narratis, tumultus Urbani sur-

XXXIV.

PAGIUS

est mundo; in quo vos animam Deo, vitam præsentibus, famam posteris consecrastis. De exercitu Chlodovei, inquit Turonensis, *baptizati sunt amplius tria millia*, Fredegarius dicit *sex millia*, quos Hincmarus citatus sic conciliat; *baptizantur de exercitu ejus tria millia virorum, exceptis parvulis & mulieribus*. Eadem qua Chlodoveus die *baptizata est & soror ejus Albofledis.* Tum: *Conversa est & alia soror ejus Lantechildis nomine, quæ in hæresim Arianorum dilapsa fuerat, quæ confessa æqualem Filium Patri & Spiritum Sanctum chrismata est.* Post Chlodovei Regis conversionem usus iste baptizandi in Natalitiis Domini perseveravit apud Francos. Guntramnus enim Francorum Rex apud Turonensem lib. 8. cap. 9. queritur dilatum esse nepotis sui baptismum ultra Natalis Domini solemnitatem.

Anastasius Papa, ubi accepit *Chlodoveum* Francorum Regem baptismo regeneratum, statim gratulatorias ei literas per Eumerium Presbyterum misit, a Dacherio Tom. V. Spicilegii publicatas, in quibus ait: *Tuum, gloriose fili, in Christiana fide cum exordio nostro in Pontificatu contigisse gratulamur. Quippe Sedes Petri in tanta occasione non potest non lætari, cum plenitudinem gentium intuetur ad eam veloci gradu concurrere, & per temporum spatia repleri sagenam, quam in altum jussus est mittere idem piscator hominum & cælestis Hierusalem Beatus claviger.* Cum vero *Anastasius* mense Novembri anni CDXCVI. Romanus Pontifex creatus fuerit menseque Novembri anni CDXCVIII. vivere desierit, baptismus Chlodovei Regis in alium diem Christi natalitium incidere non potuit, quam in Natale Dominicum anni CDXCVI.

X. *Anastasius PP. gratulatur Clodoveo de baptismo ab eo suscepto.*

Ad num. XXXIV. & seq. Anastasius Bibliothe-

XI.

Iterum recrudescit schisma.

rursus Romam revocant orationem. Etenim licet conflatum schisma, per sanctam Synodum hoc anno (ut vidimus) Kalendis Martii celebratam, videri potuisset esse sedatum, acerbiori denuo conatu recruduit: non quod amplius de illegitima electione fuerit negotium Symmacho ab adversariis facessitum: sed quod calumniose agentes, in eumdem maxima quæque crimina intulerunt, eum & Theodorici Regis Ravennæ agentis auxilium in eumdem Symmachum implorarunt. Res autem gesta ab Anastasio Bibliothecario ita narratur (a): *Post annos vero quatuor aliqui ex Clero zelo ducti, & aliqui ex Senatu, maxime Festus, & Probinus incriminaverunt* Symmachum, & subornarunt falsos testes, quos miserunt Ravennam ad Regem Theodoricum accusantes B. Symmachum; & occulte revocaverunt Laurentium post libellum Romæ factum, & fecerunt schisma, & divisus est iterum clerus: nam alii communicarunt Symmacho, alii Laurentio. Tunc Festus & Probinus Senatores miserunt relationem Regi, & cœperunt agere, ut Visitatorem daret Rex sedi Apostolicæ. Tunc Rex dedit Petrum Altinæ Civitatis Episcopum, quod canones prohibent.* Hæc auctor, in eo tantum mendax, dum quarto anno ab electione Symmachi ea facta esse testatur: ad quartum enim annum referenda est Symmachi facta in Synodo plenior purgatio, de qua suo loco dicturi sumus.

(a) Anast. in Symma.

* insimulaverunt.

Schismatici visitatorem petunt.

XXXV. Verum hoc anno ista contigisse, cum adhuc Theodoricus Ravennæ se contineret, quo libellus accusationum ad eumdem Regem missus habetur, Cassiodorus certissimam fidem facit, dum anno sequenti ejusdem Theodorici Regis Romam adventum recenset: quæ autem hæc secuta sint, dicemus anno sequenti. Porro acerbiorem hunc iterum excitatum schismaticorum motum fuisse, ea quæ in Palmari Synodo scripta leguntur, fidem faciunt, nempe spoliatum Symmachum Papam Ecclesiæ bonis: hæc namque in apologetico deplorat Ennodius verbis istis: *Quæ cum judiciorum forma præcesserat, ut vobis hostiliter disruptis, etiam per suggestionem vestram, sublatis Ecclesiæ opibus, qui diu fuerat cibus esurientium, famis mancipium videretur effectus, dum alimentis distributor egebat, & fieret in domi-natu servitus, & in servitute dominatus?* Hæc ipse. Sed de his suo loco inferius.

XXXVI. ☞ Hoc eodem anno, post Consulatum Paulini videlicet, exhibet nobis codex Arelatensis duas Symmachi Papæ epistolas datas mensibus Septembri atque Octobri ambasque scriptas ad Eonium Episcopum Arelatensem, sive potius Cæsarium; quarum prior sic se habet:

Dilectissimo fratri Eonio Symmachus.*

* Cæsario.

*Dilectionis tuæ litteras, mandataque filio nostro Crescentio presbytero in nuncio deferente suscepimus, quibus constat inter Arelatensem, & Viennensem Ecclesiam aliquod de ordinandis Episcopis in vicinis Civitatibus ortum luctamen: illo re videlicet faciente, quod decessor noster sanctæ recordationis Anastasius tractans confusionem provinciæ, aliqua contra veterem consuetudinem jusserit observari, decessorum suorum videlicet ordinationem (quod non oportebat) sub qualibet necessitate transgrediens. Nam dum ad Trinitatis instar, cujus una est atque individua potestas, unum sit per diversos Antistites sacerdotium: quemadmodum priorum statuta a sequentibus convenit violari? Huc accedit, quod hæc sit sententiarum varietas * ad ipsam sacrosanctam Catholicam religionem credimus pertinere: cujus omnis potestas infringitur, nisi universa quæ ad invicem sacerdotibus semel statuuntur, perpetua sint. Quod alius contingere poterit, si successor decessoris actibus non tribuerit firmitatem, & roborando quæ gesta sunt, faciat rata esse quæ gesserit. Quanta enim Vicarius Beatissimi Petri Apostoli judicabitur esse reverentia, si quæ in sacerdotibus præcipiat, eisdem transeuntibus dissolvuntur? Relegentes ergo veterum Antistitum super hac causa ordinationes, quibus Ecclesiasticum gravatur scrinium: dilectionem tuam enixissime commonemus, ut in ordinandis per singulas urbes sacerdotibus cana ac reverenda servetur antiquitas, nec novella constitutio vetustæ sanctionis robur imminuat: quia non aliter inter vos poterit servari concordia, nisi novis cupiditatibus antiquitatis reverentia modus prudentiori adhibeatur consilio. Dominus te incolumem custodiat, fili, & frater charissime. Dat. III. Kal. Octobr. I. Term. P. C. Paulini Junioris V. C.* Posterior autem hæc est:

*

PAGIUS

Secundum Schisma anno DI. excitatum.

thecarius, postquam narravit quæ in primo adversus *Symmachum Papam* Schismate gesta fuerant, loquitur de secundo, quo quidam Clerici & quidam Senatores rursus accusarunt *Symmachum & Laurentium* occulte revocarunt quod *Theodoricum* Italiæ Regem movit, ut Petrum Altinæ Civitatis Episcopum *Visitatorem daret Sedis Apostolicæ*. Rei gestæ tempus exprimit Anastasius a Baronio laudatus, quando affirmat id factum esse *post annos IV.* scilicet a Synodo II. Romana, in qua Laurentius factus est Episcopus Nucerinus, ut ex dicendis patebit. Quare *Petrus Altina Episcopus* anno tantum DIII. Visitator Romam missus est. Is enim annus IV. est ab anno D. ideoque postquam *Theodoricus* Romæ fuit, non vero antea, ut putavit Baronius, qui ideo perperam Anastasium reprehendit, quasi in tempore memorando erraverit. Sed de his postea.

XII. Ad num. XXXVI. & seq. Duæ *Symmachi* Papæ ad *Eonium* Arelatensem Episcopum Epistolæ *post Consulatum Paulini V. C. data, vero*

*Dilectissimo fratri Eonio * Symmachus.*

* Cæsario.

XXXVII

* nempe.

*Movit equidem nos, quod dilectionis tuæ relatio declaravit: namque * contra regulas Ecclesiastici constituti, & adversum reverentiam canonum tractum per subreptionem Viennensis Ecclesiæ Pontificis, sede Apostolica dudum præsidente prædecessore nostro, se inculpabiliter aliqua meruisse; cum si sit vera conquisitio, effectum non possint impetrata frivole possidere, nec a nobis aliquid novi poterit ordinari, nisi quæ a Patribus prædecessoribusque nostris in hac causa statuta claruerint. Tamen ne facile alterius partis absentia præjudicabiliter videremur aliqua decrevisse, id magis duximus ordinandum, ut fraternitas tua competenti tempore de Ecclesiastico ordine instructum non moretur, & omni causa dirigere, qui apud nos veritatem causa competenter alleget; quatenus pertractatis omnibus quod statuendum est, sub deliberationis robore sentiatur. Illud etiam dilectionem tuam facere debere præcipimus, ut fratrem, & Coepiscopum nostrum Viennensis urbis Antistitem misso nuncio, & scriptura commoneat, ut constitutis diebus is quoque hominem proprium dirigat, qui partis ejus allegationes competenter insinuet: ut de promutis ab utraque parte suggestionibus securius quæ in perpetuo servanda sint disponantur. Quia semper suspectus judicat, qui sub unius, quod videtur eligit deploratione sancire. Dominus te incolumem custodiat frater charissime. Data sub die III. Kal. Novem. P. C. Paulini V. C.*

CO-

PAGIUS

Symmachi PP. ad Eonium Episc. Arelatensem Epistola.

scripta sunt ad Eonium, non vero ad *Cæsarium* ut credidit Baronius. Nam Sanctus Cæsarius initio tantum sequentis sæculi Arelatensis Episcopus renunciatus est, ut infra videbimus. Præterea eæ epistolæ diversis annis datæ. Prior quæ tam a Baronio num. XXXVII. quam a Labbeo Tom. IV. Concil. pag. 1292. inverso ordine refertur; ad præsentem annum pertinet ut ejus subscriptio demonstrat: *Data sub die III. Kalendas Novemb. post Consulatum Paulini V. C.* qua formula præsens annus denotatur. Questus erat *Eonius* Arelatensis Episcopus apud Symmachum Papam, Viennensem Episcopum *contra regulas Ecclesiastici constituti* Ecclesiæ suæ jura invasisse. Quare Pontifex, qui a prædecessoribus statuta servari volebat, *Eonio* injungit, ut aliquem ad se dirigat, *qui apud se veritatem causa alleget*, utque Viennensem Episcopum moveat, quo *is quoque hominem proprium dirigat, qui partis ejus allegationes competenter insinuet*.

XIII.

Sua anno & ordini restituta.

Tum Symmachus acceptis aliis literis ab *Eonio* per Crescentium Presbyterum missis, quibus dicebatur Anastasium Papam *aliqua contra veterem consuetudinem* jussisse observari, Symmachus Eonium commonuit, *ut in ordinandis per singulas Urbes Sacerdotibus* (controversia enim inter utrumque Episcopum ex ordinatione Episcoporum *in vicinis Civitatibus exorta erat*) *cana ac reverenda servetur antiquitas, nec novella constitutio vetusta sanctionis robur imminuat*, ubi loquitur Symmachus de divisione utriusque Provinciæ alias a Leone Magno facta quam infringi pati nolebat. Epistola Eonii ad Symmachum periit, sed hæc nos docet Symmachi ad Eonium Epistola a Baronio num. XXXVI. & a Labbeo loco laudato recitata. Ejus hæc est subscriptio: *data III. Kalendas Octob. iterum post Consulatum Paulini Junioris V. C.* ideoque anno Christi D. ut recte apud Labbeum, non vero currenti, ut perperam apud Baronium legitur. Hæc Epistola (cujus initium: *Dilectionis tuæ literas*, &c.) data, postquam hoc anno Symmachus ad Eonium scripsisset Epistulam cujus initium: *Movit equidem nos*, &c. quam numero superiori ad præsentem annum pertinere ostendimus. Utraque itaque Epistola in futura Conciliorum editione ordini suo restituenda, ac præterea ex subscriptione illius, quæ data est *III. Kal. Octob.* vox *Junioris* ab aliquo sciolo intrusa, expungenda erit; cum *Paulinus* anno CDXCVIII. Consul ordinarius dici non possit *Junior*, quia nullus ejusdem nominis eum in Consulatu præcesserat, quemadmodum anno superiori num. I. jam diximus.

XIV.

Florent in Galliis SS. Euspitius & Maximinus Abbates Miciacenses.

Hoc circiter anno contigit Virdunensium defectio a *Chlodoveo* Francorum Rege. Aimoinus enim lib. 1. cap. 17. refert id accidisse post hujus Regis baptismum, & ante expeditionem Burgundicam, quam tamen anno sequenti suscepit. In Vita Sancti *Maximini* Miciacensis Abbatis, quam Duchesnius Tom. I. Script. Franc. edidit, legitur, Cives Virdunenses adversus *Chlodoveum* Regem rebellasse, & cum muri arietibus atque aliis machinis jam cedere viderentur, Sanctum, *Euspicium* ejusdem Civitatis Presbyterum missum esse ad Principem, qui ejus precibus motus *impunitatem quantocius necessitatis* tribuit, jussitque, ut *Euspicius* & *Maximinus* nepos, ejus comitatui adhærerent. Cumque Aurelianensem Urbem Rex advenisset, *Euspicio* & *Maximino* tribuit agrum Miciacensem aliasque possessiones, ut *in eis famulis Dei absque ullo, liceret Domino famulari, incommodo*, inquit Auctor Vitæ Sancti Maximini. Jacta tunc fundamenta celebris Monasterii *Miciacensis*, cujus *Euspicius* & *Maximinus senior* primi Abbates fuere, illeque post biennium, *Maximinus* vero circa annum DXX. ad Deum migrarunt ut videre est apud Cointium in Annal. Ecclesiast. Franc.

COROLLARIUM
DE LEGATIONE ECCLESIÆ
ALEXANDRINÆ
AD APOSTOLICAM SEDEM.

I. Meminisse debes, lector, cum hoc ipso Annalium tomo superius (*a*) impii Dioscori funesta scelera narraremus, atque deploraremus pariter Alexandrinæ Ecclesiæ acerbissimum casum; nos ad aliquam consolationem levamenque tristitiæ, mentionem obiter habuisse de missa ab Alexandrino Patriarcha hoc tempore, dum præsens cuderetur tomus, legatione ad Clementem VIII. Romanum Pontificem: Quid tamen per legatos gestum esset, haud potuimus, pendente adhuc eadem Romæ causa, aliquid affirmare ac certum quid scribere. Ne igitur te de exitu rei animo suspensum dimisisse videamur: quid postea gestum sit coram ipso Romano Pontifice, cum ab eo iidem sunt auditi legati, & quomodo divino auxilio ex sententia tantum negotium confectum sit, sicut jucundum tibi fore putamus audire, nobis haud molestum erit referre: ex quibus & tu (si Catholicus es) hæc sciens, plurimas Deo gratias agas; sin autem transfuga inter impia hæreticorum agmina profiteris, magis magisque erubescas & confundaris, in te illud propheticum dictum audiens (*b*): *Erubesce Sidon, ait mare.*

II. At non invidiam, patiar, neque calumniam, si vetera præ manibus habens, recentia tractem: pro me enim honorificam satis fortemque Dominus noster visus est habuisse suis verbis apologiam, cum ad opulentum parabolarum convivium apposuit hujusmodi corollarium (*c*): *Ideo omnis Scriba doctus in regno cælorum similis est homini patrifamilias, qui profert de thesauro suo nova & vetera.* Et sponsa, quæ gerit typum Ecclesiæ, mystice in Canticis cecinit (*d*): *Omnia poma, dilecte mi, nova & vetera servavi tibi.*

III. Non satis quidem sufficio divinam admirari providentiam in Ecclesiæ regimine mille signis quotidie magis magisque elucescentem: quibus appareat luce perspicua, nolle Deum in maxima qualibet & horrenda Ecclesiæ tempestate sileri præconia veritatis. Sic enim in passione Domini arripientibus fugam Apostolis, latro confitetur in cruce, & (*e*) Centurio aperta voce vere Filium Dei Christum professus est: tacentibus si fieri posset, cunctis hominibus qui confiteri deberent; tunc fore ut lapides clamorem emitterent, Dominus dixit (*f*). Suppetunt quidem de his innumera argumenta: sed non est opus ut ab antiquitate petamus exempla, cum præsentis sæculi rerum status his plus satis abundet. Cum enim negant Catholicam fidem filii desertores, Romanæ Ecclesiæ rebellantes, traducuntur que in errorem Boreales provinciæ, atque insurgunt blasphemantes & insanientes in cathedram Petri: ecce Indi & Antipodes credentes Christo, se filios esse Romanæ Ecclesiæ gloriantur, ejusdemque ubera sugentes, matrem sciunt, & matrem appellant, ab eaque se in Christo esse genitos recognoscunt.

IV. Dum igitur in ipsum Romanæ Ecclesiæ Pontificem phrenetici isti, dicendi potius arreptitii, jaciunt contumelias atque evomunt toxicatas vipereo ex ore blasphemias: in immensum multiplicato fœnore aliunde compensat Deus benedictiones, laudes, præconia, summosque gloriæ titulos: adeo ut non toleranda libenter tantum, sed & expetenda quodammodo videantur reproborum hujuscemodi maledicta, pro quibus adeo amplam confertamque Deus rependit benedictionum mensuram, secundum illud Davidicum (*g*): *Forte respiciet Dominus afflictionem meam, & reddet mihi Dominus bonum pro maledictione hodierna.* Unde & cecinit (*h*): *Maledicent illi, & tu benedices.*

V. Nam idem penitus accidit, quod idem Propheta (*i*) fore prædixerat, cum (secundum S. Augustini (*k*) sententiam) de hæreticis ista vaticinatus est: *Polluerunt testamentum ejus*: dum conati sunt abolere promissiones Dei. Sed quæ hos mox subsequatur pœna peccati, sic subditur: *Divisi sunt ab ira vultus ejus*: Nam maxima omnium indignatio, cum Deus impium mentis percutit cæcitate, & e sua ejicit domo atque a filiis dividens, alienam ab hæreditate constituit. Sed quod nullum afferat Ecclesiæ damnum segregatio impiorum, illud æque subjicitur: *Et appropinquavit cor illius*: etenim tunc evidentiora amoris signa Christus ostendit Ecclesiæ, majora dona impertiendo. Quod hoc nostro sæculo præcipue factum cognoscimus, dum impii Novatores irritum reddere conati testamentum ejus, nempe factas a Christo Petro promissiones, divisi sunt ab Ecclesia Romana: sed tunc

(*a*) Anno Christi 451.
(*b*) Isai. 23.
(*c*) Matt. 13.
(*d*) Cant. 7.
(*e*) Matt. 27. Marc. 15. Luc. 23.
(*f*) Luc. 19.
(*g*) 2. Reg. 16.
(*h*) Psal. 108.
(*i*) Psal. 54.
(*k*) Aug. in Ps. 54.

tunc magis cor Christi ipsi appropinquasse cognoscitur, cum novum ei adiicit Orbem; & qui per tot sæcula errore sepulti, inter mortuos fuerant deputati Alexandrini, iidem quasi nova resurrectione ad vitam revocati ipsi matri omnium Romanæ redduntur Ecclesiæ, ex qua fuerant propagati, carissima soboles, Marci filii, & cum ipsis omnes Ægypti provinciæ, atque his commonione conjuncta universa Ecclesia Æthiopica: ita ut magno miraculo, rerum versa vice, Æthiopes dealbentur, dum super carbones facies Borealium denigrantur. Sed jam quæ spectant ad tanti ponderis legationem epistolas recitemus, primamque ordine ponamus quæ scripta est ab Alexandrino Patriarcha nomine Gabriele: sic enim se habet:

VI. *In nomine Patris & Filii & Spiritus sancti unius Dei. In nomine Dei compatientis atque misericordis. Gloria Deo sempiterna. Salus a Domino. O Deus da salutem.*

Epistola Patriarchæ Alexandrini ad Clementem VIII.

Humilis Gabriel Dei gratia famulus sedis S. Marci in urbe Alexandrina Ægyptia & in omnibus aliis locis sibi conjunctis, Australibus, Maritimis, & Æthiopicis nonagesimusseptimus Patriarcharum, S. Marci Evangelista successor salutem impartitur, atque osculum offert spirituale Patri Domino, Patrum Patri, Patriarcharum Principi, tertiodecimo Apostolorum gloriosi Domini nostri Jesu Christi, & quinto SS. Evangelistarum, S. Petri Apostoli successori. Quod audis appellari ipsum Clementem Romanum Pontificem, Apostolorum decimumtertium: ob vitæ sanctæ merita id ab eo dictum intelligas: sicut Gregorius Nyssenus eodem reperitur usus dicendi genere, ubi in oratione habita in funere Meletii ita exorditur: *Auxit nobis numerum Apostolorum novus Apostolus*, &c. Itemque scias sic quintum Evangelistam eumdem nominari, quod notum esset, quod quæ a Romanis Pontificibus de fide docentur, nulla vel levi valeant mendacii suspicione labefactari. Sed & alios audi, quibus eumdem cumulat, titulos dum pergit: *Petro fidei super ejus cathedra in magna Roma sedenti, cui data est a Deo potestas ligandi atque solvendi, cujus mentio fit in sacro Evangelio, cum dicit: Tibi, O Petre, dedit claves regni cælorum: quod ligaveris super terram, ligatum erit in cœlis, & quod solveris super terram, solutum erit in cælis. Tu enim loco ejus constitutus, & successor et super terram, Pater noster, & Dominus noster, atque corona capitis nostri, Dominus Papa Clemens Octavus, Papa Romæ, Misereatur mei Dominus benedictione orationum ejus.*

VII. *Gratias agimus Deo altissimo, eumque sanctificamus & magnificamus: quod te constituit Christus Catholicæ fidei habenas tenentem, & sanctæ Catholicæ & Apostolicæ Romanæ Dei Ecclesiæ fundamenta servantem, misericordem & pium super universum populum Christianum, ac diligentem omnes in Christum credentes, instar beatissimi Petri, qui te succedere fecit in ejus cathedram. Tu qui affectus es caput & maximus Patriarcharum, & Magister & Prædicator totius populi Dei, illos doctrinis tuis spiritualibus irrigas, eosque sermonibus tuis cibas salutaribus. Quam ob causam sanctas litteras tuas ad humilitatem nostram misisti per filium benedictum, dilectum, amabilem, devotum, Orthodoxum, Hieronymum Vecchiettum: Quibus postquam astitimus, sigilloque excellenti aperto, eas deosculati sumus, ac si sanctam tuam deoscularemur imaginem, & ab eis gaudio affecti sumus, tanquam Pauli Apostoli, cæterisque Catholicis epistolis: & gratias egimus Deo excelso ob nimiam erga nos dilectionem tuam: ac preces ad Dominum, (cui laus) effudimus, ut te super sedem suam cum quiete & tranquillitate ad annos plurimos conservet.*

VIII. *Certiorem autem te facimus, Pater spiritualis olim venisse filium benedictum Joannem Baptistam cum litteris Domini Patris Papæ Gregorii XIII. (Deus misereatur nobis benedictione orationum ejus) ad Patrem Patriarcharum Amba Joannem, in Patriarcharum numero nonagesimumsextum. Ipsum Joannem Baptistam redisse ad humilitatem nostram cum litteris Domini Patris Papæ Sixti V. quæ dilectionem & unionem cum sancta Catholica Romana Ecclesia, & salutares sermones, gregisque custodiam, ac pro eo mundi Creatorem orare & precari admonebant: quod quidem acceptavimus, eique obedivimus. Crevitque apud nos, & apud omnes filios nostros Christianos Dei populos gaudium & lætitia, quod ad nos pervenerunt litteræ tuæ, maxime Pater, per dictum filium tuum benedictum Hieronymum. Rogamus itaque sanctitatem tuam, eique supplicamus, ne obliviscaris nostri in continuis orationibus & petitionibus tuis ad Deum, ut nos adjuvet, atque confirmet in fide recta, efficiatque ut quæcunque divina atque spiritualia jusseris mandata, adimpleamus, nosque liberet a rapacibus Satanæ lupis: sumus etenim miseri ac impotentes, & in mari peccatorum immersi; neque alia nobis remanet salus, quam summi Dei gratia, & continuæ ac sanctæ pro nobis orationes vestræ. Apud me enim humilem nulla est socordia vel repugnantia erga divina præcepta: & sicuti antiquitus erant Patres prædecessores in sede Romana, & in S. Marci sede ad hoc usque tempus spirituali cum dilectione ac vera charitate, ita eorum vestigia imitamur.*

IX. *Certiorem etiam reddimus Patris Papæ sanctitatem, quod tempore Patris Patriarchæ Amba Gabrielis in Patriarcharum numero Alexandrinæ regionis nonagesimiquinti (cujus animæ Deus tribuat requiem,*

quiem, nostrique misereatur orationibus ejus) venit ad eum Nuncius Patris Papæ urbis Romæ, vir doctus, & virtute præditus, nomine Ambrosius, Episcopus Auriensis, qui in Ecclesiis nostris Ægyptiis celebravit, sanctumque exposuit Evangelium, præsentibus presbyteris, diaconibus, aliisque Christianis; factumque est eis gaudium magnum atque ineffabile: & ego humilis Gabriel scriba litterarum Patriarchæ atque famulus & hujus epistolæ scriptor his actibus præsens eram. Rursus ipse ego humilis Gabriel sedis sancti Marci famulus, cum hujus rei memoriam perpenderim, gavisus sum valde ob unionem dilectionis; desideravitque anima mea, ut sic etiam fiat sanctitatis vestræ tempore: utque nostram erga sanctitatem vestram dilectionem, nostramque in divina charitate approbetis unionem cum Ecclesia Romana, quæ est caput & basis omnium Catholicarum Ecclesiarum.

X. *Si vero quæsiverit prædictus D. Pater de professione & fide nostra in Christum Dominum, deque mirificæ incarnationis ex immaculata semper Virgine Maria demonstratione: hæc omnia sunt apud vos definita a Patribus antecessoribus sanctis Patriarchis, in archivis Romanis servata, prout etiam apud nos scriptis est traditum. Si autem quæsiveris de paupertate, miseria, oppressione, ac nimio labore nostro, in quibus vivimus; quamplurima sunt, nec ea alius scit, quam solus Deus, cui laus: sumus tamen divites, excelsi Dei gratia, ejus freti misericordia, quæ adjuvat inopes & indigentes, sicuti sum ego miser. Gloriosum ergo Dominum reget Pater omni tempore, ut nos sua misericordia adjuvet, suaque gratia amplectatur; ut mandata divina, atque præcepta Evangelica, quæ nobis jusserit, adimpleamus.*

XI. *Sanctitatem tuam certiorem facio ego humilis, missos esse a nobis cum his litteris filios benedictos sacerdotem Josephum, & sacerdotem Abdelmessia (benedicat eis Deus) ut sistant coram Domino Patri, nostroque nomine salutem ei impartiantur, pedesque vestros deosculentur, & gratias vobis agant de vestra in nos benignitate, vicesque nostras gerant, & vobis nostram narrent paupertatem ac miseriam, atque monachorum, pupillorum, & locorum nostrorum eRogamus ideo Patris sanctitatem, ut illos & nos benigne respiciat & commendatos habeat, utque ad nos ejus ope & auxilio salvi redeant & incolumes ad continuam dilectionem & hujus negotii ac divinæ servitutis, quam nobis injunxistis, perfectionem; & ipsi innotescere faciant sanctitati vestræ ore, absque scriptis, quod sit Christi Vicarius, & Patriarcharum atque Catholicæ & Apostolicæ Romanæ Ecclesiæ caput, tibique ore proprio testimonium perhibebunt; & quicquid dixerint; veluti ex ore nostro accipies; & quæ Pater eos docuerit, nobisque significaverint cum ad nos reversi fuerint acceptabimus, nemine repugnante; & quæ ipsis mandaveritis & præceperitis, nos exequemur.*

XII. *Deum altissimum rogamus, ut Ecclesia sit una Catholica & Apostolica sine divisione, & sine separatione, ut efficiamur Christi membra dilectionis & charitatis ligamine colligati sine schismate, precibus sanctissimæ Dominæ Mariæ semper Virginis, & optimorum Patrum nostrorum Sanctorum Apostolorum. Amen, & laus Deo sempiterna. Epistolæ versus sunt octogintaocto, excepta divini nominis invocatione signoque sancto; neque inter versus est aliquid interpositum, neque in ejus marginibus verbum aliquod, præter id quod scriptum est in ea, suntque obsignatæ conjunctiones ejus solito Cameræ nostræ sigillo, & Domino nostro gloriæ sempiterna. Scripsimus die decimasexta mensis Hatur benedicti, anno a sanctis Martyribus millesimo trecentesimodecimo, id est, die XXII. mensis Novembr. anno Domini M. D. XCIII.* Peculiaris ista est antiquitus servata Alexandrinorum fidelium & totius Ægypti chronologia, ut a SS. Martyribus numerent annos, ex pietate nempe deducta. Etenim horrescentes nomen Diocletiani Imperatoris acerbissimi Christianorum persecutoris in annorum numeratione, quam ille ab exordio sui Imperii faciendam præscripserat, recensero (quod posteros fecisse diximus) ipsi ab ejusdem Imperatoris anno primo itidem numerum deducentes, loco nominis persecutoris Ecclesiæ Diocletiani, S. Martyres posuere. Sed quod in dicto numero inveniantur ipsi eam chronologiam inchoasse ab anno Domini ducentesimo octogesimotertio, primus vero annus Diocletiani a nostris (ut vidimus) numeretur anno Domini ducentesimo octogesimo quarto: nihil tamen scias esse discrepantiæ, cum idem sit apud eos octogesimustertius tertia ex parte, qui apud nostros Latinos octogesimusquartus: nam mense Thoth, qui incipit quarto Kal. Sept. ipsi annum auspicantur. His vero ad postremum hoc additur:

Perveniat, volente Deo, Romam ad manus magni Papæ, ex Alexandriæ Coptorum Patriarcha.

His subiicitur admonitio ab eodem Patriarcha suis legatis data, quæ sic se habet:

XIII. *In nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti unius Dei. Gloria Deo. Sempiterna salus a Domino. O Deus, da salutem.*

Missa hæc benedictio est ab humili Gabriele Dei gratia sedis S. Marci Alexandriæ, Ægypti, Æthiopiæ, & cunctarum provinciarum famulo: Benedictis filiis religiosis monachis fidelibus presbyteris, reverendo sacerdoti Josepho, & reverendo sacerdoti Abdelmessiæ monachis deserti S. Macharii, benedicat eis Deus. Quod autem ab ipsis volumus, est, quod gloriosi Domini obtulimus donum, & cum eorum di-

dilectione convenimus, ut ipsos mitteremus ad Dominum Patrem, Patrum Patrem, caputum & Patriarcharum Principem super S. Petri Apostoli cathedra in Regione Romana sedentem, Catholicum & Apostolicum Christi Domini super gregem ejus successorem & Vicarium Dominum Papam Clementem VIII. Perpetuos efficiat Deus altissimus dies Pontificatus ejus, & misereatur mei abjecti, totiusque populi Christiani, meritis orationum ejus. Amen.

XIV. *Itaque obtemperaverunt rogationibus nostris, curamque & humanitatem ipsorum requisivimus, ut ubi pervenerint ad D. Papam Clementem, pedes ejus pro nobis deosculentur, ejusque mandata auscultent, & ei obediant, sintque coram eo & in ejus famulatu stantes & obedientes ejusque sermones auscultantes, ac si essent ex ore Christi Domini, ex præsentia & reverentia ejus timentes ac trementes, sanctitati ejus supplices, quousque ad nos inde redierint; & vices nostras gerunt, eique narrent paupertatis & miseriæ nostræ ac monachorum nostrorum pupillorum & locorum statum: Patris sanctitati supplicent, ut vos & nos benigne respiciat, atque commendatos habeat, utque ad nos redeatis ejus auxilio salvi & incolumes ad continuam dilectionem, & ad omnium quæ vobis præcepimus observantiam in divina servitute erga D. Papam Christi successorem, qui est caput Patriarcharum, & basis Catholicæ & Apostolicæ Romanæ Ecclesiæ: & quicquid dixeritis ex ore vestro, tamquam ex nostro erit prolatum: & in sermonibus ejus confirmamini; quoniam omnia, quæ ipse vobis ore suo dixerit, tamquam ex ore Christi erunt prolata.*

XV. *Ideo ea suscipite, eisque obedite, & mandatis ejus ne sitis repugnantes: Quicumque enim divinis ejus præceptis non obtemperaverit, Christo Domino, qui sua gratia ipsum erexit minime obtemperat. Itaque omnia quæ vobis dixerit D. Pater circa sanam professionem, atque rectam in Catholica & Apostolica Romana Ecclesia fidem nobis referetis, & ea exequemur una cum gente nostra. Quamobrem eumdem vobis repetimus sermonem, ut sitis auscultantes & obedientes absque repugnantia. Omnia enim quæ mandaverit D. Pater, nos exequemur: & quicquid Evangelium per os ejus reprobaverit, si apud nos erit, reprobabimus. Cumque redieritis ad nos, & optima renunciaveritis mandata, non transgrediemur ea. Horum autem omnium fundamentum est, ut Ecclesia Romana, & Alexandrina sit una, vinculo charitatis sine divisione colligata.*

XVI. *Deum rogamus, ut sanctum Papam diu servet incolumem: & confirmatio hujus est signum sanctum & venerabile super ejus marginibus sigillum, & laus Deo Sempiterno. Scripsimus die decimasexta mensis Nutur benedicti, anno juxta Coptorum computationem millesimo trecentesimo decimo, id est, die vigesimasecunda mensis Novembris anno Domini M. D. XCIII.*

XVII. His additur epiſtola Joannis Comus Alexandriæ, quem antiquitas nominare consuevit Corepiſcopum, utpote qui res Eccleſiæ Alexandrinæ loco Epiſcopi adminiſtraret: cui cum inditum vides titulum Diſcipuli, ſcias ita dici ſolitos eſſe inferiores Epiſcopos:

XVIII. *In nomine Dei æterni, sempiterni, vivi, & perpetui in æternum.*

Discipulus peccator inutilis osculatur terram, inclinans caput suum peccatis obnoxium, iniquatum, vile, subtus pedes mundos dominicos, paternos, patriarchales Patris nostri capitis, & Principis nostri, & vigilantis de salute animarum nostrarum, Patris nostri justi, & vasis honorabilis electi Patris Patrum, & Principis Principum, tertii decimi Apostolorum mundorum, & quinti Evangelistarum sanctorum, Patris corporalis, & Angeli spiritualis, sedentis supra sedem S. Petri Apostoli, tenentis in manu sua pura sceptrum principatus & crucem fidei, mitrati, induti stola sacerdotali sacerdotis in æternum secundum ordinem Melchisedech, in cujus manu est absolutio & ligatio & honoratio, timentis Deum pastoris boni ovium rationalium, Patris honorandi, electi Papæ Clementis Octavi in Urbe magna Roma, Catholica, Apostolica: Perpetuet Deus excelsus principatum ejus pacificum a molestiis, & misereatur servi pauperis peccatoris per exauditionem orationum & petitionum suarum. Amen, Amen, Amen.

XIX. *Quod autem repræsentat Discipulus peccator sanctitati Patris, est, pervenisse ad Discipulum epistolam benedictionis a sanctitate Patris comitem fratris dilecti amabilis Hieronymi Vecchietti, quam accepit Discipulus honoratione ac magnificatione, eamque legit Discipulus stans pedibus suis, & intelleximus quicquid in ea nobis scripsit in verbis elegantibus; & gratias egimus Christo Domino, cui gloria, qui dignos nos fecit ad recipiendum hanc gratiam maximam, & donum egregium; quia Discipulus non est dignus hujusmodi propter magnitudinem peccatorum suorum multorum. Item pervenit ad nos quod nobis donavit sanctitas Patris ex abundantia gratiarum suarum, hoc est, liber quatuor Evangeliorum sanctorum impressorum, & fuit nobis pro eo maxima lætitia & gaudium & consolatio; Deus excelsus autem perpetuet principatum Patris multo tempore. Nec lateat sanctitatem Patris: ubi pervenissent litteræ sanctitatis Patris ad Discipulum in urbe Alexandrina, abfuisse Patrem Patriarcham Amba Gabrielem Patriarcham Alexandriæ in partibus provinciæ. Se id ad exigendam eleemosynam a piis hominibus in nomine monachorum pauperum egenorum: eo ipso misimus ad eum litteras*

rat ex parte noſtra affirmantes ei, ut præſens eſſet in Ægypto, ad aſſiſtendum litteris ſanctitatis Domini Patris. Cum autem accepit litteras Diſcipuli ſtatim præſens fuit in Ægypto.

XX. *Et direximus ad eum fratrem dilectum Hieronymum Vecchiettum: convenit eum in Ægypto civitate munita, & tradidit ei litteras Domini Patris, quas legit ad verbum; & quicquid ei ſcripſit, accepit magna auſcultatione & obedientia atque exhibitione, & ſtatim ſcripſit ad vos reſponſum litterarum quantum in eo ſatis erat amplificationis verborum, & direxit ad vos litteras ſigillo munitas ſecundum conſuetudinem comitis legatorum, hoc eſt, noſtri Patris ſacerdotis Joſeph, & noſtri Patris ſacerdotis Abdelmeſſia, ex primis monachis monaſterii ſancti Macarii in deſerto ſancto in Valle Atrun; & jam ſcripſit Pater Patriarcha Anba Gabriel litteras ſuas ſigillo munitas & ſignatas ad monachos dictos, & præcepit eis, ut obedientiam exhiberent, & dicerent ſermonem ad ſanctitatem Patris Papæ, neque diſcederent a præceptis illius, & a quacumque re, quam præceperit Pater, non diſcederent ictu oculi, quia quicumque audiverit doctrinas Patris, ipſe audiet doctrinas Chriſti Domini, cui gloria: & qui contradixerit ſermonibus Patris, ipſe contradicet Chriſto Domino: cui gloria.*

XXI. *Voluntas autem in eo eſt, ut ſint ſimul concordes in charitate ſpirituali, & ſit Eccleſia una Romana, & Alexandrina, neque ſit inter nos differentia ulla in quacumque re. Et quod Diſcipulus peccator Joannes Comus ſedis S. Marci Alexandriæ volebat præſens eſſe apud ſanctitatem Patris (ſicut Chriſtus Dominus ſtit, cui gloria) & exhibere inclinationes ſubtus pedes ejus mundos, & oſculari manus ejus puras, & non potuit Diſcipulus id exequi propter multas cauſas: quia Diſcipulus vir ſenex eſt, & multarum infirmitatum, & non poteſt iter facere, & præcipue ab hac remota regione; præterea propter obſequium Eccleſiarum Alexandriæ, & negotia egenorum & pauperum & infirmorum & pupillorum & viduarum, & hujuſmodi.*

XXII. *Et ideo direximus ad ſanctitatem Patris puri filium noſtrum cariſſimum, filium Barſum miniſtrum ex filiis noſtris & filiis Eccleſiæ ſanctæ, ut exhiberet ad ſanctitatem Patris multas inclinationes, & oſcularetur pedes ejus mundos vice Diſcipuli. Et quod petendum a beneficentia ſanctitatis Patris, abſque præceptione ſuper illum, eſt, ut habeat curam filii noſtri filii Barſum Archidiaconi, quam maxime poterit, eumque reſpiciat oculo ſollicitudinis & miſericordiæ; eo quod miſimus illum ad ſanctitatem veſtram puram, ad adipiſcendam benedictionem, & documenta egredientia ab ore tuo puro: & jam præcepimus ei, ut exhiberet obedientiam, & ne unquam diſcederet ab omnibus quæ ei injunxerit ſanctitas Patris. Et quod petendum a ſanctitate Patris, propter Chriſtum Dominum, cui gloria, eſt, ne ægre ferat Diſcipulum peccatorem, quaſi audacem & præſumentem ſuper ſanctitate ſua pura: quia Diſcipulus inutilis eſt & peccator, atque exitus totius negotii incumbit miſericordiæ Chriſti & orationibus Patris accepti.*

XXIII. *Jam pervenit ad nos, quod donavit ſanctitas Patris de eleemoſyna ſancta accepta nomine Eccleſiarum Alexandriæ per manum fratris dilecti Hieronymi. Chriſtus autem Dominus, cui gloria, retribuet ſanctitati veſtræ puræ pro eo dupla in regno cælorum: & jam diſtribuimus illud, ſecundum diſtributionem Vicarii fidelis in pecunia domini ſui: Jamque perpetua facta eſt memoria D. Patris ſuper templa ſacra, omni tempore in Eccleſiis Alexandriæ, tempore ſacrificiorum, & orationum nocturnarum & diurnarum.*

XXIV. Quanta vero his temporibus anguſtia laboret Alexandrina Eccleſia ſub immani Turcarum dominio, quæ his ſubduntur tibi facile indicabunt: ut plane terribilem Dei vindictam adverſus eam & omnes Orientales, ubi defecerunt a communione Apoſtolicæ ſedis, immiſſam, nemo prudens abſque mentis horrore, animique pavore valeat contemplari. Ut de ea lugubre illud Hieremiæ carmen ſit occinendum (*a*): *Haccine eſt urbs perfecti decoris, gaudium univerſæ terræ?* Quæ enim omnium Orientalium Eccleſiarum florentiſſima, & opulentiſſima erat, eo nunc paupertatis & anguſtiæ redacta, ipſis etiam ſacerdotalibus indumentis, neceſſariiſque ſubſidiis caret, quæ ſibi a Patre Patrum Romano Pontifice impendi rogat. Dei namque diram hanc eſſe vindictam, ut ſacerdotes laborent inopia, quiſque intelliget, qui Domini ſententiam in Eli filios & eorum poſteros promulgatam attendit (*b*), cum fore dicit ut rogaturi eſſent ut admitterentur ad unam partem ſacerdotalem, ut comederent buccellam panis: & quod ait ipſe Dominus per Malachiam (*c*): *Ad vos mandatum hoc, O ſacerdotes: Si nolueritis audire mittam in vos egeſtatem, &c.* Iteratumque plane quod per Iſaiam de Ægypto prædixerat (*d*): *Tradam Ægyptum in manu dominorum crudelium, & Rex fortis dominabitur eorum.* Tale judicium & reliquis ſubituris, qui ab Apoſtolica ſede rebellant: ut cladibus preſſi, cogantur tandem cognoſcere & invocare matrem, cujus ſe filios eſſe negarant. Sed audi petentes matris ubera, qui diu errantes ab utero locuti ſunt falſa.

(*a*) Thren. 2.

(*b*) 1. Reg. 2.

(*c*) Mala. 2.

(*d*) Iſa. 19.

XXV. *Veruntamen ſanctitas Patris (perpetuet Deus excelſus principatum ejus) propter Chriſtum Dominum non obliviſcatur noſtri, Eccleſiarum noſtrarum, ac nationis noſtræ, ac Alexandriæ exiſtentium: quoniam Eccleſiæ ac natio noſtra pauperes ſunt valde: neque percontandum eſt de præſen-*

ti

ti earum paupertate, inopia, atque indigentia. Nam Alexandriæ tres sunt Ecclesiæ Catholicæ, una nomine principis Angelorum sancti Michaelis, secunda sancti Marci Evangelistæ Catholici, ac tertia nomine martyris magni sancti Georgii extra urbem ad littus maris salsi; & omnes tres Ecclesiæ indigent ædificatione, vestitu, & impensis pauperum atque egenorum.

XXVI. *Item tributa & reliquæ exigentiæ propter Judices ac rerum Præsides, quotiescumque tentaverit dæmon, quem Deus excelsus confundat; ac Discipulus non potest iis satisfacere: nostra enim natio, populique nostri omnes, cum pauperes fiat atque inopes, his satisfacere non possunt: sed si sanctitas Patris solicita fuerit de Discipulo, ac de nostris populis & natione nostra, satis erit. Si vero sanctitas Patris interroget de statu nostro, ac de statu nationis Christianorum Coptorum, deque præsenti eorum inopia, indigentia ac paupertate, quicquid contingat illis ob solutionem tributorum atque exigentiarum, quantaque patiantur verbera, contemptum, positiones in catenis & vinculis & carceribus, ac cætera id genus, & nisi auxilium Christi (cui gloria) apprehendat eos, discederent aliqui a fide Christi. Discipulus autem hujus rei causa in maximo labore est; quoniam sumus in summa persecutione.*

XXVII. *Et quod petendum a sanctitate Patris, est, non obliviscatur nostri in eleemosyna singulis annis nomine Ecclesiarum & pauperum Alexandrinæ urbis, & in hoc obtineatis maximam mercedem & permanentiam, sicuti sanctitas Patris ostendit, ut perpetua sit memoria vestra sancta super templa sacra in Ecclesiis Alexandriæ omni tempore, & in perpetuum. Jam pervenit ad nos cum fratre dilecto & amabili Hieronymo, quod donavit sanctitas Domini Patris ex vestitu Ecclesiæ sanctæ, & ornatis vestibus sericis: & jam scripsimus nomen Domini Patris supra vestitum sacrum. Modo egemus alio indumento albo pro vestitu sacerdotis tempore sacrificii mundi, sicut & vestitu ministrorum tempore ministerii: idque totum repræsentamus auribus sanctitatis Domini Patris.*

XXVIII. *Discipulus autem stat pedibus suis ad obediendum mandatis sanctitatis Patris: quoniam omnes sumus auscultantes, obedientes, atque erecti ad omnia quæ nobis præceperit, & ad implendum negotium, Deo volente; quia sumus sub obedientia: nam Pater est summus Patriarcharum, & caput capitum, & successor sancti Petri Apostoli; & quod ligaveris, erit ligatum; & quod solveris, erit solutum. Debitum vero quod attinet ad nos & ad omnes sacerdotes ac ministros, & ad populum Christianum, est auscultare & obedire, nulloque modo contradicere Patri in omni re, quam nobis præceperit: nam qui debito contrarius fuerit, erit ejus status perditus atque inutilis.*

XXIX. *Petimus autem a Christo Domino (cui gloria) ut vos perpetuet ac stabiliat supra Sedem S. Petri multos annos, & perpetuet principatum vestrum, subjiciatque inimicos vestros sub pedibus vestris, ac vestras doctrinas & sanctas nobis prodesse efficiat. Nos expectamus responsum vestrum ad nos in quo opus erit: nam nulla umquam differentia inter nos erit cum sit Ecclesia una Romana, atque Alexandrina. Si vero interrogetis de fratre ac amico vestro Patre Patriarcha Amba Gabriele Patriarcha Alexandriæ, ipse orat pro vobis nocte ac die, & est sub obedientia vestra, statque pedibus suis ad obediendum, & expectat responsum vestrum cum legatis discipulis prædictis; & sic omnes sacerdotes & ministri orant pro vestra sanctitate, ut semper permaneat. Petitio autem Discipuli ab abundantia gratiæ vestræ erit, ne obliviscamini nostri in recordatione ad extremum orationum vestrarum sanctarum, ut remittat nobis peccata nostra per vestras preces acceptas ante Dominum Deum. Atque innovatio petitionis a sanctitate Patris est in commendatione filii nostri filii Barsum, & quam primum ejus redditus ad nos cum responso post osculum terræ sub pedibus Patris: perpetuet Deus excelsus principatum ejus multo tempore. Datum die sabbati benedicti, duodecimi mensis Chiach benedicti Coptici, anno millesimotrecentesimodecimo a captivitate Martyrum mundorum, id est, die decimaoctava mensis Decembris, anno nativitatis Domini M. D. XCIII. Minimus Discipulorum discipulus peccator Joannes Comus urbis Alexandriæ.*

XXX. *Quod repræsentandum sanctitati Domini Patris est, quod Discipulus jam direxit ad sanctitatem patris filium nostrum Barsum Ministrum, nempe Archidiaconum Ecclesiæ Sancti Marci Catholici Alexandriæ: Pater autem respiciat illum oculo solicitudinis & misericordiæ ac miserationis, & toto tempore mansionis ejus Romæ detur ei aliquis ex magistris, qui illum dirigat ac doceat sapientiam & philosophiam & cæteras scientias ac virtutes, ut obtineatis in hoc mercedem perfectam abundantiorem portionibus, ac Deus excelsus pascat vos, perpetuet mansionem vestram, & faciat nos semper esse sub obedientia vestra.*

XXXI. Audisti clamores, percepisti lacrymas, considerasti angustias & miserias, quibus per multa sæcula pressi Alexandrini, tandem e tenebris emergentes, ad lucis radium apertis oculis, salutem implorant, secundum illud propheticum de iisdem Ægyptiis olim prænunciatum (a): *Clamabunt ad Dominum a facie tribulantis, & mittit eis Salvatorem & propugnatorem, qui liberet eos: & cognoscetur Dominus ab Ægypto, & cognoscent Ægyptii Dominum*

(a) Isai. 19.

nim in die illa, & colent eum in justitiis, &c. Quam autem id verum ſit, audi ipſorum legatorum profeſſionem Romæ editam coram ipſo Sanctiſſimo Clemente Papa Octavo & Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus, quam hic tibi ſubiicimus.

In nomine Patris & Filii & Spiritus ſancti, Dei unius. Amen, Sanctiſſime ac Beatiſſime Pater.

XXXII. *Ego humilis frater Joſeph de Epiſcopo filius quondam Michaelis de oppido Menciat Eldairelmobarrac Ægyptius nationis Coptorum monachus & presbyter monaſterii S. Macarii in deſerto Ægypti ordinis S. Antonii, ac unus ex procuratoribus & oratoribus Reverendiſſimi Patris & domini Gabrielis Patriarchæ Alexandrini nationis Coptorum, ad pedes Sanctitatis veſtræ conſtitutus, ac tam procuratorio nomine prædicti domini Gabrielis Patriarchæ mei principalis, quam etiam meo proprio & privato infraſcriptam ſanctæ Catholicæ fidei profeſſionem facturus una cum religioſo viro fratre Abdelmeſſia Elmechini filio Petri de civitate Georgea etiam Ægyptio monacho & presbytero ejuſdem monaſterii S. Macarii, altero ex procuratoribus & oratoribus prædicti domini Gabrielis Patriarchæ collega meo, promitto pro eodem domino Gabriele Patriarcha noſtro principali, quod ipſe illam ratam & gratam habebit, ac ſuſcipiet & acceptabit, & intra tempus competens ratificabit & emologabit, atque de novo juxta præſentem formam de verbo ad verbum faciet & emittet, & ſua manu ſubſcriptam & ſuo ſigillo obſignatam ad Sanctitatem veſtram & hanc ſanctam Apoſtolicam ſedem tranſmittet. Sanctam igitur Catholicam fidem explicite & expreſſe profitendo, dico & affirmo quod ſequitur:*

In nomine Patris & Filii & Spiritus ſancti, Dei unius. Amen. Sanctiſſime ac Beatiſſime Pater.

XXXIII. *Ego humilis frater Abdelmeſſias Elmechini filius Petri de civitate Georgea Ægyptius nationis Coptorum monachus & presbyter monaſterii S. Macharii in deſerto Ægypti ordinis S. Antonii, ac unus ex procuratoribus & oratoribus Reverendiſſimi Patris & domini Gabrielis Patriarchæ Alexandrini nationis Coptorum ad pedes Sanctitatis veſtræ conſtitutus, ac tam procuratorio nomine prædicti domini Gabrielis Patriarchæ mei principalis, quam etiam meo proprio & privato infraſcriptam ſanctæ Catholicæ fidei profeſſionem facturus una cum religioſo viro fratre Joſeph de Epiſcopo filio quondam Michaelis de oppido Menciat Eldairelmobarrac etiam Ægyptio monacho & presbytero ejuſdem monaſterii S. Macarii, altero ex procuratoribus & oratoribus prædicti domini Gabrielis Patriarchæ collega meo, promitto pro eodem domino Gabriele Patriarcha noſtro principali, quod ipſe illam ratam & gratam habebit, ac ſuſcipiet & acceptabit, & intra tempus competens ratificabit & emologabit, atque de novo juxta præſentem formam de verbo ad verbum faciet & emittet, & ſua manu ſubſcriptam & ſuo ſigillo obſignatam ad Sanctitatem veſtram & hanc ſanctam Apoſtolicam ſedem tranſmittet. Sanctam igitur Catholicam fidem explicite & expreſſe profitendo, dico & affirmo quod ſequitur:*

In nomine Patris & Filii & Spiritus ſancti, Dei unius. Amen. Sanctiſſime ac Beatiſſime Pater.

XXXIV. *Ego humilis Barſum filius Amineldauleh ex familia Elachim civitatis Alexandriæ Ægypti, Archidiaconus Patriarchalis Eccleſiæ S. Marci, nepos & orator Joannis Comus ſedis ſancti Marci ejuſdem civitatis Alexandriæ, ad pedes Sanctitatis veſtræ conſtitutus, ac tam nomine prædicti Comus Joannis mei principalis, quam etiam meo proprio infraſcriptam ſanctæ catholicæ fidei profeſſionem, quam coram Sanctitate veſtra profeſſi ſunt me præſente ſacerdotes Joſeph & Abdelmeſſias oratores Reverendiſſimi Patris domini Gabrielis Patriarchæ Alexandrini nationis noſtræ Coptorum, promitto pro eodem Comus Joanne meo principali, quod ipſe illam ratam & gratam habebit, ac ſuſcipiet & acceptabit, & intra tempus competens ratificabit & confirmabit, atque de novo juxta præſentem formam de verbo ad verbum faciet, & ſua manu ſubſcriptam & ſuo ſigillo obſignatam ad Sanctitatem veſtram & hanc ſanctam Apoſtolicam ſedem tranſmittet. Sanctam igitur Catholicam fidem explicite & expreſſe profitendo, dico & affirmo quod ſequitur.*

XXXV. *Corde credo, & ore confiteor, quod unus eſt Deus verus, omnipotens, incommutabilis, incomprehenſibilis, ineffabilis & æternus, Pater & Filius & Spiritus ſanctus, unus in eſſentia, trinus in perſonis, Pater ingenitus, Filius à ſolo Patre genitus, Spiritus ſanctus à Patre Filioque æternaliter procedens, non ſicut à duobus principiis, aut duabus ſpirationibus, ſed ab utroque tanquam ab uno principio, & unica ſpiratione. Pater non eſt Filius aut Spiritus ſanctus. Filius non eſt Pater, aut Spiritus ſanctus. Spiritus ſanctus non eſt Pater, aut Filius; ſed Pater tantum Pater eſt, Filius tantum Filius eſt, & Spiritus ſanctus tantum Spiritus ſanctus eſt. Nullus alium aut præcedit æternitate, aut excedit magnitudine, aut ſuperat poteſtate, ſed abſque initio ſemper eſt, & ſine fine. Pater eſt generans, Filius naſcens, Spiritus ſanctus procedens, conſubſtantiales, coæquales, coomnipotentes, & coæterni. Hæ tres perſonæ ſunt unus Deus, non tres dii, una eſſentia, una ſubſtantia, una immenſitas, unum principium, unus creator viſibilium omnium & inviſibilium, corporalium & ſpiritualium, qui quando voluit univerſas condidit creaturas ſua bonitate, quas & valde bonas, voluit. Et ideo reprobo & anathematizo omnes hæreſes & hæreticos*

ticos sentientes & docentes contraria.

XXXVI. *Firmiter etiam credo & profiteor, quod unigenitus Dei Filius Patri consubstantialis semper cum Patre & Spiritu sancto existens, in plenitudine temporis, quam divinæ misericordiæ consilium inscrutabile disposuit, ut nos a peccato Adæ ac cæterarum culparum nostrarum sordibus mundaret, & a morte & in inferno liberaret, incarnatus est de Spiritu sancto in immaculato utero beatissimæ Mariæ semper Virginis, veram & integram hominis naturam assumpsit, corpus videlicet & animam rationalem, in unitate personæ divinæ, tanta unitate, ut unus & idem Christus sit Deus, & homo, Dei filius, & hominis filius, ita quod una natura non confunditur cum altera, nec una transit in alteram, nec una miscetur alteri, nec altera evanescit, sed in persona omnino una sunt duæ perfectæ naturæ, divina scilicet & humana, salvis earumdem naturarum proprietatibus, duæ voluntates, duæ operationes, ita ut Christus sit tantum unus. Et sicut formam servi Dei, forma non ademit; ita formam Dei, servi forma non minuit: qui enim verus Deus est, idem verus est homo: Deus per id quod in principio erat Verbum, & Verbum erat apud Deum & Deus erat Verbum: Homo per id quod Verbum caro factum est, & habitavit in nobis: Deus per id quod de quinque panibus quinque millia hominum satiavit, quod Samaritanæ aquam salientem in vitam æternam promisit, quod Lazarum quatriduanum a mortuis resuscitavit: Homo per id quod esurivit, sitivit, fatigatus est, & in ligno crucis clavis affixus est: Unus & idem secundum divinitatem æqualis æterno Patri, immortalis, impassibilis, secundum vero humanitatem minor Patre, mortalis & passibilis.*

XXXVII. *Insuper firmiter credo & prædico eumdem Dei filium incarnatum, vere natum esse ex Maria semper Virgine, & ideo ipsam Virginem fateor veram Dei matrem atque genitricem; item vere passum, vere mortuum & sepultum, vere cum anima descendisse ad inferos ad liberandas animas sanctorum Patrum, quæ in limbo detinebantur, alligato insatiabili homicida: subinde ex mortuis vere resurrexisse, & per quadraginta dies Apostolos docuisse de regno Dei, moxque ad cælos ascendisse, sedereque ad dexteram Patris & venturum esse in fine sæculorum ad judicandos vivos & mortuos.*

XXXVIII. *Credo & profiteor nullum unquam hominem ex semine Adæ conceptum, & natum, fuisse salvatum, aut fore salvandum nisi per fidem mediatoris Dei & hominum Domini nostri Jesu Christi in sanguine & morte ipsius, qua nos reconciliavit æterno Patri, & delevit chyrographum iniquitatum nostrarum æterna redemptione inventa.*

XXXIX. *Item firmiter credo, Legalia omnia veteris Testamenti, seu Mosaicæ legis quia Christum figurabant, licet divino cultui illa ætate congruerent, ipso adveniente cessasse, & jam promulgato Evangelio servari non posse sine interitu salutis æternæ. Omnes igitur post illud tempus circumcisionis, sabbati, ciborum eadem lege prohibitorum, reliquorumque legalium observatores alienos a fide denuncio, & salutis æternæ non posse esse participes nisi aliquando ab his erroribus resipiscant; ab his enim omnibus liberavit nos Christus, & septem novæ legis sacramenta instituit, quæ veneror, credo, & profiteor, videlicet Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Pœnitentiam, Ordinem, Matrimonium, & Extremam unctionem; quæ omnia ea digne sumentibus, virtute passionis ejusdem Domini nostri Jesu Christi, gratiam conferunt. Ista septem sacramenta perficiuntur tribus, verbis videlicet, & rebus, ac ministro; verbis, ut forma; rebus, ut materia; ministro qui facere intendat quod facit Ecclesia.*

Recipio insuper quicquid de eisdem sacramentis sancta & Catholica Ecclesia Romana docet & prædicat.

XL. *Credo, quod si vere pœnitentes in Dei charitate decesserint, antequam dignis pœnitentiæ fructibus de commissorum & omissorum pœnis satisfecerint coram divina justitia, eorum animas pœnis purgatoriis post mortem purgari, atque a pœnis hujusmodi releventur, prodesse eis Fidelium vivorum suffragia, Missarum scilicet sacrificium, orationes & eleemosynas, ac alia pietatis officia, quæ a Fidelibus pro aliis Fidelibus fieri consueverunt, secundum Ecclesiæ instituta: Illorumque animas, qui post baptismum susceptum nullam omnino peccati maculam incurrerunt; illas etiam quæ post perpetrati peccati maculam (ut dictum est) purgatæ sunt, in cælum mox recipi, & intueri clare ipsum Deum trinum & unum, sicuti est, pro meritorum tamen diversitate alium alio perfectius: Illorum vero animas, qui in actuali mortali peccato, vel solo originali decedunt, mox in infernum descendere, pœnis tamen disparibus perpetuo puniendas.*

XLI. *Firmiter etiam teneo & credo Symbolum fidei a trecentis decem & octo Patribus in Concilio Nicæno, & a centum & quinquaginta in Concilio Constantinopolitano traditum, ac semper in Ecclesia usque modo inviolate custoditum, videlicet:*

Credo in unum Deum Patrem omnipotentem, factorem cæli & terræ, visibilium omnium, & invisibilium, & in unum Dominum Jesum Christum; Filium Dei unigenitum, & ex Patre natum ante omnia sæcula, Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero, genitum non factum, consubstantialem Patri, per quem omnia facta sunt: qui propter nos homines, & propter nostram salutem descendit de cælis, & incarnatus est de Spi-

ritu

ritu sancto ex Maria Virgine, & homo factus est; crucifixus etiam pro nobis sub Pontio Pilato, passus & sepultus est, & resurrexit tertia die secundum scripturas, & ascendit in cælum, sedet ad dexteram Patris, & iterum venturus est cum gloria judicare vivos & mortuos, cujus regni non erit finis. Et in Spiritum sanctum Dominum & vivificantem, qui ex Patre Filioque procedit, qui cum Patre & Filio simul adoratur, & conglorificatur, qui locutus est per Prophetas: Et in unam Sanctam Catholicam & Apostolicam Ecclesiam: Confiteor unum baptisma in remissionem peccatorum: & expecto resurrectionem mortuorum, & vitam venturi sæculi. Amen.

XLII. *Confiteor, teneo, & prædico, unum eumdemque Deum veteris, & novi testamenti, hoc est, legis Prophetarum, atque Evangelii auctorem esse; quoniam eodem Spiritu sancto inspirante, utriusque Testamenti Sancti locuti sunt. Itaque suscipio omnes libros canonicos quos suscipit sacrosancta Romana & Catholica Ecclesia; sunt vero infrascripti: Testamenti veteris, quinque Moysi, idest, Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri, Deuteronomium; deinde Josue, Judicum, Ruth, quatuor Regum, duo Paralipomenon, Esdræ primus & secundus, qui dicitur Nehemias, Tobias, Judith, Esther, Job, Psalterium Davidicum centum quinquaginta psalmorum, Parabolæ, Ecclesiastes, Canticum Canticorum, Sapientia, Ecclesiasticus, Isaias, Hieremias cum Baruch, Ezechiel, Daniel, duodecim Prophetæ minores, id est, Oseas, Joel, Amos, Abdias, Jonas, Michæas, Nahum, Habacuc, Sophonias, Aggeus, Zacharias, Malachias, duo Machabæorum primus & secundus: Testamenti novi, quatuor Evangelia, secundum Matthæum, Marcum, Lucam, & Joannem, Actus Apostolorum a Luca Evangelista conscripti, quatuordecim epistolæ Pauli Apostoli, ad Romanos duæ ad Corinthios, ad Galatas, ad Ephesios, ad Philippenses, ad Colossenses, duæ ad Thessalonicenses, duæ ad Timotheum, ad Titum, ad Philemonem, ad Hebræos, Petri Apostoli duæ, Joanni Apostoli tres, Jacobi Apostoli una, Judæ Apostoli una, & Apocalypsis Joannis Apostoli.*

XLIII. *Item amplector, suscipio, & approbo, sacrosanctam Synodum Nicænam primam trecentorum decem & octo Patrum, & profiteor & sequor quicquid illa decrevit, & reprobo & damno quicquid illa damnavit, & maxime impiam hæresim Arianorum cum ipso auctore Ario, qui affirmare ausus est Filium Dei non esse ab æterno ab ipsa Patris substantia genitum, sed ex tempore atque ex nihilo procreatum.*

XLIV. *Item amplector, suscipio, & approbo sanctam Synodum Constantinopolitanam primam centum & quinquaginta Patrum, & credo quicquid illa decrevit, & reprobo quicquid illa reprobavit, & maxime impiam hæresim Macedonii cum ipso auctore, qui affirmare ausus est, Spiritum sanctum non esse Patri & Filio coæternum & consubstantialem, atque ideo nec esse Deum, sed creaturam.*

XLV. *Item amplector, suscipio, & approbo sacram Synodum Ephesinam primam ducentorum Patrum, & credo quicquid illa decrevit, & reprobo quicquid illa reprobavit, & maxime impiam hæresim Nestorianorum cum suo auctore Nestorio, qui duas personas in Christo constituens, asserebat non esse a Verbo Dei carnem assumptam in unitate personæ, sed per solam inhabitationem instar templi sanctificatam, & Christum non esse dicendum Deum incarnatum, sed hominem deiferum, nec beatam Mariam ejus genitricem dicendam esse Deiparam, sed Christiparam.*

XLVI. *Item amplector suscipio, & approbo sanctam Synodum Chalcedonensem sexcentorum triginta Patrum quartam in ordine universalium Synodorum, & credo ac sequor quicquid illa decrevit, & reprobo ac damno quicquid illa reprobavit, & maxime impiam hæresim Eutychetis, & Dioscori Alexandrini cum ipsis auctoribus qui affirmare ausi sunt, non esse in Christo post unionem Verbi cum carne duas integras, perfectas, inconfusas & impermixtas naturas cum unitate hypostasis, sive personæ. Et reprobo secundam Synodum Ephesinam, immo potius Latrocinium, quod factione ejusdem Dioscori, occiso beato Flaviano Episcopo Constantinopolitano, legatis Summi Romani Pontificis fugatis, & Episcopis cæteris terrore armorum ad assentiendum compulsis, Eutychianam hæresim impie confirmavit.*

XLVII. *Item amplector, suscipio, & approbo Synodum Constantinopolitanam secundam centum sexagintaquinque Patrum, quintam in ordine universalium Synodorum & credo quicquid illa decrevit, & reprobo quicquid illa reprobavit, & maxime impiam hæresim Petri, Anthimi, Severi, & aliorum, qui existimantes ipsam divinam naturam trium personarum divinarum pro nobis crucifixam, Trisagio verba, Qui crucifixus es pro nobis, addebant.*

XLVIII. *Item amplector, suscipio, & approbo Synodum Constantinopolitanam tertiam ducentorum octuagintanovem Patrum, sextam in eodem ordine, & credo quicquid illa decrevit, & reprobo quicquid illa reprobavit, & maxime impiam hæresim Sergii, Pyrri, Pauli, Petri, Cyri, Macarii, ac Theodori, qui unam tantum in Christo voluntatem & operationem statuentes, unam quoque dumtaxat naturam cum Eutychianis asserere conabantur.*

XLIX. *Item amplector, suscipio, & approbo, Synodum Nicænam secundam trecentorum quinquaginta Patrum, septimam in eodem ordine, & credo quicquid illa decrevit, & reprobo quidquid illa reprobavit*

& maxime impiam hæresim Iconoclastarum qui venerandas Christi & Sanctorum imagines, tamquam si idola Gentium essent, a templis auferendas, & flammis absumendas esse dicebant.

L. *Item amplector, suscipio, & approbo sanctam Synodum Florentinam amplius quam centum & quadraginta Patrum, & credo quicquid illa decrevit, de processione Spiritus sancti a Patre & Filio, de consecratione panis azimi, vel fermentati, de purgatorio, & beatitudine animarum, de primatu Summi Romani Pontificis, necnon de sacramentis & libris canonicis; & reprobo ac damno quicquid illa reprobavit atque damnavit.*

LI. *Praeterea amplector, suscipio, & approbo quæcumque alia Concilia, quæ recipit & approbat sacrosancta Catholica & Apostolica Romana Ecclesia, & maxime sanctam œcumenicam generalem Synodum Tridentinam novissime celebratam; ac damno & reprobo omnes hæreses, & auctores earumdem, quos & quas reprobat & damnat dicta sancta Catholica & Apostolica Romana Ecclesia; necnon quicquid illa tenet & docet, cum omni devotione & reverentia suscipio & amplector. Illos quoque doctores, & sanctos Patres, quos eadem Romana Ecclesia approbat, reverenter suscipio. Teneo & confiteor sanctam Apostolicam sedem, & Romanum Pontificem in universum orbem tenere primatum & ipsum Romanum Pontificem successorem esse B. Petri Principis Apostolorum, & verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesiæ esse caput, & omnium Christianorum Patrem ac doctorem existere, & ipsi in beato Petro pascendi, regendi, & gubernandi universalem Ecclesiam a Domino nostro Jesu Christo plenam potestatem traditam esse: cujus Ecclesiæ unitatem tanti faciendam esse affirmo ut nullos extra eamdem Ecclesiam Catholicam existentes æternæ vitæ participes fieri posse confitear.*

LII. *Insuper promitto me tamquam obedientiæ filium, ordinationibus, præceptis, censuris, ac jussionibus sanctissimi Domini nostri D. Clementis divina providentia Papæ Octavi, & successorum suorum Romanorum Pontificum canonice intrantium, & sedi Apostolicæ semper & fideliter obtemperaturum.*

LIII. *Hanc veram Catholicam fidem, quam in præsenti sponte profiteor, & veraciter teneo, eamdem integram & inviolatam usque ad extremum vitæ spiritum constantissime, Deo adjuvante, retinere ac confiteri, atque a meis subditis, seu illis, quorum cura ad me in munere meo spectabit teneri, doceri, & prædicari, quantum in me erit, curaturum: Ego idem frater Joseph de Episcopo, procurator & orator supradicti Reverendiss. D. Gabrielis Patriarchæ procuratorio nomine ejus, & meo proprio ac privato, ut supra, spondeo, voveo, ac juro. Sic me Deus adjuvet & hæc sancta Dei Evangelia.*

Ego presbyter Joseph supradictus: & hic character manus meæ testificatur de me in hac scriptione, & in duabus similibus. In urbe Roma, decimaquinta die mensis Januarii, anno millesimo quingentesimo nonagesimoquinto nativitatis Christi.

LIV. *Hanc veram Catholicam fidem, quam in præsenti sponte profiteor, & veraciter teneo, eamdem integram & inviolatam usque ad extremum vitæ spiritum constantissime, Deo adjuvante, retinere & confiteri, atque a meis subditis, seu illis, quorum cura ad me in munere meo spectabit, teneri, doceri, & prædicari, quantum in me erit, curaturum: Ego idem frater Abdelmessias Elmichini, procurator & orator supradicti Reverendiss. D. Gabrielis Patriarchæ, procuratorio nomine ejus & meo proprio ac privato, ut supra, spondeo, voveo, ac juro. Sic me Deus adjuvet & hæc sancta Dei Evangelia.*

Ego presbyter Abdelmessias supradictus: & hic character manus meæ testificatur de me in hac scriptione, & in duabus similibus. In urbe Roma decimaquinta die mensis Januarii anno millesimo quingentesimo nonagesimo quinto nativitatis Christi.

LV. *Hanc veram Catholicam fidem, quam in præsenti sponte profiteor, & veraciter teneo, eamdem integram & inviolatam usque ad extremum vitæ spiritum constantissime, Deo adjuvante, retinere, & confiteri, atque illos, quorum cura ad me in munere meo spectabit, fideliter docere: Ego idem Barsum Archidiaconus Patriarchalis Ecclesiæ S. Marci, nepos & orator supradicti Comus Joannis, ejus nomine, & meo, ut supra, spondeo, voveo, ac juro. Sic me Deus adjuvet, & hæc sancta Dei Evangelia.*

Ego Barsum Archidiaconus Patriarchalis Ecclesiæ S. Marci supradictus: & hic character manus meæ testificatur de me in hac scriptione, & in duabus similibus. In urbe Roma decimaquinta die mensis Januarii, anno millesimo quingentesimo nonagesimoquinto nativitatis Christi.

Hactenus legatorum publice recitata fidei professio coram Summo Pontifice de ipsis optime merito, præsentibus S. R. E. Cardinalibus.

Muta-

Mutata vel adjecta a BARONIO hoc Tomo his signis ⊳ ⊲ notantur: rejecta his vides.

ANno *Chr.* 449. §. Qaod autem, *post Epistolam S. Leonis*, *pro his verbis*, ex quibus redarguas, *usque ad ea*, Quo pariter anno, *legebatur*, consentiens hia quæ ea Gennadio superius diximus, ipsum jam obiisse diem tempore Theodosii & Valentiniaui.

Anno Chr. 451. §. Conflagrasse, *ubi nunc legitur*, Aquitanlam ipsam, *legebatur*, Regium in Aquitania.

Anno Chr. 454. §. Sanctus Leo, *ubi nunc legitur*, sexto idus Martii, *legebatur*, idus Martii.

Anno Chr. 456. §. Cæterum, *pro hic verbis* jamque ea, *usque ad* Quomodn igitur, *legebatur*, cum Alaricus infans esset, apud quem nuper prn Maximo egit, qui ante apud Patrem ejus perfunctus erat legatione.

Anno Chr. 466. §. Hoc eodem anno, *ubi nunc legitur*, in Gallia Narbonensi, *legebatur*, in Aquitania.

Anno Chr. 467. §. Hoc namque anno, *ubi nunc legitur*, cum sedisset annos quinque, *legebatur*, annos sea.

Anno Chr. 475. §. At vero, *pro his verbis*, Cui dedit deus, ut apud Burgundionum Regem, *usque ad ea*, Quanrum igitur, *legebatur*, ut apud barbarum Regem & Arianum hominem misaricordiam inveniret.

Anno Chr. 493. §. Porro Dripanius, *ubi nunc legitur*, diversus plane est ab eo cujus Sydonius, *legebatur*, is videtur esse. *& ubi eodem* §. *legitur*, de eo etiam, *legebatur*, quod si ita est.

Anno Chr. 495. Inter §. Sic igitur ejusmodi, & §. Porro quis adeo severus, *hæc posita legebantur*, Sed dicas velim, quonam propriori vocabulo eas species appellasse potuit, num accidentium nomine an substaniæ? Quonam pacto vocis convenit proprietati, ut id accidens dici possit, quod non est in subiecto? Si accidens, cui accidit? Si non accidit, neque in subiecto est; quomodo proprie accidens dici potest? Si non accidens, ergo substantia, eoquod per se subsistat: Omnium enim rerum quæ sunt, duæ hæ sunt voces, substania, & accidens: adeo ut oporteat nominari substantiam omne quod accidens dici non potest. Hoc diaetimus non ut affirmemus illis speciebus nomen convenire substantiæ, sed ne adeo mireris si eas species Gelasius maluerit substantiam quam accidentia appellare: sicut enim improprie eas quis diacrit accidentia, ita etiam haud proprie in omnibus quis substantiam nominaverit. Sed si quis naturalium rerum subiiciet nomenclaturæ, quæ divinitus acta omnem eacedunt superantque naturam.

INDEX

INDEX
IN TOMUM OCTAVUM
ANNALIUM ECCLESIASTICORUM
BARONII.

Nota numeralis communis, Annum Christi: *Romana vero* Numerum Marginalem *significat*.

A

Ad-

Au-

B

C

Chri.

CONSULES.

Ru-

D

le-

E.

E P I S T O L Æ.

Ere-

F

Fi-

G

H

Hæ-

I

M

Me-

Mu-

N

O

P

Prin-

Q

R

Rei

S

San-

T

clu-

V

X

Z

IN-

INDEX
CRITICÆ
HISTORICO-CHRONOLOGICÆ
P. ANTONII PAGII
QUÆ HOC TOMO CONTINETUR.

A

Augu-

B

C

CONSULES.

Fl. Asturius & Fl. Protogenes,	449.
Valentinianus Aug. VII. & Gennadius Avienus,	450.
Marcianus Aug. & Fl. Adelphius,	451.
Sporatius & Fl. Herculanus,	452.
Vincomalus & Opilio,	453.
Studius & Ætius,	454.
Valentinianus Aug. VIII. & Anthemius,	455.
Varanes & Joannes in Oriente, Avitus Imp. in Occidente,	456.
Constantius & Rufus,	457.
Leo Aug. & Julius Majorianus Aug.,	458.
Patricius & Fl. Ricimer,	459.
Magnus & Apollonius,	460.
Severinus & Dagalaiphus,	461.
Leo Aug. II. & Vibius Severus Aug.	462.
Fl. Cæcina Basilius & Vivianus,	463.
Rusticus & Fl. Anicius Olybrius,	464.
Fl. Basiliscus & Hermenericus,	465.

Leo

L

M

N

S. Ni-

S

T

Tra-

V

Z

INDEX ANIMADVERSIONUM

In quo Consules annorum, cætera vero paginarum numero indicantur.

Asteriscus ad Consules indicat novas in Pagium emendationes.

A

B

C

CONSULES

Hi-

H

L

S

FINIS.